

Thông Thiên Đại Thánh

Contents

Thông Thiên Đại Thánh	15
1. Chương 1: Chết Đi Sống Lại	16
2. Chương 2: Tỷ Tỷ Đi Lấy Chồng.	18
3. Chương 3: Đám Cưới.	19
4. Chương 4: Truyền Thuyết Độc Lang. (Truyền Thuyết Về Lão Sói Cô Độc.)	22
5. Chương 5: Thế Giới Vô Hiệp	23
6. Chương 6: Nội Ngoại Kiềm Tu	25
7. Chương 7: Thái Cực Cũng Là Một Môn Tâm Pháp	27
8. Chương 8: Nhị Bá	29
9. Chương 9: Tác Dụng Của Ngoại Khí	31
10. Chương 10: Ly Hoả Tâm Pháp	33
11. Chương 11: Học Chữ	35
12. Chương 12: Tu Luyện Ly Hoả Tâm Pháp	37
13. Chương 13: Hắc Long Hội, Thanh Long Trấn	39
14. Chương 14: Mưu Đồ Nội Đan	41
15. Chương 15: Năm Mới	43
16. Chương 16: Tình Cảnh Thập Tử Nhất Sinh	45
17. Chương 17: Cầu Đản Tử Phát Sinh	47
18. Chương 18: Cao Thủ Thất Phẩm	49
19. Chương 19: Buồn Vui Lẫn Lộn	51
20. Chương 20: Quyết Chiến Độc Nhân Lang	53
21. Chương 21: Bí Kỹ.	55
22. Chương 22: Huyết Khé.	57
23. Chương 23: Lương Nghi Thông Thiên Kiềm	59
24. Chương 24: Đòi Mắt Của Cầu Đản Tử. (thượng)	61
25. Chương 25: Đòi Mắt Của Cầu Đản Tử (hạ)	63
26. Chương 26: Đạt Được Dị Thuật.	65
27. Chương 27: Thu Hoạch Sau Bốn Năm. (thượng)	67
28. Chương 28: Thu Hoạch Sau Bốn Năm. (hạ)	69
29. Chương 29: Ô Gia.	71
30. Chương 30: Sư Phụ Hình Đại.	72
31. Chương 31: Học Đồ Xuất Sắc.	74
32. Chương 32: Đón Ngộ.	76
33. Chương 33: Nội Tinh Hùng Mạnh Của Ô Gia.	79
34. Chương 34: Chân Tuyển Đại Hội.	81
35. Chương 35: Phục Long Thảo.	83
36. Chương 36: Tranh Đấu.	86
37. Chương 37: Thái Cực Chùy Pháp.	88
38. Chương 38: Che Dấu.	90
39. Chương 39: Đây Đây Phải Là Dao Phay ?	92
40. Chương 40: Thời Gian Thoải Mái.	94
41. Chương 41: Phiên Chợ.	96

42. Chương 42: Đan Phương Trên Cửu Phẩm.	98
43. Chương 43: Thông Huyền Bí Cảnh.	100
44. Chương 44: Mê Thần Đan.	102
45. Chương 45: Kỹ Thuật Sánh Ngang Với Tượng Sư.	104
46. Chương 46: Hào Rộng Cảnh Giới Luyện Bì Đoán Cốt.	106
47. Chương 47: Kiếm Thánh Đấu Ma Tướng.	108
48. Chương 48: Cửu Long Thần Hỏa Công	110
49. Chương 49: Thiên Chuy Bách Luyện Khổ Không Thể Tả	112
50. Chương 50: Về Nhà.	114
51. Chương 51: Đường Về Nhà Rất Dài Mà Lại Bị Ngăn Cản	116
52. Chương 52: Bái Sư ?	118
53. Chương 53: Huyết Vô Nhai.	120
54. Chương 54: Cửu Long Thần Hỏa Huyền Cương.	122
55. Chương 55: Chữa Thương.	124
56. Chương 56: Dị Thuật Cương Chi Pháp, Tôn Sư Phi Hành Tuyệt Tích.	126
57. Chương 57: Săn Giết!	128
58. Chương 58: Vẫn Còn Chín Con!!!	130
59. Chương 59: Quái Vật!	132
60. Chương 60: Một Chiêu Kiếm Pháp.	134
61. Chương 61: Ăn Trộm.	136
62. Chương 62: Tiểu Chút Chít Cổ Quái.	138
63. Chương 63: Pháp Bảo.	140
64. Chương 64: Tức Giận.	142
65. Chương 65: Tam Giới Tiểu Na Di.	144
66. Chương 66: Sư Đồ.	146
67. Chương 67: Đắc Bảo.	148
68. Chương 68: Bi Kịch! (thượng)	150
69. Chương 69: Bi Kịch! (hạ)	152
70. Chương 70: Thất Bảo Diệu Thuật. (thượng)	155
71. Chương 71: Thất Bảo Diệu Thuật. (trung)	158
72. Chương 72: Thất Bảo Diệu Thuật. (hạ)	160
73. Chương 73: Ngày Mưa Đông, Vô Căn Thảo, Cá Chạch. (thượng)	162
74. Chương 74: Ngày Mưa Đông, Vô Căn Thảo, Cá Chạch. (hạ)	164
75. Chương 75: Hắc Viêm Hiện, Hỏa Chúng Xuất.	166
76. Chương 76: Thu Hoạch Thống Khổ! (thượng)	168
77. Chương 77: Thu Hoạch Thống Khổ! (hạ)	170
78. Chương 78: Phúc Họa Đan Xen, Đôi Mắt Đỏ Tiến Hóa Lần Thứ Nhất. (thượng)	172
79. Chương 79: Phúc Họa Đan Xen, Đôi Mắt Đỏ Tiến Hóa Lần Thứ Nhất (trung)	174
80. Chương 80: Phúc Họa Đan Xen, Đôi Mắt Đỏ Tiến Hóa Lần Thứ Nhất (hạ)	176
81. Chương 81: Tính Toán Tất Cả Trong Mười Ngày. (thượng)	178
82. Chương 82: Tính Toán Tất Cả Trong Mười Ngày (trung)	180
83. Chương 83: Tính Toán Tất Cả Trong Mười Ngày (hạ)	183
84. Chương 84: Đều Giết. (thượng)	185
85. Chương 85: Đều Giết. (hạ)	187
86. Chương 86: Chủy Hiện. (thượng)	189
87. Chương 87: Chủy Hiện. (hạ)	191
88. Chương 88: Hoàn Bạo Huyết Vô Nhai. (thượng)	193
89. Chương 89: Hoàn Bạo Huyết Vô Nhai. (hạ)	196
90. Chương 90: Thu Hoạch Kỳ Vật. (1)	198
91. Chương 91: Thu Hoạch Kỳ Vật. (2)	200
92. Chương 92: Thu Hoạch Kỳ Vật. (3)	202
93. Chương 93: Thu Hoạch Kỳ Vật. (4)	204
94. Chương 94: Ô Gia Bắt Đầu Chân Tuyền. (thượng)	206
95. Chương 95: Ô Gia Bắt Đầu Chân Tuyền. (hạ)	208

96. Chương 96: Tổng Đốc Vân Châu. (thượng)	210
97. Chương 97: Tổng Đốc Vân Châu. (hạ)	213
98. Chương 98: Đại Thế.	215
99. Chương 99: Kỳ Trung Đường.	217
100. Chương 100: Bồn Thiểu Gia Họ Vương Tên Xà.	219
101. Chương 101: Chân Tuyền.	221
102. Chương 102: Thất Bảo Kỳ Áo Chi Thiên Xà Liễm Tứ. (thượng)	223
103. Chương 103: Thất Bảo Kỳ Áo Chi Thiên Xà Liễm Tứ. (trung)	226
104. Chương 104: Thất Bảo Kỳ Áo Chi Thiên Xà Liễm Tứ. (hạ)	228
105. Chương 105: Nguyệt Ma Họa Bì Huyết Yêu Thối Cốt. (thượng)	230
106. Chương 106: Nguyệt Ma Họa Bì Huyết Yêu Thối Cốt. (hạ)	233
107. Chương 107: Tính Kế.	235
108. Chương 108: Thanh Y, Quạt Nhỏ, Xỏ Lá. (thượng)	238
109. Chương 109: Thanh Y, Quạt Nhỏ, Xỏ Lá. (trung)	240
110. Chương 110: Thanh Y, Quạt Nhỏ, Xỏ Lá. (hạ)	243
111. Chương 111: Song Hùng Hội.	246
112. Chương 112: Âm Cục Thông Thiên Thanh Ngọc Kiền Nguyên Cương.	248
113. Chương 113: Tu La Tru Tâm Bồng, Chỗ Tốt Của Tiểu Báo Tử. (thượng)	250
114. Chương 114: Tu La Tru Tâm Bồng, Chỗ Tốt Của Tiểu Báo Tử. (hạ)	253
115. Chương 115: Thiên Xà Liễm Tứ, Nguyệt Ma Họa Bì Nhị Phẩm. (thượng)	255
116. Chương 116: Thiên Xà Liễm Tứ, Nguyệt Ma Họa Bì Nhị Phẩm. (hạ)	257
117. Chương 117: Từ Ung Tư Hóa Đại Hoang Thập Tam Quyền.	259
118. Chương 118: Hỏa Hồng Tình Sơ Hiện. (thượng)	261
119. Chương 119: Hỏa Hồng Tình Sơ Hiện. (hạ)	263
120. Chương 120: Cơ Hội? (thượng)	266
121. Chương 121: Cơ Hội? (hạ)	268
122. Chương 122: Quyết Định Chính Xác Và Đoạn Tuyệt Huyết Mạch. (thượng)	270
123. Chương 123: Quyết Định Chính Xác Và Đoạn Tuyệt Huyết Mạch. (hạ)	272
124. Chương 124: Ý Định Của Vương Xà Và Tu Luyện Quyền Thuật.	274
125. Chương 125: Một Quyền Quạt Ngã. (thượng)	276
126. Chương 126: Một Quyền Quạt Ngã. (hạ)	279
127. Chương 127: Lần Đầu Ra Giang Hồ. (thượng)	281
128. Chương 128: Lần Đầu Ra Giang Hồ. (hạ)	283
129. Chương 129: Mã Đại Tiểu Thư. (thượng)	286
130. Chương 130: Mã Đại Tiểu Thư. (hạ)	288
131. Chương 131: Tiểu Đệ Đệ Và Đại Ca Ca.	290
132. Chương 132: Trữ Châu Văn Gia. (thượng)	292
133. Chương 133: Trữ Châu Văn Gia. (hạ)	295
134. Chương 134: Ngoại Đan Khó Cầu. (thượng)	297
135. Chương 135: Ngoại Đan Khó Cầu. (hạ)	300
136. Chương 136: Cường Đoạt Thiên La Huyền Kim.	302
137. Chương 137: Mất Hứng Mà Về. (thượng)	304
138. Chương 138: Mất Hứng Mà Về. (hạ)	307
139. Chương 139: Nhân Thoại Về Tương Lai. (thượng)	309
140. Chương 140: Nhân Thoại Về Tương Lai. (hạ)	311
141. Chương 141: Bình Cảnh Tu Luyện Quyền Ý Thần Niệm. (thượng)	313
142. Chương 142: Bình Cảnh Tu Luyện Quyền Ý Thần Niệm. (hạ)	316
143. Chương 143: Làm Nhiệm Vụ.	318
144. Chương 144: Điều Tra. (thượng)	320
145. Chương 145: Điều Tra. (hạ)	322
146. Chương 146: Tung Tích Địch Nhân. (thượng)	325
147. Chương 147: Tung Tích Địch Nhân. (hạ)	327
148. Chương 148: Phát Hiện Ngoài Ý Muốn, Mười Xe Dược Liệu.	329
149. Chương 149: Đen Ăn Đen. (thượng)	332

150. Chương 150: Đen Ăn Đen. (hạ)	334
151. Chương 151: Trọng Áp Đột Phá. (thượng)	336
152. Chương 152: Trọng Áp Đột Phá. (hạ)	338
153. Chương 153-154: Ngưng Luyện Cuối Cùng.	340
154. Chương 155-157: Mô Phỏng Vũ Trụ, Phá Toái Hư Không.	344
155. Chương 158-159: Quyền Ý Phân Hóa, Hắc Nhật Sơ Hiện.	350
156. Chương 160-161: Đạo Phi.	354
157. 156	358
158. 157	361
159. 158	365
160. 159	367
161. 160	369
162. 161	371
163. 162	373
164. 163	376
165. Chương 171: Hãm Thành! (thượng)	378
166. Chương 172: Hãm Thành! (hạ)	382
167. Chương 173: Mục Tiêu: Thiên Long Thần Sơn. (thượng)	384
168. Chương 174: Mục Tiêu: Thiên Long Thần Sơn. (hạ)	386
169. Chương 175: Gặp Vương Xà Trên Đường - Cái Gọi Là Quyền Ý! (thượng)	388
170. Chương 176: Gặp Vương Xà Trên Đường - Cái Gọi Là Quyền Ý! (hạ)	391
171. Chương 177: Ngoại Đan - Nhất Niên Lục Phẩm. (thượng)	393
172. Chương 178: Ngoại Đan - Nhất Niên Lục Phẩm. (hạ)	396
173. Chương 179: Tuyệt Thế Tài Liệu Luyện Ngoại Đan! (thượng)	398
174. Chương 180: Tuyệt Thế Tài Liệu Luyện Ngoại Đan! (hạ)	400
175. Chương 181: Ngoại Đan Thành. (thượng)	402
176. Chương 182: Ngoại Đan Thành. (hạ)	404
177. Chương 183: Võ Doanh.	406
178. Chương 184: Lần Đầu Ra Trận Lập Công. (thượng)	408
179. Chương 185: Lần Đầu Ra Trận Lập Công. (hạ)	410
180. Chương 186: Phá Thành. (thượng)	412
181. Chương 187: Phá Thành. (hạ)	414
182. Chương 188 - 189: Công Đầu.	416
183. Chương 190: Địa Hoả Mạch.	420
184. Chương 191 - 192: Huyền Hoả Náo Động.	422
185. Chương 193: Cảnh Giới Luyện Bỉ Đại Viên Mãn! (thượng)	426
186. Chương 194: Cảnh Giới Luyện Bỉ Đại Viên Mãn! (hạ)	427
187. Chương 195: Tân Quyền Ý Sản Sinh Hắc Động.	429
188. Chương 196: Tiểu Minh Vương Tấn Thăng Cửu Phẩm. (thượng)	431
189. Chương 197: Tiểu Minh Vương Tấn Thăng Cửu Phẩm. (hạ)	433
190. Chương 198: Sau Lưng Người Chính Là Tên Ếo Lả. (thượng)	436
191. Chương 199: Sau Lưng Người Chính Là Tên Ếo Lả. (hạ)	438
192. Chương 200: Địa Hỏa Nguyên Tủy Bồi Bổ Quyền Ý.	440
193. Chương 201: Nhất Phu Đương Quan. (thượng)	443
194. Chương 202: Nhất Phu Đương Quan. (hạ)	445
195. Chương 203: Vạn Phu Mạc Khai. (thượng)	447
196. Chương 204: Vạn Phu Mạc Khai. (hạ)	449
197. Chương 205: Thủ Đoạn Khiêu Chiến Kinh Người.	451
198. Chương 206: Bị Tác Động Tới Thần Kinh.	454
199. Chương 207: Thư Của Lý Đại Soái. (thượng)	456
200. Chương 208: Thư Của Lý Đại Soái. (hạ)	458
201. Chương 209: Kế Hoạch Nửa Năm Của Tiểu Báo Tử. (thượng)	460
202. Chương 210: Kế Hoạch Nửa Năm Của Tiểu Báo Tử. (hạ)	462
203. Chương 211: Con Chó Đáng Ghét.	465

204. Chương 212:	Hai Vị Phu Nhân. (thượng)	467
205. Chương 213:	Hai Vị Phu Nhân. (hạ)	470
206. Chương 214:	Tây Sơn Khẩu, Sát Ý Hiện.	472
207. Chương 215:	Chém Giết. (thượng)	474
208. Chương 216:	Chém Giết. (hạ)	476
209. Chương 217:	Vô Cực Chấn Thiên.	478
210. Chương 218:	Ảo Ảnh Ngân Lang. (thượng)	480
211. Chương 219:	Ảo Ảnh Ngân Lang. (hạ)	482
212. Chương 220:	Hàng Phục.	485
213. Chương 221:	Ngân Nguyệt Kiếm Pháp. (thượng)	488
214. Chương 222:	Ngân Nguyệt Kiếm Pháp. (hạ)	494
215. Chương 223:	Ngự Trang Hoàn Mỹ. (thượng)	496
216. Chương 224:	Ngự Trang Hoàn Mỹ. (hạ)	498
217. Chương 225:	Thân Vệ.	500
218. Chương 226:	Tam Đại Khẩu. (thượng)	502
219. Chương 227:	Tam Đại Khẩu. (trung)	505
220. Chương 228:	Tam Đại Khẩu. (hạ)	507
221. Chương 229:	Bình Châu Lý Tú.	509
222. Chương 230:	Lão Gia Tử Trần Phủ. (thượng)	512
223. Chương 231:	Lão Gia Tử Trần Phủ. (hạ)	514
224. Chương 232:	Kiểm Và Chùy.	516
225. Chương 233:	Thắng Thua. (thượng)	519
226. Chương 234:	Thắng Thua. (hạ)	521
227. Chương 235:	Tiết Lộ. (thượng)	524
228. Chương 236:	Tiết Lộ. (hạ)	526
229. Chương 237:	Lợi Ích.	529
230. Chương 238:	Rời Khỏi.	531
231. Chương 239:	Bình Châu Lý Thị.	533
232. Chương 240:	Gặp Lại.	535
233. Chương 241:	Ta Tên Là Hiểu. (thượng)	538
234. Chương 242:	Ta Tên Là Hiểu. (hạ)	541
235. Chương 243:	Tình Trạng Hỏa Hồng Tình Của Tiểu Báo Tử. (thượng)	543
236. Chương 244:	Tình Trạng Hỏa Hồng Tình Của Tiểu Báo Tử. (hạ)	545
237. Chương 245:	Kế Sách Của Tiểu Báo Tử.	548
238. Chương 246:	Thương Nghị Đã Định. (thượng)	550
239. Chương 247:	Thương Nghị Đã Định. (hạ)	553
240. Chương 248:	Kiên Kị.	555
241. Chương 249:	Cao Ngọc Lâu, Mẹ Người Gọi Người Về Ăn Cơm! (thượng)	557
242. Chương 250:	Cao Ngọc Lâu, Mẹ Người Gọi Người Về Ăn Cơm! (hạ)	559
243. Chương 251:	Phát Động.	561
244. Chương 252:	Kỳ Thật, Ta Là Cửu Phẩm. (thượng)	563
245. Chương 253:	Kỳ Thật, Ta Là Cửu Phẩm. (trung)	565
246. Chương 254:	Kỳ Thật, Ta Là Cửu Phẩm. (hạ)	568
247. Chương 255:	Sự Uy Hiếp Của Cửu Phẩm. (thượng)	570
248. Chương 256:	Sự Uy Hiếp Của Cửu Phẩm. (trung)	572
249. Chương 257:	Sự Uy Hiếp Của Cửu Phẩm. (hạ)	574
250. Chương 258:	Không Say Không Nghỉ. (thượng)	577
251. Chương 259:	Không Say Không Nghỉ. (trung)	579
252. Chương 260:	Không Say Không Nghỉ. (hạ)	581
253. Chương 261:	Bắt Đầu Đại Loạn, Hỏa Hồng Tình Thứ Hai. (thượng)	583
254. Chương 262:	Bắt Đầu Đại Loạn, Hỏa Hồng Tình Thứ Hai. (trung)	585
255. Chương 263:	Bắt Đầu Đại Loạn, Hỏa Hồng Tình Thứ Hai. (hạ)	587
256. Chương 264:	Hỏa Diễm.	589
257. Chương 265:	Kết Cấu Hoàn Thiện.	591

258. Chương 266:	Phá Toái Chân Không.	593
259. Chương 267:	Tu Luyện Lương Nghi Thông Thiên Kiếm. (thượng)	595
260. Chương 268:	Tu Luyện Lương Nghi Thông Thiên Kiếm. (trung)	597
261. Chương 269:	Tu Luyện Lương Nghi Thông Thiên Kiếm. (hạ)	599
262. Chương 270:	Cây Muốn Lặng Mà Gió Chăng Ngừng. (thượng)	601
263. Chương 271:	Cây Muốn Lặng Mà Gió Chăng Ngừng. (hạ)	603
264. Chương 272:	Tu Luyện Trong Hỏa Mạch. (thượng)	605
265. Chương 273:	Tu Luyện Trong Hỏa Mạch. (hạ)	607
266. Chương 274:	Mục Đích Tiến Vào Hỏa Mạch. (thượng)	609
267. Chương 275:	Mục Đích Tiến Vào Hỏa Mạch. (hạ)	612
268. Chương 276:	Cửu Long Chi Toan Nghê. (thượng)	613
269. Chương 277:	Cửu Long Chi Toan Nghê. (hạ)	615
270. Chương 278:	Huyết Tủy Nguyên Sát.	617
271. Chương 279:	Tu Thành Âm Cực Thông Thiên Kiếm. (thượng)	619
272. Chương 280:	Tu Thành Âm Cực Thông Thiên Kiếm. (hạ)	621
273. Chương 281:	Thống Lĩnh Thủy Quân Giang Thành. (thượng)	624
274. Chương 282:	Thống Lĩnh Thủy Quân Giang Thành. (hạ)	626
275. Chương 283:	Đi Giang Thành Nhậm Chức.	628
276. Chương 284:	Cổ Tình Lập Uy. (thượng)	630
277. Chương 285:	Cổ Tình Lập Uy. (hạ)	633
278. Chương 286:	Đại Doanh Thủy Quân. (thượng)	635
279. Chương 287:	Đại Doanh Thủy Quân. (hạ)	637
280. Chương 288:	Cực Phẩm Thống Lĩnh.	639
281. Chương 289:	Đoạn Long Than. (thượng)	642
282. Chương 290:	Đoạn Long Than. (hạ)	644
283. Chương 291:	Hôm Nay. (thượng)	646
284. Chương 292:	Hôm Nay. (hạ)	648
285. Chương 293:	Hắc Trần Châu.	651
286. Chương 294:	Phiên Thiên Ấn, Bảo Tàng Thủy Phỉ. (thượng)	653
287. Chương 295:	Phiên Thiên Ấn, Bảo Tàng Thủy Phỉ. (hạ)	655
288. Chương 296:	Tứ Phẩm, Đoán Cốt Giới. (thượng)	658
289. Chương 297:	Tứ Phẩm, Đoán Cốt Giới. (hạ)	660
290. Chương 298:	Sở Hữu Đảo Giữa Lòng Sông.	662
291. Chương 299:	Giá Trị Của Đảo Giữa Lòng Sông. (thượng)	665
292. Chương 300:	Giá Trị Của Đảo Giữa Lòng Sông. (hạ)	667
293. Chương 301:	Mưu! (thượng)	669
294. Chương 302:	Mưu! (hạ)	671
295. Chương 303:	Tiêu Diệt Hoàng Long Bang. (1)	673
296. Chương 304:	Tiêu Diệt Hoàng Long Bang. (2)	676
297. Chương 305:	Tiêu Diệt Hoàng Long Bang. (3)	678
298. Chương 306:	Tiêu Diệt Hoàng Long Bang. (4)	680
299. Chương 307:	Tiêu Diệt Hoàng Long Bang. (5)	682
300. Chương 308:	Tiêu Diệt Hoàng Long Bang. (6)	684
301. Chương 309:	Nơi Để Hàng. (thượng)	686
302. Chương 310:	Nơi Để Hàng. (hạ)	688
303. Chương 311:	Dưỡng Tặc Tự Trọng.	690
304. Chương 312:	Ba Phong Thư. (thượng)	693
305. Chương 313:	Ba Phong Thư. (hạ)	695
306. Chương 314:	Vận Động Đảo Giữa Lòng Sông. (thượng)	696
307. Chương 315:	Vận Động Đảo Giữa Lòng Sông. (hạ)	699
308. Chương 316:	Huyết Mạch Chu Sẹo, Ngủ Đông, Nguyên Nhân Ở Ấn. (thượng)	701
309. Chương 317:	Huyết Mạch Chu Sẹo, Ngủ Đông, Nguyên Nhân Ở Ấn. (hạ)	703
310. Chương 318:	Giang Hồ Phong Vân, Dư Chấn Cước Dâu. (thượng)	705

311. Chương 319:	Giang Hồ Phong Vân, Dư Chấn Cướp Dâu. (hạ)	707
312. Chương 320:	Cười Xem Phong Vân, Hậu Sự Vương Xà. (thượng)	709
313. Chương 321:	Cười Xem Phong Vân, Hậu Sự Vương Xà. (hạ)	711
314. Chương 322:	Nghĩa Bạc Vân Thiên.	713
315. Chương 323:	Xử Lý Thiếu Nữ Kiều Ngạo. (thượng)	715
316. Chương 324:	Xử Lý Thiếu Nữ Kiều Ngạo. (hạ)	717
317. Chương 325:	Thiếu Nữ Kiều Ngạo Thiện Lương Vs Học Sinh Cấp Ba. (thượng)	719
318. Chương 326:	Thiếu Nữ Kiều Ngạo Thiện Lương Vs Học Sinh Cấp Ba. (hạ)	721
319. Chương 327:	Thất Phẩm Lão Âu. (thượng)	723
320. Chương 328:	Thất Phẩm Lão Âu. (trung)	725
321. Chương 329:	Thất Phẩm Lão Âu. (hạ)	728
322. Chương 330:	Đuổi Giết Đến Cận Bã. (1)	730
323. Chương 331:	Đuổi Giết Đến Cận Bã. (2)	731
324. Chương 332:	Đuổi Giết Đến Cận Bã. (3)	734
325. Chương 333:	Đuổi Giết Đến Cận Bã. (4)	736
326. Chương 334:	Huyền Hỏa Luyện Cốt. (thượng)	738
327. Chương 335:	Huyền Hỏa Luyện Cốt. (hạ)	740
328. Chương 336:	Mạnh Thị Ứng Đối. (thượng)	742
329. Chương 337:	Mạnh Thị Ứng Đối. (hạ)	744
330. Chương 338:	Gió Bắc Nguyên Đã Bắt Đầu Thổi. (thượng)	746
331. Chương 339:	Gió Bắc Nguyên Đã Bắt Đầu Thổi	749
332. Chương 340:	Gió Bắc Nguyên Đã Bắt Đầu Thổi.	751
333. Chương 341:	Hướng Gió Hỗn Loạn, Cho Người Buồn Nôn Tới Chết. (thượng)	753
334. Chương 342:	Hướng Gió Hỗn Loạn, Cho Người Buồn Nôn Tới Chết. (trung)	755
335. Chương 343:	Hướng Gió Hỗn Loạn, Cho Người Buồn Nôn Tới Chết. (hạ)	757
336. Chương 344:	Tiên Cung Sơ Hiện. (1)	759
337. Chương 345:	Tiên Cung Sơ Hiện. (2)	761
338. Chương 346:	Tiên Cung Sơ Hiện. (3)	764
339. Chương 347:	Tiên Cung Sơ Hiện. (4)	767
340. Chương 348:	Thực Đạo Vũ, Kim Nhận Bôi. (thượng)	769
341. Chương 349:	Thực Đạo Vũ, Kim Nhận Bôi. (trung)	771
342. Chương 350:	Thực Đạo Vũ, Kim Nhận Bôi. (hạ)	773
343. Chương 351:	Truyền Thuyết Kim Nhận Bôi, Lựa Chọn Của Lão Kim Kê. (thượng)	776
344. Chương 352:	Truyền Thuyết Kim Nhận Bôi, Lựa Chọn Của Lão Kim Kê. (trung)	778
345. Chương 353:	Truyền Thuyết Kim Nhận Bôi, Lựa Chọn Của Lão Kim Kê. (hạ)	780
346. Chương 354:	Mỗi Người Mỗi Ngã, Độc Trùng Nam Man. (thượng)	782
347. Chương 355:	Mỗi Người Mỗi Ngã, Độc Trùng Nam Man. (trung)	784
348. Chương 356:	Mỗi Người Mỗi Ngã, Độc Trùng Nam Man. (hạ)	786
349. Chương 357:	Bách Linh Vạn Độc Châu. (thượng)	788
350. Chương 358:	Bách Linh Vạn Độc Châu. (trung)	790
351. Chương 359:	Bách Linh Vạn Độc Châu. (hạ)	792
352. Chương 360:	Âm Châm Hiển Uy Cương Khí Sính Hung. (1)	794
353. Chương 361:	Âm Châm Hiển Uy Cương Khí Sính Hung. (2)	796
354. Chương 362:	Âm Châm Hiển Uy Cương Khí Sính Hung. (3)	798
355. Chương 363:	Âm Châm Hiển Uy Cương Khí Sính Hung. (4)	800
356. Chương 364:	Diệt Sát. (thượng)	802
357. Chương 365:	Diệt Sát. (trung)	805
358. Chương 366:	Diệt Sát. (hạ)	807
359. Chương 367:	Bách Độc Hàn Quang Chướng. (1)	809
360. Chương 368:	Bách Độc Hàn Quang Chướng. (2)	812
361. Chương 369:	Bách Độc Hàn Quang Chướng. (3)	814
362. Chương 370:	Bách Độc Hàn Quang Chướng. (4)	816
363. Chương 371:	Đại Thiết Chùy. (1)	819

364. Chương 372: Đại Thiết Chùy. (2)	821
365. Chương 373: Đại Thiết Chùy. (3)	823
366. Chương 374: Ngưng Luyện Chùy Ý, Trung Hòa Chi Biển. (1)	825
367. Chương 375: Ngưng Luyện Chùy Ý, Trung Hòa Chi Biển. (2)	827
368. Chương 376: Ngưng Luyện Chùy Ý, Trung Hòa Chi Biển. (3)	829
369. Chương 377: Giết Bằng Thuốc Độc(1)	831
370. Chương 378: Giết Bằng Thuốc Độc(2)	834
371. Chương 379: Giết Bằng Thuốc Độc(3)	836
372. Chương 380: Giết Bằng Thuốc Độc(4)	838
373. Chương 381: Thông Dong Ứng Đối.(1)	840
374. Chương 382: Thông Dong Ứng Đối.(2)	843
375. Chương 383: Thông Dong Ứng Đối.(3)	845
376. Chương 384: Sự Nghiệp Vạn Thế Bất Hủ. (1)	847
377. Chương 385: Sự Nghiệp Vạn Thế Bất Hủ. (2)	847
378. Chương 386: Sự Nghiệp Vạn Thế Bất Hủ. (3)	851
379. Chương 387: Sự Nghiệp Vạn Thế Bất Hủ. (4)	853
380. Chương 388: Nhất Chùy Phúc Địa! (1)	855
381. Chương 389: Nhất Chùy Phúc Địa! (2)	857
382. Chương 390: Nhất Chùy Phúc Địa! (3)	859
383. Chương 391: Cương Nội Khí Cường Giả Bát Phẩm. (1)	862
384. Chương 392 393: Cương Nội Khí Cường Giả Bát Phẩm. (2 3)	864
385. Chương 394: Điện Cực Dương Thông Thiên, Thừa Long Ngự Phong.	868
386. Chương 395: Điện Cực Dương Thông Thiên, Thừa Long Ngự Phong. (2)	870
387. Chương 396: Điện Cực Dương Thông Thiên, Thừa Long Ngự Phong. (3)	872
388. Chương 397: Điện Cực Dương Thông Thiên, Thừa Long Ngự Phong. (4)	874
389. Chương 398: Thất Tâm Kim Ngô Tán, Đệ Tử Lữ Gia. (1)	877
390. Chương 399: Thất Tâm Kim Ngô Tán, Đệ Tử Lữ Gia. (2)	879
391. Chương 400: Thất Tâm Kim Ngô Tán, Đệ Tử Lữ Gia. (3)	881
392. Chương 401: Dị Nhân Ngự Phong Thông Thiên Lôi. (1)	883
393. Chương 402: Dị Nhân Ngự Phong Thông Thiên Lôi. (2)	885
394. Chương 403: Dị Nhân Ngự Phong Thông Thiên Lôi. (3)	887
395. Chương 404: Dị Nhân Đại Tiểu Tam Giới. (1)	889
396. Chương 405: Dị Nhân Đại Tiểu Tam Giới. (2)	891
397. Chương 406: Dị Nhân Đại Tiểu Tam Giới. (3)	894
398. Chương 407: Ao Nhỏ Không Chứa Được Đại Long.	896
399. Chương 408 409: Huyền Quy Thượng Nhân, Bộ Tộc Bạch Nguyệt. (1)	898
400. Chương 410 411: Huyền Quy Thượng Nhân, Bộ Tộc Bạch Nguyệt. (2)	902
401. Chương 412 - 414: Nhật Lạc Tinh Trầm, Long Lôi Cung, Thần Long Ma Đan, Ma Quỷ Cốc.	906
402. Chương 415: Thiên Long Vương Xà, Ma Tôn Diệt Trần. (1)	913
403. Chương 416: Thiên Long Vương Xà, Ma Tôn Diệt Trần. (2)	914
404. Chương 417: Thiên Long Vương Xà, Ma Tôn Diệt Trần. (3)	917
405. Chương 418: Thiên Ma Chân Thân Bán Bộ Thông Huyền. (1)	919
406. Chương 419: Thiên Ma Chân Thân Bán Bộ Thông Huyền. (2)	921
407. Chương 420: Thiên Ma Chân Thân Bán Bộ Thông Huyền. (3)	924
408. Chương 421: Tà Đồng Nghịch Thiên, Diệt Trần Trọng Thương. (1)	926
409. Chương 422: Tà Đồng Nghịch Thiên, Diệt Trần Trọng Thương. (2)	928
410. Chương 423: Tà Đồng Nghịch Thiên, Diệt Trần Trọng Thương. (3)	930
411. Chương 424-425: Cổ Bảo Xuất Thế! Thanh Tịnh Lưu Ly Ngọc Tịnh Bình!	932
412. Chương 426: Cổ Bảo Xuất Thế! Thanh Tịnh Lưu Ly Ngọc Tịnh Bình! (3)	937
413. Chương 427: Cổ Bảo Xuất Thế! Thanh Tịnh Lưu Ly Ngọc Tịnh Bình! (4)	939
414. Chương 428: Vương Xà Giảng Chuyện Xưa. (1)	942
415. Chương 429: Vương Xà Giảng Chuyện Xưa. (2)	943
416. Chương 430: Vương Xà Giảng Chuyện Xưa. (3)	946
417. Chương 431: Tính Mệnh Giao Tu Nhất Khẩu Kiếm, Phi Kiếm Thiên Lý Cát Nhân Đầu. (1)	949

418. Chương 432: Tính Mệnh Giao Tu Nhất Khẩu Kiếm, Phi Kiếm Thiên Lý Cát Nhân Đầu. (2)	951
419. Chương 433: Tính Mệnh Giao Tu Nhất Khẩu Kiếm, Phi Kiếm Thiên Lý Cát Nhân Đầu. (3)	953
420. Chương 434: Lương Nghi Vi Trần, Tụ Lý Càn Khôn. (1)	956
421. Chương 435: Lương Nghi Vi Trần, Tụ Lý Càn Khôn. (2)	958
422. Chương 436: Lương Nghi Vi Trần, Tụ Lý Càn Khôn. (3)	960
423. Chương 437: Độ Nhị Đại Chùy. (1)	962
424. Chương 438-440: Độ Nhị Đại Chùy.(2-4)	964
425. Chương 441-444: Mưu Đoạt Cổ Bảo.	970
426. Chương 445-447: Như Ý Huyền Ma Yên, Bách Độc Hàn Quang Chương.	978
427. Chương 448: Tiên Cung Nhị Thập Bát Tinh Tú! (1)	985
428. Chương 449: Tiên Cung Nhị Thập Bát Tinh Tú! (2)	987
429. Chương 450: Tiên Cung Nhị Thập Bát Tinh Tú! (3)	990
430. Chương 451: Tiên Cung Nhị Thập Bát Tinh Tú! (4)	992
431. Chương 452: Thập Niên Thương Mang Ngọc Hư Thông Thiên Kinh. (1)	994
432. Chương 453: Thập Niên Thương Mang Ngọc Hư Thông Thiên Kinh. (2)	996
433. Chương 454: Thập Niên Thương Mang Ngọc Hư Thông Thiên Kinh. (3))	999
434. Chương 455: Thần Mộc Vạn Năm Cửa Tiên Cung. (1)	1001
435. Chương 456: Thần Mộc Vạn Năm Cửa Tiên Cung. (2)	1004
436. Chương 457: Thần Mộc Vạn Năm Cửa Tiên Cung. (3)	1006
437. Chương 458: Thần Mộc Vạn Năm Cửa Tiên Cung. (4)	1008
438. Chương 459: Thất Phẩm Lôi Nguyên Hóa Thủy, Bích Du Kiếm Hoàn. (1)	1010
439. Chương 460: Thất Phẩm Lôi Nguyên Hóa Thủy, Bích Du Kiếm Hoàn. (2)	1012
440. Chương 461: Thất Phẩm Lôi Nguyên Hóa Thủy, Bích Du Kiếm Hoàn. (3)	1014
441. Chương 462: Cửu Thiên Sát Lôi Luyện Cương Khí, Tử Lôi Hiện. (1)	1016
442. Chương 463: Cửu Thiên Sát Lôi Luyện Cương Khí, Tử Lôi Hiện. (2)	1019
443. Chương 464: Cửu Thiên Sát Lôi Luyện Cương Khí, Tử Lôi Hiện. (3)	1021
444. Chương 465: Cửu Thiên Sát Lôi Luyện Cương Khí, Tử Lôi Hiện. (4)	1023
445. Chương 466-469: Niệm Sinh Tử Mang Lương Giới Phân Cát. (1-4)	1026
446. Chương 470: Thái Huyền Kinh Lôi Dao, Triều Đình Ban Thưởng. (1)	1033
447. Chương 471: Thái Huyền Kinh Lôi Dao, Triều Đình Ban Thưởng. (2)	1035
448. Chương 472: Thái Huyền Kinh Lôi Dao, Triều Đình Ban Thưởng. (3)	1037
449. Chương 473: Thái Huyền Kinh Lôi Dao, Triều Đình Ban Thưởng. (4)	1039
450. Chương 474: Thái Huyền Kinh Lôi Dao, Triều Đình Ban Thưởng. (5)	1041
451. Chương 475: Phân Đất Phong Hầu, Bế Quan Tại Địa Tâm Hỏa Mạch. (1)	1044
452. Chương 476: Phân Đất Phong Hầu, Bế Quan Tại Địa Tâm Hỏa Mạch. (2)	1045
453. Chương 477: Phân Đất Phong Hầu, Bế Quan Tại Địa Tâm Hỏa Mạch. (3)	1047
454. Chương 478: Phân Đất Phong Hầu, Bế Quan Tại Địa Tâm Hỏa Mạch. (4)	1050
455. Chương 479: Kỳ Vật Trong Dòng Dung Nham. (1)	1052
456. Chương 480: Kỳ Vật Trong Dòng Dung Nham. (2)	1054
457. Chương 481: Kỳ Vật Trong Dòng Dung Nham. (3)	1056
458. Chương 482: Quyền Ý Luyện Thành Thất Phẩm. (1)	1058
459. Chương 483: Quyền Ý Luyện Thành Thất Phẩm. (2)	1060
460. Chương 484: Quyền Ý Luyện Thành Thất Phẩm. (3)	1062
461. Chương 485: Quyền Ý Luyện Thành Thất Phẩm. (4)	1064
462. Chương 486: Quyền Ý Luyện Thành Thất Phẩm. (5)	1066
463. Chương 487: Quyền Ý Luyện Thành Thất Phẩm. (6)	1068
464. Chương 488: Vũ Dương Huyền Tử, Sau Trăm Dặm Đất Phong. (1)	1071
465. Chương 489: Vũ Dương Huyền Tử, Sau Trăm Dặm Đất Phong. (2)	1073
466. Chương 490: Vũ Dương Huyền Tử, Sau Trăm Dặm Đất Phong. (3)	1075
467. Chương 491: Vũ Dương Huyền Tử, Sau Trăm Dặm Đất Phong. (4)	1077
468. Chương 492: Ta Nghĩ Cần Có Một Cái Nhà! (1)	1080
469. Chương 493: Ta Nghĩ Cần Có Một Cái Nhà! (2)	1082
470. Chương 494: Ta Nghĩ Cần Có Một Cái Nhà! (3)	1084
471. Chương 495: Độc Môn Khôi Lỗi Thuật, Thanh Phong Lâu Bi Kịch. (1)	1087

472. Chương 496: Độc Môn Khôi Lỗi Thuật, Thanh Phong Lâu Bi Kịch. (2)	1089
473. Chương 497: Độc Môn Khôi Lỗi Thuật, Thanh Phong Lâu Bi Kịch. (3)	1091
474. Chương 498: Độc Môn Khôi Lỗi Thuật, Thanh Phong Lâu Bi Kịch. (4)	1093
475. Chương 499: Độc Hạt Phân Thân Yêu Tu Huyền Tướng. (1)	1095
476. Chương 500: Độc Hạt Phân Thân Yêu Tu Huyền Tướng. (2)	1097
477. Chương 501: Độc Hạt Phân Thân Yêu Tu Huyền Tướng. (3)	1100
478. Chương 502: Giết Gà Dọa Khỉ, Hành Động San Bằng Thanh Phong Lâu. (1)	1102
479. Chương 503: Giết Gà Dọa Khỉ, Hành Động San Bằng Thanh Phong Lâu. (2)	1104
480. Chương 504: Giết Gà Dọa Khỉ, Hành Động San Bằng Thanh Phong Lâu. (3)	1106
481. Chương 505: Sấm Lâu! (1)	1108
482. Chương 506: Sấm Lâu! (2)	1110
483. Chương 507: Sấm Lâu! (3)	1112
484. Chương 508: Hư Không Pháp Khí, Múa Rìu Qua Mất Thợ. (1)	1114
485. Chương 509: Hư Không Pháp Khí, Múa Rìu Qua Mất Thợ. (2)	1116
486. Chương 510: Hư Không Pháp Khí, Múa Rìu Qua Mất Thợ. (3)	1118
487. Chương 511: Kết Cục Quỷ Dị, Phán Đoán Đảo Mã Độc Thung. (1)	1120
488. Chương 512: Kết Cục Quỷ Dị, Phán Đoán Đảo Mã Độc Thung. (2)	1122
489. Chương 512: Kết Cục Quỷ Dị, Phán Đoán Đảo Mã Độc Thung. (2)	1124
490. Chương 513: Kết Cục Quỷ Dị, Phán Đoán Đảo Mã Độc Thung. (3)	1126
491. Chương 514: Kết Cục Quỷ Dị, Phán Đoán Đảo Mã Độc Thung. (4)	1128
492. Chương 515: Áp Long Giang, Dã Tâm Nảy Mầm. (1)	1130
493. Chương 516: Áp Long Giang, Dã Tâm Nảy Mầm. (2)	1132
494. Chương 517: Áp Long Giang, Dã Tâm Nảy Mầm. (3)	1134
495. Chương 517: Áp Long Giang, Dã Tâm Nảy Mầm. (3)	1136
496. Chương 517: Áp Long Giang, Dã Tâm Nảy Mầm. (3)	1138
497. Chương 518: Hắc Ma Tra Mã. (1)	1140
498. Chương 518: Hắc Ma Tra Mã. (1)	1143
499. Chương 519: Hắc Ma Tra Mã. (2)	1145
500. Chương 519: Hắc Ma Tra Mã. (2)	1147
501. Chương 520: Vấn Đề Nhân Khẩu Ở Đất Phong. (1)	1149
502. Chương 520: Vấn Đề Nhân Khẩu Ở Đất Phong. (1)	1152
503. Chương 521: Vấn Đề Nhân Khẩu Ở Đất Phong. (2)	1154
504. Chương 521: Vấn Đề Nhân Khẩu Ở Đất Phong. (2)	1156
505. Chương 522: Vấn Đề Nhân Khẩu Ở Đất Phong. (3)	1159
506. Chương 522: Vấn Đề Nhân Khẩu Ở Đất Phong. (3)	1161
507. Chương 523: Vấn Đề Nhân Khẩu Ở Đất Phong. (4)	1163
508. Chương 523: Vấn Đề Nhân Khẩu Ở Đất Phong. (4)	1165
509. Chương 524: Vấn Đề Nhân Khẩu Ở Đất Phong. (5)	1167
510. Chương 524: Vấn Đề Nhân Khẩu Ở Đất Phong. (5)	1169
511. Chương 525: Đánh Người Răng Rơi Dây Đắt. (1)	1171
512. Chương 525: Đánh Người Răng Rơi Dây Đắt. (1)	1173
513. Chương 526: Đánh Người Răng Rơi Dây Đắt. (2)	1175
514. Chương 526: Đánh Người Răng Rơi Dây Đắt. (2)	1178
515. Chương 527: Đánh Người Răng Rơi Dây Đắt. (3)	1180
516. Chương 527: Đánh Người Răng Rơi Dây Đắt. (3)	1183
517. Chương 528: Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nữ Hai Mươi Năm Trước Xuất Hiện. (1)	1186
518. Chương 528: Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nữ Hai Mươi Năm Trước Xuất Hiện. (1)	1188
519. Chương 529: Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nữ Hai Mươi Năm Trước Xuất Hiện. (2)	1190
520. Chương 529: Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nữ Hai Mươi Năm Trước Xuất Hiện. (2)	1193
521. Chương 530: Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nữ Hai Mươi Năm Trước Xuất Hiện. (3)	1195
522. Chương 530: Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nữ Hai Mươi Năm Trước Xuất Hiện. (3)	1198
523. Chương 531: Cổ Khư Hiện Thế, Cường Giả Như Mây. (1)	1201
524. Chương 531: Cổ Khư Hiện Thế, Cường Giả Như Mây. (1)	1203

525. Chương 532: Cổ Khư Hiện Thế, Cường Giả Như Mây. (2)	1206
526. Chương 532: Cổ Khư Hiện Thế, Cường Giả Như Mây. (2)	1209
527. Chương 533: Cổ Khư Hiện Thế, Cường Giả Như Mây. (3)	1211
528. Chương 533: Cổ Khư Hiện Thế, Cường Giả Như Mây. (3)	1214
529. Chương 534: Địa Cung Bí Mật Tiểu Lôi Âm Tự. (1)	1216
530. Chương 534: Địa Cung Bí Mật Tiểu Lôi Âm Tự. (1)	1219
531. Chương 535: Địa Cung Bí Mật Tiểu Lôi Âm Tự. (2)	1221
532. Chương 535: Địa Cung Bí Mật Tiểu Lôi Âm Tự. (2)	1223
533. Chương 536: Địa Cung Bí Mật Tiểu Lôi Âm Tự. (3)	1226
534. Chương 536: Địa Cung Bí Mật Tiểu Lôi Âm Tự. (3)	1229
535. Chương 537: Đông Hải Triều Thiên Cung. (1)	1231
536. Chương 537: Đông Hải Triều Thiên Cung. (1)	1234
537. Chương 538: Đông Hải Triều Thiên Cung. (2)	1236
538. Chương 538: Đông Hải Triều Thiên Cung. (2)	1238
539. Chương 539: Đông Hải Triều Thiên Cung. (3)	1240
540. Chương 539: Đông Hải Triều Thiên Cung. (3)	1243
541. Chương 540: Đông Hải Triều Thiên Cung. (4)	1246
542. Chương 540: Đông Hải Triều Thiên Cung. (4)	1248
543. Chương 541: Thanh Đăng Cổ Phật.	1251
544. Chương 541: Thanh Đăng Cổ Phật.	1253
545. Chương 542: Thanh Đăng Cổ Phật. (2)	1256
546. Chương 542: Thanh Đăng Cổ Phật. (2)	1258
547. Chương 543: Thanh Đăng Cổ Phật. (3)	1260
548. Chương 543: Thanh Đăng Cổ Phật. (3)	1262
549. Chương 544: Thông Thiên Pháp Nhân. (1)	1265
550. Chương 544: Thông Thiên Pháp Nhân. (1)	1267
551. Chương 545: Thông Thiên Pháp Nhân. (2)	1270
552. Chương 545: Thông Thiên Pháp Nhân. (2)	1272
553. Chương 546: Thông Thiên Pháp Nhân. (3)	1274
554. Chương 546: Thông Thiên Pháp Nhân. (3)	1277
555. Chương 547: Tam Giới Chi Ngoại Thuần Dương Pháp Khí (1)	1279
556. Chương 547: Tam Giới Chi Ngoại Thuần Dương Pháp Khí (1)	1281
557. Chương 548 549: Tam Giới Chi Ngoại Thuần Dương Pháp Khí. (2 3)	1283
558. Chương 548 549: Tam Giới Chi Ngoại Thuần Dương Pháp Khí. (2 3)	1288
559. Chương 550-552: Làm Một Lãnh Chúa Thật Khó A. (1-3)	1292
560. Chương 550-552: Làm Một Lãnh Chúa Thật Khó A. (1-3)	1298
561. Chương 553-555: Ta Có Pháp Khí. (1-3)	1305
562. Chương 553-555: Ta Có Pháp Khí. (1-3)	1311
563. Chương 556-558: Ác Khách Lâm Môn. (1-3)	1318
564. Chương 556-558: Ác Khách Lâm Môn. (1-3)	1325
565. Chương 559-562: Ứng Đối Chi Đạo, Cửu Thiên Nguyên Dương Đại Pháp Tổng Cương. (1-4)	1331
566. Chương 559-562: Ứng Đối Chi Đạo, Cửu Thiên Nguyên Dương Đại Pháp Tổng Cương. (1-4)	1340
567. Chương 563: Dương Mưu. (1)	1348
568. Chương 563: Dương Mưu. (1)	1350
569. Chương 564 565: Dương Mưu. (2 3)	1352
570. Chương 564 565: Dương Mưu. (2 3)	1356
571. Chương 566 567: Dò Xét Huyệt Khiếu. (1 2)	1360
572. Chương 566 567: Dò Xét Huyệt Khiếu. (1 2)	1364
573. Chương 568-570: Huyệt Khiếu Chi Đạo, Hỏa Chung Nam Minh Ly Hỏa. (1-3)	1368
574. Chương 568-570: Huyệt Khiếu Chi Đạo, Hỏa Chung Nam Minh Ly Hỏa. (1-3)	1374
575. Chương 571: Kinh Doanh. (1)	1380
576. Chương 571: Kinh Doanh. (1)	1382
577. Chương 572 573: Kinh Doanh. (2 3)	1384
578. Chương 572 573: Kinh Doanh. (2 3)	1388

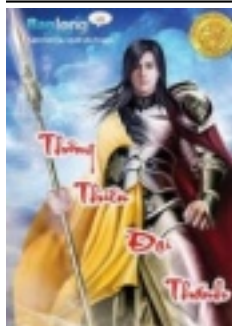
579. Chương 574 575: Cốc Đễ Hàn Đàm, Xích Lân Cẩm Mãng. (1)	1391
580. Chương 574 575: Cốc Đễ Hàn Đàm, Xích Lân Cẩm Mãng. (1)	1396
581. Chương 576 577: Cốc Đễ Hàn Đàm, Xích Lân Cẩm Mãng. (2)	1400
582. Chương 576 577: Cốc Đễ Hàn Đàm, Xích Lân Cẩm Mãng. (2)	1409
583. Chương 578-580: Như Ý Thần Binh, Hắc Sát Huyền Sương. (1-3)	1418
584. Chương 578-580: Như Ý Thần Binh, Hắc Sát Huyền Sương. (1-3)	1424
585. Chương 581-583: Như Ý Kim Lân Côn, Thất Thập Nhị Lộ Địa Sát Côn Pháp. (1-3)	1430
586. Chương 581-583: Như Ý Kim Lân Côn, Thất Thập Nhị Lộ Địa Sát Côn Pháp. (1-3)	1436
587. Chương 584: Chu Báo Nổi Nóng Khiêu Chiến. (1)	1442
588. Chương 584: Chu Báo Nổi Nóng Khiêu Chiến. (1)	1444
589. Chương 585-387: Chu Báo Nổi Nóng Khiêu Chiến. (2-4)	1446
590. Chương 585-387: Chu Báo Nổi Nóng Khiêu Chiến. (2-4)	1452
591. Chương 588-590: Dao Ngoan Côn Hung, Lưỡng Cường Chi Chiến. (1-3)	1458
592. Chương 588-590: Dao Ngoan Côn Hung, Lưỡng Cường Chi Chiến. (1-3)	1464
593. Chương 591-593: Thất Phu Diên Cuồng. (1-3)	1471
594. Chương 591-593: Thất Phu Diên Cuồng. (1-3)	1477
595. Chương 594-597: Đi Đến Hỏa Mạch. (1-4)	1483
596. Chương 594-597: Đi Đến Hỏa Mạch. (1-4)	1491
597. Chương 598-600: Tiến Vào Hỏa Mạch. (1-3)	1498
598. Chương 598-600: Tiến Vào Hỏa Mạch. (1-3)	1504
599. Chương 601: Kim Hi Ly Diễm Kính, Đại Nhật Lưu Ly Bảo Diễm. (1)	1511
600. Chương 601: Kim Hi Ly Diễm Kính, Đại Nhật Lưu Ly Bảo Diễm. (1)	1513
601. Chương 602: Kim Hi Ly Diễm Kính, Đại Nhật Lưu Ly Bảo Diễm. (2)	1515
602. Chương 602: Kim Hi Ly Diễm Kính, Đại Nhật Lưu Ly Bảo Diễm. (2)	1517
603. Chương 603 604: Tây Bắc Đệ Nhất Cường Phiến. (1 2)	1519
604. Chương 603 604: Tây Bắc Đệ Nhất Cường Phiến. (1 2)	1523
605. Chương 605 606: Bị Áp! (1 2)	1526
606. Chương 605 606: Bị Áp! (1 2)	1531
607. Chương 607: Địa Sát Hỏa Kỳ Lân. (1)	1535
608. Chương 607: Địa Sát Hỏa Kỳ Lân. (1)	1537
609. Chương 608 609: Địa Sát Hỏa Kỳ Lân. (2 3)	1539
610. Chương 608 609: Địa Sát Hỏa Kỳ Lân. (2 3)	1543
611. Chương 610: Kỳ Lân Sát Kỳ Lân Cương. (1)	1547
612. Chương 610: Kỳ Lân Sát Kỳ Lân Cương. (1)	1549
613. Chương 611-612: Kỳ Lân Sát Kỳ Lân Cương. (2-3)	1551
614. Chương 611-612: Kỳ Lân Sát Kỳ Lân Cương. (2-3)	1555
615. Chương 613-614: Đại Tiêu Dung Thuật Ngưng Luyện Huyết Khiếu.	1559
616. Chương 613-614: Đại Tiêu Dung Thuật Ngưng Luyện Huyết Khiếu.	1563
617. Chương 615: Luyện Khai Mở Huyết Khiếu Thần Hỏa Cương Thành. (1)	1566
618. Chương 615: Luyện Khai Mở Huyết Khiếu Thần Hỏa Cương Thành. (1)	1568
619. Chương 616-617: Luyện Khai Mở Huyết Khiếu Thần Hỏa Cương Thành. (2-3)	1570
620. Chương 616-617: Luyện Khai Mở Huyết Khiếu Thần Hỏa Cương Thành. (2-3)	1574
621. Chương 618-621: Tin Tức Phiến Toái. (1-4)	1579
622. Chương 618-621: Tin Tức Phiến Toái. (1-4)	1586
623. Chương 622: Chủ Ý Thiếu Đạo Đức, Độc Long Đại Đế. (1)	1594
624. Chương 623: Chủ Ý Thiếu Đạo Đức, Độc Long Đại Đế. (2)	1596
625. Chương 624: Chủ Ý Thiếu Đạo Đức, Độc Long Đại Đế. (3)	1598
626. Chương 625: Nghiêm Hàn Đại Đế, Bích Lạc Bí Cảnh. (1)	1600
627. Chương 626: Nghiêm Hàn Đại Đế, Bích Lạc Bí Cảnh. (2)	1602
628. Chương 627: Nghiêm Hàn Đại Đế, Bích Lạc Bí Cảnh. (3)	1604
629. Chương 628: Dao Trì Phái, Mậu Thổ Đại Tắc Cẩm Pháp. (1)	1606
630. Chương 628: Dao Trì Phái, Mậu Thổ Đại Tắc Cẩm Pháp. (1)	1608
631. Chương 629: Dao Trì Phái, Mậu Thổ Đại Tắc Cẩm Pháp. (2)	1610
632. Chương 630: Dao Trì Phái, Mậu Thổ Đại Tắc Cẩm Pháp. (3)	1612

633. Chương 631: Chân Thủy Linh Hải. (1)	1614
634. Chương 632: Chân Thủy Linh Hải. (2)	1616
635. Chương 633: Chân Thủy Linh Hải. (3)	1618
636. Chương 634: Trận Chiến Mở Màn. (1)	1619
637. Chương 635: Trận Chiến Mở Màn. (2)	1621
638. Chương 636: Trận Chiến Mở Màn. (4)	1623
639. Chương 637: Trận Chiến Mở Màn. (5)	1625
640. Chương 638: Long Tước Thử Kiếm. (1)	1627
641. Chương 639: Long Tước Thử Kiếm. (2)	1629
642. Chương 640: Long Tước Thử Kiếm. (4)	1631
643. Chương 641: Long Tước Đồng Khí Pháo Thiên Long Đại Thủ Ấn. (1)	1633
644. Chương 642: Long Tước Đồng Khí Pháo Thiên Long Đại Thủ Ấn. (2)	1635
645. Chương 643: Long Tước Đồng Khí Pháo Thiên Long Đại Thủ Ấn. (3)	1637
646. Chương 644: Tiên Thiên Bảo Hoa Thanh Liên Tiên Thiên, Nhất Khí Thái Thanh Linh Phù. (1)	1639
647. Chương 645: Tiên Thiên Bảo Hoa Thanh Liên Tiên Thiên, Nhất Khí Thái Thanh Linh Phù. (2)	1641
648. Chương 646: Tiên Thiên Bảo Hoa Thanh Liên Tiên Thiên, Nhất Khí Thái Thanh Linh Phù. (3)	1644
649. Chương 647: Tính Toán! (1)	1645
650. Chương 648: Tính Toán! (2)	1647
651. Chương 648: Tính Toán! (2)	1650
652. Chương 650: Tính Toán! (4)	1651
653. Chương 651: Tính Toán! (5)	1653
654. Chương 652: Đoạt Thanh Liên Tử, Tìm Đường Lui. (1)	1656
655. Chương 653: Đoạt Thanh Liên Tử, Tìm Đường Lui. (2)	1658
656. Chương 654: Đoạt Thanh Liên Tử, Tìm Đường Lui. (3)	1660
657. Chương 655: Bị Bắt, Treo Giá. (1)	1662
658. Chương 656: Bị Bắt, Treo Giá. (2)	1664
659. Chương 657: Bị Bắt, Treo Giá. (3)	1666
660. Chương 658: Lập Trình Kế Hoạch. (1)	1667
661. Chương 659: Lập Trình Kế Hoạch. (2)	1669
662. Chương 660: Lập Trình Kế Hoạch. (3)	1672
663. Chương 661: Lập Trình Kế Hoạch. (4)	1674
664. Chương 662: Hàng Phục Tra Mã, Thuần Dương Pháp Khí Hiển Uy. (1)	1676
665. Chương 663: Hàng Phục Tra Mã, Thuần Dương Pháp Khí Hiển Uy. (2)	1678
666. Chương 664: Hàng Phục Tra Mã, Thuần Dương Pháp Khí Hiển Uy. (3)	1680
667. Chương 665: Lương Nghi Huyền Trận, Tin Tức Kinh Người. (1)	1682
668. Chương 666: Lương Nghi Huyền Trận, Tin Tức Kinh Người. (2)	1684
669. Chương 667: Lương Nghi Huyền Trận, Tin Tức Kinh Người. (3)	1686
670. Chương 668: Thuần Dương Đối Đầu, Bát Cực Linh Lung Tháp Vs Kim Hi Ly Diễm Kính. (1)	1688
671. Chương 669: Thuần Dương Đối Đầu, Bát Cực Linh Lung Tháp Vs Kim Hi Ly Diễm Kính. (2)	1690
672. Chương 670: Thuần Dương Đối Đầu, Bát Cực Linh Lung Tháp Vs Kim Hi Ly Diễm Kính. (3)	1692
673. Chương 671: Thuần Dương Đối Đầu, Bát Cực Linh Lung Tháp Vs Kim Hi Ly Diễm Kính. (4)	1695
674. Chương 672: Cướp Giao Dịch. (1)	1697
675. Chương 673: Cướp Giao Dịch. (2)	1699
676. Chương 674: Cướp Giao Dịch. (3)	1701
677. Chương 675: Không Đề. (1)	1703
678. Chương 676: Không Đề. (2)	1705
679. Chương 677: Không Đề. (3)	1707
680. Chương 678: Ninh Vương Không An Phận. (1)	1709
681. Chương 679: Ninh Vương Không An Phận. (2)	1711
682. Chương 680: Ninh Vương Không An Phận. (3)	1712

683. Chương 681:	Ninh Vương Không An Phận. (4)	1714
684. Chương 682:	Côn Lôn Sơn. (1)	1716
685. Chương 683:	Côn Lôn Sơn. (2)	1718
686. Chương 684:	Côn Lôn Sơn. (3)	1720
687. Chương 685:	Ninh Vương Ngang Tàng, Chu Báo Dã Man. (1)	1722
688. Chương 686:	Ninh Vương Ngang Tàng, Chu Báo Dã Man. (2)	1724
689. Chương 687:	Ninh Vương Ngang Tàng, Chu Báo Dã Man. (3)	1726
690. Chương 688:	Thực Lực Côn Lôn Sơn. (1)	1728
691. Chương 689:	Thực Lực Côn Lôn Sơn. (2)	1730
692. Chương 690:	Thực Lực Côn Lôn Sơn. (3)	1733
693. Chương 691:	Tử Cục. (1)	1735
694. Chương 692:	Tử Cục. (2)	1737
695. Chương 693:	Tử Cục. (3)	1739
696. Chương 694:	Tử Cục. (4)	1741
697. Chương 695:	Huyền Tẩn Châu Vi Trần Trận. (1)	1744
698. Chương 696:	Huyền Tẩn Châu Vi Trần Trận. (2)	1745
699. Chương 697:	Huyền Tẩn Châu Vi Trần Trận. (3)	1748
700. Chương 698:	Độc Thung Hiển Uy, Huyền Trận Kiến Công. (1)	1750
701. Chương 699:	Độc Thung Hiển Uy, Huyền Trận Kiến Công. (2)	1752
702. Chương 700:	Độc Thung Hiển Uy, Huyền Trận Kiến Công. (3)	1754
703. Chương 701:	Tái Đoạt Thuần Dương, Vương Xà Ứng Đối. (1)	1755
704. Chương 702:	Tái Đoạt Thuần Dương, Vương Xà Ứng Đối. (1)	1758
705. Chương 703:	Tái Đoạt Thuần Dương, Vương Xà Ứng Đối. (2)	1760
706. Chương 704:	Ra Chiêu Khuấy Đục Vững Nước. (1)	1762
707. Chương 705:	Ra Chiêu Khuấy Đục Vững Nước. (2)	1763
708. Chương 706:	Ra Chiêu Khuấy Đục Vững Nước. (3)	1765
709. Chương 707:	Lục Lợi Huyệt Khiếu. (1)	1767
710. Chương 708:	Lục Lợi Huyệt Khiếu. (2)	1769
711. Chương 709:	Lục Lợi Huyệt Khiếu. (3)	1771
712. Chương 710:	Diệu Dụng Định Phong Châu, Ngự Định Phong Châu Thành. (1)	1773
713. Chương 711:	Diệu Dụng Định Phong Châu, Ngự Định Phong Châu Thành. (2)	1775
714. Chương 712:	Diệu Dụng Định Phong Châu, Ngự Định Phong Châu Thành. (3)	1777
715. Chương 713:	Hải Cung, Trấn Long Mạch, Nhập Bí Cảnh. (1)	1779
716. Chương 714:	Hải Cung, Trấn Long Mạch, Nhập Bí Cảnh. (2)	1781
717. Chương 715:	Hải Cung, Trấn Long Mạch, Nhập Bí Cảnh. (3)	1783
718. Chương 716:	Tu Luyện Tham Ngộ Huyệt Khiếu Tại Bí Cảnh. (1)	1786
719. Chương 717:	Tu Luyện Tham Ngộ Huyệt Khiếu Tại Bí Cảnh. (2)	1788
720. Chương 718:	Tu Luyện Tham Ngộ Huyệt Khiếu Tại Bí Cảnh. (3))	1790
721. Chương 719:	Tu Luyện Tham Ngộ Huyệt Khiếu Tại Bí Cảnh. (4)	1792
722. Chương 720:	Buồn Bực Nhất Từ Trước Đến Nay. (1)	1794
723. Chương 721:	Buồn Bực Nhất Từ Trước Đến Nay. (2)	1795
724. Chương 722:	Buồn Bực Nhất Từ Trước Đến Nay. (3)	1797
725. Chương 723:	Buồn Bực Nhất Từ Trước Đến Nay. (4)	1799
726. Chương 724:	Buồn Bực Nhất Từ Trước Đến Nay. (5)	1801
727. Chương 725:	Có Khách Đến. (1)	1804
728. Chương 726:	Có Khách Đến. (2)	1806
729. Chương 727:	Có Khách Đến. (3)	1808
730. Chương 728:	Tin Dữ Sát Cục. (1)	1810
731. Chương 729:	Tin Dữ Sát Cục. (2)	1812
732. Chương 730:	Tin Dữ Sát Cục. (3)	1814
733. Chương 730:	Tin Dữ Sát Cục. (3)	1817
734. Chương 731:	Đội Hình Cường Đại. (1)	1819
735. Chương 732:	Đội Hình Cường Đại. (2)	1821
736. Chương 733:	Đội Hình Cường Đại. (3)	1823

737. Chương 734: Tiên Khí. (1)	1826
738. Chương 735: Tiên Khí. (2)	1828
739. Chương 736: Tiên Khí. (3)	1830
740. Chương 737: Lực Lượng Chính Thống. (1)	1832
741. Chương 738: Lực Lượng Chính Thống. (2)	1834
742. Chương 739: Thiên Cầm Cửu Biến Thần Thông. (1)	1836
743. Chương 740: Thiên Cầm Cửu Biến Thần Thông. (2)	1838
744. Chương 741: Thiên Cầm Cửu Biến Thần Thông. (3)	1840
745. Chương 742: Tứ Hôn. (1)	1842
746. Chương 743: Tứ Hôn. (2)	1845
747. Chương 744: Tứ Hôn. (3)	1847
748. Chương 745: Tứ Hôn. (4)	1848
749. Chương 746: Linh Hồn Thiết Cát, Nghĩa Bạc Vân Thiên. (1)	1851
750. Chương 747: Linh Hồn Thiết Cát, Nghĩa Bạc Vân Thiên. (2)	1853
751. Chương 748: Linh Hồn Thiết Cát, Nghĩa Bạc Vân Thiên. (3)	1854
752. Chương 749: Khiêu Khích Càn Rỡ Và Chiến Đấu. (1)	1856
753. Chương 750: Khiêu Khích Càn Rỡ Và Chiến Đấu. (2)	1858
754. Chương 751: Khiêu Khích Càn Rỡ Và Chiến Đấu. (3)	1860
755. Chương 752: Khiêu Khích Càn Rỡ Và Chiến Đấu. (4)	1862
756. Chương 753: Xé Rách Lưỡng Nghi Thông Thiên Kiếm. (1)	1864
757. Chương 754: Xé Rách Lưỡng Nghi Thông Thiên Kiếm. (2)	1866
758. Chương 755: Xé Rách Lưỡng Nghi Thông Thiên Kiếm. (3)	1869
759. Chương 756: Tiên Thiên Hạo Nhiên Đại Kim Thư, Bảo Kim Thương Long Dao. (1)	1871
760. Chương 757: Tiên Thiên Hạo Nhiên Đại Kim Thư, Bảo Kim Thương Long Dao. (2)	1873
761. Chương 758: Kiếm Phá Đạo Hoàng, Thông Huyền Kinh Hiện. (1)	1875
762. Chương 759: Kiếm Phá Đạo Hoàng, Thông Huyền Kinh Hiện. (2)	1876
763. Chương 760: Kiếm Phá Đạo Hoàng, Thông Huyền Kinh Hiện. (3)	1878
764. Chương 761: Tâm Nguyên Toại, Đại Bồng Chùy. (1)	1881
765. Chương 762: Tâm Nguyên Toại, Đại Bồng Chùy. (2)	1883
766. Chương 763: Tâm Nguyên Toại, Đại Bồng Chùy. (3)	1885
767. Chương 764: Hải Khách Đông Lai, Thái Uyên Chi Hội. (1)	1887
768. Chương 765: Hải Khách Đông Lai, Thái Uyên Chi Hội. (2)	1889
769. Chương 766: Hải Khách Đông Lai, Thái Uyên Chi Hội. (3)	1891

Thông Thiên Đại Thánh

Giới thiệu

Thể loại: Tiên hiệp Nhóm dịch: Dungnhi Nguồn: VVD Giới thiệu: Thiết quyền vô địch, song chùy hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thong-thien-dai-thanh>

1. Chương 1: Chết Đi Sống Lại

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 1: Chết đi sống lại

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Giới thiệu:

Thiết quyền vô địch, song chùy hoành thiên hạ!

Sau khi Tiểu Báo Tử xuyên việt, chỉ lấy những thứ nên cầm, chỉ làm chuyện nên làm.

Tuyệt đối không đi gánh trách nhiệm quá nặng, cũng không làm những chuyện không thuộc nghĩa vụ.

Cái gọi là nhiệt huyết, cuộc đời trước đã tiêu hao sạch sẽ.

Nhưng mà, khi huyết mạch cấm kỵ trong cơ thể của hắc thức tỉnh, đó là Vĩnh Hằng Chi Mâu, lại phát ra hào quang sáng chói.

Chuyện duy nhất hắc có thể làm chính là dùng thiết quyền của mình tạo ra chân lý, dùng song chùy định thiên hạ!

Thế giới trong truyện là thế giới vô hiệp đầy tính truyền kỳ.

Xuyên việt là một chuyện rất bình thường, hiện nay trên thế giới này không phải ai cũng có thể xuyên việt được nhưng số người xuyên việt cũng có rất nhiều. Vấn đề là địa phương xuyên việt đến nó như thế nào mà thôi.

Vương Bác ngồi trên chiếc ghế gỗ trong ngôi nhà nhỏ của mình. Hắn mặc áo yếm, đầu để chỏm, đôi mắt chớp chớp liên hồi. Vương Bác không ngừng liếc ngang liếc dọc, ngắm nhìn cảnh vật xung quanh mình. Hắn tò mò tự hỏi:

- Ai! Ai có thể cho ta biết, rốt cuộc ta đã xuyên việt đến thời đại nào đây?

Đại Tấn!

Đây chính là tin tức duy nhất mà hắc có được sau khi xuyên việt. Trên thực tế, nơi hắc đang sống là một thôn nhỏ trong núi, người trong thôn nhận thức vô cùng hạn hẹp. Bọn họ cũng chỉ biết được rằng mình là con dân của một quốc gia tên là Đại Tấn. Còn lại những thứ khác thì mù tịt.

Trong thôn có chừng hơn trăm hộ dân, trình độ văn hóa lạc hậu. Cả thôn cũng chỉ có mỗi ông thầy bói mù sống ở cuối thôn là biết chữ. Người trong thôn vẫn hay gọi lão nhân gia này là lão Đồng Sinh. Lão Đồng Sinh dúi mài kính sử hơn ba mươi năm nhưng cũng không thể nào đậu nổi tú tài. Cuối cùng lão Đồng Sinh cũng đành về thôn, mở quầy bói toán tính số mệnh, sống cho qua ngày.

Tuy người trong thôn vốn không tin vào những gì lão Đồng Sinh bói toán. Thế nhưng cuộc sống của những người dân dã trong rừng sâu núi thẳm từ xa xưa vẫn có một quy củ. Hễ có ma chay, tiệc tùng đám cưới, hay những ngày rằm, ngày lễ tết, mọi người thường hay đi thắp hương khấn vái thần linh, xin một lá bùa bình an. Cũng chính vì thế mà lão Đồng Sinh mới có thể miễn cưỡng sống cho qua ngày. Mà lão Đồng Sinh cũng biết chút ít y thuật, thỉnh thoảng cũng chuẩn đoán bệnh cho người trong thôn, lão cũng nhận được ít lễ tạ ơn của những người đến khám. Cuộc sống của lão Đồng Sinh cứ như vậy mà trôi qua.

Mà trong thôn, cũng chỉ có lão Đồng Sinh là biết viết. Lão cũng viết vài từ lên một tấm vải trắng, rồi đặt ở bên cạnh quầy hàng để làm bằng hiệu. Vương Bác có lần được mẹ bế qua nhà lão Đồng Sinh xem bói, lúc đó hắc cũng nhận ra văn tự trên tấm vải trắng đó là chữ Trung phồn thể. Thế nhưng điều làm hắc khó hiểu chính là ngôn ngữ mà mọi người trong thôn nói với nhau rất khó nghe, hắc chả hiểu họ nói gì cả. Thế nhưng dần dần, hắc nghe nhiều cũng hiểu được, ngôn ngữ người trong thôn dùng để giao tiếp chính là tiếng Trung. Chỉ là trên phương diện khẩu âm có phần hơi nặng mà thôi. Cuối cùng Vương Bác cũng kết luận được rằng bản thân hắc đã xuyên việt đến Trung Quốc thời cổ đại.

Thế nhưng, sau một khoảng thời gian sống ở thế giới này, bản thân hắn cũng chậm rãi suy nghĩ lại thì thấy hoài nghi phán đoán của chính mình. Bởi vì Vương Bác cũng loáng thoáng nghe được người trong thôn nói nói nhau rằng họ đang sống trên lãnh thổ của Đại Tấn!

Trung Quốc cổ đại chưa từng có triều đại nào tên là Đại Tấn. Đây là điều hắn khẳng định chắc chắn. Cuối cùng Vương Bác cũng nhận ra thế giới hắn xuyên việt đến không phải là Trung Quốc cổ đại mà chỉ có ngôn ngữ cùng văn tự là giống mà thôi.

Trong thôn sơn, người duy nhất có thể giải đáp nghi vấn của Vương Bác cũng chỉ có lão Đồng Sinh kia mà thôi. Chỉ là hiện tại Vương Bác cũng không thể nào đi tìm lão Đồng Sinh để hỏi. Hắn còn quá nhỏ, mới có ba tuổi, bản thân còn đang mặc áo yếm, được người ta chăm bẵm. Đi chưa vững, nói chưa sôi thì sao có thể tìm được lão Đồng Sinh để mà hỏi han!

Bản thân Vương Bác cũng không muốn bị người khác coi mình như quái vật, hay giống như những nhân vật chính trong tiểu thuyết : sinh ra chính là thiên tài, xuất khẩu thành thơ. Cách đây ba ngày có một người trong thôn bị bệnh điên nói ra toàn những thứ không đầu, nên bị thôn dân coi là yêu quái đánh chết. Vương Bác cũng không muốn mình sẽ có kết cục giống như người kia, hắn thấy tốt nhất là nên thành thật một chút, giả ngây giả ngô để giống với người thường.

Wương Bác, người cũng như tên, kiếp trước hắn là một bác sĩ đông y. Những lúc không có việc gì làm Vương Bác thích nghiên cứu các điển tịch nói về Trung Quốc cổ đại. Cho nên hắn đối với chữ phồn thể cũng có chút tinh thông. Ngoại trừ cái đó ra thì hắn cũng không có sở trường nào khác.

Từ một khía cạnh nào đó thì không thể nói Vương Bác xuyên việt được. Chuẩn xác phải nói là đầu thai chuyển thế, chỉ là khi ở dưới địa phủ Vương Bác có quên uống một chén Mạnh Bà Thang mà thôi.

Kiếp trước thân thể Vương Bác không được tốt, suốt ngày ngồi lì trong phòng làm việc. Đến năm Vương Bác ba mươi sáu tuổi, lúc đó là mùa đông, hắn vì uống một ngụm nước lạnh mà đi đời nhà ma. Khi Vương Bác tỉnh lại một lần nữa thì cũng chính là thời điểm hắn sinh ra ở thế giới này.

Có lẽ lão thiên cảm thấy hắn chết quá mức uất ức, không thể nào tưởng tượng nổi. Bản thân lão thiên cảm thấy thẹn với lòng mình cho nên mới cho hắn một cơ hội.

Trải qua nhiều năm sống ở thế giới mới này, Vương Bác cũng dần dần thích ứng với cuộc sống mới. Kỳ thực cũng chưa hẳn là thích ứng. Bản thân Vương Bác cũng chỉ là một đứa trẻ vừa mới được sinh ra mà thôi. Không có gì thích ứng hay không thích ứng cả. Bản thân Vương Bác cũng chỉ có thể để cho người ta đặt đâu thì ngồi đó mà thôi.

Wương Bác đầu thai vào một gia đình học Chu. Mọi người trong gia đình cũng không có gọi hắn là Vương Bác, mà trên thực tế hiện giờ hắn cũng chưa có tên. Mọi người trong nhà gọi hắn là Cầu Viêm hay gọi yêu là Cầu Dẫn Tử.

Đối với những người dân đã sống trong núi thì đứa trẻ vừa mới sinh ra được mười bảy, mười tám tháng không có tên gọi cũng là chuyện bình thường. Còn họ thì tất nhiên phải có rồi.

Trong gia đình, Vương Bác đứng thứ tư, trên hắn còn ba người nữa. Lão đại đã mười tám tuổi, năm ngoái vừa mới lấy vợ, là một thợ săn trung thực. Lão nhị năm nay mười ba tuổi, suốt ngày nghịch ngợm, phá phách cùng đám trẻ trong thôn, cả ngày không có làm việc gì đáng hoàng. Lão tam năm nay chín tuổi. Vương Bác thứ tư, ba tuổi. Ngoại trừ bốn người con trai ra thì lão Chu gia còn có một cô con gái, năm nay mười bảy tuổi. Từ lúc mười tuổi đã cùng người ta đính ước, tính ra thì một khoảng thời gian nữa cũng sẽ kết hôn.

Trong nhà, lão đại gọi là Đại Cầu Tử, lão nhị là Nhị Cầu Tử, lão tam là Tam Cầu Tử. Vương Bác là lão tứ, hắn gọi là Tứ Cầu Tử. Về phần con gái của lão Chu gia vì chế độ xã hội trọng nam khinh nữ mà trong gia đình cũng không có địa vị gì tự nhiên là bị xem nhẹ không được xếp thứ hạng trong gia đình.

Trong Chu gia có nhiều con nên cuộc sống cũng không được tốt lắm. Vì thế mà Vương Bác mới được gọi là Cầu Dẫn Tử, ý tứ của lão Chu gia không muốn hắn sau này trở thành tiểu nhân.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

2. Chương 2: Tỷ Tỷ Đi Lấy Chồng.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 2: Tỷ tỷ đi lấy chồng.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Gia đình Vương Bác cũng chỉ là một hộ dân bình thường ở trong thôn. Cuộc sống dựa vào vài mẫu đất cày và vài đầu thú mà lão Chu săn được. Mà tay nghề săn thú của lão Chu cũng không phải là xuất sắc. Những lần lên núi cũng không có thu hoạch được gì nhiều. Có lần cũng coi như là có chút thu hoạch thì đều bán ra ngoài đổi thành vật dụng hàng ngày. Bản thân cuộc sống gia đình Vương Bác cũng chỉ đủ sống qua ngày nên một năm cũng không thể ăn cái gì gọi là thịt. Điều này đối với Vương Bác cũng là một loại dần vật. Chỉ là hiện giờ Vương Bác mới được ba tuổi, nên chế độ ăn uống của hắn cũng coi như là có chút dinh dưỡng. Ngày ngày ăn cháo bột ngô, chí ít cũng có thể đảm bảo hắn không bị đói bụng. Thịnh thoảng vận khí tốt một chút thì có thể ăn một vài món ăn thôn dã. Mà những lúc đó cũng chỉ có lễ tết hắn mới được thưởng thức.

Năng lực sinh tồn của người miền núi rất mạnh cho nên Vương Bác cũng có được một gen di truyền tốt.

Ba năm, Vương Bác cũng đã quen với cuộc sống mới. Cho dù là thường xuyên phải ăn cháo bột ngô nhưng Vương Bác cũng không có ác cảm. Điều khiến Vương Bác cảm thấy phiền muộn, hay tịch mịch là ở đây hắn không có internet để sử dụng. Đoạn thời gian qua đối với hắn mà nói vô cùng tịch mịch. Ngắm lại thì một người lớn hơn ba mươi tuổi mà bây giờ lại phải sống trong bộ dáng của một đứa trẻ suốt ba năm qua. Đây là chuyện tình buồn tẻ đến mức nào? Bản thân Vương Bác cũng không thể nói được gì, làm được gì. Người khác đến béo mả, búng chym (^.^) hắn thì Vương Bác cũng không thể nào chống lại. May mà Vương Bác còn có áo yếm để mặc, không thì cũng chỉ có nước cởi truồng cả ngày.

Hiện tại Vương Bác cũng đã lớn một chút, trên cơ bản cũng đã có quần áo để mặc tuy nhiên đũng quần của hắn vẫn bị khoét một lỗ làm cho tiểu kê kê lòi ra ngoài.

Tháng năm, khí trời vô cùng ẩm áp, Vương Bác ngồi trên ghế ở trước cửa nhà mình. Mắt lão liên nhìn mọi người trong thôn, trong đầu thì nghĩ đến đủ mọi loại sự tình.

- Cầu Đản Tử, Cầu Đản Tử, mau tới đây ăn nào!

Cũng không biết Vương Bác ngồi đó bao lâu, lúc này bên tai hắn truyền đến từng đợt la hét lớn, thanh âm rất thô, nhưng nghe cũng rất thoải mái. Vương bác biết đây là mẫu thân Cầu Đản Tử, cũng chính là lão nương hiện giờ của hắn gọi hắn về ăn.

Wương Bác nhanh chóng nhảy xuống ghế, lon ton chạy vào trong nhà. Kiếp này của hắn không có giống như kiếp trước, một ngày ăn ba bữa. Ở đây một ngày chỉ có thể ăn hai bữa mà thôi. Mười giờ sáng một bữa, sáu giờ tối một bữa. Bây giờ vừa vặn là sáu giờ tối. Bữa tối vẫn chỉ là cháo bột ngô, nhưng hôm nay lại có thêm ít bánh ngô cùng một đĩa dưa muối.

Mọi người sum vầy quanh bàn ăn, cùng nhau ăn uống vui vẻ. Tuy rằng nữ nhân không có địa vị thế nhưng do cuộc sống trên núi khó khăn nên người dân ở đây cũng không có chú ý tới điều đó nhiều lắm. Một nhà tám người ăn, đều sum vầy quanh cái bàn ăn. Chỉ có mình Vương Bác và tam ca của hắn, do còn nhỏ tuổi nên có chỗ ăn riêng. Mà lão Chu cũng rất thích Vương Bác vì hắn rất biết nghe lời.

Từ khi Vương Bác sinh ra tới giờ rất ngoan, không có để cho lão Chu phải lo lắng điều gì. Tuy rằng trong thôn không phải không có những hài tử ngoan ngoãn nhưng chưa từng có ai được như Vương Bác. Từ khi sinh ra đến bây giờ chưa hề tè dầm một lần nào, hay để phân dính vào quần. Ngay cả Tam Cầu Tử đã chín tuổi rồi nhưng đến giờ vẫn phải một ngày thay một cái quần.

Tựa hồ lão Chu hôm nay có tâm sự, trong bữa ăn không hề nói một lời nào. Tự nhiên mọi người trong gia đình cũng chỉ biết yên lặng mà ăn. Bữa cơm tối có vẻ nặng nề.

Khò khè Khò khè khò khè khò khè

Vương Bác đang vui đùa trong chén cháo thì bên tai nghe thấy tiếng khò khè. Hắn biết lão Chu đã ăn cơm xong. Đây là động tác đặc biệt của lão Chu gia mỗi khi ăn cơm xong. Chính vì thế mà Vương Bác cũng không cần nhìn mà cũng có thể biết được.

Lão Chu ăn xong, những người khác cũng dừng lại đợi cho đến khi lão rời đi mới tiếp tục ăn. Chỉ là hôm nay, dường như có chuyện gì đó mà lão Chu chưa có rời đi.

- Tiểu Hoa, Vương Thiên Lô đã trở về. Người cũng chuẩn bị đi. Chọn ngày lành tháng tốt để gả sang bên đó.

Tiểu Hoa chính là tỷ tỷ của Cầu Đản Tử, tên Chu Hoa. Vương Thiên Lô năm nay mười chín, nguyên bản với quy củ trong thôn thì tại thời điểm hắn mười sáu tuổi đã có thể tìm một cô nương trong thôn mười bốn tuổi lấy về làm vợ. Nhưng vào năm Vương Thiên Lô mười sáu tuổi thì hắn lại phải đi lính. Ba năm, hắn đi lính ba năm rồi, ngày hôm nay vừa mới trở về.

Chu Hoa không tính là đẹp, nhưng một tiểu cô nương mười bảy tuổi cũng có nét đẹp của tuổi thanh xuân. Theo như đời trước của Cầu Đản Tử thì điều này được gọi là thanh xuân vô địch. Đúng, chính là thanh xuân vô địch.

Nếu như không phải năm Chu Hoa mười tuổi đã được hứa hôn cho Vương Thiên Lô thì sợ rằng ba năm qua cửa nhà lão Chu đã bị người ta đập đổ rồi.

Nghe thấy lão Chu gia nói như vậy, Chu Hoa nhất thời xấu hổ đỏ mặt, nàng cúi gầm mặt xuống bàn, căn bản không có nhìn thấy sắc mặt nàng lúc này như thế nào. Nhưng Cầu Đản Tử biết mặt tỷ tỷ của mình hiện giống như như ánh nắng ban mai vậy.

Loại chuyện này Cầu Đản Tử tự nhiên không thể nói rõ, hắn cũng chỉ có thể đứng ở một bên mà xem náo nhiệt. Đợi chờ đến ngày lão tỷ xuất giá thì đi theo sau nghịch ngợm, ăn uống một trận.

Cầu Đản Tử không biết rằng đám cưới sắp tới của tỷ tỷ hắn lại mang đến cho bản biến hóa kinh người không thể nào tưởng tượng được.

Sáng sớm, sương mù bao phủ toàn bộ sơn thôn, cây cối và phòng xá như ẩn như hiện, thỉnh thoảng có tiếng chó sủa cùng với tiếng gà gáy vang lên đan xen cùng một chỗ. Mà lúc bình thường, đây cũng chính là thời điểm duy nhất có thể nghe được những thanh âm này.

Thế nhưng ngày hôm nay lại không giống với như mọi hôm. Từ sáng sớm, đã có thể nghe được tiếng trống tiếng nhạc rộn ràng. Sau đó, một đội kèn sáo mặc trang phục màu đỏ đi từ đầu thôn đến phía tây thôn. Dẫn đầu đoàn người là một tráng hán cao to, ước chừng hai mươi tuổi. Đi trên đường hề gặp các hương thân phụ lão, tráng hán liền vui vẻ chào hỏi. Toàn thân tráng hán mặc một bộ cát phục (hiểu nôm na là quần áo chú rể ^.^) màu đỏ thẫm, trên đầu cài một đóa hoa đỏ thẫm, vẻ mặt vui mừng.

Con ngựa tráng hán đang cưỡi tuy không tính là cao to, thế nhưng ở trong thôn sơn hoang dã này, tuyệt đối được coi là mặt hàng độc nhất vô nhị. Dĩ nhiên trên đường đi, mọi người trong thôn đều đến góp vui. Quãng đường không đến hai dặm mà đoàn người phải đi tới nửa canh giờ mới đến nơi.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

3. Chương 3: Đám Cưới.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 3: Đám cưới.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Cầu Đản Tử hôm nay ăn mặc áo yếm ngồi ở trên chiếc ghế mà hần vẫn ngồi hằng ngày. Chỉ có một điều là hôm nay chiếc ghế của hần được đặt ở ngoài cửa. Đồng thời cửa lớn ở phía sau lưng hần cũng đóng chặt. Cầu Đản Tử ngồi trên ghế vững như núi thái sơn, đợi chờ đoàn người thổi sáo, đánh trống đi tới.

Đình!

Một tiếng chiêng lanh lảnh vang lên, đội ngũ rước dâu liền dừng lại. Một bà mối mặc trang phục rực rỡ, trang điểm xinh đẹp, tay phe phẩy cây quạt, cười khanh khách lại gần Cầu Đản Tử.

- Yêu! Đây không phải lão tứ của Chu gia sao. Hôm nay lại ngồi ở chỗ này, cũng học người ta đổ môn đây. Chỗ này Thất bà có ít kẹo đường, nhanh đến ăn một chút đi nào!

Cũng không biết Thất bà lấy từ đâu ra ba, bốn viên kẹo đường, nhét vào trong tay Cầu Đản Tử. Đồng thời Thất bà cũng kéo tay Cầu Đản Tử muốn hần đứng lên, không nên chặn đường nữa.

- Nào có chuyện tốt như thế! Tiền lì xì!

Cầu Đản Tử kêu lên, đồng thời cánh tay nhỏ nhắn của hần cũng xòe ra. Mấy viên kẹo đường cũng bị hần ném đi, có một viên vừa hay rơi ngay trán của Thất bà.

- Tỷ tỷ ta nói, không cho ta tiền lì xì thì ta sẽ không đi đâu cả!

Người chung quanh góp vui cười rộ cả lên. Vương Thiên Lô ngồi trên lưng ngựa cũng cười tươi vui vẻ. Hần lập tức nhảy xuống khỏi lưng ngựa, đi tới trước mặt Cầu Đản Tử, từ trong lòng móc ra một bao lì xì, nhét vào trong tay Cầu Đản Tử.

Cầu Đản Tử cầm bao lì xì, cảm thấy nặng tay, mở ra thì cũng có ba, bốn đồng tiền. Lúc này hần mới cảm thấy thỏa mãn đứng lên, kéo chiếc ghế sang một bên rồi lại ngồi lên nhìn tân lang bắt đầu gọi cửa.

Loại chuyện đổ môn này, việc làm bộ làm tịch còn chưa tính. Nhưng đối với người dân trong núi, ba bốn đồng tiền lì xì không tính là ít. Huống chi người nhận lì xì nếu nhìn thì chỉ là một đứa trẻ ba, bốn tuổi. Nhưng trong thân thể lại giam giữ một trung niên ba mươi sáu tuổi. Dưới tình huống chính bản thân Vương Bác đi náo nhiệt, hần cũng đã cảm thấy xấu hổ rồi, làm gì có ý tứ làm khó người khác cơ chứ.

Nhưng thật ra Tam Cầu Tử ở phía sau cửa lớn mới gọi là một người hăng hái, hần đổ môn tới tận nửa ngày trời mới cho tân lang vào rước tân nương.

Chuyện tình kể tiếp cũng đơn giản đi rất nhiều, tất cả đi vào trình tự vốn có của nó. Tuy rằng Cầu Đản Tử là một người đến từ thế giới khác, chưa biết hết được phong tục tập quán của thế giới mới này. Thế nhưng có thể thấy đám cưới ở đây cũng không giống như đám cưới ở trong các bộ phim cổ trang mà trên tivi thường chiếu, lại càng không giống như các loại tiểu thuyết miêu tả. Đám cưới ở đây vô cùng đơn giản, ngoại trừ việc đón rước tân nương vô cùng âm ỉ ra thì sau đó là một hồi náo động động phòng của tân lang, tân nương. Tất nhiên loại chuyện này Cầu Đản Tử cũng không có tham gia. Dù sao thì hiện giờ hần cũng chưa đủ tuổi.

Điều mà Cầu Đản Tử chờ mong nhất lúc này chính là bữa cơm tối. Từ khi sinh ra đến giờ thì ngoài trừ những ngày lễ tết hàng năm ra thì hần cũng không có được ăn món gì ngon. Trên thực tế, đầu năm nay cuộc sống của người dân trong thôn cũng gặp phải cảnh khó khăn. Có thể tìm thấy một cơ hội để được ăn no cũng là một chuyện không tồi.

.....

Hôn lễ diễn ra rất náo nhiệt. Mọi người trong thôn đều tới tham dự, góp vui. Mọi người đều vác cái bụng rỗng đến, hiển nhiên là cũng cùng suy nghĩ với Cầu Đản Tử.

Hiện giờ tuy cơm chưa có dọn lên nhưng là trà nước bánh kẹo cũng đã được sắp sẵn trên bàn. Hạt dưa, hoa quả các loại đều có đầy đủ. Các hương thân phụ lão trong thôn ngồi chung bàn với nhau, vừa cắn hạt dưa

vừa nói chuyện phiếm một cách vui vẻ. Có những người thì tranh thủ giáo huấn tôn tử, nhi tử của mình một trận. Mọi người ai cũng vui vẻ ra mặt, giống như chính mình đi cưới vợ vậy. Bầu không khí tràn đầy niềm vui thẳng đến khi ngoài cửa truyền đến một tiếng thét chói tai.

Tiếng thét chói tai này không phải là tiếng kêu hưng phấn, mà là tiếng kêu sợ hãi.

Tiếng thét vang lên, khiến cho Cửu Đản Tử không khỏi ngẩng đầu ngược mắt lên nhìn. Vì sao, bởi vì hắn nghe ra được đây chính là tiếng kêu của tỷ tỷ hắn, Chu Hoa.

Cửu Đản Tử kém Chu Hoa hơn mười tuổi, có thể nói từ khi sinh ra đến giờ thì Chu Hoa phụ trách chiếu cố cho hắn. Cho nên Cửu Đản Tử đối với Chu Hoa cũng phi thường quen thuộc, mà Chu Hoa cũng rất thích tiểu đệ nhu thuận này. Chính vì thế mà khi vừa nghe thanh âm này, Cửu Đản Tử liền biết đây là tiếng kêu của Chu Hoa.

Chu Hoa còn chưa có xuống kiệu hoa, bước vào cửa nhà họ Vương. Dựa theo quy củ thì lúc này tân nương không được lên tiếng, càng không thể hạ kiệu hoa. Thế nhưng đột nhiên Chu Hoa lại hét lên một tiếng chói tai như vậy. Nhất định là đã có chuyện xảy ra.

Cửu Đản Tử không kịp nghĩ nhiều, hắn nhanh chóng chạy từ trong nhà Vương Thiên Lô ra ngoài. Không phải chỉ có riêng mình hắn, mà có rất nhiều người cũng chạy ra ngoài cửa. Khi chạy ra đến ngoài cửa, tình hình lúc đó khiến cho mọi người sợ ngây người, Cửu Đản Tử cũng sợ ngây người.

Đây là thứ gì?

Cửu? Lang?

Cửu Đản Tử chưa bao giờ thấy con vật nào lại lớn như vậy!

Lúc này kiệu hoa nát bươm, nhưng đáng mừng là Chu Hoa không có xảy ra chuyện gì. Chỉ là chiếc khăn che mặt đã rơi xuống đất. Mà mặt đất lúc này cũng nhuộm một màu hồng. Tám kiệu phụ, có một người bị thương, máu chảy không ngừng. Mà những kiệu phụ còn lại cũng vây đồng bạn của mình vào trung tâm để bảo vệ.

Trước mặt đám kiệu phụ chính là một con cự lang, Cửu Đản Tử ở kiếp trước cũng đã có dịp nhìn thấy chó sói. Nếu luận hình thái của chó sói kiếp trước với kiếp này đại khái là giống nhau. Chỉ có một điểm khác duy nhất chính là kích thước của con cự lang này vô cùng lớn. Cửu Đản Tử chưa bao giờ nhìn thấy một con chó sói lớn đến như vậy.

Đầu cự lang này khoác lên mình một bộ lông màu đen. Nhưng điều làm cho người khác chú ý chính là nó chỉ có một mắt. Mắt bên trái của nó bị một vết thương cực lớn, kéo dài từ giữa trán xuống, vô cùng bắt mắt.

- Lão Độc Nhân. Tây sơn lão Độc Nhân.

Trong đám người, có một người thét lên kinh hãi. Ngay sau đó là một trận hỗn loạn.

Tây sơn lão Độc Nhân!

Chỉ nghe sáu danh tự này thôi, tâm tình Cửu Đản Tử không khỏi run lên.

Đối với người dân ở trong thôn thì truyền thuyết về Tây sơn lão Độc Nhân đã được truyền lại từ rất lâu rồi.

Trong núi, tại một địa phương vô cùng hung hiểm, nơi dã thú hung mãnh qua loại thường xuyên. Truyền thuyết nói lão độc nhân vốn là một con sói trong một bầy sói sống trong địa phương hung hiểm đó. Trong một lần lão Độc Nhân tranh đấu với Lang Vương bị thất bại, khiến nó mất một con mắt, đồng thời bản thân cũng bị thương nặng sắp hấp hối. Chính vì thế mà bầy sói đã vứt bỏ nó. Để cho lão Độc Nhân tự sinh tự diệt.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

4. Chương 4: Truyền Thuyết Độc Lang. (Truyền Thuyết Về Lão Sói Cô Độc.)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 4: Truyền thuyết độc lang. (Truyền thuyết về lão sói cô độc.)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Chuyện tình này cũng không có gì ngạc nhiên. Đây là chuyện bình thường đối với quần thể dã thú. Thế nhưng cũng không biết vì nguyên nhân gì mà hai năm sau, Lão Độc Nhân lại xuất hiện một lần nữa trong bầy sói. Không chỉ vết thương chí mạng năm đó chiến đấu với Lang Vương đã lành mà lần trở lại này lão Độc Nhân còn cắn chết Lang Vương. Đồng thời cũng cắn chết toàn bộ bầy sói. Cuối cùng chân chính trở thành một con sói cô độc.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là người ta thuật lại. Truyền thuyết này ở trong sơn thôn cũng đã được truyền lưu gần trăm năm rồi.

Đối với truyền thuyết này, Cửu Đản Tử vẫn khinh thường không tin. Hai năm để có thể chữa lành vết thương, còn có thể dũng mãnh hơn trước kia, rồi cắn chết tất cả đồng loại trong bầy. Những lời này, với Cửu Đản Tử nghe sao giống như trong tiểu thuyết miêu tả. Điều hấn thắc mắc chính là vì sao người ta biết được lão Độc Nhân sau hai năm thì quay lại bầy trả thù, rồi còn cắn chết tất cả chó sói trong núi.

Hơn nữa truyền thuyết này cũng đã được truyền lưu gần một trăm năm rồi. Lão Độc Nhân có thể đã sớm chết rồi. Phải biết rằng tuổi thọ của chó sói không hề cao hơn nhân loại. Nhiều nhất chỉ hai mươi năm thôi. Hiện tại đã một trăm năm, có lẽ lão Độc Nhân đã biến thành một bộ xương khô rồi cũng nên.

Buồn cười chính là cho tới tận bây giờ. Đối với người trong thôn thì ngọn núi phía tây vẫn là một cấm địa đối với mọi người. Những thợ săn trong thôn cũng không ai dám đến tây sơn săn thú. Bọn họ rất sợ đụng phải lão Độc Nhân trong truyền thuyết.

Nhưng cho đến bây giờ, Cửu Đản Tử lại cảm thấy buồn cười cho chính bản thân mình. Hiện tại hấn lại có thể gặp được lão Độc Nhân là người trong thôn vẫn lưu truyền một truyền thuyết gần trăm năm nay.

Vương Thiên Lôi nhanh chóng đứng che chắn trước người Chu Hoa. Trong tay hấn cầm một cây đao, hoành đao mà đứng, Vương Thiên Lôi và lão Độc Nhân giằng co một hồi.

Lúc này khách nhân mới hoàn hồn phản ứng, trong đó có rất nhiều tráng niên lực sĩ, nhanh chóng chạy đi kiếm vũ khí rồi tất cả tạo thành một vòng tròn, vây lão Độc Nhân vào giữa. Những tráng niên này đều có kinh nghiệm săn bắn nhiều năm, thân thủ cũng không tồi. Lúc này tất cả liên thủ đánh địch, ngay cả lão Độc Nhân cũng không thể khinh thường những tráng niên này.

Chỉ thấy lão Độc Nhân hơi hạ thấp người xuống, thân thể cũng thu lại. Lão Độc Nhân khê kêu một tiếng, thân hình mạnh mẽ lao về phía trước, lao thẳng tới Vương Thiên Lôi. Vương Thiên Lôi cũng không hề tỏ ra yếu kém một chút nào. Hấn gầm nhẹ một tiếng rồi huy đao bổ tới lão Độc Nhân.

Trong nháy mắt, một người một lang liền đại chiến dữ dội. Thế đao của Vương Thiên Lôi vô cùng mạnh mẽ, kèm theo đó là một cỗ khí thế sát phạt chết người. Thậm chí Cửu Đản Tử còn nhìn thấy được ở cả cây đao nổi lên một màu huyết quang chói lọi.

- Đây là cái gì? Đấu khí? Nội công?

Bên này, Vương Thiên Lôi và lão Độc Nhân không ngừng so chiêu, cả hai đều quyết sống mái, một chết một còn với đối phương. Tuy rằng xung quanh đó có rất nhiều tráng niên vây quanh, nhưng bọn họ cũng không có sập lại liên thủ. Bởi vì động tác của Vương Thiên Lôi và lão Độc Nhân quá nhanh, căn bản đám tráng niên này nhìn không kịp.

Một tiếng rống giận dữ và kêu to đan xen vào nhau. Dần dần mọi người chỉ còn nhìn thấy một đoàn hồng ảnh cùng một đoàn bóng đen dây dưa cùng một chỗ. Hồng ảnh tự nhiên là Vương Thiên Lôi. Mà bóng đen

kia chính là lão Độc Nhân. Tốc độ này, lực lượng này, không một ai ở xung quanh dám tiến đến gần. Thậm chí có người còn từ từ lùi ra xa.

Chỉ là Vương Thiên Lô và lão Độc Nhân quần lấy nhau không ngừng, cũng tạo cho mọi người cơ hội. Những tráng niên nhanh chóng trở về nhà lấy ra các dụng cụ săn bắn. Lúc sau, mọi người lại tụ tập lại xung quanh nơi diễn ra trận chiến. Trên tay mọi người nào là dây thừng, móc câu, cung nỏ. Chỉ cần một người một sói tách nhau ra thì tất cả đồng loạt tiến công.

Mà cũng chỉ sau khoảng một tuần trà thì một người một sói liền mạnh mẽ tách ra. Vương Thiên Lô bắn về phía sau, một lần nữa đứng chắn trước người Chu Hoa, hoành đao đứng đó. Cát phục trên người hắn hiện giờ cũng bị lợi trảo của lão Độc Nhân xé rách nát, không ra hình thù. Thậm chí còn có thể thấy được trên thân thể hắn chịu không ít vết thương. Cũng may là không có vết thương nào quá nguy hiểm.

Hai người vừa tách ra thì những tráng niên xung quanh ra tay ngay lập tức. Một cơ hội tốt như vậy không thể bỏ lỡ. Những người cầm cung nỏ mạnh mẽ bắn tên hồng khiến cho lão Độc Nhân không chết được thì cũng chịu trọng thương mà bỏ chạy.

Chỉ nghe sưu sưu, mấy tiếng xé gió vang lên, hơn mười mũi tên bắn về phía lão Độc Nhân.

- Thương thương thương!

Tên bắn lên người lão Độc Nhân, chỉ thấy lão Độc Nhân phát ra từng tiếng kêu rống thiết. Bị mười mũi tên ghim vào trong cơ thể, dĩ nhiên lão Độc Nhân đã bị thương khá nặng. Chiến lực cũng giảm một cách đáng kể.

- Ô...!

Thân thể lão Độc Nhân run rẩy, nó mạnh mẽ kêu to một tiếng, tiếng huyết gió như sấm khiến cho những tráng niên đứng xung quanh không ngừng lùi lại. Thân thể khổng lồ của nó bắn lên, rồi nhấp nhô vài cái liền biến mất sau cánh rừng, không thấy bóng dáng đâu.

- Cương Cẩn Thiết Cốt. Đúng là Cương Cẩn Thiết Cốt. Thực không nghĩ tới súc sinh này lại có được thành tựu này.

Sắc mặt Vương Thiên Lô tái nhợt, hoảng sợ nhìn phương hướng lão Độc Nhân bỏ chạy. Trong miệng không ngừng thì thào nói. Thẳng đến một khắc sau, mọi người mới chạy lại, người thì an ủi Chu Hoa, người thì giúp tên kiêu phu bị thương và Vương Thiên Lô chữa trị vết thương. Những người khác thì túm năm tụm ba bàn tán xôn xao. Tràn diện biến thành một mảnh hỗn loạn.

Về phần Cầu Đản Tử, tiểu hài tử này tự nhiên bị mọi người bỏ quên ở một chỗ không thèm để ý tới.

- Vừa nãy ta đã nhìn thấy cái gì? Không đúng, coi như lần đầu nhìn thấy có thể nhầm lẫn, nhưng hết lần này đến lần khác. Ta còn thấy được hỏa đao chớp động quang mang. Còn nữa trong lúc Thiên Lô ca ca tranh đấu với độc lang còn nhảy lên cao mấy chục trượng, con cao hơn cả vận động viên nhảy cao. Điều này không phải là ta hoa mắt đấy chứ. Lẽ nào ta đã đầu thai tới một thế giới võ hiệp.

Trải qua một hồi động phách, tỉ mỉ phân tích các sự việc. Cầu Đản Tử không chỉ không khẩn trương mà trong lòng hắn lại cảm thấy vô cùng hưng phấn. Bởi vì hắn phát hiện ra cái thế giới này cũng không có buồn chán giống như trong tưởng tượng trước giờ của hắn. Hơn nữa theo như hắn nhận định thì thế giới này giống như những thế giới trong tiểu thuyết. Mà bản thân hắn sau này có thể trở thành một người tu luyện võ công, đạo thuật cao siêu trong thế giới này. Thậm chí còn trường sinh bất lão.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

5. Chương 5: Thế Giới Võ Hiệp

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 5: Thế giới võ hiệp

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Cho dù không thể trường sinh bất lão thì trong truyền thuyết có nói những người tu luyện có thể thọ vài trăm tuổi là chuyện bình thường. Có thể đây chính là cơ hội cho Cầu Đản Tử?

Không một ai lưu ý tới một tiểu hài nhi ba tuổi. Mà với tình huống như hiện tại thì cũng không có bất kỳ ai lưu tâm đến một tiểu oa nhi làm gì. Hiện tại, tiêu điểm sự chú ý của mọi người không ai khác chính là Vương Thiên Lôi.

Nguyên bản, một buổi hôn lễ vốn diễn ra vui vẻ đầm ấm mà cuối cùng lại xảy ra sự việc như vậy. Đối với người dân sinh sống trong núi thì đây là một điềm báo cực xấu. May thay vẫn chưa có người nào thiệt mạng.

Tân lang Vương Thiên Lôi cũng không có mất quá nhiều máu. Sau một hồi chiến đấu kịch liệt, bản thân Vương Thiên Lôi cũng bị kiệt sức mà ngủ thiếp đi một lúc. Sau khi tỉnh dậy, hắn cũng chỉ cần uống vài ngụm nước là khôi phục được phần nào sức khỏe.

Hôm nay vốn là một ngày đại hỉ lại lại xảy ra một sự tình không may mắn như vậy. Tâm tình mọi người cũng từ trong hoảng loạn bình tĩnh trở lại, nhưng lúc này trong lòng mọi người đều lóe lên từng đợt suy nghĩ, suy đoán.

Sau một hồi kinh tâm động phách thì Chu Hoa vẫn một mực đứng bên cạnh, chăm sóc cho Vương Thiên Lôi từ đầu đến giờ, nàng nhìn hắn một ánh mắt nhu hòa, càng lúc càng ôn nhu, giống như đang nhìn ngắm một bảo vật vô giá của mình vậy.

Đương nhiên, đối với điều này, Cầu Đản Tử cũng không có lưu ý. Mà hắn có để ý đi chăng nữa thì cũng sẽ không nhận ra cái gì không thích hợp.

Vương Thiên Lôi vừa biểu hiện ra thực lực bậc này, tuy rằng không đủ để đối kháng cùng lão Độc Nhân. Thế nhưng trong thôn cũng có rất nhiều tráng niên cường tráng, có kinh nghiệm săn bắn phong phú. Chỉ cần hợp lực lại cũng có khả năng đối kháng cùng lão Độc Nhân. Nếu may mắn thì có thể giết chết lão Độc Nhân.

Cuộc sống sinh hoạt trong sơn thôn, điều trọng yếu nhất chính là cần có một thân thể cường tráng, thân thủ tốt. Đây chính là hai điều kiện tiên quyết giúp cho sơn thôn tồn tại cho tới ngày hôm nay. Diện tích ngọn núi này cũng rất lớn, dã thú dẫm mẫm nhiều vô số, không tính đến lão Độc Nhân, chỉ là những mãnh thú bình thường trong núi thôi cũng không phải dễ chọc vào. Mà các hộ trong thôn khi đi săn bắn, nhiều nhất cũng chỉ săn bắn các loại lợn rừng mà thôi. Nếu không may chân chính đụng phải mãnh thú thì chỉ còn nước bỏ chạy. Dù sao mạng sống vô cùng đáng quý, mà trong thôn nếu không may mất đi một người thợ săn thì đó là sự tổn thất khó có thể bù đắp được.

Vương Thiên Lôi xuất hiện đã mang lại cho thôn sơn một niềm hi vọng. Thậm chí không lâu sau, trong một tương lai gần, với sự dẫn dắt của Vương Thiên Lôi, lượng thịt để ăn trong thôn sẽ được tăng lên. Tuyệt vời hơn nữa, thôn sơn có thể trở thành một thôn sơn cường đại đại vùng.

Nhưng điều này là rất lâu sau mới có thể xảy ra. Nhưng điều đó chắc chắn sẽ thành sự thực. Trong một thôn sơn, chỉ cần có một cường giả, thì cuộc sống ở thôn sơn đó sẽ trở nên phồn vinh.

Ngày tháng vội vã trôi qua. Đã hơn một tháng kể từ khi trường phong ba trong hôn lễ ngày đó. Nguyên bản mọi chuyện đã kết thúc nhưng mọi người trong thôn vẫn thâm lo lắng việc lão Độc Nhân trở lại trong thôn trả thù. Mà thời gian trôi qua, nỗi lo lắng trong lòng thôn dân cũng vơi đi phần nào.

Nên trồng trọt thì trồng trọt, nên săn bắn thì săn bắn. Duy chỉ có một điều mới mẻ, hằng ngày, vào thời gian sáng sớm, những tráng niên trong thôn lại tụ tập đến bãi đất hoang ở phía bắc thôn xếp thành hàng ngay ngắn cùng luyện công với Vương Thiên Lôi.

Mà Cầu Đản Tử cũng lon ton tham gia, tuy hẳn không thể trực tiếp tham gia tu luyện nhưng cũng là đứng đó quan sát mọi người. Cảnh này Cầu Đản Tử thấy giống hết như trong phim điện ảnh khi người ta đào tạo quân đội. Chỉ có điều khác biệt, giáo luyện chính là tỷ phu của hắn.

Người tỷ phu này của Cầu Đản Tử cũng coi như không tồi, từ sau sự tình phát sinh tại hôn lễ, Vương Thiên Lô vẫn đối xử tốt với tỷ tỷ của hắn. Mà theo thói quen của người Trung Quốc cổ đại, bất cứ một điềm xấu gì thì căn nguyên phát ra đều quy kết lên người nữ nhân. Tuy thế giới này không phải là Trung Quốc cổ đại nhưng tập tục cũng có phần nào giống nhau. Ở nhà, lão Chu gia thường xuyên lo lắng việc Chu Hoa bị người nhà chồng giận chó đánh mèo, bị coi là tai tinh, rồi chịu không ít ủy khuất ở nhà chồng.

Chỉ là sự thực chính mình những gì bọn họ lo lắng là điều thừa. Tuy Vương Thiên Lô nhìn có phần thô kệch, nhưng cũng yêu thương Chu Hoa hết mực. Lão Chu gia biết được điều này thì cũng cảm thấy nhẹ nhõm.

Thân thể Vương Thiên Lô cũng rất cường tráng, tuy rằng bị thương không nhẹ nhưng chỉ điều dưỡng vài ngày là lại như bình thường, sinh long hoạt hổ. Hơn nữa Vương Thiên Lô lại có một thân võ nghệ cao cường, tự nhiên trở thành thủ lĩnh đám tráng đinh trong thôn đi săn bắn.

Mà Vương Thiên Lô còn đề nghị, tranh thủ mùa vụ đang nhàn hạ, các tráng niên trong thôn liền đi theo Vương Thiên Lô học một chút võ nghệ, nâng cao thực lực của chính mình. Lấy kiến thức và bản lĩnh của Vương Thiên Lô thì việc này quá mức đơn giản, mà đám tráng niên trong thôn cũng hưởng ứng nhiệt liệt. Vì vậy mà mới có một màn như trước mắt.

Cầu Đản Tử mặc một bộ quần áo làm bằng vải thô, ngồi trên một thân cây bị đổ gần đó. Hắn tỉ mỉ quan sát Vương Thiên Lô đang giáo luyện các tráng niên trong thôn thì cảm thấy hưng phấn vô cùng.

Qua một tháng theo dõi, Cầu Đản Tử cũng xác định được, thế giới này nguyên lai thật sự tồn tại võ công thượng thừa, những thứ mà tại kiếp trước người ta chỉ dám mơ tưởng. Chỉ có một điều khiến Cầu Đản Tử băn khoăn là võ công ở thế giới này có giống như võ công trong các tiểu thuyết võ hiệp mà hắn đọc ở kiếp trước hay không.

Một tháng qua, Cầu Đản Tử ý thể mình là em vợ của Vương Thiên Lô, bản thân vẫn còn nhỏ (chỉ mới có ba tuổi). Mà Vương Thiên Lô đối với điều này cũng không có để tâm phòng bị. Trên thực tế, Vương Thiên Lô cũng không có ý tứ phòng bị gì cả, bởi vì hắn đối với võ đạo cũng không có hiểu thấu đáo hết được. Những gì hắn biết chỉ là thường thức cơ bản của thế giới ngoài kia mà thôi.

Nhưng đối với Cầu Đản Tử mà nói thì những điều thường thức này đã là đủ lắm rồi. Thế giới này, chính là một thế giới võ hiệp.

Chỉ là thế giới này cũng không giống như những tiểu thuyết võ hiệp mà hắn thường đọc. Võ công ở nơi này chính là nội ngoại kiêm tu. Như ở trong tiểu thuyết võ hiệp, một người chỉ cần ăn một quả trái cây mà có thể tăng mấy trăm năm công lực là chuyện không bao giờ xảy ra. Cho dù trong thiên địa thực sự có loại linh vật ấy đi chăng nữa thì người ta cũng không bao giờ đưa cho một tiểu hài tử ăn cả. Nếu như không may có ăn vào thì cũng chỉ có một kết quả duy nhất, giống như một quả cầu khí nổ banh xác, hóa thành một đoàn huyết nhục, biến mất trong thiên địa.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

6. Chương 6: Nội Ngoại Kiêm Tu

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 6: Nội ngoại kiêm tu

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Võ công của Vương Thiên Lô là hần học được ở trong quân đội. Năm mười bốn tuổi Vương Thiên Lô cũng được coi là một tráng đinh, phải gia nhập quân đội để làm nghĩa vụ. Mà võ học trong quân đội các quốc gia cũng không giống nhau. Võ công Vương Thiên Lô học được là võ học của Đại Tấn. Tuy nhiên võ học trong quân đội của các quốc gia đều có một điểm chung, vô cùng thô thiển nhưng lại có tính thực dụng tương đối cao.

Mà theo như nhận thức của Cầu Đản Tử, thì chỗ tốt lớn nhất mà Vương Thiên Lô đạt được không phải trên phương diện võ học mà chính là kiến thức. Bản thân sinh ra một thôn sơn dân dã, cách biệt với thế giới bên ngoài. Tuy có nhiều thiếu thốn, nhưng tin tức, kiến thức chính là sự thiếu hụt quan trọng nhất.

Vương Thiên Lô đi lính vài năm, tuy vô cùng ngăn ngại nhưng điều đó cũng đủ để cho hắn trau dồi một lượng kiến thức, tin tức vô cùng phong phú. Tuy hần học võ công thô thiển, nhưng ba năm trong quân đội, điều đó cũng đủ khiến hắn trở thành người có hiểu biết nhất nhì trong thôn.

Đạo lý này tựa giống với kiếp trước của Cầu Đản Tử, kiến thức chủ yếu của người dân trong thôn sơn dân dã chủ yếu do những thôn dân đi lính phục viên mang về.

Trong quân đội, người người đến từ khắp mọi nơi trên đất nước. Dạng người gì cũng có, bởi vậy mà lượng tin tức mang lại cũng đủ các thể loại. Tuy có một số tin tức có chút hoang đường thể nhưng đối với thế giới này chỉ là điều bình thường. Vương Thiên Lô học được cũng rất nhiều, tỷ như tri thức về địa lý, tên gọi của hoàng đế hiện tại là gì, quân đội hần tham gia là gì. Đặc biệt võ công mà hắn tu luyện hiện giờ cũng đều học từ trong quân đội.

Đại Lực Kim Cương khí công, Hùng Ma quyền, Chiến Dao cửu thức cùng Phá Sát Thiên Quân quyền pháp.

Đại Lực Kim Cương khí công tuy là pháp môn tu luyện thô thiển, nhưng cũng có thể tu luyện ra nội lực. Mà Đại Lực Kim Cương khí công phối hợp với Chiến Dao Cửu Thức cùng Phá Sát Thiên Quân quyền pháp thì hiển lộ ra uy lực không tầm thường. Dùng cho chiến trận là điều vô cùng thích hợp. Về phần Hùng Ma quyền thì là công pháp có tác dụng luyện thể.

Nội luyện khí, ngoại luyện gân cốt. Đây chính là câu nói truyền lưu trong chốn võ lâm. Đồng thời đây cũng là kiến thức cơ bản nhất. Võ công ở thế giới này coi trọng chính là nội ngoại kiêm tu. Nội công và ngoại công đều trọng yếu đối với người luyện võ, thiếu một thứ cũng không được. Luyện ngoại công không luyện nội công thì cũng chỉ có thể tu luyện được bề ngoài mà thôi. Luyện nội công mà không tu luyện ngoại công thì kết quả cuối cùng chỉ có thể tu luyện ra một ít nội khí, hơn nữa cũng không thể nào áp dụng vào thực chiến được.

Luyện nội khí hay còn gọi là luyện nội công, tựa như Đại Lực Kim Cương khí công. Luyện ngoại công, chính là dùng quyền pháp, các loại vũ khí, tựa như Hùng Ma Quyền. Mà Hùng Ma quyền và Đại Lực Kim Cương khí công đều mà những võ công thô thiển, lưu truyền rộng rãi trong quân đội Đại Tấn.

Đương nhiên cái đó cũng chỉ là lý thuyết mà thôi. Chân chính tu luyện thì phức tạp hơn rất nhiều.

Muốn tu luyện ngoại công thì ngoài việc phải tu luyện quyền pháp ra thì nếu như muốn có một chút thành tựu thì cần đại lượng được liệu để cho người tẩy luyện gân cốt. Những được liệu này cũng vô cùng trân quý, thường nhân căn bản không cách nào có được. Coi như có phúc phận đoạt được thì cũng không phải phối phương cùng cách điều chế các loại được liệu đó. Những thứ này đều là cơ mật của các thế gia đại tộc, tông môn đại phái.

Ngoại trừ những thế gia đại phiệt, tông môn đại phái ra thì những môn phái nhỏ cũng nắm giữ được một ít phương thuốc luyện chế thuốc phụ trợ cho việc tu luyện nội công, ngoại công. Có điều những phối phương mà bọn họ có thì ngoài giang hồ cũng có, những phối phương này cũng không phải là vô cùng trân quý.

Vương Thiên Lô cảm thấy vô cùng bất ngờ chính là cậu em vợ của mình lại vô cùng nhiệt tình đối với võ công. Chỉ là Vương Thiên Lô cũng không có suy nghĩ gì nhiều, ai mà có thể nghĩ ngờ một hài tử ba tuổi xem hắn có mưu đồ gì cơ chứ.

Hơn nữa Vương Thiên Lô cũng muốn lấy lòng vợ mình mà tận lực chỉ dạy cậu em vợ này. Tất cả những gì hắn biết đều dạy hết cho Cầu Đản Tử cả. Lấy kiến thức của Vương Thiên Lô thì một đứa trẻ ba tuổi có

cái bản lĩnh gì cơ chứ, có thể học được những cái gì chứ? Nhưng hần vẫn tận tình dạy bảo hết mực.

Cầu Đản Tử học xong rồi lại theo Vương Thiên Lô tu luyện quyền pháp. Sau một tháng hần có thể cảm ứng được kinh mạch trong cơ thể có một dòng khí đang lưu chuyển. Phải biết rằng hần chỉ mới là đứa trẻ ba tuổi, mà ở độ tuổi này chính là thời điểm tốt nhất để đặt nền móng tu luyện. Sau khi vượt qua được bước thứ nhất, thì những bước tu luyện tiếp theo vô cùng đơn giản.

Không tồi, chỉ là hần không thể tùy tiện tu luyện. Niên kỷ hần còn quá nhỏ, thân thể còn chưa có hoàn toàn trưởng thành. Cái này giống với hệ thống đào tạo đệ tử của các thế gia cùng đại tông môn. Phàm là những hài tử hai, ba tuổi là bắt đầu tu luyện nội công, tạo dựng nền tảng. Đợi đến khi bảy tám tuổi thì mới bắt đầu tu luyện quyền pháp. Trước khi bắt đầu tu luyện quyền pháp thì trước tiên cần phải đoán cốt, dịch cân, đồng thời còn cần phải dùng được liệu để tẩy tủy toàn thân. Điều này Vương Thiên Lô cũng đề cập qua, mà Cầu Đản Tử cũng nhớ kỹ mọi thứ, không bỏ sót một thứ nào.

Đương nhiên, ngoại trừ một số công pháp luyện quyền cơ bản ở ngoài ra thì đoán cốt cũng tốt, dịch cân cũng được. Nhưng những môn công pháp này đều là bí mật của các tông môn thế gia. Người thường muốn tu luyện thì với xuất thân như Cầu Đản Tử nếu không phải đoạt được kỳ ngộ căn bản đừng nghĩ tới việc học được.

Nhưng hần có Thái Cực quyền. Ở kiếp trước, Cầu Đản Tử cũng không có nhiều sở thích, một trong những sở thích của hần chính là Thái Cực Quyền.

Vương Bác, hay cũng chính là kiếp trước của Cầu Đản Tử cũng là một trong những vận động viên đi thi đấu của công ty, tự nhiên hần cũng được tu luyện Thái Cực quyền một cái cách bài bản. Mà ngay cả khẩu quyết tâm pháp hần cũng đã thuộc lòng lòng. Tuy rằng lúc đó hần không có hứng thú đối với những thứ này, nhưng hần tham gia cũng là vì muốn vượt mong ngựa cấp trên mà thôi.

Hiện tại đột nhiên lại chạy tới một thế giới mới, Cầu Đản Tử cũng không cần phải nịnh bợ, vượt mong ngựa ông sếp nữa thế nhưng Thái Cực Quyền của hần cũng không phải vì thế mà mất đi.

Thái Cực Quyền ở kiếp trước của Cầu Đản Tử được xưng là quyền pháp nội gia, tuy lúc đó Cầu Đản Tử không có luyện ra được cái gì. Nhưng, đến thời điểm này Cầu Đản Tử lại nhìn ra được vài điểm vị đạo.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

7. Chương 7: Thái Cực Cũng Là Một Môn Tâm Pháp

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 7: Thái cực cũng là một môn tâm pháp

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Đặc biệt khi Cầu Đản Tử tu luyện Đại Lực Kim Cương khí công luyện ra được một ít nội khí. Hơn nữa cảm giác lại vô cùng rõ ràng. Mỗi khi Cầu Đản Tử tu luyện Thái Cực Quyền, căn bản không cần hần điều động thì cơ thể Cầu Đản Tử cũng tự động hấp thu nội khí, vận chuyển dọc theo Thái Cực Quyền, chậm rãi lưu chuyển xuyên suốt cơ thể. Mà lộ tuyến lưu chuyển cũng không giống như Đại Lực Kim Cương khí công.

Đơn giản nói một chút, trong thời gian Cầu Đản Tử tu luyện Thái Cực Quyền nội khí trong cơ thể lưu chuyển theo lộ tuyến phức tạp hơn Đại Lực Kim Cương khí công rất nhiều. Mà theo kiến thức ở thế giới này, lộ tuyến vận hành càng phức tạp thì chức tỏ môn nội công tâm pháp đó càng cao cấp.

Thời gian đầu, khi chưa tu luyện ra nội khí thì Cầu Đản Tử tu luyện Thái Cực Quyền rất bình thường, mười tám thức Thái Cực Quyền có thể nói là du sơn ngoạn thủy, thoáng cái là luyện xong. Thế nhưng khi hần

tu luyện ra nội khí, lúc tu luyện Thái Cực Quyền, nhiều nhất chỉ có thể luyện được năm thức đầu. Nếu còn tiếp tục tu luyện thì nội khí liền rối loạn, nếu không dừng lại thì chắc chắn bị choáng váng đầu óc, đứng cũng không vững, một thân khí lực phảng phất giống như bị rút sạch.

Lúc đầu, Cửu Đản Tử có chút sợ hãi, nhưng là sau vài lần thử nghiệm, Cửu Đản Tử lại phát hiện ra tuy rằng khí lực bản thân bị rút sạch nhưng chỉ cần nghỉ ngơi một lúc là khôi phục lại toàn bộ. Không những thế so với lúc trước tinh thần càng thêm tinh thuần, cảm giác sung mãn hơn trước rất nhiều. Tối trọng yếu chính là nội khí trong cơ thể sản sinh ra biến hóa không tưởng tượng được. Tuy rằng biến hóa này không nhiều nhưng so với nội khí mà Đại Lực Kim Cương khí công tu luyện ra cứng cỏi hơn rất nhiều. Đường nhiên đây chỉ là cảm giác của hắn, mà nội khí trong cơ thể Cửu Đản Tử quá ít nên hắn cũng không chân chính nhận được được rõ tình huống như thế nào.

- Lẽ nào, đây là ngoại khí trong truyền thuyết?

Trong lòng Cửu Đản Tử thầm vui mừng, hắn tu luyện Thái Cực Quyền càng thêm chăm chỉ. Sau một thời gian tu luyện mười tám thức Thái Cực Quyền, Cửu Đản Tử cải biến phương pháp tu luyện của chính mình. Mà mười tám thức Thái Cực Quyền đối với Cửu Đản Tử bây giờ vẫn còn quá miễn cưỡng, hắn tu luyện trong một thời gian rất lâu nhưng vẫn luôn luôn chỉ có thể tu luyện được đến thức thứ năm. Mà trong lúc nội khí vận hành, Cửu Đản Tử luôn luôn có một loại cảm giác không trọn vẹn. Cũng chính vì điều này mà Cửu Đản Tử buông tha việc tu luyện trọn vẹn mười tám thức Thái Cực Quyền, mà quyết định tu luyện tám thức đơn giản Thái Cực Quyền.

Nhắc tới chỗ tốt của Thái Cực Quyền được truyền lưu ở kiếp trước của Cửu Đản Tử chính là có thể cải thiện sức khỏe của con người. Mà ở kiếp trước cũng có rất nhiều người tu luyện Thái Cực Quyền, già, trẻ, gái trai, ai ai cũng tu luyện. Mà mười tám thức đơn giản Thái Cực Quyền này, ở kiếp trước được truyền lưu trong toàn dân, bởi vì mười tám thức đơn giản này rất dễ học, mà yêu cầu cũng không cao. Không những thế hiệu quả cũng không khác gì với mười tám thức Thái Cực Quyền chính thống.

Sau khi tu luyện mười tám thức đơn giản Thái Cực Quyền thì Cửu Đản Tử cũng có thể quán thông nội khí trong cơ thể một cách tuần hoàn, không có bị đứt quãng như trước nữa. Lúc tu luyện sau, Cửu Đản Tử cảm thấy cơ thể thư thái, khí lực dường như mạnh hơn rất nhiều.

Cuộc sống hằng ngày của Cửu Đản Tử ở sơn thôn vẫn vô cùng nhàn nhã, suốt ngày chỉ có ăn với chơi. Lão Độc Nhân sau khi xuất hiện ở đám cưới tỷ tỷ hắn thì cũng không có xuất hiện lần thứ hai. Ngoại trừ Vương Thiên Lô vào những lúc nông nhàn cùng tráng niên trong thôn ra ngoài luyện công thì mấy đám xung quanh thôn cũng không có xảy ra bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn. Cuộc sống của Cửu Đản Tử cứ như thế trôi qua hằng ngày.

Người ta thường nói, tu luyện nội khí là một chuyện vô cùng khô khan và buồn tẻ. Thế nhưng Cửu Đản Tử kiếp trước cũng học được tinh thần này, cho nên hắn đối với việc này cũng không có cảm thấy buồn tẻ một chút nào.

Mỗi ngày kiên trì tu luyện Đại Lực Kim Cương khí công hai canh giờ. Sau đó Cửu Đản Tử lại tiếp tục đánh ra mười tám thức cơ bản Thái Cực Quyền. Mỗi lần tu luyện xong, toàn thân Cửu Đản Tử đều nhể nhại mồ hôi, thế nhưng hắn cảm giác được lực lượng toàn thân càng thêm mạnh mẽ, lực lượng tăng lên rất ít nhưng nhiều đó thôi cũng là điều đáng vui mừng rồi.

- Hắc, cáp, hắc, cáp.....!

Tiếng vỗ tay vang lên từ bắc thôn truyền ra rất xa, rất xa. Thậm chí có thể nghe được tiếng cười nói ở trong đó nữa. Loại âm thanh trong thôn cũng không phải là điều gì đáng ngạc nhiên. Cũng giống như Cửu Đản Tử, mỗi ngày tại bãi đất trống sau thôn, có rất nhiều tiểu hài tử hiếu động đứng từ xa tò mò theo dõi, hoan hô, cổ vũ giống như đang xem một bộ hài kịch.

Tráng niên trong thôn lúc đầu cũng có để ý, trong lúc tu luyện thỉnh thoảng cũng không được tập trung. Nhưng dần dần mọi người cũng quen. Dù sao tất cả mọi người đều là người cùng thôn, những hài tử này đều là hương thân trong thôn, cũng có người là con cháu. Cho nên mọi người cũng không có ý tứ đuổi đám hài tử này đi.

Trong lòng những tráng niên này cũng rất muốn những người khác trong thôn đến vây xem, không thể mỗi ngày đều là đám hài tử xấu xa đến quấy rầy được. Thỉnh thoảng trong thôn có một vài đại cô nương, hay tiểu cô nương đi qua mà cả đám tráng niên đều đồng thanh gầm rú, ai cũng muốn âm thanh của mình to hơn của người khác.

- Tuổi trẻ thực là tốt!

Ngồi ở trên chiếc ghế, Cầu Đản Tử than nhẹ một tiếng, vô ý thức sờ nắm tay chân của mình mà cảm thán:

- Đáng tiếc, tuổi ta còn quá nhỏ, có lẽ phải qua hai ba năm nữa mới có thể gia nhập cùng bọn họ được.

Thời gian trôi qua rất mau, những người trong thôn đến bãi đất trống ở phía bắc thôn tu luyện càng ngày càng nhiều. Ban đầu chỉ là một ít tráng niên, những chủ lực trong việc săn bắn. Dần dần cũng xuất hiện một ít trung niên nhân và thân ảnh thiếu niên. Người ít tuổi nhất cũng bảy tám tuổi.

Cầu Đản Tử cũng muốn gia nhập cùng với bọn họ, nhưng quả thật hắn còn quá nhỏ. Chỉ có thể ngồi ở bên cạnh mà xem thôi.

- Cầu Đản Tử, mẹ ngươi gọi về ăn cơm!

Cầu Đản Tử đang háo hức theo dõi mọi người luyện tập thì nghe được có người từ phía sau gọi hắn.

- Đã biết!

Cầu Đản Tử kêu lên, hắn nhanh chóng nhảy xuống ghế. rồi ôm chiếc ghế chạy về nhà.

- Uy! Ngươi chờ ta một chút!

Cầu Đản Tử chạy được một đoạn thì Nhị Nha ở phía sau gọi hắn. Nhị Nha so với Cầu Đản Tử lớn hơn một chút, năm nay cũng năm tuổi rồi. Nhà Nhị Nha cũng nằm sát vách nhà Cầu Đản Tử, quan hệ hai nhà cũng không tệ.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

8. Chương 8: Nhị Bá

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 8: Nhị bá

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Mụ mụ ta gọi về ăn cơm, nhà ngươi chưa đến giờ ăn, ngươi chạy theo làm gì!

Cầu Đản Tử ôm theo chiếc ghế, càng chạy càng nhanh. Bản thân Cầu Đản Tử vốn là một trung niên ba mươi sáu tuổi, tuy hiện tại hắn chỉ là một hài tử ba tuổi nhưng Cầu Đản Tử cũng không nghĩ rằng mình sẽ cùng với những tiểu hài tử khác phát sinh quan hệ gì, khiến cho hắn thực sự giống như một đứa trẻ ba tuổi.

- Cầu Đản Tử, ngươi sao vẫn chẳng thay đổi vậy! Mẫu thân nhờ Nhị Nha gọi ngươi về, mà ngươi cũng không chờ nó được một chút xíu sao!

Trước cửa nhà Chu gia, mẫu thân Cầu Đản Tử vừa thấy hắn ôm ghế chạy về, nhìn Nhị Nha phía sau hổn hển đuổi theo thì không khỏi mở miệng oán giận nói.

Cầu Đản Tử không nói lời nào, chạy thẳng vào trong nhà. Hắn đặt cái ghế vào vị trí rồi ngồi lên đó, chờ ăn. Nhìn tiểu tử này làm bộ dáng không có lương tâm, mẫu thân Cầu Đản Tử định quát mắng nhưng lại thôi. Hôm nay trong nhà có khách, cũng không phải là thời điểm thích hợp để dạy dỗ tiểu vương bát đản này.

- Đến, Nhị ca uống!

Đã lâu rồi không có ngửi thấy mùi thịt rượu, lẫn lộn như vậy, mùi thơm quanh quẩn bên mũi Cầu Đản Tử làm hẩn nuốt nước bọt thêm thường.

Thịt, hôm nay có thịt. Nhà có khách, dĩ nhiên lại có thịt. Ngồi trên ghế, Tam cầu tử và Cầu Đản Tử nhìn chăm chăm vào bát thịt kho tàu trên bàn không chớp mắt, nước giải chảy xuống tòng tòng.

- Lão tứ lại đây. Đến đây cho Nhị bá ôm cái nào!

Nhìn thấy dáng dấp tham lam của hai tiểu hài tử, khách nhân cười ha ha.

- Cảm ơn Nhị bá!

Cầu Đản Tử thập phần nhu thuận, mỗi một câu đều được Nhị bá tán thưởng.

- Lão đệ a, Cầu Đản Tử nhà ngươi cũng không tồi a, thực sự rất thông minh!

Nhị bá vuốt vuốt đầu Cầu Đản Tử, rồi nhìn Chu lão đầu nói:

- Thế nào! Chuyện lần trước ta và ngươi bàn bạc, đã có quyết định rồi chứ!

Nhắc tới điều này, Chu lão đầu vui vẻ, tươi cười. Hẩn uống cạn chén rượu trước mặt rồi nói:

- Hài tử này còn nhỏ, chờ nó lớn thêm một chút nữa đã!

- Cũng đúng! Dù sao thì Cầu Đản Tử cũng chỉ mới có ba tuổi. Qua năm nay là bốn tuổi rồi. Ý ngươi thế nào!

- Tiểu tử này từ nhỏ đã tỏ ra thông minh, cũng rất nhu thuận, không gây ra rắc rối gì. Có đại ca chiếu cố nó ta cũng an tâm!

Lão Chu đầu gật đầu ý cười nói.

Lỗi tai Cầu Đản Tử vô cùng thính, hẩn rất nhanh biết được câu chuyện của hai người liên quan đến mình. Quả nhiên sau một hồi, Cầu Đản Tử cũng biết được Nhị bá là huynh đệ ruột thịt của phụ thân. Nhị bá kiếm ăn ở Thanh Dương, cách thôn năm mươi dặm.

Thanh Dương, đây là danh tự Cầu Đản Tử mới nghe qua lần đầu. Thanh Dương vốn mà một trấn nhỏ nhưng đối với những người trong sơn thôn dân dã thì cuộc sống ở trấn Thanh Dương cũng đã vô cùng đáng ngưỡng mộ rồi.

Nhị bá Cầu Đản Tử ở trấn Thanh Dương cũng quan hệ tương đối rộng, lão thấy Cầu Đản Tử, lão tứ của đệ đệ mình thông minh lanh lợi nên mới đề nghị để Cầu Đản Tử vào trấn làm học đồ. Vận khí tốt một chút thì có thể học được một cái nghề, sau này có được thu nhập hỗ trợ cuộc sống trong gia đình. Dù sao lão Chu đầu cũng có tới năm người con, bốn nam, một nữ. Nữ thì đã đi lấy chồng không nói, nhưng đối với một gia đình sơn thôn dân dã với vài mẫu đất cằn cỗi cũng rất khó đảm bảo cuộc sống trong gia đình.

Lão Chu đầu nghe được sự gợi ý của Nhị ca, cũng đồng ý. Chỉ là lão tứ tuổi còn quá nhỏ, cho nên hẩn muốn đợi một thời gian nữa.

- Trấn Thanh Dương?

Cầu Đản Tử nhồm nhoàm ăn cơm nhưng cái tai vẫn không quên vênh lên hóng chuyện.

Đối với Cầu Đản Tử, việc được đến trấn Thanh Dương làm học đồ là một sự kiện đáng mong đợi. Thế nhưng chuyện này cũng chỉ đạo qua đầu hẩn vài vòng rồi tan biến. Cầu Đản Tử cũng không quá để ý đến nó. Bây giờ toàn bộ tâm tư của hẩn đều đặt trong võ học hết rồi.

Ánh nắng mùa đông vô cùng ấm áp, chiếu lên người rất thoải mái, Cầu Đản Tử ngồi trên ghế trước hiên nhà, toàn thân đắm chìm trong ánh nắng ấm áp, nhẹ nhàng hô hấp.

Xa xa, quần sơn trông giống như một con cự long đang nằm nghỉ mát trên mặt đất. Còn có một tòa cự sơn hiên ngang sừng sững. Chỉ riêng phong cảnh này thôi cũng đủ để Cầu Đản Tử xác định, ở đây, tuyệt đối không phải là Địa Cầu. Trên Địa Cầu, làm gì có được ngọn cự sơn nào hùng tráng như vậy.

Độ cao này so với mặt nước biển ít nhất cũng phải ngoài vạn mét. Cảnh sắc như vậy, vô luận là ở đâu đi chẳng nữa cũng không thể nào nhìn thấy.

Ngày hôm nay, toàn thân Cầu Đản Tử là một bộ quần áo bông mới. Đây cũng là lần đầu tiên từ khi hấn sinh ra cho tới nay Cầu Đản Tử có một bộ quần áo mới cho riêng mình để mặc. Còn bình thường hấn toàn mặc đồ cũ của tam cầu tử, thậm chí là nhị cầu tử.

Năm nay khác với mọi năm, Chu Hoa đi lấy chồng, nàng muốn mua tặng cho hai đệ đệ mỗi người một bộ quần áo bông mới. Từ lúc gả cho Vương Thiên Lôi, cuộc sống của Chu Hoa so với ở nhà khá khẩm hơn rất nhiều.

Không thể không nói, Vương Thiên Lôi là một người có năng lực. Năng lực này không phải chỉ thể hiện trên phương diện lực lượng của hấn. Đương nhiên, đó cũng là phương diện kiệt xuất nhất Vương Thiên Lôi.

Vương Thiên Lôi cũng là một người thông minh, tuy mới trở về thôn sơn một thời gian ngắn. Nhưng Vương Thiên Lôi nhanh chóng trở thành một thợ săn đứng đầu trong thôn, cũng là người đứng đầu các tráng niên trong thôn. Trên thực tế, tất cả mọi người trong thôn đều phục hấn. Mà những gì đang xảy ra hiển hiện trong mắt Cầu Đản Tử khiến hấn cảm thấy giống như mình đang đọc một bộ tiểu thuyết trên internet vậy. Từ khi Vương Thiên Lôi trở về, thợ săn trong thôn cũng thường xuyên săn bắt được con mồi. So với trước đây thì nhiều hơn gấp năm sáu lần. Chính vì thế mà cuộc sống trong thôn cũng khấm khá hơn, tráng niên trong thôn cũng khỏe mạnh hơn trước rất nhiều.

Vương Thiên Lôi còn thống nhất toàn bộ hộ dân săn bắn trong thôn thành một tổ chức. Sau mỗi đợt đi săn, da thuộc của mỗi con thú Vương Thiên Lôi đều cùng mọi người mang đến trấn Thanh Dương để bán. Hiện tại con mồi săn được nhiều hơn, hơn nữa số lượng mãnh thú săn được cũng rất nhiều, so với trước đây các hộ săn đều tự mình hành động thì thu hoạch nhiều hơn rất nhiều. Mà cuộc sống sinh hoạt của các hộ săn cũng vì thế mà được đề cao lên không ít.

Hơn nữa, trong thời gian luyện công ở bãi đất trống phía bắc thôn, Vương Thiên Lôi dần dần huấn luyện các hộ săn bắn chiến đấu phối hợp tổ đội, thậm chí còn diễn luyện một ít trận pháp thô thiển mà hấn học được trong quân đội. Mấy tháng qua, vào trong núi săn bắn, các hộ dân thu hoạch được nhiều hơn, thương vong cũng giảm thiểu. Trên thực tế, tổng cộng chỉ có mấy người có vận khí không tốt. Mà bọn họ thụ thương không phải do mãnh thú tấn công mà do ở trong núi không được có tập trung nên trượt chân bị thương.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

9. Chương 9: Tác Dụng Của Ngoại Khí

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 9: Tác dụng của ngoại khí

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Nhìn Vương Thiên Lôi làm tất cả những việc này, Cầu Đản Tử giống như đang xem một bộ phim xuyên việt về thời nguyên thủy vô cùng sống động. Đôi khi Cầu Đản Tử còn cho rằng Vương Thiên Lôi và mình giống nhau, đều là người xuyên việt.

Vương Thiên Lôi có bản lĩnh như vậy, Chu Hoa tự nhiên cũng nương tựa ở phía sau hấn mà cảm thấy hạnh phúc. Nàng so với ngày trước thì xinh đẹp, tư nhuận hơn rất nhiều. Đặc biệt hơn là một tháng trước nàng đã hoài thai một tiểu hài tử, Vương Thiên Lôi cũng vì sắp được làm cha mà chăm sóc nàng càng thêm chu đáo. Trong nhà có việc gì nặng đều không cho nàng làm, thành ra Chu Hoa cả ngày rảnh rỗi không có việc gì. Vì thế mà nàng may hai kiện áo bông cho hai đệ đệ của mình. Dù sao thì hai đệ đệ cũng là do nàng

chăm sóc lúc còn nhỏ, nhưng tình cảm tự nhiên là không có giống nhau. Đặc biệt là Cầu Đản Tử, từ nhỏ rất nhu thuận, hiểu chuyện. Chu Hoa thật muốn nhi tử của mình sau này cũng được như thế.

Cũng vì tình cả giữa hai tỷ đệ vô cùng thân thiết nên Cầu Đản Tử thường xuyên chạy sang nhà tỷ tỷ ăn chực. Thuận tiện Cầu Đản Tử cũng đào một ít tin tức có giá trị từ Vương Thiên Lôi.

Mấy tháng qua, Cầu Đản Tử hoàn toàn đắm chìm trong võ học. Tuy rằng chỉ học được võ học thô thiển cơ bản nhất, nhưng nhiều đó cũng đủ để Cầu Đản Tử nghiên cứu trong một thời gian khá lâu.

Đại Lực Kim Cương khí công đã tu luyện đến giai đoạn bình cảnh, cường độ thân thể của một hài tử ba tuổi như Cầu Đản Tử cũng chỉ có thể dung nạp một lượng nội khí hữu hạn. Mà nội khí hần tu luyện được cũng chưa đủ để có thể tu luyện Hùng Ma quyền.

Chỉ là gần đây, Cầu Đản Tử tu luyện Thái Cực Quyền lại có một phát hiện ngoài ý muốn, Thái Cực Quyền tựa hồ có công năng luyện thể. Cầu Đản Tử nhận ra điều này bởi vì khí lực của hần dần dần bền bỉ hơn rất nhiều.

Điều này cùng với công năng mà Vương Thiên Lôi nói khi tu luyện Hùng Ma Quyền có phần tương tự. Chỉ là biên độ tăng trưởng, hoàn toàn không có rõ ràng như Hùng Ma quyền.

Trên thực tế, Cầu Đản Tử cảm giác được lực lượng trong thân thể tăng trưởng một cách đáng kể cũng không phải do tu luyện Thái Cực Quyền mà do hần tu luyện Đại Lực Kim Cương khí công.

Đương nhiên, thế giới này tu luyện võ học là nội ngoại tương hợp. Tu luyện nội khí mà một người trong quá trình tu luyện nội khí có thể tăng cường thể chất. Mà loại hiệu quả này phải chờ tới khi nội khí của người thâm hậu, đạt đến hỏa hầu nhất định mới có tác dụng. Mà nội công càng thâm hậu thì thân thể càng đạt được chỗ tốt. Đại Lực Kim Cương khí công tuy chỉ là võ công thô thiển trong quân đội, coi như là tu luyện tới cảnh giới cao thâm nhất thì cũng khó có thể khiến cho thân thể sản sinh ra cái gì tốt.

Hiện tại trong cơ thể Cầu Đản Tử thiếu nội khí một cách thương cảm, căn bản là không thể nào sử dụng được. Dựa theo lẽ thường thì nội khí ít ỏi như vậy, cũng không làm cách nào để vận dụng được. Còn việc có lợi cho thân thể, nằm đó mà mơ vậy.

Tuy nhiên vẫn có một chút tác dụng nho nhỏ, Đại Lực Kim Cương khí công trong cơ thể Cầu Đản Tử dần dần bắt đầu săn sóc thân thể hần một cách ân cần. Không chỉ có cơ thể mà còn có cốt cách, huyết quản, thậm chí là kinh mạch. Nếu như người khác biết được khẳng định sẽ há to mồm kinh ngạc. Chuyện này này thực không thể nào tưởng tượng được.

Cầu Đản Tử xác định được, hần có thể làm được điểm này cũng không phải do mình là thiên tài mà hoàn toàn là do Thái Cực Quyền. Thái Cực Quyền tựa hồ đối với nội khí có tác dụng chiết xuất chuyển hóa. Sau khi tu luyện Đại Lực Kim Cương khí công, Cầu Đản Tử lại đánh một bộ Thái Cực Quyền đơn giản hóa, điều này không chỉ giúp cho nội khí Đại Lực Kim Cương khí công trở nên cứng cỏi mà có thể thay đổi tính chất của nó, do đó nội khí tu luyện được từ Đại Lực Kim Cương khí công không hề giống với nội khí bình thường.

Thân thể khê giật, Cầu Đản Tử chậm rãi từ trên ghế đứng dậy. Bầu trời hôm nay rất ẩm áp, hơi nắng vô cùng thoải mái, chỉ là nếu như cứ hơi nắng như vậy, cái gì cũng không nói nhưng trong lòng hần lại cảm thấy trống vắng. Đôi khi trở nên khó chịu hơn so với trước đây. Cuối cùng không thể không đứng dậy vận động.

Nhà họ Chu nằm ở phía tây thôn sơn, nhà dựa lưng vào một sườn núi nhỏ. Đi qua sườn núi nhỏ sau lưng nhà là một vách núi cao trăm trượng. Vách núi này cũng không có điểm gì đặc biệt, ngoại trừ một ít loại động vật bò sát thì ngay cả vượn, khỉ muốn bò lên trên đó cũng là cả một vấn đề. Trên vách núi, có một mỏm đá trụi lủi, cũng không có bất kỳ một loại cây cỏ hay côn trùng nào. Do đặc điểm nơi đây mà cũng chẳng có ai thêm đến đây làm gì, cũng không hề có chuyện người trong thôn đến đây. Tại vách đá dựng đứng ở sườn núi, có một cái ao nhỏ, diện tích ước chừng trăm mét vuông, bụi cây rậm rạp, cao chừng một thước. Cầu Đản Tử đang cẩn thận đi trong bụi cây rậm rạp này. Bản thân Cầu Đản Tử cũng chỉ là một hài tử ba bốn tuổi nên nếu như không để ý thì cũng rất khó có thể phát hiện ra được. Hơn nữa ở đây luôn không có người nào đi đến. Cầu Đản Tử cũng không sợ sẽ có người phát hiện.

Đây chính là địa điểm Cầu Đản Tử luyện công hằng ngày. Đứng ở giữa bãi đất trống, Cầu Đản Tử ngồi dưới đất tu luyện Đại Lực Kim Cương khí công hai canh giờ. Lúc Cầu Đản Tử tỉnh tọa tĩnh lại thì mặt trời cũng đã ngả về chiều. Cầu Đản Tử đứng dậy, chậm rãi đánh ra một bộ Thái Cực Quyền. Bộ Thái Cực Quyền đơn giản hóa này chỉ có tám thức mà thôi, ở kiếp trước nhiều nhất hai phút là hắn có thể đánh xong. Thế nhưng hiện tại chỉ đánh tới thức thứ năm thôi Cầu Đản Tử cũng đã tốn mất nửa canh giờ. Mà khi Cầu Đản Tử đánh tới thức thứ năm thì hai tay hắn như đan xen vào nhau trở thành một thể, mà có lúc hai tay Cầu Đản Tử giống như đang ôm một thạch cầu nặng nghìn cân. Mà bản thân Cầu Đản Tử cũng thấm đẫm mồ hôi. Lúc này đã là xế chiều, Cầu Đản Tử vẫn đang chậm rãi đánh ra thức thứ sáu Kim Kê Độc Lập, sau đó đến thức thứ bảy, cuối cùng là thức thứ tám. Đánh xong tám thức Thái Cực Quyền, Cầu Đản Tử thả lỏng cơ thể, toàn thân sớm đã ướt đẫm mồ hôi.

- Ai! Hôm nay không biết có được ăn cơm không, khẳng định lại bị mắng nữa cho mà xem!

Thở phào một cái, ngẩng đầu nhìn sắc trời, màn đêm cũng dần buông xuống. Cầu Đản Tử không khỏi nói thầm trong lòng. Người dân trong sơn thôn một ngày mỗi ngày hai bữa. Bữa cơm tối không sai biệt lắm thì chính là lúc hắn tu luyện Đại Lực Kim Cương khí công xong. Mà nội khí Cầu Đản Tử tu luyện được cần phải tôi luyện ngay mới có tác dụng, cho nên Cầu Đản Tử mới đánh thêm một bộ Thái Cực Quyền. Bằng không để một lúc sau, hiệu quả sẽ kém đi rất nhiều.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

10. Chương 10: Ly Hoả Tâm Pháp

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 10: Ly hoả tâm pháp

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Ai! Tất cả đều tại nhà đầu Nhị Nha kia, mới có tỵ tuổi mà suốt ngày chỉ biết đuổi theo nam oa tử. Sau này nằng lớn lớn, không biết có như vậy không nữa.

Tu luyện nội khí cốt lõi cần phải tích lũy, từ lý luận này thì ánh nắng vào sáng sớm có hiệu quả tốt nhất cho việc tu luyện. Chỉ là điều này chỉ đúng khi là nội công của người đạt tới trình độ thâm hậu. Như Đại Lực Kim Cương khí công mà nói thì loại nội lực thô thiển này, cho dù có tu luyện vào thời gian sáng sớm đi chăng nữa cũng chẳng có khác biệt gì. Bởi vì loại nội công thô thiển này cũng không có yêu cầu thiên địa khí quá mức tinh thuần cho nên có thể tu luyện lúc nào cũng được.

Khi Cầu Đản Tử chạy từ sau núi về nhà, hắn đã nghe thấy tiếng lão nương đang chửi bới. Cầu Đản Tử chỉ biết cười khổ mà tiếp tục chạy vào trong nhà.

- Cầu Đản Tử, ngươi lại đi chạy loạn, ngay cả cơm cũng không biết về nhà ăn. Đây là lần thứ mấy rồi hả. Ngươi lần sau nếu còn như vậy nữa thì đừng mong vào nhà. Hiện tại ngươi càng lúc càng kỳ cục, nếu như chạy loạn khắp nơi, không may bị cẩu lang bắt đi thì không ai có khả năng cứu được ngươi đâu.

Trong lúc lão nương đang không ngừng lải nhải thì Cầu Đản Tử đứng ở trước cửa nhà mình, cúi đầu gật liên tục, tiếp thu giáo huấn. Đợi lão nương mắng xong, nằng lại hung hăng giơ tay đánh cho hắn mấy phát vào mông. Phát tiệt xong tâm tình, lão nương chỉ vào mâm cơm nói:

- Còn không mau ăn cơm.

Cầu Đản Tử được đại xá, hắc hắc cười nhẹ hai tiếng rồi lủi vào trong phòng.

- Thằng nhỏ này, càng lúc càng khiến người khác lo lắng!

Nhìn thân ảnh Cầu Đản Tử, lão nương đứng ở đằng sau nhìn hắn mà mỉm cười.

- Ăn từ từ, ăn từ từ, đừng thế chứ.... Người có đói thì cũng đừng có dùng tay, dùng đũa mà gấp!

Chu Hoa hiện giờ đã mang bầu bảy tháng, nàng ngồi đối diện với Cầu Đản Tử nhìn hắn đang ăn như lang như hổ trong lòng vừa bực mình, lại vừa buồn cười. Cũng không biết chuyện gì xảy ra, đệ đệ của mình từ nhỏ luôn nhu thuận, nghe lời không gì sánh được. Thế mà mấy tháng qua lại càng lúc càng không nghe lời, không có việc gì toàn chạy loạn khắp núi. Không chỉ có chạy loạn khắp nơi, mỗi lần hắn về nhà đều là toàn thân đầy mồ hôi. Hỏi hắn thì kêu là đi luyện võ. Mọi người nghe vậy cũng cho là Cầu Đản Tử nói dối, hắn nhỏ như vậy thì luyện võ cái rắm gì. Cũng không biết hắn làm cái gì, gọi hắn về nhà ăn cơm hắn cũng không nghe. Cuối cùng phải để cho mẫu thân bực tức, nóng nảy. Chỉ cần về nhà trễ là sẽ không cho ăn cơm. Chiều này thời gian đầu cũng rất tốt, thế nhưng về sau, Cầu Đản Tử lại thể hiện sự thông minh của mình. Dĩ nhiên lão nương không cho ăn cơm thì lại chạy đến nhà tỷ tỷ của mình ăn chực.

- Tỷ! Ăn ngon, ăn ngon thật. Cũng là tỷ làm cơm ngon. Mẫu thân làm cơm không ngon bằng tỷ!

Cầu Đản Tử vừa ăn, vừa nịnh bợ Chu Hoa. Chỉ vài câu thôi cũng khiến cho tâm tình Chu Hoa vốn đang tức giận cũng phải hòa hoãn lại. Dù sao thì nàng cũng đang mang thai, tức giận quá cũng không tốt.

- Tiểu tử nhà ngươi! Tuổi không lớn mà lại hiểu chuyện như vậy. Ăn thì ăn đi, còn nói cái rắm gì nữa!

Vương Thiên Lô ngồi cách đó không xa, trong tay cầm một quyển sách, thấy Cầu Đản Tử nói vậy thì bất mãn đối với cậu em vợ này của mình.

- Hắc hắc, tỷ phu. Người đang xem cái gì đó?

Từ một tháng trước, Cầu Đản Tử bắt đầu đến ăn chực nhà tỷ tỷ mình. Cầu Đản Tử phát hiện quyển sách Vương Thiên Lô cầm trong tay ngoài bìa có bốn chữ "Ly Hỏa Tâm Pháp".

Từ tên bìa quyển sách, Cầu Đản Tử có thể kết luận đây là một quyển bí tịch võ học. So với lần đầu tiên nhìn thấy quyển sách này, hiện tại Cầu Đản Tử đã bình tĩnh hơn rất nhiều, không có kích động như trước nữa.

Chính vì quyển sách này, Cầu Đản Tử mới suốt ngày chạy sang nhà tỷ tỷ ăn chực. Đầu tiên khi Cầu Đản Tử nhìn thấy bốn chữ trên bìa sách, Cầu Đản Tử liền rón rén tới gần Vương Thiên Lô nhìn trộm vài lần. Đọc thoáng qua văn tự và đồ hình trong quyển sách, Cầu Đản Tử xác định đây là một quyển bí tịch nội công, hơn nữa so với Đại Lực Kim Cương khí công mà Vương Thiên Lô dạy cho mọi người thâm ảo hơn không ít.

Từ đó về sau, Cầu Đản Tử luôn luôn không về nhà ăn cơm bữa tối. Suốt ngày chạy sang nhà tỷ tỷ ăn chực, mà cơm nước là giả, vì bí tịch đến là thật.

Vương Thiên Lô tuy rằng đối với bản "Ly Hỏa Tâm Pháp" này coi trọng như bảo bối, bình thường đều khư khư giữ chặt. Thế nhưng hắn lại có một thói quen, đó là mỗi buổi tối trước khi ăn cơm đều đem ra xem xét vài lần. Đây cũng chính là điều Cầu Đản Tử chờ đợi.

Đúng như Cầu Đản Tử nghĩ, Vương Thiên Lô đối với mình tự nhiên không có đề phòng. Một đứa trẻ ba bốn tuổi, cái gì cũng không hiểu. Để cho hắn nhìn thì cũng không thể hiểu được gì. Nhờ thói quen này của Vương Thiên Lô mà Cầu Đản Tử chỉ mất một tháng để ghi nhớ toàn bộ văn tự khẩu quyết của bộ công pháp Ly Hỏa Tâm Pháp này. Quyển bí tịch cũng chỉ có hơn hai mươi trang, hơn nữa văn tự trên đó đều là chữ hán. Thế nhưng hiện giờ Cầu Đản Tử vẫn chưa dám tu luyện, bởi vì đồ hình trong đó Cầu Đản Tử vẫn chưa có nhớ hết.

Đã có một thời gian tu luyện Đại Lực Kim Cương khí công, Cầu Đản Tử tự nhiên hiểu được, lộ tuyến vận hành nội khí trăm triệu lần không được xảy ra bất kỳ sai sót nào. Nếu tu luyện không cẩn thận, nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma, nặng thì đi đời nhà ma. Cầu Đản Tử cho dù có tự tin với bản lĩnh của mình nhưng cũng không thể nào nhớ hết được đồ hình. Tuy rằng đại khái có thể nhớ hết, nhưng Cầu Đản Tử cũng không dám bảo chứng mình có thể nhớ hết một trăm phần trăm.

Cho nên, Cầu Đản Tử luôn tận dụng mọi cơ hội để có thể kiểm tra lại những đồ hình kia mình đã nhớ chính xác hay chưa.

Về phần câu nói:

- Tỷ phu, người lại xem cái gì đó?

Vấn đề này Cầu Đản Tử cũng đã hỏi rất nhiều lần, chỉ là mỗi lần Vương Thiên Lô đều chỉ nói có hai chữ:

- Không biết!

Trước đây, hắn nghe thế luôn luôn "A" lên một tiếng, sau đó cũng không hề hỏi han gì nữa.

Chỉ là ngày hôm nay, lại không giống với những ngày khác, bởi vì Cầu Đản Tử chỉ còn mỗi một đồ hình nữa cần phải xác định lại cho chính xác. Sau khi ăn cơm xong, Cầu Đản Tử lại lên đến bên cạnh Vương Thiên Lô, lên lên nhìn quyển sách trước mặt Vương Thiên Lô, đôi mắt phát sáng nói với Vương Thiên Lô:

- Tỷ phu, người không biết sách này là sách gì, vì sao mỗi ngày đều đem nó ra đọc?

- Bởi gì lão tử không biết chữ!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

11. Chương 11: Học Chữ

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 11: Học chữ

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Vương Thiên Lô bị Cầu Đản Tử chạm vào chỗ đau, liền đóng quyển sách lại, ngữ khí có chút giận dữ nói:

- Nếu như ta biết chữ thì sẽ nghiên cứu quyển sách này!

- Đồ hình trên sách này có ý gì vậy tỷ phu?

Cầu Đản Tử lơ đãng cầm quyển sách từ trên đùi Vương Thiên Lô, lật tới trang cuối cùng, chỉ vào đồ hình trong trang sách mà hỏi Vương Thiên Lô.

- Đồ hình này là lộ tuyến vận hành nội khí!

Vương Thiên Lô cũng không có nghi ngờ gì, hắn cũng nói ra những gì mình biết:

- Đáng tiếc, những đồ hình này chỉ có phối hợp với văn tự, mới có thể hoàn thành được.

- Tỷ phu không nhận ra văn tự thì không thể học a!

Ánh mắt Cầu Đản Tử dừng trên tờ cuối cùng của Ly Hỏa Tâm Pháp, đồng thời thuận miệng nói:

- Lão Đồng Sinh không phải là biết chữ hay sao?

- Đúng vậy, ta vì sao không có nghĩ tới?

Vương Thiên Lô bỗng nhiên kêu lên, cả người bật dậy khỏi cái ghế.

- Lão Đồng Sinh tuy rằng không nhìn thấy thế nhưng vẫn có thể dạy người khác viết chữ!

- Đúng vậy, đúng vậy! Ta cũng muốn học chữ!

Cầu Đản Tử miệng nói, nhưng mà vẫn nhìn thoáng qua Ly Hỏa Tâm Pháp, rồi nhẹ nhàng bỏ xuống ghế:

- Tỷ phu, người học xong rồi về dạy ta nhé!

- Hiện tại, lão Đồng Sinh cũng không có việc gì làm, cũng không có ai đến xin hán bùa bình an hay bói toán. Hiện tại để cho lão Đồng Sinh mở lớp dạy học trong thôn, dạy cho ta biết chữ. Không chỉ có ta, cả những người khác trong thôn, đặc biệt những tiểu hài tử, suốt ngày chỉ biết chạy loạn. Để cho bọn chúng học qua mặt chữ cũng là cách giáo dục để chúng không lông bông suốt ngày. Mà những hộ sản trong thôn học chữ cũng là có thể giúp bọn họ tu tâm sửa tính, sửa cái bệnh táo bạo, nông nổi, bộp chộp. Hơn nữa lão Đồng Sinh cũng nhờ đó mà có thể kiếm thêm ít tiền, đảm bảo cuộc sống sau này. Lão cũng không cần phải giả bộ thương cảm.

- Như vậy được không?

Chu Hoa nghe Vương Thiên Lôi nói vậy, nét mặt hiện lên một tia nghi vấn:

- Liệu mọi người có nghe không?

- Có nguyện ý hay không là chuyện của bọn hán. Loại chuyện này cũng chỉ có thể tự nguyện mới mong có kết quả. Thế nhưng những tiểu hài tử giống như Cầu Đản Tử ở trong thôn thì phải tận lực kêu bọn chúng đến. Ta cũng không muốn nhi tử sau này của mình cũng không biết chữ!

Nói đến đây, hán thở dài một hơi, lộ ra khí tức tang thương.

- Thở dài cái gì? Người mới có hai mươi tuổi mà giống như một ông lão tám mươi tuổi vậy!

Nghe Vương Thiên Lôi than thở, Chu Hoa nhú mày, bất mãn nói.

- Dạy ta biết chữ?

Cầu Đản Tử đứng một bên sững sốt đến thất thần. Lúc này hán bội phục Vương Thiên Lôi vô cùng, cái này không phải là xóa mù chữ hay sao? Hiện tại thôn dân ở đây văn hóa cực thấp. Nếu như không tính đến một kẻ quái thai là hán thì trong thôn cũng chỉ có lão Đồng Sinh là biết chữ.

Mà ở trong thời đại này, trong mắt những người dân ở đây thì biết chữ hay không biết chữ cũng không có tác dụng quá lớn. Trong mắt bọn họ, biết đọc sách viết chữ thì chỉ có những đại lão gia làm chuyện lớn ở Thanh Dương trấn. Còn bọn họ chỉ biết có mỗi việc săn thú, tối đến thì lên giường ôm vợ, sinh con đẻ cái.

Suy nghĩ này của Vương Thiên Lôi so với những người ở sơn thôn thì hơn xa nhiều lắm. Loại chuyện này muốn thực hiện được, chỉ sợ sẽ rất khó khăn.

- Tốt lắm! Tỷ phu, ta cũng muốn biết chữ. Đến lúc đó ta sẽ giúp người vận động mọi người.

- Đương nhiên rồi, người tuổi còn nhỏ, sớm học chữ đối với tương lai sau này rất có lợi. Nhạc phụ cũng không phải muốn đưa người tới Thanh Dương trấn làm học đồ hay sao? Người nếu biết chữ thì tiền đồ so với những người khác lớn hơn rất nhiều.

Wương Thiên Lôi vỗ vỗ lên đầu Cầu Đản Tử cười ha ha nói.

Cầu Đản Tử giãy giụa một hồi mới có thể thoát khỏi bàn tay to bè của Vương Thiên Lôi.

- Tốt! Tỷ phu, người chừng nào đến nhờ lão Đồng Sinh dạy chữ thì nhớ nói trước cho ta một tiếng.

- Không nên kêu là lão Đồng Sinh nữa. Sau này đó sẽ là sư phụ của người. Đúng phải gọi là lão sư mới thể hiện được sự tôn kính!

Wương Thiên Lôi nghiêm mặt, nghiêm nghị nói:

- Đây là quy củ, là đạo lý, người phải nhớ cho kỹ. Bất luận là làm gì đạo lý cùng quy củ cũng không thể để hoang phế!

- Vâng, tỷ phu!

Cầu Đản Tử vội vàng gật đầu.

- Được rồi, được rồi! Cầu Đản Tử, người ăn cơm xong rồi thì cũng nên về nhà. Không về mau lại bị nương mắng cho mà coi.

- A, đã biết! Cảm ơn tỷ tỷ, tỷ tỷ ta đi!

Cầu Đản Tử nghe vậy, trong lòng như được đại xá, một đường chạy chậm về nhà.

- Cuối cùng cũng đã thuộc hết, đồ hình cuối cùng đã đã nhớ kỹ. Hiện giờ lại có thể nương bóng lão Đồng Sinh thực là tốt. Sau này việc ta biết chữ cũng không có ai dị nghị. Không tồi, thực không tồi. Tỷ phu của ta cũng là một nhân tài. Đáng tiếc thôn sơn này quá nhỏ, nếu như không phải có hắc thì ta cũng không thể nào nghĩ ra được chủ ý này!

Cầu Đản Tử và tam cầu tử, nhị cầu tử ở chung trong một gian phòng. Gian phòng này rất lớn. Nhà họ Chu tuy rằng không có dư giả gì nhưng trong núi không có thiếu đất. Tuy rằng ba huynh đệ cùng ngủ một phòng nhưng căn phòng cũng rất rộng, mỗi người một cái giường riêng.

Cầu Đản Tử nằm dựa vào tường, nhìn lên ánh trăng qua cửa sổ suy nghĩ. Hắc lục lợi dưới chăn đệm ra vài tờ giấy nhẵn. Thông qua ánh trăng ngoài cửa, tỷ mĩ nhìn những trang giấy này. Cầu Đản Tử cầm than chì vẽ lại đồ hình cuối cùng lên trang giấy để khỏi quên. Cuối cùng thì Cầu Đản Tử cũng đã sao chép được cho mình một quyển Ly Hỏa Tâm Pháp.

Chậm rãi gấp những trang giấy lại, Cầu Đản Tử lại cất giấu nó xuống dưới đệm giường. Xong xuôi đầu đấy, Cầu Đản Tử hít thở sâu một hơi, mắt nhắm lại. Trong đầu hắc lúc này không ngừng nghĩ tới lộ tuyển vận hành Ly Hỏa Tâm Pháp.

Nếu như tại thời điểm vừa mới xuyên việt đến thế giới này. Cho dù Cầu Đản Tử có được Ly Hỏa Tâm Pháp hoàn chỉnh đi chăng nữa, đem nó học thuộc lòng thì cũng không thể nào tu luyện, bởi vì hắc cũng không có hiểu được bí quyết tu luyện nội khí.

Hiện tại thì khác, Cầu Đản Tử đã có bí quyết tu luyện nội khí. Tuy Đại Lực Kim Cương khí công là một môn nội công tâm pháp thô thiển nhưng dù sao cũng là công pháp nội công chính tông. Cùng với các môn nội công tâm pháp nhập môn của các môn phái cũng không có khác nhau là mấy.

Ly Hỏa Tâm Pháp rõ ràng so với Đại Lực Kim Cương khí công cao hơn hắc một tầng. Độ tinh thâm cũng cao hơn một chút, rất nhỏ mà thôi nhưng cũng đủ để tạo ra sự khác biệt giữa hai loại công pháp.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

12. Chương 12: Tu Luyện Ly Hoả Tâm Pháp

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 12: Tu luyện Ly Hoả Tâm Pháp

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Tỷ mĩ nhớ lại phương pháp tu luyện cùng lộ tuyển vận hành nội khí của Ly Hỏa Tâm Pháp trong đầu một lần. Cầu Đản Tử đối với Ly Hỏa Tâm Pháp cũng đã có một khái niệm nhất định. Ly Hỏa Tâm Pháp cùng với Đại Lực Kim Cương khí công khác nhau ở hai điểm duy nhất.

Thứ nhất là lộ tuyển vận hành nội khí phức tạp hơn rất nhiều, có khi phức tạp gấp hai lần. Cứ như vậy, tốc độ vận hành nội khí trong vòng một chu thiên của Ly Hỏa Tâm Pháp nhanh hơn Đại Lực Kim Cương khí công rất nhiều. Điều cốt lõi là lộ tuyển vận hành dài hơn, yêu cầu đối với sự khống chế nội khí cũng phức tạp hơn. Lấy khả năng khống chế nội khí hiện tại của Cầu Đản Tử thì chỉ có thể vận hành được hai chu thiên.

Điều thứ hai chính là phương thức thu nạp thiên địa nguyên lực. Nội công được hình thành từ việc thu nạp thiên địa nguyên lực, qua một quá trình luyện hóa mà thành. Đây là nguyên lý hình thành nội công. Cho

dù người có nội công thâm hậu đi chăng nữa thì cũng không thể nào thoát khỏi nguyên lý này. Đại Lực Kim Cương khí công hay Ly Hỏa Tâm Pháp cũng như vậy.

Khác nhau chính là Đại Lực Kim Cương khí công phẳng phất giống như một người ăn không tiêu, có thể nuốt vào bụng nhưng không tiêu hóa được. Dù là có dinh dưỡng hay có độc đều được lưu lại trong cơ thể. Từ lúc bắt đầu hấp thu đến lúc dung nhập vào trong cơ thể luyện hóa thì đều chỉ hấp thu thiên địa nguyên khí mang theo một thuộc tính nhất định. Những thuộc tính khác đều bị bài trừ ra ngoài. Cũng vì thế mà lộ tuyến vận hành của Ly Hỏa Tâm Pháp so với Đại Lực Kim Cương khí công phức tạp hơn rất nhiều. Loại tiêu hóa một thuộc tính nguyên khí này so với việc chẳng phân biệt thuộc tính, ăn bậy ăn bạ tất cả thì khó khăn hơn rất nhiều.

- Ly hỏa! Ly hỏa! Rõ ràng nói rõ chỉ hấp thu thiên địa nguyên khí thuộc tính hỏa, đem hỏa thuộc tính luyện hóa mà thôi.

Cầu Đản Tử nằm trên giường, đôi mắt chớp động tỏa ra quang mang không gì so sánh được:

- Ly Hỏa Tâm Pháp này so với Đại Lực Kim Cương khí công cao thâm hơn không biết bao nhiêu lần. Nhưng rõ ràng đây là một môn công pháp nhập môn. Bằng không với trình độ của ta hiện tại cũng không thể nào hiểu được nó. Vương Thiên Lô nói thứ này là hần nhất được ở trên chiến trường. Nói một cách chính xác là chiến lợi phẩm hần đoạt được từ địch nhân bị hần giết chết. Hiện tại thực sự là tiện nghi cho ta. Nếu như tâm pháp này cao thâm thêm một tầng nữa thì ta thực sự không thể nào hiểu được nó, cho dù có đoạt được cũng vô dụng. Cũng không bằng hảo hảo tu luyện Đại Lực Kim Cương khí công cho xong!

Nghĩ tới đây, Cầu Đản Tử nở nụ cười. Hần bỗng nhiên nhớ tới kiếp trước, khi mình còn bé đến trường, lão sư luôn luôn đề ra mục tiêu học tập cho bọn chúng. Mà đặc điểm của mục tiêu này chính là chỉ cần nỗ lực một chút là có thể đạt được. Lớn lên, những mục tiêu kiểu như vậy trong mắt hần biến thành chuyện cười. Nhưng thật không ngờ, vòng vo một đời, Cầu Đản Tử lại đầu thai mà không bị mất đi trí nhớ. Mà bản thân hần hiện giờ lại đặt ra cho mình những mục tiêu giống như khi còn đi học đó.

Trong truyền thuyết, tu luyện nội công có thể cường thân kiện thể, kéo dài tuổi thọ. Kiếp trước đọc tiểu thuyết võ hiệp, Cầu Đản Tử cũng cho rằng như vậy, chỉ là ở kiếp này khi trực tiếp tu luyện nội công thì Cầu Đản Tử mới biết được loại tin đồn này chỉ ít có tới phân nửa là giả.

Tu luyện nội công đích thật là có thể cường thân kiện thể, kéo dài tuổi thọ, nhưng điều này đạt được khi mà ngoại công tu luyện đến giai đoạn đoạn cốt đại thành. Bằng không thì cho dù người có nội công thâm hậu đến đâu đi chăng nữa thì cũng sẽ đoản mệnh. Lý do vô cùng đơn giản, thân thể người căn bản không thể chịu được áp lực mà nội khí gây ra. Cho nên muốn thân thể chứa được nhiều nội khí thì phải tăng cường thân thể. Nội khí càng nhiều nhưng thân thể lại không thể đáp ứng được nhu cầu thì người chỉ có một kết cục nỗ lực ban đầu mà chết.

Ly Hỏa Tâm Pháp là môn công pháp tu luyện ra chính tông nội khí hỏa thuộc tính thuần khiết, đối với yêu cầu kinh mạch trong cơ thể mà nói cao hơn Đại Lực Kim Cương khí công một bậc. Bởi vậy có thể tưởng tượng được, tiến độ so với lúc tu luyện Đại Lực Kim Cương khí công thông thả hơn nhiều. Chỉ là trước đó, Cầu Đản Tử muốn làm việc này cũng không phải là hấp thu thiên địa nguyên khí hỏa thuộc tính mà là đem nội khí pha tạp không tinh khiết mà mình tu luyện Đại Lực Kim Cương khí công có được chuyển hóa thành nội khí Ly Hỏa tinh thuần.

Sau khi chân chính lý giải được phương pháp tu luyện nội khí, trong lòng Cầu Đản Tử ngoại trừ vui vẻ ra thì lại có thêm một tia lo lắng.

- Hiện tại ta mới chỉ có nội công tâm pháp và thủ đoạn luyện thể thô thiển nhất. Thế nhưng nếu như dựa vào nó, tương lai sau này ta cũng có thể có được nội công thâm hậu. Như vậy những người ngay từ đầu có được nội công tâm pháp và thủ đoạn luyện thể cao thâm thì bọn họ sẽ mạnh đến mức nào? Mẹ nó, thế giới này thật là đáng sợ, hiện tại ta chỉ một tiểu oa nhi sống trong một sơn thôn. Nhân sinh một đời, cây cỏ một thu, trừ phi ta trở thành nhân vật trong các bộ tiểu thuyết, kỳ duyên đại ngộ. Bằng không sau này cũng không thể nào xưng bá một phương được.

- Ài! Ở trong sơn thôn nhỏ bé này cũng không thể nào có biện pháp tốt. Phụ thân muốn ta đi làm học đồ, có thể đây là một cơ hội. Thanh Dương trấn, ta thực sự kỳ vọng ở nơi này!

Cầu Đản Tử nằm trên giường nghĩ đến Thanh Dương trấn. Đồng thời ở một nơi trong Thanh Dương trấn cũng có người đang nghĩ tới sơn thôn nhỏ bé này.

Thanh Dương trấn là một trấn nhỏ nằm sát biên giới Mãng Thương Sơn Vân Châu Đại Tấn. Tuy rằng hẻo lánh thế nhưng cũng rất phồn vinh. Bởi vì Thanh Dương trấn là địa phương gần Mãng Thương Sơn nhất, đồng thời Thanh Dương trấn còn là một địa điểm giao dịch.

Vân Châu là một châu sát biên giới trong mười ba châu của Đại Tấn. Mà Mãng Thương Sơn lại còn là biên giới giữa Đại Tấn và Bắc Nguyên Thiên Nhiên.

Chỉ là Đại Tấn và Bắc Nguyên đã giằng co mấy trăm năm, không có một lần chiến tranh nào là phát sinh ở Mãng Thương Sơn. Chủ yếu vì Mãng Thương Sơn kéo dài vạn dặm, còn được gọi là Thập Vạn Đại Sơn. Trong núi không chỉ có xà trùng mãnh thú nhiều vô kể, thậm chí còn có đại yêu thú. Lực lượng quân đội không thể nào đối kháng được. Ngay cả những siêu cấp cao thủ dựa vào một thân thực lực siêu cường từ Đại Tấn đi ngang qua Mãng Thương Sơn đến Bắc Nguyên cũng là chuyện vô cùng khó khăn. Mà người lại muốn mang theo mấy vạn quân đội đi ngang qua Mãng Thương Sơn sẽ trở thành chuyện cười cho thiên hạ.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

13. Chương 13: Hắc Long Hội, Thanh Long Trấn

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 13: Hắc Long hội, Thanh Long Trấn

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Cho nên vô luận là Đại Tấn hay là Bắc Nguyên cũng sẽ không thiết lập cứ điểm cùng quân bị ở sát biên giới Mãng Thương Sơn làm gì. Mà Mãng Thương Sơn còn là nơi cung cấp da lông, thú hạch, dược thảo vô cùng phong phú, từ đó Thanh Dương trấn cũng trở thành một địa phương phồn hoa.

Thanh Dương trấn dù sao cũng chỉ là một trấn nhỏ. Cho dù có phồn hoa thì cũng chỉ là so với những trấn nhỏ khác mà thôi. Nhưng nhiều đó cũng đủ để giúp cho Thanh Dương trấn có được sự khác biệt rất lớn. Cả trấn có bốn con đường lớn, từ trên cao nhìn xuống có thể thấy được nhà cửa ở Thanh Dương trấn xếp thành chữ “Tĩnh”. Địa phương phồn hoa nhất của trấn chính là trung tâm của chữ “Tĩnh” này. Toàn bộ kho hàng, địa điểm giao dịch đều được đặt ở đó. Ngoại trừ Tĩnh Trung Phường ra thì hướng đông, tây của trấn là cửa ra vào. Chính bắc là địa phương đặt nha môn. Chính nam là nơi tập trung các chế tác phường, cửa hàng nhỏ. Còn phía đông bắc tập trung kho hàng và các khách sạn bình dân. Bởi vì từ trấn có thể tiến vào Mãng Thương Sơn mà khu đông nam của trấn tập trung những nhân vật tai to mặt lớn. Có thể nói đó là khu dân cư giàu có. Về phần những người bán hàng rong, tiểu thị dân đều tập trung ở khu tây bắc. Tây nam là địa bàn của Hắc Long hội.

Hắc Long hội là một bang hội tầm trung ở Vân Châu Đại Tấn. Phạm vi hoạt động của bang hội này tập trung toàn bộ ở Thanh Dương trấn và hơn mười trấn nhỏ khác ở xung quanh. Hắc Long hội khổng chế bến cảng, bến tàu. Bất cứ loại hàng hóa nào cập bến đều phải nộp cho Hắc Long hội một ít phí dụng. Đây cũng chính là thu nhập chính của họ.

Bang hội ở thế giới này cũng không hoàn toàn mang tính chất xã hội đen. Từ một ý nghĩa nào đó, đây là một hình thức dựa vào thực lực mà đoạt được quyền lợi. Thu nhập của bọn họ cũng không có giống như những gì Cầu Đản Tử xem được trên tivi của kiếp trước. Mấy cái loại phí bảo hộ đều là do những tên tiểu lâu la bên dưới thực hiện.

Hắc Long hội hoàn toàn khống chế toàn bộ địa phương kinh tế mạch máu của Thanh Dương trấn. Còn về phần những hàng hóa đi ra từ Mãng Thương Sơn, thương nhân ngoại lai không phải muốn mua là mua được. Giống như những hộ sản trong thôn sơn của Cầu Đản Tử, số lượng con mỗi thu được trong một năm đều mang đến Thanh Dương trấn bán. Đại thể chỉ có thể bán cho thương nhân bản địa mà những thương nhân bản địa này đại để đều liên quan đến Hắc Long hội. Thậm chí có nhiều thương nhân, bản thân họ cũng là thành viên của Hắc Long hội. Những kho hàng lớn nhất Thanh Dương trấn cũng là do Hắc Long hội nắm giữ. Trên thực tế Hắc Long hội mới chính là người có quyền lực to nhất ở Thanh Dương trấn.

Từ khi thôn sơn của Cầu Đản Tử có Vương Thiên Lôi, thu nhập của người dân trong thôn cũng tăng lên rất nhiều. Chỉ là khi bọn họ mang hàng hóa đến Thanh Dương trấn đến bán cho thương nhân bản địa hay là những tiểu thương trực thuộc Hắc Long hội đều không có cơ hội trả giá. Đây là một quy tắc buôn bán của Thanh Dương trấn, tất cả mọi người đều phải cam chịu. Về phần quan phủ, bọn họ ngoài việc bảo vệ trật tự trị an ra thì chuyện gì cũng mặc kệ. Chỉ cần đến lúc người nộp đủ tiền thuế là được rồi.

Điều này cũng không có nghĩa là Hắc Long hội cùng với quan phủ đối kháng. Nha môn Thanh Dương trấn chỉ có bốn mươi người. Ngoại trừ mấy người nha dịch, bộ khoái hiểu được một chút quyền cước thô thiển ra thì còn lại đều là người bình thường. Nhưng cũng không phải vì thế mà người của Hắc Long hội tùy ý trêu chọc hay lấn áp đối phương. Bởi vì nha môn, đại biểu cho quyền uy của quan phủ. Ở trong Đại Tấn, Hắc Long hội cũng chỉ là bang hội hạng chót trong giang hồ mà thôi. Bọn họ cũng không có đại đột gì mà đi gây sự với quan phủ, mặc dù chỉ cần một đêm, Hắc Long hội có thể quét sạch quan phủ mà không tốn sức. Nếu như Hắc Long hội dám làm thế thì quan phủ ở Vân Châu sẽ khiến cho Hắc Long hội gà cho không tha.

Hắc Long hội ở Thanh Dương trấn mặc dù hành sự có chút kiêu ngạo. Thế nhưng bọn họ cũng nghiêm ngặt tuân thủ những quy tắc giới hạn trong chốn giang hồ. Chỉ cần quan phủ bình an thì bọn họ cũng được bình an. Thậm chí còn có cảm giác mang theo một mối tình quân dân thấm thiết. Nhưng nói trắng ra là kết cấu với nhau làm chuyện xấu.

Tuy vậy cũng không khó lý giải. Nha môn Thanh Dương trấn cũng chỉ có mấy người. Quan chi phủ cũng mấy năm đổi một người khác. Nếu như có vị quan chi phủ nào muốn hảo hảo sống tốt ở Thanh Dương trấn thì cần phải được sự hỗ trợ của Hắc Long hội. Loại chuyện này ở Vân Châu hay là các địa phương khác của Đại Tấn đều có tồn tại. Có thể nói quan trường Đại Tấn đều có những quy tắc ngầm. Những trấn nhỏ dựa vào những bang hội tầng lớp dưới cùng. Đại thành thị thì dựa vào một ít danh môn, thế gia. Về phần Đại Tấn cũng như là hoàng tộc Đại Tấn cũng phải dựa vào các đại môn phái mới có thể tồn tại được.

Khu tây nam Thanh Dương trấn, tại phân đà Hắc Long hội.

Đây là một công trình kiến trúc quần thể, kiến trúc quần thể này đem toàn bộ khu tây nam bao bọc vào bên trong. Thậm chí ngay cả người đi đường cũng không có. Hắc Long hội ở Thanh Dương trấn này thật sự quá bá đạo.

Bên ngoài có một tầng tường bao quanh, cao chừng hai trượng. Toàn bộ đều dùng hắc thạch, ở giữa đoạn tường bao quanh khu tây nam là một cửa lớn làm bằng hắc thiết, cao dày. Nếu từ xa nhìn lại thì cái cửa này chả khác nào những bức tường xung quanh cả. Tuy có tường bao quanh nhưng ta vẫn có thể thấy được những mái hiên thấp thoáng, đỉnh đài lầu các giống như ẩn mình sau bức tường cao kia. Nhưng đó cũng chỉ là lầu các ở phần ngoài địa mà thôi.

Trong Thanh Dương trấn, ngoại trừ thành viên của Hắc Long hội, người trong nha môn. Ngoại trừ lão gia, sư gia và đầu mục đi tuần ở bên ngoài thì cũng chưa từng có một người nào khác bước vào bên trong cửa lớn hắc thiết.

Ở phía bắc phân đàn Hắc Long hội, có một nơi gọi là Tiểu Hoa Viên. Bên trong vườn có một tiểu lầu ba tầng. Lầu này không lớn nhưng kiến trúc khá tinh xảo. Góc mái hiên cong lên treo một cái chuông hoàng kim. Khi gió thổi qua sẽ phát ra những âm thanh thanh thúy 'leng keng' dễ nghe.

Trong bóng đêm, tại lầu ba, một người đi đến bên góc tường thấp sáng lên những ngọn đèn dầu. Trong phòng rất trống trải, trên sàn nhà chỉ có một cái thảm màu vàng. Ánh đèn dầu rực rỡ càng làm cho tấm thảm càng thêm rực rỡ. Chính giữa bức tường phía bắc có một bức tranh rất lớn. Trong bức tranh là một con cự long màu đen dương nanh múa vuốt bay lượn, khí thế vô cùng.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

14. Chương 14: Mười Đồ Nội Đan

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 14: Mười đồ nội đan

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Phía dưới bức tranh có một chiếc ghế, trên ghế có một người đang ngồi đó, tuổi tác ước chừng trên dưới sáu mươi tuổi. Toàn thân y mặc một bộ trù y màu vàng. Ở trước mặt người này đặt hai hàng ghế song song, cũng đã chật kín người ngồi. Nam nữ già trẻ không có phân biệt, người trẻ tuổi nhất là một hồng y nữ tử ba mươi tuổi, khuôn mặt vô cùng xinh đẹp nhưng ánh mắt cùng thần sắc vô cùng hung ác.

Trong phòng vô cùng trầm mặc, ngoại trừ những người ở bên ngoài tiểu lâu hít thở khí trời ra thì không còn có một âm thanh nào khác. Lúc này coi như có một cây kim rơi xuống mặt đất, khẳng định có thể nghe được âm thanh đinh đương thanh thúy.

- Chư vị, sự tình là như thế. Tin tức vô cùng chính xác. Nửa năm trước, tây sơn Độc Nhãn Lang xuất hiện ở một sơn thôn trong phạm vi quản lý của Thanh Dương trấn. Con Độc Nhãn Lang này sau khi bị một gã gọi là Vương Thiên Lôi mới vừa giải ngũ về đánh cho trọng thương bỏ chạy thì không rõ tung tích. Các vị có ý kiến gì không?

Trầm ngâm một lát, một lão giả ngồi đầu cùng hàng ghế đánh võ sự trầm mặc trong căn phòng. Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía lão, phẳng phất giống như muốn từ biểu tình của lão mà đoán được phần nào nội dung sắp tới.

- Tên Vương Thiên Lôi này ta đã điều tra xong, chính là thôn dân của một thôn nhỏ trong núi gần Thanh Dương trấn. Ba năm trước hắn đi tòng quân, trấn thủ biên cương. Trong đoạn thời gian này hắn cũng phấn đấu lên được chức Ngũ Trưởng. Hiện giờ mới xuất ngũ chưa được bao lâu, bản thân người này có khả năng lĩnh ngộ võ học không tồi. Dựa vào một bộ Hùng Ma quyền và Đại Lực Kim Cương khí công mà có thể tu luyện tới cảnh giới võ giả nhất phẩm. Chỉ còn kém một bước nữa là có thể chạm tới sát biên giới đoán cốt. Chỉ tiếc là không có đại bối cảnh gì, cũng không có biết chữ. Ở trong quân đội hắn cũng bị người ta đoạt đi rất nhiều quân công. Đến khi giải ngũ liền trở về quê hương.

Người vừa nói chính là hồng y nữ tử đầy sát khí kia. Nội dung chủ yếu đều là những kinh lịch của Vương Thiên Lôi trong những năm đi lính.

- Nhất phẩm võ giả?

Một gã trung niên ngồi đối diện với nàng hơi chau mày:

- Lão Độc Nhãn là có thật. Như vậy nó đã hẳn thuộc về phạm trù yêu thú, một tên võ giả nhất phẩm cho dù có khí lực hơn nữa thì cũng không có khả năng bức cho nó lui.

- Đồng đàn chủ hoài nghi tin tình báo của ta!

Nét mặt hồng y nữ tử chợt lóe lên sát khí nồng đậm.

- Kìa! Ý ta đâu phải thế. Vì đường chủ luôn luôn có được những tin tình báo vô cùng chính xác. Ta chỉ nghĩ vấn đề cốt lõi là ở lão Độc Nhãn. Dù sao thì một người một yêu thú, cho dù là yêu thú nhất giai cũng đủ đánh ngang tay với một võ giả tứ phẩm, ngũ phẩm. Một tên võ giả nhất phẩm sao lại có thể bức cho nó lui được. Điểm này có phần mơ hồ!

- Đúng vậy. Đích thật điểm này có chút mơ hồ. Ngay từ đầu ta cũng không có tin!

Lão giả ngồi ở trên chiếc ghế chủ tọa khê gờ tay ngăn cản hai người phát sinh xung đột.

- Chỉ là trải qua nhiều lần nghiệm chứng, đã chứng thực tin tình báo này hoàn toàn chính xác. Ta cũng không biết tại sao lão Độc Nhân lại ly khai, thế nhưng ta có thể khẳng định hai điều. Thứ nhất tin tức về lão Độc Nhân là có thật, nó đích xác có tồn tại. Thứ hai, tên Vương Thiên Lô kia đã bức lui được lão Độc Nhân trong ngày cưới của mình. Lúc đó lão Độc Nhân chiếm được thể thượng phong tuyệt đối. Thậm chí tùy thời có thể giết chết Vương Thiên Lô. Thế nhưng đến cuối cùng, đột nhiên lại rời đi. Ở trong mắt đám thôn phu dân dã kia thì tự nhiên Vương Thiên Lô chính là người bức lui lão Độc Nhân.

- Nói cách khác, lão Độc Nhân không phải bị Vương Thiên Lô bức lui mà chính nó tự mình rời đi. Điểm này còn có chút khó hiểu!

Đồng đàn chủ nói.

- Hừ!

Hồng y nữ tử hừ lạnh một tiếng.

- Lão Độc Nhân vì sao lại chủ động rút đi. Cơ duyên trong đó không một ai biết được. Chỉ là chúng ta có thể biết được nó thật sự có tồn tại là được rồi!

- Không chỉ có tồn tại, hơn nữa còn khẳng định nó là một con yêu thú!

Nói đến hai chữ yêu thú, ánh mắt hồng y nữ tử cùng với trung niên nam tử không khỏi lóe lên chiến ý điên cuồng.

- Tiểu Kim nói đúng. Lão Độc Nhân là một yêu thú. Đây mới là điều chúng ta quan tâm!

Lão giả gật đầu liên tục. Trong ánh mắt hắn cũng chớp động quang mang.

Yêu thú, đây mới là điều tối trọng yếu đối với bọn họ.

Chỉ cần là yêu thú thì sẽ có nội đan, mà nội đan yêu thú đối với người tu võ luyện khí bọn họ chính là chí bảo vô thượng.

Trên thế gian này, nội đan yêu thú không hoàn toàn giống như những gì Cửu Đản Tử đọc được ở trong các tiểu thuyết võ hiệp nhưng cũng có rất nhiều chỗ đồng dạng.

Nội đan yêu thú chính là do yêu thú trước khi chết nhưng tụ tinh hồn nguyên khí của bản thân mà hình thành, kích cỡ không đồng nhất. Chỉ là giống nhau về ý nghĩa sử dụng. Vô luận là yêu thú có to lớn đến đâu đi chăng nữa thì nội đan mà nó tạo ra to nhất cũng chỉ bằng nắm tay mà thôi. Nhỏ nhất thì bằng hạt đậu tương.

Nội đan có tác dụng vô cùng to lớn, bên trong nó ẩn chứa sinh cơ cường đại, là vật đại bổ đối với những người tu luyện võ đạo. Nếu như trong quá trình tẩy gân phạt thủy mà có thêm nội đan yêu thú thì công hiệu sẽ tăng mạnh trên diện rộng. Chỉ là nội đan yêu thú cũng không phải có thể tìm được một cách dễ dàng. Tuy nói rằng đại lục rộng lớn không gì so sánh được, trong Mãng Thương Sơn yêu thú nhiều vô kể nhưng vấn đề là người có sức để giết được yêu thú không mà thôi!

Yêu thú! Không phải trời sinh ra là đã có yêu thú. Yêu thú có được là do những dã thú bình thường tiến hóa mà thành. Khi những dã thú này tiến hóa lên yêu thú thì chúng có thực lực yêu thú nhất giai. Cũng là yêu thú cấp thấp nhất. Tuy chỉ là yêu thú nhất giai nhưng nó vẫn có thể đánh ngang tay với một võ giả tứ phẩm ngũ phẩm. Trong thiên hạ, số lượng võ giả tứ phẩm, ngũ phẩm cũng không ít, nhưng vấn đề là những yêu thú này hoàn toàn sống trong thâm sơn đại trạch, những nơi khí ho cò gáy. Muốn tìm được yêu thú thì chỉ có thể đến những địa phương như thế, tỷ như sâu trong Mãng Thương Sơn chẳng hạn. Nhưng những chỗ như thế, coi như là võ giả Tiên Thiên đi vào cũng chỉ có thể miễn tự bảo vệ bản thân mà thôi. Vận khí không tốt thì chỉ còn nước bỏ mạng lại, chứ nói gì đến chuyện săn bắt yêu thú!

Huống chi những địa phương như thế, yêu thú không có đi lẻ loi một mình mà toàn sống thành bầy đàn. Người công kích một con, nó gọi cả nhà ra đuổi đánh người. Kết quả cũng là một cái chết thê thảm.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

15. Chương 15: Năm Mới

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 15: Năm mới

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Tại địa phương gần khu vực nhân loại sinh sống, muốn tìm được một con yêu thú gần như là mò kim đáy bể. Chỉ là ngày hôm nay, Hắc Long hội lại tìm thấy một cơ hội.

Tây sơn lão Độc Nhân.

Truyền thuyết về Độc Lang này đã lưu truyền trong thời gian rất dài. Không sai biệt lắm thì cũng có hơn trăm năm lịch sử rồi. Thế nhưng phạm vi truyền lưu cũng không rộng. Cũng chỉ nằm trong phạm vi Thanh Dương trấn cùng với mấy thôn sơn dân đã gần đó. Đối với truyền thuyết này Hắc Long hội thật sự không có hứng thú, chỉ coi nó như là tin đồn nhảm mà thôi.

Lúc này đây, tầng lớp cao tầng của Hắc Long hội phải nghĩ lại! Bởi vì lão Độc Nhân thực sự đã xuất hiện. Hơn nữa theo như những người từng nhìn thấy lão Độc Nhân, có chín thành nó là một con yêu thú nhất giai. Như vậy lão Độc Nhân hẳn đã mở ra linh trí, đương nhiên tu vi của nó còn thấp nên chắc chắn linh trí không được cao. Điều tối trọng yếu mà Hắc Long hội quan tâm nhất hiện nay chính là tung tích của nó tại tây sơn.

Đúng theo như lời thôn dân nói, tây sơn nằm khá sâu trong Mãng Thương Sơn. Mà ở tây sơn, dường như cũng chỉ có mình lão Độc Nhân là yêu thú mà thôi, không có khả năng còn có yêu thú khác tồn tại. Từ điểm này cũng có thể thấy được lão Độc Nhân hẳn là mới tu luyện thành yêu không lâu, cho nên khi giao đấu với Vương Thiên Lô nó mới khinh địch như vậy. Tin tưởng rằng không lâu sau, khi là linh trí lão Độc Nhân hoàn toàn thành thực, nhất định sẽ rời khỏi tây sơn tiến sâu vào trong Mãng Thương Sơn. Đến lúc đó muốn bắt nó cũng không được nữa rồi.

- Mọi người nên chuẩn bị sẵn sàng hành động. Tuyết cũng sắp rơi rồi, chúng ta cần phải nắm chặt thời gian trước khi tuyết rơi đi vào núi. Chỉ cần đoạt được nội đan của lão Độc Nhân, chư vị liền lập được đại công!

- Nguyên ý nghe theo lời đại trưởng lão!

Mấy người cùng kêu lên đáp.

- Ân, xem ra tuyết sắp rơi rồi! Vân Châu chết tiệt này, mùa đông vừa đến mà đã có tuyết rơi! Thực là phiền phức.

Một nam tử tuấn tú không gì sánh được đứng ở trong một gian phòng khách của một khách sạn bình dân trong Thanh Dương trấn, cau mày, nhìn khí trời âm u, cơ thể cảm nhận từng đợt gió lạnh từ phương bắc thổi tới. Hắn tựa hồ nghĩ tới chuyện tình gì đó không tốt, thân hình mảnh mai không khỏi run rẩy vài cái:

- Thật là, lạnh đến nỗi máu của ta cũng phải đông cứng lại. Thế này đâu còn khí lực mà vào núi hái thuốc cơ chứ.

Người nam tử trẻ tuổi này nhìn dáng dấp cũng chỉ chừng mười bảy, mười tám tuổi. Khuôn mặt cực kỳ tuấn tú. Nước da trắng hồng, nõn nà như da em bé. Trên thân mặc một bộ trường sam màu xanh da trời, hông đeo một chiếc đai lưng màu trắng làm bằng tơ tằm. Mái tóc dài được buộc lại một cách gọn gàng, trông giống như chiếc đuôi ngựa.

-Ài! Xem ra không thể lười biếng được nữa, tốt nhất là nên nhanh chóng vào núi trước khi tuyết rơi. Tại sao hai tên kia lại được hưởng hạnh phúc trên núi, còn ta lại phải chạy đến một địa phương quý quá như thế này cơ chứ! Thực sự là số khổ mà.

Người thanh niên xoay người đi vào bên trong khách sạn.

- Tỷ tỷ, chúc mừng năm mới!

Mãng Thương Sơn nằm ở sát bên cạnh thôn sơn. Ngày hôm nay, không khí trong thôn vô cùng vui mừng, bởi vì bọn họ sắp đón mừng năm mới.

Năm nay cũng không giống với những năm trước. Từ khi Vương Thiên Lôi trở về được hơn nửa năm thời gian. Cuộc sống toàn bộ thôn được hân vục dậy. Không chỉ số lượng dã thú săn được tăng mạnh mà cũng không có trường hợp nào bị thương vong. Săn được nhiều con mồi, tự thu nhập nhiều hơn, cuộc sống sinh hoạt trong thôn cũng khá lên rất nhiều. Ngay cả lão Đồng Sinh cũng nhờ Vương Thiên Lôi vận động mọi người trong thôn cho con em đi học chữ mà lễ mừng năm mới năm nay lão Đồng Sinh cũng có thịt để ăn. Các tiểu cổ nương, nàng dâu cũng có thêm một ít vải bông để làm một hai kiện áo ấm. Ngay cả Cầu Đản Tử cũng có một bộ quần áo mới. Đời sống sinh hoạt được nâng cao, năm mới năm nay toàn bộ người trong thôn đều háo hức vui mừng.

Bụng của Chu Hoa so với một tháng trước đây đã lớn hơn một vòng. Hiện tại nàng thuộc diện đối tượng trọng điểm cần bảo hộ hai tư trên hai tư của Vương Thiên Lôi. Bố mẹ chồng của Chu Hoa cũng không có bắt nàng phải làm việc gì trong nhà. Ngày ngày Chu Hoa chỉ có mỗi việc ăn với ngủ, chăm sóc bản thân cho tốt, để rồi sinh ra một tiểu tử thật kháu khỉnh. Tất cả đều là vì nhi tử Chu Hoa sắp sinh ra.

Tiểu nha đầu ở trong sơn thôn, từ bốn, năm tuổi đã có thể giúp đỡ bố mẹ làm một vài chuyện vặt vãnh trong nhà. Hơn chục năm qua, nó đã sớm trở thành thói quen của Chu Hoa. Hiện giờ lại không được làm bất cứ việc gì ngoài ăn với ngủ khiến Chu Hoa chưa có thích ứng.

Chỉ là không có biện pháp, ai bảo nàng đang mang thai cơ chứ.

Sở dĩ mấy ngày hôm nay, Chu Hoa cái gì cũng không làm được, không có việc gì nàng cũng chỉ đành ngồi yên một chỗ dưới hiên nhà vỗ về đứa con trong bụng. Khí trời hôm nay không tốt, khá âm u, gió bắc thổi rất mãnh liệt, tựa hồ sắp có tuyết rơi. Khí trời rất lạnh, nàng phải ngồi bên cạnh cái lư than để sưởi ấm. Lư than này cũng chẳng khác gì điều hòa nhiệt độ ở kiếp trước của Cầu Đản Tử.

Cầu Đản Tử vẫn giống như mọi ngày, thời gian rảnh thừa thãi, thời gian này hắn thường xuyên đến nói chuyện phiếm với tỷ tỷ của mình để nàng đỡ buồn. Trên thực tế, Cầu Đản Tử vẫn muốn tìm cơ hội ngó lại quyển bí tịch Ly Hỏa Tâm Pháp. Hắn rất sợ trí nhớ của bản thân mình không được tốt, nhớ lầm một huyết đạo nào đó thì khốn.

Chu Hoa thấy Cầu Đản Tử hào hứng đi tới, nở nụ cười tươi.

- Uh! Chúc mừng năm mới, muốn tiền mừng tuổi sao? Yên tâm, không thiếu phần của ngươi đâu!

- Hi hi! Tỷ tỷ lập gia đình rồi có khác, ngày càng ra dáng một người vợ hiền nha!

Cầu Đản Tử cười vui vẻ, trêu ghẹo tỷ tỷ của mình.

Tỷ đệ ngồi cạnh nhau trong căn phòng ấm áp, trò chuyện không ngừng. Hôm nay Vương Thiên Lôi không có đi vào núi săn thú. Hắn cùng với mọi người trong thôn đến bãi đất trống phía bắc luyện quyền. Mấy ngày này bọn họ không vào núi, thứ nhất là trời đông giá rét, dã thú cũng ở trong hang không có ra ngoài hoạt động. Thứ hai là thu hoạch mấy tháng qua của mọi người cũng đủ để chi tiêu cho gia đình. Đám người Vương Thiên Lôi cũng tận dụng thời gian này mà gia tăng việc luyện tập quyền pháp, chiến trận phối hợp. Có như thế thì đợi khi tuyết tan, mọi người đi săn bắt mới có thu hoạch lớn được.

Thời gian này, mỗi ngày Cầu Đản Tử đều hàn huyên với Chu Hoa rất lâu, nhưng hắn cũng không vì thế mà quên đi mục đích của mình, lúc nào cũng tranh thủ xem trộm Ly Hỏa Tâm Pháp. Đến khi sắc trời không còn sớm nữa, Cầu Đản Tử liền chào tỷ tỷ cùng phu ra về.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

16. Chương 16: Tình Cảnh Thập Tử Nhất Sinh

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 16: Tình cảnh thập tử nhất sinh

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Đã trễ thế này, về nhà làm chi. Đệ ở lại ăn cơm với phu thê tỹ.

Cầu Đản Tử lắc đầu:

- Không được! Về muộn nữa, mẫu thân lại mắng.

Chu Hoa cười nói:

- Người mà cũng biết sợ mẫu thân mắng sao. Vậy người muốn mẫu thân bớt lo thì cũng nên nghe lời một chút!

- Đã biết!

Cầu Đản Tử cũng không ngoảnh lại, hần mở cửa rồi chạy ra khỏi phòng.

Cầu Đản Tử chạy rất nhanh, bởi vì trời đã tối rồi. Nếu về muộn, kiêu gì cũng bị ăn mắng. Thế nhưng ngay khi hần vừa mới chạy ra khỏi cửa, từ trong viện truyền đến một tiếng nổ lớn. Sau đó là một tiếng thét chói tai.

- Tỷ tỷ?

Cầu Đản Tử đột nhiên dừng bước, tâm tình thoáng rung động. Đây là tiếng thét của Chu Hoa, chuyện gì đã xảy ra?

Không kịp suy nghĩ, Cầu Đản Tử thuận tay nhặt cây đao bổ củi ở trên mặt đất, quay đầu chạy vào trong nội viện.

Vừa xông vào trong nội viện, ngay lập tức Cầu Đản Tử thấy Chu Hoa ngã nhào dưới mặt đất, vẻ mặt hoảng sợ. Phụ thân của Vương Thiên Lôi nghe được tiếng hét chói tai của Chu Hoa cũng nhanh chóng chạy lại.

- Phát sinh chuyện gì?

Phụ thân của Vương Thiên Lôi cũng chưa có lớn tuổi lắm, cũng chỉ trên dưới bốn mươi tuổi mà thôi, thân thể vẫn còn cường tráng mạnh mẽ lắm. Phụ thân Vương Thiên Lôi thấy Chu Hoa ngã nhào dưới mặt đất, vẻ mặt kinh hoàng liền vọt tới đỡ nàng đứng dậy.

- Gấu, có gấu, có gấu!

- Rống....!

Một tiếng gào thét cực lớn từ trong phòng phát ra. Sau đó bức tường của gian phòng nhỏ liền đổ sập xuống. Một con Hắc Hùng cao chừng hơn một trượng từ trong phòng lao ra.

- Gấu?

Thực sự là một con gấu!

Cầu Đản Tử cảm giác trái tim mình sắp bắn ra khỏi lồng ngực.

Hần biết rõ, sự tình xấu nhất thực sự đã xảy ra. Ở gần biên giới Mãng Thương Sơn, loại Hắc Hùng này vẫn thường ra khỏi núi đi săn vào mùa đông. Vì để có thể chứa đầy năng lượng trong cơ thể, chuẩn bị cho mùa đông. Đây là thời điểm loài gấu hung tàn nhất. Không chịu được đói khát, gấu xuống núi kiếm ăn là chuyện

thường tình. Mỗi một lần như thế, thôn sơn nào gặp phải vận xui này đều có kết cục thảm trọng. Cuối cùng phải dựa vào nhân mạng liều chết mới có thể đuổi được gấu đi. Bất quá loại sự tình này cũng không phải lúc nào cũng xảy ra. Thường thường phải vài năm mới xảy ra một lần. Cho nên mọi người trong thôn với sơ ý, không có phòng bị. Thực không thể tưởng được, hôm nay thôn sơn của Cầu Đản Tử lại đụng phải loại sự tình này.

- Ah...!

Trong tai lại truyền đến một tiếng hét thảm thiết, cùng với một tiếng thét chói tai. Tiếng kêu thảm thiết là của phụ thân Vương Thiên Lôi. Hắn thấy Hắc Hùng lao về phía Chu Hoa thì không có chùn bước xông lên. Cũng không phải là hắn có tình cảm gì sâu đậm với Chu Hoa, hắn là vì nhi tử đang ở trong bụng của nàng. Chỉ tiếc, thân thể của hắn có thể coi như là cường tráng, nhưng ở trước mặt một con Hắc Hùng thì không có chiếm được bất cứ ưu thế nào. Phụ thân của Vương Thiên Lôi còn chưa có hoàn toàn xông lên liền bị con Hắc Hùng vỗ cho một cái liền bay thẳng ra ngoài, ngã xuống đất, không còn chút xíu khí lực nào.

Con Hắc Hùng này không có hứng thú nhìn phụ thân Vương Thiên Lôi, lúc này đôi mắt đen ngòm của nó nhìn chăm chăm vào Chu Hoa cùng với cái bụng của nàng. Dường như đối với con Hắc Hùng thì cái bụng phình lên một cách kỳ quái của Chu Hoa có lực hấp dẫn đặc biệt..

Cầu Đản Tử hít một hơi, cây đao bổ củi trong tay giơ lên. Hiện tại Cầu Đản Tử vô cùng sợ hãi, sợ hãi đến muốn chết, chân hắn run rẩy, tay cũng run. Thế nhưng khi Cầu Đản Tử nhìn thấy con Hắc Hùng mãnh liệt đánh tới Chu Hoa đang nằm trên mặt đất, một lượng máu huyết vọt mạnh lên đầu hắn, cũng không biết Cầu Đản Tử lấy đâu ra dũng khí, quát to một tiếng, giơ đao xông lên.

Liếc mắt nhìn tiểu bát điểm lao về phía mình, con Hắc Hùng không thèm để ý. Tuy nhiên nó vốn là một con mãnh thú, ở vùng biên giới Mãng Thương Sơn này cũng chinh chiến rất nhiều. Đối với việc nhận biết thực lực của đối vương Hắc Hùng cũng rất dễ dàng phân biệt được. Tiểu bát điểm đang xông lên này vô cùng gầy yếu, không có chút sức lực nào, căn bản không đáng để Hắc Hùng bận tâm.

- Bành...!

Không có bất cứ điều gì lo lắng, tựa như phụ thân của Vương Thiên Lôi vừa rồi, Cầu Đản Tử bị con Hắc Hùng vỗ một cái, đánh bay về phía sau. Hắc Hùng cũng không có bởi vì Cầu Đản Tử là tiểu hài tử mà hạ thủ lưu tình. Thân thể của Cầu Đản Tử nhẹ hơn phụ thân Vương Thiên Lôi rất nhiều, cho nên bay cũng xa hơn. Cầu Đản Tử lao thẳng vào bức tường phát ra một tiếng trần đục.

- Ách... Ah...!

Cầu Đản Tử hú lên một tiếng quái dị, há miệng, một bùm máu tươi chọt phun ra, thân thể mềm oặt nằm trên mặt đất.

- Chấm dứt rồi sao? Hết rồi sao?

Nằm trên mặt đất, Cầu Đản Tử cũng không có mất đi ý thức, đối với điểm này, Cầu Đản Tử cũng cảm thấy kỳ quái. Thể chất như vậy, tổn thương như vậy, thế mà bản thân hắn không có ngất đi, thật sự là một chuyện tình khó có thể lý giải được, đồng thời đây cũng là sự tình khiến Cầu Đản Tử khó có thể chấp nhận được.

Cầu Đản Tử cho tới bây giờ vẫn chưa có từng xả thân cứu một người nào. Ít nhất hắn cho rằng bản thân mình chưa từng làm việc đó. Gặp phải sự tình như bây giờ, phản ứng đầu tiên của hắn phải là chạy trốn đầu tiên mới đúng. Nhưng có một điều chính Cầu Đản Tử cũng không có nghĩ tới, thời điểm đầu mình nóng lên liền muốn tiến lên cứng đối cứng ngạnh kháng với con Hắc Hùng. Bây giờ hắn hối hận, thế nhưng cho dù là loại hối hận ở trong lòng đi chăng nữa nhưng cơ thể của Cầu Đản Tử vẫn đang có một loại sức mạnh nào đó khiến Cầu Đản Tử xúc động, xông lên.

Bất quá, đây cũng chỉ là xúc động mà thôi. Bản thân Cầu Đản Tử tuy từng luyện qua võ công, nhưng trước một kích của con Hắc Hùng lại rơi văng ra xa như vậy, cả thân thể cũng mệt rã rồi. Loại sự tình duy nhất hắn có thể làm chính là mở mắt liếc nhìn con Hắc Hùng mà thôi.

Cố gắng mở được đôi mắt, trong lúc mơ mơ màng màng, Cầu Đản Tử chứng kiến đầu Hắc Hùng kia mở rộng cái miệng tập tới Chu Hoa. Cũng không biết khí lực ở đâu tới, Cầu Đản Tử mãnh liệt chống hai tay

xuống đất, hấn lại một lần nữa đứng lên. Sau đó, hấn chuẩn bị xông lên thì thân thể mãnh liệt dừng lại, đột nhiên Cầu Đản Tử có cảm giác đầu mình muốn nổ tung lên. Sự thống khổ này vô cùng kịch liệt, Cầu Đản Tử không chịu được phải ôm đầu mình, gập người xuống, gào thét.

- Ah!!

Cầu Đản Tử rú lên như một con dã thú, tiếng kêu của hấn kinh động tới con Hắc Hùng và cả Chu Hoa. Con Hắc Hùng mê hoặc ngẩng đầu nhìn Cầu Đản Tử đứng đó điên cuồng gào rít giận giữ. Hắc Hùng tựa như không cách nào hiểu nổi một tiểu hầu tử dưới một cú vỗ như vậy mà lại không sao. Ở trong núi những tiểu hầu tử như vậy, nó chỉ cần một vỗ là có thể đánh chết. Đồng thời cũng chưa từng có tiểu hầu tử nào dám ngạnh kháng với nó.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

17. Chương 17: Cầu Đản Tử Phát Sinh

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 17: Cầu Đản Tử phát sinh

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Lúc này, Cầu Đản Tử đang lâm vào một loại trạng thái cổ quái. Đau đầu? nhưng ngay từ đầu Cầu Đản Tử cũng không có biết rõ thân thể mình tột cùng là xảy ra chuyện gì. Cơ bắp toàn thân bắt đầu run rẩy co rút. Trước mắt là một phiến hắc ám, không đúng hơn là một mảnh huyết sắc. Hấn cố mở to mắt hết cỡ nhưng trước mắt Cầu Đản Tử vẫn chỉ là một mảnh huyết sắc bao la mờ mịt.

- Ánh mắt ta, thế nào ta lại không nhìn thấy gì cả!

Đau đơn kịch liệt ở bên trong cơ thể, Cầu Đản Tử vẫn cố gắng mở mắt, thế nhưng vô luận hấn cố gắng như thế nào đi chăng nữa thì cũng chỉ là một mảnh huyết sắc mà thôi.

- Tại sao lại như vậy. Chẳng nhẽ sau này ta phải chịu cảnh mù lòa sao!

Một hồi kinh hoàng tập kích, chạy lên não Cầu Đản Tử, nương theo đó là đau đớn. Cầu Đản Tử cũng không có rảnh để quan tâm đến sự tình khác. Thời điểm này, điều hấn muốn nhất là chạy, chạy thật nhanh cho đến khi bất tỉnh, hoặc là trực tiếp chết đi để cho bản thân không còn phải chịu những đau đớn này nữa. Thế nhưng sự thật lại không giống như những gì Cầu Đản Tử mong muốn, hấn hoàn toàn thanh tỉnh, vô cùng thanh tỉnh, ít nhất Cầu Đản Tử cảm thấy bây giờ hấn thanh tỉnh hơn bất cứ lúc nào trước đây.

- Ách...Ah...!

Cầu Đản Tử lại một lần nữa gào thét. Lúc này tiếng gào thét của hấn so với lúc trước càng lớn, do đó cũng khiến đầu Hắc Hùng kia càng thêm bức bối. Bức bối đến mức nó phải tạm thời bỏ qua cho Chu Hoa chậm rãi bước lại gần Cầu Đản Tử. Hiện tại nó muốn giải quyết tiểu hầu tử trước mắt này trước rồi mới quay lại hưởng thụ con mồi của mình.

Con mắt Cầu Đản Tử chớp động lóe lên hào quang yêu dị. Trong hiểm cảnh, không một ai chú ý đến sự khác thường này, trừ một người!

- Di! Con mắt hấn...!

Không biết từ lúc nào, trên nóc nhà có một bóng người, là một nam tử vô cùng trẻ tuổi. Nam tử này chính là thanh niên nhân xuất hiện ở khách sạn bình dân ở Thanh Dương trấn. Hấn muốn tiến vào Mãng Thương Sơn hái thuốc. Lúc này khi thanh niên nhân tiến đến gần sơn thôn của Cầu Đản Tử sát biên giới Mãng

Thương Sơn. Trong lúc vô ý phát hiện một Hắc Hùng dĩ nhiên lại xuống núi kiếm ăn, vì thế hắn liền tò mò chạy qua xem...

Đương nhiên, hắn cũng không phải vì việc đó mà cảm thấy hăng hái. Đối với người thanh niên này, hắn luôn hành sự theo tâm tình của chính mình. Theo sau con Hắc Hùng chỉ là trong lòng khẽ động, muốn nhìn xem con Hắc Hùng này có thể làm được chuyện gì. Đồng thời cũng giảm bớt một chút buồn chán của chuyến đi này. Thế nhưng lại không nghĩ đến, dĩ nhiên lại có phát sinh ngoài ý muốn.

Khi Cầu Đản Tử tiến lại gần Hắc Hùng, thanh niên nhân không khỏi nhếch miệng cười, hắn cười nhạo Cầu Đản Tử không biết tự lượng sức mình. Khi Cầu Đản Tử không chế thân thể đứng lên, thanh niên nhân cảm thấy bất ngờ. Một tiểu hài tử ba bốn tuổi, bản thân bị thụ thương nặng như thế mà vẫn có thể đứng lên được. Thanh niên nhân nhìn Cầu Đản Tử với vài phần thương thức, bản thân đang chuẩn bị xuất thủ trợ giúp thì hắn liền thấy con mắt của Cầu Đản Tử.

Cầu Đản Tử rít gào, trong đôi mắt hắn hiện lên một tia huyết sắc nồng đậm. Huyết sắc nồng đậm giống như mặt trời hoàng hôn buổi chiều chiều rọi, rồi lại trong suốt như hồng ngọc. Ở chỗ sâu nhất trong vùng huyết sắc đó là con người u ám, mà xung quanh con người xuất hiện một vòng tròn văn tự màu đen mang theo vài phần yêu dị và thần bí.

- Tựa hồ đây là con mắt trong truyền thuyết! Không phải loại huyết mạch này đã bị diệt sạch rồi hay sao? Vì sao lại có thể xuất hiện ở chỗ này? Ân, tiểu tử này tựa hồ còn biết võ công, nội khí tuy rằng nông cạn pha tạp, thế nhưng coi như là có một chút. Vậy, để ta nhìn một cái, xem người sở hữu con mắt trong truyền thuyết có bao nhiêu đại năng lực đi!

Thanh niên nhân chậm rãi thu hồi ngón trở tay phải lại. Hắn lại yên lặng đứng đó. Lúc này Cầu Đản Tử vẫn đứng đó, chờ đợi con Hắc Hùng.

- Tiểu tử, ngàn vạn lần đừng làm ta thất vọng. Bằng không, nói không chừng ta sẽ giết sạch những người ở đây. Hắc hắc hắc hắc!

Thanh niên nhân cười rộ lên, trong dáng cười của hắn một cỗ khí tức lạnh lẽo dần dần toát ra.

Tốc độ Hắc Hùng rất nhanh, chớp mắt công phu đã vọt tới trước mặt Cầu Đản Tử, một trảo vồ lấy Cầu Đản Tử. Tốc độ nhanh như vậy, cự ly lại ngắn, ở đây vô luận là Chu Hoa hay là công bà (bố mẹ chồng) của Chu Hoa thấy một màn này cũng tuyệt vọng. Trong mắt bọn họ, dưới tình huống như bây giờ, Cầu Đản Tử không thể nào tránh được một kiếp này.

Nếu như bình thường, Cầu Đản Tử khẳng định không thoát khỏi một kiếp này. Thế nhưng ngay khi một trảo của Hắc Hùng đánh tới gần sát đầu Cầu Đản Tử, thân hình Cầu Đản Tử nhẹ nhàng né tránh một trảo chí mạng này. Đôi mắt yêu dị của Cầu Đản Tử chớp động, không ngừng lóe lên dị quang.

Tại khoảnh khắc này, Cầu Đản Tử đột nhiên lại nhìn thấy, không chỉ nhìn thấy mà Cầu Đản Tử còn cảm thấy thế giới trước mắt hắn trở nên chậm chậm rất nhiều, thật giống như phim kiếm hiệp trên TV kiếp trước đang quay chậm lại. Cầu Đản Tử thậm chí còn nhìn thấy rõ ràng một trảo kia của Hắc Hùng chậm rãi đánh về phía mình, tốc độ rất chậm. Cầu Đản Tử có thể né tránh đơn giản.

Cầu Đản Tử nhẹ nhàng né tránh một trảo của con Hắc Hùng, né tránh sang một bên thuận thế lộn một vòng. Chính vì một cú lộn này, ma xui quỷ khiến thế nào vị trí hiện giờ của Cầu Đản Tử ngay bên cạnh cây sài đao (đao bổ củi). Cầu Đản Tử nhanh chóng nhặt cây sài đao, nắm chặt trong tay.

Một trảo không trúng, Hắc Hùng cảm tức gào rít một tiếng, lại một trảo đánh tới Cầu Đản Tử. Nhìn thấy Hắc Hùng đổi hướng tấn công lộ ra sơ hở, linh quang trong đầu Cầu Đản Tử vừa hiện, thân thể nhanh chóng di chuyển. Hắn lại lộn một vòng tránh được một trảo này của Hắc Hùng, sài đao cầm chặt trong tay mạnh mẽ bổ về phía trước.

Hắc Hùng mãi mê tấn công gào thét, căn bản không có để ý tới cây sài đao trên tay Cầu Đản Tử. Lúc này Cầu Đản Tử đột ngột tấn công khiến cho nó không cách nào tránh được. Cứ như vậy một đao này của Cầu Đản Tử dùng hết toàn bộ lực lượng của cơ thể đâm vào yết hầu của con Hắc Hùng.

Một đao trúng đích, khí lực toàn thân của Cầu Đản Tử cũng theo đó một đao này thoát đi. Hắn chỉ có thể làm động tác lộn nhào khi tiếp đất, ngay sau đó Cầu Đản Tử liền hôn mê bất tỉnh.

- Cầu Đản Tử....!

Chu Hoa lo lắng kêu lên, nhưng nàng chưa kịp nói thêm điều gì liền cảm thấy bụng đau dữ dội.

- Thực xui xẻo, dĩ nhiên lại muốn sinh vào lúc nào!

Đứng ở trên nóc nhà, thanh niên nhìn thấy dáng dấp của Chu Hoa, da mặt không khỏi cơ dật. Thân hình nhoáng lên liền biến mất trên nóc nhà. Hầu như cùng lúc đó, một đám người chạy vào trong nhà Vương Thiên Lôi. Thôn dân sau khi nghe được tiếng la hét, gào thét từ nhà Vương Thiên Lôi vọng ra thì lục đục chạy đến.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

18. Chương 18: Cao Thủ Thất Phẩm

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 18: Cao thủ thất phẩm

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Nơi này là địa phương nào, vì sao ta lại ở chỗ này?

Toàn thân Cầu Đản Tử đau nhức, muốn động cũng không được. Cảm giác lúc này của Cầu Đản Tử giống như có một vật gì đó cầm cố hần, không cho hần hoạt động. Chỉ là ý thức của Cầu Đản Tử vẫn còn thanh tỉnh, chỉ ít bản thân Cầu Đản Tử biết mình rất thanh tỉnh.

- Hình như không thích hợp. Loại cảm giác này không phải giống như bóng đè sao?

Rất nhanh, Cầu Đản Tử liền phát hiện sự tình không được thích hợp, hiện tại loại cảm giác này ở kiếp trước hần gặp phải luôn là cảm giác mộng yểm. Người bình thường rất khó gặp phải bóng đè, nhưng kiếp trước Cầu Đản Tử bị yếu tim cho nên hay gặp bóng đè. Đặc biệt là thời gian ngủ trưa, thường hay gặp phải.

Bởi vậy, Cầu Đản Tử cũng không khẩn trương, ngược lại trong lòng lại vô cùng phiền muộn, thầm nghĩ:

- Thực không nghĩ tới, tim ta kiếp này cũng không được tốt. Hoặc là vừa rồi một cái tát của Hắc Hùng làm ảnh hưởng đến trái tim của mình, lại bắt đầu bị bóng đè giống như kiếp trước! Di, đây là cái gì?...Kinh mạch của ta?

Rất nhanh, Cầu Đản Tử liền phát hiện, bóng đè lần này không giống như kiếp trước, bởi vì trước đây bóng đè, ý thức của mình tuy rằng rất rõ ràng thể nhưng nội dung nghe thấy lại rất mơ hồ. Hiện tại, Cầu Đản Tử thấy rất rõ ràng, phi thường dị thường nhưng Cầu Đản Tử vẫn nhận biết được đây chính là kinh mạch của hần, xương cốt cùng với nội khí tán loạn trong cơ thể.

- Đây là Đại Lực Kim Cương khí công!

Trong lòng Cầu Đản Tử yên lặng suy nghĩ, lộ tuyến vận hành của nội khí rất giống với Đại Lực Kim Cương khí công. Trước đây, Cầu Đản Tử chỉ có thể cảm giác được một cỗ nhiệt lưu tinh tế lưu lại trong cơ thể, chạy trong kinh mạch, cũng không cảm thấy được vấn đề gì. Hiện tại, hần có thể thấy được toàn bộ kinh mạch, lộ khí vận hành nội khí trong cơ thể.

Những điều hần thấy hiện giờ không giống như trong tưởng tượng. Vốn trong tưởng tượng của Cầu Đản Tử, Đại Lực Kim Cương khí công tuy rằng rất thô thiển, chỉ là một bộ nội công phổ cập trong quân đội nhưng lại có thể luyện ra nội khí. Chỉ ít là có chút môn đạo. Hiện tại xem ra cũng không có giống như những gì người ta nói.

Nội khí Đại Lực Kim Cương khí công rất nhỏ, Cầu Đản Tử tu luyện hơn nửa năm cũng chỉ có thể luyện ra nội khí ước chừng ngón ngút trẻ con. Dù sao thời gian Cầu Đản Tử tu luyện còn ngắn, cho tới bây giờ cũng chỉ mới chạm đến bề ngoài mà thôi. Thoạt nhìn giống như rất tinh tế nhưng thực ra lại không có một quy tắc nào, giống như những con nhuyễn trùng bò lằng quằng. Đương nhiên kinh mạch của Cầu Đản Tử cũng không được tốt.

Trước khi tu luyện nội khí, Vương Thiên Lô đã từng nói với hắn, nếu như lúc còn nhỏ, kinh mạch còn chưa có hoàn toàn phong bế. Bởi vậy đây là thời gian tu luyện lý tưởng, làm ít công to. Như vậy bước khởi đầu của Cầu Đản Tử sớm hơn người khác rất nhiều, lúc đó Cầu Đản Tử rất cao hứng.

Hiện tại, chân chính nhìn thấy kinh mạch của mình, Cầu Đản Tử mới hiểu được, lời nói của Vương Thiên Lô nói không hoàn toàn chính xác. Trừ lộ tuyến vận hành nội khí Đại Lực Kim Cương khí công chỉ qua mấy kinh mạch đơn giản ở bên ngoài ra thì những kinh mạch khác cũng không có đi qua. Điều này cũng không giống như trong tưởng tượng của Cầu Đản Tử.

- Chẳng nhẽ, đây là nội thị trong truyền thuyết?

Cầu Đản Tử đối với trạng thái kinh mạch bế tắc của mình làm như không thấy, coi như không thấy, cũng không có phương pháp gì dễ dàng thay đổi được. Số lượng kinh mạch có thể lưu thông nội khí của Đại Lực Kim Cương khí công ít hơn Lưu Hỏa Tâm Pháp ba bốn lần. Chỉ là bây giờ Cầu Đản Tử không có tu luyện, nhưng hắn tin tưởng chính mình tu luyện Ly Hỏa Tâm Pháp thì những kinh mạch đang bế tắc kia của mình cũng sẽ được đả thông. Đương nhiên những điều này là về sau, hiện tại việc cấp bách bây giờ chính là trạng thái hiện tại của bản thân. Tại sao lại ở thể nội thị?

- Chẳng nhẽ bản thân mình đang nằm mộng?

- Tiểu tử kia chắc là không chết!

Ở trong Mãng Thương Sơn, thanh niên nhân xuất hiện trong nhà Vương Thiên Lô đang từng bước, từng bước một bước đi lên núi trong gió lạnh thấu xương. Trên mặt hắn đáng tươi cười lộ ra một cỗ oán khí:

- Một đao kia không tồi, thời cơ, tốc độ, lực lượng không sai chút nào. Coi như là những tay già đời, luyện đao pháp vài chục năm dưới tình huống như vậy cũng chưa chắc đã xuất ra được. Tuổi tác của tiểu tử này rất nhỏ, coi như là chân linh quang vừa hiện cũng không có làm được. Thân thể nhỏ bé của hắn muốn đánh ra được một đao kia thì phải kết hợp nội khí hữu hạn trong cơ thể và lực lượng toàn thân một cách hoàn mỹ mới có thể làm được. Đương nhiên, công lao lớn nhất chính là nhờ đôi mắt kia của hắn!

Nghĩ đến gặp mắt hồng sắc quang mang của Cầu Đản Tử, cơ mặt thanh niên nhân không khỏi co quắp lại:

- Đã diệt sạch? Nếu như ta đưa hắn lên núi, mấy lão già kia sẽ phản ứng thế nào nhỉ? Lão nhân sẽ không vui mừng đến chết đi chứ? Ân, hắn là không. Nói không chừng hắn còn có thể bị ba lão gia hỏa bí mật bắt đi, giống như năm đó bọn họ đối với Vân Sơn. Ha ha, ai biết được bọn họ tựa hồ còn muốn làm thế với ta đây!

Gió lạnh, càng lúc càng lớn, những cơn gió giống như những lưỡi dao nhỏ. Nhưng điều đó không thể nào ngăn trở được cước bộ của thanh niên nhân. Xung quanh thân thể thanh niên giống như có một tấm chắn vô hình, gió thổi đến liền bị cách trở, bạt sang hai bên. Lúc này nếu như có một võ giả nào nhìn thấy nhất định sẽ kinh hô. Cương khí hộ thân!

Đây là cương khí hộ thân, chỉ khi tu vi đạt đến thất phẩm thì mới có thể ngưng sát thành cương, luyện thành cương khí hộ thân.

Cao phủ thất phẩm? Thiên hạ này có được mấy người?

Ngay cả như Đại Tấn, nhân khẩu một trăm triệu dân, số lượng cao thủ thất phẩm cũng chỉ có hơn một trăm người mà thôi. Mà hiện tại, tại một nơi hoang vắng không gì so sánh được như Mãng Thương Sơn này lại xuất hiện một cao thủ thất phẩm, hơn nữa lại còn rất trẻ tuổi.

Nhìn tuổi tác của thanh niên nhân này cũng chỉ hơn hai mươi tuổi thôi. Tuy nói rằng võ học tu luyện đến chỗ cao thâm có công hiệu trú nhan. Chỉ là loại công hiệu này chỉ trú nhan tại thời điểm tu luyện đại thành mà thôi. Tỷ như, khi người bốn mươi tuổi tu luyện đến đại thành thì dung nhan của người cũng bảo trì bốn

mười tuổi. Năm mươi tuổi tu luyện đến đại thành thì bảo trì tại năm mươi tuổi. Chưa từng nghe nói qua có người nào dưới bốn mươi, năm mươi tuổi tu luyện đến đại thành. Thế nhưng lúc này đây lại xuất hiện một thanh niên nhân tầm hai mươi tuổi là cao thủ thất phẩm. Trừ phi thực lực của thanh niên nhân này vượt qua cử phẩm, đạt đến Thông Huyền bí cảnh trong truyền thuyết.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

19. Chương 19: Buồn Vui Lẫn Lộn

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 19: Buồn vui lẫn lộn

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Thông huyền bí cảnh.

Võ học trên đời này coi trọng nội ngoại kiêm tu, lại phân biệt ra luyện da, đoán cốt, dịch cân ba cảnh giới được xưng là tam giới. Trong tam giới lại phân ra cử phẩm.

Ba phẩm đầu là luyện da, ba phẩm tiếp là đoán cốt. Ba phẩm cuối cùng là dịch cân. Luyện đến giai đoạn trên tam phẩm, mọi người thường nói mình đồng da thép. Mà ở trên cử phẩm chính là Thông Huyền bí cảnh.

Vượt qua tam giới chính là Thông Huyền bí cảnh.

Có người nói, trong mấy trường lão của mấy đại môn phái sẽ có vài lão quái Thông Huyền bí cảnh. Chỉ là chưa từng có người nào xuất hiện trước mắt thế nhân thôi. Cho nên Thông Huyền bí cảnh trong thiên hạ vẫn chỉ là truyền thuyết thôi.

Thanh niên nhân này dung mạo chỉ là hai mươi tuổi, lại có thể phóng xuất ra cương khí hộ thân. Cương khí hộ thân là tiêu chí khi võ giả đạt tới thất phẩm. Nói cách khác hẳn chút ít là một cao thủ thất phẩm. Điều này cũng có thể chấp nhận được. Nhưng cũng không thể loại trừ một khả năng thanh niên nhân này là một lão quái có tu vi Thông Huyền bí cảnh. Hoạt tính tế bào trong thân thể tăng lên, có thể cải lão hoàn đồng. Vô luận là trường hợp nào đi chăng nữa thì có thể khẳng định người thanh niên này bất phàm.

- Ân! Đây là thanh âm gì, sao lại cổ quái như vậy?

Những tiếng quát tháo, gào thét đan xen vào nhau theo gió lạnh rơi vào trong tay thanh niên nhân.

- Phía tây tựa hồ có sự tình thú vị.

Thanh niên nhân chậm rãi mở miệng nói, thân hình khẽ động giống như một chiếc lá rụng tùy ý để gió thổi đi về tây sơn.

Đêm khuya thanh tĩnh, toàn bộ sơn thôn đều lâm vào trong một mảnh yên lặng. Chỉ có nhà lão Chu gia là còn sáng ánh đèn. Ngọn đèn dầu như đậu, nhưng cũng đủ xé tan màn đêm. Vương Thiên Lô ngồi gục mặt trên cái bàn nhỏ, hẳn đang ngủ, tiếng ngáy phát ra đều đặn. Chu thị đang ngồi ngơ ngác ở đầu giường, tay cầm một cái khăn lông ướt, thỉnh thoảng lại nhúng vào trong chậu nước vắt qua rồi đắp lên trán Cửu Đản Tử. Thỉnh thoảng lại thở dài một tiếng.

Chuyện xảy ra một ngày trước khiến cho nàng suýt chết ngất. Một con Hắc Hùng dĩ nhiên chạy vào trong nhà nữ nhi của mình, tưởng chừng như nữ nhi phải bỏ mạng thì Cửu Đản Tử dĩ nhiên động thân. Hắn cầm một cây sài đao, ma xui quỷ khiến thế nào mà một đao của Cửu Đản Tử lại chém ngang yết hầu con Hắc

Hùng khiến nó chết ngay tại chỗ. Tuy rằng nữ nhi của mình được cứu, nhưng tứ cầu tử lại bị con Hắc Hùng đánh cho một trảo bị thương, hôn mê bất tỉnh cho đến bây giờ, sốt cao không thuyên giảm.

Nữ nhi bị kinh sợ, nguyên bản thân thể đang khỏe mạnh, thiếu chút nữa thì bị sẩy thai. Chỉ có thể nói Chu Hoa phúc lớn mệnh lớn, mẫu tử bình an, sinh ra một tiểu tử mập mạp. Mà chính nàng hiện giờ có thêm một ngoại tôn. Trong một ngày buồn vui lẫn lộn, nàng không biết nên vui hay nên buồn. Chỉ là niềm vui nhiều hơn một chút mà thôi.

Đại phu được mời từ Thanh Dương trấn tới đã xem qua tình trạng của Cầu Đản Tử. Tiểu tử này vận khí vô cùng tốt. Tuy rằng ăn một trảo của con Hắc Hùng nhưng lại không có gì trở ngại, chỉ bị thương ngoài da, nghỉ ngơi một đoạn thời gian là khỏe mạnh trở lại. Hơn nữa Cầu Đản Tử chắc cũng bị kinh sợ mà sốt cao cho tới bây giờ chưa có thuyên giảm. Một ngày này, nàng ngoại trừ dùng nước lạnh đắp trán cho Cầu Đản Tử ra thì cũng không có nghĩ ra bất cứ biện pháp nào tốt hơn.

Con rể Vương Thiên Lô coi như là một người thức thời. Ngày hôm nay, Cầu Đản Tử không chỉ cứu tỷ tỷ của mình, đồng thời còn cứu phụ mẫu Vương Thiên Lô và hài nhi trong bụng Chu Hoa nữa. Đối với người trong núi mà nói thì đây là một đại ân. Hơn nữa Chu Hoa ngay sau đó lại sinh hạ ra một tiểu tử khỏe mạnh, càng khiến Vương Thiên Lô đối với cậu em vợ Cầu Đản Tử cảm thấy có lỗi. Vương Thiên Lô không ngần ngại ngay trong ngày chạy đến Thanh Dương trấn mời đại phu, rồi túc trực ở bên nhà nhạc phụ nhạc mẫu cả ngày. Hắn bận rộn lo lắng mọi việc suốt một ngày, mãi cho đến khi Cầu Đản Tử hạ sốt thì mới yên tâm gục mặt xuống bàn ngủ một giấc.

- Mọi người, đại nạn không chết, tất có hạnh phúc. Chỉ là không biết hài tử này có phải thực sự có phúc khí hay không!

Chu thị thở dài một tiếng, nhìn Cầu Đản Tử hôn mê bất tỉnh, trong ánh mắt nàng lộ ra một tia yêu thương vô bờ nhưng càng nhiều hơn là mê man.

- Ách...Ah!

Ngay lúc Chu thị thất thần, Cầu Đản Tử vốn đang hôn mê bất tỉnh, nét mặt hần bỗng nhiên khê động, lộ ra nét thống khổ. Sau đó phảng phất giống như bị kinh sợ, hai mắt mạnh mẽ mở ra, hai luồng kim quang chợt lóe rồi biết mất, thân thể liên bật dậy.

- Cầu Đản Tử, ngươi tỉnh rồi. Ngươi không có việc gì chứ!

Chu thị vội vã đỡ lấy thân thể Cầu Đản Tử, thân thiết hỏi. Mà Vương Thiên Lô ngủ gà ngủ gật ở một bên cũng bị động tĩnh này mà giật mình tỉnh giấc. Hắn dụi mắt nhìn lại đã thấy Cầu Đản Tử tỉnh dậy, trong lòng Vương Thiên Lô không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

- Cầu Đản Tử, ngươi tỉnh rồi. Thật tốt quá. Ta chỉ biết tiểu tư nhà ngươi phúc lớn mệnh lớn. Con bà nó, ngay cả con Hắc Hùng lớn như vậy mà cũng bị ngươi đánh chết. Ta lúc đầu cũng không dám tin vào điều đó!

Vừa mới trong hôn mê tỉnh lại, ánh mắt Cầu Đản Tử có vẻ mê man nhìn xung quanh một cách mờ mịt nói:

- Ta...ta đang ở nơi nào?

- Ngươi đang ở nhà!

Chu thị thoáng ôm chầm lấy Cầu Đản Tử, nước mắt tràn ra.

- Tiểu tử chết hẳn, ngươi hù chết mẫu thân.....ô.....ô...!

Nói đến đây, nàng cũng không thể nói được nữa, tâm tình Chu thị thoáng cái được buông lỏng, nàng ôm Cầu Đản Tử khóc nức nở.

Đầu óc Cầu Đản Tử cũng dần dần thanh tỉnh, thẳng đến khi miệng lưỡi khô khốc, bụng còn cào. Hắn đói!

- Mẫu thân, ta...ta muốn uống nước....!

Cầu Đản Tử giãy giụa nói, Chu thị ôm hắn quá chặt thiếu chút nữa không thở nổi.

- A! Uống nước, hảo! Uống nước!

Chu thị vừa nghe, thoáng cái liền buông lỏng Cầu Đản Tử. Lúc này nàng mới nhớ tới, nhi tử mình hai ngày nay vẫn hôn mê, cơm nước cũng chưa có ăn. Chu thị vội vàng buông Cầu Đản Tử ra, lau nước mắt, rồi nói với Cầu Đản Tử.

- Được rồi, người ngồi ở đây nghỉ ngơi một lát. Mẫu thân đi làm cơm, lấy nước cho người....!

- Cảm ơn mẫu thân!

Cầu Đản Tử gật đầu nói, giọng nói có phần khàn khàn. Lúc này, Cầu Đản Tử mới cảm thấy bản thân mình là một tiểu hài tử.

Thấy Chu thị vội vã rời đi, Vương Thiên Lôi mới có cơ hội đến trước giường Cầu Đản Tử:

- Cầu Đản Tử a! Lúc này đây, tỷ phu cũng chỉ biết tạ ơn người!

- Tỷ phu?

Đầu óc Cầu Đản Tử lại có chút loạn hết cả lên. Vừa thấy Vương Thiên Lôi, hắn phảng phất nghĩ tới cái gì đó, sắc mặt Cầu Đản Tử biến đổi mạnh mẽ:

- Tỷ phu, tỷ không có việc gì chứ!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

20. Chương 20: Quyết Chiến Độc Nhãn Lang

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 20: Quyết chiến Độc Nhãn Lang

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Không có việc gì, không có việc gì. Nhờ phúc của người, mẫu tử bình an!

- Mẫu tử bình an?

Cầu Đản Tử sưng sốt, hắn chợt minh bạch, mạnh mẽ kêu lên.

- Tỷ tỷ đã sinh! Ta đã làm cậu sao?

Lời còn chưa dứt, Cầu Đản Tử liền ho sặc sụa.

- Đúng vậy, đúng vậy, mẫu tử bình an!

Vương Thiên Lôi ngồi sát lại gần vỗ vỗ lưng Cầu Đản Tử.

- Tiểu tử tông của ta, người đừng có kích động quá. Còn kích động nữa mà xảy ra chuyện gì thì ta cũng không có biện pháp nào hướng tỷ tỷ người cùng nhạc phụ nhạc mẫu trình bày đâu!

- Hắc hắc...!

Cầu Đản Tử cười nhẹ hai tiếng, hắn cũng không có nói lời lại. Hiện tại cổ họng của hắn phảng phất giống như bị xé rách, đau đớn, khó chịu. Cầu Đản Tử cũng chỉ biết ngồi nghe Vương Thiên Lôi nói lời cảm tạ, từ đó cũng biết được một ít tin tức. Từ tình huống hiện tại, Cầu Đản Tử cũng đã nhớ rõ một số việc mà trong lúc nhất thời hắn không thể nào nhớ được.

Đầu con Hắc Hùng hiện giờ đang ở trong nhà mình, da đã bị lột xuống. Giờ chỉ chờ tuyết ngừng rơi liền mang đến Thanh Dương trấn bán, kiểu gì cũng được một cái giá tốt. Thịt con Hắc Hùng này hai ngày nay

còn chưa có kịp xử lý. Chỉ là Cầu Đản Tử cũng biết, ngoại trừ một bộ phận sẽ tặng cho người ngoài ta thì đại bộ phận sẽ được mang tới Thanh Dương trấn để bán. Chỉ còn lại phần ít là lưu lại trong nhà dùng.

- Lần này tỷ phu thiếu ta một cái đại nhân tình như vậy. Lần sau ta đến nhà hần xem sách, nhất định sẽ dễ dàng hơn rất nhiều!

Cầu Đản Tử kích động nhìn Vương Thiên Lô, trong lòng âm thầm vui vẻ.

Chu thị đẩy cửa đi vào, trong tay nàng cầm một cái chén lớn:

- Cầu Đản Tử, ăn chút đi nào! Vào ngày nay ngươi cũng chưa ăn cái gì rồi. Ăn một chút cho lại sức.

Wương Thiên Lô cũng đứng dậy:

- Mẫu thân, nếu Cầu Đản Tử đã tỉnh, con về nhà một lát...!

- Được rồi! Được rồi. Ngươi cũng nên trở về, còn phải chăm sóc cho Chu Hoa và nhi tử của ngươi nữa. Đồng thời cũng để cho Chu Hoa biết Cầu Đản Tử đã tỉnh lại, nó cũng bớt lo lắng!

- Vâng!

Wương Thiên Lô vội vàng nói, nhanh chóng chạy như điên về nhà mình.

※ ※

Mãng Thương Sơn. Tây sơn khẩu.

Thân thể thanh niên nhân theo gió phiêu lãng, tốc độ của hần cực nhanh, chỉ cần qua mấy lần công phu đã chạy tới tây sơn khẩu.

Lúc này ở tây sơn khẩu đã biến thành một mảnh hỗn độn, hơn mười cỗ thi thể nằm tung tóe trên mặt đất. Vết thương chí mạng chỉ có một, vết hầu bị một trảo quét qua. Những người này đều là bị một kích như vậy lấy đi tính mạng, bản thân bọn họ không có cơ hội phản kháng.

Bên trong sơn khẩu, hơn mười người đang vây công một đầu Độc Nhân cự lang.

- Yêu thú?

Nhìn thấy Độc Nhân cự lang, con người thanh niên nhân mạnh mẽ co rụt lại, trong lòng không khỏi cười khổ nói:

- Cừ thật! Dĩ nhiên lại là yêu thú. Trách không được ta luôn cảm giác có một cỗ lực lượng khiến cho tim mình đập nhanh hơn. Ha ha. Không nghĩ ra tại nơi thâm sơn cùng cốc này lại có thể gặp được yêu thú!

Con mắt thanh niên nhân nhẹ nhàng híp lại. Vẻ mặt tươi cười của hần càng thêm rực rỡ. Trong tây sơn khẩu, lão Độc Nhân bị hơn mười người vây công. Dao kiếm chém lên người nó giống như gãi ngứa, thỉnh thoảng lại có một đạo hỏa tinh bắn tới nhưng cũng không thể nào khiến cho lão Độc Nhân bị thương.

Chỉ là trên người lão Độc Nhân không phải là không có thương tổn. Trên lưng, một vết kiếm dài tới tận chân sau, miệng vết thương chảy huyết, đồng dạng ảnh hưởng tới hoạt động của lão Độc Nhân. Cho dù động tác của lão Độc Nhân vẫn như cũ vô cùng nhanh nhẹn, móng vuốt sắc bén, nhưng không cách nào có thể thoát khỏi vòng vây.

Đồng thời, thanh niên nhân cũng nhìn ra, đám người vây công cự lang đa phần cũng chỉ là võ giả tam phẩm. Trong đó có một người tuổi tác lớn hơn một chút, rõ ràng là một gã võ giả tứ phẩm, cầm trong tay một thanh trường kiếm, uy vũ sinh uy. Mũi kiếm còn lưu lại trên lưng cự lang chắc chắn là kiệt tác của người này.

- Hơn mười người, tu vi cao nhất cũng chỉ là tứ phẩm. Mấy người này cảm thấy bản thân sống quá lâu rồi hay sao mà lại đến nơi này vây bắt yêu thú. Hần là bọn chúng nhìn trúng công hiệu của nội đan yêu thú. Nếu như không phải dùng để tăng thọ nguyên thì dùng để gia tăng công lực. Nói lắm, yêu thú này các người không có tư cách đoạt được!

Nét mặt thanh niên nhân hiện lên một nụ cười nhạt. Thân thể vẫn bất động, chỉ lẳng lặng đứng ở sơn khẩu, lẳng lặng nhìn.

Để bắt giết lão Độc Nhân, Hắc Long hội đã chuẩn bị tất cả mọi thứ, cao thủ trong bang hội đều được điều đi hết. Không có một người nào có tu vi thấp hơn võ giả nhị phẩm. Thế nhưng bọn họ vẫn đánh giá quá thấp thực lực cùng trí tuệ của lão Độc Nhân. Nếu như không phải đại trưởng lão tại thời điểm bị lão Độc Nhân tập kích, may mắn bỏ trúng một kiếm lên thân lão Độc Nhân khiến nó bị thương nặng. Nếu không chỉ sợ lúc này bọn họ đã trở thành những cái xác chết rồi, đâu có thể như hiện tại ở chỗ này mà vây công lão Độc Nhân. Tuy rằng một kích đó của đại trưởng lão không thể giết chết lão Độc Nhân thế nhưng tình huống hiện tại của lão Độc Nhân cũng không có lạc quan. Lão Độc Nhân bị thương ở một chân, chạy cũng không chạy ra được, nó cũng chỉ biết không ngừng công kích đám người Hắc Long hội. Trời sinh lão Độc Nhân có sinh mệnh lực vô cùng ngoan cường, một canh giờ trôi qua, máu từ vết thương không ngừng chảy, thế nhưng điều này đối với lão Độc Nhân tựa hồ không có ảnh hưởng, nó vẫn sinh long hoạt hổ. Điều này khiến cho đám người Hắc Long hội đâm lão phải theo lao, chiến đấu hơn một canh giờ liền.

- Đại trưởng lão, cứ như thế này không phải là biện pháp hay. Thể lực sức sinh này cường hãn vô cùng, rất khó đối phó. Nếu như còn tiếp tục, kẻ chịu thiệt chính là chúng ta.

Tiểu Kim ở bên cạnh kêu lên, trong mười người, hắn có khinh công cao nhất, từ đầu đến giờ hắn luôn không ngừng hỗ trợ đồng bọn chống lại những đợt tấn công của lão Độc Nhân. Bản thân hắn cũng là người tốn nhiều sức nhất.

- Chết tiệt. Nếu như ta không đoán sai thì trên người súc sinh này có huyết mạch của thượng cổ dị thú. Hiện tại huyết mạch đã thức tỉnh, cho nên mới khó chơi như vậy. Chỉ là ta cũng không tin, chúng ta nhiều người như vậy không đánh chế được nó!

Đại trưởng lão kêu lên, trường kiếm trong tay mạnh mẽ tấn công không ngừng. Thân thể thối lui hai bước, thần sắc mọi người chợt vui vẻ, phảng phất như ý thức được điều gì đó cũng thối lui vài bước. Chỉ là thối lui không ta, mười người này vẫn gắt gao bao vây quanh lão Độc Nhân không cho nó có cơ hội chạy trốn.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

21. Chương 21: Bí Kỹ.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 21: Bí kỹ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Đây là.....bí kỹ?

Thấy thân hình lão giả mạnh mẽ lui về phía sau, kiếm trong tay giơ lên, một loại cảm giác hít thở không thông bao trùm lên tất cả những người xung quanh. Trường kiếm của lão giả giơ lên cao, nội khí toàn thân cuộn cuộn. Trên thân kiếm nổi lên một tầng vụ khí màu đen, ẩn trong đó là tiếng tê mình, thanh âm tuy nhỏ nhưng lại thể lương vô cùng, phảng phất giống như vô cùng vô tận oán linh rít gào.

- Dĩ nhiên lại là bí kỹ. Ở cái địa phương quỷ quái này thật là tàng long ngọa hổ. Không chỉ có truyền thừa huyết mạch thượng cổ như tuyệt chủng lại còn có người hiểu được bí kỹ. Loại bí kỹ này tựa hồ rất mạnh, cũng không bình thường. Chỉ là tu vi người này quá thấp, sợ rằng không có phát huy được toàn bộ uy năng của bí kỹ này!

Thanh niên nhân khẽ nhíu mày, cảm thấy kinh ngạc trước uy thế mà lão giả phát ra.

Đúng như thanh niên nhân nói, một võ giả tứ phẩm không thể nào phát huy được toàn bộ bí kỹ được. Bí kỹ là một nhánh độc lập của võ học. Trên cơ bản, mỗi một loại bí kỹ đều phải phối hợp với pháp môn vận kinh

vận khí đặc biệt. Pháp môn vận kinh là kỹ xảo, pháp môn vận khí là tâm pháp. Bản chất của bí kỹ chính là kết hợp lực lượng cơ thể và nội khí cùng với việc vận dụng pháp môn đặc biệt mà xuất ra một loại chiêu pháp có uy lực to lớn. Đương nhiên uy lực lớn nhất cũng chỉ có tam đại bí kỹ mà thôi.

Tam đại bí kỹ, uy lực lớn, đòi hỏi lực lượng thân thể lớn, tiêu hao lớn. Uy lực lớn không cần phải nói, bí kỹ nếu như dùng tốt thì có thể giúp cho võ giả sử dụng bí kỹ vượt cấp khiêu chiến. Tỷ như võ giả tứ phẩm nếu như hiểu được một loại bí kỹ thì có khả năng đánh bại được một vị võ giả ngũ phẩm. Đương nhiên vị võ giả ngũ phẩm này không hiểu được bí kỹ thì điều đó mới có thể xảy ra.

Thân thể người sử dụng dụng bí kỹ phải chịu tổn thương nhất định. Bí kỹ càng cường đại tạo thành tổn thương đối với thân thể càng lớn. Mà sau khi sử dụng bí kỹ, phải mất một đoạn thời gian nhất định mới có thể tiếp tục sử dụng, không thể tiếp tục sử dụng lần thứ hai. Bằng không, cho dù người có thể liên tiếp xuất ra hai chiêu bí kỹ thì sẽ khiến cho thân thể tổn thương vô cùng lớn, thậm chí dẫn đến tàn tật.

Tiêu hao lớn và tổn thương lớn là một đạo lý. Thường thường, một người sau khi sử dụng bí kỹ thì nội khí kinh lực trong cơ thể tiêu hao không còn. Sở dĩ nói như vậy thì vô luận là loại bí kỹ nào, nhiều nhất chỉ có thể xuất ra một lần. Nếu như một kích không thành thì chiến lực đại giảm. Ngay cả chạy trốn được hay không cũng rất khó nói. Vì vậy, cho dù hiểu được bí kỹ, nếu như không đến lúc tối hậu, không ai nguyện ý sử dụng.

Hơn nữa bí kỹ, danh như ý nghĩa, thập phần bí mật. Mỗi một loại bí kỹ đều có điểm đặc biệt riêng của nó. Bất cứ người nào nắm giữ được đều liệt nó vào trong những đòn sát thủ, mà những người hiểu được pháp môn của bí kỹ rất ít ỏi. Bí kỹ càng mạnh, phương pháp tu luyện càng khắc nghiệt, quá trình tu luyện càng khó khăn. Tại một địa phương nhỏ gần Mãng Thương Sơn này, theo như thanh niên nhân nhận định trên cơ bản không có người nào hiểu được bí kỹ.

Thế nhưng lão giả trước mắt này lại hiểu được, bí kỹ này vô cùng huyền ảo.

- Cũng không biết được hẳn có được vận may *** chớ nào mà có được bí kỹ. Nhìn quá trình xuất chiêu thì uy lực của bí kỹ này hẳn không quá mạnh. Chỉ là không biết con yêu thú cự lang kia có ứng phó được không.

Lão Độc Nhân là yêu thú, trời sinh linh giác so với nhân loại cường đại hơn rất nhiều. Tại thời điểm mọi người thối lui, nó đã phát hiện ra điều không thích hợp. Nó cũng không nhân cơ hội này mà lao ra khỏi vòng vây. Thân thể lão Độc Nhân ngưng lại, toàn thân co rút, làm tư thế công kích. Trong giây lát, lão Độc Nhân giống như một cương chân, hơi thở của nó phát ra âm thanh tê tê, hai làn khói trắng từ trong mũi nó thổi ra đều đều.

- A...!

Trong lúc đó, lão giả bắt chợt hét lên, trường kiếm trong tay mạnh mẽ đâm tới lão Độc Nhân. Hầu như cùng lúc đó, thân thể lão Độc Nhân lùi về phía sau một bước. Một hóa ba, ba đạo hư ảnh lão Độc Nhân phân biệt chia làm ba hướng rút gào nhào tới.

Đạo hư ảnh ở giữa đối diện với lão giả nhào tới công kích bị luồng kiếm khí trắng đen chém tới liền biến mất. Mặt khác, hai đạo hư ảnh còn lại không có việc gì cũng không chịu ảnh hưởng, một tả một hữu tấn công lão giả. Kiếm khí mà lão giả xuất ra dĩ nhiên hóa thành hai một trắng một đen, chia ra tấn công hai đạo hư ảnh của lão Độc Nhân. Tốc độ kiếm cực nhanh, mang theo thanh âm tê tê minh tê thương chém lên hư ảnh.

- Rống....!

Kiếm khí và bóng sói va chạm với như, hầu như đồng thời hai đạo hư ảnh biến mất. Lúc hai đạo bóng ảnh biến mất thì lão Độc Nhân kêu lên không cam lòng. Thân hình lão Độc Nhân hiện ra cách lão giả một thước, trên thân nó hiện giờ có thêm ba vết thương sâu tới tận xương cốt, máu tươi tuôn ra. Lão Độc Nhân chậm rãi ngã xuống.

- Hô!

Thấy lão Độc Nhân ngã xuống, lão giả thở phào một hơi. Thân thể của lão cũng từ trên không trung té xuống mặt đất.

- Đại trưởng lão!

- Không cần lo cho ta, nhanh, giết nó, lấy nội đan!

Lão giả té trên mặt đất, thấy mọi người chạy lại phía mình hỏi han thì vội vã kêu lên, nét mặt vô cùng tội tệ, những sợi tơ máu hiển hiện rõ trên khuôn mặt lão. Một kiếm vừa rồi đã tiêu gao toàn bộ nội khí trong cơ thể lão.

- Vâng!

Mọi người vội vàng nói, nhanh chóng chạy tới trước mặt lão Độc Nhân.

- Không được giết, không được giết!

Một thanh âm trong trẻo vang lên, sau đó một đạo bóng trắng hiện ra xuất hiện chắn trước người lão Độc Nhân. Chỉ nghe thấy ‘Phụt Phụt Phụt’. Toàn bộ cao thủ của Hắc Long hội đồng loạt ngã xuống, trên trán mỗi người đều có một lỗ máu bằng ngón tay.

- Đây chính là bảo bối a! Các người không được giết.

Bóng trắng vừa xuất hiện chính là thanh niên nhân đứng ở bên ngoài xem náo nhiệt này giờ. Tay trái hắn khẽ búng, một viên huyết châu bắn ra ngoài, đồng thời đại trưởng lão của Hắc Long hội cũng ngã xuống.

- Bí kỹ kia của người không tồi. Tại một địa phương nhỏ nhỏ này dĩ nhiên lại có người hiểu được bí kỹ. Không tồi, không tồi. Dem bí pháp giao ra đây ta lưu lại mạng sống của người!

- Người!

Tất cả phát sinh quá nhanh, nhanh đến nỗi lão giả căn bản không kịp phản ứng gì. Toàn bộ mọi người đều bị nam tử trẻ tuổi này giết chết hết, không mất đến một giây hơn mười gã cao thủ của Hắc Long hội ngã xuống, không cả có lực phản kháng.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

22. Chương 22: Huyết Khé.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 22: Huyết khé.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Thanh niên nhân trước mặt này đột nhiên xuất thủ, thân pháp cũng cực kỳ cao minh. Đó không phải là đánh lén, sợ rằng ngay cả thủ hạ của lão giả cũng không có khả năng chống đỡ trên tay hắn. Tốc độ như vậy tu vi chỉ ít cũng phải trên lục phẩm.

Nhìn nam tử tuấn mỹ tà dị trước mắt, trong đầu lão giả không ngừng lật qua lật lại, lão không ngừng suy nghĩ nhưng không thể nào nghĩ ra từ khi nào Vân Châu Đại Tán lại có một cao thủ trẻ tuổi như vậy.

- Coi như ngươi muốn giết ta thì cũng phải cho ta minh bạch rốt cuộc chết trên tay ai? Về phần Thất Sát Thông Thiên Kiếm, ngươi nghĩ rằng ta sẽ nói cho ngươi biết sao?

Lão giả đã hành tẩu giang hồ hơn mười năm, loại sóng gió gì mà chưa thấy qua. Nhìn thủ đoạn của thanh niên nhân, lão giả biết bản thân mình không qua khỏi một kiếp này. Lão giả chỉ đơn giản nằm trên mặt đất, thầm vận nội khí chuẩn bị tự đoạn tâm mạch. Thế nhưng thanh niên nhân dường như biết ý đồ của lão giả, lão giả ngay cả nội khí còn chưa kịp vận hành thì một chỉ phong điểm lên ngực hắn. Lão giả chỉ biết trước

ngực mình bị kiềm hãm, toàn thân mềm yếu, đừng nói là vận khí tự đoạn tâm mạch cho dù là căn lưỡi tự vẫn cũng không có khí lực.

- Không nên nghĩ đến việc tự sát! Trước mặt ta ngươi không có cơ hội tự sát!

Thanh niên nhân ngồi xổm bên cạnh lão giả, chậm rãi quan sát, gần từng chữ một, trong đôi con ngươi u ám của hắn chớp động ẩn chứa quang mang tàn nhẫn khó lường:

- Hành vi của ngươi khiến ta không hài lòng. Cho nên ta sẽ cho ngươi nếm thử một chút lợi hại của ta rồi mới ép hỏi ngươi!

Nói xong, ngón tay thanh niên nhân điểm nhẹ lên trán lão giả. Hai mắt lão giả mạnh mẽ thoáng cái mở trừng trừng, toát ra vẻ tuyệt vọng cực độ. Hắn muốn mở miệng tru lên nhưng không thể nào được. Lúc này thân thể lão giả bắt đầu co quắp, theo thời gian trôi qua, biên độ co quắp ngày càng lớn, lỗ chân lông toàn thân bắt đầu chảy máu. Sự đau đớn này so với việc bị Lương Nghi Thông Thiên Kiếm phản phệ còn nghiêm trọng hơn rất nhiều.

Lúc ngón tay thanh niên nhân điểm ra, lão giả không chịu được bao lâu liền ngã xuống đất. Hiện giờ chỉ còn lại lão Độc Nhân đang thoi thóp nằm một bên.

Lão Độc Nhân vô lực mở mắt, dùng ánh mắt vô thần cực độ nhìn thanh niên nhân. Ánh mắt vòng vo qua lại, theo linh trí của lão Độc Nhân thì hôm nay chính là ngày chết của nó rồi. Vô luận là nhóm người kia hay người thanh niên hiện tại đều là vì bản thân mình mà mới. Hiện tại toàn thân lão Độc Nhân vô lực, không làm được gì. Chu dù những người này có bỏ qua cho nó rồi đi thì bản thân lão Độc Nhân cũng không sống được bao lâu. Cho nên đối với việc thanh niên nhân này xuất hiện lão Độc Nhân cũng không có biểu hiện kinh hoàng. Lúc này lão Độc Nhân đã nhìn thấu được lần ranh sinh tử.

- Ngươi là một con lang chết tiệt!

Cảm giác được ánh mắt của lão Độc Nhân, thanh niên nhân thầm giật mình phảng phất giống như phát hiện ra được bảo bối. Ngồi xổm trước mặt lão Độc Nhân, thanh niên nhân liền lấy ra một viên đan hoàn màu đỏ thắm nhét vào trong miệng nó. Viên đan hoàn vừa vào miệng liền biến thành một cỗ nhiệt lưu phát tán trong kinh mạch toàn thân lão Độc Nhân, bắt đầu trị thương cho lão Độc Nhân.

Vốn đang tuyệt vọng, lão Độc Nhân rốt cuộc cũng lộ ra vẻ kinh ngạc nhìn thanh niên nhân này. Trong ánh mắt lộ ra dáng vẻ không giải thích được.

- Nhìn bộ dáng của ngươi hẳn là đã khai mở linh trí. Ngoại trừ việc không thể nói ra thì linh trí của ngươi cũng giống như người thường!

Thanh niên nhân cười hỏi.

- Nghe hiểu thì gật đầu, nếu như hiểu là giả bộ thì ta sẽ đem ngươi đến vách núi kia cho ngươi chậm rãi chết trong đau đớn!

Lời nói này có ý tứ gì chứ, lão Độc Nhân nghe được đương nhiên hiểu, cả người mạnh mẽ run lên. Ánh mắt lão Độc Nhân nhìn thanh niên nhân và dáng tươi cười của hắn hoàn toàn tương phản với những gì hắn đang thể hiện. Một đôi mắt băng lãnh, một cỗ tử khí mãnh liệt. Lão Độc Nhân bắt giác gật đầu.

- Nghe hiểu là tốt rồi. Ta và bọn họ không giống nhau, ta không cần nội đan của ngươi, lại càng không cần thịt cùng máu huyết của ngươi. Ta chỉ cảm thấy hứng thú đối với huyết mạch hồng hoang dị thú trên người ngươi. Tuy rằng huyết mạch vô cùng mỏng, thực lực hữu hạn thể nhưng lại có tiềm lực rất lớn. Hiện tại vừa hay ta khuyết thiếu một con linh thú, ngươi có bằng lòng cùng ta định ra huyết khế, cho ta sử dụng?

Linh thú? Huyết khế?

Lão Độc Nhân cũng không biết đây là thứ gì, chỉ là khi nghe được hai từ này thân thể nó theo bản năng co rụt lại, thân thể nổi lên cảm giác khó chịu.

Thế nhưng với tình huống hiện tại, lão Độc Nhân căn bản không thể nào phản kháng. Thanh niên nhân lại nói:

- Ngươi đồng ý!

Thế nhưng lời nói còn chưa dứt, thanh niên nhân liền cắt ngón tay lấy ra một giọt máu, ấn lên trán lão Độc Nhân. Một ký hiệu huyền ảo xuất hiện xung quanh ngón tay của thanh niên nhân. Thanh niên nhân căn bản không cho lão Độc Nhân cơ hội trả lời và phản kháng.

Ký hiệu huyền bí vừa hình thành, giọt máu trên đầu ngón tay thanh niên nhân liền điểm lên trên đó. Ký hiệu và giọt máu vừa chạm vào nhau liền lóe lên một tia sáng đỏ như máu. Sau đó biến mất không thấy dấu. Ký hiệu huyền bí kia ấn lên trán lão Độc Nhân liền biết mất ngay lập tức. Mà bản thân lão Độc Nhân cảm thấy tựa hồ có một vật gì đó chui vào trong ý thức của mình. Thế nhưng thời gian xảy ra quá hần nó căn bản không cảm nhận được đó là vật gì. Đang suy nghĩ mông lung thì bên tai truyền đến thanh của của thanh niên nhân:

- Tốt! Đứng lên!

- Đứng lên!

Tuy rằng vừa ăn xong một viên đan cổ quái, thương thể của lão Độc Nhân hòa hoãn đi rất nhiều, thế nhưng với thân thể của nó hiện tại muốn đứng lên cũng có chút miễn cưỡng. Lão Độc Nhân muốn cự tuyệt, nhưng nó lại không nghĩ tới thân thể của chính mình lại không nghe mình sai sử mà theo thanh âm của thanh niên nhân đứng lên. Đùng đột đau nhức tấn công thần kinh của lão Độc Nhân nhưng nó không cách nào phản kháng.

- Không tồi! Không tồi!

Thấy lão Độc Nhân đứng lên, thanh niên nhân càng thêm thỏa mãn.

- Ta xem ngươi hẳn là vẫn dựa vào bản năng để tu luyện đến bước này. Tuy rằng chỉ có một tia huyết mạch thượng cổ dị thú nhưng có thể tự thân tu luyện đến bước này cũng coi như không tồi. Chỉ là nếu như không có ai chỉ điểm thì ngươi muốn tiến thêm một bước nữa cũng rất khó khăn. Nếu như đã trở thành linh thú của ta, tự nhiên cũng sẽ không bạc đãi ngươi. Ta sẽ truyền cho ngươi pháp môn tu luyện chính tông của yêu thú, trợ giúp ngươi tu luyện!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

23. Chương 23: Lương Nghi Thông Thiên Kiếm

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 23: Lương Nghi Thông Thiên Kiếm

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Lão Độc Nhân nghe hiểu tiếng người. Nó ô ô lên hai tiếng, đi tới trước mặt thanh niên nhân, cái đuôi phía sau vẫy liên tục, có vẻ nhu thuận không gì so sánh được.

Lúc này, thanh niên nhân mới quay đầu lại nhìn lão giả đang sùi bọt mép nằm trên mặt đất mà đặc ý với một chỉ vừa rồi của mình.

- Thế nào! Đã suy nghĩ kỹ chưa. Phương pháp tu luyện bí kỹ này ngươi có bằng lòng giao ra hay không.

Lão giả co quắp nằm trên mặt đất, hiện tại hẳn đã hoàn toàn không thể khống chế được thân thể của chính mình, hơn nữa trong trạng thái co quắp muốn làm ra động tác gạt đầu lại càng thêm khó. Nếu như không chú ý còn tưởng rằng hẳn đang cơ quắp theo quán tính.

- Ngươi đến tột cùng là gạt đầu hay lắc đầu đây?

Bên tai lại truyền đến thanh âm của thanh niên nhân. Lão giả gian nan mở mắt nhìn thanh niên tuấn mỹ trước mắt này. Trong mắt hắn, người thanh niên này phảng phất giống như đến từ Cửu U Minh Ngục, giống như Thị Huyết Ác Ma, vô cùng đáng sợ.

Lão giả dốc hết khí lực toàn thân gật đầu một cái, trong ánh mắt lộ ra vẻ cầu xin. Hiện tại lão giả không cầu sống, nhưng hắn lại muốn chết thật nhanh.

- Như vậy mới đúng chứ! Nhưng thật ra so với vừa rồi có tiến bộ rất lớn. Thật là, sớm đồng ý có phải tốt hơn không. Hết lần này đến lần khác muốn làm anh hùng. Trên đời này làm gì có anh hùng?

Thanh niên nhân vừa cười vừa lắc đầu, ngón tay lại điểm lên trán lão giả một lần nữa:

- Hiện tại nói đi.

Lão giả thở phì phò từng ngụm, từng ngụm một, cũng không có nói gì. Lão giả nỗ lực giơ tay phải của mình lên chỉ vào trong ngực của mình.

Thanh niên nhân híp con mắt lại, khoát tay, cắt nát y phục của lão giả, lộ ra thân thể cường tráng của hắn.

- Như thế cũng là một biện pháp không tồi!

Nhìn dấu vết trước ngực vô cùng nhột nhạt của lão giả. Thanh niên nhân cười lạnh một tiếng, đưa tay nhẹ nhàng chạm vào dấu vết trên ngực lão giả, một người thật lớn toàn thân đầy máu xuất hiện. Sau đó một quyền trực màu đen rơi xuống tay hắn.

Mở quyền trực, nhìn qua vài lần, sắc mặt thanh niên nhân đại biến. Nụ cười của hắn trong chớp mắt biến mất.

- Lương Nghi Thông Thiên Kiếm. Không phải bí kỹ, là dị thuật. Ta dĩ nhiên lại nhìn lầm.

Thanh niên nhân cắt quyền trực vào trong tay áo, sau đó nhẹ nhàng phất một cái, thân thể lão giả liền bắn ra xa hơn mười trượng đánh lên một cự thạch gần đó. Một ngụm tiên huyết mạnh mẽ từ trung miệng phun ra, thân thể lão giả rơi xuống mặt đất, nằm im không nhúc nhích.

Thanh niên nhân cũng không buồn liếc mắt nhìn lại, tay áo phất lên, thân hình một lần nữa giống như lá rụng, tùy theo gió bay đi, chỉ để lại một đồng thi thể và hỗn độn.

Nếu như Cửu Đản Tử ở chỗ này, thấy trường phát sinh nơi đây nhất định sẽ cả kinh. Bởi vì thủ đoạn thanh niên nhân thu lão Độc Nhân vừa hiện ra cho thấy đây không phải là thế giới võ hiệp giống như hắn tưởng tượng. Chỉ ít đây không phải thuần túy là một thế giới võ hiệp.

Mãng Thương Sơn, Tây sơn khẩu.

Khắp nơi trên mặt đất đều là thi thể, một mảnh hỗn độn.

Hàn phong lạnh lẽo thổi qua càng lộ ra vẻ thê lương. Lúc này đây đã bước vào thời kỳ lạnh nhất của mùa đông, nhiệt độ cực thấp, hơn nữa hàn phong thổi qua, chỉ mất nửa ngày, máu trên tuyết đều đông lạnh lại. Những thi thể này bị đông lạnh dẫn đến mất thăng bằng. Một lát sau một trận âm phong thổi qua.

Trận âm phong này vô cùng lạnh lẽo, nhẹ nhàng thổi qua những thi thể đã bị đông cứng trên mặt đất. Nguyên bản, những thi thể này đông lạnh cứng như sắt đá, vậy mà “bá” một âm thanh giòn tan vang lên, giống như cành cây khô trong rừng bị bẻ gãy vậy.

Đích thật là bị bẻ gãy, hơn nữa không phải chỉ một mà là toàn bộ hơn trăm cỗ thi thể ở tây sơn khẩu bất thành linh bị âm phong thổi qua. Thoáng cái giống như một đoạn gỗ mục tan vỡ.

Tất cả các thi thể đóng băng đều tan vỡ thì không có gì đáng nói nhưng chỉ có thi thể của đại trưởng lão bị thanh niên nhân thân bí kia bỏ qua lại xuất hiện biến hóa quỷ dị không thôi.

Ở trong tây sơn khẩu, các thi thể khác đều giống nhau, âm phong lạnh lẽo không gì so sánh được thổi qua đều khiến những thi thể này tan vỡ. Chỉ có thi thể của đại trưởng lão, sau khi phát ra vài tiếng “ba”, bên ngoài thân thể hắn sản sinh ra một đoạn văn tự, đến cuối cùng một thanh âm vang lên, thi thể đại trưởng lão liền nứt ra, một đạo hắc khí tinh tế từ trong đầu đại trưởng lão chui ra. Hắc khí này càng ngày càng nhiều, càng ngày càng đậm, tựa hồ sắp sửa ngưng tụ. Chỉ là ở đây là sơn khẩu, gió núi cực lớn. Hắc khí

giống như cát bụi, bị gió thổi qua liền tản ra. Chỉ là hắc khí này cùng với bụi khí này khác nhau. Những hắc khí này chưa hoàn toàn bị gió thổi đi. Bị gió thổi đi xa mấy trượng, hắc khí giống như bị một cổ lực lượng vô hình bám lấy, bắt đầu ngưng tụ về một hướng.

Gió núi quá nhiều, một trận gió yếu đi liền có trận gió khác thay thế. Vô cùng vô tận, từng sợi hắc khí nhẹ, tuy rằng rất ngoan cường thế nhưng thủy chung vẫn không thể nào đầu lại tự nhiên. Dưới sức gió cực lớn, hắc khí cũng dần tiêu tán. Cuối cùng chỉ còn sót lại một chút nhỏ hắc khí theo gió núi chậm rãi bay xuống chân núi.

※ ※ ※ ※ ※ ※ ※

Sáng sớm ngày hôm sau, khi những ánh nắng ban mai bắt đầu chiếu sáng xuống muôn nơi, chậm rãi thoát khỏi sự che chắn của những rừng núi cao chót vót, truyền tới thôn sơn dưới chân Mãng Thương Sơn.

Khí trời giống như một đứa trẻ con, tính khí thay đổi thất thường. Ngày hôm qua còn âm phong nặng nề, gió lạnh gào rít từng cơn. Vậy mà ngày hôm nay ánh mặt trời trên cao chói lọi, xóa bớt phần nào cái giá lạnh của mùa đông.

Cẩu Đản Tử thức dậy từ rất sớm, cũng không biết vì sao bản thân Cẩu Đản Tử nằm bất động một ngày đêm, toàn thân bây giờ vô cùng khó chịu. Bởi vì thụ thương cho nên phải nằm trên giường vài ngày, không được hoạt động gì cả khiến cho hắn cảm thấy khó chịu.

Ngày hôm nay, Cẩu Đản Tử rốt cuộc cũng tỉnh lại, cơn sốt cao cũng đã hạ xuống. Lúc này Cẩu Đản Tử chỉ cảm thấy tinh thần thoải mái, khí sắc hồng hào, giống như bản thân hắn chưa từng bị thương vậy. Cấy Viên nhanh chân nhanh tay nhảy từ trên giường xuống, chạy đến chỗ đất trống trên núi phía sau nhà mình tu luyện.

Hiện giờ khác trước rất nhiều. Một bộ Thái Cực Quyền đơn giản hóa, Cẩu Đản Tử đánh hai lần rồi mà vẫn không có cảm giác sung sướng. Cảm giác tâm tùy ý động, ý tùy khí đi ngày hôm nay của Cẩu Đản Tử làm cho hắn cảm thấy không thích hợp, Không phải trong đầu hắn nhiều tạp niệm mà là trong thời gian tu luyện, Cẩu Đản Tử cảm giác được khí huyết lưu động trong kinh mạch càng thêm rõ ràng.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

24. Chương 24: Đôi Mắt Của Cẩu Đản Tử. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 24: Đôi mắt của Cẩu Đản Tử. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Người ngoài không biết, trong đoạn thời gian Cẩu Đản Tử bị sốt cao, thương nặng, hôn mê bất tỉnh trong hai ngày này Cẩu Đản Tử không hề có ngủ một khắc nào. Linh giác, thần hồn của hắn đều bị vây ở trong một loại cảm giác kỳ dị, mà loại trạng thái này đều từ con mắt của Cẩu Đản Tử mà ra.

Tại thời điểm Cẩu Đản Tử sắp sửa bị Hắc Hùng giết chết thì xuất hiện một biến hóa cực kỳ huyền diệu. Lúc đó trong vòng nguy cấp, Cẩu Đản Tử cũng không có cảm nhận được cái gì, thế nhưng sau khi hôn mê, Cẩu Đản Tử lại cảm giác giống như mình đang nằm mộng. Cẩu Đản Tử cảm giác được thân thể mình phiêu du, bay bổng đến một không gian hư vô. Trong không gian này Cẩu Đản Tử cảm thấy giống hệt như vũ trụ ở kiếp trước, hắc ám, hư vô, cái gì cũng không có ngoại trừ một con mắt.

Điều đặc biệt hơn nữa, con mắt này, Cẩu Đản Tử cảm nhận được rất có khả năng chính là con mắt của hắn. Một mảnh hư không, huyền phù trên đó là một con mắt lớn. Con mắt này màu vàng, mang theo hoa

văn cổ quái, tản mát ra kim quang nhàn nhạt. Kim quang đó chính là nguồn sáng duy nhất của mảnh hư không này.

Trong khoảng thời gian này Cầu Đản Tử cảm giác mình giống như một đoàn vụ khí, bông bênh trôi nổi trong phiên hư không này. Cầu Đản Tử có thể khống chế được đoàn "thân thể". Đoàn "thân thể" có thể dựa theo hần tâm tùy ý động mà di chuyển. Nhưng cũng chỉ là di chuyển mà thôi.

Bản thân Cầu Đản Tử cũng đã từng cố gắng chạy lại chỗ con mắt kia, thế nhưng cho dù hần có đi về phía trước bao xa đi chăng nữa thì con mắt kia vẫn luôn treo trên đỉnh đầu của hần. Hơn nữa Cầu Đản Tử cũng không làm cách nào thu ngắn khoảng cách được với con mắt kia. Thậm chí Cầu Đản Tử hoài nghi bản thân mình ở trong hư không này căn bản không có di động. Chỉ có ý thức của bản thân cảm giác như chính mình đang di động mà thôi.

Đương nhiên, cảm giác huyền ảo thần bí này Cầu Đản Tử không thể nào giải thích được. Ở trong phiên hư không này Cầu Đản Tử không biết mình ngưng ngốc bao nhiêu lâu, liền cảm thấy toàn thân chấn động. Sau đó hư không biến mất, con mắt lớn kia cũng biến mất, mà bản thân Cầu Đản Tử cũng trở về thế giới hiện thực, hần tỉnh lại.

Tựa hồ, tất cả đều kết thúc. Thế nhưng vài ngày tiếp theo, Cầu Đản Tử cảm giác được con mắt của chính mình xảy ra biến hóa.

Khi Cầu Đản Tử tập trung ý thức đến con mắt, không bao lâu sau, con mắt sẽ phát sinh một loạt biến hóa. Đầu tiên biến thành kim sắc, trong mơ hồ còn có thể thấy được hoa văn tinh tế, giống hệt với con mắt thần bí luôn treo lơ lửng trên đầu hần ở trong hư không huyền ảo kia.

Sau khi con mắt biến thành dị trạng như vậy, Cầu Đản Tử không chỉ có thể nhìn rõ mọi vật, thậm chí những gì xảy ra sau lưng hần cũng có thể nhìn thấy một cách rõ ràng. Nói cách khác con mắt của hần sau khi biến thành kim sắc sẽ có phạm vi thị giác 360 độ. Tuyệt đối không xuất hiện góc chết (giống Mắt Điện trong Harry Potter).

Trừ điều đó ra, thị lực của Cầu Đản Tử so với lúc con mắt bình thường cũng được tăng cường đáng kể. Những vật ở rất xa Cầu Đản Tử cũng có thể thấy rõ, phạm vi đường nhìn mở rộng lên mấy lần. Mà sự miễn cảm về khoảng cách của hần cũng được tăng cường.

Hai điểm này chính là biến hóa lớn nhất của con mắt Cầu Đản Tử.

Ngoại trừ hai điểm lớn này ra thì trọng yếu hơn cả, Cầu Đản Tử có thể nội thị. Chỉ cần khiến con mắt biến thành màu hỏa hồng, Cầu Đản Tử có thể thấy được tình huống trong cơ thể mình rất rõ ràng. Máu lưu động, cấu thành cốt cách, lộ tuyệt nội khí trong kinh mạch. Thậm chí cả quá trình trao đổi chất cũng nhìn thấy được. Tất cả không thể nào qua được con mắt biến thái của Cầu Đản Tử.

Mà ngoại trừ việc nội thị ra, điều làm cho Cầu Đản Tử coi trọng chính là khả năng khống chế nội khí trong cơ thể của mình được nâng cao lên vô số lần. Hiện tại hần có thể khống chế được một lượng nội khí rất nhỏ trong cơ thể. Mà trước đây Cầu Đản Tử chỉ dám bằng vào cảm giác, dựa theo lộ tuyến vận hành nội khí cố định để vận hành nội khí, không dám vượt qua giới hạn. Bản thân hần rất sợ tẩu hỏa nhập ma. Thế nhưng hiện tại, tất cả đều ở trong tầm mắt của hần. Cầu Đản Tử có thể tùy thời thả chậm tốc độ vận hành nội khí, hay là quay đầu. Đương nhiên điều này cũng phải nằm trong phạm vi khống chế của hần mới thực hiện được. Đồng thời quá trình tu luyện Ly Hỏa Tâm Pháp của Cầu Đản Tử cũng có được rất nhiều chỗ tốt.

Tuy rằng Ly Hỏa Tâm Pháp chỉ tinh thâm hơn Đại Lực Kim Cương khí công một chút. Dù sao cũng là một môn nội công tâm pháp cực kỳ cao thâm, ở trong đó cũng có một vài chỗ tinh xảo huyền bí. Đặc biệt là bản thân Cầu Đản Tử chỉ có thể thu nạp thiên địa nguyên khí có thuộc tính hỏa vào trong cơ thể chậm rãi luyện hóa thành nội khí của bản thân. Những thuộc tính khác đều bị bài trừ ra khỏi cơ thể. Còn Đại Lực Kim Cương khí công chẳng phân biệt tốt xấu, cái gì cũng ăn. Mà trường hợp này khi luyện hóa thiên địa nguyên lực cần phải có khả năng khống chế với nội khí cực cao. Mà khi Cầu Đản Tử có được Ly Hỏa Tâm Pháp lại chậm chạp không tu luyện cho nên không có nắm bắt được điểm mấu chốt. Hiện giờ vấn đề nan giải này đã được giải quyết.

Đương nhiên, điều này cũng không có nghĩa là Cầu Đản Tử chiếm được đại tiện nghi. Hắn đồng thời còn phát hiện thời gian con mắt duy trì trạng thái dị thường mất rất nhiều tinh lực. Không chỉ tiêu hao tinh thần mà thân thể hắn cũng phải chịu gánh nặng rất lớn. Lấy trạng thái thân thể hiện tại của Cầu Đản Tử thì cũng chỉ có thể duy trì được năm phút là đến cực hạn.

Mà cực hạn ở đây là như thế nào?

Quá năm phút, Cầu Đản Tử sẽ có cảm giác mệt mỏi rồi đến cực điểm, toàn thân vô lực, ngã lưng xuống là ngủ. Ngủ liền một ngày một đêm. Qua ngày thứ hai khi tỉnh dậy, tinh thần cũng không có được tốt cho lắm. Trải qua mấy lần đầu tiên duy trì đến cực hạn, hiện giờ Cầu Đản Tử không có duy trì lâu như thế nữa, đại khái cũng chỉ một nửa thời gian mà thôi. Mỗi ngày đều như thế, kiểm tra tình hình trong cơ thể mình, vì bản thân sắp sửa tu luyện Ly Hỏa Tâm Pháp mà chuẩn bị cực kỳ tốt.

Trước đây vì khả năng khống chế của bản thân thiếu hụt mà Cầu Đản Tử không dám tu luyện một cách tùy tiện. Thế nhưng hiện tại, thông qua mấy ngày tỉ mỉ quan sát. Cho dù bản thân không có duy trì trạng thái đặc thù của con mắt thì Cầu Đản Tử có nắm chắc việc tu luyện Ly Hỏa Tâm Pháp an toàn.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

25. Chương 25: Đôi Mắt Của Cầu Đản Tử (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 25: Đôi mắt của Cầu Đản Tử (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Hô...!

Đánh xong một bài Thái Cực Quyền hoàn chỉnh, Cầu Báo Tử thở phào một hơi, nét mặt không hề tỏ thái độ hay cảm giác gì.

- Trách không được người ta thường nói. Người vô tri thường không biết sợ. Trước đây ta còn tưởng rằng đã tu luyện Thái Cực Quyền đến một cảnh giới nhất định. Hiện tại mới biết được những gì trước đây tu luyện đều là *** chó. Hiện tại ta với sự vận hành của nội khí và khí huyết có một bước lý giải nhất định, bản thân lại hiểu rõ Thái Cực Quyền thêm một tầng. Thực nghĩ không ra nội khí và động tác phối hợp không đúng không phải do Thái Cực Quyền mà vấn đề là ở bản thân mình. Ta chỉ có thể hiểu được quá trình vận hành nội khí và khí huyết mà không thể nào chân chính nắm giữ được nó. Muốn nắm giữ được thì phải dung hợp thêm quyền ý với quyền pháp làm một. Con đường phải đi còn rất dài. Được rồi trước đây ta đối với ca quyết Thái Cực Quyền cho rằng không dùng được. Thế nhưng một bài quyền vừa rồi cho ta cảm giác thiếu hụt. Không được, hiện giờ ca quyết vẫn còn nhớ rõ, phải về nhà ghi lại vào giấy. Vạn nhất quên mất chỗ nào thì tổn thất vô cùng to lớn.

Cầu Báo Tử ổn định thân thể, đôi mắt nhắm lại, chậm rãi suy nghĩ. Hắn suy nghĩ về những chuyện đã xảy ra trong mấy ngày qua. Mấy ngày hôm trước còn nằm trên giường thử nghiệm công dụng của con mắt cũng không có nghĩ đến những chuyện khác.

- Con mắt của ta có chút tương tự luân nhãn, có thể xuyên thấu được thế giới hóa ảnh? Không đúng, thế giới hóa ảnh cũng không có chữ hán, hơn nữa thế giới này cũng không có ninja. Có thể chỉ là trùng hợp thôi. Chỉ là không biết con mắt này có khả năng phục chế võ công của người khác hay không!

Nghĩ tới đây Cầu Báo Tử không khỏi liếm liếm môi khô khốc của mình. Hắn đột nhiên cảm thấy hứng thú đối với chính bản thân mình, thậm chí còn muốn đi thử một lần.

Thế nhưng rất nhanh Cầu Báo Tử lại bắt đầu nhụt chí. Tại một sơn thôn hẻo lánh này, đâu có ai để cho hắn thí nghiệm con mắt của mình có thể phục chế võ công hay không?

Ở đây người mạnh nhất chính là tỷ phu của hắn Vương Thiên Lôi. Mà võ công của Vương Thiên Lôi, trên cơ bản Cầu Báo Tử đều biết hết rồi. Không những thế còn có một vài chỗ bản thân Cầu Báo Tử còn tinh thông hơn Vương Thiên Lôi. Còn những người khác ở trong thôn thì không đáng nhắc tới.

- Được rồi!

Bỗng nhiên, mắt Cầu Báo Tử sáng lên, hắn vừa nghĩ tới một người.

- Vũ Thanh Long, người này ở trong thôn có tài bắn cung rất khá. Nghe nói gia đình hắn có thuật bắn tên tổ truyền, không biết là thật hay giả. Nghe nói Vũ gia chưa bao giờ để ngoại nhân nhìn thấy mình luyện bắn cung. Cũng chỉ có trong thời gian săn bắn mới có cơ hội nhìn thấy. Chỉ tiếc là niên kỷ của ta quá nhỏ, không có cơ hội theo đội săn bắn vào núi. Bằng không nhất định sẽ có cơ hội quan sát!

Trong lòng Cầu Báo Tử thầm nghĩ.

Đánh xong một bài Thái Cực Quyền, Cầu Báo Tử rất thất vọng, bởi vì một trong lúc đánh ra một bài quyền này không có hoàn mỹ như trong tưởng tượng của hắn. Thậm chí rất không tốt.

Bất quá nguyên nhân không hoàn mỹ hắn cũng đã tìm được, cho nên trong nội tâm dù có chút tiếc nuối nhưng lại không hề lo lắng.

Lộ tuyến vận hành nội khí cùng khí huyết và lực khống chế của bản thân cần phải trải qua một thời gian mới có thể thành thạo được. Điều này không thể giải quyết một cách đơn giản được. Như buổi sáng ngày hôm nay, chắc chắn không thể giải quyết xong.

Nhìn sắc trời, vừa lúc buổi trưa, mọi người ở nhà chắc chắn cũng đã thức dậy hết. Lão nương tỉnh lại phát hiện không thấy mình trên trường, chỉ sợ lại lo lắng, kêu mọi người đi tìm.

Cầu Báo Tử suy nghĩ một hồi, hắn không trì hoãn thời gian thêm nữa, quay người chạy về nhà. Lúc này Cầu Báo Tử không có để ý thấy bên kia vách núi, có một đoàn hắc khí chậm rãi theo gió bay xuống.

Vốn đoàn hắc khí này chỉ là theo gió bay đi trong không khí, vô cùng từ tốn. Thế nhưng không biết tại sao lại tiếp cận mười trượng xung quanh Cầu Báo Tử. Đường như đoàn hắc khí này bị Cầu Báo Tử hấp dẫn khiến cho tốc độ của nó trở nên nhanh hơn. Mà Cầu Báo Tử căn bản không có chú ý tới đoàn sương mù nhàn nhạt này, cũng không có phòng bị. Cầu Báo Tử vừa mới di chuyển được vài bước, hắc khí liền đuổi theo hắn, cứ như vậy chậm rãi tiếp cận đỉnh đầu của Cầu Báo Tử rồi từ từ chui vào trong đầu của hắn.

Cầu Báo Tử đang từ từ đi về phía trước, thân thể đột ngột cứng đờ. Sau đó ánh mắt lộ ra một tia mờ mịt, liền té trên mặt đất. Nửa canh giờ sau, người Chu gia lo lắng vô cùng, bọn họ rốt cục cũng tìm tới dãy núi sau nhà, tìm thấy Cầu Báo Tử đang nằm bất động trên một mảnh đất trống. Lại một hồi gà bay chó chạy (hỗn loạn) diễn ra!

- Ta tại sao lại chạy đến địa phương quỷ quái như thế này?

Hư không vô tận, trên đỉnh đầu huyền phù một con mắt lớn quỷ dị. Cầu Báo Tử suy nghĩ đến nỗi choáng váng đầu óc, thật sự quá choáng váng. Cầu Báo Tử biết thật ra bản thân mình đã ngất xỉu, vấn đề là bản thân hắn không biết mình tại sao lại ngất xỉu đi nữa. Chính bản thân mình vừa mới tỉnh lại không bao lâu, thân thể cũng vừa mới khỏe mạnh trở lại. Tại thời điểm phát hiện ra dị trạng của đôi mắt của mình, Cầu Báo Tử cũng không có phát hiện ra thân thể mình có cái gì không tốt. Tại sao lại đột nhiên hôn mê thế này?

Rất nhanh, Cầu Báo Tử liền biết được đáp án. Ở trong hư không vô cùng vô tận, lúc trước chỉ có hắn và con mắt quỷ dị to lớn huyền phù ở trên không trung kia thì không có bất cứ thứ gì khác. Nhưng lúc này đây Cầu Báo Tử lại thấy một thứ không nên tồn tại trong này, một đoàn hắc khí. Đoàn hắc khí này trôi nổi bồng bềnh trước mắt Cầu Báo Tử. Cầu Báo Tử cũng không biết được đoàn hắc khí này là cái gì, thế nhưng theo bản năng Cầu Báo Tử cảm nhận được sự nguy hiểm từ đoàn hắc khí này. Cầu Báo Tử bắt đầu lui về phía sau.

Đoàn hắc khí nhào tới Cầu Báo Tử, Cầu Báo Tử hét ầm lên. Đương nhiên, nếu như lúc này Cầu Báo Tử có thể phát ra âm thanh thì hẳn nhất định sẽ hét ầm lên. Nhưng Cầu Báo Tử cũng không biết, hiện tại bản thân hắn cũng là một đoàn hắc khí, so với đoàn hắc khí đang đuổi theo đó thì nồng đậm hơn rất nhiều. Tiếng gào thét, Cầu Báo Tử chỉ cảm thấy là do linh hồn hắn phát ra.

- Đây là....!

Tại thời điểm cảm giác được tiếng hét chói tai của mình, Cầu Báo Tử mới phát hiện, tình huống lúc này không giống như những gì mình tưởng tượng. Đoàn hắc khí này cũng không phải là oan hồn, lệ quỷ trong truyền thuyết. Mà tình huống này cũng không phải đoạt xá linh hồn giống như tiểu thuyết internet vẫn thường có.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

26. Chương 26: Đạt Được Dị Thuật.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 26: Đạt được dị thuật.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Lưỡng Nghi Thông Thiên Kiểm?

Lúc đoàn hắc khí chui vào trong cơ thể Cầu Đản Tử liền cùng với linh hồn Cầu Đản Tử dung hợp làm một. Trong nháy mắt, vô số tin tức, ký ức truyền vào trong đầu Cầu Đản Tử. Cầu Đản Tử cũng chỉ đành đành chỉ chạy trốn, dừng lại, bắt đầu nỗ lực tiêu hóa những tin tức vừa có được.

- Lý Hạo Nhiên, đại trưởng lão Hắc Long hội...!

Đây là tin tức thứ nhất là Cầu Đản Tử có được.

- Tây sơn lão Độc Nhãn, yêu thú....Nội đan....!

Đây là tin tức thứ hai.

- Thanh niên nhân giống như ma quỷ...!

Đây là tin tức thứ ba.

- Gió, gió thật lớn, linh hồn ta sắp tiêu tán...!

-.....!

Tin tức cuối cùng, cũng là tin tức hoàn chỉnh nhất.

- Lưỡng Nghi Thông Thiên Kiểm!

- Loại phương pháp tu luyện này đúng là quỷ dị, hình như cùng với nội lực, kiếm khí không cùng một hệ thống.

Xem xong tin tức về Lưỡng Nghi Thông Thiên Kiểm này, Cầu Đản Tử chậm rãi đứng lên. Từ trong đồng tin tức này, Cầu Đản Tử đại khái biết được chuyện gì đã xảy ra.

Đây là linh hồn của một người, không may bị người ta giết chết. Bởi vì bản thân tu luyện bí pháp cho nên thân thể tuy chết nhưng linh hồn không có hoàn toàn bị tiêu diệt. Thậm chí hắn còn có cơ hội đoạt xá. Chỉ là vận khí của hắn không tốt lắm, hoặc nói là vận khí của hắn không có nghịch thiên như của Cầu Đản Tử.

Quỷ hồn rất yếu đuối, yếu đuối đến cực điểm. Người bình thường sau khi chết, nếu như không có gì ngoài ý muốn thì linh hồn liền tiêu tán. Nhưng có một số người ý chí kiên định, sau khi chết linh hồn vẫn có thể tồn tại trên thế giới. Nhưng theo thời gian, nếu như không có năng lượng chống đỡ thì cũng sẽ dần dần bị tan biến. Trừ phi tu luyện được một loạt bí pháp khiến cho thần hồn lực lớn mạnh không gì so sánh được. Từ đó mới dần dần khai mở linh thức, mới có cơ hội đoạt xá sống lại, chỉ là những người giống như thế có được mấy?

Không chỉ có như vậy, coi như là có bí pháp tu luyện nào đó khiến thần hồn lớn mạnh, sở hữu năng lực đoạt xá. Nhưng tiền đề chính là không có ngoại lực tác động vào, cho dù thần hồn lớn mạnh nhưng cũng chỉ là tương đối, không thể nào so sánh với thiên địa tự nhiên được. Chỉ cần một trận gió có thể thổi tán. Không chỉ nói vận khí không tốt, không may đụng phải có có giống tốt đầy trời, sấm sét rền vang rất có thể khiến cho hồn phi phách tán.

Lý Hạo Nhiên tu luyện qua Lương Nghi Thông Thiên Kiếm, tuy rằng Lương Nghi Thông Thiên Kiếm cũng không phải là môn bí pháp tu luyện thần hồn nhưng cũng là một môn dị thuật cường đại. Đối với thần hồn tự nhiên có tác dụng cường hóa. Bởi vậy sau khi linh hồn không tiêu tan vẫn còn bảo trì một điểm linh thức. Thế nhưng hết lần này tới lần khác tại tây sơn khẩu lại xuất hiện một cơn gió quỷ quái. Trận âm phong quỷ dị này xuất hiện đã thổi tan linh hồn của Lý Hạo Nhiên không thể nào tụ lại được. Lý Hạo Nhiên ngay cả cơ hội sinh ra linh thức cũng không có, cuối cùng chỉ để lại một điểm ý thức khắc sâu trong những phần tàn hồn. Tùy theo những cơn gió, tàn hồn lượn lờ trên trời. Ma xui quỷ khiến thế nào lại bay tới ngọn núi phía sau nhà Chu gia, vừa lúc Cầu Đản Tử kết thúc quá trình luyện công.

Điều quan trọng nhất chính là lũ tàn hồn này lại cảm ứng được sự tồn tại của Cầu Đản Tử, theo bản năng nó lựa chọn vật thể sống gần nhất, cứ như vậy mà chạy đến.

Mất đi linh thức cơ bản nhất, lũ tàn hồn này chỉ là một hợp thể của những ký ức rải rác, căn bản không có bất luận uy hiếp nào đối với Cầu Đản Tử. Cầu Đản Tử cũng không có mất nhiều công phu, rất nhanh có thể tiêu hóa hoàn toàn những đoạn ký ức này.

Ký ức của Lý Hạo Nhiên quá mức rải rác, cũng không có hoàn chỉnh cho nên Cầu Đản Tử ngoại trừ việc biết tên cùng với thân phận của hắn thì tất cả những thứ khác đều không biết gì cả. Đường nhiên còn có thanh niên nhân giết chết Lý Hạo Nhiên, khiến cho bản thân hắn khắc sâu đoạn ký ức này vào trong linh hồn. Cầu Đản Tử có thể cảm giác được sự sợ hãi của Lý Hạo Nhiên đối với người thanh niên này.

- Lúc nào lại xuất hiện một cao thủ lợi hại như vậy, cũng không biết hắn tới nơi này có mục đích gì. Chỉ mong không có gây ra bất cứ sự hỗn loạn nào!

Trong đầu Cầu Đản Tử thoáng hiện lên đoạn ký ức về thanh niên nhân kia, trong lòng hắn không khỏi cảm thấy lạnh buốt.

Nhưng cũng rất nhanh, Cầu Đản Tử liền tập trung toàn bộ tinh thần vào Lương Nghi Thông Thiên Kiếm. Là một quân nhân, ấn tượng sâu sắc nhất trong đầu chính là võ học công pháp. Lý Hạo Nhiên cũng không ngoại lệ, võ học công pháp này được khắc sâu vào trong linh hồn của hắn, cho dù chết đi, hóa thành vô số tàn hồn nhưng do Lương Nghi Thông Thiên Kiếm được khắc sâu trong linh hồn hắn, cho dù là tàn hồn cũng vẫn lưu giữ được đầy đủ, không có điểm nào không trọn vẹn.

- Nhanh! Nhanh! Nhanh! Tĩnh! Tĩnh! Cầu Đản Tử tĩnh!

Ý thức của Cầu Đản Tử vừa mới trở lại hiện thực, còn đang trong khoảng thời gian mê man thì bên tai vang lên tiếng Vương Thiên Lôi, hơn nữa còn là lớn giọng gọi. Ngay sau đó “phanh” một tiếng, mẫu thuẫn Cầu Đản Tử khốc lóc đẩy cửa chạy vào, chặn ngang ôm chặt lấy Cầu Đản Tử.

- Người là tiểu vương bát đản, vậy mà suốt ngày hù chết mẫu thân...hu..hu...!

Rất bất đắc dĩ, rất phiền muộn, cũng rất không may.

Sự tình cũng rất đơn giản, sáng sớm tỉnh lại, lại phát hiện không thấy Cầu Đản Tử, nhà Chu gia nổi lên một trận gà bay chó sủa. Mọi người ủa nhau ra xung quanh tìm kiếm. Cuối cùng mới chạy đến ngọn núi sau lưng nhà mình mới tìm thấy Cầu Đản Tử đang hôn mê té trên mặt đất. Cầu Đản Tử được người nhà

bể về, lại một phen luống cuống tay chân. Mà mấu thân của Cửu Đản Tử cũng vì lo lắng quá độ, thân thể không chịu đựng được té xỉu.

Mấu thân vừa mới được đưa ra ngoài, trong phòng liền vang lên tiếng kêu của Vương Thiên Lô nói Cửu Đản Tử đã tỉnh lại. Chu thị từ trong hôn mê giật mình tỉnh dậy, chạy vào trong phòng. Tiếp sau đó diễn ra một màn như vừa rồi.

Tràng diện cảm động cũng không có duy trì được bao lâu. Thấy Cửu Đản Tử tỉnh lại, cũng không có gì đáng lo ngại, lúc này mọi người mới yên lòng. Mà trong lòng mọi người cũng thầm cảm thấy Cửu Đản Tử càng ngày càng phiền phức.

- Sau này sẽ tính toán với ngươi! Bây giờ thì vào trong đó đi!

Cửu Đản Tử bất đắc dĩ nằm trên đồng củi, đầu gối lên tay. Hắn nhìn lên mái nhà mà thất thần. Nghe bụng mình, ruột và dạ dày không ngừng đánh nhau, Cửu Đản Tử chỉ còn biết cười khổ.

Vừa mới tỉnh lại, Cửu Đản Tử liền bị lão Chu đầu gọi lại. Lão Chu đầu nhất quyết nhốt Cửu Đản Tử vào trong phòng củi. Trong vòng ba ngày không được ăn.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

27. Chương 27: Thu Hoạch Sau Bốn Năm. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 27: Thu hoạch sau bốn năm. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Lão Chu đầu là người miền núi, sinh ra đã sống trong cảnh nghèo khó. Lên núi săn thú cũng là một tay hảo thủ, thế nhưng trong vấn đề giáo dục con cái, hắn lại không có rành rọt.

Lão Chu đầu thờ phụng triết lý “côn bồng dạy ra hiếu tử”, phương thức giáo dục trực tiếp và thô thiển này. Chỉ là từ nhỏ tới giờ Cửu Đản Tử chưa có bao giờ khiến lão Chu đầu phải lo lắng cả. Cho nên Cửu Đản Tử cũng không có bị nhốt trong kho củi giống như hiện tại. Bình thường người bị nhốt trong phòng củi đều là tam cẩu tử.

Chỉ là trước khác nay khác, lúc này đây Cửu Đản Tử thật sự khiến cho lão Chu đầu cảm thấy lo lắng. Vừa mới tỉnh lại không lâu, lại chạy loạn khắp nơi, cuối cùng bị hôn mê. Lão Chu đầu quyết định không thể dễ dàng tha thứ cho Cửu Đản Tử, liền nhốt Cửu Đản Tử vào kho củi. Áp dụng phương pháp giáo dục đồng dạng với nhị cẩu tử và tam cẩu tử, bỏ đói Cửu Đản Tử ba ngày.

Cuộc sống những ngày sau đó, lão Chu đầu đối với quyết định xử phạt Cửu Đản Tử ngày đó của mình vô cùng thỏa mãn. Sau ba ngày bị nhốt trong kho củi, Cửu Đản Tử rốt cuộc cũng trở về giống như trước kia, vô cùng ngoan ngoãn, không khiến cho lão Chu đầu phải lo lắng điều gì.

Thời gian trôi mau, năm tháng như thoi đưa. Bất tri bất giác đã qua bốn năm. Cửu Đản Tử cũng đã được tám tuổi.

Đúng, đối với đại đa số người mà nói thì giai đoạn từ bốn tuổi đến tám tuổi là giai đoạn dần dần của một người, đồng thời cũng là giai đoạn hồn nhiên nhất. Thế nhưng đối với Cửu Đản Tử mà nói thì bốn năm qua, cuộc sống của hắn vô cùng sung túc, sung túc tới mức hắn gặp ai cũng muốn hô to muôn năm.

Dưới sự nỗ lực của Vương Thiên Lô và lão Đồng Sinh, bốn năm qua cũng đã giúp cho đám tiểu hài tử trong thôn biết đọc biết viết văn tự. Có thể trình độ văn hóa của bọn họ không cao, thế nhưng chú ít bọn họ cũng

có thể viết thư về nhà nếu như phải đi xa. Cũng không phải gặp cảnh trăm nghìn vạn cách nhờ người viết thư thay. Đương nhiên việc sai lỗi chính tả là điều không thể tránh khỏi.

Đây đúng là một thành tựu đáng kể đối với những người trong thôn.

Cầu Đản Tử đối với thành tựu này cũng không có quan tâm. Điều hắn lưu ý duy nhất chính là bản thân mình cũng không cần phải trước mặt người khác giấu diếm việc mình biết chữ. Tiểu hài tử giống như hắn ở trong thôn, trên cơ bản cũng có vài người, thậm chí còn có một hai người được coi là thần đồng, đã có thể thuộc lòng những đoạn thơ kim cổ cùng văn chương của thánh nhân. Phụ mẫu của những thần đồng này thậm chí còn muốn để cho bọn chúng đi tham gia khoa khảo.

Cầu Đản Tử cũng không phải là thần đồng, hệ thống văn hóa của thế giới này quá giống Trung Quốc cổ đại, Cầu Đản Tử cũng không có hứng thú. Cầu Đản Tử chỉ cần người khác biết hắn biết chữ là được.

Dưới tác dụng của con mắt biến dị sản sinh ra cùng với việc chiếm được Lương Nghi Thông Thiên Kiếm mà việc tu luyện Ly Hỏa Tâm Pháp vô cùng thuận lợi. Ly Hỏa Tâm Pháp có một cửa ải rất khó, từ việc hấp thu năng lượng hỏa thuộc tính trong thiên địa nguyên khí, thông qua đặc điểm nội công tâm pháp mà chuyển hóa thành nội khí hỏa thuộc tính, chứa đựng trong cơ thể.

Đây là nguyên lý nội công cơ bản nhất ở thế giới này, đương nhiên có thể làm được điểm này cũng không phải là dễ dàng. Trong thiên địa nguyên khí, không phải chỉ có một thuộc tính hỏa mà còn có nhiều loại thuộc tính khác. Cái khác không nói, như gần nhất mà mặt trời trên đỉnh đầu phát ra không dưới trăm loại nguyên khí hỏa thuộc tính. Nhưng trong số đó nổi danh nhất vẫn là Thái Dương Chân Hỏa. Loại chân hỏa này cho dù chỉ có một điểm nhỏ cũng có thể khiến cho sắt thép hòa tan. Cho nên ngoại trừ một số nhân vật trong truyền thuyết ra thì người bình thường không có mấy cơ hội có được Thái Dương Chân Hỏa, có thể nói là không có cơ hội. Đương nhiên Ly Hỏa Tâm Pháp cũng chỉ là nội công tâm pháp nhập môn, cho nên hỏa thuộc tính thông qua Ly Hỏa Tâm Pháp hấp thu vào trong cơ thể cũng không có mấy uy lực. Hiện tại Cầu Đản Tử không hề biết mấy thứ này, lấy trình độ miễn cảm với thiên địa nguyên khí của hắn bây giờ thì cũng không thể cảm nhận được nhiều như vậy.

Hiện tại, Cầu Đản Tử đã hoàn toàn luyện hóa được nội khí tu luyện được từ Đại Lực Kim Cương khí công chuyển thành nội khí của Ly Hỏa Tâm Pháp. Đồng thời cũng đã dung nhập vào trong Phá Sát Thiên Quân quyền pháp. Một bộ quyền pháp khi thi triển ra, ngoại trừ uy thế sinh ra, còn có thể phát ra quyền phong cực nóng. Lực phá hoại so với Phá Sát Thiên Quân quyền pháp bình thường lớn hơn vài lần.

Đồng thời Cầu Đản Tử còn phát hiện, khi hắn chậm rãi chuyển hóa nội khí Đại Lực Kim Cương khí công sang nội khí Ly Hỏa Tâm Pháp thì phương diện gân cốt, kinh mạch trong cơ thể hắn cũng xảy ra những biến hóa kỳ diệu. Nói cách khác, Vương Thiên Lô cũng đã từng nói với hắn, chỉ cần vận dụng đúng phương pháp, nội kinh hợp lý thì có thể đề thăng cường độ thân thể, nội công và ngoại công hỗ trợ lẫn nhau rất khăng khít.

Từ một ý nghĩa nào đó, hiện tại nội công, quyền pháp của Cầu Đản Tử cũng đã có chút thành tựu. Thậm chí trong vòng ba năm này, thân thể Cầu Đản Tử được đề thăng không rất lớn. Còn nếu như muốn mạnh mẽ đề thăng, có khả năng sẽ khiến cho thân thể Cầu Đản Tử chịu nội thương. Bây giờ, với lứa tuổi của Cầu Đản Tử, nội ngoại công đều đã đạt đến mức cực hạn.

Cầu Đản Tử mới tám tuổi, thân thể của một hài tử tám tuổi vẫn chưa có hoàn toàn ổn định, thậm chí ngay cả trong thời kỳ trưởng thành cũng như vậy. Vô luận là cốt cách hay khí huyết đều có những thời gian bạc nhược. Nếu như trong đoạn thời gian đó mà cưỡng hóa thân thể, cho dù thực sự thành công thì thành tựu tương lai cũng có hại. Hơn nữa Cầu Đản Tử vô cùng hoài nghi, lực lượng thân thể không ngừng được đề thăng liệu có dẫn đến việc bản thân mình suốt đời phải ở trong hình dạng của một tiểu hài tử tám tuổi hai không.

Cho nên ba tháng trước, tinh lực của Cầu Đản Tử, tất cả đều đặt lên Lương Nghi Thông Thiên Kiếm.

Lương Nghi Thông Thiên Kiếm là một môn võ học kỳ dị. Đồng dạng trong trí nhớ của Lý Hạo Nhiên, hắn cũng không biết môn võ học này được xưng là dị thuật.

Trước đã nói qua, võ học công pháp bình thường đều hấp thu thiên địa nguyên khí vào trong cơ thể, rồi dùng nội công tâm pháp để chuyển hóa thành nội khí của bản thân. Sau đó lại dùng nội khí này đi chăm

sóng kinh mạch, khí huyết thân thể.

Lưỡng Nghi Thông Thiên Kiếm rất đặc biệt. Cầu Đản Tử chưa từng tưởng tượng qua lại có loại võ học như thế này. Thậm chí hắn còn cho rằng, đây hoàn toàn là một tri thức nằm ngoài hệ thống võ học. Đường nhiên điều này cũng do hiểu biết của Cầu Đản Tử trên phương diện võ học vẫn còn rất nông cạn. Chủ yếu tri thức về võ học của Cầu Đản Tử đều đến từ những tiểu thuyết võ hiệp mà thôi.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

28. Chương 28: Thu Hoạch Sau Bốn Năm. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 28: Thu hoạch sau bốn năm. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Trực tiếp thu thập sát khí, vận dụng một bí pháp nội công tâm pháp cùng loại tu luyện sát khí thu được, ngưng luyện thành kiếm khí, chứa đựng trong cơ thể. Điều này so với phương pháp thổ nạp nội khí không có gì khác nhau, thế nhưng nó lại có khác biệt vô cùng lớn.

Người tu luyện nội công, hấp thu thiên địa nguyên khí, thiên địa nguyên khí có vô số loại, đủ loại thuộc tính. Mà vô số loại nguyên khí này lại chia làm hai loại lớn. Một loại là linh mẫn khí, loại khác là sát khí. Khi hấp thu thiên địa nguyên khí vào trong cơ thể, số lượng nguyên khí chân chính có thể chuyển hóa thành nội khí vô cùng nhỏ. Hơn nữa cũng chỉ có thể chuyển hóa linh khí thành nội khí, đơn giản vì linh khí rất ôn hòa. Cho dù là Ly Hỏa Tâm pháp hấp thu cùng chuyển hóa nguyên khí hỏa thuộc tính, thì những nguyên khí hấp thu được cũng rất ôn hòa. Có thể hấp thu một cách thoải mái giống như uống nước vậy. Mà sát khí lại chiếm phần lớn trong thiên địa nguyên khí, sát khí này không thể hấp thu vào trong cơ thể để chuyển hóa thành nội khí. Sát khí bá đạo vô cùng, giống như nước sôi, đừng nói là uống, chỉ cần dính một tý thôi cũng sẽ bị phỏng.

Những sát khí này thuộc tính dữ dội, nhưng đồng dạng uy lực không phải loại thuộc tính ôn hòa có thể so sánh được. Giống như Cầu Đản Tử tu luyện Ly Hỏa Tâm Pháp, hấp thu cùng chuyển hóa nguyên khí hỏa thuộc tính bình thường. Uy lực so với Thái Dương Chân Hỏa kém đâu chỉ là nghìn vạn lần.

Vì vậy, để có thể lợi dụng toàn bộ thiên địa nguyên khí mà dị thuật mới được sinh ra.

Dị thuật, được các võ giả từ thời thượng cổ tổng hợp các phương thức vận dụng nội khí của rất nhiều loại, kết hợp với đặc thù của sát khí mag sáng tạo ra một loại bí pháp. Những bí pháp này vô cùng bá đạo, võ giả không thể hoàn toàn hấp thu sát khí chuyển hóa thành hình thái cố định để có thể chứa trong kinh mạch cơ thể.

Nguyên nhân chính vì dị thuật chuyển hóa nguyên khí có tính bá đạo dữ dội, muốn như nội khí, cất giữ trong cơ thể, đồng hóa thành vật của mình là chuyện không thể nào xảy ra. Thế nhưng thông qua dị thuật lại có thể giải quyết được phiền phức, dị thuật giúp cho bọn họ ổn định được hình thức sát khí trong cơ thể. Tỷ như Lưỡng Nghi Thông Thiên Kiếm chính là dùng sát khí cô đọng thành kiếm khí. Sát khí dữ dội hoàn toàn được cố định hình thức rồi chuyển hóa thành kiếm khí, uy lực vô cùng bá đạo. Bất cứ một loại dị thuật nào cũng có yêu cầu cực cao với sát khí. Lấy ví dụ như Lưỡng Nghi Thông Thiên Kiếm, cần phải đồng thời luyện hóa hai chủng loại sát khí tính chất hoàn toàn tương phản. Một loại cực dương, một loại cực âm. Cho dù thông qua bí pháp tế luyện hoàn thành đi chăng nữa thì cũng không thể giống như nội khí chứa đựng trong thân thể, vận dụng như thường mà chỉ có thể cố định thành một loại hình thái riêng rồi

mới có thể chất chứa trong kinh mạch. Thế nhưng tối trọng yếu chính là kinh mạch muốn chất chứa được kiếm khí thì phải có đủ độ dẻo dai và lực lượng mới có thể.

Cầu Đản Tử mới chỉ tám tuổi, gân cốt kinh mạch cũng chưa có trưởng thành. Cho dù bản thân Cầu Đản Tử có thể tìm được hai loại sát khí tính chất tương phản thì cũng không có khả năng chứa chúng trong cơ thể. Kim mạch của Cầu Đản Tử căn bản không thể nào chịu nổi.

- Thực là đáng tiếc, vốn tưởng rằng chiếm được một môn võ công bảo mệnh!

Nghĩ tới đây, Cầu Đản Tử cũng hiểu được, một hài tử tám tuổi, sinh trưởng ở trong một sơn thôn nhỏ bé hẻo lánh nhưng trong đầu hần cũng có ý nghĩ giống như người trong giang hồ đều muốn sở hữu một thứ gì đó có thể bảo mệnh. Bản thân Cầu Đản Tử cũng không biết rằng đây là một loại tâm tính, có lẽ do kiếp trước hần đọc tiểu thuyết võ hiệp quá nhiều.

Đương nhiên thời gian bốn năm qua, Cầu Đản Tử không chỉ nghiên cứu Ly Hỏa Tâm Pháp và Dưỡng Nghi Thông Thiên Kiếm. Bốn năm qua, thu hoạch lớn nhất của Cầu Đản Tử chính là đôi mắt kỳ dị của hần. Bốn năm rèn đúc, Cầu Đản Tử có thể duy trì đôi mắt của mình ở trạng thái kỳ dị trong khoảng nửa tiếng. Bản thân Cầu Đản Tử cũng không có xuất hiện tình huống suy yếu tiêu cực. Tuy việc duy trì trạng thái này cũng khiến cho thân thể Cầu Đản Tử chịu gánh nặng rất lớn, nhưng trong quá trình này vô luận là phản ứng lực, võ lực, khả năng khống chế nội khí của bản thân. Còn có tốc độ, lực lượng cũng nhảy vọt. Theo như Cầu Đản Tử tính toán, thực lực bản thân hần lúc đó tăng lên ít nhất năm sáu lần. Chỉ có một điều đáng tiếc chính là con mắt của hần không có khả năng phục chế kỹ xảo võ công của người khác.

Cầu Đản Tử vẫn vì kỹ xảo cung tiễn của nhà Vũ Thanh Long mà thèm nhỏ giải. Tuy rằng không qua việc quan sát tỷ mỉ Vũ Thanh Long bắn cung, lấy được nhiều lợi ích, tiên pháp của Cầu Đản Tử cũng tiến triển rất nhanh. Thế nhưng cũng không có được tiên pháp chân chính.

- Thái Cực Quyền ta đã luyện tròn năm năm. Đại khái cũng nhìn ra được một ít ảo diệu. Thời gian tu luyện Đại Lực Kim Cương khí công, nó có thể tiến hành cường hóa. Hiện tại nội khí của Đại Lực Kim Cương khí công đều được ta chuyển hóa thành nội khí của Ly Hỏa Tâm Pháp. Không nghĩ ra nó cũng có thể cường hóa. Không chỉ như vậy, Thái Cực Quyền đối với việc cường hóa thân thể có tác dụng rất lớn, hoàn toàn có khả năng Thái Cực Quyền là một quyền pháp siêu cấp. Thực sự là kỳ quái, vì sao đời trước ta lại không có cảm giác này!

Đánh xong một bài Thái Cực Quyền, toàn thân Cầu Đản Tử ướt đầm mồ hôi, toàn thân hần phẳng phất bị nội khí tắm rửa, cảm giác của hần lúc này vô cùng thư thái.

- Gần đây phụ thân có chút thất thần. Tựa hồ việc ta ra ngoài làm học đồ khiến phụ thân lo lắng. Hắc hắc, đi ra ngoài cũng tốt, chung quy so với ở nơi thâm sơn cùng cốc này thì tốt hơn nhiều. Tuy rằng thực lực của ta hiện giờ lên như điều gặp gió nhưng tốt hơn vẫn nên ra ngoài nhìn thế giới kỳ dị này một lần. Suốt ngày ngậm ngốc ở chỗ này, sợ rằng không có nhiều cơ hội mở mang đầu óc!

Trong lòng Cầu Đản Tử thực sơn mong đợi, tuy rằng cuộc sống trong thôn vô cùng yên bình, Vương Thiên Lôi cũng biến nơi đây thành một nơi dưỡng lão vô cùng lý tưởng. Nhưng Cầu Đản Tử mới có tám tuổi, hần chưa có nghĩ đến việc dưỡng lão sớm như vậy. Đối với việc đi Thanh Dương trấn làm học đồ lần này, Cầu Đản Tử phi thường chờ mong, đương nhiên hần hiện tại cũng không biết nhị bá của hần đã giúp hần an bài tất cả.

- Đây chính là Thanh Dương trấn!

Đứng trên đường cái Thanh Dương trấn, Cầu Đản Tử nhìn dòng người không ngừng qua lại, trong lòng dĩ nhiên sinh ra một tia cảm khái, thật lâu không có nhìn thấy tình cảnh như vậy. Tuy rằng Thanh Dương trấn không thể so với tiểu trấn ở kiếp trước, nhưng chí ít cũng để cho Cầu Đản Tử cảm nhận được sự văn minh của thế giới này, so với tiểu sơn thôn của hần thì văn minh hơn nhiều.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

29. Chương 29: Ô Gia.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 29: Ô gia.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Ba ngày trước, nhị bá của Cửu Đản Tử lại một lần nữa đến nhà hắn, nhắc đến chuyện tình để Cửu Đản Tử đi Thanh Dương trấn làm học đồ. Lão Chu đầu lập tức đồng ý.

Không đồng ý cũng không có cách nào khác, tuy rằng cuộc sống bốn năm qua của nhà họ Chu khởi sắc lên rất nhiều. Thế nhưng trong nhà họ Chu cũng có bốn nhi tử, lão đại đã lấy vợ, nhị cử tử cũng đã đến tuổi lấy vợ, tam cử tử cùng Cửu Đản Tử cũng đang trong giai đoạn trưởng thành, lượng cơm ăn rất nhiều. Tam cử tử thì còn đỡ, nhưng Cửu Đản Tử lại là phiên phức lớn, có thể nói là không thật không vui. Nếu như không phải có Vương Thiên Lôi chiếu cố, lão Chu đầu cũng không thể nào đáp ứng được nhu cầu ăn uống của Cửu Đản Tử.

Chẳng bằng thừa dịp này tống xuất hắn đi ra ngoài. Lão Chu đầu cũng không cầu Cửu Đản Tử có thể giúp được cho gia đình điều gì, chỉ ít có thể tự nuôi chính bản thân hắn là được rồi. Hơn nữa, Thanh Dương trấn cách sơn thôn không xa, cũng chỉ hơn năm mươi dặm. Cuối cùng, sau một hồi suy nghĩ tỉ mỉ, lão Chu đầu cũng đồng ý với nhị bá của Cửu Đản Tử để hắn đi làm học đồ.

- Ha ha, hiện tại sợ rằng Thanh Dương trấn này không còn nằm trong sự không chế của Hắc Long hội nữa rồi. Đại trưởng lão của Hắc Long hội đã chết, thực lực bọn họ bị suy yếu thê thảm, sợ rằng lúc này bọn họ không có tâm để mà kinh doanh nữa!

Nhìn khu kiến trúc đen thui ở phía tây nam, nét mặt Cửu Đản Tử hiện lên nụ cười nhạt, tuy rằng Cửu Đản Tử chỉ kế thừa một phần ký ức của Lý Hạo Nhiên. Thế nhưng chỉ nhiều đó cũng đủ để Cửu Đản Tử minh bạch cảm tình của Lý Hạo Nhiên với Hắc Long hội, mà loại cảm tình này cũng ảnh hưởng tới bản thân Cửu Đản Tử. Cho nên, hiện tại Cửu Đản Tử đối với Hắc Long hội vô cùng hứng thú.

Chỉ là, niên kỷ của Cửu Đản Tử còn quá trẻ, cho dù có thể gia nhập vào Hắc Long hội thì cũng không thể nào leo lên vị trí có địa vị cao được. Mà bản thân Cửu Đản Tử cũng không muốn gia nhập Hắc Long hội, hắn không muốn mình có quan hệ gì với bang phái giang hồ.

- Cửu Đản Tử! Phía trước chính là xưởng rèn của Ô gia. Người sau này sẽ ở đó, cố gắng mà học lấy một cái nghề. Ta phải tốn rất nhiều công sức, vận dụng mọi mối quan hệ mới tìm được phương pháp xin cho người vào làm học đồ ở Ô gia. Lần này ngươi vào Ô gia học nghề, ngàn vạn lần không được làm ta thất vọng đấy!

Dọc theo đường đi, nhị bá liên tục dặn dò Cửu Đản Tử, mong hắn hiểu được mà hành xử cho đúng, cố gắng học hỏi. Mà Cửu Đản Tử cũng kiên trì lắng nghe, nét mặt khiêm tốn mỉm cười, vô cùng nhu thuận. Điều này khiến cho nhị bá rất thỏa mãn.

Tựa hồ nhớ tới vấn đề gì đó, nhị bá mở miệng cười ha ha, sờ sờ đầu Cửu Đản Tử.

- Ha ha! Ta thiếu chút nữa thì quên mất, Cửu Đản Tử hiện tại vẫn chưa có tên! Uh, gọi là Chu Báo đi! Cha ngươi cũng chưa có đặt tên cho ngươi. Sau này cũng không thể nào gọi là Cửu Đản Tử được. Uh! Chu Báo, cái tên rất hay!

Khuôn mặt nhỏ bé của Cửu Đản Tử lộ ra nụ cười khổ, Cửu Đản Tử cũng được, Chu Báo cũng tốt, đối với hắn tên cũng chỉ là dùng để gọi, phân biệt người với người mà thôi. Cái khiến bản thân hắn khó chịu chính là suốt ngày bị người khác vuốt đầu.

Xưởng rèn Ô gia rất có danh tiếng ở Thanh Dương trấn, hoặc nói là Ô gia ở Vân Châu Đại Tấn rất có danh tiếng.

Ô gia Vân Châu chính là một thế gia.

Thợ rèn, là một người thợ rèn chẳng khác nào là một người thợ thủ công. Một người thợ thủ công bình thường cũng chỉ là có khí lực lớn hơn một chút mà thôi, cũng không có gì quá nổi bật.

Thế nhưng thợ thủ công cũng có phân ra ba, bảy loại. Khi một người thợ rèn có thể chế tạo được một binh khí trong thời gian ngắn, hẳn liền có thể thoát ly khỏi phạm vi của một người thợ thủ công, được xưng là tượng sư. Lúc này cuộc sống sinh hoạt của hắn sẽ trở nên khăm khá hơn. Mà khi một gã tượng sư có thể chế tạo ra thần binh lợi khí, lúc đó hắn sẽ được xưng là tượng đại sư. Lúc này, cuộc sống của họ không giống như trước kia nữa, hoàn toàn không giống.

Khi người là một thợ thủ công, hay là một tượng sư, ngày ngày phải vất vả làm việc, mồ hôi như mưa để kiếm sống. Có khi phải cướp đoạt tài liệu để có thể rèn ra được những thanh bảo kiếm, hay may ra nâng cao tay nghề rèn được những thanh thần binh bảo khí, thay đổi vận mệnh của mình. Khi người đã trở thành một đại sư, người liền trở thành quan to, quý nhân, thượng khách của bất kỳ thế lực nào, người cũng sẽ có nguyên một đội tượng sư làm công tác phụ giúp rèn binh khí. Người sẽ được sử dụng những loại tài liệu quý hiếm mà những thợ rèn bình thường hay tượng sư khó có thể tưởng tượng được. Tuy cả đời một vị đại sư chỉ có thể rèn ra một hoặc hai kiện thần binh lợi khí, nhưng nhiều đó thôi cũng đủ để bọn họ lưu danh hậu thế, cuộc sống sung túc. Đó chính là quyền lợi mà một vị đại sư có được.

Ở Ô gia cũng giống như vậy, gia tộc bọn họ có bí nghệ độc môn, cứ cách mấy đời lại xuất hiện được một, hai vị đại sư. Mà số lượng tượng sư ở gia tộc bọn họ cũng rất nhiều. Với lực lượng hùng hậu như vậy, cũng thừa sức để Ô gia củng cố địa vị của bọn họ. Điều này không phải các thế gia khác so sánh được.

Xưởng rèn của Ô gia ở Thanh Dương trấn chỉ là một chi nhánh nhỏ. Tại Vân Châu, mỗi một tiểu trấn đều có xưởng rèn của Ô gia, mà Ô gia cũng lũng đoạn sinh ý thiết khí ở bảy thành Vân Châu. Ngay cả như cung, nỏ, dao thái rau cũng nằm trong phạm vi kinh doanh của bọn họ. Chín mươi phần trăm quân bị thiết khí ở Vân Châu đều do Ô gia cung cấp. Đồng dạng, ở Vân Châu, hễ là thiết khí của Ô gia, đều rất được hoan nghênh. Dù gì thì Ô gia cũng được xưng là một trong tứ đại thế gia tinh luyện kim loại ở Đại Tấn.

Đương nhiên, trên danh nghĩa xưng là thế gia. Thực tế lại khác, những thợ rèn ở Ô gia không hoàn toàn là tộc nhân của Ô gia. Ngầm kỹ lại, nhiều thiết khí như vậy, nhiều cửa hàng như vậy, người Ô gia có nhiều đi chẳng nữa cũng không thể nào gánh chịu được. Coi như là mấy lão thái tám chục tuổi ra trận rèn khí cũng không thể nào đáp ứng được nhu cầu thị trường. Chính vì thế mà Ô gia mới thu nhân học đồ một cách rộng rãi. Đương nhiên, những môn đồ này cũng chỉ được truyền thụ phương pháp tinh luyện kim loại bình thường. Bí pháp tinh luyện kim loại cao thâm chân chính chỉ có những nhân vật hạch tâm ở Ô gia bảo quản. Chỉ có một số ít môn đồ có tài năng xuất chúng, mới có cơ hội được truyền thụ. Mà những người này đều là tinh anh của Ô gia.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

30. Chương 30: Sư Phụ Hình Đại.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 30: Sư phụ Hình Đại.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Hiện tại Chu nhị bá chỉ có thể sắp xếp cho Chu Báo (Cẩu Đản Tử) vào làm học đồ một xưởng thiết khí Ô gia bình thường không thể bình thường hơn nữa. Ở Vân Châu, Ô gia có vô số xưởng thiết khí giống như vậy, ở đây bọn họ bồi dưỡng những thợ rèn bình thường, thỉnh thoảng phát hiện được người có tư chất tốt,

học đồ có thiên phú mới có cơ hội tiến nhập vào xưởng thiết khí cao cấp hơn, học tập phương thức tinh luyện kim loại cao thâm hơn. Đồng thời cũng trở thành môn đồ chân chính của Ô gia.

Trở thành môn đồ của Ô gia thì có hi vọng trở thành tượng sư, đây là truy cầu tối cao mà mỗi học đồ khi tiến nhập vào xưởng thiết khí Ô gia. Nhưng cũng không phải ai cũng có truy cầu này, một trong số đó chính là Chu Báo. Bản thân hắn không có hứng thú với thiết khí, cái hắn quan tâm chính là đãi ngộ của xưởng thiết khí Ô gia mà thôi. Chu Báo là người luyện võ, người luyện võ có nhu cầu về thịt rất lớn để bổ sung năng lượng tiêu hao trong thời gian tu luyện. Đây cũng chính là lý do tại sao khi còn ở nhà Chu Báo không được ăn thịt thì không vui, điều này làm lão Chu đầu cảm thấy bất kham, không nuôi nổi hắn. Mà ở xưởng thiết khí Ô gia, cho dù là người làm thợ phụ đi nữa nhưng cũng cần phải có thân thể cường tráng. Bởi vậy mà cho dù là học đồ, bọn họ cũng được cung cấp một lượng lớn thịt. Chu Báo cũng chỉ quan tâm đến điều này mà thôi.

Tác phường ở Thanh Dương trấn đều nằm ở chính nam của trấn. Thế nhưng thiết khí Ô gia lại không giống, xưởng thiết khí của bọn họ nằm ở giải đất trung tâm của trấn. Đây cũng là nơi phồn hoa nhất Thanh Dương trấn.

Xưởng thiết khí Ô gia ở Thanh Dương trấn ngoài việc chế tạo thiết khí còn kiêm luôn việc kinh doanh. Cho nên xưởng thiết khí của bọn họ ở Thanh Dương trấn cũng rất lớn.

Chỉ là xưởng thiết khí Ô gia tuy có diện tích rất lớn, thế nhưng chỉ cần đứng ở bên ngoài xưởng thiết khí thôi cũng có thể loáng thoáng nghe được những thanh âm to nhỏ từ trong xưởng phát ra. Thậm chí Chu Báo còn có thể tưởng tượng ra được cảnh những người thợ trong xưởng đang mồ hôi mồ kê nhễ nhại làm việc.

- Hắc hắc, Lâm lão quản gia. Đây là cháu trai của ta. Người xem, hắn niên kỷ tuy còn nhỏ nhưng thân thể cũng rất khỏe mạnh!

Nhị bá của Chu Báo tươi cười bắt chuyện với một lão hán chừng sáu mươi tuổi, đồng thời nhị bá của hắn cũng kéo hắn lên phía trước.

- Ân, cũng không tệ lắm!

Lâm lão quản gia liếc mắt nhìn Chu Báo, thần sắc khê nhúc nhích:

- Coi như không tồi, tuổi tác cũng hơi nhỏ nhưng cũng không có vấn đề gì. Khó có được a, đi thôi. Sau này lão Hình đầu cũng sẽ không oán hận ta nữa!

Lâm lão quản gia lẩm bẩm một hồi liền hướng tới Chu Báo nói:

- Người đi gặp Tiểu Vân Tử lấy một bản học khế, chuyện này coi như xong. Ta dẫn hắn đi gặp lão hình đầu. Lão gia hỏa này tính tình không tốt, đặc biệt với người ngoài. Người cũng không cần đi theo!

- Vâng, vâng...!

Chu Báo liên tục gật đầu, lại dặn dò Chu Báo vài câu. Đơn giản là đây xưởng thiết khí Ô gia, học tập cho tốt, tương lai tiền đồ mới rộng mở.

Về phần Lâm lão quản gia thì đứng đó nhìn hai người mỉm cười không ngớt. Chuyện như vậy hắn đã thấy rất nhiều, mà thời gian cũng còn rất nhiều, bản thân Lâm lão quản gia cũng không cần sốt ruột. Hắn chờ sau khi nhị bá Chu Báo dặn dò Chu Báo xong mới mang theo Chu Báo đi vào trong xưởng thiết khí.

Tuy rằng Ô gia là một đại thế gia, nhưng Thanh Dương trấn dù sao cũng chỉ là một địa phương nhỏ. Đối với một trấn ít dân, trình độ văn hóa không cao thì yêu cầu đối với thiết khí không cao lắm. Người dân ở đây chủ yếu chỉ cần những vật dụng dùng hằng ngày như cuốc, xẻng, đinh ba. Huống chi dân chúng trong trấn cũng không có nhiều tiền để mua này mua nọ cho nên sinh ý của xưởng thiết khí Ô gia ở Thanh Dương trấn cũng rất hữu hạn.

Sinh ý chủ yếu của bọn họ chủ yếu là những võ giả vào núi. Những người võ giả này đều lấy Thanh Dương trấn làm nơi nghỉ chân, bổ sung trang bị. Ô gia cũng rất hay hợp tác cùng bọn họ là sinh ý.

Đương nhiên, những sinh ý nhỏ Ô gia cũng nhận. Mục đích chính là để học đồ có thể luyện tập kỹ thuật.

Theo Lâm đại quản gia vào cửa hàng, đi vào phía sau, càng đi sâu vào bên trong, những tiếng rền thiết càng ngày càng to. Lúc này Chu Báo ngoài những tiếng “đinh đang đang” ra thì không hề nghe được những thanh âm khác.

- Mẹ nó, sắp thủng màng nhĩ rồi!

Trong lòng Chu Báo thầm nghĩ. Bản thân Chu Báo là một người thích yên tĩnh, tu luyện Thái Cực Quyền cũng là một loại công phu tĩnh. Hiện giờ Chu Báo suốt ngày phải sống trong địa phương có tiếng đinh đang đang đang này, cũng không biết bản thân hắn có thể kiên trì được không.

Lâm đại quản gia cũng mặc kệ không quan tâm đến cảm nhận của Chu Báo, nhưng khi Lâm đại quản gia thấy Chu Báo nhả mặt, không khỏi cười nói:

- Sao thế! Sợ hãi hả! Tiểu tử, nói cho người biết làm nghề này đảm bảo không thiếu ăn, nhưng muốn trụ lại được phải nỗ lực, nỗ lực hết mình.

- A!

Chu Báo gật đầu, bộ dáng tiếp nhận giáo huấn, nhưng thực ra trong đầu hắn đã sớm bay lên chín tầng mây.

- Đây là học đồ năm nay người thu nhận?

Vừa tiến vào hậu viện, Chu Báo còn chưa kịp qua sát thì mùi rượu nồng nặc đã bay vào trong mũi hắn. Ngẩng đầu nhìn lên, vừa lúc thấy một lão nhân cầm trong tay một vò rượu, con mắt hắn đang chăm chăm nhìn mình.

Tuổi tác của lão nhân này cũng với Lâm đại quản gia không sai biệt lắm. Thân hình cũng cao to lực lưỡng, nhưng có lẽ do tuổi tác đã lớn nên cơ bắp trên người cũng không còn săn chắc, khí huyết cũng không tràn đầy. Đặc biệt, lão nhân này có một vết sẹo từ khủy tay xuống tới cổ tay.

- Tay hắn bị phế!

Thấy vết thương này, trong lòng Chu Báo khê động.

Tuy rằng thoát nhìn vết thương đã khôi phục, nhưng thực ra gân tay của lão đã sớm bị phế, khí lực cũng không còn bao nhiêu. Tuy rằng hiện tại Chu Báo không có hiểu được nghề rèn này có những điều kiện đặc thù nào, nhưng hắn cũng biết tình cảnh một người thợ rèn khi mất đi một cánh tay.

- Đây là sư phụ Hình Đại, hắn chính là một tượng sư. Sau này hắn sẽ dạy dỗ người. Cần phải chăm chỉ học tập, không nên phụ tâm ý của ta và nhị bá người!

Lâm đại quản gia vỗ vỗ đầu Chu Báo, ôn nhu nói.

Cuộc đời học đồ rất cực khổ, mỗi ngày đều phải dậy sớm. Đầu tiên là cùng nhau đứng trung bình tấn, rèn đúc nửa canh giờ. Sau đó lại làm trở thủ tĩnh luyện kim lạc. Học đồ tuổi tác lớn một chút thì có thể chế tạo một ít khí cụ. Như Chu Báo tuổi còn nhỏ thì chỉ có thể đứng ở một bên làm trợ thủ. Tối buổi chiều, mọi người tập trung ở sân lớn để học tập những kiến thức cơ bản về tĩnh luyện kim loại.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

31. Chương 31: Học Đồ Xuất Sắc.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 31: Học đồ xuất sắc.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Sau một ngày bận rộn, buổi tối là thời điểm mà học đồ được tự do hoạt động, nhưng chủ yếu bọn họ đều ở trong phòng ôn lại những gì mình học được trong ngày.

- Trong sách nói không có sai! Học đồ thật sự không có quyền lợi gì a!

Chu Báo ôm một cái cọc gỗ to đứng ở trong sân. Về mặt oán trách chế độ xã hội cũ nát này.

Những học đồ như Chu Báo chiều nào cũng phải tiến hành huấn luyện đến tận bảy giờ tối. Mỗi một người cầm một cây búa trong tay, đứng trên bãi đá, trước mặt mỗi người là tám cái cọc gỗ. Nhiệm vụ của học đồ chính là dùng thiết chùy trên tay đánh lên cọc gỗ. Đương nhiên cũng không phải người có thể tùy tiện muốn làm như nào thì làm, mà có yêu cầu. Mỗi một lần đánh xuống, đồng nhất đều phải đánh lên một điểm, nói cách khác cây búa người cầm trên tay chỉ có thể đánh vào một điểm duy nhất trên cọc gỗ, không được sai lệch.

Đừng tưởng rằng điều này là đơn giản, những cọc gỗ ở đây có tính co giãn, không chỉ co giãn mà trên mặt cọc gỗ không hề bằng phẳng một chút nào. Điều này khiến cho độ khó khi dùng thiết chùy đánh lên một điểm nhất định của cọc gỗ là rất cao.

- Bang! Bang! Bang...!

Từng thanh âm rầu rĩ vang lên trong tiểu viện. Tiếng chùy kích vang lên từ trong phòng tinh luyện kim loại không ngừng vang lên.

- Các người phải tập trung tinh thần lên một điểm. Lúc nào kỹ năng của các người hoàn thiện, trong vòng một buổi chiều có thể đóng một cái cọc gỗ xuống bãi đá thì ta sẽ dạy các người bước tiếp theo nên làm như thế nào. Trong vòng nửa năm mà không làm được thì các người sẽ bị trả về nhà!

Lão Hình Đầu chậm rãi đi vòng quanh, chăm chú nhìn đám học đồ đang không ngừng luyện tập. Dần dần, lực chú ý của hắn tập trung lên người Chu Báo.

- Này! Tiểu oa nhi người tuổi tác không lớn, thế nhưng khả năng tập trung rất cao. Chắc hẳn người đã từng luyện võ. Rất tốt, rất tốt!

So với những học đồ khác, Chu Báo chỉ mới đến đây chưa được mười ngày, nhưng lúc này hắn đang chiếm ưu thế. Mỗi một kích của Chu Báo, lực lượng cũng không lớn, thế nhưng hắn lại có thể bảo chứng được khả năng không chế mỗi kích của chính mình, chưa hề có một kích nào sai lệch. Hơn nữa cọc gỗ rất ổn định, không có chuyện vì chùy kích của người mà bị đánh lệch ra khỏi vị trí ban đầu.

Nhưng có một điều làm người ta cảm thấy nuối tiếc, Chu Báo không thể nào khống chế được mỗi chùy của mình đều đánh lên một điểm đồng nhất. Tuy rằng hắn đã tận lực, thế nhưng cái cọc gỗ kia bị hắn không ngừng đập lên vẫn xuất hiện những vết lõm không đều trên bề mặt.

- Tiểu tử, không nên cấp bách, không nên hoảng. Chú ý, tay phải người đã ổn định nhưng tay trái thì chưa. Nếu như hai tay không thể ổn định được thì không thể nào tập trung đánh lên một điểm đồng nhất được.

Đứng bên cạnh Chu Báo nhìn nửa ngày, lão Hình Đầu đột nhiên mở miệng nói.

- Cảm ơn sư phụ!

Chu Báo cảm kích nhìn lão Hình Đầu. Tốc độ hạ chùy của Chu Báo rõ ràng đã giảm xuống, bắt đầu chậm rãi nắm bắt kỹ thuật chân chính.

- Nhìn cái gì mà nhìn! Nếu như ngộ tính của các người bằng được tiểu tử này, lão tử cũng sẽ chỉ điểm cho các người! Nhanh, tiếp tục luyện tập.

Lúc lão Hình Đầu nói với Chu Báo, những học đồ khác đều không tự nhủ được, ngừng tay, quay qua nhìn.

Những học đồ này bị lão Hình Đầu mắng cho một trận te tua, đều ngoan ngoãn tiếp tục luyện tập, không có liếc nhìn Chu Báo nữa. Mọi người đều tập trung vào công việc luyện tập của riêng mình, thế nhưng linh giác của Chu Báo rất nhạy cảm, hắn thỉnh thoảng vẫn cảm giác được có một vài ánh mắt phần uất thỉnh thoảng liếc về phía mình. Điều này khiến Chu Báo cảm thấy rất khó chịu.

- Ta đang bị làm sao vậy! Thực sự đi so đo với đám nhãi ranh này sao? Thực là mất hết tiền đồ!

Cảm giác được tâm tình của mình dao động, Chu Báo không khỏi nở nụ cười khổ. Nếu tính cả kiếp trước nữa thì bây giờ Chu Báo cũng đã sống được bốn mươi năm. Tâm tính đã sớm thành thực, không nghĩ ra lúc này lại xuất hiện dao động.

Kiếp trước, tài trí của Chu Báo cũng rất bình thường, trong khoảng thời gian hần làm bác sĩ, chưa từng bị đồng nghiệp ghen ghét. Trong cơ quan, Chu Báo cũng không phải là hạng người thích đua tranh chức vị, cho nên bản thân hần cũng chưa từng có cảm giác bị người khác ghen ghét.

Chu Báo nghĩ không ra, kiếp sau của mình, hiện giờ chỉ mới là tiểu hài tử tám tuổi thôi, vậy mà đã bị người khác ghen ghét. Mà lại là ở cái nghề rèn này, một chức nghiệp rất có “tiền đồ”.

- Hi vọng những tiểu từ này không nên tìm ta gây phiền phức. Bằng không ta sẽ hảo hảo giáo huấn chúng!

Trong lòng Chu Báo âm thầm cười khổ, tâm tình hần một lần nữa lại chìm vào trong công việc của mình.

- Nghề rèn này quả nhiên cùng võ học có vài điểm chung. Lúc trước lão Hình Đầu giảng giải các yếu điểm của phát lực. Vì sao khi xưa Vương Thiên Lô chỉ ra những yếu điểm trong quyền pháp cần phải tránh lại giống hết những gì lão Hình Đầu vừa nói.

Một mặt đánh, một mặt suy nghĩ, một mặt kết hợp với quyền pháp trước đây đã học. Dần dần tâm thần Chu Báo tiến vào trong một cảnh giới vô cùng huyền diệu.

- Bang bang bang, đông đông đông - -!

Không ai chú ý tới tiếng đánh của Chu Báo bắt đầu sản sinh ra một tia biến hóa nho nhỏ. Sự chuyển biến âm thanh này rất nhỏ bé, ngay cả Chu Báo và những học đồ đang luyện tập cũng không cách nào phát hiện ra điểm gì không thích hợp. Chỉ có một mình lão Hình Đầu.

Lúc này hần đang đưa lưng về phía Chu Báo, đứng bên cạnh một gã học đồ mười hai tuổi. Tư chất tên học đồ này rất gần với Chu Báo, tuy rằng biểu hiện kỹ xảo bên ngoài không có xuất sắc như Chu Báo. Thế nhưng cũng là một người có thể đào tạo được. Lão Hình Đầu vừa chỉ điểm, dạy bảo cho học đồ này, trong tai liền truyền đến những âm thanh khiến hần cảm thấy không thể nào tưởng tượng nổi.

Ngay từ thời gian đầu, lão Hình Đầu còn tưởng rằng bản thân mình nghe nhầm. Thế nhưng khi quay người lại, nhìn thấy Chu Báo đang hết sức chăm chú từng chùy, từng chùy nện lên cọc gỗ. Lão Hình Đầu hoàn toàn bị ngây dại. Sau đó là sự vui mừng không thể nào giấu nổi của hần. Đi về phía trước hai bước, tiến lại gần Chu Báo, lão Hình Đầu chăm chú nhìn Chu Báo đang luyện tập. Nhìn biểu tình bình thản của Chu Báo, lão Hình Đầu bất giác lùi lại hai bước, cước bộ của hần cũng vô thức dừng lại, giống như đang rất sợ hãi Chu Báo.

Biểu tình dị thường này của lão Hình Đầu tự nhiên khiến cho các học đồ khác chú ý. Tuy bọn họ cũng không dám dừng việc luyện tập, nhưng bọn họ vẫn theo ánh mắt của lão Hình Đầu nhìn lại.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

32. Chương 32: Đốn Ngộ.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 32: Đốn ngộ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Lúc này lão Hình Đầu cũng không để ý tới những học đồ khác, mặc kệ bọn họ thích làm gì thì làm. Chậm rãi, những học đồ này cũng nhìn ra sự ảo diệu của thiết chùy trong tay Chu Báo. Tốc độ chùy của hắn không nhanh, lực lượng không lớn, thế nhưng mỗi một chùy đều đánh lên một điểm đồng nhất trên cọc gỗ. Mỗi một kích, cọc gỗ cũng chậm chậm lún xuống bãi đá. Nhưng tối trọng yếu là tần xuất của Chu Báo rất ổn định, tới cuối cùng giống như nước chảy mây trôi, khiến cho người ngoài đứng xem cảm giác được vô cùng hài hòa.

Đối với sự chú ý của những người khác, Chu Báo làm như không thấy. Trên thực tế, Chu Báo không biết thì đúng hơn, tâm trí của hắn lúc này đều đắm chìm trong mỗi một chùy.

Cũng không biết qua bao lâu, chỉ nghe “tháp” một thanh âm dị thường vang lên. Động tác Chu Báo mạnh mẽ dừng lại, phảng phất giống như từ trong giấc mộng tỉnh lại vậy. Đôi mắt mờ mịt trong quá trình vừa rồi cũng khôi phục lại bình thường. Lúc này Chu Báo mới phát hiện, cái cọc gỗ cao xấp xỉ bằng kinh, dưới một chùy vừa rồi đã cắm xuống bãi đá.

Lúc này, Chu Báo mới chú ý đến hoàn cảnh xung quanh mình, không khỏi sửng sốt.

- Đây là...!

- Chu Báo, người theo ta! Những người khác tiếp tục luyện tập cho ta!

Lão Hình Đầu cường chế sự vui sướng của chính mình, rống lên một tiếng. Đám học đồ giống như mèo cụt đuôi, nhanh chóng trở lại vị trí của mình.

Biểu hiện vừa rồi của Chu Báo rất thần kỳ, chỉ là trong mắt bọn họ cũng chỉ là thần kỳ mà thôi. Thậm chí nói là kỳ quái, một đám nhỏ mười tuổi thì có thể hiểu được cái gì cơ chứ. Tất cả trong mắt đám học đồ này chỉ là ảo thuật mà thôi.

Nhưng lão Hình Đầu sẽ không cho là như vậy.

Loại trạng thái Chu Báo vừa tiến vào, hắn biết. Cái này gọi là đồn ngộ. Đồn ngộ, chính là đột nhiên ngộ ra một đạo lý lớn, lý giải trong một lĩnh vực nào đó trở nên vô cùng tinh thâm. Đây chính là đồn ngộ.

Loại đồn ngộ này không hề liên qua tới tư chất, chỉ dựa vào phúc duyên, vận khí. Có người là kỳ tài ngút trời nhưng cũng không thể nào đồn ngộ một lần. Có người ngu ngốc một chút, nhưng lại có thể gặp được đồn ngộ, từ đó đạt được thành tựu cực cao trong một lĩnh vực.

Lão Hình Đầu không có cơ hội tiến vào trong trạng thái đồn ngộ. Thế nhưng, nếu như có ai đồn ngộ thì thiên địa nguyên khí xung quanh đó có biến hóa vô cùng lớn. Phảng phất giống như gặp được tiên duyên vậy. Hiện tại Chu Báo bước vào trong loại trạng thái kỳ diệu này, nhưng hắn cũng chỉ là đầu heo, không hề biết mình vừa gặp phải kỳ ngộ!

Suy nghĩ đến lúc này, lão Hình Đầu cảm xúc pháp phồng, nhãn thần nhìn Chu Báo vô cùng ôn nhu. Điều này khiến Chu Báo bị dọa một trận thót tim.

- Lão Hình Đầu chắc sẽ không phải là có sở thích đặc thù chứ? (^.^)

Sự thực chứng minh, suy nghĩ của Chu Báo hoàn toàn sai lầm.

- Quay đây, ngồi xuống!

Tiến vào trong phòng, lão Hình Đầu chỉ vào một cái ghế, nói với Chu Báo.

Chu Báo từ trong hoảng sợ, bình tĩnh trở lại, suy nghĩ một chút, hắn vẫn đứng ở đó, cung kính nói:

- Ở trước mặt sư phụ, đệ tử đâu dám ngồi!

- Thực không nghĩ ra người lại là một người hiểu lễ nghĩa như vậy!

Lão Hình Đầu có chút ngoài ý muốn nhìn Chu Báo.

- Trông người không giống như một người xuất thân từ sơn dã chút nào!

Chu Báo cười:

- Đệ tử tuy xuất thân từ thôn quê, nhưng cũng đã đi học chữ được vài năm. Mấy thứ lễ nghi, thái độ làm người, cách ứng xử cũng hiểu được chút ít.

- Học chữ vài năm!

Lão Hình Đầu khẽ rung động:

- Người biết chữ!

Phải biết, ở thế giới này, người biết chữ rất ít, tỉ lệ mù chữ rất cao. Theo như lão Hình Đầu biết thì trong một trăm người cũng chỉ có một người biết chữ. Mà đa phần những người biết chữ cũng chỉ biết viết tên mình đã là tốt lắm rồi. Mà Chu Báo xuất thân từ sơn thôn lại biết chữ, khiến cho lão Hình Đầu rất ngạc nhiên.

Chu Báo thản nhiên cười nói:

- Đây cũng là nhờ phúc tỷ phu của đệ tử!

Chu Báo liền thuật lại sự tích Vương Thiên Lô ở trong thôn, điều này khiến cho lão Hình Đầu động dung không ngớt.

- Thì ra là thế, thật là một người biết nhìn xa trông rộng. Trách không được nghe nói mấy năm gần đây, phụ cận Thanh Dương trấn có một thôn nhỏ vô cùng hưng thịnh. Thực không nghĩ tới là thôn của các người!

Nói đến đây, lão Hình Đầu liếc mắt nhìn Chu Báo, nét mặt hần không khỏi lộ ra sự vui mừng nói:

- Cảm giác vừa rồi thế nào! Có phải rất kỳ diệu!

- A! Đúng vậy, rất kỳ quái!

Chu Báo sững sờ, chợt minh bạch câu hỏi của lão Hình Đầu, vội vàng nói:

- Chỉ là!

- Chỉ là hiện tại nếu tiếp tục trở về luyện tập, cũng rất khó tìm được cảm giác như vừa rồi đúng không?

- Đúng vậy!

- Người không cần nhìn ta như vậy, ta đối với cơ duyên của người cũng rất bất ngờ. Cho tới bây giờ ta cũng chưa có gặp được đốn ngộ, chỉ có nghe người ta nói qua mà thôi!

Thấy ánh mắt mong đợi của Chu Báo, lão Hình Đầu thẹn thùng giải thích:

- Chỉ là, một cơ duyên này của người, hần là đối với phương pháp đánh cộc gỗ cũng đã có tâm đắc lớn. Nếu cứ để người ở đây làm học đồ thực khiến cho người ủy khuất. Nghe nói người từng học qua võ công?

- Dạ vâng! Tỷ phu của đệ tử trước kia từng đi lính. Đệ tử cũng theo hần luyện qua quyền pháp và nội khí!

Trong lòng Chu Báo khẽ động, thẳng thắn nói.

- Người còn luyện qua nội khí?

Lão Hình Đầu kinh ngạc. Nguyên bản hần chỉ nghe qua Chu Báo từng luyện võ, bản thân chỉ nghĩ hần chỉ luyện ngoại công mà thôi. Thực không ngờ Chu Báo còn luyện cả nội khí nữa.

- Người đã luyện ra nội khí?

- Đã luyện ra. Chỉ là thời gian luyện tập còn ngắn cho nên...!

Lời còn chưa dứt, lão Hình Đầu liền chộp lấy tay phải Chu Báo. Sau đó một đạo nội tức nóng bỏng đi vào mạch môn Chu Báo.

Thần sắc Chu Báo biến đổi, chưa có ý thức được điều gì, nhưng nội khí Ly Hỏa trong cơ thể đã tự động phản kích.

- Di! Hảo tiểu tử. Dĩ nhiên là nội khí hệ hỏa!

Cảm ứng được nội khí trong cơ thể Chu Báo phản kích, lão Hình Đầu liền cảm nhận được thuộc tính nội khí của Chu Báo. Cũng may mà lão Hình Đầu đã thu liễm, nếu không với tu vi của Chu Báo còn lâu mới chống đỡ nổi.

- Người vừa nói tỷ phu của người từng đi lính. Quân đội Đại Tấn đều thống nhất tu luyện Đại Lực Kim Cương khí công, môn khí công này chính là công pháp nhập môn thô thiển nhất. Vì sao người lại có thể luyện ra được thuộc tính hỏa?

Trong lời nói của lão Hình Đầu dĩ nhiên lộ ra một tia sắc bén.

- Ta ngay từ đầu cũng tu luyện Đại Lực Kim Cương khí công, tu luyện được một thời gian, tỷ phu lại dạy cho ta một môn công pháp khác tên là Ly Hỏa Tâm Pháp!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

33. Chương 33: Nội Tình Hùng Mạnh Của Ô Gia.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 33: Nội tình hùng mạnh của Ô gia.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Ly Hỏa Tâm Pháp?

Lão Hình Đầu nghe thấy bốn chữ này, sắc mặt ngưng trọng:

- Vì sao tỷ phu của người lại biết Ly Hỏa Tâm Pháp?

- Tỷ phu ta nói, Ly Hỏa Tâm Pháp là hãn ở trên chiến trường đoạt được, cũng chính là chiến lợi phẩm khi hãn giết chết một địch nhân.

- Cái này cũng có thể hiểu được!

Lão Hình Đầu gật đầu, suy nghĩ một hồi rồi nói:

- Ly Hỏa Tâm Pháp này là công pháp nhập môn của Hỏa Huyền Giáo, có rất nhiều đệ tử Hỏa Huyền Giáo tu luyện môn công pháp này. Hỏa Huyền Giáo cùng với triều đình Đại Tấn đang ở trong trạng thái như nước với lửa, việc xảy ra xung đột là chuyện bình thường. Tỷ phu người có thể đoạt được bản công pháp này cũng là chuyện bình thường, không có điều gì đáng ngạc nhiên. Chỉ là lá gan tỷ phu người cũng quá lớn đi, vậy mà hãn dám để người tu luyện môn công pháp này. Ly Hỏa Tâm Pháp tuy thô thiển, nhưng dù sao nó cũng là công pháp nhập môn tu luyện nội khí thuộc tính hỏa, ở phương diện thu nạp chuyển hóa nguyên khí hỏa thuộc tính rất huyền diệu, Đại Lực Kim Cương khí công tầm thường không thể nào so sánh được. Chẳng lẽ hãn không sợ người tẩu hỏa nhập ma mà chết?

Chu Báo nghe xong, trong lòng không ngừng cười khở. Thực ra Vương Thiên Lô đâu có dạy hãn. Rõ ràng là bản thân Chu Báo học trộm mà. Chỉ là chuyện như vậy cũng không thể nào nói ra cho người khác biết. Bản thân Chu Báo cũng chỉ có thể ở đây cười khở.

- Chỉ là như vậy cũng tốt, người tu luyện Ly Hỏa Tâm Pháp, cùng với võ học bản môn tương thích với nhau. Căn cơ cũng vững chắc. Nhưng điều này cũng khiến cho ta hao tổn không ít tâm tư.

Chu Báo nghe lão Hình Đầu nói đến đoạn sau, nhận ra được sự vui mừng trong giọng điệu của hãn. Mà nghe nói lão Hình Đầu không phải là một tượng sư bình thường. Chu Báo cảm thấy lão Hình Đầu giống như trường lão truyền công trong môn phái, không khỏi ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

- Người không cần kinh ngạc, tỷ phụ người truyền võ cho người, hẳn cũng đã nói cho người một ít sự tình trên giang hồ!

- Cũng có nói qua, thế nhưng những điều hẳn biết cũng không nhiều!

- Đây là tự nhiên, giang hồ là nơi vô cùng phức tạp. Bản thân hẳn chỉ là một quân nhân, làm sao lại có thể biết được quá nhiều sự tình trong chốn giang hồ!

Lão Hình Đầu chậm chậm nói.

- Lễ nào sư phụ, người kỳ thực là một đại cao thủ?

Chu Báo thấp giọng hỏi, nét mặt mang theo một chút thần bí. Lão Hình Đầu thấy vậy thì lắc đầu mỉm cười.

- Sư phụ đâu có là đại cao thủ gì! Ta chỉ là một gã đệ tử bình thường ở Ô gia. Chưa có xứng với hai chữ cao thủ!

- Ô gia?

- Đúng! Ô gia! Chính là chủ nhân xưởng rèn Ô gia, Ô gia Vân Châu!

Nhắc tới Ô gia, khí tức trên người lão Hình Đầu đột nhiên biến đổi, nguyên cả câu chữ, ngữ điệu cũng mang theo sự cung kính.

- Đến đây! Chu Báo! Để cho ta kể cho người một vài sự tình của Ô gia.

Ô gia Vân Châu, được thiên hạ công nhận là một thế gia tinh luyện kim loại, sinh ý thiết khí trải rộng khắp thiên hạ. Có thể nói là phú khả địch quốc. Để bảo trụ (giữ vững) được tài phú như vậy, tự nhiên cần phải có võ công cường đại và chỗ dựa vững chắc.

Nói đến đây, tựa như không thể không nói đến xuất thân của Ô gia. Năm trăm năm trước, tổ tiên Ô gia vốn là một thợ rèn bình thường. Chỉ là có tư chất cùng ngộ tính rất cao, lúc đó được Thiên Long nhìn trúng, thu làm đệ tử.

Hôm nay, Thiên Long chính là một trong tam đại môn phái ở Đại Tấn. Trong thiên hạ cũng là một đại môn phái, cao thủ nhiều như mây. Đồng thời cũng là người ủng hộ cho hoàng tộc Đại Tấn.

Tổ tiên Ô gia bắt đầu nhập môn, khổ tu mấy năm, võ nghệ đại thành, trở thành cường giả cửu phẩm thiên hạ đều biết. Đồng thời còn sáng lập ra cơ nghiệp Ô gia.

Luận võ công, Ô gia có võ học công pháp do lão tổ tiên truyền xuống. Luận chỗ dựa vững chắc, phía sau Ô gia có Thiên Long, mà những đệ tử trẻ tuổi kiệt xuất của Ô gia cũng thường bá nhập làm môn hạ đệ tử của Thiên Long, không ai dám trêu chọc?

Sở dĩ vì vậy mà mấy trăm năm nay, sinh ý Ô gia càng ngày càng lớn, chậm rãi phát triển trở thành Ô gia như ngày nay.

Có người muốn hỏi, Ô gia và Thiên Long có quan hệ gì! Cho dù năm trăm năm trước tổ tiên Ô gia có là đệ tử của Thiên Long đi chăng nữa thì vì sao vẫn còn che chở Ô gia cho tới bây giờ!

Cái này bắt nguồn từ sinh ý, nói đến sinh ý thì phải nói đến điều căn bản nhất: tiền tài.

Hôm nay, Thiên Long chính là đại môn phái thiên hạ đều biết. Môn hạ đệ tử nhiều vô số, bọn họ phải lo lắng cuộc sống sinh hoạt cho môn hạ đệ tử của mình. Khi tu luyện cần phải có linh dược, cần tài nguyên. Những thứ này từ đâu mà có?

Chung quy Thiên Long không thể nào suốt ngày phái đệ tử hạ sơn đi kiếm ăn, kiếm linh dược cùng tài nguyên. Thiên Long nhiều người như vậy, muốn thu thập đầy đủ cũng mất rất nhiều thời gian. Sở dĩ nói Thiên Long là đại phái giàu có, tất cả phần nhiều là do những thế lực phụ thuộc giúp Thiên Long mà có được tất cả.

Giống như một địa chủ đi thu tô vậy. Địa chủ có rất nhiều đất ruộng, chỉ là bọn họ sẽ không tự mình trông trọt, nhiều ruộng đất như vậy ngay cả bọn họ muốn cũng không thể nào làm hết. Chỉ có thể cấp cho tá

điền sử dụng, thế nhưng cứ mỗi một năm, địa chủ sẽ đến thu tô. Đây chính là lý do tại sao Thiên Long lại giàu có như vậy.

Ô gia chính là một thế gia phụ thuộc vào Thiên Long. Người đời xem sinh ý của Ô gia rất thịnh vượng mà cho rằng bọn họ rất giàu có. Toàn bộ tiền tài Ô gia kiếm được, có đến tám phần là hiếu kính với Thiên Long, coi như là nộp tiền bảo hộ.

Đương nhiên, Thiên Long cũng chỉ là một chỗ dựa vững chắc cho Ô gia mà thôi. Không có khả năng Ô gia gặp phải bất cứ chuyện gì Thiên Long đều ra tay can thiệp. Vô công tâm pháp tổ tiên Ô gia truyền lại cho hậu nhân không phải là để làm cảnh, Ô gia cũng có vũ lực của chính mình, hơn nữa rất mạnh là đằng khác.

Tổ tiên Ô gia là đệ tử của Thiên Long, tu luyện chính là công pháp của Thiên Long, Cửu Long Thần Hỏa Công. Cửu Long Thần Hỏa Công này tự nhiên cũng được truyền xuống cho hậu nhân. Ngoài môn công pháp này ra bản thân tổ tiên Ô gia còn từ trong một lần tinh luyện kim loại đồn ngộ ra cửu cửu tám mươi mốt Loạn Phi Phong chùy pháp, uy lực lớn vô cùng. Mà Cửu Long Thần Hỏa Công và Loạn Phi Phong chùy pháp đều trở thành thần công trấn tộc của Ô gia.

Ô gia thế lớn không gì sánh được, thế nhưng chân chính là tộc nhân cộng với những chi huyết mạch cũng chỉ có mấy nghìn người mà thôi.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

34. Chương 34: Chân Tuyển Đại Hội.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 34: Chân tuyển đại hội.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Những tộc nhân này không phải ai cũng có thể thành tài, hơn nữa nhà càng nhiều người, mâu thuẫn cũng rất nhiều, phiền phức cũng rất nhiều, nội đấu cũng không thiếu. Đặc biệt là tộc nhân chính dòng và các chi hệ khác. Sự tình bên trong Ô gia vô cùng phức tạp, càng ngày càng vi diệu cho nên bọn họ cũng cần ra bên ngoài tuyển nhận môn đồ bổ sung máu huyết. Dần dần, Ô gia giống như những môn phái trên chốn giang hồ, thu môn đồ một cách rộng rãi.

Từ trên một loại ý nghĩa nào đó, Ô gia được cho là một tá điền cực phẩm. Ngoại trừ việc trồng trọt giúp địa chủ thì chính bản thân họ cũng có chút đất. Chính là phú nông trong tá điền.

Môn đồ Ô gia thu nhận, tự nhiên không phải là học đồ. Dựa vào tài lực và uy thế của Ô gia, mấy trăm năm qua, tuyển nhận học đồ vô số. Trong đám học đồ, cũng có những người có tư chất rất tốt, ngộ tính cũng rất cao. Những môn đồ này sẽ được tu luyện công pháp nhập môn, sau đó lại tiến hành chọn những môn đồ ưu tú nhất trong đó, lại để bọn họ tu luyện công pháp cao thâm hơn.

Mà một vị tượng sư cũng chỉ là người có thể tu luyện công pháp nhập môn mà thôi. Nói cách khác một vị tượng sư ở Ô gia vẫn chỉ là học đồ. Không cách nào chân chính là đệ tử Ô gia.

Những người có thể tu luyện Cửu Long Thần Hỏa Công đối với việc nắm giữ nguyên lực thuộc tính hỏa có chút lý giải sâu sắc, đồng thời cũng có thể tu luyện chín thức đầu trong Loạn Phi Phong chùy pháp. Bọn họ mới chân chính là đệ tử của Ô gia. Tổ tiên Ô gia ngộ ra được bộ chùy pháp tinh luyện kim loại rất tinh thâm. Nếu như có thể vận dụng tùy tâm sở dục, tuy võ nghệ không cao nhưng con đường tinh luyện kim loại so với thợ rèn bình thường cũng không chỉ cao thâm hơn một bậc.

Những người này, là lực lượng trung kiên của toàn bộ Ô gia, cũng là lực lượng tinh nhuệ nhất. Lão Hình Đầu tựa như cũng là một người như vậy. Tuổi tác hắn đã lớn, đã có thể đảm nhiệm việc dạy dỗ môn đồ mới gia nhập. Đồng thời hắn còn có nhiệm vụ tìm kiếm nhân tài cho Ô gia.

Mà Chu Báo trước mắt là một người phi thường phù hợp. Thậm chí là nhân tài khó gặp. Tám tuổi, đã tu luyện nội khí. Không những thế lại là nội khí hỏa hệ có công hiệu giống hệt như Cửu Long Thần Hỏa Công. Đang trong thời gian học tập cùng tu luyện chùy pháp cơ bản. Thậm chí còn tiến vào trong trạng thái độn ngộ. Điều này cho thấy hắn ở trong lĩnh vực chùy pháp có tiềm chất cực cao. Một người như vậy, nếu như không bồi dưỡng tốt quả thực là một tổn thất đối với Ô gia.

Chu Báo lẳng lặng đứng đó, nghe lão Hình Đầu kể lại tất cả căn nguyên, hậu quả trong đó, trong lòng không khỏi âm thầm tắc lưỡi.

- Như tình huống hiện tại, lão Hình Đầu rất muốn ta gia nhập Ô gia. Ngẫm lại cho cùng Ô gia cũng là một lựa chọn không tồi. Tục ngữ có câu ‘đứng dưới đại thụ mà hóng gió mát’. Với những gì Ô gia có hiện tại, chính là một cây đại thụ lớn, bản thân ta có thể núp dưới bóng cây đại thụ này cũng không phải là chuyện xấu. Hơn nữa còn được người khác chỉ dạy võ công miễn phí. Không tồi! Không tồi!

- Ta nói những lời này, người nghe đều hiểu chứ!

Trong tai vang lên thanh âm trầm thấp của lão Hình Đầu, Chu Báo lạnh lẽo trả lời:

- Đệ tử nghe hiểu!

- Nghe hiểu là tốt rồi, người hiện tại có tính toán gì chưa?

- Tất cả do sự phụ làm chủ!

Chu Báo vội vàng nói. Đến lúc này coi như có tính toán khác thì cũng không thể nói là.

- Ân!

Lão Hình Đầu thỏa mãn gật đầu, sắc mặt cũng trở nên nghiêm nghị:

- Người vừa ở bên ngoài tới, nhưng rất nhanh đã đạt được yêu cầu của ta, dùng búa đánh thông cọc gỗ. Từ giờ về sau, người không cần cùng bọn họ tu luyện nữa. Người đã tu luyện Ly Hỏa Tâm Pháp, hơn nữa cũng luyện ra Ly Hỏa nội khí, điều này là một điều tốt. Cũng giảm cho ta không ít chuyện. Ta sẽ truyền Cửu Long Thần Hỏa Công cùng chính thức chùy pháp Loạn Phi Phong cho người. Được rồi tỷ phu của người thân là quân nhân, hắn là người cũng tu luyện Phá Sát Thiên Quân đi. Bộ quyền pháp này sát khí rất nặng, trong chiến trận có tác dụng lớn, thế nhưng hiện giờ người đang làm chính là luyện khí. Cho nên bộ quyền pháp không hề có tác dụng. Được rồi, ta cũng sẽ truyền cho người một bộ quyền pháp, một bộ quyền pháp luyện thể....!

Nói đến quyền pháp luyện thể, thần sắc lão Hình Đầu trở nên buồn bã:

- Người cứ tiếp tục tu luyện Hùng Ma Quyền. Nếu như hai năm sau người có thể thông qua chân tuyến gia tộc, liền có thể học tập quyền pháp đoán cốt.

- Quyền pháp đoán cốt?

Con mắt Chu Báo sáng ngời, Hùng Ma Quyền chính là quyền pháp luyện da. Hiện tại bản thân Chu Báo đã tu luyện đến mức cực hạn mà thân thể có thể chịu được. Thế nhưng đối với quyền pháp đoán cốt, Chu Báo cũng chưa có tiếp xúc qua. Thái Cực Quyền tuy cũng có công hiệu đoán cốt thế nhưng tác động của nó cùng với hiệu quả lại rất chậm.

- Sự phụ, có thể thông qua chân tuyến gia tộc là có thể được học quyền pháp đoán cốt?

- Ân! Chỉ cần người thông qua chân tuyến, liền trở thành đệ tử nội môn. Tự nhiên có cơ hội tu luyện quyền pháp đoán cốt!

- Chân tuyến đại hội là cái gì?

- Chân tuyển đại hội chính là đại hội Ô gia tổ chức hàng năm để chọn ra học đồ tinh anh. Phàm là những học đồ mười tuổi đều có tư cách tham gia. Quá trình chân tuyển rất nghiêm ngặt. Cho dù người rất khá nhưng cũng không thể sơ ý. Hai năm tiếp theo, người nhất định phải dụng tâm học tập, hiểu chưa!

- Đệ tử đã rõ!

Chu Báo cung kính nói.

Ngày qua ngày, thời gian cứ thế trôi qua, địa vị của Chu Báo ở trong xưởng rèn Ô gia cũng chậm rãi chậm rãi xảy ra biến hóa vi diệu.

Những học đồ ngày đó cùng luyện tập với Chu Báo vẫn ngày qua ngày dùng thiết chùy đóng lên cọc gỗ. Còn Chu Báo hiện tại đã trở thành trợ thủ trong tinh luyện kim loại thất. Đồng thời cũng bắt đầu thử chế tạo thiết khí đơn giản.

Tám mươi một đường chùy pháp Loạn Phi Phong của Ô gia chính là một loại kỹ xảo của nghề thợ rèn. Bất kỳ đệ tử nào của Ô gia cũng đều phải học. Cho dù là thiếu gia của Ô gia đi chăng nữa, cũng không hề có ngoại lệ, đều phải học làm thợ rèn. Bởi vì chỉ có thông qua phương thức như vậy, tài năng cùng với chùy pháp tinh thâm mới giúp cho tốc độ tu luyện nhanh hơn.

- Khi, khi, khi, khi...!

Những học đồ ở bên ngoài nhìn vào trong phòng tinh luyện kim loại với ánh mắt ước ao. Lúc này, Chu Báo giờ thiết chùy trên tay lên rồi đánh xuống phôi dao trên cái đe. Bên cạnh hắn chính là lão sư phụ Hình Đầu từng là tượng sư. Nhìn phương vị chùy đầu của Chu Báo hạ xuống, tần suất cùng lực đạo đả kích của thiết chùy khi gặt đầu, lúc lắc đầu. Những lúc lắc đầu, lão Hình Đầu lại mở miệng chỉ điểm những sai sót trong động tác của Chu Báo, đồng thời cũng nhắc nhở Chu Báo cần chú ý hơn.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

35. Chương 35: Phục Long Thảo.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 35: Phục Long Thảo.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Không chỉ những học đồ đang tu luyện ở bên ngoài, ngay cả các sư phụ ở xưởng rèn cũng không khỏi lộ ra ánh mắt ước ao.

- Lão Hình Đầu, lão tiểu tử nhà ngươi cũng quá bất công đi. Nhiều học đồ như vậy, ngươi lại chỉ dạy mỗi Chu Báo. Người khác sẽ có ý kiến a!

Một người tu luyện, một người chỉ dạy, bầu không khí vô cùng hòa hợp. Thành linh có một thanh âm mát hừng trừ phía sau truyền đến. Chu Báo không chút để ý, hắn vẫn tiếp tục làm việc của mình. Lão Hình Đầu quay người lại, nhìn Lâm đại quản gia, nét mặt lộ ra một tia bất mãn.

- Ta dạy dỗ ai là chuyện của ta. Những tiểu tử kia, ngày nào đó có thể giống như Chu Báo đả thông cọc gỗ, ta cũng sẽ dạy bọn chúng!

- Cũng đúng!

Lâm đại quản gia nở nụ cười, nhìn Chu Báo hết sức chăm chú. Trong mắt cũng hiện lên một tia tán thưởng:

- Lộ Thành, Phương đại quản sự, có việc tìm người!

- Lão Phương!

Lão Hình Đầu nghe xong, khẽ cau mày, có chút không thích, lẩm bẩm:

- Hắn không có ở Lộ Thành mà chạy tới vùng khi ho cò gáy làm cái gì?

- Ta đây cũng không biết, bộ dáng hắn rất thần bí, tựa hồ có chuyện gì đó rất quan trọng. Người tốt nhất nên nhanh chạy qua xem thế nào?

- Hảo!

Lão Hình Đầu gật đầu đáp, theo Lâm đại quản gia theo ra khỏi tinh luyện kim loại thất. Trước khi rời đi, lão Hình Đầu cẩn thận dặn dò Chu Báo:

- Chu Báo! Người ở chỗ này luyện tập cho tốt, biết không?

- Người thật coi trọng tiểu gia hỏa này nha!

Lâm đại quản gia và lão Hình Đầu đi được vài bước liền cười tươi nói.

- Hắn là một nhân tài hiếm có. Ta tin tưởng, chân tuyển đại hội hai năm sau, hắn nhất định có thể thông qua!

- Hai năm sau, hắn cũng vừa tròn mười tuổi. Như vậy phải đợi hai năm!

Lâm đại quản gia nhíu mày nói:

- Người cũng nói hắn là một nhân tài. Chân tuyển đại hội, học đồ Ô gia chỉ có ba lần cơ hội, vạn nhất hai năm sau hắn không có thông qua, chẳng phải lãng phí một cơ hội sao?

- Ta tin tưởng hắn nhất định có thể thông qua!

Lão Hình Đầu tràn đầy tự tin nói:

- Chẳng lẽ Lâm đại quản gia không có tin vào ánh mắt của ta?

- Không không không không! Ta vì sao không tin chứ. Chuyện giáo dục học đồ là việc của lão Hình Đầu người. Ta chỉ quản lý sinh ý, cái khác sẽ không can thiệp!

Lâm đại quản gia nói.

Một đường nói không ít chuyện, hai người đã đi tới chính sảnh. Lúc này trong chính sảnh có một đại hán mặc cẩm y, bộ dáng có chút nôn nóng!

- Lão Phương, thực không ngờ lão lại đến đây nha!

Thấy đại hán cẩm y, lão Hình Đầu rút cuộc cũng nở nụ cười, lớn tiếng nói.

- Lão Hình Đầu!

Đại hán mặc cẩm y nhìn thấy lão Hình Đầu cũng nở nụ cười, đi đến chào đón.

- Phương đại quản sự, để người phải chờ lâu!

Lâm đại quản sự tiến lên một bước nói.

- Không có chi, không có chi!

Phương đại quản sự liếc nhìn Lâm đại quản sự nói.

Lâm đại quản sự ngẫm hiểu, hắn để cho đám hạ nhân lui hết ra ngoài, ngay cả nha đầu hầu trà cũng bị đuổi ra ngoài. Lúc này trong sảnh chỉ có ba người.

- Lão Phương, người luôn luôn là người không có chuyện không chịu xuất hiện! Lúc này lại có chuyện gì nữa đây?

Ba người ngồi vào chỗ của mình, lão Hình Đầu cũng không có khách khí nói.

- Là chuyện của Nhị công tử!

Phương đại quân sự nói:

- Ta nghĩ các người cũng biết. Nhị công tử năm nay vừa tròn mười tuổi, đã bắt đầu sử dụng được dục đoán cốt!

- Được dục?

Lão Hình Đầu và Lâm đại quân gia gật đầu. Một thế gia như Ô gia, giống như một tông môn nhỏ vậy, bọn họ cũng ra sức thu thập các loại linh dược, chế thành các loại tễ thuốc, thang tễ, tẩy phạt toàn thân. Khi sử dụng được lực thẩm thấu vào gân cốt, kinh mạch trong cơ thể, bài trừ đi tạp chất, đề thăng tiềm lực, đặt cơ sở cho việc tu luyện sau này. Cứ như vậy, tương lai bọn họ sẽ làm ít công nhiều. Vô luận là nội công hay ngoại công đều tiến bộ cấp tốc, so với những người khác thì tốn ít khí lực hơn rất nhiều.

Thế nhưng khi sử dụng những dược dục này cũng cần phải chú ý, trên đời này tồn tại đủ loại phương thuốc nhằm vào những người có tuổi tác khác nhau, công hiệu của thuốc cũng khác nhau. Giống như võ học công pháp, các phương thuốc này đều nằm trong tay các đại môn phái, thế gia. Điều là vật không thể truyền ra ngoài. Người bình thường không cách nào tiếp xúc, coi như có tiếp xúc, cũng không có bản lĩnh đi sưu tập những dược liệu quý báu kia.

- Nhị công tử chính là thiên chi kiêu tử, tư chất cũng rất tốt. Hiện tại đã bắt đầu sử dụng được dục đoán cốt. Mà với tuổi của nhị công tử hiện giờ chính là thời khắc tốt nhất. Nhưng điều này thì có vấn đề gì?

Lão Hình Đầu không giải thích nói.

- Nguyên bản không có vấn đề gì, thế nhưng phụ nhân lại muốn bên trong tễ thuốc có thêm một loại thảo dược nữa!

- Thêm một loại thảo dược?

Lão Hình Đầu và Lâm đại quân sự đều thất kinh. Mỗi một loại tễ thuốc làm sao có thể tùy tiện thêm vào một loại dược thảo nào khác. Phương thuốc của tễ thuốc là do tổ tiên thông qua vô số thí nghiệm mới có được, thiên truy bách luyện mới thành công. Không chỉ nói là thêm một loại dược liệu, mà bớt đi một loại dược liệu trong đó thì nhiều ít cũng khiến cho tễ thuốc xảy ra vấn đề!

- Chẳng lẽ...!

Cũng là tâm tử Lâm đại quân sự linh động. Bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, sắc mặt nhất thời trở nên cổ quái.

- Không tồi! Chính là vị dược kia!

Thấy Lâm đại quân sự tựa hồ minh bạch, Phương đại quân sự cũng gật đầu nói:

- Phục Long Thảo!

- Phục Long Thảo?

Nghe thấy tên loại dược liệu, lão Hình Đầu mạnh mẽ chấn động, ngừng đầu nói:

- Nhị phụ nhân có được tin tức của Phục Long Thảo?

- Ân!

Phương đại quân sự gật đầu nói:

- Ngay ở trong Mãng Thương Sơn!

- Bên trong Mãng Thương Sơn đương nhiên là có Phục Long Thảo, nhưng chắc chắn ở chỗ có Phục Long Thảo sẽ có yêu thú thủ hộ. Người nói điều này có phần vô ích!

Nghe thấy Phương đại quân sự trả lời, lão Hình Đầu không khách khí phản bác. Nói cái rắm gì chứ, Mãng Thương Sơn lớn như vậy. Bên trong hiển nhiên mà có kỳ hoa dị thảo, còn cần hẳn phải nói ra hay sao?

Phương đại quân sự nhìn thấy sự oán giận trong lời nói của lão Hình Đầu. Nhưng Phương đại quân sự làm như không thấy, hần tiếp tục nói:

- Nhị phu nhân có được tin tức, gần sát biên giới Mãng Thương Sơn, ở một địa phương nào đó có ba gốc Phục Long Thảo!

- Thực sự!

Lão Hình Đầu và Lâm đại quân gia cả kinh nói.

Phục Long Thảo chính là thiên địa linh thảo nổi danh. Tác dụng chỉ có một chính là đề cao hiệu quả của tễ thuốc. Nếu như có thể dung nhập Phục Long Thảo trong tễ thuốc, chỉ ít có thể đề thăng được lực lên năm thành.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

36. Chương 36: Tranh Đấu.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 36: Tranh đấu.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Chính vì nguyên nhân này, mấy trăm năm qua, Phục Long Thảo trong thiên địa hầu như đã diệt tuyệt. Chỉ có những nơi thâm sơn cùng cốc, nơi chưa có dấu vết chân người, vô cùng khó tìm mới có được. Hiện tại nghe nói ở sát biên giới Mãng Thương Sơn lại có tới ba gốc Phục Long Thảo, hơn nữa lại có được địa chỉ chính xác, thực sự khiến cho người ta ngoài ý muốn.

- Nhị phu nhân làm sao biết được?

Lâm đại quân gia hỏi.

- Không biết! Chỉ là các người cũng rõ ràng. Nhị phu nhân xuất thân từ Thiên Long, tin tức của nàng tự nhiên cũng ở trong đó mà ra!

Phương đại quân sự bắt đầu nói.

- Ý tứ của người là, để chúng ta đi tìm Phục Long Thảo?

Lâm đại quân gia có chút chần chờ hỏi. Hắn là một người ngay thẳng, tuy rằng bản thân hắn cũng thuộc phe phái của nhị phu nhân. Thế nhưng bản thân hắn cũng hiểu được cân lượng của chính mình.

Thanh Dương trấn là địa phương nào. Chỉ là một địa phương khi ho cò gáy ở Vân Châu Đại Tấn. Làm quân gia ở một địa phương như vậy cũng không phải là có địa vị gì cao. Ở ở gia, làm điều gì cũng phải cẩn thận, nói năng cũng phải chú ý, bằng không Lâm đại quân gia sao lại chịu đến cái địa phương quý quái này làm quân gia làm chi. Trong chuyện này chính là cuộc tranh đấu giữa đại phu nhân và nhị phu nhân, hai tầng hạch tâm cao tầng tranh giành quyền lực, điều này ảnh hưởng đến việc lựa chọn gia chủ đời tiếp theo. Một tiểu nhân vật như bọn hắn làm sao có thể chen vào được.

Coi như bọn hắn giúp đỡ nhị phu nhân tìm được Phục Long Thảo thì làm sao đây? Nếu như để cho đại phu nhân biết thì chỉ cần người ta giơ ra cái ngón út thôi cũng nghiền nát bọn hắn rồi. Đến lúc đó, nhị phu nhân khẳng định không vì một quân gia nhỏ nhoi mà cùng đại phu nhân động đao thương.

Nghĩ thông suốt điểm này, sắc mặt Lâm đại quân gia sầm khổ vô cùng. Đồng dạng còn có lão Hình Đầu. Hắn tuy là một người thô thiển, nhưng không phải là một kẻ ngu. Loại chuyện này, hắn đương nhiên hiểu được.

Thấy biểu tình của hai người, Phương đại quân sự tự nhiên biết được hai người đang nghĩ gì. Trên thực tế, coi như chính hắn cũng không muốn tiếp nhận nhiệm vụ này.

Nhẹ nhàng lắc đầu, Phương đại quân sự nói:

- Ta biết tâm tư của các người! Thế nhưng không có biện pháp! Tất cả cũng vì chén cơm manh áo. Sự tình đến tình trạng này rồi, coi như không đồng ý, chẳng lẽ chúng ta còn có lựa chọn nào khác hay sao?

Nhất thời không khí trong chính sảnh trở nên âm trầm. Đích xác bọn họ không còn có lựa chọn nào khác.

Không biết chuyện thì không có gì để nói. Thế nhưng hiện tại bọn họ đều biết cả rồi, chẳng khác nào tự trói buộc bản thân. Bọn họ phải đưa ra một lựa chọn, là đại phu nhân hay nhị phu nhân. Trong trường hợp này muốn làm người trung gian, đứng ở giữa không đắc tội với hai bên là chuyện không thể nào xảy ra.

- Lão Phương a lão Phương! Người thật sự hại chết chúng ta rồi!

Trầm mặc nửa ngày, lão Hình Đầu rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên, căm tức nhìn chằm chằm lão Phương nói.

- Ta cũng không có biện pháp nào khác!

Sắc mặt Phương đại quân sự so với hai người bọn họ càng buồn hơn:

- Hơn nữa, chuyện tình lần này cũng không đáng sợ như trong tưởng tượng của các người. Người nghĩ rằng ta vì sao lại đến tìm hai người mà không phải đi tìm những người khác?

- Bởi vì chúng ta là người dễ bị lừa gạt!

Lão Hình Đầu không chút khách khí nói.

- Rắm! Bởi vì chuyện này cho tới bây giờ, toàn bộ Ô gia, ngay cả hai người các người thì cũng chỉ có bốn người biết!

- Bốn người?

- Đúng, chính là bốn người. Chúng ta ba người cùng nhị phu nhân nữa là bốn. Ngoài bốn người chúng ta ra thì không có người thứ năm biết được. Lúc này ta từ Lộ Thành chạy tới đây cũng phải ngụy trang mà tới. Không một ai biết được mục đích chính của ta là gì!

- Vì sao lại chọn chúng ta!

- Bởi vì nơi này cách địa phương có Phục Long Thảo gần nhất. Các người là người ở đây, hơn nữa cũng có quan hệ không ít với nhị phu nhân. Cho nên không tìm các người thì tìm ai?

Hai người một lần nữa không nói gì, bầu không khí lại lâm vào trầm mặc.

- Như vậy người chuẩn bị bao giờ xuất phát!

- Phải nhanh!

Phương đại quân sự nói:

- Miễn cho đêm dài lắm mộng. Vị trí Phục Long Thảo nhị phu nhân đã nói cho ta. Địa phương có Phục Long Thảo ở cách chỗ các người không xa. Chỉ cần chúng ta hành động nhanh chóng. Nhanh thì ba ngày, trễ thì năm ngày, nhất định sẽ tới tay!

- Phu nhân vì sao biết chuyện này?

Lâm đại quân gia có chút kỳ quái hỏi:

- Nàng chưa hề tới đây!

- Nhị phu nhân không có nói, chỉ là đừng quên xuất thân của nàng...!

Phương đại quân sự nhẹ giọng nói.

Nghe Phương đại quân sự nói như vậy, Lâm đại quân gia và lão Hình Đầu đều lộ ra bộ mặt hiểu rõ.

“Thái cực giả, vô cực nhi sinh, âm dương chi mầu dã, động chi tắc phần, tĩnh chi tắc hợp; vô quá bất cập, tùy khuất tựu thân, động cấp tắc cấp ứng, động hoãn tắc hoãn tùy, tùy biến hóa vạn đoan nhi lý duy nhất quán”

Bí quyết Thái Cực quyền này, Tiểu Báo Tử đã từng biết qua.

Kiếp trước của hắn, chỉ là một nhân viên công vụ nhỏ nhỏ, nào hiểu được cái gì mà võ nghệ, võ công chứ, học Thái Cực thứ nhất là vì tập thể hình, thứ nữa là để nịnh nọt lãnh đạo, vuốt mông ngựa thôi, trong võ công nhất đạo, căn bản chính là dốt đặc cán mai, vì vuốt mông ngựa, nên đã thuộc lâu lâu bí quyết tinh yếu của Thái Cực quyền này, cái này cũng không như tiểu hài tử bốn tuổi học Tam Tự Kinh vậy, chỉ là học vẹt thôi, căn bản không hiểu hàm nghĩa của nó là gì cả.

Giờ đến thế giới này, gặp Vương Thiên Lôi, học xong được một ít quyền pháp nội công, hơn nữa còn vô tình phát hiện được tác dụng kì diệu của Thái Cực quyền, nên nhận được tiện nghi rất lớn, nhưng dù sao cũng chỉ là tiện nghi thôi, cũng không có nghĩa là hắn thật sự hiểu rõ Thái Cực quyền, nhiều nhất chỉ là vì có được nội khí, cho nên mới khiến Thái Cực quyền phát huy ra công dụng chính thức thôi.

Vương Thiên Lôi thực lực không tệ, nhưng nhiều nhất cũng chỉ là võ giả nhị phẩm thôi, võ giả nhị phẩm, nói trắng ra thì chỉ mới vừa chạm đến cánh cửa của võ đạo thôi, Tiểu Báo Tử học được từ hắn cũng chỉ có hạn, chỉ có hai bộ nội công tâm pháp của quyền pháp thôi, tự mình u mê dần dần tu luyện, đến giờ xem như có được chút thành tích, nhưng thành tích này chỉ là biểu hiện về mặt lực lượng của hắn, chỉ là vẻ bề ngoài, không hiểu rõ bề sâu, đối với đạo lý quyền pháp chính thức, cũng không thông thấu, bởi vậy, hắn cũng không lý giải được võ học chi lý ẩn chứa trong bộ quyền pháp này.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

37. Chương 37: Thái Cực Chùy Pháp.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 37: Thái Cực Chùy Pháp.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Nhưng giờ thì không giống thế, hắn có lão Hình Đầu chỉ đạo, lão Hình Đầu này mặc dù không thông qua đợt chân tuyển thứ hai của Ô gia, trở thành đệ tử nội môn, nhưng cũng được xem là một trong những đệ tử tinh anh của Ô gia rồi, thế gia như Ô gia, thực lực của đệ tử tinh anh cũng không phải một gà mờ xuất thân từ bình nghiệp như Vương Thiên Lôi có thể sánh được.

Vương Thiên Lôi chỉ là học xong mấy bộ quyền pháp, nhưng chưa từng có người nào giảng quyền lý cho hắn cả, Ô gia, thì có giáo đạo chuyên môn chỉ dạy cho những đệ tử tinh anh này quyền lý, có thể nói, lão Hình Đầu, mới được xem là người trong võ lâm, đã chính thức bước vào cánh cửa võ lâm.

Chín chín tám mươi một thức Loạn Phi Phong Chùy Pháp là bất thế võ học do năm đó tổ tiên Ô gia ngộ ra được từ đả thiết dã luyện chi đạo (nôm na là luyện kim chi đạo ^.^), tuy rằng lão Hình Đầu chỉ biết chín thức trụ cột đầu tiên, nhưng trong chín thức này, lại cơ hồ ẩn chứa tất cả tinh hoa của Loạn Phi Phong Chùy Pháp, trên thực tế, chỉ sợ không có người nào nghĩ tới sau khi Loạn Phi Phong Chùy Pháp đại thành, cửu cửu quy nhất, hợp thành một thức Phá Thiên Chùy cuối cùng, chính là do chín thức cơ sở này tạo thành.

Đương nhiên, những chuyện này không phải Tiểu Báo Tử bây giờ có thể biết được, cũng không phải tượng sư có địa vị như lão Hình Đầu có thể hiểu rõ.

Hiện tại, chín thức chùy pháp này mang đến cho Tiểu Báo Tử hai chỗ tốt, một là tay nghề rèn sắt của hắn, Loạn Phi Phong Chùy Pháp này chính là được ngưng luyện ra được từ đả thiết dã kim chi đạo, sau khi luyện, tự nhiên tay nghề rèn sắt sẽ có đề cao rất lớn, thứ hai chính là Thái Cực quyền pháp của hắn.

Trong Thái Cực quyền có bốn loại chùy pháp (*), Bàn Lan Chùy, Phi Thân Chùy, Trừu Đế Chùy, Kích Địa Chùy, trước kia Tiểu Báo Tử không hiểu võ công, lại càng không hiểu chùy pháp, chỗ tốt lớn nhất mà Thái Cực mang lại cho hắn chính là giống như quyền pháp Luyện Thể vậy, còn có thể bổ sung trợ giúp hắn chiết xuất ra nội khí, không hơn gì nữa.

(*) “chùy” trong Loạn Phi Phong Chùy là dùng búa đập xuống còn “chùy” trong chùy pháp Thái Cực là tư thế quyền từ cao “nện” xuống.

Nhưng giờ lại không giống thế, hiện tại, sau khi học được chín thức chùy pháp, Thái Cực quyền của hắn đã sơ bộ có được năng lực công kích, nói cách khác, Thái Cực quyền này đối với hắn hiện giờ mà nói, đã không còn giới hạn trong luyện thể nữa, còn có thể trở thành thủ đoạn tấn công, đương nhiên, uy lực hiện giờ vẫn còn rất nhỏ, nhưng đối với Tiểu Báo Tử mà nói, thế đã đủ rồi.

- Hô -!

Thời gian dần qua, Tiểu Báo Tử thu lại Thái Cực quyền của mình lại, toàn thân giống như vừa được ngâm trong nước, tinh tế nhận thức lại lúc ban nãy mình diễn luyện Thái Cực, lúc diễn luyện đến chùy pháp thì cảm giác và tinh thần như hòa làm một, trên mặt lộ ra chút vẻ hưng phấn.

- Thì ra là thế, Chùy pháp Thái Cực này cũng là được diễn biến ra từ trong chùy pháp bình thường, nếu đã vậy thì một ít quyền pháp cước pháp trong Thái Cực, kỳ thật đều có lực công kích cường đại, chỉ là lý giải hiện giờ của ta đối với quyền ý còn chưa đủ sâu thôi, đợi thêm một thời gian nữa, nếu như ta có thể thông hiểu toàn bộ đạo lý của Thái Cực quyền này thì, thực lực của ta nhất định sẽ tiến bộ rất nhanh!

Nghĩ đến đây, hắn liền nhện không được trở nên vui vẻ

- Không biết lão Hình Đầu lúc nào mới trở về, hắn đã từng nói qua sẽ dạy ta bí pháp đoán cốt a, Ô gia này thật không hổ là đại thế gia, người có cấp bậc như lão Hình Đầu thế mà cũng có tư cách tu luyện quyền pháp đoán cốt, tuy rằng hắn tu luyện chỉ là quyền pháp đoán cốt bất nhập lưu, nhưng cũng hơn là không có gì a, hơn nữa quyền pháp luyện bì mà hắn dạy ta so với Hùng Ma Quyền phải cao minh hơn nhiều lắm, bất quá đáng tiếc, thân thể hiện giờ của ta đã đạt đến cực hạn của lứa tuổi, bây giờ không dùng được!

Trong lòng của hắn nghĩ đến, lại nhìn thoáng nhìn qua xiêm y ướt sũng toàn thân, không khỏi nở nụ cười

- Được rồi, đừng suy nghĩ nhiều như vậy, đi tắm rửa rồi ngủ thôi.

- Không biết lão Hình Đầu nghĩ gì nữa, mấy tên kia căn bản không đạt tiêu chuẩn mà cũng thu bọn hắn vào trong môn!

Tiểu Báo Tử đi đến phòng đám học đồ đang nghỉ ngơi, vừa đi vừa nghĩ.

Hắn là người đầu tiên dùng búa đả thông được cọc gỗ cho nên, cũng là người đầu tiên được đưa đến gian phòng chuyên dụng cho học đồ nhập môn

Điều kiện nơi này so với nơi lúc trước của hắn thì tốt hơn nhiều, bốn người một gian phòng, mỗi người đều có giường của mình, bốn người xài chung một cái bàn, một mình hắn ở nơi này đã hơn hai tháng, hơn nữa nhìn tiến bộ của những học đồ khác, hắn cho rằng, ít nhất trong vòng một năm, gian phòng này vẫn thuộc riêng mình hắn.

Thế nhưng không nghĩ tới, lão Hình Đầu trở về sau hơn hai tháng rồi đi, lại ngoài dự đoán của mọi người cho bấy tên học đồ nhập môn, tuy rằng biểu hiện của bảy người này quả thật ưu tú nhất trong đám học đồ, nhưng dù sao cũng không đạt đến yêu cầu trước kia của lão Hình Đầu, việc này khiến Tiểu Báo Tử rất nghi hoặc, chuyện xảy ra kế tiếp, lại càng khiến hắn cảm thấy cổ quái.

Lúc có người ngoài ở đây, lão Hình Đầu đối xử với hắn và những người khác như nhau, thậm chí còn rất nghiêm khắc với hắn, ngẫu nhiên còn có thể chú ý đến những chuyện vụn vặt nữa, nhưng nói lý ra, lại thường xuyên tìm mình, hỏi ý kiến, hỏi tình huống tu luyện của mình, lại còn chỉ đạo mình thập phần tận trách nữa chứ.

Việc này khiến Tiểu Báo Tử cảm thấy có chút bất an.

- Chẳng lẽ hần chộc phải phiền toái gì, muốn phải sạch quan hệ với ta, nên mới làm vậy? !

Cũng chỉ có thể mới giải thích được tại sao thái độ của lão Hình Đầu đối với mình lại trước sau không giống nhau như vậy, nhưng lão Hình Đầu đã là nhân vật số một số hai ở toàn bộ Thanh Dương trấn, Ô gia thiết khí phô rồi, ở Thanh Dương trấn này, người có thể gây phiền toái cho hần cũng không nhiều, chẳng lẽ là Lâm đại quản gia?

Cũng không đúng, Lâm đại quản gia trên danh nghĩa là long đầu lão đại của Ô gia thiết khí phô, nhưng hần chỉ phụ trách mảng tiêu thụ thôi, chuyện của hậu viện hần không thể quản được, hơn nữa gần đây, tâm sự của hần cũng rất nặng nề, chẳng khác gì lão Hình Đầu cả.

- Chẳng lẽ cả hai tên này đều chộc phải phiền toái?

Vấn đề này từ sau khi lão Hình Đầu và Lâm đại quản gia trở về vẫn luẩn quẩn trong lòng hần, bất quá, hần miễn cưỡng cũng được xem là loại người lòng dạ khoáng đạt, không nghĩ ra, cũng không ép buộc, cho nên, chỉ thì thầm trong đầu vài tiếng, liền không suy nghĩ thêm nữa.

Đi vài bước, đã đến được cửa phòng, đẩy cửa ra, ba người ở cùng hần đều đã ngủ say.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

38. Chương 38: Che Dấu.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 38: Che dấu.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Tiểu Báo Tử nhẹ nhàng bước vào, lấy ra một cái thùng gỗ, đi đến cái giếng cạnh phòng, bắt đầu tắm rửa.

Trước kia hần luyện Thái Cực quyền đều ở trong phòng tu luyện, nhưng sau khi có thêm ba người nữa đến, hần không thể không đổi địa phương, chính là một hòn non bộ có chỗ che lấp ngay sau hậu viện của Ô gia thiết khí phô.

Những ngày này, hần đã từ trong Loạn Phi Phong Chùy Pháp ngộ ra một chút ảo diệu của Thái Cực quyền pháp, nội tâm rất vui vẻ khoái hoạt, cho nên tắm rửa cũng có cảm giác thống khoái cả người, nếu như không phải sợ giờ đã là ban đêm, ảnh hưởng đến người khác, thì hần thậm chí còn muốn cất cao giọng hát một bài nữa kia.

- Oanh –!

Ngay khi Tiểu Báo Tử đang tắm rửa sảng khoái thì một tiếng vang thật lớn nổ tung bên tai hần, Tiểu Báo Tử giật nảy mình, ngẩng đầu nhìn lên, quái dị kêu lên một tiếng, quăng cái thùng đi, quay đầu bỏ chạy.

Một bên chạy, một bên hô to

- Cứu mạng ah, cứu mạng ah, giết người, giết người –!

Tiếng kêu thê lương vạch phá bầu trời, phá vỡ toàn bộ sự yên tĩnh của Thanh Dương trấn.

Lâm đại quản gia chỉ mặc một bộ đồ ngủ mỏng, toàn thân đầm máu, thân thể như bị đạn pháo bắn tung lên, bay vào trong nội viện, lăn hai vòng trên mặt đất, sau đó không còn chút tiếng động nào nữa.

Cũng đồng thời trong lúc đó, Tiểu Báo Tử hét lên, dùng hết lực lượng toàn thân mà hét, thật sự là hấn rất sợ hãi, cũng không muốn chết không minh bạch ở chỗ này.

Một bên kêu, Tiểu Báo Tử tháo chạy vào phòng, hấn biết rõ, ở trong phòng, có một cái cửa nhỏ phía sau, chỉ cần chui ra từ chỗ đó thì mình cũng không còn nguy hiểm gì lớn nữa.

Bất quá, nguy hiểm trong tượng tưởng của hấn cũng không đến, sau khi Tiểu Báo Tử tiến vào trong phòng, liền đánh thức ba người khác, sau đó, chính là một hồi gà bay chó chạy, ánh đuốc sáng trưng, thiết khí phô vốn yên tĩnh theo thời gian dần trở nên huyền não, lại qua một hồi, trong sân lại nữa nữa truyền đến vài tiếng kêu sợ hãi, sau đó, dần lắng xuống.

Tiểu Báo Tử cuối cùng cũng không nhảy ra ngoài từ cái cửa sau kia, bởi vì hung thủ căn bản không có hứng thú gì với hấn cả.

Mục tiêu của hung thủ rất rõ ràng, chính là Lâm đại quản gia và lão Hình Đầu, hai người hiện giờ cũng chết rồi.

So với Lâm đại quản gia mà nói, lão Hình Đầu chết thảm hơn rất nhiều, thi thể bị lợi khí cắt thành hai đoạn, sau khi chết, trong tay trái còn cầm một thanh thiết chùy ngăm đen, hai mắt trợn lên, chết không nhắm mắt.

Tuy rằng biểu hiện khác thường gần đây của lão Hình Đầu khiến Tiểu Báo Tử ẩn ẩn có cách nghĩ không tốt, nhưng hấn thật không ngờ kết quả lại thảm thiết như vậy, chứng kiến thi thể của lão Hình Đầu, trong tim Tiểu Báo Tử cảm giác chất đắng, thời gian ở chung với lão Hình Đầu tuy rằng không dài, nhưng bất tri bất giác, Tiểu Báo Tử đã xem hấn như thầy tốt bạn hiền rồi, hấn dạy mình rất nhiều thứ, giống như một sư trưởng vậy, tất cả những thứ hấn biết, hấn hiểu đều dạy cả cho Tiểu Báo Tử, hấn hi vọng Tiểu Báo Tử có thể thông qua chân tuyến Ô gia, hoàn thành tâm nguyện của hấn, nhưng không đợi hấn thấy được ngày hôm đó thì đã chết thê thảm như vậy rồi, việc này khiến lòng hấn không dễ chịu lắm, đương nhiên, đối với gã hung thủ không biết tên kia, Tiểu Báo Tử cũng đã hận hấn đến thấu xương.

- Mười năm, nhiều nhất là mười năm, ta nhất định sẽ tìm ra người, sau đó cũng giống như ngày hôm nay, chém người thành hai khúc.

Tiểu Báo Tử thảm thê trong lòng, bất quá, chuyện xảy ra kế tiếp, lại khiến hấn không dám biểu lộ ý nghĩ của mình ra ngoài, thậm chí, ngay cả một tia tình cảm bi thương cũng không dám toát ra ngoài.

Lâm đại quản gia và lão Hình Đầu là người phát ngôn của Ô gia thiết khí trong Thanh Dương trấn, bọn hấn chết rồi, ở Thanh Dương trấn có thể nói là một thiên đại chuyện lớn, sinh ra hiệu ứng oanh động rất lớn, Phủ nha tự nhiên cũng không dám lãnh đạm, dù sao cũng là người của Ô gia nha, đã điều tra một phen rất là oanh oanh liệt liệt, là người đầu tiên trông thấy mọi chuyện, Tiểu Báo Tử tự nhiên cũng bị gọi đến hỏi vài lần, bộ dáng như thê quyết phải đưa đối thủ vào vòng pháp luật vậy.

Nhưng nhắc đến cũng kỳ, sau khi đại quản gia và tượng sư mới xuất hiện ở Thanh Dương trấn, chuyện này bị nhanh bị đè ép xuống, đổ cho giặc cỏ gây nên, đại quản gia và tượng sư mới tới kia thậm chí còn tìm ra được căn cứ chính xác việc hai người Lâm đại quản gia và lão Hình Đầu tham ô đại lượng tiền ngân của Ô gia thiết khí phô ở Thanh Dương trấn, khiến mọi người kinh ngạc một hồi, qua một thời gian ngắn nữa, sự tình liền dần phai nhạt, ngoại trừ trở thành đề tài nói chuyện khi trà dư tửu hậu ra thì không còn ai nhắc tới nữa.

Kết quả như vậy không khỏi khiến Tiểu Báo Tử sinh lòng cảnh giác, từ đó ngửi được một tia hương vị của âm mưu.

Bình thường mà nói, trong thế gia lớn như Ô gia, xảy ra chuyện như vậy, đừng nói là tự giới nước bẩn cho mình mà đè ép sự tình xuống, cho dù là lão gia trong phủ nha có chút lãnh đạm thì bọn hấn cũng là sẽ không bỏ qua, không như thế, nào còn đâu tôn nghiêm của thế gia chứ, nào giống như Ô gia?

Làm như vậy, chỉ có một cách giải thích, đó chính là Ô gia muốn che dấu chuyện này, cho nên mới làm như vậy.

Vì sao phải che giấu?

Tiểu Báo Tử không biết, hắn cũng không muốn biết, ít nhất hiện giờ, trước khi hắn có được năng lực có thể tự bảo vệ mình, hắn không muốn biết.

Trải qua một thời gian ngắn, sự tình lắng xuống, Tiểu Báo Tử lại nhớ tới cuộc sống yên bình lúc trước, bởi vì lúc trước lão Hình đầu đã cố gắng phỉ sạch quan hệ với Tiểu Báo Tử nên trong chuyện này, hắn ngoài việc bị phỉ nha gọi đến hỏi vài chuyện ra, cũng không có phiền toái gì cả, hơn nữa tư chất bản thân cũng không tệ, thuộc loại đứng đầu trong đám học đồ, bởi vậy theo thời gian trôi qua cũng được tượng sư mới trọng dụng và tín nhiệm.

Việc này giống như trường học kiếp trước của Tiểu Báo Tử vậy, lão sư chung quy vẫn ưu thích đệ tử có tính tình tốt, coi như là thay đổi một chủ nhiệm và lão sư mới thì cũng vậy thôi.

Cho nên, cuộc sống của Tiểu Báo Tử vẫn trôi qua tương đối thoải mái, khác với lão Hình Đầu bị phỉ tay phải, tượng sư Tần Tuyền Long mới này là một võ giả tượng sư có tu vị Tam phẩm chính thức, chính trực tráng niên, ngoại trừ một thân võ nghệ không tầm thường ra, hắn còn am hiểu âm khí, có tài ném phi tiêu rất giỏi, Tiểu Báo Tử đã từng thấy hắn rung tay lên, ba miếng phi tiêu đều dính vào hồng tâm ở ngoài trăm thước, trong nội tâm không khỏi rất hâm mộ.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

39. Chương 39: Đây Đây Phải Là Dao Phay ?

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 39: Đây đây phải là dao phay ?

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Mà Tần Tuyền Long thì vì ngộ tính của Tiểu Báo Tử thực sự quá cao, chín thức chùy pháp và mấy bộ quyền pháp luyện bì (da) kia đối với hắn mà nói một chút khó khăn cũng không có nên dứt khoát truyền thủ pháp âm khí phi tiêu cho Tiểu Báo Tử, dù sao đây cũng không phải là thần công tuyệt thế gì cả.

- Soạt soạt soạt –!

Ba tiếng tiêu vang lên, ba cái phi tiêu gắt gao dính vào hồng tâm.

- Tốt, tốt, tốt!

Tần Tuyền Long ở một bên kêu liên ba tiếng tốt, trên mặt nhin không được lộ ra vẻ tán thưởng.

Hắn làm tượng sư giáo tập cũng được hơn mười năm rồi, nhưng chưa bao giờ thấy qua học đồ có tư chất và ngộ tính tốt như Tiểu Báo Tử, những thứ khác không nói, chỉ riêng phi tiêu, luyện tập không đến ba tháng, đã nằm lòng tất cả các thủ pháp rồi, phi tiêu ném ra bách phát bách trúng, cách 30 trượng, nhắm mắt cũng có thể ném trúng hồng tâm, việc này khiến trong lòng hắn vừa cao hứng lại vừa xấu hổ.

Bởi vì hắn trọn vẹn luyện tập vài chục năm, mới đạt tới cảnh giới như Tiểu Báo Tử hiện giờ.

- Trách không được nghe nói lão Hình Đầu lúc trước đối với tiểu tử này cũng có vài phần coi trọng, mẹ nó, ai gặp phải học đồ như vậy cũng có vài phần coi trọng thôi, hắn mới tám tuổi ah, tiền đồ của tiểu tử này thật là không thể hạn lượng, chân tuyền của gia môn đối với hắn mà nói căn bản không thành vấn đề, thậm chí hắn còn có thể thông qua tuyển chọn cuối cùng kia, thành tựu tương lai khẳng định cũng cao hơn chúng ta rất nhiều, chỉ cần hiện giờ đối tốt với hắn một chút, về sau hắn thành nhân vật lớn, chỉ cần hơi chiếu cố chúng ta một chút, chúng ta cũng đã được hưởng thụ vô cùng rồi!

Ôm tâm tư như vậy, Tần Tuyền Long đối với việc dạy bảo Tiểu Báo Tử càng thêm ra sức, có thể nói là không biết không nói, biết gì nói nấy không lừa gạt, ngôn vô bất tấn.

- Sư phụ, đây là vài thanh dao phay ta mới rèn gần đây, người xem xem, thế nào!

Sau khi hoàn thành một ngày huấn luyện, Tiểu Báo Tử từ trong phòng kim loại lấy ra vài thanh dao như tuyết trắng, giống như đưa vật quý đến trước mặt Tần Tuyền Long, dù sao từ góc độ nào đó, đối với học đồ như bọn họ mà nói, loại vật như võ công chỉ là phụ, rèn sắt mới là chính.

- Ah -!

Tần Tuyền Long lúc này cũng ý thức được điểm này, nhận lấy dao phay do Tiểu Báo Tử đưa tới.

- Ồ? !

Tần Tuyền Long vốn không để ý lắm trong lúc lơ đãng lau nhẹ lưỡi dao sáng như tuyết, sau đó, ngón tay mảnh liệt bắn lên, một tia máu rỉ ra từ tay của hắn.

- Lưỡi dao thật sắc bén!

Trong nội tâm Tần Tuyền Long cả kinh, hai tay buông xuống, chém về phía cột gỗ khảo thí một đao.

Xoát! một tiếng, cái cọc gỗ kia trong nháy mắt liền biến thành hai đoạn, lông mày Tần Tuyền Long nhảy dựng lên

Cái này nào phải dao phay chút, rõ ràng chính là một hung khí mà, nếu thật sự cầm cái này đi thái thịt thì chỉ sợ không chỉ đồ ăn bị cắt, mà ngay cả cái bàn cũng bị phân thành hai nửa mất.

Nghĩ tới đây, hắn để cái dao phay này qua một bên, nói

- Đây là do người chế tạo sao.

- Đúng vậy!

Tiểu Báo Tử gật gù đầu, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười đắc ý, có thể dùng tài liệu chế tạo dao phay chế tạo ra dao phay so với vũ khí tinh phẩm còn sắc bén hơn, đủ để thấy thiên phú của hắn về mặt đã thiết đã luyện tới nơi tới chốn rồi.

Phải biết rằng, Ô gia thiết khí phô kinh doanh các loại sinh ý thiết khí, nhờ từ cái búa cái cuốc của người nông dân, cái kéo, dao phay mà người dân hay dùng, lớn đến binh khí thiết giáp trong quân đội, không gì không có, có thể nói là quân phẩm dân phẩm một tay trao lấy, tất cả vật liệu bằng sắt trên đời này đều có, gần như là thôn tóm tắt cả thị trường.

Chính bởi vì như thế, các loại thợ rèn của Ô gia cũng được phân làm hai loại lớn, một loại là chuyên môn chế tạo binh khí giới, loại khác thì chế tạo khí cụ dân dụng, cả hai phân biệt rõ ràng, bất quá, địa vị của người chế tạo quân dụng khí giới với chế tạo dân dụng phẩm thì cao hơn nhiều.

Dù sao yêu cầu của quân dụng khí giới nếu so với dân dụng khí giới thì cao hơn rất nhiều, mỗi một cỗ binh khí thiết giáp đều có quan hệ đến tánh mạng của một binh sĩ, cho nên, Ô gia thiết khí phô cũng không thể không cẩn thận, trong Ô gia thiết khí phô có thợ rèn chuyên môn chế tạo loại binh giới này, những thợ rèn này dù không phải là tượng sư, nhưng cũng là thợ thủ công có ít nhất tầm mười năm kinh nghiệm.

Thứ như binh khí, không chỉ có quân đội cần, người trong giang hồ cũng cần, cho nên, loại thứ ba của Ô gia thiết khí phô là chế tạo binh khí cho người trong giang hồ, vì người giang hồ chế tạo binh khí khác với hai loại trước, đại đa số người giang hồ du tẩu giang hồ đều thuộc về loại bất nhập lưu, đối với binh khí cũng không quá chú ý, chỉ cần sắc bén rắn chắc là được, loại binh khí này cũng không cần tượng sư chế tạo, chỉ cần một ít thợ rèn có thủ pháp thuần thực là được, thứ mà Ô gia không thiếu nhất chính là người như vậy, nhưng có một ít nhân vật thành danh, yêu cầu đối với binh khí rất cao, cần phải làm theo yêu cầu bản thân, lại có rất nhiều yêu cầu, nhưng yêu cầu này một ít tượng sư bình thường không thể nào làm được, may mắn, người như vậy cũng không nhiều, cho nên lượng nhu cầu cũng không lớn, lấy nội tình có đại tượng sư của Ô gia, đủ để thỏa mãn nhu cầu.

Thiết khí phô nhỏ ở Thanh Dương trấn này thuộc về loại có địa vị thấp nhất trong số Ô gia thiết khí phô, cấp bậc cũng thấp nhất, chỉ có một tượng sư, hơn nữa còn là giáo thụ, bình thường căn bản sẽ không xuất thủ, cũng chỉ làm hai loại mua bán, một loại là thiết khí dân dụng bình thường, loại khác chính là binh khí cho người giang hồ bình thường.

Cho nên, sư phụ dạy rèn ở đây cũng được chia làm hai loại, bất quá, yêu cầu của chế tạo binh khí luôn luôn cao hơn các loại như dao phay rất nhiều, bởi vậy, đãi ngộ của bọn hắn cũng hơn những người khác nhiều lắm, những thứ khác không nói, chỉ tiền công thôi, đã cao hơn gấp đôi so với chế tạo thiết khí dân dụng rồi.

Học đồ như Tiểu Báo Tử vốn không có tiền công, thiết khí phô tạo điều kiện cho người ăn, tạo điều kiện cho người mặc, còn dạy tay người nghệ, người còn muốn tiền công? Cái này quá không có lương tâm đi chứ?

Bất quá, không có tiền công, nhưng lại có ban thưởng, nếu như người có thể chế tạo ra một ít đồ vật tinh phẩm, thiết khí phô sẽ ban thưởng cho người, ban thưởng bao nhiêu thì còn phải cân nhắc đến vật do người chế tạo, đương nhiên, trong đó cũng có ý tứ động viên, động viên những học đồ này có thể dụng tâm học nghệ, tạo ra tinh phẩm nhiều hơn nữa, tự nhiên, những thứ gọi là tinh phẩm này, chỉ là đồ dân dụng thôi, về phần các loại binh khí, cũng chỉ có những học đồ xuất xứ, chính là những thợ rèn chính thức mới có thể tạo ra thôi, trong Ô gia thiết khí phô, cũng có một điều quy định, một gã học đồ, chỉ cần có thể chế tạo ra một kiện binh khí hợp cách, liền có thể thoát khỏi thân phận học đồ, trở thành một gã thợ rèn, có thể nhận tiền công.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

40. Chương 40: Thời Gian Thoải Mái.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 40: Thời gian thoải mái.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Bình thường mà nói, từ học đồ đến thợ rèn hợp cách, người bình thường ít nhất phải trải qua thời gian năm năm, mà tên Tiểu Báo Tử này mới đến nửa năm, đã có tiêu chuẩn như vậy rồi, quả thực khiến Tần Tuyền Long giật mình không thôi, bất quá giật mình thì giật mình, nhưng nhìn tiêu chuẩn của thanh dao phay trong tay, Tần Tuyền Long liền cho rằng tiêu chuẩn rèn của tên Tiểu Báo Tử này đã đạt đến trình độ binh khí, đồng thời cũng từ đó nhìn ra tiền đồ tương lai của tiểu tử này so với mình thì sáng sủa hơn nhiều, nếu đã vậy, chẳng bằng hiện giờ bán cho hắn một nhân tình, ngày sau có lẽ có trợ giúp với mình.

Với tư cách một trong những người phát ngôn của Ô gia thiết khí phô, hắn đối với lai lịch của Tiểu Báo Tử tự nhiên rất nhanh rõ ràng, tiểu tử này xuất thân sơn thôn, sở dĩ đến Ô gia làm học đồ, chẳng qua là vì trong nhà bọn hắn có quá nhiều nam đinh, không thể nuôi nổi, cho nên mới chọn cách rời đi, tiến đến trở thành học đồ, lúc ấy cũng không ai nghĩ tới, tiểu tử này dĩ nhiên là một thiên tài.

Bất quá coi như là thiên tài, hiện giờ hắn cũng là một đứa bé thôi, muốn lấy được thành tựu gì đó cũng là chuyện của tương lai, hiện tại, hắn chỉ làm một tiểu tử nghèo thôi, nếu như ở thời điểm này, giúp đỡ hắn một phen, không khác nào đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, cho nên, Tần Tuyền Long mới làm ra quyết định như vậy. Theo hắn thấy thì, Tiểu Báo Tử dù thiên tài thế nào, cũng chỉ là tiểu hài tử tám tuổi thôi, nhất định sẽ vì chuyện này mà cảm kích mình.

Tiểu Báo Tử quả thật rất cảm kích hắn, bất quá cũng không có cảm kích đến nước mắt xối xả như trong tượng tượng của hắn, hắn có trí nhớ hai kiếp đương nhiên không khó nhận ra Tần Tuyền Long có chủ ý gì, bất quá, loại chuyện này đối với tất cả mọi người đều lợi, không nhận mới là lạ.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, cách lúc Tiểu Báo Tử thành công thoát khỏi thân phận học đồ, trở thành thợ rèn hợp cách đã hơn nửa năm rồi.

Trong thời gian hơn nửa năm này, Tiểu Báo Tử trôi qua rất thoải mái, tiền công một tháng của thợ rèn ở toàn bộ Thanh Dương trấn cũng coi như là thượng đẳng, cho dù có một phần lớn hắt dùm để phụ cấp gia đình, nhưng còn lại cũng đủ để hắt trải qua sinh hoạt thoải mái, hưởng chi, trong Ô gia thiết khí phò này còn có cả tiền thưởng nữa.

Trải qua kiếp sống rèn sắt hơn nửa năm, ở phương diện chế tạo binh khí, Tiểu Báo Tử về cơ bản đã kết hợp được lý luận và thực tế, luận tay nghề, trong toàn bộ Ô gia thiết khí phò cũng được xem là loại một loại 2

Tần Tuyển Long trông thấy tiến bộ của hắc kinh hãn không thôi, làm ra quyết định giống với lão Hình Đầu ngày đó, bảo Tiểu Báo Tử sau khi đầy mười tuổi, tham gia vòng chân tuyển thứ nhất của toàn bộ Ô gia, hắc tin tưởng, lấy tiêu chuẩn hiện tại của Tiểu Báo Tử, đủ để trong chân tuyển trở hết tài năng, hơn nữa tuổi của hắc, nhất định sẽ được Ô gia coi trọng, trở thành thành viên trung tâm của Ô gia.

Tiểu Báo Tử minh bạch, chính mình sở dĩ xuất sắc như thế, có hai nhân tố mấu chốt, chủ yếu nhất vẫn là một lần đồn ngộ trong khi đang nện cọc gỗ ở hậu viện, một lần đồn ngộ kia, khiến hắc thu được rất nhiều lợi ích, đối với tiết tấu và độ mạnh yếu lúc đập đều đã có một lý giải hoàn mỹ, sau đó trong một đoạn thời gian rất dài, Tiểu Báo Tử đã từng vô số lần thử để mình tiến vào loại trạng thái đó, nhưng kết quả đều là không công mà lui, chỉ có thể buông tha cho, thậm chí, nếu như không phải duy trì ánh mắt của mình trong loại trạng thái quý dị đó thì hắc thậm chí cũng không thể hoàn toàn nắm giữ được những gì đạt được trong một lần đồn ngộ kia của mình.

- May mắn là ánh mắt của ta đủ biến thái.

Tiểu Báo Tử đi trên đường cái, hít thở không khí tươi mát, cảm thụ ánh mặt trời ôn hòa, khoe miệng nhếch lên vẻ tươi cười đắc ý.

Một nhân tố khác chính là Ly Hỏa tâm pháp của hắc, môn công pháp này là hành hỏa công pháp, tuy rằng cấp bậc không cao, nhưng lại tăng lên sự nắm giữ với hỏa hầu nhiệt độ của Tiểu Báo Tử, thợ rèn bình thường, chỉ dùng kinh nghiệm để nắm giữ hỏa hầu, Tiểu Báo Tử lại không như thế, hắc có Ly Hỏa nội khí trong người, có thể tùy thời lợi dụng hành hỏa nội khí của mình để dò xét hỏa hầu nhiệt độ, cái này so bằng vào kinh nghiệm thì trực tiếp nhiều hơn.

Cho nên, hắc đối với cuộc sống hiện giờ của mình thập phần thỏa mãn.

Có thể không thỏa mãn sao? Có đầy đủ tiền tiêu, lượng công việc lại không lớn, còn có thể học được võ học mình thích nhất, trên đời còn có chuyện gì thoải mái hơn nữa?

Không có.

Ít nhất Tiểu Báo Tử cảm thấy không có.

Lượng công việc của thợ rèn chế tạo binh khí ở Ô gia thiết khí phò cũng không lớn, dù sao ở nơi quỷ quái này, cũng không tiêu thụ nhiều binh khí lắm, công tác từng tháng của mỗi thợ rèn có định lượng cả, chỉ cần người một tháng có thể chế tạo ra mười kiện binh khí hợp cách là được, cuối tháng thu hàng, nhưng lúc còn lại, sẽ không quản người làm gì, mười kiện binh khí, cái này đối với Tiểu Báo Tử mà nói rất nhẹ nhõm, về cơ bản chỉ cần nửa tháng là xong rồi, hơn nữa chất lượng lại thuộc về loại tốt nhất trong tất cả các binh khí.

Về phần thời gian còn trống, chính là của hắc rồi, bởi như vậy, hắc liền có rất nhiều thời gian để rèn luyện võ công.

Bất quá, nửa năm này, hắc chủ yếu vẫn đặt tâm tư vào lĩnh ngộ Thái Cực quyền và chiết xuất Ly Hỏa nội khí, dù sao điều kiện thân thể của hắc vẫn quá nhỏ, qua năm này mới chỉ được chín tuổi thôi, hắc không muốn vì luyện thể quá độ mà làm thương tổn đến căn bản thân thể.

- Aiz, nếu ta có thể có được thủy như trong sách thì tốt rồi!

Nửa năm qua, ngoại trừ luyện công ra, việc hắc làm nhiều nhất chính là mua sách, mua sách điên cuồng, dù sao hắc hiện giờ cũng không thiếu tiền, hơn nữa giá tiền của sách cũng không đắt.

Mục đích mua sách của hắn rất đơn giản, chính là để hiểu rõ hơn về thế giới lạ lẫm thần kỳ này.

Tục ngữ nói rất đúng tú tài không ra khỏi cửa, liền biết chuyện thiên hạ.

Dựa vào cái gì?

Chính là dựa vào sách vở, đạt được tri thức từ trong sách.

Thanh Dương trấn mặc dù là một địa phương nhỏ bé, người biết chữ cũng ít, cho nên, cũng không ai nguyện ý làm sinh ý ít thu nhập như vậy cả.

Cơ hội duy nhất để hắn mua được sách chính là ngày đầu và ngày mười lăm hằng tháng, lúc đó thất lí bát hương đều đến Thanh Dương trấn để đi chợ, có thể mua được sách.

Tuy rằng không nhiều lắm, nhưng cũng đủ để hắn có chút hiểu rõ với thế giới này.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

41. Chương 41: Phiên Chợ.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 41: phiên chợ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Ô, đây không phải là Tiểu Báo Tử sao? Lại đây mua sách hả? !

Hôm nay đã đến ngày mười lăm, là thời gian đi chợ, hai bên đường Thanh Dương táopj, đều là khách vãng lai bày hàng bán, đương nhiên, đây cũng là cơ hội cho phủ nha và hắc long hội ở Thanh Dương trấn vơ vét.

- Đúng vậy a Trương đại ca, hôm nay người có gì tốt không!

Trông thấy đại hán cười hì hì đến trước mặt chào hỏi Tiểu Báo Tử cũng cười cười, đại hán này gọi là Trương Dũng, chính là một gã tiểu đầu mục của Hắc Long hội, cơ hồ mỗi tháng đúng lúc này, đều đi thu phí bảo hộ, cứ tự nhiên như là phủ nha thu thuế vậy, Tiểu Báo Tử mấy tháng nay cứ đúng lúc này, đều chạy đến đường này, tự nhiên cũng nhận thức được.

Trương Dũng cũng biết, Tiểu Báo Tử tuy rằng nhỏ tuổi, nhưng lại là một Ô thị môn đồ có tiền đồ vô lượng, Ô gia thiết khí phô lại là thế lực khó gây nhất ngoài phủ nha ở cái Thanh Dương trấn này, cho nên cũng không dám đắc tội, gặp phải trên đường, cũng gật đầu chào hỏi, coi như là cũng có một chút giao tình.

Cáo từ Trương Dũng, Tiểu Báo Tử tiếp tục đi về phía trước, đi qua một đầu phố, Tiểu Báo Tử đã nghe được một hồi thanh âm rao hàng quen thuộc, trên mặt không khỏi lộ ra một tia vui vẻ ôn hòa, đây là Vương Thiên Lôi mang theo một đám thợ săn đến chợ rồi, theo thu hoạch tăng nhiều, ngoại trừ con mồi đã thống nhất bán cho thương hội ra, các nhà khác đều có thừa lại, đám thợ săn, mỗi khi gặp phải lúc đi chợ, đám thợ săn đều sẽ mang như con mồi này ra chợ bán, việc này tự nhiên là lấy Vương Thiên Lôi làm chủ, bất quá việc này khác với buôn bán với thương hội, chỉ là buôn bán nhỏ lẻ, mọi người tụ cùng một chỗ, tránh phải chịu thiệt thòi, sau khi bán xong hàng, mượn cơ hội phiên chợ, nhưng nam nhân này cũng sẽ đi dạo một vòng, vì bà nương của mình mua một ít vật lưu niệm, đây cũng là chuyện thường tình của con người.

Đại ca của Tiểu Báo Tử đương nhiên cũng ở trong đó, trong nửa năm qua, mỗi lần tiền công của Tiểu Báo Tử đều thông qua biện pháp như vậy để giao cho hắn, để hắn mang về nhà phụ cấp cho gia đình.

- Nhiều như vậy? Cầu Đản tử, người có đủ dùng không? !

Đại ca của Tiểu Báo Tử trông thấy Tiểu Báo Tử đưa qua túi tiền, sau đó bắn khoắn một chút, trên mặt cả kinh, sức nặng của túi tiền đó, đã vượt qua cả nửa năm thu vào của hắn rồi.

- Ta đã đủ rồi, tháng này vận khí tốt, rèn được thêm vài món, khen thưởng cũng nhiều hơn!

Tiểu Báo Tử không thèm để ý nói.

- Ha ha, hiện giờ Cầu Đản tử cũng là trụ cột trong nhà rồi!

Mấy thợ săn ở một bên sinh ý không tệ, tâm tình tự nhiên cũng rất nhẹ nhàng, nghe được hai huynh đệ hỏi đáp, liền mở miệng vui đùa.

- Đúng vậy a đúng vậy a, Tiểu Báo Tử, trong thôn ta người rất có tiền đồ, cũng đã lên làm thợ rèn rồi, không bằng để ta làm mai giúp người cho, tiểu nha đầu của cậu gia ta tuổi cũng sàn sàn người lớn lên lại mặt mà. . . !

- Cho dù muốn cũng không đến phiên cậu gia người đâu, con gái của tiểu chủ nhà ta cũng không tệ ... !

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người người một lời ta một câu khiến Tiểu Báo Tử đỏ bừng cả mặt.

- Đủ rồi đủ rồi!

Mọi người cười đùa một hồi, Vương Thiên Lô nói

- Các người nguyên một đám đều đã lớn cả rồi, còn ở chỗ nào làm loạn với tiểu hài tử nữa!

- Chu đại ca, chỉ đùa một chút thôi mà, bắt quá ta cũng nói thật, Tiểu Báo Tử mặc dù nhỏ, nhưng cũng có thể kết hôn mà!

- Đúng vậy a đúng vậy a!

Mọi người lại phụ họa một hồi.

- Tốt rồi tốt rồi, đại ca, tỷ phu, chúng ca ca, ta không quấy rầy việc buồn bán của các người nữa!

Tiểu Báo Tử rơi vào đường cùng, chấp tay với đám hán tử này.

- Cầu Đản tử, gần đây người có rảnh không?!

Thấy Tiểu Báo Tử phải đi, Đại cầu tử liền mở miệng hỏi, Tiểu Báo Tử rời khỏi nhà đã hơn nửa năm rồi, người trong nhà cũng trách hắn, chỉ là làm học đồ có quỹ củ của học đồ, không dễ về nhà được, do dù là năm mới đến, cũng phải tại ở lại trong thiết khí phủ, hiện giờ Tiểu Báo Tử tuy rằng đã thoát khỏi thân phận học đồ, thời gian nhàn rỗi cũng rất nhiều, nhưng muốn rời đi để về nhà thì vẫn còn chút khó khăn.

- Ah, để ta xem, tháng sau có lẽ sẽ hơi nhàn rồi, đến lúc đó ta xin phép, có lẽ không việc gì đâu!

Tiểu Báo Tử nói, cấp thiết rời đi.

Trọng sinh ở thế giới này, tuy rằng thay đổi thân phận, có một cha mẹ mới, nhưng dù sao vẫn là trí nhớ kiếp trước chiếm địa vị chủ đạo, tuy rằng đã có cảm tình sâu đậm với gia đình mới, cha mẹ mới này, nhưng hắn lại không muốn giả trang thành một đứa bé.

Hắn đi qua đoạn đường này, vượt qua một cái góc, Tiểu Báo Tử đi vào trong một góc đường quen thuộc, đây là một quầy bán sách cũ, bày hàng chính là một trung niên nam tử, nửa năm qua, sách của Tiểu Báo Tử đều là mua được từ chỗ hắn.

Còn chưa đi tới gần, Tiểu Báo Tử đã nghe được một hồi thanh âm quát lớn

- Người cái tên nhi tử phá sản chết tiệt này, ngay cả sạp hàng của ta mà cũng dám đoạt, người cũng không nhìn một chút, đây là địa bàn của ai chứ!

- Ô? !

Tiểu Báo Tử nhướng mày, không cần nhìn, nghe xong thanh âm này liền biết rõ, chính là của trung niên nam tử bán sách.

- Nơi này cũng không phải là do nhà người mở, người có thể bày, ta, ta vì sao lại không thể bày chứ!

Một thanh âm nhỏ bé yếu ớt vang lên sau đó, một thân hình gầy yếu đứng lên từ mặt đất, Tiểu Báo Tử lúc này mới nhìn rõ, đứng lên từ mặt đất là một người trẻ tuổi chừng hai mươi, người trẻ tuổi lớn lên cũng coi như thanh tú, chỉ là trên mặt bám một lớp bụi đất, còn có một nơi bị tím bầm lên, hẳn là do lúc này khi bị ném lên mặt đất, trường bào màu trắng vốn sạch sẽ trên người, cũng bị lấm lem, lại nhìn trong tay của hắn, ôm một cái bao phục màu xanh da trời, nhìn qua hình dáng, trong cái bao phục đó hẳn là có chứa sách, xem bộ dáng đó, tựa hồ là muốn bán sách ở chỗ này.

Chỉ là hắn lại không biết, phiên chợ này tuy rằng náo nhiệt, từng cái quầy hàng nhìn như tán loạn, nhưng mỗi quầy hàng đều có chủ cả, từng chủ quán đều phải giao phí cho Hắc Long hội, phí này phân làm hai bộ phận, một phần là giao phí bảo hộ cho Hắc Long hội, mặt khác là giao thuế cho phủ nha, do Hắc Long hội thay mặt thu lấy, coi như là bọn Vương Thiên Lô cũng không ngoại lệ, đây chính là quy củ của Thanh Dương trấn này, là ước định mà thành.

Người trẻ tuổi này hiển nhiên không biết loại quỷ củ này, cầm vài cuốn sách chạy đến nơi đây liền trực tiếp bày quầy bán hàng, không bị đánh mới là lạ đấy.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

42. Chương 42: Đan Phương Trên Cửu Phẩm.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 42: Đan phương trên cửu phẩm.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Ở phía sau hắn, đứng đấy chính là Trương Dũng của Hắc Long hội mà Tiểu Báo Tử vừa gặp trên đường ban nãy, về mặt của Trương Dũng này không được tốt lắm, nhìn xem người thanh niên, nghe được hắn nói, liền lập tức phát hỏa

- Móa nó, người cái đồ đáng chết này, nơi này không phải do ta mở, chẳng lẽ là do người mở sao, nói cho người biết, nơi này chính là do ta mở, là Hắc Long hội mở, người cái đồ dê con mất dịch này, còn dám mạnh miệng sao!

Trong lúc nói chuyện, hắn còn bước đến phía trước, vừa nhắc chân vừa muốn đá về phía thanh niên kia.

- Trương đại ca, chuyện gì xảy ra vậy!

Trông thấy Trương Dũng nhắc chân đá ra, Tiểu Báo Tử khẽ thở dài một tiếng, rốt cục nhận ra người trẻ tuổi kia, người này là một kẻ sa cơ thất thế nổi tiếng tại Thanh Dương tập, họ Tôn tên Hoa, gia cảnh trước đây không tệ, phụ thân hắn mở một gian hàng nhỏ ở Thanh Dương, coi như là trung thượng chi gia a, đáng tiếc, hắn đã chết mấy tháng trước rồi, chỉ còn mình hắn, nhưng hết ăn lại nằm, đối với sinh ý không thông, bị người ta lừa một vố to, phải lấy cả tiểu gian hàng mà đền bù, thứ đáng giá trong nhà đều mất đi, cuối cùng chỉ còn lại một cái phòng nhỏ, lại thường xuyên đi cầm những đồ vật trong nhà mà sống, cuối cùng chỉ còn lại một ít thứ không đáng giá, bữa no bữa đói, chỉ sợ không bao lâu nữa là hắn phải đi làm một tên ăn mày rồi.

Xem ra là hắn cực kì đói bụng, mới bán vài thứ vụn vặt còn sót lại trong nhà lấy ít tiền, nhưng lại không hiểu quy củ, bị Trương Dũng tuần phố sửa chữa một trận.

- Ô, là Tiểu Báo Tử a, lại đây mua sách này!

Nhìn thấy Tiểu Báo Tử đi tới, Trương Dũng lập tức nở nụ cười, rồi bước tới, đập Tôn Hoa một cước.

- Còn không mau cút đi, nếu người không đi ta đánh chết người!

Tôn Hoa cực kì tức giận, biết mình không phải là đối thủ của Trương Dũng, nước mắt nước mũi tất cả đều chảy ra, dùng tay áo lau mặt, khá lắm, biến thành một vai mặt hoa, những người chung quanh lập tức cười to một hồi.

- Coi như hết, Trương đại ca, cũng đáng thương đấy!

Tiểu Báo Tử khẽ thở dài một tiếng, đi đến trước mặt Tôn Hoa,

- Tôn đại ca, người tới bán sách à?

Tôn Hoa nức nở vài tiếng, nhìn thoáng qua Tiểu Báo Tử, thấy hắn nhỏ tuổi, cũng không biết rõ hắn lai lịch thế nào, chỉ gật gật đầu.

- Ta mua toàn bộ sách của người, bạc đây, người xem có đủ hay không?

Tiểu Báo Tử móc ra một khối bạc vụn đưa tới tay Tôn Hoa.

- Đã đủ rồi, đã đủ rồi!

Tôn Hoa vừa nức nở, vừa nói.

Hắn vốn đang cực kì đói bụng, chỉ biết dựa vào mấy cuốn sách bại hoại bán lấy chút tiền mua ít bánh nướng để ăn, bạc vụn mà Tiểu Báo Tử cho hắn chừng một tiền, đủ cho hắn ăn được mấy bữa, vội vàng đưa bao sách trong tay cho Tiểu Báo Tử, rồi như lại sợ sự tình gì diễn ra, liền vội vàng rời đi.

- Tiểu Báo Tử, người thật sự quá tốt bụng, bất quá tên là một gã phá gia chi tử đã phá sản, hôm nay người cho hắn một ít bạc, cũng không dùng được bao nhiêu, rồi cũng nhanh chóng bán cái phòng đang ở thôi, rồi lang thang ăn xin trên đường phố.

Thấy Tiểu Báo Tử mua bao sách kia, Trương Dũng hậm hực nói, hướng một phương hướng khác, tiếp tục đi tuần phố.

- Ha ha! Tiểu Báo Tử cười cười, không nói gì, ôm một đồng sách, đi đến trước quán sách.

- Vương đại ca, thế nào, có sách mới không?

Trên mặt người chủ quán trung niên lập tức nở một nụ cười chất phác.

- Ta thu được không ít sách hay đây này!

Nói xong, vỗ vỗ vào một đồng sách cũ bên cạnh như khoe khoang.

Tiểu Báo Tử cười cười, chọn một vài quyển sách phù hợp, bỏ tiền ra mua, lại dạo một vòng trên phố tìm mua chút ít đồ ăn uống, rồi về lại Ô gia thiết khí phố.

Hắn hiện tại coi như là một thợ rèn rồi, niên kỷ lại nhỏ, tiền đồ trong tương lai nhất định là vô hạn lượng, cho nên, hiện tại hắn cũng có một gian phòng riêng.

Gian phòng của hắn không lớn, dựa theo tiêu chuẩn hiện tại, thì là hai mươi mét vuông, nhưng một mình hắn ở là đủ rồi.

Bày biện trong phòng rất đơn giản, một cái giường lớn, một cái bàn cùng một cái ghế, trừ những cái đó ra là một cái tủ sách nhỏ, hiện tại cái tủ này đã chất đầy sách, đây đều là kiệt tác nửa năm qua của Tiểu Báo Tử.

Kiệt tác của hắn không ít, thông qua những sách này, cũng hiểu hiểu sâu đậm về cái thế giới này rồi.

- Thần Tiên Ma Quái chí dị, có lẽ không có Tây Du Ký để xem rồi, một ngày nào đó, hứng lên, sửa chữa Tây Du Ký và Phong Thần bằng phát ra ngoài, nói không chừng có thể kiếm được không ít tiền a!

Tiểu Báo Tử mở ra một quyển sách, nhìn hai lượt, liền ném qua một bên, hắn hiện tại đã không giống như lúc mới bắt đầu, đọc toàn bộ các quyển sách cũ, chỉ chọn xem những quyển sách mà hắn hứng thú thôi, xem xong đồng sách cũ vừa mua gì, chống chúng lên đầu giường, lại mở ra bao sách Tôn Hoa bán cho hắn, mua

sách của Tôn Hoa, cũng do thấy hắn đáng thương mà thôi, tuy nói người đáng thương tất có chỗ đáng hận, nhưng tiện tay giúp hắn, Tiểu Báo Tử cho rằng làm một lần cũng không sao.

- Thiên địa Âm Dương Đại Nhạc Phú? Mả mẹ nó, trên thế giới này cũng có loại sách này ah, chờ thêm vài năm nữa rồi nhìn lại a!

Tiểu Báo Tử chứng kiến bìa đầu của quyển sách, lông mày đều nhú lại, nhét quyển sách này vào một chỗ nhỏ trong tủ.

- Thanh Đế ngự nữ kinh? Trách không được Tôn gia lại thất bại, như thế nào lộ ra sách này?

Lông mày Tiểu Báo Tử càng lúc càng nhăn hơn, tuy trước kia hắn cũng thường xuyên thưởng thức các ấn phẩm “dành cho người lớn” từ đảo quốc con cháu của Nữ Thần thái dương, bất quá niên kỉ hiện tại quá nhỏ, mà nhỏ tuổi đã xem loại sách này sẽ biến thái đấy, cho nên, hắn lại lật ra cuốn thứ ba.

- Thang Đầu Được Quyết?

Mả mẹ nó, ta là thợ rèn sắt, đọc cái này làm quái gì?

Tiểu Báo Tử thiếu điều ném quyển sách qua một bên.

-Ồ, đây là cái gì?

Quyển “Thang Đầu Được Quyết” này, hắn chỉ tùy tiện lật ra mấy trang, bên trên cũng ghi lại những bí quyết sắc thuốc cơ bản nhất, cái gì tứ quân tử súp “Tứ quân tử thang trung hòa nghĩa, tham thuật phục linh cam thảo bĩ, ích dĩ hạ trần danh lục quân, khư đàm bổ khí dương hư nhị, trừ khư bán hạ danh dị công, hoặc gia hương sa vị hàn sử”, còn có “Tần giao phù luy thang”, “Tần giao phù luy miết giáp sài, địa cốt dương quy tử uyển giai, bán hạ nhân tham kiêm chích thảo, phế lao chưng thẩu phục chi hải” các thứ này, tuy rằng Tiểu Báo Tử không hiểu, nhưng hắn cũng biết, đây là các đồ vật nhập môn của các đại phu, nằm đó ở thôn xóm hắn, lão mù lòa kia lợi dụng những vật này đến dạy chữ cho những người trong thôn, bởi vậy, sau khi nhìn qua vài lần, hắn liền ném quyển sách này qua một bên.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

43. Chương 43: Thông Huyền Bí Cảnh.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 43: Thông Huyền Bí Cảnh.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Khi ném đi, lúc quyển sách ở giữa không trung, trang sách lập tức mở ra, một trang tràn ngập chữ vàng nhẹ nhàng chậm rãi rơi ra từ quyển sách.

Tiểu Báo Tử có chút tò mò, thò tay chụp tới, nắm trang sách màu vàng vào tay, đưa tới trước mắt xem xét, ngây dại.

Bên trên trang giấy này chỉ có những chữ nhỏ, rậm rạp chằng chịt.

- Mê Thần Đan, Đoán Cốt Đan, Dịch Cân Đan, Định Mạch Đan, Hoán Huyết Đan, Tẩy Tủy Đan!

Toàn bộ nét mặt của hắn đều trở nên cứng ngắc, hết như cương thi, bên khóe miệng có một giọt nước miếng chảy ra, sau khi xem xong, hắn mãnh liệt nuốt một miếng lớn nước miếng, lúc này mới phát hiện, bất tri

bất giác, nước bọt từ khoe miệng hắn đã rơi xuống đất thành một vũng lớn, may mắn không có người trông thấy, nếu không thì người ta cười hắn đến rụng răng.

- Chẳng lẽ, cái này là “ở hiền gặp lành” trong truyền thuyết? Không đúng, không đúng!

Tiểu Báo Tử gắt gao siết trang giấy trong tay, lại muốn đưa tới trước ngực, lại muốn muốn vén chăn lên, giấu tờ giấy xuống, trong khoảng thời gian ngắn không biết phải làm sao, đây không phải người tốt tất gặp chuyện tốt, cái này, hẳn con mẹ nó quả thực là nhân vật trong truyền thuyết a, nói cách khác, như thế nào ta lại nhẹ nhàng đạt được bảo bối như vậy.

Cái thứ nhất, không đề cập đến Mê Thần Đan, năm đan phương khác, khiến Tiểu Báo Tử cảm thấy mờ hồ lạnh chảy rùng, đan phương này, thật sự là quá tốt rồi.

Hắn hiện tại đã không phải là Tiểu Báo Tử trong thôn sơn nữa, mà là thợ rèn của Ô gia thiết khí phò, tuy nói võ công thật sự không cao, nhưng đối với sự tình trong võ lâm đã minh bạch hơn nửa năm trước rất nhiều, hơn nửa năm trước, hắn chỉ là từ trong miệng Vương Thiên Lô hiểu võ giả chính thức trong thiên hạ đều nội ngoại kiêm tu, chia làm ba giai đoạn lớn là Luyện bì, đoán cốt, dịch cân, chính là tam giới, Vương Thiên Lô kia miễn cưỡng cũng coi là một võ giả Luyện bì sơ kì, không hơn không kém.

Đến Ô gia, so với lúc trước hắn đã biết rõ ràng hơn nhiều, hắn hiện tại biết rõ, cảnh giới võ giả chia làm ba giai đoạn lớn, ba giai đoạn này được xưng là Tam Giới, chia làm cửu phẩm, võ giả cảnh giới luyện bì là hạ tam phẩm, võ giả cảnh giới đoán cốt là trung tam phẩm, võ giả cảnh giới dịch cân là thượng tam phẩm, tỷ phú Vương Thiên Lô của mình, nhiều nhất chỉ là nhất phẩm võ giả trong hạ tam phẩm thôi, vừa bước vào cánh cửa võ giả.

Mà cửu phẩm cường giả trong thiên hạ chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, những siêu đại môn phái và thế gia ngàn năm cũng chỉ có một hai người, khả năng hiện tại của hắn cũng không thể tưởng tượng được, như Ô gia, người mạnh nhất là một gã trưởng lão, tu vị khó khăn lắm đạt tới đệ thất phẩm, tiến nhập đại môn thương tam phẩm, đây đã là sức mạnh uy hiếp của gia tộc rồi.

Sở dĩ võ giả thượng tam phẩm ít như vậy, thứ nhất là con đường gian khổ, không phải người có đại nghị lực, đại trí tuệ, đại phúc duyên, khó có thể kiên trì, thứ hai là có được Linh Dược khó cầu.

Võ học nội ngoại kiêm tu trên đời, coi trọng nhất chính là nội ngoại tương hỗ, lấy nội dưỡng ngoại, lấy ngoại chịu nội, thiếu một thứ cũng không được, nhưng vô luận là dạng bí pháp gì, tốc độ nội ngoại tương hỗ luôn chậm, nói thí dụ như, người lấy nội khí ôn dưỡng kinh mạch, tăng cường tính bền dẻo của kinh mạch, cường độ, năng lực dung nạp, việc này cần rất nhiều thời gian, thường thường phải mất vài chục năm, thậm chí vài thập niên, nhân sinh ngắn ngủi, đâu có nhiều thời giờ cho người đi làm nhiều chuyện như vậy? Cho nên, muốn tốc độ tu luyện của người tăng nhanh, nhất định phải có Linh Dược, dụng Linh Dược phụ trợ, tăng cường thể chất của mình, cho nên, mới có Dược dục thang tể xuất hiện, nhưng dược dục thang tể, hiệu quả cũng không khá lắm, căn bản không cách nào phát huy toàn bộ công dụng của Linh Dược, tắm rửa vận công trong dược tể, có thể phát huy ba bốn thành hiệu dụng cũng đã không tệ rồi, bất quá ba bốn thành hiệu dụng này, đối với việc thể chất cũng là một trợ giúp vô cùng lớn rồi, cho nên các đại môn phái và các đại thế gia, tận dụng hết sức lực để vơ vét Linh Dược, cung cấp cho đệ tử sử dụng.

Mà ở trong dã sử truyền thuyết, trước đây rất lâu, trong chốn võ lâm thịnh hành, dược dục thang tể không thịnh hành, mà là linh đan, cách loại dược liệu mà linh đan hao tổn ít hơn dược dục thang tể rất nhiều, đại khái chỉ có một hai phần mười, mà dược hiệu so với dược dục thang tể thì tốt hơn mấy lần, dược lực thập phần hiệu dụng, ít nhất cũng có thể phát huy ra bảy tám thành, nếu như luyện tốt mà nói, thậm chí có thể phát huy ra mười thành dược hiệu, chỉ là hiện tại, những linh đan này, trên cơ bản đều thuộc về truyền thuyết rồi, cũng không phải không có dược liệu, mà là đan phương bản chính và thủ pháp luyện dược đều thất truyền rồi, mặc dù nói dược tể và linh đan này kém vô cùng, nhưng là dược vật này, cho dù là kém mấy mấy thì cũng là chênh lệch a, thiếu một vị thuốc, nhiều một vị thuốc, ăn hết chẳng những sẽ không có hiệu quả, hơn nữa còn có thể gặp nguy hiểm chết người, huống chi trình tự thủ pháp luyện đan này, cũng đã thất truyền rồi.

Đương nhiên, cũng không phải hoàn toàn thất truyền, trên đời này còn có một loại linh đan, đó chính là đoán cốt đan, đây cũng là linh đan duy nhất không thất truyền, chỉ là đan phương và thủ pháp luyện dược đoán cốt đan, đều đã bị các đệ nhất môn phái trong thiên hạ nắm giữ rồi, cũng chính là trong tay võ lâm

thánh địa Huyền Thiên trong truyền thuyết, người bình thường trong võ lâm căn bản không có được, mà bên trong Huyền Thiên chính tông, đan phương và thủ pháp luyện được cũng là nhất mạch đơn truyền, ngoại trừ cung cấp cho bốn phái sử dụng ra, truyền lưu ở bên ngoài rất ít, cho nên, mỗi một tài liệu Đoán cốt đan truyền ra bên ngoài đều được bán với giá trên trời, mà đan được cao cấp hơn đoán cốt đan, đã hoàn toàn thất truyền rồi.

Chứ đừng nói đến sau Dịch Cân Đan còn có ba loại đan phương nữa

Định mạch, hoá huyết, tẩy tủy!

- Chẳng lẽ đây là Thông Huyền Bí Cảnh trên cửu phẩm trong truyền thuyết?!

Đây chỉ là suy đoán của Tiểu Báo Tử, tuy rằng trong truyền thuyết, trên cửu phẩm còn có một cảnh giới, được xưng là Thông Huyền, nhưng trong võ lâm, Thông Huyền chỉ cảnh chẳng qua chỉ là một truyền thuyết, còn đối với truyền thuyết này, thuyết minh được một câu:

- Ra ngoài Tam giới, không trong ngũ hành!

Ra ngoài Tam giới, không trong ngũ hành!

Đây là người nào?

Tiên nhân, chỉ có tiên nhân mới có thể ra ngoài Tam Giới, không trong ngũ hành!

Đối với cái này, Tiểu Báo Tử cũng không có tưởng tượng nhiều, đây cũng không phải là thứ giờ hắn nên nghĩ đến, hiện giờ, tâm tư của hắn đều đặt tất cả vào đan phương trong tay, năm loại đan phương, từng đan phương đều có kèm theo thủ pháp luyện được kỹ càng, giống như là bút kí kiếp trước của Tiểu Báo Tử vậy, thập phần tường tận.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

44. Chương 44: Mê Thần Đan.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 44: Mê thần đan.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Trang giấy này kẹp bên trong “Thang Đầu Ca Quyết”, tên tiểu tử phá sản Tôn Hoa kia tuy biết chữ, nhưng chỉ sợ hắn chỉ có hứng thú với hai quyển sách trước, còn cuốn sách này, hắc hắc, chỉ sợ bây giờ hắn cũng chưa liếc nhìn qua a!

Tiểu Báo Tử cảm khái trong nội tâm, đầu óc một khắc cũng không ngừng tập trung lên năm loại đan phương cùng với thủ pháp luyện được trên tay.

Học thuộc lòng, chuyện lật vật này, không làm khó được Tiểu Báo Tử đã qua Anh ngữ sáu cấp, đồng thời lại là chủ tu tiếng Trung a!

Tuy trên trang giấy nhỏ này, chữ rậm rạp chằng chịt, nhưng nhiều hơn nữa cũng chỉ là một trang giấy mà thôi, thuộc nằm lòng nó, cũng không mất bao nhiêu công phu, huống chi, ở kiếp này, hắn đã sớm học thuộc lòng nghiêm chỉnh bản “Ly Hỏa tâm pháp”, cho nên đối với chuyện học thuộc lòng này, coi như là có chút tâm đắc.

Đến ngày thứ hai, hắn không hề đi ra ngoài, chỉ ở lại rèn sắt trong Ô gia thiết khí phò, đồng thời lặng yên học thuộc trang đan phương kia, qua mấy ngày như thế, hắn đã thuộc lòng mấy trang đan phương và thủ pháp luyện chế kia rồi, sau khi xác nhận lại, cuối cùng hắn đốt bỏ trang đan phương kia đi.

Chỉ là những ngày này, là thời điểm hắn rèn sắt, mà hắn đọc thuộc lòng nội dung phương thuốc trên trang giấy kia đến tình trạng say mê, thế nên khi luyện ra vài binh khí phế vật, hắn cũng không để ý, mà Tần Tuyền Long lại nhìn ra Tiểu Báo Tử không đúng, sau mấy ngày, lúc ăn cơm, liền gọi Tiểu Báo Tử đến, hỏi Tiểu Báo Tử phải chăng có tâm sự gì, như thế nào chỉ trong vài ngày ngắn ngủi đã luyện phế đi vài binh khí.

Đối với câu hỏi này, Tiểu Báo Tử đã sớm nghĩ kỹ cách ứng phó, chỉ nói trạng thái mình gần đây không được tốt, muốn nghỉ ngơi hai ngày.

Tần Tuyền Long cũng là người sáng khoái, nghe Tiểu Báo Tử nói như vậy, liền cho phép Tiểu Báo Tử nghỉ ngơi ba ngày.

Dù sao thời gian hãy còn sớm, lấy tiêu chuẩn hiện tại của Tiểu Báo Tử, muốn hoàn thành chỉ tiêu tháng này vẫn không có vấn đề gì.

Sau khi từ biệt Tần Tuyền Long, Tiểu Báo Tử liền ra tiệm thợ rèn Ô gia, trên đường đi dạo, hắn vòng vo mấy canh giờ, cuối cùng đều xách tất cả bao lớn bao nhỏ trở về Ô gia thiết khí phò.

Người bên trong cửa hàng chứng kiến bộ dáng tay xách nách mang bao lớn bao nhỏ của hắn, chỉ cảm thấy kỳ quái, tới hỏi một chút, nguyên lai là Tiểu Báo Tử thay cha mẹ già mua được, cũng không hỏi gì nhiều.

- Ai, mệt chết ta!

Vừa về tới phòng của mình, Tiểu Báo Tử liền ném tất cả bao lớn bao nhỏ trên tay mình lên giường, trong những cái bao này đúng là dược liệu, nhưng hắn không phải mua cho phụ mẫu, mà là tài liệu để chuẩn bị phối chế Mê thần đan.

Đan phương và thủ pháp luyện được trên tờ giấy màu vàng kia rất hay, hắn cũng đã thuộc lòng, nhưng là cuối cùng là thật hay giả, hắn cần xác định thoáng một phát.

Xác định như thế nào?

Đương nhiên là luyện chế ra đan được, nhưng vô luận là Đoán Cốt đan hay là Dịch Cân đan, hiện tại, tài liệu ở chỗ hắn cũng có thể dùng, hắn cũng coi như là một người cá biệt học thuộc “Thang Đầu Ca Quyết”, trong phòng này cũng có không ít sách thuốc, nhưng tài liệu cần để luyện chế hai loại đan được này, cũng không phải Tiểu Báo Tử hiện tại có khả năng tưởng tượng được.

Tiểu Báo Tử đọc không ít, cơ bản nhất là hắn đã thuộc lòng “Thang Đầu Ca Quyết”, cho nên hắn tự hỏi, dược liệu trên đời này hắn hiểu rõ được rất nhiều đấy, nhưng sáu đan phương bên trong quyển sách này, ngoại trừ dược liệu để luyện chế Mê thần đan đều là dược liệu đại chúng bên ngoài, những thứ khác nào là Đoán cốt đan, Dịch cân đan, Định mạch đan, Hoán huyết đan và Tẩy Tủy Đan, dược liệu cần thiết để luyện chế có phần cổ quái, Đoán cốt đan cũng may, dược liệu cần thiết hắn còn nhận thức được hơn phân nửa, ngoại trừ một lượng vị ra, còn lại cũng coi đã nghe nói qua, đều là dược liệu cực kỳ trân quý, lấy thân gia hiện tại của Tiểu Báo Tử, dù táng gia bại sản cũng mua không nổi, bất quá cái này cũng cũng may, hắn đã nghe qua, Dịch cân đan này không giống với lúc trước, dược liệu cần thiết để luyện chế ngoại trừ một phần nhỏ nhất ra, những thứ khác hắn nghe cũng chưa nghe qua, về phần Định mạch đan, hắn chỉ nghe qua mấy vị dược tài rải rác trong đó mà thôi, mà hắn biết rõ mấy vị dược tài này, không có cái nào không phải là trân phẩm trên đời, thậm chí là tuyệt phẩm, còn Hoán huyết đan và Tẩy Tủy Đan càng không cần phải nói, hắn căn bản không trong lòng mong gì vào hai loại này.

Bất quá, tài liệu Đoán cốt đan tuy rằng cũng rất trân quý, nhưng vẫn có thể liều mạng được đấy.

Đương nhiên, trước khi bắt tay vào luyện chế, Tiểu Báo Tử còn cần xác định thoáng một chút đan phương này là thật hay giả, không muốn đến lúc đó phí hết sức của chín trâu hai hổ tìm ra dược liệu, phát hiện ra đan phương này là bịp bợm, vậy thì rất không dễ chịu rồi.

Trong đan phương, tài liệu luyện chế Mê thần đan là dễ dàng tìm được nhất, và được hần lựa chọn luyện chế đầu tiên.

Tài liệu luyện chế Mê thần đan cũng không trân quý, trên thực tế, ngoại trừ trong đó một loại dược thảo khiến hần kêu khổ phải chạy ra bên ngoài tìm, những thứ khác đều rất dễ dàng mua được, trừ cái đó ra, hần còn mua một cái hũ nhỏ dùng để nấu thuốc.

Trên trang giấy kia không chỉ có ghi lại dược liệu cần thiết để luyện chế đan dược, còn ghi lại kỹ càng phương pháp luyện chế, trước dùng dược liệu gì, sau dùng dược liệu gì, trình tự chính xác như thế nào, dược liệu gì phải đập nát trước, cái gì bỏ vào trước, và bỏ một vị thuốc vào, cần chờ đến khi nào mới có thể bỏ vào một vị khác, lúc nào muốn châm nước, tăng thêm nước thiếu, trong quá trình luyện chế, nước thiếu sẽ tăng lên, cái gì ba chén nước sau khi luyện chế thành một chén, thiếu càng tăng thêm, bên trong bếp lò lúc nào lửa lớn, lúc nào lửa nhỏ, vân vân và vân vân, vô cùng phức tạp, vô luận là sai một bước nào, đều sẽ ảnh hưởng đến dược hiệu.

Luyện đan, không phải giống như tu tiên trong tiểu thuyết, cần lò đan gì đấy, luyện loại Mê thần đan này, chỉ cần một cái hũ nhỏ mà thôi, đặt ở trên lò lửa, dựa theo trình tự cho các dược vị trên đan phương, châm nước, nhóm lửa, cuối cùng là luyện chế, dùng tay chà xát thành từng hạt, từng viên lớn nhỏ, rồi phơi khô dưới ánh mặt trời, như vậy là thành công rồi.

Đại đa số đan dược trên đời này là như vậy, về phần hũ nhỏ luyện đan, đó là dùng để thắp hương trong chùa miếu, rất ít người dùng để luyện chế đan dược.

Do mỗi một lần luyện dược, Tiểu Báo Tử ngưng tay vô cùng, luyện nhiều lần, sắp tới lúc hết dược liệu để luyện chế, rốt cục đã có thành quả, luyện chế ra một chén dược hồ lớn, sau đó từng bước từng bước chà xát thành từng viên thuốc lớn nhỏ, tuy rằng những viên thuốc kia không đạt tiêu chuẩn về hình tròn, bất quá đạt hơn mười viên ở cùng một chỗ, cũng có chút hương vị của đan dược.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

45. Chương 45: Kỹ Thuật Sánh Ngang Với Tượng Sư.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 45: Kỹ thuật sánh ngang với tượng sư.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Sau khi phơi khô những dược hoàn này là thành những viên đan dược, tổng cộng ba mươi bốn viên,

Luyện chế đan dược thành công, nhưng lúc này như còn cần thí nghiệm dược tính.

Trên phương thuốc nói dược tính của viên thuốc này cực lớn, nhưng đến tột cùng có bao nhiêu, có hữu hiệu thật hay không thì phải thử mới biết được.

Cũng may, bên trong Ô gia Thiết Khí Phô, nuôi không ít Đại lang cẩu hộ viện giữ nhà, Tiểu Báo Tử liền đem năm viên đan dược hòa vào cái chum nước lớn chuyên dùng cho mấy con chó này uống, Tiểu Báo Tử cũng không sợ cái này, cái vạc nước kia thật sự quá lớn mà mê thần đan này lại nhỏ, Tiểu Báo Tử sợ không đủ, thế nhưng kết quả cuối cùng lại dọa Tiểu Báo Tử sợ đến ngáy người.

Mê thần đan này cũng rất kỳ quái, sau khi phơi khô, rất dễ dàng tan trong nước, có thể nói cho vào nước là rã ra ngay, sau khi hòa vào trong nước, vô sắc vô vị, ngay cả mấy cái mũi linh mẫn trứ danh của những con Đại Lang cẩu cũng không phát hiện được, sau khi uống, toàn bộ hơn mười con Đại Lang Cẩu Ô gia Thiết khí phô nuôi đều lăn ra ngủ say như chết.

Như vậy, thật sự lớn chuyện rồi.

Tất cả mấy con Đại Lang cầu này đều lần ra ngủ say như bất tỉnh, người sáng suốt xem xét cũng biết là Ô gia nuôi dưỡng mấy con Đại Lang cầu này là để hộ viện giữ nhà, nhưng đều bị mê đảo rồi, sao lại như thế, chẳng lẽ có người có chủ ý đánh vào Ô gia thiết khí phô sao .

Kết quả là, sau khi mấy con Đại Lang cầu này ngã xuống, toàn bộ trên dưới Ô gia thiết khí phô liền tiến nhập vào một trạng thái khẩn trương, thần hồn nát thần tính, nhìn đâu cũng trông gà hoá cuốc.

Nguyên nhân mấy con chó săn này té xỉu cũng dần dần được loại bỏ, với tư cách là chỗ uống nước của bọn chúng, cái chum đựng nước kia cũng bị điều tra nhiều lần, nhưng nửa tháng qua đi cũng không có phát hiện một tí tẹo manh mối nào, trong quá trình điều tra, người Ô gia tra được Tiểu Báo Tử từng mua được liệu bên ngoài, nhưng về sau phát hiện, Tiểu Báo Tử chỉ mua được liệu bình thường, không có người nào cho rằng Tiểu Báo Tử mua những được liệu này mà lại gây ra hậu quả như vậy, cho nên, hiềm nghi về hắn cũng được loại bỏ.

Nửa tháng trôi qua, những con chó săn kia đều ngủ .. đến chết, cũng không phải Mê thần đan có độc mà là nửa tháng không ăn không uống gì, ai cũng chịu không được hưởng gì mấy con chó này, cuối cùng đem chôn toàn bộ.

Được tính mệnh hoàn toàn vượt quá ý liệu của Tiểu Báo Tử.

Mấy con chó săn chết rồi, tra xét nửa tháng không có kết quả, cũng không gặp phải sự tình gì, thời gian trôi qua, Ô gia thiết khí phô cũng dần bình tĩnh lại, dù sao cũng không có mất đi cái gì, sự tình tuy rằng quỷ dị, nhưng không thể tra ra, sự tình cũng lắng xuống, chỉ là sau khi những con chó săn kia chết, Ô gia thiết khí phô lại mang về hơn mười con Đại Lang Cầu, so với mấy con đã chết thì hùng tráng dữ tợn hơn nhiều.

Tiểu Báo Tử là người khởi xướng chuyện này, đồng thời cũng là người có lợi ích lớn nhất, một hai tháng sau, tâm tình hắn thoải mái đến cực điểm, làm việc cũng thuần thục hơn rất nhiều, làm ra vài kiện binh khí tinh phẩm, được tán dương không ít.

Đối với mấy lời tán dương này, Tiểu Báo Tử cười trừ, tâm tư của hắn đã hoàn toàn không đặt ở đây rồi.

- Mê thần đan này gặp nước lập tức dung hòa, sau khi tan vào nước thì vô sắc vô vị, tán chúng ra thành bột phấn, không có bất kỳ hương vị gì, là thứ tốt để chơi người a!

Nghiền nát ba mươi mấy khối Mê thần đan còn lại, cất vào một bình sứ nhỏ, cái bình sứ nhỏ này liền thành vật bất ly thân của hắn.

Thời gian qua đi, khôi phục lại bình tĩnh, sự tình mấy con Đại Lang cầu bất tỉnh đến chết đã trở thành đề tài bàn luận tại Thanh Dương tập, ngoại trừ là đề tài mọi người nói chuyện lúc trà dư tửu hậu thì không có ý nghĩa gì cả.

Sinh hoạt của Tiểu Báo Tử cũng về quỹ đạo cũ, mỗi ngày ngoại trừ rèn sắt thì luyện công, sống cũng rất nhẹ nhõm, mỗi tháng, Tiểu Báo Tử luôn có thể đưa ra binh khí khiến Tần Tuyển Long thỏa mãn, càng khiến Tần Tuyển Long yên tâm hơn đối với hắn, bất quá đồng thời, đối với hắn việc dạy hắn luyện công cũng càng thêm nghiêm khắc, bởi vì hắn và lão Hùng Đầu Nghĩ giống nhau, hi vọng Tiểu Báo Tử sau khi đầy mười tuổi, liền tham gia chân tuyển đại hội của Ô gia, một khi được tuyển chọn, tựa như cá chép vượt vũ môn hóa rồng, thân phận liền khác với lúc trước, đặc biệt với tư chất của Tiểu Báo Tử, Tần Tuyển Long tin tưởng, nhất định sẽ có thể khiến cao tăng Ô gia chú ý, thậm chí có thể sẽ được gã trưởng lão nào đó thu làm đệ tử, từ nay về sau đi vào tầng trên của Ô gia.

Bởi như vậy, hắn đối với nhiệm vụ mỗi tháng nộp lên của Tiểu Báo Tử cũng không quá quan tâm, trái lại, đối với tiến bộ võ học của hắn lại càng quan tâm hơn, đặc biệt là tu luyện Cửu Long thần hỏa công và chín thức Loạn Phi Phong Chùy Pháp.

Thậm chí trong quá trình Tiểu Báo Tử rèn binh khí, Tần Tuyển Long cũng đứng ở một bên, hướng dẫn cho Tiểu Báo Tử, thỉnh thoảng lại chỉ bảo cho Tiểu Báo Tử, tại thời điểm đập xuống, phải dung tâm để cảm nhận tinh túy của chín thức kia.

Đối với điểm này, qua một lần đồn ngộ, hơn nữa dung nhập chùy pháp vào bên trong Thái Cực quyền, Tiểu Báo Tử tự nhiên là không cần phí cái gì gọi là kinh lực, chỉ là Tần Tuyền Long một bên có chút buồn bực, ngộ tính tiểu tử này thật sự là quá tốt, sâu sắc ngoài dự liệu của hắn .

Cứ như vậy, nửa năm qua đi, thời gian nửa năm nói dài không dài, ngắn không ngắn, đã bắt đầu ổn định sinh hoạt tại Ô gia thiết khí phò, thực lực và kỹ thuật của hắn ngày càng tiến bộ, phẩm chất binh khí chế tạo ra cũng ngày càng cao.

- Kỹ thuật bây giờ của ngươi đã đạt tiêu chuẩn, đủ để so sánh với tượng sư bình thường rồi!

Tần Tuyền Long cầm trên tay trường kiếm Tiểu Báo Tử vừa luyện chế ra, phất tay chém, kiếm quang hiện lên, “BOANG...” một tiếng, cây sắt thô phía trước bị chém thành hai đoạn, đặt kiếm ở trước mắt, chỉ thấy trên mũi kiếm xuất hiện một cái lỗ hổng như hạt gạo lớn, lông mày Tần Tuyền Long có chút nhảy lên, nói ra.

- Chỉ sợ là ngươi đã đạt tới cực hạn ở tuổi này, còn một năm rưỡi nữa, ngươi phải hảo hảo luyện tập Cửu Long thần hỏa công, tốt nhất lúc mười tuổi đạt tới cảnh giới võ giả nhất phẩm đại viên mãn, thậm chí đụng chạm đến biên giới võ giả nhị phẩm, nói như vậy, ngươi nhất định sẽ được trưởng lão nhìn trúng đấy!

- Được trưởng lão nhìn trúng sao?

Lời này tuy rằng nghe có chút nghĩa khác, nhưng lại thập phần mê người đấy.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

46. Chương 46: Hào Rộng Cảnh Giới Luyện Bì Đoán Cốt.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 46: Hào rộng cảnh giới Luyện Bì Đoán Cốt.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Ô gia là một thế gia rèn sắt, tuy rằng nghe như là một gia tộc, nhưng trên thực tế, có cơ cấu như một môn phái, thứ duy nhất khác với môn phái chính là gia chủ mỗi thời đại đều họ Ô, mà Ô gia, ngoại trừ Ô thị bốn gia ra, còn có rất nhiều người khác họ, những người khác họ này từ lúc Ô gia mới bắt đầu đã xuất hiện rồi, chính là ba vị đệ tử của lão tổ khai sáng cơ nghiệp Ô gia, Mã gia, Lâm gia và Từ gia, trải qua mấy trăm năm, Mã gia đã biến mất, Lâm gia cũng đã dần dần suy yếu, nhưng Từ gia dần dần cường thịnh lên, đương nhiên, một đời gia chủ, một đời trưởng lão, cũng không thể cứ thu hậu nhân đồ đệ của mình a, một đời lại một đời người khác họ, chung quy vẫn xuất hiện một hai nhân tài a.

Những người này, chính là cao thủ cường giả hiệu lực gì Ô gia, chính là Ô gia trưởng lão.

Muốn trở thành trưởng lão Ô gia cũng không đơn giản, đương nhiên cũng không khó khăn, chỉ cần tu vi võ học của ngươi đạt tới Tứ phẩm, liền có tư cách trở thành trưởng lão Ô gia.

Tứ phẩm, tức đột phá Luyện bì cảnh giới, đạt tới Đoán cốt cảnh giới.

Chính là đoán cốt giới trong Tam Giới!

Nghe có vẻ không khó, bắt quá, trong võ lâm thiên hạ, phần đông tu giả có thể chính thức đột phá Luyện Bì Giới, đạt tới Đoán Cốt Giới trăm không còn một, thứ nhất là công pháp khó cầu, hơn nữa là khó kiếm Linh dược.

Trừ phi có được đỉnh cấp công pháp trong truyền thuyết, tu luyện ra nội khí có công năng tẩm bổ cường đại cho thân thể, mới có thể không cần tới lực lượng phụ trợ, phối hợp với rèn cốt quyền pháp, dụng nội khí tẩm bổ để hoàn thành rèn cốt, hưng như vậy có thể được xưng tụng là nghịch thiên công pháp, như thế nào thường nhân có thể tu luyện được.

Cho nên, tuyệt đại đa số võ giả trên đời này, muốn tu luyện tới cảnh giới Đoán Cốt Giới mà nói, ngoại trừ cố gắng của bản thân, còn cần vô số Linh Dược tích lũy, bằng không, tu luyện quyền pháp đoán cốt, muốn đột phá Luyện Bì Giới, ít nhất phải dùng năm mươi năm thời gian, năm mươi năm, Thương Hải Tang Điền, có trời mới biết sua khi người luyện đến Đoán Cốt Giới, thể cốt có thể động được hay không.

Thế nhưng tu luyện giả bình thường đâu có nhiều tiền và năng lực đi sưu tập Linh dược như vậy a, như Vương Thiên Lô, cũng có được thiên phú thật tốt, trong quân đội học được võ công phổ cập đại chúng, cũng luyện đến cảnh giới nhất phẩm võ giả, nếu như cho hắn thêm thời gian vài thập niên, hắn muốn luyện đến cảnh giới nhị phẩm, thậm chí Tam phẩm cũng không phải không thể, nhưng căn bản không có khả năng như vậy rồi!

Võ giả có cảnh giới từ Tam phẩm đến Tứ phẩm có một hố sâu ngăn cách rất lớn, đây cũng là kinh nghiệm mà tất cả võ giả đều biết, mà đồng dạng, chính là vì hố sâu này tồn tại, Tam phẩm võ giả và Tứ phẩm võ giả tuy rằng chỉ kém nhau nhất phẩm, nhưng thực lực lại cách biệt một trời một vực, cho dù là đạt tới sơ kì Đoán Cốt Giới, cường độ cốt cách toàn thân và tính bền dẻo muốn cũng vượt qua Luyện Bì Giới gấp mười lần, bởi như vậy, cho dù không cần nội lực, lực đạo đánh ra cũng hơn võ giả Luyện Bì nhiều, một khi vận dụng nội khí, nội khí bên trong lực lượng của Đoán Cốt Giới sẽ tăng lên, tạo thành lực phá hoại, Tam phẩm võ giả không phải có thể tưởng tượng được, cho nên, dù là võ giả Luyện Bì Giới Đại viên mãn Tam phẩm đỉnh phong, cũng không thể đỡ được một quyền của võ giả Đoán cốt giới.

Một quyền, tan thành mây khói.

Chỉ là, đạt tới Đoán Cốt Giới, dễ như vậy sao?

Chỉ sợ, cũng chỉ có Tần Tuyển Long mới nói như vậy, được tên trưởng lão Ô gia nào đó nhìn trúng, thu làm đệ tử, mới có cơ hội tiếp xúc với quyền pháp đoán cốt kia.

- Bây giờ vẫn nên hảo hảo tu luyện Cửu Long thần hỏa công kia!

Trở lại chỗ ở, Tiểu Báo Tử trầm nghĩ trong nội tâm.

Cho dù Cửu Long thần hỏa công và Ly Hỏa tâm pháp thực sự không phải là nội công nhất mạch thượng thừa, Nhưng dù sao, công pháp cũng đều thuộc hỏa thuộc tính, lúc tu luyện, căn bản là giống với chuyển hóa linh khí cần thiết, chỉ là Cửu Long thần hỏa công cần có linh khí càng tinh thuần, quá trình chuyển hóa càng tinh tế tỉ mỉ mà thôi.

Hết thấy, đều không làm khó được Tiểu Báo Tử, đặc biệt là khống chế và chuyển hóa nội khí cực nhỏ, dù không cần khai mở con mắt thần kì kia, trải qua nửa năm, quá trình tu luyện nội khí, hắn cũng đã rõ như lòng bàn tay rồi, Cửu Long thần hỏa công và Ly Hỏa tâm pháp có chút ít khác biệt, nhưng chung quy vẫn không làm khó được hắn, thậm chí, hắn còn có thể từ chỗ khác biệt bên trong hai chủng nội công này, tìm ra một ít ý nghĩa, tăng cường lý giải của hắn đối với nội khí.

Quá trình chuyển hóa Ly Hỏa nội khí thành Cửu Long thần hỏa công nội khí cũng không phức tạp, theo uy lực mà nói, hắn chủ tu Cửu Long thần hỏa công, tuy nhiên nội khí tu luyện ra từ Ly Hỏa tâm pháp thì mạnh hơn một ít, nhưng như vậy cũng không thể nói tâm pháp Bái Hỏa Huyền Giáo Ly Hỏa không được, trái lại, tu luyện trọn vẹn nội công tâm pháp, Ly Hỏa công thậm chí còn mạnh hơn Cửu Long thần hỏa công, chỉ là Tiểu Báo Tử chỉ lấy được một bút ký tâm pháp của đệ tử nhập Bái Hỏa Giáo bình thường mà thôi, bản thân là trụ cột bên trong vẫn là trụ cột, cực kỳ dễ hiểu, mà Cửu Long thần hỏa công hắn tập cũng là trụ cột, tuy nhiên lại thập phần nguyên vẹn, lại thêm, cần nhắc trong tương lai, cơ hội tu luyện trọn bộ Cửu Long thần hỏa công lớn hơn cơ hội tu luyện trọn bộ Ly Hỏa công, cho nên, Tiểu Báo Tử không chút do dự lựa chọn Cửu Long thần hỏa công.

Im lặng ngồi trong phòng, hấp thụ linh khí thiên địa chung quanh, thu nạp từng tia từng sợi linh khí thuộc tính hỏa vào trong cơ thể, lại vận chuyển Cửu Long thần hỏa công, chuyển hóa chúng thành nội lực của mình.

Tuy rằng linh khí trong phòng không được tốt, Nhưng là đối với năng lực hấp thu hiện tại của Tiểu Báo Tử mà nói, đã là dư xài rồi.

Nội khí Tiểu Báo Tử chuyển động, hắc bắt đầu hôn mê, chung quanh hắc cũng bắt đầu hiện lên một tầng ánh sáng màu đỏ hơi mỏng, cả người hắc đều bị tầng ánh sáng màu đỏ bao vây lấy, ánh mắt của hắc dần mở ra, mãnh liệt hấp khí, ánh sáng màu đỏ bao quanh người hắc liền hóa thành hai dải lụa hồng, bị hắc hút vào trong hai lỗ mũi, ánh mắt của hắc nhẹ nhàng nhúc nhích, hết thấy đều khôi phục lại bình thường.

- Cửu Long thần hỏa công này thật sự không tệ, nếu có cơ hội học nguyên bộ mà nói, thì thật là tốt quá!

Tiểu Báo Tử cảm thụ được nội lực thuộc tính hỏa tràn ngập trong cơ thể, trên mặt lộ ra một nụ cười hài lòng.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

47. Chương 47: Kiểm Thánh Đấu Ma Tướng.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 47: Kiểm Thánh đấu Ma Tướng.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Nhất phẩm võ giả, hiện tại hắc đã là nhất phẩm võ giả, tuy rằng trong cửu phẩm Tam Giới, nhất phẩm chỉ là cấp thấp nhất, hưng hắc đã rất thỏa mãn.

Luyện Bì Giới, tiêu chí nhất phẩm võ giả là được như hắc hiện giờ, nội khí toàn thân có thể dung nhập vào trong da thịt, nhập vào cơ thể, lại có thể phát xuất ra, Vương Thiên Lôi cũng là nhất phẩm võ giả, hắc có thể chuyển hóa nội khí Đại Lực Kim Cương vào bên trong lưỡi đao, khiến cho trường đao trong tay có thêm lực sát thương, hết thấy, đều là đặc thù nhất phẩm võ giả.

Chỉ là, tuy rằng nhất phẩm võ giả có thể chuyển hóa nội lực quán thông vào da thịt mình, nhập vào cơ thể mà xuất ra, nhưng không cách nào khống chế, nội khí tán mà không tụ, không ra hình dạng gì, mặc dù có thể tăng cường uy lực công kích, nhưng tăng cường cũng có hạn, chỉ có đạt tới nhị phẩm võ giả, mới có thể thu phát nội khí quán thông da thịt thu phát tùy ý, kết hợp nội khí và lực lượng của thân thể cùng một chỗ, dễ sai khiến, phát huy ra uy lực siêu cường, mà đạt đến Tam phẩm võ giả, da thịt toàn thân đã ngưng luyện đến cực hạn, giờ tay nhắc chân, nội khí tự nhiên quán thông, ẩn tại dưới da, tự nhiên quán thông, đến cảnh giới này, nội khí đã không chỉ là dùng để thoải mái giết huyết nhục của địch rồi, đồng thời còn sinh ra tác dụng ăn cần sẵn sóc cốt cách, muốn chính thức đạt tới rèn cốt cảnh giới, còn cần phối hợp rèn cốt quyền pháp và Linh Dược tắm rửa.

- Không chỉ Cửu Long thần hỏa công cần nguyên bộ, mà còn có rèn cốt quyền pháp, nói cách khác, cho dù là đã nhận được nguyên bộ Cửu Long thần hỏa công công pháp, cũng không có bất kỳ biện pháp nào tu thành hoàn toàn! Tiểu Báo Tử ra khỏi giường, đẩy cửa sổ ra, nhìn lên bầu trời đầy sao cùng với mặt trăng tròn đỏ sạm kia.

- Cũng không biết hiện tại, ta tốt cùng là đã rơi xuống hành tinh nào, trong những ngôi sao trên bầu trời này, địa cầu có thể có trong đó hay không! Nghĩ nghĩ, hắc không khỏi tự giễu lắc đầu

- Chứng kiến địa cầu là không thể nào, có thể chứng kiến mặt trời cũng không tệ rồi!

Nhìn qua ngôi sao, nghĩ đến địa cầu, trong đầu hắc dần dần huyền hóa ra tình cảnh kiếp trước ở địa cầu, trong khoảng thời gian ngắn, vậy mà suy nghĩ hắc hoàn toàn lâm vào một loại bi thương.

- Tiểu Báo Tử, đang suy nghĩ gì đấy?

Thấy hấn nhập thần như vậy, từ phía sau lưng thỉnh thoảng truyền đến một thanh âm, làm hấn lại càng hoảng sợ.

- Tần sư phó a, người làm sao mà tới đây?!

Nhìn thấy Tần Tuyền Long, Tiểu Báo Tử có một chút ngoài ý muốn, đã trề như vậy, cái thằng này chạy đến phòng ta làm cái gì, cũng không gõ cửa, cái này cũng quá không có lễ phép rồi a.

- Ta vừa rồi gõ cửa cả buổi mà người không trả lời gì cả, tưởng rằng người đã xảy ra chuyện gì a.

- Ân, vừa rồi ta suy nghĩ một sự tình, có chút thất thần! Tiểu Báo Tử vội vàng nói, trong lòng có chút xấu hổ, không phải người ta không có lễ phép, mà là mình nhập thần quá mức rồi.

- Suy nghĩ sự tình võ công a! Tần Tuyền Long cười hỏi, ngồi xuống.

Vừa rồi suy nghĩ cái gì, Tiểu Báo Tử tự nhiên sẽ không nói, chỉ cười hắc hắc, như ngầm xác nhận lời nói của Tần Tuyền Long.

- Ta biết người chịu khó, đặc biệt là tại phương diện võ công, không chỉ có tư chất phi phàm, còn thập phần cố gắng, thành tựu tương lai bất khả hạn lượng a!

- Tần sư phó quá khen!

Tiểu Báo Tử đáp, cẩn thận từng li từng tí.

- Người không cần khẩn trương, hôm nay ta tới tìm người, là muốn nói cho người, mấy ngày gần đây, không cần đi ra ngoài, cứ an tâm tu luyện trong phòng!

- Vì sao?

Tiểu Báo Tử có chút khó hiểu, hỏi.

- Xảy ra chuyện gì sao?

- Kỳ thật sự tình cũng không liên quan đến chúng ta, ta chỉ là sợ tai bay vạ gió mà thôi! Tần Tuyền Long cười khổ.

- Ta vừa nhận được tin tức, Ma tướng thứ bảy của Ma Môn Huyết Vô Nhai bị Bạch Y Kiếm Thánh Lục Thiệu Du đuổi giết vạn dặm, đã tiến nhập vào phạm vi Vân Châu, theo lộ tuyến, Huyết Vô Nhai hẳn là muốn tiến vào trong Mãng Thương sơn, mà Thanh Dương tập cách Mãng Thương sơn rất gần, vạn nhất hấn đến Thanh Dương tập, chỉ sợ sẽ có phiền toái lớn hơn!

- Ma tướng thứ bảy của Ma môn Huyết Vô Nhai? Tiểu Báo Tử cả kinh, cái tên này, như sấm bên tai hấn.

Lại nói tiếp, Tiểu Báo Tử bước chân vào đại môn Thiết khí phổ của Ô gia, miễn cưỡng coi như là một người trong võ lâm, chỉ là ở tầng dưới chót nhất trong võ lâm mà thôi.

Những gia hỏa ở đáy võ lâm như bọn hấn, cao thủ chân chính có thể nói là rất khó tiếp xúc, nhưng đối với những tin tức của các cao thủ kia, ít ai không biết đến, đó là chuyện bình thường a, giống như kiếp trước của Tiểu Báo Tử, người bình thường đều biết rõ về một minh tinh nào đó, dù chưa bao giờ gặp qua bọn họ, nhưng đối với bối cảnh người ta lại hiểu rõ một cách tinh tường, đây là một đạo lý, tuy bọn hấn biết rõ tất cả không nhất định là sự thật, nhưng cũng rất ít người không biết tin tức về những cao thủ trong võ lâm này.

Huyết Vô Nhai, đệ nhất cao thủ, cũng là tông chủ Huyết Hà tông Ma môn, ma tướng thứ bảy Ma môn, bốn mươi tám tuổi, bát phẩm cường giả, một thân Ma Môn bí pháp đã tu thành huyết điểm thần cương Huyết Hà tông, dựa vào một thân bí kỹ dị thuật Ma Môn, dù là các bát phẩm cao thủ khác, tính ra cũng là cường nhân, ra tay vô cùng tàn nhẫn, một lời không hợp, tất diệt sát cả nhà người ta, hung danh hiển hách, thanh danh hấn tại Thanh Châu, ban đêm trẻ con nghe thấy phải khóc thét.

Bạch Y Kiếm Thánh Lục Thiệu Du, đệ nhất cao thủ trẻ tuổi của Minh Nghĩa Kinh Viện, thiên hạ đều biết hấn là bát phẩm cao thủ, đồng thời cũng là thiên tài có thanh danh lớn nhất trong chốn võ lâm gần năm

mười năm qua, năm ba mươi hai tuổi, kiếm thuật thần diệu đến tuyệt hảo, được công nhận là người có cơ hội nhất trước năm mươi tuổi có thể đạt tới cửu phẩm, nghe nói thực lực bây giờ của hắn đã đạt tới bát phẩm đỉnh phong, Huyết Vô Nhai đối Lục Thiếu Du, cả hai đều đứng trên đỉnh những cường giả bát phẩm, hắn là một phen long tranh hổ đấu, nghe Tần Tuyền Long tỉnh tể nói, Tiểu Báo Tử liền minh bạch sự tình, lúc này đây, vận khí Huyết Vô Nhai không tốt, hắn tại dọc đường Dương Châu tây quận, cũng không biết phát triển vì cái gì, tàn sát hết cả một gia đình, lúc tàn sát thoả mái, lại đến Dương Châu tây quận tìm hiểu Lục Thiếu Du, hành vi tàn bạo như thế, Lục Thiếu Du tự nhiên phần nộ, xuất trường kiếm ra khỏi vỏ, tranh đấu một phen, cuối cùng Huyết Vô Nhai không địch lại, đào tẩu, Lục Thiếu Du không ngừng truy kích, vạn dặm đuổi giết, từ Dương Châu trong nội địa Đại Tấn quốc một mực truy kích đến Vân Châu xa xôi, truy kích Huyết Vô Nhai từ nơi này đến nơi khác.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

48. Chương 48: Cửu Long Thần Hỏa Công

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 48: Cửu Long Thần Hỏa Công

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Một ngày này, hắn luyện qua một bộ pháp Thái Cực quyền, thở nạt một phen, cảm lấy phi tiêu bên cạnh, trên mặt lộ bộ dáng như đang ra chiêu suy nghĩ.

- Tu vi võ công hiện tại của ta đã đến bình cảnh, tựa hồ có thể chế tạo một kiện binh khí thuận tay rồi!

Trải qua thời gian tu luyện dài như vậy, võ công của hắn đã đạt tới cực hạn cao nhất của tuổi trẻ, đương nhiên, nếu như muốn thực lực tăng lên mà nói, cũng không có vấn đề gì, bất quá, hắn vẫn còn chưa trưởng thành, mà thực lực lại tăng tiến lên với cường độ như vậy, nhất định sẽ có ảnh hưởng đối với phát dục về sau, thậm chí còn sẽ ảnh hưởng đến phát triển tiềm chất của hắn trong tương lai, cho nên, giai đoạn này, hắn chỉ cần bảo trì tiêu chuẩn hiện tại là được rồi, không cần phải cưỡng cầu nữa, dù sao thì, vô luận nhìn với bất kì góc độ nào, hắn cũng chỉ là một đứa bé, hơn nữa cũng không ở trong hoàn cảnh nguy hiểm gì, hiện tại quả thực không cần phải cưỡng cầu cái gì.

Nếu như có thể có một kiện binh khí vừa tay mà nói, ngược lại có thể đề cao chiến lực của hắn trong giai đoạn hiện tại, cho dù hắn cảm thấy không đề cao chiến lực của hắn bây giờ, cũng không có gì ảnh hưởng.

Hắn là một thợ rèn, lại luyện chế binh khí trong thời gian dài như vậy, cho nên đối với binh khí hết sức quen thuộc, cũng từng cân nhắc qua kiện binh khí hắn cần như thế, trong nội tâm cũng có một ít do dự, bất quá hiện tại, hắn đã có quyết định.

- Tuổi của ta nhỏ như vậy, nên làm một thanh đao, chứ mang trên người một thanh kiếm thì quả thực gây chú ý quá mức rồi, nếu mang về nhà, nói không chừng lão đầu tử sẽ đánh vào mông ta nở hoa mất, không bằng làm một kiện xinh xắn một chút, thủ pháp ám khí của ta hiện tại coi như là có tí tạo nghệ, quăng cái phi tiêu này ra ngoài, không nói trăm phát trăm trúng, nhưng cũng coi như có chín phần chính xác, bất quá, nếu chỉ có mỗi phi tiêu mà nói, công năng lại chỉ có một, hắn cũng không phải “Tiểu Lý phi đao”, dựa vào phi đao liền có thể giải quyết hết thảy vấn đề, không bằng chế tạo hai cái!

Kiếp trước luyện chế Hỏa Ảnh mê, nên đối với Hỏa Ảnh có phần am hiểu, Hỏa ảnh cũng là binh khí hay đại chúng hay nghiên cứu nhất, loại này dài ước chừng mười tám ly, tạo hình binh khí giống với phi tiêu, binh khí này, nếu so về công năng đơn thuần thì hơn phi tiêu rất nhiều, ngoại trừ có công năng cơ bản nhất là bay vọt ra bên ngoài, còn có bổ ngang, chém dọc, chặt nghiêng, đâm thẳng các loại, cũng là nền tảng để sử

dụng các binh khí dài, hiện tại, loại này rất thích hợp cho Tiểu Báo Tử sử dụng, cho nên, hắn quyết định không mang theo hai kiện, một là để hảo hảo sử dụng chúng, thứ hai là coi như một loại kỉ niệm đối với cảnh trong mơ kiếp trước a!

Hắn là thợ rèn của Ô gia thiết khí phôi, Ô gia chế tạo binh khí cho Ô gia, chứ không phải cho bản thân hắn, mà là dùng để bán, nếu như hắn muốn chế tạo binh khí mà nói, thì phải nghĩ biện pháp khác, đương nhiên, hắn cũng có thể làm trong của Ô gia thiết khí phôi, bất quá, cần nhiều chi phí cho tài liệu hơn.

Là quy củ.

Bất quá, làm thợ rèn của Ô gia thiết khí phôi, chi phí tài liệu vẫn rất ưu đãi, trực tiếp lấy tài liệu trong kho phòng, rồi cầm một tờ lại chỗ Lão Trương thủ kho bảo tài liệu cho lão đối chiếu với sổ sách.

Sân nhỏ của Ô gia thiết khí phôi không quá lớn, nhà kho tự nhiên cũng không xa, sau khi ăn cơm trưa xong, Tiểu Báo Tử cũng không trì hoãn, trực tiếp đi đến nhà kho.

- Cái gì, người muốn mua tài liệu đánh luyện chế binh khí?!

Sau khi biết được ý đồ đến đây của Tiểu Báo Tử, lão Trương thủ kho có chút ngoài ý muốn, bất quá vẫn sẵn sàng mở cửa nhà kho, hắn cũng biết, hiện tại Tiểu Báo Tử này đi theo Tần tuyển Long học võ công, ắt cần binh khí, chỉ là bên trong Ô gia thiết khí phôi, đúng là không thiếu binh khí, người chỉ cần không xuất ra, ở bên trong thiết khí phôi, muốn dùng cái gì thì dùng cái đó, không cần phải chế tạo riêng cho mình, cũng không phải lưu lạc trong giang hồ.

Lời này đương nhiên không thuyết phục được Tiểu Báo Tử, hắn muốn luyện chế binh khí tự nhiên sẽ nghĩ cách riêng, hắn cũng không để ý lão đầu tử thủ kho nói gì, chỉ cần hắn trả thù lao, thì sẽ có được tài liệu hắn muốn.

Tiểu Báo Tử cũng không là lần đầu tiên đến nhà kho tài liệu, cho nên, cũng không bị muôn màu rực rỡ của tài liệu hấp dẫn, chỉ là đi đến một đồng tài liệu phía trước, chọn lựa tài liệu mà hắn cần.

Đợi đến lúc hắn chọn được tài liệu vừa ý, lúc rời khỏi nhà kho thời điểm, lão Trương có chút ngoài ý muốn, nói:

- Nhỏ như vậy, luyện chế một thanh đoản kiếm cũng không đủ a!

- Ta không luyện chỉ đồ vật gì lớn, gần đây đang học phi tiêu với Tần sư phó, muốn luyện chế vài thanh phi tiêu đùa nghịch ấy mà!

Tiểu Báo Tử cười nói.

- A!

Lão Trương lộ ra thần sắc đã hiểu rõ, lấy ra một tờ hóa đơn, nhanh chóng ghi lên, sau khi ghi xong, liền giao tờ hóa đơn cho Tiểu Báo Tử.

- Đến phòng kế toán giao hóa đơn rồi lĩnh tài liệu, không lè mè chậm trễ!

- Vâng!

Tiểu Báo Tử cười cười, cầm lấy tờ hóa đơn mua tài liệu ra khỏi nhà kho.

Hai ngày sau, Tiểu Báo Tử đứng ngày đêm rèn luyện kim loại trong phòng.

Chế tạo khổ sở, cũng không làm khó được Tiểu Báo Tử, tiêu chuẩn hiện tại hắn rèn luyện kim loại, hai thanh không khổ chút nào, cũng không cần mất đến hai ngày, buổi sáng là hắn đã hoàn thành công việc.

Sở dĩ cần mất đến hai ngày, là vì trong quá trình hắn luyện chế và chú tạo hắn muốn thử vận dụng thủ pháp Cửu Long Thần Hỏa Công để khống hỏa.

Cửu Long Thần Hỏa Công, chính là thần công trấn tộc của Ô thị, Tiểu Báo Tử không thể nào học trọn vẹn, dù là lão Hình trước kia, hay là Tần Tuyển Long hiện giờ, bởi vì họ coi trọng tiền đồ của Tiểu Báo Tử, cho nên, đều truyền công pháp này cho hắn, nhưng vì địa vị trong Ô gia của bọn họ không cao, chỉ học được công pháp trụ cột trong Cửu Long Thần Hỏa Công mà thôi.

Nhưng mà, như lão Hình và Tần Tuyền Long cũng là tượng sư, tuy học công pháp trụ cột, nhưng cũng hiểu được trong quá trình luyện khí, phải vận dụng Cửu Long Thần Hỏa Công như thế nào.

Trên thực tế, sở dĩ Ô gia nổi danh trên phương diện luyện khí, chỉ dùng thời gian gần năm trăm năm, liền trở thành một nhãn hiệu chế tạo nổi tiếng, chính là vì dựa vào Cửu Long Thần Hỏa Công này có tác dụng trong quá trình luyện khí.

Cửu Long Thần Hỏa Công tu ra Hỏa nội kinh, dung nạp Hỏa linh khí trong thiên địa, Hỏa linh khí trong thiên địa, cũng không giống than đá bình thường, dùng than để đốt thì chỉ cho ra được hỏa diễm bình thường, cho dù có dùng nguyên liệu tốt nhất, trong quá trình nung chảy nguyên liệu, sẽ bị pha tạp, hỗn tạp không tinh khiết, làm sao mà so sánh được với Hỏa linh khí được chuyển hóa từ thiên địa linh khí cơ chứ?

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

49. Chương 49: Thiên Chuy Bách Luyện Khổ Không Thể Tả

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 49: Thiên chuy bách luyện khổ không thể tả

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Chỉ là, tu luyện Hỏa nội kinh thì dễ dàng, có thể dùng Hỏa nội kinh phối hợp trong quá trình luyện khí, nó chính là pháp môn hạng nhất, mặc khác, nó chẳng khác nào pháp môn gân gà hạng nhất.

Nói nó không được, là vì vận dụng pháp môn này vào luyện khí, rèn luyện nguyên liệu sẽ ít tạp chất hơn so với dùng hỏa diễm bình thường rèn luyện rất nhiều, dù là cường độ hay tính dẻo dai, cũng không phải là đồ vật do hỏa diễm bình thường luyện ra so sánh được.

Nói nó là gân gà, chính là vì, tuy cái pháp môn này huyền diệu, nhưng đó là lúc người tu luyện nó đạt tới trình độ cao thâm, nhưng chẳng có ai phí thời gian đi nghiên cứu nó, bởi vì tu luyện võ học nội khí, bản thân họ phải chuyên tâm như một, một lòng một dạ nghĩ đến việc đột phá cực hạn, đạt tới cảnh giới tu vi rất cao, làm sao mà có nhiều thời gian mà đi nghiên cứu học vấn như luyện khí, mà những tu luyện giả tu luyện công pháp bình thường, dù có thời gian đi nghiên cứu luyện khí chỉ đạo, nhưng nội khí bọn họ tu luyện ra khá pha tạp, hỗn tạp không tinh khiết, chỉ có thể so sánh với hỏa diễm bình thường, cho dù có hiểu pháp môn, nhưng nội khí của bản thân lại không sử dụng được, chỉ có năm trăm năm trước, vị lão tổ của Ô gia, kỳ tài ngút trời, không chỉ có thực lực đạt tới Cửu phẩm, còn ngộ ra cách vận dụng nội khí Cửu Long Thần Hỏa Công khu trừ tạp chất trong đồ vật đến cảnh giới cao nhất, sau đó mới thành lập Ô gia Vân Châu như hiện tại.

Chỉ là, pháp môn này phức tạp thâm thúy không thua gì võ học cao cấp, muốn lý giải cũng không dễ dàng, mà sở học của lão Hình và Tần Tuyền Long, chỉ là da lông, giống như lúc dạy Cửu Long Thần Hỏa Công cho Tiểu Báo Tử, cũng chỉ là công pháp trụ cột, cho nên, vào thời gian trước, Tiểu Báo Tử luyện hồng và vài thanh binh khí, cũng chính là do hắn thử vận dụng pháp môn này vào trong quá trình luyện khí, tuy trải qua nhiều lần thất bại, nhưng hắn cũng thu hoạch được rất nhiều kinh nghiệm và tâm đắc, đây chính là thu hoạch lớn nhất của hắn.

- Đỉnh!

Một tiếng chùy đánh vào kim loại vang lên, giống như Tiểu Báo Tử bị rút toàn bộ khí lực, toàn thân vô cùng mệt mỏi uể oải, hít một hơi, dùng kim sắt kẹp lấy một cái phôi vừa mới rèn luyện ra, sau đó đặt nó lên lò lửa lớn, chứng kiến mặt ngoài của phôi từ từ hồng lên, Tiểu Báo Tử đem cái phôi đỏ hồng kia rút ra, lấy tay trái đặt cách cái phôi đỏ hồng kia một tấc, cảm thụ nhiệt độ nóng chảy của nó, đồng thời vận nội khí

Cửu Long Thần Hỏa Công lên tay trái, dựa theo pháp môn luyện khí đã học, thử dung hợp với nhiệt lượng xung quanh, so ra mà nói, tuy nhiệt độ trong đây rất nóng, nhưng vẫn không nóng bằng nhiệt độ của Cửu Long Thần Hỏa Công, cũng không tinh thuần bằng nội khí Cửu Long Thần Hỏa Công, sau khi nhiệt khí và nội khí của Cửu Long Thần Hỏa Công chạm nhau, nhiệt lưu rung rung một hồi, sau đó, Tiểu Báo Tử vận nội khí Cửu Long Thần Hỏa Công, từ từ dung nhập vào trong cái phôi đỏ hồng.

- Tốt?

Cảm giác được nội khí Cửu Long Thần Hỏa của mình tiêu hao nhanh chóng, Tiểu Báo Tử vui vẻ, phải biết rằng công lực của hắn lúc này, làm cách nào cũng không thể phóng nội khí ra ngoài, cho dù là vận dụng toàn lực, cũng chỉ có thể làm cho nội khí của mình tập trung lên tay mà thôi, có tác dụng làm tăng lực sát thương và lực đạo cho nắm đấm của hắn, nội khí phóng ra ngoài, phải đạt tới cảnh giới võ giả Tứ cấp mới có thể làm được, đây cũng chính là nguyên nhân lúc trước hắn thất bại, dù hắn có được một ít tâm đắc về pháp môn này, nhưng hắn vẫn nghĩ rằng mình sẽ thất bại, không thể tưởng được lần này lại thuận lợi như vậy, không ngờ thành công.

Nhìn cái phôi kia, Tiểu Báo Tử đưa nội khí vào nó, cái phôi vốn đã nguội lại, lúc này đỏ hồng lên, mà đồng thời, cái phôi được được nhiệt lượng nóng bỏng Cửu Long Thần Hỏa cung cấp, truyền nhiệt độ lại cho Tiểu Báo Tử.

- Tì!

Đột nhiên Tiểu Báo Tử cảm giác được tay trái của mình giống như bị một cái bàn ủi nóng đỏ đè lên, thiếu chút nữa hắn đã rút tay trở về.

- Khá lắm, may mắn chỉ là cảm giác, cũng không phải là nhiệt độ chân chính, bằng không thì, tay trái của ta đã bị phế đi rồi.

Tiểu Báo Tử thầm nghĩ trong lòng, đang chuẩn bị đưa một tia Ly Hỏa nội khí cuối cùng trong cơ thể của mình vào trong cái phôi, lại phát hiện, dù hắn nỗ lực thế nào đi nữa, cũng không thể rót nội khí vào được.

- Dung lượng đầy rồi sao?

Trong nội tâm Tiểu Báo Tử khẽ động, chợt hiểu ra, hắn thu tay trái trở về, lúc này, trên bề mặt cái phôi đã không còn màu đỏ hồng nữa, là ẩn hiện tia hồng tối, mang theo một tia ánh sáng yếu ớt.

Không chút do dự, Tiểu Báo Tử liền đem cái phôi này ngâm vào trong thùng nước lạnh.

- Xèo xèo xèo...

Một làn sương trắng từ trong thùng nước bay lên, mùi kim loại nóng chảy tràn ra khắp phòng.

Đứng trong làn sương mù đó, trên mặt của Tiểu Báo Tử hiện ra một nụ cười cực kỳ thỏa mãn.

Rèn sắt luyện khí, là một việc rất hao tổn thể lực, cũng là hạng mục cần nhiều kỹ thuật nhất.

Đây chính là một câu danh ngôn ở kiếp trước của Tiểu Báo Tử, đây là công việc cần lực lượng và trí tuệ phối hợp, không giống như luyện đan, chỉ dùng hàm lượng kỹ thuật là thành.

Muốn làm ra trụ cột chắc chắn cho một món đồ phải làm gì?

Trước kia Tiểu Báo Tử không biết, hiện tại Tiểu Báo Tử đã có lòng tin trả lời cho người, đó là bốn chữ: thiên chuy bách luyện!

Dù là thần binh lợi khí gì, cũng không thể không cần bốn chữ này, còn nếu dưới bốn chữ này một chút, chính là hai chữ: rèn luyện.

Cái gọi là chùy, chính là đại chùy tử trong tay của Tiểu Báo Tử, nó dùng để đập, cái gì gọi là luyện, đó chính là luyện hỏa, phòng lửa ra thiêu đốt lò rèn, cả hai kết hợp, liền cấu thành trụ cột của luyện khí chỉ đạo.

Giống như một cây đại thụ, hai chữ: rèn luyện, chính là quá trình cấu thành nên trụ cột của luyện khí chỉ đạo. Về phần tổ hình, khai phong, huyết tể, thông linh, cấm chế..., còn có vô số thủ pháp luyện khí, thì hắn chỉ là cành lá mà thôi.

Mà với trụ cột của luyện khí chi đạo là chùy và luyện, cũng cần phải chú ý rất nhiều.

Chùy, cũng không phải là đại thiết chùy đang cầm trên tay, một khối tài liệu tốt mà dùng chùy đập loạn, kết quả khối tài liệu đó sẽ biến thành phế liệu, đương nhiên, nếu người nào trời sinh đại khí vận, một trận đập loạn như thế, không thể nói trước là có thể tạo thành thần binh lợi khí thì sao, nhưng mà, loại vận khí này chỉ có Hồng Quân lão tổ trong truyền thuyết mới có, người bình thường, nên suy nghĩ lại.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

50. Chương 50: Về Nhà.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 50: Về nhà.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Chùy pháp, coi trọng tần suất, lực đạo, tốc độ, ở phương diện này, Tiểu Báo Tử vẫn có một ít tâm đắc, hôm nay bản thân tiểu tử này đã ngộ được chùy pháp một lần, cho nên năng lực về chùy pháp rất mạnh, mà sở học chân chính của hắn chính là Loạn Phi Phong Chùy Pháp, dù nói là võ học, nhưng loại võ học này được ngộ ra trong quá trình rèn sắt, hơn nữa là đồn ngộ mà có được, hiện tại hắn đã có thể trong một lần đập, đánh xuống chín lần, thời gian mỗi lần là một hô hấp, liên kích chín chùy, mỗi chùy đều có lực đạo như nhau, sau đó lại đập liên tục chín lần chín lần liên kích, tổng cộng đập bảy trăm hai mươi chín lần (9 x 81), đập một vật mà tỉ mỉ như vậy, lực đạo đều đều, tạp chất cực nhỏ, vô cùng sắc bén.

Đương nhiên, đập bảy trăm hai mươi chín lần đã là cực hạn của hắn trong một ngày, phải biết rằng, tuy thời gian đập bảy trăm hai mươi chín này không dài, chỉ có tám mươi một hô hấp, tuy nhiên nó lại ép ra toàn bộ sức của cơ thể, cho nên sau khi hoàn thành là kiệt sức, trong quá trình luyện, cần kết hợp thi triển thủ đoạn không hỏa, nó làm hao phí tinh lực, cũng không ít hơn quá trình đập, cho nên, tuy toàn bộ thời gian hoàn thành không dài, nhưng sau đó, tinh thần và sức lực toàn thân của hắn không phấn chấn, không có cả sức để cầm chùy.

Đây cũng là binh khí hắn chế tạo vì mình nên mới để tâm như thế, nếu chế tạo cho người khác, thì những binh khí được bày bán đầy ra trên thiết khí phố của Ô gia, nếu vận khí khá tốt, có thể người ta sẽ chọn được một thanh binh khí sắc bén, chất lượng khá cao, đó chỉ là những thành quả hắn tùy tiện chú tạo mà thôi.

Đương nhiên, điều này cũng không thể trách hắn, tác phẩm cả đời của các Tông Sư cho tới bây giờ không có bao nhiêu kiện cả, tối đa là mười mấy món là không tồi rồi, bởi vì nếu toàn tâm toàn ý chế tạo một món binh khí rất hao tổn tâm lực, trong một ngày Tiểu Báo Tử chỉ dùng được cửu liên kích, đã mệt muốn chết, còn có thập liên kích, thậm chí muốn làm ra thần binh sắc bén phải dùng tới bách liên kích, mới có thể chế tạo ra, mà người chế tạo phải tốn thời gian rất nhiều mới có thể khôi phục nguyên khí.

Cho nên, đối với Tiểu Báo Tử mà nói, Tiểu Báo Tử chế tạo cái phiêu binh khí này cho mình rất hài lòng, đặc biệt là sau khi hắn không chế Cửu Long Thần Hỏa Công thành công, cho dù hắn không biết khi dùng đạo nguyên chi thuật của mình chế tạo phiêu binh khí này có ảnh hưởng gì không, nhưng lúc này hắn rất vui mừng.

Buổi chiều ngày thứ hai, Tiểu Báo Tử đã khôi phục tinh lực, mang theo vẻ mặt hưng phấn, rời khỏi phòng tĩnh luyện kim loại.

- Người phải đi về?

Tần Tuyền Long cảm thấy ngoài ý muốn khi nhìn thấy Tiểu Báo Tử, nhưng mà, hắn nhanh chóng thoải mái, hắn chỉ là một tiểu hài tử chín tuổi, đi vào Ô gia đã được gần một năm, còn chưa trở về nhà lần nào, nếu là người khác thì cũng bỏ đi, rời nhà đi theo làm học đồ của người ta, bốn năm năm không trở về nhà là chuyện bình thường.

Nhưng Tiểu Báo Tử thì không giống như vậy, hắn đã không còn là học đồ, hắn đã là thợ rèn đứng đầu trong tiệm rèn, hơn nữa là thợ rèn có thể kiếm tiền, là thợ rèn có phúc lợi, mỗi tháng đều có thể nghỉ một hai ngày, so sánh với người khác, tiểu tử này vẫn ở ngây ngốc trong tiệm rèn một năm, tính nhàn nại rất không tệ.

Nghĩ tới đây, hắn cũng không do dự, nói:

- Được rồi, dù sao hai tháng sau cũng tới lễ mừng năm mới, người nên trở về đi, chờ sang năm thì trở lại, đừng để tay nghề bị kém lại đấy!

Tiểu Báo Tử nói lời cảm tạ không ngớt, được nghỉ hai tháng, về nhà lễ mừng năm mới, như thế cũng không tệ.

Nhưng hắn cũng không lập tức rời đi, dù sao mấy ngày nữa là qua tháng mới, đó là lúc tụ tập chợ ở Thanh Dương, đến lúc đó trở về cùng đám thợ săn cùng thôn, như thế ít xảy ra chuyện hơn.

Sở dĩ hắn phải trở về nhà, chủ yếu là vì trong lòng của hắn còn tồn tại một việc.

Đó chính là Lý Hạo Nhiên đã lưu lại một cảnh trong trí nhớ của hắn.

Trên thực tế, trí nhớ Lý Hạo Nhiên lưu lại cho hắn cũng không nhiều, trừ phương pháp tu luyện Lương Nghi Thông Thiên Kiếm ra, còn có một thiếu niên mặc thanh y suất làm hắn toi mạng, một chuyện khác, chính là nguyên nhân làm hồn phách của hắn ly thể.

Sở dĩ hồn phách của hắn có thể ly thể, đầu tiên là do tu luyện Lương Nghi Thông Thiên Kiếm, tinh thần trải qua quá trình lĩnh ngộ tinh túy của Lương Nghi Thông Thiên Kiếm, thứ hai chính là vì cổ tử âm phong trong Tây Sơn Khẩu.

Chính là vì cổ âm phong mang theo âm hàn chi khí lạnh lẽo này, mới làm cho hồn phách của hắn ngưng tụ, nếu không như thế, với cường độ hồn phách của hắn, sớm đã bị gió núi Tây Sơn Khẩu thổi tan.

Trong nội tâm của Tiểu Báo Tử hoài nghi, cổ âm phong lạnh lẽo thổi đến này, hắn là một loại sát khí.

Ở giữa thiên địa có vô số loại sát khí, nhưng cũng không có nghĩa là người sẽ dễ dàng tìm được sát khí, giống như trong thiên hạ có vô số mỹ nữ, nhưng cả đời của người chưa chắc người được ngủ một đêm với mỹ nữ.

Phát hiện sát khí, cần phải xem nhân phẩm (ăn ở).

Có pháp môn tu luyện Lương Nghi Thông Thiên Kiếm, Tiểu Báo Tử đã thèm thuồng đối với pháp môn này đã lâu, nhưng mà, muốn luyện thành Lương Nghi Thông Thiên Kiếm nói dễ vậy sao?

Cả cuộc đời của người bình thường, rất khó tìm được một loại sát khí, huống chi Lương Nghi Thông Thiên Kiếm này cần đến hai loại có tính chất cực đoan, hai chủng sát khí hoàn toàn trái ngược chứ?

Trên thực tế, cho dù cái địa phương quý quái như Tây Sơn Khẩu kia có sát khí âm hàn tồn tại đi chăng nữa, với tu vi hiện tại của Tiểu Báo Tử, hắn không có khả năng thu thập, chứ đừng nói chi đến việc tu luyện, hắn chỉ muốn sớm xác định một chút, sau đó làm tốt chuẩn bị cho việc tu luyện mà thôi.

Ở Ô gia lâu như vậy, hắn cũng hiểu biết chuyện tu luyện trong chốn võ lâm không ít, cho nên cũng càng lý giải về dị thuật như Lương Nghi Thông Thiên Kiếm thêm một chút.

Đây là một loại pháp môn thu nạp thiên sát khí để ngưng luyện thân thể, hắn phi thường chờ mong, cho nên, dù có chuyện gì xảy ra, hắn cũng muốn đi xem cổ sát khí trong Tây Sơn Khẩu một lần, xem xem nó là cái dạng gì.

Màn đêm từ từ buông xuống, một cơn mưa nhỏ tí tách rơi, một ngọn gió lạnh ẩm ướt thổi vào mặt, làm cho tâm tình của Tiểu Báo Tử cũng lạnh theo.

Hôm đầu tháng có mưa.

Người đến chợ cũng giảm đi nhiều, có lẽ sẽ không có người nào trong thôn đến đây, đi đến địa phương quây bán hàng của thôn dân, rỗng tuếch.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

51. Chương 51: Đường Về Nhà Rất Dài Mà Lại Bị Ngăn Cản

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 51: Đường về nhà rất dài mà lại bị ngăn cản

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Chẳng lẽ ta phải tự trở về một mình sao?

Cơ mặt của Tiểu Báo Tử run rẩy, nói thật ra, hắn biết tiểu sơn thôn cách Thanh Dương Thành không xa, chỉ năm mươi dặm, tính ra chỉ có hai mươi lăm km, nếu là hắn ở kiếp trước, lái xe, cũng chỉ mất ba mươi phút là đi hết, nhưng ở thế giới này lại không có xe, ở đây là đường núi, lại có mưa rơi, con đường lầy lội, thậm chí Tiểu Báo Tử có thể tưởng tượng ra bộ dáng của mình khi về đến nhà là thế nào.

Do dự cả buổi, Tiểu Báo Tử hay vẫn quyết định quay về, dù sao so với ở đây, trở về nhà trong sơn thôn chim không thèm ỉa kia, còn an toàn hơn Thanh Dương Thành này không ít.

Cho nên, hắn phải lấy một cái áo tơi, hắn đi đến nơi cho mượn xe ngựa của Đình gia, loại thời tiết này, đi ngựa còn tốt hơn đi bộ nhiều, hắn không cưỡi ngựa, cũng không có nghĩa là hắn không biết cưỡi, cho nên hắn muốn thuê một con lừa da lông ngắn cường tráng.

Cỡi lên con lừa lông ngắn, mặc áo tơi, một đường đi về phía tiểu sơn thôn, trời đang đổ mưa phùn, cũng rất nhàn nhả.

- Nhìn không ra, thời tiết như vậy, không ngờ cảnh sắc chung quanh lại mỹ diệu như vậy.

Bên ngoài Thanh Dương Thành, chính là núi non trùng điệp, tuy không cao, nhưng chúng lại mông lung mờ ảo trong cơn mưa phùn, trong núi còn xuất hiện sương mù, ngồi trên con lừa, nhìn quang cảnh chung quanh, cũng có một phong vị khác, một đường đi tới, nhưng trong lòng của hắn xuất hiện một cổ hương vị không thoải mái.

Chính vào lúc không thoải mái, bỗng nhiên xuất hiện một hồi sấm sét vang dội, cuồng phong gào thét, sấm sét đánh xuống dồn dập trong mưa, gió mạnh thổi bay cái nón tơi đang che đầu của Tiểu Báo Tử.

Không có nón tơi, gương mặt của Tiểu Báo Tử lộ diện ra trước mưa gió, nước mưa làm ướt của đầu, ngay cả còn mắt cũng không mở ra được.

- Đi mau đi mau!

Tiểu Báo Tử không dám ở lâu, ở chung quanh không có nơi nào để tránh mưa, cho nên dùng sức thúc con lừa đi nhanh hơn, con lừa lông ngắn bị đau, cũng không phân biệt phương hướng, xông loạn một hồi, chạy khoảng một phút trong mưa, mưa to dần dần dừng lại, con lừa lông ngắn đã xuất hiện một chỗ bên cạnh khe núi thì dừng lại.

Vốn trong khe núi này có một con sông nhỏ, cũng là con đường Tiểu Báo Tử phải đi về nhà, trong dĩ vãng, không chỉ con lừa, dù là người, cũng có thể nhảy qua, nhưng dưới cơn mưa như trút nước, đã làm nước lũ dâng lên, nước tràn khắp khe núi, tạo thành một con sông lớn, bề rộng chừng ba bốn trượng, nước từ

trên núi cao tràn xuống, thể nước rất nhanh, đôi lúc có cây cối và động vật trôi xuôi theo dòng, chắn ngang đường của hần đi.

- Đúng là nhà đã dột còn gặp phải mưa lớn!

Nhìn nước sông chảy xuôi, Tiểu Báo Tử thở dài, đang lo không biết nên làm gì, thời điểm đang suy nghĩ nên làm cách nào để qua sông, bỗng nhiên cảm giác trên đỉnh đầu có một tiếng kêu nhỏ, ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy một đạo huyết ảnh hàn nhật đang bay tới, tốc độ huyết ảnh này rất nhanh, lúc Tiểu Báo Tử vừa ngẩng đầu lên nhìn, chỉ nhìn thấy một cái bóng màu đỏ, chỉ trong hai cái chớp mắt, cái bóng đã xuất hiện ở trên đỉnh đầu, Tiểu Báo Tử vừa mới nhìn rõ, nhưng lại thấy một đạo huyết quang, thời điểm ý niệm vừa quay trở lại trong đầu của Tiểu Báo Tử, một đạo huyết khí đậm đặc đã xông vào mũi.

Tiểu Báo Tử chỉ cảm thấy gáy của mình bị xiết chặt, bị một cổ lực đạo cường đại bóp chặt, nâng hần bay lên không trung mười trượng, mà còn lừa lòng ngẩn tọa kỵ của hần, bị một cổ lực đạo nâng lên, ném rơi vào trong dòng nước, giấy dựa vài cái, hoàn toàn chìm vào trong nước, biến mất không thấy gì nữa.

- Ah!

Trong miệng Tiểu Báo Tử vừa mới phát ra một tiếng kêu sợ hãi ngẩn ngủi, khi tiếng hét dừng lại, một cổ lực đạo cực nóng dung nhập vào trong thân thể của hần, trực tiếp phong bế toàn thân của hần, hần chỉ có thể mở to mắt, mờ mịt nhìn lên màn sương mù giữa không trung, hần cảm thấy thân thể đã không thuộc về mình nữa, hần có cảm giác bản thân lúc này biến thành một u hồn không biết gì nữa.

- Ồ?

Vào thời điểm này, Tiểu Báo Tử không thể nào lên tiếng được, nhưng thính lực và thị lực vẫn bình thường, sau khi lực đạo cực nóng kia tiến vào thân thể, Tiểu Báo Tử nghe được bên tai truyền đến một âm thanh kinh dị.

Âm thanh này rất ngắn, nhưng lại thập phần rõ ràng, nhưng sau đó không còn tiếng động nào nữa, Tiểu Báo Tử cảm thấy một cổ lực đạo cực lớn đang nắm lấy cổ của mình, bay thẳng vào sâu trong Mãng Thương Sơn, thậm chí, trong quá trình phi hành, hần còn nhìn thấy nhà hần trong tiểu sơn thôn lóe lên rồi nhanh chóng biến mất, chỉ trong nháy mắt là biến mất.

- Ta đang bay sao?

Thời điểm này, đầu óc của Tiểu Báo Tử vô cùng thanh tỉnh, hần cảm thấy thân thể không thể cử động, dùng muốn lúc lắc đầu một chút cũng không được, hần muốn nhìn xem là người nào mà có thể xách hần bay giữa bầu trời như thế.

- Mẹ kiếp, chẳng phải đây là thế giới võ hiệp sao? Vì sao người này có thể bay chứ? Chẳng lẽ những truyền thuyết về cương khí là thật, cương khí, chẳng lẽ có thể làm cho người ta bay sao?

Trong nội tâm của Tiểu Báo Tử ngàn ngập nghi ngờ, dù hần có muốn nói ra, nhưng không cảm thấy chút cảm giác nguy cơ nào, trong nội tâm, ngược lại có cảm giác hưng phấn.

Lại bay một hồi, quang cảnh trong tầm mắt của Tiểu Báo Tử đang mở rộng, Tiểu Báo Tử biết rõ, lần phi hành này, hần đã bay vào chỗ sâu trong Mãng Thương Sơn.

Mãng Thương Sơn, kéo dài vạn dặm, lúc này hần bị người ta mang theo bay trên không trung, cũng đã nhìn thấy, quang cảnh đều là núi sông rộng lớn, có một ít vực thẳm, có khi thấy biển cả sóng nước phập phồng. Có khi lọt vào tầng mây, bay ra ngoài cả tầng mây, cảm thấy gió mạnh thổi bay, hư vô phiêu miểu, mây bay thành từng đoàn, tiện tay là có thể bắt được.

- Cảm giác lúc này còn tốt hơn cả lúc đi trực thăng trước kia!

Tầng mây chung quanh tụ tập lại thành một đoàn, mềm mại như bông,

- Đáng tiếc hiện tại thân thể của ta không thể động đậy, bằng không, ta muốn thử chạm vào một phen.

Trong nội tâm đang âm thầm tiếc nuối, Tiểu Báo Tử chợt thấy thân thể trầm xuống, rơi nhanh xuống dưới, trong nháy mắt cảm chế trong thân thể biến mất, hần nhìn thấy mình còn cách ngọn núi đầy nham thạch lổm chổm càng ngày càng gần, những nham thạch này giống như kiếm tiên đang đâm vào thân thể của

mình, nếu quả thật rơi xuống mà nói, chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ, hắn cảm thấy hơi sợ, không ngừng kêu la.

- Ha ha ha ha...

Vào thời điểm hắn đang kêu la, cổ huyết sát khí đậm đặc lại truyền đến, sau đó, xu thế ngã của hắn đã dừng lại, hắn lại bị một bàn tay lớn xách lên, từ từ hạ xuống.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

52. Chương 52: Bái Sư ?

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 52: Bái sư ?

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Ta còn tưởng ngươi là một người không sợ trời không sợ đất, không nghĩ tới ngươi lại là gia hỏa sợ chết!

Âm thanh thô to truyền đến bên tai, mang theo một ý tứ trêu tức rất đậm.

Thì ra người vừa rồi mang theo Tiểu Báo Tử phi hàng tới nơi này, không ngờ cảm thấy rất cổ quái, hắn thấy Tiểu Báo Tử không hề có ý khấn trương, không khỏi cảm thấy kỳ quái, phải biết, cho dù là ai đi nữa, gặp phải những chuyện này cũng phải sợ hãi, hắn nghĩ chẳng lẽ mình đang mang theo một tên không bình thường, cho nên mới làm ra màn vừa rồi để thử, bỗng nhiên đang bay thì buông tay, nhìn phản ứng của hắn.

- Đồ ngu ngốc mới không sợ chết!

Tiểu Báo Tử phát hiện lúc này, mình đã có thể nói chuyện, liền mở miệng kêu lên, nói:

- Thiên Vương lão tử cũng sợ chết!

- Có lý, có lý, Thiên Vương lão tử cũng sợ chết!

Người nọ cười ha hả, hắn mang theo Tiểu Báo Tử, bay nhanh về một khu rừng rậm cổ lão.

Lúc sắp hạ xuống đất, Tiểu Báo Tử cảm thấy khí tức đang nắm mình buông lỏng, khí lực toàn thân trở lại, mắt thấy còn cách mặt đất bảy tám thước, Tiểu Báo Tử hít sâu một hơi, trong phút chốc từ trên không trung rơi xuống, thành linh hắn nhào lộn như kiếp trước học môn thể dục, lại lộn thêm vài vòng, đến khi rơi xuống, mũi chân chạm đất, thân thể đứng vững, phát giác không bị tổn thương gì, không khỏi vui mừng, lại ngẩng đầu lên, nhìn lối ra, đây là một sơn cốc, đại thụ xung quanh cao chọc trời, cộng thêm dây leo thô to quấn quanh, không biết đã tồn tại bao nhiêu năm, trong cốc có mưa phùn lất phất, sương mù bốc hơi, giống như tiên cảnh.

Gặp Tiểu Báo Tử đang trầm mê vào trong cảnh sắc của sơn cốc, người ở đằng sau không biết nên tức giận hay buồn cười, tiểu tử này, hình như không có một chút cảm giác nguy cơ nào cả.

- Tiểu tử, xem đủ chưa?

- Ách!

Lúc này Tiểu Báo Tử mới nghĩ đến việc bản thân mình đang ở trong nguy cơ, vội vàng quay đầu lại.

- Mẹ kiếp, lão tử sẽ không xui xẻo như vậy chứ?

Thân hình của người nọ cao lớn, chỉ sợ thân hình không thấp hơn hai mét, toàn thân mặc áo choàng màu đỏ, gương mặt của hắn bị rất nhiều lão dao sắc bén cắt qua, trong đó có một số vết thương, hình như là những vết thương mới, những vết thương này vẫn đang chảy máu tươi, chảy ra, khuôn mặt của hắn tục tề khó nhìn, râu ở cằm lún phún, nhìn giống như cương châm, hình như hắn không cạo râu, cũng không thêm chăm sóc, cho nên có chút rối loạn, đỉnh đầu buộc một búi tóc tùy ý, trong đó cắm ngang một cây mộc trâm, thời điểm lần đầu nhìn thấy, trên mặt của hắn còn mang theo một tia ửng hồng không khỏe, nhưng bây giờ, lại trắng bệch như tuyết, tuy dáng người khô ngô, làm cho người ta có cảm giác hắn đang lung lay sắp đổ.

Vết thương bắt mắt nhất là vai phải và sườn trái, có một vết kiếm thương rất sâu, miệng vết thương vẫn đang rỉ máu, máu tươi chảy ra nhuộm đỏ cả một mảng áo choàng, càng lộ ra mùi huyết tinh.

Liên tưởng đến những tin đồn nghe được từ miệng người giang hồ trong Ô gia thiếu khí phổ một thời gian trước, nhìn lại hình tượng của vị tráng hán này, đột nhiên Tiểu Báo Tử cảm thấy đầu của mình có chút lớn.

- Ta chỉ muốn về nhà thăm người thân mà, cũng có thể đựng phải chuyện này, chẳng lẽ nhân phẩm của ta quá tốt, hay nên nói vận khí của ta quá kém đây?

- Hình như ngươi đang sợ hãi a!

- Sợ, ngay từ khi bắt đầu ta đã sợ muốn chết!

Tiểu Báo Tử nói ra, nhưng vẫn dùng sắc mặt cả người lẫn vật vô hại, nói:

- Nhưng sau đó ta đã nghĩ thông suốt, nếu như ngươi muốn giết ta, cứ ném ta xuống là được, cần gì tốn công mang ta đến nơi này để nói chuyện chứ.

Người nọ nghe được, ánh mắt lóe lên, nói:

- Nhìn ngươi tuổi không lớn lắm, nhưng tính tình trầm ổn, cũng không biết là nhà ai dạy dỗ ra được, ta nhìn nội khí của ngươi, lại đi từ Ô gia ra, hẳn ngươi là người Ô gia!

- Tiền bối tuệ nhãn như đuốc, tiểu tử đúng là người Ô gia, nhưng mà, ta chỉ là một thợ rèn nhập môn mà thôi!

Tiểu Báo Tử nói ra, tuy Ô gia tại Vân Châu là một quái vật lớn, nhưng đối mặt với tuyệt thế hung nhân Huyết Vô Nhai này, hoàn toàn không có chút uy hiếp.

- Thì ra là thế, trách không được ngươi chỉ tu tập chút da lông Cửu Long Thần Hỏa Công, mới nhập môn là tốt rồi, cho nên không tính là đệ tử của Ô gia, tiểu tử, ngươi có nguyện ý bái ta làm sư phụ hay không?

- A?

Chuyện này đúng là quá lớn, bái ông ta làm sư phụ?

- Chẳng lẽ ta có Thiên linh căn, là thân thể tụ tập thiên địa linh khí nhanh nhất, chính là thiên tài vạn năm mới xuất thế, cho nên những cao nhân như hắn mới muốn thu ta làm đồ đệ, làm vinh dự cho bốn môn?

Tiểu Báo Tử thầm nghĩ trong lòng.

- Ta thấy tâm tư của ngươi linh hoạt, khí chất trầm ổn, là nhân tài khó có được, giết ngươi thì quá đáng tiếc, hiện tại ta đang bị thương nặng, cho nên cần một người ở bên cạnh!

Hắn đã nói đến nước này, Tiểu Báo Tử còn có thể nói cái gì nữa đây? Hắn không còn lựa chọn khác, chẳng lẽ còn làm giống như trong tiểu thuyết ghi lại, cố ý không theo, làm cho nhân gia đến cầu người, nhìn tính tình của thằng trước mặt này, chỉ sợ mình vừa mở miệng nói một chữ không, liền bị hắn nghiền xương thành tro, cho nên hắn đành phải dựa theo yêu cầu của thằng này, dập đầu bái sư, làm đủ tất cả cấp bậc lễ nghĩa là được.

Thấy Tiểu Báo Tử thức thời như thế, người nọ hết sức hài lòng, nói ra:

- Nếu ngươi đã bái ta làm sư phụ, ta sẽ không bạc đãi ngươi, thanh Ô Kim đoản kiếm này xem như là lễ gặp mặt của ta!

Dứt lời, tay vừa nhấc lên, một thanh đoản kiếm màu đen được ném tới trước mặt hắn.

- Đây là!

Đoản kiếm vừa vào tay, Tiểu Báo Tử liền cảm thấy tay của mình trầm xuống, một cổ cảm giác mát lạnh truyền vào lòng bàn tay làm cho hắn hơi sửng sốt, rút đoản kiếm ra, tinh tế lau thân kiếm.

- Cảm giác này, ít nhất là bách luyện chi vật, cũng được coi là thần binh bảo nhận!

Năng lực của hắn, cũng không thể nào chế tạo ra bách luyện chi vật, nhưng hắn là một thợ rèn, chút nhân lực này vẫn có, chỉ cần liếc qua, đã có thể đưa ra kết luận, cầm đoản kiếm nho nhỏ trong tay, ít nhất là phải là thành phẩm trải qua bách luyện, nếu không lời nói, sẽ không có cảm giác như vậy.

Nhìn đoản kiếm trong tay, kiểu dáng thanh kiếm rất tinh xảo, nhưng chỉ dài có một xích, thân kiếm đen nhánh tỏa sáng, ở thân kiếm có gợn sóng chớp động, chuôi kiếm cũng là kim loại tinh chất, hoàn toàn khác với tài liệu trên thân kiếm, niên kỷ của hắn quá nhỏ, muốn nắm chặt, cũng không thể nào nắm toàn bộ.

Thuận tay vung hai cái, liền có âm thanh xé gió bén nhọn truyền ra, làm cho hắn cảm thấy chấn động, nói:

- Đúng là quá sắc bén.

- Đừng nghịch nữa, thu vào đi!

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

53. Chương 53: Huyết Vô Nhai.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 53: Huyết Vô Nhai.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Vâng!

Tiểu Báo Tử vội vàng nói, thu bảo kiếm vào tra vào trong vỏ, vỏ kiếm cũng không phải là phàm vật, dùng một loại da thú không biết tên chế thành, trên mặt có đường vân loan hổ, nhìn kỹ thấy giống như da cá sấu, nhưng lại tinh tế tỉ mỉ hơn da cá sấu nhiều.

- Sư phụ, ngài!

Giống như biết rõ hắn muốn hỏi điều gì, không chờ hắn nói xong, người nọ đã nói trước:

- Vì sư là Huyết Vô Nhai, chính là phó tông chủ Ma Môn Huyết Hải Tông, được xưng Ma Môn thất ma tướng, người bái ta làm sư phụ, thì người chính là đại đệ tử của Ma Môn, Ma Môn chúng ta không có nhiều quy củ, chỉ cần người không phản bội sư môn, ở giữa thiên địa, mặc người tung hoành, người hiểu rồi chứ!

- Đệ tử hiểu rõ!

Tiểu Báo Tử nói ra, nhưng trong lòng thầm nói:

- Đúng là Huyết Vô Nhai a, xem ra những lời đồn đãi của giang hồ không sai, thành này đúng là bị người ta đuổi giết, nhưng không biết bạch y Kiếm Thánh Lục Thiệu Du ở địa phương nào, nhưng hiện tại hắn chạy vào Mãng Thương Sơn, thì có thể nhìn thấy bốn sự của Lục Thiệu Du rất lớn, chỉ sợ cũng không thể nào tìm ra hắn trong rừng rậm to lớn như thế này, như vậy cũng tốt, ít nhất ta cũng được an toàn một chút!

Huyết Vô Nhai cũng không biết hiện giờ trong lòng Tiểu Báo Tử đang nghĩ cái gì, nói:

- Được rồi, hiện tại vì sư cần điều dưỡng một chút, người đi ra ngoài sơn cốc, mang về cho ta mấy con vật còn sống!

- Vật còn sống?

Tiểu Báo Tử ngẩng đầu, trong mắt hiện ra một tia ý tứ khó hiểu.

- Sư phụ muốn dùng vật còn sống loại gì?

- Loại gì cũng được, chim bay cá nhảy, chỉ cần còn vật còn sống là được rồi!

Huyết Vô Nhai nói, sắc mặt trắng bệch thêm một chút, thân thể khô ngô lung lay vài cái, ngồi thẳng lên, vận khí điều tức, không nói thêm gì nữa.

Lúc này Tiểu Báo Tử không dám nhiều lời, trực tiếp chạy ra ngoài sơn cốc, trong nội tâm cũng bỏ đi ý định chạy trốn, ở đây cũng được xem là chỗ sâu trong Mãng Thương Sơn, muốn chạy thì có thể chạy đi tới chỗ nào chứ, nên ngoan ngoãn ở lại chỗ này với sư phụ tiện nghi vẫn an toàn hơn một ít.

Phạm vi sơn cốc không lớn, rời cốc, chính là một phiến rừng rậm, trong rừng có rất nhiều gốc cây che trời, giống như hai mùa xuân hạ giao nhau, mưa phùn bay tán loạn, sương mù trong rừng rất đậm, rậm rạp um tùm, rất khó nhìn thấy ánh sáng, mật độ lá rất dày, chỉ sợ phải bó lá thêm năm ba trượng mới chạm tới mặt đất, âm u không thấy mặt trời.

Đương nhiên Tiểu Báo Tử không dám đi vào, chỉ dám đi lại xung quanh biên giới của rừng rậm, vận khí của hắn cũng được tính là tốt, đựng ngay mấy con thỏ, hắn vốn xuất thân từ thợ săn, tuy không bắt qua dã thú nào lớn, nhưng lúc nhỏ sống trong núi, hắn cũng là một tay bắt thỏ có hạng, hiện tại hắn lại luyện võ công, không mất bao nhiêu thời gian, liền bắt được mấy con thỏ còn sống, xách vào trong cốc.

Huyết Vô Nhai vẫn đang ngồi xếp bằng trong cốc, trải qua một phen điều tức, tinh thần tựa hồ tốt hơn rất nhiều, thấy Tiểu Báo Tử xách bốn con thỏ còn sống tiến vào, lông mày hơi nhíu lại, cũng không nhiều lời, chỉ thấy hắn nhấc tay phải lên, bốn đạo huyết quang từ đầu ngón tay hắn bắn ra, trực tiếp cắt vỡ cổ bốn con thỏ trên tay Tiểu Báo Tử, hấp vào trong miệng, giống như cá voi uống nước, máu tươi của bốn con thỏ bị hắn hút toàn bộ, trên cổ không còn giọt máu màu chảy ra, tất cả đã vào miệng của hắn.

- Chưa đủ!

Huyết Vô Nhai nhíu mày, Huyết Vô Nhai lườm Tiểu Báo Tử, nói:

- Ta cần nhiều máu hơn nữa.

Tiểu Báo Tử không dám hỏi nhiều, hắn lại chạy vào trong phiến rừng rậm kia, hắn vào sâu bên trong một chút, lần này vận khí của hắn không tệ, không ngờ hắn bắt được con bạch lộc trưởng thành, con bạch lộc này cũng không may, tốc độ chạy trốn của nó vốn không tệ, nhưng rừng rậm này lại rất lớn, lại bị Tiểu Báo Tử che hai mắt lại, kéo vào trong sơn cốc.

Nhìn thấy Tiểu Báo Tử kéo đầu bạch lộc này vào, trong mắt Huyết Vô Nhai hiện ra một tia vui mừng lẫn sợ hãi, hắn lại tiếp tục hấp khô máu huyết của bạch lộc.

Tiểu Báo Tử ở một bên không dám quấy rầy, sau khi nhìn thấy Huyết Vô Nhai hút khô bạch lộc, bắt đầu điều tức chân khí, chỉ chốc lát sau, toàn thân Huyết Vô Nhai bị sương mù màu đỏ bao phủ vào bên trong, cái phiến sương mù này toát ra mùi máu tươi nồng nặc, bên tai của hắn còn nghe được cả tiếng huyết khí của Huyết Vô Nhai đang bốc lên, đó là âm thanh của máu và nội khí lưu chuyển, cũng không biết bao lâu, quanh thân Huyết Vô Nhai bốc lên hai tấm lụa màu máu, bị Huyết Vô Nhai hút vào trong lỗ mũi, sau khi hút hết máu huyết, sắc mặt vốn trắng bệch của Huyết Vô Nhai đã hồng nhuận phơn phớt, cũng không còn bộ dạng như sắp chết vừa rồi nữa.

- Lần này người làm không tệ!

Huyết Vô Nhai mở mắt, nhìn Tiểu Báo Tử thành thành thật thật đứng ở một bên, lộ ra vẻ hài lòng.

- Đây là việc đệ tử phải làm!

Tiểu Báo Tử trả lời không chút câu nệ.

- Người không cần phải sợ, lần này ta bị thương rất nặng, huyết điểm chân cương bị một kiếm của Lục Thiểu Du đánh bại, cần đại lượng huyết thực để khôi phục lại, cho nên, trong khoảng thời gian ta khôi phục, chuyện người phải làm chính là cố hết sức tìm kiếm máu huyết tươi sống về đây cho ta.

- Đệ tử đã hiểu.

Tiểu Báo Tử nói ra, hắn không dám nhiều lời, hiện tại hắn đã nhìn ra, tên Huyết Vô Nhai này thu mình làm đệ tử cũng không phải hắn nhìn thấy tư chất của mình xuất chúng, mà là hắn cần một người đi tìm máu huyết về đây cho hắn trị thương, đây cũng là nguyên nhân hắn bắt mình, việc thu mình làm đồ đệ, chẳng qua là muốn làm cho mình an tâm mà thôi.

Không thể nói trước, trong quá trình hắn dưỡng thương, còn có thể dạy mình một ít võ công, hắn cho mình một ít điểm tốt, nhưng đợi đến khi thương thế của hắn đã lành, chỉ sợ đó chính là tử kỳ của mình.

Nhân phẩm của người trong Ma Môn, cũng không phải giống như trong tiểu thuyết hắn đọc lúc trước, một bộ dáng hào khí ngất trời, nghĩa bạc vân thiên, người trong Ma Môn chính là người trong Ma Môn, giống như Huyết Vô Nhai này, chỉ vì chút việc nhỏ sẽ giết cả nhà của người, từ người già tám mươi tuổi, cho tới hài nhi sơ sinh chưa đầy tháng, hắn có thể là người tốt sao?

Cao thủ người ta muốn chọn đệ tử đều là ngàn tuyển vạn tuyển, ở đâu ra như mình, trong quá trình hắn chạy trốn chết lại thu mình làm đồ đệ, bây giờ người ta cho người chỗ tốt, nói rõ hắn đang muốn lung lạc người, làm cho người yên tâm buông lỏng cảnh giác, tận tâm tận lực làm việc cho hắn mà thôi, nếu như Tiểu Báo Tử là một hài tử mười tuổi bình thường cũng thôi, nhưng bên trong thân hình hài nhi mười tuổi của hắn, lại chính là một người trưởng thành, hơn nữa là người trưởng thành lão luyện, loại thủ đoạn này của Huyết Vô Nhai, làm cách nào giấu diếm được hắn chứ.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

54. Chương 54: Cửu Long Thần Hỏa Huyền Cương.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 54: Cửu Long Thần Hỏa Huyền Cương.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Tiếp tục như vậy không được, đợi đến lúc thương thế của Huyết Vô Nhai lành hẳn, ta sẽ không còn một cơ hội nào để sống cả.

Trong nội tâm Tiểu Báo Tử âm thầm nghĩ ngợi, Huyết Vô Nhai bị thương rất nặng, theo như lời của hắn nói, là bị bạch y Kiếm Thánh Lục Thiểu Du đã thương tâm mạch, huyết điểm chân cương khổ luyện mấy chục năm bị thiêu đốt hết, tổn thương như vậy, tuyệt đối không thể trong ngày một ngày hai, máu huyết của một đầu bạch lộc là có thể chữa khỏi, hiện tại nhìn hắn, sắc mặt đã hồng nhuận phơn phớt không ít, nhưng từ bước chân phù phiếm của hắn, thỉnh thoảng lại ho khan vài tiếng, từ đó nhìn ra, hiện giờ hắn đang dè dặt thương thế mà thôi.

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên hắn cảm thấy thân thể nhẹ hơn, thân thể lại thoát kỳ khỏi mặt đất, bay vút lên, nhưng lần này đã khác với lần đầu bị Huyết Vô Nhai xách cổ áo kéo đi, lúc này Huyết Vô Nhai không ra tay, mà Tiểu Báo Tử cảm thấy mình đang được một vật mang đi, đó chính là một tấm lụa màu đỏ, nhìn kỹ tấm lụa này, thì có thể nhìn ra tấm lụa này do huyết khí ngưng tụ mà ra, trong đó ẩn ẩn phát ra một tia sát khí huyết tinh.

- Đây chính là huyết diễm chân cương của ta, cũng chính là pháp môn tu luyện ngưng tụ ra chân cương đệ nhất thiên hạ!!

Lúc này Tiểu Báo Tử đang bị chân cương này bao phủ chung quanh, vẻ mặt kinh dị của hắn không thể lừa gạt được Huyết Vô Nhai, nhưng hình như Huyết Vô Nhai không muốn nhiều lời, hắn chỉ nói một câu như vậy, liền không nói thêm gì nữa.

Mang theo Tiểu Báo Tử bay một khoảng thời gian uống cạn một chén trà, hình như Huyết Vô Nhai đã phát hiện cái gì đó, vội vàng hét lên một tiếng kinh dị, bay thấp xuống.

Trên trời, Tiểu Báo Tử ẩn ẩn nhìn thấy phía dưới là một tiểu sơn cốc, còn chưa thấy rõ, thân thể nhẹ nhõm, hắn lại bị Huyết Vô Nhai ném xuống đất.

Chẳng qua khi hắn sắp rơi xuống đất, một tầng lực lượng nhu hòa bao phủ thân thể của hắn, nâng hắn lên.

Đợi đến khi đứng vững lại, Tiểu Báo Tử định thần nhìn lại, nhìn lối ra rồi lại nhìn vào trong cốc.

Cái sơn cốc chết tiệt này có hình miệng bình, bốn phía trong cốc đều có núi non bao bọc, không nhìn thấy ánh mặt trời. Không khí ẩm ướt, trong cốc có một cây hạnh đào hoang dại, cây lớn cành lá xum xuê, phía dưới có một tầng lá mục nát, mùi hôi tản ra chung quanh, vừa ngửi đã cảm thấy muốn ói. Tới gần chỗ đó, tới gần nó khoảng một trượng đã không thể chịu nổi, hắn lại nhìn Huyết Vô Nhai, nhìn hắn bay lên không trung ngàn trượng, đưa mắt nhìn xuống, sâu không thấy đáy, bờ môi ứa ra hắc khí. Lúc nhìn thấy sương mù ngũ sắc, trong tai nghe được âm thanh ầm ầm, một tiếng nổ mạnh vang lên, Tiểu Báo Tử hít vào một hơi, liền cảm thấy mùi tanh xông lên tận đầu, đôi mắt hoa lên, thiếu chút nữa đã ngã nhào đầu xuống đất.

- Không thể tưởng được trong núi này lại ẩn chứa huyết sát chi địa âm độc như thế, vừa vặn thích hợp cho ta tu dưỡng thương thế, bất quá đối với người mà nói, ở trong huyết sát chi địa này, ta cảm thấy không an toàn.

Bên tai truyền đến âm thanh của Huyết Vô Nhai, Tiểu Báo Tử lại cảm thấy thân thể nhẹ hơn, lại bị một đoàn huyết diễm chân cương thôi bay ra ngoài cốc.

- Đây là...

Tiểu Báo Tử ngẩng đầu lên, nhìn thấy cảnh tượng bốn phía, không khỏi sửng sốt, phong cảnh xung quanh rất mỹ lệ, giống như tiên cảnh. Bên cạnh vách núi phía trước, có một gốc cây đại nam, cao chỉ mấy trượng, thân cây thô to khoảng một trượng, cành lá rất thấp, bóng cây xanh râm mát, che phủ mặt đất phương viên mấy trượng, phía sau cây là vách núi, cành lá của cây phất phơ trong gió, rất nhiều kỳ hoa dị thảo không biết tên sinh trưởng ở xung quanh, rêu xanh ẩn hiện phía xa xa, hình như có một hang động nhỏ trong ngọn núi gần đó, nó nằm cách mặt đất chừng ba trượng.

- Cảnh trí ở nơi đây cũng không tệ!

Huyết Vô Nhai nhìn cảnh vật xung quanh, cũng bị cảnh trí nơi đây hấp dẫn, Tiểu Báo Tử nhìn thấy, trong nội tâm không khỏi cả kinh, thì ra chỉ trong một thời gian ngắn, sắc mặt của Huyết Vô Nhai đã biến thành trắng bệch.

Nhưng so với trước đây, hình như tinh thần của hắn đã tốt hơn rất nhiều.

- Người luyện chính Cửu Long Thần Hỏa Công của Ô gia, mà nguồn gốc của Cửu Long Thần Hỏa Công là từ Thiên Long Đạo, là một trong những võ học cao cấp của Thiên Long Đạo, đáng tiếc người chỉ học được da lông mà thôi, có chút đáng tiếc!

- Ta chỉ là một thợ rèn bình thường của Ô gia, có thể có cơ hội tu luyện Cửu Long Thần Hỏa Công đã là không tệ rồi!

Tiểu Báo Tử nói, nhưng trong lòng thì hơi động một chút.

Hắn nói lời này là có ý gì? Chẳng lẽ hắn muốn truyền võ công cho ta hay sao?

Quả nhiên, chỉ nghe Huyết Vô Nhai nói tiếp:

- Nhưng mà, căn cơ của người không tệ, lại tu luyện công pháp Hỏa thuộc tính, mà Cửu Long Thần Hỏa Công của Ô gia chính là của Thiên Long Đạo, tu đến cực điểm, có thể kết hợp với địa hỏa, ngưng luyện chín đầu Hỏa Long, đó là Cửu Long Thần Hỏa Huyền Cương, bộ pháp môn này ở chỗ ta, hiện tại ta sẽ tặng nó cho người!

Khi đang nói chuyện, hắc lầy trong người ra một quyển sách, ném cho Tiểu Báo Tử.

- Đa tạ sư phụ!

Dù hắc kiêu kỳ vạn phần Huyết Vô Nhai này, nhưng khi nghe được lời này, Tiểu Báo Tử vẫn nhin không được, mừng thầm trong lòng, Cửu Long Thần Hỏa Công ah, có thể kết hợp với địa hỏa, ngưng luyện thành Cửu Long Thần Hỏa Huyền Cương, hắc là đệ tử Ô gia, dù chỉ là đệ tử nằm ở tầng dưới chót, nhưng rất nhiều lần nghe bọn Tần Tuyển Long nói qua, Cửu Long Thần Hỏa Công huyền diệu cỡ nào, vô địch cỡ nào, chính là trấn tộc chi bảo của Ô gia, chỉ có trở thành nội môn hạch tâm đệ tử của Ô gia, cũng chỉ có thể tu luyện được công pháp không trọn vẹn, chỉ có truyền nhân trực hệ của Ô gia, mới có cơ hội tu luyện, quan trọng hơn là, cơ hội này chỉ dành cho một người, mỗi thời đại của Ô gia, chỉ có người đạt chỉ định làm gia chủ Ô gia đời tiếp theo mới có thể tu luyện trọn vẹn, hắc vốn cho rằng cả đời của mình cũng không thể nào tu luyện được công pháp Cửu Long Thần Hỏa Công trọn vẹn, không thể tưởng tượng được Huyết Vô Nhai lại đem trọn bộ công pháp Cửu Long Thần Hỏa Công, đưa đến tay hắc.

Là công pháp nguyên vẹn, kể cả phương pháp ngưng luyện ra Cửu Long Thần Hỏa Huyền Cương, hắc cứ như thế mà đưa cho Tiểu Báo Tử, về phần là thật là giả, Tiểu Báo Tử cũng không phải để ý, thứ nhất, với thân phận của Huyết Vô Nhai, hắc sẽ không làm chuyện lừa gạt tiểu hài tử, thứ hai, lai lịch của Cửu Long Thần Hỏa Huyền Cương này, đã làm hắc nhanh chóng tỉnh tưởng, không chỉ hắc biết rõ, cả người trong giang hồ cũng biết.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

55. Chương 55: Chữa Thương.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 55: Chữa thương.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Mười ba năm trước đây, khi tu vi của Huyết Vô Nhai đạt tới Thất phẩm, xảy ra xung đột với Thiên Long Đạo, hắc phái một tên trưởng lão am hiểu Cửu Long Thần Hỏa Huyền Cương đi truy sát, tu vi của tên này lại đạt tới Bát phẩm, một người vừa đạt tới Thất phẩm, một người khác đã tiến vào cảnh giới Bát phẩm nhiều năm, cảnh giới thập phần vững chắc, vốn thắng bại không có gì đáng lo lắng, nhưng không biết Huyết Vô Nhai thi triển thủ đoạn gì, không ngờ lại đánh chết tên trưởng lão này.

Chuyện này, đã làm cho giang hồ xôn xao, Huyết Vô Nhai cũng bằng vào trận chiến này, đã làm cho hắc có địa vị trên giang hồ, không lâu sau đó, hắc trở thành Ma Môn Thất ma tướng, giang hồ nhao nhao đồn đãi, trên người của Huyết Vô Nhai này chắc chắn đã nắm giữ một bí kỹ cực kỳ cường đại, hoặc là dị thuật, nếu không, không có khả năng đánh bại một gã cường giả Bát phẩm.

Vì chuyện này, Thiên Long Đạo và Ma Môn Huyết Hà Tông xảy ra căng thẳng, cuối cùng Huyết Hà Tông phải đem bí tịch trả lại cho Thiên Long Đạo, nhưng đồng thời cũng lưu lại phó bản, cuốn bí tịch trong tay của Huyết Vô Nhai, chính là cuốn phó bản đầu tiên và đầy đủ nhất.

Thiên Long Đạo biết nhưng vẫn ngậm bồ hòn làm ngọt, cũng vì thế mà uy danh hao tổn không ít, chỉ vài năm sau, ba thiên tài trẻ tuổi bên người Thiên Long Đạo xuất thế, ba người liên thủ, nhổ sạch thế lực Huyết Hà Tông trong Đại Tấn, thậm chí đánh vào tông môn của Huyết Hà Tông, khiêu chiến Huyết Hà lão tổ.

Đánh xong một trận, Huyết Hà Tông vẫn tồn tại, ba gã trẻ tuổi vẫn toàn thân trở ra, thắng bại không ai biết, nhưng sau đó, Huyết Hà Tông truyền ra tin tức kinh người, phó bản Cửu Long Thần Hỏa Công trong Huyết Hà Tông bị thiêu hủy, trừ việc đó ra, Huyết Hà Tông còn hứa hẹn sẽ không tiết lộ môn công pháp này ra ngoài cho bất cứ kẻ nào biết, người của Huyết Hà Tông sẽ không có bất cứ ai tu luyện môn công pháp này.

Từ đó về sau, người trong giang hồ đều nhớ rõ tên của ba tên thiếu niên kia: Lôi Hư, Vương Xà, Niệm Vô Song.

Bỗng nhiên, Tiểu Báo Tử đang hưng phấn hình như cũng ý thức được chuyện gì đó, thân thể cứng đờ lại.

Huyết Hà Tông hứa hẹn quyết liệt là sẽ không truyền môn công pháp này cho bất cứ người nào, thế nhưng Huyết Vô Nhai lại không chút do dự đem Cửu Long Thần Hỏa Công truyền lại cho mình, từ vấn đề này cũng có thể nhìn ra dụng tâm trong đó.

- Người không phải sợ, lão già Huyết Hà lão tổ đúng là đã hứa hẹn sẽ không đem môn công pháp này truyền cho bất cứ kẻ nào, nhưng mà, đó là hấn hứa hẹn, liên quan gì tới ta, hấn nói muốn tiêu hủy tất cả phó bản, không phải trên người của cũng lưu lại một bản sao?

Huyết Vô Nhai liếc hấn một cái, giống như biết rõ trong lòng của hấn đang nghĩ đến cái gì, nói:

- Tuổi của ngươi còn quá nhỏ, không nên nghĩ chuyện này quá phức tạp.
- Mình cũng mong là mình nghĩ mọi chuyện quá nghiêm trọng rồi!

Tiểu Báo Tử âm thầm nói thầm một tiếng, vẻ mặt khúm núm, không dám có nửa câu nghi vấn nào biểu lộ ra ngoài.

- Hiện tại ta bị thương, cho nên mỗi ngày cần một ít máu huyết để khôi phục khí lực, tẩm bổ thương thế, cho nên, mỗi ngày ngươi phải chuẩn bị mười con vật sống có nhiều máu huyết như con bạch lộc kia!

- Mười con?

Thiếu chút nữa Tiểu Báo Tử nhảy dựng lên, tại một nơi như Mãng Thương Sơn, có thể nói là đi mỗi bước là mỗi lần nguy cơ, có trời mới biết rừng già chung quanh nơi này có tồn tại nguy hiểm nào hay không, mà hấn chỉ là tiểu hài chưa được mười tuổi, vừa mở miệng là mười con, cho dù hôm nay hấn có bí kíp Cửu Long Thần Hỏa Công, ngày mai hấn có thể trở thành cường giả Thất phẩm hay sao?

- Ta biết rõ chuyện này không dễ dàng, nhưng ta không có thời gian để chờ đợi, ta là người trong Ma môn, coi trọng chính là nghịch thiên hành sự, tìm đường sống trong chỗ chết, biết rõ không thể làm mà vẫn làm, ta đã thu người làm đồ đệ, cho nên ngươi phải tiếp nhận khảo nghiệm của Ma Môn, chỉ là mười con vật ngu xuẩn, nếu cả những chuyện này mà không làm được, không bằng chết đi thì hơn!

Về mặt Tiểu Báo Tử đầy đau khổ, nói:

- Sư phụ đã bảo đệ tử đi làm, cho dù phải chết thì đệ tử nhất định phải làm, nhưng vạn nhất làm chậm trễ thương thế của sư phụ, dù đệ tử có một trăm cái mạng, cũng không đủ thưởng a!
- Người rất biết nói chuyện, nhưng mà, ta đã bảo ngươi đi làm việc, tự nhiên có lý của ta, muốn tu luyện bí kíp Cửu Long Thần Hỏa Công cũng cần thời gian, mà ngươi cũng không thể trong thời gian ngắn học thành, cho nên hiện tại ta sẽ truyền cho ngươi một bộ tâm pháp khinh công, mặc khác ta thấy trên người của ngươi có hai cái phi tiêu, nếu dùng nó để ám sát thì quá tốt, ta sẽ dạy cho ngươi một bộ thủ pháp ám khí, hơn nữa ta đã cho ngươi Ô Kim đoản kiếm, nếu đã có nhiều thứ như thế mà vẫn không hoàn thành nhiệm vụ, thì đừng tới gặp ta!

Tiểu Báo Tử trầm nghĩ trong lòng, nói:

- Ta thật sự không muốn gặp lại ngươi tí nào.

Sau đó, Huyết Vô Nhai đem tâm pháp kinh công và một môn thủ pháp ám khí truyền cho Tiểu Báo Tử rất tỉ mỉ, lại giảng giải rất nhiều, Tiểu Báo Tử tỏ vẻ hoàn toàn nhớ kỹ, lúc này sắc mặt Huyết Vô Nhai đã biến thành xanh trắng trắng xanh thì mới vội vàng tiến vào trong tuyết cốc dưỡng thương.

- Ai, lại nói, nếu đã tới nơi này, thì vẫn nên sống ở đây!

Thấy Huyết Vô Nhai rời đi, Tiểu Báo Tử cũng thở dài một hơi, giống như nhận mệnh, liếc nhìn mọi thứ chung quanh, đi đến dưới một cây đại nam, dùng cả tay chân, leo lên ngọn cây, sau khi nhìn rõ hoàn cảnh chung quanh, lại leo lên một quả núi gần đó, quả nhiên, ở giữa ngọn núi, có một cái động lớn, Tiểu Báo Tử leo vào trong động, thở dài ra một hơi, dù là thế nào, cuối cùng cũng tìm được một nơi không tệ để che mưa tránh nắng.

Cái động này không lớn, cao chừng một trượng, dài chừng ba bốn trượng, vừa đủ chỗ cho Tiểu Báo Tử nghỉ ngơi lấy sức, trong động ẩm ướt, trên mặt đất mọc đầy thảm cỏ rêu xanh, Tiểu Báo Tử cũng không thèm để ý, trực tiếp ngồi xuống, bắt đầu vận công tu luyện Cửu Long Thần Hỏa Công.

Hắn ở lại Ô gia gần một năm, học tập phương pháp nhập môn của Cửu Long Thần Hỏa Công, tuy hiện tại hắn tu luyện nguyên bộ pháp quyết, hắn đã có thể tu luyện, dù hiện tại học tập trụ cột, so với sở học trước kia, muốn tinh thâm hơn rất nhiều, hơn nữa vừa rồi Huyết Vô Nhai là đại cao thủ, chỉ điểm tận tình những chỗ vi diệu trong đó, điều này cũng không phải là một võ giả Tam phẩm như Tần Tuyền Long có thể hiểu ra được.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

56. Chương 56: Dị Thuật Cương Chi Pháp, Tôn Sư Phi Hành Tuyệt Tích.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 56: Dị thuật cương chi pháp, tôn sư phi hành tuyệt tích.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Ly Hỏa tâm pháp và Cửu Long Thần Hỏa Công mà ta tu luyện đều là nội công trụ cột Hỏa thuộc tính, kỳ thật so sánh cũng không có gì khác nhau, chỉ là Ly Hỏa tâm pháp thiên về chất lượng nội khí, mà Cửu Long Thần Hỏa Công thì thiên về tích lũy nội khí, đem so sánh thì có vẻ như Ly Hỏa tâm pháp mạnh hơn một chút, nhưng nhiều nhất chất lượng nội khí tốt hơn, cả hai đều có ưu và khuyết điểm, nếu như có thể đem pháp môn rèn luyện của Ly Hỏa tâm pháp và Cửu Long Thần Hỏa Công kết hợp với nhau, nói không chừng sẽ có hiệu quả không tệ.

Tiểu Báo Tử trầm nghĩ trong lòng, nhưng mà, sau đó, hắn cười tự giễu.

- Con mẹ nó, ta đúng là si tâm vọng tưởng, Ly Hỏa tâm pháp cũng không khó tìm, dùng thực lực Thiên Long Đạo và Ô gia, muốn có được cũng không khó khăn, nếu quả thật là làm như thế, chẳng phải bọn họ đã sớm làm rồi, còn có thể chờ ta mơ tưởng hảo huyền sao, mà ta cũng không phải là đám quái vật thiên tài trong truyền thuyết, sinh ra đã biết, cũng không phải nhân vật chính trong tiểu thuyết, vừa trọng sinh, liền nắm giữ quy tắc đại đạo trong thiên địa.

Sau đó, hắn dè suy nghĩ về chuyện này xuống.

Người, đáng quý khi tự hiểu mình, Tiểu Báo Tử chính là người tự hiểu mình, nhưng hắn không biết, những cách nghĩ này đối với hắn về sau, sẽ có tác dụng cực lớn trên con đường phát triển của hắn.

Sau khi hoàn thành mấy chu thiên nội khí, Tiểu Báo Tử nhìn thấy ẩm ướt phía dưới cổ rêu đã bị nội khí Ly Hỏa làm bốc hơi hết, trong sơn động vốn tràn ngập mùi nấm mốc khó chịu, lúc này cũng khô ráo hơn rất nhiều.

Tu luyện nội công hoàn tất, Tiểu Báo Tử liền đem bí kíp Cửu Long Thần Hỏa Công ra xem thật kỹ một lượt, càng xem thì nội tâm của hắn càng thêm vui vẻ, nguyên lai, cuốn sách nhỏ này, không chỉ ghi lại nguyên bộ công pháp Cửu Long Thần Hỏa Công, còn có phê bình chú thích và lý giải của Huyết Vô Nhai về nó, tại những trang sách trống trong sách, còn có những tâm đắc và một ít sở ngộ khi tu luyện Cửu Long Thần Hỏa Công, sau này hắn có thể đối chiếu khi tu luyện, điều này đã làm Tiểu Báo Tử được lợi không nhỏ.

- Ngưng sát thành cương, thì ra là thế, trách không được hắn lại biết bay, thì ra cương khí lại có diệu dụng khó tin như thế.

Sau khi xem xong thì với hiểu biết thô sơ giản lược về Ly Hỏa thần cương, những nghi vấn trong nội tâm của Tiểu Báo Tử đã được giải đáp.

Đối với đồn đãi về cương khí, trên giang hồ có rất nhiều, cái gì đi tới đi lui, phi hành tuyệt tích, uy lực vô cùng, những loại như thế này, Tiểu Báo Tử đã nghe đến chai lỗ tai, còn những thần tiên ma quái, chỉ là những lời đồn đãi, nhưng quả thật những cường giả sau Thất phẩm chẳng khác gì thần tiên, không gì làm không được, Tiểu Báo Tử vẫn cho rằng, là truyền thuyết, nhưng không ngờ, sau khi tu vi đạt tới Thất phẩm, ngưng tụ sát khí trong thiên địa, tương dung với nội khí, lại thông qua bí pháp đề luyện ra cương khí, giống như những tiểu thuyết tiên hiệp trước kia, những cao thủ ngưng luyện ra cương khí, sẽ có thể đăng vân giá vũ như thần tiên, yêu quái cũng có được khả năng đăng vân giá vũ, thậm chí còn có công năng phi hành tuyệt tích.

Lần trước Huyết Vô Nhai hóa thành một đoàn huyết hồng, đó là công hiệu hiệu của Huyết Diễm Chân Cương, mà Cửu Long Thần Hỏa Công có trong tay của hắn có thể ngưng luyện ra Cửu Long Thần Hỏa Huyền Cương, sau khi tu thành, cũng có thể làm cho hắn phi hành, bay lượn trên trời cao.

Đương nhiên, không chỉ là phi hành, trừ phi hành thuật ra, cương khí còn có rất nhiều ảo diệu khác.

- Cứ như thế này, sau khi ngưng luyện ra cương khí thì có thể luyện chế pháp bảo như thần tiên, không chỉ có khả năng tấn công, còn có thể phi hành tuyệt tích, trách không được trên gian hồ truyền lưu nhiều như thế, luyện cương chỉ pháp chính là đệ thuật của tôn sư, hiện tại xem ra, đúng là danh bất hư truyền!

Tiểu Báo Tử khép quyển sách Cửu Long Thần Hỏa Công lại, thở dài một hơi, nói:

- Huyết Vô Nhai này đúng là hào phóng quá mức, cho dù hắn muốn ta giúp làm việc cho hắn, cũng không cần cho ta nhiều chỗ tốt như vậy, trong quyển sách này cũng không chỉ có pháp môn ngưng luyện Cửu Long Thần Hỏa Chân Cương, mà còn có pháp môn tu luyện của hắn, nếu bị tiết lộ ra ngoài, nếu bị người hữu tâm tìm được, rất có thể sẽ từ pháp môn tu luyện trong sách tìm ra nhược điểm của hắn, tiến hành lợi dụng, làm được nhất kích tất sát, cũng không phải là không được.

Đồ vật như vậy, chỉ có kẻ đàn mới giao vào tay của người khác, mà bây giờ, hắn giao cho Tiểu Báo Tử, vậy chỉ có một cách giải thích.

- Xem ra Huyết Vô Nhai này thật sự không muốn thu ta làm đồ đệ, mà là muốn lợi dụng ta, sau khi lợi dụng xong, sẽ giết ta diệt khẩu!

Nếu như trước kia, trong nội tâm của Tiểu Báo Tử còn một tia may mắn, nhưng hiện tại, Tiểu Báo Tử đã đưa ra quyết định chính thức, tên Huyết Vô Nhai này đã có tâm tư muốn giết mình, nghĩ thông suốt chuyện này, tâm thần của hắn âm trầm bất định, cuối cùng, bất đắc dĩ ta thán một tiếng, nói:

- Lại nói, tên Huyết Vô Nhai này bị thương không nhẹ, cho dù muốn giết ta, cũng là chuyện sau khi thương thể của hắn khôi phục thất thất bát bát, nếu vừa rồi ta không tìm đủ huyết thực cho hắn, chỉ sợ ác tâm của hắn nổi lên, hiện tại ta đã bị hắn bóp chết!

Tiểu Báo Tử đứng dậy, vận khởi tâm pháp khinh công mà Huyết Vô Nhai truyền lại, từ cửa động trên vách núi đi xuống.

Chỉ thấy thân hình của hắn, giống như một mảnh lá rụng, từ từ rơi xuống mặt đất.

- Công pháp khinh công này dùng quá tốt.

Chân vừa chạm xuống đất, trên mặt Tiểu Báo Tử xuất hiện một nụ cười, hẳn đối với công pháp khinh công trước kia có thể nói là dốt đặc cán mai, ở Ô gia thiết khí phô chỉ có chùy pháp và nội ngoại công, cũng không có nghiên cứu chút nào về khinh công.

Bởi vậy, hiểu biết về khinh công của hắn, chỉ giới hạn từ những tin đồn trong giới giang hồ, cũng biết được một chút, cái gọi là khinh công, cách phân chia chính thống nhất, bí quyết được chia làm Kinh Linh Túng Hoành tứ phẩm, tâm pháp hắn học hiện giờ chính là cấp chữ Khinh, vận dụng tâm pháp nội khí, làm cho thân thể của mình nhẹ nhàng như chim yến, từ chỗ cao rơi xuống, giống như lá rơi, sẽ không bị thương, về phần cấp chữ Linh, chính là tâm pháp né tránh, còn bí quyết chữ Túng, trong truyền thuyết có thể nhỏ sạch cả một ruộng hành tây chỉ trong nháy mắt, còn bí quyết chữ Hoành, có thể làm cho người ta như bay lên, khinh công đạt tới mức nhanh như thiểm điện.

Hắn ở Ô gia thiếu khí phô, nguyện vọng lớn nhất chính là được bay lên trời.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

57. Chương 57: Săn Giết!

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 57: Săn giết!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Huyết Vô Nhai truyền cho hắn tâm pháp cấp Khinh, chính là tâm pháp lấy nhẹ nhàng làm chủ, cho nên, dù chỉ mới luyện đến sơ thành, nhưng nhảy từ trên đỉnh núi cao mười mấy trượng, cũng không có vấn đề gì.

- Đúng là cảnh sắc ở đây không tệ a, nếu như hiện giờ không phải đang bị bắt cóc, nếu được tu luyện ở chỗ này, chắc chắn tiến độ tu luyện sẽ nhanh hơn ở ngoài núi rất nhiều.

Tham lam hít từng ngụm không khí trong lành, vẻ mặt Tiểu Báo Tử như mê như say, bỗng nhiên, ánh mắt của hắn dừng lại một chút, thần thái xuất hiện một tia mừng rỡ, thì ra vào lúc này, dưới thác nước bên cạnh, có một ít dã thú đang tụ tập, những con dã thú này có lớn có nhỏ, thậm chí có hơn mười con, trong đó bắt mắt nhất chính là một con lợn rừng màu đen, thân hình con lợn rừng này to lớn, còn lớn hơn cả con trâu nhỏ, toàn thân phủ đầy lông đen, tư thế đứng thẳng, giống như cương chằm, hai cái răng nanh trắng như tuyết, hình dáng cong cong lộ ra từ khoe miệng, đỉnh sắc nhọn, lóe ra hào quang sáng bóng như kim loại, có lẽ là biết rõ con lợn rừng này không dễ trêu chọc, cho nên dã thú xung quanh đứng cách xa xa, không con nào dám xuất hiện trong phạm vi một trượng quanh con lợn rừng này.

Con lợn rừng này cũng rất cảnh giác, tuy đầu cúi xuống uống nước, nhưng đôi mắt bóng bẩy của nó không ngừng chuyển động dò xét khắp nơi, để phòng ngừa phát sinh tình huống ngoài ý muốn, có lẽ, đây chính là bản năng sinh tồn của sinh vật trong rừng rậm a!

Nhìn thấy con lợn rừng này, Tiểu Báo Tử cảm thấy tay của mình có chút ngứa ngáy, đây chính là một con mồi tốt a, nhưng không biết sau khi mình xách nó đến trước mặt Huyết Vô Nhai, không biết Huyết Vô Nhai có tính nó là hai đầu không?

Đương nhiên, đây chỉ là suy nghĩ, cũng chỉ xuất hiện trong đầu của hắn trong chớp mắt, sau đó mất đi, trước kia Huyết Vô Nhai đã nói mười con, như vậy, trước nửa đêm hôm nay, hắn nhất định phải bắt được mười con mồi đến trước mặt Huyết Vô Nhai, đây không phải là vì Huyết Vô Nhai, mà là vì chính mình.

Đối với việc hoàn thành nhiệm vụ được lãnh đạo giao phó ở kiếp trước, đã thành bản năng, tuy hắc đã chết, nhưng ở vào tình huống như vậy, hắc vẫn bảo trì bản năng như trước, đối với hắc mới có lợi.

Hiện tại Huyết Vô Nhai chính là lãnh đạo của hắc, lãnh đạo nha, lãnh đạo nào cũng thích cấp dưới nghe lời, dù biết rõ Huyết Vô Nhai có sát tâm với mình, nhưng mà, hiện tại mình vẫn còn giá trị lợi dụng rất lớn, hơn nữa còn là loại giá trị lợi dụng lẫn nhau, Huyết Vô Nhai đang lợi dụng hắc, hắc cũng đang lợi dụng Huyết Vô Nhai, hôm nay, hắc chỉ vừa gặp được Huyết Vô Nhai, nhưng đã đạt được thiên đại chỗ tốt, nếu như tiếp tục nghe lời, hắc tin tưởng, chỗ tốt của mình sẽ vượt xa hiện giờ, kiếm được chỗ tốt từ cường gia Bát phẩm, cũng không phải là việc hắc có thể tưởng tượng được, nhưng có một điều kiện tiên quyết, hắc không bị Huyết Vô Nhai giết chết.

Nếu như hắc không muốn bị Huyết Vô Nhai giết chết, hắc phải ra sức nịnh nọt và nghe lời Huyết Vô Nhai!

Nịnh nọt thế nào? Đối với người khác mà nói, có lẽ rất khó, nhưng đối với Tiểu Báo Tử, kiếp trước xuất thân từ nhân viên công vụ ở một thời đại thông tin bùng nổ, vượt mông ngựa, đã là chuyện đơn giản như ăn cơm uống nước.

Mục đích của việc vượt mông ngựa là gì? Đương nhiên là muốn cho lãnh đạo thỏa mãn, vì sao phải làm cho lãnh đạo thỏa mãn? Đương nhiên chính là hoàn thành nhiệm vụ, thậm chí hoàn thành nhiệm vụ vượt mức lãnh đạo đề ra, hôm nay là ngày đầu tiên, ấn tượng đầu tiên rất trọng yếu.

Nghĩ tới đây, Tiểu Báo Tử không còn tâm tư lười biếng nữa, đôi tay run lên nhẹ nhẹ, hắc đưa tay vào áo lấy hai thanh phi tiêu ra, chúng được hắc nắm chặt trong tay, hiện tại con lợn rừng còn cách hắc hơn mười trượng, mười trượng chính là ba mươi mét, đang ở trong phạm vi tầm bắn của hắc, với khả năng ném chính xác và hình thể to lớn của con lợn rừng, điểm khoảng cách này với hắc không là gì.

Nhưng mà, vào thời điểm hắc định ra tay, không biết trong đầu của hắc có cái chủ ý gì, hắc dừng tay lại, vào lúc này, tay hắc vận kinh theo một phương thức vô cùng quỷ dị, hắc dùng thủ pháp ám khí mà Huyết Vô Nhai truyền dạy không lâu.

Cái này, phiền toái lớn, sau khi hai thanh phi tiêu bay ra, phẳng giống như con ruồi không đầu, bay loạn xạ, bay về phương hướng không phải là hướng con lợn rừng, làm cho đám dã thú đang uống nước bỏ chạy tứ tán.

- Soạt soạt!

Hai tiếng, hai thanh phi tiêu bay loạn cắm vào một cành cây, ngay cả chuôi phi tiêu cũng cắm vào trong.

- Móa!

Tiểu Báo Tử chửi nhỏ một tiếng, trên mặt lại biểu lộ ra dục vọng chưa thỏa mãn, hắc đem Ô Kim đoản kiếm mà Huyết Vô Nhai cho mình ra, nhảy lên, trực tiếp đánh về phía con lợn rừng, lúc này con lợn rừng kia cũng ý thức được nguy hiểm, cũng không chạy trốn, lúc này nó xoay người lại, đem hai cái răng nanh sắc bén về phía Tiểu Báo Tử, xông thẳng tới, nắm chuẩn phương hướng, xem ra nó đã nhìn chuẩn vị trí Tiểu Báo Tử sẽ hạ xuống.

- Tốt lắm!

Lúc Tiểu Báo Tử nhìn thấy con lợn rừng lao về phía mình, đột nhiên tốc độ tăng nhanh hơn trước, vận dụng tâm pháp chữ Khinh, vốn thân thể của hắc khi nhảy lên và hạ xuống rất nhanh, lúc này lại nhẹ nhàng như lá cây phiêu phù, con lợn rừng mất đà, thân thể dừng lại không kịp, lại xông về phía trước hai bước, còn chưa đứng vững lại, liền thấy một đạo ô quang lóe lên.

- Choang...

Một tiếng, một kiếm hạ xuống, không ngờ có tiếng kim loại va chạm với nhau vang lên, hai cái răng nanh của con lợn rừng bị chém đứt.

- Éc!!!

Răng nanh bị chặt, con lợn rừng rống lên một tiếng thảm thiết, khí thế vốn lao về phía trước đã dừng lại, sau đó nhanh chân bỏ chạy, nhìn cũng không nhìn về phía sau, cứ nhắm thẳng hướng mà lao vào trong rừng

rậm.

- Khá lắm!

Thời điểm Tiểu Báo Tử đang chờ con lợn rừng quay đầu lại liều mạng, không thể tưởng được nó lại tiếp tục quay đầu bỏ chạy, lúc trước nó còn tỏ ra bất khuất không bỏ chạy, hiện giờ thì nó bỏ chạy không chút do dự, trước sau tương phản quá lớn, làm cho Tiểu Báo Tử phản ứng không kịp, vốn đang sừng sờ, sau đó đuổi theo mà cảm thấy dễ khốc dễ cười, không chút nghĩ ngợi, lao theo vào trong rừng rậm.

- Con súc sinh này, không ngờ làm việc dứt khoát như vậy!

Con lợn rừng cứ liều mạng chạy trốn, ỷ vào da dày thịt béo, thân hình cao lớn, những bụi cỏ thấp trong rừng rậm, ngành sanh lao vào trong đó, Tiểu Báo Tử thì cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều, lao theo nó vào những chỗ này, chân không dính chút bụi, Ô Kim đoản kiếm trong lóe lên hàn quang u lam, ở trong rừng rậm lộ ra vẻ quỷ dị, tốc độ con lợn rừng rất nhanh, trong quá trình chạy trốn còn muốn thanh trừ chướng ngại, Tiểu Báo Tử thì không cảm thấy vấn đề gì, cứ nhắm theo phương hướng con lợn rừng bỏ chạy mà đi, tốc độ vẫn không giảm, một đuổi một chạy, khoảng cách giữa cả hai dần rút ngắn lại, đột nhiên, đột nhiên con lợn rừng đang bỏ chạy như điên dừng lại, hình như dưới chân bị cái gì đó ngăn cản, không thể bỏ chạy nữa.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

58. Chương 58: Vẫn Còn Chín Con!!!

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 58: Vẫn còn chín con!!!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Trong lòng Tiểu Báo Tử vui vẻ, lần truy đuổi này, đã làm tiêu hao không ít nội lực và thể lực của hắn, tuy khoảng cách càng lúc càng ngắn, nhưng có trời mới biết phải truy đuổi đến khi nào, lúc này nhìn thấy con lợn rừng bị ngăn cản ở phía trước, cho nên vô cùng vui mừng, nhưng không ngờ, vui quá hóa buồn, ở giữa không trung, đột nhiên xuất hiện một đạo bóng đen, ngăn cản đường đi của hắn, Tiểu Báo Tử dừng lại không kịp, cũng lọt vào vận mệnh giống như con lợn rừng, thân thể cũng vấp vào bóng đen, cho nên cái đầu cắm xuống đất.

- Đây là cái gì?

Lúc hắn điều chỉnh thân thể, một cổ gió tanh đập vào mặt, trong lòng Tiểu Báo Tử kinh hãi, không cần nghĩ ngợi cầm Ô Kim đoản kiếm trong tay đâm mạnh về phía trước.

Phốc một tiếng, hình như đoản kiếm đâm vào một cái gì đó rất dày, máu đỏ nóng hổi chảy ra, bắn vào mặt của Tiểu Báo Tử, vào lúc này, Tiểu Báo Tử mới phát hiện, trước mặt, chính là một đầu Bạch lân đại mãng dài hơn mười trượng.

Vất ngang phía trước, chính là một đầu Bạch lân đại mãng dài hơn mười trượng, lân phiến trên người của nó trắng nõn, ẩn ẩn lộ ra ánh sáng âm u, cái đầu dữ tợn, đã bị một kiếm của Tiểu Báo Tử đâm trúng, đâm thủng một lỗ lớn, máu từ trong miệng vết thương chảy ra, làm cho hình dáng vốn dữ tợn của nó càng thêm khinh khủng.

Bị Tiểu Báo Tử đâm trúng một kiếm, đã bị trọng thương, hiển nhiên kết quả này làm cho cả Bạch lân đại mãng cũng không đoán trước được, nửa thân trên của Tiểu Báo Tử bị lực phản chấn của một kiếm đó làm run rẩy, cũng chính vì rung động này, đã tạo cho Tiểu Báo Tử một cơ hội.

Sau khi Tiểu Báo Tử nhìn rõ tình huống, trong nội tâm kinh hãi hít một hơi thật sâu, đem tâm pháp chữ Kinh cường ép nghịch chuyển, làm cho thân thể dừng lại.

Dù lúc Tiểu Báo Tử tập luyện Thái Cực Quyền gián tiếp cường hóa kinh mạch trong cơ thể, nhưng lúc này hấn nghịch chuyển nội khí nên sinh ra cản trở, hiện giờ kinh mạch trong cơ thể của hấn vô cùng đau đớn, trong cơ thể lúc này giống như có hàng vạn con kiến đang cắn xé, nhưng may mắn, loại thống khổ này đến nhanh, đi cũng nhanh, Tiểu Báo Tử chỉ cảm thấy trong cơ thể có một cổ đau đớn mãnh liệt, hé miệng, phun ra một ngụm máu tươi, thân thể trở người trên không trung, hiể hiể rơi xuống mặt đất, sau đó lui nhanh về phía sau vài bước, lúc tránh xa khỏi Bạch lân địa mãng hơn mười trượng, mới dừng lại.

Bước chân chưa ổn, thân thể đại mãng hơi cong lên, chuẩn bị lao nhanh tới, giống như mũi tên đang nằm trên cây cung được kéo căng, tùy thời lao nhanh về phía Tiểu Báo Tử, thân hình xê dịch giữa qua lại, mang theo sát ý đậm đặc sâm lãnh.

Sát ý sâm lãnh làm cho lưng của Tiểu Báo Tử mát lạnh, mồ hôi phủ kín trán và sau lưng của hấn, Tiểu Báo Tử hận không thể ngay lập tức xoay người bỏ chạy, nhưng hấn biết rõ, hiện giờ mình tuyệt đối không được chạy, thậm chí cũng không thể quay người, ở đây là trong rừng rậm, hấn có chạy cũng không nhanh bằng con đại mãng này, lúc quay người lại, đó chính là lúc mình phải chết.

Huyết khí vốn bị áp dưới hạ thể, thân hình Tiểu Báo Tử khê nhuc nhích, bắt đầu triển đấu với đầu đại mãng này, đầu đại mãng này cực kỳ linh hoạt, nhưng do thân hình quá mức to lớn, ở đây là giữa rừng rậm, không gian quá chật hẹp, Tiểu Báo Tử ỷ vào thân hình nhỏ bé, trốn tránh vào những địa phương nhỏ hẹp, Ô Kim đoản kiếm trong tay thỉnh thoảng đánh trả vài cái.

Thanh Ô Kim đoản kiếm này vô cùng sắc bén, chỉ cần chém một cái vào thân thể của con đại mãng, sẽ lưu lại một miệng vết thương, máu tươi từ trong đó bắn ra, dù là bạch lân cứng rắn bên ngoài của nó cũng không thể ngăn cản mấy may.

Tiếp tục như thế mấy lần, con đại mãng này vô cùng kiên kỵ thanh đoản kiếm trong tay của Tiểu Báo Tử, thời điểm Tiểu Báo Tử vung kiếm lên, nó đều trốn tránh một cách vô thức, làm cho Tiểu Báo Tử tranh thủ được không ít thời gian.

Trong rừng rậm, một người một mãng đấu với nhau vài lần, bắt phân thắng bại, đầu đại mãng này là một dị thú linh thông, thấy không thể làm gì được Tiểu Báo Tử, cộng thêm này giờ vận động kịch liệt nên vết thương trên đầu bị toát ra, máu tươi từ miệng vết thương bắn ra cuồn cuộn, lúc này bắt đầu sinh thoái ý, nó hướng về phía Tiểu Báo Tử phun ra một ngụm sương trắng, thân thể co rút lại, lui về trong rừng rậm, sau mấy lần vận vẹo, nó đã lui vào trong rừng sâu, không thấy bóng dáng.

Tiểu Báo Tử thấy bạch mãng phun ra một ngụm sương trắng quỷ dị, thân thể nhanh chóng thối lui về phía sau, không dám cho thân thể của mình dính lấy một chút, quả nhiên, sương trắng cũng vô cùng kinh khủng, cây cối chung quanh dính phải phát ra âm thanh xì xì, giống như bị a xít sun phu rít đậm đặc dội lên người, thành thật mà nói, lực ăn mòn rất đáng sợ, đợi cho sương trắng tán đi, đầu Bạch lân đại mãng kia đã biến mất không thấy bóng dáng.

Ngay cả như vậy, Tiểu Báo Tử cũng không dám khinh thường, vội vàng dùng đôi mắt dò xét xung quanh, chỉ thấy con mắt của hấn có ánh sáng đỏ chớp động, xác định trong phương viên một dặm, chỉ có một sinh vật, đó chính là con lợn rừng đã hôn mê và bắn thân hấn ra, không còn sinh vật thứ ba nào, lúc này mới yên lòng.

- Dã thú trong Mãng Thương Sơn này, đúng là quỷ dị, mỗi con đều giảo hoạt thành tính, chỉ cần tình huống có chút không đúng, liền quay đầu bỏ chạy, xem ra còn nhát gan hơn cả lũ dã thú chung quanh Thánh Sơn nhiều!

Tiểu Báo Tử khê cau mày, lại nhìn về khu vực màn sương trắng bao phủ, đi đến bên cạnh con lợn rừng đang ngất xỉu.

- Người là thứ đáng chết, ta muốn nhìn người tiếp tục chạy đi đâu!

Tiểu Báo Tử nhìn con lợn rừng, có chút phẫn hận nói ra, thuận tay chụp về phía cây cỏ thụ bên cạnh, cắt mấy sợi dây leo rũ xuống, dùng chúng trói chặt tứ chi của con lợn rừng.

Trải qua một phen dày vò, con lợn rừng cũng tỉnh, trong miệng phát ra âm thanh hừ hừ lạnh lùng, Tiểu Báo Tử cũng không để ý đến nó, lúc này trời gần tối, hắn không có lá gan ở trong rừng rậm, sau khi trói chặt con lợn rừng, hắn đi dọc theo con đường đã đi, hắn cứ thế mà đi ra ngoài rừng rậm, đến bên cạnh dòng suối, thu hồi đoản kiếm trong tay, dùng tay cọ rửa máu đen trên người của mình, lại nghỉ ngơi trong chốc lát, lại nhìn bầu trời, lúc này trời đã tối hẳn, nhìn lại con lợn rừng kẻ bên, trong nội tâm hắn cảm thấy hơi buồn bực.

- Mẹ kiếp, đây chỉ là con thứ nhất, vẫn còn đến chín con!

Hắn không dám ngậy ngốc nữa, sợ chậm trễ thời gian, sau khi nghỉ ngơi một chút, hắn thò tay bẻ hai quả đại trên tàng cây gần đó, nắm trong tay, sau đó đi dọc theo biên giới rừng rậm tìm kiếm con mồi.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

59. Chương 59: Quái Vật!

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 59: Quái vật!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Lúc này đây, hắn cũng không dám lại dùng cái thủ pháp ám khí không thành thực vừa rồi, thành thành thật thật dựa vào thủ pháp bình thường mà mình vẫn hay dùng, cho nên, tất cả coi như thuận lợi, không đến một giờ sau, hắn sẵn được bốn con bạch lộc, hai con hoẵng, còn có một con dê rừng cộng thêm hai con thú không biết tên, đều bị hắn dùng dây mây trói lại, đặt cùng một chỗ với con lợn rừng.

Thời điểm này hắn đã chuẩn bị tốt mọi chuyện, bây giờ là nửa đêm, Tiểu Báo Tử không dám chậm trễ thời gian, đem mười con vật sống này kéo đến cửa vào tuyệt cốc, đang muốn đi vào, trong tai lại truyền đến tiếng dọt âm thanh khuyển trách.

Tiểu Báo Tử kinh hãi, cẩn thận nghe xong, đó chính là âm thanh của Huyết Vô Nhai, nghĩ thầm chẳng lẽ là bạch y Kiếm Thánh Lục Thiệu Du trong truyền thuyết đã đuổi kịp, vội vàng vứt bỏ con mồi trong tay, rón ra rón rén đi vào trong cốc, vừa vào trong xem xét, đột nhiên cả kinh.

Dưới ánh trăng, chỉ thấy Huyết Vô Nhai hóa thân thành một tấm lụa màu đỏ, đang di động qua lại ở trong cốc, hắn đang đấu với một con Thiềm Thừ cực lớn và xấu xí.

Trên người của con Thiềm Thừ này đầy lân phiến rập rập ánh lên một tầng màu vàng xanh nhạt nhạt, trên người mọc ra sáu cái chân, trên mỗi bàn chân đều có móng vuốt sắc bén, cong lên như một cái móc câu, trên đó có ánh sáng màu lam chớp động, vừa nhìn đã biết nó là vật tuyệt độc, kinh khủng nhất là, trên lưng con Thiềm Thừ kia nổi lên vô số bướu thịt, thỉnh thoảng trong đó bắn ra một chất dịch màu ngà sữa, tính ăn mòn của chất dịch này rất mạnh, Tiểu Báo Tử vừa tận mắt nhìn thấy chất dịch màu ngà sữa này phun trúng một tảng đá, nơi chất dịch dính vào tảng đá đã lõm xuống một vết lõm to bằng một cái miệng bát.

Kinh khủng nhất vẫn là đầu lưỡi của nó, nhanh vô cùng, sắc bén vô cùng, mỗi lần bắn ra, đều bức lui Huyết Vô Nhai về phía sau, nhìn ra được, Huyết Vô Nhai cũng vô cùng kiêng kỵ cái đầu lưỡi của nó.

- A... Đây rốt cuộc là con quái vật gì?

Thấy một người một quái vật đang chuyên tâm đánh nhau, tâm tư Tiểu Báo Tử khởi động, bỗng nhiên trong tai nghe được một tiếng kêu to, nhìn thấy thân hình của Huyết Vô Nhai tháo chạy, giống như muốn bỏ trốn, con Thiềm Thừ kia đặc biệt không buông tha người, hai chân sau trắng kiện chùn xuống, truy theo

hướng Huyết Vô Nhai tháo chạy, bấu vạt trên người của nó bắn ra chất dịch màu ngà sữa, hóa thành một cái lưới lớn, bao trùm Huyết Vô Nhai.

- Hảo nghiệt chướng!

Huyết Vô Nhai hét lớn một tiếng, trong chốc lát huyết khí trên người tăng vọt, huyết khí tăng lên, thu lấy chất dịch màu ngà sữa kia, sau đó, hắn hóa thành một đạo huyết quang lao nhanh về phía trước, va chạm với đầu lưới của con Thiêm Thừ.

Tuy đầu lưới của Thiêm Thừ lợi hại, nhanh như thiểm điện, nhưng dù sao vẫn do huyết nhục tạo thành, trong tay của Huyết Vô Nhai đang cầm lợi khí, dưới một đao, chỉ nhìn thấy một đạo huyết sắc màu đen từ trong đầu lưới của nó bắn ra, con Thiêm Thừ kêu thảm một tiếng, thân thể từ giữa không trung ngã xuống, rơi vào bên trong một cái động có phương viên hơn một trượng, không dám ra ngoài.

Thân hình của Huyết Vô Nhai rơi xuống, thân hình lão đảo, thiếu chút nữa đã ngã chúi đầu xuống dưới mặt đất, bàn tay khẽ động, hắn thu một thanh trường đao hình thù kỳ lạ vào trong tay áo của mình.

- Trốn trong đó làm cái gì, còn không đi ra?

Huyết Vô Nhai vừa quay đầu lại, quét mắt nhìn về phương hướng Tiểu Báo Tử đang ẩn nấp, làm cho Tiểu Báo Tử sợ hãi, hắn không dám trì hoãn, kéo theo mấy con vật còn sống, liền chạy vào trong cốc.

- Sư phụ, đây là...

Không chờ hắn nói xong câu, liền cảm thấy một cỗ lực lượng vô hình lực lượng đẩy hắn ra một bên, sau đó, nhìn thấy đầu ngón tay của Huyết Vô Nhai vẽ một cái, cùng lúc giết chết mười con mối, hít vào một ngụm máu tươi, khoanh chân ngồi xuống điều tức.

Tiểu Báo Tử không dám nhiều lời, cung kính đứng đấy, thẳng đến khi một giờ qua đi, Huyết Vô Nhai mới mở to mắt.

Sau một giờ điều tức, sắc mặt tái nhợt của Huyết Vô Nhai đã khôi phục lại một ít, dùng con mắt đầy tơ máu liếc nhìn Tiểu Báo Tử, gật đầu nói:

- Ân, người làm rất không tồi, trong thời gian ngắn như vậy đã tìm đủ huyết thực, vừa lúc đưa tới đây, thật sự đã giúp ta một đại ân!

- Những chuyện này đều nhờ hồng phúc của sư phụ!

Tiểu Báo Tử vội vàng nói ra, thấy tâm tình của Huyết Vô Nhai hình như không trách cứ, liền cả gan hỏi:

- Sư phụ, con quái vật kia rốt cuộc là vật gì?

- Ta nào biết được, yêu vật trong thiên địa quá nhiều, nếu lúc này ta không ở trong nhập định tỉnh lại kịp thời, chỉ sợ đã bị phế mất tay chân!

Huyết Vô Nhai lộ ra một chút buồn bực, nói ra.

- Sư phụ có muốn đổi địa phương để tu dưỡng hay không?

- Thế thì không cần!

Huyết Vô Nhai lắc đầu nói ra:

- Hôm nay ta bị trọng thương, đã tổn hao rất nhiều nguyên khí, cho nên phải ở lại nơi này một thời gian để khôi phục, khi đó mới có thể rời đi, lại nói lúc này cũng không có uy hiếp gì, hơn nữa...

Nói đến đây, hình như hắn đã ý thức được cái gì đó, hắn lập tức lắc đầu, nhìn Tiểu Báo Tử, nói ra:

- Hôm nay ta tiêu hao rất nhiều, vào ngày mai, người phải đem tới cho ta nhiều huyết thực hơn nữa, người biết chưa?

- Đệ tử đã biết!

Tiểu Báo Tử không dám nhiều lời, cúi đầu đồng ý, nhưng trong lòng thì đang thầm đoán định.

- Thanh kiếm kia, dùng có thuận tay không?

Đột nhiên Huyết Vô Nhai hỏi, hình như hắn nhìn thấy vết kiếm chém đứt hai cái nanh của con lợn rừng.

- Dùng rất tốt, nếu như không có thanh kiếm này, có lẽ ta cũng không có khả năng nhanh như vậy tìm đủ huyết thực!

Tiểu Báo Tử nói.

- Dùng tốt là tốt rồi!

Huyết Vô Nhai gật đầu nói:

- Ta thấy trên người của ngươi có chút vết thương, thế nào, thời điểm tìm huyết thực, không có vấn đề gì chứ?

Trên người của tiểu báo tử vẫn được xem là chỉnh tề, nhưng khi giao chiến với con bạch lân đại mạng, về né tránh công kích của đại mãng, trên người của hắn bị cây cối cọ quẹt, tuy tổn thương không nặng, nhưng vết thương trên người lại không ít, có những nơi máu đã đông cứng lại, có chỗ thì miệng vết thương rất sâu, cho nên vẫn còn chảy máu, toàn thân, vết máu loang lổ, vừa nhìn đã biết là đã chiến đấu một trận kịch liệt.

- Sư phụ tặng ta cho một thanh thần kiếm sắc bén, đương nhiên không có vấn đề gì.

- Đây là sơ sẩy của ta, hôm qua vì vội vàng gấp gáp, ta lại cần chữa thương, cho nên không nói chuyện với ngươi, chỉ đem thanh Ô Kim đoản kiếm này tặng ngươi, tuy ngươi dùng thuận tay, nhưng mà, hình như cũng không hiểu kiếm pháp, ở chỗ ta có một chiêu kiếm pháp, do một dị nhân sáng chế, uy lực cực lớn, hiện tại không có chuyện gì làm, cho nên truyền thụ nó cho ngươi, có chiêu kiếm pháp này, thời điểm ngươi săn huyết thực, sẽ không mất quá nhiều sức lực, nhưng chiêu này rất thâm ảo kỳ diệu, ngay cả ta cũng không thể hoàn toàn hiểu được, cho nên ngươi luyện tập phải tự lĩnh ngộ mới được.

Ánh mắt Huyết Vô Nhai chớp động, nhìn chằm chằm vào Tiểu Báo Tử nói ra.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

60. Chương 60: Một Chiêu Kiếm Pháp.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 60: Một chiêu kiếm pháp.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Đa tạ sư phụ!

Trong lòng Tiểu Báo Tử vô cùng mừng rỡ, loại chuyện tốt từ trên trời rơi xuống này, có ngu mới không muốn, ít nhất tên Huyết Vô Nhai này có tâm tư gì, bây giờ hắn cũng không quản, dù sao, chiếu theo tình huống vừa rồi, hắn muốn giết mình, căn bản không phí quá nhiều sức lực, không cần làm nhiều chuyện phí công như vậy.

Huyết Vô Nhai là người quyết đoán, đã quyết định, thì không trì hoãn làm gì, lập tức truyền thụ tâm pháp vận nội khí và kiếm pháp cho Tiểu Báo Tử.

Nhưng một chiêu này giống như hắn nói, huyền ảo tinh vi, tiểu báo tử cũng không phải là kẻ ngu, nhưng đối mặt với một chiêu kiếm pháp tuyệt diệu thế này, một chút kiếm pháp hắn nhìn mà không hiểu, giống như đang đọc Thiên Thư, Huyết Vô Nhai giảng giải nửa canh giờ, nhưng hắn không có chút thu hoạch nào, sững sờ vì hắn có làm thế nào cũng không hiểu.

Thiếu chút nữa Huyết Vô Nhai tức giận một chưởng chụp chết Tiểu Báo Tử, nhưng cuối cùng không còn cách nào khác, Huyết Vô Nhai phải dùng thêm một canh giờ, mới có thể làm cho Tiểu Báo Tử nhớ kỹ được một chiêu kiếm pháp và tâm pháp tu luyện, đồng dạng, hắn cũng đem một ít tâm đắc tu luyện của mình nói cho Tiểu Báo Tử nghe, sau đó, trước khi hắn cảm thấy mình sắp bộc phát, đuổi Tiểu Báo Tử ra ngoài.

- Nhiều huyết thực hơn nữa, nói thật dễ dàng a, người thử tìm xem!

Xuất cốc, Tiểu Báo Tử âm thầm nói trong lòng, đúng là một câu của lãnh đạo, cấp dưới chạy gầy chân, mới mở miệng đã đòi tăng huyết thực, một hơi tăng thêm năm con, có phải là nhìn thấy hôm nay mình sẵn huyết thực quá dễ dàng nên mới tăng không nhỉ, đang lúc buồn bực, một loạt âm thanh từ trong bụng của hắn truyền ra, sau đó, hắn vô cùng ử rử, bước chân phù phiếm, có xu thế muốn ngã.

Tiểu Báo Tử khó khăn lắm mới trở về hang động, thở nhẹ một hơi, nói:

- Lại nói, không nên làm nhiều như vậy, hôm nay nên về nghỉ ngơi cho khỏe, hôm nay đúng là quá mệt mỏi, tinh lực và trả giá đã quá nhiều.

Đúng thế, hôm nay chỉ mới một ngày, nhưng thời gian trôi qua cứ như là một năm, vốn đội mưa đi về phía trước, đi được nửa đường, lại bị tên Huyết Vô Nhai bắt đi, tâm thần vẫn ở trong tình huống căng thẳng, cho đến khi bị Huyết Vô Nhai thu làm đệ tử, chỉ dạy võ công, còn giúp hắn đi săn huyết thực, đến bây giờ, chỉ có lúc ở trong động buổi trưa là được điều tức một chút, sau đó tìm hiểu Cửu Long Thần Hỏa Công, tinh thần vẫn lâm vào tình huống khẩn trương cao độ, thời điểm tìm kiếm huyết thực, đã làm tiêu hao rất nhiều thể lực, nhưng không có một chút lương khô để ăn, một ngụm nước cũng không có mà uống, hiện tại hoàn thành nhiệm vụ hôm nay, tính ra cũng không gặp nguy hiểm quá lớn, tâm thần đang căng thẳng, cũng buông lỏng xuống, hắn vô cùng ử rử nằm xuống, dù có cường thịnh hơn nữa hắn cũng không chịu nổi, chỉ sợ thân thể của hắn sắp sụp đổ rồi.

- Tốt nhất là nên nghỉ ngơi một chút, ăn chút lương khô, uống nước, sau đó ngủ một giấc thật đã!

Tiểu Báo Tử sốc lại tinh thần, bò vào sâu bên trong hang động, cầm lương khô, lấy nước từ dòng suối bên cạnh, ăn qua loa, chỉ một lát sau, khi đã ăn uống no đủ, hắn lại dậy, bắt đầu ngồi xếp bằng điều tức nhập định.

Hắn vừa nhập định, lúc này đã qua nửa đêm, lúc tỉnh lại lần nữa, thì trời đã sáng rồi.

Tiểu Báo Tử tỉnh lại, hắn cảm thấy tinh thần sáng khoái, một đêm nhập định, nhưng có thể xua tan tất cả mệt mỏi của hôm qua đi, nhưng bụng lại trống rỗng, xem ra hắn đang đói khát.

Đi ra cửa động, hắn nhìn thấy cảnh vật trước mắt chập chờn, xung quanh xanh ngắt, ở phía xa xa bên kia dãy núi truyền đến tiếng thú rống, nhìn lên bầu trời có chim bay lượn, dưới chân có dòng suối, chẳng biết từ lúc nào, lại tụ tập một đám thú đang tiến lên uống nước, nếu như chỉ có như thế, thì trắng cánh này rất xinh đẹp mỹ lệ, thiên nhiên hiện giờ trong mắt hắn giống như một bức tranh hoàn mỹ, hài hòa.

Đáng tiếc, cảnh tượng hoàn mỹ như thế không kéo dài, một con báo tử trong rừng rậm xông ra, vài bước đã đến bên cạnh dòng suối, một ngụm cắn vào cổ con dê rừng, dã thú đang uống nước xung quanh, cả kinh bỏ chạy tứ tán.

Tiểu Báo Tử cũng không nghĩ nhiều, một tay cầm một phi tiêu, hắn phóng dính vào mắt trái của con báo, làm con báo rống lên một tiếng thảm thiết, buông con dê rừng trong miệng ra, muốn bỏ chạy vào rừng, nhưng Tiểu Báo Tử làm gì cho nó cơ hội, một thanh phi tiêu khác phóng vào chân của nó, dính vào trong chân, con báo lại rống lên thảm thiết, ngã nhào xuống đất, giãy dụa muốn đứng lên, nhưng nào dễ dàng như vậy.

Tiểu Báo Tử đứng ở trên sườn núi, mũi chân điểm một cái, đi đến bên cạnh con báo, rút một thanh phi tiêu trong mắt nó ra, sau đó đâm vào yết hầu của nó, lại nhìn con dê rừng bị con báo cắn, yết hầu đã bị cắn đứt, đang nằm trên mặt đất run lấy bầy, nhìn thấy nó vẫn còn sống, nhưng cũng biết thời gian của nó không còn nhiều lắm.

- Xem ra ta đã đỡ được một ít tay chân.

Tiểu Báo Tử cười cười, kéo con dê và con báo đến một tán cây, trước ném con báo sang một bên, sau đó mổ bụng và ngực của con dê rừng, sau khi rửa rấy sạch sẽ, lại đốt một đồng lửa, đem con dê đặt lên khung.

Nhưng thủ pháp này là do Tiểu Báo Tử học được từ đám thợ săn năm đó, hôm nay dùng lại, nhưng cảm thấy vô cùng thuận tiện, tiếc nuôi duy nhất chính là trên người không có mang theo muối.

Đem con dê dựng lên, Tiểu Báo Tử nhẹ nhàng không chế hỏa hầu, dần dần, một mùi hương khí nhàn nhạt, từ trên người con dê rừng phát ra, phiêu tán khắp nơi.

Nhìn lại con dê trên đồng lửa, lại nghe hương khí tản ra, bộ dáng tươi cười trên mặt của tiểu báo tử xuất hiện, hẳn đang tưởng tượng đến việc khi con dê chín, hẳn sẽ cắn một miếng thật lớn, đột nhiên hẳn cảm giác dưới chân có một cái gì đó đang nhú lên, chạm vào người mình.

Hắn cúi đầu, sững sốt.

- Đây là đồ chơi gì? Sóc? Hoa Lật Thử? Hay là những con vật khác?

Thời điểm này, ở dưới chân của hắn, là một con vật lớn nhỏ như nắm tay, thân thể to mọng, nó đang dùng sức ủi ủi vào chân của mình, nhìn kỹ, thấy con vật này giống như Hoa Lật Thử, nhưng da lông toàn thân của nó lại là màu nâu xám, đằng sau bộ lông xù là một cái đuôi núc ních, nó đang dùng sức đẩy chân của mình, hắn không biết nó đang làm gì?

Tiểu Báo Tử nhú mày, thò một tay ra, cầm cái đuôi của nó lên, đưa đến trước mặt của hắn.

- Chi, chi, chi...

Bị Tiểu Báo Tử xách ngược lên, hiển nhiên tiểu chút chút này không thoải mái, trong miệng phát ra tiếng kêu quái dị, huy động bốn cái móng vuốt trên không trung, giấy dựa rất nhiệt tình, con tiểu chút chút này muốn giấy dựa ra khỏi tay của Tiểu Báo Tử.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

61. Chương 61: Ăn Trộm.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 61: Ăn trộm.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Đúng là một đại gia hỏa to gan!

Trong nội tâm Tiểu Báo Tử khê động, nhìn ra chỗ khác biệt của tiểu gia hỏa này, thông qua tiếp xúc suốt hai ngày nay, hắn cũng có chút lý giải về dã thú trong rừng rậm, tất cả đều giao hoạt như quỷ, cảnh giác dị thường, tuyệt đối cảnh giác với tất cả sự việc chung quanh, có cái không đúng, liền chạy mất, làm sao mà giống như tiểu gia hỏa này, thậm chí đáng người cũng không cao hơn một nắm tay, vừa nhìn là biết không có khí lực gì, không ngờ lớn gan chạy đến trước mặt mình, ủi ủi vào chân của mình.

Lúc này, Tiểu Báo Tử đã xách tiểu chút chút này lên trước mặt, rốt cuộc cũng nhìn thấy rõ diện mục của nó, con này cũng không khác Hoa Lật Thử lắm, nó hơi khác với những con chuột trên địa cầu là, trên trán của tiểu chút chút này có một nhúm lông màu bạc, vừa nhìn đã làm cho người ta chú ý, dưới ánh mặt trời, có ánh sáng bạc chớp động.

- Có ý gì?

Nhìn thấy đôi mắt của tiểu chút chút này bóng bẩy, miệng hơi mở, hai cái răng nanh cũng không phát ra ánh sáng, phát ra tiếng kêu chít chít, sau đó làm động tác quá mạnh nên thân thể của nó xoay tròn giữa không trung.

Tiểu Báo Tử có chút hăng hái nhìn bộ dáng giãy dụa của con tiểu chút chút này, hẳn không muốn buông tay.

Sau khi lăn lộn mấy vòng, tiểu chút chút này đỉnh chỉ giãy dụa.

- Ô, làm sao bắt động rồi?

Tiểu Báo Tử sững sờ, thời điểm này, cái lưng của tiểu chút chút vừa vặn đưa về phía mặt của hắn.

Bỗng nhiên, phộc một tiếng, một mùi hương hôi thối từ trên người của con Hoa Lật Thử này phun ra.

- Ta kháo!

Thời điểm Tiểu Báo Tử ý thức được có chuyện không tốt, trong mũi đã hít phải một hơi.

Mùi vị kia...

Dù hiện tại Tiểu Báo Tử có thể chống cự chút ít, nhưng khi mùi hương kia vào mũi, dạ dày của hắn nhin không được mà run lên kịch liệt, nước chua trong dạ dày bốc lên, nhẹ buông tay, làm cho con tiểu chút chút này rơi xuống đất.

- Qe...

Tiểu Báo Tử nhanh chóng quay người lại, ngừng hô hấp, đứng thẳng dậy, chạy đến bên cạnh dòng suối, ới lên ới xuống, nước chua trong dạ dày của hắn phun ra ngoài, cũng may hắn nín thở kịp thời, bằng không thì, có trời mới biết sẽ như thế nào.

- Hô, hô, hô!

Sau khi Tiểu Báo Tử ới xong, cũng không dám hô hấp ngay tại chỗ, chạy ra xa hơn mười mét, lúc này mới dám thở ra, vừa rồi hít phải một hơi đã chật vật không chịu nổi, vừa quay đầu lại, thiếu chút nữa hắn đã tức muốn nổ phổi.

Người bị một con chuột chơi xỏ, hiện tại con Hoa Lật Thử kia đang kéo lê con dê rừng nướng của hắn đi, lùi thẳng vào trong rừng rậm, cũng không biết thân thể của nó nhỏ như thế thì làm sao lại có được khí lực lớn như vậy, lúc Tiểu Báo Tử quay đầu lại nhìn, chỉ nhìn thấy thân thể của con dê rừng biến mất trong rừng rậm, lẩn lút ở biên giới rừng rậm một chút, đã biến mất theo thân ảnh của con tiểu chút chút kia.

- Khốn kiếp!

Tiểu Báo Tử lập tức nổi trận lôi đình, nhảy lên cao ba thước, xông thẳng về hướng con dê biến mất, thế phải bắt cho bằng được con chuột ăn trộm này.

Tiểu Báo Tử hung hăng phi hai tiếng, cảm giác được nước miếng của mình quá thối, thân hình khê động, thân thể liền biến mất, so tốc độ với tiểu chút chút, hẳn nhanh hơn rất nhiều, chỉ mấy giây sau, hắn đã đuổi tới sau lưng tiểu chút chút, nhưng hắn cũng không lập tức bỏ nhào ra, bởi vì tiểu chút chút này xuất hiện quá quỷ dị, hành vi cũng thập phần khả nghi, hắn đã trốn được một lần, chẳng lẽ trốn được lần thứ hai sao.

Cho nên, sau khi tiến vào rừng rậm, hắn cứ theo sát phía sau tiểu chút chút, chỉ một lát sau, sắc mặt trở nên tái nhợt.

Thân thể của tiểu chút chút vô cùng mập mạp, một thân thịt mỡ, giống như một quả cầu thịt, nhưng lúc hành động thì vô cùng linh hoạt, chỉ thấy nó cùng cái đuôi của mình kéo con dê nướng theo, hai cái chân nhỏ ngắn nhanh chóng chạy trốn.

Chính là hai cái chân nhỏ ngắn tiểu gia hỏa này lại dùng tư thế đứng thẳng mà bỏ chạy, hai chân trước giống như hai cái tay bình thường của nhân loại, hai tay phía trước cũng có thể cầm nắm, nếu không phải nó nhỏ nhắn như vậy, mà hình dạng rõ ràng là một con chuột, Tiểu Báo Tử nhất định sẽ cho rằng gia hỏa đang dùng cái đuôi kéo con dê nướng đang bỏ chạy này là người đẩy.

Hai cái tiểu chân ngắn ra sức bỏ chạy thì cũng bỏ đi, tốc độ này Tiểu Báo Tử còn không nhìn vào trong mắt, vấn đề là, mỗi khi bỏ chạy được một khoảng cách thì gia hỏa này đều phóng một cái rắm, một đường bỏ chạy, phóng rắm thẳng một đường, làm cho con đường nó bỏ chạy chướng khí mù mịt, Tiểu Báo Tử nhất thời không đề phòng, thiếu chút nữa lại trúng chiêu, may mà hắn phản ứng nhanh, kịp thời nín hơi, nếu không, chắc hắn lại tiếp tục ói mửa rồi.

Chính là vì tiểu gia hỏa này thường cách một đoạn không xa sẽ phóng một cái rắm, cho nên, trong rừng rậm hiểm ác này, nó cứ bỏ chạy kéo theo một con dê nướng, nhưng không có bất cứ con vật nào tiến ra ngăn cản, đến mức, dã thú và chim chóc xung quanh cũng không ngừng chạy trốn, tránh không kịp, giống như Tiểu Báo Tử lúc đầu, nôn mửa một cách điên cuồng.

Mà có một ít hoa hoa cỏ cỏ linh tinh, sau khi bị mùi hôi này bao trùm, cành lá cũng không chịu được mà bắt đầu uể oải, giống như bị tổn thương.

Chỉ có con tiểu chút chút này, trên đường đi cứ diều vô dương oai, nghênh ngang, không chút cố kỵ mà thẳng tiến về phía trước.

Tiểu Báo Tử đi đằng sau nó, lúc này hắn đã không còn chút lưu luyến gì về con dê nướng đang bị cái đuôi của tiểu chút chút kéo theo lưng kia rồi, cho dù có bắt nó, đoạt lại cũng không ăn được.

Nhưng mà, cục tức lần này hắn nuốt không trôi, nên mới truy đuổi theo sau, phát hiện con tiểu chút chút này ngoại trừ công phu giả dối ra, cũng không có bổn sự gì khác, sở dĩ dọc đường đi có tình trạng bách thú tránh lui, nguyên nhân không phải vì nó hung hãn hơn người, mà là vì lực sát thương cái rắm của nó quá mức lợi hại, cộng thêm bản thân của nó cũng không có quá nhiều thịt, cho nên những độc trùng mãnh thú cũng không muốn tổn nhiều khí lực với nó.

Tuy con tiểu chút chút này to béo, nhưng to béo thì to béo, nhưng nó cũng chỉ là một con chuột lớn chừng nắm tay, ăn nó thì được bao nhiêu chỗ tốt chứ?

Nhưng mà, không phải Tiểu Báo Tử không sợ dã thú tới tìm hắn gây phiền toái, nhưng Tiểu Báo Tử dính phải cái rắm của tiểu chút chút, nghẹn một bụng tức tối, cho nên to gan lớn mật đuổi theo, nhưng cũng không đi trong rừng rậm đơn giản như tiểu chút chút này.

Hiện tại cơ bản xác định tiểu gia hỏa này sẽ không có bao nhiêu nguy hiểm gì, cho nên muốn phát tiết oán khí ra một chút, thân hình ẩn nấp phía sau một bụi cây và lao ra, đánh về phía tiểu chút chút.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

62. Chương 62: Tiểu Chút Chít Cổ Quái.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 62: Tiểu chút chút cổ quái.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Tiểu chút chút cũng rất cảnh giác, phát hiện sau lưng không đúng, liền phun ra hai cái rắm về phía sau, nhưng hiện tại Tiểu Báo Tử đã nín thở, cho nên tuyệt chiêu đánh rắm của nó vô dụng.

Tiểu Báo Tử ra tay không chút lưu tình, mười ngón như móc câu, trực tiếp chụp lấy tiểu chút chút kia.

Tiểu chút chút cảm giác được nguy cơ, chi “Chi” một tiếng, lông mao toàn thân dựng đứng, cái đuôi kéo theo con dê nướng cũng buông ra, thân thể nhanh chóng tháo chạy, nhìn thân ảnh của nó nhẹ nhàng linh

hoạt, tuyệt đối không phải là một con Hoa Lật Thử béo ú chậm chạp, nó nhảy một cái cũng vượt qua một trượng, nhanh chóng tháo chạy lên ngọn cây gần đó.

Tiểu Báo Tử chỉ là cười lạnh, tốc độ của tiểu chút chút này đúng là nhanh nhẹn, nhưng mà, nếu như hôm nay để cho nó chạy trốn, mặt mũi của mình sẽ mất hết, đang ở giữa không trung, đưa tay lên không trung, một chiêu Kim Báo Tham Trảo, hoàn toàn bao phủ thân thể của tiểu chút chút vào bên trong.

- Ta muốn nhìn xem người chạy đi đâu?

Trên mặt của tiểu báo tử lộ ra vẻ đắc ý, ngay lúc tay của hắn bao phủ thân thể tiểu chút chút, thời điểm nắm ngón tay nắm lại, một chuyện kỳ quái đã xảy ra.

Nắm ngón tay của hắn nhanh chóng nắm chặt lại, trong nháy mắt thấy tiểu chút chút sẽ bị bắt lại, thì thân thể của tiểu chút chút lại giống như một tia chớp, “XIU...UU!” Một tiếng, biến mất không thấy gì nữa, một trảo của Tiểu Báo Tử chộp vào không khí.

- Đây là chuyện gì?

Trong nội tâm Tiểu Báo Tử cả kinh, thân hình rơi xuống mặt đất, bỗng nhiên, hắn nhanh chóng quay đầu lại, đã nhìn thấy tiểu chút chút đã ở trên một nhánh cây ở sau lưng hắn, dùng đôi mắt nhỏ bóng bẩy nhìn Tiểu Báo Tử, trong mắt hiện lên một tia mê hoặc và hiếu kỳ, hình như nó không rõ vì sao Tiểu Báo Tử lại đuổi theo nó tới đây.

Trong thế giới của nó, tất cả đều đơn giản như vậy, đụng phải đồ ăn ngon, thú vị, liền chạy tới ăn trộm, mà bất kể gặp bao nhiêu khó khăn đi nữa, đối với nó, chỉ cần phóng vài cái rảo là có thể giải quyết được vấn đề, hơn nữa thân pháp của nó linh hoạt, nhưng rất ít có con dã thú nào lại một mực đuổi theo nó một khoảng cách xa như vậy.

Hơn nữa, đây cũng là lần đầu tiên nó nhìn thấy sinh vật như Tiểu Báo Tử, hết sức tò mò, cho nên bình tĩnh dừng lại nhìn Tiểu Báo Tử.

Nhưng mà, trong mắt Tiểu Báo Tử, hắn nhìn thấy loại ánh mắt mê hoặc và hiếu kỳ này, đã diễn biến thành cười nhạo, nó có thể nhẹ nhõm tránh thoát một kích của mình, lại đứng trên nhánh cây cười nhạo Tiểu Báo Tử, con tiểu chút chút này đúng là quá mức hung hăng càn quấy, sắc mặt trầm xuống, thân thể chùn xuống, lại tiếp tục bỏ nhào về phía tiểu chút chút.

Thấy Tiểu Báo Tử nhào đầu về phía trước, trong đôi mắt của tiểu chút chút hiện ra một tia hưng phấn và thú vị, nhưng nó vẫn ở trên cành cây không nhúc nhích, chờ đến khi tay của Tiểu Báo Tử gần tới, giống như nó không hề lo lắng mình sẽ bị bắt chút nào.

Lúc này đây, Tiểu Báo Tử đã cẩn thận hơn lần đầu tiên rất nhiều, đưa một tay ra, cánh tay còn lại cũng nhanh chóng chộp tới, dưới thiên la địa võng như thế, đã phong kín đường lui từ trên xuống dưới của tiểu chút chút.

- Xúi... Uu!

Thời điểm Tiểu Báo Tử cảm thấy sắp hoàn toàn bắt được nó, tiểu chút chút tiêu thất vào hư không, mà lúc này, cánh tay còn lại của Tiểu Báo Tử, vẫn đang phong tỏa bốn phía của tiểu chút chút.

- Thuần di!

Nó lại biến mất một lần nữa, con mắt của Tiểu Báo Tử nhú lại, một ý nghĩ không thể tưởng tượng được xuất hiện ở trong đầu của hắn, sau lưng, tiểu chút chút vừa biến mất lại xuất hiện ở sau lưng hắn, xuất hiện trên một nhánh cây khác.

- Chẳng lẽ tiểu chút chút này có thể thuần di?

Cho dù trong nội tâm cực độ không thể tưởng tượng nổi, nhưng trừ giải thích này ra, không còn cách giải thích nào khác, nếu như không phải thuần di, cho dù tốc độ của nó nhanh hơn nữa, nhanh đến mức có thể tránh thoát thiên la địa võng của hắn, cũng không có khả năng hắn không cảm ứng được.

Mà tiểu chút chút này giống như tiêu thất vào hư không, lại xuất hiện một cách khó hiểu, tình hình cổ quái như vậy, chỉ có thể dùng thuần gian di động để giải thích.

Tuy trong nội tâm kinh dị, nhưng mà, Tiểu Báo Tử vẫn quyết định thử thêm mấy lần, vì vậy, hắn lại nhào tới một lần nữa, lại là “XÍU...UU!” Một tiếng.

Lại đến, “XÍU...UU!”

Tiếp tục, “XÍU...UU!”

Ta kháo, vẫn là “XÍU...UU!”

Tiếp tục mấy lần, rốt cuộc Tiểu Báo Tử đã xác định, tiểu chút chút này không phải dùng thuần di, mà là một loại lực lượng hiện giờ hắn không cách nào lý giải nổi.

- Nhưng mà, nếu như nó không cố tình đùa nghịch với ta, như vậy, mỗi lần nó biến mất không vượt quá phạm vi mười trượng, hơn nữa chỉ có thể di động một mình, không thể mang theo đồ vật nào theo, nếu không, nó đã sớm kéo con dê nướng đi bỏ chạy mất dạng rồi.

Máu nóng mạo hiểm trên người Tiểu Báo Tử sôi sục, trong nội tâm âm thầm suy tư, một phen đuổi bắt vừa rồi, giống như một lão thái thái tám mươi tuổi còn muốn lung sục bụi cỏ bắt thỏ, làm cho hắn mệt đến muốn ngất ngư.

Thời điểm này, rốt cuộc hắn cũng cảm nhận được tâm tình của dã thú và chim bay, bởi vì tên tiểu gia hỏa này né tránh rất giỏi, đồng thời kết hợp với phóng rầm, hiển nhiên sinh vật chung quanh không thể nào sinh tồn trong hoàn cảnh này.

- Muốn bắt được nó, không thể nào làm như vậy được!

Cảm thấy cố gắng không có hiệu quả, Tiểu Báo Tử đành phải hậm hực nhìn tiểu chút chút, cũng không muốn tiếp tục dây dưa với tiểu chút chút này nữa, nhấp nhô mấy cái, chạy ra ngoài rừng rậm.

Tiểu chút chút thấy Tiểu Báo Tử bỏ đi, hiếu kỳ liếc nhìn về phương hướng hắn biến mất, nó lại nhìn về phía thịt dê nướng trên mặt đất, trên mặt lộ ra thần sắc cực kỳ nhân tính..

Xoát! Thoáng một cái nhảy từ trên nhánh cây xuống, dùng cái đuôi cuốn lấy, kéo thịt dê nướng, tiếp tục nghênh ngang đi về phía trước.

Sau mấy hơi, thân ảnh của Tiểu Báo Tử lại xuất hiện trong rừng rậm một lần nữa, xa xa dán mắt theo sau tiểu chút chút.

Đi theo đằng sau tiểu chút chút, đi được một quãng đường chừng năm sáu dặm, cục tức trong bụng của Tiểu Báo Tử đã biến mất sạch sẽ.

Tiểu chút chút này cực kỳ có ý tứ, kéo thịt dê nướng đi, một đường rất hung hăng càn quấy, bách thú lui tránh, điều này cũng nằm trong tính toán, không thể nghĩ đến, sau khi tiểu chút chút này đi được một đoạn, trong miệng lại “Hừ chi” một tiếng, lúc xảy ra tình huống này, Tiểu Báo Tử đang mệt mỏi không chịu nổi, kết quả sau khi nghe được, tiểu chút chút đã cười lên, gia hỏa tiểu chút chút này đang ca hát, còn hát ra một chút ít làn điệu, lại nhìn nó nện bước đi nhanh về phía trước, hai bước chân liền hát lên một tiếng, bộ dáng hiên ngang ngưu bức, toàn thân đều là lông tơ mịn màng, đỉnh đầu có một nhúm lông trắng bị gió thổi ngược ra đỉnh đầu, giống hệt như chuột Jerry trong phim hoạt hình mà hắn vẫn thường xem.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

63. Chương 63: Pháp Bảo.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 63: Pháp bảo.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Trong rừng rậm, bên cạnh tán cây, một con Hoa Lật Thử kéo đồ ăn về nhà, tình cảnh này, làm cho oán khí trong bụng của Tiểu Báo Tử biến mất sạch sẽ.

- Ta muốn nhìn, rốt cuộc tiểu chút chút người có thể chạy đi nơi nào.

Oán khí trong nội tâm đã tiêu, nhưng cũng vì thế mà hứng thú của hắn với tiểu chút chút này tăng lên rất nhiều, đi cùng nó đoạn đường ba bốn dặm này, bỗng nhiên, thân thể tiểu chút chút chùn xuống, nó cứ tiếp tục kéo thịt dê nướng đi về phía trước.

Tiểu Báo Tử nhìn thấy, ở phía trước là một đoạn sườn dốc, dưới sườn dốc, là một bãi cỏ, phải biết, đây là rừng rậm, cây cối rất nhiều, mật độ cực kỳ dày đặc, từ đại thụ che trời cho đến bụi cỏ thấp bé, trên những đại thụ che trời đó chính là những đoạn dây leo chằng chịt, giống như đan lại với nhau thành lưới, đem người và dã thú bao phủ vào bên trong, ngay cả ánh mặt trời trên đỉnh đầu cũng bị lá cây che kín, làm cho cả cánh rừng lộ ra vẻ âm trầm, có rất nhiều địa phương vào ban ngày cũng không có ánh sáng mặt trời chiếu vào, nếu như đối với người bình thường mà nói, tiến vào rừng rậm, nhất định là nửa bước khó đi, dù không đụng phải dã thú ăn thịt, cũng sẽ bị vậy khốn chết trong đó.

Nhưng Tiểu Báo Tử không thể nghĩ tới, trong rừng rậm này, vẫn còn một nơi trống trơn thế này.

Cái vùng đất trống này cũng bất quy tắc, dựa vào một vách núi cực cao, diện tích lớn nhất khoảng hai ba trăm mét vuông, phía dưới là bùn đất màu xám, cũng không có bất cứ thứ gì, ngay cả một ngọn cỏ cũng không có.

Chính vì không có một ngọn cỏ, cho nên khối đất trống này, lại là nơi có ánh sáng mặt trời nhiều nhất, bùn đất cũng thập phần khô ráo, không thể so với trong rừng rậm nơi hắn ở, đất ở đó ẩm ướt và hơi nước dày đặc.

Ở nơi đây vốn tụ tập nhiều dã thú đang phơi nắng, nhưng mà, khi con tiểu chút chút này vừa xuất hiện, tẩu thú trên đất trống lập tức chạy tán loạn, dù là chim thú gì cũng phải bỏ chạy, tất cả đều chạy, nhưng mà, loại bỏ chạy này không phải là bỏ chạy trong lúc nguy cấp, mà là từ từ rời đi, giống như một người đang đi trên đường, nhìn thấy một người mà mình không thích ở trước mặt, liền xoay người rời đi, về phần thịt dê nướng tiểu chút chút kéo theo sau lưng, dù là mảnh thú ăn thịt cũng không thèm liếc nhìn tới.

Tiểu chút chút thấy tình huống như vậy tập mãi cũng thành thói quen, cũng không thèm để ý những tẩu thú đang phơi nắng ở nơi này, trực tiếp kéo thịt dê nướng vào trong vách núi trước mặt.

Vách núi trước mặt có một cái động, không tính quá lớn, cao không đến một người, với thân thể mười tuổi như Tiểu Báo Tử, có thể hoàn toàn đứng thẳng mà đi vào.

Chỉ thấy tiểu chút chút cầm thịt dê nướng kéo vào trong sơn động, sau đó thân thể khẽ động, “XÍU...UU!” Một tiếng rồi biến mất, thời điểm xuất hiện lại, nó đã ở trên một cành thông cực lớn ở bên ngoài động, nó hái xuống mấy quả thông, lại “XÍU...UU!” Một tiếng, biến mất trên nhánh cây, một lúc sau, nó xuất hiện trong hang nhỏ.

Thịt dê nướng ăn với quả thông, tiểu gia hỏa ăn rất vui vẻ, Tiểu Báo Tử cũng không hiểu, nó chỉ lớn cỡ một nắm tay, vì sao có được khẩu vị lớn như vậy, không nói mấy quả thông kia, chỉ riêng thịt dê nướng kia, trong chốc lát đã bị nó ăn mất một nửa.

Sau khi ăn xong, chỉ thấy cái bụng của nó tròn vo trướng lên, lại ợ một tiếng, từ từ bò vào chỗ sâu trong hang động, nằm trên một mảnh vải nhỏ màu vàng, nó muốn ngủ.

Kỳ thật sơn động này không sâu, chỉ khoảng hai mét, cho nên, ở bên ngoài, Tiểu Báo Tử có thể nhìn thấy rõ tình cảnh trong sơn động.

- Vải? Tại sao ở đây có vải? Chẳng lẽ trước kia có người ở trong động sao?

Tiểu Báo Tử nao nao, hắn liếc trái nhìn phải, nhìn cái động nhỏ này không giống như có người ở a.

- Tiểu chút chút này đúng là bại hoại a.

Đợi đến lúc Tiểu Báo Tử lại nhìn về phía tiểu chút chút, đã thấy tiểu gia hỏa kia đã ngã vào trên mảnh vải, nằm ngáy o..o....

- Nếu như tiểu gia hỏa này thật sự không có chiêu thức bảo vệ tính mạng, hay tính cảnh giác phi thường cường đại, bằng không, chỉ còn cách giải thích là mạng nó quá lớn, dám ở giữa ban ngày ban mặt thế này, như thế nằm ngáy o..o..., chẳng lẽ nó không sợ bị chó nói ngậm vào mồm sao?

Trong nội tâm của Tiểu Báo Tử nghi hoặc, hắn cũng không ẩn tàng thân hình của mình, hắn âm thầm đi ra, đi thẳng vào trong sơn động, trong lúc đi tới, cũng không che dấu bước chân rất nặng, thậm chí còn vận dụng nội lực, từng bước như nện mạnh xuống đất, đừng nói là một con Hoa Lật Thử linh mẫn, dù là một con heo lười ngủ như chết, đoán chừng cũng bị đánh thức.

Hết lần này tới lần khác thì con tiểu chút chút này vẫn không tỉnh lại, Tiểu Báo Tử đi đến cửa động, nó chẳng những không tỉnh, ngược lại còn xoay người, chép miệng chặc chặc lưỡi ba tiếng, vẻ mặt vô cùng sáng khoái, giữa mũi miệng, vẫn phát ra tiếng ngáy rất nhỏ.

- Ta kháo, tiểu gia hỏa này muốn chết mà, thực mẹ nó còn lười hơn cả heo, ta ngược lại muốn nhìn, rốt cuộc người cày vào cái gì, mà dám ở trong Mãng Thương Sơn đi lại tùy ý như thế.

Dù oán khí của hắn với tiểu chút chút này đã tan, nhưng nhìn bộ dáng không thêm kiêng nể gì, trong nội tâm vẫn nhin không được sinh ra một tia uất nghẹn, thò tay bắt lấy, không ngờ, thời điểm bàn tay của hắn còn cách tiểu chút chút một thước, đột nhiên tám vải dưới thân của nó sáng lên, ngăn cản bàn tay của Tiểu Báo Tử.

- A...

Không chỉ ngăn cản, Tiểu Báo Tử bất ngờ không đề phòng, tay và màn sáng va chạm với nhau, lập tức cảm thấy, bàn tay của hắn bị hàng chục cây kim đâm vào, đau đớn rất kịch liệt, rốt cục đau đớn không nhịn được, kêu lên một tiếng.

Một tiếng này rất lớn, làm cho tiểu chút chút này bừng tỉnh, vừa mở mắt, liền nhìn thấy Tiểu Báo Tử đang đau đớn ở cửa động cũng không kinh hoảng, trái lại, càng mừng rỡ cười “Khanh khách” không dứt.

Khá tốt là đau đớn chỉ diễn ra trong nháy mắt, sau khi tay của Tiểu Báo Tử rời khỏi màn sáng, đau đớn liền từ từ tiêu mất, lật tay xem xét, lòng bàn tay không có khác thường gì, chỉ hơi ửng đỏ một chút, giống như bị phỏng, lại nhìn bộ dáng vui vẻ của tiểu chút chút, trong lòng của hắn xuất hiện cảm giác vô cùng phiền muộn.

- Mẹ kiếp, xem ra sau này lúc đi ra ngoài nhất định phải xem lịch, mình liên tục chịu thiệt khi dây dưa với tiểu gia hỏa này, thật sự là không đáng!

Hiện tại trong đầu của Tiểu Báo Tử ngoại trừ phiền muộn ra, còn có một tia vui mừng.

Bảo bối a, là bảo bối chân chính a!

Vừa rồi hắn đã nhìn thấy rất rõ ràng, cái màn sáng vừa rồi được phát ra từ tám vải dưới thân của tiểu chút chút kia, mặc kệ tám vải kia là gì, Tiểu Báo Tử vẫn có thể xác định, nhất định là một kiện bảo bối, một kiện bảo bối xuất hiện trước mặt như vậy, người nói xem làm sao Tiểu Báo Tử không thích chứ.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

64. Chương 64: Tức Giận.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 64: Tức giận.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Hiện tại hắn không còn là một tiểu hài tử chưa mọc đủ lông mao như trước kia, lúc ở Thanh Dương thành lẫn lộn với đám giang hồ thuật sĩ ở tầng dưới chót, cho nên hắn biết rõ trên đời này vẫn có pháp bảo, nhưng những pháp bảo này lại sạch hơn những pháp bảo trong tiểu thuyết tiên hiệp, nhưng cũng vì thế mà rất khó tìm.

Từ những lời đồn đại, cái gọi là dị thuật, chính là do người tu luyện sử dụng pháp môn tinh luyện chuyển hóa sát khí trong thiên địa để sử dụng, Tiểu Báo Tử chỗ tập Lương Nghi Thông Thiên Kiếm là một pháp môn chuyển hóa Âm Dương Lương Nghi sát khí hóa thành kiếm khí, cũng giống như Cửu Long Thần Hỏa Huyền Cương và Huyết Diễm Chân Cương của Huyết Vô Nhai, cương khí thuộc về dị thuật, có được cương khí sẽ được gọi là dị thuật tôn sư, trên đời này ngoài pháp môn luyện hóa sát khí cho mình sử dụng ra, dị thuật vẫn cần một loại pháp môn khác, liền có thể đem sát khí và một ít thiên tài địa bảo, những vật kỳ quái, có thể dùng thủ pháp đặc thù để chuyển hóa, do đó luyện thành một ít vật kỳ dị, những vật này, chính là pháp bảo.

So với những pháp bảo trong các tiểu thuyết tiên hiệp trước kia, số lượng pháp bảo trên đời này rất ít, nguyên nhân là do sát khí khó cầu, thiên tài địa bảo khó cầu, kỳ vật khó cầu, cho dù có được ba vật này, cũng không có được phương pháp luyện hóa sát khí, không có phương pháp dung luyện kỳ vật và thiên tài địa bảo, muốn có được tất cả rất khó, cho nên mới nói, người trong giang hồ đồn đại về pháp bảo rất nhiều, nhưng pháp bảo chân chính rất khó gặp được, không chỉ khó gặp, trên thực tế, trừ vài loại vài loại phương pháp luyện chế thành thực ra, pháp bảo còn yêu cầu về loại sát khí và tài liệu thích hợp, ngoại trừ hình dạng của pháp bảo ra, rất ít người biết rõ tên cụ thể của pháp bảo.

Mắt hắn nhìn về phía tấm vải dưới thân của tiểu chút chút kia, hết sức căng thẳng, nhất định là một kiện pháp bảo không biết tên, hắn không ngờ rằng mình lại gặp được một loại pháp bảo không biết tên, hắn há có thể không thích.

Nhưng mà, xem bộ dáng này, cái pháp bảo này có quan hệ rất sâu xa với tiểu chút chút này, muốn đạt được tới tay, nhất định phải ra tay từ nơi tiểu chút chút.

- Xèo...xèo, xèo...xèo...

Thời điểm Tiểu Báo Tử suy tư, bỗng nhiên nghe thấy tiểu chút chút đang kêu gọi, cúi đầu nhìn xuống, thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu, nhìn thấy tiểu chút chút này đang đắc ý, không ngờ bắt đầu uốn éo cái mông trước mặt hắn, giống như đang chọc tức.

- Ngươi là gia hỏa đáng chết mắc dịch!

Lần này, Tiểu Báo Tử nhìn thấy tức muốn nổ phổi, tiểu chút chút này hoàn toàn không để hắn vào mắt mà, muốn hù dọa nó một chút, đồng thời cũng muốn nhìn xem uy lực của tấm vải là bao nhiêu, liền hất tay lên, liền dùng một trảo cách không, lao thẳng về phía tiểu chút chút.

Tiểu chút chút thấy hàn quang lao tới, cũng bị giật mình, động tác uốn éo dừng lại, lúc công kích đến gần tiểu chút chút một thước, cái màn sáng màu kim sắc sáng lên.

“Phanh!” Một tiếng, một chùm kim quang chói mắt hiện lên, tiểu chút chút bị phản chấn, bay thẳng vào trong thạch bích, tiểu chút chút bị giật mình, nó ngây ngốc, đặt mông ngồi lên mặt đất.

Tiểu chút chút nhìn Tiểu Báo Tử đang đắc ý, cười ha hả.

Không biết tiểu chút chút này là thứ gì, đã sớm thông linh, thấy Tiểu Báo Tử cười nó, có chút tức giận, kêu lên chi chi nhìn về phía Tiểu Báo Tử, không ngờ sau đó nó nắm tay thành nắm đấm giơ lên, vung vẩy thị uy với Tiểu Báo Tử.

Vừa rồi Tiểu Báo Tử còn hờn dỗi, trong nội tâm rất sáng khoái, hiện tại nhìn thấy bộ dáng giơ nanh múa vuốt của tiểu chút chút, chẳng những không cảm thấy tức giận, ngược lại cảm thấy nó phi thường đáng yêu.

- Tiểu gia hỏa này đúng là thú vị, so với những con sủng vật ở kiếp trước, còn thông minh hơn nhiều, nếu bắt về nuôi, cũng là một chuyện thú vị, chỉ là, tiểu chút chút này rất trơn trượt, phải tìm cách thu phục nó.

Nghĩ tới đây, trong đầu hần lóe lên một hình ảnh, hình ảnh này chính là Vương Xà nằm đó đã thu phục Tây Sơn lão độc nhãn.

Thời điểm Vương Xà thu phục Tây Sơn lão độc nhãn, tuy Lý Hạo Nhiên đã bị Vương Xà dùng đủ loại cực hình rất thống khổ, ánh mắt của hần cũng mờ lung đi, nhưng hần vẫn nhìn thấy quá trình thu phục Tây Sơn lão độc nhãn, bởi vì đó là hình ảnh trước khi hần chết, cho nên ấn tượng rất sâu đậm, sau khi Tiểu Báo Tử hấp thu hình ảnh này, đương nhiên cảnh tượng này cũng khắc sâu vào trong óc của hần.

Lúc ấy Vương Xà vẽ lên đầu Tây Sơn lão độc nhãn một loại phù văn cổ quái, Tiểu Báo Tử cũng biết rành mạch, tuy không biết thủ pháp đó là gì, đám giang hồ trong Thanh Dương thành cũng chưa từng nghe nói qua, nhưng từ quá trình đó, hần cũng đoán được đây hần là một loại thủ pháp hàng phục yêu thú.

Tuy tiểu chút chút trước mặt này rất nhỏ, nhưng linh trí đã khai mở, cũng miễn cưỡng được xem là yêu thú, trên thân lại có thuần di thuật, Tiểu Báo Tử liền mơ tưởng, muốn thu phục nó.

Nhưng hiện tại, con tiểu chút chút này được tấm vải che chở, trong thời gian ngắn, Tiểu Báo Tử cũng không có biện pháp nào bắt nó được.

- Tính toán, dù sao hiện giờ ta cũng biết nó ở chỗ này, nghĩ đến việc nó ỷ vào tấm vải này hộ thân, sẽ không dọn nhà, thời gian sau này còn dài, chờ ta nghĩ ra biện pháp, sẽ đi tìm nó cũng không muộn, hiện tại đã là buổi chiều, ta còn phải đi bắt mười lăm con dã thú lấy huyết thực, làm sao còn thời gian mà dây dưa với nó được.

Nghĩ đến mười lăm huyết thực đã làm hần chùn xuống, trong nội tâm của Tiểu Báo Tử cũng phiền muộn, hần liền không dây dưa với tiểu chút chút này nữa, quay người nhìn vào trong sơn động, hần hận không thể đem tấm vải mang đi.

Thật không ngờ, hần quay người lại, sững sốt khi đi đến thạch bích.

Nhìn thấy thạch bích bên cạnh tiểu chút chút, trong lúc vô tình nhìn thấy trên thạch bích có khắc một ít bức họa phù văn, trong nội tâm của hần rung mình, tập trung tư tưởng quan sát, khi nhìn thấy nội dung trên thạch bích, không khỏi cười lớn.

Vì sao hần cười?

Thì ra phù văn được khắc lên thạch bích có ghi lại một môn dị thuật, tên viết: Tam Giới Tiểu Na Di!

- Ta nghĩ mãi cũng không ra vì sao tiểu chút chút như ngươi lại có bản sự lớn như vậy, thậm chí thuần gian di động(thuần di) trong truyền thuyết cũng biết, thì ra không phải là thuần gian di động, mà là một môn dị thuật!

Trên thạch bích này có khắc một môn dị thuật gọi là Tam Giới Tiểu Na Di, sau khi luyện thành môn dị thuật này, hiệu quả khi thi triển giống như thuần gian di động, có thể tùy ý chuyển dời trong một khoảng cách nhất định, có thể bỏ qua khoảng cách dài ngắn.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

65. Chương 65: Tam Giới Tiểu Na Di.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả:Xà Thôn Kinh

Chương 65: Tam Giới Tiểu Na Di.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Văn tự trên vách động cũng chỉ ghi lại hiệu quả của Tam Giới Tiểu Na Di, nhưng tâm pháp tu luyện lại nằm trên mấy bức họa.

Môn Tam Giới Tiểu Na Di này là một môn dị thuật, cho nên cần phải luyện hóa một loại sát khí, mà muốn luyện thành loại kỳ thuật này, cần phải luyện hóa một loại sát khí phù quang.

Sát khí phù quang là một loại sát khí cực kỳ hiếm thấy trong vô số sát khí có trong thiên địa, vô cùng khó tìm, dị nhân lưu lại dị thuật này, trước kia cũng không tu luyện được dị thuật Tam Giới Tiểu Na Di, bởi vì sát khí quá khó tìm, cho nên không cách nào tu luyện, cho đến lúc tuổi già, muốn tìm kiếm một nơi yên tĩnh để tu hành, lại vô tình đi vào trong Mãng Thương Sơn này, vào một buổi trưa phát hiện được một địa phương, thấy nơi đó phun ra sát khí phù quang, vì vậy liền khắc Tam Giới Tiểu Na Di lên vách động, coi như lưu lại tâm pháp tu luyện, miễn cho việc khó tìm được sát khí mà môn dị thuật này bị thất truyền.

Không ngờ, không biết qua bao nhiêu năm tháng, địa phương quý quái này không có người nào tới, lại bị tiểu chút chút này chiếm cứ, mà phúc duyên của tiểu chút chút rất thâm hậu, chiếm cứ một động phủ nhỏ, mỗi ngày nhìn thấy vách đá này, dần dần, u mê mà luyện thành môn dị thuật, tu thành pháp môn bảo vệ tính mạng tốt nhất.

- Trách không được vì sao ta không cách nào bắt được tiểu gia hỏa này, thì ra là thế, ta vốn cho rằng tiểu chút chút này có được thần thông trời sinh, cho nên biết được thuận gian di động, nhưng lại không phải là thần thông trời sinh, bởi vì tiểu gia hỏa này đã tu thành dị thuật, đó là chuyện khó được, nhưng cũng đáng tiếc, dù sao nó không phải nhân loại, dù đã mở linh trí, nhưng lại không biết pháp môn tu luyện chính thức, sau khi tu thành Tam Giới Tiểu Na Di, có thể tùy ý di động trong trăm trượng, mà phạm vi di động của tiểu chút chút này, chỉ có mười trượng mà thôi.

Nghĩ đến phạm vi di động tránh né của tiểu chút chút, lòng mày Tiểu Báo Tử nhú lại, cẩn thận nhìn kỹ phương pháp tu luyện Tam Giới Tiểu Na Di một phen, khắc thật sâu trong đầu.

- Hiện tại đã qua buổi trưa, chưa tới giờ Tý, sát khí phù quang vẫn không xuất hiện, hôm nay ta phải sớm bắt được huyết thực, giờ Tý buổi tối ta sẽ nghiên cứu, dị thuật Tam Giới Tiểu Na Di này quá lợi hại, có thể tùy ý di động trong trăm trượng, đây chính là pháp môn bảo vệ tính mạng tốt nhất.

Tiểu Báo Tử cường chế hưng phấn trong lòng, sau khi quyết định chủ ý, cũng không ngủ gật nữa, dọc theo đường rừng trở về, nhìn thấy có nhiều dã thú đang tụ tập bên cạnh dòng suối uống nước, trong lòng mừng rỡ, cho nên không chút khách khí, phóng phi tiêu trong tay ra, trực tiếp cắt đứt gân chân của hai con trâu lớn, hai con trâu rống lên một tiếng, ngã vào dòng nước, tuy chưa chết, nhưng không đứng dậy nổi.

Lúc các loại dã thú đang uống nước, cũng chính là lúc cảm giác linh mãnh nhất, Tiểu Báo Tử không ra thì thôi, lúc sát khí xuất hiện, đã làm cho dã thú gà bay chó chạy, nhưng những dã thú này đều là loại bình thường, tối đa là da dày thịt béo, thân hình nhanh nhẹn một ít, Tiểu Báo Tử muốn học Tam giới tiểu chuyển dời, cho nên phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, lại đi nghiên cứu dị thuật, làm sao mà còn thời gian tâm tư dây dưa ở đây chứ, chỉ thấy ô quang trong tay của hắn chớp động, vận dụng thân pháp chữ Khinh, truy đuổi đám dã thú đang chạy tứ tán, liền có hơn mười đầu dã thú ngã xuống đất, giống với hai con trâu rừng kia, chỉ tổn thương mà không chết, bị hắn gọt đứt gân chân, đợi đến lúc dã thú chạy hết, đám dã thú cộng với hai con trâu rừng kia, vừa vặn mười sáu con, trừ chuẩn bị cho Huyết Vô Nhai ra, một con khác là chuẩn bị cho hắn, hắn đã sớm bị tiểu chút chút kia náo một hồi, đến bây giờ vẫn chưa được ăn uống gì cả.

Sau khi đem huyết thực trói lại một chỗ, Tiểu Báo Tử kéo chúng vào trong tuyết cốc.

Vào bên trong tuyết cốc, cũng không có cái gì dị thường, chỉ thấy Huyết Vô Nhai đang xếp bằng trong cốc, nhắm mắt thổ nạp, huyết vụ toàn thân bay nhanh, hẳn là thời khắc mấu chốt.

Tiểu Báo Tử không dám quấy rầy, hắn đem huyết thực bỏ ở trước Huyết Vô Nhai, còn hắn đứng đợi.

Lại qua nửa canh giờ, nhìn thấy huyết quang bao bọc Huyết Vô Nhai rung động nhẹ nhàng, từ từ nhạt lại, bị hắn khẽ hấp, hóa thành hai đạo huyết sắc, chui vào trong mũi của hắn, lúc này mới từ từ mở to mắt, liếc nhìn Tiểu Báo Tử, khoát tay, giống nhau hôm qua, đem cổ của mười lăm đầu huyết thực mở ra, hấp hết máu tươi của chúng.

Sau khi hút khô mười lăm đầu huyết thực, sắc mặt tái nhợt của Huyết Vô Nhai ửng hồng, lập tức tiêu tán, sau đó vẫn biến thành tái nhợt.

- Đến đây?

Huyết Vô Nhai vẫy tay với Tiểu Báo Tử.

- Hôm nay đến sớm vậy!

- Những con dã thú này đều tụ tập bên dòng suối uống nước, cho nên hôm ngủ dậy muộn, nếu không, còn có thể sớm hơn!

- Người cũng có tâm!

Huyết Vô Nhai gật gật đầu, hiển nhiên câu trả lời của Tiểu Báo Tử làm cho hắn hết sức hài lòng, nói:

- Hôm qua ta truyền cho ngươi kiếm pháp, có tâm đắc gì không?

Câu hỏi này đã làm Tiểu Báo Tử ngây ngốc, hắn vốn không cho rằng Huyết Vô Nhai thực tâm chỉ giáo võ công cho hắn, cho nên sáng sớm hôm nay hắn dậy đưa với tiểu chút chút, làm sao mà có thời gian suy nghĩ về tâm đắc của kiếm pháp chứ?

- Đệ tử... Hôm nay đệ tử còn chưa...

- Hừ!

Huyết Vô Nhai hừ lạnh một tiếng, sắc mặt cũng trầm xuống, nói:

- Võ học một đường, lúc nào cũng phải cân nhắc, dù là ăn cơm hay ngủ cũng phải nhớ trong lòng, dù ta chỉ truyền cho ngươi một chiêu kiếm pháp, nhưng chiêu kiếm pháp đó huyền ảo thần diệu, cũng không kém những tuyệt học đương thời, nếu ngươi không có thành tựu, làm sao ta yên tâm giao đại sự cho ngươi làm?

Trong nội tâm của Tiểu Báo Tử máy động, hắn đang suy nghĩ về câu nói của Huyết Vô Nhai, nhưng Huyết Vô Nhai không nói rõ, Tiểu Báo Tử cũng không dám hỏi nhiều, chỉ là vẻ mặt sầu khổ bất đắc dĩ, hắn cúi đầu nhận lầm.

Huyết Vô Nhai cũng không muốn làm khó, thấy Tiểu Báo Tử nhận sai, liền không nói thêm lời nào, bảo Tiểu Báo Tử đứng hầu một bên, bắt đầu giảng giải về chiêu kiếm kia.

Hôm qua vì Huyết Vô Nhai chiến đấu với Thiềm Thừ, làm cho thương thế của hắn nặng hơn, nguyên khí đại thương, cho nên khi chỉ điểm chiêu kiếm pháp cho Tiểu Báo Tử, thời điểm giảng giải vừa nhanh vừa vội, Tiểu Báo Tử cũng không lĩnh ngộ được bao nhiêu.

Hôm nay Huyết Vô Nhai vừa mới điều tức xong, lại dùng huyết thực, càng không có Thiềm Thừ quấy rầy, nguyên khí cũng khôi phục được một ít, cho nên thời điểm giảng giải, không có nhiều buồn bực như hôm qua, lúc này hắn bắt đầu nói về trụ cột của kiếm pháp, Tiểu Báo Tử nghe mà mặt mày hớn hởi, được lợi rất nhiều.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

66. Chương 66: Sư Đồ.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 66: Sư đồ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Dù Huyết Vô Nhai không phải là cường giả chuyên tu kiếm đạo, nhưng lại bị kiếm khí của bạch y Kiếm Thánh Lục Thiểu Du gây thương tích, nhưng dù sao hắn cũng là một gã cường giả Bát phẩm, tu vi toàn thân kinh thiên động địa, cho nên hiểu biết về kiếm đạo cũng thể so được với Kiếm Thánh Lục Thiểu Du, nhưng cũng hiểu biết hơn những tên tự xưng là kiếm sĩ trên giang hồ, phải nói là cao hơn rất nhiều, Tiểu Báo Tử đã từng là một tên thái điều, cái gì cũng không hiểu, lần này được hắn giảng giải, hiểu biết về kiếm pháp, cũng chỉ được tính là mức trụ cột mà thôi.

Cái trong lần giảng giải này, đã qua ba giờ, Tiểu Báo Tử lúc này, cũng đem những khó hiểu trong tu luyện mà hắn từng vượt qua, cộng với những khó hiểu trên con đường tu luyện chưa vượt qua, đều được Huyết Vô Nhai giải thích, giống như một tiểu hài tử lớp một vừa tiếp xúc với toán học, ngây thơ mà nông cạn, lúc được giải đáp, cũng làm cho Tiểu Báo Tử hiểu được những vấn đề không ngờ tới, trong khoảng thời gian ngắn, hai sư đồ, một người chỉ dạy cẩn thận, một người học chăm chú, đây chính là tình cảnh bây giờ.

Thăng cho đến khi trăng trên bầu trời điểm đã thành hình bán nguyệt, trong cốc cũng tối đen, Huyết Vô Nhai mới ngừng giảng giải, trên mặt lộ ra vẻ mệt mỏi.

Tiểu Báo Tử cũng là người giỏi nhìn sắc mặt người khác, thấy thần sắc Huyết Vô Nhai không tốt, hôm nay học được nhiều thứ như vậy đã đủ cho hắn nghiền ngẫm trong thời gian ngắn, liền không dám quấy rầy, cáo từ rời cốc.

- Ai, cả một ngày không ăn cơm, nhưng mà khá tốt, không có mệt mỏi như ngày hôm qua.

Tiểu Báo Tử trầm nghĩ trong lòng, nhìn sắc trời, không khỏi khổ cười, nói:

- Vốn đang chuẩn bị đi tìm hiểu dị thuật Tam Giới Tiểu Na Di, xem ra không được, vẫn nên tiêu hóa những gì học được hôm nay thì hơn, tránh cho ngày mai đi gặp, lại bị hắn trách cứ!

Cho tới hôm nay, hắn đã nhìn thấy bộ dáng lão sư thuần túy của Huyết Vô Nhai, trong lòng của hắn xuất hiện một tia nghi hoặc.

- Rốt cuộc Huyết Vô Nhai này có ý gì, thu ta làm đồ đệ là do bản thân có dụng tâm bất lương, nhưng vì sao đại phát thiện tâm dạy ta võ công, chẳng lẽ hắn thật sự xuất hiện thiện tâm? Không có khả năng, một thân huyết khí của thăng cha này, ma tính cực thịnh, làm sao có thể xuất hiện thiện tâm chứ, nhất định là có mục đích không muốn ai biết.

Cũng không phải Tiểu Báo Tử mắc chứng vọng tưởng, mà là dựa vào một ít dấu vết mà phỏng đoán, trọng yếu nhất là, thời điểm ngày đầu tiên Huyết Vô Nhai nhìn thấy mình, hắn đã đưa bản viết tay của Cửu Long Thần Hỏa Công, trong bản chép tay đó có Cửu Long Thần Hỏa Công cùng Huyết Diễm Chân Cương, còn có võ học tâm đắc, cộng thêm những ưu khuyết về Huyết Diễm Chân Cương và Cửu Long Thần Hỏa Công, nếu như bị tiết lộ ra ngoài, rất dễ dàng bị cừu gia từ đó tìm ra nhược điểm của võ học, đây chính là điểm chết người, không nói hắn là người trong Ma Môn, dù là người chính đạo, đồ vật như vậy cũng không dễ gì đưa cho người khác, cho nên, Tiểu Báo Tử kết luận, thời điểm hắn đưa Cửu Long Thần Hỏa Công cho Tiểu Báo Tử, đã nổi sát tâm.

Nhưng biểu hiện hôm nay của hắn đã vượt qua ý liệu của Tiểu Báo Tử.

- Không đúng, phạm là người chỉ dạy võ công cho người khác, cũng nên hỏi trước người nên học cái gì, trước đó Huyết Vô Nhai truyền cho ta Cửu Long Thần Hỏa Công là sở học của bản thân ta, nhưng vô duyên vô cớ dạy ta kiếm pháp làm gì, từ trước tới nay ta chưa từng học kiếm pháp, mà hắn am hiểu cũng không phải là kiếm pháp, lúc này lại dạy ta một kiếm pháp cổ quái, hôm nay lại dạy trụ cột kiếm pháp cho ta rất kỹ càng, chẳng lẽ vấn đề là nằm ở chiêu kiếm pháp này.

Suy nghĩ đến đây, hắn lại nghĩ tới một câu lúc bắt đầu giảng giải cho hắn: “Làm sao ta yên tâm giao đại sự cho người làm?”, trong nội tâm hắn có một ít phỏng đoán như thế.

Huyết Vô Nhai cho rằng, Tiểu Báo Tử chỉ là hài đồng mười tuổi, dù hắn rất thông minh, nhưng cũng chỉ là hài đồng mà thôi, chỉ cần cho một chút điểm chỗ tốt, làm ra bộ dáng sư phụ chính thức, là có thể khống chế Tiểu Báo Tử trong tay, mặc cho hắn sử dụng, nhưng hắn lại không ngờ, trong thân thể hài đồng này, là một linh hồn của người trưởng thành sành sỏi, đây chính là sai lầm lớn nhất của hắn.

Tiểu Báo Tử rời khỏi tuyệt cốc, chỉ cảm thấy trong bụng đói khát dị thường, không khỏi cười khổ, đi đến bên cạnh dòng suối, vốn định nướng con nai vừa săn được ăn cho no, ai ngờ đến bên dòng suối mới phát hiện, con nai kia không biết đã bị dã thú nào đó xé xác ăn rồi, thứ còn lại chỉ là máu huyết và xương trắng, trắng như tuyết, đúng là dọa người.

- Kháo!

Tiểu Báo Tử chữ nhỏ một tiếng, lúc này hắn cũng không ăn lương khô như hôm qua, mà đi thẳng vào rừng rậm, đi tìm một con dã thú xui xẻo nào đi ra ngoài kiếm ăn ban đêm, chưa mất bao lâu, liền thấy hắn đã xé một con lợn rừng ra ngoài, đi đến bên cạnh dòng suối, không lâu sau liền rửa sạch sẽ, đốt lửa lên, lần này không có con nào đến quấy rầy hắn nữa, sau đó hắn rời dòng suối, tiến vào sơn động điều tức, làm sáng khoái tinh thần, cũng không có buồn ngủ bao nhiêu, nghĩ đến thái độ hôm nay của Huyết Vô Nhai với mình, hắn không dám chậm trễ, bắt đầu tìm hiểu chiêu kiếm pháp mà Huyết Vô Nhai truyền thụ.

Chiêu kiếm pháp này, hôm qua Huyết Vô Nhai đã truyền cho hắn, nhưng hắn không để ý nhiều, bởi vì chiêu kiếm pháp này thật sự quá mức huyền ảo, hắn lại chưa từng học kiếm pháp bao giờ, chỉ cố gắng ghi nhớ, việc này giống như một học sinh cấp một, lại phải cố gắng nhớ thật kỹ phương pháp giải một bài tập vật lý hoặc toán học của cấp ba, đây là chuyện rất khó, cho dù nhớ rõ, cũng chưa chắc đã biết ý nghĩa của từng bước trong đó là thế nào, cũng không biết vì sao lại như thế, bởi vậy hắn cũng tự hiểu, đây là chuyện không có khả năng.

Nhưng cử động hôm nay của Huyết Vô Nhai giống như ép buộc hắn học cho bằng được một chiêu kiếm pháp này, thậm chí bắt đầu chỉ dạy về trụ cột cho hắn, nhưng muốn hoàn thành dễ vật sao?

Giống như việc học thuộc bảng cửu chương, nhưng dù có học thuộc cũng không thể nào vận dụng nó vào việc giải một bài toán mà một người bình thường phải mất nhiều năm mới giải được, đương nhiên, cũng không loại trừ một đám thiên tài thần đồng, nhưng hiện giờ Tiểu Báo Tử không phải là thiên tài thần đồng gì đó, điểm này Tiểu Báo Tử cũng hiểu, Huyết Vô Nhai cũng hiểu, nhưng dù hắn hiểu, hắn vẫn muốn làm, hoặc là Huyết Vô Nhai bị điên, hoặc là hắn có mưu đồ.

Nhưng dù hắn có điên hay không, có mưu đồ hay không, bây giờ Tiểu Báo Tử đành phải dựa theo ý của Huyết Vô Nhai học chiêu kiếm pháp này, đương nhiên, trước khi tìm hiểu chiêu kiếm pháp này, điều trước tiên chính là phải hiểu rõ trụ cột của kiếm pháp, nếu không, muốn tìm hiểu kiếm chiêu thì chẳng khác gì một chuyện đáng cười.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

67. Chương 67: Đắc Bảo.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 67: Đắc bảo.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Sự thật cũng chứng minh, hắn đúng là một người không có năng khiếu học kiếm, thời điểm Huyết Vô Nhai chỉ dạy kiếm pháp, đã nói nhiều thứ rất rõ ràng, mà hắn cũng nhớ kỹ, nhưng đến lúc tu luyện hắn mới phát hiện, dù hắn không cách nào hiểu thông một cách chân chính, nhưng mỗi điểm hắn đều suy nghĩ từng chút, tu luyện, mỗi một chiêu thức trụ cột, mỗi một phương pháp vận kinh cơ bản hắn đều thử nhiều lần, miễn cưỡng lắm mới có một chút tâm đắc, sau khi tự hành hạ mình ba canh giờ, rốt cục hắn mới ỉ ừ, dứt khoát buông đoản kiếm trong tay ra, nằm ngủ, không thèm nghĩ đến nữa.

Lúc tỉnh lại thì trời sáng rõ, đi đến cửa động xem xét, khe chau mày, hần nhìn thấy dã thú đến uống nước bên dòng suối đã giảm bớt, gương mặt quan sát, thì nhìn thấy một nơi cách đó ba bốn dặm, tụ tập một đoàn dã thú và chim chóc, tâm niệm vận chuyển, liền hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra, hần biết được dã thú trong Mãng Thương Sơn này cũng không phải ngu ngốc, hai ngày trước uống nước ở nơi này bị giết rất nhiều, cho nên trong lòng kiêng kỵ, với bản tính xu lợi tránh hại nên rời xa nơi này, đi đến một nơi xa hơn để uống nước.

Nhưng mà, chuyện này cũng không làm khó Tiểu Báo Tử được, mấy dặm đường, Tiểu Báo Tử không nhìn vào mắt, nhưng hần cũng không làm quá mức, miễn làm cho đám dã thú bị dọa chạy, nếu không chúng sẽ không tới đây uống nước nữa, bởi như vậy, sau này hần phải tự mình đi vào rừng rậm săn thú, làm thế thì nguy hiểm sẽ tăng lên rất nhiều.

Nghĩ tới đây, Tiểu Báo Tử cũng không vội đi săn thức ăn, dù sao trải qua hai ngày ở đây, hần cũng phát giác được, săn giết đám dã thú bình thường, với hần mà nói, đã không còn khó khăn gì, cũng không còn tính khiêu chiến, đương nhiên không vội, ngược lại hần nhớ nhung dị thuật ở sâu trong rừng, cho nên hần muốn học được.

Đương nhiên, cũng không phải chỉ có dị thuật mê hoặc hần, mà còn tám vãi pháp bảo dưới móng của tiểu chút chút.

Pháp bảo mê người a!

Không cần phải nói, mang cái tâm tư này, Tiểu Báo Tử sờ sờ một bình sứ nhỏ trong ngực, khoe miệng xuất hiện một nụ cười quỷ dị.

Mục đích hiện giờ của hần không chỉ là tám vãi và dị thuật Tam Giới Tiểu Na Di, mà còn có tiểu chút chút kia.

Bình sứ nhỏ trong ngực áo của hần chính là mê thần tán.

Từ khi phát hiện ra hiệu quả kinh người của thứ này, Tiểu Báo Tử đã lưu tâm, trong nửa năm ở trong Ô gia, thỉnh thoảng ra được điểm mua tài liệu về, sau đó luyện chế mê thần tán, sau đó nghiền nát thành phần, biến thành mê thần tán chân chính, bắt tri bắt giác, không ngờ hần luyện chế hơn mười bình, về nhà lần này, vốn hần không nghĩ nhiều như vậy, nhưng vì sợ người của Ô gia phát hiện, liền mang toàn bộ trên người, không thể tưởng được nửa đường bị Huyết Vô Nhai bắt cóc.

Huyết Vô Nhai là cường giả Bát phẩm, bắt Tiểu Báo Tử đương nhiên là có mục đích, cho tới bây giờ không nghĩ tới Tiểu Báo Tử sẽ có đồ vật cổ quái gì đó, đương nhiên cũng không thèm lục soát người của hần, cho nên, mười ba bình mê thần tán này vẫn ở trên người Tiểu Báo Tử.

Sau khi tìm được cái hang động này làm chỗ an thân, Tiểu Báo Tử sợ xảy chuyện ngoài ý muốn, liền đào một cái lỗ trong hang, chôn mười ba bình mê thần tán vào trong, hôm qua vốn nghĩ nếu không còn cách nào, sẽ dựa vào mê thần tán này đối phó Huyết Vô Nhai, tìm một đường sinh cơ cho mình, hôm qua hần nhìn thấy tiểu chút chút cổ quái, liền có tâm tư thu phục, hôm nay hần nhanh chóng đào một lọ mê thần tán ra, mang theo trên người, muốn đi tới bãi đất trống kia, sau đó dụ tiểu chút chút ra, sau đó dùng mê thần tán bắt nó, nhất cử lưỡng tiện.

Dùng loại biện pháp này đối phó với một con Hoa Lật Thử cũng hơi hèn mọn bỉ ổi một chút, nhưng Tiểu Báo Tử không để ý, hần cũng không phải là cao thủ thành danh gì, hần chỉ là một kẻ đáng thương mà thôi, hèn mọn bỉ ổi hay không hèn mọn bỉ ổi hần chẳng quan tâm.

Hạ quyết tâm, Tiểu Báo Tử không trì hoãn, trực tiếp tiến vào rừng rậm, bởi vì hôm qua hần đã đi qua một lần, cho nên hần rất quen thuộc, lộ trình cũng không dài, đi tầm mười dặm, liền đi tới sườn núi, đi vào bãi đất trống.

Đoạn đường này đi rất thuận lợi, cũng không gặp độc trùng mãnh thú gì, đi vào sườn núi xem xét, thì nhìn thấy tám vãi vẫn nằm trên mặt đất, tiểu chút chút thì không thấy đâu.

- Con tiểu chút chút kia không biết đi đâu rồi, chẳng lẽ đi kiếm ăn?

Tâm niệm vừa động, liền nghe thấy một tiếng phốc rất nhỏ.

Trong nội tâm hần thềm kêu khổ một tiếng, cũng không phải hần xem xét thời cơ linh động, nín hơi, đồng thời nép sát thân thể vào trong hang động, sau đó chạy ra ngoài mười trượng, lúc này mới dừng lại, lòng còn sợ hãi quay đầu nhìn lại, hần nhìn thấy tiểu chút chút đang ngồi trên một nhánh cây, nhìn về phía hần nhàn mặt kêu “Chi chi” vài tiếng.

- Chẳng phải ngươi không sợ người ta sao?

Trong nội tâm của Tiểu Báo Tử thềm cười khởi, sau đó ổn định thân hình, đánh về phía tiểu chút chút, tiểu chút chút kia đứng trên nhánh cây, cũng giống như hôm qua, vẫn không nhúc nhích, thời điểm bàn tay của Tiểu Báo Tử đến gần nó, nó sẽ phát động Tam Giới Tiểu Na Di tránh đi, trong đôi mắt ẩn hiện một tia hưng phấn, giống như đang chơi một trò chơi cực kỳ kích thích.

Cũng vào lúc này, nó thật không ngờ, Tiểu Báo Tử cũng không phải muốn bắt nó, thời điểm bàn tay còn cách nó khoảng một thước, đầu ngón tay nhẹ nhàng bắn ra, bắn ra một chút mê thần tán vô sắc vô vị.

Mê thần tán vốn là một bột phấn màu trắng, nhưng Tiểu Báo Tử không dùng nhiều lắm, chỉ có một chút, giấu ở trong móng tay, thời điểm tấn công liền vận dụng nội lực chấn động, tự động bắn ra, làm sao mà đề phòng được chứ.

Tuy tiểu chút chút này đã linh thông, nhưng tâm tư rất đơn thuần, nó chỉ xem đây là một trò chơi thú vị như hôm qua, chưa bao giờ tiếp xúc với gia hỏa hèn mọn bỉ ổi như vậy, đối mặt với thủ đoạn kỳ quái như vậy, cho nên, tại thời điểm bàn tay Tiểu Báo Tử còn cách một thước, nó không có phòng bị, mà Tiểu Báo Tử cũng cố ý dùng ít mê thần tán, cho nên nó không thêm đề ý, chỉ còn chờ tay phải của Tiểu Báo Tử đến gần nó sẽ phát động Tam Giới Tiểu Na Di.

Nhưng mà, Tiểu Báo Tử chấn động một lúc, sau đó còn cách người của nó nửa xích thì dừng lại, trong mắt tiểu chút chút hiện ra một tia nghi hoặc, không biết người trước mặt đang làm trò quỷ gì, bỗng nhiên, nó cảm thấy trời đất đảo lộn, thân thể trên nhánh cây cứng ngắc, sau đó ngã từ trên nhánh cây xuống đất.

Gian kế thực hiện được, vẻ mặt Tiểu Báo Tử hiện ra nụ cười, lúc tiểu chút chút vừa rơi xuống, hần đã thò tay tiếp được.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

68. Chương 68: Bi Kịch! (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 68: Bi kịch! (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Hắc hắc, tiểu chút chút đáng ghét này, cho dù có thông minh thế nào, nó có thể thông minh hơn ta sao?

Nhìn xem lòng bàn tay thịt núc ních tiểu gia hỏa, Tiểu Báo Tử mặt đáng tươi cười càng phát đắc ý.

Lóc lên thân, thân hình trải qua hai lượt nhấp nhô, liền chui vào trong động, đem Tiểu chút chút đặt xuống, cầm tấm vải lên xem xét.

Không có tiểu chút chút, tấm vải này giống như một tấm vải bố bình thường, Tiểu Báo Tử cầm nó không gặp trở ngại gì.

- Tính bền dẻo rất mạnh a!

Khi cầm tấm vải bố lên trước mặt, Tiểu Báo Tử giặt nhẹ vài cái, tuy không dùng sức, nhưng hắn cũng biết rõ lực đàn hồi mà bàn tay hắn cảm nhận, nghĩ đến, với lực lượng của mình, khi dùng toàn lực, không biết có thể xé rách nó không?

Nhìn tấm vải này, thật sự không biết làm từ vật gì, khi cầm nó vào trong tay, Tiểu Báo Tử mới phát hiện, tài liệu chủ yếu làm nên tấm vải này chính là một loại da động vật, nhưng không biết là da của dã thú hay thứ gì khác, hoặc có thể là da lông của một loại dị thú.

Khi nhìn tấm da này, thấy nó chỉ lớn khoảng tấm khăn tay, hiện lên hình tam giác, nhìn giống như một lá cờ, trung tâm của hình tam giác là một hoa văn, nhìn hoa văn này, hoặc có thể nói là phù văn, lại càng giống đồ án cổ quái, Tiểu Báo Tử lật qua lật lại xem cả buổi, cũng không nhìn ra có cái gì dị thường, hắn thử đem nội khí truyền vào trong đó, thử mấy lần, nhưng không thành công, bởi vì nội khí của hắn tiếp xúc với tấm vải không xuất hiện biến hóa gì, nhìn tấm vải này, sau đó, Tiểu Báo Tử nhớ đến một loại phương pháp, đó chính là phương pháp nhỏ máu nhận chủ trong truyền thuyết, nhớ tới những tiểu thuyết ở kiếp trước đều dùng phương pháp này, hắn liền đem vài giọt máu, nhỏ vào trên tấm vải này, nhưng khi máu huyết chạm vào nó, tấm vải này không có động tĩnh gì cả.

Nghiên cứu cả buổi, không có kết quả gì, Tiểu Báo Tử rơi vào đường cùng, dứt khoát nhét nó vào trong ngực áo, nhìn tiểu chút chít đang nằm ngủ say trong động, nhìn không được cười một tiếng, hắn đi vào trong động, bắt đầu nghiên cứu dị thuật Tam Giới Tiểu Na Di.

Đối với Tiểu Báo Tử mà nói, cái gọi là dị thuật, hoàn toàn là một thứ lạ lẫm, bởi vì nó không giống như việc tu luyện bình thường, bởi vì muốn dùng dị thuật thì điều kiện tiên quyết phải có sát khí, sát khí rất thần diệu, nhưng cũng rất có hại cho cơ thể, cho nên, không thể tùy tiện thu nó vào trong cơ thể như nội khí, bởi vì tính phá hoại của sát khí rất mạnh, một khi thu vào trong cơ thể, sẽ tạo thành thương tổn rất lớn cho xương cốt, đây cũng chính là nguyên nhân, chỉ khi tu vi đạt tới ngoài Thất phẩm, mới có thể tu luyện cương khí, cương khí và dị thuật, cũng khác với dị thuật bình thường khác, hắn đã hoàn toàn dung hợp với nội khí, hòa thành một thể, khi nội khí vận hành trong cơ thể, sẽ di chuyển theo kinh mạch, theo tu vi tăng trưởng mà tăng cường, nếu như chưa tu luyện tới Thất phẩm, vọng tưởng học tập, dù có may mắn tu thành, cũng không phải chuyện tốt.

Người có tu vi Tam phẩm chỉ mới luyện bì, vọng tưởng học tập cương khí, chỉ cần dám tu luyện, thân thể sẽ bị cương khí nổ chết, cho dù đạt tới luyện bì đại viên mãn cũng không ngoại lệ, tu vi trên Tam phẩm là luyện cốt, thân thể cũng không nhất định sẽ bị cương khí nổ chết, nhưng mà, dù miễn cương thu nhập cương khí vào cơ thể, thì cương khí và cương sát nguyên khí sẽ vận chuyển trong cơ thể, tạo thành gánh nặng rất lớn cho thân thể, thời điểm này, cho dù có tâm pháp cao thâm, thiên tư cực cao, tu vi tiến bộ, thì cũng bị cương khí mài từ từ cho đến chết, cho dù luyện cốt đạt tới Lục phẩm đại viên mãn cũng như thế. Chỉ có cường giả đạt tới cảnh giới dịch can, vượt qua luyện cốt, thân thể mới có thể chịu đựng được áp lực của cương khí, lúc này mới có thể hấp thu cương khí mà không lo tổn thương thân thể.

Đương nhiên, hạn chế của tu vi, cũng làm ảnh hưởng tới uy lực của cương khí, mặt khác dị thuật cũng không phải không có cổ kị, bởi vì, chúng không cần đem sát khí và nội khí dung hợp hoàn mỹ, mà là lấy một bộ phận nội khí và sát khí dung hợp, sau khi dung hợp thì cương khí cũng không trở về thân thể, cũng không vận hành trong kinh mạch, sau khi tu thành, nó sẽ ẩn tàng trong thể nội, hoặc được thu vào trong kinh mạch, hoặc ẩn nấp ở địa phương nào đó, lúc này phải xem công dụng của dị thuật khác nhau như thế nào. Tiểu Báo Tử nhìn ra, nó rất thích hợp với hắn, chẳng nói, nội khí của hắn là một thứ không thể thiếu trong quá trình tu luyện tu luyện dị thuật Tam giới tiểu na di.

Tuy nhiên không rõ nguyên lý, nhưng đồ án trên vách động cũng cực kỳ đúng chỗ, vào lúc giữa trưa, ở cửa động xuất hiện một đám sát khí màu bạc nhàn nhạt, Tiểu Báo Tử dựa theo phương pháp khắc trên vách động, vận chuyển nội khí của mình, dung nhập vào sát khí phù quang ở cửa động.

Cửu Long Thần Hỏa Công của Tiểu Báo Tử lúc này cũng miễn cưỡng tu thành một ít hỏa hầu, hiện tại hắn dựa theo pháp môn tam giới tiểu na di, tập trung tinh thần, chỉ thấy một cổ ánh sáng hồng sắc từ đan điền chạy dọc theo kinh mạch nhanh chóng tiến vào lòng bàn tay phải, khi nó chạy tới lòng bàn tay, giống như bị cái gì ngăn cản, liền bắt đầu từ lòng bàn tay khuếch tán ra cả bàn tay, nhưng trong nháy mắt, Tiểu Báo Tử nhìn thấy lòng bàn tay của mình đỏ lên, giống như một cái bàn ủi đang nóng đỏ.

Tiểu Báo Tử thấy đã đạt tới hỏa hầu, từ từ đưa bàn tay ra cửa động, chỉ thấy bàn tay đỏ thắm chạm vào sát khí phù quan nhàn nhạt kia, lập tức xuất hiện đau đớn, Tiểu Báo Tử cũng không dám lãnh đạm, lập tức dựa theo pháp môn khắc trên vách động bắt đầu khống chế dòng khí ở tay mình, chỉ thấy một từng tia sương mù màu đỏ chạy dọc theo bàn tay của hắn đi vào huyết Lao Cung, lòng bàn tay của hắn hình thành vòng xoáy màu đỏ, sát khí chung quanh vòng xoáy màu đỏ này phát ra tiếng nổ, lập tức xuất hiện biến hóa, theo vòng xoáy màu đỏ, liền bắt đầu có dấu hiệu dung hợp.

Đương nhiên, đây mới là bước đầu tiên, trên vách động có khắc Tam giới tiểu na di, chỉ có đồ án, không có nói rõ, Tiểu Báo Tử chỉ có thể dựa theo từng bước trên đồ án mà tiến hành, không dám có bất kỳ một tia sai sót nào.

Phải, dị thuật không phải là thứ mà bất cứ ai cũng có thể tu thành, chỉ cần vượt qua cửa ái nội khí dung hợp với sát khí, thì bước này đã ngăn cản tuyệt đại đa số tu luyện giả trên đời này, bởi vì nó cần lực khống chế vô cùng cường đại.

Đối với võ giả mà nói, chỉ cần người hiểu được công pháp tu luyện, chỉ cần thời gian tích lũy công lực là đủ, dù là thể nào, chỉ cần có thời gian, cường độ thân thể của người tu luyện sẽ thích hợp với nội khí, nhưng nói về lực khống chế, không chỉ cần thời gian, còn cần phải tốn một thời gian rất dài để thể ngộ và tu luyện không gián đoạn, đâu chính là điểm yếu của vô số võ giả.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

69. Chương 69: Bi Kịch! (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 69: Bi kịch! (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Muốn tu dị thuật cần phải có lực khống chế tinh thuần, mà đại đa số võ giả muốn đạt tới bước này, không mất mười năm hai mươi năm khổ tu, khống chế nội khí trong cơ thể của mình tùy tâm sở dục, nhưng nếu tốn thời gian để thể ngộ lực khống chế, nhất định sẽ làm gián đoạn quá trình tu luyện nội khí, phân tán tinh lực, bởi vì nếu dùng thời gian mười năm hai mươi năm luyện võ, nội khí và cường độ sẽ tăng lên trong phạm vi lớn, thực lực cũng sẽ tăng lên, so với việc tập luyện khống chế thì được lợi rất nhiều, cho nên, nói tóm lại, võ giả trên đời này, rất ít người tu luyện lực khống chế, cho nên có nhiều võ giả có phúc duyên đạt được cách tu luyện dị thuật, bởi vì lực khống chế không đủ cho nên không cách nào tu thành.

Tiểu Báo Tử mới mười tuổi, cho nên không thể so sánh với những người tu luyện mười năm, thậm chí mấy chục năm được, nhưng mà, so với bọn họ, Tiểu Báo Tử có một ưu thế cổ quái, đó chính là con mắt của hắn, khi ánh mắt của hắn tiến vào trạng thái kỳ dị này, lực khống chế nội khí trong cơ thể sẽ tăng lên theo cấp số nhân, đây chính là trong cây lớn nhất của hắn khi dám tu luyện môn dị thuật này.

Khống chế nội khí của mình dung hợp với sát khí phù quang chung quanh, đôi mắt của Tiểu Báo Tử đỏ lên như mắt hổ, thời gian trôi qua, trên đồng tử của hắn xuất hiện đường vân rất rõ ràng.

Đương nhiên Tiểu Báo Tử không chú ý đến điểm này, tu luyện Tam giới tiểu na di, luyện hóa sát khí phù quang trước mắt chỉ là bước đầu tiên, bởi vì sát khí phù quang chỉ xuất hiện vào giờ Tý buổi trưa, nhưng sát khí phù quang chỉ tồn tại trong một khắc, cho nên Tiểu Báo Tử không thể luyện hóa toàn bộ sát khí phù quang ở đây, nội khí của hắn cũng có hạn, cũng may trong pháp môn Tam khí tiểu chuyển dời, tuy sát khí phù quang trọng yếu, nhưng không cần quá nhiều, dù sát khí phù quang chỉ tồn tại trong một khắc đã đủ cho hắn luyện hóa.

Sau khi sát khí phù quang và nội khí trong thể nội của hân từ từ dung hợp với nhau, hân dựa theo phương pháp khắc trên vách đá, từ từ khống chế nội khí theo hướng bàn tay, nội khí trong lòng bàn tay của tiểu báo từ từ sinh ra biến hóa, vốn là màu đỏ thắm, bây giờ biến thành màu ám bạc.

Trong sương mù màu ám bạc còn ẩn ẩn mang theo màu đỏ, nó đã không còn cực nóng nữa, vẫn giống trước khi, lúc này lòng bàn tay của Tiểu Báo Tử xuất hiện một hình cổ gió lốc, cổ gió lốc này có hai đầu nhỏ, ở giữa thô cường trắng, hình dáng hơi giống vân chùy, đang xoay tròn, ẩn ẩn có tinh quang chớp động, như ẩn như hiện, con mắt của Tiểu Báo Tử khôi phục bình thường, nhìn thấy lòng bàn tay hóa thành sương mù, trong nội tâm mừng thầm, nhìn thấy màn này, sát khí ở trước cửa động đã biến mất, Tiểu Báo Tử nâng sương mù trong tay, đi ra khỏi động, trong tay nâng một chùm sương mù màu bạc, lúc đi ra khỏi động, ánh mắt của hân không tự chủ liếc mắt nhìn tiểu chút chút đang ngáy o o ở đằng kia.

Hôm qua lúc vào động thì không có vấn đề gì, cho rằng tiểu chút chút này dần dần, u mê luyện thành Tam giới tiểu na di, mình luyện cũng không có vấn đề gì, hôm nay khi tu luyện mới phát hiện, dị thuật, không phải dễ luyện, nếu như mình không dựa vào đôi mắt, không thể nói trước là thân thể của mình lúc này có bị sát khí phù quang làm nổ tung hay không.

Sau khi đi ra khỏi động, dựa theo đồ án trên vách động, hân từ nâng lốc xoáy trong lòng bàn tay lên, vận dụng nội khí trong cơ thể, lúc này đây, hân không đưa nội khí vào trong lốc xoáy màu ám bạc, hân đem nội khí dẫn động vào tay trái, rất nhanh, trên tay trái cũng xuất hiện một con lốc xoáy màu đỏ thắm, cẩn thận từng li từng tí, đem sương mù trong tay trái, va chạm với sương mù bên tai phải, màu hồng đỏ hòa cũng màu ám bạc, từ từ dung nhập, bao phủ lốc xoáy màu bạc.

Sau khi hoàn thành, Tiểu Báo Tử há miệng hút một cái, đem cổ sương mù đỏ thắm bao vây lấy gió lốc màu ám bạc vào trong miệng.

- Ách!

Sương mù cùng gió lốc vào miệng, sắc mặt Tiểu Báo Tử trầm xuống, sắc mặt lúc này đỏ bừng, trên trán xuất hiện mồ hôi rậm rạp, qua một thời gian, màu đỏ trên mặt tán đi, thở dài một hơi.

- Xong rồi, thiếu chút nữa lão tử đã bị nổ chết rồi.

Trán Tiểu Báo Tử đỏ mồ hôi, sắc mặt nghiêm trọng, thân thể chấn động, sau một hồi rung động mãnh liệt, xung quanh thân thể tản ra sương mù, trong sương mù vẫn có màu đỏ ẩn hiện, nếu quan sát cẩn thận, sẽ phát hiện, trong sương mù này, có ngân quang chớp động, lốm đốm, trông rất đẹp mắt.

- Ngừng!

Sương mù tràn ra, Tiểu Báo Tử không dám lãnh đạm, lạnh lùng quát một tiếng, dựa theo pháp môn khắc trên vách động, tập trung tư tưởng quan sát tinh khí, nhanh chóng thu nội khí lại, sương mù màu đỏ thắm quanh thân thể chuyển động theo động tác của hân, sau đó hân thu hồi tất cả, màu đỏ thắm vừa biến mất, thì có một cổ sương mù màu ám bạc xuất hiện chung quanh Tiểu Báo Tử.

Nâng hai tay lên, nhìn đám sương mù màu ám bạc đang bao quanh thân thể, mỉm cười, ngẩng đầu nhìn về phía một cây tùng cách đó trăm trượng, sau đó run lên, sương mù màu ám bạc quanh thân thể biến mất sạch sẽ, ngay cả thân hình của Tiểu Báo Tử cũng biến mất theo.

Xứ... Một tiếng.

- A...

Một tiếng hét thắm vang lên.

Thân thể của Tiểu Báo Tử xuất hiện tại một nơi cách đó ngoài mười trượng, đầu hân va chạm với một nhánh cây đại thụ, thân thể bị lực phản chấn của nhánh cây đại thụ văng ra xa, hân nằm dang tay dang chân trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt, toàn thân run rẩy, khí lực toàn thân của hân biến mất sạch sẽ, nội khí trong đan điền cũng biến mất sạch sẽ, toàn thân đau nhức, giống như trong mười ngày mười đêm hân cày trên người nữ nhân, ngay cả khí lực nhức nhích đầu ngón tay cũng không có.

- Không phải nói trong trăm trượng mặc sức ta tung hoành hay sao? Vì sao chưa tới mười trượng đã như thể này?

Tiểu Báo Tử nằm trên mặt đất, khoe miệng co giật, hân không còn khí lực bò dậy, vừa rồi vận dụng dị thuật, hân đã không còn chút khí lực nào cả.

Nhưng vẫn còn may, trong lòng của hân cảm thấy thoải mái, dị thuật Tam giới tiểu na di này vô cùng thần diệu, nhưng hân vừa mới tu luyện mà thôi, vẫn chưa hiểu rõ nguyên lý, giống như máy móc, nhìn thì có vẻ tu thành, nhưng hân đang kiến tạo trụ cột, giống như muốn giải một bài toán ở cấp đại học ở kiếp trước, thì phải hiểu về nó, sau đó vận dụng tất cả kiến thức học được từ nhiều năm trước để giải, hiện tại hân chỉ sử dụng lần đầu, có thể chuyển dời được đã là chuyện không tệ.

Muốn tu dị thuật cần phải có lực khống chế tinh thuần, mà đại đa số võ giả muốn đạt tới bước này, không mất mười năm hai mươi năm khổ tu, khống chế nội khí trong cơ thể của mình tùy tâm sở dục, nhưng nếu tốn thời gian để thể ngộ lực khống chế, nhất định sẽ làm gián đoạn quá trình tu luyện nội khí, phân tán tinh lực, bởi vì nếu dùng thời gian mười năm hai mươi năm luyện võ, nội khí và cường độ sẽ tăng lên trong phạm vi lớn, thực lực cũng sẽ tăng lên, so với việc tập luyện khống chế thì được lợi rất nhiều, cho nên, nói tóm lại, võ giả trên đời này, rất ít người tu luyện lực khống chế, cho nên có nhiều võ giả có phúc duyên đạt được cách tu luyện dị thuật, bởi vì lực khống chế không đủ cho nên không cách nào tu thành.

Tiểu Báo Tử mới mười tuổi, cho nên không thể so sánh với những người tu luyện mười năm, thậm chí mấy chục năm được, nhưng mà, so với bọn họ, Tiểu Báo Tử có một ưu thế cổ quái, đó chính là con mắt của hân, khi ánh mắt của hân tiến vào trạng thái kỳ dị này, lực khống chế nội khí trong cơ thể sẽ tăng lên theo cấp số nhân, đây chính là trong cây lớn nhất của hân khi dám tu luyện môn dị thuật này.

Khống chế nội khí của mình dung hợp với sát khí phù quang chung quanh, đôi mắt của Tiểu Báo Tử đỏ lên như mắt hổ, thời gian trôi qua, trên đồng tử của hân xuất hiện đường vân rất rõ ràng.

Đương nhiên Tiểu Báo Tử không chú ý đến điểm này, tu luyện Tam giới tiểu na di, luyện hóa sát khí phù quang trước mắt chỉ là bước đầu tiên, bởi vì sát khí phù quang chỉ xuất hiện vào giờ Tý buổi trưa, nhưng sát khí phù quang chỉ tồn tại trong một khắc, cho nên Tiểu Báo Tử không thể luyện hóa toàn bộ sát khí phù quang ở đây, nội khí của hân cũng có hạn, cũng may trong pháp môn Tam khí tiểu chuyển dời, tuy sát khí phù quang trọng yếu, nhưng không cần quá nhiều, dù sát khí phù quang chỉ tồn tại trong một khắc đã đủ cho hân luyện hóa.

Sau khi sát khí phù quang và nội khí trong thể nội của hân từ từ dung hợp với nhau, hân dựa theo phương pháp khắc trên vách đá, từ từ khống chế nội khí theo hướng bàn tay, nội khí trong lòng bàn tay của tiểu báo tử từ sinh ra biến hóa, vốn là màu đỏ thẫm, bây giờ biến thành màu ám bạc.

Trong sương mù màu ám bạc còn ẩn ẩn mang theo màu đỏ, nó đã không còn cực nóng nữa, vẫn giống trước khi, lúc này lòng bàn tay của Tiểu Báo Tử xuất hiện một hình cổ gió lốc, cổ gió lốc này có hai đầu nhỏ, ở giữa thô cường tráng, hình dáng hơi giống vân chùy, đang xoay tròn, ẩn ẩn có tính quang chớp động, như ẩn như hiện, con mắt của Tiểu Báo Tử khôi phục bình thường, nhìn thấy lòng bàn tay hóa thành sương mù, trong nội tâm mừng thầm, nhìn thấy màn này, sát khí ở trước cửa động đã biến mất, Tiểu Báo Tử nâng sương mù trong tay, đi ra khỏi động, trong tay nâng một chùm sương mù màu bạc, lúc đi ra khỏi động, ánh mắt của hân không tự chủ liếc mắt nhìn tiểu chút chút đang ngáy o o ở đằng kia.

Hôm qua lúc vào động thì không có vấn đề gì, cho rằng tiểu chút chút này dần dần, u mê luyện thành Tam giới tiểu na di, mình luyện cũng không có vấn đề gì, hôm nay khi tu luyện mới phát hiện, dị thuật, không phải dễ luyện, nếu như mình không dựa vào đôi mắt, không thể nói trước là thân thể của mình lúc này có bị sát khí phù quang làm nổ tung hay không.

Sau khi đi ra khỏi động, dựa theo đồ án trên vách động, hân từ nâng lốc xoáy trong lòng bàn tay lên, vận dụng nội khí trong cơ thể, lúc này đây, hân không đưa nội khí vào trong lốc xoáy màu ám bạc, hân đem nội khí dẫn động vào tay trái, rất nhanh, trên tay trái cũng xuất hiện một con lốc xoáy màu đỏ thẫm, cẩn thận từng li từng tí, đem sương mù trong tay trái, va chạm với sương mù bên tai phải, màu hồng đỏ hòa cùng màu ám bạc, từ từ dung nhập, bao phủ lốc xoáy màu bạc.

Sau khi hoàn thành, Tiểu Báo Tử há miệng hút một cái, đem cổ sương mù đỏ thẫm bao vây lấy gió lốc màu ám bạc vào trong miệng.

- Ách!

Sương mù cùng gió lốc vào miệng, sắc mặt Tiểu Báo Tử trầm xuống, sắc mặt lúc này đỏ bừng, trên trán xuất hiện mồ hôi rậm rạp, qua một thời gian, màu đỏ trên mặt tán đi, thở dài một hơi.

- Xong rồi, thiếu chút nữa lão tử đã bị nổ chết rồi.

Trán Tiểu Báo Tử đỏ mồ hôi, sắc mặt nghiêm trọng, thân thể chấn động, sau một hồi rung động mãnh liệt, xung quanh thân thể tản ra sương mù, trong sương mù vẫn có màu đỏ ẩn hiện, nếu quan sát cẩn thận, sẽ phát hiện, trong sương mù này, có ngân quang chớp động, lốm đốm, trông rất đẹp mắt.

- Ngưng!

Sương mù tràn ra, Tiểu Báo Tử không dám lãnh đạm, lạnh lùng quát một tiếng, dựa theo pháp môn khắc trên vách động, tập trung tư tưởng quan sát tinh khí, nhanh chóng thu nội khí lại, sương mù màu đỏ thẩm quanh thân thể chuyển động theo động tác của hắn, sau đó hắn thu hồi tất cả, màu đỏ thẩm vừa biến mất, thì có một cổ sương mù màu ám bạc xuất hiện chung quanh Tiểu Báo Tử.

Nâng hai tay lên, nhìn đám sương mù màu ám bạc đang bao quanh thân thể, mỉm cười, ngẩng đầu nhìn về phía một cây tùng cách đó trăm trượng, sau đó run lên, sương mù màu ám bạc quanh thân thể biến mất sạch sẽ, ngay cả thân hình của Tiểu Báo Tử cũng biến mất theo.

Xíu... Một tiếng.

- A...

Một tiếng hét thảm vang lên.

Thân thể của Tiểu Báo Tử xuất hiện tại một nơi cách đó ngoài mười trượng, đầu hắn va chạm với một nhánh cây đại thụ, thân thể bị lực phản chấn của nhánh cây đại thụ văng ra xa, hắn nằm dang tay dang chân trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt, toàn thân run rẩy, khí lực toàn thân của hắn biến mất sạch sẽ, nội khí trong đan điền cũng biến mất sạch sẽ, toàn thân đau nhức, giống như trong mười ngày mười đêm hắn cày trên người nữ nhân, ngay cả khí lực nhức nhích đầu ngón tay cũng không có.

- Không phải nói trong trăm trượng mặc sức ta tung hoành hay sao? Vì sao chưa tới mười trượng đã như thế này?

Tiểu Báo Tử nằm trên mặt đất, khóe miệng co giật, hắn không còn khí lực bò dậy, vừa rồi vận dụng dị thuật, hắn đã không còn chút khí lực nào cả.

Nhưng vẫn còn may, trong lòng của hắn cảm thấy thoải mái, dị thuật Tam giới tiểu na di này vô cùng thần diệu, nhưng hắn vừa mới tu luyện mà thôi, vẫn chưa hiểu rõ nguyên lý, giống như máy móc, nhìn thì có vẻ tu thành, nhưng hắn đang kiến tạo trụ cột, giống như muốn giải một bài toán ở cấp đại học ở kiếp trước, thì phải hiểu về nó, sau đó vận dụng tất cả kiến thức học được từ nhiều năm trước để giải, hiện tại hắn chỉ sử dụng lần đầu, có thể chuyển dời được đã là chuyện không tệ.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

70. Chương 70: Thất Bảo Diệu Thuật. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 70: Thất bảo diệu thuật. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Tính sai, tính sai, cái môn dị thuật này, muốn tu thành đến thành trạng trong trăm trường mặc ta tung hoành, hần không mất vài chục năm thì không thể nào luyện đến trình độ đó, còn muốn giống như tiểu chút chít, chuyển dời tự nhiên trong phạm vi mười trường, chỉ sợ cũng phải mất nhiều năm mới được, là ta đã quá tham lam rồi!

Ngẫm lại thì thoải mái, Tiểu Báo Tử không cưỡng cầu nữa, nhưng hần chỉ thở dài, nằm trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích, thăm vận nội khí, đợi đến lúc có lại chút thể lực và nội khí, hần phải rời đi.

Nhưng mà, vừa rồi hần hao tổn quá lớn, cho nên trong chốc lát thể lực vẫn chưa khôi phục được, nằm trên mặt đất suốt một giờ, khó khăn lắm mới có lại một tia khí lực, cũng may hần tốt số, lúc này không có dã thú ở xung quanh, bằng không thì, chỉ sợ hần dọn mâm cơm sẵn rồi bị người khác tới ăn.

Khôi phục được chút thể lực, đang định đứng dậy, không ngờ trong tai nghe được một tiếng “XÍU...UU!” rất nhỏ, trước mắt tối sầm lại, có một bóng đen đang lơ lửng trên đầu của hần.

- Không tốt!

Trong nội tâm Tiểu Báo Tử chấn động, còn không đợi hần kịp nghĩ, chỉ nghe phốc một tiếng, một mùi tanh tươi truyền tới, mặt Tiểu Báo Tử tái đi, chỉ cảm thấy trong bụng đang cuộn cuộn, phun ra một ngụm nước chua, hần ngửa mặt lên nhìn trời, sau đó phun ra một ngụm uế vật, tất cả đều rơi vào mặt của hần, tất cả mọi thứ trong bụng hần trào ra, trợn trắng mắt, ngất đi.

Con tiểu chút chít kia cũng không chê bần, dẫm lên mặt của hần hai cái, vô cùng linh hoạt móc tẩm vải bố trong ngực của hần ra, hình như vẫn còn tức giận, lại phóng thêm một cái rắm lên mặt của hần, “XÍU...UU!” Một tiếng rồi biến mất.

- Phản phật, phản phật!

Thân thể Tiểu Báo Tử trần truồng đứng trong dòng suối, hần đang khoát nước suối lên rửa mặt cho mình, hần cảm thấy trên người rất dơ bẩn, vô cùng hôi thối, giống như vừa mới lăn qua lăn lại trong hầm phân.

Trong nội tâm của tiểu chút chít hình như vô cùng khó chịu, cho nên phóng đến hai cái rắm, bằng không thì, cái rắm đầu tiên đã làm cho hần suýt ngất đi, nhưng hần còn chưa kịp hiểu chuyện gì, tiểu chút chít đã phóng cái rắm thứ hai, làm cho hần đang sống sờ sờ bị mùi thối làm lâm vào tình trạng hôn mê bất tỉnh.

- Đây có thể là ngày bị kịch nhất trong đời!

Trong lòng của Tiểu Báo Tử tự giễu, hần cởi quần áo nhảy vào trong dòng nước, hần cũng quăng quần áo vào trong dòng nước, hần giặt rửa quần áo, gương mặt của hần cười khổ.

- Mẹ kiếp, chẳng lẽ ta phải dùng nội lực hong khô quần áo, ta còn phải chuẩn bị huyết thực cho Huyết Vô Nhai, ai, lại nói, cam chịu số phận đi, cũng không thể chạy trần truồng a, tuy ở đây không có người, nhưng dầu gì ta cũng là người văn minh, làm sao mà giống như tiểu chút chít kia, suốt ngày cởi truồng chạy rong chứ!

Bất tri bất giác, hần đã đánh đồng mình với tiểu chút chít.

Có lẽ, đây cũng là một loại bị kịch.

Đợi đến lúc hần dùng nội lực hong khô y phục mặc vào người, lê bước chân nặng nề, đi không được bao lâu, hần đã chuẩn bị xong mười lăm huyết thực, sau khi chuẩn bị xong, hần kéo chúng vào trong tuyệt cốc, lúc này hần đã không còn chút khí lực nào.

Huyết Vô Nhai nhìn thấy vẻ mặt chán nản của Tiểu Báo Tử, sắc mặt phát xanh, bộ dáng như vừa bị người ta chà đạp không thương tiếc, cảm thấy kỳ quái.

- Người bị sao thế? Gặp phải chuyện phiền toái sao?

- Một chút phiền toái nhỏ!

Tiểu Báo Tử đi đến, trong nội tâm không tự chủ được nhớ tới lúc đó, trong dạ dày cuộn cuộn một hơi, ngay tại chỗ nhả ra nước chua.

- Xem ra hôm nay người không được tốt lắm!

Thật hiếm thấy, Huyết Vô Nhai đang cười hắc, nói:

- Thế nào, chung quanh nơi đây có thứ gì làm ngươi phiền toái sao?

- Không có, lúc săn huyết thực thì gặp phải một con chồn, không để ý, hít phải một ngụm!

- Ha ha ha ha ha ha ha...

Nghe xong lời này, Huyết Vô Nhai lập tức cười to, nói:

- Vận khí của ngươi không tệ a.

- Đúng vậy, là không tệ!

Tiểu Báo Tử cắn răng, oán hận nói ra.

- Được rồi, hôm nay ta thấy tinh thần của ngươi quá kém, trở về đi, sáng sớm ngày mai tới đây, ta có việc muốn ngươi làm!

- Việc gì?

Tiểu Báo Tử thoát miệng hỏi.

- Ngày mai rồi nói sau!

Huyết Vô Nhai liếc nhìn Tiểu Báo Tử, hung quang trong mắt chớp động, phảng phất đang nói: không phải ta vừa mới nói ngày mai ngươi tới đây sao?

Tiểu Báo Tử giật mình, không nói thêm gì nữa, ngoan ngoãn đi ra khỏi tuyệt cốc, trong nội tâm thở ra một hơi, hắc hắc hôm nay Huyết Vô Nhai sẽ khảo thí võ công của hắc, hiện tại hắc đã không còn tinh lực để làm việc đó.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, đến ngày thứ hai, Tiểu Báo Tử khôi phục tinh thần, nhanh chóng hoàn thành việc săn huyết thực, tiến vào tuyệt cốc.

Lặng lặng đứng hầu một bên, đợi đến lúc Huyết Vô Nhai dùng huyết thực xong, lại điều tức một hồi.

Huyết Vô Nhai đối với thái độ cung kính của Tiểu Báo Tử rất hài lòng.

- Có chuyện này, cần ngươi làm!

- Xin sư phụ cứ phân phó!

Tiểu Báo Tử trả lời, trên mặt mang theo nụ cười cung kính, cũng xem như nhu thuận, Tiểu Báo Tử sẽ không để cho Huyết Vô Nhai nhìn ra cái gì không đúng của hắc, thậm chí Tiểu Báo Tử tin tưởng, dù hiện giờ mình rất muốn chặt đầu của Huyết Vô Nhai, nhưng trên mặt vẫn phải biểu lộ vẻ cung kính, chuyện này làm cho hắc nhớ tới cảm giác ở kiếp trước, tuy thái độ giả dối khiêm cung không phải là ý của Tiểu Báo Tử, nhưng hắc không thể nào phủ nhận, loại vẻ mặt này đối với hắc hiện tại mà nói, đúng là rất hữu dụng.

- Ta cần Vô Căn Thảo, Lưu Ly Hoa, Khổ Đả Lan!

Huyết Vô Nhai nói.

Tiểu Báo Tử ngẩng đầu, thần sắc trên mặt mờ mịt, tên của những dược liệu này, trước kia Tiểu Báo Tử đã nghe qua, trên thực tế, hắc nhìn thấy trên một cái đan phương, dược liệu của Dịch Căn Đan cần Vô Căn Thảo, là một loại dược liệu cần thiết trong Dịch Căn Đan, còn có tên của Lưu Ly Hoa và Khổ Đả Lan, nhưng mà, hắc cũng chỉ nghe tên thôi, chưa từng nhìn thấy, cũng không biết bộ dáng dài ngắn của chúng như thế nào.

Huyết Vô Nhai muốn những vật này làm cái gì?

Hơn nữa, hắc muốn tìm những dược thảo này, nói với ta làm cái gì?

Ta lại không biết những dược thảo này!

Huyết Vô Nhai cũng không có để ý suy nghĩ của Tiểu Báo Tử, hắc chỉ chỉ vào vách đá phía sau.

- Hình dạng và tập tính sinh trưởng của ba loại dược thảo này ta đã vẽ lên vách đá, tuy những dược liệu này hiếm thấy, nhưng trong Mãng Thương Sơn này đều có, có lẽ không khó tìm kiếm, ta cho người thời gian năm ngày, năm ngày sau, phải mang dược thảo đến cho ta.

- Năm ngày?

Tiểu Báo Tử sững sờ, trên mặt hiện ra bộ dáng khổ sở, nói:

- Sư phụ, không phải ta không làm việc cho người, nhưng chuyện này thật sự có chút khó khăn!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

71. Chương 71: Thất Bảo Diệu Thuật. (trung)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 71: Thất bảo diệu thuật. (Trung)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Khó khăn?

Lông mày Huyết Vô Nhai nhíu lại, cảm thấy ngoài ý muốn nhìn về mặt cung kính của Tiểu Báo Tử, nói:

- Người làm không được sao?

- Không dám lừa gạt sư phụ!

Tiểu Báo Tử nói:

- Chuyện sư phụ giao cho, cho dù đệ tử chết cũng phải hoàn thành, nhưng nơi này là Mãng Thương Sơn a, mấy ngày nay, ta đã đi dạo ở xung quanh, hôm qua ở trong rừng sâu chịu thiệt, thiếu chút nữa bị một đầu Bạch lân đại mãnh ăn thịt, thực lực của đệ tử có hạn, cho nên không dám chạy xa, hơn nữa, đây cũng là một mảnh tử địa, phía sau cốc là một vực thẳm vạn trượng, đệ tử không có năng lực vượt qua, trong rừng sâu cách đây năm dặm, có một đầu quái thú hung hãn đến cực điểm, đệ tử cũng không có năng lực thông qua, bên ngoài dòng suối kia, ta đã vượt qua núi để xem xét, đi về phía trước hơn mười dặm, ta nhìn thấy lúc ban ngày ở đó có sương mù, nhưng chưa từng thấy côn trùng dã thú nào tiến vào, vừa nhìn đã biết là khói độc, đệ tử cũng không có năng lực đi qua, đệ tử tìm huyết thực trong hai ngày nay, cũng chỉ dám tìm ở ba mẫu đất quen thuộc xung quanh đây, nhưng những dược thảo sư phụ vẽ ra, một cây đệ tử cũng chưa từng nhìn thấy, nếu chúng nằm ngoài phạm vi mười dặm, dù đệ tử có bỏ mạng cũng không sao, nhưng chỉ sợ làm lỡ đại sự của sư phụ.

- Người, rất có ý tứ!

Huyết Vô Nhai nghe Tiểu Báo Tử nói, sững sờ cả buổi, sau đó ghen hờn nói một câu.

Biểu lộ trên mặt của Tiểu Báo Tử không thay đổi, nhưng trong nội tâm lại cười như nở hoa.

Đây chính là thủ pháp kiếp trước hắn quen dùng, lãnh đạo giao nhiệm vụ, có thể, không có vấn đề, chỉ cần nhiệm vụ lãnh đạo giao, đều phải hoàn thành, dù lãnh đạo có nói cái gì, yêu cầu cái gì, lãnh đạo muốn, đều phải làm được.

Hơn nữa, trước khi đi làm, còn phải mưu đồ một phen, đem tiền căn hậu quả của việc này nói rõ, nếu chuyện này có vấn đề gì, khó khăn gì, đều phải phân tích ra, sau đó nói rõ ràng, không như vậy, không thể biểu hiện sự coi trọng của mình với nhiệm vụ lãnh đạo giao, không như thế, không cách nào thể hiện năng lực của mình trước mặt lãnh đạo.

Khó khăn bày ra, khó xử cũng quăng lên mặt bàn, có điều kiện cũng phải đưa lên, không có điều kiện thì phải sáng tạo điều kiện, nếu là lãnh đạo khéo hiểu lòng người, lãnh đạo đều là đại trí giả ngu a, lãnh đạo cũng sẽ thông cảm cho khó xử của thuộc cấp, cho nên, lãnh đạo nhất định sẽ đáp ứng những tiện nghi nhất cho việc hoàn thành nhiệm vụ, dù là tài chính, hay là nhân lực, cũng đều có.

Về phần những lãnh đạo không hiểu lòng người, không thể thông cảm cho cấp dưới, cũng không có vấn đề gì, nếu nhiệm vụ bị trì hoãn, ta sẽ gánh một phần trách nhiệm, lãnh đạo cũng phải gánh một phần trách nhiệm, dù sao, trước khi đi làm việc, những khó xử của ta người cũng biết, thời điểm cuối năm xác định đánh giá một cách dân chủ, trách nhiệm của ta và người sẽ không “Chênh lệch” nhau, dù sao ta chỉ là thuộc cấp, ai gặp họa thì rõ!

Tuy hấn đã qua đời, nhưng những thủ đoạn như vậy, đã sớm ăn sâu vào trong đầu của hấn, một khi cần dùng, tự nhiên hấn sẽ dùng, cũng không cần làm ra vẻ làm gì.

Về phần Huyết Vô Nhai, trên mặt của hấn biểu lộ ra vẻ buồn bực, có cảm giác như hấn đang bị táo bón.

Tuy hấn rất muốn một chương chụp chết tiểu tử giả hoạt này, nhưng hấn không thể không thừa nhận Tiểu Báo Tử nói rất đúng, tuy khinh công thân pháp của tiểu tử này có chút tạo nghệ, nhưng đây là chỗ sâu của Mãng Thương Sơn a, còn chưa đủ nhìn.

- Người nói rất có lý, nhưng mà, ta đã bảo người đi làm việc, làm sao không nghĩ ra những chuyện này chứ.

Huyết Vô Nhai nói, về phần hấn suy nghĩ trong lòng thế nào, chỉ có trời mới biết.

- Trước kia ta đã truyền tâm pháp Nhận Phù cho người, đó là môn khinh công thượng thừa, phóng nhân cả giang hồ, cũng là số một số hai, nhưng thời gian tu luyện của người quá ngắn, nội lực cũng thường thường, cho nên không thể phát huy uy lực của thân pháp này đến mức tận cùng, nhưng mà, dùng để đối phó với dã thú trong nơi này, cũng đã đủ dùng.

- Đệ tử mình bạch!

Tiểu Báo Tử nói ra, đương nhiên hấn nhanh chóng hiểu rõ, đúng là tâm pháp Nhận Phù vô cùng ảo diệu, nhưng mà, hấn không dám nói bằng vào khinh công, là đã đủ dùng khi hái dược thảo về cho Huyết Vô Nhai, có lẽ, hấn phải mất một hai năm nữa, hấn mới có thể làm được, nhưng hiện tại, hắc hắc, hấn bất lực.

- Bộ thân pháp này, là một trong bốn bí quyết khinh công, lấy Khinh(nhẹ nhàng) làm ảo diệu, vốn đã đủ, đáng tiếc người nhỏ tuổi và thực lực hạn chế, cho nên không thể nào phát huy toàn bộ ảo diệu của nó, uy lực kiếm pháp ta truyền cho người cũng rất lớn, trong thời gian này chắc người cũng có lĩnh ngộ rồi.

Tiểu Báo Tử không nói lời nào, dùng đôi mắt trông mong nhìn hấn, lông mày đang nhíu lại, xác thực, những bốn sự mà Huyết Vô Nhai truyền cho hấn rất mạnh, trừ tâm pháp Nhận Phù ra, còn lại tính thực dụng không lớn, cũng không phải là những thứ hiện tại hấn có thể chơi.

- Hiện tại ta dạy người một môn bí kỹ, môn bí kỹ này có thể phát huy toàn bộ nội lực của người lên nắm đấm, đánh ra một quyền có sức phá hoại siêu mạnh, yêu cầu về nội khí của bí kỹ này cũng không cao, chỉ cần khống chế nội khí và cường độ thân thể ở một mức nhất định là được, mà tiêu chuẩn của người bây giờ, miễn cưỡng có thể đạt tới, có thể tăng cường thực lực của người lên rất cao, nhưng mà, nói đi cũng phải nói lại, có Ô Kim đoản kiếm của ta, lực công kích của người không yếu, chiêu này phải là chiêu cuối cùng bảo vệ tính mạng của người, hi vọng đến lúc đó, người còn dư lực!

Huyết Vô Nhai nhẹ nhàng liếc nhìn Tiểu Báo Tử, thần nhiên nói ra.

Trong nội tâm Tiểu Báo Tử rung mình, hấn biết rõ tâm tình hiện giờ của Huyết Vô Nhai rất kém, không nên kích thích hấn nữa, trên mặt lập tức xuất hiện nụ cười cảm kích, nói ra:

- Đa tạ sư phụ!

Lập tức, Huyết Vô Nhai cũng không giấu diếm, hấn truyền một chiêu này cho Tiểu Báo Tử, một bên thật tâm chỉ giáo, một bên thật tâm học, chỉ trong một giờ, đã truyền dạy xong.

- Môn bí kỹ này trọng yếu chính là thân pháp, về phần chiêu thức, người cứ dùng nắm đấm là được, ta cho người thời gian một ngày, cho người tập quen tay, sáu ngày sau, người phải mang dược thảo đến đây cho ta.

- Đệ tử hiểu!

Tiểu Báo Tử gật đầu nói ra:

- Còn về huyết thực mấy ngày kế tiếp, có muốn đệ tử chuẩn bị giúp sư phụ hay không?

- Không cần, thiếu huyết thực mấy ngày, sư phụ ta cũng không chết đói đâu!

Tiểu Báo Tử không dám nhiều lời, rời khỏi tuyệt cốc.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

72. Chương 72: Thất Bảo Diệu Thuật. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 72: Thất bảo diệu thuật. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Hừ, tiểu tử này, tuổi không lớn lắm, tâm tư lại kín đáo như lão hồ ly, nếu không phải lão tử đã đem sổ tay Cửu Long Thần Hỏa Công cho ngươi, nói không chừng sẽ lưu cho ngươi một mạng, thu ngươi làm đồ đệ, đáng tiếc... Chờ ta kiếm đủ dược thảo, luyện ra Thẻ Hồ Hương, sau đó dẫn yêu thú linh thông kia ra, ngày đó cũng là tử kỳ của ngươi.

Nhìn thấy bóng lưng Tiểu Báo Tử rời đi, khóe miệng của Huyết Vô Nhai xuất hiện nụ cười lạnh như băng, nếu không phải ngay từ đầu hắn đã quyết định giết chết Tiểu Báo Tử, thì hắn cũng không đem nguyên bộ Cửu Long Thần Hỏa Công và tâm pháp Nhạn Phù truyền cho Tiểu Báo Tử, còn một chiêu kiếm pháp và bí kỹ vừa truyền cho Tiểu Báo Tử hôm nay, càng làm hắn quyết tâm muốn giết Tiểu Báo Tử diệt khẩu.

Dù là Cửu Long Thần Hỏa Công, hay là kiếm chiêu kia, hoặc tâm pháp Nhạn Phù và bí kỹ, hắn hoa phí tâm tư lớn như vậy, cũng đều là những thứ hắn ẩn dấu, dùng làm thứ bảo vệ tính mạng, cho dù là thân truyền đệ tử của hắn, không đến lúc sắp chết, hắn sẽ không truyền, hiện tại sớm truyền cho Tiểu Báo Tử, đơn giản là hắn đã hạ sát tâm, cho nên không sợ tiết lộ ra ngoài.

Nhưng mà, Tiểu Báo Tử sẽ làm cho hắn hài lòng sao?

- Bí kỹ sao?

Trong đầu hắn mô phỏng lại lộ tuyến nội khí của chiêu bí kỹ kia, Tiểu Báo Tử cau mày, loại này bí kỹ thập phần tương tự Cương Thủ Quái Lực Quyền, tập trung toàn bộ nội khí vào một điểm, sau đó bộc phát ra ngay lập tức, tạo thành lực phá hoại rất cường đại, nhưng mà, Cương Thủ Quái Lực Quyền là tập trung nội khí vào hai tay hai chân, loại bí kỹ này chỉ hạn chế tại nắm đấm.

Đồng thời, chỉ có nắm chặt nắm đấm mới có thể phát ra, bởi vì đây không phải là truyện tranh, mà là liên quan đến kinh mạch vận chuyển nội khí, kinh mạch là một hệ thống phức tạp, tuy công pháp trên đời này rất nhiều, nhưng mỗi chủng tâm pháp đều được tiền nhân thiên chuy bách luyện mới có thể sáng tạo ra, mỗi con đường vận chuyển nội khí vận hành trong kinh mạch đều yêu cầu rất nghiêm khắc, cũng không phải người muốn đi như thế nào thì đi, bước thế nào thì bước, bởi vì làm thế hậu quả rất nghiêm trọng, nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma kinh mạch hao tổn, nặng thì đi đời nhà ma.

Mà bí kỹ này, có thể nói là tâm pháp vận hành nội khí đến đỉnh phong, dù bí kỹ rất đơn giản, nhưng hiện tại hắn học được bí kỹ này, lộ tuyến và quỹ tích vận hành nội khí trong kinh mạch đều phức tạp hơn những tâm pháp hắn học nhiều lắm, đương nhiên, điều này cũng không làm khó được Tiểu Báo Tử, dựa theo suy đoán của Tiểu Báo Tử, sau khi thi triển ra loại bí kỹ này thì lực trùng kích và phá hoại rất mạnh, còn mạnh

hơn một kích toàn lực bình thường của hân gấp mười lần, đây cũng là hạn độ kinh mạch của hân hiện giờ, uy lực lớn hơn cũng không phải là không được, nhưng mà, sau khi thi triển, kinh mạch của hân nhất định sẽ bị tổn thương.

Vấn đề hiện tại là, theo như lời của Huyết Vô Nhai, có Ô Kim đoản kiếm trong tay, trên cơ bản lực công kích của hân không cần tăng cường, nắm đầm đã mạnh như vậy, đã sợ gì nữa chứ, huống chi trên tay của hân cầm là một bảo kiếm chém sắt như chém bùn.

Nhưng mà, nói đi cũng phải nói lại, hân vốn chỉ hi vọng tìm được trên người của Huyết Vô Nhai chút chỗ tốt mà thôi, mặt khác đều là lấy cớ.

- Sử dụng bộ bí kỹ này cũng rất đơn giản a.

Đúng thế, phương pháp vận dụng bí kỹ này rất đơn giản, chỉ cần phân thành hai bước là xong, bước đầu tiên là tụ tập nội khí, bước thứ hai là đem nội khí bộc phát ra.

- Hơn nữa, cũng không nhất định là phải bộc phát ra!

Con mắt Tiểu Báo Tử híp lại, ánh sáng đỏ từ trong mắt của hân hiện ra, nâng hai tay lên, hai tay nắm lại cùng lúc, vận khởi tâm pháp, trong một hô hấp, hân nhìn thấy hai đầm biến thành đỏ thẫm, ầm ầm có màu xích kim tản ra.

Mãnh liệt, Tiểu Báo Tử vùng quyền lên, một quyền đánh vào thân cây, ánh sáng màu đỏ lóe lên, sau đó là một tiếng nổ tung, thân cây một người ôm không hết bị một quyền đánh ngã, đồng thời, hân quay người lại, đánh ra một quyền khác, đánh vào trong không khí.

Một tiếng “Phanh” xé gió, không khí chung quanh nắm đầm như bị thứ gì đó làm nổ tung, trên nắm đầm của Tiểu Báo Tử hiện ra màu xích kim, sau đó ánh sáng biến mất, nắm đầm của hân khôi phục lại nguyên trạng, nhưng mà, cùng lúc đó, một cổ khí nóng lại đập vào mặt của hân.

- Thú vị!

Tiểu Báo Tử cũng không dừng lại, hân tiến về phía trước một bước, nhánh cây vừa rồi bị ánh sáng kim sắc của hân đánh gãy, một đầm vừa xuất ra, ánh sáng màu đỏ dập tắt, lúc đánh ra một quyền kế tiếp, cũng lặp lại như thế, Tiểu Báo Tử đánh ra chín quyền, hai màu sắc trên tay mới biến mất hoàn toàn.

Thở ra một hơi, màu đỏ trong mắt của Tiểu Báo Tử cũng từ từ biến mất.

- Đúng là yêu cầu nội khí của bí kỹ này rất thấp, với số lượng nội khí của ta hiện tại chỉ đánh ra được chín quyền mà thôi, bây giờ chỉ còn lại một ít dư lực, nói cách khác, mỗi một lần đánh ra đều tiêu hao một phần mười nội khí, nhưng uy lực một quyền lại gấp ba bốn lần một kích toàn lực của bản thân, nếu như ta đem toàn bộ nội khí đánh ra một quyền, lực công kích sẽ tăng lên gấp nhiều lần, nhưng khi đó tay của ta cũng bị hủy, kinh mạch của ta hiện giờ chỉ có thể thừa nhận được lực đạo gấp mười mấy lần thôi a.

Nghĩ tới đây, Tiểu Báo Tử cười nói:

-Nhưng mà, điều kiện tiên quyết là mình phải có lực khống chế tuyệt đối với nội khí trong cơ thể.

Đối với việc khống chế nội khí, hân có chỗ dựa lớn nhất, đó chính là đôi mắt đỏ, hân khống chế nội lực của mình vô cùng biến thái, thực lực của hân sẽ tăng trưởng theo thời gian, tin tưởng, loại khống chế lực đạo này sẽ càng ngày càng mạnh.

- Có lẽ, ta phải tìm nhiều bí kỹ để tu luyện a, nghe nói bí kỹ mạnh nhất có thể khống chế nội khí trong cơ thể, giống như loại tâm pháp quyền kinh này, đây chính là thứ ta am hiểu nhất.

Trong nội tâm Tiểu Báo Tử trầm nhủ, sau đó liền cười tự giễu, nói:

-Trên đời này làm gì có loại chuyện tốt như vậy, bí kỹ là thứ ai cũng muốn có được, đều giữ kín không nói ra, sao có thể dễ dàng học được.

Tuy hiện tại, vận khí của hân tương đối tốt a, những thứ như bí kỹ và dị thuật đều có, nhưng trong lòng của hân vẫn hiểu ra, loại vận khí này phong hiểm quá lớn, mà loại phong hiểm này không phải là thứ mà hân nguyện ý gánh chịu!

Trong tuyệt cốc, Huyết Vô Nhai ngồi ở bên cạnh vách đá, nhìn lên bầu trời, trong ánh mắt hiện ra một tia điên cuồng, trong miệng thì thào nói ra:

- Thất bảo diệu thuật, hắc hắc, hiện tại lão tử đã truyền Thất bảo diệu thuật cho hắc, không giết hắc, có thể không giết hắc sao? Hắc hắc hắc hắc, hắc hắc hắc hắc!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

73. Chương 73: Ngày Mưa Đông, Vô Căn Thảo, Cá Chạch. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 73: Ngày mưa đông, Vô Căn Thảo, cá chạch. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Thật đáng chết mà!

Cuối cùng Tiểu Báo Tử đã đứng tại dòng suối, vẻ mặt tái nhợt nhìn đầm lầy trước mặt, hắc nhìn thấy sương mù từ đầm lầy bay lên, trong miệng oán hận nói ra.

Vào hôm nay, hắc triển khai khinh công bay xung quanh, hắc đi một vòng, dùng ba bốn canh giờ, hắc muốn tìm kiếm những dược thảo mà Huyết Vô Nhai bảo tìm, cuối cùng đã biết rõ đại khái tình huống chung quanh, tình huống lần này hắc biết rõ, tâm tình càng ngày càng khó chịu.

Nơi này, đằng sau, chính là tuyệt cốc Huyết Vô Nhai dưỡng thương, bên phải chính là thác nước, bên trái là một mảnh rừng rậm, trong rừng rậm này cực kỳ tịch mịch, phương hướng tiểu chút chút ở còn tốt hơn một chút, nhưng sau khi đi tới thêm một dặm, liền nhìn thấy vô số độc trùng mà độc xà, dù không có yêu thú thực lực cường đại, hơn nữa Tiểu Báo Tử biết rõ, mỗi một bước hắc bước đi phải đạp lên đầu của ít nhất bốn con độc xà, ngã đầu, con mẹ nó, phía trên đều là mạng nhện độc, dù sao hắc không phải là cao thủ tuyệt thế a, nếu không phải hắc xem xét tình huống nhanh chóng, chỉ sợ hiện tại đã biến thành thức ăn trong bụng độc xà, hòa thành dịch thể của độc chu a. Đường ra duy nhất chính là dòng suối từ thác nước chảy xuống, Tiểu Báo Tử đi men theo dòng suối xuống khoảng mười dặm, liền bị một cái đầm lầy cực lớn cản đường, dòng suối đổ vào trong đầm lầy này.

Mà sương mù chính là nước từ đầm lầy bốc hơi, dù là ban ngày thì Tiểu Báo Tử cũng không nhìn thấy gì trong đó, thỉnh thoảng ngửi được mùi thơm cổ quái, mà chỉ cần ngửi được một hơi của mùi thơm này, Tiểu Báo Tử liền mê muội một hồi, nào dám xâm nhập chứ.

- Tiếp tục như vậy thì không được a, tất cả những đường khác đều là tử địa, hiện tại nghĩ lại, nghĩ tới nghĩ lui, nơi duy nhất có thể đi chỉ có rừng rậm mà thôi, chỉ mong có thể giải quyết toàn bộ vấn đề ở hướng đó a.

Trong nội tâm Tiểu Báo Tử nghĩ thầm, quay người lại, tiến vào rừng già.

Một ngày sau.

- Hô, địa phương đáng chết, đây không phải là nơi tốt để sinh sống a, Mãng Thương Sơn, đúng là danh bất hư truyền!

Trong rừng sâu, Tiểu Báo Tử vịn một gốc cây đại thụ che trời, hai mắt cảnh giác nhìn mọi nơi, lỗ tai dựng thẳng lên cao, thần kinh hoàn toàn bị kéo căng.

Hiện tại hắc đã đi vào rừng sâu khoảng hai mươi dặm, phóng nhãn nhìn lại, trừ rừng vẫn là rừng, trừ cây vẫn là cây, trừ độc trùng dã thú vẫn chỉ có độc trùng dã thú.

Tiểu Báo Tử mất đi cơ linh, sau khi vào rừng ngày hôm qua, cảm giác không đúng, phải mất một ngày, lợi dụng con mắt đỏ cổ quái của mình, mới có thể sử dụng bí kỹ để bảo vệ cho mình, nếu không, hẳn không có khả năng đi tới nơi đây nhẹ nhàng và không bị thương tổn như vậy.

- Mẹ kiếp, đã hai ngày rồi, mà trời thì sắp tối, mới tìm được hai gốc Khổ Đảm Lan, còn Lưu Ly Hoa và Vô Căn Thảo thì không nhìn thấy bóng dáng, năm ngày, trong năm ngày ta phải tìm nơi nào đây?

Trong nội tâm của Tiểu Báo Tử than thở, ngồi dưới gốc cây, điều tức.

Vận chuyển Cửu Long Thần Hỏa Công, cảm thấy trong đan điền xuất hiện một cỗ nhiệt lưu màu đỏ nhạt, chảy vào tứ chi bách hải, tốc độ chảy cực kỳ đều đều, nhưng cũng mất đến nửa canh giờ, cỗ nhiệt lưu này mới chiếu theo lộ tuyến kinh mạch của Cửu Long Thần Hỏa Công vận chuyển mà lan khắp toàn thân một lần.

So sánh với những người khác mà nói, trong khi Tiểu Báo Tử vận công tu luyện có một ưu thế rất lớn, đó chính là nội thị.

Chỉ khi nội khí đạt đến tiêu chuẩn thật cao thâm, mới có thể nội thị, mà đồng dạng, có thể nội thị, vào thời điểm tu luyện, sẽ nắm giữ nội khí lưu động trong thể nội đạt tới trình độ tinh tế nhất, càng lý giải sâu về bản chất chuyển hóa nội khí sâu thêm một tầng, thực lực sẽ được đề thăng trên diện rộng.

Tiểu Báo Tử cũng không có tạo nghệ sâu trên con đường nội lực, nhưng hẳn lại có được đôi mắt biến thái, con mắt này mang đến cho hắn khả năng nội thị, tuyệt đối không chênh lệch với cường giả Cửu phẩm chút nào, cho nên, tiêu chuẩn của hắn không được tốt lắm, nhưng so sánh với người cùng lứa tuổi mà nói, nhận thức về bản chất nội khí, khác biệt như ngày và đêm.

Loại lý giải bản chất này không phải cứ thông qua giảng giải bằng miệng và thông qua sách vở là có thể đạt được, chỉ có tự thể nghiệm đến, mới có thể cảm giác được.

- Nguyên bộ Cửu Long Thần Hỏa Công cộng thêm chú giải của Huyết Vô Nhai, giá trị đúng là không thể đo được, tiếc là thân thể hiện tại của ta không cách nào phát triển đến tình trạng thỏa mãn!

Trong nội tâm Tiểu Báo Tử buồn rầu, giống như hắn là tiểu hài tử ở kiếp trước, hẳn nghĩ cách muốn mình lớn nhanh hơn.

Nội khí Cửu Long Thần Hỏa làm cho kinh mạch của hắn thoải mái, cơ bắp và cốt cách, tăng cường độ cứng và tính dẻo dai của chúng, làm cho bọn chúng chịu tải lớn hơn nữa...

Năng lượng nội khí cường hóa kinh mạch, cơ bắp và cốt cách vẫn chưa trưởng thành của hắn, nếu không tiết chế cường hóa, như vậy, tốc độ sinh trưởng sau này sẽ chậm chạp, nói khó nghe một chút là rất khó phát dục, giống như Na Tra, Hồng hài nhi, hai tên này vĩnh viễn bảo trì hình dáng của hài nhi, trong nội tâm của Tiểu Báo Tử nổi lên một trận ác hàn, đương nhiên, đó không phải là suy đoán của Tiểu Báo Tử, đây chính là thường thức của người trong giang hồ, hơn nữa cứ cách vài năm, chuyện như thế này cứ phát sinh vài lần, thường xuyên phát sinh trong những đại môn phái và thế gia, nhưng những nơi đó không thiếu nhất chính là công pháp và dược liệu, nhưng vì bọn họ mong thực lực tăng tiến nên bất chấp, chính vì thế, những gia hỏa này đã làm rất nhiều chuyện quái dị, thực lực cao cường nhưng lại không phát dục đầy đủ, đây có thể nói là một điểm đặc sắc của thế giới này.

Tiểu Báo Tử không muốn biến thành giống bọn họ, cho nên thời điểm tu luyện, hắn cực kỳ chú ý.

Hiện tại hắn chỉ vận công một lần, chuyển hóa nội khí của Cửu Long Thần Hỏa cũng có hạn, nói trắng ra chính là công lực có hạn.

Chính vì công lực có hạn, cho nên hắn mới không thể nào phát huy toàn bộ uy lực của tâm pháp Nhạn Phù, một môn khinh công cao thâm, mới có tình trạng mệt mỏi như hiện nay.

Sau khi điều tức một hồi, Tiểu Báo Tử từ từ mở to mắt, cảm thụ được tinh khí thần bị tiêu hao đã khôi phục lại, bắt đầu suy tư về bước hành động tiếp theo, hiện tại hắn đã hối hận vì sao lúc trước không học qua phương thức sinh tồn dã ngoại chứ, cho nên vừa vào rừng rậm, hắn như một con ruồi không đầu, chạy loạn xung quanh, không có mục tiêu chính xác, đồng thời còn phải tránh độc trùng dã thú, điều này đã làm cho hắn hao tâm tổn trí rất nhiều.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

74. Chương 74: Ngày Mưa Đông, Vô Căn Thảo, Cá Chạch. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 74: Ngày mưa đông, Vô Căn Thảo, cá chạch. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Nhìn thấy mặt đất ẩm ướt biến thành màu đen, một cước liền đạp lên bùn đất, lại ngẩng đầu nhìn lên tàng cây thấy được một chút ánh sáng le lói, lòng mày Tiểu Báo Tử nhíu lại.

- Mật độ cây ở khu rừng này quá dày đặc, đã đi vào bên trong, căn bản khó nhìn thấy ánh mặt trời, mà ở đây lại rất ẩm ướt, còn có lá cây mục không biết bao nhiêu năm thối, vùi xuống không biết bao nhiêu sinh vật, nói không chừng sẽ sinh ra chướng khí, chỉ có một ít rêu xanh và cỏ xỉ mới có thể sinh sống, ta muốn tìm là được thảo, có lẽ bên trong không có, cho dù là có, cũng không thể nào sống ở quá sâu.

Hắn đứng trên mặt đất, thời điểm nhìn chuẩn phương hướng, đột nhiên bên tai của hắn vang lên tiếng sấm, lúc đầu còn nhỏ, nhưng dần dần, tiếng sấm càng lúc càng lớn, trên tán cây vốn còn một ít ánh sáng mặt trời yếu ớt đến đáng thương đã biến mất, trong nội tâm của Tiểu Báo Tử đã xuất hiện một dự cảm xấu, quả nhiên, một lúc sau, tiếng sấm càng lớn, tiếng sét đánh liên hồi, tiếng sấm nổ liên miên không dứt, vang vọng trong rừng cây, giống như trời đất sụp đổ, làm cho lỗ tai ừ đặc, về sau, mưa to như trút nước, sấm sét hợp với mưa to, trong lòng Tiểu Báo Tử kinh hãi.

Nhưng hắn là người hiểu thường thức, vào những lúc mưa đông như thế này không thể tránh mưa dưới tán cây, đặc biệt là những cây đại thụ che trời, chúng là những nơi sét đánh đầu tiên, Tiểu Báo Tử không dám lãnh đạm, triển khai thân pháp, phóng ra ngoài rừng.

- Âm ầm, âm ầm...

Lúc hắn tháo chạy ra khỏi rừng, vài tiếng sấm nổ xuống thân cây, trong thời gian ngắn, diện quang đại sát tứ phương, dù Tiểu Báo Tử phản ứng cực nhanh, không thể không nói, bị sấm sét đánh hai cái, cả người bị đẩy lui về sâu, may mắn là đại bộ phận uy lực của sấm sét bị mặt đất hấp thụ, nếu không, chỉ sợ Tiểu Báo Tử hiện giờ đã cháy thành than.

Nhưng mà, thời điểm hắn đứng lên, chung quanh mưa to gió lớn, tiếng sấm nổ vang, hắn không thể phân biệt phương hướng.

- Ta kháo, không xui xẻo như vậy chứ, đoạn đường này đúng là oan uổng.

Nhưng trong lòng Tiểu Báo Tử không vội, dù sao hắn chỉ cần đi vào những nơi cây cối thưa thớt là xong, nhất định sẽ có thể đi ra ngoài, sau đó đi dọc theo dòng sông, nhất định sẽ trở về được, cho nên, hắn không nghĩ nhiều, nhìn chuẩn một hướng, triển khai thân pháp, lao ra ngoài, cũng không để ý gió mưa, đường đi hiện giờ rất trơn trượt.

Cơn mưa càng ngày càng lớn, đoạn đường đi tới, không có nơi nào để tránh mưa, thẳng cho đến khi trời tối, tiếng sấm mới dần dần tiêu tán, địa thế dần lên cao, Tiểu Báo Tử cảm giác cánh rừng này càng ngày càng thưa thớt, địa hình chung quanh càng ngày càng rõ, dưới chân, thỉnh thoảng nghe được tiếng nước chảy, khó khăn lắm mới vượt qua ngọn núi phía tây, đột nhiên mưa gió dừng lại, mây đen tan hết, sương mù dày đặc cũng biến mất, ánh trăng hiện ra, bầu trời quang đãng, tầm nhìn thông thoáng. Sau cơn mưa, khắp nơi đều có nước chảy, tiếng nước chảy róc rách qua kẽ đá, tiếng côn trùng kêu rả rích, lộ ra cảnh vật ban đêm đẹp đẽ.

- Nơi này rất tối a.

Dù hiện giờ Tiểu Báo Tử ướt sũng nước mưa, tâm tình cũng không được khá lắm, nhưng khi nhìn thấy cảnh vật sau cơn mưa, nhin không được dừng bước sợ hãi thán phục.

Bỗng nhiên, ánh mắt của hắn vô tình nhìn thoáng qua, thấy trong một khe hở nham thạch, nhìn thấy một gốc cỏ non màu tím trong ánh trăng chập chờn.

- Vô Căn Thảo?

Nhìn thấy hình dáng quen thuộc, trong nội tâm Tiểu Báo Tử vui vẻ, đúng là đập phá thiết hại vô mịch xử, ngày hôm nay không có uống công, hắn tìm Vô Căn Thảo suốt một ngày, một cọng cũng không tìm thấy, không thể tưởng ngờ rằng lại tìm được, ngu sao không cầm, thân hình khẽ động, liền bước về phía khe hở, ở ngay chỗ này, hắn nghe thấy một tiếng xèo xèo, dù Tiểu Báo Tử cảnh giác, nhưng đây là nơi thâm sơn cùng cốc, nghe được âm thanh này cũng nổi da gà, hắn vội vàng nhìn khắp nơi.

Nhìn thấy phong cảnh xung quanh không có gì, chỉ thấy núi non, nghe tiếng nước chảy róc rách, giống như tiếng nhạc giao hưởng. Hắn nghe âm thanh quái dị như thế ở sau khe nước, ở gần Vô Căn Thảo phát ra, trong nội tâm khẽ động, hắn nhớ ở gần những kỳ hoa dị thảo đều có yêu thú, hắn không biết có phải là độc xà quái thú hay không, cũng không biết mình có thể đối phó hay không, nghĩ tới đây, hắn không dám do dự, trong con ngươi màu đen lúc này biến thành màu đỏ, trong ánh sáng đỏ, hoa văn như ẩn hiện, trong thời gian ngắn, liền tiến vào trạng thái kỳ dị.

Ở chung quanh, tất cả đều biến thành chậm lại, trong phương viên trăm trượng, tất cả chi tiết không có cái nào thoát khỏi ánh mắt của hắn, tiếng gió, tiếng nước, âm thanh côn trùng rả rích, âm thanh của chim bay, tiếng hít thở của dã thú, tất cả đều lọt vào tai Tiểu Báo Tử rất rõ ràng, trong nháy mắt này, Tiểu Báo Tử sinh ra một loại cảm giác thiên hạ vạn vật, đều nằm trong tay của hắn.

- Có gì đó kỳ quái!

Rốt cục, dưới nhãn lực biến thái của Tiểu Báo Tử, nơi phát ra âm thanh quái dị kia, đã xuất hiện trong tầm mắt của hắn.

- Là cá chạch?

Lần đầu tiên hắn nhìn thấy sinh vật giấu sau khe hở, Tiểu Báo Tử còn tưởng rằng là cá chạch hoặc rắn nước, nhưng nhìn kỹ thì không phải.

sinh vật này cũng không dài, chỉ khoảng ba mươi cm, đường kính của nó khoảng hai ba cm, giống như cá chạch, nhưng đó chỉ là hình thể mà thôi, đây là sinh vật kỳ quái, toàn thân được lân phiến màu đen bao phủ, lân phiến dày đặc rậm rạp, ở dưới ánh trăng, ẩn ẩn tản ra sáng bóng của kim loại, hắn nhìn thấy ở cổ sinh vật này có mang cá, thời điểm nó phát ra âm thanh, phần cổ vây cá cũng giãn ra, cái mang cá của nó mở ra, tạo thành hình dạng cái dù.

- Thì ra là tiểu quái vật, làm ta sợ nhảy dựng lên!

Nhìn thấy hình dáng của sinh vật này, tính cảnh giác của Tiểu Báo Tử hạ xuống rất nhiều, hắn quan sát, dù thứ này không phải cá chạch, nhưng cũng là một dạng giống cá chạch, thế giới này kỳ quái như thế, cá chạch ở đây không giống với cá chạch ở kiếp trước cũng không phải là chuyện gì kỳ quái, tối đa là nó có chút độc tính, loại sinh vật ở trong nước này, chỉ cần mình không xuống nước, dù độc tính có lớn hơn nữa, cũng không liên quan đến mình.

Nghĩ tới đây, hắn cũng yên lòng, lại nhìn xung quanh, quanh đây cũng không có sinh vật nào ngoài con cá này, quan sát một lúc không thấy có điều gì dị thường, hắn cũng yên lòng, nhảy xuống, đi về phía Vô Căn Thảo.

Ở đây có đến vài gốc Vô Căn Thảo, như vậy, bốn ngày còn lại, chỉ cần tìm được Lưu Ly Hoa, là hoàn thành nhiệm vụ.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

75. Chương 75: Hắc Viêm Hiện, Hỏa Chúng Xuất.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 75: Hắc Viêm hiện, hỏa chúng xuất.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Tâm tình của hắn rất tốt, hắn cũng không buông lỏng cảnh giác, đi vài bước đến bên cạnh Vô Căn Thảo, muốn thò tay hái, nhưng bàn tay vừa duỗi ra, liền gặp chuyện không may.

Thời điểm Tiểu Báo Tử tiến đến gần Vô Căn Thảo, sinh vật cổ quái ở dưới khe hở phát ra tiếng kêu chói tai, Tiểu Báo Tử cũng không để ý tới nó, chỉ xem nó như con lươn, dù nó có phát ra âm thanh lớn hơn nữa, cũng không thể làm gì mình được.

Nhưng mà, bàn tay của hắn còn chưa đụng tới Vô Căn Thảo, sinh vật kỳ quái trong khe hở đã từ trong đó xông ra, mở cái miệng rộng ra, cắn về phía Tiểu Báo Tử.

- Ta kháo!

Tiểu Báo Tử hú lên quái dị, bàn tay rút lại cực nhanh, tránh thoát cú đớp, dù có nghĩ thế nào thì hắn cũng không ngờ rằng chỉ là một con cá chạch nhỏ nhỏ lại có thể nhảy ra khỏi nước, hơn nữa tốc độ nhanh như vậy, lại nhảy cao như vậy, trọng yếu hơn là, thời điểm sinh vật kỳ lạ này nhảy ra, nó mở cái miệng ra thật lớn, làm cho Tiểu Báo Tử bị hù dọa.

Nó mà là cá chạch gì chứ, nó là phiên bản thu nhỏ của Dị Hình trong điện ảnh Hollywood thì có, trong nháy mắt há cái miệng ra, nó giống hệt Dị Hình trong điện ảnh ở kiếp trước hắn đã xem qua, lúc há miệng nó đã để lộ ra hàm răng lởm chởm, hàm răng này rất dọa người, răng của nó giống như lưỡi cưa vậy, mang theo một hào quang nhàn nhạt, Tiểu Báo Tử tin tưởng, chỉ cần bị còn quái vật này cắn một cái, chỉ sợ mình không chết cũng phải mất nửa của mạng.

Tiểu Báo Tử lui về sau, quái vật kia cắn hụt, thân thể uốn éo giữa không trung rơi xuống, dùng một góc độ khó tin chuyển hướng, bay về phía chân của Tiểu Báo Tử, lúc nó lao tới, thân thể giống uốn éo như rắn, nhanh như thiểm điện tấp vào chân của Tiểu Báo Tử.

- Khốn khiếp!

Tiểu Báo Tử đã động chân hỏa, hai tay nhấc lên, cầm hai chuôi phi đao đánh xuống.

Hai tiếng đình đình vang lên, hai chuôi phi đao đánh vào cái ót của sinh vật kỳ quái này, nhưng chỉ đánh ra hai đóa hoa lửa, ngăn cản được thể công của sinh vật kỳ quái, sau đó bắn ngược lại.

Nhìn thấy sinh vật cổ quái này dừng lại một lát, Tiểu Báo Tử nhanh chóng nhảy lên, vận dụng tâm pháp Nhạn Phù, nhảy lên cao ba bốn trượng, cơ hồ cũng lúc đó, sinh vật kia cũng nhảy lên, xẹt qua chân của Tiểu Báo Tử.

- Đúng là sinh vật cổ quái!

Tiểu Báo Tử vận dụng thiên cân trụ, rơi xuống, thuận thế lặn một vòng, hắn lặn lộn giống như con lật đật, hắn cũng không nhặt phi tiêu lên, mà thả người, nhảy đến bên cạnh khe đá, nhanh chóng hái mấy cây Vô Căn Thảo kia, không dám ở lâu, triển khai thân pháp, muốn thoát khỏi sinh vật cổ quái kia, nhưng mà, vào đúng thời điểm hắn vận dụng thân pháp, đột nhiên cảm giác được sau lưng mát lạnh, toàn bộ lỗ chân lông trong nháy mắt như muốn nổ tung.

- Không tốt!

Tiểu Báo Tử cả kinh, thân thể đánh về phía trước, hần ngã nhào lên mặt đất, cơ hồ trong nháy mắt hần bỏ nhào, hần cảm thấy một cỗ nhiệt lượng cực nóng xẹt qua đầu của hần.

- Đó là...

Hần bỏ nhào về phía trước, động tác của Tiểu Báo Tử không dừng lại, hần tiếp tục lăn như con lật đật, lăn ra mấy trượng bên ngoài, hần tìm cơ hội đứng dậy, rốt cuộc hần thấy rõ lúc hần định bỏ chạy đã xảy ra chuyện gì.

Hỏa diễm.

Hỏa diễm màu đen.

Đoàn hỏa diễm màu đen này xẹt qua hần bắn vào một gốc cây, gốc cây đang bị đốt cháy rất quỷ dị, một gốc cây vốn cao hơn mười trượng, lúc này chỉ còn lại một mét, mà đoàn hỏa diễm kia cũng từ từ nhỏ lại.

Quay đầu nhìn lại, hần nhìn thấy con cá chạch kia bất động, thân thể run nhè nhẹ, trong nội tâm Tiểu Báo Tử khê động, hần đã hiểu ra diễm mầu chột vừa rồi.

- Mẹ kiếp, con cá chạch này phun một đạo hỏa diễm cũng giống như lúc ta sử dụng Tam giới tiểu na di a, nội khí trong cơ thể hao hết, bộ dáng tinh thần nhân vong, vừa rồi lão tử không tránh kịp chắc đã không xong rồi.

Tiểu Báo Tử nhớ lại vừa rồi mình đã lăn vài vòng, sắc mặt liền rất khó coi, nói:

-Thừa dịp người bệnh, lấy mạng của người, ta không tin thân thể của người lại cứng rắn như vậy.

Hần đi tới, tay phải đưa vào bên hông, một đạo hào quang lóe lên, hần đã cầm Ô Kim đoản kiếm trong tay, chân phải đạp mạnh lên mặt đất, lao nhanh về phía con cá chạch cổ quái.

Đúng như Tiểu Báo Tử phóng đoán, vừa rồi đầu cá chạch cổ quái này truy đuổi Tiểu Báo Tử nên đã hao hết thể lực, sau đó bắn ra đạo hỏa diễm kia, toàn thân đã không còn lại chút khí lực nào, tuy quái vật này cổ quái, nhưng thân thể lại quá nhỏ, linh trí chưa mở ra, động tác vọt tới của Tiểu Báo Tử cũng rất nhanh, Ô Kim đoản kiếm trong tay chính là binh khí tùy thân của cường giả Bát phẩm Huyết Vô Nhai, dù thân thể của con cá này có cứng hơn nữa, thì dưới một kích toàn lực của Tiểu Báo Tử, cũng bị chém thành hai, thậm chí cơ hội phản ứng cũng không có.

Một kiếm chém xuống, trong lòng Tiểu Báo Tử hồi hộp, một kiếm này có cảm giác như đang dùng lợi khí của của Ô gia thiếu khí phổ chém đứt thanh sắt, tuy cũng là nhất đao lưỡng đoạn, nhưng lại không lưu loát, ầm ầm có một tia phản chấn.

- Cuối cùng là quái vật gì, sao mà cứng như vậy.

Phải biết rằng, Ô Kim đoản kiếm trong tay hần là một vũ khí thiên chuy bách luyện, so với cái gọi là thần binh lợi khí trong giang hồ còn sắc bén hơn nhiều, trước kia Tiểu Báo Tử đã thử qua, dùng kiếm này chém qua một thân cây thô to, dễ dàng như cắt đậu hủ, không có chút cảm giác phản chấn nào.

Nhưng chém lên thứ này không ngờ phải cố hết sức.

- Trách không được phi tiêu của lão tử không làm gì được nó, cường độ thân thể của nó, còn cứng rắn hơn Kim Tinh Thiết gáp nhiều lần.

Bất quá, dù thế nào, một kiếm này, đã chém xuống, hơn nữa đã chém nó thành hai nửa.

Cuối cùng Tiểu Báo Tử cũng yên tâm.

Nhưng mà, vào thời điểm hần yên tâm, dị biến nổi lên.

Trái tim đập rất mạnh.

- Không đúng, nguy hiểm vẫn chưa hết.

Một đạo lưu quang màu đen từ trong thi thể con cá chạch chui ra, phiêu du trong không trung, chớp động dưới ánh trăng sáng rõ.

- Đây là hỏa diễm?

Tiểu Báo Tử ngưng mắt nhìn lại, nhìn thấy một đoàn hỏa diễm màu đen đang phiêu phù trên không trung, đoàn hỏa diễm này không lớn, chỉ bằng hạt đậu nành, ngưng mà không tán, trừ hình dạng của nó là hỏa diễm ra, Tiểu Báo Tử không cảm nhận được chút nhiệt lượng nào từ nó.

Nhưng mà, Tiểu Báo Tử cũng không dám khinh thường, bây giờ không cảm thấy nhiệt lượng của nó, nhưng ở sâu trong đáy lòng, hắn cảm nhận được một sức uy hiếp rất lớn, nhìn đoàn hỏa diễm này thì thấy nó không lớn hơn hạt đậu, nhưng lực lượng của nó mang theo có tính hủy diệt.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

76. Chương 76: Thu Hoạch Thống Khổ! (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 76: Thu hoạch thống khổ! (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Tiểu Báo Tử lui hai bước, không nhìn thi thể cá chạch trên mặt đất, quay người lại muốn rời đi.

Chuyện quỷ dị xảy ra vào hôm nay đã quá nhiều rồi, những thứ xuất hiện trước mặt mình quá mức quỷ dị, hắn không phải không biết thi thể con cá chạch mà mình chém có giá trị cực lớn, nhưng đoàn hỏa diễm màu đen đã làm cho hắn chùn bước.

Lưu lại núi xanh, sợ gì không có củi đốt, những bảo bối như thế, chỉ cần giữ được tính mạng, sau này sẽ kiếm được, cho nên không cần vì lòng tham nhất thời mà ném tính mạng đi, cho dù có nhiều bảo bối hơn nữa cũng không có mạng dùng.

Cho nên, Tiểu Báo Tử quyết đoán rời đi.

Nhưng mà, hắn muốn rời đi, nhưng hình như đoàn hỏa diễm kia không cho hắn ý định này.

Lúc Tiểu Báo Tử nhìn thấy đoàn hỏa diễm kia cổ quái, hơn nữa quyết định rời đi, đồng thời bắt đầu rời đi, thời gian hắn quyết định rời đi diễn ra rất ngắn, chỉ là một cỗ ý niệm mà thôi, nhưng chính cái ý niệm này, đã làm cho đoàn hỏa diễm phản ứng, hô một cái, nó bay về phía Tiểu Báo Tử, bay rất nhanh, Tiểu Báo Tử muốn trốn, nhưng tốc độ không nhanh bằng nó, thậm chí cũng không linh hoạt bằng nó, hắn định vận dụng Tam giới tiểu na di, nhưng một kiếm kia đã làm tiêu hao hơn phân nửa nội khí của hắn, cho nên hắn không còn đủ nội khí để phát động Tam giới tiểu na di, cho nên, chỉ chớp động hai cái, đã bị đoàn hỏa diễm kia đuổi theo.

- Aaaa....

La lên đương nhiên là không có chuyện gì tốt lành cả.

Đoàn hỏa diễm kia vừa chạm đến làn da của Tiểu Báo Tử, Tiểu Báo Tử liền cảm nhận được một cỗ nhiệt khí cực nóng truyền khắp cơ thể của mình, nói cũng kỳ quái, sau khi đoàn nhiệt khí này tiến vào trong cơ thể, cũng không thiêu đốt như trong tưởng tượng của Tiểu Báo Tử, mà nó dung hợp với nội khí của Tiểu Báo Tử.

Nội khí Cửu Long Thần Hỏa và đoàn hỏa diễm này phân giải lẫn nhau, giống như một giọt nước dung nhập vào biển cả, rốt cuộc ai là giọt nước, ai là biển cả, hiện tại còn chưa biết được.

Nhưng chỉ có Tiểu Báo Tử là khổ sở.

Hỏa diễm màu đen dung hợp vào cơ thể, hóa thành một cỗ nhiệt lưu dung nhập vào bên trong nội khí Cửu Long Thần Hỏa.

Vừa nhìn là biết là chuyện tốt, là kỳ ngộ, giống như có ai đó vô duyên vô cớ tặng mình một năm trăm công lực, nhưng ít nhất uy lực của Cửu Long Thần Hỏa Công tăng lên rất nhiều.

Kỳ thật thì thế nào?

Tiểu Báo Tử đã sắp điên rồi.

Hoàn toàn điên rồi.

Chỉ cần nghĩ thử xem, nếu như bị một bình nước nóng sôi trào rót vào trong miệng, sau đó lại bị ép buộc nuốt xuống, còn có thể thanh tỉnh sao?

Đây là cảm giác gì?

Trên thực tế, thống khổ hiện giờ của Tiểu Báo Tử còn hơn cả việc uống nước sôi.

Mỗi tia nội khí lưu động trong cơ thể của hắn đều bị đốt cháy bùng bùng, với cường độ thân thể hiện tại của hắn, hắn không thể nào thừa nhận được lực lượng cường đại đến cực điểm này, nhưng mà, hắn may mắn không biết phương pháp thu cổ lực lượng này vào đan điền, nếu không, đan điền của hắn sẽ bị lực lượng này làm nổ tung, hiện tại không động tới nội khí đã thống khổ như vậy, nếu như hiện giờ động vào chúng, chẳng phải là muốn lấy mạng của hắn sao?

Trên thực tế, đoàn hỏa diễm này nhập thể, Tiểu Báo Tử cũng cảm nhận được tinh thần của mình đã bắt đầu thống khổ, ý thức cũng bắt đầu phiêu tán khỏi thân thể, lâm vào bóng tối.

Nói một cách thông thường, hắn bị thống khổ giày vò đến mức bất tỉnh.

Trên thực tế, hiện tại hắn bị trạng thái thống khổ này làm bất tỉnh, nhưng cũng bị thống khổ làm cho tỉnh lại, sau đó lại bất tỉnh, lại tỉnh, cứ liên tục như thế nhiều lần, tinh thần đã hoảng hốt, tuy hắn vẫn bảo lưu được một tia lý trí cuối cùng, khái niệm về thời gian của hắn đã phóng đại vô số lần, cho dù là một giây đồng hồ, cũng dài như cả đời.

- Cứ tiếp tục như vậy, ta sẽ chết mất!

Một tia lý trí cuối cùng nói cho hắn biết, nếu cứ tiếp tục như vậy, hắn nhất định sẽ bị cỗ hỏa diễm biến thái này nướng chết.

- Mẹ kiếp, chết thì chết, dù sao chết thêm một lần cũng không nhiều.

Tiểu Báo Tử cắn răng một cái, chuẩn bị đem nội khí đang phiêu tán thu vào trong đan điền, để cam đoan quá trình này không có sai sót, hắn còn vận dụng đôi mắt kỳ dị của mình.

- Ồ?

Sau khi hắn vận dụng đôi mắt đỏ, Tiểu Báo Tử cảm thấy nhiệt lượng trong cơ thể mình có dị động, sau đó là một loại kêu gọi kỳ quái.

Sau khi hắn mở đôi mắt kỳ dị ra, lúc hắn chưa quan sát tình hình trong cơ thể, đã cảm thấy nội khí bắt đầu di động, giống như bị cái gì hấp dẫn, bắt đầu di chuyển dọc theo kinh mạch lên đôi mắt của hắn.

Thống khổ trong kinh mạch lại bắt đầu xuất hiện, hắn không cách nào chống cự được, lại tiếp tục bắt đầu hôn mê và thanh tỉnh như trước.

Nhưng vào lúc này, nội khí vận hành trong cơ thể của hắn, hắn đã cảm nhận rõ ràng, nội khí trong cơ thể của hắn hiện giờ vận hành theo một lộ tuyến chưa từng có, tiến vào trong ánh mắt của hắn, hội tụ ở đó.

Nội khí toàn thân, tụ lại tại hai mắt, kinh mạch đã không còn cảm giác đau đớn và thống khổ như vừa rồi, thần trí của Tiểu Báo Tử đã thanh tỉnh, nhưng con mắt lại sưng lên, giống như có thứ gì đó muốn tuôn ra.

Lúc này, hai mắt của hắn, đã hoàn toàn biến thành màu hồng sắc trong suốt, đồng thời xuất hiện hoa văn, hắn nhìn thấy rất rõ ràng, không khí xung quanh đôi mắt bị nhiệt độ cường đại làm bốc hơi.

Lúc này, hắc đều nhìn không được, sau đó, cũng không mong có chuyện gì xảy ra, nội khí trong thân thể, giống như thủy triều dâng lên cao, hai mắt của hắc, lúc này như một cái đập lớn ngăn lại, sau mấy lần trùng kích thất bại, nội khí đi theo lộ tuyến cũ trở về kinh mạch, làm cho Tiểu Báo Tử tiếp tục nếm thử cảm giác dục tiên dục tử như vừa rồi.

Nhưng mà, sau khi nội khí trở về trong kinh mạch, cũng không dừng lại, nó vẫn lưu động trong kinh mạch, cuối cùng tụ lại ở đan điền.

Cho đến khi tất cả nội khí trở lại đan điền, Tiểu Báo Tử mới thở ra một hơi.

Trong đan điền, do có Cửu Long Thần Hỏa Công hình thành một dòng xoáy, mà bây giờ, ở trung tâm vòng xoáy, có một ít hỏa diễm màu đen, hoàn toàn khác với hỏa diễm mà hắc nhìn thấy, đoàn hỏa diễm này chỉ lớn khoảng hạt gạo, ở trong đan điền của Tiểu Báo Tử, như ẩn như hiện, nếu không quan sát cẩn thận, sẽ không nhìn ra.

Mà nội khí của hắc cũng sinh ra biến hóa, màu của nội khí Cửu Long Thần Hỏa Công vốn là kim hồng sắc, nhưng sau khi dung nhập hỏa diễm màu đen, đã sinh ra một ít biến hóa kỳ dị, kim hồng sắc đã ảm đạm đi một ít, ẩn ẩn lộ ra một tia màu đen, nhưng nếu không nhìn kỹ, sẽ không nhìn ra, trọng yếu nhất là, sau khi nội khí dung nhập hỏa diễm màu đen, Tiểu Báo Tử có cảm giác uy lực nội khí của mình gia tăng rất nhiều.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

77. Chương 77: Thu Hoạch Thống Khổ! (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 77: Thu hoạch thống khổ! (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Đương nhiên, đây chỉ là một ý niệm, bởi vì rất nhanh, cơ thể hắc lại cảm nhận được tra tấn thống khổ lại đến.

Hắc không biết, sinh vật kia thực sự không phải đang thủ hộ Vô Căn Thảo, nó chỉ vô tình phát hiện ra Vô Căn Thảo, mà Vô Căn Thảo sẽ mang lại cho nó một ít chỗ tốt, cho nên nó liền ở đây, không được mấy ngày, lại không ngờ đụng phải Tiểu Báo Tử.

Quái vật kia chính là một dị chủng Thái Cổ hồng hoang lưu lại, là hung vật nổi tiếng, tên là Thực Long Thu, vào thời điểm Thái Cổ, chuyên bắt rồng làm thức ăn, chính là khắc tinh của rồng, đáng người không lớn, lớn nhất cũng không đạt đến nửa mét, nhưng lân phiến trên người cực kỳ cứng rắn, đao thương bất nhập, nước lửa bất xâm, răng nanh trong miệng cực kỳ sắc bén, có thể dễ dàng xé rách lân phiến của rồng, chui vào trong bụng rồng, dùng huyết nhục của rồng làm thức ăn, đồng thời đẻ trứng trong bụng Long, mượn vô tận sinh khí trong cơ thể rồng dưỡng dục, ấp trứng ấu trùng của mình.

Nhưng mà, vài vạn năm nay, loài rồng đã sớm biến mất, làm cho Thực Long Thu cũng biến mất theo, chúng lợi hại thì lợi hại, nhưng điều kiện sinh tồn cực kỳ hà khắc, cũng chỉ ở trong bụng rồng, thì trứng mới có tỷ lệ sống sót cực cao, nếu đổi thành ấp trứng trong bụng sinh vật khác, không đợi đến lúc trứng được ấp ra, chỉ sợ sinh vật kia đã bị hút khô, mười không còn một, cho nên, sau khi loài rồng biến mất, Thực Long Thu cũng biến mất khỏi thiên địa.

Cũng không biết một đầu này xuất hiện từ đâu, nhưng lại bị Tiểu Báo Tử đụng phải, đương nhiên Tiểu Báo Tử cũng may mắn, tuy loài sinh vật này rất lợi hại, nhưng con hắc gặp được, chính là hậu đại may mắn sống sót của Thực Long Thu, do trên đời này đã không còn rồng xuất hiện, cho nên có thể nói gia hỏa

này rất khó lớn vì không đủ dinh dưỡng, uy lực mười phần, phát huy không đến một phần, linh trí cũng cực thấp, cho nên mới bị Tiểu Báo Tử tiêu diệt một cách dễ dàng.

Về phần hỏa diễm màu đen kia, chính là thần thông trời sinh của Thực Long Thu, cũng chính là kỳ vật trong thiên địa, chính là một loại huyền hỏa chỉ thai nghén ra trong cơ thể của Thực Long Thu, uy lực vô cùng, cũng vì thế, bởi vì nguyên nhân dinh dưỡng không đủ, uy lực cũng không đạt tới một phần trăm, trên thực tế, mà huyền hỏa trong cơ thể Thực Long Thu chỉ là tiểu hỏa mà thôi, cho nên đem hết toàn lực, cũng chỉ có thể phun ra một đoàn hỏa diễm có uy lực không lớn, hơn nữa làm cho nó kiệt sức, trên thực tế, nếu như nó không phun ra huyền hỏa, có thể hiện giờ, Tiểu Báo Tử đã bỏ chạy rồi.

Cái này gọi là đi sai một nước, thua cả ván cờ.

Đây là dã ngoại hoang vu, Tiểu Báo Tử hôn mê suốt một đêm, nếu không phải hấp thu hỏa diễm, sớm đã bị dã thú ăn thịt rồi, do hấp thu hỏa diễm đó, hơn nữa có một bộ phận năng lượng huyền hỏa dung nhập vào thể nội của hắn, bởi vậy, trên người của hắn phát ra hơi nóng của huyền hỏa, làm cho dã thú không dám đến gần.

- Nhân họa đắc phúc, hay là nói họa vô đơn chí?

Tiểu Báo Tử từ từ mở mắt, nhìn thấy ánh mặt trời đã lên cao hơn ngọn cây, hắn nằm không nhúc nhích, thật lâu không nói.

Không phải hắn không muốn động, mà là hơi động dậy một chút, toàn thân có cảm giác như bị xé rách.

Ngày hôm qua thân thể của hắn bốc cháy như một bó đuốc, đại thương nguyên khí, tuy hôm nay hắn tỉnh lại, phát hiện kinh mạch của mình không hao tổn nghiêm trọng lắm, nhưng đau đớn kịch liệt vẫn không biến mất, ngược lại khi kinh mạch phục hồi như cũ, cảm giác đau đớn rất rõ ràng.

Tuy thời tiết rất tốt, nhưng đây là khu rừng rậm âm u, nước mưa tích lại hôm qua vẫn còn, hiện giờ Tiểu Báo Tử đang nằm trong nước bùn, thời điểm hôn mê, ngược lại không biết gì, hiện tại tỉnh lại, hắn cảm thấy kinh mạch toàn thân ngoài đau đớn ra, nước bùn xung quanh làm hắn rét lạnh, trong ngoài khó chịu, cảm giác này, không thể dùng lời lẽ bình thường để diễn tả được.

Hiện tại Tiểu Báo Tử chết lặng, các cơ trên mặt run rẩy.

- Ném trái trong khổ đau, mới là nhân thượng nhân, ta ăn khổ nhiều như vậy, nếu trong tương lai không thể trở thành nhân thượng nhân, thì lão thiên gia bị mù mắt rồi.

Tiểu Báo Tử cười hắc hắc, trong cổ họng phát ra từng âm thanh kỳ quái.

Bỗng nhiên, hắn hét lớn một tiếng, thân hình nằm trên mặt đất đứng thẳng dậy, đứng trên mặt đất.

- Aaaaa...

Hình như vừa rồi dùng sức quá mạnh, Tiểu Báo Tử hét dài một tiếng, sau đó, thân thể cứng ngắc, đi về phía trước hai bước.

- Kinh mạch bị hao tổn không nghiêm trọng lắm, nội khí cũng khôi phục được khá khá, trong đan điền có nhiều thứ cổ quái, nhưng hình như không làm hại đến ta.

Cơ mặt của Tiểu Báo Tử run rẩy, bỗng nhiên, hắn nghĩ đến cái gì đó, sau đó cường ngạnh vận nội khí, lập tức, nội khí Cửu Long Thân Hỏa vận hành trong kinh mạch.

- Ah, ah, ah, ah, ah...

Nội khí vận hành trong cơ thể thời gian một chén trà, Tiểu Báo Tử cũng “Ah” cạn thời gian một chén trà, sau khi vận hành nội khí toàn thân, cơ mặt của hắn thoát khỏi trạng thái cứng ngắc, dần dần khôi phục bình thường.

Nói cũng kỳ quái, lúc này, nội khí vận chuyển, năng lượng hỏa diễm màu đen dung hợp với nội khí không còn thiêu đốt như ngày hôm qua, trái lại, nó làm kinh mạch trong cơ thể Tiểu Báo Tử thoải mái, tiêu trừ đau đớn cho Tiểu Báo Tử.

- Cái gọi là khổ tận cam lai, có lẽ chính là để hình dung ta lúc này.

Thống khổ vẫn chưa tiêu trừ toàn bộ, nhưng hiện tại cũng không hề ảnh hưởng đến sự vui sướng của Tiểu Báo Tử.

Hắn trời sinh là người lạc quan, cũng không có thói quen oán trời trách đất, trong tư tưởng của hắn, sở dĩ hôm qua chịu khổ nhiều như vậy, chẳng qua là do mình không may, người ta thì bị chém thành hai đoạn, còn bề ngoài của mình thì rất tốt, cho nên cũng không oán hận gì, cho dù lúc đó hắn đau đớn cực độ, nhưng hắn chỉ phiền muộn tự giễu mà thôi.

Hiện tại đau đớn đã giảm, tâm tình đương nhiên rất tốt.

Quay đầu nhìn sang, thi thể của con cá trạch hôm qua vẫn còn nằm yên ở chỗ cũ, liền trực tiếp đi qua.

- Quái vật kia có thể chống lại phi tiêu của ta công kích, nếu không phải Ô Kim đoản kiếm trong tay của ta là thần binh lợi khí, nói không chừng ta không thể giết nó, điều này nói rõ tầng lân phiến bên ngoài của nó rất cứng rắn, không lột ra thì uống phí quá.

Nghĩ là làm, dù sao con cá chạch này đã bị hắn chém thành hai đoạn, ngoài bùn đất ở chỗ hắn chém ra, hắn đưa tay vuốt vài cái, trên mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn.

- Ân, đúng là không tồi, xem ra rất rắn chắc!

Lại nhìn thịt của con cá chạch sau khi bị lột da, trong bụng đang đói cồn cào, cắn cứ vào nguyên tắc không được lãng phí, Tiểu Báo Tử đã đốt một đồng lửa, sau khi làm sạch con cá chạch thì hắn liền nướng nó.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

78. Chương 78: Phúc Họa Đan Xen, Đôi Mắt Đỏ Tiến Hóa Lần Thứ Nhất. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 78: Phúc họa đan xen, đôi mắt đỏ tiến hóa lần thứ nhất. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Tuy con cá trạch này rất hung hãn, nhưng mùi vị đúng là không tệ, non mịn tươi ngon, còn mang theo một mùi thơm lạ lùng, sau khi ăn vào bụng, hắn cảm thấy có một cỗ nhiệt lượng dung nhập vào trong đan điền, làm cho đoàn hỏa diễm màu đen hoạt bát hơn không ít.

Tuy con cá chạch không lớn, Tiểu Báo Tử chỉ ăn hai ba ngụm là hết, bất quá cũng làm hắn no được ba phần, gặm hết miếng cuối cùng, đôi mắt của Tiểu Báo Tử trong mong nhìn bốn phía, muốn nhìn xem chung quanh có loài dã thú nào nữa hay không, đáng tiếc, đêm qua, dã thú ở vài dặm quanh đây, tất cả đều bị nhiệt độ nóng bức của huyền hỏa dọa chạy, trừ một ít cỏ thụ rêu xanh ra, còn có con vật sống nào nữa sao?

- Chờ ta nghỉ ngơi một lát, sau đó rời khỏi nơi quái quỷ này rồi nói sau.

Tiểu Báo Tử ngẫm lại, liền từ bỏ ý niệm tìm kiếm thức ăn trong đầu, mắt nhìn qua, hắn nhìn cái đầu lâu của con cá chạch mình vừa ăn.

Cái đầu lâu này vốn cùng sống lưng hợp lại thành một, nhưng đã bị Tiểu Báo Tử chém thành hai nửa, lại bị nướng trong thời gian ngắn, cho nên đã rơi ra, hơn nữa hôm qua Tiểu Báo Tử nhìn thấy con cá chạch mổ miệng ra, nhìn thấy răng nhọn nên còn sợ hãi, cho nên vừa rồi hắn không ăn đầu cá, cho nên hiện tại, cái đầu cá đã nướng chín vẫn nằm trên mặt đất.

- Ta muốn nhìn xem hàm răng của người sắp xếp như thế nào.

Tiểu Báo Tử thuận tay đem cái đầu này cầm lên, nhẹ nhàng mở miệng nó ra.

Khá lắm, vừa mở ra, đã làm cho hắn giật mình, tuy đã bị nướng qua một lần, nhưng cũng không làm cho mấy cái răng của nó bị gì, răng của nó vẫn tăn ra hàn quang, làm cho da đầu người nhìn thấy run lên.

Không chỉ hàm răng, đầu lâu của nó, trải qua thời gian nướng vừa rồi, hình như chỉ có tác dụng với da thịt của nó, đầu lâu vẫn cứng rắn như trước, Tiểu Báo Tử thử dùng sức xoa bóp, nhưng đầu lâu vẫn không nứt mẻ gì, thậm chí còn truyền ra lực phản chấn.

- Có lẽ tương lai còn hữu dụng, giữ lại!

Tiểu Báo Tử ngẫm lại, cũng không ném đầu lâu đi, ngược lại thu nó vào.

- Cũng đã nghỉ được một lúc, nên làm việc!

Tiểu Báo Tử vận Cửu Long Thần Hỏa Công, dùng nhiệt lượng Cửu Long Thần Hỏa Công làm nước bùn bốc hơi, sau đó vỗ vỗ bùn đất trên người, phỉu mông hai cái, hắn quay đầu nhìn chung quanh, đêm qua, hắn vì tránh mưa, cho nên chạy thẳng đến khu rừng thưa này, cũng không phân biệt phương hướng, hiện tại hắn không biết mình ở nơi nào.

Rơi vào đường cùng, hắn đành phải lựa chọn một phương hướng, một mực đi về phía trước, nhưng chưa đi được vài bước, liền cảm thấy tình huống có chút không đúng.

Càng đi về phía trước, cây cối rất thưa thớt, mà mặt đất dưới chân càng ngày càng lầy lội, rốt cục, hắn đi đến một nơi trống trải, nhìn không được phát ra một tiếng chirr mắng.

Đầm lầy, không ngờ hắn đi vào đầm lầy.

Trước kia, hắn đi đến tận cùng của dòng suối thì gặp đầm lầy, không thể tưởng được đi cả buổi, lại đi trở về, hơn nữa, rất rõ ràng, hắn chạy như điên trong cơn mưa, hắn lại chạy đến một mặt khác của đầm lầy.

Lúc này, mặt trời đã lên cao, đầm lầy thượng diện tràn ngập sương mù bắt đầu đầm đặc, cho dù là hiện tại, hắn chỉ ở biên giới, cũng có thể ngửi thấy mùi tanh.

Nơi này, chính là giao giới của rừng rậm và đầm lầy, dưới mặt đất là bùn xốp, người đạp vào, liền lâm vào bùn lầy, không thể tự thoát ra được, cây rừng chung quanh rất thưa thớt, con đường phía trước khó thông, đưa mắt nhìn lại, đều là đồng cỏ và sương mù, dưới ánh mặt trời, từng làn sương trắng, từ dưới đất bay lên, tăn ra mùi hôi thối nhàn nhạt, trạng thái thân thể của hắn vốn không tốt lắm, hiện tại lại không để ý hít nhiều độc khí như vậy, hắn cảm thấy chóng mặt, lơ đãng, phải tìm một điểm tựa mới không ngã xuống đất.

- Như vậy không được, phải nhanh chóng rời khỏi nơi quỷ quái này.

Tiểu Báo Tử vô ý thức nhấc chân lên, bất đắc dĩ phát hiện, trong lúc lơ đãng, mình đã chìm một nửa vào trong bùn lầy.

- Đáng chết!

Tiểu Báo Tử thảm mắng một tiếng, cường ngạnh vận tâm pháp Nhạn Phù, hắn muốn thân thể thoát ra khỏi bùn lầy, lại hít sâu một hơi, thân hình vận vẹo, giống như linh vượn, nhảy lên một thân cây gần đó, sau đó tìm một nhánh cây trắng kiện ngồi xếp bằng xuống.

- Ân, chính là nơi này đi, khôi phục thể lực rồi nói sau.

Tiểu Báo Tử xếp bằng ở trên nhánh cây, tĩnh tâm điều tức, nhưng ở nơi tràn ngập độc khí như thế này, hắn không dám tu luyện, điều tức như vậy, hắn muốn khôi phục thể lực mà thôi.

Qua thời gian uống cạn một chén trà, hắn khôi phục lại khí lực, muốn theo hướng cũ rời đi, chuẩn bị tìm con đường trở về.

Còn chưa đứng dậy, dưới chân truyền đến âm thanh xiii cổ quái, quay đầu nhìn xuống, Tiểu Báo Tử cả kinh một lát, ở dưới cây, không biết từ lúc nào, đã có một con bạch lân đại mãng chiếm cứ, chiều cao hơn một trượng, đưa mắt nhìn lên, đôi mắt trong suốt thuần một màu vàng, phun cái lưỡi đỏ như máu ra, nhìn chằm chằm vào hắn.

Ồ, sao con rắn này lại quen thuộc như thế?

Tiểu Báo Tử hơi sững sờ, sau đó, thành linh mắng một tiếng, đầu Bạch lân đại mãng này không phải là con mình gặp lúc đuổi theo con lợn rừng hay sao?

Đúng là nhân sinh thật khéo đùa mà.

Chuyện này, Tiểu Báo Tử không dám động, dù sao hắn cũng xuất thân trên núi, cũng là thợ săn trong nhà, đương nhiên biết rõ, dưới loại tình huống này không được lộn xộn, bởi vì người khế động, con rắn sẽ phát động công kích, loại công kích này là trí mạng nhất, nếu là lúc bình thường, hắn sẽ không e ngại như thế, nhưng bây giờ, tình huống thân thể của hắn, hắn không còn bao nhiêu sức lực a.

Cho nên Tiểu Báo Tử không dám động, không chỉ không động đây, ánh mắt còn phải nhìn chăm chăm vào đôi mắt màu vàng của con rắn, không hề nhượng bộ chút nào.

Một người một xà đối mắt với nhau suốt nửa canh giờ, con rắn kia hình như nghĩ người trước mặt không dễ chọc, ánh sáng hung tinh trong mắt dần dần rút đi, thân thể cũng từ từ mở ra, hình như muốn thối lui.

Trong nội tâm của Tiểu Báo Tử thầm buông lỏng một hơi, nhưng mà cũng không dám biểu hiện buông lỏng này ra, mà nhìn chăm chăm vào con rắn kia, đột nhiên sau đó, một tiếng xé gió từ trên đỉnh đầu phát ra, nhìn thấy một bóng đen từ không trung lướt xuống.

- Ứng?

Tiểu Báo Tử cả kinh thật lớn, hắn nhìn thấy một con hắc ưng từ trên không trung hạ xuống, dùng đôi vuốt của mình chọc vào thân thể vừa mới mở ra của Bạch lân đại mãng.

Bạch lân đại mãng uốn éo thân thể thật mạnh, thân thể lại cuộn lại như trước, nhưng đáng tiếc là đã trễ rồi, trong nháy mắt nó mở thân thể ra, hắc ưng đã dùng một vuốt chọc trúng bộ vị trọng yếu của nó, dù bạch lân của nó rất dày, nhưng dưới móng vuốt sắc bén của hắc ưng liền hiện ra sau cái rãnh máu, nội tạng trong bụng cũng tuôn ra.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

79. Chương 79: Phúc Họa Đan Xen, Đôi Mắt Đỏ Tiến Hóa Lần Thứ Nhất (trung)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 79: Phúc họa đan xen, đôi mắt đỏ tiến hóa lần thứ nhất (Trung)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Bạch lân đại mãng tựa hồ biết rõ mình không thể may mắn thoát khỏi, nên đã kích phát hung tính của nó, cũng không để ý thương thế của bản thân, thừa dịp hai móng vuốt của hắc ưng còn chưa thu hồi, cho nên trói hai chân của nó, sau đó há miệng, có hai chất dịch màu xanh lá từ răng nanh của nó tràn ra, trực tiếp phun lên người con chim ưng.

Cũng không biết đầu rắn này là dị chủng gì, nọc độc của nó đúng là lợi hại, người hắc ưng hơi dính một chút, trên người của hắc ưng toát ra một làn khói trắng, một đám lông vũ và da thịt bị ăn mòn, sâu nhìn thấy xương

Hắc ưng bị đau, đôi móng vuốt sắc bén cảnh dùng hết sức, thời điểm bạch lân đại mãng cuộn người được một nửa, rốt cục nó cũng đem bạch lân đại mãng xé thành hai đoạn, hai đoạn thân rắn, sau khi vụn vụn

run rẩy trên mặt đất một thời gian ngắn, liền không còn động tĩnh gì nữa, lại nhìn hắc ưng, con rắn giãy chết, thì độc dịch tổn thương trên người của nó càng ngày càng nặng, nó nhảy lên mặt đất vài cái, hướng về thi thể quái xà bị xé thành hai đoạn, dùng cái mỏ ưng như móc câu của nó mổ cái gì đó trên người con rắn, nhưng mà, nó vừa mới mổ thủng cái bụng của con rắn, thân thể của nó lật ngang, té lên mặt đất.

Đây chính là cục diện lưỡng bại câu thương, đồng quy vu tận.

- Không ngờ ta lại làm ngư ông, đúng là không còn thiên lý a!

Tiểu Báo Tử dùng vẻ mặt cổ quái nhảy từ trên cây xuống, hần bước tới bên cạnh xác rắn, nhìn bộ vị con hắc ưng sắp chết mổ ra từ con rắn.

- Túi mật rắn, đúng là thứ tốt a.

Hai ngón tay của Tiểu Báo Tử tìm tòi trong bụng rắn, móc ra, cầm trong tay túi mật rắn còn nóng, cái túi mật này lớn nhỏ bằng một quả trứng bồ câu, hiện lên màu tím đen, tản ra một chút mùi tanh, Tiểu Báo Tử không chút nghĩ ngợi, liền ném túi mật rắn này vào miệng.

Túi mật rắn có tác dụng làm sáng mắt.

Từ khi hần phát hiện con mắt của mình có xu hướng phát triển như Sharigan* (Tà Luân Nhân - xem truyện Naruto), Tiểu Báo Tử liền chú ý, tuy không biết phương pháp rèn luyện, nhưng đạo lý ăn túi mật rắn làm sáng mắt hần cũng biết, thời điểm ở nhà, hần không ít lần lên núi tìm rắn, giết rắn, ăn sống túi mật rắn, cho dù không cảm thấy hiệu quả đặc thì gì, nhưng cũng không có chỗ hỏng gì, cho nên hần giết rắn lấy mật rất thuần thực, dù túi mật của con rắn này lớn hơn những túi mật mà hần ăn trước kia, nhưng hiệu quả lại không có gì khác nhau cả, cho nên động tác của hần rất lưu loát, trực tiếp nuốt mật rắn vào.

Sau khi nuốt túi mật, Tiểu Báo Tử liền đánh chủ ý lên thi thể của con rắn và con hắc ưng.

Rắn làm súp, ưng làm thịt a.

Dù là ưng hay là xà, chuyện đầu tiên hần làm đó chính là ăn chúng.

Phải biết rằng, vừa rồi hần ăn con cá chạch kia, hần vẫn còn chưa no bụng đâu.

- Ô, đây là cái gì?

Vào lúc Tiểu Báo Tử đi đến nơi thi thể hắc ưng và rắn quấn vào nhau, thời điểm chuẩn bị bắt đi, trong lúc vô tình phát hiện trong đầu rắn có hào quang chớp động.

Chuyện này thập phần quái dị, thân rắn đã bị cắt thành hai đoạn, ngay cả bụng cũng bị đứt làm hai, cho nên đầu rắn không bị tổn thương gì, thập phần nguyên vẹn, trong miệng của nó vẫn còn ngậm một khối thịt ưng, nó đã chết thì làm sao có hào quang.

- Trong ánh mắt?

Liếc mắt nhìn lại, Tiểu Báo Tử xác định, tia sáng này phát ra từ trong ánh mắt của con rắn, hần quan sát kỹ càng, lúc này hần mới phát hiện, ánh mắt của nó phản chiếu ánh trăng, ánh trăng xuyên thấu qua mắt rắn, phản xạ lại ánh màu quang màu đỏ.

- Thú vị!

Trong nội tâm Tiểu Báo Tử khẽ động, tia sáng này cũng không phải là từ mắt rắn phản xạ lại, hần lật đầu rắn qua một bên, cũng không khách khí, vung kiếm chém xuống, phân đầu rắn thành hai nửa.

Sau khi phân đầu rắn thành hai, ánh sáng màu đỏ phát ra từ trong đầu của nó.

- Nội đan? Con rắn này đúng là không may mà, sắp trở thành yêu quái rồi.

Tiểu Báo Tử thầm hít một hơi, hần biết rõ hôm nay mình đã gặp may.

Con rắn này có nội đan, như vậy, con hắc ưng này thì sao?

Tiểu Báo Tử cũng không khách khí đi đến bên cạnh xác con hắc ưng, trực tiếp mổ thân thể của nó ra, dùng Ô Kim kiếm mổ xác ưng ra, đồng dạng, trong đầu của hắc ưng, tìm được một khối nội đan màu xanh.

Hai khóa nội đan này cũng không lớn, cũng không lớn hơn hạt đậu nành là bao nhiêu, nhưng Tiểu Báo Tử lại biết rõ, nếu đem hai khóa nội đan này đi bán, ít nhất cũng có thể bán hơn vạn lượng bạc.

- Mãng Thương Sơn này đúng như trong truyền thuyết, kỳ trân dị bảo có vô số a, đáng tiếc, người có thể đi vào quá ít.

Cất kỹ hai khóa nội đan này, trong nội tâm Tiểu Báo Tử âm thầm cảm khái, đứng dậy chuẩn bị đi làm thịt con hắc ưng và con rắn này, thì trong đan điền của hắn xuất hiện một dòng khí nóng, bay thẳng lên hai mắt.

- Ách, aaaaa...

Lập tức, Tiểu Báo Tử cảm giác được đôi mắt của mình không còn nhìn thấy gì nữa, đôi mắt giống như đang bị thiêu đốt, hai tay che con mắt lại, cúi người ngồi xuống,

- Hô, hô, hô!

Hắn cũng không để ý đây là khu vực biên giới của đầm lầy, miệng hắn mở lớn hít mùi hôi tanh vào, cường ép làm cho tâm thần của mình tỉnh táo lại.

- Túi mật rắn, là túi mật rắn vừa rồi, chẳng lẽ cái túi mật rắn này có độc sao?

Không nghĩ nhiều, Tiểu Báo Tử ngay lập tức xác định được nguyên nhân gây ra chuyện này, rất rõ ràng, tai họa gây ra chuyện này chính là túi mật rắn hắn vừa ăn, trong nội tâm âm thầm hối hận, nơi này là chỗ sâu trong Mãng Thương Sơn, cũng không phải như nhà của mình, tuy rắn ở gần nhà mình có độc, nhưng cũng là một ít rắn đất bình thường, rắn độc ở đó, làm sao mà so sánh được với rắn trong Mãng Thương Sơn được chứ, cũng không biết có phải hắn bị ám đầu hay không, liên tục nói ra, tính sai, tính sai.

Trong nội tâm Tiểu Báo Tử âm thầm hối hận, không dám khinh thường, luyện vận nội khí Cửu Long Thần Hỏa lên, muốn hóa giải độc tính trong cơ thể.

Khi hắn vận nội khí Cửu Long Thần Hỏa, Tiểu Báo Tử liền cảm thấy có chút không đúng, nội khí của Cửu Long Thần Hỏa, không có chút tác dụng nào với độc tính trong hai mắt của hắn, thậm chí còn trợ giúp, nhưng chỉ mấy hơi sau, nội khí cực nóng cũng tiến vào trong đôi mắt của hắn, làm cho đôi mắt của hắn càng thêm đau đớn, sau đó, hai tay bịt mắt của hắn cũng phải bỏ ra, bởi vì hắn cũng cảm giác được, hai tay che mắt của hắn giống như bị lửa đốt cháy.

- Ta... Ta không bị mù?

Lúc lấy hai tay ra, cảnh tượng chung quanh lại hiện ra trước mắt của hắn, nhìn về phía trên, tất cả đều rất bình thường, trừ một việc, hắn nhìn thấy trong thiên địa có một tầng huyết ảnh nhàn nhạt.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

80. Chương 80: Phúc Họa Đan Xen, Đôi Mắt Đỏ Tiến Hóa Lần Thứ Nhất (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 80: Phúc họa đan xen, đôi mắt đỏ tiến hóa lần thứ nhất (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Đây là... Chuyện gì đang xảy ra?

Sau khi xác định mình sẽ không bị mù, tâm thần của Tiểu Báo Tử đã buông lỏng.

Một mảnh huyết ảnh nhàn nhạt trong thiên địa, bao phủ phương viên mắt ngàn mét xung quanh, làm cho phạm vi tầm mắt của hắn rõ ràng hơn rất nhiều.

Tiểu Báo Tử lập tức hiểu ra, đôi mắt cổ quái của chính mình, lúc ở trong trạng thái này, thị giác của hắn sẽ nhìn được ba trăm sáu mươi độ, chỉ trong lúc này, phạm vi tầm mắt của hắn khuếch trương đến phạm vi ngàn dặm, nói cách khác, phạm vi quan sát tăng lên thật lớn.

- Là công hiệu của túi mật rắn?

Trong nội tâm của Tiểu Báo Tử âm thầm phỏng đoán, nhưng mà, vừa rồi hai bàn tay cảm thấy đau đớn là gì?

Cúi đầu xuống, Tiểu Báo Tử đưa mắt nhìn hai bàn tay của mình.

- Không thể nào?

Hai tay của hắn, đã cháy thành một mảnh, vừa nhìn là biết rõ bị lửa cháy, có những chỗ bị đốt cháy sâu đến thấy xương, vừa rồi tâm tình kích động quá độ, cho nên không để ý, hiện tại nhìn lại, hắn liền cảm thấy vô cùng đau đớn.

- Tì!

Tiểu Báo Tử hít một hơi thật sâu, cố nén đau nhức kịch liệt xuống, trong đầu bắt đầu tái hiện những chuyện vừa xảy ra trên người của mình..

Một cổ nhiệt lưu, thì ra đây chính là thứ ngay từ đầu Tiểu Báo Tử cho rằng là “Độc tính”, hiện tại xem ra, đó là được tính của túi mật rắn, chúng phóng trực tiếp lên đôi mắt của mình, sau khi được tính phóng thẳng lên mắt của mình, hắn cảm giác được đôi mắt của mình bị một cổ lực lượng cường đại xé rách, sinh ra đau đớn kịch liệt, cảm giác như bị xé rách cũng sinh ra, trong mắt của mình, hình như vừa rồi có thứ gì đó bị được tính bị phá tan, sau đó, tròng mắt của hắn bị hơi nóng đốt cháy.

Híp mắt, hình như Tiểu Báo Tử đã ý thức được cái gì đó, bắt đầu xem xét nội khí của mình.

- Quả là thế a!

Cảm giác được nội khí trong cơ thể của mình không còn lại bao nhiêu, Tiểu Báo Tử từ từ híp mắt lại, bắt đầu cố gắng vận dụng trạng thái vừa rồi,

- Ánh mắt của ta, có lẽ đã triết xuất nội khí trong cơ thể của ta, phóng xuất ra, ta nên sớm phát hiện mới đúng, đêm qua, thời điểm ta mở mắt, đã phát hiện có chuyện xảy ra, nhưng lúc đó quá thống khổ, cho nên ta không quá mức để ý mà thôi, vừa rồi nội khí trong cơ thể ta đã vận hành theo theo lộ tuyến của nhiệt lưu sao? Ta tu luyện chính là Cửu Long thần Hỏa Kinh, nội khí mang theo Hỏa thuộc tính cường liệt, cho nên, sau khi bị đôi mắt chiết xuất, ánh mắt dung nhập hơi nóng, may mắn ta tuổi còn nhỏ, tu vi nội khí không bao nhiêu, nếu không, đôi tay này đã bị phế!

Nhìn thấy đôi tay bị đốt cháy khét lẹt, khóe miệng của Tiểu Báo Tử nhếch lên.

- Vừa rồi không chỉ có được tính của túi mật rắn, được tính của các túi mật rắn ta ăn trước kia, bị được tính của con bạch lân đại mãng này kích phát, tiến vào trong mắt của ta, cho nên mới đột phá, nói cách khác...

Nghĩ tới đây, Tiểu Báo Tử tập trung tinh thần vào trong đôi mắt, sau đó, hắn bắt đầu cảm giác đôi mắt của mình bắt đầu xoay tròn, theo đồng tử xoay tròn, điều động nội khí Cửu Long Thần Hỏa trong cơ thể, giống như được tính vừa rồi, tụ thành một cổ, hướng về hai mắt, về sau, Tiểu Báo Tử cảm thấy hai mắt nóng lên, bỗng nhiên nội khí trong cơ thể vừa tụ tập đã biến mất, biến mất không còn bóng dáng tăm hơi, giống như nó không còn tồn tại, cơ hồ cùng lúc đó, hắn ngưng mắt nhìn chăm chú lên một điểm, nhìn chăm chăm vào một gốc cây, bỗng nhiên xuất hiện một đoàn hỏa diễm sáng ngời, trong thời gian ngắn, đã bao phủ toàn bộ cái cây, sau đó hỏa diễm thiêu đốt, đem một cây to trong bùn đất lấy lợi đốt cháy thành một cái hố, sau đó biến mất.

- Cái mẹ nó, thật sự biến thành Sharingan!

Khóe miệng của Tiểu Báo Tử nhếch lên, chột trâm tư, nói:

- Công dụng của đôi mắt này quá quý dị, trừ mở rộng tầm mắt, thị lực tăng lên, nội khí tăng lên, trừ lực khổng chế ra, còn có thể chiết xuất nội khí, thông qua hai mắt phóng xuất ra ngoài, ta tu luyện chính là Cửu Long Thần Hỏa Công, cho nên, sau khi chiết xuất nội khí, có được cái hiệu quả này, nếu sau này ta tu luyện nội khí Hàn hệ, nói không chừng cũng có thể dùng, bắn đi ra ngoài sẽ đông cứng gốc cây, mẹ nó, thế giới này đúng là quá cổ quái, chẳng lẽ có siêu năng lực sao? Không đúng, đây không phải siêu năng lực, nếu như không có nội khí, tôi đã cũng chỉ gia tăng thị lực mạnh hơn người khác mà thôi!

Trong nội tâm Tiểu Báo Tử âm thầm suy nghĩ, đối với biến hóa của hai mắt, hắn không có nhiều kinh dị, dù sao, thế giới này đã làm cho hắn quá nhiều kinh hãi, không nói những loại võ công thần kỳ kia, lúc trước Huyết Vô Nhai đã lợi dụng Huyết Diễm Chân Cương hóa thành huyết quang bay trên bầu trời đã vượt qua tưởng tượng của hắn, hiện tại con mắt có công năng lớn một chút, cũng không có gì lớn.

Hắn cho đôi mắt biến thành trạng thái bình thường, toàn thân Tiểu Báo Tử thoát lực ngồi xuống.

- Có đôi mắt này rất tốt, nhưng gánh nặng mà cơ thể phải thừa nhận quá lớn, tuy thả hỏa diễm ra từ đôi mắt rất đặc biệt, nhưng muốn điều động nội khí trong cơ thể cũng phải mất một thời gian ngắn chuẩn bị, còn cần tập trung tinh thần, tốc độ phát động quá chậm, bằng không thì, dùng nó để ám sát Huyết Vô Nhai cũng không tệ, đáng tiếc!

Bỗng nhiên, hắn nghĩ ra một cái gì đó, sắc mặt biến đổi khó nhìn, nói:

- Mẹ kiếp, chẳng lẽ con mắt của ta giống như Mangekyou Sharingan trong Naruto sao? Tuy nhiên rất uy phong, nhưng sẽ làm đôi mắt bị thương a, nếu sử dụng trong thời gian dài, đôi mắt sẽ bị mù, khi đó được không bù nổi mất!

Nghĩ đến đây, Tiểu Báo Tử cảm thấy mất hứng, nhìn thì thể hắc ưng và bạch lân đại mãng, hắn cũng không còn hứng thú, mà mùi huyết tinh đậm đặc ở nơi này đã thu hút một dã thú đến đây, hắn không dám trì hoãn nữa, sau khi nội khí và thể lực khôi phục một chút, hắn nhanh chóng đi theo con đường cũ để tìm đường trở về.

Lần này vận khí của hắn không tệ, tránh quá trình mò mẫm, hắn phát hiện tung tích của Lưu Ly Hoa, kể từ đó, nhiệm vụ năm ngày mà Huyết Vô Nhai giao cho, hắn đã hoàn thành trong ngày hôm sau.

- Không ngờ so với tưởng tượng của ta còn nhanh hơn, vận khí của người đúng là không tệ!

Nhìn thấy Tiểu Báo Tử vào giữa trưa ngày thứ ba đã đem ba loại dược liệu vào trong tuyệt cốc, Huyết Vô Nhai cảm thấy kinh ngạc, nhưng cũng không ngoài ý muốn, nói:

- Tay người bị sao thế?

- Ah, xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, vào lúc hai Lưu Ly Hoa, gặp phải một con quái vật biết phun lửa, tự biến thành như vậy!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

81. Chương 81: Tính Toán Tất Cả Trong Mười Ngày. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 81: Tính toán tất cả trong mười ngày. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Tiểu Báo Tử hơi hột nói ra, ngược lại cũng không sợ bị vạch trần, trong Mãng Thương Sơn có nhiều dị thú, biết phun lửa cũng không ít, Tiểu Báo Tử trong mấy ngày nay đã gặp được một ít, đương nhiên Huyết Vô

Nhai cũng không biết được, tay của Tiểu Báo Tử bị chính đôi mắt của mình làm bỏng, cho nên với lời giải thích của Tiểu Báo Tử cũng không để ý, hấn móc trên người ra một bình sứ màu trắng đưa cho Tiểu Báo Tử.

- Đây chính là kim sáng được thượng hạng, bôi lên tay, không mất đến hai ngày sẽ khỏi, còn nữa, trong khoảng thời gian mười ngày này, trong vòng mười ngày, người phải tập luyện chiêu kiếm pháp và thân pháp cho tốt, mười ngày sau, đêm trăng tròn, giúp ta thu phục con yêu thiềm này.

Trong lòng Tiểu Báo Tử nhảy dựng lên một cái thật mạnh.

Mười ngày sau, đêm trăng tròn, thu phục yêu thiềm.

- Thế nào? Có vấn đề?

Giống như cảm nhận được dị động trong lòng của Tiểu Báo Tử, Huyết Vô Nhai hỏi.

- A, không có gì, chỉ có chút...

- Sợ hãi sao?

Trong đôi mắt của Huyết Vô Nhai trực chỉ nội tâm, cười ha hả, nói:

- Tiểu tử, không phải sợ, cũng không có gì phải sợ, con quái vật đó đã bị tổn thương, hiện tại đang trốn trong động trị thương không ra, nhưng mà, chỉ cần ta chế thành Thể Hồ Hương, phối hợp với nguyệt hoa chi lực, nó sẽ không chống đỡ nổi sức hấp dẫn, người không cần phải sợ, đến lúc đó lược trận giúp ta.

- Đệ tử tuân mệnh, đa tạ sư phụ!

Tiểu Báo Tử không dám nhiều lời, rời khỏi sơn cốc.

- Thể Hồ Hương, phối hợp nguyệt hoa chi lực, dẫn dụ yêu thiềm xuất hiện, đây chính là cơ hội tốt a!

Trở về hang, Tiểu Báo Tử ngồi xếp bằng, thoa kim sang được lên hai tay, ánh mắt chớp động, nghĩ đến lời nói của Huyết Vô Nhai, trên người của hắn còn thừa lại mười ba lộ mê thần tán, thứ này có hiệu lực rất nhanh.

- Nếu như lão tử hạ mê thần tán vào trong huyết thực của Huyết Vô Nhai, đợi đến lúc hắn giao chiến với yêu thiềm thì phát tác, chẳng phải sẽ tiện nghi cho ta sao?

Dù sao huyết thực của Huyết Vô Nhai là do hắn cung cấp, mà được tính của mê thần tán rất quý dị, gặp nước tức tan, đến lúc đó đem mê thần tán hòa tan vào máu của dã thú, khi Huyết Vô Nhai uống hết...

Tưởng tượng thì lúc nào cũng thập phần hoàn hảo, nhưng mà...

- Nhưng mà, lời nói của hắn cũng không thể tin được, nguyệt hoa chi lực và Thể Hồ Hương có thể dẫn dụ yêu thiềm xuất hiện sao? Vạn nhất nếu hắn tính sai, mê thần tán ta hạ với huyết thực, chẳng phải sẽ uống phí sao!

Nghĩ đến khả năng vạn nhất khi thất bại, thành linh Tiểu Báo Tử giật mình, hắn không phải người hồ đồ, hắn là một người cẩn thận, việc khác thì khá tốt, nhưng đối với loại chuyện có liên quan tới tính mạng, hắn không dám qua loa chút nào, Huyết Vô Nhai nói là hắn có thể dẫn dụ yêu thiềm xuất hiện, nhưng vạn nhất thì sao?

Tự tiện hành động, nếu yêu thiềm không đi ra, kết quả thế nào? Hắn không dám tưởng tượng lúc đó.

- Nhưng nếu cứ tiếp tục chần chừ chừ chừ, có lẽ người phải chết là ta?

Trong lòng Tiểu Báo Tử thầm cười nhạo mình, nói:

- Ta vẫn còn mười ngày, công hiệu của kim sáng được này rất tốt, tối đa ba ngày, tay của ta sẽ khỏi hẳn, về phần chiêu kiếm pháp đó...

Nghĩ đến chiêu kiếm pháp mà Huyết Vô Nhai dạy mình, vẻ cười khổ trên mặt của hắn càng đậm.

- Đây chính là yêu cầu của nó sao?

Nghĩ đến yêu cầu khi xuất một kiếm này phải khống chế nội khí trong thể nội đến mức biến thái, yêu cầu khống chế lực đạo toàn thân cũng rất biến thái, Tiểu Báo Tử chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung, đó chính là “Biến thái!”

Đương nhiên, Huyết Vô Nhai cũng không trông cậy vào việc hắn học được một chiêu này trong thời gian ngắn, chiêu kiếm pháp này thập phần lăng lệ ác liệt cũng thập phần cao minh, Tiểu Báo Tử mới vừa học, tuy mấy ngày trước đây Huyết Vô Nhai đã giảng giải kỹ càng về chiêu kiếm pháp cho hắn biết, nhưng kiếm thuật chi đạo, bác đại tinh thâm, trong một lần giảng giải mà có thể hiểu rõ tất cả, thì Tiểu Báo Tử không còn là Tiểu Báo Tử nữa, mà là Kiếm Thần.

Lại nói, trải qua hai ngày nay, nhưng thứ Huyết Vô Nhai giảng giải cho hắn, hắn đã quên gần hết, hắn vốn không phải là thiên tài kiếm thuật.

Đối với Tiểu Báo Tử hiện giờ mà nói, tu luyện chiêu kiếm pháp này cực kỳ khó khăn, sau khi ném thử hai lần, Tiểu Báo Tử liền buông tha cho loại hành vi vô nghĩa này.

Muốn hắn trong vòng mười ngày nắm giữ chiêu kiếm pháp này, đây là một chuyện không có khả năng.

- Với nhãn lực và kiến thức của Huyết Vô Nhai, sao lại không rõ, hắn biết trong thời gian ngắn ta không thể luyện thành chiêu kiếm này, nhưng vì sao hắn lại dạy ta?

Tiểu Báo Tử chán nản buông kiếm trong tay ra, ngồi xếp bằng tại chỗ, nói:

- Nhưng mà, thời điểm hắn dạy ta rất kỳ quái, hắn giảng giải những chỗ trọng điểm thì ta miễn cưỡng lắm tu luyện được, nhưng muốn làm như những lời hắn nói, ít nhất phải đứng một chỗ cố định sức thể nửa canh giờ, sau đó phát động toàn bộ nội khí trong cơ thể, mới có thể đánh ra một chiêu kiếm kia, chẳng lẽ ảo diệu là ở chỗ này.

Tiểu Báo Tử ngồi dưới đất, cầm đoản kiếm trước mặt lên bày ra một tư thế huyền ảo, vẫn không nhúc nhích, lúc đầu thì không nói làm gì, nhưng chờ một lát, sau khi Tiểu Báo Tử vận chuyển nội khí theo tâm pháp kiếm thuật theo lời của Huyết Vô Nhai, dần dần, trên người hắn từ từ xuất hiện một cỗ khí thế lăng lệ ác liệt, đoản kiếm trong tay, cũng bắt đầu phát ra một tầng hào quang mờ mờ, bây giờ cách tuyệt cốc của Huyết Vô Nhai rất gần, hắn không dám sử dụng con mắt kỳ quái của mình, nhưng mà, vào lúc hắn tĩnh tâm tập trung tinh thần, nội khí vận chuyển trong kinh mạch hiện rõ trong đầu của hắn, nội khí Cửu Long Thần Hỏa hắn đau khổ tu luyện ra, men theo tâm pháp kiếm thuật mà lưu động, phát sinh biến hóa chậm chạp.

Nội khí Cửu Long Thần Hỏa là nội khí Hỏa thuộc tính, hiện tại Tiểu Báo Tử thi triển, cũng có vài phần uy lực, nhưng sau khi vận chuyển tâm pháp kiếm thuật này, nội khí Hỏa thuộc tính này ngưng tụ lại một chỗ, càng ngưng càng nhỏ, cuối cùng, ngưng tụ thành một đạo kiếm khí sắc bén.

Kiếm khí nhất thành!

Thân thể Tiểu Báo Tử xuất ra một động tác không tự chủ, tay trái cầm kiếm kéo lê một vòng cung quỹ dị mạnh mẽ ra trước mặt, thân thể của hắn run lên mãnh liệt, bật lên như một cái lò xo cực mạnh, kiếm xuất, thân rơi, như hành vân lưu thủy, thân thể của Tiểu Báo Tử rơi xuống mặt đất, thân thể lảo đảo hai cái, thối lui hai bước, khó khăn lắm mới đứng vững thân hình.

Bành! Một tiếng, không trung xuất hiện một tiếng nổ cực lớn, đó là âm thanh do một kiếm của Tiểu Báo Tử đâm rách không khí sinh ra.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

82. Chương 82: Tính Toán Tất Cả Trong Mười Ngày (trung)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 82: Tính toán tất cả trong mười ngày (Trung)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Đúng là kiếm chiêu lợi hại?

Tuy chỉ trong nháy mắt ngăn ngừa, nhưng kiếm quang lóe lên vừa rồi, vẫn bắn ra hàn quang trong khô khí, chỉ trong nháy mắt, hắc đàm ra chín kiếm, tạo thành một đóa kiếm hoa trên không trung, đâm rách cả không khí, cho nên vừa rồi mới xuất hiện tiếng nổ.

Nhưng mà, dù sao hắc cũng còn nhỏ tuổi, nội khí trong cơ thể có hạn, sau khi đâm ra chín kiếm, không nói nội khí trong cơ thể đã hao hết, khí lực toàn thân cũng cạn kiệt, giống như một chỉ có thể chạy được một ngàn mét mà bị ép buộc chạy ba ngàn mét, thiếu chút nữa hắc ngã xuống đất.

Cũng không đợi hắc kịp thở, Tiểu Báo Tử toàn thân chợt dạt một hồi, nhổ mạnh phun ra một ngụm máu, thương tổn kinh mạch tối hôm qua lại bị chấn động.

Khí lực hao hết, kinh mạch bị hao tổn, sau khi xuất một kiếm này, Tiểu Báo Tử cũng từ từ nhắm nháp tư vị của một kiếm này.

- Mấu chốt của chiêu kiếm pháp này nằm trên tâm pháp, tâm pháp vận chuyển, sẽ làm thân thể không tự chủ được thi triển một kiếm này, nhưng mà, rốt cuộc thi triển được bao nhiêu và uy lực thế nào, cũng phải xem nội khí và thể lực có bao nhiêu.

- Cũng không đúng!

Tiểu Báo Tử hít mất thâm nghĩ, nói:

- Dù thể lực và nội khí đầy đủ, biết rõ tâm pháp vận kiếm và chiêu thức, cũng không có khả năng phát huy ra uy lực lớn nhất của một kiếm này, dù kiếm pháp này chỉ có một chiêu, nhưng cần phải có nhận thức và lý giải về kiếm pháp mới được, kiếm pháp, đây là thứ ta chưa từng học qua a, nhưng mà, cho dù chưa từng học qua kiếm thuật, nội khí và thể lực đều không được, vẫn không thể phát huy đầy đủ uy lực của chiêu này, nhưng cái giá lớn khi thi triển chiêu này chính là máu huyết như bị rút sạch.

Khi nhớ đến kiếm hoa của chiêu kiếm vừa rồi, lông mày Tiểu Báo Tử giãn ra.

- Nếu là như vậy, có lẽ Huyết Vô Nhai đánh chủ ý như thế sao? Chiến lực của ta không thể nào giúp đỡ hắc trong trận chiến với yêu thiềm, có tham gia cũng không ý nghĩa, nhưng nếu ở vào lúc mấu chốt, nếu cho yêu thiềm một chiêu như vậy, nói không chừng sẽ có hiệu quả xuất kỳ bất ý, cái gọi là lạc đà gầy cũng không chịu nổi sức nặng của cọng rơm, là có ý này?

Tiểu Báo Tử tiếp tục ngồi xuống lần nữa, tinh tế nhìn kỹ đoản kiếm trong tay của mình, tay trái khẽ vuốt, tinh tế tỉ mỉ kiểm tra, cảm thụ đường vân rậm rạp trên thân kiếm.

- Bất kể nội lực, bất kể võ công, bất kể chiêu số, chỉ cần bị một kiếm này đâm trúng, chỉ sợ không quá tốt, sau một kiếm, ta sẽ không còn chút sức phản kháng nào, kinh mạch toàn thân bị hao tổn, chỉ cần bị yêu thiềm phản kích, chết là cái chắc, bởi vậy, Huyết Vô Nhai sẽ không ra tay, dù sao hắc cũng là một cường giả Bát phẩm, ra tay giết một tháiđiều như ta, chẳng phải rất mất mặt sao?

Mục quang của Tiểu Báo Tử chớp động vài cái, dần dần nhìn ra dụng tâm của Huyết Vô Nhai.

- Nói cách khác, giá trị lợi dụng của ta sẽ kết thúc sau mười ngày nữa, cho dù không chết trong tay yêu thiềm, cũng phải chết trong tay của Huyết Vô Nhai, ha ha, xem ra, đành phải buông tay đánh cuộc một lần.

Đôi mắt của Tiểu Báo Tử nhìn về phía cái hố chôn mê thần tán, hai nắm chặt, đưa ra quyết định.

Các bạn đang đọc truyện tại kiếm giới chấm com.

Không phải hắc không có ý nghĩ chạy khỏi nơi này, nhưng dù mình có chạy thoát khỏi Mãng Thương Sơn này, chạy ra khỏi lòng bàn tay của Huyết Vô Nhai, như vậy, sau đó an an ổn ổn sống trong thôn của mình hơn mười năm thì cũng xong.

Nhưng Huyết Vô Nhai đã cho mình nhiều chỗ tốt như vậy, Huyết Vô Nhai có thể buông tha cho mình sao?

Hắn bắt mình lúc ở bên ngoài Thanh Dương thành, thân phận của mình cũng không khó tra, dùng thủ đoạn của hắn, nếu không tìm thấy mình, hậu quả sẽ như thế nào, không cần nghĩ cũng biết.

Như vậy, chỉ có thể liều mạng.

- Mấu chốt nhất là, đến lúc đó con yêu thiềm kia có đúng hạn đi ra hay không, đi ra lúc nào, nhưng mà, Huyết Vô Nhai đã làm tất cả chuẩn bị, hắn nắm chắc rất lớn, bằng không thì, hắn sẽ mất mặt ở trước mặt ta, với tính cách của hắn, tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện này, hắn là Thể Hồ Hương của hắn có hiệu quả!

Trong nội tâm của Tiểu Báo Tử an ủi mình, thời điểm này, hắn đã không còn biện pháp nào tốt hơn cả, cho nên vào lúc này đây, Huyết Vô Nhai không có tâm tư giết hắn, hắn cũng cần hành động, bởi vì so sánh với Huyết Vô Nhai, hắn không có quá nhiều thời gian để trì hoãn, trì hoãn thời gian càng lâu, thương thế của Huyết Vô Nhai sẽ nhanh khỏi hơn, cơ hội của hắn lại càng xa vời.

Nhưng mà, dù sao Huyết Vô Nhai cũng là cường giả Bát phẩm, thời điểm chính thức đối mặt với thái độ như hắn, trong lòng của hắn sẽ không có cái gì phân vân cả.

Tuy được hiệu của mê thần tán mạnh mẽ, nhưng nói trắng ra, chính là thuốc ngủ cực mạnh ở kiếp trước mà thôi, không có tác dụng phụ thì cũng bỏ đi, với tu vi của Huyết Vô Nhai, tuy hắn sẽ chịu ảnh hưởng nhất định, nhưng không có khả năng giống như người bình thường và dã thú, hắn sẽ không ngủ như chết, chỉ cần hắn còn thanh tỉnh một chút, Huyết Vô Nhai muốn giết chết chính mình, cũng chỉ là việc tiện tay mà thôi.

Cho tới bây giờ, đã không còn thời gian cho Tiểu Báo Tử suy nghĩ nhiều nữa.

Nhưng không nghĩ ngợi thì không nghĩ ngợi, ý niệm trong đầu của hắn vừa chuyển, lại xuất hiện vấn đề tự hỏi, nếu hắn hạ được xuống toàn bộ huyết thực, hay là hạ lên một con huyết thực, một khi hạ được xuống toàn bộ huyết thực, như vậy, nguy hiểm sẽ tăng lên gấp đôi, không nói đến khả năng bị phát hiện rất lớn, đồng dạng, được lực bị tán đi, cũng không phát huy tác dụng xứng đáng, hay là cả hai thì sao!

- Nếu như làm như thế, được lực tuyệt đối không thể phân tán, đem tất cả mê thần tán bỏ vào trong một con huyết thực, nếu làm như vậy, mới có thể phát ra hiệu quả lớn nhất, hiện tại ta muốn đem thăng này làm một lần duy nhất... đợi một tí...

Đột nhiên Tiểu Báo Tử nghĩ đến một điểm bảo hiểm quan trọng.

- Ta không cách nào cam đoan yêu thiềm có đi ra hay không, lúc nào thì đi ra, nhưng nếu xếp đặt thiết kế tốt, ta có thể bảo đảm thời gian ăn uống của Huyết Vô Nhai, tuy Huyết Vô Nhai có thể đánh bại yêu thiềm, nhưng hắn cũng phải trả một cái giá rất lớn, nhất định sẽ mệt mỏi đến mức nửa sống nửa chết, cần đưa huyết thực vào lúc hắn hồi phục thể lực, vào lúc đó ta cho hắn ăn mê thần tán, chẳng phải cơ hội trúng chiêu sẽ gia tăng rất lớn sao?

Nghĩ đến ngày đó khi Huyết Vô Nhai giao chiến với yêu thiềm thì sắc mặt vô cùng tái nhợt, Tiểu Báo Tử bắt đầu suy nghĩ, đúng thế, đây chính là một phương pháp bảo hiểm, ít nhất không cần phải lo lắng xuất hiện tình huống không thể khống chế, không cần phải hao tâm tổn trí lo lắng yêu thiềm có đi ra hay không, đi ra lúc này, phải chăng Thể Hồ Hương này có thật sự phát huy tác dụng hay không...

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

83. Chương 83: Tính Toán Tất Cả Trong Mười Ngày (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 83: Tính toán tất cả trong mười ngày (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Làm thế sẽ tránh được tất cả phong hiểm, nhưng đồng dạng, nếu không có yêu thiềm cản tay, một mình hắc đối với Huyết Vô Nhai, nắm chắc vẫn rất nhỏ, kể từ đó, không bằng tìm cơ hội hạ được trước, đợi đến thời điểm hắc giao chiến với yêu thiềm, kém 3160 chân sau của hắc, lưỡng bại câu thương, như vậy, tỷ lệ thành công sẽ lớn nhất.

Nghĩ tới đây, đầu của Tiểu Báo Tử đã bắt đầu đau, hắc chán nản phát hiện, hắc muốn tính mạng của mình phải do mình nắm giữ, không phải do vận khí quyết định.

Lực lượng, tất cả nguyên nhân đều tập trung lên lực lượng, ở trước mặt Huyết Vô Nhai, tất cả xếp đặt đều lộ ra vẻ vô lực, cho dù bản thân của hắc bị trọng thương, cho dù hắc có đánh lưỡng bại câu thương với yêu thiềm, cho dù trên người của hắc có mười ba bình mê thần tán, tất cả cảnh huống điều này, vẫn không làm cho hắc an lòng, hiện tại bản thân của hắc đều lâm vào hoàn cảnh xấu.

Hơi không cẩn thận, đó chính là cục diện thập tử vô sinh.

Tiểu Báo Tử bất đắc dĩ thở dài một hơi, trong lòng của hắc rất rõ ràng, mười ngày sau, nếu Huyết Vô Nhai thật sự thu thập được con yêu thiềm kia, cho dù mình không chết, giá trị lợi dụng cũng sẽ giảm xuống rất nhiều, thậm chí con yêu thiềm kia sẽ thay thế hắc đi tìm huyết thực, đến lúc đó, không thể nói trước, có phải ngày chết của hắc hay không.

Tiếp xúc với Huyết Vô Nhai trong khoảng thời gian này, Tiểu Báo Tử biết rõ, Huyết Vô Nhai bị một kiếm của bạch y Kiếm Thánh Lục Thiểu Du đánh trọng thương tính mạng, trong thời gian ngắn không thể nào khôi phục được, chẳng qua là khi đó tổn thương quá nặng, muốn chạy cũng chạy không xa, cho nên đành phải trốn vào Mãng Thương Sơn để Lục Thiểu Du không tìm thấy, tên Lục Thiểu Du này càng lợi hại, cũng không có khả năng gặp được mình, hơn nữa hắc vô tình gặp được Lục Thiểu Du đi chẳng nữa, bản thân giữa hắc và Lục Thiểu Du không có huyết hải thâm thù, chẳng lẽ Lục Thiểu Du có thể mang hắc từ trong Mãng Thương Sơn ra sao?

Đáp án là không nhận, chối bỏ.

Dưỡng thương mấy ngày nay, dù không đem toàn bộ thương thế hồi phục, nhưng cũng khôi phục lại một ít nguyên khí, nhìn thấy sắc mặt mấy ngày nay của Huyết Vô Nhai, cho dù không có dùng huyết thực, sắc mặt cũng hồng nhuận phơn phớt hơn rất nhiều, hiện tại hắc không cách nào xác định, sau khi Huyết Vô Nhai và yêu thiềm tranh đấu với nhau xong, có thể lâm vào tình trạng sức cùng lực kiệt như lúc trước hay không, có phải sử dụng đại lượng huyết thực thể bổ sung như lần trước hay không, tất cả, đều là không biết, cho nên, cuối cùng nhất, nhìn thì ổn thỏa, nhưng đằng sau có rất nhiều nhân tố không thể xác định.

- Không có biện pháp, nên đi thăm dò ngọn nguồn trước, sau đó mới quyết định tiếp.

...

...

- Sư phụ, cái Thể Hồ Hương này rốt cuộc có ảo diệu gì, mà có thể đem con rùa đen rút đầu kia xuất hiện?

Đối mặt với Huyết Vô Nhai, dù trong nội tâm của Tiểu Báo Tử vẫn sợ, nhưng đã không còn câu thúc như lần đầu tiên nữa, thái độ của Huyết Vô Nhai cũng rất tốt, không còn cứng ngắc như ban đầu.

Nhưng mà, thái độ hòa hoãn như vậy, càng làm cho Tiểu Báo Tử cảm thấy bất an, cũng không biết có phải do tâm lý hay không, hiện tại mỗi lần nhìn thấy Huyết Vô Nhai, bản năng của hắc cảm ứng được một chút sát cơ, điều này đã làm cho nội tâm bất an của hắc càng thêm mãnh liệt.

Không thể chờ Huyết Vô Nhai khôi phục lại được, nếu còn tiếp tục như vậy, ngay cả một cơ hội mình cũng không có.

Đây chính là cảm thụ rõ ràng nhất hiện giờ của Tiểu Báo Tử.

- Thể Hồ Hương chính là thứ này!

Huyết Vô Nhai mở bàn tay ra, Tiểu Báo Tử nhìn vào, chứng kiến trên bàn tay của hắn có một đám một bột màu vàng xám.

Tiểu Báo Tử ngửi ngửi, ngửi thấy một mùi vị nhàn nhạt đáng chất, trong hương vị đáng chất này còn có một đám mùi thơm nhàn nhạt.

- Loại Thể Hồ Hương này là chuyên môn dùng để bắt yêu thú, sau khi đốt, sẽ có lực hấp dẫn trí mạng với yêu thú vừa có linh trí, làm thần trí của chúng lẫn lộn, tuy linh trí của yêu thiềm này còn sơ khai, có chút đạo hạnh, nhưng nếu ta đốt Thể Hồ Hương này vào lúc trăng tròn, phối hợp với nguyệt hoa chi lực thì càng thêm hấp dẫn, nó sẽ không có khả năng nhịn được.

Huyết Vô Nhai nói đến đây, trên mặt lộ ra một tia vui vẻ tàn nhẫn.

- Chỉ cần nó vừa xuất hiện, nó sẽ không thoát khỏi lòng bàn tay của ta!

Tiểu Báo Tử cười gật đầu, nhưng nụ cười của hắn mang theo vẻ cứng ngắt.

- Thế nào, người không tin lời ta nói sao!

Huyết Vô Nhai là nhân vật nào chứ, lập tức phát hiện Tiểu Báo Tử không đúng, không vui, hỏi.

- Các bạn đang đọc truyện tại kiếm giới chăm com.

- Đệ tử không dám, nhưng lần trước bị một ít kinh hãi, hiện tại nghĩ đến quái vật kia, tim vẫn còn đập nhanh!

- Ha ha ha ha ha ha ha, người là tiểu gia hỏa nhất gan, con yêu thiềm kia chỉ có hình dạng xấu xí mà thôi, trừ một thân kịch độc ra, cũng không có đại thần thông gì, nó chỉ ít cũng tu luyện mấy trăm năm, có lẽ nội đan trong cơ thể của nó có chút tác dụng, cho nên ta mới giết nó, thu lấy nội đan mà thôi!

- Đệ tử hiểu rồi!

Tiểu Báo Tử cúi đầu đáp lời, thấy bộ dáng như tính trước của Huyết Vô Nhai, trong nội tâm cũng từ từ quyết định, tên Huyết Vô Nhai này đã nói như vậy, chắc chắn trong nội tâm đã nắm chắc tám phần, bằng không thì, đến đêm trăng tròn, tháng này sẽ đốt Thể Hồ Hương, kết quả không thể dẫn dụ yêu thiềm đi ra, chẳng phải là mất mặt sao?

- Tay người như thế nào đây?

Vào thời điểm Tiểu Báo Tử đang suy nghĩ, đột nhiên Huyết Vô Nhai hỏi.

- Đã không ngại!

Tiểu Báo Tử vội hỏi, duỗi bàn tay đã khôi phục ra, nói:

- Kim sáng được của sư phụ có hiệu quả thần kỳ, không mất mấy ngày, đã khôi phục toàn bộ, chỉ sợ kim sáng được kia quá trân quý...

- Một lọ kim sáng được mà thôi, không có gì lớn đâu.

Huyết Vô Nhai không theo ý để ý nói:

- Chiêu kiếm pháp đó, luyện được bao nhiêu rồi?

- Đệ tử ngu dốt!

Nghe được Huyết Vô Nhai nói đến chiêu kiếm pháp, Tiểu Báo Tử liền quỳ gối xuống, nói:

- Sư phụ truyền lại chiêu kiếm pháp đó quá thâm ảo, đệ tử luyện mấy ngày, không có đầu mối gì, xin sư phụ trách phạt!

Huyết Vô Nhai nghe thế, ánh mắt lóe lên, nói:

- Không có đầu mối sao? Vậy cũng không thể trách người, người chưa từng luyện qua kiếm thuật, tuy ta đã tận lực đơn giản hóa chiêu kiếm đó, nhưng muốn luyện thành, vẫn có chút khó khăn, nhưng mà, việc này quan hệ đến sự thành bại của kế hoạch, người nhất định phải trong mấy ngày này luyện được một chút thành tích.

- Nhưng mà, đệ tử...

- Bỏ đi, dù sao mấy ngày nay không có chuyện gì, trong quá trình tu luyện người có gì khó hiểu, liền nói ra đi, ta sẽ giải đáp từng cái cho người, chiêu kiếm pháp đó, trước đêm trăng tròn, phải đạt tới yêu cầu của ta.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

84. Chương 84: Đều Giết. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 84: Đều giết. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Vâng.

Từ đó, mỗi ngày Tiểu Báo Tử phải ở trong cốc tập kiếm với Huyết Vô Nhai, không ngoài dự liệu của Tiểu Báo Tử, Huyết Vô Nhai giảng giải trọng điểm hần cách làm thế nào để phát huy ra uy lực lớn nhất của chiêu kiếm đó, về phần hậu quả chiêu kiếm đó là gì, Huyết Vô Nhai cũng đã nhắc tới một chút, đồng thời còn nói cho dù là bị thương nặng, đợi đến lúc thu phục yêu thiềm, hần sẽ chữa thương giúp mình.

Tiểu Báo Tử nhớ tất cả vào lòng, thời điểm mỗi lần ra ngoài cốc tìm huyết thực, tuy nhiên đưa về đều là vật sống, nhưng có vài chuyện lật vật xảy ra, luôn luôn một hai con là hôn mê, vài ngày đầu Huyết Vô Nhai còn cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không nói gì, dù sao những con huyết thực này chỉ hôn mê, cũng chưa chết, không ảnh hưởng tới việc ăn uống của hần, hần cho rằng Tiểu Báo Tử cảm thấy phiền toái, trực tiếp đánh ngất con mỗi.

Đến mấy ngày cuối cùng, Tiểu Báo Tử đưa huyết thực vào trong tuyệt cốc, không sai biệt lắm đã có hơn phân nửa dã thú đã hôn mê, bởi như vậy, hần đã dùng mê thần tán làm cho đám dã thú hôn mê, Huyết Vô Nhai cũng không vì chuyện này mà hoài nghi cái gì.

Thời gian, một ngày rồi lại một ngày, thời gian trôi qua trong nháy mắt, mười ngày đã qua, đêm trăng tròn đã tới.

...

Bầu trời như hoa, trăng tròn như dĩa.

Trong tuyệt cốc, một mảnh lo lắng, Tiểu Báo Tử ngậm Ích Độc Đan trong miệng, ngồi sau một tảng đá lớn, trong lòng loạn như hươu chạy, đôi mắt nhìn chăm chăm vào trong cái hang của yêu thiềm, nắm chặt Ô Kim đoản kiếm trong tay.

- Không cần khẩn trương, con quái vật kia sau khi bị ta làm tổn thương, cũng chỉ một tháng mà thôi, thương thế sẽ không khôi phục toàn bộ đâu, với lại nó thần trí không cao, Thể Hồ Hương lại có công dụng nhiễu loạn tâm thần của nó, rất dễ đối phó!

Da mặt của Tiểu Báo Tử run lên hai cái, cười cười, có trời mới biết vì sao hôm nay hắn khẩn trương, hôm nay, hắn mang đến năm đầu huyết thực, trong đó một đầu bạch lộc bị hắn rút tất cả mười ba bình mê thần tẩm vào bên trong máu huyết của con vật, mê thần tẩm này rất thần kỳ, không chỉ gặp nước là tan, gặp máu cũng tan, sau khi đâm con bạch lộc bị thương, hắn cho tất cả mười ba bình mê thần tẩm vào trong máu, nếu không phải Tiểu Báo Tử tận mắt nhìn thấy, hắn sẽ không dám tin tưởng.

Nhưng mà, dù hắn có tin tưởng hay không, chuyện này đã xảy ra, nhìn mấy con dã thú nằm cách Huyết Vô Nhai không xa, Tiểu Báo Tử đã khẩn trương tới cực điểm.

Hôm nay hắn mang huyết thực đến, Huyết Vô Nhai cũng không giống như lúc trước, lập tức hưởng dụng, mà từ từ nhen nhóm Thể Hồ Hương.

Sau khi đốt đám bột phấn màu vàng xám này, một làn khói mù nhàn nhạt bay lên, sau đó, một mùi vị chất đắng tản ra xung quanh, trong thời gian cực ngắn, tràn ngập cả tuyệt cốc, hoàn toàn lấn át đi mùi tanh hôi vốn tồn tại trong cốc này.

- Phương pháp tinh luyện Thể Hồ Hương này chính là bí truyền của Ma Môn, hiệu quả rất tốt, thời gian tới đây là một chén trà, con quái vật kia sẽ không nhịn được.

Nâng Thể Hồ Hương lên, sắc mặt Huyết Vô Nhai lúc này rất tốt, ngón tay nhấc lên, nhắm chuẩn vào mấy con dã thú mà Tiểu Báo Tử chuẩn bị cho hắn, hắn hấp mạnh một cái, một làn máu tươi trải dài trên không trung, bị hắn hút vào trong miệng, ở trong đó, đương nhiên cũng có máu của con bạch lộc được hòa mê thần tẩm vào.

- Ủng ực...

Huyết Vô Nhai nuốt toàn bộ dải máu huyết nào vào bụng, Tiểu Báo Tử nuốt nước bọt mạnh một cái, hai mắt khẩn trương nhìn chăm chăm vào Huyết Vô Nhai, nháy mắt cũng không nháy mắt, nhưng khi Huyết Vô Nhai hút toàn bộ máu huyết vào trong bụng, thời điểm bắt đầu điều tức, đột nhiên hắn chuyển dời ánh mắt, sợ làm cho Huyết Vô Nhai chú ý.

Huyết Vô Nhai ngồi xếp bằng trên một tảng đá xanh lớn, xung quanh thân thể được một màn huyết quang bao bọc, huyết sắc nhẹ nhàng lay động xung quanh, giống như từng đoàn hỏa diễm, thỉnh thoảng có một ít quang điểm chuyển động nhanh nhẹn, chôn vùi không khí chung quanh, đây chính là Huyết Diễm Chân Cương của Huyết Vô Nhai.

Bỗng nhiên, thần sắc của Huyết Vô Nhai chấn động một cái, con mắt nhanh chóng mở ra, thần quang hiện ra một tia dữ dội, nhìn sang Tiểu Báo Tử, Tiểu Báo Tử thấy Huyết Vô Nhai bắt đầu vận công, liền bắt đầu cẩn thận quan sát hắn, thấy thần sắc của hắn không đúng, thân thể nhanh như báo, tháo chạy ra sau, hắn nhảy lên cao hai ba trượng, cơ hồ cùng lúc đó, tay trái của Huyết Vô Nhai đã mở ra, vung mạnh về phía Tiểu Báo Tử, giống như một thanh lợi khí, năm đạo hỏa diễm sáng chói từ trong tay của hắn bắn ra, sinh sinh xẹt qua bàn chân của Tiểu Báo Tử, đánh vào thạch bích phía sau hắn.

- PHỐC, PHỐC, PHỐC, PHỐC, PHỐC!

Năm tiếng nổ kỳ dị, thạch bích sau lưng của hắn bốc cháy, sau khi xuất hiện ánh sáng, sau đó năm đạo ánh sáng tắt đi, ở xung quanh, một mảnh đen kịt, giống như đã bị lửa đốt cháy qua.

- Muốn chạy, không dễ dàng như vậy!

Thấy Tiểu Báo Tử né được hỏa diễm từ năm ngón tay, sắc mặt Huyết Vô Nhai dữ dội, năm ngón tay mở ra liền nắm lại, chộp vào thân thể của Tiểu Báo Tử đang ở trên không trung, theo động tác của hắn, Tiểu Báo Tử cảm giác được từ trên người của Huyết Vô Nhai truyền ra một hấp lực cực lớn, hắn còn chưa rơi xuống đã bị kéo lại.

- Không tốt!

Tiểu Báo Tử dùng nội khí trong đan điền trầm xuống, sử dụng thiên cân trụ, hiểm hiểm ổn định thân hình, rơi xuống mặt đất.

Thân hình vừa đứng trên mặt đất, hấp lực lại xuất hiện.

Lúc này đây, thiên cân trụ cũng không giúp gì được cho Tiểu Báo Tử, thân thể bị hấp lực cường đại kéo về phương hướng của Huyết Vô Nhai.

- Phiền toái!

Sắc mặt của Tiểu Báo Tử suy sụp, hắn đang sử dụng thiên cân trụ, muốn giảm bớt tác dụng của lực hút, mặt khác, hắn cầm Ô Kim đoản kiếm trong tay, bày ra một tư thế cổ quái, vừa thấy tư thế này, ánh mắt của Huyết Vô Nhai càng phóng đại, chính là tư thế này, đây chính là chiêu kiếm tuyệt thế mà Huyết Vô Nhai đã dạy cho Tiểu Báo Tử, không thể tưởng được mấy ngày hôm trước còn giảng dạy cho hắn, bây giờ lại bị hắn dùng để đối phó chính mình, một cổ uất nghẹn xuất hiện trong lòng của hắn, Huyết Vô Nhai hận không thể xé tiểu tử vong ơn phụ nghĩa này muôn vàn mảnh vụn.

Không ngờ, tâm thần của hắn kích động, hắn cảm thấy một cảm giác mê muội xuất hiện trong đầu, buồn ngủ.

- Đáng chết, rốt cuộc tiểu tử này đã động tay động chân gì, sao lại tà môn như thế?

Huyết Vô Nhai cắn răng, hung hăng cắn nát đầu lưỡi của mình, cảm giác đau đớn thấu xương làm hắn bớt bối rối, đồng thời nội khí trong người nhanh chóng vận chuyển, ý đồ đem một đồ vật kỳ quái trong cơ thể bức ra ngoài.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

85. Chương 85: Đều Giết. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 85: Đều giết. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Nhưng cho dù hắn vận chuyển nội khí như thế nào, trừ huyết diễm đốt nóng trong cơ thể và làm đầu óc thanh tỉnh lại một chút, tạm thời không có ảnh hưởng gì khác, hắn cũng không thể khu trừ thứ đã làm đầu óc của hắn hỗn loạn ra ngoài, làm cho hắn phiền muộn cũng không phải là chuyện này, có lẽ hắn đã phát hiện ra căn nguyên của loại trạng thái này, nội khí của hắn, chỉ kém một chút nữa là có thể nhìn ra, hắn sẽ tìm ra được căn nguyên gây phiền toái cho hắn, hơn nữa khu trừ ra ngoài, chỉ kém một chút như vậy mà thôi.

- Nếu không phải tâm mạch của ta bị tổn thương, nội khí tán loạn nghiêm trọng, làm sao mà bị tiểu tử này tính toán được chứ.

Về mặt Huyết Vô Nhai tái nhợt, nhìn thấy Tiểu Báo Tử mượn một kiếm vừa rồi làm cho mình hoảng hốt, đã tháo chạy ra khỏi phạm vi khống chế của mình, trong nội tâm hung hăng mắng:

- Chạy, bây giờ ngươi chạy, ta muốn nhìn ngươi có thể chạy đến khi nào!

Cảm giác nói cho hắn biết, không phải mình đang bị trúng độc, mà là một loại thuốc mê cực mạnh, chỉ có tác dụng làm mình buồn ngủ, cũng không làm cơ thể của mình xảy ra cái gì không ổn, nếu như là lúc bình thường, ngủ thì cũng ngủ thôi, nhưng bây giờ, Thử Hồ Hương đã đốt được một nửa, yêu thiềm cũng sắp đi ra, mà Tiểu Báo Tử lại nổi sát tâm với mình, nếu như mình ngủ một giấc, chỉ sợ sẽ không bao giờ tỉnh lại.

- Hừ, tiểu tử, chờ ta giải quyết xong yêu thiềm, ta sẽ đi thu thập ngươi.

Hắn là người cầm được thì buông được, tuy trong nội tâm rất thống hận, nhưng khi thấy thân hình của Tiểu Báo Tử biến mất sau vách núi, biết rõ đã mất đi thời cơ giết hắn tốt nhất, liền không dây dưa với hắn

nữa, từ từ nhắm hai mắt, tập trung tư tưởng tĩnh khí, huyết diễm trong cơ thể nóng bỏng như dung nham, thiêu đốt huyết mạch, xương cốt và cơ thịt của hắc, từng đợt từng đợt trùng kích thần kinh đang buồn ngủ của hắc, làm cho mình thanh tỉnh lại.

- Thời gian không sai biệt lắm, yêu thiềm sắp đi ra rồi!

Nhắm mắt lại, cảm thụ được mặt đất trước mặt có một cỗ khí tức kỳ quặc, Huyết Vô Nhai từ từ nhíu mày, nói:

- Xem ra, nhất định phải tốc chiến tốc thắng, tuy ta vận dụng nội khí làm bản thân thanh tỉnh lại, tuy bảo trì được thần trí thanh tỉnh, nhưng cũng tạo ra thương tổn cực lớn cho xương cốt và thân thể, còn tên tiểu tử kia, cũng không có đi xa, chắc chắn đang ở đâu đó quan sát, ta phải tìm cách dẫn dụ hắc tới, bằng không thì, cho dù ta có chém giết được yêu thiềm, chỉ sợ cũng không chống đỡ được bao lâu.

- Huyết Vô Nhai nhất định sẽ nghĩ biện pháp dẫn dụ ta ra!

Bên ngoài miệng hang cách đó trăm trượng, Tiểu Báo Tử trốn ở đằng sau một tảng đá, vụng trộm nhìn tình hình trong cốc, nhìn thấy Huyết Vô Nhai cũng không bị mê thần tán làm ngủ say, trong nội tâm kinh hoàng một hồi, hắc biết rõ, hành tung của mình không giấu diếm được Huyết Vô Nhai.

Nhưng mà, dù sao hắc cũng sống được một đời người, đã chết qua một lần, năng lực thừa nhận của tâm lý cũng vượt qua người bình thường rất nhiều.

Sau khi từ kinh hoàng tỉnh táo lại, hắc bắt đầu suy nghĩ đối sách.

Đổi vị trí để suy nghĩ một chút, tâm tư hiện tại của Huyết Vô Nhai, hắc đã rõ tình hình một chút, đầu tiên, chắc chắn mê thần tán đã tạo ra ảnh hưởng đối với Huyết Vô Nhai, bằng không thì, hắc sẽ không tức giận mà đối phó với mình, tiếp theo, hiện tại Huyết Vô Nhai không có cách nào khu trừ mê thần tán ra khỏi cơ thể, nếu không, hắc đã sớm đuổi theo, tuy bản thân hắc bị trọng thương, nhưng hắc là một cường giả Bát phẩm, đối phó một tên thái điều như mình, cũng không cần lo lắng cái gì, cho dù hắc còn thừa lại một hơi, sắp chết, chỉ dựa vào Huyết Diễm Chân Cương của hắc, cũng có thể bóp chết mình.

Mê thần tán đã hữu dụng, như vậy, hiện tại cử động của Huyết Vô Nhai rất rõ ràng, hắc đang chống lại tác dụng của mê thần tán, thậm chí còn muốn khu trừ được lực trong thể nội, nhưng xem ra hắc không thành công.

Không thành công, như vậy, phiền toái sẽ tới.

Hắc phải đối phó với yêu thiềm, tổn thương trước đó vẫn chưa khôi phục, lại bị trúng thuốc mê, yêu thiềm thì sắp đi ra, phiền toái sẽ rất lớn, hắc không có khả năng vừa chiếu đấu với yêu thiềm, vừa chống cự được tính, thực lực của yêu thiềm này không thấp, có khả năng là không đạt được thực lực Bát phẩm, nhưng Ngũ Lục phẩm là phải có, cho nên, biện pháp duy nhất chính là tốc chiến tốc thắng, sau tốc chiến tốc thắng là gì nữa?

Một khi Huyết Vô Nhai dùng đại chiêu, nội khí sẽ bị tiêu hao rất nhiều, như vậy, hắc không còn khả năng chống lại được lực của mê thần tán, cũng chính vì như thế, nếu đổi lại là mình thì mình sẽ làm gì đây?

Trong nội tâm của Tiểu Báo Tử âm thầm đánh giá một phen, sau đó đưa ra kết luận, nói:

- Hắc nhất định sẽ lợi dụng ưu thế của mình, nghĩ biện pháp dẫn dụ ta ra, sau đó đem yêu thiềm và ta giải quyết một lượt, một lần vất vả suốt đời nhàn nhã, ta có cơ hội, có lẽ cũng sẽ làm như vậy.

Cơ hội, vĩnh viễn đều có hai hướng.

Đúng lúc này, Tiểu Báo Tử cảm thấy dưới chân xuất hiện một hồi chấn động nho nhỏ, một thân ảnh và tiếng kêu cực lớn vang lên, từ dưới mặt đất nhảy lên, nước bùn văng khắp nơi, sau đó là một trận mưa bùn.

- Đi ra!

Cảm giác được chấn động dưới chân, Tiểu Báo Tử vừa thò đầu ra, cảm thấy chấn động thì co đầu lại, trốn một cách triệt để.

Thân thể thiềm thử cực kỳ to lớn, phát ra tiếng kêu to.

- Oa...

Trước kia, Tiểu Báo Tử cảm thấy tiếng kêu này thật phần giống tiếng ếch xanh, nhưng không nghĩ tới tiếng kêu của ếch xanh lại có lực sát thương lớn như thế này.

Thân thể co lại trốn sau tảng đá, Tiểu Báo Tử liền dùng hai tay che lỗ tai lại, tuy hắn che rất nhanh, nhưng âm thanh vẫn từng từng chui vào lỗ tai của hắn, cảm giác này có một bàn tay đang bóp chặt trái tim của hắn lại, khó chịu đến cực điểm.

- Không thể tiếp tục như vậy!

Tiểu Báo Tử điên cuồng vận chuyển nội khí trong cơ thể, một cỗ nội khí vận chuyển trong cơ thể, một dòng khí nóng xông thẳng từ kinh mạch lên đỉnh đầu, từ từ cách ly âm thanh ra bên ngoài, nói:

- Âm thanh đúng là lợi hại.

Trong lòng Tiểu Báo Tử thất kinh, đem ánh mắt chuyển qua nhìn bên cạnh, lúc này, yêu thiềm và Huyết Vô Nhai đang đại chiến với nhau.

Thân hình của Huyết Vô Nhai hóa thành một đạo huyết quang, hắn đang du đấu với thiềm thừ, hiệu suất của hắn cực cao, mỗi một lần triển khai thân pháp, trên người yêu thiềm đều lưu lại một đạo vết thương cực sâu, dòng máu màu xanh đen văng ra khắp nơi, yêu thiềm bị thương, liên tục phát ra tiếng gào thét, đôi mắt phủ kín tơ máu, lộ ra thần sắc điên cuồng đến cực điểm.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

86. Chương 86: Chủ Hiện. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 86: Chủ hiện. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Tiểu Báo Tử biết rõ, tâm trí của nó đã đang bị Thể Hồ Hương làm ảnh hưởng, nếu không như vậy, thời điểm này, nó đã sớm chui vào trong hang động dưới bùn để ẩn nấp rồi.

Hiệu suất của Huyết Vô Nhai rất cao, Tiểu Báo Tử dễ dàng nhìn ra điều này, thực lực hiện giờ Huyết Vô Nhai bày ra, so với lần đầu tiên gặp thiềm thừ thì không thể nào so sánh với nhau, nếu như lúc ấy hắn có thực lực như hiện giờ, thì con yêu thiềm này đã bị hắn bắt được từ sớm.

Chung quanh thân thể, Huyền Diễm Chân Cương lưu động làm sáng ngời cả một vùng, ở trong đêm tối, giống như một cái mặt trời màu đỏ, trong tay hắn không có cầm binh khí, chỉ bằng tay không chiến đấu với yêu thiềm.

Tuy thân thể yêu thiềm cực lớn, nhưng vô cùng linh hoạt, đặc biệt là sao khi bị Thể Hồ Hương ảnh hưởng, hoàn toàn lâm vào trạng thái điên cuồng, chiến lực còn mạnh hơn lúc bình thường ba lần, nọc độc trên lưng của nó phun ra liên tục, nọc độc bay đầy trời, trên mặt đất, trên đá, trên vách đá, đều bốc lên từng làn khói dày đặc, phát ra mùi vị vô cùng khó chịu.

Tốc độ của Huyết Vô Nhai rất nhanh, nhưng dù nhanh hơn nữa, cũng không có khả năng né tránh nhiều nọc độc đang bay tới như thế, nhưng hắn không quan tâm, nọc độc chạm vào cương khí của hắn, đều bị nhiệt độ cao làm bốc hơi, căn bản không thể tạo ra chút tổn thương nào cho Huyết Vô Nhai.

Về phần công kích của yêu thiềm, hắn luôn có biện pháp tránh né công kích nguy hiểm, đồng thời thuận tiện lưu lại một miệng vết thương trên người của yêu thiềm.

Yêu thiềm liên tục gào thét, thân hình chấn động, di chuyển trên mặt đất, tuyệt cốc nho nhỏ này dưới uy phong của nó, sinh ra một hồi chấn động, đá trên vách núi liên tục rơi xuống, lập tức, khói bụi bay lên bốn phía.

- Con súc sinh này, không ngờ lại vô dụng như vậy!

Thân hình của Huyết Vô Nhai linh động tránh né công kích của yêu thiềm, khoe miệng xuất hiện một nụ cười lạnh, nói:

- Quả nhiên là súc sinh, chẳng lẽ chỉ bằng bản năng mà nó muốn hạ ta sao? Nếu không phải vì muốn dẫn dụ tên tiểu tử kia ra, ta đã sớm giải quyết ngươi rồi!

Nghĩ đến Tiểu Báo Tử, Huyết Vô Nhai tức giận một bụng mà không có chỗ phát tiết, cho tới bây giờ chỉ có hắn tính toán người khác, không có người nào tính toán hắn cả, không thể tưởng được, quanh năm săn nhạn, lúc này đây, lại bị nhạn mổ mù mắt, hắn bắt Tiểu Báo Tử vào bên trong Mãng Thương Sơn, lúc đó đã tồn tại tâm tư lợi dụng sau đó giết chết, nhưng mà hắn không ngờ rằng, còn không đợi mình động thủ, ngược lại, Tiểu Báo Tử đã xuất thủ ám toán hắn trước, chuyện như vậy, không ngờ hắn cũng gặp được a.

Đường đường là Thất ma tướng của Ma Môn, cao thủ thứ hai của Huyết Hà Tông, lại bị một thằng oắt con tát một cái vào mặt, cơn tức này, dù thế nào thì hắn cũng không nuốt trôi nổi.

Cảm giác mê muội, tiếp tục trùng kích lên não, lệ quang trong mắt Huyết Vô Nhai lóe lên, thân thể lão đảo một cái thật mạnh.

Phốc một tiếng, thân hình của hắn hơi dừng lại, sau lưng đã bị móng vuốt sắc bén của thiềm thừ vạch ra ba đường máu dài, Huyết Diễm Chân Cương toàn thân chớp động, dường như muốn biến mất, thân thể uốn éo một cái thật mạnh, dùng một loại tư thế quái dị, lướt qua bên phải, rời khỏi phạm vi công kích của thiềm thừ.

- Oa...

Sau một kích đắc thủ, yêu thiềm rống lên thật lớn, nó mở cái miệng rộng ra, giống như một cái cối xay lớn nhỏ, một chất nhầy màu xanh lá cây từ trong miệng của nó bắn ra, bay thẳng về phía Huyết Vô Nhai.

Mười ngón tay của Huyết Vô Nhai bắn ra, mười đoàn hỏa diễm huyết sắc từ tay của hắn bay ra, nghênh đón chất nhầy đang bay tới.

- Phốc phốc phốc phốc...

Vài tiếng nổ nhẹ vang lên, mười đoàn huyết diễm và chất nhầy chạm vào nhau, bay ra từng đợt khói trắng, mùi vị gay muối trong tuyệt cốc càng nồng, chất nhầy kia chỉ thu nhỏ lại một vòng, thể tiến không giảm, bay thẳng về phía Huyết Vô Nhai.

Tốc độ của Huyết Vô Nhai cực nhanh, sau khi phát ra công kích nghênh đón, hắn tiến đến sát vách núi, lúc này, thấy huyết diễm từ mười ngón tay bắn ra không thể ngăn chất nhầy được, thần sắc đại biến, hắn bay lên không trung, vận cương khí lên, huyết diễm bao bọc toàn thân, nghênh đón chất nhầy.

- Oanh!

Một tiếng nổ lớn, chất nhầy và cương khí va chạm với nhau, không ngờ lâm vào trạng thái giằng co, chất nhầy và Huyết Diễm Chân Cương thôn phệ lẫn nhau, khó phân thắng bại.

- Oa!

Thiềm quái lại rống lên một tiếng, miệng rộng mở ra, nhổ ra thêm một chất nhầy nữa, bắn thẳng vào Huyết Vô Nhai.

Đối mặt với chất nhầy thứ hai, Huyết Vô Nhai muốn tránh cũng không tránh được, đành phải dùng cứng chọi cứng.

Huyết quang tái khởi, huyết diễm toàn thân sáng hơn rất nhiều, giống như một đám cháy đang cháy bùng bùng lại được tiếp thêm một thùng dầu lớn, huyết diễm đang dây dưa với chất nhầy thứ hai.

- Khục!

Miệng tiếng khục rất nhỏ vang lên, khoe miệng của Huyết Vô Nhai xuất hiện một vết máu, lúc này Huyết Diễm Chân Cương và hai chất nhầy đang giằng co với nhau, từng đợt sương mù màu xanh lá tán đi, mùi vị tanh hôi tràn ngập cả tuyệt cốc.

Thân thể của Huyết Vô Nhai lao đảo một cái, tay của hắn run lên mãnh liệt, huyết diễm toàn thân của hắn cuộn lại, toàn bộ ngưng tụ vào trong tay của hắn, hóa thành một đoàn huyết diễm cực lớn, thân thể của hắn lướt qua, vô tình hay hữu ý, lại lướt về phía Tiểu Báo Tử đang ẩn nấp, một tay thao túng lấy huyết diễm Chân Cương chống đỡ với chất nhầy thứ hai, cái tay còn lại, giống như khẩu súng, bắn năm đạo diễm quang về phía thiềm thử, sau lưng hoàn toàn bạo lộ ra ngoài, đưa lưng đến trước mặt Tiểu Báo Tử.

- Cơ hội!

Lông mày Tiểu Báo Tử nhú lại.

Huyết Vô Nhai càng ngày càng gần, hình như toàn bộ lực chú ý đều tập trung lên trên người thiềm thử trước mặt, hồ đồ không thèm để ý sau lưng có cái gì.

- Ngược lại là làm khó hắn!

Tiểu Báo Tử không chút nghĩ ngợi, đứng dậy, ô Kim đoản kiếm trong tay xẹt qua không trung một đạo ánh sáng âm u, đánh thẳng vào lưng của Huyết Vô Nhai.

Lúc kiếm quang chớp động, năm đạo diễm quang cũng đánh trúng thiềm thử, năm đạo hỏa diễm đang thiêu đốt trên người của nó, làm cho thiềm thử thống khổ kêu lên một tiếng, thân thể đang liều mạng lăn lộn trên mặt đất, lăn qua lăn lại, ý đồ làm giảm bớt thống khổ của mình.

- Tới rồi sao, ta đang chờ ngươi!

Một màn huyết quang xông lên não, Huyết Vô Nhai hít sâu một hơi, cảm thụ được kiếm thế quen thuộc ở sau lưng, khoe miệng xuất hiện một nụ cười lạnh.

Vọt người, xuất kiếm, động tác liên tục, hắn sử dụng chính là kiếm chiêu quen thuộc mà Huyết Vô Nhai đã dạy cho hắn, hiện tại đây chính là một kích mạnh nhất của hắn.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

87. Chương 87: Chủy Hiện. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 87: Chủy hiện. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Tiểu tử này có thừa tâm tư độc ác, nhưng dù sao tuổi còn quá nhỏ, quá non!

Cảm thụ được kiếm thế quen thuộc, thân thể của Huyết Vô Nhai dừng lui về phía sau, sau đó, một cổ khí thể tràn trề từ trên người hắn phóng ra.

Kiếm thế cũng đứng lại, thân thể của Tiểu Báo Tử cũng dừng lại trên không trung.

- Đây là lực lượng gì?

Một lực đạo thứ vô hình vô chất gắt gao cố định Tiểu Báo Tử trên không trung, bảo trì tư thế xuất kiếm.

- Tay, hình như là từ tay?

Cảm giác được lực lượng trời buộc mình, giống như có một bàn tay vô hình rất lớn, là thứ gì? Chính là một bàn tay, một bàn tay lớn vô hình vô chất, đang bắt lấy bản thân mình, hần giống như là một con khỉ con trong lòng bàn tay của phật tổ, muốn trở mình cũng không trở mình ra sóng to gió lớn gì cả.

Một cổ khí thể như núi ép xuống đầu, mùi màu tươi vô cùng đậm đặc tràn vào mũi của Tiểu Báo Tử, gương mặt hung tàn của Huyết Vô Nhai hiện ra trước mặt hần, sau đó chính là một bàn tay thô to.

- Ba!

Một cái tát này, lực lượng khổng lồ, làm cho Tiểu Báo Tử có cảm giác như đầu của mình đã bị Huyết Vô Nhai đánh bay ra khỏi cổ, máu tươi tung toé, làm cho hần cảm thấy nóng rất, đau xót, cái đầu nghiêng qua một bên, không đợi hần phục hồi tinh thần lại, lại có một cái tát đánh tới, làm cho đầu óc của hần hỗn loạn không biết gì, trước sau hai cái tát, hai bàn tay đánh xuống, có lẽ Tiểu Báo Tử đã bất tỉnh nhân sự.

- Muốn chết, không dễ dàng như vậy đâu!

Từ trước tới nay Huyết Vô Nhai là người chuyên ghi hận, tay run lên, một đám khí kinh nhỏ truyền vào mi tâm của Tiểu Báo Tử, sau khi sợi khí kinh truyền vào cơ thể của hần, giống như một cây châm nhỏ, lưu động ngang dọc trong kinh mạch.

- Trước tiên cho người ném thử tư vị của Thực âm Châm như thế nào, đợi sau khi ta thu thập thêm thù, sẽ trở lại xử lý người.

Huyết Vô Nhai hung dữ nhìn chằm chằm vào Tiểu Báo Tử nói ra, lúc này hần không còn đề phòng, Tiểu Báo Tử mở to mắt ra, trong đôi mắt của hần bắn ra một đạo huyết quang, Huyết Vô Nhai chỉ lườm một cái, trong nội tâm kinh hãi, hần còn chưa kịp phản ứng, đã cảm thấy hai mắt tối sầm, một hồi đau đớn kịch liệt truyền tới.

-A a a !!!

Huyết Vô Nhai bạo rống lên một tiếng, lấy hai tay che mắt, một tia hắc diễm chỉ khí theo khe hở mang theo một lượng nhiệt đáng sợ công kích hần.

Bàn tay lớn vô hình mà Huyết Vô Nhai dùng để trời buộc Tiểu Báo Tử đã biến mất, Tiểu Báo Tử rơi xuống đất, thở dốc một hồi, bất chấp thương thế, nhanh như chớp lao ra ngoài cốc, vô ý thức trốn vào trong bóng tối, sau đó hần điều tức, cố gắng áp chế cảm giác nhức đầu chóng mặt đang bành trướng trong não, lại quay người lại, vụng trộm nhìn động tĩnh trong cốc.

Lợi dụng năng lực đôi mắt đỏ của mình làm một kích cuối cùng đối phó Huyết Vô Nhai, đây chính là kế hoạch hần đã chuẩn bị từ sớm, tất cả những chuyện xảy ra hôm nay, đều nằm trong kế hoạch của hần, duy nhất vượt quá ngoài ý liệu của hần chính là Thực âm Châm, nhưng khá tốt, thời gian Thực âm Châm tiến vào kinh mạch hần quá ngắn, còn chưa kịp cảm nhận, hần liền tụ tập nội khí toàn thân vào ánh mắt, tiếp theo đó rút ra, dung nhập nó vào trong công kích cuối cùng, lẳng không bắn ra một kích cuối cùng cường hoành hơn gấp mấy lần.

Huyết Vô Nhai là cao thủ Bát phẩm, Tiểu Báo Tử chỉ là một thái điều Nhất phẩm, muốn giết hần dễ như vậy sao.

Dù hần có mê thần tán cổ quái trong tay, nhưng hần không dám chắc chắn sẽ làm Huyết Vô Nhai hôn mê, sự thật đã chứng minh suy đoán của hần là chính xác.

Mê thần tán chỉ tạo thành ảnh hưởng rất lớn đối với Huyết Vô Nhai, nhưng Huyết Vô Nhai cũng không bị hôn mê, ít nhất tạm thời không có.

Không cách nào cam đoan Huyết Vô Nhai sẽ hôn mê, đương nhiên cũng không cách nào cam đoan Huyết Vô Nhai nhất định không phải là đối thủ của thêm thù, đây là uy hiếp trí mạng lớn nhất, thân là thái điều Nhất phẩm, hần xuất thân từ tầng dưới chót của giang hồ, cho nên không có cách nào xác nhận mẫu chót của cường giả Bát phẩm là ở nơi này, cường giả Bát phẩm, cái gì gọi là cường giả Bát phẩm, rốt cuộc thì

cường giả Bát phẩm mạnh bao nhiêu, những điều này, hần không biết, hần chỉ biết Huyết Vô Nhai chính là cường giả Bát phẩm.

Hần chỉ dựa vào một chút vốn liếng của bản thân làm trụ cột, muốn tiêu diệt cường giả Bát phẩm là việc khó thực hiện được.

Dù là mê thần tán, hay là thiềm thừ, chỉ có thể lợi dụng, tuyệt đối không thể dựa vào, càng không thể cho rằng quyết định thắng bại là thể đánh bạc.

Thể đánh bạc cuối cùng, hần phải nắm giữ trong tay của bản thân mình.

Đó chính là đôi mắt.

Nếu không phải trong lúc vô tình nuốt túi mật rắn vào bụng, làm cho đôi mắt của hần sinh ra biến hóa tiến giai, nói không chừng hần sẽ nghĩ ra biện pháp ổn thỏa hơn, đợi thêm một thời gian ngắn hần sẽ động thủ.

Sau khi đôi mắt phát sinh biến hóa, tình huống đã không giống trước, hần có đòn sát thủ, có lẽ, đòn sát thủ này lúc bình thường sẽ không phát huy ra uy lực gì, thậm chí, vào lúc bình thường, sẽ không tạo ra chút ảnh hưởng nào đối với Huyết Vô Nhai, dù sao, Huyết Vô Nhai đã là cao thủ Bát phẩm, có được thân thể da đồng, thân thép, xương thiết trong truyền thuyết, cho dù thân thể có bị đốt cháy, cũng không có chuyện gì, cho dù Tiểu Báo Tử có dùng toàn bộ nội khí Cửu Long Thần Hỏa, cũng không thể tạo thành chút tổn thương nào.

Muốn làm hần bị thương, phải trong một lần hành động đánh trúng chỗ hiểm.

Chỗ hiểm là gì?

Con mắt, nhược điểm của tất cả mọi người chính là con mắt, là chỗ hiểm, nhưng muốn công kích con mắt của cường giả Bát phẩm, nói dễ vậy sao?

Muốn làm được điểm này, phải vào lúc hần không phòng bị, mới có thể làm được.

Làm thế nào để cho hần không phòng bị?

Đương nhiên không phải là lúc Tiểu Báo Tử hành hạ hần thoải mái, làm cho Tiểu Báo Tử nhận hần trở thành đệ tử chân chính, cho dù là Tiểu Báo Tử có trở thành đệ tử chân chính, Huyết Vô Nhai cũng không buông lỏng phòng bị, đa nghi là tính chung của người trong Ma Môn, quyết không vì chuyện người cung kính với hần mà cải biến được.

Chỉ có một loại tình huống mới có thể làm cho hần không phòng bị, đó chính là lúc hần hoàn toàn chế trụ được Tiểu Báo Tử.

Cường giả Bát phẩm có tôn nghiêm và tự tin của cường giả Bát phẩm, ở sâu trong nội tâm của họ, tuyệt đối không tin tưởng, sau khi một tên thái điều Nhất phẩm như Tiểu Báo Tử bị mình chế trụ, còn có biện pháp phản kích.

Điều đó không có khả năng, hoàn toàn không có khả năng, một chuyện như vậy quyết không xảy ra, thái điều Nhất phẩm muốn giết cường giả Bát phẩm, chỉ có thể dựa vào ám toán, cũng phải vào lúc hần không phòng bị, mới có thể thành công, giống như lúc Tiểu Báo Tử hạ mê thần tán vào huyết thực của Huyết Vô Nhai, đương nhiên, đồng thời còn cần vận khí nghịch thiên, mà muốn hai phương diện này xuất hiện cùng lúc, thái điều Nhất phẩm sẽ không có bất cứ cơ hội nào, đây chính là tự tin của võ giả, cũng là chân lý được công nhận.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

88. Chương 88: Hoàn Bạo Huyết Vô Nhai. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kình

Chương 88: Hoàn bạo Huyết Vô Nhai. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Tiểu Báo Tử lợi dụng đúng điểm này, cho nên hắn muốn chế tạo ra cơ hội mặt đối mặt với Huyết Vô Nhai.

Trước khi đối mặt chính diện, lại hạ được âm toán, làm ra đủ chuyện chứng tỏ mình là một thái điều, do đó vào lúc cuối cùng hắn bị chế trụ vẫn cố gắng làm cho Huyết Vô Nhai buông lỏng cảnh giác, chế tạo ra cơ hội mặt đối mặt với Huyết Vô Nhai.

Ăn miếng trả miếng, chính là ăn miếng trả miếng.

Huyết Vô Nhai không có khả năng nghĩ đến Tiểu Báo Tử lại có đôi mắt cổ quái như thế, cũng tuyệt đối không thể tin tưởng, Tiểu Báo Tử bị hắn chế trụ, lại cho Thực âm Châm vào cơ thể của hắn, cho nên cho rằng Tiểu Báo Tử không còn lực phản kích.

Không chỉ hắn không tin, vào vài ngày trước Tiểu Báo Tử cũng không tin.

Hắn tuyệt đối không nghĩ tới, Tiểu Báo Tử lại có công kích cổ quái như thế, dùng con mắt công kích!

Hơn nữa lực công kích còn cường đại như thế, trí mạng như thế.

Huyết Vô Nhai là cường giả không sai, có được lực lượng cường đại cũng không giả, nhưng hắn chỉ là một người bình thường, đột nhiên con mắt bị trọng thương, bị lửa cháy đốt cháy bùng bùng, lập tức mất đi ánh sáng, đả kích như vậy, dù là ai cũng không thể thừa nhận, cho dù tâm lý thừa nhận của người có cường đại đi chăng nữa, cũng phải mất một thời gian dài mới có khả năng thừa nhận thống khổ như vậy, cường giả cũng không ngoại lệ.

Huyết Vô Nhai bất ngờ không đề phòng bị Tiểu Báo Tử âm toán, hai mắt bị đốt cháy, còn bị lực lượng Thực âm Châm chính hắn đánh vào cơ thể Tiểu Báo Tử, dùng nó phản kích lại, nhưng mà, đôi mắt đột nhiên bị công kích, thật sự là quá đột ngột, quá thống khổ, đến nỗi hắn toàn toàn xem nhẹ uy lực của Thực âm Châm, vào thời điểm hắn bị phản kích, lực lượng Thực âm Châm mình vừa đánh ra ngoài lại xâm nhập vào kinh mạch của mình, cảm rễ xuống.

- Aaaaa...

Huyết Vô Nhai ngửa mặt lên trời rú lên lồng lộng, hắn giống hệt như con yêu thiềm vừa bị Huyết Diễm Chân Cương thiêu đốt lẫn lộn trên mặt đất, nói:

- Tiểu tử, ta muốn ngươi chết!

âm thanh vô cùng oán độc nương theo một tiếng nổ cực lớn, đem toàn bộ đất bằng trong tuyệt cốc nổ tung.

- Mẹ của ta a, vụ nổ này còn mạnh hơn cả chất nổ TNT nữa!

Tiểu Báo Tử sớm đã trốn ra ngoài cốc nhện không được co đầu lại, lui về phía sau vài bước, trốn sau một tảng đá, nhìn một đồng bùa bện trong tuyệt cốc, âm thầm lú lỏi, sau đó là vui mừng.

Điều này chứng tỏ sau khi hai mắt bị tổn thương, hai mắt bị phé đi, Huyết Vô Nhai đã không còn nhìn thấy gì.

Cái gì là linh giác của cường giả chứ, trực giác nhạy cảm a, tất cả những lời này, đều là nói nhảm.

Với thực lực của Huyết Vô Nhai, linh giác của hắn vô cùng cường đại, nhưng mà, đột nhiên bị thụ trọng thương, nhìn không thấy, hắn sẽ không quen, cho dù hắn có quen thuộc ngay lập tức cũng không có vấn đề gì, trong cơ thể của hắn hiện giờ vẫn còn mê thần tán, cộng thêm một con yêu thiềm ở bên cạnh nhìn chăm chăm, một kích vừa rồi thật lợi hại, có thể là muốn giết chết đầu thiềm thử kia, nhưng vẫn không đủ, vào lúc nổ tung, đầu thiềm thử kia đã chui vào trong bùn đất, tránh thoát một kích này, mà sao khi nổ tung qua đi, nó lại từ bùn đất chui lên, dù linh trí đầu thiềm thử này không cao, nhưng dù gì nó cũng là một

đầu yêu thú, đương nhiên có thể nhìn, Huyết Vô Nhai xảy ra đại sự, thừa dịp người bệnh, muốn mạng của người, đây chính là bản năng của yêu thú mà thôi.

Sau khi Huyết Diễm Chân Cương bạo phát, thiềm thử toàn thân mang đầy thương tích vọt tới, đánh về phía Huyết Vô Nhai.

Huyết Vô Nhai không hổ là cường giả Bát phẩm, cảm giác không đúng, liền thu Huyết Diễm Chân Cương lại, bảo vệ toàn thân.

- Oa!

Sau khi gầm lên giận dữ, thân thể to lớn của thiềm thử và Huyết Diễm Chân Cương chạm nhau, cả hai sau đó đều lui về sau, điểm khác nhau chính là, hiện tại Huyết Diễm Chân Cương bao bọc toàn thân của Huyết Vô Nhai đã nhạt hơn trước rất nhiều, hai tay cũng đã không còn che đôi mắt nữa, máu màu tím đen từ trong hai hốc mắt chảy ra, huyết dịch đã không còn huyết khí ngăn lại, lộ ra vẻ dữ tợn khủng bố.

Mà trong miệng hắn, liền phun ra từng ngụm từng ngụm máu tươi, thân thể loạn choạng, thân thể và linh hồn của hắn phát ra sự thống khổ, nương theo thống khổ này, vết thương vừa mới khởi sắc đã trở lại nguyên hình, tinh thần bắt đầu hoảng hốt.

- Phải chết sao? Không có khả năng, ta làm sao chết chứ, Huyết Vô Nhai ta làm sao mà chết chứ, ta là Thất ma tướng của Ma Môn, ta là cao thủ thứ hai của Huyết Hà Tông, ta làm sao mà chết chứ, chết ở nơi này, chết trong tay một hài đồng tám tuổi chứ? Không có khả năng, ta không có khả năng chết, sẽ không chết ở nơi này, cũng không chết với bộ dạng khó coi như vậy.

Đáy lòng Huyết Vô Nhai hò hét, cưỡng ép thu hồi nội khí vào trong cơ thể, hồn nhiên không để ý tới kinh mạch của mình hiện giờ sẽ bị Huyết Diễm Chân Cương thiêu hủy, hắn muốn khu trừ được lực trong cơ thể mình ra ngoài.

Hắn dần tỉnh táo lại, đã hiểu được, uy hiếp lớn nhất bây giờ của hắn không phải là thiềm thử, cũng không phải Tiểu Báo Tử, mà là được lực trong cơ thể của mình, nếu như chậm trễ khu trừ được lực ra ngoài, hắn sẽ bị được lực làm hôn mê, mà toàn thân của hắn bị tổn thương, toàn thân là máu, một khi hôn mê, hắn sẽ không còn đường sống, về phần thiềm thử, về phần Tiểu Báo Tử, về phần thân tổn thương, chỉ cần hắn không chết, hắn sẽ có cơ hội giết hết tất cả.

Trong nháy mắt, hắn đã làm ra quyết định chính xác nhất, bóng ma tử vong đã kích phát toàn bộ tiềm lực của hắn, vào lúc hắn toàn lực phát động nội khí, vào lúc này, nút thắt cổ chai đã lâu không đột phát đã có dấu hiệu muốn đột phá.

Nhưng mà, lúc này Huyết Vô Nhai đã bấp chấp tất cả.

- Đi ra cho ta!

Huyết Vô Nhai điên cuồng hét lên một tiếng, thân thể cơ bắp làn da đều vô cùng đau đớn, vẻ mặt dữ tợn, không chỉ hai lỗ máu trong hốc mắt, ngay cả lỗ tai, lỗ mũi cũng bắt đầu có máu đen chảy ra ngoài, được lực của mê thần tán cũng bị hắn khu trừ ra khỏi thân thể.

Tiểu Báo Tử ở bên ngoài tuyệt cốc nhìn thấy những chuyện này, sắc mặt tái nhợt, nói:

- Mẹ kiếp, như vậy mà cũng không chết?

Huyết Vô Nhai đã ổn, không hề nghi ngờ, đây không phải là tin tức tốt với hắn.

- Không được, không thể để cho hắn tiếp tục nữa, nếu như lúc này không giết được hắn, đoạn thời gian sau này ta sẽ không sống khá giả.

Trong nội tâm Tiểu Báo Tử hiểu ra, nếu làm cho Huyết Vô Nhai tránh được một kiếp này, người chết chính là mình.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

89. Chương 89: Hoàn Bạo Huyết Vô Nhai. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 89: Hoàn bạo Huyết Vô Nhai. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Nhưng mà, vào thời điểm này, hắn không dám tiến vào cốc, vừa rồi Huyết Vô Nhai đã dùng Huyết Diễm Chân Cương tạo thành vụ nổ cực lớn, ảnh hưởng vẫn còn chưa hết, Huyết Diễm Chân Cương xung quanh thân thể của hắn đã nhạt đi rất nhiều, có trời mới biết hắn có thể dùng lại một lần nữa hay không?

Đương nhiên, chắc chắn hắn có thể xuất ra chiêu này thêm một lần nữa, nếu tiến vào trong cốc, có trời mới biết hắn có dùng tiếp hay không?

Khẽ cắn môi, Tiểu Báo Tử cầm ô Kim đoản kiếm ném về phía Huyết Vô Nhai, ô Kim đoản kiếm hóa thành một đạo lưu quang, bay về phía Huyết Vô Nhai, cùng lúc đó, con thiềm thừ kia cũng động, sau một kích vừa rồi, nó và Huyết Vô Nhai đều lui về phía sau, thế nhưng rất rõ ràng, nó bị thương không nặng, so sánh với Huyết Vô Nhai, chẳng khác vào là trời và đất, mà nó cũng hận kẻ đã xông vào lãnh địa của mình, hơn nữa gia hỏa này còn đã thương nó, cho nên không thể buông tha cho hắn.

Một người một thú này, một trước một sau, đồng thời đánh về phía Huyết Vô Nhai.

- Oa!

Lúc tấn công, liền có một âm thanh xiiii phát ra, chất nhầy màu xanh lá từ trong miệng thiềm thừ bay ra ngoài.

- Tư!

Chất nhầy đánh lên Huyết Diễm Chân Cương đầu tiên, Huyết Diễm Chân Cương chấn động một hồi, sau đó, cả thân thể của thiềm thừ cũng nhào tới tấn công Huyết Vô Nhai.

- ách!

Thân thể của Huyết Vô Nhai bổ nhào về phía trước, miệng phun ra vài ngụm máu tươi, Huyết Diễm Chân Cương với hai lần công kích đó, rốt cục nhìn không được, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

- Phốc!

Cơ hồ cùng một lúc với Huyết Diễm Chân Cương biến mất, Tiểu Báo Tử ném ô Kim đoản kiếm cũng lao đến, đoản kiếm phá thể mà ra, đâm vào thân thể của Huyết Vô Nhai, đâm xuyên tim của hắn.

Cùng lúc đó, thời gian như đình chỉ lại, cùng lúc với đoản kiếm đâm vào thân thể Huyết Vô Nhai, thiềm thừ cũng bổ nhào tới, móng vuốt sắc bén đánh đầu của Huyết Vô Nhai thành hai nửa.

- Oanh!

Một tiếng vang thật lớn, thân thể của Huyết Vô Nhai nổ tung, huyết quang bắn ra bốn phía.

Lúc này, thân thể của hắn nổ tung, phạm vi nổ tung còn kém hơn lúc hắn dùng Huyết Diễm Chân Cương đã kích nổ, nhưng so về uy lực, thì lại mạnh hơn, đánh vào bụng và cầm của thiềm thừ một cái lỗ máu, bụng và cầm, chính là nhược điểm của thiềm thừ, là nơi có lực phòng hộ yếu nhất, làm sao mà ngăn cản được một kích tự bạo liều mạng của Huyết Vô Nhai chứ.

Phiền toái nhất là, vào lúc nổ tung, trong cảm giác của Tiểu Báo Tử cảm nhận thấy một cỗ lực lượng cường đại đang đánh về phía mình, loại lực lượng này cũng không phải rất cường đại, nhưng rất lạ lẫm, tốc độ rất nhanh, cơ hồ trong nháy mắt Huyết Vô Nhai nổ tung, đã vọt tới trước mặt hắn, sau đó, trước mắt của hắn tối sầm lại, giống như bị đánh lên một cơn, hai lỗ tai nổ vang, thất khiếu bắt đầu có máu tràn ra ngoài.

- Đây là... Tinh thần công kích?

Tuy không rõ có chuyện gì đã xảy ra, nhưng Tiểu Báo Tử có thể khẳng định, thân thể của hắn không bị tổn thương gì, loại công kích này là công kích trực tiếp vào đầu của hắn, tinh thần, linh hồn của hắn, cho nên, cũng chỉ có cách giải thích duy nhất.

Đây chính là tinh thần công kích.

Hai mắt của Tiểu Báo Tử mở ra, ánh mắt của hắn lập tức hóa thành màu đỏ, một vòng hoa văn nhàn nhạt đang từ từ xoay trong trong đồng tử của hắn, hai con mắt của hắn biến hóa cùng lúc, hết thấy cảm giác mặt trái đều biến mất.

Thế giới đã khôi phục lại như thường, không, phải nói, thế giới càng thêm rõ ràng hơn so với lúc trước.

Vào lúc hắn mở to mắt ra, một đám huyết quang nhàn nhạt bắn ra trong lúc Huyết Vô Nhai tự bạo, bay từ trong cốc ra ngoài, cơ hồ cùng lúc đó, trong mắt của Tiểu Báo Tử lóe lên ánh lửa, một đoàn hỏa diễm cực lớn bao trùm huyết quang.

- Tê!

Huyết quang phát ra một tiếng bi thương, giống như muốn nói nó không cam lòng, suốt nửa ngày sau, hoàn toàn bị đoàn hỏa diễm kia luyện hóa mất.

Tâm tình của Tiểu Báo Tử buông lỏng, cảm giác mệt mỏi bao phủ khắp toàn thân, cả người ngã xuống đất, ngất đi.

...

...

Tiểu Báo Tử cũng không hôn mê lâu, lúc tỉnh lại, thời gian hôn mê của hắn không vượt qua nửa canh giờ.

- Đã chấm dứt rồi sao?

Chấm dứt, tất cả đều chấm dứt!

Tiểu Báo Tử thở phì phò, hắn dùng sức nâng thân thể của mình từ mặt đất dậy, toàn thân mệt mỏi rã rời, chỉ cần hắn động dậy một chút, xương cốt toàn thân sẽ gãy hết.

Cảnh tượng trước mắt đã không còn mơ hồ nữa, hai mắt của hắn như bị lửa đốt, từng cảm giác bỏng rát truyền vào thần kinh của Tiểu Báo Tử.

- Đáng chết, ánh mắt của ta cũng không phải giống như Sharingan, vì sao dùng nhiều mà không bị mù?

Cảm giác được từ trong hai mắt của mình truyền ra cảm giác nóng rất, sắc mặt của Tiểu Báo Tử rất khó nhìn, một kích cuối cùng kia, cũng không nằm trong kế hoạch của hắn.

Đột nhiên thân thể của Huyết Vô Nhai nổ tung, sau đó đạo hồng sắc đó lóe lên, Tiểu Báo Tử theo bản năng cảm thấy tuyệt đối không thể để cho đạo ánh hồng sắc này trốn ra ngoài, loại cảm giác này lúc đó rất mãnh liệt, đến nỗi hắn không tự chủ được vận dụng lực lượng của đôi mắt, dùng hỏa diễm của nó hủy diệt đạo hồng quang kia.

Tinh tế nghĩ lại, một kích cuối cùng quá cổ quái.

Chuyện này cũng không nằm trong kế hoạch của hắn.

Sau khi ánh mắt của hắn biến dị, nội khí hoàn toàn tập trung trong cơ thể, ngưng tụ vào đôi mắt, biến thành một hỏa cầu, cái hỏa cầu này có thể nói là tập trung toàn bộ nội khí trong cơ thể của hắn, bởi vậy uy lực thập phần cường đại, mà đồng thời, hao tổn cũng kinh người, sau khi phát ra, lực lượng toàn thân và nội khí bị rút sạch, không còn cơ hội làm bất cứ việc gì.

- Nội khí lúc ấy của ta đã sử dụng hết, cho dù con mắt có thể triệu tập lực lượng còn sót lại cũng không có khả năng biến thành một hỏa cầu lớn như vậy?

Tiểu Báo Tử vuốt cái trán, cẩn thận tìm hiểu cảm giác trong nháy mắt cuối cùng, vào lúc đó, tinh thần của hắn vô cùng hoảng hốt, khi nhìn thấy đạo hồng quang kia bay đi, trong nội tâm của hắn khẩn trương, sau đó, sau đó, sau đó...

Trong giây lát, hình như hắn nghĩ đến cái gì đó, đại não lại đau đớn một hồi.

- Vào thời điểm cuối cùng kia, thứ bị rút đi không hoàn toàn là nội khí của ta, còn có tinh thần lực của ta, đúng rồi, nhất định là tinh thần lực, trách không được lại hư thoát như vậy!

Cuối cùng cũng biết được, hắn có cảm giác không giống, so với việc nội khí toàn thân bị rút đi, toàn thân lâm vào trạng thái kiệt sức, lúc này, cảm giác lại tăng thêm đau đầu, vô cùng đau đầu.

Đưa mắt nhìn về phía trước, tuyệt trong cốc, đã hoàn toàn khôi phục lại bình thường, thân thể của Huyết Vô Nhai đã nổ tung, không còn hi vọng sống sót, hóa thành một kiện áo choàng màu đỏ bay khắp nơi, sau đó hóa thành nhiều tấm vải, tán lác trong cốc.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

90. Chương 90: Thu Hoạch Kỳ Vật. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 90: Thu hoạch kỳ vật. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Thiêm quái cũng chết, nó chính là yêu thú, nhưng đối mặt với việc cưỡng giả Bát phẩm tự bạo, cho dù nó mạnh hơn nữa cũng không chịu nổi, cảm và bụng hoàn toàn nổ tung, nội tạng rơi đầy đất, đã chết không thể chết lại nữa.

Tiểu Báo Tử bụm mũi, cố nén đau đầu kịch liệt, từng bước một tiến vào nơi kịch chiến, lúc đi tới, thì ở đó còn thi thể thiêm thừ, cùng với một cái túi thiêu tơ vàng có đường vân.

Đây là một cái túi đen, có lẽ chính là thứ mang theo vật tùy thân của Huyết Vô Nhai, sau khi tự bạo, lại không có một chút tổn thương nào, chỉ dựa vào điểm này, liền nhìn ra cái túi này rất bất phàm.

Tiểu Báo Tử đi qua, nhặt cái túi lên, đặt lên tay, vẫn còn nặng, đang chuẩn bị mở ra, thỉnh thoảng nhìn thấy trong bụng của thiêm thừ, có lục quang chớp động.

- Nội đan?

Tiểu Báo Tử sưng sờ, cúi người xuống, nhìn kỹ lại.

- Không đúng, yêu thú nội đan không sáng như vậy.

Nhẹ nhàng mở đồng thệ nhào ra, nhìn vào đồ vật đó.

Đó là một hạt châu màu lục sắc, ở dưới ánh trăng, nhìn thấy lục quang trong suốt, nhìn sơ qua, giống như một khối thạch châu màu xanh, khi cẩn thận nhìn kỹ, chính là một khối lục châu óng ánh.

- Đây là... Kỳ vật?

Không biết kỳ vật tồn tại bí mật gì, trên đời này vốn có một quyển sách tên là Kỳ Vật Chí, trên Kỳ Vật Chí có ghi lại tên của kỳ vật, cùng với tác dụng của chúng, thậm chí là kỳ vật trong truyền thuyết, chỉ nghe danh, chưa từng có người nào nhìn thấy, tất cả đều có trên Kỳ Vật Chí.

Tiểu Báo Tử lúc ở Thanh Dương thành đã được đọc rất nhiều sách vở nên có kiến thức uyên bác, cho nên bản Kỳ Vật Chí này cũng đã từng xem qua, hơn nữa còn nhìn rất nhiều lần, nhìn vào chỗ miêu tả những kỳ vật này.

Sở dĩ những kỳ vật này trở thành kỳ vật, nguyên nhân lớn nhất chính là vì chúng quá ít, đại đa số người trên đời này, cho dù sống cả đời, cũng không biết cái gọi là kỳ vật rốt cuộc là vật gì.

Kỳ vật trong thiên địa, số lượng lớn nhất, tác dụng nhiều nhất, chính là linh thạch, cái gọi là linh thạch, kỳ thật chính là tảng đá, nhìn sơ qua nó, so sánh nó với tảng đá bình thường cũng không có gì khác nhau, nhưng trong tảng đá đó lại ẩn chứa rất nhiều thiên địa linh khí tinh thuần, cho dù là linh thạch kém nhất, linh khí ẩn chứa trong đó cũng tương đương với một người bình thường tu luyện mười năm, theo một ý nào đó, cái linh thạch này, có thể so sánh với Chu quả trong các tiểu thuyết mà hần đọc được, ăn một quả sẽ tăng rất nhiều năm công lực, trên thực tế, thế giới này cũng có không ít thứ có công dụng như Chu quả, những vật này, đều được xưng là kỳ vật.

Dù sao hệ thống tu luyện ở nơi này cũng không giống như trong các cuốn tiểu thuyết võ hiệp, coi trọng chính là nội ngoại kiêu tu, trong ngoài tương hợp, trợ giúp lẫn nhau, giúp nhau mạnh mẽ, cho dù trong tay có cầm kỳ vật, người cũng không dám tùy tiện nuốt vào, nếu không, mười phần mười sẽ bị linh khí trong cơ thể làm nổ tung, nói như vậy, linh thạch có công dụng tăng cường công lực gọi là kỳ vật cũng không sai.

Kỳ thật, bên trong linh thạch ẩn chứa thiên địa linh khí vô cùng tinh thuần, rất dễ hấp thu, chỉ cần người tu luyện, ngày đêm tu luyện thổ nạp, tăng sức chứa đựng, phun ra nuốt vào đều là tinh hoa của thiên địa linh khí, có thể rộng lớn như thiên địa, hấp thu một tia tinh hoa nguyên khí, nhét vào trong cơ thể, tinh luyện thành nội khí, phương pháp này mặc dù tốt, hiệu suất quá thấp, cho nên phải dãi tọa, chia thời gian làm mười phần, có chín phần là ngồi chiết xuất tinh hoa trong linh khí, nhưng linh thạch thì không giống, nếu có một khối linh thạch trong tay, người không cần mất vài chục năm thổ nạp, chỉ cần trực tiếp cầm viên đá hấp thu thiên địa linh khí trong đó là xong, chuyện trước kia cần phải mất một ngày mới làm xong, sau nửa ngày đã làm được, chuyện tốt như vậy, ai mà không muốn chứ.

Nhưng mà, kỳ vật, cũng chính là kỳ vật, thật sự là quá ít, tuy linh thạch là thứ được xưng là kỳ vật nhiều nhất trên đời, nhưng cũng không nhiều, chỉ cần một khối xuất thế, sẽ có một trận tranh giành máu chảy đầu rơi, mà Tiểu Báo Tử lại là nhân vật xuất thân tầng chót của giang hồ, chỉ được nghe tên, nhưng chưa nhìn thấy.

Trừ linh thạch ra, trên đời này còn có một loại kỳ vật, đó chính là dị châu.

Các bạn đang đọc truyện tại kiếm giới chấm com.

Dị châu, to như nắm tay, có nhỏ như hạt đậu nành, phần lớn đều xuất hiện trên người dị thú, trong cơ thể dị thú, thường thường sẽ có dị châu xuất hiện.

Dị châu nổi danh nhất chính là Tích Trần Châu, Tích Hỏa Châu, Ích Thủy Châu các loại, tuy các hạt châu này không có ai nhìn thấy, nhưng trong các dã sử tiểu thuyết, thường có đề cập.

So với linh thạch, số lượng dị châu còn hiếm hơn, linh thạch, tuy nhiên ít, nhưng thường có dấu vết để lần theo, ở một số nơi thiên địa linh khí dồi dào như thâm sơn cùng cốc, còn có thể tìm được, ngẫu nhiên vẫn hiện thế, nhưng dị châu lại không giống, dị châu không có quan hệ với địa vực, cũng không quan hệ với linh khí, cũng không quan hệ với chủng loại dị thú, thứ duy nhất để xác định, đó chính là nhân phẩm.

Đây chính là vấn đề nhân phẩm.

Truyền thuyết, từng có một ngư dân, chỉ bắt một con rùa nhỏ ở ven bờ, ở phía trên mai rùa, có một chỗ nhô lên, mở ra xem xét, nhìn thấy một khỏa minh châu xinh đẹp, xinh đẹp mê người, có thể tị thủy hỏa, chính là kỳ trân hiếm thấy, nhìn lại còn rùa, đó chỉ là một con rùa bình thường không thể bình thường hơn, so với những con rùa khác cũng không có gì khác nhau, đã từng có một tuyệt thế cao nhân, chém một con Long Quy ở Đông Hải, thực lực con Long Quy này rất cao cường, nội đan to như chậu rửa mặt, linh khí bức người, cộng thêm mai rùa cứng rắn, cứng hơn cả sắt thép, cao nhân kia phí sức chín trâu hai hổ, mới có thể tách rời, mở mai rùa ra, trừ huyết nhục và nội đan ra, không có vật thứ hai, lại có một nông phu giết bò vào cuối năm, ở trong cơ thể con bò già nhà mình có một hạt dị châu, to như nắm đấm, có thể thúc đẩy cỏ cây sinh trưởng, mà con bò kia không sống quá mười năm, càng không có chỗ đặc biệt.

Cái này chính là nhân phẩm.

- Xem ra nhân phẩm của ta hôm nay đại bộc phát a!

Tiểu Báo Tử xoay người nhặt hạt châu màu lục này lên, một cảm giác mát lạnh xuyên thấu qua bàn tay, dọc theo càn tay truyền khắp toàn thân của hắn, vừa rồi trong đầu của hắn còn đau đớn kịch liệt thì được cảm giác mát lạnh này lướt qua, đã tốt hơn rất nhiều, cảm giác mệt mỏi cũng biến mất không ít.

Tiểu Báo Tử cũng sờ một chút, đang định nhìn kỹ, bỗng nhiên nghe xa xa truyền đến một tiếng thú rống, hắn giật mình, nhanh chóng nhét hạt châu vào túi hoa văn, sau đó tiếp tục tìm kiếm trên thi thể của thiềm thừ một hồi, cuối cùng cũng từ trong đồng nội tạng của nó, tìm ra một khóa nội đan, thuận tay nhặt một tấm vải lên, lau lau nội đan, sau đó nhét vào trong túi hoa văn, quay người rời khỏi tuyệt cốc, đi vào cái hang động trước kia của hắn nghỉ ngơi, hắn ném cái túi hoa văn qua một bên, ngã người ra liền ngủ.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

91. Chương 91: Thu Hoạch Kỳ Vật. (2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 91: Thu hoạch kỳ vật. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Một giấc ngủ này, chính là một ngày hai đêm, đợi đến lúc hắn tỉnh dậy, thì mặt trời đã lên cao.

- Hô!

Duỗi người một cái, Tiểu Báo Tử cảm thấy tinh thần của mình rất sảng khoái, đứng dậy, trong tai nghe một tạp âm từ bên ngoài cửa động, trong nội tâm Tiểu Báo Tử cả kinh, vội vàng đi ra cửa động, núp sau vách đá, cúi đầu nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy ở ngoài kia dưới ánh mặt trời, chạy, bay nhảy, tuần lộc, con thỏ, lợn rừng, hầu tử, thậm chí hắn nhìn thấy mãnh hổ và báo, tất cả đều cúi đầu uống nước dưới dòng suối nhỏ, nhìn thấy một cảnh tượng rất hài hòa.

- Kỳ quái, vì sao lại thế, mấy ngày hôm trước chúng đã chạy ra xa lắm mà, hôm nay thì tốt rồi, lần đầu tiên đã nhìn thấy vài chục con, chẳng lẽ bọn chúng biết con yêu thiềm trong cốc đã bị giết rồi sao?

Tiểu Báo Tử âm thầm lấy làm kỳ, thân thể thử giãn một chút, lại kiểm tra thân thể của mình.

- Ờ, cũng không tệ lắm, nội lực đã khôi phục thất thất bát bát, đầu đã không còn đau, ngủ một giấc thật tốt.

Kỳ thật hắn không có thụ thương nặng gì, chỉ là dùng quá nhiều lực lượng, cho nên thể lực hao hết, giống như một ngày làm việc cả ngày, mệt mỏi, trở về ở một bữa cơm no đủ, sau đó đi ngủ một giấc, cảm giác mệt mỏi sẽ hết.

- Cô cô cô...

Chính vào lúc hắn đang cao hứng, trong bụng truyền ra âm thanh đói bụng.

- Quá đói bụng a!

Lúc này Tiểu Báo Tử mới nhớ là đã lâu rồi hắn vẫn chưa có cái gì vào bụng a, bất đắc dĩ sờ sờ bụng, Tiểu Báo Tử cười hắc hắc, nói:

- Tốt rồi, đừng kêu, lập tức sẽ có cái ăn!

Dứt lời, nhấc tay lên, lấy hai thanh phi tiêu ra, một cây bắn trúng vào động mạch cổ của một con lợn rừng, một cây khác thì cắm vào một con thỏ bé nhỏ trên mặt đất.

- Tốt rồi, vấn đề cơm trưa đã được giải quyết.

Tiểu Báo Tử nhảy xuống, lúc này dã thú uống nước chung quanh đã chạy tán loạn, dù là mãnh hổ và các loài thú dữ cũng không ngoại lệ.

Sau khi lấy mấy nhánh cây làm khung, đốt một đồng lửa, rửa sạch con thỏ và con lợn rừng, hắt để lên khung nướng, suốt nửa ngày sau, một mùi hương đậm đặc bay lên, dầu mỡ rơi xuống đồng lửa phía dưới, làm phát ra âm thanh xèo xèo không dứt, ánh lửa thỉnh thoảng nhảy lên một cái, bắn ra vài tàn lửa nhàn nhạt.

- Nếu có chút muối thì tốt rồi.

Tiểu Báo Tử gặm miếng thịt trong tay, thơm thì thơm thật, nhưng không có mùi vị gì cả, nhưng hiện giờ Tiểu Báo Tử rất đói khát, đã đủ rồi.

Ăn uống no đủ, Tiểu Báo Tử quệt quệt mồm, ngẩng đầu nhìn chung quanh, chung quanh nơi này, trừ hân ra, không có một con vật nào cả, kể cả tiếng chim hót cũng không có.

Bất đắc dĩ lắc đầu, hân lại nhảy lên, trở lại sơn động trong núi, liếc nhìn cái túi màu đen có hoa văn ở trong góc động.

Cái túi này hân để trong động, nhất thời chưa kịp xem, hiện tại ăn uống no đủ, cho nên hân không thể chờ đợi được mà mở cái túi này ra nhìn.

Trừ hạt dị châu màu lục và nội đan của yêu thiềm ra, trong túi chỉ còn ba loại đồ vật, một tảng đá, một quyển sách và một quyển trục da cừu.

- Chẳng lẽ tảng đá này chính là linh thạch trong truyền thuyết sao?

Tiểu Báo Tử cầm lấy tảng đá trong túi lên, đặt nào vào trong lòng bàn tay, hơi vận khí, một cỗ linh khí vô cùng âm hàn truyền vào huyết đạo trong lòng bàn tay, nhanh chóng chui vào trong đan điền.

- Ti!

Thân thể Tiểu Báo Tử run rẩy kịch liệt, tay hất lên, ném tảng đá kia lên trên vách động, tảng đá rời tay, nhưng thân thể của hân vẫn không ngừng lay động.

- Linh thạch, quả nhiên là linh thạch, hơn nữa bên trong còn ẩn chứa linh khí có thuộc tính âm hàn, lão tử tu luyện chính là công pháp Hỏa hệ, hoàn toàn không tương thích.

Hân ngồi dưới đất, qua đứng một giờ, hân mới có thể đem sợi hàn khí lúc này chui vào đan điền luyện hóa hoàn toàn, thở dài một hơi, nói ra.

Trên lý luận, linh khí trong linh thạch có thể giúp tăng cường công lực, miễn đi quá trình đả tọa thổ nạp linh khí, nhưng mà, nếu linh khí ẩn chứa trong linh thạch không đúng với bản thân, sẽ rất tốn thời gian luyện hóa, không bằng an an ổn ổn ngồi thổ nạp, đại đa số thời điểm, hiệu quả là làm nhiều công ít, giống như vừa rồi, luyện hóa một tia hàn khí cũng làm tiêu hao một giờ của Tiểu Báo Tử, cũng không làm cho công lực của mình có bất cứ tăng trưởng nào, được không bù mất.

- Ai, còn tưởng nhất được bảo bối rồi chứ, thứ này muốn dùng mà không thể dùng, ném đi lại đáng tiếc, mang theo người thì có khi sẽ xảy ra phiền toái, đây quả thật là gân gà trong truyền thuyết.

Về mặt Tiểu Báo Tử khổ sở, chạy đến đáy động, nhặt khối linh thạch lúc này lên, ném vào trong túi, hân đem hai quyển sách và một túi quyển trục da cừu ra.

- Huyết Yêu Thối Cốt Quyền! Đây chính là quyền pháp đoán cốt?

Trước khi mở một quyển sách ra, Tiểu Báo Tử liền cả kinh một chút, quyển sách này cũng không dày, phía trên ghi lại một bộ quyền pháp đoán cốt, từ tên của quyển sách này, hân là quyền pháp đoán cốt của Ma Môn, Tiểu Báo Tử lật ra xem, liền bỏ quyển sách này xuống.

Đây là một môn quyền pháp đoán cốt vạn kim khó cầu, nhưng mà, với điều kiện thân thể hiện tại của hân, ít nhất phải ba năm sau mới có thể tập luyện, cho nên thu lại vẫn hơn.

Lại mở một quyển sách khác ra, cuốn sách này còn mỏng hơn cả cuốn Huyết Yêu Thối Cốt Quyền, tổng cộng chỉ có hơn mười trang giấy, phía trên ghi lại một môn kiếm pháp.

- Ngân Nguyệt Kiếm Pháp?

Nhìn thấy tên của kiếm pháp này, lông mày của Tiểu Báo Tử nhíu lại một cái, sau đó hắn nhìn xuống phía dưới, thời điểm nhìn đến trang thứ ba thì hắn nhìn lại.

- Tinh Hà Câu Phần?

Một chiêu Tinh Hà Câu Phần này chính là một chiêu kiếm pháp trước kia Huyết Vô Nhai truyền lại cho hắn, chính là một trong ba đại sát chiêu của Ngân Nguyệt Kiếm Pháp.

- Ha ha, xem ra Huyết Vô Nhai cũng không có hiểu thấu đáo bộ kiếm pháp này, hắn chỉ nhìn quả bầu mà vẽ cái gáo truyền lại cho ta, bằng không thì, dựa vào bộ kiếm pháp kia và ô Kim đoản kiếm, muốn giết con yêu thiềm kia rất dễ dàng, làm sao mà cần tới ta chứ.

Tục ngữ nói tốt, nhân loại mà suy nghĩ, thượng đế cũng bật cười, Tiểu Báo Tử suy nghĩ, chỉ đúng một nửa, xác thực, bộ kiếm pháp kia Huyết Vô Nhai chỉ vừa có được, cũng vì bộ kiếm pháp này, hắn đã diệt cả nhà của người ta ở Dương Châu Tây Quận, rước lấy bạch y Kiếm Thánh Lục Thiếu Du đuổi giết, nhưng một mặt khác, Tiểu Báo Tử chỉ nhìn thấy Ngân Nguyệt Kiếm Pháp này lăng lệ ác liệt, sắc bén dị thường, nhưng lại không chú ý bộ kiếm pháp này cần phải phối hợp với một bộ thân pháp biến thái mới được, quên là Huyết Vô Nhai dù bị thương nặng, cũng có thể dựa vào Huyết Diễm Chân Cương du đấu với thiềm thừ hay sao, thân hình của hắn đại khai đại hợp, cho dù hắn sử dụng bộ kiếm pháp này, cũng không có khả năng phát huy ra toàn bộ uy lực của kiếm pháp, đối phó yêu thiềm, vẫn còn có chút miễn cưỡng.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

92. Chương 92: Thu Hoạch Kỳ Vật. (3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 92: Thu hoạch kỳ vật. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Bộ kiếm pháp này nếu có thể luyện thì nên luyện, tuy nội lực của ta không đủ, nhưng hiện giờ làm quen trước cũng tốt.

Trong nội tâm của Tiểu Báo Tử thầm vui vẻ, cẩn thận xem qua bộ kiếm pháp này một lần, bộ dáng chăm chú như muốn đem toàn bộ bộ kiếm pháp này ghi nhớ, khắc sâu vào trong đầu.

Sau khi xem suốt nửa canh giờ, rốt cuộc Tiểu Báo Tử cũng đã hồi thần lại, nói:

- Hiện tại cũng không phải là thời điểm nguyên cứu cái này!

Vội vàng nhét bộ kiếm pháp vào trong túi, mở quyển trục da cừu ra.

Kỳ thật Tiểu Báo Tử cũng không thể xác định quyển trục da cừu này có phải là da cừu hay không, chỉ muốn xem qua mà thôi, nhưng cuốn da này đã tồn tại không biết bao nhiêu năm tháng, cũng không biết bị người ta xem qua bao nhiêu lần, cho nên trên bề mặt bị cát bụi phủ kín.

Nhìn kỹ lại, bên ngoài của quyển trục da cừu có một bộ hình ảnh người, trên hình ảnh người này có đầy điểm đen và đỏ, Tiểu Báo Tử nhận ra, những điểm đỏ và đen trên hình ảnh này chính là huyết đạo trong

cơ thể người, bên cạnh hình ảnh người, có những hàng chữ cực kỳ nhỏ, giống như là một loại bí tịch võ học, nhưng mà, những chữ phía trên quyển trục tiểu báo từ không đọc ra được chữ nào.

Nhìn chằm chằm vào chữ trên cuốn da, Tiểu Báo Tử cảm thấy rất hỗn loạn, những chữ này nhìn thì cứ như chữ triện, cũng không biết là đại triện hay tiểu triện, nhưng mà, bất kể là triện gì, Tiểu Báo Tử cũng không nhận ra được.

Đã không nhận biết, cũng không cần phí công lên nó nữa, trực tiếp nhét nó vào trong túi.

Sau khi làm xong tất cả, đột nhiên Tiểu Báo Tử có cảm giác là mình có việc phải làm.

- Là thời điểm trở về, mẹ kiếp, Tần Tuyền Long chỉ cho ta nghỉ phép hai tháng, hiện tại đã qua một tháng, nếu lúc này không quay về, có thể sẽ gặp phiền toái.

Đúng thế, sẽ có phiền toái, cho tới nay Tiểu Báo Tử là người cẩn thận, để sinh tồn được ở thế giới quỷ dị này, cẩn thận là phải.

Huống chi hiện tại trên người hắn có bí mật, cho dù là tiết lộ ra ngoài một chuyện, cũng đủ làm hắn xong đời, bởi vậy, trước khi hắn làm bất cứ việc gì, hắn đều suy nghĩ kỹ.

Vô duyên vô cớ mất tích một tháng, đột nhiên xuất hiện, nếu như không có biện pháp giải thích, nếu là trước kia thì không có chuyện gì, nhưng nếu có một ít người liên tưởng phong phú, cho rằng hắn liên quan đến sự mất tích của Huyết Vô Nhai, nếu không có biện pháp giải thích, có khả năng sẽ gặp sự cố.

Đương nhiên, cũng không có người nào tin tưởng một thái điều Nhất phẩm như hắn lại có thể làm cho cường giả Bát phẩm như Huyết Vô Nhai bạo chết cả, nhưng mà, Ma Môn không phải là môn phái biết phân phải trái, vạn nhất thà giết một ngàn còn hơn bỏ sót một, bọn họ sẽ không tha cho một hài tử như hắn, đây chính là tai họa ngầm.

Hơn nữa một tháng trước mình rời đi vào ngày họp chợ ở Thanh Dương thành, tuy ngày hôm đó mưa quá lớn, trong thôn không có người đi chợ, cho nên không có ai nhìn thấy mình bị Huyết Vô Nhai bắt đi, nhưng trôi qua một tháng, đã có không ít người trong thôn tụ tập đến Thanh Dương thành buôn bán, hiện tại là cuối năm tháng Chạp, người khác không nói, nhưng tỷ phú nhất định sẽ tới ô gia thiết khí phổ tìm mình, muốn hỏi xem lễ mừng năm mới mình có về nhà hay không, đây là chuyện thường tình.

Tiểu Báo Tử có thể tưởng tượng, tỷ phú đến ô gia thiết khí phổ vừa hỏi, Tần tuyền Long sẽ nói là mình đã về nhà một tháng trước, không biết khi đó sẽ có chuyện gì xảy ra?

- Không thể nói trước hiện tại đã làm dư luận xôn xao hay chưa đây!

Trong lòng Tiểu Báo Tử âm thầm cười khởi, hiện tại có lo lắng cũng phí công, hắn đã bị nhốt ở cái địa phương quỷ quái này.

Tuy ở đây không thể gọi là chỗ sâu trong Mãng Thương Sơn, nhưng từ tốc độ và thời gian mà Huyết Vô Nhai mang mình tới đây, địa phương quỷ quái này không sai biệt lắm đã tiến vào Mãng Thương Sơn hơn trăm dặm, hiện tại hắn không có nắm chắc sẽ đi ra ngoài an toàn.

- Lại nói, tuy những cuốn bí tịch này trông mà thêm, nhưng bây giờ không phải là lúc cần tới, ai, Huyết Vô Nhai là đồ đáng chết, tại sao không chuẩn bị cho ta một chút đồ vật hữu dụng như vậy chứ?

Tiểu Báo Tử thuận tay ném cái túi hoa văn vào trong đống, lại suy nghĩ:

- Muốn rời khỏi phiền rùng nhiệt đới này, biện pháp duy nhất để vượt qua là võ công, tuy tâm pháp Nhận Phù rất thần kỳ, nhưng lại không phải vạn năng, cho nên trong mấy ngày kế tiếp ta phải luyện tập kỹ thuật Tam giới tiểu na di kia, coi như là luyện thêm một loại thủ đoạn chạy trốn.

Nghĩ đến Tam giới tiểu na di, hắn lại nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ ngay tới tiểu chú chít đáng ghét kia.

Tuy ngày đó hắn bị tiểu chú chít thả hai cái rắm làm bất tỉnh, nhả một bụng nước chua, hiện tại hắn đã không còn hận ý nào với tiểu chú chít cả.

Uy hiếp lớn nhất là Huyết Vô Nhai đã giải quyết, tâm tình của hắn rất vui vẻ, cho dù còn chút oán khí với tiểu chú chít, nhưng sớm đã bị vui sướng hòa tan.

Nghĩ tới đây, hắn dùng thực lực Nhất phẩm dẫn bạo cường giả Bát phẩm, cũng không thể chấp nhận với một con chuột được, làm thế sẽ mất thân phận của mình!

Nghĩ như thế, đã tâm với tiểu chút chút kia, dù là một ngày Tiểu Báo Tử cũng chưa đoạn.

- Trước tiên ta đi nhìn tiểu chút chút xem, muốn rời khỏi nơi này cũng không thể gấp gáp được, thuận tiện lợi dụng thời gian mấy ngày này làm quen với Tam giới tiểu na di, đây chính là thứ cứu mạng trong lúc mấu chốt.

Nghĩ đến công dụng của Tam giới tiểu na di, trong mắt Tiểu Báo Tử nóng lên.

Đi đến chỗ đất trống trên sườn núi, đi vào cái vết lõm, Tiểu chút chút nằm đang nằm trên tấm vải ngáy o o, tất cả đều giống như lúc ngày trước.

Lúc này đây, Tiểu Báo Tử đã không còn mê thần tán, tất cả đều đã dùng trên người Huyết Vô Nhai, lúc này đây, trên tay của hắn cầm một cái đuôi dê nướng chín.

Mùi thơm từ cái đuôi dê nướng chín quả thật có sức hấp dẫn lớn lao với tiểu chút chút, Tiểu Báo Tử chưa đi đến cửa động, tiểu chút chút đã tỉnh lại, thậm chí Tiểu Báo Tử còn nhìn thấy cái mũi của nó nhảy lên hai cái, dím lông trắng bạc trên trán hình như cũng bị mùi thơm ảnh hưởng, động đậy một chút, sau đó, hắn nhìn thấy tiểu chút chút đang lẩn lộn lốc bò dậy.

- Xèo...xèo, xèo...xèo!

Sau khi xác nhận nơi phát ra mùi thơm, tiểu chút chút hưng phấn, nhưng khi nhìn thấy Tiểu Báo Tử, trong ánh mắt lộ ra thần sắc cảnh giác, nó nhấc chân lùi về sau, một chuyện làm cho Tiểu Báo Tử cười khổ đã xảy ra, tiểu chút chút lập tức cầm tấm vải bao phủ toàn thân, giống như nó đang mặc cái quần cộc.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

93. Chương 93: Thu Hoạch Kỳ Vật. (4)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 93: Thu hoạch kỳ vật. (4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

XÍU...UU! Một tiếng, Tiểu Báo Tử cảm thấy tay hắn trầm xuống, tiểu chút chút đã hiện ra trên cái đuôi dê của hắn, há mồm gặm một cái, Tiểu Báo Tử cười cười, đem đuôi dê cầm trong tay ném tới, hắn chạy vào trong động, nghiên cứu Tam giới tiểu na di.

Việc này làm cho tiểu chút chút không biết nên làm cái gì, không bao lâu, nó hóa thành một đạo tinh quang xuất hiện bên cạnh cái đuôi dê, lúc này mới nhớ là bên cạnh đang có người, ngẩng đầu, nó nhìn thấy Tiểu Báo Tử đang tập trung tinh thần nghiên cứu dị thuật trên vách đá, ánh mắt chớp động một cái, “XÍU...UU!” Một tiếng, xuất hiện bên cạnh Tiểu Báo Tử, sau đó “Phốc” một tiếng, nó đánh một cái rắm vào Tiểu Báo Tử, sau đó biến mất.

Tiểu Báo Tử chỉ cười cười, không tránh, cũng không có trốn, chỉ ngừng thở, một bộ dáng ta không chấp nhận với ngươi, hắn nhanh chóng nghiên cứu Tam giới tiểu na di.

Tiểu chút chút hình như có chút không phục, lại náo mấy lần, nhưng Tiểu Báo Tử đã không thèm để ý tới hắn, cuối cùng, hình như nó cũng cảm thấy nhàm chán, lộ ra chút buồn bực nằm trong động, thở phì phì liếc nhìn Tiểu Báo Tử, ngã đầu nằm ngủ.

Tiểu Báo Tử cũng không thêm để ý, sau khi giết Huyết Vô Nhai, tảng đá lớn trong lòng đã được tháo xuống, cho nên lòng dạ cũng lớn hơn rất nhiều, lại một lòng tu luyện dị thuật, cho nên không so đo với một con chuột nhỏ làm gì.

Cẩn thận nghiên cứu đồ án trong động một lần, thời điểm sát khí phù quang hiện ra ngoài cửa động, hấn lại tiếp tục tu luyện, cuối cùng cũng nắm được một chút bí quyết, vận dụng Tam giới tiểu na di đã không còn đọng vào đâu như trước đây nữa.

Nhưng đồng thời, hấn cũng đưa ra một kết luận rất phiền muộn.

Không phải là hấn không thể sử dụng Tam giới tiểu na di, mà là với tu vi hiện giờ của hấn, bốn sự, hấn muốn dịch chuyển đi đâu, hấn phải định vị trước, phạm vi chỉ có thể là ba trượng, hơn nữa chỉ có thể na di một lần.

Rất phiền muộn, hấn chỉ có thể thuận di một lần và không quá ba trượng, không hơn.

Sau một lần na di, hấn cảm thấy hao hết tám phần thể lực và nội khí, cho nên không thể thi triển lần thứ hai, đó cũng không phải là ngộ tính của hấn không đủ, cũng không phải hấn tinh luyện sát khí phù quang không đủ.

Sự thật, cơ thể của hấn hấp thu luyện hóa sát khí phù quang đã đạt tới trình độ bão hòa, nội khí có hạn, cho nên hấn cũng chỉ có thể luyện hóa được một chút sát khí phù quang mà thôi.

- Trong vòng năm năm tới, ta có thể làm được cũng chỉ na di trong phạm vi ba trượng thì cũng bỏ đi, nhưng ta có thể na di theo bất cứ phương hướng nào, còn lúc chạy trốn để khỏi chết, ta có thể na di ra bên ngoài được mười trượng, nhưng lúc đó ta không thể biết được phương hướng, giống như lần đầu tiên thi triển, ta đã đụng vào cái cây, cũng có thể chui vào trong viên đá, cho nên không đến thời điểm vạn bất đắc dĩ, không nên dùng tới nó.

Tâm của Tiểu Báo Tử bình tĩnh một chút, hấn ghen ghét nhìn tiểu chút chút đang nằm ngủ trên mặt đất, chẳng biết tiểu chút chút này gặp được vận khí cỡ nào, lại có thể luyện thành Tam giới tiểu na di, còn có thể tùy ý na di trong phạm vi mười trượng, Tiểu Báo Tử bây giờ mà so sánh với nó thì cả rắm cũng không bằng.

Nhưng mà, không phải Tiểu Báo Tử không có thu hoạch.

- Trong một trượng!

Không nói ba trượng, ta chỉ nói một trượng, nếu như trong một trượng thi triển Tam giới tiểu na di, hấn có thể na di năm lần một cách chuẩn xác.

Một trượng bằng ba mét, na di năm lần, nghe thì giống như gân gà, nhưng nếu kết hợp với những thứ khác thì không giống.

Nói thí dụ như, quyền pháp, kiếm pháp, thân pháp...

Nhưng nếu trong ba trượng lại có thể tùy ý chuyển dời năm lần, nếu vận dụng thêm võ công, thì nó sẽ thập phần đáng sợ.

Suy nghĩ một chút, nếu người cùng đối thủ của người giao phong, thời điểm đang chiến đấu say sưa, đột nhiên người biến mất trước mặt hấn, xuất hiện ở sau lưng, dưới tình huống như vậy, hấn còn có thể làm gì nữa đây?

Sẽ không, tuyệt đối sẽ không!

Cái này còn âm hiểm hơn Bát Thần Am Quý Bộ nữa.

Đương nhiên, đó là tình huống na di năm lần lúc bình thường, nếu tổng hợp các nhân tố khác, trong lúc chiến đấu, cho dù vận dụng trong trận đấu, vận dụng Tam giới tiểu na di, tối đa chỉ dùng được hai ba lần mà thôi, mà cái này còn phải xem cường độ chiến đấu mà quyết định nữa.

Nhưng mà, hai ba lượt đã đủ rồi.

Sau khi hiểu ra chuyện này, Tiểu Báo Tử thở nhẹ một hơi, cúi đầu xem xét, thấy tiểu chút chút đang ngủ.

Không có quấy rầy nó, Tiểu Báo Tử rút ô Kim đoản kiếm ra, cạo phủ trên vách động một hồi, chỉ mấy hơi thôi, môn dị thuật được khắc lên vách động, liền hóa thành một đám bụi màu xám, rơi xuống đất.

- Chi, chi!

Tiểu chút chút bị động tĩnh này làm bưng tình, mở mắt, khó hiểu nhìn Tiểu Báo Tử, khi nhìn thấy vách động là một đám hỗn độn, phần nộ vung vẩy hai cái chân trước, còn xoay người phóng hai cái rắm vào Tiểu Báo Tử, giống như nó đang phát tiết lửa giận với Tiểu Báo Tử.

- Bản chất của ta là người ích kỷ!

Đối với chuyện này, Tiểu Báo Tử không thèm để ý, ngược lại cúi người, nhìn tiểu chút chút cười nói, sau đó ánh mắt lưu luyến không rời nhìn không chớp mắt vào tấm vải của nó, rốt cục thở dài một hơi.

Hiện tại hẩn nhìn ra, tấm vải bố này có quan hệ cực kỳ mật thiết với tiểu chút chút, công dụng rất thần kỳ, nếu muốn từ tay của tiểu chút chút đoạt nó, rất không dễ dàng.

- Lần này tới đây, ta tìm được rất nhiều chỗ tốt, cũng chậm trễ quá nhiều thời gian, hiện tại Tam giới tiểu na di này đã tiểu thành, dựa vào tu vi hiện tại của ta và Tam giới tiểu na di này, có lẽ đã có thể rời đi, về phần bảo vật và tiểu chút chút này, dù sao ổ của nó ở đây, sẽ không chạy được, sau này có cơ hội sẽ quay lại.

Nghĩ đến chuyện mình lo lắng trước đây, Tiểu Báo Tử giống như một mũi tên, hẩn không muốn lãng phí thời gian ở chỗ này nữa.

- Tốt rồi, tiểu chút chút, đừng có giận nữa, lão tử phải đi, một thời gian sau sẽ quay lại tìm người.

Tiểu Báo Tử nhìn về phía tiểu chút chút vẩy vẩy tay, sau đó liền động thân, triển khai thân pháp Nhạn Phù, rời khỏi rừng rậm.

- Thất phu vô tội, mang ngọc có tội!

Trở về trong sơn động, Tiểu Báo Tử sửa sang mấy thứ đồ vật Huyết Vô Nhai lưu lại, nhìn nhìn Ngân Nguyệt Kiếm Pháp một lần nữa, trong lúc vô tình nhìn thấy một dấu ấn trên bộ kiếm pháp, trên ấn có viết bốn chữ Dương Châu Hạ Vân.

Nghĩ đến nguyên nhân Huyết Vô Nhai bị đuổi giết, cũng chính là vì hẩn đã diệt cả nhà Hạ gia ở Dương Châu, nghĩ đến đây, nguyên nhân hẩn diệt cả nhà của người ta, cũng chính là vì bộ kiếm pháp này.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

94. Chương 94: Ô Gia Bắt Đầu Chân Tuyển. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 94: ô gia bắt đầu chân tuyển. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Mang theo những thứ đồ vật này bên người chẳng khác nào là tai họa, không muốn thì thôi, còn muốn, hẩn dứt khoát dùng dầu trơn phong bế ba khóa nội đan của mình, sau đó hẩn đem dị châu và khối linh thạch ném vào trong túi đen, chôn xuống một cái lỗ nhỏ trong hang động.

Những vật này chắc chắn không thể mang về được, tránh được họa sát thân, tuy không biết cái túi da này dùng thứ gì luyện chế, nhưng nó có thể che dấu khí tức, chôn ở cái địa phương chim không thèm ỉa này, chắc có lẽ không bị người ta phát hiện, dù là bị người ta phát hiện, cũng không có cách nào đem việc này dính dáng gì đến ta cả.

Sau khi chôn xong, hắn vỗ vỗ tay, liếc nhìn mọi nơi, rời hang động, nhảy xuống dưới.

Huyết Vô Nhai lợi dụng Huyết Diễm Chân Cương phi hành rất nhanh, tuy thời gian không dài, nhưng cũng đã tiến vào trong Mãng Thương Sơn trầm đậm, cũng may Tiểu Báo Tử còn nhớ phương hướng mà Huyết Vô Nhai chạy trốn, lại tu luyện tâm pháp Nhận Phù, khinh công tiến nhanh, ban ngày lợi dụng mặt trời, ban đêm lợi dụng vì sao, chỉ dùng năm ngày, khó khăn lắm mới rời khỏi Mãng Thương Sơn.

Tuy trên đường đi có một chút mạo hiểm, nhưng hắn ý vào ô Kim đoản kiếm sắc bén và Tam giới tiểu na di quý dị, cho nên hữu kinh vô hiểm.

Rời Mãng Thương Sơn, hắn không dám trì hoãn, phân biệt một con đường, nhanh chóng chạy về nhà, đi cả ban đêm, rốt cục vào lúc rạng sáng, hắn đã trở về nhà mình.

Tiến vào sân nhỏ nhà mình, tâm tình của Tiểu Báo Tử buông lỏng một nửa.

- Khá tốt, hào khí ở đây coi như bình tĩnh.

Tiểu Báo Tử vỗ vỗ ngực, cũng không vào nhà, mà hắn nghiêng người, chui vào phòng chứa củi nhà mình, nằm trên đồng củi, tinh tế suy nghĩ.

- Làm bộ vừa mới về đến nhà sao?

- Không được, bây giờ ta cũng được coi là danh nhân trong thôn, chuyện như vậy, không thể gạt được người khác, chỉ cần một chút là có thể xác định được thời gian chênh lệch một tháng này, ta phải nghĩ ra biện pháp xử lý mới được!

Hôm nay lão Chu đầu tâm tình không tốt, bởi vì Tiểu Báo Tử đã trở lại.

Đối với lão Chu đầu mà nói, trong cảm nhận của lão bây giờ, Tiểu Báo Tử đã khác với trước kia, nhưng hiển nhiên, năng lực kiếm tiền và gây rắc rối của nhi tử có quan hệ trực tiếp với nhau, sáng sớm hôm nay, hắn mở kho củi, thấy một người ngủ ở bên trong, hắn chấn động, còn tưởng là ăn trộm, lúc tập trung nhìn lại, thì phát hiện đó chính là con mình.

Hắn nhìn thấy nhi tử cực kỳ có tiền đồ của hắn, vốn phải mừng rỡ, nhưng phương thức gấp mặt như vậy hắn không muốn chút nào, sự thật, hắn vừa nhìn thấy nhi tử của mình nằm trong đồng củi, trong nội tâm liền xuất hiện dự cảm không tốt, mà chuyện phát sinh sau này đã chứng minh dự cảm của hắn không sai chút nào.

Đương nhiên Tiểu Báo Tử sẽ không đem chuyện xảy ra nói tường tận, hắn chỉ nói đơn giản với lão Chu rằng, mình gây ra đại phiền toái, tuyệt đối không thể để cho người khác phát hiện ra trong một tháng này hắn không về nhà, cần người trong nhà giúp đỡ che giấu, thừa dịp nhỏ một bùm máu, lúc ấy đã dọa lão Chu hồn phi phách tán.

Lão Chu đầu là một người miền núi, chưa thấy qua các mặt trái của xã hội, cho nên lý giải với giang hồ, cũng giới hạn trong lời đồn, bây giờ nhìn thấy bộ dáng ủ rũ của nhi tử, hắn không cần biết chuyện của Tiểu Báo Tử nghiêm trọng bao nhiêu, cả người hư thoát, nếu có người nào hỏi, hắn sẽ dựa theo lời Tiểu Báo Tử nói, lừa dối rất nhiệt tình.

Làm cho Tiểu Báo Tử cảm thấy may mắn là, một thời gian gần đây, mưa dầm không ngớt, đường xá không thông, cho nên, bọn người Vương Thiên Lô không có đi hợp chợ ở Thanh Dương thành, chuyện này đối với Tiểu Báo Tử mà nói, chính là một tin tức có lợi, không có ai đi Thanh Dương thành, liền ý nghĩa thời gian hắn rời khỏi Thanh Dương thành một tháng mà không về nhà không có truyền tới ô gia, không có truyền đi, như vậy cơ hội bổ cứu sẽ rất lớn.

Mà chuyện Tiểu Báo Tử phải làm sẽ đơn giản hơn rất nhiều, hắn chỉ cần biên một câu chuyện là xong.

- Lão Chu đầu à, sáng sớm như vậy người còn đi đâu thế?

Người đi đường nhìn thấy lão Chu đầu vào sáng sớm đã mang gánh hái thuốc, trong tay còn cầm theo một cây cuốc đi ra đầu thôn, có chút tò mò hỏi.

- Ah, Cầu Đản Tử của ta đang bị bệnh, tiểu tử này trúng phong hàn, bây giờ đang nằm ở nhà đấy!

- Cầu Đản Tử, không phải hắc đang ở Thanh Dương thành làm học đồ sao? Ah, đúng rồi, nghe nói hiện tại hắc là sự phụ trong lò rèn, ngay cả người trong Hắc Long Hội cũng phải nhường hắc ba phần, đúng là rất có tiền đồ a.

Người đi đường nhìn lão Chu mà ngạc nhiên xen lẫn hâm mộ trong lời nói.

- Hắc, không có gì, tiểu tử này chỉ được cái thông minh và nhanh nhẹn thôi.

Lão Chu đầu khoát khoát tay, vẻ mặt thẹn thùng nói ra, bước chân của hắc nhanh hơn.

- Hắc trở về lúc nào?

- Trở về được vài hôm, trúng phong hàn, cho nên vẫn ở trong nhà, không có đi ra ngoài!

Lão Chu đầu nói hàm hồ, sau mấy câu, cũng đã ra đầu thôn, đi thẳng vào trong khu rừng già.

Đến thời điểm giữa trưa, hắc gánh về một đồng cỏ thảo dược, những thảo dược này, chính là những thảo dược chuyên trị phong hàn của người trên núi, một đường đi, nếu có gặp người trong thôn, cũng nói lại những lời giống như vậy.

Mấy ngày kế tiếp vẫn diễn ra như thế.

Lúc này mỗi người trong thôn đều biết Cầu Đản Tử ở Thanh Dương thành đã về đến nhà một đoạn thời gian, nhưng hắc bị trúng phong hàn, cho nên không đi ra ngoài a.

Vì vậy miễn cho một phen nghị luận, dù nghị luận thì nghị luận, chuyện này biến thành Cầu Đản Tử ở Thanh Dương thành được lão bản ô gia thiết khí phổ thưởng thức, cho nên sau khi tháng trước cho phép về nhà, bởi vì hắc đã lâu không về nhà, cho nên đại lão bản liền cho hắc đi một tháng, ai ngờ giữa đường gió táp mưa sa, Cầu Đản Tử trúng phong hàn, vừa về nhà là nằm xuống, nằm suốt một tháng, hiện tại thân thể vừa mới tốt lên.

Thuyết pháp này được truyền bá và được chấp nhận nhiều nhất, khi Cầu Đản Tử rảnh rỗi thì xuất hiện ở đồng ruộng đầu thôn, nhưng thời điểm xuất hiện rất cổ quái, mỗi lần xuất hiện đều có người nhìn thấy, nhưng khi người khác nhìn thấy thì hoặc là quá bận, hoặc là rời đi quá xa, cho nên không nói với hắc câu nào, thẳng cho đến ngày đầu tháng, thời tiết trong lành, Cầu Đản Tử mới cùng đám thợ săn đi đến phiên họp chợ trong Thanh Dương thành, xuất hiện ở cửa thôn.

- Hô, cuối cùng cũng qua được cửa này.

Đến Thanh Dương thành, hắc mời bọn người Vương Thiên Lôi tụ tập trong một quán ăn ngon ăn một lần, sau đó cáo biệt từng người, rồi cuộc Tiểu Báo Tử mới thở dài nhẹ nhõm, cửa ải này, cuối cùng hắc miễn cưỡng vượt qua.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

95. Chương 95: Ô Gia Bắt Đầu Chân Tuyền. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 95: ô gia bắt đầu chân tuyền. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Trở lại ô gia thiết khí phổ, gặp Tàn Tuyền Long, đương nhiên hắc phải giải thích khác rồi.

Cứ như thế nửa năm trôi qua, Tiểu Báo Tử ở tại ô gia thiết khí phố trong đóng cửa không ra, hai tai không nghe chuyện ngoài cửa sổ, chỉ chuyên tâm rèn sắt, tu vi cũng tinh tiến nhiều, đảo mắt là đến cuối mùa thu, khoảng cách ô gia chân tuyến đại hội chỉ còn hơn hai tháng, bởi vì khoảng cách giữa Thanh Dương thành và tổng bộ ô gia, Vân Châu Tần Lăng quận thành cũng gần nghìn dặm, cho nên phải xuất phát sớm.

Từ Thanh Dương thành đi tham gia chân tuyến đại hội cũng không có một mình Tiểu Báo Tử, còn có hai người khác, hai người này tuổi đã vượt qua ba mươi, tu vi của bọn họ cũng bằng với Tiểu Báo Tử, đạt tới cảnh giới Nhất phẩm, hơn nữa trên phương diện chế tạo cũng rất tinh thâm, cũng không kém hơn Tiểu Báo Tử, đương nhiên, cân nhắc tuổi của hai người này, đương nhiên Tiểu Báo Tử chính là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm, đối với điểm này, hai vị này cũng rất rõ ràng, tuy trong nội tâm cũng có một ít ghen ghét và hâm mộ, nhưng hai người đều hơn ba mươi tuổi, đối với nhân tình ấm lạnh đã thành thực, bọn họ cũng không có địch ý gì với Tiểu Báo Tử, thậm chí có thể nói, một đường này rất chiếu cố Tiểu Báo Tử, đối mặt với một người có tiềm lực, đương nhiên là bọn họ phải lôi kéo quan hệ rồi, cho nên, tuy lộ trình lần này rất dài, nhưng Tiểu Báo Tử rất tự tại.

Hơn một tháng sau, rốt cuộc đoàn người phong trần mệt mỏi đã đến được trung tâm Vân Châu, Tần Lăng quận thành.

Ở xa xa đã nhìn thấy tường thành màu đen cao hơn mười trượng, trong mắt của Tiểu Báo Tử nhìn không được mà hiện ra một tia kích động.

Mười năm, hắn đi tới thế giới này đã mười năm, mười năm qua, hắn một mực ở trong một ít tiểu sơn thôn và thành trấn, đã sớm buồn muốn chết, trong nội tâm luôn nghĩ về những đại đô thị ở kiếp trước, cho nên một đường đi tới gần hai tháng trời, tuy cũng đi qua một ít thành thị, nhưng quy mô rất nhỏ, nói là thành thị, nhưng còn không bằng cả một thị trấn ở kiếp trước, hôm nay đột nhiên nhìn thấy tường thành hùng vĩ như thế, bỗng nhiên trong lòng xuất hiện một cảm giác khoáng đạt, tâm tình thật tốt.

- Nơi này chính là Tần Lăng quận thành, không hổ là trung tâm của Vân Châu, quả nhiên danh bất hư truyền a!

Đi trên đường cái quận thành, Lâm Hải Long cũng là người tham gia chân tuyến với Tiểu Báo Tử, năm nay Lâm Hải Long ba mươi hai tuổi, nhà cũng ở Thanh Dương thành, lúc chín tuổi tiến vào ô gia thiết khí phố, đến bây giờ đã hai mươi ba năm, làm người hào sảng thẳng thắn, nhưng rất tùy tiện, sự thật đây cũng chính là bệnh chung của các trợ rèn, bọn họ đều đặt tâm tư của mình vào việc tinh luyện kim loại, không am hiểu nhiều về giao tiếp xã hội, lại thêm có ý giao hảo với Tiểu Báo Tử, Tiểu Báo Tử cùng hắn và một người khác tên là Ngô Lâm cũng tham gia chân tuyến đại hội lần này có quan hệ không tệ.

Lâm Hải Long và Tiểu Báo Tử, đây là lần đầu tiên nhìn thấy một thành thị lớn như vậy, nhiều người như vậy, nhìn không được sợ hãi thán phục.

- Không sai biệt lắm, ở đây náo nhiệt hơn ở thị trấn và thành thị khác!

Tiểu Báo Tử thu hết tất cả cảnh vật xung quanh vào trong mắt, khóe miệng xuất hiện nụ cười.

- Đúng vậy a, người ở đây thật nhiều a, ở Thanh Dương thành không được nhìn thấy nhiều người như vậy a.

- Đâu chỉ là Thanh Dương thành, trên đường đi chúng ta cũng đi qua vài đại thành, nhưng không có nơi nào có tường thành cao như Tần Lăng quận thành, cũng không có nhiều người như vậy!

Ngô Lâm cũng hưng phấn, nói:

- Chỉ cần chúng ta thông qua chân tuyến, liền có thể ở lại chỗ này.

- Các bạn đang đọc truyện tại kiếm giới chấm com.

- Thế thì không nhất định!

Nhìn thấy ba người hưng phấn, Tần Tuyền Long giội một gáo nước lạnh, nói:

- Cho dù thông qua chân tuyến, nếu tiềm lực không đủ, các người cũng bị phân phó đến địa phương khác, không phải ta đã kích các người, trong ba người các người, người có khả năng nhất ở lại nơi này, chỉ có Tiểu Báo Tử mà thôi!

- Tần sư phụ, ngài lại nói giỡn rồi!

Khóe miệng của Tiểu Báo Tử khẽ cong lên, hiện ra một tia ngượng ngùng và bất đắc dĩ, nói:

- Ta làm gì có bốn sự lớn như vậy.

- Tiểu Báo Tử, người không cần khiêm tốn, ta biết rõ, người đã từng đồn ngộ qua một lần, lại có thiên phú rất cao trong quá trình tinh luyện kim loại, lúc này thông qua chân tuyển thì không thành vấn đề, nhưng nhiệm vụ trọng yếu nhất của người trong lần chân tuyển này là phải biểu hiện thật xuất sắc, khiến cho những trưởng lão kia chú ý, nếu có thể làm cho trưởng lão coi trọng, thu người làm môn hạ, thành tựu tương lai của người là bất khả hạn lượng.

Trưởng lão sao?

Nghĩ đến hai chữ “Trưởng lão”, trong đầu của Tiểu Báo Tử hiện ra một đám người già bảy tám mươi tuổi, gầy yếu không chịu nổi, không sai biệt lắm đều là những lão đầu tử sắp xuống mồ.

- Cũng không biết thực lực của những lão đầu này thế nào, có đạt tới tiêu chuẩn của Huyết Vô Nhai hay không.

Nghĩ đến biểu lộ Huyết Vô Nhai lúc sắp chết rất dữ tợn, Tiểu Báo Tử run lên mãnh liệt.

- Mẹ kiếp, vì sao ta lại nhớ đến tên gia hỏa kinh khủng kia chứ, không có khả năng, những trưởng lão kia không có khả năng mạnh như Huyết Vô Nhai, gia hỏa mạnh nhất ô gia chỉ đạt tới Thất phẩm mà thôi, cương khí còn chưa cô đọng thành, làm sao có thể so sánh được với Huyết Vô Nhai chứ.

Hắn nhớ lại mình từ Huyết Vô Nhai kiếm được rất nhiều chỗ tốt, Tiểu Báo Tử nhin không được cười lên, tâm pháp Nhận Phù, Ngân Nguyệt Kiếm Pháp, Cửu Long Thần Hỏa Công, Huyết Yêu Thối Cốt Quyền, vận khí tốt còn gặp được dị thuật Tam giới tiểu na di, không có thứ nào không phải là thứ người trong thiên hạ tranh võ đầu cũng muốn có, trưởng lão, ha ha, hiếm có sao?

Nhưng mà, dùng làm một cái yểm hộ cũng không sai, thực lực của ô gia không tệ, nếu như ta có thể được một trưởng lão coi trọng, ngày sau nhất định sẽ sống rất khá giả.

Hắn vốn không phải là người có nhiều dã tâm, cũng không thích thiết huyết như trong truyền thuyết của giang hồ, đao quang kiếm ảnh làm gì chứ, luyện thành một thân võ nghệ, lợi dụng võ nghệ làm vốn liếng, an an ổn ổn thư thư phục phục sống nhàn nhã cả đời chính là nguyện vọng của hắn, tốt nhất là cưới mấy kiều thê là mỹ nữ, tận hưởng tề phúc của nhân gian, dù sao thì thế giới này lấy mấy lão bà cũng không tính là phạm pháp.

Còn nữa, nếu như mình thực sự được trưởng lão coi trọng, khi đó tu vi của mình nhất định sẽ tăng tiến rất nhanh, không nói, cái được tề dùng để tắm rửa có công dụng đoán cốt làm hắn rất hưởng thụ, tuy hắn không có khả năng hưởng thụ nhiều, nhưng hắn đã có trong tay cách điều chế Đoán Cốt Đan rồi.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

96. Chương 96: Tổng Đốc Vân Châu. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 96: Tổng đốc Vân Châu. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Một phần Đoán Cốt Thang có thể luyện chế thành mấy trăm hạt Đoán Cốt Đan, mà mỗi hạt Đoán Cốt Đan lại có công hiệu gấp mười lần được tễ để tắm rửa, nghĩ như vậy, chỉ cần mình tìm đủ nguyên liệu của Đoán Cốt Thang, khi đó thành tựu cả đời của hắn sẽ mạnh hơn những người dùng được tễ để tắm, lại phối hợp với quyền pháp đoán cốt, nghĩ đến đây, tối đa hai mươi tuổi, hắn đã là một võ giả cảnh giới Tứ phẩm, thậm chí còn có thể tiến thêm một bước.

Cuối cùng, hắn sẽ đi vào Mãng Thương Sơn đáng sợ kia.

Với tư cách là tổng bộ ô gia ở Vân Châu, nơi ở của ô gia ở Vân Châu cũng có khí thế cũng được xem là hào hùng, chiếm diện tích một phần sáu của Tần Lăng quận thành, trừ cái tổ nghiệp này ra, trong Tần Lăng quận thành có bốn thành đất trống đều thuộc về ô gia, trong đó có cả mấy chục tiệm vải của ô gia, xe ngựa đi lại..., có thể nói, ô gia, chính là một nhà lũng đoạn sinh ý kim loại của Đại Tần quốc, mà ở Tần Lăng quận thành, bọn hắn chính là người lũng đoạn toàn bộ việc ăn ở đi lại và ngủ của mọi người dân, ở Tần Lăng quận thành, mỗi một người sinh hoạt đều có cùng một nhịp thở với ô gia.

Trừ một người.

Đại Tấn tổng đốc Vân Châu Mã Thiên Trường.

Mã Thiên Trường, nam, bốn mươi tám tuổi, Đại Tấn tổng đốc Vân Châu, chính là ái tướng tâm phúc của đương kim thiên tử Đại Tần, mười năm trước, đảm nhiệm tổng đốc Vân Châu, chính là tổng đốc trẻ nhất trong lịch sử Đại Tần, đương nhiên, cũng được công nhận là tổng đốc có năng lực nhất.

Bổ nhiệm được mười năm, hắn đã đem biên giới Vân Châu giao với Bắc Nguyên biến thành một thùng nước, bên trong thùng đầy nước, sau khi hắn được bổ nhiệm năm thứ hai, mỗi năm trước kia Bắc Nguyên Lang Kỳ lại tiến vào Vân Châu đánh cướp nhưng bây giờ không tới nữa.

Mười năm trước, Vân Châu chỉ là một trọng trấn quân sự, cũng không giàu có gì, nhân khẩu chỉ đạt năm ngàn vạn, mười năm sau, nhân khẩu của Vân Châu đã đạt tới ba ức sáu vạn.

Mười năm trước, biên giới giữa Vân Châu và Bắc Nguyên thường có xung động, buôn lậu hung hăng ngang ngược, mười năm sau, từ Vân Châu đến Bắc Nguyên có mười tám thương lộ, hai mươi chín các trạm, thu thuế liên tục tăng trưởng, và cho tới bây giờ, hàng năm đều nộp thuế cho triều đình cao hơn một trăm lẻ hai lần so với mười năm trước.

Đồng dạng, trong mười năm này, người Vân Châu, chỉ biết có Mã tổng đốc chứ không biết đến triều đình!

Phủ tổng đốc ở Tần Lăng nằm ở phía bắc xa xôi, rất lớn, tuy không chiếm một phần sáu Tần Lăng quận thành như ô gia, nhưng cũng là một kiến trúc to lớn, là một trong những tòa kiến trúc lớn nhất Tần Lăng.

Xâm nhập vào trong phủ tổng đốc, là một tiểu viện tịch tịch, trong nội viện có hồ nước, hòn non bộ, có đình nghỉ mát, có cây cối, có hoa cỏ, những thứ này, đều là phối trí cơ bản của một đại gia tộc.

Trong nội viện có hồ nước không lớn, hòn non bộ không kỳ lạ, cây cối và hoa cỏ đều rất bình thường, về phần đình nghỉ mát, đã sớm cũ nát, xem ra, hoàn cảnh nơi này không hợp với cái tên phủ đệ chút nào.

Trong chòi nghỉ mát có một nam tử trung niên đang ngồi, dáng người thon dài, sắc mặt phiêu dật tuấn lãng, ở dưới hàm có một chòm râu đen nhánh, lẳng lặng ngồi trong lương đình, cầm trong tay một bản thảo, khoan thai đọc, một thân áo dài màu xanh, tuy được chế tác tinh tế, cũng rất sạch sẽ, nhưng cũng rất cũ kỹ, có nhiều chỗ đã giặt hồ trắng bệch, xem ra đã mặc không ít năm, đối với thường nhân mà nói, mặc thế này cũng không là gì, nhưng với một tổng đốc Vân Châu, quản lý hơn ba ức nhân khẩu, hàng năm Mã Thiên Trường đều nộp lên quốc khố hai mươi ức bạch trắng mà nói, không khỏi có chút keo kiệt.

Nhưng mà, nam tử ngồi trong chòi nghỉ mát này chính là Mã Thiên Trường, chính là Đại Tấn tổng đốc Vân Châu.

Một loạt tiếng bước chân truyền tới, đang hướng về chòi nghỉ mát, một thị nữ áo trắng vội vàng chạy vào trong chòi nghỉ mát.

- ân!

Nghe được tiếng bước chân, Mã Thiên Trường khẽ nhú mày, hắn không thích có người quấy rầy hắn vào những lúc thế này, nhưng nhìn thấy bộ dáng vội vã của thị nữ, trong mắt của hắn càng hiện ra một tia không thích, nhưng mà, thần sắc bất mãn chỉ hiện ra một chút mà thôi, ngay cả thị nữ kia cũng không nhìn thấy.

- Đại nhân, phu nhân có việc gấp xin ngài đi qua!

Thị nữ đi đến trước mặt Mã Thiên Trường, cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói ra, trong ngữ khí lộ ra chút khẩn trương, thỉnh thoảng nhanh nâng đầu liếc nhìn, trong ánh mắt tràn ngập khâm phục và ngưỡng mộ.

- Chuyện gì?

Động tác nhỏ như vậy cũng không gạt được Mã Thiên Trường, nhưng hắn cũng không để ý làm gì, chỉ là nhẹ nhàng hỏi, âm thanh ôn hòa tràn ngập thu hút, làm cho người nghe như đắm trong gió xuân.

- Minh Nghi Kinh Viện Trịnh phu nhân đến tìm phu nhân, còn có Kỷ đại hiệp!

- Kỷ đại hiệp?

Nghe được ba chữ này, ánh mắt Mã Thiên Trường lóe lên, nói:

- Nghĩa bạc vân thiên Kỷ Trung Đường?

- Đúng là Kỷ Trung Đường Kỷ đại hiệp!

Thị nữ nói ra.

- Hắn tới làm gì?

Mã Thiên Trường càng nhú mày chặt hơn, nói:

- Ta và hắn không quen biết nhau!

- Chuyện này, tiểu tỳ cũng không biết!

Thị nữ cẩn thận nói ra:

- Phu nhân đã mời Trịnh phu nhân vào trong, Kỷ đại hiệp đang ở phòng uống trà, xem bộ dáng của hắn, hình như có chuyện trọng yếu muốn gặp đại nhân.

- Biết rồi!

Mã Thiên Trường nói ra:

- Người đi hầu hạ phu nhân đi!

- Dạ!

Thị nữ trả lời rất cẩn thận, bản năng ý thức được, hình như đại nhân nhà mình khi nghe thấy Kỷ Trung Đường tới chơi có chút không vui.

Thị nữ đi rồi, Mã Thiên Trường đặt tay lên bàn đá nghỉ mát, sửa lại y phục, cất bước đi tới phòng khách.

Trong phòng khách phủ tổng đốc, một gã trung niên áo bào màu xám đang bước đi thông thả, trên mặt hiện ra nụ cười yếu ớt, nhìn cảnh vật trong phòng, bàn ghế, và bộ ly uống trà, bỗng nhiên, bước chân của hắn dừng lại, nụ cười trên mặt tăng lên rất nhiều.

- Kỷ đại hiệp đại giá quan lâm, Mã mỗ không thể tiếp đón từ xa, thất kính, thất kính!

Cách thật xa, âm thanh của Mã Thiên Trường đã truyền tới chỗ hắn.

- Đâu có đâu có, Kỷ mỗ là người mạo muội tới chơi, mong rằng đại nhân đừng nên trách mắng.

Kỷ Trung Đường xoay người lại, dùng vẻ mặt tươi cười thân thiện, nhìn về phía Mã Thiên Trường, hai người giống như lão bằng hữu nhiều năm, vừa trò chuyện vừa uống trà.

Nói nhăng nói cuội kéo dài suốt nửa canh giờ, lúc này mới tiến vào chính đề.

- Không biết Kỷ đại hiệp vì sao lại đến đây?
- A! Kỷ mỗ mạo muội, lần này tới đây chủ yếu là việc hôn sự mà đến.
- Phốc!

Mã Thiên Trường vừa mới uống một ngụm trà đã phun ra, phun ra một nửa, một nửa khác, đều dính lên ghế dựa, gã sai vặt đứng ở cửa, cũng bị sững sờ, vội vàng tiến vào thu thập, ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn Kỷ Trung Đường, lóe ra thần sắc cổ quái.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

97. Chương 97: Tổng Đốc Vân Châu. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 97: Tổng đốc Vân Châu. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Xem ra Kỷ mỗ mạo muội rồi!
- Nhìn thấy tình hình này, Kỷ Trung Đường ngồi ở bên cạnh cười nói.
- Thật có lỗi thật có lỗi, Mã mỗ thất lễ!
- Lau khô nước đọng trên quần áo, Mã Thiên Trường có chút lúng túng, nói:
- Nhưng mà lời này của Kỷ đại hiệp, Mã mỗ có chút không rõ, hôn sự của lệnh đệ, có quan hệ với Mã mỗ sao?
- Nhìn bộ dáng kia, phảng phất muốn nói, lão tử là nam a, người xác định người có chất nhi hay chất nữ sao?
- Mã đại nhân nói giỡn!
- Kỷ Trung Đường ôm quyền nói:
- Nghe qua thiên kim của Mã đại nhân tài mạo song tuyệt, tuổi tác rất xứng đôi với tiểu chất, cho nên...
 - Người nói Linh Lung?
- Mã Thiên Trường nhú mày, nhìn chằm chằm vào Kỷ Trung Đường, không chút khách khí nói ra:
- Thứ cho ta nói thẳng, tiểu nữ đúng là đã tới tuổi thành hôn, nhưng nếu so sánh với lệnh đệ, tuổi tác giữa hai bên, tựa hồ kém nhai quá lớn a.
 - Tuổi tác không phải là vấn đề, hướng chi, tuổi của hai người chỉ kém nhau mười sáu tuổi thôi, Thiệu Du vừa mới ba mươi, hoàn toàn xứng đôi với lệnh đệ!
- Khi đang nói chuyện, từ trong người móc ra một phong thư hàm, dùng hai tay dâng lên, đưa tới trước người Mã Thiên Trường.
- Phong thư rộng tuếch, không có một chữ, Mã Thiên Trường nghi hoặc nhìn Kỷ Trung Đường, mở ra nhìn, khi liếc nhìn chữ trong thư, biến sắc, tinh tế nhìn tiếp, thần sắc dần dần trở nên cứng ngắt, sau nửa ngày, Mã Thiên Trường thở dài một hơi, cẩn thận bóp bóp trán, cất vào phong thư, sau đó đem phong thư bỏ vào người, ngẩng đầu lên nói:

- Nếu là chuyện bình thường thì bỏ đi, nhưng việc này có quan hệ trọng đại, Mã mỗ cũng phải tính toán cẩn thận mới được.

- Đây là tự nhiên!

Kỷ Trung Đường nói ra:

- Đây là đại sự, cho nên cần phải bàn bạc kỹ càng, cũng không quấy rầy tổng đốc đại nhân nữa, hiện tại ta ở trong khách sạn Đồng Phúc Nhất Hào Viện, nếu đại nhân là người quyết đoán, kính xin sai người đến thông báo, cáo từ!

- Không tiễn!

Mã Thiên Trường ngồi ngay ngắn, trên mặt đã khôi phục lại nụ cười yếu ớt, bưng chén trà lên, nhẹ nhàng uống một ngụm, không hề liếc nhìn Kỷ Trung Đường.

Lửa giận trong mắt Kỷ Trung Đường lóe lên rồi biến mất, hướng Mã Thiên Trường chấp tay, quay người rời đi.

Mã Thiên Trường lắng lắng phẩm trà, hào khí trong phòng áp lực mười phần, làm cho thân thể của gã sai vật đứng hầu ở cửa cứng ngắc, mặt vộ ra vẻ sợ hãi, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Sau khi uống xong một chén trà, Mã Thiên Trường từ từ ngẩng đầu, nhìn ra đường đá ngoài cửa phòng, ánh mắt từ từ trở nên băng hàn, tay trái gơ lên, vỗ xuống bàn.

- Muốn làm cái gì? Thăm dò? Lôi kéo ta? Hay là có ý đồ khác? Minh Nghĩa Kinh Viện, bạch y Kiếm Thánh Lục Thiếu Du, rất mạnh sao?

Cuối cùng, dùng một tiếng cười lạnh chấm dứt suy nghĩ, vươn người đứng dậy, thân hình mang theo một cổ gió lạnh, làm cho gã sai vật đứng ngoài cửa rùng mình.

Tổng đốc đại nhân, hình như đang tức giận.

- Cái gì? Phủ tổng đốc muốn kết thân với Minh Nghĩa Kinh Viện, Mã Linh Lung tiểu thư, thiên kim của tổng đốc sắp gả cho bạch y Kiếm Thánh Lục Thiếu Du?

Dù là trong thế giới nào, tin tức vỉa hè và lời đồn luôn là thứ có tốc độ truyền bá nhanh nhất.

Tiến vào Tần Lăng quận thành, chuẩn bị đi đến tổng bộ ô gia báo cáo, đoàn người của Tiểu Báo Tử liền tiến vào khách sạn Duyệt Lai, là một trong những sản nghiệp của ô gia, hơn một tháng đi đường, bởi vì ô gia chân tuyển đại hội, tất cả khách sạn trong Tần Lăng quận thành đều chật ních, khách sạn Duyệt Lai đã sớm đóng cửa không buôn bán kinh doanh và tiếp khách ngoài, chỉ phụ trách tiếp đãi đệ tử ô gia tham gia chân tuyển đại hội, đây là lệ cũ.

Lúc đi báo cáo ở tổng bộ ô gia trở về, đoàn người Tiểu Báo Tử đã sớm kiệt sức, ngựa hết hơi, mà thời gian tới chân tuyển đại hội bắt đầu chỉ còn mười ngày, tất cả mọi người đều muốn nghỉ ngơi một phen, nghỉ ngơi dưỡng sức, dùng toàn bộ tinh lực để nghênh đón chân tuyển đại hội.

Nhưng vừa lúc trở về khách sạn, không đợi ăn xong, đã nghe tin tức vỉa hè truyền tới.

Tiểu Báo Tử nghe được tin tức vỉa hè này mà cười cười, Mã tổng đốc cũng tốt, Minh Nghĩa Kinh Viện cũng được, những thứ này đối với một tiểu nhân vật như hắn là quá xa xôi, xa xôi đến nỗi hắn cũng lười muốn biết thêm về cái tin tức này.

Nhưng không cần nghi ngờ chuyện này, khi tin tức vỉa hè này truyền ra, đã có sóng to gió lớn, sóng lớn này, không chỉ giữa những người có quan hệ nói với nhau, mà còn lan tới tầng dưới chót của giang hồ, kể cả bọn người Tiểu Báo Tử sẽ ngủ lại ở khách sạn Duyệt Lai.

Tiểu Báo Tử không quan tâm, nhưng hắn không quan tâm không có nghĩa là người khác không quan tâm, người khác quan tâm, nghị luận, một ít tin tức, đương nhiên lọt vào trong tai của Tiểu Báo Tử.

- Thật không nghĩ tới, chúng ta quan tâm chuyện này làm cái gì chứ, nhưng mà, những chuyện này thật sự có ý tứ a, nhưng chỉ là quan hệ thông gia mà thôi, vì sao có tác dụng lớn như vậy?

Tiểu Báo Tử có chút không thông, cho dù Mã gia và Minh Nghĩa Kinh Viện có quan hệ thông gia, dù là thật hay giả, trong chuyện này lộ ra tin tức không đơn giản, khi tin tức thông gia được truyền ra, không ngờ cả đại thế của Đại Tồn cũng thay đổi, chuyện này không thể không làm cho người ta suy nghĩ.

Mã Thiên Trường là tổng đốc Vân Châu, chính là tâm phúc ái tướng của đương kim hoàng đế, đây là chuyện không cần hoài nghi, nếu không có tầng quan hệ này, hẳn không có khả năng ngồi vững vàng trên cái ghế tổng đốc Vân Châu mục nát ở sát biên giới này, cho dù tài năng của hắn xuất sắc, cũng được thiên hạ công nhận, mười năm ngắn ngủn, biến một Vân Châu cằn cỗi thành một địa phương giàu có trù phú, chống đỡ Bắc Nguyên, khai mở thương lộ, giảm thuế má, tăng nhân khẩu, tất cả những điều này, đều hiện ra thủ đoạn phi phàm của hắn, nhưng cũng chính vì như thế, cũng sinh ra một số vấn đề.

- Người Vân Châu, chỉ biết phủ tổng đốc mà không biết triều đình, chỉ biết Mã tổng đốc, mà không biết có thánh thượng

Những lời này, ba năm trước đây, trong một tấu chương của Đô Sát Ngự Sử giám quan Ngôn Văn Sầu vạch tội Mã Thiên Trường, nhưng tấu chương này thánh thượng lưu lại mà không phát, không biết vì nguyên nhân gì lộ ra ngoài, truyền lưu rất rộng, lúc ấy thiên tử rất giận, bắt Ngôn Văn Sầu đi đầy ba ngàn dặm, đẩy tới Lĩnh Bắc làm quan, mà tội trạng cáo buộc Mã Thiên Trường, cũng bị đè xuống, nhưng mà trải qua chuyện này, người sáng suốt cũng nhìn ra được, biểu hiện thì có vẻ như quân thần hòa hợp êm thấm, nhưng đã xuất hiện một vết rạn nứt.

Trên thực tế, người sáng suốt cũng biết, vết nứt này đã sớm tồn tại, Ngôn Văn Sầu chỉ là người xui xẻo phơi bày vết nứt này ra thôi, hoặc có thể nói bản thân hắn chính là một con cờ.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

98. Chương 98: Đại Thế.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 98: Đại thế.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Mã Thiên Trường bắt đầu lĩnh chức, tất cả mọi người cho rằng, vị đệ nhất ái tướng của hoàng thượng muốn đối phó với ô gia, bởi vì ô thị lũng đoạn cả Vân Châu, thậm chí cả ngành sản xuất tinh luyện kim loại của Đại Tồn, không chỉ phú khả địch quốc, hơn nữa trên ý nghĩa, đã bóp cổ quân đội của Đại Tồn, bởi vì gần như toàn bộ trang bị của Đại Tồn, đều do ô gia cung cấp một số lượng cực lớn.

Mà ô gia, chính là gia tộc phụ thuộc của Thiên Long Đạo.

Nhưng Minh Nghĩa Kinh Viện không giống, tuy Thiên Long Đạo là một trong ba đại môn phái của Đại Tồn, nhưng quan hệ của bọn họ với triều đình không được hòa hợp lắm, tuy không giống Bái Hỏa Huyền Giáo xung đột như nước với lửa, cũng không giống Minh Nghĩa Kinh Viện, giữ gìn chính thống triều đình Đại Tồn, Thiên Long Đạo liên hệ chặt chẽ với thế gia phú hào các nơi, tiếp nhận cung phụng của thế gia phú hào, đối với triều đình, cũng không có bao nhiêu kính sợ, tuy triều đình Đại Tồn cũng không nghĩ như vậy, trên thực tế, nhiều khi, triều đình Đại Tồn có hận ý với Thiên Long Đạo còn sâu hơn cả Bái Hỏa Huyền Giáo, tuy Bái Hỏa Huyền Giáo thế như nước với lửa với triều đình, nhưng bọn họ chỉ kích động một chút bình dân, bình dân đều mềm yếu, có thể tùy ý bóp nắn, không phải thời điểm vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không mạo hiểm tạo phản, cho dù là tín ngưỡng cũng không được.

Mà nhiều năm qua, tuy Đại Tồn đế quốc không thể nói là mưa thuận gió hòa, nhưng cũng không gặp tai nạn nào lớn, mà thiên tử trị vì thiên hạ cũng có tư cách, dưới tình huống như vậy, Bái Hỏa Huyền Giáo

không thể dậy nổi bao nhiêu sóng gió, ngược lại là Thiên Long Đạo, cùng các thế gia hào phú quấy rối, trợ giúp tất cả nhân tài của các thế gia phú hào tu luyện, những năm gần đây, nhân tài của các thế gia phú hào xuất hiện lớp lớp, cũng càng hung hăng can quấy, các thế gia lớn nhỏ hợp lại làm một, chiếm giữ nhiều địa phương, có chút quan viên địa phương tiền nhiệm, nếu như không đưa tiền bảo hộ, quan viên này sẽ không làm được việc gì, thậm chí còn có quan viên địa phương chống đối thế gia đại tộc ở địa phương, bị chết không minh bạch, những việc này, dù có nhiều hoặc ít manh mối, mặc kệ tình hình phát triển như thế nào, mấy năm sau, thiên tử cũng không nhận được tin tức gì, còn chính lệnh của Đại Tồn, không thể xuất ra ngoài để đo hơn trăm dặm.

Đương nhiên, từ những chuyện này cũng không phải các thế gia sẽ tạo phản, mang binh giết đến để đô, đi làm thiên tử, chuyện ngu như vậy, vương bát đản mới có thể làm!

Trên đời này, có những thế gia ngàn năm, nhưng khó có vương triều ngàn năm!

Thế gia chân chính, khinh thường ngồi lên cái ghế hoàng đế.

Bởi vì quyền lực của cái ghế này dù lớn, nhưng cũng thập phần nguy hiểm.

Không thấy mỗi khi thay triều đổi đại, hoàng tộc tiền triều không phải bị trăm thảo trừ căn, thì huyết mạch đoạn tuyệt, nhưng chưa từng có người nào nghe thấy bởi vì thay triều đổi đại có thế gia biến mất, cho dù bọn họ làm sai, tối đa cũng chỉ yên lặng vài chục năm, mấy trăm năm cũng không phải không được, cuối cùng sẽ khôi phục nguyên khí, tiếp tục đem huyết mạch truyền thừa xuống.

Thế gia chính là thế gia, thế gia chân chính, sẽ không đi mưu đồ vị trí thiên tử, cũng không vì một ít lợi ích cực lớn mà đối kháng với triều đình, bọn chỉ làm việc trong phạm vi triều đình ngầm đồng ý, tranh thủ lợi ích lớn nhất cho gia tộc, mà phạm vi triều đình ngầm đồng ý có thể co dãn, có thể lớn có thể nhỏ.

Vì vậy thiên hạ này liền xuất hiện một vòng lẩn quẩn, thời điểm hoàng tộc yếu nhược, thế lực của thế gia sẽ bành trướng, cầm giữ triều chính, thậm chí phế lập thiên tử, giành lấy lợi ích cực lớn về mình, nếu triều đình cường thịnh, thời điểm độc tài quyền hành, thế gia sẽ yên lặng, mười phần nghe lời phối hợp, thậm chí còn hi sinh đại bộ phận lợi ích để thỏa hiệp với triều đình, làm cho triều đình lấy bất cứ lý do gì để đối phó với bọn họ.

Mấy năm qua, Vô Đế Vương hùng tâm tráng chí, anh minh thần võ, trăm phương ngàn kế chèn ép thế gia, suy yếu bọn họ, thậm chí muốn làm bọn họ biến mất, nếu là những thời điểm như vậy, thế gia đều co đầu rút cổ lại, co lại một cách triệt để, giống như một con rùa đen ngàn năm, co đầu trốn vào trong mai, không để lộ sơ hở nào.

Đã từng có đế vương cường đại dùng thủ đoạn huyết tinh, thủ đoạn tàn khốc, không hề có đạo lý, trấn áp tàn sát, kết quả cuối cùng là, người đế vương này chết ở trong cung, chết vì một chén súp của phi tử mà hấn sủng ái nhất, hai mươi năm sau, triều đình này diệt vong, hủy diệt triều đình này không phải thế gia, mà là một đám bạo dân lúc ấy.

Không có ai biết tất cả thế gia trong thiên hạ này sở hữu bao nhiêu thực lực, nhưng tất cả mọi người đều hiểu được, thời điểm tất cả thế gia cùng quyết định vứt bỏ một vương triều, cho dù người đứng đầu vương triều anh minh thần võ thế nào, cũng không tránh được cảnh vong quốc.

Thế gia có thể dễ dàng tha thứ cho lợi ích bị tước đoạt, dễ dàng tha thứ bị đàn áp, những chuyện này trong mắt của bọn họ, chính là chuyện thiên kinh địa nghĩa, hoàng thất thế lớn, liền lui lại một bước, hoàng thất thế yếu, liền tiến thêm một bước, không có ai dám cam đoan mỗi thời đại đều có hoàng đế anh minh thần võ, những mỗi người đều khẳng định mỗi thời đại của thế gia đều có nhân tài xuất hiện lớp lớp.

Thiên hạ đại thế, chính là một cuộc tranh đấu giữa hoàng thất và thế gia, người lui ta tiến, giống nhau ngồi sao trên bầu trời, vĩnh hằng bất biến.

Đại Tồn hiện tại, thuộc về hoàng thất thế lớn, là thời điểm thế lực thế gia co lại, nhưng thế gia co lại, cũng không có nghĩa là bọn họ buông tha lợi ích của mình, mà hoàng thất cường đại, cũng sẽ rất biết điều, sẽ không vì một vài chỗ tốt mà chạm đến điểm máu chốt của thế gia.

Lợi ích, cần phải dùng vũ lực giành lấy!

Đại Tồn hiện tại có thực lực tranh đoạt lợi ích của nguyên vốn thuộc về các thế gia, nhưng có thể tranh đoạt bao nhiêu, không ai có thể biết được!

Mã Thiên Trường là người của triều đình, hẳn đến làm tổng đốc Vân Châu, chính là giúp triều đình tranh đoạt lợi ích với thế gia, mà ô gia, với tư cách là một trong các thế gia ở Vân Châu, là phục thuộc của Thiên Long Đạo, đương nhiên chính là đối tượng chèn ép của Mã Thiên Trường, nhưng không nghĩ tới, sau khi Mã Thiên Trường đến Vân Châu, lại dốc sức giúp đỡ ô gia, hẳn cường lực duy trì, trong mười năm này ô gia phát triển cực nhanh, thực lực tăng trưởng mấy lần, vượt qua dự kiến của người khác, chính vì nguyên nhân này, đại đa số người đều cho rằng, Mã Thiên Trường đã bị thế gia thu mua, đứng về phía thế gia, nhưng chuyện Mã Thiên Trường làm kế tiếp đã làm cho mọi người mở to mắt, đang liên thủ với ô gia, đề cao thực lực ô gia, nhưng đồng dạng, triều đình cũng đạt được chỗ tốt từ Vân Châu, vượt xa ô gia, không nói tài chính cầu Vân Châu rất tốt, từ một triều đình suy yếu biến thành một triều đình lớn mạnh, từ những thương lộ nổi Vân Châu với Bắc Nguyên, hàng năm đều có thể cung cấp gần vạn chiến mã tốt cho Đại Tồn, trong mười năm nay, thực lực kỵ binh của Đại Tồn tăng lên gấp mười lần, triều đình có vũ lực trong tay, cho nên đề cao rất lớn, chính vì nguyên nhân này, Mã Thiên Trường, mới có thể ngồi ở vị trí tổng đốc Vân Châu mười năm, hơn nữa, xem tình hình này, hẳn sẽ còn tiếp tục làm lâu dài.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

99. Chương 99: Kỷ Trung Đường.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 99: Kỷ Trung Đường.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Loại thời điểm này, truyền ra việc Mã gia và Minh Nghĩa Kinh Viện kết quan hệ thông gia, có ý nghĩa rất sâu xa.

Dưới thủ đoạn tác động của Mã Thiên Trường, thế gia Vân Châu và triều đình cùng hưởng lợi ích, ả ả đạt bằng một cân đối vi diệu, Mã Thiên Trường đại biểu cho lợi ích của triều đình, ô gia đại biểu cho Thiên Long Đạo, lợi ích thế gia, một mực bình an vô sự, thời gian trôi qua rất tốt.

Hiện tại, đột nhiên Minh Nghĩa Kinh Viện nhúng tay vào, dù chỉ là quan hệ thông gia, nhưng mỗi người đều biết, Mã Thiên Trường chỉ có một nữ nhi, xem như trân bảo, mỗi người cũng biết Minh Nghĩa Kinh Viện không hòa hợp với Thiên Long Đạo.

Tuy nhìn bề ngoài thì giống như hấn gả nữ nhi ra ngoài, cho dù hai nhà kết quan hệ thông gia, cũng không thể ảnh hưởng đến quan hệ hợp tác của Mã Thiên Trường và ô gia, nhưng sự thật, sẽ đơn giản như vậy sao?

Vân Châu, thế lực của Minh Nghĩa Kinh Viện cũng không mạnh lắm, mà quan hệ thông gia với Mã Thiên Trường, đã có thể làm cho thế lực của Minh Nghĩa Kinh Viện danh chính ngôn thuận tiến vào Vân Châu, hướng chi, quan hệ thông gia này đối tượng bạch y Kiếm Thánh Lục Thiểu Du, là một cao thủ trẻ tuổi đáng sợ nhất trong giang hồ suốt năm mươi năm qua, không đến ba mươi năm đã được xưng là Kiếm Thánh, là một minh tinh sáng chói nhất Minh Nghĩa Kinh Viện, đồng thời cũng là chấp sự trẻ tuổi nhất Minh Nghĩa Kinh Viện từ trước tới nay, Mã Thiên Trường đem nữ nhi gả cho hấn, cho dù là Minh Nghĩa Kinh Viện nói không có cách nghĩ gì, nhưng người khác không tin a!

Chính vì đủ loại nguyên nhân, Vân Châu, thậm chí cả Đại Tồn, sóng ngầm xuất hiện ba động mãnh liệt, toàn bộ ánh mắt của Đại Tồn, đều tập trung vào Vân Châu, tập trung tại phủ tổng đốc.

Phủ tổng đốc yên tĩnh đến thần kỳ, không thấy thừa nhận, cũng không phủ nhận, thậm chí mấy tri giao hảo hữu của Mã tổng đốc đến hỏi thăm tin tức, nhưng lại bị Mã tổng đốc lảng tránh rất khôn khéo, chuyển cuộc đối thoại sang chuyện khác, nghe nói Mã tổng đốc vẫn dùng bộ dáng bình thường ôn hòa, không kiêu không nóng nảy, giống như không có chuyện gì xảy ra, làm cho người ta không rõ, trong hồ lô của vị đại nhân này, bán thuốc gì.

- Trong hồ lô của ta bán thuốc gì? Thuốc gì ta cũng không bán, ta đang đợi các người chính thức đến cầu hôn đây này!

Trong phủ tổng đốc, Mã Thiên Trường mỉm cười nhìn phu nhân của mình nói ra, giọng nói kia, giống như đang nói một chuyện không có quan hệ gì với mình.

- Nhưng mà, nữ nhi của ta, cũng không phải dễ dàng cưới như vậy a!

- Muốn kết hôn với nữ nhi của lão Mã, không dễ dàng như vậy!

Tần Lăng quận thành, trên Phù Vân Lâu, một gã mặc thanh y vịn cửa sổ lầu hai, nhìn về hướng phủ tổng đốc, trên mặt hiện ra nụ cười trào phúng, nói:

- Tên Lục Thiểu Du kia, hắc hắc, không thành!

Ở bên cạnh hắn, ánh mắt của hắn nhìn dáng người thướt tha của thị nữ nhưng lại lộ ra chút do dự, một bộ dáng muốn nói lại thôi.

- Có chuyện gì, nói đi!

- Vâng, tin tức từ Thánh Sơn truyền tới, hình như Lôi thủ tọa...

- Chớ nói với ta chuyện của Lôi Hư, lão tử của hắn còn chưa chết đâu, Lôi gia nhiều cao thủ như vậy, chẳng lẽ trưởng lão không áp chế được hắn sao?

Thiếu niên thanh y không kiên nhẫn khoát khoát tay, nói:

- Tin tức của hắn, cũng đừng có nói, có tin tức của Huyết Vô Nhai không?

- Không có!

Thị nữ nói ra:

- Từ khi hắn tiến vào Mãng Thương Sơn, liền không có tin tức, có lẽ...

- Mẹ kiếp, tên vương bát đản này, dám thả bồ câu của lão tử!

Sắc mặt thiếu niên thanh y phát lạnh, đang định nói cái gì, bỗng nhiên kinh dị một tiếng, ánh mắt của hắn nhìn vào con đường phía dưới Phù Vân Lâu.

Phù Vân Lâu là lầu lâu tốt nhất trong Tần Lăng quận thành, cũng là lầu lâu tốt nhất không thuộc hệ thống lầu lâu của ô gia, tọa lạc ở khu phố bắc náo nhiệt Tần Lăng quận thành, đứng trên lầu hai, liền nhìn thấy toàn bộ trung tâm của Vân Châu, Vân Châu phủ tổng đốc.

Phía dưới là một con đường cái rộng lớn, chính là khu phố buôn bán náo nhiệt nhất Tần Lăng quận thành, trên đường người đến người đi, rất náo nhiệt, Tiểu Báo Tử đi xen lẫn trong đoàn người, trải qua mấy ngày nghỉ ngơi, bọn họ đã khôi phục tinh thần, Tần Tuyển Long cũng cho bọn họ nghỉ ngơi mấy ngày, cho phép bọn họ đi lại trong Tần Lăng quận thành để thư giãn, điều tiết tâm tình, dùng tâm lý thoải mái nhất để tham gia chân tuyển đại hội, điều này làm cho bọn người Tiểu Báo Tử rất cao hứng, đi tới nơi này, dạo quanh một vòng địa phương náo nhiệt nhất Tần Lăng quận thành.

- Lại là tiểu tử này, thú vị, ta vốn chuẩn bị xử lý công việc bề bộn ở đây xong sẽ đi tìm hắn, không thể tưởng được hắn lại đến Tần Lăng quận thành, nhìn cách ăn mặc của hắn, hình như là đệ tử ô gia, chẳng lẽ hắn tới đây tham gia chân tuyển đại hội sao?

Thiếu niên thanh y hít mắt lại, ánh mắt nhìn theo phương hướng di động của Tiểu Báo Tử.

- Chỉ mới qua hai năm, tu vi của hắn tinh thuần hơn trước rất nhiều, cổ quái a, cổ quái a, tại sao trong cơ thể của hắn lại có tu luyện ra Hỏa nội kinh tinh thuần như vậy, cho dù có được tâm pháp tu luyện của Ly

Hỏa tâm pháp, nhưng không có người chỉ dẫn, cũng không có khả năng đem Ly Hỏa nội khí tu luyện tới tình trạng tinh thuần như thế a, hửn là, ánh mắt của hửn?

- Hỏa Hồng Tình (đôi mắt đỏ), hắc hắc, không ngờ hửn lại quái thai như thế, nhìn bộ dáng và trang sức của hửn, hình như cũng tới đây tham gia chân tuyến đại hội, ta ngược lại muốn nhìn, tiểu tử có được Hỏa Hồng Tình, rốt cuộc có bao nhiêu tiềm lực để có thể đào ra a!

Đoàn người của Tiểu Báo Tử từ từ rời đi, cuối cùng biến mất sau một lối rẽ, trên Phù Vân Lâu, bộ dáng tươi cười trên mặt của thiếu niên thanh y càng ngày càng đậm, rốt cục, hửn vỗ một chưởng lên lan can của Phù Vân Lâu.

- Hiện tại tâm tình của ta rất tốt, âm nhi, đem cho ta chút rượu ngon, càng nhiều càng tốt.

- Vâng, thủ tọa!

Chỉ chốc lát sau, thị nữ gọi là âm nhi kia đã bưng lên một bàn thức ăn và rượu ngon.

Thiếu niên thanh y vừa ngồi bên cạnh cửa sổ tự rót tự uống một mình, xem ra đây cũng là một cái thú vui.

- ần? Kỷ Trung Đường!

Nhưng mà, hửn thật không ngờ, cảm xúc hiện giờ lại bị người khác đánh vỡ.

Trên đường đi, một đội nhân mã từ từ đi tới, mà người cầm đầu chính là Kỷ Trung Đường.

Hửn cười một thốt tuấn mã màu trắng, nhìn xung quanh, oai hùng anh phát, khí thế như cầu vồng, ở phía sau hửn, cách nửa con ngựa, là một thốt sơn phần mã màu hồng, một thiếu phụ khoảng ba mươi tuổi, khuôn mặt như tranh, khí chất ôn nhu, ánh mắt nhìn về phía Kỷ Trung Đường, bao hàm một cổ tình ý nồng đậm.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

100. Chương 100: Bốn Thiếu Gia Họ Vương Tên Xà.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả:Xà Thôn Kinh

Chương 100: Bốn thiếu gia họ Vương tên Xà.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Hử?

Từ chỗ sâu trong yết hầu của thiếu niên thanh y phát ra tiếng hừ lạnh, khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh, nói:

- Không ngờ trên đời này lại có nữ tử ngu như vậy, quả thực làm cho người ta không thể tưởng tượng mà.

- Thủ tọa, tên đó chính là nghĩa bạc vân thiên Kỷ Trung Đường Kỷ đại hiệp a, còn phía sau hửn, có lẽ là Trịnh phu nhân?

- Thế nào, người và hửn biết nhau sao?

Lông mày thiếu niên thanh y nhíu lại, liếc mắt nhìn âm nhi, thấy sắc mặt âm nhi ửng đỏ, mặt mày hàm xuân, nhin không được cười một tiếng, khóe miệng nhếch lên cao, ý trào phúng hiện ra.

- Ta nhìn không ra, lão gia hỏa này có cái gì hấp dẫn người như vậy.

- Kỷ đại hiệp nhân phẩm cao thượng, võ nghệ cao cường, làm người lại thiện lương ôn hòa, hào hoa phong nhã, đương nhiên rất thích.

Nhìn ra được, tuy là chủ tớ, nhưng âm nhi ở trước mặt thiếu niên thanh y này, cũng không có cái gì câu thúc.

- Phẩm tính cao thượng, thiện lương ôn hòa? Trên đời này không còn cái gì buồn cười hơn những lời này cả!

Thanh y thiếu nói:

- Người biết Kỹ đại hiệp thống hận cái gì nhất trên đời này không?

- Không biết!

âm nhi lắc đầu, biểu cảm trên mặt của thiếu niên thanh y lúc này hết sức kỳ quái.

- Bình sinh hãn thống hận nhất chính là rắn!

Thiếu niên thanh y lè lưỡi, nhẹ nhàng liếm liếm bờ môi, nói:

- Hẳn cho rằng, rắn là thứ tà ác nhất trên đời, đồng thời cũng là sinh vật nên bị diệt sạch trên đời.

- à?

âm nhi nghe xong, kỳ quái nhìn thiếu niên thanh y, thò tay che cái miệng nhỏ nhắn, giống như hết sức kinh ngạc.

- Bỏn thiếu gia họ Vương tên Xà (Xà: rắn), chính là thứ sinh vật hãn thống hận nhất trên đời này a, ha ha ha ha ha...

Bầu trời màu xanh dương, chợt có mấy đóa mây trắng thổi qua.

Các bạn đang đọc truyện tại [kiếm giới chấm com](#).

Bên ngoài Tần Lăng quận thành, có một trang viên thật lớn, cách Tần Lăng quận thành chỉ hơn hai mươi dặm, cái trang viên này không giống với trang viên bình thường, phòng ốc kiến trúc cũng không nhiều, bố cục kiểu dáng, hoàn toàn tương tự với võ đài duyệt binh, một mảnh đất trống rộng lớn, bày biện nhiều thạch lô.

Mấy trăm thạch lô này, Tiểu Báo Tử đứng trong đám người tầng tầng lớp lớp, ánh mắt nhìn xuyên thấu qua dòng người nhìn tình hình trong tràng, trong đầu hiện lên tình cảnh lúc khai mạc thể vận hội Olympic ở kiếp trước.

Tuy nhiều thạch lô, nhưng lại đặt dọc theo nhau, sắp xếp phi thường chỉnh tề, tạo thành một phương trận, bên cạnh mỗi thạch lô, đều có một bệ đá, phía trên bày ra một khối kim loại, một thiết chùy, còn có các loại công cụ tinh luyện kim loại, tại đây, chính là nơi diễn ra chân tuyển.

Hướng bắc của dải thạch lô là một bệ đá, giống như một cái điểm tướng đài, phía trên bày mười chín cái ghế đỏ thẫm, Tiểu Báo Tử biết rõ, đây là chuẩn bị cho tộc trưởng ô gia và mười bảy trưởng lão, chính giữa còn một chỗ trống, chính là lưu lại cho khách quý đến từ Thiên Long Thần Sơn.

ô gia và Thiên Long Thần Sơn quan hệ rất mật thiết, cho nên, thời điểm chân tuyển đại hội, thường thường sẽ mời một cường giả từ Thiên Long Thần Sơn của Thiên Long Đạo đến xem, chỉ là, nhưng không phải là do ô gia tài hùng thế đại, nhưng trong mắt của Thiên Long Đạo, cũng chỉ là một gia tộc phụ thuộc như nhiều gia tộc khác mà thôi, trong nhà chỉ có một trưởng lão có tu vi Thất phẩm, thật sự là không coi vào đâu, nếu như không phải hàng năm ô gia tiến cống làm cho Thiên Long Đạo thỏa mãn, bọn họ cũng sẽ không phải một người của địa vị cao đến một gia tộc như ô gia để cho những người có địa vị thấp nhìn đâu.

Dù là như vậy, dĩ vãng mỗi lần thỉnh đến, tối đa chỉ là một ít trưởng lão nhân rồi, có thể thỉnh đến một chủ sự đã là không tệ, ai cũng không ngờ, lần này ô gia lại mời đến một trong tam đại thủ tọa của Thiên Long Đạo đến xem, điều này đã làm cho ô gia thập phần vui mừng.

Đương nhiên, không chỉ có như vậy mà làm cho bọn họ vui, có lời đồn đãi nói, ô gia Nhị thiếu gia ô Ngọc Long thiên tư thông minh, khí độ bất phàm, chính là kỳ tài võ học khó có được trong thiên hạ, được vị thủ tọa Vương Xà này nhìn trúng, muốn thu hãn làm đệ tử.

Tin tức này, còn oanh động hơn cả việc Vương Xà tự mình đến xem lễ.

Vương Xà là ai?

Chính là một trong tam đại thủ tọa của Thiên Long Đạo, là một trong những cao thủ đáng sợ nhất trong giang hồ Đại Tấn trăm năm nay, niên kỷ so với bạch y Kiếm Thánh Lục Thiếu Du tương đương nhau, dù hai người chưa giao thủ với nhau, nhưng lại là nhân vật chiêu bài của hai đại môn phái trong mười năm, danh khí và thực lực của Vương Xà hoàn toàn không kém so với bạch y Kiếm Thánh Lục Thiếu Du.

Năm nay gần ba mươi, cường giả Bát phẩm.

Ngẫm lại làm cho người ta rất hưng phấn.

Liên hệ với những lời đồn gần đây, bạch y Kiếm Thánh Lục Thiếu Du hướng Vân Châu tổng đốc Mã Thiên Trường cầu thân, rõ ràng Minh Nghĩa Kinh Viện muốn bước một chân vào Vân Châu, hết lần này tới lần khác, Thiên Long Đạo Vương Xà xuống núi, tới tham gia chân tuyển đại hội râu ria này, địa điểm cũng chính là Vân Châu Tần Lăng quận thành, chẳng lẽ không có liên quan gì sao?

Chẳng lẽ Vương Xà thật sự đến ô gia vì Nhị thiếu gia hay sao?

Những thứ này, đều là bí ẩn, có rất nhiều thuyết pháp được đưa ra... Chuyện này cũng làm cho, lần này ô gia chân tuyển đại hội này có lực ảnh hưởng vượt xa những lần trước.

Vân Châu Tần Lăng quận thành đã là kín người hết chỗ, chẳng những là tất cả khách sạn của ô gia chật khách, thậm chí trong dân cư cũng không còn bao nhiêu phòng ốc để cho thuê cả.

Chân tuyển đại hội, Mã gia kén rể, hai chuyện này vốn chẳng liên quan gì nhau, nhưng quỹ dị là giang hồ lại đồn đãi chúng có liên quan với nhau rất mật thiết.

Đương nhiên, tất cả những chuyện này, hoàn toàn không có quan hệ với Tiểu Báo Tử, hắn chỉ là một tiểu nhân vật đến tham gia chân tuyển đại hội này mà thôi, có thể trúng cử vào trong ô gia làm đệ tử là mục đích của hắn, có thể được trưởng lão của ô gia ưu ái, thu làm đệ tử, đây là mục tiêu cuối cùng của hắn, về phần những chuyện khác, nghe một chút cũng thế, cũng không cần để bụng.

- Đông đông đông...

Có hai tráng hán đứng gõ van hai cái trống lớn, từ trong trống phát ra âm thanh dày đặc, tiếng nổ chấn bốn phía, trên đài, hơn mười người đang mặc áo bào thiêu viên vàng tiến lên phía trước, dựa theo vị trí, từng người ngồi xuống ghế dựa, sau đó chính là tộc trưởng ô gia và đại trưởng lão, tu vi đạt tới Thất phẩm, hai người đều vây quanh đi theo một gã thiếu niên mặc thanh y lên đài.

- Đây chính là Vương Xà?

Tiểu Báo Tử không nhận ra Vương Xà, nhưng mà, hắn nhìn bộ dáng của Vương Xà, hình như còn quá trẻ a?

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

101. Chương 101: Chân Tuyển.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 101: Chân tuyển.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Nhưng bộ dáng của thiếu niên này, ít nhất cũng phải ngoài mười bảy mười tám tuổi, vẻ mặt cười tà dị, làm cho người nhìn thấy rất thoải mái.

- Lại là một cao thủ Bát phẩm sao?

Tiểu Báo Tử nghĩ đến Huyết Vô Nhai bị mình bạo chết, không biết tại sao, khoe miệng lại xuất hiện nụ cười, giống như trong lòng của hắn rất đắc ý, một cổ cảm giác mát lạnh xuất hiện trong nội tâm, một đạo ánh mắt như hóa thành thực chất nhìn chằm vào mặt hắn.

Vương Xà?

Kể cả tộc trưởng ô gia và đại trưởng lão cũng nhìn theo Vương Xà, quay đầu lại, ánh mắt nhìn vào người mình, ánh mắt đọng vào ánh mắt của mình.

Thị lực hiện giờ của Tiểu Báo Tử rất mạnh, dù cho hắn không sử dụng năng lực của đôi mắt, nhưng dưới ánh sáng ban ngày, khoảng cách hơn mười trượng hắn nhìn rất rõ.

Tuy sân bãi rất lớn, dài rộng cũng không quá mười trượng mà thôi, nhất cử nhất động của Vương Xà, Tiểu Báo Tử nhìn thấy rất rõ ràng, thành linh bị Vương Xà liếc nhìn, quỷ dị nhất là, Vương Xà lại nhìn mình cười cười, thậm chí còn hơi gật đầu, ý tứ kia, giống như đã sớm nhận ra mình.

Tiểu Báo Tử cảm thấy thân thể của mình cứng đờ, một tia khí chất âm lãnh bay thẳng vào trong đan điền của mình, lại nhìn chăm chú, đám người Vương Xà tiến lên đài cao, ngồi xuống.

Lại chờ một lát, sau khi trải qua một phen nghi thức, chân tuyển đại hội chính thức bắt đầu.

Mà mục đích của chân tuyển đại hội, chính là vốn ban đầu của ô gia, rèn sắt luyện khí.

Đệ tử của ô gia trên khắp Đại Tấn tụ tập về đây có tổng cộng là năm trăm bảy mươi hai người, mà thạch lô trên quảng trường lại có đến chín trăm.

Những người tới tham gia chân tuyển, còn trẻ, cũng chỉ hơn mười tuổi, lớn tuổi, cũng có hơn ba mươi, chiều cao không đồng đều, nhưng dù sao trẻ tuổi vẫn chiếm đại đa số, mười bảy mười tám tuổi đầu thì nhiều, nhưng bộ dáng là tiểu hài tử hơn mười tuổi như tiểu báo tử, cũng chỉ có hai người mà thôi.

- Hai người kia, là chân tuyển trẻ tuổi nhất năm nay a?

Trên đài, ô Duyên Thắng chỉ vào Tiểu Báo Tử và một tên đại tiểu tử hơn mười tuổi, nói:

- Không thể tưởng được chân tuyển năm nay lại có đệ tử nhỏ tuổi như vậy, nhưng không biết rốt cuộc bọn họ có bốn sự gì.

- Chỉ sợ là người phía dưới muốn lấy lòng mọi người a.

Một tên trưởng lão ngồi bên cạnh ô Duyên Thắng nói với ngữ khí âm dương quái khí.

- Tiểu hài tử mười tuổi, cho dù thiên tư thông minh, muốn chế tạo ra đồ vật tốt, chỉ sợ cũng không phải là chuyện dễ dàng, luyện khí, không phải chỉ cần thiên tư là có thể làm được a.

- Đúng vậy a đúng vậy a, nếu không làm được đồ tốt, chẳng phải chỉ làm trò cười hay sao?

Một đám trưởng lão bên cạnh phụ họa theo, trong đầu ô Duyên Thắng đang suy nghĩ cái gì, bọn họ rõ ràng nhất.

Lần này chân tuyển đại hội này cũng không phải rất trọng yếu với ô gia, trọng yếu nhất chính nhi tử thứ hai của hắn có thể bá Vương Xà làm sư phụ, đây mới là trọng điểm, chân tuyển đại hội cách vài năm sẽ có một lần, thủ tọa Thiên Long Đạo thu đệ tử, không phải năm nào cũng gặp được, cho dù trong nội tâm của ô Duyên Thắng rất có lòng tin chuyện Vương Xà thu đồ đệ, nhưng vạn nhất trong chân tuyển đại hội nhảy ra một tôn thiên tài, đệ nhi tử của hắn xuống dưới, vậy thì mặt mũi của hắn sẽ mất hết.

Bởi vậy, nhìn thấy trong trang có hơn hai tên hài đồng mười tuổi, ô Duyên Thắng cảm thấy rất chướng mắt.

Đối với chuyện này, Vương Xà chỉ cười cười, trong lòng những trưởng lão trên đài nghĩ cái gì, hắn tỉnh táo nhất, nhưng hắn cũng không thèm để ý, hiện tại hắn đã đứng, đứng không phải là muốn mượn cơ hội này thu Tiểu Báo Tử làm đệ tử, ít nhất vị ô gia Nhị thiếu gia kia, chính là một hồi giao dịch, cho dù thật sự là thiên tài, thì thế nào?

Thiên tài trên đời này nhiều lắm, nhiều hơn một cũng không nhiều, ít hơn một cũng không ít, nhưng người có huyết mạch thiên phú thần như Tiểu Báo Tử, ít đi một, nói không chừng sẽ bị tuyệt chủng, về sau muốn gặp lại, nhất định không còn cơ hội.

Chỉ là, hiện tại, là cơ hội tốt sao?

Thời điểm Vương Xà suy tư, chân tuyến đã bắt đầu, năm trăm bảy mươi hai thạch lô trong tràng đã được đốt cháy, đề mục chân tuyến rất đơn giản, trong ba giờ, chế tạo ra một kiện binh khí làm cho người ta thỏa mãn, tài liệu đều như nhau, thời gian cũng như nhau, trong hoàn cảnh điều kiện ngang nhau, tất cả mọi người chỉ dựa vào thực lực mới vượt qua được.

Thực lực, Tiểu Báo Tử chưa bao giờ thiếu!

Thuần thực đốt lửa lên, quăng khối tài liệu vào trong lò, về phần chế tạo ra binh khí gì, Tiểu Báo Tử cũng đã nghĩ kỹ.

Hắn muốn chế tạo Bả Phác Dao, dù sao dùng tiêu chuẩn hiện tại của hắn, có thể nhẹ nhõm chế tạo Cửu Luyện chi khí (binh khí được luyện đi luyện lại chín lần), Cửu Luyện, đây cũng chính là tiêu chí của tượng sư bình thường, lúc này đây, nếu chỉ là chân tuyến đại hội thì cũng bỏ đi, có thể chế tạo ra Cửu Luyện chi khí, nhất định sẽ được liệt vào ngũ thiên tài tuyệt đỉnh, có được nhiều thứ tốt.

- Cây có mọc thành rừng, gió vẫn thổi bạt rẽ, với tuổi của ta mà đã có thể tham gia chân tuyến đại hội đã làm cho người ta chú ý, nếu như biểu hiện quá chói mắt, chắc chắn không phải là chuyện tốt, còn nữa, chẳng phải tên Vương Xà kia muốn thu Nhị thiếu gia làm đệ tử sao? Nếu lão tử quá chói mắt có khi sẽ đoạt danh ngạch của hắn, nếu là thế, cuộc sống của ta sau này nhất định sẽ không khá giả gì.

Cần nhắc đến những chuyện này, Tiểu Báo Tử hoàn toàn đoạn tuyệt ý náo động, cầm chùy trong tay, đập xuống rất quy củ, trong lòng của hắn đã có điều cố kỵ, nhưng người khác thì không có, một bên khác, cách hắn mười hai hỏa lô chính là một hải đồng, tuổi của tên này không lớn hơn Tiểu Báo Tử bao nhiêu, cũng không hơn nhau quá nhiều, nhưng hắn tráng kiện hơn Tiểu Báo Tử rất nhiều, cầm đại chùy hơn mười cân trong tay, giống như cầm một cọng cỏ vậy, đại chùy trong tay như mưa rơi đánh lên thiết phôi, tốc độ vừa nhanh lại mạnh, tuy không đều đều như Tiểu Báo Tử, nhưng khí lực lớn đến mức khó tưởng tượng nổi, chỉ có thể bình bình pằng pằng, tiếng đập xuống càng lúc càng lớn, làm cho người khác không thể tập trung, hắn lại đem thiết phôi trong tay nấu đi nấu lại, sau đó lại lấy ra nện tiếp.

Hắn làm như thế là cố tình khoe khoang, âm thanh mỗi lần hắn đánh xuống lớn hơn người ta rất nhiều, tiếng động vang vọng cả quảng trường, làm cho người ta chú ý, đồng dạng, cũng ảnh hưởng đến tâm tình của mọi người.

Trận này đều là rèn sắt, mỗi người đều có dáng người thô kệch, làm sao mà chịu nổi, tất cả đều là đàn ông mạnh mẽ, làm sao mà cam lòng khi một thằng con nít ranh cướp đi hào quang chứ, kết quả là, mỗi người đều gia tăng lực đạo lên tay, trong thời gian ngắn, trên quảng trường xuất hiện âm thanh rất lớn, làm cho những người đang ngồi trên đài cao cũng nhíu mày.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

102. Chương 102: Thất Bảo Kỳ Ảo Chi Thiên Xà Liễm Túc. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 102: Thất Bảo Kỳ Ảo Chi Thiên Xà Liễm Túc. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Vương Xà trên đài, cũng không nhin được mà mỉm cười.

Chỉ là bên trong nụ cười kia, lộ ra ý trào phúng không thềm che dấu, làm cho ô Duyên Thắng và một đám trưởng lão cảm thấy vô cùng xấu hổ.

- Làm cho thủ tọa chê cười rồi!

ô Duyên Thắng có chút lúng ta lúng túng nói ra.

- Tiểu tử kia, đúng là không tệ a, hình như là trời sinh thần lực!

Vương Xà mỉm cười chỉ vào hai đồng tráng kiện nói ra:

- Chùy chùy hữu lực, tuy lực đạo không đều đều, nhưng trải qua lực lượng cường đại gõ đập như thế, binh khí được chế tạo ra chắc không tồi.

- Đúng vậy a, tiểu tử này có một thân man lực, đúng là khó có được, chỉ cần chỉ điểm một chút, thì ô gia chúng ta sẽ có thêm một lương tài!

Đại trưởng lão Lữ Nhất Nguyệt một mực im miệng không nói, lúc này nói ra:

- Tư chất kẻ này, rất thích hợp tu luyện Chân Sơn Chương của ta, không tệ, không tệ!

- Ý của đại trưởng lão là...

- Nếu gia chủ không có ý kiến, ta muốn thu hắn làm đồ đệ.

- Như thế rất tốt, như thế rất tốt!

ô Duyên Thắng liên tục gật đầu nói:

- Nhưng mà, bị hắn quấy rối như vậy, lần chân tuyển này, chỉ sợ không có bao nhiêu người vượt qua a.

- Đúng vậy a, luyện khí chi đạo, nặng nhất chính là tiết tấu, tiết tấu loạn, cho dù có khí lực mạnh đến đâu, cũng tổn công vô ích mà thôi!

Lữ Nhất Nguyệt gật đầu nói ra:

- Chỉ sợ chín thành nhân tuyển tham gia bị hắn quấy rầy...Ồ!

- Đại trưởng lão, có phát hiện gì sao?

- Người nhìn tiểu tử kia!

Lữ Nhất Nguyệt đưa một ngón tay, chỉ vào Tiểu Báo Tử, nói ra:

- Hắn vẫn có thể duy trì được tiết tấu, đúng là khó được!

- Đúng vậy, so khí lực hắn kém tiểu tử kia, chẳng qua tạo nghệ trên phương diện luyện khí, hắn lại hơn xa, càng khó có được dưới tình huống này, vẫn có thể bình tâm tĩnh khí, đúng là một khối tài liệu tốt.

Một vị trưởng lão ngồi trên ghế dựa từ hàng thứ ba bên trái, đột nhiên mở miệng chen vào.

- Thế nào, tứ trưởng lão có hứng thú với hắn sao?

Lữ Nhất Nguyệt cười nói.

- Hắn là một nhân tài trong việc luyện khí, nếu môn chủ cho phép...

- Đây là chuyện tốt, khó có được khi mà hai vị trưởng lão đều nguyện ý thu đồ đệ, thật sự là một việc vui trong hôm nay a.

- Xem ra hai lão gia hỏa này ra tay rồi a.

Khóe miệng của Vương Xà xuất hiện nụ cười lạnh, nhưng không nói thêm cái gì.

Trên đài một mảnh im lặng, chỉ nghe thấy tiếng búa đập vang lên trong tràng, Tiểu Báo Tử và mọi người, đổ mồ hôi vung búa đập lên thiết phôi, dưới sự chuyên tâm của hắn, bộ dáng của một thanh bả đao, dần dần thành hình.

Tất cả rất thuận lợi, cảm thấy uất ức duy nhất chính là trong tai vĩnh viễn vang lên một tiếng vang cực lớn không hề dừng lại, tuy hẳn không bị ảnh hưởng, nhưng nghe vào trong tai, đúng là có chút tâm phiền nóng nảy.

- Mẹ kiếp, cái thằng này cố tình đảo loạn tâm thần của mọi người, cũng không biết trong đầu của hắn nghĩ gì, vẫn chưa có tiến vào trong nội môn, mà bắt đầu kết cừu oán với người ta, đầu óc hư mất rồi sao?

Đúng thế, với tuổi tác thật sự của Tiểu Báo Tử, đúng là không thể nào hiểu nổi cách nghĩ trong lòng của tiểu hài tử.

Rèn sắt luyện khí là một công việc hết sức vất vả, đồng thời cũng là một việc tốn rất nhiều thời gian, ba canh giờ nhanh chóng trôi qua, kết quả cũng không có gì lo lắng, lấy được hạng nhất chính là tên tiểu tử nện búa như điên, hắn gọi là Thạch Kim, mười một tuổi, là người Vân Châu Nhạc Lăng quận, tuy lực không chế của hắn không xuất sắc, nhưng lại dựa vào khí lực trời sinh chế tạo ra một thanh đao Thập Luyện chi khí, làm cho Tiểu Báo Tử cũng cảm thấy bội phục, Tiểu Báo Tử được thứ hai, chính là Cửu Luyện phách đao, cũng được nhiều nhân tâm nhất, cũng được tứ trưởng lão thu làm đồ đệ, đương nhiên, Thạch Kinh cũng được đại trưởng lão thu vào môn hộ.

Trừ hai người bọn họ ra, những đệ tử tham gia chân tuyển khác, chỉ có mười người vượt qua kiểm tra.

Năm trăm bảy mươi hai người, chỉ có mười hai người vượt qua kiểm tra, tỉ lệ này, đã vượt qua dự đoán lúc trước, nhưng nghĩ lại tình cảnh lúc chân tuyển, mọi người cũng đều tiêu tan, nhưng mà, năm trăm sáu mươi người còn lại, thần sắc nhìn về phía Thạch Kim, đều rất bất thiện, đối với loại ánh mắt này, Thạch Kinh làm như không thấy, ngược lại làm ra bộ dáng dương dương tự đắc, làm cho người ta hận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi.

Nhưng cẩn thận nghĩ lại, dù là cẩn rắng cũng không làm được gì, Thạch Kinh đã được đại trưởng lão Lữ Nhất Nguyệt thu vào môn hộ, cũng không phải trở thành đệ tử nội môn của ô gia đơn giản, với tư chất của Thạch Kinh, nói không chừng còn có thể kế thừa nhất mạch của Lữ Nhất Nguyệt, trở thành trưởng lão ô gia, bọn họ ngay cả việc rèn vũ khí trong chân tuyển đại hội cũng không thông qua, nhất định cả đời này, không thể so sánh được với Thạch Kinh, trừ phi, có kỳ tích xuất hiện.

Trên đời này, tuy truyền thuyết về kỳ tích rất nhiều, nhưng là chân chính có thể xảy ra, được mấy lần chứ?

Đương nhiên, đối với đám người đi theo Tiểu Báo Tử từ Thanh Dương thành đến đây, chuyện xảy ra ngày hôm nay, đúng là có thể gọi là kỳ tích.

Ai cũng không nghĩ ra, Tiểu Báo Tử lại được một trưởng lão ô gia thu vào môn hộ.

Vốn là, dựa theo lệ cũ những năm trước, lần chân tuyển này chia ra làm hai đợt, còn lại một vòng chính là đấu võ phân tổ, dù sao, ô gia cũng được xem là thế gia võ lâm, cho nên có liên hệ với võ lâm rất chắc chắn, sau vòng thứ nhất, lại tiến hành đợt thứ hai, làm cho những đệ tử không có thiên phú luyện khí, lại tìm kiếm trong đó những người có thiên phú võ công, hiện tại tốt rồi, vòng thứ nhất chỉ còn lại mười hai người, hơn nữa từ tình huống mà nhìn, trừ Thạch Kinh ra, mười một người khác có thể dưới sự quấy nhiễu như vậy lại hoàn thành yêu cầu chân tuyển, chế tạo ra binh khí lý tưởng, chỉ bằng điểm này, đã đủ tư cách tham gia vào nội môn ô gia.

Huống chi, có hai người trong đó được trưởng lão chú ý, thu làm đệ tử nội môn hạch tâm, đây là thành tích không tệ.

Hơn nữa ô Duyên Thắng sau khi xem trận đấu này, đúng là hắn thật sự sợ hãi hai tên gia hỏa này làm ra biểu hiện xuất sắc gì đó rất kinh người, áp đảo danh tiếng của con hắn, làm cho mặt mũi của hắn rất lúng túng.

Sau khi chân tuyển chấm dứt, Tần Tuyển Long đã khách khí hơn với Tiểu Báo Tử rất nhiều, về phần những người khác, càng hiện ra bộ dáng nịnh nọt, đương nhiên, Tiểu Báo Tử tin tưởng, nếu không phải trở ngại mặt mũi, Tần Tuyển Long cũng sẽ làm như những người này, nịnh nọt hắn có thừa.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

103. Chương 103: Thất Bảo Kỷ Ảo Chi Thiên Xà Liễm Túc. (trung)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 103: Thất Bảo Kỷ Ảo Chi Thiên Xà Liễm Túc. (Trung)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Bởi vì, địa vị của hắn hiện tại đã khác với trước kia, không chỉ là đệ tử nội môn bình thường, nghiêm khắc mà nói, bây giờ hắn là đệ tử nội môn hạch tâm, bởi vì, sư phụ của hắn, hơn nữa sư phụ hắn chính là một trưởng lão, không giống như đệ tử nội môn bình thường, không xác định được sư thừa, có thể nói là nhảy liên hai cấp, theo một ý nào đó chính là cá chép vượt long môn.

- Tốt rồi, đúng là quá tốt, Tiểu Báo Tử, lần này, không ngờ ngươi lại có thể tranh giành chút mặt mũi cho Thanh Dương thành của chúng ta!

Trên đường trở về, Tần Tuyển Long hưng phấn chà xát hai tay, nói:

- Tiểu Báo Tử a, bây giờ ngươi đã là đệ tử của tứ trưởng lão, ba ngày sau phải chính thức bái sư, những lễ tiết bái sư ngươi cũng đã biết!

Đúng là hắn đã nghĩ rằng Tiểu Báo Tử có khả năng sẽ được trưởng lão nhìn trúng, nhưng mà, đây cũng chỉ là một nguyện vọng trong lòng của hắn mà thôi, hôm nay nguyện vọng này đã thành hiện thực, ngược lại hắn cảm thấy hơi sững sờ.

Tiểu Báo Tử hơi sững sờ, đột nhiên bị gọi tên, đúng là hắn có chút không thích ứng, nói:

- Lễ tiết bái sư, đúng là ta cũng biết một chút, kính xin Tần sư phụ chỉ điểm thêm một chút!

- Không dám nhận, không dám nhận, thân phận của ngươi bây giờ đã khác với trước kia, ta không đảm đương được hai chữ sư phụ!

Tần Tuyển Long vội nói.

- Tần sư phụ chuyện lần này, nếu không có Tần sư phụ ngươi, sẽ không có Tiểu Báo Tử hôm nay, làm sao mà nói đảm đương hay không đảm đương chứ!

Tiểu Báo Tử nói ra, kết nối với biểu lộ hơi sợ hãi.

- Tốt, tốt!

Tần Tuyển Long liên tục gật đầu, nói:

- Có những lời này của ngươi là đủ rồi, nhưng hai chữ sư phụ này, sau này ngươi không thể gọi.

Nhìn thấy Tiểu Báo Tử còn muốn nói gì, Tần Tuyển Long vội vàng nói:

- Tốt rồi, không nói cái này, hiện tại ta sẽ nói cho ngươi rõ về lễ tiết bái sư...

Lễ tiết bái sư, cũng không phức tạp, Tần Tuyển Long chỉ nói vài câu, Tiểu Báo Tử đã nhớ trong lòng, sau khi trở về khách sạn, dưới sự hưng phấn của Tần Tuyển Long, mang theo đám người cùng đến từ Thanh Dương thành một bữa ngon lành, cũng là tiệc ăn mừng, tất cả mọi người thật cao hứng, hưng phấn không thôi, ngược lại cũng làm cho người trong cuộc bình tĩnh lại, sau một đợt rượu này, thời điểm chấm dứt, đã là lúc nửa đêm, trong cả đám trừ Tiểu Báo Tử còn thanh tỉnh ra, những người khác đều đã nằm ngủ.

- Ai, không biết ta đi một bước này là đúng hay là sai đây!

Sau khi đem những gia hỏa uống đến bất tỉnh nhân sự này vào phòng của họ xong, Tiểu Báo Tử không buồn ngủ, đi đến sảnh trong nội viện của khách sạn.

Ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng như nước, lại có gió mát thổi qua, Tiểu Báo Tử vốn có ba phần say, lúc này đã tỉnh lại.

Từ từ bước đi đến bàn đá đặt trong sảnh nội viện, Tiểu Báo Tử ngồi xuống, ngón tay gõ nhẹ lên bàn đá, bắt đầu sửa sang lại suy nghĩ hỗn loạn.

- ô gia, đúng là một mảnh đất dung thân rất tốt, nhưng mà, đại thế gia có quy củ của đại thế gia, có lợi mà cũng có chỗ hỏng, so với Thanh Dương thành, thì tổng bộ ô gia cao hơn rất nhiều, cao thủ nhiều như mây, lúc ta làm việc, vạn nhất vô tình lộ ra cái gì đó, không chừng lại là đại họa, may mắn bản khoản trong thân thể của ta, gần đây chỉ còn lại tinh hoa của Hỏa nội kinh, tu vi so với người cùng trang lứa, dù không tệ, nhưng cũng không đạt tới tình trạng kinh thể hải tặc, mặt khác những đồ vật chói mắt cũng không có ở trên người của ta, chắc cũng không lộ ra sơ hở gì.

- Tiểu bằng hữu, ngươi đang suy nghĩ cái gì đấy?

Đột ngột có một tiếng người truyền đến, Tiểu Báo Tử sợ hãi nổi da gà, nhanh chóng đứng dậy, làm ra tư thế đề phòng.

- Khẩn trương như vậy làm cái gì? Xem ra, áp lực trong lòng ngươi rất lớn, không biết ra cất giấu bí mật gì?

Trong âm thanh, có chút trêu tức, một bóng người màu xanh không có điềm báo trước xuất hiện trong mắt Tiểu Báo Tử, ngồi vào cái ghế ở bàn đá trước mặt.

- Có phải hay không, con mắt cổ quái của ngươi, đã làm cho ngươi khẩn trương?

- Ngươi... Ngươi là...

Thẳng cho đến khi thân ảnh màu xanh kia ngồi vào chỗ của mình, Tiểu Báo Tử mới nhìn ra, người tới chính là Vương Xà ngồi ở vị trí trung ương bình đài hôm nay.

- Vương, Vương thủ tọa, ngươi...

Nhìn thấy Vương Xà, trong nội tâm của Tiểu Báo Tử vô cùng khó hiểu, không chỉ vì người này đột nhiên đến, mà còn vì lời nói vừa rồi của hắn.

- Ta hôm nay thật đúng là lo lắng ah, lo lắng ngươi vì làm náo động sử dụng tới lực lượng của Hỏa Hồng Tinh!

Wang Xia cũng không thêm để ý Tiểu Báo Tử hải dị ánh mắt, lẩm bẩm nói,

- Chỉ vài năm không gặp, tốc độ phát triển của ngươi đã làm cho ta giật mình, cũng không ngờ đến trình độ kia, với tuổi của ngươi, mà đã trầm ổn như thế, cũng không thấy nhiều!

- Chúng ta... Chúng ta đã từng gặp nhau sao?

Nhìn thiếu niên mặc thanh y trước mặt cả người lẫn vật đều vô hại, tâm tình của Tiểu Báo Tử từ từ bình phục lại, có chút nghi hoặc hỏi.

- Đương nhiên là ngươi chưa từng nhìn thấy ta, nhưng mà, lúc trước ta đã nhìn thấy ngươi rồi, lần trước ta tiến vào Mãng Thương Sơn, đúng lúc nhìn thấy ngươi chiến đấu với đầu Hắc Hùng, ha ha, lúc ấy ngươi vừa mới khai mở đôi mắt, không thể tưởng được, hiện tại, đã phát triển đến mức này!

Hắc Hùng?

Vừa nói đến đây, Tiểu Báo Tử lập tức hiểu ra.

- Thì ra lúc đó Vương thủ tọa đã ở đấy?

- Đúng vậy a, lúc đó ta ở gần, nếu không như thế, vì sao ta lại biết ngươi có Hỏa Hồng Tinh chứ?

Wang Xia đưa mắt liếc nhìn Tiểu Báo Tử, thấy biểu lộ kinh nghi bất định trên mặt của hắn, cười nói:

- Đừng khẩn trương như vậy, tiểu bằng hữu, chúng ta chỉ nói chuyện riêng với nhau thôi, sẽ không có người nào nghe thấy đâu!

- A!

Tiểu Báo Tử cũng sờ một chút, nói:

- ánh mắt của ta gọi là Hỏa Hồng Tình sao? Nhưng vì sao ta lại chưa từng nghe qua nhỉ?

- Đương nhiên người không biết rồi, trên đời này biết rõ Hỏa Hồng Tình cũng không có quá nhiều người, cho dù là biết rõ, cũng thế...

Nói đến đây, Vương Xà dừng lại.

- Tính toán, người tiến vào ô gia, sắp biến thành đệ tử của lão già kia, về tình huống của Hỏa Hồng Tình, người sớm muộn sẽ biết, hôm nay ta đến, chỉ muốn nhắc nhở người, người ở lại ô gia phải cẩn thận, dù xảy ra chuyện gì, ngàn vạn lần không được ở trước mặt của người ta thì triển Hỏa Hồng Tình, vạn nhất bị người khác biết rõ, nhất định sẽ giết người diệt khẩu, nếu không, đại họa lâm đầu, không chỉ có người, còn người nhà người nữa, thậm chí, bất cứ người nào quan hệ huyết thống với người, đều chết không có chỗ chôn!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

104. Chương 104: Thất Bảo Kỳ Ảo Chi Thiên Xà Liễm Tức. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 104: Thất Bảo Kỳ Ảo Chi Thiên Xà Liễm Tức. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Cái gì?

Tiểu Báo Tử cả kinh mãnh liệt, hắn không thể tưởng tượng được, đột nhiên Vương Xà đến nơi đây, chính là nói cho hắn nghe những chuyện này.

- Không nên khiếp sợ như vậy, Hỏa Hồng Tình là chuyện sớm muộn người sẽ biết.

- Lời của thủ tọa nói, tiểu tử ghi nhớ, nhưng mà, tiểu tử không rõ, tại sao thủ tọa nói với ta những lời này?

Nếu đã nói ra rồi, Tiểu Báo Tử cũng không sợ nữa, đột nhiên Vương Xà đến tìm mình, rõ ràng là hắn có mưu đồ với mình, giống như Huyết Vô Nhai ngày đó, nhưng dù nói thế nào, Tiểu Báo Tử tự nhận là người có thể bạo chết cường giả Bát phẩm, dù có đối mặt với người mạnh mẽ như Vương Xà, vẫn có sức chống cự nhất định, sau khi trải qua khiếp sợ ban đầu, tâm tình của hắn đã ổn định lại, nhìn Vương Xà hỏi.

- Ta sẽ không giống với những người kia, bọn họ muốn tiêu diệt huyết mạch thần kỳ của người, nhưng ta lại ước gì người như người càng nhiều càng tốt.

Vương Xà cười hắc hắc, nhìn vào đôi mắt của Tiểu Báo Tử, giống như nhìn thấy một bảo vật gì đó rất hiếm lạ.

- Tiểu tử, cho dù người có được Hỏa Hồng Tình cũng không thể tùy tiện dùng nó để giết người a, có muốn ta truyền cho người thủ đoạn bảo vệ tình mạng hay không?

Mục quang của Tiểu Báo Tử lóe lên, trên mặt xuất hiện nụ cười, nói:

- Đây là chuyện cầu còn không kịp, mong thủ tọa vui lòng chỉ giáo a!

- Người đúng là người không chịu thiệt mà, nhưng cũng thế, hôm nay ta đến đây, vốn là muốn truyền cho người một môn tâm pháp, tiểu tử, người hãy nghe cho kỹ, đây chính là Thiên Xà Liễm Tức Thuật trong

Thất Bảo Kỳ Áo, nhìn thì giống như bình thường, kì thực vô cùng diệu dụng, nếu trong tương lai người có thể dung hợp sáu loại kỳ áo khác, dung hợp chúng với nhau, uy lực sẽ tăng thêm gấp mười lần, đáng tiếc a...

Nói đến đây, hình như hắn nghĩ đến cái gì đó, khước miệng cười hắc hắc, nói:

- Tốt rồi, không nói đến những lời vô dụng này nữa, hiện tại ta sẽ đem yếu quyết tu luyện Thiên Xà Liễm Tức Thuật dạy cho ngươi, đây là môn dễ học nhất trong Thất Bảo Kỳ Áo, đúng là rất dễ nhớ, cho nên, ta chỉ nói một lần, ngươi phải dụng tâm ghi nhớ!

Dứt lời, cũng không đợi Tiểu Báo Tử trả lời, khẩu quyết đã từ trong miệng của hắn nói ra, nói thẳng một hơi hết một nén hương.

Tiểu Báo Tử không dám lãnh đạm, dụng tâm ghi nhớ.

- Tốt rồi, tiểu bằng hữu, khẩu quyết và tâm pháp Thiên Xà Liễm Tức Thuật ta đã truyền cho ngươi, sau khi ngươi tu luyện, sẽ biết rõ diệu dụng của liễm tức thuật, có người đến, ta sẽ không nhiều lời với ngươi nữa, nhớ kỹ lời ta nói.

- Có thể...

Tiểu Báo Tử vừa muốn mở miệng, thân ảnh Vương Xà đã biến mất trước mắt hắn, giống như lúc hắn xuất hiện, bất ngờ và đột ngột, giống như chưa từng tồn tại ở đây.

Gió đêm tung bay, Tiểu Báo Tử cô linh đứng ở bên cạnh bàn đá, có chút sờ không được đầu mối.

- Tiểu tử, nhớ kỹ lời ta nói, đây là ta muốn tốt cho ngươi, ha ha...

Trong tai của hắn truyền đến âm thanh của Vương Xà, từ từ đi xa, biến mất không thấy đâu nữa.

Sau đó, một hồi bước chân hỗn loạn chạy tới, chính là Tần Tuyển Long vừa tỉnh rượu, đi ra nhà xí, nhìn thấy Tiểu Báo Tử đứng trong nội viện, cười ha hả, nói:

- Tiểu Báo Tử, muộn như vậy, còn không ngủ a, có phải hưng phấn quá không ngủ được không.

- Đúng vậy a, nằm cũng ngủ không được, cho nên đi ra hóng gió!

Tiểu Báo Tử quay người cười nói, nhưng trong lòng đang đắm chìm trong dư vị của Thiên Xà Liễm Tức Thuật.

- Cổ quái a, tâm pháp Thiên Xà Liễm Tức Thuật này không ngờ lại giống với tâm pháp quái lực quyền mà Huyết Vô Nhai truyền cho ta a, hình như có điểm tương tự nhau?

Sau chân tuyển, ô gia tiếp tục thiết đãi yến hội, vì nhị thiếu gia của gia tộc cử hành đại lễ bá sự long trọng, còn những người tham gia chân tuyển tới từ tất cả các quận thành, không quan tâm người có thông qua hay không, tất cả đều lưu lại, cho đến khi lễ bá sự chấm dứt, mới rời đi.

Đối với việc lão nhị ô gia bá Vương Xà làm sư phụ, so sánh với Tiểu Báo Tử và Thạch Kinh bá hai vị trưởng lão ô gia làm sư phụ, còn đơn giản hơn nhiều.

Sau khi bá sự xong, Tần Tuyển Long mới từ từ rời đi, đối với Tiểu Báo Tử mà nói, hai người khác cùng đến từ Thanh Dương thành có chút thất vọng chán nản.

Lúc ăn cơm chia tay với nhau, đều lộ ra vẻ thương cảm.

Sau ngày ăn cơm chia tay, Tiểu Báo Tử và đệ tử các nơi thông qua chân tuyển trở thành đệ tử nội môn, chính thức tiến vào trong đại viện ô gia.

Chém đầu gà, đốt giấy vàng, khấn đầu vài cái trước từ đường ô gia, sau đó đều tán đi.

Đệ tử nhập môn, ở trong thế gia như ô gia, cũng không phải là đại sự gì.

Hoàn toàn khác với những người khác, Tiểu Báo Tử và Thạch Kinh đều được sư phụ của mình đến mang đi, ở cùng một chỗ với sư phụ, không hề giống với những đệ tử nội môn khác phải ở cùng nhau.

Sư phụ của Tiểu Báo Tử họ Từ, gọi là Từ Ung, tổ tiên chính khai sơn đại đệ tử của thủy tổ ô gia, Từ gia đã từng là nhất mạch mạnh nhất, thời kỳ toàn thịnh, Từ thị nhất mạch chiếm hai phần ba ô gia, nhưng hiện giờ đã suy sụp, mà Từ Ung chính là trưởng lão duy nhất của nhất mạch Từ gia ở ô gia, mới vào Ngũ phẩm.

So sánh với những trưởng lão khác, Từ Ung ở trong đại viện ô gia, có một tiểu viện của riêng mình, sân nhỏ rất lớn, trừ căn phòng của Từ Ung sinh sống ra, còn dư lại hơn mười căn phòng.

Thời điểm Từ Ung và Tiểu Báo Tử đi vào sân nhỏ, thì mười căn phòng còn lại đã được quét dọn sạch sẽ.

- Về sau, người ở lại đây!

Từ Ung mang theo Tiểu Báo Tử đi đến một phòng khách ở phía tây, nói:

- Ta đã bảo bọn họ thu thập qua, bên kia có một thư phòng, nhưng không có sách gì, nếu người muốn xem sách, đi đến thư phòng của ta, ta nghe nói, người biết chữ!

- Trước kia đã học chữ từ một vị tiên sinh trong thôn.

- Ờ, học qua là tốt rồi!

Từ Ung đối với việc Tiểu Báo Tử biết chữ rất hài lòng, nói:

- Người đi theo ta!

Tiểu Báo Tử đi theo phía sau Từ Ung, trong nội tâm đúng là có chút khẩn trương, sư phụ của mình, từ khi bái sư đến giờ, chưa từng nói chuyện với mình vượt qua mười câu, hơn nữa nhìn ra, hẳn cũng không phải là người thích nói chuyện, sau này ở chung, có khả năng phải cẩn thận một ít.

- Ngồi đi!

Đi đến tiền sảnh, Từ Ung ngồi xuống, chỉ vào cái ghế bên cạnh bảo Tiểu Báo Tử ngồi xuống, Tiểu Báo Tử vừa ngồi xuống, liền có một gã sai vặt mặc áo xanh tiến đến, thấp giọng nói:

- Mời dùng trà!

- Cảm giác này cũng không tệ!

Cho đến lúc này, Tiểu Báo Tử mới thực sự có cảm giác cá chép vượt Long môn, bây giờ mình đã là đệ tử của trưởng lão, trở thành đệ tử hạch tâm của ô gia, so với những đệ tử ô gia khác, địa vị đã tăng vọt, trừ mấy vị thiếu gia của ô gia ra, hình như, lúc này mình đã là một nhân vật.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

105. Chương 105: Nguyệt Ma Họa Bì Huyết Yêu Thối Cốt. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 105: Nguyệt Ma Họa Bì Huyết Yêu Thối Cốt. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Cảm ơn!

Tiểu Báo Tử nhẹ nhàng gật đầu, nói ra cảm ơn đáp lại, làm cho gã sai vặt kia không nghĩ tới sẽ được cảm ơn, có chút kinh ngạc liếc hắn một cái, cúi đầu đi ra ngoài.

- Chu Báo, người bây giờ đã là đệ tử của ta, ở trước mặt ta cũng đứng câu thúc quá mức, ta là người không thích nói chuyện, cũng không có dạy đệ tử, cho nên, thời điểm người đi theo ta, có nghi vấn gì, người cứ việc nói ra, không cần phải băn khoăn gì, hiểu chưa?

- Đệ tử hiểu rõ!

Nghe xong lời này, trong nội tâm Tiểu Báo Tử buông lỏng, sư phụ của mình, làm người cũng thành thật, hẳn cũng thích những người thành thật.

- Ta thấy một thân tu vi của người, hình như đã đạt tới cảnh giới Nhất phẩm, dù là cường độ thân thể và tu vi nội kinh, đã đạt tới cảnh giới rất cao, ở một nơi Thanh Dương thành mà có thể làm được như vậy, người đúng là không đơn giản!

- Đây là do bọn Tàn sư phụ chỉ giáo tốt, đệ tử chỉ dựa theo lời đám thợ cả phân phó mà làm thôi!

Tiểu Báo Tử vội vàng cúi đầu nói ra.

- Bọn họ?

Từ Ung cười cười, trên mặt xuất hiện một tia khinh thường.

- Nếu quả thật bọn họ có bốn sự như vậy, thì ô gia chúng ta đã sớm xưng hùng Đại Tấn rồi, làm sao mà giống như hôm nay, bị vây khốn ở Vân Châu này.

Mục quang Tiểu Báo Tử lóe lên, từ trong lời nói của Từ Ung nghe được những lời ý tại ngôn ngoại, nhìn thấy bộ dáng cười lạnh và cảm thán, giống như lẩm bẩm lâu lâu, cho nên không dám hỏi nhiều, chỉ chờ hẳn nói tiếp.

- Những gì người trải qua ta đã biết rõ, nghe nói người trước khi gia nhập ô gia, đã từng học qua Ly Hỏa tâm pháp của Bái Hỏa Huyền Giáo, có phải hay không?

- Vâng, đệ tử đã học qua, nhưng những thứ học được đều là tâm pháp nhập môn!

- Ờ, tâm pháp nhập môn cũng không tệ, với tuổi của người lúc ấy, mà có thể luyện Ly Hỏa tâm pháp đến mức này, nói rõ tư chất người rất cao, chính vì tư chất của người rất cao, cho nên, trước khi ta dạy người, người phải đưa ra một lựa chọn!

- Lựa chọn? Lựa chọn gì?

Tiểu Báo Tử cảm thấy kỳ quái, nói.

- Ô gia ta, tuy được xưng là võ lâm thế gia, nhưng dù sao vẫn lấy luyện khí làm gốc, cho nên, đệ tử ô gia ta, cũng sẽ học luyện khí chi thuật, đương nhiên, trừ luyện khí chi thuật ra, tu luyện chi đạo cũng trọng yếu nhất, dù là luyện khí chi thuật hay là tu luyện chi đạo, đều cần trả giá toàn bộ tâm huyết, muốn hai cái đều tốt, cả hai đều đạt tới tạo nghệ thâm sâu, là chuyện không thể nào, đối với những đệ tử có tư chất thì không nói làm gì cả, bởi vì cho dù bọn họ có chuyên tâm một môn, cũng khó có thành tựu chân chính, nhưng đối với người lại khác, chỉ cần người sở trường một môn, trả giá và cố gắng, rất có thể sẽ đột phá chướng ngại mà người khác không thể nào đạt tới, có được thành tích không người nào có thể tưởng tượng, cho nên, người cần phải lựa chọn, rốt cuộc người muốn học luyện khí chi đạo hay tu luyện chi đạo.

- Đệ tử... Đệ tử muốn tu luyện võ học!

Tiểu Báo Tử căn bản không cần suy nghĩ, liền nói thẳng.

Các bạn đang đọc truyện tại kiếm giới chấm com.

- Quả nhiên là thế!

Từ sâu trong đôi mắt của Từ Ung hiện ra một tia thất vọng, nhưng hẳn chợt cười nói:

- Thế cũng tốt, người đã lựa chọn tu luyện võ học, như vậy, sau này phải toàn tâm toàn ý, rèn luyện gân cốt, cô đọng nội khí, võ học chi đạo, chính là đi ngược dòng nước, không tiến tặc thoái, lúc nào cũng không được dừng lại, người có thể hiểu chứ!

- Đệ tử hiểu rõ!

- Nghe nói trước kia người đã tu luyện qua Hùng Ma Quyền luyện bì nhục, bộ quyền pháp này dù học tốt, nhưng hiệu quả, cũng không phải người muốn tu luyện thể nào thì sẽ thể đó, nhưng người tu luyện đến mức này đúng là rất giỏi.

Từ Ung nhìn Tiểu Báo Tử, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc, nói:

- Nhưng mà, ta nhìn ra công dụng của Hùng Ma Quyền đã bị người ép khô hiện tại hiệu quả của Hùng Ma Quyền không còn được như lúc đầu khi người tu luyện, cho nên làm tiến độ tu luyện của người chậm lại.

Nói đến đây, hần liếc nhìn Tiểu Báo Tử, có phải bây giờ người cảm thấy cường độ thân thể và tu vi võ học đã đạt tới cực hạn về tuổi của mình đúng không, luyện thêm nữa, sẽ làm tổn thương gân cốt, ảnh hưởng đến sự phát triển của thân thể sau này?

Tiểu báo vội vàng gật đầu nói:

- Vâng, đệ tử cảm giác tu vi của mình, giống như đã đạt tới cổ chai, không thể nào luyện thêm được nữa.

- Đó là bởi vì Hùng Ma Quyền đã đến cực hạn!

Từ Ung nói:

- Hiện tại ta sẽ truyền cho người một bộ quyền pháp luyện bì, người nhớ kỹ, sau này phải dùng bộ quyền pháp này để đề cao sức chịu đựng của thân thể, chờ khi tu vi của người tiến lên Nhị phẩm, ta sẽ dạy cho người quyền pháp đoán cốt.

- Tạ ơn sư phụ!

Thời gian kế tiếp diễn ra bình tĩnh mà phong phú.

Dưới sự chỉ đạo của Từ Ung, cực hạn của Tiểu Báo Tử đã từ từ tăng lên ổn định, Từ Ung là người thành thật, tuy hần không nói nhiều lắm, nhưng khi chỉ bảo cho Tiểu Báo Tử, lại cực kỳ dụng tâm, từ đó Tiểu Báo Tử cũng đạt được lợi ích không nhỏ.

Dù sao Từ Ung này cũng là cường giả đoán cốt, có rất nhiều kinh nghiệm quý giá trên con đường tu luyện, đặc biệt là trong quá trình tu luyện quyền pháp luyện bì, giảm bớt quanh co trong quá trình tu luyện của Tiểu Báo Tử.

Nguyệt Ma Họa Bì Quyền, đây là tên bộ quyền pháp Từ Ung dạy cho Tiểu Báo Tử, chỉ nghe cái tên thôi, trong nội tâm của Tiểu Báo Tử đã nhin không được mà rung động tâm tinh.

Nguyệt Ma Họa Bì, Huyết Yêu Thối Cốt!

Sao cái tên lại tương tự nhau như thế?

Đây cũng chỉ là suy nghĩ trong lòng của hần mà thôi, nhiệm vụ lớn nhất của hần hiện giờ chính là thành thành thật thật luyện quyền, mà không phải là miệt mài theo đuổi những hàm nghĩa bên trong của hai bộ quyền pháp này.

Có Từ Ung chỉ điểm, cho nên Tiểu Báo Tử cũng hiểu rõ nhưng thiếu sót và nhầm lẫn trong lúc tu luyện.

- Nguyên lai tu luyện chỉ đạo có nhiều trò quỷ như vậy, không ngờ quyền pháp luyện thể lại có phân chia nhiều như vậy.

Từ nhỏ hần tu luyện Hùng Ma Quyền của quân đội, hơn nữa có Thái Cực Quyền tá trợ và Hỏa Hồng Tinh tăng thêm tác dụng, cho nên làm cho hần trong lúc u mê tăng lên cảnh giới Nhất phẩm trong mấy năm nay, có hiệu quả như vậy, nhưng lại có thể so sánh với những đệ tử thể gia từ nhỏ đã tu luyện quyền pháp luyện bì cao cấp, đây có thể nói là một kỳ tích.

Dùng một bộ quyền pháp luyện bì cấp thấp nhất đã có hiệu quả sánh ngang với quyền pháp luyện bì cao cấp, chính tư chất như vậy đã làm Từ Ung coi trọng, cho nên hần mới thu Tiểu Báo Tử làm đồ đệ.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

106. Chương 106: Nguyệt Ma Họa Bì Huyết Yêu Thối Cốt. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 106: Nguyệt Ma Họa Bì Huyết Yêu Thối Cốt. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Trước kia Tiểu Báo Tử chỉ cho rằng cảnh giới võ học trong thiên hạ được phân làm tam giới cửu phẩm.

Nhưng đó là khi cấp độ hần quá thấp, giống như ở kiếp trước, cho dù hiểu được nguyên lý và cách chế tạo vũ khí hạt nhân, nhưng cho dù đưa hần đầy đủ tài liệu và điều kiện, hần cũng không có khả năng làm ra một quả bom nguyên tử.

Dưới Tam phẩm là luyện bì, thời điểm người tu luyện đạt tới Tam phẩm đỉnh phong, thì có tư cách trùng kích đoán cốt giới.

Nói thì rất dễ dàng, nhưng có không biết bao nhiêu võ giả trên đời này dừng lại ở cảnh giới này, cho dù là có thể may mắn bước vào đoán cốt giới, thường thường cũng dừng lại không tiến, có sức mà không dùng được.

Vì cái gì?

Bởi vì tiềm lực phát triển của bọn họ đã tới tận cùng.

Tiềm lực phát triển có quan hệ tới tư chất, nhưng nguyên nhân quyết định chân chính, vẫn là trụ cột, chính là quyền pháp luyện bì sẽ quyết định bọn họ có thể tiến giai lên đoán cốt giới hay không, tăng tiến cảnh giới.

Đúng, là cảnh giới.

Đây là một từ ngữ kỳ diệu.

Tam giới cửu phẩm trong tu luyện giới, chính là cảnh giới, nhưng khi đại thành giới, trừ đại thành giới này ra, trong mỗi giới đều có tiểu cảnh giới.

Nói như vậy, chỉ cần không phải là phế vật, chỉ cần có một bộ quyền pháp luyện bì không tệ, hơn nữa bản thân không quá mức lười biếng, muốn thực lực của mình đạt tới tu vi Tam phẩm, thời gian hai mươi năm là đủ.

Nhưng nếu người muốn xông lên Tứ phẩm, phải nhìn tiểu cảnh giới và vận khí của người.

Theo lý luận trên, sau khi tiến vào Tam phẩm, cũng không nhất định có tư cách trùng kích giới đoán cốt, muốn trùng kích giới đoán cốt, ít nhất phải đạt tới luyện bì tiểu thành, nhưng tuyệt đại đa số người, đều ngã xuống ở cảnh giới này, truy cứu nguyên nhân, chính là do căn cơ không ổn.

Giống như một tòa nhà cao tầng, nếu muốn xây nó lên cao, phải có một nền tảng vững chắc, nền tảng chính là tiêu chuẩn tầng trệt, trên đời này không có người nào có thể từ tầng trệt đi bộ từ dưới đất lên tầng hai mươi của tòa cao ốc mà không có cầu thang.

Nhưng dù là nhà trệt là nền tảng, hay vẫn tầng hai mươi là nền tảng, bản chất của chúng không có gì khác nhau, cũng chỉ là nền tảng mà thôi, Tam phẩm và Tam phẩm tầm có chênh lệch với nhau, thì đó chính là nền tảng.

Cùng là Tam phẩm, Tam phẩm có nền tảng là nhà trệt, có Tam phẩm là tầng thứ hai mươi, thậm chí, có những nền tảng là những tòa cao ốc chọc trời.

Làm thế nào để tạo dựng nền tảng?

Đó là phải nhìn xem người đào sâu cỡ nào, người đánh xuống bao nhiêu cây cọc, phải xem người dùng loại tài liệu gì, cuối cùng phải xem người lựa chọn phương pháp nào làm nền tảng.

Trong quyền pháp luyện thể, đó là phải xem đẳng cấp quyền pháp người tu luyện, tu luyện giả khắc khổ đến trình độ nào và năng lực linh ngộ của tu luyện giả.

Tiểu Báo Tử đem Hùng Ma Quyền tu luyện tới mức hiện tại, tương đương với một nhà trệt được gia cố thành một nền tảng của tòa nhà mười tầng, chính điều này đã làm Từ Ung sợ hãi thần phục, nhưng mà, như thế vẫn chưa đủ, xa xa không đủ.

Từ Ung cần không phải là một căn nhà mười tầng, mà là một tòa nhà chọc trời chân chính.

Cho nên, hẳn nghĩ đến bộ quyền pháp ba năm trước hẳn đạt được, chính là Nguyệt Ma Họa Bì Quyền có thể chịu tải tòa nhà chọc trời truyền cho Tiểu Báo Tử.

Đương nhiên, nghe thì phức tạp, trên thực tế, người tu luyện võ học đều là phơi thô, làm sao mà cần tính toán làm chi cho phức tạp chứ?

Bởi vì, mới có hai từ cảnh giới.

Trong tam giới thì mỗi giới đều phân thành ba tiểu cảnh giới, theo thứ tự là tiểu thành, đại thành, đại viên mãn.

Cầm luyện bì giới mà nói, sau khi người đạt tới cảnh giới tiểu thành của luyện bì giới, người sẽ có tư cách trùng kích Tứ Phẩm đoán cốt.

Nhưng mà, cảnh giới tiểu thành trùng kích giới tiếp theo, thật sự là tương đối khó khăn, đại đa số đều dựa vào thiên tài địa bảo và vận khí, cảnh giới tiểu thành, cho dù may mắn trùng kích đến giới tiếp theo, tiềm lực cũng đã hết, đến đỉnh, nếu muốn tiến bộ, khó càng thêm khó.

Trên đời này, tuyệt đại đa số cực hạn của người tu luyện quyền pháp luyện bì, cũng chỉ đạt tới luyện bì giới tiểu thành mà thôi.

Một số ít tu luyện giả có thể tu luyện quyền pháp luyện bì cao siêu hơn, sẽ có tư cách tiến nhập vào cảnh giới đại thành, dùng cảnh giới đại thành trùng kích giới tiếp theo, nắm chắc sẽ lớn hơn rất nhiều, mà tiến vào giới tiếp theo, tiềm lực phát triển cũng lớn, nói một cách khác, có thể tiếp tục tiến bộ, về phần lên cao được bao nhiêu, phải nhìn quyền pháp đoán cốt mà người tu luyện đạt cấp bậc nào, cuối cùng là tu luyện đoán cốt giới đến tiểu thành hay đại thành.

Về phần cảnh giới đại viên mãn, thì đó chính là cảnh giới khiến người ta điên cuồng.

Nếu như người có thể đạt tới cảnh giới đại viên mãn, như vậy, tu vi tiến vào giới tiếp theo chính là chuyện vãn đã đóng thuyền, hơn nữa tu luyện trong tương lai, chính là một mảnh đất bằng phẳng, bởi vì, nền tảng của người vốn là nền tảng của một tòa nhà chọc trời.

Những nhân vật trong truyền thuyết của võ lâm hiện giờ, không có người nào mà không tu luyện đến đại viên mãn mới trùng kích giới tiếp theo, bạch y Kiếm Thánh Lục Thiếu Du như thế, Vương Xà như thế, Huyết Vô Nhai cũng như thế.

Chỉ là, muốn đạt tới cảnh giới đại viên mãn, nói dễ như vậy sao?

Đạt đến cảnh giới đại viên mãn chính là một viên gạch cứng để xây dựng nền tảng, nhưng phải là quyền pháp luyện thể đỉnh cấp mới đạt tới được.

Quyền pháp như thế, đều nắm giữ ở trong tay cao tầng của các đại môn phái và đại thế gia, một ít môn phái và thế gia hơi nhỏ, nắm giữ trong tay cũng chỉ là quyền pháp luyện thể đạt tới cảnh giới đại thành mà thôi.

ô gia cũng như thế, đừng nhìn bọn họ ở Vân Châu uy phong tám hướng, có thể lũng đoạn sinh ý thiết khí của Đại Tấn, nhưng nếu so về nội tình, tối đa cũng chỉ có thể miễn cưỡng tiến vào top 10 các thế gia mà thôi, cho nên phải trở thành gia tộc phụ thuộc Thiên Long Đạo, không có khả năng có được quyền pháp luyện thể đỉnh cấp, đây cũng là nguyên nhân mà ô Duyên Thắng trăm phương nghìn kế muốn đưa nhi tử của mình làm đệ tử của Vương Xà.

Đương nhiên, cũng có một vài người trong lúc ngoài ý muốn, lại có thể đạt được quyền pháp luyện thể đỉnh cấp thu vào trong tay.

Giống như Từ Ung hiện giờ, vào ba năm trước hắn vô tình có được bộ Nguyệt Ma Họa Bì Quyền, là một bộ quyền pháp luyện bì đỉnh cấp, nhưng mà, tuổi của hắn đã lớn, lại bước vào đoán cốt giới Ngũ Phẩm, cho dù có tu luyện cũng không có tác dụng gì lớn.

Nhưng mà, bộ quyền pháp này hắn không giao cho ô gia, dù sao là do bản thân hắn đạt được, thuộc về vật tư hữu của nhất mạch hắn, cho dù là ô gia gia chủ biết rõ, đại trưởng lão biết rõ, cũng không có lý do gì đòi hắn giao ra, huống chi, bọn họ cũng không biết.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

107. Chương 107: Tính Kế.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 107: Tính kế.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

cứ như vậy, Tiểu Báo Tử bắt đầu kiếp sống tu luyện ở ô gia, Tiểu Báo Tử mười tuổi đã bắt đầu tiến vào thời kỳ trưởng thành, đáng người bắt đầu sinh trưởng, cốt cách và cơ bắp, cũng bắt đầu hướng về phương diện phát triển vững chắc, đặc biệt là d—với tác dụng song trọng của Nguyệt Ma Họa Bì Quyền và Thái Cực Quyền, thân thể của hắn đã có tiềm lực rất cường đại!

Đại Tấn, Kiền Châu, Tây Kinh.

Kiền Châu nằm ở vị trí phía tây trên bản đồ Đại Tấn, nguyên danh Tây đô, sau mấy lần đổi tên, cuối cùng gọi nó là Tây Kinh.

Tây Kinh chính là đế đô của Đại Tấn ngay dưới chân thiên tử - là chỗ tốt nhất trong thiên hạ!

Đương nhiên là vô cùng phồn vinh, mỗi ngày ngựa xe ra vào, người đi đường nối liền không dứt, chính là trái tim của Đại Tấn.

Thành Tây Kinh cao mười tám trượng, tất cả đều là do đá xanh chắc chắn xây thành, loại chất liệu đá này, cho dù có dùng dùi cũng khó đục thủng, được xưng là tòa thành kiên cố đệ nhất thiên hạ.

Hoàng thành Đại Tấn cũng ở ngay phía tây thành, chiếm cứ cả một phần tư diện tích toàn thành, sừng sững thâm nghiêm, không tòa phủ đệ nào sánh nổi.

Trong nội cung hoàng thành, có một sân nhỏ yên tĩnh, trong sân nhỏ này có một cái hồ, chim hót hoa nở, bốn mùa như mùa xuân.

Sân nhỏ không lớn, nhưng vô cùng lịch sự tao nhã.

Hai gã vệ sĩ hắc y đứng ở cửa ra vào sân nhỏ, giống như hai tên môn thần, trên mặt bao trùm mặt nạ sắt, không thể thấy rõ bộ dạng bên trong là gì.

- Người nói xem, hắn có đáp ứng không?

Trong sân có một gian tĩnh thất, bên trong bài trí đơn sơ, nhưng lại lộ ra đại khí, trên một cái bàn ngắn, nam tử trung niên cầm một bản tấu chương, khuôn mặt tuấn đạt, lộ ra nụ cười ngoài ý muốn.

- Thật sự là phản ứng kỳ quái, ta còn cho rằng Mã vương gia sẽ dốc sức liều mạng với ta chứ.

Nam tử trung niên này thân mặc trường bào, eo buộc một sợi dây lưng lụa màu xám, ở giữa dây lưng, khảm một viên ngọc màu trắng nhỏ như trứng bồ câu, từ trên người lộ ra khí thể không gian tự uy, trong khí thể kia, giống như có thể cầm nắm thiên hạ, tay nắm giữ càn khôn.

Cho dù người này thân mặc thường phục, cũng là một nam tử vô cùng uy nghi, chính là đương kim thiên tử Đại Tấn, Cơ Ứng Thần.

- Người cho rằng hấn sẽ không sao?

Có một âm thanh của nam tử vang lên, nhưng âm thanh này hơi nhu nhược lạnh lạnh, chủ nhân của âm thanh này mặc một áo đạo màu xanh nhạt, dáng người thon dài, thập phần đơn bạc, giống như một cơn gió cũng có thể thổi bay hấn đi, ở cằm có ba chòm râu dài, nhẹ nhàng đong đưa, lộ ra bộ dáng tiên phong đạo cốt.

- Không biết trong tấu chương hấn có nói thật hay không đây!

- Có thật hay không, chẳng lẽ hấn không biết, làm như vậy, chỉ là tạo cho người một cái bậc thang để xuống mà thôi, chẳng lẽ tính tình của hấn người lại không biết, nói không chừng, nếu người không xuống bậc thang này, hấn sẽ nổi điên, trực tiếp đuổi người cầu thân của Minh Nghĩa Kinh Viện ra, đây không phải là chuyện không thể.

- Điều này cũng đúng, tên này mà nổi điên lên, đúng là không người nào có thể trị được, nhưng mà, điên như vậy, nếu như bây giờ ta cho nữ nhi của hấn đi hòa thân ở phía bắc, hấn sẽ bộc phát, hiện tại trăm sẽ tìm con rể cho hấn là những anh tài trong thiên hạ, dù có điên, hấn cũng không bộc phát nổi!

- Bạch y Kiếm Thánh Lục Thiếu Du, đúng là nhân tài trong thiên hạ khó tìm, lại là người của Minh Nghĩa Kinh Viện, Mã vương gia dù không muốn, cũng phải lo lo lắng lắng ảnh hưởng của chuyện này, nhưng mà, bên Thiên Long Thần Sơn...

- Thiên Long Thần Sơn sao?

Cơ Ứng Thần cười cười, nói:

- Thiên Long Thần Sơn của hấn có thể quản thiên quản địa, chẳng lẽ có thể quản người ta cưới vợ hay sao?

- Nếu việc lần này thành, đối với kế hoạch của chúng ta sẽ có trợ giúp rất lớn!

- Kế hoạch của chúng ta?

Cơ Ứng Thần liếc nhìn hấn.

- Nguyệt Thắng huynh, đường xa gánh nặng a!

- Trong thiên hạ, đều là đất của vua, người sống trên đó, chính là thần tử!

Minh Nguyệt Thắng nhẹ giọng nói ra, lúc nói ra hai câu này, thân thể đơn bạc trắng tắp, ánh mắt sắc bén, giống như thanh lợi kiếm nhìn thẳng vào Cơ Ứng Thần, nói:

- Bệ hạ, ta tin tưởng vững chắc vào tương lai của Đại Tấn.

...

...

- Trong thiên hạ, đều là đất của vua, người sống trên đó, chính là thần tử!

Đại Tấn Văn Châu, Tần Lăng quận thành, tổng đốc Văn Châu Mã Thiên Trường cũng đang suy nghĩ những lời này, trên mặt xuất hiện nụ cười nhạo:

- Tính toán, để cho hai tên này náo, ta ngược lại muốn nhìn, rốt cuộc bọn họ có thể làm ra động tĩnh gì.

- Đại nhân, đại nhân...

Đang lúc trầm tư, một thị nữ vội vàng hấp tấp từ bên ngoài xông tới, vẻ mặt kinh hoàng.

- Vội cái gì?

Mã Thiên Trường nhú mảy, bản thân hẳn cũng không phải là một người nghiêm khắc, quy củ của phủ tổng đốc cũng không nhiều, nhưng việc mạo muội xông tới, vẫn là một chuyện rất thất lễ.

- Tiểu... Tiểu thư...

- Nó lại náo cái gì à?

Nghe thị nữ nói hai chữ “Tiểu thư” xong, Mã Thiên Trường lập tức bất đắc dĩ.

- Tiểu thư muốn xuất phủ!

- Xuất phủ?

Mã Thiên Trường nhú mảy, nói:

- Ý của ngươi là nó muốn rời phủ trốn nhà sao?

- Dạ dạ, tiểu thư muốn trốn nhà rời đi!

- Vậy thì để cho nó đi, ta muốn xem nó làm thế nào rời khỏi Tần Lăng quận thành!

- á?

Thị nữ đáng thương bị tổng đốc nói làm sững sờ, đứng ở nơi đó trừng mắt nhìn Mã Thiên Trường, không biết nên nói cái gì cho phải.

- Thất thần làm gì, nó phải đi, ngươi còn không đi dọn dẹp đồ cho nó, nói cho nó biết, trước khi kết hôn thì trở về!

Mã Trường Thiên lớn tiếng nói ra.

- Phan!

Ngoài cửa truyền ra tiếng vật nặng rơi xuống phát ra âm thanh ‘Rầm ào ào’, một bóng người màu hồng lóe lên, mang theo oán khí trùng thiên.

- Ha ha, tiểu nha đầu chết tiệt kia, lại dám cùng ta ở chỗ này tính toán, mưu trí, khôn ngoan!

Mã Thiên Trường nhìn thị nữ cười nói:

- Ngươi trở về, nói cho tiểu nha đầu kia, đừng tính toán với ta, mưu trí, khôn ngoan, ngoan ngoãn ở lại nhà, nếu tên Lục Thiệu Du kia có bốn sự lấy nó, vậy thì bảo nó ở lại nhà chờ gả đi.

- Đúng, đúng...

Sắc mặt thị nữ tái nhợt, sợ hãi nhìn Mã Thiên Trường, thì lễ, vội vàng rời đi.

- Ai, hiện tại tiểu nha đầu a, thật sự là không thể làm cho người ta bớt lo mà.

Mã Thiên Trường nhìn bóng lưng thị nữ từ từ rời đi, than nhẹ một tiếng, nói:

- Minh Nguyệt Thăng a, ngươi là vương bát đản, chuyện chó chết này nhất định là do ngươi bày ra, các ngươi nào thì cũng bỏ đi, nhưng không nên náo lên đầu ta, chẳng lẽ các ngươi thật sự cho rằng ta là quả hồng mềm muốn bóp thế nào thì bóp sao?

Mã Trường Thiên vuốt râu ngấn dưới cằm, bước đi qua lại trong phòng.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

108. Chương 108: Thanh Y, Quạt Nhỏ, Xỏ Lá. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 108: Thanh y, quạt nhỏ, xỏ lá. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Hừ hừ, chuyện các người cần ta đã làm được, cho dù ta đáp ứng hôn sự này thì sao chứ? Rốt cuộc tên Lục Thiếu Du kia có thể cưới nữ nhi của ta hay không, phải xem bổn sự của hắn!

- Hừ, nếu bổn sự của hắn khá lớn, người thực sự gả nữ nhi cho hắn!

Tiếng cười lạnh từ bên ngoài truyền tới.

- Phu nhân, vì sao người tới đây?

- Tại sao ta không thể tới chứ?

Một thân bạch y, một thiếu phụ thân ảnh ướt át tiến vào phòng, nhìn tổng đốc đang đi đi lại lại trong phòng, bỗng nhiên cười, nói:

- Nếu như người không có nắm chắc lớn như vậy, bây giờ ta sẽ lập tức đi giết Lục Thiếu Du kia.

- Nàng đi giết Lục Thiếu Du?

Mã Trường Thiên nhẹ nhàng nhú mày, nói:

- Ngọc nhi, hiện giờ ta đã đủ loạn rồi, nàng đừng gây thêm chuyện cho ta chứ?

- Thành công, không có vấn đề, chỉ cần người không đẩy nữ nhi của ta vào trong hố lửa, ta sẽ không làm phiền người đâu!

- Chuyện này không đơn giản như nàng tưởng tượng đâu!

- Ta không có hứng thú với chuyện lục đục của đàn ông, cũng không có tâm tư nghe người giải thích, tóm lại, chuyện đã như vậy, hoặc là người hủy hôn sự của nữ nhi người, không thì là...

- Không muốn cũng không được, hôn sự này ta đã quyết định đáp ứng, không cần dài dòng...

- Người đồng ý, ta không đồng ý...

- Hãy nghe ta nói hết!

Mã Thiên Trường trầm giọng nói ra:

- Ba ngày sau, Lục Thiếu Du sẽ đến chính thức cầu thân, mấy ngày nữa sẽ đến đón dâu, nàng nên để ta yên ổn một chút, không cho phép ai làm ầm ĩ!

- Người muốn ta nghĩ biện pháp đại náo hôn lễ? Ta thích...

Thiếu phụ nghe xong, lập tức mặt mày hớn hở.

Gương mặt của Mã Trường Thiên đỏ đầy mồ hôi lạnh nhìn nàng, nói:

- Ngọc nhi, đây là hôn lễ của nữ nhi người a, bọn họ còn phải mời trà nàng, nàng đại náo hôn lễ làm gì? Nàng nghe lời của ta, nữ nhi của Mã Thiên Trường ta xuất giá, mặc kệ nàng gả cho ai, chỉ cần có bản lĩnh mang kiệu hoa rời khỏi đại môn, rời khỏi phủ tổng đốc, thì ta sẽ đáp ứng.

- Người sẽ cho hắn đoạt nữ nhi đi?

Lúc này, thiếu phụ không nổi nóng chút nào, ngược lại hứng thú bưng bưng nhìn Mã Thiên Trường, ánh mắt tràn đầy chờ mong.

- Không tới phiên ngươi động thủ!

Trán của Mã Thiên Trường đầy mồ hôi lạnh, nói ra.

- Cái gì, có người dám đoạt nữ nhi của ta?

Rốt cuộc thiếu phụ cũng nghe ra hàm nghĩa trong lời nói của Mã Thiên Trường, lập tức lông mày đứng lên, sát khí trên người của nàng xuất hiện.

- Quá mức quá phận, quá phận, có ai dám to gan như vậy, dám đánh chủ ý lên nữ nhi của ta?

- Ngươi không cần xen vào, chỉ cần chờ xem cuộc vui là được, Lục Thiếu Du tám phần là không đồng ý của ả này, nhưng mà, nếu hần may mắn vượt qua cửa ả này, như vậy, nếu như ngươi cao hứng, có thể ra tay giết hần!

Mã Thiên Trường nói ra, cười cười nhìn thiếu phụ.

- Nhưng mà, có một việc ta phải nhắc nhở ngươi, Lục Thiếu Du là cường giả Bát phẩm đấy, kiếm thuật xuất thần nhập hóa, ngươi giết hần được sao?

- Kiếm thuật sao siêu? Bát quá cũng chỉ là một man phu mà thôi

Thiếu phụ cười cười:

- Ta ngược lại muốn xem ai có thể tới cướp cô dâu đây, chuyện này vô cùng thú vị à nha.

Đại Tấn Long Đức năm mười hai, đầu thu.

Gió thổi qua mang theo hơi nóng, thời tiết lúc này rất nóng.

Cửa thành Tần Lăng quận thành, trước sau vẫn náo nhiệt, người ra vào rất náo nhiệt.

ô gia chân tuyển đại hội chấm dứt, nhưng lại có một tin tức khác làm cho Tần Lăng quận thành xuất hiện phong ba lớn hơn.

Bạch y Kiếm Thánh Lục Thiếu Du tự mình đến phủ tổng đốc cầu hôn.

Đây chính là chuyện náo nhiệt hơn cả ô gia chân tuyển đại hội, cũng là chuyện náo động hơn.

Bạch y Kiếm Thánh Lục Thiếu Du, cường giả Bát phẩm, là một đời cường giả trẻ tuổi mạnh nhất trong võ lâm Đại Tấn, chấp sự trẻ tuổi nhất Minh Nghĩa Kinh Viện, nổi tiếng xa gần.

Cười trên một con ngựa lớn đến phủ tổng đốc cầu hôn.

Không đề cập tới những hoạt động sau lưng lẫn kết quan hệ thông gia này, chỉ nói tên tuổi của bạch y Kiếm Thánh Lục Thiếu Du cũng có lực sát thương rất mạnh, đủ để thu hút ánh mắt của cả Đại Tấn.

Một đường đi thẳng trên quan đạo của Tần Lăng quận thành, vẫn là ngựa xe như nước, người đến người đi, nhưng khác với trước đây, người đi đường đoạn đường này, giống như có cảm giác không yên, bắt đầu mở cửa thành từ sáng sớm, người đi trên con đường này, ngừng ngừng lại một chút, thỉnh thoảng còn quay đầu lại liếc nhìn, giống như đang chờ mong cái gì đó.

Thời điểm mặt trời sắp lên giữa trưa, ở trên quan đạo phía xa xa, truyền ra một loạt âm thanh âm ĩ rất lớn, một đội xe ngựa xuất hiện cuối cùng trên quan đạo, từ từ mà đi, làm cho người đi đường đều dừng bước, rất tự giác đứng ở hai bên của con đường, ngẩng đầu nhìn lên, dùng một loại tư thế ngưỡng mộ, hâm mộ, ghen ghét, hiểu kỳ...

Trong thời gian ngắn, giống như tất cả cảm xúc, chính diện, mặt trái, trung tính, đều từ vẻ mặt của đám người qua đường mà biểu đạt ra.

- Cái con mẹ nó, vì sao mà hôm qua lão tử lại trần truồng nhảy vào thùng nước lạnh chứ? Vì sao sáng sớm hôm nay bệnh không dậy nổi? Vì sao cái đầu ngu xuẩn của ta lại không nhớ hôm nay là ngày bạch y Kiếm Thánh Lục Thiếu Du đến phủ tổng đốc cầu thân chứ? Vì sao hôm nay cái chân của ta lại không nhắc lên được chứ?

Vương Phúc là tiểu đội trưởng bảo vệ cửa thành Tần Lăng quận thành vào hôm nay, theo sớm đến bây giờ, trong lòng của hắn chỉ có hưng phấn và vui vẻ, bởi vì người trong thiên hạ đều biết hôm nay bạch y Kiếm Thánh Lục Thiểu Du muốn đích thân đến phủ tổng đốc cầu thân, đúng vào lúc hắn trực, không chỉ có thể tận mắt nhìn thấy phong thái của siêu cấp cường giả trong truyền thuyết, quan trọng hơn chính là nếu may mắn sẽ được thăng ít bạc trắng, dù hắn chỉ là một tiểu binh thủ thành, nhưng miễn cưỡng vẫn được xem là cấp dưới của phủ tổng đốc, nếu bạch y Kiếm Thánh và Minh Nghĩa Kinh Viện đi ngang qua đây, chỉ cần mình giữ yên không có náo loạn, Minh Nghĩa Kinh Viện sẽ thưởng cho hắn.

Hơn nữa trong đoạn thời gian sau này, thời điểm uống rượu với đồng僚 có thể đánh rắm, chẳng phải đề tài này rất hay sao?

Công việc tốt như vậy, người bình thường muốn cầu còn cầu không được, nếu như không phải hậu trường của hắn cứng rắn, hôm nay cũng không tới phiên hắn thủ thành.

Nhưng bây giờ, hắn đứng ở cửa thành, nắm trường thương trong tay, thân thể phát run, cảm giác được trong nội tâm hơi lạnh, quả muốn ôm đầu khóc rống.

Quang đạo thẳng tắp, một bóng người mặc áo xanh, đóng đưa cây quạt nhỏ, nhàn nhã tiêu sái đi tới cửa thành, hoàn toàn khác với đoàn người cầu thân, vị này, là từ trong nội thành đi ra bên ngoài.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

109. Chương 109: Thanh Y, Quạt Nhỏ, Xỏ Lá. (trung)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 109: Thanh y, quạt nhỏ, xỏ lá. (Trung)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Người này đi ra khỏi thành thì bỏ đi, ta cũng không ngăn cản người, nhưng tại sao người lại đứng ở cửa thành chứ?

Đúng vậy a, tại sao người lại đứng ở cửa thành chứ?

Đây không chỉ là nghi vấn của một mình Vương Phúc, mà còn là nghi vấn của tất cả mọi người ở xung quanh.

Thanh y, quạt nhỏ, đứng ở đó.

Đứng vững vàng ở trung tâm con đường đi vào thành.

Nhưng mà, người này không gây trở ngại cho người ra vào, thậm chí cũng không ngăn xe ngựa tiến vào, dù là người đi đường hay là xe ngựa, đều phải đi vòng qua bên cạnh hắn.

Người khác có thể đi vòng qua bên cạnh hắn, nhưng Vương Phúc biết rõ, đoàn xe cầu thân của Lục Thiểu Du tuyệt đối không được.

Không nói đội ngũ cầu thân khổng lồ như vậy, hoàn toàn chiếm cứ toàn bộ quan đạo, thời điểm đi vào cửa thành tuyệt đối không có khả năng đi vào nếu có người đứng giữa đường, dù là bạch y Kiếm Thánh Lục Thiểu Du cũng tốt, hay là Minh Nghĩa Kinh Viện cũng được, sẽ không dễ dàng cho người nào dám khiêu khích, sẽ không cho phép có người cản đường, cũng không đi đường vòng.

- Ai vậy? Sao gan hắn lớn như vậy?

Nhìn thấy có thiếu niên mặc thanh y đứng ở giữa con đường vào thành, lập tức thu hút sự chú ý của đám đông.

Người qua đường đương nhiên là cho rằng người này gan lớn, đương nhiên, nhưng đây chỉ là cách nghĩ của người qua đường Giáp mà thôi, người biết rõ chi tiết thì rất hưng phấn.

Đúng vậy a, không hưng phấn sao được chứ?

Lúc này, trong Tần Lăng quận thành đã tập trung rất nhiều cao thủ võ lâm, những người này trong võ lâm, đại bộ phận đều vì việc lần này mà đến.

Những người này, trừ một số ít phần tử có dụng tâm kín đáo ra, những người còn lại đều là giang hồ bát quái tứ xứ.

Trong giang hồ cho tới bây giờ vẫn không thiếu chuyện kỳ quái, cho nên cũng không ít người gây chuyện kỳ quái.

Những người này võ công không được, nhưng bốn sự gây chuyện kỳ quái thì là nhất lưu.

Trước khi đến đây, trong nội tâm của những người này còn đang suy nghĩ, Thiên Long Thần Sơn sẽ đối phó thế nào, không thể tưởng được, đội ngũ cầu thân còn chưa vào thành đây này?

Thiên Long Thần Sơn đã có đối sách!

Vương Xà a!

Người đang đứng ở cửa thành không phải là Vương Xà thì là ai?

Tuy những giang hồ tứ xứ này không có bao nhiêu người tận mắt nhìn thấy Vương Xà Vương thủ tọa.

Nhưng trong giang hồ nghe đồn về hắn thì nhiều không kể xiết.

Thanh y, quạt nhỏ, đai ngọc quần eo!

Đây chính là trang phục thịnh truyền của giang hồ về Vương Xà.

Đương nhiên, phong cách này cũng bị bắt chước rất nhiều, nhớ năm đó, thời điểm Vương Xà vừa mới thành danh, giang hồ thanh y, cây quạt nhỏ, đai ngọc quần eo, làm ra bao nhiêu bán hết bấy nhiêu, làm cho một số thương nhân khôn khéo kiếm lời rất lớn.

Cho dù là bây giờ đang hành tẩu trên giang hồ, cũng có thể thỉnh thoảng nhìn thấy một ít thiếu hiệp giả trang như thế trên giang hồ.

Nhưng lúc này có thể đứng ở giữa đường như thế, có lá gan như vậy, đứng chắn ở cửa vào Tần Lăng quận thành, bộ dáng thoải mái, trừ Vương Xà ra, còn có thể là ai?

Nếu là người khác thì có ai dám đứng ở đây sao?

- Khá lắm, không ngờ lúc này Thiên Long Đạo lại trực tiếp như thế, xem ra lúc này bọn họ cảm thấy Minh Nghĩa Kinh Viện muốn nhúng tay vào Vân Châu cảm thấy hết sức bất mãn a, nhưng mà, danh môn đại phái như vậy, gặp được chuyện như thế này, không phải thường giao dịch ở sau lưng sao? Làm sao lại giống hôm nay, chống đối ra mặt thế? Thật sự là kỳ quái!

- Thiên Long Thần Sơn làm như vậy, chính là việc không khôn ngoan!

Có một giang hồ lão luyện nghĩ như vậy.

Xác thực, rất nhiều người nhìn ra được, Thiên Long Đạo trực tiếp ngăn ở cửa thành như vậy là việc không khôn ngoan.

Hôm nay là ngày Lục Thiếu Du cầu thân, loại chuyện này đối với Lục Thiếu Du mà nói, một khi xảy ra vấn đề gì, mặt mũi sẽ bị tổn thất rất lớn.

Trên đời này, thù gì lớn nhất?

Thù giết cha.

Hận gì sâu nhất?

Mối hận đoạt vợ.

Nếu hôm nay Vương Xà thực sự thành công, hắc hắc...

Thì thanh danh Lục Thiểu Du đành ra hơn mười năm nay, sẽ bị hủy hoại trong chốc lát.

Nhưng Thiên Long Thần Sơn lại không giống, Lục Thiểu Du cầu thân thành công hay không, liên quan cái rắm gì tới Thiên Long Đạo.

Chẳng qua là vì đối tượng cầu thân của Minh Nghĩa Kinh Viện nằm trong phạm vi của tổng đốc Vân Châu, cho nên mới miễn cảm như vậy.

Mẫn cảm thì miễn cảm.

Sau khi tin tức này truyền ra, chính thức lâm vào bị động chính là Minh Nghĩa Kinh Viện, mà không phải là Thiên Long Thần Sơn, bởi vì bọn họ không nhường đường, mà Thiên Long Thần Sơn đó là chuyện của Thiên Long Thần Sơn, cho dù bọn họ không làm bất kỳ phản ứng nào, mọi người sẽ cho rằng hai phái sẽ lên đặt thành hiệp nghị, giao dịch ở sau lưng, cho nên Thiên Long Thần Sơn mới buông tay bỏ qua.

Nhưng hiện tại, đột nhiên Vương Xà cao điệu xuất hiện ở cửa thành Tần Lăng quận thành, đây là cái thái độ gì a?

Đây chính là lúc Thiên Long Thần Sơn tỏ rõ thái độ của mình, thái độ hoàn toàn đối lập với Minh Nghĩa Kinh Viện.

Điều này cũng có ý nghĩa, song phương sẽ không có khả năng hòa hoãn.

Hoặc là Lục Thiểu Du cầu thân thành công, hoặc là Vương Xà gây sự thành công, trừ việc đó ra, không có khả năng thứ ba.

Chuyện này, chính là cây kim so với cọng râu.

Vương Xà đứng ở cửa thành, không chút để ý đến những chuyện xung quanh, ánh mắt hoặc nóng bỏng, hoặc hồ hững, chỉ mỉm cười nhìn đoàn xe từ xa đi tới, khoan thai lắc cây quạt.

- Ha ha, thật lâu rồi không có cảm giác này, lần trước có cảm giác này là lúc nào? Chẳng lẽ là đêm đó vào hai mươi sáu năm trước? Hay là, sớm hơn trước kia?

Hình như nghĩ đến chuyện gì đó rất khó chịu, ánh mắt của hắn híp lại, mặt vẫn tươi cười như trước, nhưng trong mắt lóe lên hào quang vô cùng lạnh lẽo.

- Đội trưởng...

Một gã lính thân cận lặng lẽ đi đến bên cạnh hắn, chỉ vào Vương Xà nói:

- Đội trưởng, người xem, chúng ta nên đuổi tên đó đi, hôm nay không phải là ngày bình thường a, nếu như làm chi...

- Ba!

Vương Phúc vung một cái tát, chặn ngang lời nói của tên lính, hung thần ác sát nói:

- Muốn tìm cái chết à, ngoan ngoãn đứng ở chỗ này cho ta!

Hiện tại hắn đã không kịp mắng thêm câu tiếp theo, bởi vì đội ngũ Minh Nghĩa Kinh Viện đã đến cửa thành.

- Đát đát đát...

Một hồi tiếng vó ngựa hỗn loạn vang lên, không bao lâu, lại yên tĩnh.

Đoàn xe của Minh Nghĩa Kinh Viện dừng lại.

Đứng ở cách cửa thành ba trượng.

Minh Nghĩa Kinh Viện một phương, dẫn đầu là ba người, Nghĩa bạc vân thiên Kỷ Trung Đường, Bạch y Kiếm Thánh Lục Thiểu Du cùng với Trịnh phu nhân.

Nghĩa bạc vân thiên Kỷ Trung Đường và Trịnh phu nhân, đều đã xuất hiện ở Tần Lăng quận thành, cho nên mọi người không xa lạ với hắn, nhưng chỉ có người cưỡi ngựa ở giữa hai người, mới là tiêu điểm của mọi người.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

110. Chương 110: Thanh Y, Quạt Nhỏ, Xỏ Lá. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 110: Thanh y, quạt nhỏ, xỏ lá. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Vương Xà rất anh tuấn, trên khuôn mặt thanh tú lộ ra một tia âm nhu, không giống với thiếu niên áo trắng này, hai mắt như sao trời, sống mũi cao thẳng, lông mày như kiếm, vẻ mặt ôn hòa nhưng không mất đi nụ cười uy nghiêm.

- Ô, ta tưởng là người nào, vào sáng sớm như vậy mà có một đội nhân mã đi vào Tần Lăng quận thành a, thì ra là thiên chi kiều tử của chúng ta a, ha ha ha...

Vương Xà che miệng mà nói, trong giọng nói toát ra ý trào phúng không thềm che giấu.

- Người là người phương nào, vì sao ngăn cản đường đi?

Không chờ Lục Thiểu Du trả lời, Kỷ Trung Đường đã thúc ngựa lên trước, nhìn Vương Xà hỏi, ánh mắt như đao, nhì chăm chăm vào gương mặt của Vương Xà, giống như muốn nhìn thấu hắn.

- Kỷ đại hiệp, cần gì phải giả bộ hồ đồ chứ? Ta là ai, người lại không biết sao? Chê cười!

Vương Xà thu quạt xếp lại, cười lạnh nói:

- Người của Minh Nghĩa Kinh Viện các người thật con mẹ nó giả dối!

- Người...

Thần sắc Kỷ Trung Đường biến đổi, giống như muốn phát tác, rồi lại nhịn xuống nói:

- Hừ, hiện giờ tiểu tặc quá nhiều, ta làm sao mà nhận ra được chứ, mau mau nhường đường, miễn cho hiểu lầm!

- Đường là của trời, tất cả đi một bên, con đường này rất rộng lớn, các người cứ đi qua, cần so đo với ta làm gì!

Vương Xà “Xoát” một tiếng, lại mở quạt xếp ra, nhẹ nhàng lay động, nói:

- Người của Minh Nghĩa Kinh Viện, chẳng lẽ bá đạo vậy sao?

- Đúng vậy a, Minh Nghĩa Kinh Viện chúng ta là bá đạo, nhưng mà trong bá đạo này, cũng phò trợ chính nghĩa!

Kỷ Trung Đường thần nhiên nói ra, ngồi trên ngựa, thân thể thẳng tắp, từ trên cao nhìn xuống Vương Xà, trong ánh mắt lộ ra một tia trào phúng.

- ý của ngươi là đám giả hỏa kia cho Minh Nghĩa Kinh Viện chỗ tốt, sau đó những lão gia hỏa kia bảo các ngươi khi đi cầu thân đừng nên gây phiền toái không?

Vương Xà cười nói, lay động cây quạt trong tay, nói:

- Nhưng mà, ta cũng không có gây phiền toái cho các ngươi, ta cũng không ngăn cản các ngươi vào thành, các ngươi cứ đi vào là được rồi.

Hào khí rất quý dị.

Bỗng nhiên Kỷ Trung Đường có cảm giác xúc động muốn quát chết Vương Xà.

Môn phái này và môn phái kia giao dịch, đều là bí mật tiến hành, có ai lại như hần, ở trước mặt nhiều người như vậy mà kêu gào, giống như sợ người ta không biết.

Hoặc có thể nói, hần căn bản không sợ người ta biết.

- Ha ha, oán khí thật lớn, xem ra, ta nói những lời không nên nói rồi!

Vương Xà che miệng cười khê, trong mắt chớp động một tia đắc ý, nói tiếp:

- Nhưng mà, ta thật sự không có phá hư giao dịch của trưởng bối các ngươi đâu, các ngươi muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, ta quyết không ngăn cản!

Ba! Một tiếng, Vương Xà thu hồi quạt xếp, chỉ vào hai bên người của mình, nói:

- Ngươi xem, con đường này vẫn còn rất rộng nha, đầy đủ cho xe ngựa của các ngươi đi về phía trước, chỉ cần các ngươi điều chỉnh đội ngũ một chút là có thể đi qua được.

Lần này thì hần rất tùy ý, người sáng suốt vừa nhìn đã hiểu ra, cử động kia bao gồm cả ý khinh miệt.

Sắc mặt Kỷ Trung Đường hết trắng lại hồng, thân hình khê động, hần muốn động thủ.

Thời điểm này, sau lưng hần truyền ra một âm thanh ôn hòa.

- Thúc phụ, giao cho ta đi!

Kỷ Trung Đường cưỡng chế nộ hỏa, thở dài một hơi, hung hần liếc Vương Xà, không nói gì thêm, quay đầu ngựa lại.

- Hôm nay ngươi không có đi chứ?

Lục Thiểu Du thúc ngựa tiến lên, tiến đến khoảng cách gần Vương Xà một trượng thì dừng lại, giống như hai người rất quen thuộc nhau, nói:

- Hay là ngươi và những lão gia hỏa trên Thánh Sơn quyết liệt với nhau, phản bội sư môn rồi à?

- Ăn có thể ăn bậy, lão bà có thể lấy loạn, nhưng nói chuyện thì không thể nói lung tung!

Vương Xà mỉm cười nói:

- Vương Xà ta sinh là người của Thiên Long Đạo, chết là quỷ của Thiên Long Đạo, làm sao có thể làm ra chuyện phản bội sư môn chứ!

- Tốt rồi, ít nói nhảm, nói đi, rốt cuộc ngươi muốn thế nào?

Lục Thiểu Du rất gọn gàng, nói:

- Hiện giờ ta không có thời gian mò mẫm ở đây với ngươi đâu!

- Ta nghe nói ngươi đã làm cho Huyết Vô Nhai rất chật vật đúng không?

- Các bạn đang đọc truyện tại kiếm giới chấm com.

Vương Xà có chút hăng hái nói ra:

- Còn đem hần đuổi vào bên trong Mãng Thương Sơn, sống không thấy người chết không thấy xác, là thật hay giả?

- Thật!

Lục Thiệu Du nói:

- Thế nào, người muốn báo thù cho hần?

- Không đến mức phải báo thù, ta chỉ muốn biết, hiện giờ hần đang ở đâu?

- Hần ở đâu?

Lục Thiệu Du nhẹ cau mày, nói:

- Ta đây cũng không biết, ta chỉ đem hần đuổi vào bên trong Mãng Thương Sơn thôi, về phần hần trốn ở đâu, ta không có thời gian đi tìm kiếm, nhưng hần đã bị kiếm khí của ta làm bị thương kinh mạch, không mất năm sáu năm, sẽ không khôi phục nguyên khí, nếu người nôn nóng tìm hần, cứ tiến vào Mãng Thương Sơn tìm một chút, có lẽ sẽ có thu hoạch!

- Mãng Thương Sơn ta sẽ không đi, dù sao ta cũng không có việc gấp, Huyết Vô Nhai này, thực lực trong hàng ngũ Bát phẩm cũng là thượng thừa, muốn đuổi giết hần ngàn dặm, cũng không phải là một chuyện dễ dàng đâu, bây giờ ta thật sự rất muốn biết, người có thể đuổi giết hần cả ngàn dặm, ẩn nấp không xuất thế, rốt cuộc thực lực cường đại đến mức nào!

- Vậy sao?

Lục Thiệu Du nhẹ nhàng cười nói, con mắt nhắm lại, đồng tử co rút nhanh thành một cái khe như đầu cây kim, nhìn chăm chăm vào Vương Xà, nói:

- Nếu như ta không đáp ứng, người sẽ hướng ta khiêu chiến?

- Người cũng có thể cho rằng như vậy!

Vương Xà thu quạt xếp lại, hung hăng đập vào lòng bàn tay trái của mình, âm trầm nói:

- Đúng vậy, bạch y Kiếm Thánh Lục Thiệu Du, người có dám hay không, tiếp nhận khiêu chiến của ta?

- Vớ vẩn!

Đúng lúc này, sau lưng Lục Thiệu Du truyền đến tiếng hừ lạnh, chính là âm thanh của Nghĩa bạc vân thiên Kỷ Trung Đường, nói:

- Vương Xà, hôm nay là ngày vui của Thiệu Du, làm sao có chuyện người muốn khiêu chiến thì khiêu chiến, nếu như người thật sự không đợi được, ta có thể tiễn người đi sớm một đoạn đường!

- Tiễn ta một đoạn đường, chỉ bằng người?

Vương Xà cười lên điên cuồng, nói:

- Nghĩa bạc vân thiên Kỷ Trung Đường, Nghĩa bạc vân thiên, ha ha ha ha, người cũng xứng sao? Hai mươi năm trước, có lẽ người có thể, nhưng mà hôm nay, Huyền Thiên Cửu Biến của người đã sớm rỉ sét, người có thể thi triển ra được sao?

- Người...

Dù hàm dưỡng của Kỷ Trung Đường rất tốt, lúc này nghe thấy ngữ khí trào phúng của Vương Xà, cũng không khỏi đại nộ, muốn phát tác tại chỗ.

- Thúc phụ, việc này giao cho chất nhi xử lý!

Lục Thiệu Du hít sâu một hơi, thân thể ngồi trên ngựa thẳng tắp, bỗng nhiên trong đôi mắt lóe ra hai tia sáng.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

111. Chương 111: Song Hùng Hội.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 111: Song hùng hội.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Kiểm khí như có như không, như hóa thành thực chất bức tới Vương Xà, nói:

- Vương Xà, ta không biết rốt cuộc người có mục đích gì, nhưng mà, người không nên vũ nhục thúc phụ của ta, hoặc là xin lỗi...

- Hoặc là chiến!

Vương Xà chen ngang lời nói của Lục Thiểu Du, cây quạt trong tay lay động, tạo thành từng cơn gió nhỏ, cơn gió nhỏ này như hóa thành thực chất, lập tức quần quanh Vương Xà một vòng, đem kiếm khí như có như không ngăn ở bên ngoài, nói:

- Muốn đánh thì đánh, nói nhảm nhiều như thế làm gì!

- Cũng phải!

Hai ngón tay Lục Thiểu Du vung lên, vô ảnh kiếm khí phá không đánh tới, lao thẳng tới mặt Vương Xà.

- Vô ảnh kiếm khí? Lục Thiểu Du, thứ này cũng đem ra bêu xấu sao?

Khi đang nói chuyện, hai ngón tay cũng vung lên, một đạo kiếm khí âm hàn từ ngón tay bắn ra, va chạm với kiếm khí của Lục Thiểu Du.

Ba một tiếng, hai đạo kiếm khí va chạm với nhau, vô ảnh kiếm khí của Lục Thiểu Du biến mất vô tung vô ảnh.

Khí thể kiếm khí âm hàn không giảm, bay thẳng về phía Lục Thiểu Du.

Lục Thiểu Du biến sắc, không thể tưởng được Vương Xà vừa ra tay đã mạnh mẽ như vậy, tất nhiên không dám lãnh đạm, hai chân dùng lực, lập tức bay lên trời, áo bào trắng tung bay, trường kiếm xuất vỏ, hàn quang lóe lên, “Xoát” một tiếng, mũi kiếm trùng kích vào đạo kiếm khí đang bay tới.

- Tóe!

Đạo kiếm khí âm hàn kia bị một kiếm của Lục Thiểu Du đánh nát, tán ra xung quanh.

Mà sau khi Lục Thiểu Du xuất một kích, lại ngồi trên lưng ngựa, trường kiếm vào vỏ, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

- Hảo kiếm a!

Tay trái Vương Xà hóa thành trảo, kiếm khí vừa rồi bị Lục Thiểu Du đánh tứ tán, lại bị lực lượng vô hình ngưng tụ vào một chỗ, tập trung vào đầu ngón tay của Vương Xà.

Kiểm khí âm hàn hội tụ vào ngón tay của Vương Xà, không ngờ hóa thành thật thể, tản ra hàn quang chói mắt, đồng thời, khí tức vô cùng âm hàn từ trong đoàn kiếm khí này phát ra.

Người chung quanh xem náo nhiệt, đội ngũ cầu thân Minh Nghĩa Kinh Viện, còn có binh sĩ trên tường thành, đều cảm thấy một cỗ khí tức lạnh lẽo thổi qua mặt họ, trừ một số ít người có nội lực thâm hậu, vô giả có thể trạng cường kiện ra, những người khác nhin không được đều lui về phía sau, đội ngũ của Minh Nghĩa Kinh Viện cũng không ngoại lệ, người của bọn họ vốn rất nhiều, lúc này cũng có chút rối loạn.

Kỷ Trung Đường đối với tình huống này vô cùng bất mãn, sắc mặt tái đi, muốn quát lớn một tiếng, lời nói còn chưa ra khỏi miệng, đã bị ánh mắt của Trịnh phu nhân ngăn cản.

Không khỏi hừ lạnh một tiếng, quét mắt nhìn đội ngũ phái sau một vòng, giống như muốn đem những người thối lui ra sau ghi nhớ trong lòng.

Nhìn thấy loại tình hình này, Trịnh phu nhân chỉ biết khổ cười, Kỷ Trung Đường này cái gì cũng tốt, làm việc cũng rất chăm chú, có đôi khi thậm chí không hiểu biến báo, đây đúng là loại tính cách không có gì đáng vui mừng, nhưng mà, nói đi cũng phải nói lại, loại tính cách này không muốn trong mắt của mình có hạt cát nào, nếu không như thế, thiên hạ làm sao phong tặng cho hắn cái tên Nghĩa bạc vân thiên?

- Kiểm khí thật cổ quái!

Cảm nhận được khí tức âm hàn trong kiểm khí tản ra, Lục Thiểu Du cũng có chút kinh ngạc, nói:

- Chắc có lẽ người tu luyện không phải là kiểm khí, mà là một loại dị thuật!

- Nhân lực không tề, người là Kiếm Thánh, chẳng lẽ ngay cả một chút kiểm khí này cũng không đối phó được?

Vương Xà lặng lẽ cười cười, đầu ngón tay vung lên, kiểm khí phóng ra ngoài, hóa thành một tấm lụa màu đen, mang theo quang mang chém đứt tất cả, đánh về phía Lục Thiểu Du.

- Uy lực không tề, đáng tiếc, người chỉ có hình mà không có chất!

Lục Thiểu Du liếc mắt nhìn kiểm khí đang lao về phía mình, một ngón tay điểm ra.

- PHỐC!

Kiểm khí và đầu ngón tay chạm nhau, giống như muốn đâm rách da tay, sau đó vỡ vụn, dưới một ngón tay, kiểm khí màu đen đen vỡ vụn như băng tinh, nhao nhao rơi trên mặt đất, cùng lúc đó, hàn khí chung quanh tăng lên, giống như đang ở giữa mùa đông.

- Tốt!

Đôi mắt Vương Xà sáng ngời, đối với việc một chiêu của mình bị phá không hề để ý, thân hình màu xanh chớp động một cái, liền hóa thành hư ảnh, biến mất tại chỗ.

- Tốt một chiêu hóa thật thành hư!

Lục Thiểu Du cười cười, thân thể ngồi trên ngựa sừng sừng bất động, nhưng khí thế lại biến đổi.

Cả người của Lục Thiểu Du như hóa thành một thanh tuyệt thế hảo kiếm, bộc lộ tài năng.

Loong coong... một tiếng nhỏ, thanh hảo kiếm này như bị một thứ gì đó giao kích, một đạo ánh sáng màu xanh từ trên người của hắn bắn ra, Lục Thiểu Du đang ngồi trên ngựa cũng biến mất, lại lui về phía sau vài bước.

- Ha ha, tốt, tốt cho một Nhân Kiếm Hợp Nhất, dùng thân là kiếm, trách không được Huyết Vô Nhai lại bị bại trên tay của người!

Vương Xà cười lên một cách điên cuồng, nói:

- Nhưng mà, ta cũng không phải là tên phế vật Huyết Vô Nhai, dựa vào Nhân Kiếm Hợp Nhất đánh với ta, còn xa xa không đủ a!

Nương theo âm thanh vô cùng càn rỡ của Vương Xà, từng đạo sóng màu xanh lấy hắn làm trung tâm tản mát ra ngoài, những gợn sóng này thập phần nhu hòa, giống như một mặt nước yên tĩnh bị một hòn đá ném vào làm xuất hiện gợn sóng lăn tăn, lại giống như một tấm lụa mỏng mềm mại, xuất hiện rung động thì sẽ có gợn sóng, bao phủ trong phương viên mười trượng, cũng chỉ tổng phạm vi mười trượng này, nếu vượt qua ngoài, gợn sóng này như bị một bức tường vô hình chặn lại, lại bị ngọn sóng phía sau đè lên, sau đó tán ra xung quanh.

- Cường khí, đáng chết, Vương Xà, người điên rồi à?

Nhìn thấy gợn sóng màu xanh phát tán ra xung quanh, sắc mặt Lục Thiểu Du vốn ôn hòa lại phủ lên một tầng sương lạnh, nói:

- Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?

- Cùng ngươi đánh một hồi a, ha ha, đồ đàn, ngươi sẽ không cho rằng lần này ta đến để chào hỏi ngươi chứ?

Tiếng cười đắc ý của Vương Xà lọt vào trong tai của Lục Thiểu Du, làm cho cả người của hắn hòa vào cương khí xung quanh làm một thể, trong khu vực mười trượng, giống như biến thành một chỉnh thể, vậy khốn mọi người vào trong đó.

- Ngươi là tên điên!

Lục Thiểu Du biến sắc, một cỗ khí tức cường đại xuất hiện trên người của hắn, nói:

- Như vậy, ta cũng muốn xem xem một trong tam đại thủ tọa của Thiên Long Đạo, rốt cuộc có lực lượng như thế nào.

- Lưỡng Nghi Thông Thiên Kiếm, đó là Lưỡng Nghi Thông Thiên Kiếm!

Khi thấy đầu ngón tay của Vương Xà bắn ra tấm lụa màu đen, thiếu chút nữa Tiểu Báo Tử đã kêu lên thành tiếng.

Đó chính là là lực lượng của Lưỡng Nghi Thông Thiên Kiếm lực lượng a!

Tuy không hoàn chỉnh, cũng không có chính thức tu luyện thành công, nhưng tấm lụa màu đen kia làm cho Tiểu Báo Tử biết rõ, đó chính là Lưỡng Nghi Thông Thiên Kiếm trong âm Cực Kiếm Khí.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

112. Chương 112: Âm Cực Thông Thiên Thanh Ngọc Kiền Nguyên Cương.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 112: âm Cực Thông Thiên Thanh Ngọc Kiền Nguyên Cương.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Đối với Vương Xà tu luyện Lưỡng Nghi Thông Thiên Kiếm hắn cũng không kinh ngạc, thế nhưng hắn từ trong trí nhớ của đại trưởng lão Hắc Long Hội Lý Hạo Nhiên, cũng biết bí kíp tu luyện Lưỡng Nghi Thông Thiên Kiếm đã bị Vương Xà lấy đi.

Đây cũng chính là nghi vấn mà Tiểu Báo Tử vẫn chưa có lời giải, người nói người đã thuộc lâu bí kíp, còn giữ trên thân thể làm gì? Đây không phải là tự tìm phiền toái cho mình sao?

Từ trong trí nhớ của Lý Hạo Nhiên, Tiểu Báo Tử cũng không tìm được đáp án cho nghi vấn của mình.

Đối với uy lực Lưỡng Nghi Thông Thiên Kiếm, Tiểu Báo Tử vẫn rất hâm mộ, cũng muốn tu luyện một lần, nhưng do hắn không tìm được sát khí thích hợp, lần đầu tiên hắn đi về nhà, hắn muốn đi Tây Sơn khẩu, ở đó, đúng là hắn đã tìm được một đại mạch sát khí, đó là một địa mạch sát khí âm tính, nhưng mà, sát khí này không thích hợp cho việc tu luyện Lưỡng Nghi Thông Thiên Kiếm, nếu không tìm được sát khí thích hợp thì không thể tu luyện Lưỡng Nghi Thông Thiên Kiếm.

Tây Sơn khẩu có địa mạch sát khí, đừng nói là ngưng luyện, chỉ hơi đụng vào một chút, thiếu chút nữa đã bị đông cứng, trọng yếu nhất là, hình như loại sát khí này còn chứa đựng một lực lượng kỳ bí, giống như có thể sinh ra ảnh hưởng với thần hồn của hắn, còn tại sao Lý Hạo Nhiên lại vọt vào đầu của hắn, bởi vì hắn đã buông tha cho việc luyện hóa cỗ sát khí cổ quái này trong đầu.

Cũng buông tha cho ý niệm tu luyện Lưỡng Nghi Thông Thiên Kiếm trong đầu.

Không thể tưởng được, hôm nay ở Tần Lăng quận thành, lại nhìn thấy có người thi triển Lương Nghi Thông Thiên Kiếm.

- Hảo hảo hảo, không hổ là bạch y Kiếm Thánh!

âm thanh của Vương Xà lại vang lên, cùng lúc đó, áo bào trắng của Lục Thiểu Du như được gió thổi động, tung bay.

- Xôn xao, xôn xao, xôn xao, xôn xao!

áo bào tung bay, Lục Thiểu Du dùng một cổ cương khí màu xanh quấn lấy quần áo, giống như một hồ nước yên tĩnh quấn lấy một cây thiết bãng, tất cả cương khí màu xanh đều cuồng bạo, áo bào trắng của Lục Thiểu Du như hóa thành từng thanh tuyết thể hảo kiếm, kiếm khí bao hàm mà không phát, lại có được lực phá hoại cường đại, đánh tan toàn bộ cương khí trong phạm vi mười trượng nát nhừ.

- Vương Xà, ngươi cho rằng ngươi ra tay sớm là xong sao? Đừng quên, Kiếm Cương của ta không gì không phá được!

- Không có gì không phá? Chê cười!

Vương Xà giống như đang nghe thấy một chuyện cười, ngưng tụ cương khí bị đánh tan lại.

- âm Cực Thông Thiên kiếm!

Vương Xà hét to một tiếng, bỗng nhiên Cương khí màu xanh nổ tung, từ bốn phương tám hướng lao về phía Lục Thiểu Du.

- Hạt gạo mà tranh sáng với ánh trăng!

Lục Thiểu Du cười lạnh một tiếng, cầm kiếm quét ngang.

- Khuyên Thiên Tuyệt Kiếm, kiếm khí tung hoành!

Vô số đạo vô ảnh kiếm khí từ trên người của hắn bắn ra, chỉ nghe chung quanh phát ra âm thanh giao kích liên miên không dứt, hàn khí bốn phía.

- Kim Quang Động Khuyên Thiên Tuyệt Kiếm cũng không có gì là tốt cả!

Cương khí màu xanh bị quấn lấy trong giây lát.

- Xem ta phá Khuyên Thiên Tuyệt Kiếm của ngươi, Thanh Ngọc Kiền Nguyên Cương, phá cho ta!

Trong vòng mười trượng, gợn sóng màu xanh bốc lên như nước sôi.

Lúc bốc lên, không ngờ phát ra âm thanh sôi trào, một lớp sóng một lớp sóng hướng về Lục Thiểu Du, từng đợt từng đợt cương khí, hóa thành hữu hình, giống như gợn sóng, bắt đầu lấy Lục Thiểu Du làm trung tâm hóa thành vòng xoáy, cuốn toàn bộ kiếm khí của Lục Thiểu Du vào, xé nát, hóa thành vô hình.

Đồng thời, một lực lượng cường đại đánh về phía Lục Thiểu Du, giống như muốn xé nát kiếm khí của hắn.

Kiếm khí bành trướng từ trên người của Lục Thiểu Du xuất ra, ngưng tụ bên cạnh hắn, hình thành ba thanh trường kiếm hư ảnh, như hóa thành thực chất, sau khi hình thành ba thanh trường kiếm, liền xoay tròn quanh người hắn, phương hướng xoay tròn của trường kiếm trái ngược với cương khí màu xanh, một tiếng xé rách chói tai vang lên, vòng xoáy màu xanh bị ba thanh kiếm tiêu trừ lẫn nhau.

- Tam Kiếm Khuyên Thiên, Càn Khôn Đảo Ngược, phá cho ta!

Lục Thiểu Du khẽ quát một tiếng, ba đạo bóng kiếm hợp lại thành một, sau đó nổ tung, làm cho cương khí màu xanh trong phương viên ba trượng bị chấn vỡ, cái này còn chưa đủ, chỉ thấy hai ngón tay phải của Lục Thiểu Du vung lên, một ngón tay chỉ lên trời, kiếm khí lại ngưng tụ vào ngón giữa của hắn bắn ra.

- Nhất Kiếm Phá Hư, Thiên Tuyệt Địa Diệt!

- Oanh!

Cương khí màu xanh chấn động, đầu ngón tay của Lục Thiểu Du phát ra kiếm cương, chém Thanh Ngọc Kiền Nguyên Cương của Vương Xà thành hai nửa.

ách! Một tiếng kêu đau đớn, một thân ảnh màu xanh từ trong cương khí thoát ra, cương khí chung quanh xuất hiện gợn sóng, cũng lao theo bám theo thân hình màu xanh kia.

Thân hình Vương Xà bay lên, không lùi mà tiến tới, quạt xép trong tay điểm về phía Lục Thiểu Du.

- Hừ!

Hàn quang bên hông Lục Thiểu Du lóe lên, trường kiếm xuất vỏ, nghênh tiếp cây quạt nhỏ trong tay của Vương Xà.

Trong thời gian ngắn, kiếm khí tung hoành, thanh ảnh đầy trời, màu xanh của cây quạt nhỏ và màu bạc của kiếm quang đan xen vào nhau, cũng không phân biệt lẫn nhau, hai thân hình va chạm và né tránh, lóe lên trong tức thì, va chạm bên ngoài quan đạo của Tần Lăng quận thành.

- Rầm rầm rầm, đông đông đông!

Thình thoảng có tiếng nổ mạnh và âm thanh giao chiến của hai người truyền ra, đình tai nhức óc.

- Đây là... Đây là thực lực của cường giả Bát phẩm sao?

Mọi người nhìn thấy hai đạo thân ảnh đang chiến đấu, hoàn toàn chết lặng.

Có thể không chết lặng sao?

Vừa rồi cương khí của hai người độ sức hạn chế trong phạm vi mười trượng, cũng không có phát ra, làm cho người vây xem không phải là cao thủ, cho nên phần lớn không biết ảo diệu khi hai người dùng cương khí đánh nhau.

Nhưng hiện giờ, vừa rồi hình như Vương Xà ăn một chút thiệt thòi, cương khí bị một kiếm của Lục Thiểu Du phá tan.

Nhưng chân chính ai thắng ai thua, thật khó nhìn ra.

Hiện tại hai người bắt đầu cận chiến, mất đi cương khí cheo chống, cho nên tình hình chiến đấu vừa rồi đã nhìn rõ, vừa rồi Lục Thiểu Du dùng Kiếm Cương vô thanh vô tức phá vỡ Thanh Ngọc Kiền Nguyên Cương trong phạm vi ba trượng, làm xuất hiện một cái hố rộng ba trượng, sâu mười trượng.

Mà một kiếm hấn dùng để phá vỡ cương khí cũng được lưu lại trên mặt đất, một cái hố do vết kiếm chém rộng một trượng, sâu đạt hơn một trượng làm cho người nhìn thấy kinh hãi, mồ hôi lạnh ứa ra.

Lực lượng như vậy, kiếm khí như vậy, nếu chém lên người mình, chỉ sợ, ngay cả xương cốt có hóa thành bột phấn cũng không biết còn lưu lại hay không a?

Trọng yếu nhất là, hai người vừa rồi đã không xuất thủ toàn lực, cương khí của Vương Xà bao trùm phạm vi mười trượng, nhưng lại sinh ra lực phá hoại rất lớn, nhưng cũng lấy ba trượng chung quanh Lục Thiểu Du làm giới hạn mà thôi, ở trong phạm vi này, trừ Lục Thiểu Du và hấn ra, sẽ không còn thứ gì còn sống, đương nhiên, hiện tại, ngựa của hấn đã biến mất.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

113. Chương 113: Tu La Tru Tâm Bồng, Chỗ Tốt Của Tiểu Báo Tử. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 113: Tu La Tru Tâm Bồng, chỗ tốt của Tiểu Báo Tử. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Vừa rồi cương khí của hai người giao thủ, đã làm cho con ngựa Lục Thiểu Du cười biến mất, nhìn cái hố sâu dưới chân, sau đó lại nhìn thấy hàn khí ngưng kết thành băng sương, không còn dấu vết tồn tại nào khác.

Mà bây giờ, sau khi hai người cận chiến, người bên ngoài càng nhìn càng không hiểu, hoặc là nói, trừ một số ít ra, những người khác, thứ nhìn thấy cũng chỉ là hai đạo thân ảnh va chạm với nhau mà thôi.

Tiểu Báo Tử, đúng là một trong những số ít đó, ánh mắt của hắn đã biến thành màu đỏ, đồng tử thâm thúy như bầu trời đêm, trừ đồng tử ra, có một vòng hoa văn như ẩn như hiện, đem toàn bộ trận chiến trong Tần Lăng quận thành lưu vào trong mắt, khắc ở trong đầu.

- Chiêu thức tinh diệu a, không hổ là cường giả Bát phẩm, kiếm pháp của Lục Thiểu Du đúng là xuất thần nhập hóa, cây quạt nhỏ trong tay của Vương Xà cũng phi thường tinh diệu, có thể ngang tay với Lục Thiểu Du!

Tiểu Báo Tử nhìn cuộc chiến không nháy mắt, nói:

- Cổ quái nhất là, vì sao lão tử nhìn thấy bọn họ đánh tới đánh lui, hình như là diễn kịch thì phải?

Diễn kịch sao?

Không!

Bọn họ đang thăm dò lẫn nhau!

- Hai tên gia hỏa này, rốt cuộc muốn đem Tần Lăng quận thành của ta phá thành cái gì đây?

Trên một tòa tháp cao của Tần Lăng quận thành, Vân Châu Tổng đốc Mã Thiên Trường mở miệng nói, nhìn thấy hai tên gia hỏa đánh nhau ở cửa thành, vẻ mặt âm trầm lại.

- Cái quan đạo này vừa mới tu sửa năm trước, muốn sửa lại, không có hai ba mươi vạn lượng bạc là không thể, còn cửa thành, kiếm khí của Lục Thiểu Du thật lợi hại, ngay cả đại môn bằng gang cũng bị bổ ra, còn hai cái cửa thành dùng Thái Ất Tinh Kim ở Bắc Hải dung luyện mà thành, giá trị ít nhất là trăm vạn lượng bạc đấy!

Mã Thiên Trường lấy tay mình chỉ chỉ, trong miệng liên tục lẩm bẩm tính toán, có một lão già đứng ở bên cạnh hắn, lúc đầu vốn còn háng háng đứng xem hai cường giả Bát phẩm chiến đấu, trong ánh mắt lộ ra kinh ngạc và vẻ hân thưởng, không ai ngờ, sau khi nghe được những lời lẩm bẩm của Mã Thiên Trường, khuôn mặt lập tức đen lại, cảm thấy toàn thân mát lạnh, bao nhiêu năm rồi hắn vẫn chưa đỡ mồ hôi lạnh đấy.

Cái quan đạo này đúng là vừa tu sửa năm trước là không sai, nhưng cũng chỉ là những khối đá bình thường mà thôi, tính toán nhiều lắm cũng không cao hơn hai ngàn lượng bạc, hiện tại Mã Thiên Trường mới mở miệng là hai ba mươi vạn, cửa thành Tần Lăng quận thành chỉ là những không gỗ và lá sắt dựng thành mà thôi, ở đâu ra Thái Ất Tinh Kim chứ, hắn thì tốt rồi, mới mở miệng chính là hơn trăm vạn lượng bạc.

- Đúng là quỷ hút máu ban ngày mà, tại sao người không đi ăn cướp đi, cho dù là bán con gái của người đi cũng không đáng tiền như vậy a, Vương Xà thì cũng bỏ đi, còn Lục Thiểu Du, người ta thật tâm thật ý đến cầu thân con gái của người a, vì sao người còn tính toán?

- Quy lão ca, người nhìn hai người dưới kia, thực lực như thế nào?

- Nhìn không ra, ta già rồi, chỉ mới bước vào Bát phẩm thôi, không so được với thiên tư tuyệt thế của hai người này, tuổi còn nhỏ đã có thành tựu như thế!

Quy lão than nhẹ một tiếng, giống như đang tự giễu, nói:

- Hai người này, nói không chừng đã bước vào cảnh giới Cửu phẩm rồi a, thực lực như thế nào thì làm sao loại người như ta có thể suy đoán được chứ?

- Đúng vậy a, Vương Xà, Lục Thiểu Du, đều là những nhân vật tuyệt thế của thiên hạ a!

Mã Thiên Trường cổ quái cười cười, nói:

- Nhưng mà, cho dù bọn họ là thiên tài đệ nhất thiên hạ, làm hư cửa thành và quan đạo của ta, cũng phải bồi thường tiền!

- Đúng thế, đó là nhất định, giết người thì đền mạng, thiếu nợ thì trả tiền, đây vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa!

Quy lão chúi chúi mồ hôi lạnh trên đầu, đổi chủ đề, nói:

- Tổng đốc đại nhân, người xem, hai người này còn đánh thêm bao lâu?

- Đánh không bao lâu, vừa rồi hai người này đã trải qua so đấu cương khí, đã thăm dò được ngọn nguồn rồi, hiện tại đang so đấu chiêu thức mà thôi. Chiêu thức của bọn họ, đúng là quá tinh diệu, đáng tiếc, chỉ là thăm dò lẫn nhau, nếu như có thể buông tay chiến đấu với nhau một lần, chắc chắn sẽ đặc sắc hơn hiện giờ rất nhiều.

- Vừa rồi so đấu cương khí, nhìn thì Kiếm Cương của Lục Thiếu Du thắng một bậc, phá Thanh Ngọc Kiền Nguyên Cương của Vương Xà, nhưng hắn đã hao tổn nhiều hơn Vương Xà rất nhiều, hiện tại bắt đầu thăm dò chiêu thức, Vương Xà chiếm thượng phong, hắc hắc, thăm dò thì thăm dò, tiểu tử này hình như dùng Tu La Tru Tâm Bổng Pháp, nếu có cơ hội, sẽ cải biến chiêu thức thành sát chiêu, trận đấu sẽ kết thúc nhanh hơn a!

- Chắc có lẽ không nào đến tình trạng này, dù sao đều là người xuất thân đại phái.

Quy lão ca biểu lộ ra chút chần chờ.

- Lục Thiếu Du sẽ không, nhưng Vương Xà thì không nhất định, Vương Xà, hắc hắc, người cho rằng mấy lão quỷ của Thiên Long Đạo, thật sự có thể tiết chế hắn sao? Người không nhìn ra, hắn đang thi triển Tu La Tru Tâm Bổng Pháp là học được từ nơi nào à?

- Ngài nói là...

Giống như đang nghĩ đến cái gì đó, vẻ mặt của Quy lão, hình như muốn nói cái gì đó, nhưng mà, cuối cùng vẫn không nói ra lời nào.

- Ai, xem ra, ta thật sự đã già rồi, hiện tại là thế giới của người trẻ tuổi a, quả thực là lá gan quá lớn, tổng đốc đại nhân, chuyện nơi này xong rồi, ta sẽ cáo lão hồi hương!

Mã Thiên Trường liếc nhìn Quy lão, cười gật gật đầu, nói:

- Quy lão ca, đề nghị này, không biết người có nên nghĩ lại không?

- Thế giới này đã không còn thuộc về những lão già như chúng ta nữa, bỏ đi, ai!

Quy lão khoát tay nói.

Mã Thiên Trường nghe vậy cười cười, cũng không khuyên nữa, đem lực chú ý của hai người đặt lên cuộc chiến của hai người nơi cửa thành, chỉ nói mấy câu, cuộc so tài của hai người càng thêm kịch liệt, diện tích hủy hoại còn lớn hơn lúc trước rất nhiều, mặt mũi Mã Thiên Trường tràn đầy vui mừng, lại bắt đầu bấm ngón tay tính toán.

Đình, đình, đình! Những âm thanh thanh thúy vang lên, bỗng nhiên một đạo kiếm quang màu bạc hiện ra, phát ra hào quang chói mắt, kiếm khí lạnh thấu xương tản ra bốn phía, trong nháy mắt, trong thiên địa, giống như bị cổ kiếm khí hủy diệt này bao trùm, làm cho tất cả những người có thực lực dưới Bát phẩm, đều sinh ra một loại cảm giác tuyệt vọng cực độ.

Đương nhiên, loại cảm giác tuyệt vọng này chỉ xuất hiện trong nháy mắt mà thôi.

Một tấm lụa màu bạc bộc phát ra, về sau, là một tiếng rên rỉ thảm thiết, hai đạo thân ảnh vốn đang dây dưa với nhau, lúc này đã tách ra.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

114. Chương 114: Tu La Tru Tâm Bổng, Chỗ Tốt Của Tiểu Báo Tử. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 114: Tu La Tru Tâm Bổng, chỗ tốt của Tiểu Báo Tử. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Thân hình Vương Xà rơi xuống như lá rụng, từ trên không trung mười trượng rơi xuống, rơi xuống rất từ từ, nhưng trong miệng phun ra vài vết máu tươi, trường kiếm của Lục Thiếu Du, lúc này đã rơi xuống mặt đất, ánh sáng trơn bóng như gương, giống như mặt băng, lộ ra hàn khí, sau khi thân hình của hắn rơi xuống đất, dừng một cái, thân thể không có đứng vững, có chút nghiêng về phía trước, lúc này mới đứng vững, sắc mặt trắng như tờ giấy, vẻ mặt và bộ dáng uể oải.

- Khuynh Thiên Tam Tuyệt Kiếm, Nhất Kiếm Tảo Thiên Hạ, đúng là danh bất hư truyền, bạch y Kiếm Thánh, cũng danh bất hư truyền, hắc hắc...

Vương Xà cười hắc hắc hai tiếng, sau đó che miệng ho khan kịch liệt, từ trong khe hở ngón tay có máu tươi tràn ra, làm cho người nhìn thấy hoảng hốt.

Lại nhìn Lục Thiếu Du, sau một kiếm, vẫn khí định thần nhàn đứng đó, trừ sắc mặt có chút tái nhợt ra, không có gì khác thường.

Hình như, thắng bại đã phân.

- Tu La Tru Tâm Bổng!

Lục Thiếu Du nhìn chằm chằm vào Vương Xà, dừng ngữ khí kể cả nói:

- Không thể tưởng được, chuyện kia, chính là ngươi làm!

- Là ta, khục, khục, khục, liên quan gì đến ngươi!

Vương Xà lấy tay che miệng, nhổ ra máu tươi, khoe miệng của hắn nhuộm đỏ máu, nhìn thấy thập phần dữ tợn.

Lục Thiếu Du nhíu mày, giống như muốn nói cái gì đó, rồi lại nhịn xuống, cái cằm có chút nhô lên, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Vương Xà.

Vương Xà cũng đứng đấy, thân thể có chút còng xuống, vẫn không nhúc nhích đứng ngăn ở giữa đường.

Tuy hiện giờ quan đạo đã bị hai người dày vò không còn hình dáng, chung quanh cũng không còn người nào, nhưng hắn vẫn đứng đấy, giống như không có việc gì.

- Vương Xà, ngươi đã bại, còn không mau tránh ra, chẳng lẽ ngươi muốn chết thật sao?

Nghĩa bạc vân thiên Kỳ Trung Đường dùng chân thúc ngựa, phóng ngựa tới trước, dừng lại song song với Lục Thiếu Du, quát lớn về phía Vương Xà.

Vương Xà cũng không để ý tới hắn, thậm chí cũng không nhìn hắn một cái, nói:

- Lục Thiếu Du, sao ngươi còn không ói máu, ngươi không ói máu, ta sẽ không đi!

Cái gì?

Sắc mặt mọi người ở đây khê biến, vừa rồi tất cả mọi người đều cho rằng Lục Thiếu Du toàn thắng, dù sao, bộ dáng của Lục Thiếu Du và Vương Xà hiện giờ kém nhau quá nhiều, dù là ai cũng cho rằng Vương Xà chịu thiệt thòi lớn, vừa rồi Vương Xà bị đánh rớt xuống, bị thương nặng vẫn ngăn chặn đường đi Minh Nghĩa Kinh Viện, mọi người còn khó hiểu, thậm chí cho rằng Vương Xà bị thua không nhận, đang chơi xấu, nhưng khi nói ra những lời này, mọi người đưa ánh mắt nhìn về phía Lục Thiếu Du.

Sắc mặt của Lục Thiếu Du vốn tái nhợt đột nhiên ửng hồng, khê cau mày, không nói một lời.

- Phun, phun ra đi, phun thì phun đi, đang suy nghĩ cách hóa giải sao, nếu người không phun máu ra, không thể nói trước nó sẽ làm người bị thương, có thể nó sẽ làm bất lợi cho việc tu luyện của người a, ta không hi vọng năm sau gặp lại người, ta sẽ dùng một chiêu thức cũng đánh bại người đâu.

Vương Xà cười tủm tỉm nói ra, ngữ khí càng ngày càng độc, giống như muốn câu dẫn một tiểu loli cởi đồ ra vậy.

- Phốc!

Lục Thiểu Du phun một bùm máu từ trong miệng ra, vẽ ửng hồng trên mặt thoái lui, sắc mặt vàng như nghệ, thân hình cũng lảo đảo, nếu không phải Kỷ Trung Đường đứng bên cạnh đỡ lấy hắn, nói không chừng hắn sẽ ngã xuống đất.

- Thế mới đúng, còn thích chơi cái gì tiêu sái chứ, còn muốn người ta nghĩ rằng ta đã bại dưới tay người sao, đúng là...

Rốt cuộc Vương Xà lộ ra vẻ hài lòng, mở cái quạt trong tay ra, thản nhiên quay người, đi vào trong cửa thành Tần Lăng quận thành.

- Tốt rồi, Lục Thiểu Du, chúc người cầu thân thành công, chờ người cầu thân thành công, thời điểm tới đón tân nương, ta lại đánh một hồi, ai, rất lâu rồi không có đánh một trận thoải mái như vậy, còn thoải mái hơn đi dạo kỹ viện nhiều, rất thoải mái a!

Vương Xà đuổi người, cũng không để ý máu đen trong miệng, vẽ mặt thỏa mãn đi vào Tần Lăng quận thành, bộ dáng kia, giống như rất thoải mãn khi vừa đi từ trong kỹ viện ra!

- Phốc!

Lục Thiểu Du bên kia vừa mới trì hoãn được khí tức, lúc này nghe câu nói này làm phun máu ra, sau khi phun máu ra, thiếu chút nữa hắn đã ngất đi!

- Tên Vương Xà này, đúng là mồm chó không mọc được ngà voi mà!

Trên tháp cao, Mã Thiên Trường dùng một chưởng vỗ viên gạch trước mặt thành phần vụn, hiển nhiên là bị những lời này của Vương Xà làm cho dở khóc dở cười.

- Cái miệng của tên Vương Xà này nổi danh là đề tiện, tổng đốc cần gì chấp nhặt với hắn chứ.

Quy lão ca cười cười, nói:

- Nhưng mà, Tu La Tru Tâm Bổng Pháp tái hiện trong tay hắn, như vậy, cái vụ án không có đầu mối kia, hiển nhiên phải tính trên đầu hắn, tiểu tử này sắp gặp phiền toái rồi!

- Đúng vậy a, đúng là phiền toái, nhưng mà, ai có thể xác định có phải hắn muốn làm ra kết quả này hay không?

Mã Thiên Trường vuốt chòm râu ngắn, như có điều suy nghĩ.

- Có lẽ!

Quy lão cũng cười cười, không hề trả lời.

... ..

... ..

...

Tiểu Báo Tử lẳng lặng nhìn đội ngũ Minh Nghĩa Kinh Viện vào thành, nhìn xem nhân sĩ giang hồ đang tản ra, đợi một lúc sau, mời từ từ ngồi dậy.

- Thiên Xà Liễm Tức Thuật đúng là thần diệu, lúc vận dụng, nằm ở cây, khí tức cả người sẽ dung hợp thành một thể với cái cây này, không làm cho người ta phát hiện!

Sau khi rời khỏi tán cây, vẽ mặt Tiểu Báo Tử lộ ra vẻ mỉm cười, vỗ vỗ lá vụn trên cây.

- Không thể tưởng được, lần này đến xem náo nhiệt, không ngờ lại có thu hoạch, một bộ bổng pháp và kiếm pháp, tuy có thể dễ dàng nhớ kỹ, ta có con mắt này, đúng là học quá nhanh a!

Tiểu Báo Tử không tự chủ được cho đôi mắt khôi phục bình thường.

- Đáng tiếc, chỉ có thể nhớ kỹ chiêu thức, nhưng cũng không biết tâm pháp, nhưng đã đủ rồi, Lục Thiểu Du thực sự không hổ danh Kiếm Thánh, trên phương diện tạo nghệ kiếm pháp lại siêu phàm nhập thánh như vậy, nhìn hần múa kiếm, cũng có trợ giúp rất lớn cho kiếm pháp của ta, xem ra sau khi trở về phải bế quan, không biết sư phụ có đồng ý hay không!

Thiên Xà Liễm Tức Thuật!

Tên rất cổ quái, nhưng đó chính là một loại pháp môn liễm tức.

Khi sử dụng loại pháp môn này, khí tức cả người sẽ thu liễm, dù cho người có vận nội khí thể nào, dù người có làm ra động tác gì, khí tức của người sẽ không tiết ra chút nào, thậm chí, động tác thân thể của người cũng không phát ra tiếng gió, với thuật thu liễm này, cho dù là người có linh giác cường đại cũng khó có thể phát giác.

- Quá quý dị, không ngờ lại có bí kỹ quý dị như thế.

Trở lại ô gia, Tiểu Báo Tử một mình luyện công, lại đem Thiên Xà Liễm Tức Thuật vận dụng ra, kết quả vẫn làm cho hắn kinh hỉ như lúc trước, vận dụng Thiên Xà Liễm Tức Thuật này, giống như luyện quái lực quyền với Huyết Vô Nhai, lúc vận dụng, còn có thể vận dụng với võ học khác, hơn nữa cũng không xung đột với nhau.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

115. Chương 115: Thiên Xà Liễm Tức, Nguyệt Ma Họa Bì Nhị Phẩm. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 115: Thiên Xà Liễm Tức, Nguyệt Ma Họa Bì Nhị phẩm. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Lại thêm đặc tính của bộ võ học này, đúng là thủ đoạn tốt nhất để ám sát người khác, nếu như lại phối hợp với quái lực quyền của Huyết Vô Nhai và Tam giới tiểu na di, một quyền đánh ra ngoài vô thanh vô tức, uy lực mạnh mẽ, xuất kỳ bất ý, ngay cả bản thân hắn nghĩ đến, cũng cảm giác sau lưng đổ mồ hôi lạnh.

Hiện tại đã là lúc nửa đêm, ánh trăng sáng xuất hiện trên bầu trời đêm, ánh trăng như nước chiếu khắp mặt đất, cả sân nhỏ lộ ra khí tức thanh tĩnh.

Từ Ung vẫn còn trong phòng luyện khí ô gia, nghe nói là vì ô gia tiếp một đơn đặt hàng của của Tây Bắc Thiên Sơn Phái, thiếu chương môn của Thiên Sơn muốn chế tạo một thanh binh khí tùy thân, chuyện như vậy, cũng chỉ có trưởng lão Từ Ung là người tinh thông luyện khí chỉ đạo mới có thể làm được.

Cho nên, bây giờ trong cái sân nhỏ này, Tiểu Báo Tử đã biến thành tân chủ nhân.

Sự thật, cũng không phải là trong tiểu viện này không có người nào, có hai gã sai vặt mặc thanh y mà thôi.

Bọn họ lúc bình thường chủ yếu phụ trách các việc bưng trà rót nước.

Tiểu Báo là truyền nhân duy nhất của Từ Ung, cho nên có địa vị cực cao trong ô gia, trong đồng lứa, trừ hai ba tiểu tử của ô gia ra, cũng có địa vị tương đương những tiểu bối khác.

Nhưng gần đây Tiểu Báo Tử nghe lời Từ Ung ít xuất hiện, thỉnh thoảng lắm mới thò đầu ra, cho dù là gã sai vặt trong nội viện cũng rất khách khí, không giống như Thạch Kinh ngạo mạn không có kỵ, cho nên, cũng những đệ tử hạch tâm cũng có quan hệ không tệ, cùng những đệ tử nội môn bình thường cũng rất hòa hợp.

Nói trắng ra, chính là biết cách làm người.

Đệ tử nội môn ô gia chia làm hai loại, một loại là như hần tinh tu võ nghệ, một loại khách là chuyên tu luyện khí chi đạo.

Cùng hai chủng đệ tử này đều được phát tiền, nhưng vấn đề là nhiều hay ít mà thôi.

Đệ tử nội môn tinh tu được phát tiền, không nhiều lắm, một tháng chỉ được phát ba lượng bạc thì bỏ đi, Tiểu Báo Tử là đệ tử nội môn hạch tâm, nhiều một chút, năm lượng bạc.

Mà đệ tử nội môn chuyên tu luyện khí chi đạo, trừ tiền được phát hàng tháng, còn có thể dựa theo những thứ bọn họ chế tạo ra mà chia hoa hồng, vận khí tốt, một tháng có thể kiếm được mười mấy lượng bạc không thành vấn đề.

Cho nên tương đối mà nói, đệ tử chuyên tu luyện khí chi đạo có cuộc sống xa xỉ hơn đệ tử tinh tu võ đạo nhiều.

Hơn nữa, ô gia lấy luyện khí làm gốc, cũng cổ vũ những đệ tử luyện khí chi đạo này, dù sao muốn đột phá trên con đường võ học, thật sự là quá mức khó khăn, nếu không đủ cơ duyên, nghị lực và thiên tài địa bảo, cho dù có tư chất, có thể tiến vào đoán cốt giới là cao lắm rồi, như Vương Xà, Lục Thiếu Du mới ba mươi tuổi đã là cường giả Bát phẩm, cũng chỉ vì Thiên Long Đạo, Minh Nghĩa Kinh Viện có nội tình thâm hậu và đại phái to lớn mà thôi, mới có thể bồi dưỡng được đến, ở một thế gia nhỏ như ô gia thì không làm được, cho dù có xuất hiện thiên tài, tối đa cũng chỉ tô điểm mà thôi, không thể cải biến được đại thế, bởi vậy, tinh lực chủ yếu của ô gia, vẫn đặt trên luyện khí chi đạo.

Luyện khí, mới là căn bản của ô gia.

Các bạn đang đọc truyện tại kiếm giới chấm com.

Đương nhiên, tục ngữ rất đúng, dù người trong giang hồ có nhiều, cũng không thể không cần đao.

Dù có Thiên Long Đạo che chở, nhưng cũng không thể vì chuyện gì cũng phải tìm Thiên Long Đạo mới có thể giải quyết, nói sau, ô gia Cửu Long Thần Hỏa Công cùng chín chín tám mươi một lộ Loạn Phi Phong Chùy Pháp cũng được xưng là tuyệt học nhất lưu, luyện đến thâm sâu, cũng có thể tiến vào Cửu phẩm, tuy từ sau lão tổ ô gia, thì ô gia này không hề xuất hiện cường giả Cửu Phẩm nào, nhưng vẫn cần hi vọng a.

Bởi vậy, đối với những hạt giống trẻ tuổi và ngộ tính như Tiểu Báo Tử, cũng có thái độ bồi dưỡng, tương lai nhiều hơn một tay đầm cũng tốt.

Cho nên, tại ô gia, đệ tử nội môn tinh tu võ nghệ và chuyên tu luyện khí đều có địa vị tương đương, nhưng chỉ khác là tiền nhiều ít mà thôi.

Nhưng mà, đệ tử nội môn tinh tu võ đạo cũng không phải không có cơ hội kiếm tiền.

ô gia gia đại nghiệp đại, mỗi ngày đều có đủ loại chuyện xảy ra, những chuyện này có lớn có nhỏ, dù sao cũng là giang hồ, các loại tranh chấp chưa bao giờ thiếu.

Bởi vậy, sau khi những đệ tử nội môn tinh tu võ đạo tu luyện đến trình độ nhất định, sẽ có đủ loại nhiệm vụ cho bọn họ tuyển chọn.

Đây cũng có thể nói là một loại lịch lãm rèn luyện với bọn họ, sau khi những đệ tử nội môn làm những loại nhiệm vụ này, sẽ rất quen thuộc với chuyện trong giang hồ, đại đa số đều bị phân công đến những phân bộ của ô gia đảm nhiệm các loại chức vụ, giống như Tần tuyền Long, chức vụ cao thấp do võ nghệ và địa điểm phân công quyết định, nói như vậy, những đệ tử nội môn bình thường khi được phân công đến những địa phương lớn, chỉ có thể đảm nhiệm một ít chức vụ trung hạ tầng, nhưng chức vụ cũng cao hơn so với những đệ tử ở tầng chót leo lên, mà những đệ tử nội môn hạch tâm như Tiểu Báo Tử sẽ được phân công đến những

nơi như vậy, chỗ trống lựa chọn là rất lớn, đến phân bộ, thu hoạch được chức vị cũng tương đối cao, nhưng dù phân công đến địa phương nào, chức trách chủ yếu vẫn không thay đổi, chính là tay chân mà thôi.

Khác nhau là tay chân bình thường và tay chân có quyền lực hay không mà thôi.

Đồng dạng, sau khi những đệ tử chuyên tu luyện khí xuất sư, cũng sẽ bị phân công đến các nơi phân bộ để làm phong phú thêm lực lượng luyện khí của ô gia.

Những chuyện này, đều nói sau.

Trước khi đệ tử nội môn tinh tu võ đạo xuất sư, trừ được cấp tiền ra, thu nhập lớn nhất chính là các loại nhiệm vụ, thù lao của những nhiệm vụ nào có cao hay không, đều do ô gia phân phó, mà Tiểu Báo Tử nhìn ra, cũng chỉ tương đương với chi phí du lịch, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là người có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Hiện tại Tiểu Báo Tử còn chưa đạt tới trình trạng có thể nhận nhiệm vụ, cho dù hắn là đệ tử nội môn hạch tâm, nhưng cũng phải theo sư phụ ba năm, võ nghệ đạt tới tiểu thành, đạt được sư phụ cho phép, mới có thể đi tiếp nhận các loại nhiệm vụ.

Đệ tử nội môn của ô gia khi nhận nhiệm vụ không có quy định nghiêm ngặt về tuổi và thực lực, bởi vì ô gia có đủ loại nhiệm vụ, cho dù là đệ tử có thực lực Nhất phẩm, cũng có thể tìm được nhiệm vụ thích hợp với mình, mà như Tiểu Báo Tử là đệ tử nội môn hạch tâm muốn làm nhiệm vụ chỉ cần đáp ứng điều kiện duy nhất là sư phụ cho phép.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

116. Chương 116: Thiên Xa Liễm Tức, Nguyệt Ma Họa Bì Nhị Phẩm. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 116: Thiên Xa Liễm Tức, Nguyệt Ma Họa Bì Nhị phẩm. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Dù sao sư phụ của hắn là trưởng lão ô gia, đây chính là tôn trọng tối thiểu.

Mà hiện tại Tiểu Báo Tử muốn đi làm nhiệm vụ, Từ Ung sẽ không đồng ý.

Tiểu Báo Tử cũng không thèm để ý, một tháng năm lượng bạc, ăn uống chi phí đầy đủ mọi thứ, là đủ, điều kiện hiện giờ còn tốt hơn so với khi hắn ở trong sơn thôn với lão Chu gia, nhớ năm đó, nếu không phải tỷ phụ trở về, một năm lão Chu gia có thể lẫn lộn kiếm được năm sáu lượng bạc đã xem là một năm được mùa rồi.

Hiện tại hắn toàn tâm toàn ý chuyên tâm vào tu luyện võ đạo, làm sao mà có thời gian nhàn hạ đi ra ngoài làm tiêu bạc chứ.

Vận khởi Thiên Xà Liễm Tức Thuật, Tiểu Báo Tử đánh Nguyệt Ma Họa Bì Quyền, đánh ra bộ quyền pháp này, chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, hận không thể đem toàn bộ xương cốt trong người ra thay thế, sau khi ngâm nước nóng mấy lần, vốn cho rằng cường độ thân thể đã đạt tới cực hạn, cũng đã có một ít tiến độ, kinh mạch và cơ bắp, hình như đã mạnh mẽ hơn vài phần.

Dưới phúc chí tâm linh, Tiểu Báo Tử cũng đã ý thức được, cố nén toàn thân một mình xuống, lại một lần nữa đem Nguyệt Ma Họa Bì Quyền thi triển ra, động tác lúc này, đã chậm hơn so với lúc trước rất nhiều, cũng không có vận dụng Thiên Xà Liễm Tức Thuật, mà là thành thành thật thật, thi triển theo lộ tuyến tu luyện quyền pháp ra, từ động tác của hắn, toàn thân cơ bắp khi thì bành trướng, lúc mặt co rút lại, ần ần,

còn có tiếng cốt cách ma sát với nhau truyền ra, cuối cùng, một tiếng hít thở thật dài, từ trên người của hắn tuôn ra một hồi hồng sắc quang mang, đây là kết quả nội khí Cửu Long Thần Hỏa của hắn rót vào đan điền.

- Cáp!

Bỗng nhiên lúc này, Tiểu Báo Tử quát một tiếng thật lớn, nội khí màu đỏ này từ hàng vạn lỗ chân lông phun ra mãnh liệt, lập tức đốt cháy quần áo của hắn, Tiểu Báo Tử cũng không thèm để ý, hắn cứ tiếp tục luyện Nguyệt Ma Họa Bì Quyền, lúc này hắn đã thu thể.

Sau khi thu thể, toàn thân Tiểu Báo Tử có một tầng nội khí màu đỏ mông lung, tiến vào gian phòng, đóng chặt cửa lại, nội khí màu đỏ biến mất, trần trường đứng một chỗ.

- Mẹ kiếp, thật sự là mắt mắt, may mắn là không ai nhìn thấy, nội tức phóng ra ngoài, chạy qua da thịt, không ngờ vào lúc đó lại đột phá Nhị phẩm, không tệ, không tệ!

Lúc vừa rồi, tu vi của hắn dưới sự trợ giúp của Nguyệt Ma Họa Bì Quyền đã đột phá cảnh giới Nhị phẩm.

Nội khí Cửu Long Thần Hỏa trong cơ thể của hắn tự do chạy qua da thịt, cũng thông qua vô số lỗ chân lông toàn thân phóng xuất ra ngoài.

Đây cũng là do hệ thống tu luyện ở thế giới này khác biệt rất lớn so với những tiểu thuyết hắn đọc trước kia, nội tức không chỉ vận hành trong kinh mạch, còn có thể thông qua kinh mạch phóng xuất ra ngoài, mà có thể chạy trong da thịt, cốt cách, huyết quản, hiện tại, hắn chỉ đạt tới luyện bì giới, khó khăn lắm đạt tới Nhị phẩm, còn không hiểu cách thu liễm Hỏa nội khí như thế nào, bởi vậy mới xuất hiện tình huống nội khí đốt cháy quần áo, toàn thân trần trường như vừa rồi.

- Khá lắm, đột phá Nhất phẩm thì cũng bỏ đi, cường độ thân thể và khí lực, đều cao hơn Nhất phẩm gấp mười lần, hắc hắc, gấp mười lần a, Nguyệt Ma Họa Bì Quyền, quả nhiên không hổ là quyền pháp luyện bì đỉnh cấp, dùng quyền pháp luyện bì, vừa bước vào Nhị phẩm, cường độ thân thể và khí lực chỉ cao hơn Nhất phẩm chỉ ba bốn lần mà thôi, chỉ có từ từ củng cố vững chắc cảnh giới Nhị phẩm, không ngừng tu luyện, mới có thể có chỗ đề cao, làm sao mà giống như ta hiện tại, thoáng cái đã tăng lên gấp mười lần a.

Bái sư phụ này không lỗ, không lỗ a!

Tiểu Báo Tử đắc ý thay một bộ quần áo khác, trên mặt xuất hiện nụ cười đắc ý.

- Ai, xem ra ngày mai lại phải đi lĩnh một bộ quần áo mới, hắc hắc!

Ngay vào lúc Tiểu Báo Tử ở trong đại viện ô gia nhân nhà đạo chơi tấn cấp, cả Tần Lăng quận thành thậm chí cả vô lâm, đều vì trận chiến bên ngoài Tần Lăng quận thành mà oanh động.

Có thể không oanh động sao? Vương Xà và Lục Thiếu Du là hai cường giả Bát phẩm chiến đấu ở cửa Tần Lăng quận thành, kết quả đập nát cửa thành Tần Lăng, còn quan đạo bên ngoài quận thành đều tan tành, kết cục cuối cùng là lưỡng bại câu thương a.

Không ai chiếm được tiện nghi cả.

Ngoài dự đoán của mọi người là, tuy bản thân bị trọng thương, bạch y Kiếm Thánh Lục Thiếu Du vẫn kiên trì tiến vào thành, hoàn thành tất cả chương trình cầu thân, trở thành chuẩn nữ tể của Vân Châu tổng đốc Mã Thiên Trường, nhưng nữ tể này thật sự không may, cũng không biết là ai truyền ra tin tức, trong trận chiến với Vương Xà, Lục Thiếu Du thụ trọng thương, cần bế quan tĩnh dưỡng ba năm mới có thể khôi phục.

Nói cách khác, muốn từ chuẩn nữ tể tấn cấp là nữ tể chân chính, ít nhất còn phải đợi ba năm nữa.

- Nữ nhi của Mã Thiên Trường hiện giờ đã mười sáu rồi, ba năm sau là mười chín, ngược lại trở thành gái lỡ thì a!

- Chính là gái lỡ thì mới có hương vị a!

...

...

Sau đó, là một tiếng cười vang lên.

Nơi này là một gian trà lâu bình thường trong Tần Lăng quận thành, trà lâu, cũng là nơi có tin tức tức hỗn tạp nhất trên giang hồ, người ở bên trong đều là tam giáo cửu lưu không chỗ nào mà không có, trong lúc này nhiều người đang nghị luận tin tức nóng hổi, mà tin tức nóng nhất hiện giờ, chính là trận tỷ thí của hai cường giả Bát phẩm ở cửa thành mấy ngày trước.

- Những thứ như các ngươi, miệng chó không mọc được ngà voi mà, chuyện của Mã đại tiểu thư cũng là thứ như các ngươi có thể nghị luận sao?

Đột nhiên có một âm thanh khiển trách vang lên, hai đạo nhân ảnh từ trên tầng hai trà lâu đi xuống, nện xuống bàn một cái, lập tức nước trà văng khắp nơi, lá trà bay loạn, hai tên gia hỏa không may này bị cái bàn đụng trúng cằm, đều ngã xuống đất, phát ra những tiếng rên rỉ đau đớn.

- Lâm đại gia, Lâm đại gia hảo, Lâm đại gia hảo...

Sau khi dùng một cước đá hai người này đi, trong trà lâu vốn yên tĩnh, sau đó là một màn chào hỏi rất nhiệt tình.

Người nọ chỉ khoảng bốn mươi, một thân áo bào trắng, trên mặt có một vết sẹo rất dễ làm người ta chú ý, từ bên mắt trái kéo dài xuống miệng, màu da như con rết, rất khó xem, thập phần dữ tợn.

Người này tên là Lâm Thắng, là rắn rít ở địa phương, cũng được treo danh nghĩa bộ khoái của phủ nha, trên thực tế cũng không có làm chuyện gì, cho nên làm thân với tam giáo cửu lưu, tại vùng này, cũng có chút thế lực.

Thân là người phủ nha, đương nhiên phải giữ gìn lợi ích phủ tổng đốc, cho nên, gặp được miệng lưỡi của mấy người không sạch sẽ, sẽ ra tay giáo huấn một phen.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

117. Chương 117: Từ Ung Tư Hóa Đại Hoang Thập Tam Quyền.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 117: Từ Ung Tư Hóa Đại Hoang Thập Tam Quyền.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Đối với những người lấy lòng chung quanh, Lâm Thắng chỉ cười cười, cũng không quá mức để ý, những tên này, đều là tiểu nhân vật, xuất thân tầng dưới chót, để ý tới làm gì, ngược lại hôm nay hắn gặp được một nhân vật, tuy nhỏ tuổi, lại tiền đồ vô lượng, cho nên phải nịnh bợ cho tốt.

- Lão Trần, cho ta một gian phòng tốt trên lầu ba, hôm nay ta có khách nhân quan trọng, đừng cho người tới quấy rầy ta!

Lâm Thắng chấp tay sau lưng, nhìn chằm chằm họ Trần nói ra.

- Dạ dạ!

Lão Trần liên tục gật đầu, quay người xuống dưới an bài, chỉ chốc lát sau, đã quay trở lại, đem Lâm Thắng dẫn lên một căn phòng tốt trên lầu ba, dâng trà rót nước, khom người rời đi, lúc đi ra, đóng cửa phòng lại.

Một nén hương sau, một tên thiếu niên khoảng mười một mười hai tuổi và một lão già hơn sáu mươi tuổi tiến vào trà lâu, lão già lên tiếng hỏi, liền dẫn thiếu niên đi lên gian phòng trên lầu ba.

Lâm Thắng đã sớm đợi ở bên trong, thấy có người đi tới, vội vàng tiến lên thi lễ với tên thiếu niên.

- Thạch thiếu gia, ngài đã đến!

Thiếu niên này chính là Thạch Kinh, so với nửa năm trước được tuyển vào ô gia, đã cao hơn một chút, nhưng trên mặt vẫn mang theo một tia ngang ngược kiêu ngạo không thể che khuất.

- Tin tức, lão đã nghe được chưa?

Thạch Kinh liếc nhìn Lâm Thắng, thản nhiên ngồi vào ghế, Lâm Thắng ân cần rót nước trà, vẻ mặt nịnh nọt.

- Tin tức thì đã nghe được, xe ngựa của Triệu gia đã đi được một ngày rồi, nhưng vật kia, không nằm trong đám này!

- Không có trong đám này? Có ý tứ gì?

Thạch Kinh biến sắc, nghiêm nghị hỏi.

Lúc này hắn rất giận, muốn phát uy, Lâm Thắng bị hấn quát mắng như vậy, cũng coi như sợ hãi, nói:

- Cái này, đúng rồi, đúng như vậy, vật kia kỳ thật ở Triệu gia, lần trước Triệu công tử trở về có mang theo bên người, lúc này vẫn mang theo, cho nên...

Thạch Kinh khoát khoát tay, sắc mặt âm trầm nhìn Lâm Thắng, nói:

- Đã sớm ở bên cạnh hắn, như vậy, hắn mang thứ đó đặt ở chỗ nào trên người?

- Cái này tiểu đã tìm hiểu rồi!

Nói đến đây, sắc mặt Lâm Thắng lộ ra vẻ đắc ý, bước đến gần Thạch Kinh, ghé vào lỗ tai hắn nói thầm, tin tức này cũng chính là thu hoạch lớn nhất của hắn vào hôm nay.

Quả nhiên, sau khi nghe hắn nói xong, Thạch Kinh cũng lộ ra vẻ hài lòng.

- Tốt, rất tốt, người làm phi thường tốt!

Thạch Kinh nói liên tục ba lần “Tốt” rồi thỏa mãn đứng dậy, liếc nhìn lão đầu già nua, lão đầu già nua móc ra một cái túi căn phòng, nhẹ nhàng đặt lên bàn trà.

- Được rồi, Lâm Thắng, chuyện này liền dừng ở đây, ta hi vọng người có thể ngậm miệng lại, đem chuyện mấy ngày nay quên sạch sẽ, nếu không, hậu quả là gì, có lẽ chính người cũng hiểu!

- Cảm ơn Thạch thiếu gia, cảm ơn Thạch thiếu gia!

Lâm Thắng liên tục gật đầu, nhanh chóng thu túi tiền kia lại, cúi đầu khom lưng chào hai người rồi đi ra ngoài.

- Thiếu gia, thằng này biết quá nhiều chuyện, có phải hay không...

Rời khỏi trà lâu, đi một đoạn đường ngắn, lão đầu già nua hỏi Thạch Kinh.

- Sợ cái gì chứ, loại chuyện này, cho dù hấn thêm một trăm lá gan cũng không dám nói ra.

Thạch Kinh không sao cả lắc đầu, nói:

- Chỉ là một tiểu nhân vật mà thôi, không có nhiều cân lượng, vào lúc này, không nên gây nhiều chuyện thị phi, người hiểu chưa?

- Vâng, thiếu gia mưu tính sâu xa, tiểu nhân hiểu.

Lão đầu già nua cung kính nói ra.

Nghe lão đầu già nua nịnh nọt, khóe miệng của Thạch Kinh lộ ra nụ cười đắc ý.

- Không thể tưởng được họ Triệu lại đem thứ đó đặt ở trên người mình, đang tiếc hấn lại ở trong ô gia, hành động cũng bất tiện, cần tìm giúp đỡ mới được.

...

...

- Đã tu đến cảnh giới Nhị phẩm rồi à?

Trong tiểu viện ở ô gia, vẻ mặt Từ Ung tươi cười nhìn Tiểu Báo Tử, đệ tử của mình có tiền đồ, hẳn làm sư phụ cũng rất vui vẻ, dù ở thế giới nào cũng giống nhau, cho dù là nền giáo dục hiện đại ở kiếp trước, một lão sư có đến mấy trăm đệ tử, thích nhất cũng là những đệ tử có thành tích tốt.

Mà Từ Ung chỉ có một mình Tiểu Báo Tử là đệ tử đích truyền, đương nhiên là vui mừng, bây giờ nhìn thấy Tiểu Báo Tử dùng thời gian ngắn như thế thăng lên Nhị phẩm, cho nên phải khen ngợi, nói:

- Rất tốt, chỉ mất nửa năm, đã có thành tích như vậy, Nguyệt Ma Họa Bì Quyền pháp tuy thần diệu, nhưng cũng không thiếu cố gắng của người.

- Nhưng nhiều hơn vẫn là công lao của sư phụ truyền bộ quyền pháp này, mà bộ Nguyệt Ma Họa Bì Quyền đúng là thần diệu dị thường, nếu không, đệ tử cũng không đột phá nhanh như vậy!

- Được rồi, không đề cập tới chuyện này, chín chín tám mươi một lộ Loạn Phi Phong Chùy Pháp người luyện như thế nào rồi?

- Kính xin sư phụ chỉ điểm!

Tiểu Báo Tử nói, thò tay lấy hai thanh tiểu chùy bạc bên hông ra, hai thanh chùy bạc này do Tinh Kim dung luyện mà tạo thành, tiểu chùy hiện lên hình trứng, lớn nhỏ như bí đỏ, bình thường Tiểu Báo Tử buộc chúng bên eo, thập phần thuận tay.

Hai thanh tiểu chùy này do Từ Ung cố ý luyện chế cho hắn, hắn là trưởng lão luyện khí, cho nên hắn chế tạo ra đồ vật cũng tốt hơn những thứ trước đây Tiểu Báo Tử thường dùng, tuy không phải là Bách Luyện chi vật, nhưng cũng trải qua bảy bảy bốn mươi chín luyện.

Đừng nhìn tiểu chùy không lớn, sức nặng của nó không nhỏ, cộng lại là chín chín tám mươi một cân, vung vẩy, uy lực cực lớn.

Về phần chín chín tám mươi một lộ Loạn Phi Phong Chùy Pháp, Từ Ung đã sớm dạy cho Tiểu Báo Tử, nhưng cũng chỉ là bảy mươi hai đường.

Bộ chùy pháp này là tuyển học trấn tộc của ô gia, cho dù Từ Ung là trưởng lão, học được chỉ có bảy mươi hai đường mà thôi, chín đường cuối cùng, chúng nằm trong tay của gia chủ, cho dù là đại trưởng lão Lữ Nhất Nguyệt cũng không biết.

Nhưng mà, cho dù là bảy mươi hai đường, uy lực cũng rất lớn, huống chi, Tiểu Báo Tử cũng có môn đạo về chùy, đã từng đồn ngộ qua một lần, bộ chùy pháp này tuy tinh thâm, nhưng học lại không khó khăn.

Tiểu Báo Tử cố tình khoe khoang trước mặt sư phụ, thi triển bộ chùy pháp này, tiếng gió vù vù, ngân quang lóng lánh, Tiểu Báo Tử cuốn vào bên trong hai đạo ngân quang, hai đạo ngân quang chớp động, chọt xa chọt gần, tuy nện trong không trung, nhưng mỗi lần ngân quang hạ xuống, trong nháy mắt lộ ra thân chùy, cũng có thể nghe được âm thanh tiếng chùy nện xuống tạo ra, mà hai thân chùy, như ẩn như hiện, lúc vừa hiện ra, liền hóa làm một đạo ngân quang.

Trong nháy mắt, tiếng gió vù vù đã làm cho lá rụng trong sân bay lên, thân chùy phát ra âm thanh điếc tai, làm cho hai gã sai vặt đứng hầu bên cạnh trợn mắt há mồm, mắt nhìn thẳng.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

118. Chương 118: Hỏa Hồng Tình Sơ Hiện. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 118: Hỏa Hồng Tình sơ hiện. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Làm cho Từ Ung mở to mắt nhìn, tay cũng dừng vuốt râu, quên di động.

- Hảo chùy pháp, hảo chùy pháp, bộ Loạn Phi Phong Chùy Pháp này, thi triển trên tay của ta, cũng không hơn thế này a, ha ha, tốt, tốt, kẻ này ngộ tính cao như thế, bên trong chùy pháp cương mãnh, lại lộ ra một tia nhu kinh, xem ra, ta thật sự đã tìm được một truyền nhân tốt.

Nghĩ tới đây, sắc mặt của hắn lại cứng đờ.

- Đáng tiếc, chín đường cuối cùng của bộ chùy pháp này không thể học được, nếu không, không thể nói trước là hắn có thể đem bộ Loạn Phi Phong Chùy Pháp này luyện đến cảnh giới chí cao hay không, nhưng mà, như vậy cũng tốt!

Chính vào lúc đang suy nghĩ, đã thấy thân hình Tiểu Báo Tử lóe lên, ngân quang đầy trời biến mất, trong khoảng thời gian ngắn, phong tiêu vân tiêu, lá bay đầy trời hạ xuống, Tiểu Báo Tử khí định thần nhàn đứng trong nội viện, vẻ mặt mỉm cười, người khoan hễ nói, bộ dạng này, rất có hương vị thiếu niên anh hùng.

- ần, rất tốt!

Hiệu quả như vậy, thực lực như vậy, cho dù Từ Ung có hà khắc, cũng rất thỏa mãn, nói:

- Bẩy mươi hai lộ Loạn Phi Phong Chùy Pháp của ngươi đã đạt tới thần tủy, chỗ chênh lệch chỉ là hỏa hầu mà thôi, ở phương diện này ta không thể dạy ngươi, bộ Loạn Phi Phong Chùy Pháp này rất mạnh, lại thiếu chín đường cuối cùng, trừ phi ngươi có thể tự mình lĩnh ngộ ra, nếu không, vĩnh viễn luyện không đến cảnh giới cao nhất, hơn nữa, cho dù ngươi có thể tự mình lĩnh ngộ ra chín đường cuối cùng, cũng tốn nhiều tâm huyết, sẽ làm lãng phí tư chất của ngươi, ở đây ta có một bộ quyền pháp, tên là Đại Hoang Thập Tam Quyền, bộ quyền pháp này chính là thái sư tổ của ngươi truyền thừa, tinh thâm huyền diệu không kém Loạn Phi Phong Chùy Pháp, uy lực thậm chí có khi còn hơn, không kém gì chùy pháp, hiện tại ta đem bộ chùy pháp này truyền cho ngươi, sau khi ngươi luyện tập, ngươi sẽ hiểu rõ!

Của riêng a!

Của riêng a!

Nghe lời nói của Từ Ung, trong lòng Tiểu Báo Tử xuất hiện lửa nóng.

Rất rõ ràng, bộ Đại Hoang Thập Tam Quyền cùng Nguyệt Ma Họa Bì Quyền, đều là tài sản riêng của nhất mạch Từ Ung.

Từ trước đã có quy định, thế gia như ô gia, trừ những thứ bốn gia thu thập được, những trưởng lão chỉ nhánh như Từ Ung, đều có thể tư tàng, những thứ tư tàng này, đều là do thủ đoạn hoặc cơ duyên của bản thân đạt được, không mượn nhờ lực lượng của gia tộc, bởi vậy, tất cả đại thế gia chủ mạch cũng không có lý do gì bảo bọn họ giao những thứ tư tàng này ra, đây là quy củ được giang hồ công nhận, cũng có thể gọi là quy tắc ngầm a.

Cái này là sao? Chính là tiểu bí mật của mình a!

Những thứ này, đều là của riêng a.

Gia tộc và thế gia đều chỉ muốn người hiệu lực cho gia tộc mà thôi, cũng không phải muốn cướp đoạt tất cả của người, cái này rất giống lão bà, nếu đã đạt được, sẽ không cho người bên ngoài hưởng chung, đối với đại đa số người trong võ lâm mà nói, võ công còn trọng yếu hơn lão bà, bằng vào bốn sự và cơ duyên của mình mà đạt được, làm sao cam tâm giao cho người khác chứ?

Tất cả đại thế gia và môn phái đều mặc nhận quy tắc này, cho dù là người có ngấp nghé của riêng, cũng không thể công khai cướp đoạt, nếu không, nhân tâm của những thế gia đại phiệt và môn phái sẽ ly tán.

Từ Ung thân là trưởng lão ô gia, lại truyền thừa vài đời, sao mà không có của riêng chứ.

Nửa năm qua, Từ Ung dạy cho Tiểu Báo Tử không nhiều, trừ một bộ Nguyệt Ma Họa Bì Quyền ra, còn lại chính là bảy mươi hai lộ Loạn Phi Phong Chùy Pháp.

Bảy mươi hai lộ chùy pháp thì không nói đi, chỉ nói bộ Nguyệt Ma Họa Bì Quyền, đã không có xuất xứ từ ô gia, là Từ Ung trong lúc vô tình có được, xem như tài sản riêng của hắn, nhưng mà hiện tại, trừ Tiểu Báo Tử ra không có người nào biết được, bởi vậy, Từ Ung đã truyền thụ cho Tiểu Báo Tử, hết sức trịnh trọng nói với hắn, bộ quyền pháp luyện bì này không được truyền cho ngoại nhân, bởi vậy thời điểm Tiểu Báo Tử tu luyện, vẫn rất cẩn thận, cùng Thái Cực quyền, chỉ có những lúc không người mới luyện tập.

Nhưng hiện tại, hắn muốn truyền cho Tiểu Báo Tử Đại Hoang Thập Tam Quyền theo nguyên tắc thì không giống.

Bộ quyền pháp này là tài sản riêng của nhất mạch Từ Ung, tuy nhiên thứ này lại được nhiều người biết đến.

Năm đó bá phụ Từ Ung là dựa vào bộ quyền pháp này đánh ra uy danh hiển hách trên giang hồ, bởi vậy, không nói ô gia, là cả giang hồ, cũng biết nhất mạch của bọn họ có một bộ quyền pháp cường đại này.

Bộ quyền pháp này không phải là quyền pháp luyện thể, mà là một môn võ học chân chính, bộ quyền pháp này chia làm mười ba thức, nếu thi triển, phong cách cổ xưa tang thương, không giận không sợ hãi, có cương có nhu, rất nhịp nhàng, có mạnh mẽ, khí thế cường hoành tuyệt luân.

Đương nhiên, những thứ này Từ Ung đều truyền cho Tiểu Báo Tử, còn đích thân thi triển mẫu cho Tiểu Báo Tử xem.

Tiểu Báo Tử tuy còn trẻ tuổi, nhưng kinh nghiệm cực kỳ phong phú, ánh mắt võ học rất bất phàm, hiểu biết về võ học của hắn hiện giờ, không còn là thái điều mới vào võ lâm như trước nữa, bây giờ nhìn Từ Ung thi triển bộ Đại Hoang Thập Tam Quyền này, một bên thi triển, một bên giáo truyền thụ bí quyết quyền pháp cho hắn, cho nên hiểu rõ những thâm ảo trong quyền pháp, không dưới Loạn Phi Phong Chùy Pháp, thậm chí cũng không dưới Vương Xà Tu La Tru Tâm Bổng cùng Lục Thiểu Du Khuynh Thiên Tuyệt Kiếm, thậm chí còn hơn.

Điều này làm cho Tiểu Báo Tử cảm khái, Từ Ung là người theo luyện khí chi đạo ở ô gia, tiêu chuẩn luyện khí cũng bài danh thứ hai ở ô gia, có rất nhiều kiện thần binh lợi khí trên giang hồ đều xuất ra từ tay của hắn, nhưng ở tu vi võ học, không cao như những trưởng lão khác, nhưng không ngờ rằng, lại có thể cầm ra những thứ tài sản riêng trân quý như vậy.

- Hiện tại ta chỉ là thái điều mà thôi, sư phụ chỉ là cường giả Ngũ phẩm, quản hắn khí giới là sở trường luyện khí hay là sở trường võ đạo, dạy bảo ta đã dư xài rồi, ta quản hắn lấy những thứ này từ đâu chứ!

Tiểu Báo Tử cười tự giễu.

Tiểu Báo Tử trừ bảy mươi hai lộ Loạn Phi Phong Chùy Pháp ra, vẫn chưa lấy ra được võ công gì, mấy thứ hắn có, cơ bản đều là không thể lộ ra ngoài ánh sáng, cho nên, dù những thứ này có uy lực cực lớn, lại lịch võ học lại trong sạch, đương nhiên Tiểu Báo Tử dụng tâm nghiên cứu, càng nghiên cứu, Tiểu Báo Tử liền đầu nhập vào trong, trong quá trình luyện tập, hắn dung nhập quyền ý của Thái Cực Quyền vào trong, lại đem phương pháp vận kinh của quái lực quyền dung nhập vào, càng có những lĩnh ngộ đặc biệt.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

119. Chương 119: Hỏa Hồng Tình Sơ Hiện. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 119: Hỏa Hồng Tình sơ hiện. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Từ đó về sau, Tiểu Báo Tử ngày ngày khổ luyện quyền pháp, quả thực là tiến bộ thần tốc, thoáng cái đã hơn một tháng rồi.

Một ngày này, Tiểu Báo Tử đang ở trong nội viện luyện quyền, chợt nghe ngoài viện truyền đến một loạt tiếng bước chân.

- Thiếu gia, Thạch thiếu gia đến!

Ngoài cửa truyền đến âm thanh của gã sai vặt thanh y.

- Thạch Kinh? Hắn tới làm cái gì?

Tiểu Báo Tử sững sờ, chợt đứng dậy, đi tới cửa, mở cửa ra, nói:

- Thạch sư huynh, đúng là khách hiếm a!

- Cái gì mà khách hiếm chứ!

Thạch Kinh cũng không khách khí, trực tiếp đi vào phòng của Tiểu Báo Tử, ngồi lên ghế.

- Chủ yếu là ngươi suốt ngày tu luyện nên không gặp, ta sợ ngươi mọc meo, cho nên mới tới nhìn xem, nhưng dù nói thế nào, chúng ta đều đã tiến vào ô gia, dù sao cũng phải quan tâm lẫn nhau, không phải sao?

Nghe Thạch Kinh làm ra vẻ, cố tình nói những lời đại khí, Tiểu Báo Tử mỉm cười, nhìn gã sai vặt, nói:

- Mang ấm trà đến!

Gã sai vặt lên tiếng rồi đi, sau đó, đóng cửa phòng lại.

- Đó là đương nhiên, chúng ta đều là người cùng tiến vào ô gia, đúng phải quan tâm lẫn nhau, thế nào, có chuyện gì sao?

- Không có đại sự gì, chính là tên Triệu Phi đang ghét, mẹ kiếp, suốt ngày tìm ta gây phiền toái, ta muốn mời người hỗ trợ, giáo huấn hắn một chút.

- Triệu Phi?

Lông mày Tiểu Báo Tử nhíu lại, nói:

- Được, nhưng hắn là sư huynh của ngươi, cũng là đệ tử của đại trưởng lão, ngươi đã trêu chọc hắn sao?

- Không phải ta trêu chọc hắn, mà là hắn trêu chọc ta!

Thạch Kinh vẻ mặt phẫn hận nói:

- Cũng chỉ nhập môn sớm hơn ta vài năm mà thôi.

- Thực lực của hắn đã đạt tới Nhị phẩm đỉnh phong, tối đa một năm nữa, đã có thể tiến vào Tam phẩm!

- Ta cũng không phải đi tìm người đánh nhau với hắn, lần này ta tới tìm người là...

Nói đến đây, tiếng đập cửa vang lên, chính là gã sai vặt mang trà vào.

Thấy có người đến, Thạch Kinh dừng câu chuyện lại, nhíu mày nhìn ra sai vặt bưng trà xong, đi ra ngoài, lúc này mới tiếp tục nói:

- Lần này ta tới tìm ngươi, chính là một việc có lợi cho ngươi, ngươi cho rằng ta ngu như vậy sao, đi chính diện đối kháng với Triệu Phi?

Tiểu Báo Tử liếc hắn một cái, thầm nghĩ trong lòng:

- Ngươi đúng là ngu thật, vừa nhập môn đã đối đầu với sư huynh, còn đắc tội tất cả những đệ tử nội môn cùng tiến vào ô gia với ngươi, đây không phải là ngu thì là gì?

Trong nội tâm khinh thường, miệng lại nói:

- Có lợi cho ta, có chỗ tốt gì sao?

- Hắc hắc, Tiểu Báo Tử, người có từng nghe qua Hỏa Hồng Tình chưa?

Thạch Kinh thần thần bí bí tiến đến trước mặt Tiểu Báo Tử, thấp giọng nói ra.

- Hỏa Hồng Tình?

Tiểu Báo Tử cả kinh dữ dội, nói:

- Chưa, chưa nghe nói qua, đó là vật gì?

- Ta cũng không biết, dù sao, khẳng định thập phần trọng yếu!

- Nói gì vậy?

Nghe Thạch Kinh nói thế, Tiểu Báo Tử có một loại cảm giác dở khóc dở cười.

Bởi vì Thạch Kinh này cũng không biết Hỏa Hồng Tình là cái gì, có một lần hắn nghe lén người ta nói chuyện nên mới biết đến vật này mà thôi.

Thạch Kinh và hắn đều cùng tiến vào hàng ngũ nội môn đệ tử một lúc, đương nhiên, chỉ có hai người bọn họ may mắn được trưởng lão thu làm đệ tử, tuổi của hai người không kém nhau, cho nên, giữa hai người hoặc nhiều hoặc ít cũng có chút hữu nghị, cho dù Tiểu Báo Tử xem tiểu tử này không vừa mắt.

Cùng Từ Ung bất đồng, Thạch Kinh được thu làm đệ tử, với tư cách là đại trưởng lão ô gia, đệ tử của hắn nhiều hơn, tổng cộng có sáu, Thạch Kinh là người thứ sáu.

Bởi vì đại trưởng lão Liễu Nhất Nguyệt tuổi đã cao, cho nên chênh lệch tuổi của đệ tử với nhau là rất lớn, đại đệ tử ô Nhất Hàng là đệ tử bằng chi của ô gia, hiện tại tuổi gần bốn mươi, đã sớm rời khỏi tổng bộ ô gia, chủ trì sinh ý của ô gia tại Dương Châu, là đại tổng quản ở Dương Châu, còn lại nhị đệ tử tam đệ tử tứ đệ tử cũng giống như vậy, trẻ tuổi nhất cũng hơn hai mươi tuổi, trở thành tổng quản của ô gia, chỉ chờ ngũ đệ tử Triệu Phi ở bên người, còn chưa xuất sư, sau đó hắn mới thu thêm Thạch Kinh làm lục đệ tử.

Có thể được đại trưởng lão coi trọng, thu làm đệ tử, đều không phải là nhân vật đơn giản, dù tư chất và gia thế của Triệu Phi, cũng không thua kém gì Thạch Kinh, thậm chí có khi còn hơn, trước khi vào ô gia làm đệ tử đại trưởng lão, địa vị không nhất định kém hai vị công tử của ô gia, nhưng trong đám đệ tử hạch tâm, cũng là số một số hai, không thể tưởng được lúc này đây, sư phụ hắn lại thu Thạch Kinh, còn thập phần coi trọng, cái này cũng chưa tính, vấn đề lớn nhất là tên tiểu tử Thạch Kinh này quá mức cuồng ngạo, vừa mới nhập môn, đã muốn khiêu khích quyền uy của mình, đúng là không biết trời cao đất rộng.

Đâu đúng là một nguyên nhân, làm cho hắn và Thạch Kinh quan hệ rất kém cỏi, thậm chí đã từng xảy ra xung đột vài lần, đương nhiên, nhiều lần xung đột, đều lấy Thạch Kinh chịu thiệt mà chấm dứt, nếu như đổi thành những đệ tử nội môn khác, sớm đã bị hắn phế, ai bảo Thạch Kinh còn nhỏ tuổi như vậy, nếu so đo quá mức, ngược lại lộ ra hắn quá mức keo kiệt, làm mất mặt sư phụ, bởi vậy, tuy Thạch Kinh mấy lần ăn thiệt thòi, nhưng không có tổn hại gì, chỉ là, ăn thiệt thòi như vậy Thạch Kinh không chịu được, từ nhỏ đến lớn, hắn chưa từng chịu thiệt đâu, cho nên, đối với Triệu Phi này càng căm hận.

Luôn muốn tìm một cơ hội, hảo hảo giáo huấn sư huynh của mình, mà hai sư huynh đệ hoặc sáng hoặc tối tranh đấu với nhau, đại trưởng lão Liễu Nhất Nguyệt làm như không thấy, bọn họ còn trẻ, tranh đấu như vậy cũng là làm tăng kinh nghiệm trong tương lai mà thôi, cũng chỉ là chuyện con nít, nếu như chuyện như vậy mà hắn cũng xen vào, chẳng phải là quá mệt mỏi.

Đối với tranh đấu của hai sư huynh đệ này, đương nhiên Tiểu Báo Tử biết rõ, nhưng cho tới nay, hắn không thêm đếm xỉa tới, từ khi tiến vào ô gia đến nay, hắn rất ít khi xuất hiện, bình thường trừ phi có việc, bằng không ít khi rời sân nhỏ, hắn không phải là người thích tranh giành, đối với hai gã sai vặt, cũng rất khách khí, hòa hòa khí khí, đây là chỗ khác biệt lớn nhất với Thạch Kinh, sư phụ hắn Từ Ung chỉ có hắn là một đệ tử, cho nên, hắn cũng không có nhiều phiền não như Thạch Kinh.

Cho nên, so sánh với Thạch Kinh mà nói, trong hàng ngũ đệ tử nội môn mới nhập môn, danh tiếng của hắn tốt hơn Thạch Kinh rất nhiều.

Thạch Kinh đang cùng tranh đấu với Triệu Phi, nhiều lần đều ở hạ phong, không cam lòng, một mực suy nghĩ cách báo thù, bất đắc dĩ là võ công của Triệu Phi cao hơn hẳn xa, đồng thời cũng là đệ tử của đại trưởng lão, địa vị cũng không kém hơn hẳn, muốn báo thù, nói dễ vậy sao?

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

120. Chương 120: Cơ Hội? (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 120: Cơ hội? (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Tiểu hài tử dù sao cũng là tiểu hài tử, Thạch Kinh cũng hiểu rõ cục diện bây giờ của mình không thể đối kháng với Triệu Phi, liền khởi xuất hiện tâm tư, muốn vụng trộm đánh lén, hảo hảo giáo huấn thoáng Triệu Phi một chút, thậm chí trong lòng của hắn đã xuất hiện mưu kế, hắn âm thầm tìm ra khuyết điểm của Triệu Phi, kết quả là, vào lúc bình thường, Triệu Phi rất chú ý tới hành động của mình.

Mấy ngày trước đây, vài tên Tô Châu Triệu gia đi tới ô gia, gặp Triệu Phi, làm cho Thạch Kinh để bụng.

Triệu Phi xuất thân Tô Châu Triệu gia, cái này Triệu gia tại Tô Châu cũng có chút thế lực, miễn cưỡng cũng coi là thế gia hạng nhất, nhưng thế lực và tầm ảnh hưởng không sánh bằng ô gia, nhưng quan hệ của Triệu gia và ô gia mấy đời nay rất tốt, có rất nhiều người báii nhập làm đệ tử ô gia, có đệ tử ngoại môn, có đệ tử nội môn, chuyện này đối với ô gia cũng không có gì, nhưng mà đối với Tiểu Báo Tử, Thạch Kinh và hắn ở trong hàng ngũ đệ tử ô gia, cũng được xem là những nhân vật có thế lực.

Triệu Phi là đệ tử của ô gia đại trưởng lão Lữ Nhất Nguyệt, cho nên, đệ tử ô gia giống như thiên lôi, hắn sai đâu thì đánh đó.

Làm đệ tử nội môn của ô gia, đặc biệt là những đệ tử nội môn hạch tâm như bọn họ, sẽ không cần vì chuyện ăn mặc và tiền bạc mà phát sầu, cũng không cần lo lắng chuyện ăn uống, nhưng mà, những điều này chỉ là những món tiền nhỏ thôi, nhưng đệ tử có xuất thân như Triệu Phi, trừ những món tiền nhỏ này ra, trong gia tộc, cứ cách một đoạn thời gian sẽ mang vật tư tới, làm chi phí sinh hoạt và giao tế của bọn họ, nói trắng ra, chính là cho bọn họ thu mua nhân tâm ở ô gia, kết giao vài bằng hữu, tăng trưởng một ít thế lực, còn có thể hiểu kính những nhân vật có thực quyền ở ô gia, chuẩn bị cho tương lai.

Lúc này đây, bởi vì Lữ Nhất Nguyệt sắp tới ngày mừng thọ thứ bảy mươi hai, làm đệ tử, đương nhiên Triệu Phi càng tỏ vẻ mới được.

Trên chuyện này, vì mừng thọ của Lữ Nhất Nguyệt lần này, Tô gia đã chuẩn bị thật lâu trước đó, bởi vì lễ vật lần này thập phần quý trọng, cho nên Tô Châu Triệu gia cũng thập phần coi trọng, mấy ngày trước cho người đến Tàn Lăng quận thành để tiền trạm, kết quả bị Thạch Kinh nhìn chằm chằm vào.

Những đệ tử Triệu gia này cũng không ở lại tại ô gia, mà là ở trong khách sạn trong thành.

Sau khi mấy người kia thương lượng tốt với Triệu Phi, tâm thần buông lỏng, sau khi uống mấy chai rượu vào bụng, cái gì nên nói và không nên nói cũng nói ra, khi đó, bọn họ cho rằng chỉ có người trong phòng biết rõ với nhau nên không có cố kỵ, nhưng lại không biết tai vách mạch rừng, đã bị Lữ Thắng nghe thấy.

Lại nói Lữ Thắng, hắn chỉ là một đầu rắn rít bình thường trong Tàn Lăng quận thành mà thôi, sau khi Thạch Kinh do thám tin tức về Triệu gia, liền thu mua những tên rắn rít ở địa phương như Lữ Thắng, giúp hắn tìm hiểu tin tức, làm trung tâm thu thập tin tức, mà ngày đó ở trà lâu chính là lúc nhận tin tức.

Thạch Kinh vừa nghe bọn họ bàn về quà tặng cho Lữ Nhất Nguyệt, nghĩ đến hiện tại Lữ Nhất Nguyệt sủng ái Triệu Phi không kém gì mình, nhờ cái lễ vật này, thì địa vị của Triệu Phi trong lòng của Lữ Nhất Nguyệt sẽ đề cao, nếu là thế, thì thời gian sau này hẳn sẽ không sống khá giả, tuy Thạch gia của hắn cũng có chút của cải, nhưng cũng là người xuất thân từ gia tộc bình thường, lễ vật làm sao mà nặng bằng Triệu gia chứ?

Cho nên liền có tâm tư muốn đoạt lễ vật của Triệu gia, lại từ những tin tức dò thám được trên người đám Triệu gia, lần này Triệu gia đưa lễ vật đến, quý trọng nhất chính là thứ gọi là Hỏa Hồng Tình, chỉ là không biết rốt cuộc Hỏa Hồng Tình này là cái gì, mà hạ nhân Triệu gia cũng không nói tỉ mỉ, hắn cũng không dám tùy tiện tìm người để hỏi.

Đương nhiên, hắn cũng không ngu xuẩn đến mức nói mình sẽ đi cướp lễ vật, trình độ quý trọng của lễ vật này, dù là đặt trong giang hồ cũng là một đồng tài sản quý giá, thử nghĩ cường đạo bình thường ăn không nổi, huống chi tiểu hài tử mười tuổi?

Mục tiêu của hắn chỉ có Hỏa Hồng Tình mà thôi.

Cho dù không biết Hỏa Hồng Tình là vật gì, nhưng hắn có thể xác định hai điểm, thứ nhất, cái Hỏa Hồng Tình này là thứ quý giá nhất trong lễ vật, thứ hai, cái thứ Hỏa Hồng Tình còn cao cấp hơn những thứ khác rất nhiều, bởi vì, nó được giấu trong phòng của Triệu Phi.

Giấu trên phòng của Triệu Phi!

Không chỉ Hỏa Hồng Tình, những thứ lễ vật quý trọng còn lại, đều được mấy người kia giao vào tay của Triệu Phi, chỉ còn chờ đến lúc mừng thọ của Lữ Nhất Nguyệt sẽ đưa ra mà thôi, chiếm được niềm vui của Lữ Nhất Nguyệt, về phần những thứ châu báu kia, không quá trọng yếu.

Mà tên Thạch Kinh này là tiểu quỷ, hoặc là do tuổi quá nhỏ, không biết quan hệ lợi hại trong đó, còn lão đầu già nua kia, cũng chỉ là một lão bộc bình thường trong Thạch gia, đi theo Thạch Kinh lâu năm, cũng miễn cưỡng được xem là trung thành, có chút võ công, nếu chỉ có thực lực Nhất phẩm thì cũng bỏ đi, nhưng lại không có kiến thức, một lòng cân nhắc cho thiếu chủ của mình, cũng không nhìn rõ nước ở ô gia sâu cạn thế nào, cho nên cũng dẫn đến u mê lầm theo.

Nghe Thạch Kinh nói rõ như vậy, Tiểu Báo Tử cũng không khỏi bội phục tiểu tử này, tuổi tác nhỏ, nhưng cũng là một người có ý chí, trong thời gian ngắn, ngay cả nơi Triệu Phi cất dấu bảo vật cũng biết rõ, tuy trong đó cũng có nguyên nhân là do Triệu Phi sơ suất, hắn cũng không nghĩ trong ô giả, có người gan lớn dám ngấp nghé đồ vật của hắn.

- Người sẽ giúp ta trộm đồ vật của Triệu Phi chứ?

Tiểu Báo Tử nghe Thạch Kinh nói xong, sắc mặt trầm xuống, thần sắc do dự, nói:

- Như vậy không tốt lắm?

- Có cái gì không tốt, tiểu tử kia thật sự là quá mức hung hăng càn quấy, nếu lúc này hắn được sủng ái hơn nữa, thời gian sau này của chúng ta sẽ không tốt.

Thạch Kinh tùy tiện nói ra, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Tiểu Báo Tử, muốn từ trên gương mặt của Tiểu Báo Tử nhìn ra suy nghĩ của hắn.

- Lại nói, ta cũng không để người chịu thiệt, đồ tốt trong chỗ của hắn cũng không chỉ một món đâu.

Mục quang Tiểu Báo Tử chớp động, cau mày, nhưng mà, hô hấp gấp gáp trên mặt đã bán đứng hắn.

- Chuyện này, cho ta thời gian suy nghĩ đã.

- Tốt lắm, nhưng thời gian của chúng ta sẽ không còn quá nhiều đâu, nửa tháng sau, đã tới ngày mừng thọ của sư phụ ta.

- Ừ!

Tiểu Báo Tử gật đầu, nói:

- Ta sẽ suy nghĩ!

- Được rồi, người từ từ suy nghĩ đi, ta đi trước, đúng rồi, chuyện này chỉ có người biết...

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

121. Chương 121: Cơ Hội? (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 121: Cơ hội? (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Yên tâm đi, trời biết đất biết, người biết ta biết, sẽ không có người thứ ba biết!

Thạch Kinh thoả mãn gật đầu, cảm thấy mỹ mãn rời khỏi sân nhỏ, từ trong phản ứng của Tiểu Báo Tử, trong lòng của hắn đã nắm chắc, hắn là một tiểu tử xuất thân nghèo hèn, làm sao mà chịu được cảm dỗ chứ, chỉ cần hắn đồng ý, chẳng khác gì lên thuyền của mình, Tiểu Báo Tử là đệ tử của Từ Ung, tuy địa vị của Từ Ung trong hàng ngũ trưởng lão cũng không cao, nhưng khả năng luyện khí là nhất tuyệt, không ai dám khinh thường, Tiểu Báo Tử là đệ tử duy nhất của hắn, nếu kéo Tiểu Báo Tử đến bên cạnh mình, thì sẽ tăng thêm một phần trợ giúp, sau này ở ô gia, cuộc sống sẽ khá hơn rất nhiều.

- Mẹ kiếp, hiện tại tiểu gia hỏa này đã lớn thành cái gì rồi, tại sao lại có tâm địa gian xảo như vậy chứ?

Thạch Kinh đi rồi, Tiểu Báo Tử thay đổi bộ dáng tâm sự nặng nề vừa rồi, trên mặt lộ ra một tia khinh thường và nụ cười đùa cợt, tâm tử của Thạch Kinh, tính toán nhỏ nhặt dù tinh, nhưng những suy nghĩ trong lòng của hắn, làm sao mà che giấu Tiểu Báo Tử được chứ.

Hắn là người không tâm tư gì, rất rõ ràng, mấy ngày nay hắn tận lực ít xuất hiện, biểu hiện của hắn không tranh giành với ai, làm cho Thạch Kinh tưởng hắn là người sợ phiền phức, cho nên mới chạy đi tìm mình bàn chuyện này, đúng là không biết sống chết mà...

Nếu là lúc bình thường, hắn khẳng định sẽ đem chuyện này nói cho Từ Ung, thậm chí trực tiếp nói cho Triệu Phi, báo thù thay cho mình và những nội môn đệ tử của ô gia bị hắn ức hiếp, không có chỗ xoay người.

Nhưng chuyện này liên lụy đến Hỏa Hồng Tinh, cho nên hắn phải tự đánh giá một phen.

Bởi vì, nếu hắn nhớ rõ, thì con mắt của mình cũng được gọi là Hỏa Hồng Tinh, chẳng lẽ con mắt cũng có thể biến thành lễ vật sao?

Cũng vào đêm hôm đó, Vương Xà đã nói chuyện với mình, cho dù thế nào cũng không được đem con mắt đặc thù của mình xuất hiện trước mặt người khác, lúc ấy hắn cho rằng chuyện này chắc có vấn đề gì, nhưng hiện tại Triệu gia đem Hỏa Hồng Tinh làm lễ vật quý trọng nhất tặng cho Lữ Nhất Nguyệt, không có chỗ nào mà không biểu hiện ra chỗ đặc biệt của Hỏa Hồng Tinh.

Hỏa Hồng Tinh, chính là Hỏa Hồng Tinh!

Nếu không phải Hỏa Hồng Tinh mà là một vật khác, hiện tại hắn đã đem chuyện này nói cho sư phụ biết, nhưng chính ba chữ Hỏa Hồng Tinh, hắn phải cẩn thận suy nghĩ lại.

Dùng Hỏa Hồng Tinh làm lễ vật?

Kiếp trước hắn xem qua truyện tranh, xảo ngộ, đọc được một tộc người có đôi mắt gọi là Hỏa Hồng Tinh, dù là tên, hay là bộ dáng, đều không khác biệt với con mắt của mình.

- Thứ đồ vật này ở chỗ Triệu gia, thì Thạch Kinh muốn đoạt được nó cũng có khả năng, nhưng mà, nơi này là ô gia tổng bộ, lại là lễ vật tặng cho đại trưởng lão, làm sao mà không đề phòng nghiêm mật được.

Tiểu Báo Tử thầm nghĩ trong lòng.

- Không biết tối hôm nay ta có thể đoạt được nó hay không đây, thứ này đặt trong tay Triệu Phi thì dễ dàng lấy được, một khi đến tay đại trưởng lão, muốn đoạt rất khó.

Trong nội tâm Tiểu Báo Tử âm thầm nghĩ ngợi.

- Vĩnh Hằng Chi Nhân? Ta muốn xem con mắt này rốt cuộc có bí mật gì?

Tiểu Báo Tử lâm vào trong trầm tư.

Tuy tu vi của hắn chỉ đạt tới Nhị phẩm, nhưng Tiểu Báo Tử tin tưởng, với thủ đoạn bây giờ của mình, thần không biết quỷ không hay trộm phần lễ vật đó trong tay của Triệu Phi không thành vấn đề, vấn đề là, tin tức này Thạch Kinh đã nói với mình, nếu như mình động thủ trước, người khác không biết, Thạch Kinh khẳng định biết là ai động thủ ngay, đến lúc đó, cho dù không tìm được chứng cứ, tình cảnh của mình ở ô gia, cũng không quá tốt, nhất định sẽ khiến cho người khác chú ý, mà bí mật trên người của ta quá nhiều, bị người khác chú ý tới, tuyệt đối không phải là chuyện tốt, thậm chí còn mang đến tai họa.

Chuyện này quá nguy hiểm, hiện tại hắn không dám bừa bãi.

Đương nhiên, hiện tại giải pháp tốt nhất là đem tin tức này nói cho sư phụ biết, bỏ qua hiếu kỳ về Hỏa Hồng Tình, tùy ý để cho Triệu Phi tặng lễ vật cho đại trưởng lão, về phần Hỏa Hồng Tình, ngày sau từ từ tìm hiểu, đây là biện pháp không quá nguy hiểm, nhưng mà, muốn làm được điểm này, phải cường chế lòng hiếu kỳ về Hỏa Hồng Tình.

Chuyện này rất khó khăn!

Phi thường khó khăn!

Hiếu kỳ hại chết mèo a!

Hơn nữa, chuyện này không chỉ là vấn đề hiếu kỳ, còn quan hệ đến bí mật con mắt của mình, thời gian dài như vậy, hắn càng ngày càng phát hiện con mắt của mình cất dấu huyền bí rất lớn, hơn nữa, hình như còn nhiều chức năng chưa được đào móc ra, mà loại chuyện này, tuyệt đối không thể mượn tay của người khác, chỉ có dựa vào mình để hoàn thành, mà bây giờ, hắn đã có cơ hội.

- Cơ hội lần này dù tốt, nhưng tính phong hiểm thật sự quá lớn.

Hắn đang lo lắng, đoạt đồ vật trong tay Triệu Phi không khó, khó chính là sau đó phải làm thế nào, bản thân phải đối mặt với cái gì?

Nơi này là tổng bộ ô gia, là phú hào số một số hai ở Vân Châu, địa vị đại trưởng lão trong ô gia rất cao thượng, lễ vật mừng thọ của hắn bị mất ở tổng bộ ô gia, đây tuyệt đối là một chuyện rất mất mặt, dù là thế nào thì ô gia cũng không bỏ qua, bây giờ thân thể của mình nhỏ như vậy, làm sao chịu được sóng to gió lớn a.

Suy nghĩ một đêm, cân nhắc lợi hại, cuối cùng Tiểu Báo Tử cười khổ hạ quyết tâm.

- Tính toán, lão tử vừa mới đứng vững gót chân ở ô gia, coi như là tìm được một chỗ yên phận, bằng những thứ ta hiện có, đi bước nào chắc bước đó, ta tin tưởng, trong vòng mười năm, tu vi sẽ có thể đột phá luyện bì giới, tiến vào đoán cốt giới, trước đó, vẫn cần một cái vỏ bọc để co đầu cho tốt.

- Ai, tham lam đúng là nguồn gốc của tội lỗi a, phải đề xuống, có thể là không dễ dàng, nhưng mà, hiện tại ta không có năng lực động tới vật kia, không thể để tiểu tử Thạch Kinh mà bị liên lụy vào, biện pháp duy nhất, chính là mật báo a, ai, xem phải dẫm lên một tiểu tử tiền đồ vô lượng một cước, đúng là đáng tiếc a!

Hạ quyết tâm, Tiểu Báo Tử thở dài một hơi, thân thể khẽ động, cảm thấy sau lưng man mát, thì ra bất tri bất giác, sau lưng hắn đã bị mồ hôi lạnh làm ướt đầm.

Nhìn thấy sắc trời đã sáng rõ, Tiểu Báo Tử vươn người đứng dậy, hắt tẩm rửa mặt một phen, sau đó thay quần áo, đẩy cửa đi ra, đi tìm sư phụ của mình.

...

- Cái gì? Hắn muốn động vào lễ vật của đại trưởng lão?

Nghe Tiểu Báo Tử bấm báo, tay Từ Ung run lên mãnh liệt, cả kinh đứng dậy, nói:

- Tiểu tử này, lá gan đúng là quá lớn!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

122. Chương 122: Quyết Định Chính Xác Và Đoạn Tuyệt Huyết Mạch. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 122: Quyết định chính xác và đoạn tuyệt huyết mạch. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Đi qua lại vài bước, hắn hỏi Tiểu Báo Tử:

- Chuyện này, trừ ngươi còn có ai biết rõ không?

- Nếu như hắn không đi tìm những người khác, có lẽ chỉ có mình đệ tử và hắn.

- Tuổi còn nhỏ, không biết trời cao đất rộng, lá gan cũng quá lớn!

Từ Ung tức giận nói:

- Hơn nữa, hắn lại muốn dụ dỗ ngươi, đúng là hỗn trưởng đến cực điểm.

Từ Ung càng nghĩ càng tức giận, tiện tay vỗ một chưởng lên mặt bàn, bất tri bất giác, không ngờ vận dụng nội khí, “Rầm ào ào” một tiếng, cái bàn gỗ bị một chưởng của hắn đập nát, mảnh vụn bay ra khắp nơi, ngược lại làm cho Tiểu Báo Tử giật mình.

- Sư phụ, người thấy chuyện này làm làm gì bây giờ?

- Chuyện này có thể lớn có thể nhỏ, nhưng mà, hắn không nên tìm tới ngươi!

Từ Ung liếc nhìn Tiểu Báo Tử, sắc mặt lộ ra vẻ đầy thâm ý, nói:

- Ngươi rất tốt, chưa hề đồ với hắn.

- Đệ tử cũng không có to gan như hắn!

Tiểu Báo Tử nói ra.

- Hừ, lá gan lớn thì có lợi gì chứ, hắn là đệ tử của đại trưởng lão, cho nên để cho đại trưởng lão xử lý, ngươi theo ta đi gặp đại trưởng lão!

- Vâng!

Tiểu Báo Tử không dám dị nghị, gật đầu đồng ý.

- Lại có việc này?

ô gia, Luyện Vân Trai.

Lữ Nhất Nguyệt ngồi ngay ngắn trên ghế bành, con mắt híp lại, đầu lông mày lay động nhẹ nhàng, không biết trong lòng của hắn suy nghĩ cái gì.

Từ Ung ngồi ở cái ghế bên cạnh, Tiểu Báo Tử thì khoanh tay mà đứng, bộ dáng rất thông minh.

Sau khi trầm ngâm nửa ngày, Lữ Nhất Nguyệt hình như đã làm ra quyết định, nói:

- Ờn, việc này ta sẽ xử lý, đa tạ Từ trưởng lão nhắc nhở!

- Không dám nhận cảm tạ của đại trưởng lão, đây là bổn phận phải làm thôi, lễ mừng thọ của đại trưởng lão quan trọng như vậy, không thể xảy ra chuyện mất mặt như vậy được!

- Từ trưởng lão có tình là tốt rồi!

Lữ Nhất Nguyệt thỏa mãn gật đầu, lại ngẩng đầu nhìn Tiểu Báo Tử, nói:

- Người gọi là Chu Báo?

- Đệ tử là Chu Báo, bái kiến đại trưởng lão!

- Ờn, chuyện này, người làm rất tốt, người còn hiểu chuyện hơn tên vương bát đản Thạch Kinh nhiều.

Nói đến đây, hần nhẹ nhàng nâng chung trà lên.

- Đã như vậy, chúng ta không quấy rầy đại trưởng lão nữa!

Từ Ung cũng là người biết chuyện, đứng dậy, mang theo Tiểu Báo Tử cáo từ rời đi.

Đợi Từ Ung và tiểu báo rời khỏi Luyện Vân Trai, sắc mặt Lữ Nhất Nguyệt vốn phong đạm vân kinh cũng phải vỗ bàn một cái, làm cho thói quen đặt chén trà lên bàn, cũng bị nện nát bấy.

- Đi, gọi Thạch Kinh đến đây cho ta!

...

...

- Sư phụ, thứ gọi là Hỏa Hồng Tình kia là vật gì, hình như rất trân quý a!

- Hỏa Hồng Tình không phải là vật gì, nó là một con mắt của người có huyết mạch đặc thù.

Nghe được Tiểu Báo Tử hỏi Hỏa Hồng Tình, Từ Ung lộ ra chút không tự nhiên, nói:

- Nhưng loại huyết mạch này đã bị đoạn tuyệt từ hơn ba ngàn năm trước rồi!

Trong nội tâm Tiểu Báo Tử máy động, nói:

- Mắt của con người, hơn ba nghìn năm trước đã đoạn tuyệt, mắt của con người làm sao tồn tại lâu như thế được?

- Hỏa Hồng Tình được xưng là Vĩnh Hằng Chi Mâu (Mâu cũng có nghĩa là con mắt, con người), sau khi rời khỏi thân thể sẽ tinh hóa, hóa thành một loại tinh thể vô cùng chắc chắn, đừng nói là ba ngàn năm, dù là một vạn năm, cũng không bị hư hao!

Từ Ung nói ra.

- Nghe nói, người có được Hỏa Hồng Tình, trên phiên diện võ học có thiên phú vô cùng cường đại.

Nói đến đây, hần dừng lại, giống như đang tự hỏi, trầm ngâm trong chốc lát, nói:

- Nghe nói người có được Hỏa Hồng Tình và người bình thường không có gì khác nhau, chỉ khi bọn họ nguyện ý mới có thể nhìn thấy Hỏa Hồng Tình, Hỏa Hồng Tình mở ra, liền có được ngũ quan và linh giác cường đại, nếu là người tu luyện võ học, sẽ có năng lực khổng lồ nội khí trong cơ thể đạt tới trình độ không thể tưởng tượng nổi, theo tu vi tăng lên, còn có được nhiều năng lực khác, về phần cụ thể là cái gì, thì không biết được, dù sao thời gian quá lâu, loại huyết mạch thần kỳ này cũng đoạn tuyệt quá lâu, nhưng mà, ta còn nghe nói một loại thuyết pháp khác, cũng có lẽ là tin vịt giang hồ đồn đại!

Tiểu Báo Tử khẽ nhíu mày, mặt lộ ra cảm thấy hứng thú thần sắc, hỏi,

- Sở dĩ chủng tộc có Hỏa Hồng Tình bị diệt sạch là do người trong thiên hạ vây công, cho nên mới bị giết, cho dù là hiện tại, tất cả thế gia đại phiệt và các đại môn phái trong thiên hạ, đều đạt thành một ăn ý trong

suốt ngàn năm qua, một khi huyết mạch Hỏa Hồng Tình lại xuất hiện lần nữa, như vậy, tất cả thế gia đại phiệt, đại môn phái đều phải liên hiệp tiêu diệt nó.

Một cổ gió lạnh thổi qua, Tiểu Báo Tử cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, Từ Ung nói thế, đã làm cho đáy lòng của hắn xuất hiện hàn ý.

Tất cả thế gia đại phiệt, đại môn phái liên hiệp tiêu diệt!

Rốt cuộc nhất tộc Hỏa Hồng Tình này đã làm ra chuyện gì, không ngờ lại xuất hiện phiên toái như vậy?

Không đợi Tiểu Báo Tử hỏi tiếp, trong tai lại truyền tới âm thanh của Từ Ung, nói:

- Hiện tại thiên hạ đã không còn người mang huyết mạch Hỏa Hồng Tình, cho dù là Hỏa Hồng Tình truyền thừa cũng không nhiều, cho nên mỗi khóa đều có giá trị liên thành, thậm chí có thể nói, có thể làm xuất hiện một hồi gió tanh mưa máu!

- Vì cái gì?

Tiểu Báo Tử không thể cường lại kinh hoàng trong nội tâm, nhin không được hỏi.

- Bởi vì Hỏa Hồng Tình là vật dẫn tốt nhất khi luyện chế Ngoại đan!

- Ngoại Đan?

Tiểu Báo Tử khó hiểu hỏi:

- Đó là cái gì?

- Tu luyện võ học, coi trọng là nội ngoại kiêm tu, điểm này, tin tưởng ngươi cũng hiểu, nội khí và cường độ thân thể phải tương ứng lẫn nhau, nếu không như thế, sẽ sinh ra nhiều vấn đề, đối với việc tu luyện nội khí sau này, tu luyện càng ngày càng khó khăn, cũng không có bao nhiêu đường tắt để đi, cho dù có quyền pháp đỉnh cấp và linh đan diệu dược, cũng cần thời gian dài chịu đựng, không được có nửa điểm lười biếng, mà tu hành nội khí khác nhau, đều cần một môn công pháp tu luyện cao minh, không cần nhắc nhân tố thân thể, dù tốc độ tu luyện có nhanh đi nữa, còn có cương khí, yêu cầu đối với nội khí cũng không cao, chỉ cần tìm được tâm pháp và sát khí thích hợp, đối với nội khí và lực khống chế đầy đủ là xong, mà nói, tu vi đến Ngũ phẩm đã có thể làm được điểm này, nhưng mà, nếu cường độ thân thể không đạt tới Thất phẩm, người không cách nào ngưng tụ ra cương khí.

Nghe đến đó, Tiểu Báo Tử có chút hiểu ra.

- ý người là, có Ngoại Đan là có thể tu luyện cương khí?

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

123. Chương 123: Quyết Định Chính Xác Và Đoạn Tuyệt Huyết Mạch. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 123: Quyết định chính xác và đoạn tuyệt huyết mạch. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Cũng không thể nói như vậy, tác dụng lớn nhất của Ngoại Đan chính là chứa đựng nội khí, đem thân thể và những nội khí không chịu dung hợp với thân thể, giống như là một vật chứa đựng nội khí riêng, sau khi nội khí tiêu hao hết sẽ bổ sung nhanh chóng, mà Hỏa Hồng Tình trong truyền thuyết, chính là tài liệu tốt nhất

để luyện chế Ngoại Đan, không chỉ có thể dung nạp nội khí, điều kiện luyện chế cực kỳ đơn giản, nhưng có một tỷ lệ rất nhỏ có thể kích phát năng lực đặc thù của Hỏa Hồng Tinh!

- Thì ra là thế, trách không được thứ này lại trân quý như vậy.

Trong nội tâm của Tiểu Báo Tử đã bình tĩnh lại, vẻ mặt ngưng trọng gập đầu.

- Không thể nói trước, cũng bởi vì Hỏa Hồng Tinh là tài liệu tốt nhất luyện chế Ngoại Đan, cho nên chủng tộc này mới bị diệt sạch!

Trong lòng của Tiểu Báo Tử phát lạnh, chợt nhớ tới Vương Xà từng nói chuyện với mình, trong nội tâm lập tức trầm trọng.

- Trách không được hắn nói với ta không được cho người nào khác nhìn thấy đôi mắt đỏ của mình, thì ra chính là như vậy, nhưng mà, tên này cũng không phải là người hảo tâm gì a, tại sao hắn lại nhắc nhở ta loại chuyện này?

Nghĩ đến Vương Xà, Tiểu Báo Tử cảm thấy vô lực.

Thực lực của thằng này mình không nhìn thấy bóng lưng, còn cao hơn cả Huyết Vô Nhai, hắn tuyệt đối không ngu xuẩn đến mức cho rằng mình có thể bạo chết Huyết Vô Nhai thì có thể bạo chết Vương Xà.

Chuyện này là không thể nào.

Sở dĩ mình có thể bạo chết Huyết Vô Nhai, trừ việc bản thân hắn bị trọng thương ra, thành phần may mắn chiếm đa số, Vương Xà hiện tại khỏe mạnh, mình làm sao có cơ hội bạo chết hắn chứ?

- Nhưng mà, hình như hắn không có ý định nói bí mật này ra, xem ra là có mục đích khác.

Sau khi Tiểu Báo Tử trở về, nhíu mày.

- Hắn truyền cho ta Thiên Xà Liễm Tức Thuật, cũng không phải bởi vì nhân phẩm ta tốt, mà là vì ta có Hỏa Hồng Tinh, có tiềm lực vô hạn, hắn đang đầu tư cho tương lai, đây đúng là gia hỏa có ý tứ!

Nghĩ đến Vương Xà mang theo nụ cười tà đáng ăn đòn, Tiểu Báo Tử bất đắc dĩ thở dài, Vương Xà là cường giả Bát phẩm, nhưng tuổi lại dưới ba mươi, bây giờ nhìn Tiểu Báo Tử chỉ mười tuổi, nhưng tâm lý của hắn lại là người bốn mươi, cho nên phương diện đối nhân xử thế cũng hiểu biết, tuy không hoàn toàn minh bạch ý định của Vương Xà, tuy hắn lại đoán được một ít dụng tâm của Vương Xà.

Trong chốn võ lâm là cao thủ trẻ tuổi tiền đồ vô lượng, thanh danh hiển hách, là cường giả Bát phẩm, một trong tam đại thủ tọa của Thiên Long Đạo, gặp phải hải tử hơn mười tuổi, liền truyền thụ bí kỹ thần diệu Thiên Xà Liễm Tức Thuật, chẳng lẽ là nhân phẩm của hải đồng này quá tốt?

Không phải, tuyệt đối không phải!

Nhắc tới phần lớn những hải tử có tư chất tốt trên đời, vì sao hết lần này tới lần khác không được như mình? Chẳng lẽ bởi vì mình có được Hỏa Hồng Tinh hay sao?

Trước kia Tiểu Báo Tử không biết lai lịch Hỏa Hồng Tinh, cho nên vẫn có chút không thông.

Nhưng được Từ Ung nói ra, Tiểu Báo Tử đã hiểu, thằng này đang đầu tư cho tương lai, Chu Báo hắn không có tư chất gì, nhưng trên người có huyết mạch đoạn tuyệt Hỏa Hồng Tinh hơn ba ngàn năm, trọng yếu nhất là loại huyết mạch này không thể lộ ra ngoài ánh sáng, có thể nói, từ khi vừa bắt đầu, vận mệnh của mình đã bị hắn nắm trong tay rồi.

Nếu như mình đối nghịch với hắn, hắn không cần động thủ với mình làm gì, chỉ cần đem tin tức mình có huyết mạch Hỏa Hồng Tinh thả ra, sẽ có vô số người nhớ thương mình.

- Đầu tư tương lai, đầu tư tương lai, hắn đang đầu tư a, muốn tranh thủ lợi ích trước tiên, Thiên Xà Liễm Tức Thuật chính là bút đầu tư đầu tiên, nhưng mà, Vương Xà là cường giả thiên hạ biết đến, toan tính sẽ không nhỏ, Thiên Xà Liễm Tức Thuật sẽ không phải là bút đầu tiên duy nhất. Không thể nói trước tương lai sẽ quảng lên người ta thứ gì đây, ta nên cầm trước rồi nói sau, về phần tương lai, đi theo sau người mạnh như vậy, cũng có thể nói là một lựa chọn tốt a!

Trong nội tâm Tiểu Báo Tử thâm ước lượng được mất, cuối cùng hắn đưa ra kết luận, Vương Xà nhất định là có mưu đồ, nhưng quyết không phải là hiện tại, mà là ở tương lai, cho nên, hiện tại hắn sẽ không làm ra bất cứ chuyện không tốt nào với mình.

Nghĩ thông điểm này, trong nội tâm Tiểu Báo Tử tạm thời yên tĩnh lại.

Hiện tại vận mệnh của hắn, chỉ là một quân cờ, hơn nữa còn là quân cờ vô dụng rảnh rỗi nhất trên bàn cờ.

Vương Xà đối với hắn, nói dễ nghe là đầu tư tương lai, nói khó nghe một chút, chính là con cờ được bố trí lúc rảnh rỗi mà thôi, cuối cùng con cờ rảnh rỗi này có tác dụng gì, vẫn là chuyện không biết trước được.

Hiểu điểm này, Tiểu Báo Tử cũng yên lòng, tâm tình bình tĩnh, tu luyện Đại Hoang Thập Tam Quyền, hắn càng ít xuất hiện hơn so với trước kia, về phần Hỏa Hồng Tình, hắn không hề nghiên cứu, cho dù thời điểm không có người, hắn cũng không sử dụng, tránh đi những rắc rối không cần thiết.

...

Thời gian này hoàn toàn yên tĩnh, sinh hoạt của Tiểu Báo Tử đã thành hình và không thay đổi gì.

Sau khi chậm chậm đánh xong Thái Cực quyền, trong nội tâm âm thầm tự định giá làm thế nào để đem nhu kinh của Đại Hoang Thập Tam Quyền và nhu kinh của Thái Cực Quyền dung hợp với nhau, đây không phải là lần đầu tiên hắn làm như vậy, những ngày này, hắn một mực tại nghiên cứu điều này.

Cũng không phải nói hắn là kỳ tài thiên tư tuyệt thế gì, mà vì hắn phát hiện, phương diện nhu kinh của hai bộ quyền pháp này nhìn thì khác nhau nhưng lại giống nhau đến kỳ diệu, Tiểu Báo Tử tu luyện bộ Đại Hoang Thập Tam Quyền sở dĩ tiến bộ nhanh như vậy, chính là do hắn đem khẩu quyết của Thái Cực Quyền diễn luyện ra, hiện tại đã thấy được hiệu quả.

Đương nhiên, cuối cùng nhất, làm cho hắn cảm thấy kinh dị khi quyết định tu luyện quyền pháp này, nguyên nhân trong đó chính là phương thức vận kinh của quái lực quyền học được từ Huyết Vô Nhai.

Bây giờ nghĩ lại, tuy lúc ở Mãng Thương Sơn mình ăn rất nhiều đau khổ, nhưng thu hoạch cũng rất lớn, không nói Hỏa Hồng Tình biến hóa, cũng không nói đến đoàn Hắc Hỏa cổ quái trong đan điền, có trời mới biết thứ đó là tốt hay xấu.

Nhưng Tam giới tiểu na di, bộ kiếm pháp tinh diệu, Huyết Yêu Thối Cốt Quyền, Nhận Phù tâm pháp, nguyên bộ Cửu Long Thần Hỏa Công và tâm đắc tu luyện của Huyết Vô Nhai. Quái lực quyền, bất cứ thứ nào thả ra ngoài cũng làm cho người trong giang hồ đánh vỡ đầu để có được, tất cả đều đều bị hắn đạt được.

Quái lực quyền!

Bởi vì Huyết Vô Nhai chưa từng nói tên của bí kỹ này cho hắn biết, cho nên hắn vẫn gọi là quái lực quyền, Huyết Vô Nhai nói đây là một loại bí kỹ, mà loại bí kỹ này Tiểu Báo Tử cảm thấy nó đơn giản nhất, đồng thời cũng là bí kỹ thực dụng nhất.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

124. Chương 124: Ý Định Của Vương Xà Và Tu Luyện Quyền Thuật.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 124: ý định của Vương Xà và tu luyện quyền thuật.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Nói nó đơn giản, là vì hần chăm chỉ học tập, chỉ cần hiểu được phương pháp vận kinh thì có thể dễ dàng học được, nói nó thực dụng, là vì nó có thể dung hợp với tất cả các loại quyền pháp, mà theo nhận thức trước kia của Tiểu Báo Tử, đây là chuyện không có khả năng.

Bởi vì dù là loại quyền pháp nào, đều có tâm pháp vận kinh đặc biệt, uy lực càng mạnh, đẳng cấp càng cao, tâm pháp quyền pháp càng thâm ảo, cũng càng khó tu luyện, Đại Hoang Thập Tam Quyền cũng như thế, tâm pháp khẩu quyết thâm ảo khó hiểu, dù là Từ Ung cũng chưa luyện được thần tử, lúc truyền cho Tiểu Báo Tử, cũng chỉ đem tâm pháp và chiêu thức truyền lại, những thứ còn lại phải tự mình lĩnh ngộ.

Tâm pháp quyền pháp huyền ảo như vậy, muốn trộn lẫn với tâm pháp khác, chẳng khác nào đi vào đầm rông hang cọp, nhưng Tiểu Báo Tử làm được, hần có thể nhẹ nhõm đem tâm pháp quái lực quyền dung hợp, đem tâm pháp vận kinh của quái lực quyền dung nhập vào Đại Hoang Thập Tam Quyền. Không chỉ không ảnh hưởng đến uy lực của Đại Hoang Thập Tam Quyền, thậm chí mỗi một quyền đều có thể phát ra uy lực cực hạn, ngấm lại, quái lực quyền đã gia tăng uy lực xuất quyền của hần lên mấy lần, vận dụng vào trong quyền pháp, cũng tương đương với việc gia tăng uy lực quyền pháp lên gấp mấy lần.

Điều này cũng không phải là do ngộ tính hần cao, là thiên tài, thuần túy là vì tâm pháp quái lực quyền khá kỳ lạ, mới có thể nhẹ nhõm dung hợp tâm pháp quyền pháp khác vào trong.

- Tâm pháp vận kinh của quái lực quyền này có thể dễ dàng dung nhập với tâm pháp quyền pháp khác như vậy, nói cách khác, sau này ta sử dụng loại quyền pháp nào, uy lực đánh ra cũng phát huy gấp mấy lần, chờ ta nhìn thấy phương pháp vận kinh của quái lực quyền, sau đó ta sử dụng quyền pháp, chẳng phải sẽ gia tăng uy lực rất lớn.

Nghĩ tới đây, hần biết mình đã hiểu được một loại bí kỹ khác, Thiên Xà Liễm Tức Thuật!

Thiên Xà Liễm Tức Thuật và quái lực quyền, đều là hai chủng bí kỹ nhìn thì không có liên hệ gì với nhau, nhưng khi chân chính tu luyện, thì kết quả và cách làm giống nhau đến kỳ diệu, đồng dạng dễ dàng tu luyện, uy lực cực lớn.

- Nếu như ta có thể đem Thiên Xà Liễm Tức Thuật dung nhập vào bên trong quyền pháp, nếu làm được. Nắm đầm sẽ không còn nặng nề nữa, đánh ra cũng không còn tiếng gió, đây chính là thủ đoạn giết người tốt nhất.

Tiểu Báo Tử càng nghĩ càng vui, trên mặt xuất hiện nụ cười âm hiểm.

...

Bất tri bất giác hần đã ở ô gia được một năm, cuộc sống hàng ngày rất phong phú, nhưng hần cũng biết, thời gian an bình của hần đã sắp hết.

Bởi vì Thạch Kinh sắp đi ra.

Vốn Tiểu Báo Tử đến lúc này, hần vì chuyện Hỏa Hồng Tình mà thu mình lại, ai ngờ không biết Lữ Nhất Nguyệt làm thế nào, phạt hần bế quan ba tháng, đến giờ vẫn bế quan. Xem như trừng phạt, nhưng Tiểu Báo Tử xem ra, trừng phạt như vậy là quá nhẹ.

Đương nhiên, đây chẳng qua là cảm nhận của Tiểu Báo Tử thấy quá nhẹ, nhưng Thạch Kinh lại không cảm thấy như vậy, trong mắt Thạch Kinh, hần bị Tiểu Báo Tử bán đứng, bị phạt bế quan ba tháng, bị lăng nhục trước mặt đồng môn, tất cả những việc này, đều do Tiểu Báo Tử hại, bởi vậy, sau khi đi ra, nhiều lần tuyên bố là sẽ trả thù Tiểu Báo Tử, vãn hồi mặt mũi của mình.

Hần không giống như Thạch Kinh, tuổi trẻ khí thịnh, trong lòng của hần biết rõ, đem hần so sánh với đám đệ tử nội môn, mình không có bối cảnh thâm hậu gì cả, hơn nữa lại có nhiều bí mật chết người như vậy, cho nên không có tiền vốn để hung hăng càn quấy với người khác.

Bởi vậy, hần vẫn tuân thủ nghiêm ngặt nguyên tắc ít xuất hiện, mỗi ngày trừ luyện công ra, ít đi ra khỏi sân một bước.

Nhưng đồng thời, hần cũng hiểu một đạo lý khác, người thiện bị lấn, ngựa hiền bị cười.

Đặc biệt là đám đệ tử nội môn này, đám tiểu tử này, có tên nào không tâm cao khí ngạo, làm gì chịu phục người khác?

Tiểu Báo Tử không muốn trêu chọc người khác, đồng thời cũng không muốn bị người khác khi dễ, xem hắn là quả hồng mềm muốn bóp thế nào thì bóp, hơn nữa, cho dù là đệ tử nội môn hạch tâm của ô gia, trong hoàn cảnh tràn ngập cạnh tranh như vậy, nếu không có sở trường trong tay, sẽ bị người ta coi thường, thậm chí bị người ta đào thải.

Cho nên, hắn ít khi xuất hiện, còn phải ngẫu nhiên thể hiện ra một ít chỗ hơn người, chỉ có làm như vậy mới không phụ cái thân phận đệ tử nội môn hạch tâm, bằng không thì, không chỉ đám đệ tử nội môn hạch tâm, mà cả đệ tử nội môn bình thường, cũng sẽ tìm cơ hội ngáng chân của người, cho người mất mặt, cho người không thể ngẩng đầu ở ô gia.

Hiện tại tên Thạch Kinh này nói rõ sẽ nhằm vào hắn, đối phó hắn, nếu hắn không tỏ vẻ một chút, tiếp tục co đầu lại, sẽ làm cho người khác xem thường, hiện tại, hắn chỉ còn cách duy nhất là đối phó.

Mà bản thân hắn cũng không muốn dây dưa với mao đầu tử như Thạch Kinh, cho nên quyết định muốn làm một duy nhất đè Thạch Kinh xuống, làm cho hắn sinh ra tâm lý oán hận, nhìn thấy mình là sợ hãi, làm như vậy, một là biểu hiện ra thủ đoạn của mình, thứ hai là tránh cho sau này Thạch Kinh lúc nào cũng tới khiêu khích mình.

Nghĩ đến đây, Tiểu Báo Tử liền quyết định chủ động xuất kích.

Mà cái hấn gọi là chủ động xuất kích, chính là hấn không cần phải ở trong sân luyện công như trước đây nữa, mà hấn đi đại trạch ô gia, cho Thạch Kinh cơ hội tìm mình gây phiền toái.

Không cần đợi lâu, hấn vừa mới đi ra, đã bị Thạch Kinh chặn, lấp, bịt, không chỉ có Thạch Kinh, còn có vài tên đệ tử nội môn ô gia, tuổi cũng chỉ mười một mười hai, những đệ tử nội môn ô gia này, gia thế của bọn họ rất tốt, không cần thông qua chân tuyển cũng có thể tiến vào ô gia.

ô gia là thế lực khổng lồ, bên dưới đều là các thế lực phụ thuộc râu ria, trong cánh rừng lớn loài chim gì cũng đều có.

Chim to cũng được, chim nhỏ cũng tốt, chỉ cần có chút quyền lực, có một chút quan hệ, không có ai không trăm phương ngàn kế đưa con cháu trong nhà của mình đưa vào ô gia làm đệ tử, trông cậy vào bọn họ có thể nổi bật ở ô gia, tốt nhất, có thể được trưởng lão coi trọng, được trưởng lão trực tiếp thu làm đệ tử, nhưng mà, xác suất như vậy cực thấp, những người này, trừ số rất ít là những gia hỏa nổi tiếng ra, đám người còn lại, tối đa chỉ được những đại nhân vật ô gia nhìn thuận mắt, thu làm đệ tử ký danh mà thôi.

Cho nên bọn họ đối với Tiểu Báo Tử, thông qua chân tuyển trực tiếp được trưởng lão thu làm đồ đệ, có chút ghen ghét.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

125. Chương 125: Một Quyền Quật Ngã. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 125: Một quyền quật ngã. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Mà với gia thế và bối cảnh của bọn họ, không thể trêu vào những đệ tử nội môn hạch tâm có thế lực mạnh mẽ, nhưng lại không sợ một Tiểu Báo Tử may mắn vừa mới nhập môn này, hướng chỉ, sự phụ của Tiểu Báo

Tử là Tử Ung, tại ô gia, là một trưởng lão ít khi xuất hiện, tên không nổi danh, cho nên, bọn họ cũng vui vẻ đi theo sau Thạch Kinh để làm xấu mặt Tiểu Báo Tử.

- Tên tiểu vương bát đản, Lữ Nhất Nguyệt bao che khuyết điểm, tránh cho ngươi một kiếp, ngươi chẳng những không biết hối cải, lại giận lây sang ta, nếu ta không xxx con mẹ của ngươi, ta sẽ không mang họ Chu nữa!

Tiểu Báo Tử nhìn Thạch Kinh cản đường trước mặt. Trong ánh mắt hiện ra một tia trêu tức, nói:

- Ô, đây không phải Thạch sư huynh đây ư, thế nào, bế quan chấm dứt, khép lại ba tháng bế quan, khí sắc Thạch sư huynh không tệ, xem ra nhất định là võ công của Thạch sư huynh tiến nhanh a!

- Hừ!

Thạch Kinh nhìn chằm chằm vào Tiểu Báo Tử, trong đôi mắt, giống như sắp phun ra lửa.

Lúc này đây, nếu không phải bị Tiểu Báo Tử đi mật báo, hẳn làm sao mà bị sư phụ phạt bế quan ba tháng chứ?

Mặc dù chỉ diện bích ba tháng, nhưng có thể nhìn thấy rõ ràng là sư phụ không còn sủng ái hẳn như trước kia nữa, đây mới là đả kích lớn nhất.

Lúc này trong lòng hắn, Tiểu Báo Tử là địch nhân số một, thậm chí hắn còn hận Tiểu Báo Tử hơn sư huynh của hắn, cho nên mới vừa đi ra, đã muốn đi gây phiền toái cho Tiểu Báo Tử, nhưng Tiểu Báo Tử rất khi xuất hiện, bình thường sẽ không đi khỏi tiểu viện, cho dù là cái sân nhỏ kia cũng rất ít đi. Mà đây là tổng bộ ô gia, không phải là cơ hội tốt.

Hôm nay là cơ hội tốt nhất, cho dù có đánh cho hắn bị tàn phế, cũng phải làm ở trước mặt nhiều đệ tử nội môn nhục nhã hắn một phen, làm cho hắn sau này khó ngẩng đầu ở ô gia.

Thạch Kinh rất tự tin, ít nhất trên phương diện võ lực, hắn cũng tuyệt đối tin tưởng chính mình, trong đám bạn cùng lứa ở ô gia, lớn hơn cũng khó địch lại hắn, huống chi, Tiểu Báo Tử còn nhỏ hơn hắn một tuổi.

- Xem ra, vì tìm ra gây phiền toái, ngươi tốn không ít tâm tư a!

Tiểu Báo Tử nhìn con mắt Thạch Kinh, thưởng thức cảm xúc phẫn nộ trong mắt của hắn, khoe miệng hơi nhếch lên, sau đó, hắn lại đưa mắt nhìn về phía mấy tên đệ tử nội môn ô gia kia.

- Lá gan các ngươi không nhỏ a, dám cùng với tiểu bạch si này gây phiền toái với ta, chẳng lẽ các ngươi không biết, nếu hiện giờ ta tính toán với các ngươi, lúc trở về các ngươi sẽ không tốt sao!

Tiểu Báo Tử nói từng chữ một, thanh âm rất vững vàng, mỗi một chữ đều đánh vào lòng của những đệ tử nội môn này, mấy tên kia nhìn Tiểu Báo Tử, lại liếc nhìn nhau, trong ánh mắt toát ra một tia mâu thuẫn và kinh hoàng.

Đúng vậy a. Cho dù hôm nay có thể làm Tiểu Báo Tử nhục nhã, nhưng khi trở về bọn họ sẽ không tốt lắm, Tiểu Báo Tử là đệ tử của trưởng lão ô gia, bọn họ chỉ là đệ tử nội môn mà thôi.

- Chuyện này không có liên quan gì tới bọn họ, chúng ta chỉ đi cùng nhau mà thôi, trong lúc vô tình đụng phải ngươi, muốn tìm người phiền toái chỉ có một mình ta thôi, chẳng lẽ đối phó với ngươi, ta còn cần người khác giúp đỡ sao?

Thạch Kinh cười lạnh nói ra, một câu, đã làm tâm tình đám người kia buông xuống.

- Ngươi cho rằng, chỉ bằng một mình ngươi, có thể làm gì được ta sao?

Tiểu Báo Tử hít một hơi, lúc hắn hít một hơi, trên mặt xuất hiện một nụ cười rất hiền lành, nhìn rất mê hoặc.

- Hừ!

Thạch Kinh lại hừ một tiếng, sắc mặt trở nên tái nhợt, bước mạnh về phía trước, nói:

- Chu Báo, ta không có nhiều thời gian để dài dòng với ngươi như vậy, hôm nay. Ta sẽ giáo huấn ngươi!

Bước một bước này, thân thể nghiêng về phía trước, một chiêu Hắc Hổ Đào Tâm đánh mạnh vào ngực của Tiểu Báo Tử.

- Ngu xuẩn!

Tiểu Báo Tử cười lạnh một tiếng, không chút sứt mẻ, thời điểm nắm đấm của Thạch Kinh còn cách ngực hắn nửa xích, thân thể hơi nghiêng, uốn éo, khuỷu tay trái công kích vào nách của Thạch Kinh.

Thạch Kinh cho rằng tốc độ của mình rất nhanh, nhưng hắn nào biết rằng, ở trong mắt Tiểu Báo Tử, tốc độ mà hắn kiêu ngạo, chỉ là trò cười mà thôi, cho dù không sử dụng lực lượng Hỏa Hồng Tình của mình, dựa vào mắt thường, Tiểu Báo Tử cũng có thể đoán được phương hướng một quyền của Thạch Kinh cùng tất cả các hậu chiêu có khả năng đánh ra.

Tiểu Báo Tử sẽ không cho hắn bất cứ cơ hội nào, lúc thế công sắp hết, lực lượng bộc phát trong nháy mắt, một khuỷu đánh thẳng vào nách của hắn, Thạch Kinh tuyệt đối không ngờ tốc độ của Tiểu Báo Tử lại nhanh như vậy, ra tay lại hiểm ác như thế.

Phải biết, một chiêu này của hắn không chỉ có nhược điểm là dưới nách, càng là bộ vị yếu hại nhất, Tiểu Báo Tử đã hạ quyết tâm giáo huấn, cho nên ra tay không chút lưu tình, một khuỷu nay đánh tới, cái này còn chưa tính, trong nháy mắt Thạch Kinh đánh tới, Tiểu Báo Tử đánh trúng, tay phải đánh mạnh lên ngực Thạch Kinh.

- Phanh!

Một tiếng trầm đục. Thạch Kinh kêu rên một tiếng, sắc mặt lập tức đỏ bừng, thậm chí không kịp hừ lên một tiếng, con mắt trắng dã, ngất đi.

Tất cả diễn ra chỉ trong nháy mắt.

Thạch Kinh vừa ra tay đã bị Tiểu Báo Tử dùng một kích đánh hôn mê, thời gian không hết một hô hấp, những tên đệ tử nội môn đứng bên cạnh còn chưa kịp thấy cái gì, hai người trước mặt chỉ còn một đứng một nằm.

- Mau khiêng hắn trở về đi, thuận tiện nói cho hắn biết, lần sau nếu hắn còn dám tới gây phiền toái cho ta, ta không ngại đánh hắn xong còn lột đồ hắn treo lên cửa thành đầu.

Tiểu Báo Tử chỉ chỉ vào một cửa thành cách đó không xa.

Mấy đệ tử kia nhìn thấy, nhìn không được đều co đầu rút cổ lại, đó là khu vực nhộn nhịp nhất trong Tần Lăng quận thành, nếu bị lột sạch đồ treo ở đó, chỉ sợ cả đời này không thể ngẩng đầu làm người được.

Đợi đến lúc bọn họ quay đầu nhìn lại, Tiểu Báo Tử đã nghênh ngang rời đi.

...

...

- Nghe nói, người đã thương Thạch Kinh?

Tiểu Báo Tử biết rõ chuyện mình và Thạch Kinh có xung đột không thể dấu người khác, dù cho Thạch Kinh không nói, thì những đệ tử nội môn kia sẽ nói, cho nên, Từ Ung vừa trở về đã hỏi hắn chuyện này, hắn cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

- Vâng, hắn muốn gây phiền toái cho đệ tử, cho nên đệ tử mới giáo huấn hắn một phen.

- Ờ, làm không tệ, tuy tên Thạch Kinh này còn trẻ, nhưng một thân tu vi đã đạt tới Nhất phẩm đại viên mãn, nghe nói sắp trùng kích lên cảnh giới Nhị phẩm, không thể tưởng được hắn không thể tiếp được một chiêu của người đã bại.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

126. Chương 126: Một Quyền Quật Ngã. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 126: Một quyền quật ngã. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Là sư phụ dạy bảo có phương pháp!

Tiểu Báo Tử nói:

- Bộ Đại Hoang Thập Tam Quyền kia vô cùng thần diệu a!

- Đại Hoang Thập Tam Quyền sao?

Từ Ung nghe gật đầu, nói:

- Bộ quyền pháp này đúng là có chút môn đạo, ta đã luyện suốt hai mươi năm, nhưng vẫn không tinh thâm, chỉ có thể nói liên miên cường tu luyện thôi. Hơn nữa ta cũng không lý giải được huyền diệu trong đó, tư chất tập võ của người hơn xa ta, cho nên, ta sẽ không chỉ điểm bất cứ điều gì cho người về bộ quyền pháp này, bởi vì làm như vậy, chỉ làm tương lai của người bị hạn chế mà thôi, mà ta biết rõ tu vi của tên Thạch Kinh kia, người có thể đánh bại hắn dễ dàng như vậy, nói rõ ta quyết định không có sai!

Tiểu Báo Tử thần sắc hơi động, lộ ra vẻ cảm kích, nói:

- Không dám nhận khích lệ của sư phụ, tất cả đều nhờ công lao của sư phụ!

- Đây chính là khuyết điểm lớn nhất của người, quá mức lời đời, công lao của người chính là công lao của người, không có quan hệ tới ta, ta không biết tình cách này người dưỡng thành thế nào, nhưng mà, người nên sửa lại, ở ô gia, quá mức khéo đưa đẩy, không nhất định là chuyện tốt, cho dù là đối với sư trưởng cũng là như thế!

Tiểu báo nghe lời này, lộ ra chút xấu hổ, so với chúng bạn cùng trang lứa, hắn đúng là khôn khéo lời đời hơn nhiều, đây là quan hệ tới chức nghiệp kiếp trước của hắn.

- Về sau, đệ tử sẽ chú ý!

- Ờ, người ở nơi cũng hơn nửa năm rồi, thu thập một chút, ta muốn đi xa một chuyến!

- Đi ra ngoài?

Tiểu Báo Tử cảm thấy kỳ quái nhìn sư phụ mình, hắn đến ô gia đã hơn nửa năm, sư phụ hắn mười ngày có chín ngày là ở trong phòng luyện khí, bây giờ lại muốn đi ra ngoài.

- Lần này ta đi gặp bằng hữu cũ, người là đệ tử ta, cũng nên đi gặp!

Từ Ung nói.

- Bằng hữu cũ?

Tiểu Báo Tử hiểu ra, trong ánh mắt toát ra sợ hãi lẫn vui mừng, nói:

- Hay quá, sư phụ, đệ tử sẽ đi chuẩn bị ngay, chúng ta đi lúc nào?

- Nửa tháng sau, người chuẩn bị một chút, ta còn chút chuyện cần phải xử lý một chút, lúc đó mới rời đi!

Đi tới gian phòng của Từ Ung, Tiểu Báo Tử vẫn không che dấu được hưng phấn trong lòng.

Hắn có lý do để hưng phấn.

Giang hồ cũng tốt, võ lâm cũng được, đi ra ngoài lăn lộn, trọng yếu nhất là gì?

Quan hệ, quan hệ là trọng yếu nhất.

Địa vị trong giang hồ, danh vọng trong chốn võ lâm, không hoàn toàn là nhờ chém chém giết giết là có thể kiến lập, mà cần kinh doanh.

Thất ma tướng Huyết Vô Nhai dùng chém giết mà thành danh, hung danh hiển hách, nhưng chân chính làm cho thanh danh của hắn đạt tới đỉnh phong cũng không phải là do hắn chém giết bao nhiêu người, mà là cái danh xưng Thất ma tướng của hắn.

Bạch y Kiếm Thánh Lục Thiểu Du hành hiệp trượng nghĩa, có vô số hành động nghĩa hiệp, nhưng mọi người chỉ quan tâm đến một thứ của hắn, đó là chức vụ đại chấp sự của Minh Nghĩa Kinh Viện.

Cả giang hồ chính là một cái lưới lớn, bao phủ trong ngoài ngoài, vô cùng vô tận nhân lực vật lực thế lực.

Nhân lực cường thịnh thế nào, dù sao cũng có hạn, nhưng nếu có được thế lực làm cho tất cả thế lực lớn nhỏ trong thiên hạ nể sợ, cũng là điều làm cho người ta kiêng kỵ nhất.

Đương nhiên, thế lực, đây là đại thế, cũng không phải chỉ một hai người có thể làm rung chuyển, cũng không phải một hai người có thể tạo thành.

Người lưu lạc giang hồ, cũng không phải ai cũng có thế lực lớn như vậy, sau lưng mỗi người đều có gánh nặng và chỗ dựa.

Nhưng mà, hành tẩu giang hồ, không ai không có bằng hữu chứ?

Cái gọi là hàng rào ba cọc, chính là nói những bằng hữu này.

Trong rất nhiều tình huống, những người bằng hữu này thường thường chính là người có thể dựa vào lúc nguy cấp nhất.

Bằng hữu giang hồ nên kết giao thế nào?

Mới quen đã thân, ái mộ lẫn nhau, dùng rượu kết bái sinh tử chi giao, như thế là có được bằng hữu không tiếc mạng sống vì mình sao?

Loại tình huống này cực nhỏ.

Bằng hữu chân chính, tất cả mọi người đều hiểu rõ, chính là những bằng hữu chơi với nhau từ nhỏ tới lớn, bọn họ sẽ là bằng hữu cả đời, quen thuộc lẫn nhau, đều rõ ràng nền tảng của nhau, người như vậy, mới có thể trở thành bằng hữu chân chính.

Một loại bằng hữu khác chính là trong sư môn, loại này cũng là một loại kết giao khác, vốn là sư huynh đệ a, đệ tử của sư thúc sư bá a, người như vậy, nhìn nhau thuận mắt, cũng có thể trở thành bằng hữu.

Bèo nước gặp nhau bằng hữu rất ít, nhưng vẫn có, mà số ít này chính là trong một số trường hợp chiến đấu vô số lần vào sinh ra tử với nhau, đạt được hữu nghị kiên cố nhất.

Mà trường lão ô gia như Từ Ung, địa vị trên giang hồ rất cao, bối phận lại cao, dù ít xuất hiện, nhưng bằng hữu giang hồ không thiếu, hơn nữa đều là những người có địa vị trên giang hồ, cũng không thấp hơn hắn bao nhiêu.

Đây chính là thứ Tiểu Báo Tử thiếu nhất, hắn xuất thân nông thôn, nếu không có người chỉ dẫn, cho dù cố gắng kinh doanh, không có thời gian vài chục năm, muốn có chỗ đặt chân chân chính trên giang hồ rất khó.

Hiện tại đã khác, thân là đệ tử trường lão ô gia, cho nên hắn ở giữa, hắn sẽ có được một mạng lưới quan hệ khổng lồ, mà những mạng lưới này hơn phân nửa là của ô gia, hiện tại hắn khó vận dụng, nhưng nếu là tư nhân của Từ Ung, đây cũng là tài phú lớn nhất Từ Ung cho hắn, hiện tại Từ Ung, chính là muốn cho hắn khoản tài phú này, đương nhiên, chỉ xem mà thôi, có bản lĩnh vận dụng khoản tài phú này hay không, vẫn phải nhìn thực lực của Tiểu Báo Tử, xem hắn có thể đạt được tán thành của bằng hữu Từ Ung hay không.

Nếu không nhận được tán thành, cho dù hắn là đệ tử Từ Ung, tối đa cũng chỉ là những đệ tử bình thường, sơ giao mà thôi.

Có lẽ đây cũng là thứ Từ Ung nhắc nhở hắn đối nhân xử thế vào hôm nay, nhắc hắn không nên khéo đưa đẩy.

Tuy hấn lồi đời khéo đưa đẩy cho nên ít khi chịu thiệt, nhưng đó cũng là tính cách làm người ta khó thích nhất, huống chi Tiểu Báo Tử tuổi còn nhỏ mà tỏ ra lồi đời như thế, rất dễ dàng làm cho người ta cảnh giác.

- Ai, thật sự là không thể tưởng được, lão tử không ngờ có một ngày tính cách này gây phiền toái cho mình, nhưng không có biện pháp, đó là tính cách tổ tiên mang lại, muốn thay đổi cũng không dễ dàng gì, muốn sửa rất khó, ha ha, trong truyền thuyết ‘trạng Bức’ không có khả năng, nhưng ngấm lại, cần gì phải giả trạng.

Từ Ung đi rồi, Tiểu Báo Tử bắt đầu dĩ nghĩ thầm.

Sắc trời đã sáng, trên bầu trời xuất hiện vài đám mây trắng điểm xuyên lên bầu trời xanh.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

127. Chương 127: Lăn Đầu Ra Giang Hồ. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 127: Lăn đầu ra giang hồ. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Bầu trời này, không khí này, cảnh sắc thật ưu mỹ, làm cho người ta cảm thấy vô cùng thoải mái.

Đây là một buổi sáng bình thường, nhưng Tiểu Báo Tử thân mặc hắc y ngồi trên lưng ngựa, cảm thụ hoàn cảnh và cảnh sắc xung quanh thật tươi mát, ở phía trước cách hấn không xa, chính là sư phụ Từ Ung của hấn, lúc này đây, Từ Ung dẫn hấn đi ra ngoài tìm bằng hữu cũ, nói cách khác, muốn chính thức giới thiệu hấn cho bằng hữu của mình, cũng qua việc này mà giúp hấn kết một chút thiện duyên trên giang hồ.

Tiểu Báo Tử đi tới thế giới này đã mười năm, những nơi từng đi qua không nhiều, lần trước từ Thanh Dương thành đi đến Tần Lăng quận thành này, đã được xem là một chuyến lữ hành phi thường xa rồi, nhưng trong hành trình lần này, phần lớn thời gian hấn đều ngồi trong xe, chỉ có những lúc dừng xe ăn cơm mới có cơ hội đi ra ngoài, cũng có thể so sánh hấn với những tiểu thư khuê các không bước chân ra khỏi cửa vậy, nhưng hiện giờ, hấn được cưỡi ngựa ngắm cảnh. Một thân hoa phục, cho dù y phục trên người của hấn là màu đen, nhưng chất liệu vải đều là thượng đẳng, cắt may cũng thập phần vừa người.

- Cái gọi là tiên y nô mã, bộ dáng phong lưu, chính là ý tứ này a, đáng tiếc, tuổi ta còn quá nhỏ, bằng không thì, có thể dựa vào cách ăn mặc này đi câu dẫn các tiểu cô nương các chị các bà rồi.

Trong nội tâm Tiểu Báo Tử âm thầm cười nói, lại nhìn Từ Ung đang cưỡi ngựa ở trước mặt không xa.

- Bái sư phụ đúng là không tệ, sư phụ này cũng rất tốt với ta, cho dù tu vi thực lực không bằng Huyết Vô Nhai, nhưng phương diện khác, lại mạnh hơn Huyết Vô Nhai rất nhiều.

- Tiểu Báo Tử, phía trước chính là Bạch Vân trấn, nhanh lên một chút, chúng ta sẽ nghỉ trọ tại Bạch Vân trấn, qua khỏi Bạch Vân trấn, chúng ta phải đi trên quan đạo thêm hai ngày, lúc đó sẽ đến được Mạt Dương Quận Trữ Châu thành.

- Vâng, sư phụ!

Tiểu Báo Tử cung kính đáp lời, trong tay xiết chặt, thúc ngựa dưới chân nhanh hơn.

Mạt Dương Quận Trữ Châu thành chính là mục đích lần này của bọn họ, lần này Từ Ung muốn đến tìm lão bằng hữu của mình.

Nhưng mà, nói là đến thăm, nhưng Tiểu Báo Tử lại cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy.

Bạch Vân trấn là một trấn nhỏ, cũng có thể so sánh với Thanh Dương thành, nhưng phồn vinh hơn Thanh Dương thành nhiều, đây cũng là bình thường, Thanh Dương thành nằm ở biên giới Vân Châu, đất đai mênh mông, nhân khẩu rất thưa thớt, mà Bạch Vân trấn này nằm sâu trong nội địa, lại ở trên quan đạo có người lui tới, trình độ phồn vinh không thua gì tiểu thành cả.

Đầu đường người đến người đi, nối liền không dứt, Từ Ung và Tiểu Báo Tử đi đến giữa trưa mới tới, mà ở đầu trấn có một cửa thành thấp, cũng có hai ba tên lính gác tại cửa ra vào, nhưng những tên lính gác này cũng có nhân lực, nhìn bộ dáng và tuần mã của hai người, đương nhiên biết rõ đây không phải là người mà bọn chúng có thể tổng tiền. Thậm chí hỏi cũng không cần hỏi, cứ thế mà cho hai người đi vào.

Tiến vào Bạch Vân trấn, cho nên không thể phóng ngựa chạy như điên được, lại nói cái thôn trấn này cũng không lớn, ngồi trên lưng ngựa đi không đến nửa ném hương, đã dừng lại trước cửa một khách sạn.

- Chúng ta vào đây dùng cơm trước.

Đương nhiên Tiểu Báo Tử không có dị nghị gì, xuống ngựa đi theo sau Từ Ung, tiến vào khách sạn, lúc tiến vào trong khách sạn rồi, ngẩng đầu nhìn liếc, trong mắt hiện ra một tia vui vẻ.

Người nói vì sao?

Thì ra tấm bảng treo trước cửa khách sạn có ghi bốn chữ như rồng bay phượng múa “Khách sạn Duyệt Lai”, làm cho Tiểu Báo Tử thiếu chút nữa cười sặc sụa.

Tuy cái tên khách sạn Duyệt Lai này có chút tục khí, nhưng lại là một trong những khách sạn tốt nhất Bạch Vân trấn, đồ ăn kinh điển, khẩu vị đặc biệt.

Hai người ngồi ở một vị trí gần cửa sổ, gọi mấy món ăn, thêm một bầu rượu, từ từ ăn.

Vừa ăn, vừa nhìn phong cảnh bên đường, Từ Ung còn thỉnh thoảng giảng giải cho Tiểu Báo Tử nghe một ít chú ý khi hành tẩu giang hồ, các việc và quy củ cần phải chú ý.

Cái gì, người nào có thể gây, người nào không thể gây, chuyện gì nên quản, chuyện gì không nên quản, nhìn thấy dạng người nào thì nên đi vòng qua, nhìn thấy chuyện gì nên rút đầu lại, vân...vân, rất nhiều nhiều thứ.

Đoạn đường này, Tiểu Báo Tử học được từ Từ Ung rất nhiều bí quyết khi muốn hành tẩu trên giang hồ.

Từ Ung là người từng trải, những thứ hắn dạy cho Tiểu Báo Tử đều là kinh nghiệm nhiều năm hắn hành tẩu trên giang hồ mà có được. Mỗi câu đều là tinh hoa trong tinh hoa, cho nên Tiểu Báo Tử nghe rất chăm chú, sợ bỏ sót chữ nào.

Vừa nói, nghe xong, thời điểm đang nghe chuyện hợp lại thành mạch, đột nhiên nghe thấy dưới lầu truyền tới âm thanh ồn ào, sau đó là tiếng bàn ghế ngã đổ, còn có tiếng kêu gào của chương quây và tiểu nhị, âm thanh nối nhau liên tiếp.

- Xem ra phía dưới có người nháo sự, gặp những chuyện như vậy, xem nào nhiệt là được rồi, không cần lo quản nhiều, bởi vì nếu không may dấy vào chuyện khó giải quyết thì khổ.

Từ Ung giơ chén rượu, nhìn Tiểu Báo Tử nói ra.

Lời còn chưa dứt, liền nghe một tiếng bành, hai đạo nhân ảnh từ trong cửa lớn khách sạn bay ra, ngã ở trên đường, lăn lộn dưới đất, hình như đã bị thương, giãy dụa cả buổi, nhưng không đứng dậy nổi, Tiểu Báo Tử nhìn cách ăn mặc của bọn họ, ngược lại có vài phần tương tự với Hắc Long Hội ở Thanh Dương thành.

- Những tên này đều là đệ tử trong các bang hội địa phương. Chính là hắc đạo ở tầng dưới chót trong giang hồ, hắn người đánh bọn họ bay ra chính là nhân sĩ giang hồ, cái này kêu là cường long áp địa đầu xà, những con rắn rít nhỏ này không có mắt, dấy vào người không nên dấy vào.

Từ Ung mỉm cười nói:

- Nhưng những người kia cũng hung ác chút ít, thoáng cái đã phế bỏ hai tên gia hỏa này, chỉ sợ chuyện này sẽ không xong đâu, nếu như người ra tay không nhanh chóng rời đi, như vậy, trong lát nữa sẽ có một tuồng kịch hay để xem.

Từ Ung lẳng lẳng nhìn tròng cảnh phía dưới. Từ những thứ trên hiện trường, Tiểu Báo Tử đã ngửi thấy mùi ngon, giống như đang xem kịch.

Quả nhiên, thời điểm hai người này đang giãy dựa trên mặt đất, đã có đồng đảng chạy đi báo tin từ lâu rồi.

Nhưng còn chưa trôi qua một phút, đã có một đám người chạy tới, hơn mười người ăn mặc quần áo giống như hai tên đang lăn lộn trên mặt đất, những người này cầm đao kiếm còn bóng chạy tới khách sạn Duyệt Lai.

Một người thân hình cao lớn, hai mắt tỏa sáng, huyết Thái Dương nhô lên, cả người cơ bắp cuộn cuộn, vừa nhìn đã biết là người luyện võ.

- Tu vi của tên này không tệ, không sai biệt lắm đã đạt tới Nhất phẩm đỉnh phong rồi, không đơn giản a!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

128. Chương 128: Lăn Đầu Ra Giang Hồ. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 128: Lăn đầu ra giang hồ. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Nhất phẩm đỉnh phong sao? Ta đã Nhị phẩm rồi!

Tiểu Báo Tử nói thầm một tiếng, con mắt lại nhìn sang sư phụ, nói:

- Sư phụ, phía dưới là thế nào?

- Phía dưới là người đang giúp nhau, tự giới thiệu!

Từ Ung nói:

- Loại này xung đột này chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, nếu như động thủ thì trừ khi bối cảnh của mấy tên kia không tệ, sau đó cúi đầu nhận lỗi, nếu không, sẽ có một phen tranh đấu xảy ra.

Quả nhiên, chỉ thấy cái có người đàn ông đi trong khách sạn ra, sớm đã đứng ở khu vực chướng quây đội.

- ôi, Hồ đường chủ, ngài đã đến, người xem chuyện này quá huyền ảo.

Hồ đường chủ lườm chướng quây khách sạn, không để ý tới hắn, mà đứng ở cửa khách sạn, liền ôm quyền nói:

- Thanh Long đường phân đường Bạch Vân trấn Hồ Nghiệp Bân hữu lễ, đám người phía dưới không hiểu chuyện, mong bằng hữu bên trong thứ lỗi, nếu có chỗ đắc tội, kính xin bằng hữu thứ lỗi!

- Đây gọi là tiên lễ hậu binh, làm cho người ta không nắm rõ chi tiết. Không ngại đem tư thái hạ thấp xuống, như vậy dù bên trong là ai, người cũng chiếm được địa vị chủ động, nếu như bên trong là cao nhân, thấy thái độ tốt, sẽ không làm khó người quá mức, nếu như bên trong là một thái độ, làm như vậy sẽ cho rằng người rộng lượng.

Từ Ung tiếp tục giải thích cho Tiểu Báo Tử.

- Nếu bên trong là một tên vương bát đản thì sao?

Tiểu Báo Tử đột nhiên hỏi.

- Ha ha...

Đối mặt với câu hỏi đột ngột của Tiểu Báo Tử, Từ Ung bật cười, nói:

- Nếu như bên trong là vương bát đản, vậy thì đầu võ!

Hai người đồng loạt cười lên.

- Hừ, tiểu tiểu Thanh Long đường mà dám khoe khoang trước mặt bốn tiểu thư.

Chỉ nghe một âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng từ trong khách sạn truyền ra.

- Còn không mau rút đi, nếu quấy rầy nhã hứng của bốn tiểu thư, ta sẽ không ngại biến Thanh Long đường thành rãnh chết đường đầu.

Lời này nói quá mức ác độc, làm cho sắc mặt Hồ Nghiệp Bản biến đổi, dù bên trong là ai đi nữa, nhưng ở trước mặt mọi người vũ nhục Thanh Long đường, hấn thân là Phân đường đường chủ, tuyệt đối không thể không quản.

- Cái này gọi là hồng nhan họa thủy, có khả năng tiểu cô nương phía dưới không tệ, cho nên mấy tên Thanh Long đường xui xẻo này mới đi trêu chọc người ta, mới bị cắt đứt chân, nhưng mà, hiện tại tiểu cô nương này nói thế, Hồ Nghiệp Bản sẽ không còn ý nghĩa hòa giải nữa, đây gọi là họa từ miệng mà ra!

Khách sạn lầu hai, Từ Ung nhàn nhã nói ra:

- Phía dưới, toàn bộ đều là vai phụ.

- Vị cô nương này khẩu khí thật là lớn, ngược lại Hồ Nghiệp Bản ta muốn lãnh giáo một chút, nhìn xem cô nương rốt cuộc cao minh đến mức nào.

- Tên Hồ Nghiệp Bản này đúng là người làm việc ổn trọng.

Nghe Hồ Nghiệp Bản nói thế, vẻ mặt Từ Ung hân thưởng, nói:

- Người trong giang hồ có thể đi khắp nơi, nhưng ngàn vạn lần đứng nên cho rằng mình là người đứng trên kẻ khác, trên đời này vĩnh viễn sẽ có người mạnh hơn người, cho nên, tư thái phải thấp xuống một chút, như thế mới có lợi, không có chỗ xấu!

- Đệ tử nhớ kỹ!

Tiểu Báo Tử nói ra.

Sau khi hai người đang nói chuyện, Hồ Nghiệp Bản đã tiến vào khách sạn, sau đó, dưới lầu truyền ra âm thanh âm âm rầm rầm.

Tiếng binh khí va chạm với nhau, có tiếng bàn bị lật, có tiếng người kinh hô giao hòa với tiếng nữ nhân nũng nịu, đúng là phi thường náo nhiệt.

Tiểu Báo Tử nghe thấy nên tâm tư ngửa ngáy muốn nhìn xem phía dưới rốt cuộc đã đánh thành bộ dáng gì, lại bị Từ Ung kéo lại.

- Loại chuyện này, ngồi nghe là được, hai người phía dưới cũng không phải là cao thủ gì, dù tận mắt thấy bọn họ giao thủ, cũng không có lợi ích gì cho người, ngay tại lúc này, không nên gây phiền toái, phải bảo trì bình tĩnh, an tâm chờ đợi, người cũng đã biết, trên giang hồ hàng năm có bao nhiêu người bỏ mạng vì tò mò hay không?

- Vâng!

Tiểu Báo Tử bất đắc dĩ, đành phải ngồi xuống, kiểm chế tâm thần, từ từ đợi kết quả.

Đột nhiên, nghe dưới lầu truyền tới tiếng thét chói tai vang lên, sau đó là tiếng cười to của Hồ Nghiệp Bản.

- Thì ra là một tiểu nha đầu nha, thế mà cũng dám ở trước mặt Thanh Long đường ta hung hăng càn quấy.

Nương theo tiếng cười đắc ý, chỉ thấy trên vai của Hồ Nghiệp Bân vắt theo một nữ tử mặc bạch y, sải bước từ trong khách sạn đi ra, thân thể của nữ tử kia cứng ngắt, vừa nhìn là biết bị điểm huyết, cho nên không thể động đậy.

- Đi, chúng ta trở về, hảo hảo biến tiểu nha đầu này thành đàn bà thôi.

- Xem ra ta đã xem trọng hần rồi.

Chứng kiến vẻ mặt vừa lòng đắc chí của Hồ Nghiệp Bân, Từ Ung nhú mày, nói:

- Tốt rồi, Tiểu Báo Tử, bây giờ nhìn người thôi.

- Đệ tử?

Đang xem náo nhiệt thì vẻ mặt Tiểu Báo Tử cứng lại, ngẩng đầu nhìn Từ Ung.

- Đệ tử làm gì ạ?

- Anh hùng cứu mỹ nhân a!

Từ Ung kéo miệng cười cười, nói:

- Tu vi của tên Hồ Nghiệp Bân kia bất quá chỉ đạt tới Nhất phẩm đỉnh phong, người đã là Nhị phẩm, cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân không nhiều lắm a!

Tiểu Báo Tử nháy mắt mấy cái, đã hiểu ý tứ của Từ Ung, cười hắc hắc, liền từ cửa sổ nhảy xuống, quát lớn:

- Tên khốn kia, giữa ban ngày ban mặt, dám cưỡng đoạt dân nữ, có biết tội hay chưa, còn không mau buông cô nương kia ra!

- Phốc!

Từ Ung vừa mới uống một ngụm rượu vào miệng đã nhun tât cả ra ngoài.

Hồ Nghiệp Bân cảm thấy hôm nay đúng là không may mà.

Hắn vốn là Đường chủ phân đường Thanh Long ở Bạch Vân trấn, thời gian trôi qua vốn rất tiêu dao.

Thanh Long đường tuy là bang hội ở tầng dưới chót của giang hồ, nhưng cũng khống chế được nhiều thôn trấn, mà Bạch Vân trấn này cũng nằm trong số đó, hơn nữa Thanh Long đường khống chế nơi này cũng kiếm được nhiều chỗ tốt.

Ngồi ở vị trí phân đường chủ, cái khác không nói, ăn ngon uống sướng là khẳng định, hơn nữa đây là hạch tâm khống chế của Thanh Long đường, không tồn tại các bang phái giang hồ khác cạnh tranh, thời gian trôi qua cũng rất nhàn nhã.

Buổi trưa hôm nay, vốn muốn tới Hạnh Hoa Lầu muốn uống vài chén hoa tửu, sau đó tìm mấy cô nương chơi đùa, không nghĩ tới, rượu còn chưa uống tận hứng, mấy thủ hạ đã vọt tới Hạnh Hoa Lầu, nói là có người nháo sự ở Hạnh Hoa Lầu, còn làm tổn thương vài huynh đệ Thanh Long đường.

Hắn thân là phân đường chủ, xảy ra chuyện như vậy, đương nhiên không thể không quản.

Kết quả là, cường chế tà hỏa trong lòng, cùng mấy tên thủ hạ đi tới khách sạn Duyệt Lai xem xét, dựa theo quy củ giang hồ dò xét nội tình của đối phương.

Ai ngờ đối phương là một thái điều không biết quy củ giang hồ, cái này cũng thôi, hiện nay, mấy tên thái điều biết hai ba chiêu trên giang hồ rất nhiều, thiếu năng cũng không ít, nhiều thêm năng cũng không nhiều.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

129. Chương 129: Mã Đại Tiểu Thư. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 129: Mã đại tiểu thư. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Thật không nghĩ đến, còn chưa nói hết vài câu, đối phương đã mở miệng nhục mạ, đây là địa bàn của Thanh Long đường mà dám mở miệng nhục mạ Thanh Long đường, thân là phân đường đường chủ, hần vốn có tâm tư dằn xếp ổn thỏa, nhưng lúc này không thể bỏ qua.

May mắn đối phương cũng không phải là thiết bản, dù trong tay có chút công phu, nhưng cũng chỉ là đồ gà mờ mà thôi, không qua mấy chiêu đã bị mình thu thập, điểm huyết nói, nhìn bộ dáng của nàng, đúng là rất xinh đẹp, xinh đẹp khả nhân, trong khoảng thời gian ngắn, liền động tiểu tâm tư, trực tiếp vác nàng lên vai, chuẩn bị mang đi, sau đó sẽ làm cái gì? Vậy phải xem tình huống cụ thể, nếu đối phương không có chỗ dựa lớn, hần cũng không cần để ý sẽ làm con rể tiện nghi của người khác.

Nhưng không ngờ, vừa mới chuẩn bị nhấc chân rồi đi, đã bị người ta gọi lại, người gọi hần là một con chim non!

Đúng là chim non, không nhìn tu vi, chỉ nhìn tuổi là biết rõ, là một gia hỏa mới ra giang hồ, mười hai mười ba tuổi, quần áo toàn thân ngay ngắn, hai đầu lông mày vẫn còn nét ngây thơ, nhưng lời nói đã làm hần tức giận.

Hình như là nhảy từ cửa sổ lầu hai xuống, ngẩng đầu nhìn lên, định tìm kiếm người trên lầu hai, không thấy được một bóng người, trong nội tâm không khỏi khẽ động.

- Người là một tiểu oa nhi, tuổi còn nhỏ, biết cái gì, tiểu nữ tử này dám nhục mạ Thanh Long đường, đương nhiên ta phải hỏi nàng cho rõ, người quản làm gì, trở về đi, miễn cho chọc phải phiền toái thì hối hận không kịp!

Tiểu Báo Tử trợn trắng mắt, giống như liếc nhìn một thằng ngốc, nói:

- Không có biện pháp, tính khí trời sinh của ta, không thích nhìn thấy nhất chính là đồ trộm cướp, mau mau đem vị cô nương kia buông, nếu không, ta sẽ không lưu tình đâu.

Tiểu Báo Tử ưỡn ngực, cố gắng làm ra một bộ dáng vô cùng khí thế.

Nhưng do tuổi còn nhỏ, nên khí thế này thật sự không được, ngược lại làm cho đám Thanh Long bang cười nhạo một hồi.

- Người là hảo tiểu tử, đúng là rượu mời không uống thích uống rượu phạt, còn muốn động thủ với đường chủ, ta sẽ giáo huấn ngươi một chút.

Tiểu Báo Tử thấy thằng này thò tay ra, cho nên cũng không khách khí với hần, thân hình khẽ động, bước chân lên một bước, nghênh đón, hai tay nắm lại, đánh ra một chiêu Hắc Hổ Đào Tâm, trực tiếp đánh vào vai trên của hần, đánh bay hần ra xa ba trượng, rơi xuống mặt đất, nằm trên mặt đất rên rỉ.

Lúc này, có một cái lệnh bài từ trên cửa sổ lầu hai rơi xuống, Hồ Nghiệp Bân đưa tay bắt lấy, trong tay trầm xuống, cúi đầu xem xét, không khỏi hít sâu một hơi, một tấm lệnh bài sắt lớn nhỏ bằng lòng bàn tay, toàn thân hiện lên màu đen, phía trên viết một chữ "ô" màu bạc.

Thanh Long bang dù là tiểu bang phái giang hồ, cho nên chút nhân lực vẫn phải có, từ chữ ô trên lệnh bài hần đã nhìn ra, hơn nữa màu chữ là màu bạc, cho nên biết rõ, đây là trưởng lão ô gia mới có.

Bạch Vân trấn này vẫn còn nằm trong phạm vi Vân Châu, cũng là nơi thế lực ô gia mạnh nhất, cho nên Thanh Long bang không dám dây vào, cho nên vừa nhìn thấy lệnh bài kia, sắc mặt của Hồ Nghiệp Bân đã

tái nhợt, trong nội tâm âm thầm cầu nguyện cho người ngồi trên kia không phải là trưởng lão có tính khí nóng nảy, nếu không, cái mạng nhỏ của mình đã xong rồi.

- Không biết, không biết là vị trưởng lão ô gia nào đại giá quang lâm Bạch Vân trấn, Thanh Long bang không tiếp đón từ xa, mong được thứ tội!

Hồ Nghiệp dùng hai tay dâng lệnh bài lên, cung kính nói với người trên lầu.

- Lão phu không muốn dây dưa với Thanh Long bang các người, nơi đây cũng không chào đón các người!

Từ Ung lộ đầu trên lầu hai ra, nói:

- Tiểu Báo Tử, đưa cô nương này lên, các người có thể đi!

- Dạ, dạ!

Nghe được Từ Ung cho phép bọn họ đi, Hồ Nghiệp Bản liên tục gật đầu, cung kính đem lệnh bài dâng lên tay Tiểu Báo Tử, mang theo một đám thủ hạ, chạy trốn nhanh như gió.

Tiểu Báo Tử đi đến bên người nàng kia, phát tay giải huyệt cho nàng, lúc này mới nhìn rõ dung nhan.

Là một tiểu cô nương rất đẹp, dù không được xưng là khuynh quốc khuynh thành, nhưng ở nơi như thế này, cũng được xem là mỹ nữ số một số hai. Bộ dáng mười bảy mười tám tuổi, vẻ mặt xảo quyết dễ thương.

Sau khi giải huyệt đạo, cảm kích nhìn Tiểu Báo Tử, thấy Tiểu Báo Tử trẻ tuổi như vậy, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ kinh dị, vừa rồi nàng bị điểm huyệt đạo, lại nằm sấp trên vai, cho nên không rõ bộ dáng người cứu nàng, bây giờ nhìn thấy là một tiểu hài tử mười một mười hai tuổi, không khỏi cảm thấy ngoài ý muốn.

- Tiểu đệ đệ, vừa rồi là người cứu ta sao?

Tiểu cô nương mới mở miệng, dùng những từ ngữ làm cho Tiểu Báo Tử ghen khuất muốn chết.

- Người mới là tiểu đệ đệ, cả nhà của người là tiểu đệ đệ!

Trong lòng Tiểu Báo Tử nguyên rủa, nói ra:

- Không phải, ta chỉ đánh đám người kia một trận, là sư phụ ta cứu người!

- A! Sư phụ người ở đâu?

Tiểu cô nương hiếu kỳ hỏi lại.

- Trên lầu, người đi theo ta đi lên!

Tiểu Báo Tử cũng không nhiều lời, nàng kia bắt đắc dĩ đành phải đi theo hần tiến vào khách sạn.

Đi đến lầu hai, Tiểu Báo Tử cảm lệnh bài trong tay trả lại cho Từ Ung, sau khi nữ tử nhìn thấy lệnh bài, trên mặt lộ ra thần sắc vui vẻ, nói:

- Chữ ô màu bạc a, người nhất định là trưởng lão ô gia a?

Từ Ung có chút ngoài ý muốn liếc nhìn nàng, gật đầu nói:

- Đúng vậy, ta là trưởng lão ô gia, cô nương có nhân lực không tệ!

- Đó là đương nhiên!

Nghe được tán dương nàng có nhân lực, tiểu cô nương rất là cao hứng nói:

- Nếu người là trưởng lão ô gia, chắc sẽ biết được đường nào đi Thiên Long Thần Sơn đúng không?

- Cái gì?

Từ Ung sững sờ một chút.

Thiên Long Thần Sơn?

Đương nhiên hần biết rõ, với tư cách là trưởng lão ô gia, hần đã từng đi qua một hai lần, nhưng vừa đi ra ngoài đã gặp một tiểu cô nương hỏi mình vấn đề này, cũng có chút cổ quái.

- Vận khí của lão phu không tệ, đã từng đi qua mấy lần!

Từ Ung nói:

- Cô nương hỏi chuyện này làm gì?

- Đúng là quá tốt, lão tiên bối, người dẫn ta đi Thiên Long Thần Sơn a, ta trả thù lao cho người!

Tiểu cô nương nghe được Từ Ung đi qua Thiên Long Thần Sơn, không khỏi đại hỉ, sờ loạn trên người một hồi, sờ cả buổi, chỉ lấy ra được mấy miếng vàng lá và vài nén bạc, ngẫm lại thấy không đúng, đối phương là trưởng lão ô gia, làm sao mà thiếu tiền, cho nên vội vàng thu hồi vàng lá và nén bạc, sau đó, nàng móc ở bên người ra một khóa trân châu đen vô cùng tinh khiết.

Khóa trân châu đen này lớn nhỏ như một viên Long nhãn, rất tròn nhu nhuận, màu đen như mực, dưới sự chiếu rọi của ánh mặt trời, phát ra màu sáng bóng yêu dị.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

130. Chương 130: Mã Đại Tiểu Thư. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 130: Mã đại tiểu thư. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Sau khi nhìn thấy viên trân châu đen này, Từ Ung cũng cả kinh, liếc nhìn tiểu cô nương này, nhin không được há to mồm.

- Thế nào, mang ta đi Thiên Long Thần Sơn, ta sẽ đem khóa Mặc Ngọc Trân Châu này làm thù lao tặng cho người!

- Tại sao người phải đi Thiên Long Thần Sơn?

Từ Ung hít một hơi, cố gắng khôi phục thần sắc trấn định, nói:

- Người phải biết rằng, Thiên Long Thần Sơn chính là tông môn của Thiên Long Đạo, người bình thường không thể đi lên, tuy ta là trưởng lão ô gia, nhưng không có sự cho phép của Thiên Long Đạo cũng không thể đi lên.

- Chuyện này không thành vấn đề, ta có thể đi lên Thiên Long Thần Sơn, cũng có thể mang các người đi lên Thiên Long Thần Sơn, nhưng ta không biết đường đi!

Tiểu cô nương xuất hiện nụ cười đắc ý.

- Còn chưa thỉnh giáo đại danh của cô nương!

- Ta họ Mã, a... Không, gọi là Lôi... Lôi Mã!

- Khục khục khục...

Tiểu Báo Tử đứng ở bên cạnh, liên tục ho khan, dù có lấy tên giả, nhưng cũng đừng có lấy tên quá giả, thử hỏi có cha mẹ nào đặt tên cho nữ nhi của mình là như vậy không?

- Lôi Mã Lôi Mã, tiểu nha đầu này không biết là con gái nhà ai a, chẳng lẽ nàng họ Lôi, cho nên mới gọi là Lôi Mã, chẳng lẽ nàng thích lôi và làm mã!

Tiểu Báo Tử sờ lên cằm, suy nghĩ dâm dăng.

- ách, chuyện này, Mã... A! Lôi cô nương, nếu người đã muốn đi Thiên Long Thần Sơn, cũng không cùng đường với thầy trò chúng ta, nhưng mà, trước khi đi, lão phu còn muốn tới Hoa Dương thành làm chút chuyện nhỏ, cho nên sẽ chậm trễ chút thời gian, không biết cô nương định thế nào?

Nói ra lời này, Tiểu Báo Tử nghe ra, đột nhiên cảm giác được cả người lạnh lẽo, từ những lời lẽ hai người vừa nói chuyện với nhau, Tiểu Báo Tử đã có thể khẳng định, thân phận của tiểu nha đầu này tuyệt đối không đơn giản, mà Từ Ung hình như đã nhìn ra thân phận của nàng, cho nên mới đồng ý đi Thiên Long Thần Sơn.

- Nhưng mà, thật sự muốn đi Thiên Long Thần Sơn sao? Bề ngoài thì nói mục đích của mình là đi Hoa Dương thành, chẳng lẽ sư phụ muốn lá mặt lá trái với tiểu cô nương này?

Trong nội tâm Tiểu Báo Tử nghi hoặc, cũng không lộ ra biểu lộ gì khác thường.

Quả nhiên sau khi uống trà và nói chuyện phiến, Từ Ung liền bảo Tiểu Báo Tử lấy ba gian phòng, nói với tiểu cô nương kia là mình đã đi suốt mấy ngày nay nên mệt mỏi, nàng cũng không cảm thấy có gì không đúng, liền gật đầu đồng ý.

Sau khi Từ Ung an bày tất cả, liền trở về gian phòng của mình, Tiểu Báo Tử cũng không biết hắn đang làm cái gì, lại nhìn nàng kia, cũng trở về gian phòng của mình, rơi vào đường cùng, Tiểu Báo Tử lắc đầu không hiểu, cũng trở về gian phòng của mình.

Nửa canh giờ sau, Từ Ung tiến vào phòng của hắn, đem một phong thư còn chưa ráo mực đưa cho hắn, dặn dò hắn đem thư tín giao cho ô gia thiết khí phò của Bạch Vân trấn, bảo bọn họ đưa tin này về cho ô gia tổng bộ, đưa tận tay gia chủ.

Đồng thời, Tiểu Báo Tử cũng biết được thân phận chân thật của tiểu cô nương này.

Nàng chính là nữ nhi của tổng đốc Vân Châu Mã Thiên Trường, chính là vị hôn thê của bạch y Kiếm Thánh Lục Thiếu Du, Mã Linh Lung!

- Tiểu đệ đệ, người xem cái gì đó!

- Tiểu đệ đệ, võ công của người cũng không tệ, có thể giúp ta đánh một người hay không?

- Tiểu đệ đệ, người có biết còn xa lắm không, chừng nào thì tới Hoa Dương thành?

- Tiểu đệ đệ, người bao nhiêu...

Tiểu Báo Tử ngồi trên lưng ngựa, mặt không biểu tình, nếu như có người nào nhìn kỹ, sẽ nhìn thấy rõ cơ mặt của hắn đang co rút rất rõ ràng.

Ngày hôm qua, sau khi gặp được Mã Linh Lung, Tiểu Báo Tử hoàn toàn lâm vào tình cảnh bị cô bé này công kích điên cuồng.

Đặc biệt là mỗi lần nàng gọi Tiểu Báo Tử, luôn luôn tăng thêm ba chữ “Tiểu đệ đệ” vào câu nói, đây chính là chuyện làm cho Tiểu Báo Tử phát điên!

- Ta đã nói với người, không nên gọi ta là tiểu đệ đệ.

- Khanh khách, vì sao chứ, người vốn chính là tiểu đệ đệ mà, mới mười một tuổi, tuy đáng người hơi lớn, nhưng vẫn là mười một tuổi, tỷ tỷ ta đã mười bảy tuổi, bảo người một tiếng tiểu đệ đệ thì có gì sai chứ?

Trên trán Tiểu Báo Tử xuất hiện hắc tuyến, hắn nhíu mày, Mã Linh Lung nói đúng vậy. Nhưng mà, vừa nghĩ tới hàm ý “Tiểu đệ đệ” ở kiếp trước, Tiểu Báo Tử liền có cảm giác xúc động muốn đập cho nàng một cước.

Đương nhiên, nếu như nữ nhân này thật sự gọi là Lôi Mã, hắn nói không chừng thực đi lên đập, đáng tiếc, nữ nhân này có một tên gọi khác là Mã Linh Lung, là nữ nhi của Mã tổng đốc, hắn không có lá gan lớn như vậy.

Kết quả là, hắn quay đầu đi, làm bộ dáng thập phần khinh thường không để ý, nhưng không ngờ, làm thế càng kích thích lòng háo thắng của Mã Linh Lung, kết quả là Tiểu Báo Tử lại lâm vào một biển nói nhảm mênh mông rộng lớn.

Từ Ung cỡi ngựa đi ở phía trước, nhưng những chuyện sau lưng không thể giấu được hẳn.

- Tên đệ tử này của ta, vận khí đúng là không tệ, mới đi ra khỏi Tần Lăng quận thành, đã gặp được Mã đại tiểu thư, đây là một mối quan hệ khó có được, dùng vị thân phận của vị Mã tiểu thư này, chỉ cần có quan hệ tốt với nàng, về sau, có nàng chiếu cố, tiền đồ Tiểu Báo Tử sẽ không hạn lượng.

Từ Ung cau mày trầm nghĩ.

- Cũng không biết ta đưa tin cho gia chủ là đúng hay không, nếu để cho nàng và Tiểu Báo Tử ở chung một thời gian ngắn. Không thể nói trước là nàng thực sự xem Tiểu Báo Tử là đệ đệ của mình a, chỉ tiếc, thân phận của nàng quá miễn cưỡng, không đưa nàng trở về sớm, vạn nhất ở bên cạnh ta xảy ra chuyện gì, đừng nói ta là trưởng lão ô gia, cho dù là gia chủ cũng không gánh nổi, mà tên Mã Thiên Trường, hẳn là một tên điên chân chính a!

Nghĩ đến Mã Thiên Trường, Từ Ung giống như nhớ lại chuyện không thoải mái, thỉnh linh run lên.

- Mẹ kiếp, có phải là ta chán sống rồi không, muốn đi tính toán thằng này, nên thành thật một chút là tốt nhất, tránh khỏi đến lúc đầu rơi xuống đất mà vẫn không biết có chuyện gì xảy ra.

Suy nghĩ một lúc, cả hai đầu vô mồm, đoạn đường này, cũng trôi qua nhẹ nhõm, vào lúc này, bỗng nhiên nghe sau lưng có tiếng vó ngựa truyền tới, từ xa đến gần.

Ba người vừa quay đầu lại, đã thấy đằng sau có hơn mười thiết kỵ đang chạy trong bụi mù, tiếng chân như sấm, thời điểm quay đầu lại thì còn cách xa vài dặm, nhưng chăm chú liếc nhìn khoảng cách của bọn họ và ba người đã chỉ còn một dặm, bóng người đã nhìn thấy rõ ràng.

- Mã Thái An, Kim Lang Ky, hồngбет!

Mã Linh Lung vừa nhìn đã nhận ra thân phận, vội vàng một thúc ngựa, thúc ngựa tiến lên, nhưng con ngựa còn chưa động đậy, mười thớt ngựa đằng sau đã vọt lên phía trước, đồng thời chấn đầu ngựa lại.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

131. Chương 131: Tiểu Đệ Đệ Và Đại Ca Ca.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 131: Tiểu đệ đệ và đại ca ca.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Đại tiểu thư, tổng đốc đại nhân mời tiểu thư hồi phủ!

Hơn mười thoát tuần mã hành động cùng lúc, chỉnh tề như nhất thể.

- Đúng là kỵ binh thiết huyết.

Ngồi trên lưng ngựa, đôi mắt Tiểu Báo Tử ngưng trọng.

Hơn mười người này, tán lấy mùi huyết tinh nồng đậm, nhưng màu huyết tinh sát phạt này đã hoàn toàn dung nhập vào trong người của bọn họ, làm cho bọn họ, giống như vì giết chóc mà sinh ra.

- Vân Châu Kim Lang Ky?

Thiết giáp màu đen, áo choàng màu vàng, thiết giáp ngực bụng, hoa văn đều là một đầu sói màu vàng, bọn họ chính là đại sát khí của tổng đốc Vân Châu Mã Thiên Trường, Vân Châu Kim Lang Ky.

- Trên người người này huyết tinh nồng đậm, sát ý lạnh thấu xương, tu vi chí ít là Tứ phẩm, mười mấy người đằng sau. Cho dù tu vi thấp nhất, cũng đạt tới Tam phẩm! Mẹ kiếp, cũng chỉ có mấy kỳ binh thôi, đã có thực lực như vậy, không biết thực lực phủ tổng đốc Vân Châu mạnh như thế nào?

Sau khi rõ thân phận của người tới, lại liên hệ tới thân phận của Mã Linh Lung, Tiểu Báo Tử đã hiểu rõ bọn họ tới đây làm cái gì, cho nên không hoảng sợ, lại nói, tin tức của Mã Linh Lung là do mình truyền ra ngoài a.

- Đáng chết, Mã Thái An, tại sao ngươi lại tới chỗ này?

Mã Linh Lung gọi, ngón tay run rẩy chỉ vào kỳ sĩ Mã Thái An.

- Đại tiểu thư, nơi này chính là Vân Châu, chỉ cần có gió thổi cỏ lay thì làm sau dấu diêm được tổng đốc đại nhân chứ, hôm qua người tranh chấp tại Bạch Vân trấn, lộ gương mặt, đương nhiên tổng đốc đại nhân phải biết tin tức chứ!

Tuy toàn thân đầu mùi máu tanh, nhưng Mã Thái An nói chuyện rất ôn hòa, kiên nhẫn giải thích với Mã Linh Lung, ánh mắt nhìn về phía Mã Linh Lung lộ ra một tia cứng chiều, nói:

- Tiểu thư, cùng ta trở về đi. Nếu ngài không quay về, ta sợ phu nhân sẽ lột da toàn bộ thân vệ như chúng ta mất.

- Mẫu thân của ta?

Mã Linh Lung giật mình một cái, dứt khoát lắc đầu nói ra:

- Không, ta tuyệt đối không trở về cùng các người, ta không muốn gả cho Lục Thiếu Du, ta muốn đi Thiên Long Thần Sơn tìm Hoa đại ca ca!

- Tiểu thư, ngài đừng làm chúng ta khó xử, tổng đốc đại nhân và phu nhân đã ra lệnh cho chúng ta phải mang được ngài trở về, chúng ta không dám vi phạm a!

- Ta biết rồi!

Mã Linh Lung liếc nhìn Mã Thái An, lại nhìn Từ Ung và Tiểu Báo Tử. Thấy hai người thờ ơ, khí định thần nhàn, trong nội tâm khẽ động, giống như đã hiểu ra, hung ác nói với Tiểu Báo Tử:

- Tiểu đệ đệ, có phải các người đã sớm biết thân phận của ta rồi không?

Tuy bộ dáng rất hung dữ, nhưng rất rõ ràng, một điểm khuất phục cũng không có, Tiểu Báo Tử trở mình trợn trắng mắt, không thèm quan tâm đến nàng, ngược lại Từ Ung mở miệng nói:

- Mã tiểu thư, từ khi người đem Mặc Ngọc Trân Châu cầm ra, ta đã đoán được thân phận của tiểu thư, cho nên mới phải nghĩ biện pháp đem tin tức truyền ra ngoài, không có quan hệ tới tiểu đồ.

- Không phải các người cũng đi Thiên Long Thần Sơn sao?

- Thật không có ý tứ, Mã tiểu thư, mục đích ban đầu của chúng ta không phải đi tới Thiên Long Thần Sơn.

Từ Ung cười hắc hắc nói ra, đùa nghịch tâm kế với một người thành thật, điều này đã làm cho Mã Linh Lung hận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể đập một cước vào mặt hắn, sau đó hung hăng chà đạp một lần.

- Vậy tại sao người phải gạt ta!

- Đương nhiên là muốn ổn định Mã tiểu thư, một thân của tổng đốc đã buộc vào an nguy của Vân Châu, lão phu thân là một phần tử của Vân Châu, cho nên phải phân ưu một phần với tổng đốc, nếu tiểu thư đã xảy ra chuyện gì, dù là với tổng đốc đại nhân, hay là đối với Vân Châu, đều bị đã kích nặng nề, cho nên, lão phu không thể mất mặt, lừa gạt tiểu thư một hồi, nếu tiểu thư có gì trách tội, cứ tính toán lên người lão phu là được!

- Hừ!

Mã Linh Lung hừ lạnh một tiếng, vừa muốn nói gì, đã thấy Mã Thái An ôm quyền nói.

- Từ trưởng lão nói quá lời. Lần này nhờ có tin tức của tứ trưởng lão, cho nên mới tìm được tiểu thư nhanh như vậy, tổng đốc cảm kích còn không kịp, làm sao có thể để cho tiểu thư trách cứ tứ trưởng lão được, tổng đốc nhờ tài hạ chuyển cáo cho tứ trưởng lão, chuyện ở Lâm Thanh quận, cứ dựa theo ý của gia chủ các vị mà xử lý, xin chuyển cáo lại cho quý gia chủ!

- Vậy thì đa tạ tổng đốc đại nhân rồi!

Từ Ung nghe xong rất vui mừng, cảm ơn không dứt.

Ta chỉ bắt đào quân, báo lại tin tức, vừa có tiếng mà vừa được thưởng, vì sao không làm chứ?

Hiện tại, Từ Ung đã biết mình đã làm quyết định chính xác mà cảm thấy may mắn.

- Hừ, thì ra ta chính là món hàng cho các người giao dịch!

Nghe được hai người đối thoại, Mã Linh Lung bất mãn càng lớn, âm dương quái khí nói ra.

Mặt gia Từ Ung đỏ lên, nói không ra lời, tuy chuyện này là muốn tốt cho Mã Linh Lung, nhưng lại lừa gạt một tiểu hài nữ, đúng là làm mặt mo của hắn đỏ lên.

- Tiểu đệ đệ, người tới đây, tỷ tỷ có một việc muốn nhờ người.

Cũng may Mã Linh Lung tính tình sáng khoái, sau khi hết bức tức, hình như đã hiểu rõ tình cảnh hiện giờ, không cách nào vẫn hồi, cũng không liếc nhìn Từ Ung, ngược lại nở nụ cười cổ quái nhìn Tiểu Báo Tử.

Tiểu Báo Tử vô ý thức co rụt đầu lại, nói:

- Ta chỉ là tiểu hài tử mà thôi, nếu người có chuyện gì muốn làm, không bằng nhờ mấy vị kỳ sĩ đại nhân đi, võ nghệ của bọn họ cao cường, thần thông quảng đại, mạnh mẽ hơn tiểu hài tử như ta rất nhiều.

- Chuyện này không có liên quan tới việc võ nghệ cao thấp, hơn nữa bọn họ đều là Kim Lang vệ, là người của phụ thân ta, không thể tùy tiện rời khỏi Vân Châu được.

- Rồi Vân Châu sao?

Bỗng nhiên Tiểu Báo Tử nghĩ đến chuyện lần này của Mã đại tiểu thư, đáy lòng hiện ra một dự cảm không tốt, nói:

- Lần này ta và sư phụ chỉ tới Hoa Dương thành thôi, sẽ không đi Thiên Long Thần Sơn đâu.

- Không có vấn đề gì, ta cũng không bảo các người lập tức đi ngay, ta còn phải đợi thêm hai năm nữa mới kết hôn cơ mà!

Thấy vị Mã đại tiểu thư này móc từ trong ngực ra một khối ngọc còn nóng ra, nhét vào trong tay Tiểu Báo Tử.

- Chỉ cần người vào một tháng trước kia ta kết hôn mang khối ngọc này đi Thiên Long Thần Sơn tìm Lôi Hư đại ca ca, nói cho hắn biết, ta không muốn lấy Lục Thiếu Du, có ngọc bội kia, người có thể tự do ra vào Thiên Long Thần Sơn!

- á?

Tiểu Báo Tử còn chưa có ý thức được, nhưng bàn tay của Từ Ung đang nắm dây cương run lên mãnh liệt, trên mặt hiện ra một tia sầu khổ.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

132. Chương 132: Trữ Châu Văn Gia. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 132: Trữ Châu Văn gia. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Từ Ung nhận ra thân phận của Mã Linh Lung, vốn định mượn cơ hội này lấy lòng tổng đốc đại nhân, làm cho phủ tổng đốc thiếu hẳn một nhân tình, mà sự thật chứng minh, hắn đã cực đúng, Mã Thái An đã mang lợi ích đến cho hắn và ô gia, Tiểu Báo Tử không rõ ràng lắm, nhưng hắn rất rõ, nhưng nếu lợi ích này có quan hệ tới Mã gia với Lục Thiệu Du và thiên hạ đại thế, lợi ích như vậy không có cũng được.

Nhưng bây giờ, Mã Linh Lung đã nói ra khỏi miệng, hơn nữa bọn họ cũng nghe được, chuyện này đúng là khó nói.

Từ Ung là người từng trải, cũng không ngờ rằng Mã Linh Lung lại đem việc này nhờ Tiểu Báo Tử, hắn cũng tuyệt đối không ngờ được, Mã Linh Lung này và một thủ tọa của Thiên Long Đạo là Lôi Hư có quan hệ với nhau.

Lại liên tưởng đến lúc Lục Thiệu Du tới cầu thân, Vương Xà đã trực tiếp đứng ngăn ở cửa thành, đột nhiên hắn cảm thấy rất đau đầu, phi thường đau đầu.

Tuy hắn là trưởng lão ô gia, nhưng chuyện như thế, liên quan đến những người này, không một ai là người mà hắn có thể dây vào, mà hắn cũng không muốn dây.

Nhưng mà, chuyện này, bọn họ lại không làm gì được.

- Ai!

Đang lúc buồn rầu, người khởi xướng là Mã Linh Lung đã cười khanh khách một tiếng, xoay người lại rời đi.

- Mã tướng quân, chuyện này...

Từ Ung khó xử nhìn Mã Thái An, trong mắt hiện ra một tia cầu giúp đỡ.

- Cái gì?

Mã Thái An dùng bộ dáng tươi cười, lại không nói tiếp, chỉ xoay người nhìn bóng lưng tuyệt trần của Mã Linh Lung rời đi, quát lớn:

- Tiểu thư đã trở về, các người là lũ ngu ngốc, còn không mau đi bảo hộ tiểu thư, không được để cho nàng chịu chút ủy khuất nào.

Lời còn chưa dứt, hơn mười thiết kỵ sau lưng đã nhanh như sấm đuổi theo Mã Linh Lung, trong nháy mắt, trên quan đạo rộng rãi, chỉ còn lại thầy trò Từ Ung và Mã Thái An ba người.

- Tứ trưởng lão, chuyện hôm nay đa tạ người nhiều, tại hạ cáo từ, vừa rồi chúng ta không nghe thấy gì cả, ha ha ha ha ha...

- Người...

Từ Ung giơ tay lên, còn muốn nói cái gì đó, Mã Thái An đã rời đi.

Chán nản buông nâng tay phải lên, Từ Ung nhìn qua Tiểu Báo Tử cười khổ một tiếng, nói:

- Đồ nhi a, lúc này, chúng ta đã dính vào phiền toái không đâu rồi.

Tiểu Báo Tử nhú mày, trong lòng cũng cảm thán là mình không may, chỉ một câu nhờ vả của Mã Linh Lung, đã làm cho hai thầy trò của bọn họ đang cảm thấy đang chiếm tiện nghi bị một dính một chậu nước đục, dây vào đại phiền toái.

Đúng là con sâu vừa ăn nửa chiếc lá, liền muốn ói, nhưng lại không phun ra được.

Sắc mặt hai người rất khó coi, doanh trại quân đội Vân Châu có quan hệ thông gia với Minh Nghĩa Kinh Viện, cả thiên hạ đều nhìn thấy, hơn nữa nghe nói sau lưng của nó còn dính dáng tới triều đình, cho nên. Tuy nhiên lúc này Lục Thiệu Du cầu thân gặp trở ngại, nhưng Mã Thiên Trường vẫn đáp ứng hôn sự này.

Loại chuyện này một khi đã định ra, Mã Linh Lung không còn đường phản đối, những chuyện này nàng không có quyền lợi cự tuyệt.

Vương Xà náo một hồi, nhưng không phải hấn náo vì Mã Linh Lung, mà là vì Thiên Long Đạo, muốn cho thấy lập trường của Thiên Long Đạo, người trong thiên hạ đều cho rằng như vậy, nhưng không ai nghĩ tới Mã Linh Lung lại có quan hệ với Thiên Long Đạo, từ việc này nhìn ra, phủ tổng đốc và Thiên Long Đạo, bản thân đã có quan hệ không cạn.

Nhưng hôm nay, Mã Linh Lung ở trước mặt nói một câu, đã làm mọi chuyện phức tạp lên.

Mã Linh Lung cũng không phải là một tiểu thư bình thường trong phủ tổng đốc, ít nhất không phải không như người khác nhận định, trừ thân phận tiểu thư phủ tổng đốc, cái gì cũng không phải.

Nàng có quan hệ cổ quái với Thiên Long Đạo, bằng không, nàng sẽ không cần đi cùng thầy trò Từ Ung đến Thiên Long Thần Sơn cầu hòa, đi nửa đường thì bị chặn, đành phải nhờ Tiểu Báo Tử nhấn lại với Lôi Hư ở Thiên Long Đạo giúp, đưa cho Tiểu Báo Tử ngọc bội có thể tự do xuất nhập Thiên Long Thần Sơn.

Lôi Hư đại ca ca!

Xưng hô này thân mật cỡ nào, mập mờ cỡ nào a!

Nếu so sánh “Chu Báo tiểu đệ đệ”, năm chữ nào đã kém hơn rất nhiều.

Lôi Hư là ai?

Chính là một trong tam đại thủ tọa của Thiên Long Đạo, địa vị tương đương với Vương Xà. Nhưng trong mắt của người trong võ lâm, trọng lượng của hấn còn nặng hơn Vương Xà rất nhiều.

Vương Xà chỉ là thủ tọa Thiên Long Đạo. Mà hấn không chỉ là thủ tọa Thiên Long Đạo, hấn còn là con trai trưởng của tộc trưởng Lôi gia trong tam đại gia tộc của Thiên Long Đạo, thiên phú huyết mạch thần thông, cũng chính là nhân tuyển cho chức vị môn chủ Thiên Long Đạo đời kế tiếp.

Nhân vật như vậy, bọn họ tuyệt đối đặc tội không nổi.

Nhưng nghĩ đến danh xưng.

Dù và Từ Ung hay là Tiểu Báo Tử, cũng nhận không được run lên một cái, toàn thân xuất hiện mồ hôi lạnh.

Lúc này hai người đã nghĩ đến tính nghiêm trọng của chuyện này.

Đi báo tin sao?

Vạn nhất tên Lôi Hư có gian tình với Mã Linh Lung, thời điểm Lục Thiệu Du kết hôn thì ra tay phá đám, tụ tập Vương Xà, đánh Lục Thiệu Du một trận, đùa giỡn một trận thật náo nhiệt.

Minh Nghĩa Kinh Viện cũng tốt, Lục Thiệu Du cũng được, thậm chí triều đình, kể cả những chuyện khác cũng không sao, nhưng hai thầy trò của hấn phải đem tin tức này nhấn với Lôi Hư, chẳng khác nào là quả hồng mềm ai niết cũng được hay sao?

Không dễ đâu!

Cửa Lôi Hư khó qua quá!

Mã Linh Lung gả cho Lục Thiệu Du, quan hệ thông gia thành công, nhìn thì tất cả đều vui vẻ, nhưng Mã Linh Lung không vui a, phóng ra tiếng gió nha. Năm đó ta bảo các người nhấn lại cho Lôi Hư, làm hại ta gả cho Lục Thiệu Du chứ không phải Lôi Hư đại ca ca, đại ca ca, vì hấn, cũng vì ta, nhất định sẽ đòi lại công đạo!

Lúc đó hai người sẽ biến thành vật trút giận cho Lôi Hư, hai người bọn họ sẽ không may a.

- Sư phụ a! Ngài là người từng trải, sao việc hành hiệp trượng nghĩa trên giang hồ lại khó khăn như thế?

- Đây không phải vấn đề hành hiệp trượng nghĩa, cũng không phải vấn đề hành tẩu giang hồ, cái này gọi là gánh vác, nhưng chúng ta không thể nào gác nổi.

Mặt Từ Ung không biểu tình, nói ra.

- Thế phải làm sao bây giờ?

- Làm sao bây giờ, không có cách nào?

Từ Ung bắt đầu dĩ nói, thúc giục dưới thân ngựa,

- Đi thôi, phía trước là Hoa Dương thành, qua khỏi Hoa Dương thành, đến Trữ Châu thành cũng chỉ hơn trăm dặm mà thôi, chuyện này, cho ta suy nghĩ. Dù sao vẫn còn thời gian là hai năm mà.

- Vâng!

Tiểu Báo Tử trả lời.

- Giang hồ a, đúng là cao thâm mạt trắc, nhưng mới vừa đi qua đường mạch nha, dính vào thì cũng dính rồi, cho nên phải gánh vác một chút a.

Một đường không nói chuyện, trong lòng hai người đều có ngổn ngang, biểu lộ có chút nặng nề.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

133. Chương 133: Trữ Châu Văn Gia. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 133: Trữ Châu Văn gia. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Tại Hoa Dương thành nghỉ ngơi một đêm, hai người đi thẳng đến Trữ Châu.

Trữ Châu thành là đại thành thứ hai ở Mặt Dương quận, tuy không so được với Tần Lăng quận thành, nhưng cũng rất có khí tượng, có phong cách rất khác.

Địa lý của nó hết sức kỳ lạ, nó nằm trong một dãy núi bốn năm dặm, nơi này trước đây chỉ là một sơn thôn nhỏ, chỉ ven ven có một con đường hẹp đi thông qua, sau này Đại Tấn khai quốc, ngoài ý muốn, nơi này lại là đường tắt để đi thông từ Vân Châu và cảnh nội Đại Tấn, cho nên mới xây thành trì. Từ đó khai thác con đường nhỏ này, từ từ hình thành Trữ Châu thành như hiện giờ bởi vì địa lý rất độc đáo, cho nên khí hậu ở đây cũng rất đặc biệt, còn thừa thải một loại gọi là Hương Thụ Thôn Mộc, đây là một loại cây quý, vỏ cây bên ngoài tỏa ra mùi hương kỳ diệu, có hiệu quả an thần tĩnh khí, nghiền nát thành phấn, có thể chế tác thành một loại hương liệu tiêu thụ khắp thiên hạ, cũng chính là sản nghiệp chủ yếu của Trữ Châu thành, cho nên, tại Trữ Châu đều có trồng rất nhiều cây này.

Ở hai bên quan đạo của Trữ Châu thành, là từng hàng Thôn Mộc trồng ngay ngắn, giống như Tiểu Báo Tử nhìn thấy hai hàng cây bên đường ở kiếp trước, xa xa đã có thể ngửi thấy mùi thơm từ trên cây tỏa ra, thấy trò hai người ngồi trên lưng ngựa, ngửi mùi hương, dần dần, nhưng phiền não trong lòng cũng dần tiêu tán.

- Trữ Châu thành này đúng là không tệ, còn có những cây Thôn Mộc này, cũng không biết những nơi khác có thể trồng hay không a.

- Tiểu người đừng có hy vọng, Thôn Mộc chính là đặc sản của Trữ Châu thành, thời điểm Đại Tấn khai quốc, khai quốc thái tổ đã từng thử tìm cách đem trồng ở những nơi khác, nhưng đều không thành công,

trong mấy trăm năm qua. Cũng có không ít người làm thử, nhưng không có ngoại lệ, đều thất bại mà chấm dứt, cho nên, về sau mọi người cũng dần dần quên tâm tư này đi.

Từ Ung biết rõ tâm tư của đệ tử mình, mỉm cười nói:

- Cho nên, người cũng đừng có trông cậy vào.
- Đệ tử cũng không lớn có trông cậy vào!

Tiểu Báo Tử nói ra.

- Chỉ là trong nội tâm chợt nghĩ mà thôi. Sư phụ, phía trước chính Trữ Châu thành a.
- Đúng vậy.

Từ Ung nhìn qua thành trì ở xa xa trước mặt, trên mặt xuất hiện nụ cười, nói:

- Cũng sắp đến, Văn sư thúc của người đã đến cửa thành rồi.

Văn sư thúc, chính là mục tiêu bái phỏng của bọn họ, Văn Hoa Dương.

Văn Hoa Dương này là cao thủ Tứ phẩm, xuất thân Trữ Châu thành Văn gia, Văn gia này trong võ lâm cũng không nổi tiếng gì, chỉ là một tiểu gia tộc, nhưng ở trong cái Trữ Châu thành này, chính là quái vật khổng lồ. Chính là trong tam đại gia tộc ở đây, khổng chế sinh ý diêm thiết cả Văn Châu, có quan hệ hợp tác rất tốt với ô gia.

Văn Hoa Dương là tộc trưởng thế hệ này của Văn gia, lúc tuổi còn trẻ đã quen biết với Từ Ung, cùng xông pha giang hồ với nhau, quan hệ rất mật thiết.

Hai người không cần đóng phí tiền vào Trữ Châu thành. Xuyên qua mấy con phố, liền dừng lại trước một phủ đệ hoa lệ cao lớn, có người gác cổng chạy vào thông báo.

- Từ một đầu, rốt cuộc người đã đến rồi, ta còn tưởng rằng người sẽ muộn mấy ngày đấy.

Người gác cổng đi vào không lâu sau. Liền nghe được tiếng cười hào sảng từ bên trong truyền ra, sau đó, cửa phủ mở rộng ra, một lão giả năm mươi tuổi tiến và nghênh đón hai người.

- Đây chính là đệ tử người mới thu sao, nhìn không tệ a.

Văn Hoa Dương tính tình hào sảng, thấy Từ Ung mang Tiểu Báo Tử tới, sau khi sưng sốt, liền cười ha hả, nói:

- Tuổi còn trẻ, khỏe mạnh như vậy, xem ra, người đã có truyền nhân rồi!
- Tuổi hán còn nhỏ, sau này hành tẩu giang hồ, còn cần người chiếu cố nhiều hơn a.

Từ Ung cười nói, sau đó bảo Tiểu Báo Tử bái kiến sư thúc.

- Nói gì vậy, đồ đệ của người, chẳng phải cũng giống như đồ đệ của ta sao. Còn khách khí làm gì!

Văn Hoa Dương dùng một tay nâng Tiểu Báo Tử dậy, thân mật nói:

- Người gọi là Chu Báo? Tên rất uy mãnh, lần đầu gặp mặt, lão thúc cũng không có cái gì tặng người, chỉ có thứ này là không tệ, coi như lễ gặp mặt của lão thúc.

Khi đang nói chuyện, liền lấy một cái ngọc chỉ tới sầm trên tay trái xuống, đưa cho Tiểu Báo Tử.

- Cái này quá quý giá!

Tiểu Báo Tử bị dọa kêu lên một tiếng, tuy hán không hiểu nhiều lắm, nhưng từ chất liệu tinh tế mượt mà như mỡ dê của chiếc nhẫn, mà Văn Hoa Dương một mực đeo nó ở ngón cái, vừa nhìn đã biết không phải phẩm phẩm, chỉ sợ không mấy ngàn lượng bạc thì không mua nổi, vừa gặp mặt, đã tặng cho mình, cuối cùng là Văn Hoa Dương tài đại khí thô, hay mặt mũi của Từ Ung quá lớn, hán muốn nhận, nhưng lại sợ không dám thu, chối từ vài lần không có kết quả, đành đem ánh mắt nhìn về phía Từ Ung.

- Dù sao lão thúc của người đã mở miệng, người cứ thu đi.

Từ Ung mỉm cười nói:

- Đúng vậy, không cần khách khí!

Tiểu Báo Tử lúc này mới dám nhận lấy, cũng không dám lập tức mang trong tay, mà cẩn thận cất nó vào trong ngực.

- Người là một đầu mà dạy dỗ đệ tử cũng là một đầu, không kém hơn người năm đó nha!

Nhìn phản ứng của Tiểu Báo Tử, Văn Hoa Dương nói với Từ Ung.

- ít nói nhảm. Đi vào trước đi, người muốn chúng ta đứng ở chỗ này nói chuyện sao?

Từ Ung nói ra.

- Đây là cháu trai lớn của ta, Văn Bưu, gọi sư thúc đi.

- Sư thúc!

- Đây chính là cháu thứ hai của ta, Văn Thanh, Văn Thanh, gọi sư thúc.

- Sư thúc!

- Đây chính là cháu thứ ba của ta!

....

Gia đình đại thế gia đúng là đại thế gia, cái ót của Tiểu Báo Tử đổ mồ hôi lạnh, một đám bé trai, dưới tiếng thét của Văn Hoa Dương, quy củ đi tới trước mặt Tiểu Báo Tử kêu sư thúc.

Nhắc tới, người ở thế giới này kết hôn cũng sớm, Văn Hoa Dương mười lăm tuổi là thành thân, mười sáu tuổi liền có nhi tử, con của hắn vào mười sáu tuổi cũng có nhi tử, hiện tại hắn đã sáu mươi, liền tăng tôn tử đều có.

Cho nên, Tiểu Báo Tử còn nhỏ nhưng đã lên hàng sư thúc.

May mắn, hắn là sư thúc cũng không giống như Văn Hoa Dương vừa rồi, vừa gặp mặt đám sư đệ đệ đã cho lễ gặp mặt, bằng không thì, hiện tại trên thân thể của hắn không còn một miếng đồ lót.

Sau khi hàn huyên giới thiệu một hồi, kế tiếp là một hồi rượu thịt.

Tiểu Báo Tử tuy còn trẻ tuổi, cho nên Từ Ung không cho hắn uống rượu, tuy nhiên, nhưng hắn dù nhỏ tuổi, nhưng bồi phận lại không nhỏ, là tiểu sư thúc, tiểu sư tổ rất cảm thấy hứng thú, cho nên, rượu qua ba tuần, đồ ăn ngũ vị liền anh dũng hi sinh, cuối cùng phải quay về phòng.

Ngược lại là hai lão già kia, uống rượu nhiều như vậy, trừ mặt mày hồng hào ra, không còn chỗ nào khác thường cả.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

134. Chương 134: Ngoại Đan Khó Cầu. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 134: Ngoại Đan khó cầu. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Sau khi Tiểu Báo Tử về phòng liền được sắp xếp giường ngủ, sau đó thị nữ tiến lên. Cởi thắt lưng của hắn, còn dùng nước nóng lau người, thời điểm này hắn đang nằm chết dí trên giường, đã là toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái.

- Hô, cuối cùng cũng xong!

Đợi đến lúc đám thị nữ hầu hạ rời khỏi và đóng cửa chùng vài phút, Tiểu Báo Tử nằm trên giường rớt cuộc cũng thờ dài một hơi, hắn từ trên giường ngồi dậy. Dùng một loại ánh mắt cổ quái liếc nhìn, nói:

- Mẹ kiếp, thật sự là mất mặt a, vừa rồi thiếu chút nữa đám tiểu nha đầu đó cởi cả quần lót, lần này chịu thiệt thòi rồi. Nếu không, lần này mất mặt còn lớn hơn, nhưng mà, loại chuyện này không thể làm khác được. Bằng không thì, không thể nói trước có thể biến thành trò cười.

Thì ra vừa rồi Tiểu Báo Tử uống không ít, nhưng cũng không có sai a.

Hắn cũng nhìn ra, Từ Ung lúc đến Trữ Châu thành, cũng không phải tìm bằng hữu đơn giản như vậy. Khẳng định là có mục đích khác, tuy mình là đệ tử của hắn, nhưng chuyện như vậy, Từ Ung không cho hắn tham gia, cho nên hắn chỉ có thể giả bộ hồ đồ, không chỉ là giả bộ hồ đồ, còn phải giả say.

Nhưng hắn không ngờ, Văn gia lại phục vụ như vậy, lại cho mấy tiểu cô nương xinh đẹp đến giúp hắn thay quần áo. Còn lau người, nếu như không phải hắn kịp thời tưởng tượng chuyện khác, ngược lại sẽ biến thành trò cười.

- Tính toán, lần sau ít uống một chút, cũng không biết sư phụ sẽ ở chỗ này bao lâu đây. Nếu mỗi ngày đều như vậy, ta có thể hưởng thụ không?

Đêm dài đằng đẵng, vô tâm một giấc ngủ.

Lúc này đây, hắn đã vận dụng Cửu Long Thần Hỏa Công đem mùi rượu trong cơ thể bức ra hơn phân nửa, cho nên nhanh chóng thanh tỉnh, trong phòng cũng vì chuyện này mà tràn ngập mùi rượu, rất không thoải mái.

Đi xuống giường, đẩy cửa sổ ra, ánh trăng như mặt nước chiếu vào phòng, làn gió đặc biệt của Trữ Châu thành thổi vào, chỉ trong một lát, đã xua tan mùi rượu trong phòng.

Nhàn rồi nhàm chán. Hắn muốn ra ngoài luyện quyền, nhưng nghĩ lại vẫn thôi, dù sao đây là nhà người ta, không thể so với tiểu viện nhà mình, sao mà luyện được.

- Tính toán, ta vẫn nên luyện tập Cửu Long Thần Hỏa Công một lát, từ khi tu vi của ta tiến vào Nhị phẩm, đoàn hắc hỏa cổ quái đã có biến hóa đôi chút.

Nghĩ tới đây, hắn khoanh chân ngồi xuống, đem tâm thần chìm vào đan điền.

Màu đen hỏa diễm, lẳng lặng lơ lửng phía trên đan điền.

So với lúc ở tại Mãng Thương Sơn, đoàn hỏa diễm này không có biến hóa gì.

Cũng chỉ có Tiểu Báo Tử biết rõ, đoàn hỏa diễm này, đã mạnh hơn hai năm trước một chút.

Sở dĩ có cảm giác như vậy, bởi vì hắn biết rõ, tại sao đoàn hắc viêm này lại lớn mạnh.

Là vì, nó vẫn một mực hấp thu tinh hoa nội khí Cửu Long Thần Hỏa.

Hai năm nay Tiểu Báo Tử vì tu luyện Nguyệt Ma Họa Bì Quyền pháp, cường độ thân thể tăng lên trong phạm vi lớn, nhưng tu luyện nội khí Cửu Long Thần Hỏa lại không theo kịp cường độ thân thể của hắn.

Đối với người khác đây là một chuyện không thể nào.

Bởi vì cường độ thân thể rất khó tăng lên, tu luyện nội khí thì dễ hơn rất nhiều, vừa nhìn đã biết cái nào mau hơn.

Sở dĩ xuất hiện tình huống như vậy, cũng là vì đoàn hỏa diễm trong đan điền đang hút nội khí của hắn.

Hỏa diễm này giống như một người đang tu luyện vậy, hấp thu linh khí của thiên địa, Thu nạp chuyển hóa, nhưng nó chỉ cần chuyển hóa nội khí của người khác mà thôi.

Tiểu Báo Tử thu nạp là thiên địa linh khí, đem thiên địa linh khí chuyển hóa làm nội khí của mình, mà hắc hỏa này lại hấp thu nội khí của hắc, đem nội khí của Tiểu Báo Tử chuyển hóa cho mình dùng.

Thời điểm tu vi còn là Nhất phẩm thì khá tốt, đoàn hắc hỏa kia chỉ thôn phệ tinh hoa nội khí của Cửu Long Thần Hỏa, hơn nữa chuyển hóa cho bản thân. Nhưng bởi vì phẩm chất của hắc hỏa càng ngày càng đề cao, cho nên, nội khí Cửu Long Thần Hỏa Nhất phẩm không còn đủ cho nó dùng, nó chỉ đợi Tiểu Báo Tử tu luyện xong, hấp thu tinh hoa trong nội khí hắc tu luyện được, sau đó chuyển hóa cho mình.

Nhưng mà, từ khi tu vi của Tiểu Báo Tử tiến lên Nhị phẩm, tình huống đã không còn giống như vậy.

Tu vi của Tiểu Báo Tử tiến vào Nhị phẩm, nội khí Cửu Long Thần Hỏa cũng biến hóa về chất, chính vì loại biến hóa này, cho nên đã cải biến thể chất của hắc, nhưng cũng vì loại biến hóa này, cho nên mỗi lần tu luyện, hắc chiết suất tinh hoa nội khí, đem tất cả tiến vào đan điền, thì đoàn hỏa diễm chết tiệt kia đã tiến vào, cắn nuốt sạch sẽ nội khí hắc vừa đưa vào đan điền.

Mà cho dù là như thế, nội khí của Tiểu Báo Tử bị đoàn hắc hỏa này thôn phệ, nhưng thể tích của hắc hỏa lại không tăng lên, nó giống như một cái hố đen vô cùng vô tận không thể lấp đầy.

Ngay từ đầu, hắc còn khủng hoảng, bởi vì sau khi nội khí của hắc bị cắn nuốt sạch sẽ. Trong cơ thể hắc trống rỗng, không còn bóng dáng của tia nội khí nào.

Toàn thân như bị hư thoát, trừ việc bản thân hắc cường tráng hơn người bình thường ra, hắc giống như một người bình thường.

Khá tốt là tình huống này không tiếp tục bao lâu. Nội khí bị hắc hỏa cắn nuốt được nó phun ra, trở về đan điền.

Từ từ Tiểu Báo Tử cũng hiểu ảo diệu trong đó.

Bị một lần, nội khí của hắc bị cắn nuốt, lại bị phun ra giống như quá trình thổ nạp lúc tu luyện. Sau khi nội khí trở về thì nó đã tinh thuần hơn lúc trước, nhưng số lượng nội khí lại bị mất đi một phần tư, mà đồng thời, hắc cũng có thể cảm giác được, hắc hỏa phía trên đan điền đã ngưng thực hơn so với trước kia một chút.

Về phần ngưng thực bao nhiêu, hắc không biết, bởi vì đây chỉ là một loại cảm giác.

Một cảm giác thập phần kỳ diệu.

Mà theo thời gian trôi qua, chuyện này càng ngày càng trở nên kỳ diệu, số lượng nội khí hắc hỏa phun ra nuốt vào càng ngày càng nhiều, quan hệ giữa nó và nội khí của Tiểu Báo Tử rất chặt chẽ. Tiểu Báo Tử tin tưởng, sau này sẽ có xu hướng dung hợp với nhau.

Tiểu Báo Tử tin tưởng, sau khi tu vi của hắc đạt tới Tam phẩm, nói không chừng, hắc hỏa này sẽ dung hợp làm một thể với nội khí của mình, trở thành một bộ phận của nội khí.

Đến lúc đó, sẽ là tình cảnh gì, Tiểu Báo Tử không biết được.

Nhưng hắc biết rõ, tình huống bây giờ là như thế nào.

Tình huống bây giờ, đối với hắc chỉ có lợi, không có chỗ hại nào.

Hắc hỏa này thôn phệ nội khí của hắc mà phát triển, đồng thời sẽ trợ giúp nội khí Cửu Long Thần Hỏa của hắc càng thêm tinh thuần. Cho nên, tuy hắc tu luyện Cửu Long Thần Hỏa, chậm hơn so với người khác một chút, tiền cảnh có hạn, nhưng độ tinh khiết và uy lực của Cửu Long Thần Hỏa lại mạnh hơn người khác rất nhiều, trọng yếu nhất là, hiện tại hắc cảm thấy có thể đem một tia hắc hỏa rót vào trong nội khí Cửu Long Thần Hỏa, kết quả không ngờ là uy lực bạo tăng, nhưng đồng thời, thân thể của hắc bị uy lực bạo tăng này cản trở.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

135. Chương 135: Ngoại Đan Khó Cầu. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 135: Ngoại Đan khó cầu. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Nếu như ta có một khóa Ngoại Đan thì tốt rồi.

Mỗi khi hần thử đem hắc hỏa rót vào nội khí trong đan điền, cảm thụ được kinh mạch nóng lên và đau đớn, cho nên hần luôn nghĩ như vậy.

Đó chính là một cái máy tự động.

Tồn trữ nội khí khổng lồ mà thân thể không cách nào thừa nhận.

Ngoại Đan thường thường là thứ phải dùng sát khí và dị thuật xử lý qua mới có công dụng tồn trữ nội khí rất mười lần bản thể, thậm chí gấp mấy chục lần.

Có một chút tài liệu biến thái chế thành Ngoại Đan. Có khả năng tồn trữ nội khí gấp trăm lần so với bản thể, mà Ngoại Đan do Hỏa Hồng Tinh luyện chế mà thành có thể tồn trữ nội khí hơn trăm lần bản thể. Cho nên. Hỏa Hồng Tinh mới trân quý như thế.

Đương nhiên, ngoài việc nó có thể tồn trữ nội khí nhiều ra, Hỏa Hồng Tinh còn có một ưu thế rất lớn là không bị hư hao.

Hỏa Hồng Tinh được xưng là Vĩnh Hằng Chi Mâu, trình độ chắc chắn của nó có thể tiến vào top 10 thiên hạ kỳ vật.

Dễ dàng luyện chế, vô cùng kiên cố, tồn trữ nội khí cực cao!

Chính vì ba đặc tính này, cho nên biến Hỏa Hồng Tinh thành tài liệu luyện chế Ngoại Đan tốt nhất trong thiên hạ.

Tiểu Báo Tử cũng có Hỏa Hồng Tinh, đáng tiếc, hần không thể dùng nó để luyện chế Ngoại Đan.

Bởi vì hần còn chưa chết.

Chỉ khi Hỏa Hồng Tinh thoát ly khỏi chủ thể mới nhanh chóng cứng lại, mới có đặc tính dung nạp nội khí cực nhiều, về phần Tiểu Báo Tử, trừ phi hần nguyện ý móc một con mắt của mình ra, nếu không, hần không cách nào đem con mắt của mình luyện chế thành Ngoại Đan, mà Tiểu Báo Tử tạm thời không có ý định này.

Hần không phải người ngu, tự móc con mắt của mình.

Nhưng mà, dù có móc con mắt của mình ra cũng không có nghĩa là hần không muốn có Ngoại Đan.

Ngoại Đan là thứ tốt.

Thời điểm lần đầu tiên hần nghe nói có thứ này tồn tại, hần đã hiểu ra, đây chính là một biện pháp để tăng thực lực lên diện rộng trong thời gian ngắn nhất.

Đương nhiên, muốn luyện chế Ngoại Đan cũng không phải là việc dễ dàng.

Người khác không phải là người ngu, Tiểu Báo Tử vừa liếc nhìn đã biết rõ, người khác cũng có thể nhìn ra.

Nhưng mà tài liệu luyện chế Ngoại Đan rất khó cầu!

Trước phải nói, nhưng tài liệu luyện chế Ngoại Đan cực kỳ khó cầu, thí dụ như Hỏa Hồng Tinh, đây là loại huyết mạch đặc thù mới có, nhưng nó đã bị đoạn tuyệt hơn ba ngàn năm rồi, ba ngàn năm a!

Giống như ở kiếp trước của Tiểu Báo Tử, nếu như có người muốn tìm một cái bô của người trong thời kỳ xuân thu chiến quốc, người đi đâu mà tìm đây?

Hỏa Hồng Tình cũng như thế, cho dù tìm được những tài liệu khác, cho dù không trân quý bằng Hỏa Hồng Tình, nhưng cũng kém hơn nhiều lắm, đồ vật như vậy. Làm sao có thể sử dụng rộng rãi được.

Tiếp theo, luyện chế Hỏa Hồng Tình còn cần thủ pháp đặc biệt để luyện chế, không có bao nhiêu người nắm giữ phương pháp luyện chế này, dù có bọn họ cũng không lưu truyền ra.

Cho nên, dù cho người may mắn có được tài liệu, nhưng nếu người không có phương pháp luyện chế, mà người biết được phương pháp lại không có tài liệu thích hợp để luyện chế.

Chính vì nguyên nhân này, mà người có được Ngoại Đan đã ít càng thêm ít.

Nhưng mà, nếu không có nắm chắc, Tiểu Báo Tử sẽ không đánh chủ ý lên Ngoại Đan.

Hiện tại trên người của hắn có một vật, có thể dùng để luyện chế Ngoại Đan, đó chính là thứ hắn vô tình đạt được.

Chính là đầu lâu của con cá chạch kỳ dị mà hắn giết lúc trên núi.

Hai năm trước, hắn mở mật đi trong núi, đánh chết con cá chạch cổ quái, đạt được hai thứ đồ vật.

Đó chính là một thứ hiện giờ đang nằm trong đan điền của hắn, đó chính là là hắc hỏa đang hấp thu nội khí của hắn.

Hắc hỏa chính là một thứ, thứ còn lại chính là đầu con cá chạch.

Lúc ấy hắn còn không hiểu là cái gì, nhưng hiện cái đầu lâu kia kiên cố như kim cương, cảm thấy không phải là một phạm vật, nên mới thu nó, hai năm trôi qua, cái đầu lâu kia phát sinh biến hóa kỳ diệu.

Nó đã thu nhỏ lại.

Nó nhỏ lại bằng đầu ngón cái, vốn có màu trắng bệch của xương nhưng hiện giờ đã biến thành màu trắng ngọc.

Sờ lên, có cảm giác như đang sờ lên khối ngọc, nhìn lên trên, dù có nhìn thế nào cũng không nhìn ra đây là đầu lâu của một con cá chạch.

Nhìn thế nào cũng chỉ nhận ra nó là một khối ôn ngọc có hình thù kỳ lạ mà thôi.

Tiểu Báo Tử đã nghe Từ Ung nói qua, sở dĩ tài liệu luyện chế Ngoại Đan khó cầu, đó là vì nội khí phải bảo tồn được trong đó, tuần hoàn qua lại.

Trên đời này có rất nhiều kỳ vật, mà nổi danh nhất chính là linh thạch, linh thạch có thể tồn trữ đại lượng linh khí.

Nhưng trừ một số ít linh thạch hi hữu ra, đại đa số linh thạch không thể dùng để luyện chế Ngoại Đan được.

Nguyên nhân chủ yếu nhất, chính là chúng chỉ có thể chứa đựng, nhưng linh khí và nội khí trong đó không cách nào vận chuyển.

Một khi vận chuyển, hoặc là linh khí tiết ra ngoài, hoặc là linh thạch bị nghiền nát.

Từ Ung cũng không hiểu phương pháp luyện chế Ngoại Đan, nhưng hắn biết những tài liệu nào có thể luyện chế thành Ngoại Đan.

Muốn luyện chế thành Ngoại Đan thì phải có những điều kiện cơ bản này.

Từ những điều kiện trên Tiểu Báo Tử đã mày mò, trải qua thí nghiệm, hắn đã phát hiện, đầu lâu của con cá chạch bị thu nhỏ lại, đúng là có tư cách trở thành tài liệu luyện chế Ngoại Đan.

Đáng tiếc ta không biết phương pháp cụ thể, nếu không, ta đã có thể tự luyện chế Ngoại Đan rồi.

Tiểu Báo Tử vuốt đầu lâu con cá trong ngực, trong nội tâm thầm thở dài một tiếng.

Xoa xoa đầu, Tiểu Báo Tử thu liễm tạp niệm, lại tu luyện thêm một chút, sau đó mới nghỉ ngơi.

Nhưng mà, vừa nằm xuống không được bao lâu, thời điểm còn chưa ngủ, liền nghe sau viện truyền ra một tiếng “Oanh”!

Tiếng nổ mạnh và thét to vang lên!

Sư phụ! Trong nội tâm Tiểu Báo Tử nhảy lên, liền xoay người đứng dậy.

Ngồi ở trên giường, tập trung tinh thần nghe ngóng, cảm giác có chút không ổn, liền quơ lấy đôi giày trên giường, lao ra khỏi phòng.

Lúc này, tiếng nổ ở hậu viện đã làm kinh động cả Văn phủ.

Văn phủ là một đại gia tộc ở Trữ Châu, trừu sinh ý ra, trong nhà có một lượng lớn cao thủ.

Bản thân cũng được xem là võ lâm thế gia, thực lực cực kỳ hùng hậu, nếu không, cũng không thể đứng vững gót chân ở Trữ Châu này.

Bởi vậy, Tiểu Báo Tử xông vào trong đám người, liền nhìn thấy nhiều bó đuốc, hơn mười đạo thân ảnh quát lớn lao vào trong hậu viện.

Gia đình Văn phủ cũng cầm đao kiếm và đuốc chạy tới, lao về hậu viện.

Xảy ra chuyện gì?

Tiểu Báo Tử bắt một gã gia đình lại hỏi.

Hậu viện có biến! Gia đình chỉ nói một câu, liền giãy dụa chạy đi, cầm đao chạy về hậu viện.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

136. Chương 136: Cường Đoạt Thiên La Huyền Kim.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 136: Cường đoạt Thiên La Huyền Kim.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Khí lực thật lớn! Tiểu Báo Tử không thể tưởng được lực lượng của mình lại không bằng một gia đình nhỏ gầy của Văn gia, thực lực thằng này ít nhất cũng đạt tới Nhất phẩm.

Nhưng mà đó chỉ là gia đình thôi, xem ra thực lực tên gia đình này không thể coi thường a!

Trong nội tâm Tiểu Báo Tử thầm khen một tiếng, cũng không nhiều lời, cầm tiểu chùy đi theo đám người xông vào hậu viện.

Hậu viện, đèn đuốc sáng trưng, một nhóm lớn nhóm nhỏ ào ào tiến vào hậu viện, âm thanh rất huyền ảo.

Lại qua một lát, âm thanh dần nhỏ lại, càng ngày càng nhỏ, cuối cùng, cả sân nhỏ đã yên tĩnh lại.

Duy nhất có thể nghe được, chính là tiếng hít thở của mọi người và tiếng đuốc bốc cháy.

Tiểu Báo Tử đứng trong đám người, đã thấy rõ tình hình trong nội viện, hai đạo thân ảnh đứng cùng một chỗ.

Chuyện này, đúng là khó làm!

Ở giữa hậu viện, có ba người, hai người đứng cùng nhau, một người bị nâng lên không trung.

Bị nâng lên giữa không trung chính gia chủ Văn gia, Văn Hoa Dương, còn hai người đang đứng, một là sư phụ Từ Ung của Tiểu Báo Tử, sắc mặt tái nhợt, không còn chút huyết sắc nào, khóe miệng còn xuất hiện một vết máu.

Tuy đứng ở đó, trong tay cầm một đại thiết chùy, nhưng bộ dáng bất ổn, rõ ràng là bị thương không nhẹ.

Còn một người khác, chính là một người xa lạ, thân mặc áo choàng màu đen, cái áo choàng này Tiểu Báo Tử hết sức quen thuộc. Hình như đã gặp nhau ở đâu rồi, nhớ cả buổi, vừa rồi nghĩ đến, cái áo choàng này là bộ dáng võ sĩ tuyệt địa trong phim ảnh kiếp trước, nhưng cái khác duy nhất là ở phía sau áo choàng, lại có thiêu một con gà trống bằng chỉ màu vàng, con gà trống này đang giương đôi cánh ra, vô cùng uy phong.

Mà trên thực tế, người này cũng vô cùng uy phong, thân thể ẩn bên trong áo choàng, ngay cả mặt mũi cũng đeo một cái mặt nạ bằng đồng xanh, làm cho người ta không nhìn rõ mặt mũi của hắn.

Tay trái của hắn giơ lên, chính là gia chủ Văn gia Văn Hoa Dương, đưa hắn lên khỏi mặt đất, hai chân lơ lửng, không có một tia lực lượng phản kháng.

Bởi vì nhìn thấy tình huống quỷ dị này, cho nên, người xông vào hậu viện không dám lỗ mãng, sợ nói nhiều một câu, sẽ hại tính mạng của gia chủ.

Khi đó hắn sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Bởi vậy, một đám gia đình, hộ viện, thậm chí cao thủ Văn gia, đều cầm vũ khí đứng trong nội viện, lấy ba người làm trung tâm bao bọc lại, cũng không dám xông về phía trước.

- Các hạ là người phương nào, vì sao đối địch với Văn gia chúng ta.

Hơn phân nửa tiếng nổ, là do đại nhi tử của Văn Hoa Dương gây ra, chính là đại công tử Văn Chiến, trong tay Văn Chiến cầm một thanh đại quan đao.

Lưỡi đao chỉ về phía nhân vật thần bí kia, tức giận hỏi.

- Giao Thiên La Huyền Kim ra, ta sẽ thả người!

Thần bí nhân nói với giọng khàn khàn, nhìn Từ Ung lung lay sắp ngã, như muốn nói, thực lực của người ta biết, nhưng những người này không lưu được ta!

- Khục khục!

Từ Ung vừa muốn mở miệng, nhưng lời nói vừa đến cổ, đã bị tiếng khục khục chặn lại.

Nhả ra một ngụm máu, lúc này mới nói:

- Đây là đồ của Văn gia, ta chỉ tới hỗ trợ mà thôi, không thể làm chủ, mà những người khác ở đây cũng không thể làm chủ, người duy nhất có thể làm chủ đang nằm trên tay của người, Văn Hoa Dương.

Nét mặt phía sau mặt nạ, lộ ra một tia khinh thường và vui vẻ, nói:

- Người nói cũng có đạo lý, nếu là như vậy, ta sẽ nói với hắn.

Khi đang nói chuyện, nhẹ buông tay, ném Văn Hoa Dương vào một hốc, cơ hồ cùng lúc đó, thân thể của hắn nhoáng một cái, trong nháy mắt đã đến trước mặt Văn Chiến, khẽ vươn tay, ý đồ lập lại chiêu cũ, xách Văn Chiến lên.

- Ăn của ta một chùy!

Từ Ung nhìn thấy động tác của hắc bào nhân, vung đại chùy trong tay lên, vận dụng sức lực, đánh về phía hắn.

Cái chùy này không nhỏ như của Tiểu Báo Tử, vốn đã nặng hơn trăm cân, nhưng lực đạo đánh xuống, phải hơn ngàn cân, mục tiêu chính là bóng lưng của hắc bào nhân.

- Hừ!

Người nọ thể đi không thay đổi, tay trái chụp vào Văn Chiến, tốt xấu gì Văn Chiến cũng là cao thủ Tam phẩm, dưới một trào của hắn, không hề có một tia kháng cự.

Thoảng cái đã bị xách cổ lên, giống như một con gà con, đồng thời, tay phải hất vung ra sau, đón một chùy của Từ Ung rất nhẹ nhàng.

- Oanh!

Ngón trỏ của hắn và đại chùy của Từ Ung đụng nhau, phát ra một âm thanh thanh thúy.

Với nhãn lực của Tiểu Báo Tử, nhìn thấy rõ ràng, lúc va chạm với đại chùy, đầu ngón tay của hắn phát ra một vầng sáng mờ mịt.

Người nọ chỉ dùng một ngón tay, sau đó rút tay về, mà cả người Từ Ung như bị trọng kích, bay ra ngoài, đại chùy trong tay cũng không cầm nổi, rơi xuống mặt đất, nảy lên hai cái, liền nằm bất động.

- Sư phụ!

Tiểu Báo Tử nhìn thấy Từ Ung bị đánh bay, trong nội tâm nhảy lên một cái, thân thể lao từ trong đám người ra ngoài, vung vẩy hai thanh tiểu chùy trong tay, tiến về phía hắc bào nhân.

Hắc bào nhân cũng không quay đầu trở lại, không thèm liếc nhìn Tiểu Báo Tử, tùy ý để cho song chùy của Tiểu Báo Tử đánh vào sau lưng của hắn.

Tiểu Báo Tử thấy hắn không tránh không né, trong lòng biết không tốt, nhưng hiện tại hắn đã phóng lao thì phải theo lao, thân thể bảo trì tư thế lao về phía trước, tiểu chùy trong tay đánh về phía hắc bào nhân.

- Phốc!

Tiểu chùy của Tiểu Báo Tử còn cách lưng của hắc bào nhân nửa xích thì dừng lại, Tiểu Báo Tử cảm thấy lực đạo một búa của mình như nện lên một bức tường mềm dẻo, nhưng không thể nào điều khiển được nữa.

- Không tốt!

Ý niệm này vừa hiện lên trong đầu, một cổ chấn động rất nhỏ từ trên song chùy truyền tới, tuy chấn động này rất nhỏ, nhưng tần suất cực cao, Tiểu Báo Tử cảm giác hai tay của mình tê rần, lực lượng hai tay hoàn toàn biến mất, song chùy rơi xuống đất, nhưng chấn động thì không biến mất, mà chạy dọc theo tiểu chùy tiến dần lên tay Tiểu Báo Tử.

- Cương khí! Không tốt!

Trong thời gian ngắn, Tiểu Báo Tử cảm giác đạo chấn động rất nhỏ này bắt đầu phá hư kết cấu hai tay của hắn. Tuy nhìn ở bên ngoài không thấy biến hóa gì, nhưng bên trong da thịt, kinh mạch, mạch máu, và các tế bào của hắn trong nháy mắt, bị chấn mạnh nghiền nát không chịu nổi, đồng thời, tâm hắn nhảy mạnh một cái. Truyền khắp toàn thân, sắc mặt của hắn đỏ bừng, ngã xuống đất, không đợi hắn rơi xuống đất, thân thể của hắn đã bị chấn động này phá hủy hoàn toàn, chỉ còn lại một lớp da thịt bên ngoài.

Cương khí thật độc ác.

Trong nội tâm Tiểu Báo Tử thầm mắng một tiếng, cường chế tâm tình, xoay người lúc ngã xuống. Hai vai vì không thể nghiêng sang hai bên, sau đó giãn ra, chuyển động theo một phương thức kỳ lạ, co rút lại rồi lại giãn ra, đem lực đạo cổ quái này bức ra ngoài.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

137. Chương 137: Mất Hứng Mà Về. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 137: Mất hứng mà về. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- ông!

Thân thể của hắn co rút lại, chung quanh thân thể của hắn sinh ra một âm thanh kỳ lạ.

- Đùng!

Thân thể của hắn vừa mới giãn ra lại, liền ngã xuống mặt đất, lúc này đây, hắn không cách nào giảm bớt lực ngã, cảm thấy thân thể chấn động, phun ra một ngụm máu tươi.

Nhìn thấy Tiểu Báo Tử rơi xuống đất, lại còn thổ huyết, hắc bào nhân kêu lên một tiếng đầy kinh ngạc, trong ánh mắt xuất hiện một tia thần sắc ngoài ý muốn.

- Dừng tay.

âm thanh của Văn Hoa Dương vào lúc này vang lên, lộ ra ngữ khí thập phần mệt mỏi.

Vừa rồi Từ Ung bị đánh bay đã làm Tiểu Báo Tử bạo phát, chuyện xảy ra này giờ cũng chỉ diễn ra trong hai giây mà thôi.

Ở đây có một đám đệ tử Văn phủ, gia đình họ viện phần lớn đều không nhìn rõ chân tướng, lại thấy đại công tử Văn Chiến bị hắc bào nhân xách lên, thầy trò Từ Ung bị bay ra ngoài, mà gia chủ Văn Hoa Dương của bọn họ lại rung rung đứng dậy la lớn.

- Dừng tay, ta sẽ đem Thiên La Huyền Kim cho người!

Thần sắc Văn Hoa Dương âm trầm, hai mắt vô thần, sau khi nói ra những lời này, giống như đã dùng toàn bộ tia sức lực cuối cùng, tinh khí thần cả người hạ xuống, từ từ đi vào trong gian phòng, sau khi đi ra, cầm theo một cái hộp đen.

- Đây chính là Thiên La Huyền Kim!

Văn Hoa Dương nói, mở nắp hộp ra, lộ ra một khối kim loại màu vàng nhạt bất quy tắc ở bên trong.

Hắc bào nhân không nói gì, từ từ nhấc tay lên, sau đó nhiếp cái hộp vào trong tay, ánh mắt nhìn vào trong hộp, gật gù đầu, nói:

- Người rất thức thời!

Giọng nói của hắn khàn khàn, nhẹ buông tay, giống như ném đồng rác, ném Văn Chiến lên mặt đất, sau đó thu cái hộp, quét mắt nhìn chung quanh.

ánh mắt quét tới chỗ nào, tất cả mọi người vô ý thức lui về phía sau, không có người nào dám đối mặt với ánh mắt của hắn.

- Đúng là một đám phế vật vô dụng!

Người này cười lạnh một tiếng, sau khi thu cái hộp vào ống tay áo rộng thùng thình, thân thể lóe lên, hóa thành một đạo hắc quang, biến mất tại chỗ.

Hoàn toàn yên tĩnh.

Trong hậu viện, giống như một vùng tĩnh lặng, hoàn toàn yên tĩnh.

Qua mấy hô hấp sau, trong hậu viện đã vang lên tiếng người náo loạn.

- Lão gia, lão gia, ngài không có chuyện gì a!

- Đại thiếu gia, mau tỉnh lại, nhanh, nhanh mang nước tới đây!

Tràng diện vô cùng hỗn loạn!

- Mẹ kiếp, sau này không nên làm cái trò anh hùng này nữa.

Đây chính là ý niệm sau cùng trước khi Tiểu Báo Tử lâm vào hôn mê.

Đương nhiên, lúc này hắc thể hiện ra hành vi anh hùng này cũng không phải là không suy nghĩ hậu quả, cũng không phải khinh xuất, mà vì lúc ngón tay của hắc bào nhân đụng vào đại chùy của sư phụ, tuy Từ Ung bị đánh bay, nhưng đồng tử của Tiểu Báo Tử đã nhìn thấy ngón tay của hắc đã rút về phía sau, tuy nhìn thì chỉ là rút lại nhẹ nhàng, nhưng trong khoảnh khắc đó, Tiểu Báo Tử đã nhìn thấy nội khí của hắc đã sinh ra hỗn loạn, mà Tiểu Báo Tử muốn thừa dịp nội khí của đối phương hỗn loạn thì công kích qua, chiếm chút ít tiện nghi.

Đâu ngờ tới, tiện nghi không có, lại gặp nạn.

Không ngờ hắc bào nhân này lại luyện thành cương khí, có được cương khí thì thực lực ít nhất cũng phải đạt tới Thất phẩm.

Thất phẩm a!

Sớm biết thực lực của hắc đạt tới mức này, đánh chết hắc cũng không can thiệp vào, lúc này đây, nếu như không phải hắc kịp thời dùng bí quyết Thái Cực Quyền làm giảm bớt lực lượng của cương khí, hiện tại, mạng của hắc đã không còn.

Mà đồng dạng, Văn Hoa Dương cũng nhìn ra thực lực của đối phương cũng đạt ít nhất là Thất phẩm, nên mới ngoan ngoãn giao thứ đó ra.

Cường giả Thất phẩm, một người, cũng có thể quét ngang Văn gia, chôn vùi toàn bộ Trữ Châu thành.

Cường giả Thất phẩm có được cương khí, căn bản không sợ vây công, cũng không sợ tiêu hao, cũng không sợ bao vây, dưới tình huống không có cường giả ngang cấp, cường giả Thất phẩm đối mặt với người dưới Thất phẩm, trên cơ bản đều có thể miểu sát, đồng thời không sợ nhiều người.

Cũng chỉ có thực lực đạt tới Thất phẩm, mới có tư cách xưng là cường giả.

Thất phẩm và Lục phẩm là một giới hạn, nếu Tứ phẩm so sánh với Tam phẩm thì giới hạn này còn lớn hơn, càng làm cho người ta không dám sinh ra ý niệm chiến đấu trong đầu.

- Đại phu, hắc không có chuyện gì chứ?

Trong phòng khách Văn gia, sắc mặt Từ Ung tài nhợt nhìn lên giường, nhìn thấy Tiểu Báo Tử thở ra thì nhiều, hít vào thì ít, vẻ mặt lo lắng hỏi đại phu đang bắt mạch.

- Nội tạng của hắc bị chút tổn thương, kinh mạch cũng có chỗ tổn thất, cũng phải điều dưỡng thật tốt, bắt quả khá tốt, nội tình của hắc thâm hậu, thân thể cường tráng cho nên không có gì đáng ngại chỉ cần hảo hảo điều dưỡng, hai ba tháng sau sẽ phục hồi như cũ.

- Vậy cảm tạ đại phu nhiều.

Lông mày Từ Ung giãn ra, ánh mắt nhìn Tiểu Báo Tử đang hôn mê, lộ ra một tia thần sắc tán thưởng.

Hôm nay Tiểu Báo Tử lao tới, là vì thấy tên hắc bào nhân kia đánh bay hắc, sốt ruột cứu sư mà lao tới, làm cho hắc rất vui mừng, nhìn ra được, dù tiểu tử này khéo đưa đẩy, nhưng trong đáy lòng của hắc vẫn rất tôn trọng sư phụ của mình, bằng không thì, dù biết rõ mình không phải là đối thủ của hắc bào nhân, khi nhìn thấy hắc bị đánh bay, hắc sẽ không mạo hiểm nguy hiểm lao lên cứu giúp.

Dù rất tức giận hành vi lỗ mãng của hắc, nhưng nhìn ánh mắt và cử chỉ này của hắc, trong lòng Từ Ung rất âm áp.

Có đồ đệ như vậy, có giá trị a!

Đồng thời, trong lòng của hắc cũng cảm thấy may mắn.

- May mắn là nội tạng chỉ bị chấn động, không tổn thương gì nghiêm trọng, không có gì cả.

Tiểu Báo Tử có ngộ tính cao, tư chất tốt, lại hiểu chuyện, hơn nữa hôm nay biểu hiện ra trung tâm, đúng là một truyền nhân rất lý tưởng, nếu vì chuyện hôm nay mà hắc bị thương không thể phục hồi, sẽ làm cho sư phụ như hắc rất hối hận.

Có đồ đệ kiệt xuất như vậy, muốn tìm một người cũng không dễ dàng như vậy.

- Từ mộc đầu, là lão Văn ta liên lụy tới người rồi!

Nhìn thấy vẻ mặt khổ sở và biểu lộ may mắn của Từ Ung, Văn Hoa Dương cũng buông lỏng một hơi, nếu đệ tử Từ Ung ở Văn gia có chuyện gì không may, sau này hẳn đúng là không còn mặt mũi để gặp người.

- Sao lại nói như vậy chứ!

Tiểu Báo Tử không có chuyện, Từ Ung cũng dần buông lỏng.

- Ta và người với nhau, còn nói chuyện này làm gì, còn nữa, thương thế của người thế nào, có trở ngại gì hay không?

- Ta có thể có cái gì trở ngại chứ!

Văn Hoa Dương cười khổ nói:

- Người nọ đến là vì Thiên La Huyền Kim, cũng không có ý đả thương người, cũng không biết hẳn từ đâu chạy tới, lại là cường giả ngoài Thất phẩm, chẳng lẽ hiện giờ cường giả không đáng tiền sao? Ngay cả Trữ Châu thành cũng thoát ra một người thế này chứ.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

138. Chương 138: Mất Hứng Mà Về. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 138: Mất hứng mà về. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Trữ Châu thành chỉ là một thành thị hơi lớn, nhưng ở đây rất kém cỏi, nếu có thể tìm được một cao thủ có thực lực đạt tới Ngũ phẩm đã là cảm ơn trời đất rồi, cường giả Thất phẩm dịch cân giới, chỉ có đại gia tộc như ô gia mới có, chính là ô gia đại trưởng lão Lữ Nhất Nguyệt.

Nói một câu không dễ nghe, cường giả dịch cân giới, ở trong võ lâm cũng chính là một loại vũ khí hạt nhân, dùng để bảo trì cân đối, cũng không có cường giả Thất phẩm nào như người hôm qua, bay thẳng vào nhà người ta giật đồ, đây là một chuyện rất mất mặt.

Nhưng trong giang hồ này, sợ nhất chính là loại cường giả không sợ được mất, cũng giống như Huyết Vô Nhai mấy năm trước.

Người như vậy, trừ phi là gặp cường giả ngang cấp ngăn cản, nếu không, người khác không thể làm gì được họ.

Dù Văn gia là đại gia tộc hùng cứ Trữ Châu thành, nhưng dù có dốc toàn bộ lực lượng gia tộc cũng không thể đối phó, cho nên Văn Hoa Dương vừa biết đối phương là cường giả Thất phẩm, liền buông tha chống cự.

Đây chính là lựa chọn bất đắc dĩ nhưng rất sáng suốt.

Trên thế giới này, tuy cũng có lực lượng tiến hành ước thúc cường giả dịch cân giới, nhưng theo ý nào đó, loại ước thúc này cũng thập phần mạnh mẽ, nhưng lại giống như tiểu đả tiểu nháo, cũng không tính là xúc phạm cấm kỵ, đừng nói là đối phương không giết người, dù đối phương giết Văn gia máu chảy thành sông, cũng không có người nào xuất đầu vì Văn gia.

Lần này, sở dĩ Từ Ung đến Trữ Châu thành, tìm bằng hữu chỉ là một nguyên nhân không quan trọng mà thôi, trọng yếu nhất là vì khối Thiên La Huyền Kim của Văn Hoa Dương mà đến.

Bởi vì Thiên La Huyền Kim này có thể được xếp vào hàng ngũ thiên hạ kỳ vật, có tác dụng truyền dẫn nội tức rất mạnh, là tài liệu tốt nhất để chế tạo thần binh lợi khí, binh khí bình thường, chỉ cần cho vào một ít, dù là trình độ cứng rắn hay sắc bén sẽ gia tăng rất lớn, đương nhiên, đây chỉ là một loại công năng của nó.

Sở dĩ có thể được xưng là kỳ vật, bởi vì Thiên La Huyền Kim cũng có thể tồn trữ và chuyển hóa sát khí, chính tài liệu luyện chế pháp bảo.

Ở thế giới này, cái gọi là pháp bảo chính là kỳ vật và dị thuật kết hợp mà thành.

Vận dụng sát khí ngưng luyện kỳ vật nào đó, sẽ kiến cho tài liệu có đủ loại công năng thần kỳ, đây chính là pháp bảo.

Pháp bảo lại chia thành hai loại, một loại là thần binh, một loại khác chính là pháp khí.

Cái gọi là thần binh, chính là ý nói vũ khí có công dụng thần kỳ, như kiếm, đao các loại, những thanh thần binh này, trừ việc có công năng như binh khí bình thường, còn mang theo lực lượng thần kỳ, những lực lượng này trên cơ bản đều kết hợp với dị thuật, đem sát khí luyện hóa vào trong binh khí.

Về phần pháp khí, chính là những loại pháp bảo giống như trong các tiểu thuyết tiên hiệp Tiểu Báo Tử đã xem ở kiếp trước, công năng khác nhau.

Chính là vì kỳ vật khó cầu, sát khí khó tìm, dị thuật khó tu, cho nên những pháp bảo này rất ít.

Mà Thiên La Huyền Kim, chính là một trong những tài liệu chế tạo thần binh tốt nhất.

Văn gia có được Thiên La Huyền Kim, muốn mượn nó để luyện chế một thanh thần binh, nhưng là vì Thiên La Huyền Kim chính là kỳ vật, nhưng có được chỉ là hình dáng nguyên thủy nhất, phải trải qua luyện chế mới dùng được, cho nên Văn Hoa Dương mới mời hảo hữu là Từ Ung, mời hắn đến đây, nhờ hắn tinh luyện Thiên La Huyền Kim, chế tạo thành thần binh, ai ngờ đến, tin tức vậy mà bị lộ ra, không đợi Từ Ung động thủ, vào lúc hai người đang thương nghị nên chế tạo ra thần binh gì, cường đạo đã tới.

Tiểu Báo Tử tỉnh dưỡng ở Văn gia suốt mười ngày, nguyên khí vừa khôi phục lại một chút.

Trong mười ngày này, người nào tới cũng tặng nhân sâm, lộc nhung, linh chi, hoàng tinh, các loại dược phẩm bồi bổ quý giá, giống như chúng không đáng tiền vậy, giống như nước chảy đưa vào phòng khách của Tiểu Báo Tử.

Làm cho Tiểu Báo Tử rất không ý tứ.

Lại mấy ngày nữa nguyên khí của Tiểu Báo Tử khôi phục không sai biệt lắm, Từ Ung liền dẫn Tiểu Báo Tử cáo từ rời đi, dù Văn Hoa Dương nhiều lần giữ lại, nhưng Từ Ung không muốn cho Tiểu Báo Tử tiếp tục ở lại Văn gia để hưởng thụ đãi ngộ của đại lão gia này, cho nên, Văn Hoa Dương không lưu lại nữa.

So sánh với lúc từ Tần Lăng tới Trữ Châu thành, đường về buồn tẻ hơn rất nhiều, ít nhất không còn chuyện nữ nhi của tổng đốc trốn nhà, ngược lại thời điểm đi tới Bạch Vân trấn, Thanh Long bang đã xong đời.

- Đây là bọn hắc chính mình không may, ai cũng không có ngờ tới vậy mà sẽ ở Bạch Vân trấn nhỏ như vậy trong trấn gặp gỡ Tổng đốc đại tiểu thư!

Sau khi nghe được tin tức này, Từ Ung nhàn nhạt nói một câu, những lời này làm cho Tiểu Báo Tử thấm thía.

- Đi giang hồ sợ nhất là vừa ra cửa đã gặp xui, một khi có gặp xui, mặc kệ ngươi có võ công cao bao nhiêu, cũng không có kết cục tốt, cũng giống như chúng ta vậy, đến Bạch Vân trấn này đã gặp xui, cho nên đến Trữ Châu thành cũng không an ổn, chuyện gì cũng không thành, vận khí kém có khi mất mạng, cho nên sau này ngươi hành tẩu giang hồ, một khi hiện mọi chuyện không thuận lợi, mau chóng tìm một nơi để trốn, sự tình gì cũng không quản, tránh đi nếu không sẽ mất mạng.

- Giống như Huyết Vô Nhai!

Tiểu Báo Tử nói thầm trong lòng một câu, nghĩ đến tao ngộ của Huyết Vô Nhai, càng cảm thấy lời của Từ Ung có đạo lý.

Huyết Vô Nhai đường đường là cường giả Bát phẩm, cũng bởi vì xui xẻo gặp phải Lục Thiếu Du, mà vận khí lại kém, cuối cùng hẳn bị một thái điều như Tiểu Báo Tử bạo chết.

Nếu nói chuyện nào không may nhất trên đời, cùng lắm cũng như vậy thôi!

Nói tóm lại, lần đi Văn gia lần này không thuận lợi, nếu không xử lý tốt sẽ có nhiều rắc rối xảy ra, thường thường phải ăn đau khổ rất lớn mới ý thức được điều này, cho nên cuối cùng, Từ Ung mới đưa ra kết luận là, hành tẩu giang hồ, nhất định phải cẩn thận, cẩn thận lại cẩn thận, cũng đừng cho rằng mình là đệ nhất, đừng tưởng có một chút võ công, là đã có thể không xem ai ra gì.

Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, thế giới này quá lớn, căn bản không có người nào chính thức hoành hành không cổ kị.

- Sư phụ, ngài biết cách luyện chế pháp bảo sao?

Ngồi trên lưng ngựa Tiểu Báo Tử hỏi, biết rõ mục đích chính thức của Từ Ung tới Trữ Châu thành, hẳn không khỏi hiếu kỳ, dù biết sư phụ của mình là luyện khí đại sư, nhưng so với việc biết luyện chế pháp bảo là hai việc khác nhau.

- Ta chỉ là hiểu được một ít phương pháp rèn thần binh mà thôi!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

139. Chương 139: Nhân Thoại Về Tương Lai. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 139: Nhân thoại về tương lai. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Phương pháp rèn thần binh rất nhiều, ta cũng chỉ hiểu được, là ô gia lưu truyền tới nay, xem như một loại phương pháp, nhưng cũng không cao minh, nếu có tài liệu và sát khí thích hợp, phối hợp loại phương pháp này, có khả năng rèn được một loại thần binh không tệ, nhưng mà, tài liệu khó cầu, sát khí cũng khó tìm, ta chỉ biết phương pháp, nhưng không có cơ hội rèn một kiện, vốn cho rằng lần này có thể thực hiện được nguyện vọng của ta, nhưng không ngờ...

Nói đến đây, Từ Ung dừng lại, hiện ra nụ cười đắng chát.

- Sư phụ, ngài không cần nản chí, chắc chắn sẽ có cơ hội.

Tiểu Báo Tử an ủi, về phần có được cơ hội khác hay không, cũng chỉ có trời mới biết.

Từ Ung hiển nhiên cũng biết Tiểu Báo Tử đang an ủi mình, cũng không có miệt mài theo đuổi, nói:

- Tốt lắm, không nên nói nhiều như vậy, về ô gia trước a, thương thế của người vẫn chưa hoàn toàn khỏi hẳn, còn phải tĩnh dưỡng thêm một thời gian nữa.

Nói đến đây, hình như hắn nhớ ra cái gì đó, đột nhiên hỏi:

- Tiểu Báo Tử, lần này người trở về, có thể tính toán gì không?

ý định?

Tiểu Báo Tử bị hấn hỏi chuyện này, không rõ hấn đang muốn nói gì.

- Bây giờ người cũng được xem là tiểu phú ông, tuy không xưng là địa phú đại quý, nhưng cũng có thể có được chút ít sản nghiệp ở Tần Lăng quận thành a.

Từ Ung thân nhiên nói ra.

Nghe những gì hấn vừa nói, Tiểu Báo Tử lập tức hiểu được.

Lúc này đây, Từ Ung không có bất cứ thu hoạch gì, nhưng Tiểu Báo Tử lại có thu hoạch không nhỏ a.

Bởi vì hấn tổn thương ở Văn gia, cho nên, Văn Hoa Dương rất băn khoăn, chẳng những lúc dưỡng thương ở Văn gia, cung cấp đại lượng linh dược tới chữa thương cho Tiểu Báo Tử, mà ở trước khi rời đi, lại đưa cho Tiểu Báo Tử năm vạn lượng bạc bằng ngân phiếu.

Vốn Tiểu Báo Tử không dám thu, nhưng không thể nghĩ được, Từ Ung lại nhận thay hấn.

Tuy trong lòng của hấn nghi hoặc khó hiểu, nhưng cũng không hỏi nhiều, hiện tại đột nhiên Từ Ung nói như vậy làm cho Tiểu Báo Tử không biết nên trả lời thế nào.

Nhìn thấy bộ dáng của Tiểu Báo Tử, Từ Ung cười, Tiểu Báo Tử a, người đã mười hai tuổi, tuy chưa tính là quá lớn, nhưng cũng phải tính toán cho mình một chút, năm vạn lượng bạc không nhiều lắm, nhưng cũng đủ để kiếm một phần gia nghiệp ở Tần Lăng quận thành rồi.

Gia nghiệp sao?

Tiểu Báo Tử chưa từng nghĩ đến những chuyện này.

Kiếp trước hấn cũng nghèo khó, sinh sống cũng không dễ dàng gì, lại là nhân viên công vụ, cái gọi là gia nghiệp, chính là một căn phòng và một chiếc xe hơi bỏ đi, đến thế giới này, sinh ra ở sơn thôn, mấy năm qua chỉ cầu ấm no, sau này học võ công, trong nội tâm chỉ muốn luyện võ công cho tốt, về phần gia nghiệp, thì như từ ngữ này quá xa xôi với hấn a.

- Tuy người hiện giờ là đệ tử ô gia, nhưng mỗi tháng lại không được phát bao nhiêu tiền, phải mất năm nào tháng nào người mới có vợ đây? Cho dù người tiếp nhiệm vụ trong gia tộc, nhưng với tuổi bây giờ của người, không có khả năng nhận được nhiệm vụ kiếm được nhiều thù lao, nhưng nếu người có gia nghiệp ở ngoài, tương lai sẽ tươi sáng hơn.

- Chuyện này...

Tiểu Báo Tử nhìn Từ Ung, đúng là hấn không phản ứng kịp, trong truyền thuyết người trong giang hồ không phải đều xem bốn biển là nhà, khoái ý ân cứu sao?

Nhưng vì sao lại vừa có được năm vạn lượng bạc là đã nghĩ ngay đến việc mua gia nghiệp rồi, chẳng phải cuộc sống đang tạm ổn hay sao?

Nhìn thấy biểu lộ khó hiểu của Tiểu Báo Tử, bỗng nhiên Từ Ung cười mắng, chỉ vào Tiểu Báo Tử, nói:

- Tiểu tử như người, có phải là đã nghe những chuyện ven quán trà nhiều quá phải không, cho nên không hiểu đông tây nam bắc? Có phải là nghe nói những người trong võ lâm, lưu lạc giang hồ xem bốn biển là nhà, suốt ngày khắp nơi, miệng ăn thịt miếng lớn, uống rượu chén to?

Tiểu Báo Tử nghe hấn nói thế liền không có ý tứ.

- Sống trên đời này, chính là một biển khổ, chúng ta đều là người sinh sống trong biển khổ, nhưng điểm khác nhau là, có ít người ở trên thuyền, mà có ít người, thì phiêu dạt khắp nơi, cái thuyền này, chính là thể lực, thể lực có lớn có nhỏ, còn con thuyền, cũng có lớn có nhỏ, như hoàng tộc Đại Tần hiện giờ, đang ở trên con thuyền lớn nhất biển khổ, còn Thiên Long Đạo, Minh Nghĩa Kinh Viện các loại, còn có những thể gia ngàn năm, đây đều là những con thuyền lớn, còn ô gia chúng ta, cũng là một chiếc thuyền, chúng ta, đều ở trên chiếc thuyền này, tạm thời thoát ly biển khổ, nhưng nếu vạn nhất thì sao, vạn nhất có một ngày nào đó con thuyền bị chìm, hoặc là nói, người cần phải rời khỏi con thuyền này, đi làm chuyện của chính người thì sao? Khi đó, người cần một điểm dừng chân, nếu không, chỉ có thể lưu lạc giang hồ, nước chảy bèo trôi, thích ứng mọi tình cảnh, như vậy không tốt, phong hiểm quá lớn, trừ phi, thực lực của người đạt tới tiêu chuẩn

của hắc bào nhân, dịch cân giới, đến thực lực đó, không nói thoát ly biển khổ, ít nhất người có vốn liếng du lịch biển khổ, nhưng mà, trên đời này có bao nhiêu người đạt tới dịch cân giới chứ, Tiểu Báo Tử, nghe lời ta, nhân lúc người còn trẻ, lại có chút vốn liếng, người phải làm ra một con thuyền, không cần quá lớn, nhưng đủ để chứa người là được.

- Đệ tử thụ giáo!

- Người không nên nói cái gì thụ giáo và không thụ giáo, ta là sư phụ người, cho nên phải tạo ra con đường sáng cho người đi.

Từ Ung cười nói:

- Người là đệ tử ta, chúng ta giống như người trong võ lâm, hết thấy đều vì thành tựu, thậm chí tìm cho bằng được một truyền nhân, đem những thành tựu cả đời của mình truyền thừa xuống, cái này giống như là người ta muốn sinh nhi tử để truyền thừa hương khói trong gia đình vậy, mục chỉ là vì truyền thừa mà thôi!

Nói đến đây, hắc than nhẹ một tiếng, nói:

- Tiểu Báo Tử a, tư chất người vô cùng tốt, tâm tính cũng không tệ, tu luyện cũng thập phần khắc khổ, tiến bộ cũng rất rõ ràng, nhưng mà, ta hỏi người một câu, người thực sự cho rằng cả đời này người có thể đột phá đoán cốt giới, bước vào dịch cân giới sao?

- Cái này?

Tiểu Báo Tử không biết trả lời thế nào.

Trong lòng hắc, chưa từng hoài nghi điểm này, hắc từ chỗ Huyết Vô Nhai đạt được nhiều chỗ tốt, cho nên vô cùng tin tưởng.

Huống chi, hắc còn mấy cái đan phương kia, có thể nói, hắc hiện tại, bản thân có thể đạt tới dịch cân giới là chuyện vãn đã đóng thuyền.

- Kỳ thật người đang suy nghĩ gì ta cũng biết rõ, tất cả người trong võ lâm đều có suy nghĩ giống người. Đều tồn tại đủ loại tưởng tượng, khi bọn họ tưởng tượng, dịch cân giới cũng không phải là cái gì khó vượt qua, nếu như cho bọn họ cơ hội, thậm chí bọn họ có thể tu luyện tới Thông Huyền Bí Cảnh, hắc hắc, nhớ năm đó, khi tuổi của ta không sai biệt với người lắm, cũng đã nghĩ như vậy, nhưng người nhìn xem, những người như vậy trên giang hồ nhiều lắm, nhưng chân chính đột phá tới dịch cân giới có bao nhiêu chứ? Trừ những nhân vật kinh tài tuyệt đỉnh ra, tuyệt đại đa số người trong võ lâm đều biết rõ vì sao họ đạt được thành tựu như thế, tất cả đều do truyền thừa mà thôi!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

140. Chương 140: Nhân Thoại Về Tương Lai. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 140: Nhân thoại về tương lai. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Truyền thừa?

- Đúng, truyền thừa, muốn tu luyện tới dịch cân giới là một chuyện khó khăn, cái khác không nói, chỉ phương pháp luyện chế Luyện Dược Thang đã không phải là thứ người bình thường có thể có, cho dù là ô gia, cũng

chỉ có mấy tiểu tử kia là có điều kiện, thường cách một đoạn thời gian sẽ dùng Luyện Dược Thang tẩy tủy toàn thân, tăng cường độ thân thể, những đệ tử nội môn hạch tâm như người cũng có cơ hội, chỉ cần có được Luyện Dược Thang đầy đủ, là có thể tẩy tủy toàn thân, lần một lần hai không có hiệu quả, cần kiên trì bền bỉ, cho nên, nếu như không có gặp gỡ đặc thù, trong đám đệ tử hạch tâm các người, có thể đạt tới dịch cân giới, cũng chỉ có Nhị thiếu gia mà thôi!

Nhị thiếu gia!

Tiểu Báo Tử nghĩ ngay đến thân ảnh đơn bạc, một thiếu niên bái nhập làm môn hạ của Vương Xà.

- Cho nên, ta không có yêu cầu cao với người, chỉ cần có thể đột phá đoán cốt giới, đạt được một vị trí trưởng lão, bởi như vậy, nhất mạch của ta ở ô gia sẽ không đoạn tuyệt, vậy là đủ rồi.

Tiểu Báo Tử im lặng, nghĩ tới nghĩ lui, cũng đã hiểu rõ, đạo lý chính là, thiên thiên vạn vạn người trong giang hồ, có bao nhiêu người có khả năng đột phát tới dịch cân giới chứ?

Người nhìn nhìn thế lực ô gia lớn như thế, cũng chỉ có một trưởng lão dịch cân giới tọa trấn, sau khi tu vi tiến vào đoán cốt giới, sẽ trở thành trưởng lão, nhưng cũng rất ít người đạt tới.

Đương nhiên, Từ Ung cũng không biết kinh nghiệm trước kia của Tiểu Báo Tử, càng không biết hẳn có được vài loại đan phương cổ quái, nếu không hẳn sẽ không nói như vậy.

Đương nhiên Tiểu Báo Tử sẽ không đem chuyện đan phương nói ra.

- Sư phụ, còn Ngoại Đan kia, nếu như có thể tu luyện Ngoại Đan, cho dù thân thể không thể đạt tới dịch cân giới, tu vi nội khí có thể tăng trưởng không?

- Ngoại Đan?

Từ Ung dùng ánh mắt cổ quái nhìn Tiểu Báo Tử, nói:

- Tiểu tử, người sẽ không đánh chủ ý lên Hỏa Hồng Tinh của đại trưởng lão chứ, người phải hiểu được, tài liệu dùng để luyện chế Ngoại Đan còn khó tìm hơn cả tài liệu có thể tẩy kinh phạt tủy nhiều, lại nói, dù cho có tài liệu thích hợp, không có phương pháp luyện chế chính xác cũng không được, Ngoại Đan không phải là thứ ai cũng đạt được, luyện chế Ngoại Đan cần một loại phương pháp tu luyện đặc biệt, loại phương pháp này, không tồn tại trong ô gia, chỉ có những đại môn phái gia đại nghiệp đại như Thiên Long Đạo mới có, cho nên, người không nên đánh chủ ý này mới tốt.

- Đệ tử chỉ hỏi một chút, hỏi một chút mà thôi!

Tiểu Báo Tử ngượng ngùng nói ra, nhưng trong lòng thì nghĩ khác.

- ô gia không có, không sao cả, Thiên Long Đạo có a.

Dù sao hiện tại hẳn với Thiên Long Đạo có chút gút mắc, Vương Xà không đề cập tới, còn có một Lôi Hư, hình như có đầy đủ lý do lên Thiên Long Đạo tìm hẳn a.

Đồng dạng, hiện tại hẳn chỉ có thể ép cách nghĩ này vào sâu trong đáy lòng, những chuyện liên lụy tới Mã Linh Lung và Lôi Hư đã làm cho hẳn không dám tưởng tượng rồi, cho nên, rốt cuộc có đi Thiên Long Đạo gặp Mã Linh Lung truyền tin hay không, đã là chuyện hẳn khó quyết định rồi.

Mấy ngày sau, hai thầy trò bọn họ tiến vào tổng bộ ô gia ở Tần Lăng quận thành, vừa tiến vào cửa, Từ Ung đã bị gia chủ và các trưởng lão mời đi nghị sự, mà Tiểu Báo Tử thì trở về sân nhỏ, những lời nói của Từ Ung với hẳn vẫn làm hẳn suy tư.

- Sư phụ nói đúng là có đạo lý, đây không phải chuyện đùa, đây mới là thế giới thật sự a, vô luận là ai, cũng muốn cuộc sống của mình tốt hơn, cũng phải cần tiền, Văn lão đầu là người sáng khoái, nhưng ta bị thương trong nhà của hẳn, là đưa ra năm vạn lượng, dù nói là rất hào phóng, nhưng nói rõ, năm vạn lượng bạc trong mắt gia tộc bọn họ không là cái gì cả, Văn gia chỉ là tiểu gia tộc đã có thể xưng vương xưng bá ở Trữ Châu thành, như vậy, những đại thế gia kia có thực lực cỡ nào?

- Đây gọi là ếch ngồi đáy giếng, chỉ có thể nhìn bầu trời dưới đáy giếng chật hẹp, ta của hiện tại, phải nhìn toàn bộ thế giới này.

Nửa năm sau khi trở về từ Trữ Châu thành.

Trong nửa năm này, hắn nghe theo lời sư phụ Từ Ung, dùng bạc Văn Hoa Dương cho, ở trong Tần Lăng quận thành, đặt mua một tiểu biệt viện.

Thế giới này rất thực dụng, như hắn lúc này, trong hàng đệ tử hạch tâm của ô gia, đã có một địa vị nhất định trong ô gia, so với những đệ tử nội môn, hoặc đệ tử ngoại môn, đã tốt hơn rất nhiều, nhưng đây chỉ là tương đối.

Mỗi tháng mấy lượng bạc, đối với tiểu hài tử như hắn là đã đủ rồi, nhưng nếu muốn kiếm thêm gì sao?

Tuy ô gia này có rất nhiều nhiệm vụ để cho đệ tử đi làm, một phương diện là cho bọn họ lịch lãm rèn luyện, một mặt khác chính là cho bọn họ một ít tiền để tiêu xài, nhưng nói cho cùng, cũng là đi làm công cho người khác, đối với đệ tử nội môn bình thường thì bỏ đi, nhưng nói thế nào thì hắn cũng là đệ tử hạch tâm, không thể làm như vậy.

Huống chi, dù là trong hàng đệ tử nội môn, cũng có nhiều người gia thế không kém, ngoài ô gia ra cũng có nhiều sản nghiệp.

Nếu như mình có nhiều chuyện phải làm, tương lai giống như Từ Ung nói, trở thành trưởng lão ô gia, nhưng cũng chỉ là tay chân, không thể nói trước tương lai có bị đánh chết hay không, thậm chí có thể bị người ta xem như pháo hôi ném ra ngoài, đây không phải là kết quả hắn muốn thấy.

Tuy không cầu đại phú đại quý, càng không cần quyền khuynh thiên hạ.

Nhưng ít nhất là mình phải được sống an toàn, sống thư thái, như vậy, cần phải có sản nghiệp thuộc về mình.

Đối với điểm này, ô gia cũng không bài xích, sự thật là, bọn họ rất thích nhìn thấy trong gia tộc của mình có thể lực mới xuất hiện.

Nếu có thêm nhiều thể lực, thực lực của ô gia sẽ tăng lên một phần.

Giống như là Thiên Long Đạo, ô gia xuất thân từ thể lực của Thiên Long Đạo, cho nên tận lực nâng đỡ, bởi vì ô gia lớn mạnh một phần, chẳng khác nào Thiên Long Đạo bọn họ lớn mạnh, ô gia cũng giống như vậy, thể lực phía dưới của ô gia, vẫn tồn tại rất nhiều tiểu gia tộc, thể lực, bọn họ tăng cường một phần, thực lực của ô gia sẽ tăng lên một phần.

Về phần những thể lực này lớn hay nhỏ, khi cường đại có thể phản bội gia tộc hay không, chuyện này càng không cần lo lắng.

Nói dễ vậy sao?

Một thể lực từ thành lập đến hưng thịnh, thường thường cần mấy đời người cố gắng, giống như ô gia, khởi nghiệp năm sáu trăm năm, sau lưng còn có đại môn phái như Thiên Long Đạo trợ giúp, lúc mới khởi nghiệp cũng giống như lúc Tiểu Báo Tử từ sơn thôn đi ra, dần thân vào ô gia, làm sao có thể thành lập nên thể lực uy hiếp ô gia chứ?

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

141. Chương 141: Bình Cảnh Tu Luyện Quyền Ý Thần Niệm. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 141: Bình cảnh tu luyện quyền ý thần niệm. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Huống chi hiện tại Tiểu Báo Tử cũng không muốn thành lập cái thế lực gì, hắn chỉ cần một ít sản nghiệp, lưu lại con đường lui cho mình mà thôi, đây là chuyện thường tình của con người.

Bởi vậy, Tiểu Báo Tử đã mua cái tiểu viện này, đem nhà đặt ở đây, sau khi mua xong cái tiểu viện này, hắn chỉ ngẫu nhiên ở lại mấy ngày mà thôi, bình thường vẫn ở trong khu nhà cũ ở ô gia để tu luyện võ học, nghe Từ Ung chỉ điểm.

Dù sao hiện giờ hắn chỉ là đệ tử hạch tâm của ô gia chưa xuất sư mà thôi.

Mấy ngày nay, Từ Ung đã bắt đầu chế tạo binh khí, ở trong phòng tinh luyện kim loại của ô gia không đi ra, Tiểu Báo Tử ở lại ô gia cũng không có chuyện gì, liền tới đến cái tiểu viện mà mình mua ở mấy ngày.

Trong tiểu viện này trừ hắn ra, còn có một lão đầu già nua hắn mượn.

Hắn mua cái tiểu viện này ở Tần Lăng quận thành cũng là một nơi xa xôi, vốn thuộc về một tiểu thương nhân, kết quả tiểu thương nhân buôn bán thâm hụt tiền, cho nên phải bán cái tiểu viện này để trả nợ. Tiểu Báo Tử nhìn trúng ở đây thanh tĩnh, liền mua lại nơi đây.

Lão đầu gia nua này vốn là nô bộc của tên thương nhân, hắn không có con cái, sau khi tiểu thương nhân bán nơi này, hắn không có chỗ để đi, Tiểu Báo Tử thấy hắn tuổi đã lớn, lại quen thuộc hoàn cảnh ở đây, cho nên lưu hắn lại. Bình thường hắn chiếu theo mấy lần Tiểu Báo Tử tới đây đều ở trong sân nhỏ, cho nên hắn dọn dẹp cái sân rất sạch sẽ, mà lão đầu này cũng khéo tay, dù tuổi đã lớn, nhưng làm thức ăn rất ngon, cho nên trong lòng Tiểu Báo Tử hết sức hài lòng.

...

Một quyền, một cước.

Thân hình từ từ di động trong nhà nhỏ, không mang theo một tiếng gió.

Nắm đấm của hắn vẫn luôn nắm chặt, khi thì giơ lên, khi thì hạ xuống, khi thì đảo, lúc thì lui về phía sau.

Mỗi một quyền, khi đánh vào không khí đều xoay tròn nửa vòng, phiêu dật, sâu thẳm, trầm ổn như núi, trầm tĩnh như nước!

Mỗi cái nhún chân, mặt đất dưới chân có chấn động xuất hiện, giống như địa chấn.

Mỗi một động tác đều rõ ràng như vậy, mỗi một động tác, đều hoàn mỹ như vậy.

Từ khi hắn triển khai quyền thế, một loại phong cách cổ xưa, quyền ý thâm lương từ trong động tác của hắn tỏa ra khắp phòng.

Chỉ là quyền ý mà thôi.

Động tác của hắn, thậm chí không có một tia không khí chấn động.

Đây là kết quả đem Thiên Xà Liễm Tức Thuật vận dụng vào bên trong quyền pháp, không chỉ có Thiên Xà Liễm Tức Thuật, còn có quái lực quyền, còn có Thái Cực Quyền Pháp, Loạn Phi Phong Chùy Pháp, tất cả đều được hắn dung nhập vào bên trong Đại Hoang Thập Tam Quyền, mới hình thành cái cục diện giờ.

Đại Hoang Thập Tam Quyền bác đại tinh thâm, chính là quyền pháp thượng cổ truyền thừa xuống, không phải là một thái điều như Tiểu Báo Tử có thể luyện trong một hai năm là có thể luyện thành, nhưng mà, trong quá trình luyện quyền, Tiểu Báo Tử cũng có một ít tâm đắc, đặc biệt là Đại Hoang Thập Tam Quyền hiện giờ, có một ít phương thức vận dụng kinh lực, quyền bí quyết và Thái Cực Quyền có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống như đến kỳ diệu, liền thử đem Thái Cực Quyền ý và kỹ xảo dung nhập vào trong, ngoài ý muốn phát hiện, làm thế đối với tu luyện Đại Hoang Thập Tam Quyền có trợ giúp cực lớn, đặc biệt là Đại Hoang Thập Tam Quyền có một ít chỗ tối nghĩa Tiểu Báo Tử xem mà không hiểu, nhưng khi hắn đem những điểm này đối chiếu với Thái Cực Quyền, liền hiểu được một ít.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là hai điểm tương thông của hai bộ quyền pháp, Thái Cực Quyền bác đại tinh thâm, Đại Hoang Thập Tam Quyền cũng bao la như biển rộng, cả hai đều có ẩn chứng lẫn nhau, tiến bộ

đương nhiên nhanh chóng, nhưng nếu muốn đem hai bộ quyền pháp dung nhập làm một thể, đó là chuyện không có khả năng.

Dù là như thế, quyền pháp của Tiểu Báo Tử đã tiến nhanh, lý giải đối với Đại Hoang Thập Tam Quyền đã không dưới Từ Ung.

- Thế nào, ta nói rồi, tiểu tử này rất có tiềm lực a.

Tiểu Báo Tử đang luyện quyền trong phòng, hồn nhiên chưa phát giác có gia hỏa đang nhìn hắn.

Ngoài cửa sổ, hai gã toàn thân mặc áo choàng đen đứng trên một thân cây đại thụ, toàn thân chìm vào trong bóng tối, trong đó có một người, chính là gia hỏa ngày đó cướp đoạt Thiên La Huyền Kim ở Văn gia, chính là hắc bào nhân đã thương Tiểu Báo Tử, một người khác có cách ăn mặc hoàn toàn giống hắn, nhưng điểm khác là, đồ án thiêu sau áo choàng của họ, tên gia hỏa mặc hắc y đánh cướp Văn gia sau áo choàng có thêu con gà trống, mà một gã khác, thì thêu con mãng xà, ánh mắt bọn họ, xuyên thấu qua cửa sổ, nhìn Tiểu Báo Tử đang luyện quyền.

- Nửa năm trước, ta ở Văn gia nhìn thấy tiểu tử này, hắn không biết sống chết muốn đánh lén ta, bị cương khí của ta đánh bay.

- Ah?

ánh mắt tên kẻ bên lóe ra một tia sáng, nói:

- Bị cương khí của người đánh bay, người hạ thủ lưu tình à!

- Ta không có hạ thủ lưu tình, mà tiểu tử này đem cương khí của ta bức ra ngoài, lúc ấy ta cũng đã giết mình!

- Hắn có thể đem cương khí của người bức ra ngoài?

Người thêu mãng xà sau lưng lộ ra kinh dị, nói:

- Người không có nói đùa chứ?

- Người thấy ta giống đang đùa giỡn người sao?

Gã hắc bào nhân sau lưng thêu gà trống tức giận, nói:

- Người xem hắn luyện quyền pháp, tuy còn hơi non nớt, nhưng đã có tư vị của quyền pháp, đợi một thời gian, ngộ ra quyền ý thần niệm, đại thành không khó a!

- Đáng tiếc hắn là đệ tử ô gia, muốn tu luyện tới dịch căn giới khó càng thêm khó!

Người sau lưng thêu mãng xà nói:

- Cho dù thật sự ngộ ra quyền ý thần niệm, cũng không tốt!

- Chuyện này có đáng gì, chỉ cần ta và người...

- Đừng kéo ta vào, chuyện này không có ta, tiểu tử này đúng là không tệ, nhưng tuổi còn quá nhỏ, dù chúng ta đồng ý, cấp trên cũng không đồng ý, nhìn lại đi, người còn gì để nói:

- Cũng đúng!

Hắc bào nhân suy nghĩ một lát, gật đầu nói:

- Ta chỉ lo đem dài lắm mòng a!

- Dèm dài lắm mòng, không có gì phải lo lắng!

Người trẻ tuổi thêu mãng xà, nói:

- Tiểu tử này bây giờ đã có sư phụ, là đồ đệ của trưởng lão, không có người nào đánh chủ ý lên đầu của hắn. Lão Kim Kê à, bây giờ đang là thời buổi rối loạn, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, hơn nữa, hiện tại không phải là thời điểm chiêu binh mãi mã, đợi thêm một thời gian, gió êm sóng lặng, tiểu tử này có biểu hiện ra năng lực đặc biệt gì, như vậy, chúng ta lại đi tìm hắn cũng không muộn!

- ần, hiện tại cũng chỉ có như vậy!

Hắc bào nhân gật đầu, nói:

- Xà đầu, chuyện kia, người có nắm chắc chứ!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

142. Chương 142: Bình Cảnh Tu Luyện Quyền Ý Thần Niệm. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 142: Bình cảnh tu luyện quyền ý thần niệm. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Không có gì nắm chắc cũng phải nắm, đành phải nỗ lực mà thôi, chúng ta chỉ trợ giúp, thành công thì đáng mừng, nhưng nếu thất bại, chẳng phải khác nào một lần kinh nghiệm thôi, cũng không có tổn thất lớn, đi thôi, còn người nữa, không có việc gì thì đừng kéo ta đến nơi này, đi xem một tiểu tử chưa dứt sữa, đúng là lãng phí thời gian.

- Có lãng phí thời gian gì chứ, mang người tới xem một thiêu niên anh tài có gì không tốt sao?

- Thứ anh tài này, cũng không phải một hai câu nói của người là được, còn cần thời gian kiểm chứng a.

...

Trong bầu trời đêm, hai đạo bóng đen đầu võ mồm từ từ rời xa, biến mất trong màn đêm.

- Hô!

Trong phòng Tiểu Báo Tử thở ra một hơi, đem một ngụm trọc khí thở ra, thu quyền xu điều chỉnh tâm lý, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc.

- ần, cũng không tệ lắm, gần đây quyền pháp tiến bộ rất nhanh, nhưng vì sao cuối cùng ta có cảm giác bị ngưng trệ? Hiện tại ta triển khai quyền pháp, đã có cảm giác như hành vân lưu thủy, đáng lẽ không có ngưng trệ mới đúng? Kỳ quái a, kỳ quái, chẳng lẽ đây chính là bình cảnh trong truyền thuyết? Cũng không đúng a, ta chưa từng nghe nói Nhị phẩm đã gặp bình cảnh, nội tức của ta vẫn bành trướng, cường độ thân thể đã có thể thừa nhận nội khí Tam phẩm rồi, có lẽ không có vấn đề gì!

Tiểu Báo Tử ngồi xuống mép giường, lẳng lặng suy tư.

Hắn lại không biết, hắn đem Thái Cực Quyền và Đại Hoang Thập Tam Quyền cùng tu luyện, hiệu quả tốt hơn tưởng tượng của hắn rất nhiều, cho nên cảnh giới quyền pháp của hắn đã đạt tới cực cao, chỉ thiếu chút nữa, là có thể lĩnh ngộ quyền ý thần niệm của bản thân, mà tu vi của hắn quá thấp, chỉ mới Nhị phẩm mà thôi.

Phải biết tuyệt đại đa số tu luyện giả, chỉ có tu luyện tới Lục phẩm, sắp sửa đột phá Thất phẩm, mới có thể lĩnh ngộ bí mật vận dụng thần niệm, cho nên, thời điểm hắn đang luyện quyền, mới có thể cảm giác được một cảm giác ngưng trệ này.

Thời gian nửa năm lại trôi qua, nhanh như nước chảy, chảy ào ào là qua.

Tiểu Báo Tử là đệ tử nội môn hạch tâm của ô gia, cũng dần dần đứng vững gót chân.

Trên thực tế, từ khi hắn dùng một chiêu đánh bại Thạch Kinh, hắn đã đứng vững gót chân ở vị trí đệ tử nội môn hạch tâm, đương nhiên, cũng vì việc đó mà đã kết thù với Thạch Kinh.

Nhưng Tiểu Báo Tử không sợ, từ một năm trước tu vi của hắn đã đạt tới cảnh giới Nhị phẩm, cho nên càng an ổn ngồi ở vị trí đệ tử nội môn hạch tâm.

Phải biết rằng, cả ô gia, tu vi đạt tới đoán cốt giới, chỉ có mười bảy người mà thôi, mà mười bảy người này đều là trưởng lão, đám người còn lại đều có tu vi dưới Tứ phẩm.

Mà trong mười bảy người này, thu đồ đệ cũng không nhiều, trừ đại trưởng lão Lữ Nhất Nguyệt và Từ Ung ra, thì chỉ có ba bốn người thu đồ đệ, hơn nữa những trưởng lão này đều thu một ít trực hệ của mình, cho nên đệ tử nội môn hạch tâm cũng chỉ có mười mấy người mà thôi, mà cái trong mười mấy người này, tuổi nhỏ nhất, có bốn năm người còn kém xa Tiểu Báo Tử.

Trong bốn năm người này, Tiểu Báo Tử chỉ trở mặt với một người là Thạch Kinh, tuy hai người trở mặt, nhưng không thể không thừa nhận thiên phú tu luyện của Thạch Kinh rất cao, võ công cũng đột phát Nhất phẩm, tiến vào Nhị phẩm.

Tu vi đúng là khá tốt, đó là vì hắn tư chất tu luyện và ngộ tính của hắn cao, cho nên, Lữ Nhất Nguyệt mới dễ dàng tha thứ cho hắn.

Đương nhiên, trải qua lần Hỏa Hồng Tinh và bị Tiểu Báo Tử giáo huấn, tính cách hung hăng càn quấy của Thạch Kinh đã thu liễm một chút, trừ Tiểu Báo Tử và các đồng môn sư huynh khác, sống chung với những người khác cũng không tệ.

Không chỉ có như thế, bởi vì ra tay hào phóng, địa vị lại cao, cho nên, nhanh chóng kết giao được một đám đệ tử nội môn, nhưng trong lòng hắn, cái bóng mờ mà Tiểu Báo Tử để lại đã phai nhạt theo thời gian, hắn bắt đầu tiến về phía trước.

Về phần Tiểu Báo Tử!

Trong hàng đệ tử nội môn ô gia, hắn là một nhân vật hơi thần bí, giống như sư phụ Từ Ung của hắn, thường trốn tránh, bình thường rất ít xuất đầu lộ diện, làm người rất ôn hòa, thái độ với đám đệ tử nội môn cũng khá tốt, tu vi cũng không tệ, đã đạt tới Nhị phẩm, so sánh với tất cả đệ tử nội môn, thực lực cũng nổi tiếng, không hơn.

Về phần thực lực chân chính của hắn, đúng là không người nào biết chi tiết.

- Sư phụ gọi đệ tử đến, không biết là có chuyện gì?

Một ngày này, đúng vào lúc Tiểu Báo Tử vừa luyện công trở về, lại bị Từ Ung gọi vào trong phòng.

- Người tới ô gia đã hai năm rồi?

Từ Ung sờ râu ngẩn trên cằm, như có điều suy nghĩ hỏi.

- Vâng, đệ tử tiến vào ô gia đã hai năm có thừa!

Tiểu Báo Tử nói.

- Ờ, hơn hai năm trước, thời điểm người tới, vẫn chỉ là tiểu hài nhi, hiện tại đã có bộ dáng của thiếu niên trưởng thành, tiến độ võ công tu vi tiến nhanh, xem ra, năm đó quyết định của ta là không sai!

Nhìn bộ dáng giống thiếu niên trưởng thành của Tiểu Báo Tử, Từ Ung cười thỏa mãn.

Trong hai năm qua, một tận tâm dạy, một dụng tâm học, chẳng những võ nghệ của Tiểu Báo Tử tiến nhanh, tình cảm với sư phụ tiện nghi này cũng sâu hơn.

Từ Ung ít xuất hiện, khiêm tốn, làm việc ổn trọng, tính cách ngay thẳng, rất hợp khẩu vị của Tiểu Báo Tử. Hơn nữa cũng tận tâm tận lực dạy dỗ Tiểu Báo Tử, dốc túi truyền thụ không giữ lại. Bởi vậy Tiểu Báo Tử cũng cảm kích hắn rất nhiều. Hơn nữa trong hai năm qua, hắn cũng rất rõ tính tình của Từ Ung, biết rõ hôm nay hắn gọi mình tới, nhất định là có việc muốn nói.

Quả nhiên, sau khi cảm khái hai câu, Từ Ung liền ngừng đầu lên, nói:

- Chu Báo a, người tới nơi này hai năm, thời gian cũng không ngắn, võ nghệ tiến bộ rất lớn, trong hai năm qua, người vẫn luôn ở trong tổng bộ ô gia, thậm chí rất ít khi đi ra ngoài, cũng chưa từng tiếp nhận nhiệm

vụ, làm thế thì võ công tiến bộ rất nhanh, nhưng lịch lãm rèn luyện không đủ, bây giờ tu vi của người đã vững chắc ở hàng Nhị phẩm, là thời điểm đi tiếp nhận một ít nhiệm vụ, người xem thế nào?

Nói đến như vậy thì Tiểu Báo Tử cũng đã hiểu rõ, trong hai năm qua, đúng là hắn trầm mê trong võ công, nếu đổi thành những người khác, nếu tu luyện như hắn sớm đã buồn chán muốn chết, nhưng hắn không giống, trên người hắn có quá nhiều bí mật, có nhiều thứ hắn phải nguyên cứu quá nhiều, hơn nữa bản thân hắn cũng rất hứng thú với võ công, cho nên, trong lúc bất tri bất giác, hắn cũng đã quên, đệ tử nội môn hạch tâm như hắn ở ô gia đúng là có quá nhiều nhiệm vụ có thể làm.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

143. Chương 143: Làm Nhiệm Vụ.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 143: Làm nhiệm vụ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Kỳ thật, với võ nghệ và lý giải về võ công của hắn hiện giờ, Từ Ung nhìn ra, đã sớm có thể xuất sư, hai năm qua, những thứ Từ Ung có thể dạy hắn đã dạy cả rồi, thậm chí tâm đắc khi đột phá luyện bì giới lên đến cốt giới, hắn cũng đã nói rõ, Từ Ung nói rất rõ ràng, còn giải quyết thế nào, phải xem Tiểu Báo Tử mà thôi.

Sư phụ lĩnh vào cửa, tu hành tại người, hiện tại Tiểu Báo Tử cần thời gian lĩnh ngộ và lịch lãm rèn luyện.

Cho nên, cho tới nay, Từ Ung mới gọi Tiểu Báo Tử tới đây, bảo hắn đi nhận nhiệm vụ và ra ngoài lịch lãm rèn luyện, ai biết tiểu tử này tập trung tinh thần vào đầu vào hải dương võ học, một khi không thể vãn hồi, đến cuối cùng, Từ Ung hoài nghi, nếu như mình không đến nhắc nhở hắn, không thể nói trước hắn có dùng cả đời này vào đầu trong võ học hay không, ở trong sân tu luyện võ học, không hỏi thế sự.

Bất đắc dĩ, hắn mới phải tự mình đến gọi Tiểu Báo Tử, hỏi thăm hắn về chuyện nhiệm vụ.

Sở dĩ chọn lúc này, chủ yếu là vì, hiện tại đang tồn tại một nhiệm vụ rất thích hợp với Tiểu Báo Tử.

- Đoạn thời gian trước, ở Trung Hòa quận ô gia chúng ta bị cướp một đám hàng hóa, hiện tại vẫn chưa điều tra ra ai làm, hiện đang chuẩn bị phái người đi thăm dò, nhiệm vụ đã công bố, Kim sư huynh của người đã tiếp nhận, chuẩn bị triệu tập đệ tử nội môn đi cùng hắn, người cũng đi đi!

- Vâng!

Tiểu Báo Tử gật gật đầu, không có bất cứ dị nghị gì.

- Chuyện này cũng tốt, người đi tìm Kim sư huynh của người, ta đã nói chuyện rồi, chuyện lần này phải nghe theo lời sư huynh của người, hắn đã sớm xuất sư, những trò lừa bịp trên giang hồ, lòng người đa đoan, không thứ nào không biết, không gì không tổ tường, có những thứ gì không hiểu, muốn tìm người hỏi, người nên hỏi hắn, có thể sẽ có câu trả lời.

Từ Ung nói liên miên rất lâu, tỉ mỉ dặn dò Tiểu Báo Tử phải chú ý nhiều việc, tuy nói suốt vài nén hương làm Tiểu Báo Tử thấy phiền, nhưng trong lòng thì rất cảm động, không dám phản bác, luôn gật đầu lắng nghe.

- Đúng rồi, Trung Hòa quận cách Thiên Long Thần Sơn không xa, có cơ hội, đi xem đi, còn chuyện kia...

Thời điểm Tiểu Báo Tử chuẩn bị đi ngoài, bỗng nhiên Từ Ung nói ra:

- Có cơ hội thì đi, không có cơ hội thì thôi, cho dù... Tóm lại, người đã biết rõ rồi chứ?

- Đệ tử hiểu!

- Kim sư huynh, người thật sự muốn mang theo tên Chu Báo kia đi cùng lần này sao?

Ở một nơi cách sân nhỏ của Tiểu Báo Tử không xa, trong một nơi hơi lớn hơn sân nhỏ. Lúc này, trong sân tụ tập một đám người trẻ tuổi.

Có một người, mười bảy mười tám tuổi, thân cao sáu thước, mi tâm có một nốt ruồi như hạt vừng, trong đôi mắt nhỏ có linh quang chớp động, mặt hẹp dài, nói trắng ra là mặt ngựa, diện mục bình thường, trên thực tế, trừ mi tâm có nốt ruồi ra, hẳn không có bất cứ điểm gì để cho người ta nhớ kỹ.

Người này chính là Kim Nam Thanh tiếp nhận nhiệm vụ đi Hắc Sa Khẩu, đệ tử nội môn hạch tâm của ô gia, là đệ tử đích truyền của trưởng lão Hồ Dục.

Lúc này, hẳn liếc đôi mắt không lớn lắm của mình, dùng bộ dáng mười bảy mười tám tuổi nói:

- Chuyện này là Từ trưởng lão tự mình nói với ta, đương nhiên ta không thể cự tuyệt, lại nói, tuy Chu sư đệ còn nhỏ tuổi, nhưng một thân võ học được chân truyền của Từ sư bá, đặc biệt là Đại Hoang Thập Tam Quyền, nghe nói rất có tạo nghệ, tu vi cũng đạt tới cảnh giới Nhị phẩm, cho dù là ta cũng không thiên vị bên nào, lúc này các người đi với ta, cho nên không nên làm ra chuyện gì không tốt.

- Nhưng mà... Kim sư huynh!

- Chu Chính Minh, người không cần phải nói, ta biết rõ người có giao hảo với Thạch Kinh, nhưng đó là chuyện của người, không quan hệ tới ta, ta khuyên người không nên làm liên lụy đến chuyện đi này, hai gã đệ tử hạch tâm có ân oán, người là một đệ tử nội môn bình thường không cần quản mới tốt!

Sắc mặt Chu Chính Minh tái đi, lập tức đem những gì muốn nói nuốt vào trong bụng.

- Tốt rồi, chớ vị, ta biết rõ các người lo lắng cái gì, đơn giản là sợ sau khi hoàn thành nhiệm vụ, thù lao phân phối không tốt, điểm này các người không cần lo lắng, Từ sư bá đã nói rõ với ta, lần này làm nhiệm vụ, Chu sư đệ sẽ đi lịch lãm rèn luyện, sẽ không tranh đoạt thù lao với chúng ta.

Lời này vừa thốt ra, sắc mặt mọi người chung quanh mới hòa hoãn trở lại.

Phải, nên biết làm nhiệm vụ ở ô gia, mọi người nhận nhiệm vụ, đều phải chú ý đến chuyện này.

Thù lao của lần này không tệ, đó chính là phân nửa giá trị của đám hàng hóa kia, nhưng khó khăn cũng rất lớn, từ nơi xảy ra chuyện tới Tần Lăng quận thành phải hơn ngàn dặm, hơn nữa tình huống cũng không phải rất rõ ràng, một người rất khó hoàn thành, cho nên, mỗi lần gặp được nhiệm vụ như vậy, sau khi có người nhận nhiệm vụ, sẽ chiêu một một ít đệ tử nội môn cùng hoàn thành nhiệm vụ, người đi cùng hoàn thành nhiệm vụ, sẽ tính có bao nhiêu người, thù lao phân phối ra sao, đương nhiên đã bàn bạc từ trước đó.

Thù lao nhiều như vậy, cho nên nhiều thêm một người thì sẽ ít đi một chút, đám đệ tử nội môn này đương nhiên không vui.

Vì trở ngại việc Tiểu Báo Tử là đệ tử nội môn hạch tâm, cho nên mọi người không dám nói ra khỏi miệng.

Không ai muốn đắc tội với Tiểu Báo Tử còn trẻ như vậy, hẳn là một đệ tử nội môn hạch tâm tiền đồ vô lượng, chỉ có Chu Chính Minh và Thạch Kinh giao hảo, biết rõ Thạch Kinh và Tiểu Báo Tử là thủy hỏa bất dung, cho nên mới mở miệng đưa ra nghi vấn, không ngờ lời nói vừa ra, đã bị Kim Nam Thanh đánh về.

Hiện tại Kim Nam Thanh nói rõ Tiểu Báo Tử sẽ không tranh thù lao với mọi người. Cho nên mọi người sẽ không mất mặt nói cái gì, ngược lại trong nội tâm ẩn ẩn có cảm giác hiếu kỳ về Tiểu Báo Tử, muốn nhìn một chút vị đệ tử nội môn hạch tâm này có bốn sự gì.

- Hàng hóa bị đoạt, đúng là mất mặt, những tên đoạt đồ không biết nghĩ gì, đưa hàng, giao cho tiêu cực là được rồi, tại sao lại tự mình vận chuyển, xảy ra chuyện, tự mình phải gánh vác, đúng là một đám ngu xuẩn.

Sau khi Tiểu Báo Tử trở về nơi nghỉ ngơi của mình, trong đầu tự hỏi cuộc nói chuyện với Từ Ung, sắc mặt cổ quái.

Ở cái thế giới này cũng có tiêu cục, ô gia gia đại nghiệp đại, lũng đoạn sinh ý thiết khí, nhân thủ nhiều hơn nữa cũng không đủ dùng, những chuyện như vận chuyển hàng hóa nên giao cho tiêu cục làm, trên thực tế tiêu cục ăn cơm nhờ chuyện này.

Bất đắc dĩ Trung Hòa quận này có chút đặc thù, người cầm lái cũng là họ ô, chính là một nhánh của ô gia. Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

144. Chương 144: Điều Tra. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 144: Điều tra. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Nhất mạch này tách ra đã nhiều năm, phân nhánh của chủ mạch cũng không biết bao nhiêu mà đếm, có chút đã sụp đổ, nhưng vẫn có chút là có thực quyền, ô gia ở Trung Hòa quận chính là nhất mạch như thế.

Trung Hòa quận ô gia bằng chi, bàn về bồi phạt, còn dài hơn chủ mạch ô gia đời này một đời, chủ sự hiện tại của nơi này là ô Vân Thiên, một thân tu vi không tệ, đã đạt đến Tam phẩm đại thành, nghe nói sắp sửa trùng kích đoán cốt giới, làm người cũng cuồng ngạo, đào tạo ra một đám đệ tử cũng rất khá, tuy không đến mức khiêu chiến với chủ mạch, nhưng Trung Hòa quận ô gia, đã là thiên hạ của hắn, chính vì có thực lực như vậy, cho nên, hắn làm việc, cũng rất tự cao tự đại, tin tưởng tại cả Trung Hòa quận ô gia không có ai dám đến gây phiền toái, cho nên, thời điểm vận chuyển hàng hóa không mời tiêu cục, cho tới nay, cũng bình an vô sự, nhưng không ngờ lúc này lại lật thuyền.

Từ giá trị của hàng hóa bị mất, thì giá trị đám hàng hóa này không lớn, nhưng làm mất, thì đó lại quan hệ tới mặt mũi của ô gia, bởi vậy, trong ô gia mới treo nhiệm vụ này, mà thù lao chính là bảy phần giá trị của hàng hóa, hơn nữa nhưng chi phí phát sinh như ăn mặc ở của đệ tử chấp hành nhiệm vụ, cứ tính toán lại, ô gia sẽ chỉ trả, còn giá trị hàng hóa sẽ giữ nguyên.

- Trung Hòa quận? Chỗ đó thuộc về Kiền Châu, muốn đi phải mất ít nhất mười ngày, không biết lần này có thể xem là hành tẩu giang hồ hay không, ha ha, cảm giác lần này rất mới lạ, Kim Nam Thanh là gia hỏa xấu nhất trong hàng ngũ đệ tử nội môn hạch tâm, nhưng luận trình độ gian xảo tuyệt đối là số một số hai, dọc đường phải cẩn thận, ngàn vạn lần đừng bị hắn bán!

Trong nội tâm Tiểu Báo Tử âm thầm nghĩ ngợi, tên Kim Nam Thanh này cũng là một nhân vật trong hàng ngũ đệ tử nội môn hạch tâm, dù mình đã gặp mặt vài lần, thời điểm gặp mặt, tất cả mọi người rất thân mật, nhưng trong lòng của hắn đang suy nghĩ cái gì, không có người nào biết rõ.

...

Tính tình của ô Vân Thiên gần đây rất táo bạo.

Dù là ai, sau khi bị cướp mất một đồng lớn châu báu, đều sẽ táo bạo, mà trong đám hàng hóa này có bí mật hắn không thể nói ra, như vậy, bên trong táo bạo, còn mang theo chút sợ hãi.

- Đáng chết, rốt cuộc là tên nào dám làm như vậy, các người tra lâu như vậy, vì sao một chút tin tức cũng không có?

ô Vân Thiên rống giận, cái bàn trước mặt đã nát bấy, trên mặt của hắn đã lộ ra thần sắc mệt mỏi rõ ràng, nhưng cũng từ cái bàn cũng nhìn thấy công phu của hắn khá mạnh.

- Tiểu nhân vô dụng, tiểu nhân đáng chết, đến giờ này mà vẫn không tìm được manh mối, nhưng có thể khẳng định một điểm!

Năm sáu tên đệ tử ô gia đang quỳ trên mặt đất rất cẩn thận.

- Khẳng định cái gì?

- Chuyện này cùng mấy vị đương gia Đông Lĩnh không có vấn đề, vì lúc xảy ra chuyện này, bọn họ đang uống rượu tại Hạnh Hoa Lầu.

- Ta biết rõ, lúc ấy bọn họ mời ta!

ô Vân Thiên quát:

- Trừ những chuyện này, các người còn tra ra được cái gì không?

- Chưa, chưa có!

Một người đang quỳ dưới đất run run, lau mồ hôi trên trán.

Thầm nghĩ:

- Đương nhiên ta biết rõ lúc đó bọn họ đang uống rượu với người, đây không phải là chuyện nên tra hay sao?

- Nếu không, đại quân gia, chúng ta báo quan đi?

Rầm! Một tiếng, ô Vân Thiên dùng một cước đá bay cái bàn trước mặt đi, cái bàn vỡ tung tóe, rơi như mưa xuống trước mặt đám người đang quỳ.

- Đồ hỗn trướng, chẳng lẽ các người cho rằng quan phủ không biết chuyện này sao? Hiện tại báo quan, chẳng lẽ muốn cho toàn bộ người trong Trung Hòa quận cười xấu mặt ô gia chúng ta sao? Vô dụng, tất cả lần đi cho ta.

Mấy người này không dám nhiều lời, nhanh chóng chạy ra khỏi đại sảnh, một lúc sau liền không thấy bóng dáng.

- Đúng là nuôi một đám vô dụng mà, thời điểm mấu chốt, thế mà một chút hiệu quả công việc cũng không có.

Thấy bộ dáng chật vật khi đám người này chạy đi, ô Vân Thiên tức giận bốc hỏa, giơ tay lên, muốn vỗ bàn, nhưng mà, cái bàn mới bị hất đá bay, cho nên hất không vỗ được, đành phải oán hận vỗ đùi, về mặt thống hận.

- Đại quân gia, đại quân gia!

Mấy người mới đến không bao lâu, liền có một người chạy vào.

- Vội cái gì, vội cái gì, ta vẫn chưa chết đâu!

ô Vân Thiên vừa nhìn thấy vẻ mặt kinh hoàng của hắn, trong chốc lát sắc mặt trầm xuống, quát lên.

- Không phải, không đúng, đúng...

Người nọ thở không ra hơi, nói cả buổi, cũng không nói rõ nguyên nhân.

- Là chuyện gì?

- Đệ tử Kim Nam Thanh, phụng mệnh của gia chủ, đến đây nghe theo ô quân gia điều khiển.

ô Vân Thiên nghe xong lời này, biểu lộ lập tức chuyển biến, nhiệt tình nghênh đón, nói:

- Thì ra là Kim sư đệ, đúng là khách quý khó gặp, khách quý khó gặp, làm sao không tới đây chào hỏi sư thúc ta thế nào.

- ô đại quân gia nói quá lời, lần này phụng mệnh gia chủ tới nghe theo điều khiển của đại quân gia, tình huống khẩn cấp, cho nên có nào không phải, xin ô đại quân gia thứ lỗi.

Vừa dứt lời, đoàn người Kim Nam Thanh tiến vào.

Sau khi gặp mặt ô Vân Thiên, đương nhiên là phải hàn huyên một lúc, sau đó giới thiệu lẫn nhau.

Lúc nghe nói Tiểu Báo Tử là đệ tử Từ Ung, thái độ ô Vân Thiên với hắn càng nhiệt tình hơn nhiều, nhưng bên trong cổ nhiệt tình này đã làm Tiểu Báo Tử cảm nhận được một tia... đề phòng.

- Hắc hắc, nơi này dù là phân bộ của ô gia, nhưng trên thực tế là vương quốc độc lập của ô Vân Thiên này, xem ra tên ô Vân Thiên này không hi vọng chúng ta nhúng tay vào việc này a!

Trong bữa tiệc, Tiểu Báo Tử nhìn mặt mà nói chuyện, sau khi nhìn ra Kim Nam Thanh và ô Vân Thiên hoà hợp êm thấm nhưng sau lưng lại bất hòa và đề phòng.

- Nhưng nơi có người, thì ở đó có giang hồ a!

Trong nội tâm Tiểu Báo Tử cảm thán, trong bữa tiệc mặc kệ là nói cái gì, hắn chỉ uống rượu.

Sau khi rượu qua ba tuần, men say mờng lung, mọi người đứng dậy ra về.

Thời điểm ngày thứ hai tỉnh lại, thì mặt trời đã lên cao.

- Tiểu sư đệ, rốt cuộc đã tỉnh rồi, ta còn tưởng ngươi sẽ ngủ đến xế chiều đấy.

Thấy Tiểu Báo Tử tỉnh lại, Kim Nam Thanh nhin không được trêu ghẹo.

Trải qua gần một tháng ở chung, hắn phát hiện, vị tiểu sư đệ này rất thức thời, hoặc là nói, rất trung thực, giống như sư phụ hắn, là người chân thật. Bảo hắn làm cái gì hắn sẽ làm cái đó, người không bảo hắn không làm, thập phần biết điều, cho nên Kim Nam Thanh cũng có tâm tư, tận lực giao hảo.

- Sư huynh, ta đêm qua có mất mặt không?

Sắc mặt Tiểu Báo Tử có chút lo sợ, hỏi.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

145. Chương 145: Điều Tra. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 145: Điều tra. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Không có có hay không, chỉ uống hơi nhiều mà thôi, sư đệ ngươi vừa say, là đã ngủ mất, không có gì mất mặt, mau rời giường đi, rửa mặt, buổi chiều chúng ta đi Hắc Sa Khẩu!

- Vâng!

Tiểu Báo Tử vội vàng xoay người rời giường.

- Sư huynh, chuyện này có đầu mối gì sao?

Trên đường đi Tiểu Báo Tử nhin không được hỏi Kim Nam Thanh, Trung Hòa quận quận thành cách Hắc Sa Khẩu một khoảng cách hơi xa, dù cưỡi ngựa, cũng phải mất lộ trình hai ba ngày.

- Có cái rắc rối mỗi, tên ô Vân Thiên kia là đồ ngu xuẩn, tra nhiều ngày như vậy, đầu mối gì cũng không có!

Kim Nam Thanh không vui nói:

- Đêm qua hần nói đông nói tây, nói cái gì có việc cứ nói, hôm nay trời vừa sáng, tất cả đều thay đổi, mẹ kiếp, hần cho rằng ta không biết hần nghĩ gì sao? Không phải là sợ phiền phức lần này bị chúng ta giải quyết, hần sẽ bị mất mặt, nhưng hần không nghĩ tới, nếu chuyện này không được giải quyết, hần mất mặt còn lớn hơn nữa...

- Có lẽ hần muốn tự mình giải quyết chuyện này.

Tiểu Báo Tử nói.

- Nếu là hần có thể tự mình giải quyết, chúng ta cũng không đến!

Kim Nam Thanh nói ra:

- Lại nói, không đề cập tới hần nữa, chúng ta đi Hắc Sa Khẩu trước, dọc theo con đường này phải chú ý, có người nào khả nghi hay không.

Rời khỏi Trung Hòa quận thành, lại đi một đoạn đường, đám người kia dần dần rời khỏi quan đạo, đi vào đường nhỏ sơn dã.

Người trong chuyến đi này, lớn tuổi nhất chỉ mười bảy mười tám, nhỏ tuổi nhất chính là Tiểu Báo Tử, mới mười hai mười ba, thời điểm này vốn không có phiền não gì, phàn nàn vài câu, liền bị cảnh sắc chung quanh hấp dẫn.

Kiên Châu nhiều núi, địa thế không bằng phẳng, cảnh sắc cũng không tẻ, một đường vừa đi vừa ngắm cảnh, đường xa xa xôi cũng không tính là tịch mịch.

Hiện tại thiên hạ thái bình, Kiên Châu là nội địa Đại Tấn, trị an rất không tồi, dù trên đường có chút đạo phi, nhìn thấy bọn họ đều cười trên ngựa to lớn, trên người lại có binh khí, đương nhiên là nhận ra là đệ tử võ lâm thế gia, là nhân vật không dễ chọc, cũng không xảy ra phiền toái gì, cho nên, từ quận thành đến Hắc Sa Khẩu, con đường rất yên bình, nguy hiểm không có, ngược lại xử lý vài chuyện bất bình, được gọi vài tiếng “Thiếu hiệp”.

- Phía trước chính là Hắc Sa Khẩu, qua Hắc Sa Khẩu, đám kia bị cướp hàng ở chỗ này, chúng ta điều tra, cũng ở gần Hắc Sa Khẩu, tổng cộng có bảy đám đạo phi, trong đó bốn nhóm không có thực lực, ba nhóm có thực lực, có quan hệ không tệ với ô Vân Thiên, trong đó có một đám còn mời ô Vân Thiên ăn cơm ở Hạnh Hoa Lầu trong quận thành, không có điểm nào khả nghi.

- Như vậy, chỉ còn lại hai nhóm đạo phi có hiểm nghi?

Chu Chính Minh tiếp lời.

- Hai nhóm đạo phi kia chúng ta cũng điều tra, có một đám do Mã Đại cầm đầu, đạo pháp không tệ, thủ hạ có một hai trăm người ngựa, thực lực không tệ, sau khi chuyện xảy ra, bọn họ liền thông qua quan hệ phải sạch, tỏ vẻ không phải bọn họ làm, còn một đám có thủ lĩnh là Hắc Tam Nương, cũng giống như vậy, sau khi xảy ra chuyện, liền cho người mang tin tức về, sau khi gia chủ và các vị trưởng lão phân tích đều cho rằng, khả năng bọn họ làm không lớn.

- Vì cái gì?

Chu Chính Minh khó hiểu hỏi.

- Nhóm hàng hóa này vận chuyển tới cho quân thủ thành, bọn họ là đạo phi kiếm ăn trên quan đạo Trung Hòa quận, người bọn họ không thể đắc tội nhất chính là quân thủ thành, trừ phi bọn họ không muốn kiếm cơm ở chỗ này nữa, nếu không, chắc chắn sẽ không có tâm tư này, lại nói, các loại thế lực lâm này quan hệ rắc rối khó gỡ, trong người có ta, trong ta có người, nhưng tiếng gió lại không có, nếu là do bọn họ làm, tin tức đã sớm lộ ra, làm sao mà cẩn thận giống hiện giờ!

Kim Nam Thanh tỉnh táo phân tích, trên thực tế, những lời này của hính, đều đã được trưởng lão ô gia phân tích qua, hính chỉ đem những phỏng đoán của cao tầng ô gia thuật lại mà thôi.

- Chúng ta phải tra như thế nào?

Chu Chính Minh hỏi, nghiêm nhiên là nhân vật số hai trong đội ngũ.

- Thế chúng ta nên bắt đầu tìm kiếm từ đâu?
- Nếu như nói thế, chúng ta sẽ không đi tới Hắc Sa Khẩu?

Kim Nam Thanh trầm giọng nói:

- Sau khi gia tộc xảy ra chuyện, đã bắt đầu giám sát các con đường tiêu thụ hàng, nhưng không thu hoạch được gì, điều này nói rõ, đám hàng hóa kia hiện giờ vẫn chưa đem đi tiêu thụ.
- Đám hàng hóa kia là vũ khí thượng hạng, số lượng cũng không ít, nếu không tiêu thụ, cần phải có nơi giấu hàng, đây là chuyện thường tình, dù ô Vân Thiên không báo quan, nhưng quan phủ cũng âm thầm giám thị, dù sao đây là hàng của quân thủ thành, quan binh mua để phân phối trong Trung Hòa quận, cho nên bọn họ cũng giám sát các đội ngũ khả nghi ra vào Trung Hòa quận và các thành lân cận.
- Nếu không tiêu thụ ra ngoài, vậy sẽ không chở đi, chẳng lẽ nhóm hàng hóa này được giấu ở gần Hắc Sa Khẩu?

Tiểu Báo Tử hỏi.

- Khả năng này rất lớn, nhưng phương viên xung quanh Hắc Sa Khẩu lại có diện tích mấy trăm dặm, chúng ta muốn tìm, cũng rất khó khăn a.

Kim Nam Thanh nhìn cát bốn phía, cau mày, nói khẽ.

Bọn họ lúc này, còn không biết, chính mình sắp bị cuốn vào một phiên toái cực kỳ lớn.

Ở một địa phương yên lặng không người, có một lầu nhỏ bố trí trang nhã, phong cách tươi mát.

Trong một gian phòng trang nhã nhất, có một gã thanh niên nam tử ngồi cùng một lão già áo xám.

Nam tử khí chất thanh nhã, toàn thân lộ ra một loại khí chất cao quý, mà lão già áo xám, giống như một cây khô, toàn thân toát ra mùi vị hư thối, cùng ngồi với thanh niên mặc hoa phục, sinh ra một loại đối lập rất rõ rệt.

- Chuyện ở Trung Hòa quận, đều đã chuẩn bị tốt chứ?

Nam tử mặc hoa phục nhẹ giọng hỏi.

- Bẩm chủ tử, đã chuẩn bị tốt, nhưng nghe nói, ô gia đã treo giải thưởng cho chuyện này, đã có một đám đệ tử nhận nhiệm vụ, đi Trung Hòa quận điều tra!
- ô gia, hừ, một đám thợ rèn mà thôi, có cái gì quan trọng chứ!

Nam tử mặc hoa phục phất tay, dùng tay gõ lên cái bàn gỗ trước mặt, trầm ngâm một lúc, nói:

- Không phải Liễu Tứ đang ở đó sao, bảo hắn đem đám người ô gia kia giải quyết đi!
- Liễu Tứ?

Lông mày lão già nhíu lại, trên mặt hiện ra vẻ khó xử, nói:

- Nếu như hắn không muốn thì thế nào, dù sao, hắn không bị chúng ta tiết chế, lần này đi, chỉ là tiện đường mà thôi, vạn nhất...
- Không có vạn nhất, chuyện này hắn đã nhúng tay, dù có nguyện ý hay không cũng không do hắn quyết định nữa, chẳng lẽ hắn thực sự cho rằng muốn đi thì đi, muốn ở thì ở hay sao?

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

146. Chương 146: Tung Tích Dịch Nhân. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 146: Tung tích dịch nhân. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Thanh niên mặc hoa phục cười lạnh một tiếng, nói:

- Cầm tiền của ta, cũng không phải dễ cầm như thế.

Lông mày lão già nhảy lên, sau đó cúi đầu nói:

- Vâng, ta sẽ đi thông tri cho hần!

- Đúng rồi, lần này người ô gia tới có thực lực thế nào?

- ô gia cho rằng đây chỉ là vụ cướp bình thường mà thôi, cũng không quá mức để ý, chỉ phái mấy tên đệ tử nội môn tới điều tra mà thôi, tu vi cũng không cao, cao nhất cũng không quá Nhị Tam phẩm!

- Nhị Tam phẩm? Đúng là bọn họ không quá mức để ý rồi, ô gia, hắc hắc, những năm gần đây này, ô gia ý có Thiên Long Đạo làm chỗ dựa, làm việc cũng càng càn rỡ, mà Kiền Châu này cũng không phải Vân Châu, bọn họ thật sự cho rằng phái mấy tên tiểu bối đến là có thể điều tra rõ sao?

- ô gia chỉ là con chó của Thiên Long Đạo mà thôi, không đáng để lo!

áo xám lão già nói:

- Vấn đề hiện tại là Trung Hòa quận, bất luận thế nào, Trung Hòa quận cũng thuộc về Kiền Châu, nếu thật sự xảy ra đại sự gì, Thiên Long Đạo sẽ không mặc kệ không ngó tới!

- Có thể xảy ra đại sự gì chứ?

Thanh niên mặc hoa phục cười ha hả, nói:

- Đây vốn không phải là chuyện đại sự gì, chẳng qua là ô gia bị người ta cướp hàng hóa mà thôi, phái ra người đi điều tra thì bị giết, bỏ đi, chẳng qua là chuyện giang hồ phân tranh bình thường mà thôi!

- Chủ tử nói phải, chỉ là giang hồ phân tranh bình thường mà thôi!

- Liễu Tứ a Liễu Tứ, ngươi đừng có làm cho ta thất vọng a!

Nhìn lão già đi ra khỏi cửa, khóe miệng thanh niên mặc hoa phục hiện ra nụ cười nhẹ, càng nghĩ càng cảm thấy vui vẻ.

- Sư huynh, đúng là chỗ này quá lớn, xem ra tiến độ lần này sẽ rất chậm, chỉ sợ có cho chúng ta thời gian một tháng, chúng ta cũng không tra ra được cái gì.

Nhìn đồi núi chung quanh nhấp nhô liên miên bất tận, Tiểu Báo Tử cười khổ nói với Kim Nam Thanh, với bản thân hần mà nói, nhiệm vụ này bản thân hần không có hứng thú, chỉ muốn đi ra ngoài một chút mà thôi, hiện tại chạy đến cái Hắc Sa Khẩu này, còn chưa tìm được chút manh mối nào chứ nói chi đến tìm hàng hóa, nói không chừng còn gặp nguy hiểm, loại chuyện này, hần không muốn dây vào.

- Ngươi nói cũng có đạo lý, nhưng không có biện pháp, thời gian lại dài, cũng phải đi tra, chuyện này có quan hệ tới danh dự của ô gia, tuyệt đối không thể buông tha được!

Kim Nam Thanh nói rất kiên quyết.

- Chẳng lẽ ô đại quân gia không có điều tra sao?

Tiểu Báo Tử hỏi.

- Ta đã hỏi qua, bọn họ đã điều tra nơi này rồi, nhưng chỉ đi loanh quanh ở nơi này một hai người rồi bỏ đi, ô đại quân gia cho rằng Hắc Sa Khẩu không có gì phải điều tra, kẻ trộm sẽ không ngóc đến mức sau khi đoạt hàng hóa, lại có thể đem hàng hóa giấu ở gần đây.

Kim Nam Thanh liếc nhìn chung quanh, khóe miệng nở nụ cười mỉa mai.

- Ta không biết vị ô đại quân gia kia nghĩ cái gì, nhiều hàng hóa như vậy, dưới sự phong tỏa nghiêm ngặt như thế, chẳng lẽ còn có thể bay hay sao?

- Bay thì không thể bay, nhưng ta cảm thấy có một khả năng.

Trong lòng Tiểu Báo Tử thầm nghĩ, nhưng hắn không có nói ra, dù sao hắn nghĩ vậy, nhưng khả năng này quá mức quý dị, nếu như là thật, như vậy, chuyện này sẽ không còn là chuyện hàng hóa bị đoạt đi, cho dù hắn phỏng đoán chính xác, cũng không muốn đi làm chim đầu đàn.

Vào lúc hai người đang xem xét chung quanh, bỗng nhiên phía chân trời xuất hiện một tia sáng, sau đó, một tiếng nổ vang từ xa truyền tới, tiếng nổ vang vọng khắp nơi.

- Là Chu Chính Minh, bọn họ có phát hiện!

Kim Nam Thanh kéo dây cương một cái, quay đầu ngựa nhìn Tiểu Báo Tử nói ra.

Sau khi mấy người bọn họ đi tới Hắc Sa Khẩu, liền phân thành bốn tiểu đội, mỗi đội hai người, bắt đầu tản ra xung quanh tìm kiếm manh mối, Tiểu Báo Tử không ngờ chỉ điều tra một lúc là đã có thu hoạch, cho nên hắn chấn động.

Trên bầu trời xuất hiện tia sáng và tiếng nổ chính là tín hiệu ước định của bọn họ, nếu có phát hiện gì, liền đem tín hiệu này phát ra, không thể tưởng được không đến một giờ, Chu Chính Minh đã có phát hiện.

Kim Nam Thanh và Tiểu Báo Tử thúc ngựa chạy như điên, không chút cảm thấy đường núi khó đi chút nào, chạy một hồi, đã thấy mấy đạo nhân mã khác chạy tới, sáu người tụ hợp tại một chỗ, phóng về phía Đông.

- Dừng chạy!

- Thật can đảm!

- Bang bang... Khanh khanh khanh...

Không có đi rất xa, đã nghe được tiếng la lớn và âm thanh giao chiến, ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy Chu Chính Minh đã cùng một đám người ngựa giao chiến, lại nhìn sườn núi sau bóng cây, mơ hồ lộ ra bóng dáng của xe ngựa, trên xe phủ nhánh cây khô, ý đồ che dấu gì đó.

- Con mẹ nó, đúng là tìm thấy thật, chẳng lẽ đám thủ hạ của ô Vân Thiên là đồ ăn hại sao?

Tiểu Báo Tử âm thầm lấy làm kỳ, suy nghĩ không chậm, trực tiếp lấy hai thanh tiểu chùy sau lưng ra, gia nhập chiến đoàn.

Vốn hướng này chỉ có Chu Chính Minh và một đệ tử ô gia khác, nhưng đối phương có đến năm sáu người, tuy thực lực hai người này đều cao hơn đối phương, nhưng đối phương lại nhiều người nên dẫn đến cục diện dây dưa, cho nên hai người đành phải tận lực chống đỡ, không có lực hoàn thủ.

Một lòng phòng thủ, chỉ cầu không lộ sơ hở, hiện tại thấy đồng bạn tới giúp, tinh thần hai người phấn chấn, chuyển thủ thành công, sau khi nói một tiếng với mọi người, cùng mọi người xông lên.

Tiểu Báo Tử cầm song chùy trong tay, chống đỡ một người trong đó, tuổi của người này chỉ hai mươi, vũ khí là song đao, đao múa rất đẹp, nhưng võ nghệ quá thấp, tu vi chỉ đạt tới Nhất phẩm mà thôi, làm sao mà chống đỡ tiểu chùy được chứ, chỉ thấy Tiểu Báo Tử vung vẩy song chùy, hai luồng ngân quang mãnh liệt, thi triển ra Loạn Phi Phong Chùy Pháp, công kích lên người đối thủ.

Người nọ tay cầm song đao, thấy tiểu chùy của Tiểu Báo Tử nện xuống, vội vàng giơ đao lên đỡ.

Phanh! Một tiếng, lần thứ nhất, đao chùy tương giao, thủ thế của song đao đã bị Tiểu Báo Tử phá tan, người nọ cảm thấy hai tay tê dại, thiếu chút nữa song đao vượt tay, thời điểm chùy thứ hai, hắn đành phải

trốn tránh nhưng Tiểu Báo Tử không buông tha, hai luồng ngân quang trong tay nện liên tiếp vào phía sau của đối phương.

Kinh lực bốn phía, từng luồng gió cuộn cuộn.

Hai luồng ngân quang nện xuống.

- Phanh phanh...

- A...

Tên đối thủ bị Tiểu Báo Tử đánh trúng, thân thể bay ra ngoài, lưng của hắn đụng vào một nhánh cây trên gốc cây cao lớn, dừng một cái, sau đó, từ trên rơi xuống.

- Đúng là không có ý tứ mà!

Khóe miệng Tiểu Báo Tử nhếch lên, quay đầu nhìn lại, cục diện đã dần dần nghiêng về phía có lợi cho ông gia, trong năm người còn lại, trừ một gã hắc y đại hán là võ công cao cường, trừ một gã đệ tử nội môn bị hắn đánh thất điên bát đảo, không có sức hoàn thủ ra, đám người còn lại, cơ bản bị đệ tử ông gia bức vào tuyệt cảnh.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

147. Chương 147: Tung Tích Địch Nhân. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 147: Tung tích địch nhân. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Lâu sư huynh, ta đến giúp người!

Tiểu Báo Tử khẽ quát một tiếng, liền xông vào đánh với tên hắc y đại hán có tu vi Nhị phẩm ra.

- Hảo tiểu tử.

Đại hán kia chiếm hết thượng phong, cho nên hắn có thể nhìn rõ tình hình này giờ, nhưng khi hắn nhìn Tiểu Báo Tử đánh bay đối thủ đã thất kinh, hiện thấy Tiểu Báo Tử cầm tiểu chùy xông tới, sắc mặt biến đổi, đánh một chiêu, bức lui Lâu sư huynh, liền phóng ra ngoài vòng chiến.

Muốn chạy, làm sao mà dễ dàng như thế chứ?

Tiểu Báo Tử thấy tư thế của hắn liền biết rõ hắn muốn chạy, làm sao mà dễ hắn thực hiện được, vận Nhạn Phù tâm pháp, mũi chân điểm xuống đất, như mũi tên, chặn đường đi của tên đại hán.

Tên hắc y đại hán không ngờ Tiểu Báo Tử lại nhanh như vậy, lui vài bước, thân pháp còn chưa sử dụng, đã cảm giác được trước mặt có một đoàn ngân quang lóe lên.

Hô! Một tiếng, một cỗ uy thế như núi từ ngân quang ép xuống, khí lưu như hóa thành thực chất, không khỏi sợ hãi, liền tiếp lui về phía sau, song đồng trong tay, cũng không dám va chạm với song chùy của Tiểu Báo Tử, ý đồ ỷ vào thân pháp linh hoạt né tránh.

- Trốn? Người trốn không được!

Tiểu Báo Tử lạnh nhạt nói ra, một khi thì triển Loạn Phi Phong Chùy Pháp, thì giống như gió thu cuốn lá vàng, không có một chút dừng lại, một khi bị chùy ảnh quán lấy, trừ lấy cứng đối cứng ra, không còn con đường thứ hai.

Song đồng trong tay của đại hán là vũ khí hạng nặng, nhưng so với song chùy của Tiểu Báo Tử vẫn thua kém một bậc, còn không lui được mấy bước, đã thấy song chùy của Tiểu Báo Tử lóe ngân quang ra, hoàn toàn cuốn hắc y đại hán vào trong.

Một khi bị cuốn vào, đó chính là bị kịch!

Chỉ nghe ùng ùng ầm ầm vang lên.

Vô số âm thanh do tiếng kim loại va chạm và tia lửa lóe lên, trong những âm thanh nặng nề này còn có âm thanh kêu rên thảm thiết.

Bỗng nhiên, một đoàn ngân quang lóe lên liên biến mất, thân ảnh hắc y đại hán từ trong ngân quang bay ra, lúc trước khi va chạm thì song đồng của đại hán này uy phong lẫm lẫm, hiện tại cặp song đồng kia không còn bộ dáng, bị tiểu chùy của Tiểu Báo Tử đánh cho thành bánh quai chèo, cong cong vẹo vẹo rơi xuống đất, sau khi rơi xuống đất nảy lên hai cái, không động đậy nữa.

Mà hắc y đại hán, hắc y trên người đã dính đầy máu, nằm trên mặt đất run rẩy lấy, máu đã không còn từ miệng của hắn trào ra nữa, mà là từ trong lỗ chân lông của hắn trào ra. Toàn thân, đều bị máu nhuộm đỏ thân thể.

- Đại ca!

Đại hán đang đối chiến với Kim Nam Thanh nhìn thấy thảm trạng của hắc y đại hán, quát to một tiếng, lộ ra sơ hở thật lớn, bị Kim Nam Thanh nắm lấy cơ hội, một cước đạp lên ngực, bay ra ngoài, cùng lúc đó, mấy cuộc chiến khác đã chấm dứt, sáu tên cướp bị đánh bại.

Mùi huyết tinh nhàn nhạt tản ra xung quanh, đệ tử ô gia chiến thắng bọn cướp, đi tới thẳng chỗ mấy chiếc xe ngựa, dù có mấy người bị thương, nhưng trong lòng thì rất cao hứng.

Tên ô Vân Thiên kia đi tìm nhiều ngày như vậy, ngay cả một chút manh mối cũng không có. Bọn họ mới đến Hắc Sa Khẩu, đã có thu hoạch như vậy, còn tìm được hàng hóa, đây chính là công lao không ngờ a.

- Ha ha, tốt, tốt, mọi người làm rất tốt!

Kim Nam Thanh tươi cười, nói với mọi người, nhưng mà, ánh mắt của hắn quăng về phía Tiểu Báo Tử, dừng một lúc, tiến lên vỗ bả vai của hắn.

- Chu sư đệ, ngươi đúng là thâm tàng bất lộ a.

Sắc mặt mấy người kia trở nên cổ quái.

Ánh mắt không tự chủ được nhìn tên cướp đang nằm dưới đất, hắc y đại hán lúc này không rõ sinh tử.

Tuy vừa rồi tất cả mọi người đang đánh nhau, nhưng màn Tiểu Báo Tử vung chùy không gạt được mọi người, cho dù không có chú ý tới, nhưng hiện giờ, nhìn thấy song đồng của tên hắc y đại hán bị đánh thành bánh quai chèo, vẫn nhin không được hít vào một hơi.

Bạo lực, đúng là quá bạo lực.

Hiện tại hắc y đại hán vẫn chưa chết, nhưng tất cả mọi người đều biết rằng, hắn rất hi vọng mình được chết, bởi vì nhìn trạng thái xui xẻo của hắn, toàn thân xương cốt có lẽ đã đứt rời hơn phân nửa, nội tạng đã bị đập nát, chỉ còn lại một hơi, nhưng đó chỉ là hơi tàn, ánh mắt lộ ra mê ly, ẩn chứa tuyệt vọng và sợ hãi, dù lập trường của mọi người là đối địch, nhưng cũng làm cho người ta nhin không được muốn giúp hắn kết thúc thống khổ này.

- Tiểu Báo Tử, đưa hắn lên đường đi, hắn là người đáng thương.

Kim Nam Thanh nói.

- A!

Ngoài dự đoán của mọi người là mặt của Tiểu Báo Tử lúc, lộ ra vẻ khó xử và nhăn nhó, nói:

- ách, chuyện này... Sư huynh, ta chưa từng giết người a.

Đồng thời phối hợp với giọng nói là biểu lộ của hắn biến hóa, sắc mặt tái nhợt, trên trán chảy mồ hôi lạnh, đôi tay cầm chùy cũng run run, sau đó, giống như hạ quyết tâm, ngẩng đầu lên, nói:

- Không, ta không đi, ta không muốn giết người!

- Người đánh người ta thành như vậy, còn không giết người?

Trên mặt của mấy người ô gia đều xuất hiện hắc tuyến, tiểu tử này, đang trêu đùa chúng ta sao?

Tiểu Báo Tử dùng ánh mắt sợ hãi, nhìn qua Kim Nam Thanh, trong nội tâm âm thầm cười, nói:

- Giả bộ, lão tử chính là giả bộ, thì thế nào? Trong mắt của người khác, ta chỉ hài đồng mười hai tuổi, vừa rồi ra tay không biết nặng nhẹ còn dễ nói, nhưng nếu làm theo ý tứ của Kim Nam Thanh, một chùy kết liễu tên này, cũng có chút không tưởng tượng, ta chỉ là tiểu hài tử, cũng không phải là kẻ máu lạnh, nói giết người liền giết người a, nếu chuyện này lan ra ngoài, thanh danh của ta sẽ còn lại gì?

Kim Nam Thanh có chút khó chịu, đây là lần đầu tiên rời khỏi Tần Lăng quận thành mà Tiểu Báo Tử lại cự tuyệt mệnh lệnh của hắn, nhưng Tiểu Báo Tử đã nói thế, nhưng hắn chỉ là một hài đồng mười hai mười ba tuổi nên bỏ đi, nếu bảo hắn động thủ giết người, đúng là có chút ép buộc.

- Như vậy đi, tiểu Lâu, ngươi tới động thủ đi, nếu ta nhớ không lầm, tên này là đối thủ của ngươi vừa rồi.

Về mặt tiểu Lâu nóng lên, cũng không nói chuyện, tiến lên dùng một đao cắt yết hầu của hắc y đại hán.

- Cảm ơn Lâu sư huynh, trở về ta mời khách!

Tiểu Báo Tử âm thầm buồn lòng một hơi, hắn cũng không hoàn toàn giả bộ, tuy hắn đã từng giết người, hơn nữa còn là cường giả Bát phẩm, nhưng đó là bất đắc dĩ, vì tự bảo vệ mình mới động thủ, hiện tại không phải như vậy, tên hắc y đại hán kia hoàn toàn không có năng lực chống cự, nếu bảo Tiểu Báo Tử dùng một chùy đập chết hắn, hắn không ra tay được.

Thu thập hiện trường một chút, đem dây thừng cột mấy tên còn sống vào một thân cây, đoàn người Kim Nam thanh tiến về phía đoàn xe ngựa bị nhánh cây che lấp.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

148. Chương 148: Phát Hiện Ngoài Ý Muốn, Mười Xe Được Liệu.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 148: Phát hiện ngoài ý muốn, mười xe được liệu.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Kim sư huynh, xe này trống không.

Một người vừa vạch nhánh cây ra, lập tức khó thở nói.

- Cái gì trống không?

Kim Nam Thanh biến sắc, tiến lên xem xét, quả nhiên là không.

- Sư huynh, nơi này có phát hiện.

Có một người tháo cây khô ra khỏi xe, lập tức khó thở nói ra.

- Sư huynh, nơi có phát hiện.

Tên này vừa kêu lên, mọi người tiến lên xem xét, sắc mặt trở nên cổ quái.

Nguyên lai, xe có phát hiện không phải là hàng của ô gia, mà là dược thảo, có nhiều xe có dược thảo, tổng cộng mười xe.

- Đây không phải là dược thảo dùng để luyện chế Đoán Cốt Thang hay sao?

Sau khi trầm mặc nửa ngày, rốt cuộc có người mở miệng.

Hào khí lập tức dị thường.

Mười xe dược liệu dùng để luyện chế Đoán Cốt Thang, đây có nghĩa là gì?

Điều này có ý nghĩa là sẽ tạo ra dược một cao thủ đoán cốt giới.

Dùng Đoán Cốt Thang để tẩy luyện cơ thể là một chuyện rất tốn thời gian, hơn nữa cần kiên trì bền bỉ, người không thể trông cậy vào việc chỉ tẩy luyện vài lần là có thể chính thức đại công cáo thành, nhưng đệ tử đích truyền của thế gia hào môn, sau khi tròn năm tuổi, đã bắt đầu tẩy luyện thân thể, một mực tẩy luyện cho tới hai mươi tuổi, vài năm vừa bắt đầu, một năm chỉ cần tẩy luyện ba lượt, nhưng sau khi mười tuổi, mỗi tháng đều phải tẩy luyện, chỉ có như vậy, mới có thể trước khi bọn họ hai mươi tuổi, đột phá đoán cốt giới.

Đương nhiên, nếu như hai mươi tuổi vẫn chưa đột phá đoán cốt giới, đã nói lên người không trọng yếu, tư chất quá kém, những phú hào ngàn năm này sẽ không tiếp tục cho người dùng nữa.

Từ năm tuổi đến hai mươi tuổi, suốt năm năm, số dược liệu cần thiết dùng để tẩy luyện đều bằng tổng số dược liệu trên mười xe ngựa này thôi.

Mười xe dược liệu, nhìn thì không nhiều lắm, nhưng mà, phải biết rằng, linh dược khó tìm a, đừng nói là mười xe, chỉ cần một xe dược liệu này, đã đủ vượt qua giá trị hàng hóa của ô gia gấp mấy lần rồi a.

Chính vì như thế, đã làm cho những đệ tử nội môn ô gia ở đây, Kim Nam Thanh, Tiểu Báo Tử và những đệ tử nội môn hạch tâm khác, bọn họ vẫn chưa từng hưởng thụ chỗ tốt của Đoán Cốt thang, tại ô gia, có thể hưởng thụ Đoán Cốt Thang chỉ có ba người, mà ba người này chính là công tử dòng chính của ô gia.

- Mẹ kiếp, ta nói vì sao mà tên ô Văn Thiên kia lại lạ như vậy, thì ra hắn đang âm thầm làm trò.

Trong mắt Kim Nam Thanh phún ra lửa, nhiều dược liệu như vậy, nếu cho hắn thì thật tốt, có những dược liệu này, hắn có thể nắm chắc tiến vào đoán cốt giới.

Tiến vào đoán cốt giới, chính là trưởng lão ô gia, địa vị như vậy, chính là ngồi hỏa tiễn phi thăng a.

Không chỉ có hắn, trong mắt của những người ở đây cũng phún lửa, kể cả Tiểu Báo Tử cũng như vậy.

- Kim sư huynh, chia thế nào?

Chu Chính Minh thở hỗn hển, quay đầu nhìn Kim Chính Minh, vẻ mặt hi vọng.

- Các người thấy thế nào?

Kim Nam Thanh lung lay tay, ý bảo Chu Chính Minh không nên nói, quét mắt nhìn mọi người, biểu lộ trong lòng của mọi người, trong nội tâm hắn đã biết vài phần.

Mọi người vẻ mặt tham ý, ánh mắt của Kim Nam Thanh đăm chiêu, đều có chút sợ hãi, ánh mắt nhìn chăm chăm vào xe dược liệu, không nói một lời.

Cuối cùng, ánh mắt Kim Nam Thanh nhìn lên người Tiểu Báo Tử, mỉm cười nói:

- Tiểu sư đệ, vừa rồi là người đánh chết người, người xem chuyện này nên xử lý thế nào?

Trong nội tâm thầm mắng:

- Xem ra thằng này muốn khi dễ ta, xem ta tuổi trẻ không hiểu chuyện sao?

Tâm niệm vừa động, nhân tiện nói:

- Không bằng sư huynh cứ làm chủ đi!
- Ờ!

Kim Nam Thanh gật gật đầu, nói:

- Đã như vậy, ta cũng không nói nhảm, ta biết rõ mọi người muốn gì, ta thấy chuyển đi này, những dược liệu này, cũng không phải hàng hóa của ô gia, là tên ô đại tổng quản kia mượn tên tuổi để chuyển hàng, sau đó chở đến đây, cho nên, dù rơi vào trong tay chúng ta, cũng không tổn hại lợi ích của ô gia, nhưng mà, các người cũng nhìn thấy, món dược liệu này thập phần trân quý, đối với chúng ta, cũng thập phần trọng yếu, có những dược liệu này, luyện chế Đoán Cốt Thang, ta tin tưởng, chúng ta đều có nắm chắc sẽ tiến vào đoán cốt giới, trở thành trưởng lão.

Nếu tiến vào đoán cốt giới sẽ trở thành trưởng lão, ánh mắt của mọi người sáng lên.

- Nhưng mà, tuy những dược liệu này không phải của ô gia, nhưng do đại tổng quản vận chuyển, nghĩ đến đây, chắc chắn có liên quan rất lớn đến đại tổng quản, có thể là sử dụng rất nhiều tiền tài để mua được, nếu chúng ta cứ lấy như vậy, tương lai sẽ rất phiền toái.

- Cửa trời không lấy, sẽ bị trời đánh a!

Chu Chính Minh đã sớm kềm nén không được, nhảy dựng lên, nói:

- ô Vân Thiên phế vật kia, tra nhiều ngày như vậy, cũng không tra ra cái gì, chỉ cần chúng ta xử lý sạch sẽ không ai biết thì không sao, các người nói xem có đúng hay không!
- Tên ngu xuẩn này cũng biết châm ngòi thổi gió đây!

Tiểu Báo Tử nghe thấy Chu Chính Minh nói thế, trong nội tâm cười cười.

Mà lời nói của Chu Chính Minh, lại cũng nhận được tán thành của mọi người, người trong võ lâm, ai không muốn võ công của mình cao chứ, ai không muốn sớm đột phát bình cảnh, hãnh diện chứ?

Cho nên, nghe Chu Chính Minh nói như thế, cũng hò reo phụ họa.

- Vậy thì tốt, nếu ý của tất cả đã như vậy, ta không còn gì để nói, nhưng mà, lời khó nghe vẫn phải nói trước, chuyện hôm nay, chỉ có tám người chúng ta biết rõ, tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài!

Khi hắn nói chuyện, hắn sải bước đi đến gốc cây trói đám người kia, giơ tay chém xuống, chém chết những người còn lại, quay người lại, trên mặt còn lưu lại vết máu mà bọn người kia phun ra, lộ ra chút dữ tợn.

- Ở đâu tổng cộng có mười xe, ta và Tiểu Báo Tử lấy hai xe, những người khác lấy một xe, không có gì chứ?
- Không có, không có!

Sáu người còn lại đồng loạt lắc đầu.

- Ta lấy một xe là đủ rồi!

Tiểu Báo Tử nói, đúng thế, hắn lấy một xe không chỉ đủ, hơn nữa còn dư rất nhiều, hắn có đan phương Đoán Cốt Đan, đừng nói là một xe, dù là nửa xe, đã đủ cho hắn luyện chế Đoán Cốt Đan, dược liệu nhiều cũng vô dụng, cũng không thể làm cơm ăn.

- Tiểu sư đệ, chúng ta lớn tuổi, một xe dược liệu đã dùng không hết, dùng nhiều lại có hại, người không giống, người tuổi còn nhỏ, tư chất cũng không tệ, hai xe dược liệu này, đối với người tác dụng rất lớn, người cũng đừng có chối từ!

Kim Nam Thanh khoát khoát tay nói:

- Nhưng mà, sư đệ a, người phải nhớ kỹ, chuyện hôm nay, tuyệt đối không thể nói cho người khác biết, cho dù là Từ trưởng lão, cũng không thể nói, người hiểu chưa?

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

149. Chương 149: Đen Ăn Đen. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 149: Đen ăn đen. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Tiểu Báo Tử gật đầu, vẻ mặt quả quyết, nói:

- Đánh chết ta cũng không nói.

- Ha ha, ai dám đánh ngươi chứ!

Thấy Tiểu Báo Tử thối tim như thế, Kim Nam Thanh yên tâm cười nói, hắn cũng nhìn ra, tuy Tiểu Báo Tử còn nhỏ, nhưng cũng có vài phần tâm cơ, lại nói, dù cho Tiểu Báo Tử nói chuyện này cho Từ Ung nghe, hắn cũng không sợ.

Từ Ung chỉ có một mình Tiểu Báo Tử là đệ tử đích truyền, cho nên rất để bụng đến Tiểu Báo Tử, gặp được chuyện tốt như vậy, hắn cao hứng còn không kịp đẩy chứ, sợ dĩ báo Tiểu Báo Tử không nói cho Từ Ung nghe, chỉ là để bảo hiểm mà thôi.

- Đã như vậy, cứ quyết định như thế đi, nhưng nhiệm vụ lần này, chúng ta lại thất bại, tiền thù lao...

- Cái gì mà tiền thù lao hay không thù lao, Kim sư huynh quá xem thường chúng ta rồi, có những dược liệu này, còn cần tiền thưởng làm gì chứ?

Chu Chính Minh vừa nói câu này tất cả mọi người đều cười, nhìn qua mười xe dược liệu kia, ánh mắt càng thêm nóng bỏng.

- Tên Kim Nam Thanh này đúng là giỏi tính toán!

Nhìn thấy bộ dáng liên tục gật đầu của những người khác, lại nhìn vẻ mặt hớn hở của Kim Nam Thanh, Tiểu Báo Tử cười.

Nếu như lúc này thuận lợi vượt qua kiểm tra, như vậy, Kim Nam Thanh thu hoạch không chỉ có hai xe dược liệu, bởi vì mười xe dược liệu này, đều liên quan đến lợi ích cộng đồng của tám người, mà lợi ích này khó đưa ra ánh sáng, nhưng nếu làm như vậy thì quan hệ với tám người này sẽ càng sâu hơn so với các sư huynh đệ bình thường.

Hơn nữa thân phận Kim Nam Thanh mạnh mẽ như thế, sau khi trở về ô gia, sau khi từ nhiệm vụ lần này, sẽ có quan hệ mật thiết với Kim Nam Thanh, bởi vì có quan hệ tới lợi ích, cho nên người khác rất khó phá vỡ, vì thế một tập đoàn lợi ích cứ như vậy mà sinh ra.

Có lẽ bây giờ lợi ích của tập đoàn lợi ích này còn rất ít, tuổi cũng nhỏ, không có lực ảnh hưởng gì ở ô gia, nhưng mười năm sau thì thế nào? Hai mươi năm sau thì sao?

Có đám dược liệu này trợ giúp, thực lực của tám người này sẽ tăng lên rất nhanh, không nói toàn bộ đều có thể đột phá đoán cốt giới, dù chỉ có ba bốn người thôi, đã là cỗ thế lực không ai dám coi thường.

Hiện tại nắm giữ bọn họ trong tay, trong tương lai, Kim Nam Thanh muốn không thượng vị cũng khó.

Có lẽ, đây mới chính là mục đích cuối cùng của Kim nam Thanh.

Nghĩ tới đây, Tiểu Báo Tử cười xoa xoa cái trán, nói:

- Những tên cướp này đúng là không biết nhìn hàng a, những dược liệu này còn quý trọng hơn binh khí rất nhiều, bọn họ lại lưu lại, còn mang binh khí đi, cũng không biết bọn họ vận chuyển thế nào, ngay cả xe cũng không có, chẳng lẽ bọn họ ôm binh khí đi?

- Việc này đúng là có chút dị thường.

Nghe được Tiểu Báo Tử nhắc tới chuyện này, Kim Nam Thanh cũng từ loại cảm xúc cuồng nhiệt quay trở lại, nhìn quét qua xung quanh, nói:

- Nếu chúng ta đã quyết định không quan tâm tới chuyện này, như vậy, bọn họ làm cách nào đem binh khí đi, chúng ta không cần quan tâm, hiện tại nên nghĩ cách làm thế nào đem dược liệu đi đây, nơi này có người trông coi, nói rõ bọn cướp không tử bỏ dược liệu này, đem dược liệu để chỗ này, cũng không an toàn!

Mấy người khác cũng nghĩ đến điểm này, trên mặt lộ vẻ khó xử.

Đúng thế a, đây cũng không phải chuyện nên làm quang minh chính đại a, trên xe ngựa là dược liệu, bởi vì hàng hóa ô gia bị cướp, cho nên các châu huyện chung quanh đều bị phong tỏa, những thứ này rất dễ chú ý, trên xe còn có dấu hiệu của ô gia, chỉ cần đưa ra quan đạo, sẽ bị phát hiện ngay.

Nghĩ đến những tên cướp để dược liệu ở chỗ này, chắc là cũng cần nhắc tới tình huống này.

- Trước tìm một nơi, đem những dược liệu này cất giấu đi, nơi này không thể ở lại, Chu Chính Minh, khinh công của người không tệ, đi bốn phía nhìn một cái, nhìn xem ở đâu thích hợp cất giấu, tiểu Lâu, người và Trịnh Long phụ trách dẫn xe ngựa, dược thảo không nặng, cho ngựa của ta và ngựa của người kéo hai xe, đợi đến lúc xác định được phương hướng, liền đem xe đuổi theo, những người còn lại xử lý dấu vết ở đây, đặc biệt là dấu linh kia, đem thi thể đốt đi, ngàn vạn lần đừng để người ta nhìn ra hẳn bị chùy đập chết!

Nói đến đây, hẳn liếc nhìn Tiểu Báo Tử, nghĩ đến cảnh tượng khủng bố Tiểu Báo Tử vung chùy đánh xuống, trong nội tâm cũng nhin không được run rẩy một chút.

Với tư cách đệ tử ô gia, chín chín tám mươi một lộ Loạn Phi Phong Chùy Pháp hẳn rất quen thuộc, nhưng mà, so với Tiểu Báo Tử, bọn họ đều lựa chọn tinh tu võ nghệ, ô gia trừ bộ chùy pháp này ra, cũng có đủ loại võ học, mỗi nhất mạch đều có không ít của riêng, bởi vậy, những đệ tử tinh tu võ học, người học Loạn Phi Phong Chùy Pháp như Tiểu Báo Tử không nhiều, hơn nữa trừ Tiểu Báo Tử là nội môn đệ tử hạch tâm ra, những đệ tử nội môn bình thường, dù muốn học, tối đa cũng chỉ học được ba mươi sáu thức, cho nên. Đại đa số đều buông tha cho môn võ công này, nhưng Kim Nam Thanh hiểu được, dù có học bảy mươi hai thức, nhưng mất đi chín chiêu tinh túy nhất, không đủ hoàn mỹ, vung không ra uy lực lớn nhất, bởi vậy cũng không chăm chú học, đem tinh lực của mình đặt lên trên đao pháp.

Nhưng không ngờ hôm nay nhìn thấy Tiểu Báo Tử vung đôi chùy bạc không lớn mà lại có uy lực vượt xa sức tưởng tượng của hắn, trong nội tâm cũng sinh ra vài tia hối hận.

Nhưng bây giờ không phải là thời điểm hắn hối hận ánh mắt của mình, mà là phải giải quyết thật tốt những việc ở đây, không để cho người ta nhìn ra sơ hở, làm cho người ta không liên tưởng tới bọn họ, tuy nhiên đây là việc khó.

Cũng may trừ hắc y đại hán ra, những thi thể khác đều do đao kiếm làm tổn thương không gì đặc biệt. Mười người trong võ lâm, có chín dùng những binh khí này, không giống Tiểu Báo Tử dùng chùy gây tổn thương, làm cho người ta liên tưởng đầu tiên đến ô gia Vân Châu.

Mấy người loay hoay một giờ, sau khi xử lý hiện trường sạch sẽ, Chu Chính Minh cũng trở lại, lộ ra chút chật vật, cũng rất hưng phấn, hắn nói cho mọi người, hắn phát hiện một sơn cốc ẩn khuất cách đây không xa, trong cốc còn có một sơn động, rất lớn, đủ cho bọn họ vận chuyển dược liệu vào.

Mọi người nghe thấy liền vui vẻ, liền muốn đánh xe tiến đến, không ngờ Chu Chính Minh lại nói, tuy sơn cốc kia rất ẩn khuất, động cũng rất lớn, nhưng phải đi qua một lòng sông chảy xiết, sông dù không rộng, người cũng có thể qua, nhưng ngựa và xe không thể đi qua.

Nghe thế mọi người muốn bạt tay hắn một cái cho hắn chết.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

150. Chương 150: Đen Ăn Đen. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 150: Đen ăn đen. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Người trước dẫn đường đi, đến đó nói sau, chỉ là mấy xe ngựa được liệu thôi, nếu sông không lớn thì chúng ta động thủ đem được liệu qua sông. Chúng ta còn thời gian, vì đám được liệu này, mệt mỗi một chút cũng không sao cả.

Tất cả mọi người gật đầu đồng ý, đúng là vì được liệu này, hao phí chút sức lực, cũng không có gì lớn.

Đúng như lời Chu Chính Minh nói, khúc sông này chảy rất xiết, mặt sông rất rộng, ước chừng mấy trượng, nhưng sông không quá sâu, bọn họ thử một chút, tuy nước sông chảy rất xiết, lại không quá sâu, bình thường ngựa có thể thông qua, bởi vậy, bọn họ cũng không phải gấp, sau khi tháo được liệu trên xe ngựa xuống, sau đó dùng ngựa công qua, dù có chút giống con kiến dọn nhà, biện pháp cũng hơi ngu ngốc một chút, nhưng được cái hữu dụng, mà mấy gia hỏa này cũng kiên nhẫn, kỳ thật, gặp phải chuyện như vậy, dù là ai cũng phải kiên nhẫn, đây là việc trọng đại, quan hệ tới thành tựu tương lai của bọn họ sau này.

Tám người dùng hết một ngày đêm, mới vận chuyển mười xe được liệu xong, toàn bộ đều mang vào trong sơn động của Chu Chính Minh phát hiện.

Cái động này cũng giống như lời Chu Chính Minh nói, rất lớn, giống như cái hang động thổ phỉ trong phim trước kia, đừng nói là mười xe được liệu, dù một trăm xe cũng giấu được.

- Chính Minh tìm được nơi này không tệ a.

Kim Nam Thanh nhìn nhìn đồng được liệu chất đầy trong động kia, tuy tinh lực hao tổn, nhưng tinh thần rất tràn đầy, đồng được liệu này, chính là tương lai của bọn họ, chính là thứ bọn họ nhờ vào để đột phát bình cảnh, mà Kim Nam Thanh hẳn, nắm giữ địa vị chủ đạo trong nhóm, tương lai, tiểu tập đoàn ở đây, cũng sẽ nắm vị trí lãnh đạo, đến lúc đó, bản thân hắn cũng có quyền thế ở ô gia.

Nghĩ đến chuyện này, lòng của hắn nóng như lửa đốt.

- Ha ha, may mắn mà thôi, may mắn mà thôi.

Chu Chính Minh được Kim Nam Thanh tặng bốc như thế, đương nhiên phi thường đắc ý.

- Trước tiên chúng ta để được liệu ở đây, đợi thêm một thời gian ngắn, tiếng gió qua đi, lại nghĩ biện pháp đem những được liệu này vận chuyển ra ngoài.

Nói đến đây, hắn quét mắt nhìn qua mọi người, nói:

- Ta biết rõ mọi người rất đề mắt đến được liệu này, cũng biết mọi người muốn nhanh chóng dùng chúng, nhưng không có biện pháp, hiện tại chúng ta đang đứng ở đầu sông ngọn gió, gấp cũng không được, nhịn không được cũng phải nhịn, những vật này không chỉ quan hệ tới tương lai của chúng ta, cũng quan hệ đến tính mạng của chúng ta, nếu có ai không biết phân biệt, cũng không phân nặng nhẹ, gây phiền toái cho chúng ta, vậy thì đừng trách lão Kim ta vô tình.

Thời điểm nói đến lời cuối cùng, ngữ khí đã lạnh như băng, trong tay cầm đoản đao như răng sói chớp động quang mang, nói:

- Các vị, có nghe rõ không?

- Xin nghe theo Kim sư huynh phân phó!

Trong lòng mọi người phát lạnh, cùng kêu lên.

Chỉ có Tiểu Báo Tử không nói gì, hai tay nhẹ nhàng vuốt tiểu chùy, hai mắt đã híp lại thành khe hở, nói:

- Kim sư huynh, ai không nghe người cứ nói cho Tiểu Báo Tử ta biết, ta giúp người gõ hấn ba trăm chùy, ta muốn xem ai dám không nghe lời.

- Ha ha ha, tốt, tốt!

Kim Nam Thanh vỗ bả vai Tiểu Báo Tử, cười lên, rất đắc ý.

- Tuổi còn nhỏ đã biết cách đen ăn đen, đúng là không biết trời cao đất rộng, không biết làm sao ô gia lại có thể dạy dỗ ra!

Đột nhiên xuất hiện âm thanh, làm cho đám đệ tử ô gia cả kinh trong lòng, tất cả đều rút binh khí ra, làm ra tư thế đề phòng.

- Người nào, đi ra!

Kim Nam Thanh cầm đoản đao rằng soi để trước người, sắc mặt lộ ra chút dữ tợn, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào cửa động, cảm giác từ thiên đường rơi xuống địa ngục là như thế nào? Có lẽ chính là tâm tình hiện tại của đám đệ tử ô gia này.

Đương nhiên, có lẽ bọn họ còn chưa rơi thẳng xuống địa ngục, chỉ đang đau khổ giẫy dụa trên thiên đàng mà thôi.

Nhưng mà, với tư cách đệ tử ô gia, bọn họ không phải là đồ ngốc, sẽ không cho rằng đối phương không có nắm chắc mà dám mở miệng, đã dám mở miệng, đã nói rõ hấn không để đám người này vào mắt.

Một bóng người từ ngoài cửa động đi vào, dừng lại cách bọn họ ba trượng, mượn ánh trăng và ánh đuốc, đi tới trước mặt mọi người, một hán tử gầy gò hơn ba mươi tuổi, ăn mặc một thân trang phục màu tím, liếc nhìn lên trên, giống như nhìn đám nhân viên cấp dưới, hoặc là đi vào các kỹ viện và sông bạc, trên tay người không tác sắt, nhưng trên tay người lại đầy nhẫn và vòng vàng.

- Người là người nào?

Kim Nam Thanh nghiêm nghị hỏi, dù bất luận thế nào, cũng phải hỏi rõ trước đã.

- Ta họ Liễu, người khác đều gọi ta là Liễu Tứ!

Gã hán tử Liễu Tứ mỉm cười, ánh mắt nhìn đồng được liệu sau lưng bọn họ, nói:

- Động tác các người rất nhanh a, ta chỉ mới rời đi có một ngày, các người đã giết người cướp của.

- Hừ, những vật này, đều là do người cướp đoạt từ ô gia mà thôi.

- Không phải các người chuẩn bị đem những vật này trả lại cho ô gia chứ?

Liễu bốn cười nói:

- Cái này gọi là đen ăn đen, nếu là đen ăn đen, thì đừng có nói đạo lý với ta, các người còn non lắm.

- Được lắm, đúng là chúng ta quá non!

Tiểu Báo Tử quát lớn một tiếng, song chùy trong tay lóe ra hai luồng ngân quang, phóng về Liễu Tứ.

- ô gia Loạn Phi Phong Chùy Pháp sao? Ta phải kiến thức mới được!

Khi đang nói chuyện, hấn đưa tay nghênh đón chùy pháp của Tiểu Báo Tử, hấn muốn dùng tay không nghênh đón song chùy!

Chương 150: Đen ăn đen. (Hạ)

Tiểu Báo Tử dùng song chùy đánh tới mà tên hán tử gầy gò Liễu Tứ lại dùng tay không nghênh đón.

- Đương đương...

Nắm đầm và chùy bạc va chạm, giống như tiếng kim loại va chạm, phát ra âm thanh đinh tai nhức óc, Kim Nam Thanh và những đệ tử khác không chịu nổi, tiếng vang quá lớn nên bọn họ phải lui về phía sau.

Nhìn thấy uy thế như vậy, sắc mặt bọn họ đại biến, tay không tác sát tiếp chùy bạc của Tiểu Báo Tử, tu vi như thế không phải là bọn họ có thể chống cự.

- Cao thủ đoán cốt giới!

Cũng chỉ có cao thủ đoán cốt giới mới có thể rèn luyện đến trình độ này.

- Thực lực của cao thủ đoán cốt giới không phải những người luyện bì giới như chúng ta có thể tưởng tượng được.

Tiểu Báo Tử liên tiếp nện mười tám chùy, đối phương tiếp mười tám quyền, lui chín bước, nhưng Tiểu Báo Tử cũng đã kiệt lực.

Đánh một chiêu, lui vài bước, giằng co với Liễu Tứ.

Liễu Tứ lui chín bước, trên mặt đất lưu lại chín dấu chân rất sâu, lúc thối lui đến cửa động, trong ánh mắt dần ra vẻ kinh dị, tuy nhìn thì không có bị thương, nhưng hai ống tay áo đã bị kinh lực làm nổ tung, lộ ra hai cánh tay cường tráng..

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

151. Chương 151: Trọng Áp Đột Phá. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 151: Trọng áp đột phá. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Mọi người lao ra!

Hai người vừa mới đứng vững, Kim Nam Thanh đã quát lớn một tiếng, đoản đao răng sói đánh ra một hình vòng cung, chém thẳng về hướng Liễu Tứ. Cùng lúc đó, sáu người khác vốn đang sững sờ một chút, chợt hiểu được, nghe tiếng quát liền xông lên.

Những này không có ai là đồ ngốc, những người này có thể trở thành đệ tử nội môn của ô gia, lại có thể đi theo tiếp nhận nhiệm vụ với Kim Nam Thanh, đều là thể hệ tinh anh, cho dù vừa rồi bị được liệu làm mê đảo tâm chí, nhưng đã tới nước này, lại nghe tiếng quát của Kim Nam Thanh, làm sao mà chưa tỉnh ngộ chứ.

Tên Liễu Tứ này là cao thủ đoán cốt giới, cho dù tu vi của hắn chỉ mới vào Tứ phẩm thì cả tám người bọn họ cũng không phải là đối thủ, nếu không liều mạng thì kết quả của bọn họ là chết không chỗ chôn, được liệu mặc dù tốt, nhưng phải còn mạng mới hưởng được, không có tánh mạng, cho dù có lấy Cửu Chuyển Kim Đan ra, cũng không phải thứ tốt, chỉ có liều mạng lao ra khỏi sơn động, phân tán bỏ chạy, mới có cơ hội trốn thoát.

Dù sao trừ tám người bọn họ ra, cũng chỉ có Liễu Tứ mới biết rõ tám người bọn họ có tham niệm với đám được liệu này, mà Liễu Tứ là địch nhân, đến lúc đó chỉ cần bọn họ đồng tâm nhất trí, cùng nói một lời, như vậy, cho dù không chiếm được được liệu, nhưng cũng biết được người cướp, cộng thêm việc ô Vân Thiên âm thâm hoạt động, đây chính là công lớn, báo về ô gia, sẽ có được lợi ích rất lớn.

Về phần ai có thể xông ra ngoài, ai không xông ra ngoài, vậy phải nghe theo số trời.

Nhìn thấy động tác của bọn họ, trong lòng Liễu Tứ cũng thầm khen một tiếng, trách không được vì sao hiện giờ ô gia vẫn có uy thế như vậy, chỉ nhìn tâm tính của đám đệ tử này, cũng đã biết rõ là nhân vật cầm được buông được, ở trong được và mất, nắm chắc vẫn chuẩn như vậy, làm việc cũng rất quyết đoán.

Nhưng mà, khen thì khen, nhưng chuyện đã đến nước này, hắn không thể để cho những người này chạy thoát ra ngoài được.

Thấy mấy người này đánh tới, hắn lặng lẽ cười cười, cánh tay chấn động mãnh liệt, chỉ nghe “ông” một tiếng, cái vòng vàng trên tay đã rơi xuống, chỉ thấy cái vòng vàng vừa rời tay, đã vọt tới trước mặt bọn họ.

Tốc độ vòng vàng cực nhanh, bảy người Kim Nam Thanh vẫn còn chưa tới gần, nó đã lao tới trước mặt, Kim Nam Thanh kinh hãi, đoản đao trong tay chém mạnh về trước, chém lên vòng vàng.

Đình! Một tiếng giòn tan, Kim Nam Thanh cảm thấy có một cổ lực lượng rất lớn đánh tới, bay về phía sau.

Vòng vàng ăn một đao, thế đi không giảm, lại phóng về hướng Chu Chính Minh, Chu Chính Minh trốn tránh không kịp, cũng cầm binh khí ngăn cản, giống như Kim Nam Thanh, bị đánh bay về sau, nằm tên đệ tử ô gia còn lại cũng như thế.

Chỉ thấy cái vòng vàng quay tít một vòng, trong nháy mắt đã bay một vòng trong động, đánh bay mấy tên đệ tử ô gia về sau, về phần những đệ tử này, khi bị cổ lực đạo cực lớn trên binh khí đánh bay, té trên mặt đất, sinh tử không biết.

- Các ngươi vốn không nên tới đây, giết các ngươi đúng là đáng tiếc, nhưng đây là chuyện không còn cách nào.

Vòng vàng quấn một vòng, lại quấn vào tay của Liễu Tứ, nhưng khóe miệng của hắn cười đầy lạnh lùng, liếc nhìn đám đệ tử ô gia bị đánh bay, liền nhìn về phía Tiểu Báo Tử, nói:

- Tiểu tử, khí lực của ngươi rất lớn a, ta cho ngươi một cơ hội. Chỉ cần ngươi quy thuận ta, ta sẽ tha cho ngươi một mạng, về sau còn cho ngươi chỗ tốt, còn về đám đệ tử liệu trong động này, ngươi muốn lấy bao nhiêu thì cứ lấy, thế nào?

Tiểu Báo Tử không nói gì, cầm cặp chùy bạc đặt ở trước người, đập vào nhau một cái, “Đông!” Một tiếng, âm thanh song chùy va chạm không dưới âm thanh của hai người giao thủ, thân hình lao tới, tấn công về phía Liễu Tứ.

- Không biết phân biệt tốt xấu!

Thần sắc Liễu Tứ lạnh lẽo, cũng không dùng tay không nghênh tiếp nữa, mà lấy vòng vàng ra, nghênh tiếp Tiểu Báo Tử.

- Đương, đương...

Hai luồng ngân quang của Tiểu Báo Tử giao kích với vòng vàng, mỗi một kích Tiểu Báo Tử đều cảm thấy một cổ lực đạo cực lớn đánh tới, thân hình bất ổn, sắc mặt trầm xuống. Cẩn rằng một cái, theo thế đi của chùy bạc, lại nện tiếp ba chùy, rốt cục cũng bức lui được vòng vàng, nhưng thế lao tới của Tiểu Báo Tử cũng dừng lại, còn lui về phía sau vài bước. Trong cổ họng ngòn ngọt, khí huyết cuộn cuộn, thấy vòng vàng của mình bị đánh ngược lại, Liễu Tứ cũng cảm thấy ngoài ý muốn, nói:

- Tiểu tử, ta cho ngươi thêm một cơ hội.

- Đi chết đi!

Tiểu Báo Tử quát lên một tiếng, thân hình tái khởi, nhưng vào lúc này, hắn không giống như lúc trước, không dồn sức đánh nữa. Mà triển khai thân pháp, đem Loạn Phi Phong Chùy Pháp xuất ra, chiêu chiêu đánh vào chỗ hiểm của Liễu Tứ, quần đấu với Liễu Tứ.

Hắn cũng nhìn không ra, vừa rồi Liễu Tứ dùng tay không nghênh đón chùy bạc, tuy bề ngoài nhìn thì thấy không có việc gì, nhưng chắc chắn là không dễ chịu gì, cho dù hắn là cao thủ đoán cốt giới, tay không đánh vào chùy bạc, cũng không chiếm được bao nhiêu chỗ tốt.

Bằng không thì, hắn cũng không dùng vòng vàng đánh bay đám người Kim Nam Thanh về phía sau.

Quả nhiên, thời điểm hần đánh tiếp, Liễu Tứ không hề dùng tay không nghênh tiếp, mà dùng vòng vàng để đón đỡ.

Cái vòng vàng này nói cho cùng, chỉ là một kiện binh khí nhẹ bình thường mà thôi, cũng không so sánh được với song chùy của Tiểu Báo Tử, là vũ khí hạng nặng. Vừa rồi nhìn thì uy mãnh, nhưng kỳ thật Liễu Tứ dùng bí pháp Chấn Hoàn Kinh để đánh ra, hiện tại hần bị Tiểu Báo Tử bức bách, tay cầm vòng vàng, cho nên không thể nào thi triển Chấn Hoàn Kinh. Vòng vàng giao kích với chùy bạc mấy lần, mặc dù không có tổn thương, nhưng thân thể của hần là đoán cốt giới, cánh tay cũng bị chấn đắc chập choạng, thậm chí lực lượng Tiểu Báo Tử biến thái.

Mà cái Loạn Phi Phong Chùy Pháp này, sở dĩ được xưng là Loạn Phi Phong, là vì một khi thi triển ra, ngay cả giọt nước cũng không lọt, kín không kẽ hở, giống như mưa to gió lớn. Trừ phi có lực lượng tuyệt đối ngăn lại, nếu không rất khó phá.

Liễu Tứ có thực lực làm như thế, nhưng với tu vi như hần cũng phải miễn cưỡng lắm mới có thể phá, làm thể cực kỳ hao tổn nguyên khí, mà Tiểu Báo Tử trước mặt chỉ mới có tu vi Nhị phẩm mà thôi, vì hần mà bị tổn thương nguyên khí, rất là khó chịu, là một việc rất mất mặt.

Cho nên, dứt khoát không ngang kháng với Tiểu Báo Tử, đợi đến lúc Tiểu Báo Tử thi triển bộ chùy pháp xong, nhuệ khí đã mất, lúc đó mới từ từ mài chết hần.

Chính vì cách nghĩ này, cho nên, hần mới để cho Tiểu Báo Tử thuận lợi thi triển chùy pháp ra.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

152. Chương 152: Trọng Áp Đột Phá. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 152: Trọng áp đột phá. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Thời điểm hần thi triển ra tới hai mươi chiêu Loạn Phi Phong Chùy Pháp, Tiểu Báo Tử đã nhìn ra ý định của hần, nhưng hiện tại hần muốn dừng lại cũng không được, đâm lao phải theo lao, ngân quang trong tay hóa thành một đoàn, hoàn toàn tiến vào một loại trạng thái cực kỳ phản kích.

- Phần phật, bình, keng keng keng...

Mỗi một chùy, đều dùng toàn lực, uy lực mỗi một chùy, mỗi chùy mạnh hơn một chùy, một chùy lại tiếp một chùy, quỹ tích mỗi chùy, chùy sau so sánh với chùy trước, lại hoàn mỹ hơn vài phần.

Chính vì điều này, một loại cảm giác thoải mái đầm đìa truyền ra khắp người. Thời điểm tập luyện lúc trước ở ô gia, chỉ là tự luyện, cho dù là đối luyện, đối mặt cũng chỉ có Từ Ung. Làm sao như hiện giờ, không hề có kỵ, đem toàn bộ sát khí và chiến ý của bộ chùy pháp thi triển ra chứ?

Theo thời gian trôi qua, Tiểu Báo Tử cảm thấy nội khí lưu chuyển trong cơ thể càng ngày càng thông thuận, nội khí lưu động càng ngày càng bành trướng, giống như trường giàng đổ ra biển lớn, khí huyết trong cơ thể càng ngày càng tràn đầy, một cỗ sát ý như hóa thành thực chất nhập vào cơ thể, khí tức chung quanh thân thể cũng càng lúc càng nóng.

Nội khí Cửu Long Thần Hỏa Công trong cơ thể từ từ tràn ra, tụ tập lại.

Thế giới này là nội ngoại kiêm tu, trong tam giới, mỗi giới đều có đối ứng là tu vi tam phẩm, như Tiểu Báo Tử hiện giờ là ở vào luyện bì giới, tu vi nội khí là Nhị phẩm, có thể để cho nội khí chạy khắp da thịt toàn

thân, thời điểm đánh nhau, nội khí và da thịt dung làm một thể, tăng cường uy lực, cái này giống như kiếp trước của Tiểu Báo Tử, đó là dùng tay không đánh tảng đá và dùng tảng đá để đánh người, một quyền này cũng giống như vậy, lực phá hoại khi đánh ra cũng không giống nhau.

Mà cái gọi là tâm pháp, chính là lúc người thi triển các loại chiêu thức bất đồng, thì nội khí vận hành trong quỹ đạo lộ tuyến có sẵn, mỗi chiêu thức người thi triển ra, làm sao có thể đạt được mức phối hợp hoàn mỹ nhất, phát ra uy lực lớn nhất, đây chính là ý nghĩa của tâm pháp.

Nội khí Tiểu Báo Tử vốn dựa theo tâm pháp Loạn Phi Phong Chùy Pháp mà tràn ra khắp da thịt, ngưng tụ vào trong song chùy, nhưng theo thời gian qua đi, nội khí lưu động trong cơ thể của hắn càng ngày càng nhanh, bành trướng mãnh liệt, dần dần không khống chế nổi, hoặc là nói, hắn không muốn tiếp tục khống chế.

Trạng thái như vậy, cũng chỉ khi đối mặt với cường địch mới có thể bộc ra tiềm lực lớn nhất, thời điểm tu luyện bình thường, Không có áp lực, làm sao có thể đủ cảm nhận được điều này?

Cho nên, nội khí bành trướng đến mức tràn ra từ trong lỗ chân lông của hắn, nội khí nóng bỏng, tiểu chùy trong tay của hắn thi triển càng nhanh, đột nhiên lúc này, động tác của hắn dừng lại.

Dù sao Liễu Tứ cũng là cao thủ đoán cốt giỏi, kiến thức rộng rãi, nhìn thấy động tác của Tiểu Báo Tử đột nhiên dừng lại, trong lòng thầm kêu không tốt.

Nhưng đã không còn kịp.

Tiểu Báo Tử dừng một cái, chỉ dừng một chút mà thôi, thời gian diễn ra rất ngắn, cũng có thể nói là hoàn toàn không vượt qua thời gian nháy mắt, Liễu Tứ nhìn thấy tiểu chùy trong tay của Tiểu Báo Tử hơi dừng lại rồi đột nhiên chuyển động.

Lúc này đây, tốc độ xuất chiêu còn nhanh hơn lúc trước mấy lần.

Tiểu Báo Tử cảm nhận được, trong cơ thể vừa rồi có chút gì đó không giống, chỉ cảm thấy trong đầu “Dùng” một tiếng, đột nhiên đầu óc thanh minh, cốt cách toàn thân rung động một chút, thân thể vậy mà cao hơn một chút, ngân quang do tiểu chùy vung lên hạ xuống cũng biến lớn hơn vài phần.

Cùng lúc đó, nội khí Cửu Long Thần Hỏa tràn ra khắp người hắn rồi thu lại, tất cả đều trở lại trong cơ thể Tiểu Báo Tử, khí nóng xung quanh đã biến mất, trong nháy mắt có cảm giác cổ quái.

Khi luồng khí nóng trở lại trong cơ thể thì Tiểu Báo Tử cảm thấy thân thể chột nhẹ hơn vài phần, vốn nội khí vừa rồi tán ra nhưng lúc này lại ngưng tụ, càng có dấu hiệu hóa thành thực chất, nhiệt độ trong cơ thể tăng lên vài phần, dưới nhiệt độ này của nội khí mà Tiểu Báo Tử có cảm giác thoải mái không nói thành lời, ý niệm trong đầu hiểu rõ hơn trước, nhện không được muốn thét dài một tiếng, âm thanh chấn động khắp nơi.

- Tam phẩm!

Kim Nam Thanh vừa mới từ dưới đất miễn cưỡng đứng lên thấy tình cảnh này, làm sao mà không rõ chuyện gì xảy ra chứ?

Vừa rồi Tiểu Báo Tử đột phá, từ Nhị phẩm tiến lên Tam phẩm, không ngờ vào lúc này mà Tiểu Báo Tử lại có thể đột phá Tam phẩm.

Mười hai tuổi đạt tới Tam phẩm, cũng được xem là anh tài khó có được, nhưng cũng không phải là chuyện gì rợn người.

Tình huống như vậy, trên giang hồ có rất nhiều.

Nhưng nếu cẩn thận suy nghĩ một chút, nói chung, những người mười hai tuổi đột phá Tam phẩm, có người nào không phải là đệ tử của danh môn đại phiệt cơ chứ? Nhưng đó chẳng phải là những đệ tử từ nhỏ đã được dùng Đoán Cốt Thang tẩy luyện thân thể sao?

Còn như Tiểu Báo Tử, dựa vào một mình khổ tu, không dùng qua bất cứ cái gì gọi là thiên tài địa bảo, mười hai tuổi đã đạt đến Tam phẩm, cái này nói rõ một vấn đề, tư chất của Tiểu Báo Tử rất cao, hơn nữa còn là cao một cách phi thường.

Hiện dưới loại tình huống này đột phá Tam phẩm, nếu như có thể sử dụng linh dược tương trợ, tin tưởng, hẳn có thể đột phá Tam phẩm luyện bì giới, tiến vào đoán cốt giới, cũng không mất nhiều hơn năm sáu năm đâu.

Đến lúc đó, ô gia sẽ nhiều hơn một tên trưởng lão.

Nghĩ đến những chuyện này, ánh mắt của hắn nhìn Tiểu Báo Tử đã trở nên phức tạp, kỳ thật không chỉ có hắn, những đệ tử ô gia khác trong động cũng nghĩ thế.

- Tính toán, hiện ngay là lúc nào chứ, ta nghĩ những chuyện này làm gì, nếu muốn sống mà rời khỏi đây, thì hiện giờ chính là lúc quan trọng nhất, thực lực của Tiểu Báo Tử càng mạnh càng tốt, lúc này lợi sinh ra đổ kỵ, xem ra tu vi tâm tính của ta không đủ a.

Kim Nam Thanh trầm mắng một tiếng, hít sâu một hơi, cầm đoản đao răng sói, lao về phía trước.

Đúng là Tiểu Báo Tử đột phá, hơn nữa khí thể lăng lệ ác liệt, ngân quang trong tay tăng vọt, giống như sấm chớp giữa trời quang, nhưng mà, đây là cái nhìn phiến diện mà thôi.

Liễu Tứ là một cao thủ đoán cốt giới còn Tiểu Báo Tử chỉ là một thái điều Tam phẩm, trông cậy vào một mình hắn đại phát thần uy đánh bại Liễu Tứ, đó là chuyện không có khả năng, chỉ có một cách, đó là đồng tâm hiệp lực, mới có thể sống sót.

Hắn suy nghĩ cẩn thận, đương nhiên người khác cũng suy nghĩ cẩn thận, không nói nhằm cái gì, người nào có thể đứng dậy cũng làm giống hắn, cầm binh khí xông lên.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

153. Chương 153-154: Ngưng Luyện Cuối Cùng.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 153-154: Ngưng luyện cuối cùng.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Hừ!

Thấy bọn người Kim Nam Thanh xông tới, thần sắc bất động, nhưng trong lòng thì đại hận, vốn tưởng rằng đối phó mấy tên thái điều này rất dễ dàng, không ngờ rằng gặp được một quái thai như Tiểu Báo Tử, đôi chùy bạc đã có uy thế khôn cùng không nói, cuộc chiến đấu vừa rồi giống như làm xiếc, trong khoảng thời gian ngắn, thanh thể tăng nhiều, bản thân hắn lại không bị tổn thương, bởi vậy, muốn trong thời gian ngắn phân thắng bại là rất khó.

Mẹ kiếp, chuyện như vậy làm sao lại xảy ra với hắn chứ? Nhưng nó lại diễn ra trong hiện thực.

Trong nội tâm Liễu Tứ phàn nàn một câu, vòng vàng trong tay quét ngang, thân hình chấn động mãnh liệt, nói:

- Các tiểu tử, nếu các ngươi đã muốn chơi, ta sẽ chơi thật thống khoái với các ngươi.

Khi đang nói chuyện, vòng vàng trong tay của hắn kêu lên ong ong, âm thanh này rất chói tai, những người xông lên bị vòng vàng của hắn ngăn cản, lại bị đánh bay ra ngoài lần nữa, lúc này thì không còn may như trước, binh khí tiếp xúc với vòng vàng, liền cảm nhận được một tần suất chấn động rất nhỏ từ trên binh khí truyền tới, loại chấn động này cực nhỏ, nhưng tần suất cực nhanh, thời điểm bọn họ cảm giác không đúng, nửa thân trên đã chập choạng, binh khí trong tay không biết đã bay đi nơi nào rồi.

Chỉ có Tiểu Báo Tử, bởi vì trong tay cầm một đôi tiểu chùy, chịu ảnh hưởng còn lớn hơn, loại cảm giác này trước kia hắn đã nhìn thấy, lúc ở Văn gia, hắn đã nhìn thấy hắc bào nhân sử dụng một ngón tay phát ra chấn động giống như thế này, nhưng so với chấn động hiện tại, uy lực đầu ngón tay của hắc bào nhân còn mạnh hơn gấp trăm lần, chỉ dùng một ngón tay, đã làm cho nguyên khí của hắn đại thương, thâm vận Thái Cực Quyền giảm bớt uy lực.

Tiếp tục đánh bay đám người Kim Nam Thanh một lần nữa, Liễu Tứ không muốn tiếp tục chơi trò mèo vờn chuột với Tiểu Báo Tử nữa. Vòng vàng trong tay run lên, huyền hóa ra ngàn vạn hư ảnh, lập tức quần vào trong tiểu chùy của Tiểu Báo Tử.

- Không tốt!

Tiểu Báo Tử thấy tình hình này, thâm kêu một tiếng không tốt, chùy ảnh biến mất, chuyển công thành thủ, bảo vệ môn hộ.

Lại nghe âm thanh cạch cạch...

Mấy tiếng giao kích vang lên, vòng vàng của Liễu Tứ quay ngược trở lại đánh tiếp, liên tục giao kích với tiểu chùy của Tiểu Báo Tử, cũng không phải dùng cứng đánh cứng, mỗi một lần giao kích, đều thay đổi góc độ, nói trắng ra, mỗi chiêu đều đánh vào thời điểm Tiểu Báo Tử lực cũ vừa hết, lực mới chưa sinh.

Điều này, làm cho Tiểu Báo Tử khó chịu muốn chết, cảm thấy cánh tay bắt đầu tê dại, mỗi một kích, thân thể đều phải dừng lại một chút, kinh lực dần cạn, khó chịu muốn chết, hận không thể lập tức rút chùy đi, quay người bỏ chạy.

Trốn nhưng không thể trốn.

Trong nội tâm Tiểu Báo Tử nhanh chóng hiểu ra, nếu như hiện giờ mình run tay, chắc chắn sẽ chết dưới độc thủ của Liễu Tứ, đoán cốt giới và luyện bị giới là cái hào rộng, cũng không phải dễ dàng đền bù như vậy.

Nhưng mà, nếu như hắn thật sự muốn trốn, cũng không phải là không có cơ hội, trên thực tế, rất dễ dàng, chỉ cần sử dụng Tam giới tiểu na di là được, hắn rời đi cực kỳ nhẹ nhàng, nhưng làm như vậy, sẽ bại lộ bí mật.

Đây chính là điều mà hắn băn khoăn, hắn cố kỵ quá nhiều, không có khả năng đem toàn bộ át chủ bài trên người bại lộ ra ngoài, nếu đem át chủ bài lộ ra, dù có thể chạy thoát được, hậu họa cũng vô cùng.

- Lại nói, đành phải liều một lần cuối cùng, thật sự không được, đành phải bỏ trốn!

Tiểu Báo Tử bị vòng vàng vây khốn, khuôn mặt âm trầm bất định, cuối cùng, cắn răng một cái, vung song chùy trong tay một cái thật mạnh, buông ra, song chùy như mũi tên, rời khỏi tay, đập tới Liễu Tứ.

Đây là chuyện hoàn toàn vượt qua ngoài ý liệu của Liễu Tứ, hắn không ngờ Tiểu Báo Tử dám làm như vậy.

Tiểu Báo Tử quăng tiểu chùy đi phát ra âm thanh vù vù, Tiểu Báo Tử cầm song chùy đã chiếm tiện nghi về vũ khí, theo bản năng hắn cho rằng Tiểu Báo Tử đuối sức, cho nên run tay buông song chùy ra, sau đó ném song chùy đi, được ăn cả ngã về không, nhưng lại làm cho hắn luống cuống tay chân.

Nhìn thấy tiểu chùy của Tiểu Báo Tử bay tới, sức tích lực lượng đầu chỉ mấy ngàn cân, lúc này bỗng nhiên rời tay, chỉ thấy “Đương đương” hai tiếng, tiểu chùy phá tan thể công của vòng vàng, lao thẳng về phía hắn, dù tu vi và thân thể của hắn là đoán cốt giới, cũng không dám đón đỡ, tay khẽ vậy, nắm vòng vàng trong tay, thân thể uốn éo, giơ vòng vàng lên ngăn cản song chùy.

- Oanh... Oanh...

Hai tiếng nổ mạnh, song chùy nện vào vách động, phát ra tiếng nổ mạnh, núi đá rung chuyển một hồi, hai thanh tiểu chùy dính vào trên thạch bích cứng rắn.

Tiểu Báo Tử còn chưa chờ Liễu Tứ đứng vững đã từ trên lao xuống, vung mạnh hai đấm đánh về hướng Liễu Tứ.

Đại Hoang Thập Tam Quyền!

Vòng vàng trong tay Liễu Tứ quay tít một vòng, thân thể mượn vòng vàng tránh thoát hai quyền, sắc mặt lại trở nên cổ quái.

Uy thế hai quyền này của Tiểu Báo Tử so với song chùy khác biệt như ngày và đêm, uy thế chưa tới một phần trăm của song chùy, nhưng lại làm cho hắn cảm thấy nguy hiểm cực độ.

Tiểu Báo Tử cũng không đợi hắn suy nghĩ xong đã xông tới, vung mạnh quyền đánh tới.

Hiện tại hắn vừa mới đột phá Tam phẩm, nội khí bị tiêu hao trước kia vì cơ thể đột phá đã khôi phục lại và tăng lên không ít, vốn hắn muốn mượn những đệ tử Ô gia khác hợp lực lao ra ngoài, nhưng nhìn thấy mấy sư huynh không chịu nổi một kích, bị vòng vàng chấn động đã đánh tất cả bay ngược lại, liền biết rõ, chuyện hôm nay phải dựa vào chính mình.

Đối phương là đoán cốt giới, mình không phải là đối thủ, bởi vậy đành phải tận lực, hắn am hiểu nhất không phải chùy mà là quyền pháp, bởi vậy, quyết đoán ném song chùy ra, đoạt lấy tiên cơ. Hiện tại muốn dùng thi triển lực lượng cường đại nhất đánh cực một lần, nếu lúc này mà thất bại, như vậy, hắn chẳng cần biết đến hậu hoạn, trực tiếp dùng Tam giới tiểu na di bỏ trốn.

Trong nháy mắt Liễu Tứ tránh né song chùy, lại bị hắn bắt được tiên cơ, hắn đương nhiên không bỏ qua, xông lên phía trước, liền thi triển Đại Hoang Thập Tam Quyền.

Bộ quyền pháp này được truyền lại từ thượng cổ, thi triển ra, đều có một loại phong cách cổ xưa khí thế thê lương, đương nhiên, trọng yếu nhất chính là vì Tiểu Báo Tử đem bí quyết Thái Cực Quyền, Thiên Xà Liễm Tức Thuật và quái lực quyền vận dụng vào trong đó, cho nên, một khi vận dụng, liền lộ ra vẻ kỳ quái.

Chỉ thấy hắn đánh một quyền ra, thập phần ngưng trọng, không mang theo tiếng gió, Liễu Tứ là cao thủ đoán cốt giới cảm thấy mình đánh ra lực lượng của mình, dùng một quyền, là có thể đánh bay Tiểu Báo Tử, nhưng hết lần này tới lần khác, trong ý thức, không dám tiếp nó, giống như quyền pháp của Tiểu Báo Tử thập phần nguy hiểm.

Hơn nữa bị Tiểu Báo Tử đầu cơ, tâm thần cũng có chút loạn, thời điểm vừa bắt đầu, lại bị Tiểu Báo Tử làm luống cuống tay chân.

Nhưng dù sao hắn là cao nhân đoán cốt giới, chỉ mấy chiêu qua đi, là ổn định lại.

Tiểu Báo Tử dùng quyền pháp, chẳng khác nào tay không tác sát, hắn còn vòng vàng trong tay, cho nên, chỉ cần Tiểu Báo Tử đánh một quyền tới, hắn sẽ dùng vòng vàng ngăn cản. Đương nhiên Tiểu Báo Tử cũng không có ngu đi dùng tay của mình liều mạng với vòng vàng của hắn, đương nhiên phải tránh đi, nhưng trong lòng mắng lớn, đúng là xấu hổ tới cực điểm, một cao thủ đoán cốt giới phải dùng binh khí tiếp quyền của một thái điều mới vừa đột phá Tam phẩm, đúng là mất mặt.

Nhưng mà, Tiểu Báo Tử cũng không sợ, kiêng kị vòng vàng của đối phương, cho nên không đánh, tránh chỗ mạnh đánh chỗ yếu, đây chính là tinh túy của Thái Cực Quyền, cho nên, khi nhìn thấy vòng vàng của đối phương đánh tới, nắm đấm của hắn tránh ra, nhưng khi tránh lại không có quy luật.

Dần dần, Liễu Tứ cũng nhìn ra chút manh mối, chỉ thấy hai quyền đầu của Tiểu Báo Tử xoay thành vòng tròn, mỗi một vòng xoay, đều lưu lại một cổ khí kinh cổ quái, tuy khí kinh cổ quái này cực mỏng nhưng vòng xoay càng ngày càng nhanh, khí kinh càng ngày càng nhiều, mà vòng xoay này lại lấy Tiểu Báo Tử làm trung tâm, muốn phá vỡ vòng xoay này cũng không khó khăn, nhưng lại thập phần uốn éo, làm cho tay hắn vận dụng vòng vàng, không biết nên bắt đầu từ nơi nào.

Mà theo thời gian trôi qua, hắn phát hiện phiền toái càng lúc càng lớn, nắm đấm của Tiểu Báo Tử lưu lại quyền kinh càng ngày càng rậm rạp, vừa tiếp xúc với vòng xoay đã bị chuyển dời sang chỗ khác, thân hình của hắn bị quyền kinh rậm rạp này hóa thành lưới bao vây, khí kinh bện thành lưới là do từng quyền lưu của Tiểu Báo Tử tạo thành, hắn mượn lực đẩy lực, dù là lực công kích của vòng vàng, đại bộ phận đều bị cổ khí kinh cổ quái này mượn đi, làm cho khí kinh của Tiểu Báo Tử càng ngày càng rậm rạp, khí thế càng ngày càng thịnh, càng ngày càng cổ quái, thậm chí Liễu Tứ cảm giác được, sau khi khí kinh hình thành, sẽ biến thành một hồng hoang cự thú thôn phệ tất cả.

Chỉ như vậy, đột nhiên hắn hiểu được có chuyện gì đang xảy ra, sắc mặt biến thành vô cùng khó coi.

- Quyền ý? Đáng chết, hắn đang ngưng luyện quyền ý của chính mình, điều này sao có thể, hắn vừa mới đột phá Tam phẩm mà thôi, làm sao có thể ngộ ra quyền ý chứ?

Vật chất là cái gì, đó chính là vấn đề mà triết học của thế giới kiếp trước đang tìm hiểu, nhưng đi đến thế giới này, vấn đề triết học chính là vấn đề biến thành sự thật.

Sau khi đem tất cả biến thành sự thật, lại có câu hỏi để hỏi, đó chính là: ý là cái gì? Thần niệm là cái gì?

Thần niệm, nói trắng ra, chính là cảm giác của người cường đại đến mức có được ý thức.

Đây chỉ là một giải thích đơn giản nhất, cũng không chính xác.

Trước khi có thần niệm, còn có một khái niệm, đó chính là khí thể.

Ở kiếp trước Tiểu Báo Tử thường xuyên nghe người ta nói thể, người này rất có khí thể, khí thể rất lớn, lại nói, trong nhà người này có người có khí thể rất thịnh, khi tức giận cũng có khí thể, đương nhiên, những thứ này về cơ bản chính là để hình dung cao thủ, hoặc một ít quan lớn có địa vị hiển hách.

Nhưng trên thực tế thì thể nào?

Kiếp trước Tiểu Báo Tử gặp không ít quan lớn, tỉnh trưởng bí thư đã gặp không ít, nhưng chân chính mặt đối mặt. Cũng không thấy khi bọn họ tức giận có cái khí thể gì, nhiều nhất là vì thường xuyên đứng ở địa vị cao nên có thái độ từ trên cao nhìn xuống mà thôi. Cho nên, Tiểu Báo Tử vẫn cho rằng, cái gọi là khí thể, chính là một loại hư cấu, là một từ ngữ nhằm khuếch đại mà thôi, khí thể cái rắm, tất cả mọi người là người, chẳng lẽ vừa sinh ra đã có ai ba đầu sáu tay sao?

Nhưng đi đến cái thế giới này, tiếp xúc với võ học, từ từ, đối với hiểu biết về võ học, sau đó Tiểu Báo Tử đã hiểu ra, thứ gọi là khí thể này, đúng là có tồn tại.

Chỉ cần là người biết võ công, tu luyện ra nội khí, hắn đã có khí thể của mình, nhưng vì hắn vừa bắt đầu, khí thể kia thập phần nhỏ bé, giống như một ngọn lửa nhỏ. Cũng có thể làm cho không khí xung quanh sinh ra ảnh hưởng nhất định, nhưng nếu không dụng tâm cảm ứng, rất khó cảm giác được.

Một khi tu vi tới trình độ nhất định, chỉ cần người khổng chế nội khí trong người, nội khí trong người của người sẽ làm ảnh hưởng đến khí lưu chung quanh, làm cho cảnh vật xung quanh sinh ra một ít biến dị, giống như Tiểu Báo Tử hiện tại, lúc hắn ào ào toàn vận dụng Cửu Long Thần Hỏa Công, hắn cảm thấy không khí chung quanh nóng lên, giống như một bó đuốc, làm không khí bốc hơi.

Nhưng mà, đây cũng không phải là khí thể, hoặc là nói, không phải là khí thể chân chính!

Khí thể chân chính ngoài việc có thể làm không khí chung quanh bị ảnh hưởng, còn trộn lẫn ý niệm của bản thân.

Ý niệm, đây chính là một khái niệm vô cùng huyền diệu, nhìn không thấy, sờ không được, nhưng đúng là nó có tồn tại. Nói một cách đơn giản, nhớ năm đó, thời điểm cách mạng, tại sao xuất hiện tình huống sống cồn đào cát, tại sao phải có anh hùng, vì sao cầu hùng lại không ít?

Vì sao lúc chịu phạt, có ít người kiên trì được, có ít người kiên trì không được, đó chính là vấn đề ý chí, có người có ý chí mạnh, có người có ý chí bạc nhược yếu kém.

Ở kiếp trước, cho dù ý chí có cường thịnh cỡ nào, cũng chỉ là ý chí, nhìn không thấy, sờ không được.

Mà ở thế giới này lại khác, thời điểm người tu luyện ra luồng nội khí đầu tiên, sợi nội khí này liền lưu lại ý thức lạc ấn của người.

Vì sao lại nói như vậy?

Người nghĩ lại xem, người vận hành nội khí trong cơ thể, dựa vào cái gì, không phải là do ý thức chỉ huy sao?

Khí tùy ý động, ý tùy ý đi, từ thời điểm nội khí sinh ra, đã hòa cùng một nhịp thở với ý chí, không thể nào chia cắt.

Mà quá trình tu luyện, bản thân đã là một quá trình gian khổ, thân thể chịu đựng, nội khí ngưng luyện. Bản thân quá trình đã tôi luyện ý chí, giống như Tiểu Báo Tử hiện giờ có đại thành tựu, đó là vì hắn đã chịu rất nhiều thống khổ mới có ngày hôm nay.

Cho nên, khi tu vi càng cao, lực ý chí cũng càng mạnh, tâm chí cũng càng kiên cường.

Ý chí cứng cỏi đến một trình độ nhất định, sẽ sinh ra biến hóa về chất.

Biến hóa này, chính là thần niệm được sinh ra!

Thần niệm, chính là một khái niệm hư ảo, kỳ thật chính là ý thức, chẳng qua là khi người bắt đầu cảm giác được ý thức này, thì nó đã chính thức tồn tại, khi đó người có thể tiến hành khống chế, cái ý thức này, cũng biến thành thần niệm.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

154. Chương 155-157: Mô Phỏng Vũ Trụ, Phá Toái Hư Không.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 155-157: Mô phỏng vũ trụ, Phá Toái Hư Không.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Sau khi thần niệm này kết hợp với nội khí của bản thân, sẽ sinh ra một loại đồ vật kỳ diệu đến khó giải thích: “Ý”!

Quyền ý!

Lợi ý!

Đạo ý!

Côn ý!

Kiểm ý!

Cái gọi là “Ý”, chính là hiện thức hóa của khí thể!

Sau khi đem thần niệm và nội khí cường đại dung hợp với nhau, sẽ sinh ra chất biến mạnh hơn nữa, chính vì thứ này, khí thể của người bắt đầu hiện thực hóa, “Ý” xuất hiện.

“Ý”, nó chính là một loại đồ vật rất huyền diệu mà đồng thời cũng rất cổ quái.

Trừ việc nó cần thần niệm ra, còn cần cơ duyên và ngộ tính, đương nhiên còn cần vận khí.

Không có cơ duyên và ngộ tính, cho dù là cường giả Cửu phẩm, cũng không thể có được “Ý”. Bọn họ có được khí thể như núi cao, có được khí thể như biển cả, có được khí thể như bầu trời, có được khí thể áp đảo tất cả, nhưng nhất định không có được “Ý”.

Ý, cần thần niệm và nội khí của bản thân đạt được một cân đối vi diệu, còn cần thể ngộ.

Ngộ!

Đây chính là một chữ huyền diệu khó giải thích!

Tiểu Báo Tử đã từng đồn ngộ một lần, nhưng dù là như vậy, nhưng hắn cũng không biết chữ “Ngộ” này rốt cuộc là cái gì.

Nhưng mà, hần biết cái gọi là trạng thái ngộ, đúng là có chút quen thuộc, giống như hần hiện tại.

Cảm giác rất quỷ dị.

Trước kia hần luyện quyền, hần chưa từng gặp được loại cảm giác này, nhớ lại thời điểm hần vừa mới tiến vào Ô gia, đã từng có cảm giác khó hiểu. Thời điểm này, hần cảm thấy có búa gõ vào đầu mình, cảm giác kia và hiện tại chính là...

Mờ mịt, cực độ mờ mịt!

Bên trong mờ mịt, giống như có thứ gì đó chớp động trong đầu. Đồng thời nội khí trong cơ thể cũng bị lực lượng thần bí này tác động, sinh ra một loại biến hóa thần bí.

- Chẳng lẽ ta lại ngộ?

Tiểu Báo Tử cảm giác rất kỳ quái, nhưng có một điểm hần vẫn có thể khẳng định đó chính là động tác của hần, hiện tại, hần đang chiến đấu, quyền pháp trong tay không còn cảm thấy không thông thuận nữa.

Lúc hần hoàn toàn triển khai quyền pháp, cái loại cảm giác này càng ngày càng đậm đặc, mà hần, cũng từ từ bắt lấy cảm giác này, dần dần ý thức được, loại cảm giác này, đã ảnh hưởng tới quyền pháp, hần càng lý giải sâu về bộ Đại Hoang Thập Tam Quyền này, loại cảm giác này lại càng thịnh, trái lại, cảm giác này càng ngày càng yếu.

- Đây chính là chính là thứ trước kia ta luyện quyền không cảm giác được, luôn cảm thấy thiếu một thứ gì đó, thì ra chính là thiếu loại cảm giác kỳ quái này a!

Trong nội tâm Tiểu Báo Tử hiểu rõ, nắm đấm không hề buông lỏng, mà khí thế tức giận bên trong càng ngày càng đậm, càng ngày càng cô đọng, càng ngày càng nguy hiểm.

Mỗi người đều không giống nhau, ngưng luyện ra ý cũng không giống nhau.

Bởi vì nói cho cùng. Ý, chính là hiện thức hóa của khí thế, là kết quả của thần niệm và nội khí đạt tới nào đó cân đối kỳ diệu, thần niệm kỳ thật chính là ý thức, nó trực chỉ bản tâm, tâm tư mỗi người đều khác nhau, chính vì như vậy, ngưng luyện ra “Ý” cũng khác nhau.

Ý theo một cách nói nào đó, tu luyện ra ý, chính là phản ánh tính cách của tu luyện giả.

Nhưng mà, cái này cũng không đúng, bởi vì có nhiều nhân tố ảnh hưởng tới ý. Nhưng mà, công pháp tu luyện và thần niệm của bản thân chính là hai nhân tố lớn nhất.

Tiểu Báo Tử, từ bản tâm mà nói, kỳ thật ở kiếp trước hần có bằng cấp rất cao, nhưng là cả đời doanh doanh tán tán, tầm thường vô vi, chấp hành nguyên tắc xu lợi tránh hại. Tâm lý sợ phiền phức, trong tâm tư có chút tham lam và háo sắc nho nhỏ, nói trắng ra, chính là một người bình thường mà thôi.

Nhưng càng là người bình thường như vậy, trong nội tâm lại càng cuồng dã, càng thích nghĩ lung tung, có khi vui, có khi khó chịu.

Đến kiếp này, tuy thân phận và địa vị ở thế giới này sinh ra biến hóa cực lớn, nhưng tính cách của hần không thay đổi, bởi vì có trí nhớ kiếp trước nên hần giao hoạt hơn người bình thường, nhiều nhất chính là tri thức không hữu dụng mà thôi, điểm khác nhau lớn nhất đó chính là khó chịu càng lớn.

Tri thức của hần, sau khi đến thế giới này, không dùng được nhiều lắm, trừ việc lôi đời ra, trợ giúp lớn nhất của hần chính là hiểu được Thái Cực Quyền mà thôi.

Chính vì như vậy, cho dù hiện tại có giẫm phải cục chó, sờ được môn đạo của “Ý”, cuối cùng diễn biến ra “Ý” cũng không phải cái gì kinh thế hãi tục.

Nhưng mà, chuyện xảy ra trên đầu Tiểu Báo Tử, lại sinh ra biến hóa.

Trong lúc vô tình hữu ý, hần thấy được ảo diệu của “Ý”. Bản thân bắt đầu cô đọng ra quyền ý, mà “Ý” vốn là một thứ huyền diệu, trực chỉ bản tâm, đào sâu tất cả tiềm thức của bản thân, cuối cùng mới vững chắc được.

Trọng yếu nhất của “Ý” chính là quá trình ngưng luyện, luôn luôn tìm kiếm đồ vật mạnh nhất trong ý thức của bản thân để bắt chước, trong nội tâm của hắc, mạnh nhất chính là cái gì?

Người khác không biết, nhưng trong lòng của Tiểu Báo Tử, cường đại nhất không phải hồng hoang cự thú, thần thú ma thú các loại, thậm chí đồ vật cường đại nhất không phải là sinh vật, mà là vũ trụ!

Vũ trụ là cường đại nhất, kiếp trước của hắc, khoa học hưng thịnh, có kính thiên văn, vô tuyến có thể nhìn thấy những nơi cách đó vô số năm ánh sáng, đương nhiên biết rõ, trong vũ trụ vô biên vô hạn, mỗi một tinh cầu chính là một thế giới, cho dù sinh vật cường đại đến cỡ nào, cũng không có một thiên địa nào sinh tồn, sinh sôi nảy nở mà có thể thoát được trói buộc của vũ trụ, bởi vậy, vũ trụ là cường đại nhất,

Vũ trụ, với thế giới này mà nói, chính là thiên địa.

Nhưng quân nhân, tu luyện giả của thế giới này dù có cuồng vọng, tự đại, cũng không ai dám so sánh mình với thiên địa.

Mà Tiểu Báo Tử lại không có vọng tưởng như vậy.

Nhưng mà, không có vọng tưởng, hắc có thể tưởng tượng, trí nhớ cả đời của hắc, chỗ tốt lớn nhất của tưởng tượng chính là không có trói buộc.

Vũ trụ là cái gì?

Trong lòng hắc, đó là tồn tại cực kỳ hùng vĩ, là tồn tại cuối cùng, nói một cách khác, cũng là đối tượng ảo tưởng nhất.

Giống như những mỹ nữ và đại minh tinh ở kiếp trước, ta làm không được như người, ta không lấy được người, nhưng ta có thể tưởng tượng a, lại hồng minh tinh, lại công chúa cao quý.

Đại vũ trụ ta không thể nào đụng chạm, nhưng tiểu vũ trụ có thể a.

Không phải người ta thường nói, thân thể con người vốn là tiểu vũ trụ sao? Cũng là vì tiểu vũ trụ, cho nên mới có Tiểu Cường (*) phải không?

Chính tưởng tượng sâu trong nội tâm này, thời điểm “Ý” của hắc cô đọng, đã lấy vũ trụ làm bản gốc, bắt đầu diễn biến.

Mô phỏng vũ trụ, diễn biến thiên địa!

(*) Tiểu Cường : con gián đánh mãi không chết, xem thêm truyện “Sống như Tiểu Cường”

Cho dù trong vô lâm có thầy bói, đoán được một ít chuyện xảy ra.

Cho dù sâu trong nội tâm của bọn họ cuồng dã, cuồng vọng đến tận cùng, cho rằng bản thân mình hóa thành thiên địa, diễn biến thiên địa, nhưng lại không biết diễn biến thế nào.

Bọn họ cho rằng, đang sống trong một thế giới được cho là có yêu nghiệt hoành hành, số chẵn có thể tính được quỹ tích vận hành của ngôi sao trên bầu trời, suy tính được quá trình diễn biến của vũ trụ nhất thanh nhị sở, cái gì vốn là sinh ra từ một kỳ điểm, không có không gian và thời gian, đột nhiên nổ tung một cái, sinh ra vũ trụ.

Tuy nhiên cái lý luận vụ nổ lớn (Big Bang) sinh ra vũ trụ rất khó hiểu, nhưng lại được nhiều người tiếp nhận nhất, hơn nữa quỹ tích ngôi sao vận hành trên bầu trời, quá trình tinh cầu ra đời, tinh hệ hình thành, những thứ này, kiếp trước Tiểu Báo Tử đều xem qua trên TV, hiện tại tuy không nhớ rõ ràng lắm, nhưng những tin tức này tồn tại sâu trong óc của Tiểu Báo Tử, đây là chuyện tốt, thời điểm hình thành “Ý”, trực chỉ bản tâm, cho nên trong lòng có che dấu cái gì, những thứ đã quên cũng tìm lại được, sau đó bắt đầu diễn biến.

Mà bước đầu của diễn biến, chính là hình thành kỳ điểm.

Kỳ điểm là gì?

Cái này Tiểu Báo Tử không biết, nhưng trong tiềm thức, thứ này sẽ nổ tung, nhất định là một thứ gì đó bị áp súc đến cực điểm, bởi vậy, khí thể của hắc cũng bắt đầu áp súc.

Trong quá trình Tiểu Báo Tử lĩnh ngộ, hần một mực súc thể, cũng chính vì thể khí thể chấn động dị thường, khiến cho Liễu Tứ chú ý, cũng làm cho Liễu Tứ phát hiện, tiểu tử này vô cùng có khả năng là ngộ ra cái gì đó, bắt đầu cô đọng quyền ý.

Quyền ý nhất thành, thực lực bạo tăng, đây là sự thật không cần bàn cãi, trọng yếu nhất là, cho dù là quyền ý mới hình thành, cũng có tác dụng “Phá thể”, không chỉ có phá thể, còn có thể tạo thành tổn thương về mặt tinh thần, tổn thương tinh thần không giống như tổn thương thân thể, cũng không dễ dàng khôi phục, tu vi càng cao thâm, tâm thần càng càng càng trọng yếu, một khi bị thương tổn, dùng thuật ngữ của người trong nghề, chính là đạo tâm bị phá, đạo tâm vừa vỡ, nhẹ thì tu vi trì trệ không tiến, nặng thì võ công bị phế, thậm chí có thể mất mạng, đạo lý kia Tiểu Báo Tử không rõ, nhưng Liễu Tứ lại rõ, hơn nữa Tiểu Báo Tử ngưng tụ quyền ý thần niệm đúng là quá mức quý dị, vừa súc thể đã kinh tâm động phách như thế, cho nên Liễu Tứ sinh ra lòng sợ hãi.

- Tuyệt đối không thể để tiểu tử này tiếp tục, nếu như để khí thể của hần càng ngày càng cô đọng, nói không chừng hôm nay ta sẽ bị lật thuyền trong mương!

Cảm giác khí thể của Tiểu Báo Tử càng ngày càng quý dị, trong lòng Liễu Tứ thầm nói, dưới sự sợ hãi, hần muốn thừa dịp quyền ý của Tiểu Báo Tử chưa thành hình ra tay phá vỡ, cho nên không dám mang theo lòng dạ may mắn, lộ ra thực lực chân chính.

Chỉ thấy vòng vàng của hần chấn động, phát ra âm thanh như sấm mùa xuân, một tiếng vang phát ra, giống như đất bằng dậy sóng, oanh một tiếng, bọn người Kim Nam Thanh bị chấn động này làm mờ choáng mắt hoa, vừa rồi không bị ngắt đi, nhưng lúc này lại bị âm thanh làm ngắt đi, thất khiếu chảy máu, trong động này trừ hai người đang đánh nhau ra thì chỉ còn lại mình Kim Nam Thanh là còn thanh tỉnh.

Sau khi Liễu Tứ quát lớn một tiếng, vòng vàng trong tay loạn chuyển, nhìn thấy kim quang chớp động. Lại ngưng tụ thành thật thể, hần nắm lấy vòng vàng, đặt ngang trước ngực, hai tay buông ra cùng lúc, không thể nào ngờ rằng cái vòng vàng này lại bắn ra kim quang, hình thành một đạo quang mang cổ quái.

- Chết đi cho ta!

Liễu Tứ phẫn nộ quát một tiếng, song chưởng nắm lại thành quyền, đánh xuyên qua cái lỗ trên vòng vàng, kích thẳng vào ngực của Tiểu Báo Tử.

Khi quyền của hần xuyên qua vòng vàng, kim quang từ vòng vàng phát ra ngưng kết thành một đạo quang mang đã quấn lấy nắm đấm của hần, dung hợp, lại mang theo vòng vàng cùng công kích.

Nên biết cái vòng vàng này cũng là một kiện dị bảo, chính là Liễu Thất đạo nhân tiến vào Tây Hải Cực Âm Chi Địa, dùng tinh hoa Tiên Thiên Canh Kim dung nhập vào Vạn Niên Hàn Thiết, luyện chế mà thành, đã không nằm trong phạm trù binh khí nữa, có lẽ phải xưng là thần binh hoặc pháp khí mới đúng.

Một quyền này của hần, chính là dùng công kích mạnh nhất của pháp khí để giết địch, dùng tu vi của bản thân dung hợp với tinh hoa Tiên Thiên Canh Kim ngưng tụ thành một quyền mạnh nhất, có uy năng hủy thiên diệt địa.

Sau khi vòng vàng phát ra kim quang, vòng vàng đã ảm đạm đi một chút, lộ ra hình dáng hơi ngăm đen, đó chính là vì tinh hoa Tiên Thiên Canh Kim bị rút ra khỏi bản thể của hàn thiết.

Liễu Tứ đánh ra một quyền này, đánh vào chỗ hiểm trước ngực của Tiểu Báo Tử.

Một quyền cực mạnh!

Sau khi tung ra một quyền, Liễu Tứ cảm thấy một quyền này giống như đang đánh vào một đám bông gòn, nếu không phải vừa rồi hần dùng bí kỹ, trong một quyền lại ẩn chứa tinh hoa Tiên Thiên Canh Kim, một quyền này đánh trúng, lực sát thương có thể còn lại một thành đã là không tệ rồi.

Nhưng hiện tại, dung hợp Canh Kim chi khí, quyền kinh của hần đánh vào vòng xoáy, vòng xoáy như không có chút tác dụng gì, hoàn toàn không trở ngại, nắm đấm đi xuyên qua, uy lực không yếu bớt chút nào.

Lúc này đối với Tiểu Báo Tử là thời khắc mấu chốt, khí thể áp súc tới cực điểm, ngưng tụ thành một chỗ, nhìn giống như người chết, động cũng không động, khi khí thể ngưng tụ, Tiểu Báo Tử cảm thấy ý nghĩ của mình đông lại, thời điểm một quyền của Liễu Tứ đánh tới, ý thức Tiểu Báo Tử vẫn còn, vẫn có thể không

chế được thân thể của mình, vô ý thức đánh trả một quyền, nghênh tiếp Liễu Tứ, nhưng quyền này chỉ vừa đánh ra một nửa, thì hoàn toàn co lại.

Kỳ điểm là cái gì?

Kỳ điểm không có thời gian, cũng không có không gian, Tiểu Báo Tử liền diễn biến ra thành hỗn độn, không trời không đất không có gì cả, hoặc có thể nói là hoàn toàn không hiểu thấy việc áp súc khí thể, không biết ngưng luyện quyền ý, nhưng lại ngưng tụ khí thể thành một kỳ điểm.

Không có thời gian, cũng không có không gian, chính là cái gì cũng không có, đương nhiên không thể động đây.

Cho nên, một quyền này của hắn đánh ra chỉ một nửa, liền bị khí thể của mình đông cứng.

Ngay cả suy nghĩ cũng bị đông lại, giống như thời điểm vũ trụ vừa ra đời.

Nếu như không có cái gì đánh vỡ, liền vĩnh viễn bảo trì trạng thái như vậy, có trời mới biết lúc nào nó mới có thể nổ tung.

Nhưng hiện tại, khi cái kỳ điểm này vừa vững chắc, một quyền của Liễu Tứ đánh tới, nếu chỉ là một quyền bình thường thì cũng bỏ đi, nếu là quyền bình thường thì không cách nào đánh vỡ trạng thái hiện tại của Tiểu Báo Tử, nhưng khi hắn đánh ra một quyền này, cũng không biết tình hình của Tiểu Báo Tử, hiện giờ đang bị khí thể của chính mình đông cứng.

Nhưng một quyền của Liễu Tứ lại ẩn chứa tinh hoa Tiên Thiên Canh Kim chi khí, chỉ có như vậy, có ngoại lực tham gia, chuyện này liền xảy ra biến hóa.

Cơ hồ trong nháy mắt ý thức của Tiểu Báo Tử bị đông kết, nắm đấm của Liễu Tứ đã tới, đánh lên nắm tay của Tiểu Báo Tử.

Cũng bởi vì quá nhanh, cho nên Liễu Tứ không phát hiện ra điều gì dị thường, mà Tiểu Báo Tử thì sao? Chỉ có cảm giác đại não của mình như ngẫn lại, sau đó, giống như có cái gì đó nổ tung trong đầu, mà nắm đấm của hắn, cũng theo quán tính đánh về phía trước.

Lúc này đây, hắn biết nắm đấm của mình vào lúc nào, đã giao kích với nắm đấm của Liễu Tứ, bỗng nhiên hào quang trên nắm đấm của Liễu Tứ bộc phát, sau đó biến mất không còn lại gì, mà trong đầu của Tiểu Báo Tử xuất hiện một tia minh tưởng, khí thể ngưng tụ nhanh chóng, tất cả đều áp súc lên nắm đấm của hắn, nắm đấm nhẹ nhàng đánh về phía trước.

Đánh ra một quyền, không có thanh âm, cũng không có chấn động, Tiểu Báo Tử cảm thấy một quyền có uy lực đủ để hủy thiên diệt địa, thậm chí có thể đánh nát thiên địa này.

Một quyền này, trước giờ chưa từng có, hủy diệt tất cả, kể cả không gian.

Một quyền này, giống như vụ nổ lớn lúc vũ trụ vừa sinh ra đời, hủy diệt tất cả, đồng thời lại sáng tạo hết thảy.

Trời và đất, thời gian và không gian, sống và chết!

Tất cả đều được một quyền này diễn biến ra vô cùng tinh tế.

Ngay cả Liễu Tứ, cũng không hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì, ý thức đã không còn.

Ẩn ẩn, có một âm thanh thanh thúy như thủy tinh bị vỡ vang lên, khí lưu chung quanh xuất hiện tiến gào thét, từ quỹ tích một quyền của Tiểu Báo Tử, hư không bị xé ra một lỗ hổng màu đen, xuất hiện trước mặt Tiểu Báo Tử, vòng vàng, cả Liễu Tứ, đồng thời nổ bung ra, không có cảnh huyết nhục tứ tung, cũng không có mảnh vỡ văng khắp nơi, trong nháy mắt hình thể hóa thành bốn nguyên nhân nhất, đó chính là bụi phấn lốm đốm, sau đó bị cái lỗ hổng màu đen hút vào, biến mất trong hư không, hoàn toàn trở về bốn nguyên.

Phá Toái Chân Không!

Đồng tử Kim Nam Thanh như phóng lớn ra.

Chỉ có những chữ này mới có thể diễn tả trạng thái hiện giờ!

Trong truyền thuyết, có một số ít chí cường giả mới có thể dùng nắm đấm của mình Phá Toái Chân Không, hấn vắn cho rằng đó là đồn đại, nhưng không nghĩ tới hôm nay lại nhìn thấy, hơn nữa còn nhìn thấy một tiểu hài tử như Tiểu Báo Tử thi triển.

Chính điều này đã làm cho hấn có cảm giác như vừa nằm mơ.

Chỉ đánh ra một quyền, một cỗ khí thể huyền ảo sâu thẳm từ trên người của Tiểu Báo Tử bành trướng ra xung quanh, lập tức bao phủ cả sơn động.

Dưới sự bao phủ của cỗ khí thể thần bí này, thậm chí Kim Nam Thanh sinh ra một loại ảo giác, giống như bản thân của mình đang ở trong hư không khôn cùng, nhưng trong tình không này không có ngôi sao nào, chỉ có cái gọi là hư không.

- Hô!

Tiểu Báo Tử hít sâu một hơi, ánh sáng trong mắt lóe lên, hai tay mở rộng ra đến. Ôm ấp thiên địa, lúc hấn có cảm giác nắm giữ thiên địa thì dị biến xảy ra, nó đã biến mất không còn gì nữa.

Cảm giác, những thứ này chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Dù là Tiểu Báo Tử hay Kim Nam Thanh, bị tình hình này làm cho sửng sồ, sau đó, vân đạm phong khinh, tất cả dị tượng biến mất, cả sơn động lạnh tanh, giống như không có chuyện gì xảy ra.

Khác biệt lớn nhất, Liễu Tử biến mất, bị một quyền của Tiểu Báo Tử đánh vào trong lỗ đen xuất hiện trong hư không, mà sắc mặt Kim Nam Thanh nhìn Tiểu Báo Tử, đã cải biến, không còn cảm giác từ trên cao nhìn xuống nữa, cũng không còn quan tâm và chiếu cố nữa, còn lại, chỉ là kinh sợ và bất an.

Tuy không biết vừa rồi xảy ra chuyện gì, nhưng Tiểu Báo Tử chỉ bằng một quyền đánh vỡ hư không, đã đủ cho hấn sinh ra tâm tình sợ hãi và cảm giác không thể chiến thắng rồi.

Tiểu Báo Tử cũng không biết vừa rồi xảy ra chuyện gì, chỉ biết rõ khí thể của mình sinh ra biến hóa cổ quái, về phần biến hóa này là cái gì, hấn thật sự không biết.

Không chỉ có hấn, Kim Nam Thanh cũng không rõ ràng lắm.

Tuy bọn họ là đệ tử Ô gia, dù là đệ tử nội môn hạch tâm, nhưng do tu vi quá thấp, “Ý” là thứ quá thần diệu cổ quái, không nói trước rất khó có thể lĩnh ngộ, lại nói, cũng chỉ có những nhân tài đạt tới Thất phẩm mới có điều kiện cảm ứng ý thức của bản thân, mới có thể vận dụng thần niệm, mới có thể lục lợi thần niệm, mới có cơ hội lĩnh ngộ “Ý”

Nhưng lúc này Tiểu Báo Tử vừa đột phá Tam phẩm, đã có cơ duyên và lĩnh ngộ được “Ý”, người khác cũng chưa từng nghĩ qua chuyện này.

Chính vì như thế, các môn các phái, sau khi tu vi của đệ tử đột phát đoán cốt giới, mới có thể biết được, mới có thể lĩnh ngộ được “Ý”, nhưng do tu vi của bọn họ quá thấp, nếu có ý nghĩ lĩnh ngộ nó, sẽ bị coi thường, dù không lĩnh ngộ được không nói, chỉ việc chậm trễ tu vi, đã có thể nói là được không bù nổi mất.

Vừa rồi xảy ra chuyện gì, hai người căn bản cũng không biết, mà sở dĩ Kim Nam Thanh sinh ra tâm lý sợ hãi Tiểu Báo Tử, chủ yếu là do một quyền vừa rồi và khí thể sau đó mà hấn phát ra lúc này.

Hấn lại không biết, một quyền vừa rồi, hoàn toàn là do Tiểu Báo Tử dưới cơ duyên xảo hợp mới đánh ra, cũng không thể làm lại, không nói trước phải đem khí thể của bản thân áp súc thành một kỳ điểm, sau đó được ngoại lực đánh vỡ, sau đó sinh ra hiệu quả như vũ trụ bùng nổ, kết hợp tất cả những thứ này mới có thể có kết quả như vừa rồi.

Quyền ý của Tiểu Báo Tử hiện giờ đã thành, khí thể cũng sinh ra biến hóa về chất, cho dù lại tiến vào trạng thái đồn ngộ như vừa rồi cũng không thể áp súc khí thể đến mức hình thành một kỳ điểm nữa, cho nên căn bản không thể đánh ra một quyền thứ hai.

Chỉ là chuyện này, không chỉ Tiểu Báo Tử không thể biết rõ, cho dù biết rõ, có nói cho Kim Nam Thanh nghe, Kim Nam Thanh cũng không tin tưởng.

- Sư huynh, các người không có việc gì chứ?

Sau khi thất thần trong một thời gian, Tiểu Báo Tử là người làm ra phản ứng đầu tiên, đi nhanh đến bên cạnh Kim Nam Thanh hỏi.

- Không có chuyện, không có chuyện, hôm nay nhờ có Chu sư đệ a!

Kim Nam Thanh nói, ánh mắt nhìn Tiểu Báo Tử lộ ra chút sợ hãi.

- May mắn, may mắn mà thôi!

Nghĩ đến trạng thái vừa rồi thì bí ẩn trong nội tâm của Tiểu Báo Tử còn nhiều hơn cả hắc, thậm chí có nói hắc cũng không tin, một quyền vừa rồi là do bản thân hắc đánh ra, chính vì thế nên Tiểu Báo Tử cũng không nói thêm về chuyện này, qua loa hai câu, liền cứu tính sáu tên sư huynh đệ còn lại.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

155. Chương 158-159: Quyền Ý Phân Hóa, Hắc Nhật Sơ Hiện.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 158-159: Quyền ý phân hóa, hắc nhật sơ hiện.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Tuy bọn họ đều hôn mê, trừ một người trọng thương ra, những người còn lại bị thương không nặng, cho nên mới yên lòng.

Mấy người tỉnh lại, nhìn thấy tìm được đường sống trong chỗ chết, cũng không rõ chuyện gì xảy ra, cố tình hỏi thăm, nhưng Tiểu Báo Tử và Kim Nam Thanh đều không nói thêm cái gì, cho nên không dám hỏi nhiều, nếu không sẽ gặp phiền toái.

Lại nói, sau khi nghe nói Liễu Tứ đã chết, mà dược liệu vẫn còn, tuy bị thương, nhưng trong lòng rất hưng phấn, nhìn thấy đồng dược liệu trong động kia, giống như nhìn thấy tương lai sau này tương sáng, về phần Tiểu Báo Tử và Kim Nam Thanh làm thế nào giết chết Liễu Tứ, đều ép xuống tận đáy lòng.

Đây chính chỗ tốt của thế giới này!

Người sống cả đời, có ai không có bí mật của mình chứ?

Kiếp trước Tiểu Báo Tử xem tin tức xã hội, lượng tin tức lưu thông quá lớn, nhưng nhân tính rất kỳ quái, có bí mật gì, đều muốn biết, mà ở thế giới này, không giống như vậy, tin tức không lưu thông, lại là một thế giới vũ lực vi tồn, đối với bí mật của những người khác, không ai dám tùy tiện tìm hiểu, cho dù có tìm hiểu ra, cũng không dám nói lung tung, miễn gặp phải tai họa.

Hơn nữa Tiểu Báo Tử và Kim Nam Thanh đều là đệ tử nội môn hạch tâm, mà bọn người Chu Chính Minh chỉ là những đệ tử nội môn bình thường, địa vị lại cao một chút, cho nên những đệ tử nội môn bình thường này không dám tìm hiểu bí mật của bọn họ, chuyện này, cứ như vậy, không ai dám nhắc tới.

Sau khi tỉnh dưỡng mấy ngày, trừ tên bị trọng thương ra, thương tổn của người khác đã tốt hơn rất nhiều.

Trong mấy ngày này Tiểu Báo Tử dùng đại đa số thời gian vào việc tu luyện, tu vi nội khí của hắc đột phá tới Tam phẩm cho nên cần phải củng cố cho vững chắc, mà khí thể trên người hắc biến hóa, hắc cũng phải tìm hiểu một chút.

Đương nhiên Kim Nam Thanh không dám đi quấy rầy hắc, chỉ chờ cho Tiểu Báo Tử một chỗ trong dãy động để tu luyện.

Quyền ý của Tiểu Báo Tử thành, nhưng hắn cũng biết, hắn biết rõ khí thể của mình đã trở nên cổ quái, những chỗ cản trở trong lúc luyện quyền, bỗng nhiên đã thông suốt.

Không chỉ đã thông suốt, mà lúc hắn bắt đầu diễn luyện Đại Hoang Thập Tam Quyền, vẫn có thể cảm thấy khí thể của mình biến hóa, trở nên kỳ quái, trong lúc hắn bắt đầu dụng tâm luyện quyền, hắn phát hiện, bản thân của mình như đang ở trong một hư không độc lập.

Cái phiên hư không này cái gì cũng không có, không không đặng đặng, cũng không biết có tác dụng gì, đồng thời hắn cũng biết, mà phiên hư không này chỉ là cảm giác của hắn, bản thân của hắn đang đứng ở chỗ sâu trong sơn động, vị trí không có biến hóa, chẳng qua là khi hắn dùng tâm diễn luyện quyền pháp, chung quanh sẽ sinh ra biến hóa kỳ quái mà thôi, giống như khí thể trước kia, nhưng mà biến hóa loại này, cổ quái hơn khí thể trước kia rất nhiều.

- Chẳng lẽ là lĩnh vực trong truyền thuyết!

Không phải chỉ là một câu nói sao? Không có trình độ đúng là đáng sợ.

Không có trình độ chính là không có trình độ, vừa nhìn là đã biết đoán mò.

Hắn đang liên tưởng đến những tiểu thuyết huyền huyền kiếp trước thảo luận tới cái gì lĩnh vực mà hắn đã đọc.

Nhưng mà cũng không trách hắn được, ai bảo hắn không biết thế giới này có tồn tại “Ý” chứ?

- Như vậy cũng không hay, cũng không thể mỗi lần luyện quyền đều có thứ này xuất hiện, như vậy quá phô trương!

Mỗi một lần luyện quyền đều mang theo quyền ý, đây chính điều không phù hợp với nguyên tắc làm người của của Tiểu Báo Tử.

Cho nên, hắn bắt đầu thử thu liễm khí thể này, sau khi thử mấy lần, rốt cục thành công.

- Có ý tứ, thật sự là có chút giống với lĩnh vực, nhưng mà cảm giác, cảm thấy thiếu chút gì đó!

Tiểu Báo Tử thu hồi quyền ý của chính mình, trong lòng thầm nghĩ ngợi, tuy không biết cái đó rốt cuộc là cái gì, nhưng hắn lại biết nó sẽ mang lại chỗ tốt rất thiết thực cho mình.

Về phần lúc trước hắn dùng một quyền Phá Toái Chân Không, hắn không cần suy nghĩ, bởi vì hắn biết rõ, lúc mình có thể đánh ra một quyền đó là do vận khí cực chó rơi trúng đầu, hiện tại đến cái rắm cũng đánh không ra, đánh vỡ da đầu, cũng không thể xuất một quyền như vậy, cho nên, hắn dứt khoát không thêm nghĩ đến nữa.

Thời điểm hắn dụng tâm cảm ứng, hắn có thể cảm ứng được phiên hư không này rất đơn giản, chính là do quyền ý của hắn sinh ra.

Thời điểm hắn bắt đầu vận chuyển nội khí, đem tâm thần hoàn toàn đắm chìm vào việc vận khí, hắn cũng có thể cảm ứng được phiên hư không này.

Dần dần, hắn phát hiện quyền ý là một phiên hư không trống rỗng, cái gì cũng không có, rỗng tuếch, nhưng lại giống như cái gì cũng có, tràn ngập khả năng vô hạn, chỉ chờ hắn bổ khuyết ra mà thôi.

Làm thế nào để bổ khuyết?

Tiểu Báo Tử không biết!

- Ôi! Làm sao bây giờ?

Nhắm mắt lại, lẳng lặng cảm ứng, bỗng nhiên, hắn phát hiện phiên hư không này xuất hiện một chút kim quang.

Đó là một điểm kim quang, giống như sinh ra từ trong hư không, xuất hiện trong phiên hư không vô tận này.

Mà một điểm kim quang này, chính là do tinh hoa Canh Kim của cái vòng vàng biến thành.

Sở dĩ trước kia Tiểu Báo Tử có thể đánh một quyền Phá Toái Chân Không, chính là nhờ vào một chút tinh hoa Canh Kim này.

Cho nên, rất tự nhiên, một khắc khi Tiểu Báo Tử dùng một quyền Phá Toái Chân Không, một điểm tinh hoa Canh Kim đã dung nhập vào trong quyền ý của hắn.

Ý, chính là do thần niệm và nội khí kết hợp mà thành, đạt tới một cân đối vi diệu sẽ sinh ra.

Chính một điểm tinh hoa Canh Kim này chính là thứ mấu chốt nhất khi Tiểu Báo Tử cô đọng ra quyền ý, đánh vỡ kỳ điểm, bản thân nó cũng bị Tiểu Báo Tử vô ý hấp thu vào trong quyền ý, làm cho lúc Tiểu Báo Tử diễn biến vũ trụ thì nó chính là chút nguyên khí đầu tiên.

Quyền ý của Tiểu Báo Tử không chủ bá đạo, mà còn mô phỏng vũ trụ.

Đây là khái niệm gì, thiên địa vũ trụ, ẩn chứa trong một quyền!

Nhưng trên thực tế, nhìn thì ngon lành nhưng không dùng được.

Những thứ như “Ý”, coi trọng nhất chính là viên mãn, quyền ý không viên mãn, sẽ có sơ hở, có sơ hở, người khác sẽ phá vỡ.

Vũ trụ là vô cùng vô tận, vượt qua suy nghĩ của bất cứ kẻ nào. Muốn làm cho loại quyền ý này viên mãn, chẳng khác nào phải biết tường tận về vũ trụ, chỉ có như vậy, mới có thể bộc phát ra toàn bộ uy lực của quyền ý, quyền ý như vậy mới có thể xem là hoàn mỹ vô khuyết.

Muốn biết tường tận về vũ trụ, đây là chuyện không thể nào.

Hiện tại Tiểu Báo Tử không biết điểm này, nếu hắn biết quyền ý có đủ loại quan ngại như vậy, hắn sẽ không bao giờ có ý nghĩ hảo huyền về quyền ý của mình biến thành hình dáng như vậy.

Quyền ý của hắn biết hắn một đoàn hư không, sâu thẳm vô tận, chính là hư không, cho nên không có uy lực gì.

Chẳng qua sau khi dung nhập một chút tinh hoa Canh Kim, vấn đề này đã sinh ra biến hóa.

Tiểu Báo Tử nhập định, tinh tâm cảm ứng, hắc hỏa trong đan điền cũng hơi động một chút, giống như bị cái gì đó hấp dẫn, từ trong đan điền bay ra một đám nhỏ, dung nhập vào trong quyền ý của hắn.

Quyền ý hư không lập tức sinh ra biến hóa.

Một điểm tinh hoa Canh Kim kia nói cho cùng chỉ là vật đến từ bên ngoài, vừa mới xuất hiện trong quyền ý, liền đảo loạn biến hóa vốn có của quyền ý, nhưng quyền ý của Tiểu Báo Tử cũng không phải ăn chay, trong nội khí của hắn xuất ra một chút huyền hỏa chi lực, cảm thấy quyền ý xảy ra vấn đề, thì đoàn huyền hỏa kia lập tức xuất hiện.

Ngũ hành tương sinh, ngũ hành tương khắc!

Hỏa khắc Kim!

Đoàn hắc hỏa trong đan điền xuất ra một đám huyền hỏa dung nhập vào trong quyền ý của Tiểu Báo Tử, lao thẳng về đám Canh Kim kia, lập tức bao nó lại, trong chớp mắt đã luyện hóa đám tinh hoa Canh Kim này.

Thời điểm luyện hóa, một đám tinh hoa Canh Kim biến mất trong hư không, mà đám huyền hỏa này cũng không có ý định trở về, huyền hóa ra một hỏa cầu trong hư không, càng biến càng lớn.

Bổng nhiên trong tâm của Tiểu Báo Tử xuất hiện một tia minh ngộ, hiểu ra huyền diệu, mở hai mắt ra vào lúc này Hỏa Hồng Tinh cũng hiện ra, hai con người như máu, xuất hiện một vòng hoa văn hắc mang yêu dị, lao ra khỏi hai mắt, bắn ra ngoài một thước.

Sau đó, hoa văn này chuyển động mãnh liệt, theo hoa văn chuyển động thì nội khí của Tiểu Báo Tử bắt đầu sinh ra biến hóa kỳ diệu, mà theo nội khí biến hóa, hư không quyền ý cũng bị khuấy, hoa văn trong mắt Tiểu Báo Tử vận chuyển, từ từ ngưng tụ quyền ý thành một vòng xoáy, từ từ bị kéo vào trong hai mắt của Tiểu Báo Tử.

Hoa văn trong mắt vận chuyển càng lúc càng nhanh, quyền ý quanh thân Tiểu Báo Tử càng ngày càng cổ quái, cuối cùng, một phiến hư không quyền ý bị kéo vào trong đôi mắt của Tiểu Báo Tử.

Hoa văn trong mắt biến mất, màu đỏ trong mắt cũng biến mất, hai mắt tĩnh mịch, giống như vực sâu thăm tối, giống như là một phiến hư không, sâu thăm mà rộng lớn.

Nhưng toàn bộ quyền ý của Tiểu Báo Tử cũng không có tiêu tán toàn bộ, quanh người của Tiểu Báo Tử, một hỏa cầu màu đen từ từ hình thành, thiêu đốt hừng hực.

Tiểu Báo Tử đang ngồi xếp bằng cũng không tự chủ được đứng lên, bắt đầu diễn luyện Đại Hoang Thập Tam Quyền.

Theo xu thế quyền pháp, nội khí vận hành, hỏa cầu phía sau hần bắt đầu cô đọng, thành hình, mà quá trình này, giống như đang ngưng luyện quyền ý lần thứ hai, nhưng lúc này là cô đọng, so về lần đầu tiên, càng đơn giản, dễ dàng hơn nhiều, quyền ý ngưng luyện ra cũng thập phần bình thường.

Sau khi hần đánh xong bộ Đại Hoang Thập Tam Quyền, thì một quyền ý mới đã hoàn toàn thành hình, giống như mặt trời màu đen, đang phiêu phù sau lưng Tiểu Báo Tử, thiêu đốt hừng hực.

Không khí chung quanh quyền ý cổ quái của hần, lúc này cực nóng.

Tiểu Báo Tử đứng ở đấy động, hai con ngươi giống như hư không, bình tâm tĩnh khí, giống như đang cảm ứng, suy tư về cái gì đó.

Bỗng nhiên, hần như có voi hút nước, hít sâu một hơi, hai mắt từ từ nhắm lại, quyền ý từ từ yếu bớt rồi tiêu tán đi, cùng lúc đó ánh mắt của hần nhắm lại, quyền ý cũng hoàn toàn biến mất.

Lúc hần mở mắt lại, đôi mắt giống như hư không, không còn lại vật gì, trong đôi mắt bốc lên hai hỏa cầu màu đen thiêu đốt hừng hực.

Sau mấy hô hấp, hỏa cầu biến mất, hư không trong mắt cũng biến mất, chỉ còn lại đôi mắt bình thường.

Mẹ kiếp, rốt cuộc ta đã xảy ra chuyện gì, vì sao ta không hiểu cái gì hết vậy!

Làm như vậy cả buổi, nhưng hần là một thái điều cho nên chẳng biết gì nên không thăm dò ra cái gì rõ ràng cả.

Chỉ biết rõ vừa rồi khí thể của mình lại sinh ra một ít dị biến, nhưng là dị biến lần hai, lần đầu khí thể hoàn toàn trống rỗng không có gì, lần thứ hai thì bị Hỏa Hồng Tình kích thích nên dị biến, sinh ra một ít biến hóa kỳ dị, biến thành hỏa cầu màu đen.

- Phi phi phi, cái gì hỏa cầu, rõ ràng là mặt trời nha, mặt trời màu đen. Hình như Cửu Long Thần Hỏa Công cũng sinh một ít biến hóa, lộ tuyến vận hành nội khí cũng có cải biến vi diệu, mà cải biến này làm cho lộ tuyến càng ngày càng hoàn mỹ, không phải tu luyện là phải dựa vào lộ tuyến hay sao? Nếu đúng là như vậy, đây cũng không còn gọi là Cửu Long Thần Hỏa Công, phải gọi là Hắc Nhật Thần Công mới đúng, hắc hắc hắc hần!

Tiểu Báo Tử hoàn toàn không rõ mình đã xảy ra chuyện gì, nhưng hần biết rõ, loại biến hóa này chỉ có lợi mà không có hại, sau khi tra xét thân thể rõ ràng, phát hiện không có điểm gì khác thường, cường độ thân thể vẫn như cũ, hần vẫn là luyện bì giới, tu vi cũng vừa ổn định ở Tam phẩm chi cảnh, đây chính là điểm hần hơi cao hứng.

- Xem ra để thuyết pháp chiến đấu là cách gia tăng thực lực tốt nhất, điểm này không sai. Chỉ có dưới áp bách, gặp phải uy hiếp của sinh tử, tốc độ tiến bộ mới là nhanh nhất, những chuyện khác đều không nhanh bằng, nhưng làm như vậy tính nguy hiểm quá lớn, không thích hợp với ta!

Tiểu Báo Tử vô ý thức co đầu rút cổ lại, đột nhiên cảm giác được trong bụng sôi lên. Cảm giác đói khát ập đến, nhịn không được sờ sờ cái bụng của mình.

- Không biết ta ngồi ở đây đã bao lâu rồi, cái bụng kêu lên sùng sục, có lẽ là do ta quá chú tâm tu luyện nên quên thời gian đây mà!

Tiểu Báo Tử cười cười, đi ra ngoài động.

- Chu sư đệ, người đi ra rồi sao?

Nhìn thấy Tiểu Báo Tử từ chỗ sâu nhất đáy động đi ra, Kim Nam Thanh mặt mũi tràn đầy tươi cười chào đón, thái độ nhiệt tình làm cho Tiểu Báo Tử cảm thấy không kịp thích ứng.

- Sư huynh, trên mặt của ta có nở hoa sao, vì sao người lại nhìn chăm chăm vào, ta không có ý tứ.

- Hắc hắc, đâu có đâu có, tu vi sư đệ tiến nhanh, ta làm sư huynh phải cao hứng thay người.

Kim Nam Thanh vội hỏi:

- Sư đệ người đánh một trận, chẳng những tu vi đột phát Tam phẩm, hơn nữa còn có thu hoạch khác a!

- Ta cũng không rõ thu hoạch lần này là cái gì nữa.

Tiểu Báo Tử cười khỏ, nói:

- Lúc trở về phải thỉnh giáo sư phụ mới được.

- Đúng vậy a, đúng vậy a, võ học một đường, biển học vô bờ, có rất nhiều thứ, không có người chỉ dẫn, sẽ phải đi rất nhiều đường vòng.

Kim Nam Thanh liên tục gật đầu, nhìn Tiểu Báo Tử, nói:

- Sư đệ, lúc này đây, thu hoạch của chúng ta rất lớn a.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

156. Chương 160-161: Đạo Phỉ.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 160-161: Đạo phỉ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Mục quang Tiểu Báo Tử lóe lên, nhìn Kim Nam Thanh, hiểu rõ ý định trong lòng của hắn, nói:

- Đúng vậy a, thu hoạch của chúng ta không tệ, đây là thu hoạch của chúng ta, đúng rồi, Vương sư huynh thế nào?

- Ai! Kiên trì một ngày một đêm, nhưng không cứu được.

Nâng Vương sư huynh lên, ánh mắt Kim Nam Thanh ảm đạm, không phải bởi vì hắn chết mà cảm thấy phiền toái, mà là vì hắn chết thì chuyện này không còn dễ giải quyết như trước kia.

Vốn trong mưu đồ của hắn, mấy người bọn họ ở chỗ này đen ăn đen, nói với mọi người bên ngoài là đi tra xét, nhưng không tra được bất cứ manh mối gì, coi như là một lần làm nhiệm vụ thất bại. Nhưng bây giờ chết mất một người, chuyện này tự nếu không giải thích cho hợp lý, sẽ không cách nào nói với cao tăng.

Tại Ô gia, người ra ngoài làm nhiệm vụ chết không phải là đại sự gì, đại sự của bọn họ chính là đảm được liệu này, muốn nói dối phải nói dối viên mãn.

Tiểu Báo Tử không phải đồ ngốc, đương nhiên biết rõ lợi hại trong đó, người nói người tra mấy ngày, không có phát hiện cái gì, thế vì sao người lại chết một người?

Rốt cuộc các người đã gặp phải chuyện gì?

Tuy tu vi Vương Cát không cao, nhưng cũng đạt tới Nhị phẩm, không có khả năng chết dễ dàng như vậy, dù là chết thật, cũng phải giải thích hợp lý.

- Sư huynh muốn làm sao bây giờ?

Tiểu Báo Tử hỏi, dù sao lần đi ra ngoài này do Kim Nam Thanh làm chủ, loại chuyện chùi dít này, đương nhiên chuyện này phải giao cho Kim Nam Thanh làm xử lý, hẳn bây giờ muốn hỏi mình để lấy lòng mà thôi, nhưng không cần phải phí nhiều tâm tư như vậy.

- Chuyện này ta đã nghĩ tới!

Kim Nam Thanh nói ra,

- Ta đã chuẩn bị tất cả...

- Sư huynh, có đồ ăn chưa, hiện tại ta đói đến mức da bụng dính cả vào lưng rồi đây này.

- Có, đương nhiên là có, chúng ta đều quên rồi nha, tiểu tử ngươi nhập định đã ba ngày, đi thôi, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.

Lập tức Tiểu Báo Tử đi theo Kim Nam Thanh ra ngoài động, nhìn thấy bên ngoài động đã đốt một đồng lửa, còn có vài tên đệ tử Ô gia còn mang thương tích trên người, bộ dáng hơi thê thảm, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ nghi hoặc, chẳng lẽ những thứ này đã làm cho bọn họ xung đột?

Thấy mặt mũi của Tiểu Báo Tử tràn đầy nghi hoặc khó hiểu, Kim Nam Thanh cười nói:

- Chu sư đệ, đây là phương pháp ta giải quyết vấn đề.

Khi đang nói chuyện, lấy từ trên kệ xuống một cái đùi dê, đưa tới trước mặt Tiểu Báo Tử, sau đó nói ra cách nghĩ của hắn.

Lần này bọn họ rời khỏi Ô gia làm nhiệm vụ tra xét hàng hóa bị mất, nếu đã truy tra, như vậy, cũng phải có chút hành động, cho dù không thu hoạch được gì, cũng phải có một quá trình.

Hơn nữa hiện tại đã chết một người, muốn không kinh động người khác là không được, đã như vậy, Kim Nam Thanh dứt khoát quyết định làm cho chuyện này lớn lên, không phải tra xét bọn cướp sao?

Ai là người hiềm nghi lớn nhất, đương nhiên là đạo phỉ, chẳng phải ở gần Hắc Sa Khẩu có vài nhóm đạo phỉ sao?

Ô Vân Thiên trước kia điều tra, đã biết không liên quan tới bọn họ, nhưng đó là do Ô Vân Thiên điều tra, Kim Nam Thanh hẳn cũng không phải là Ô Vân Thiên, nói không chừng Ô Vân Thiên đang bao che cho đám đạo phỉ, cho nên, nói thế để che dấu.

Cứ vu cho đám đạo phỉ cướp hàng, chế tạo xung đột, chỉ cần có xung đột, vậy thì sẽ có thương tích, có thương vong, như vậy, Vương Cát chết đã có thể che dấu.

Về phần đám đạo phỉ bị oan uổng, người nào có tâm tư quản khi gió gì đến bọn chúng chứ, những tên đạo phỉ này giết người cướp của không chỉ mới ngày một ngày hai, làm rất nhiều chuyện thương thiên hại lý. Đừng nói là oan uổng bọn chúng, cho dù có giết sạch, cũng là thay trời hành đạo, vì dân trừ hại, chẳng lẽ có ai xuất đầu cho đám đạo phỉ sao?

- Vài ngày trước chúng ta đã tìm nhóm đạo phỉ Mã Đại Hồ Tử gây phiền toái, giết mấy thủ hạ của hắn, xảy ra xung đột với bọn chúng, không thể tưởng được thực lực của đám thủ hạ Mã Đại Hồ Tử thực lực không tệ, chúng ta ăn chút thiệt thòi. Nhưng như vậy cũng tốt, bọn chúng có thực lực giết Vương sư đệ a!

Nghe đến đó, Tiểu Báo Tử liền hiểu ra, tên Kim Nam Thanh này đã chuẩn bị hất chậu nước bẩn lên người của đám đạo phỉ Mã Đại Hồ Tử.

- Bây giờ nên chuẩn bị cái gì?

- Thủ hạ Mã Đại Hồ Tử có hơn hai trăm người, phân thành bốn tiểu đội, mỗi đội năm mươi người, đều có một đội trưởng, thực lực đám đội trưởng này không kém. Tất cả đều là cao thủ Nhị phẩm, hơn nữa mỗi đội

có năm mươi người, tuy thực lực không cao lắm, nhưng đã có luyện tập, đã tập luyện qua thuật hợp kích, ngược lại rất khó đối phó!

- Ý sư huynh là...

- Ý của ta là, chúng ta dứt khoát phục kích một tiểu đội rồi giết đội trưởng của chúng, lại giết thêm một ít đạo phỉ, đến lúc đó cứ nói Vương sư đệ chiến đấu với đạo phỉ mà chết!

- Đây cũng là một biện pháp!

Tiểu Báo Tử gật đầu.

Trong quá trình bọn họ tra xét đạo phỉ, phát hiện manh mối, có thể có quan hệ với đám đạo phỉ Mã Đại Hồ Tử, sau khi điều tra một thời gian, thì xảy ra xung đột với đám Mã Đại Hồ Tử, kết quả giết chết đội trưởng tiểu đội là một ít thuộc hạ, nhưng Vương Cát vì khinh thường cho nên bị đạo phỉ đánh bị thương, trọng thương thể chữa trị mà chết.

Về phần những hàng hóa kia có phải là do đám Mã Đại Hồ Tử cướp đi hay không, cũng không trọng yếu, bởi vì bọn họ chỉ phụ trách tra xét mà thôi, không đưa ra kết luận.

Bởi vì vậy, đây là lời nói dối hoàn hảo!

Hiểu rõ ràng điểm này Tiểu Báo Tử gật đầu tán thành, tuy võ công của Kim Nam Thanh không được cao lắm, nhưng đầu óc rất được.

- Vậy thì mời sư huynh chỉ huy nhiệm vụ!

Tiểu Báo Tử gặm hết cái đùi dê, hai tay của hắn dính đầy dầu mỡ.

- Chỉ huy nhiệm vụ thì không dám, nhưng đám thủ hạ của Mã Đại Hồ Tử đúng là khó giải quyết, đến lúc đó còn phải phiền toái song chùy của sư đệ phá trận của chúng rồi!

- Đây là sở trường của ta!

Tiểu Báo Tử nói:

- Không phải chỉ là vài tên đạo phỉ bắt nhập lưu thôi sao, giao cho ta!

- Được!

Hắc Sa Khẩu gió thổi từng hồi nhanh chóng, giống như không bao giờ gió sẽ ngừng lại.

Một hồi âm thanh xe ngựa truyền đến, chỉ thấy trên quan đạo, có vài bóng đen, từ từ, bóng đen càng ngày càng lớn, càng ngày càng gần, đúng là một tiểu thương đội.

Nhân mã của thương đội này không nhiều lắm, năm sáu chiếc xe ngựa mà thôi, trong đó còn có hai chiếc xe chở người, không phải chở hàng hóa.

Chung quanh xe ngựa có hơn mười mã kỵ bảo hộ, lại có vài chục danh thủ cầm đao kiếm, vừa nhìn là biết hộ vệ bảo tiêu.

Lại nhìn thấy trang phục của những người này đều là màu đen, trên ống tay có thêu một lão hổ chấp cánh, mà trên năm sáu chiếc xe lớn kia, có cắm vài thanh tiểu kỳ hình tam giác.

Đây chính là một đội ngũ của Phi Hổ tiêu cục trong tứ đại tiêu cục ở Trung Hòa quận.

- Tam đương gia, hình như là đội ngũ của Phi Hổ tiêu cục, hơi phiền phức a.

Trong cánh rừng cách quan đạo không xa lắm, có hơn mười người ngựa mai phục, hơn mười ánh mắt, tham lam nhìn chằm chằm vào hàng hóa của người trên quan đạo. Những người này đều mặc một màu hơi sắc, trên đầu trùm một cái khăn màu vàng, có một người da mặt khô héo gầy gò, dung mạo hèn mọn bỉ ổi, trong đôi mắt nhỏ chớp động hào quang xảo trá và tham lam.

- Phi Hổ tiêu cục? Đúng là có chút phiền phức, nhưng không có biện pháp a, ai bảo hắn gặp phải chúng ta chứ? Gọi các huynh đệ chuẩn bị, phải hạ tử thủ, quyết không muốn lưu một người còn sống, còn nữa, nói

cho mấy tên sắc quỷ kia, lúc này chúng ta muốn hàng, mặc kệ nam nữ già trẻ, toàn bộ giết sạch, không có thời gian cho bọn chúng thoải mái đâu.

- Vâng!

Ánh mắt tam đương nhiên nhìn chăm chăm vào thương đội trên quan đạo, nói:

- Muốn trách thì nên trách các người nha, ai bảo thời điểm này mà các người đi ra chứ?

Bởi vì hàng hóa Ô gia xảy ra cướp, hiện tại quan đạo bị thất chắc, mà vài đám đạo phỉ trên Hắc Sa Khẩu vì tránh bị hiềm nghi, cho nên không dám gây chuyện, thu liễm lại, không dám tùy tiện nháo sự.

Nhưng mà, đạo phỉ cũng là người, cũng phải ăn, ăn cơm một ngày ba bữa, mà muốn ăn uống, cần phải có tiền, không ăn cướp, ăn cái gì đây?

Bởi vì gió thổi mạnh, quần không nghiêm, mua bán lớn ta không làm được, tại sao mua bán nhỏ không thể làm.

Mà thương đội này, đội ngũ không nhiều lắm, tuy đã mời Phi Hổ tiêu cục, nhưng chỉ mời được hơn mười tên tiêu sư thôi, vừa nhìn là đã biết nghèo kiệt xác, đương nhiên, chất béo cũng không quá nhiều.

Nhưng vào lúc này, cũng không thể quần nhiều như vậy, chim sẻ dù nhỏ nhưng cũng có thịt mà.

Bọn họ là đạo phỉ, chính là một tiểu đội của Mã Đại Hồ Tử, mà tên tam đương gia này, chính là ái tướng của Mã Đại Hồ Tử, tên là Kim Ngọc Bảo, vô cùng xảo trá ác độc, lúc này đây, mang đám người trốn ở trong rừng, giám thị quan đạo, những thương đội lớn hãn không dám động, nhưng trước mặt là chỉ là thương đội nhỏ, hãn sẽ không khách khí.

Mùi máu tươi nồng nặc phiêu đẳng trong không khí, gần trăm cỗ thi thể rải rác trên đường. Chiến đấu hiện tại đã chấm dứt!

Dưới sự tập kích của năm mươi tên đạo phỉ, thương đội cùng Phi Hổ tiêu cục toàn quân bị diệt không ai có thể thoát được. Đương nhiên, đạo phỉ cũng có tổn thất, dưới sự phản kích quyết liệt của đối phương cũng có tới mười lăm tên tử thương, bị thương cũng không ít.

- Nhanh, nhanh, nhanh chóng đem thi thể các huynh đệ của chúng khiêng đi đừng để lại bất kỳ đầu mối nào, đừng để bị phát hiện!

Kim Ngọc Bảo ngồi trên lưng ngựa lớn tiếng nói:

- Trương Tiểu Mao, Vương mặt rõ giúp các huynh đệ mang hàng đi nhanh lên, đừng lè mề nữa!

Cả đám thổ phỉ làm việc này đã rất quen tay, dưới chỉ thị của Kim Ngọc bảo nhanh chóng làm việc. Chỉ chốc lát sau, toàn bộ thi thể đều bị ném lên xe, những tên đạo phỉ bị thương nặng cũng được mang lên xe. Sau đó bọn chúng nhanh chóng đánh xe đi.

Nhóm đạo phỉ này từ lúc xuất hiện tới lúc rời đi cũng chỉ có một nén hương thời gian mà thôi, hiện tại trời đang nổi gió lớn nên trên quan đạo cũng không có người nào. Gần một thời thần sau mới có một đội nhân mã khác chạy tới đây, thấy thi thể la liệt trên mặt đất đều rất sợ hãi vội vã quay ngựa lại hướng vào thành báo quan.

Còn đám thổ phỉ của Kim Ngọc Bảo sau khi cướp hàng được thì thẳng một đường về hướng tây mà đi. Sau khi đi được khoảng bốn năm dặm thì gặp phải một đoạn đường mòn bị thu hẹp lại như nút chai chỉ miễn cưỡng có thể cho một xe đi xuyên qua.

Đến gần đoạn đường mòn này khoảng chừng một dặm, Kim Ngọc Bảo đột nhiên đưa tay phải lên ý bảo dừng lại.

- Tam đương gia, có chuyện gì thế?

- Có chút không đúng!

Kim Ngọc Bảo nói. Hắn tu vi tuy không cao nhưng trời sinh linh cảm rất nhạy bén, đặc biệt là cảm ứng đặc thù đối với nguy hiểm. Cũng dựa vào khả năng này nên hắn mới có thể lặn lội trên giang hồ tới nay mà vẫn hữu kinh vô hiểm, sống cũng khá thoải mái.

Ngay vừa rồi, trong lòng hắn đột nhiên máy động, dựa theo kinh nghiệm của hắn đây chính là dấu hiệu sắp có nguy hiểm trí mạng không khác gì những lần gặp phải tình cảm hiểm tử khi xưa. Cho nên hắn không dám khinh thường, ngừng lại cẩn thận quan sát.

Mấy tên đạo phỉ theo còn lại cũng đã đi theo hắn không ít năm tự nhiên cũng biết bốn sự của hắn, thấy hắn đột nhiên bảo ngừng lại thì bọn chúng lập tức để tay lên chuôi binh khí như lâm đại địch.

Kim Ngọc Bảo trấn áp tinh thần, cẩn thận xem xét tình hình bốn phía. Đột nhiên bên tai hắn vang lên một tiếng xé gió, một đạo ngân quang cách hắn hơn mười trượng bỗng nhiên đã tới trước mặt hắn. Kinh công của hắn cũng không kém, võ mạnh lên thân ngựa một cái, mượn lực nhảy lên trên không trung. Cơ hồ ngay lúc hắn vừa phóng lên thì đạo ngân quang kia cũng bắn trúng lưng ngựa phát ra một tiếng “Phốc!” khiến con ngựa của hắn thậm chí một tiếng gào cũng không kịp vang lên đã bị đánh thành hai khúc. Ngay lúc này, Kim Ngọc Bảo mới có thể nhìn rõ đạo ngân quang kia là một cái chùy màu bạc, sau khi nện vào lưng ngựa vẫn còn dư lực đâm lún vào trong mặt đất chỉ chừa lại phần chuôi nhưng lại không hề phát ra một chút âm thanh nào thì có thể thấy được lực đạo một chùy vừa rồi lớn tới cỡ nào.

- Kết trận!

Hắn nhanh chóng quát lớn.

Từ lúc đạo ngân quang xuất hiện tới lúc hắn nhảy lên không và cái chùy bạc kia đâm lún vào trong mặt đất bất quá chỉ trong một nhịp hô hấp mà thôi.

Lúc này đám đạo phỉ phía sau vẫn chưa kịp phản ứng, nhưng khi nghe tiếng quát của Kim Ngọc Bảo thì theo bản năng di chuyển thân hình kết thành thể trận bao quanh xe ngựa. Kim Ngọc Bảo khi đáp xuống mặt đất cũng vừa vặn ở giữa trận hình.

- Đám đạo phỉ này cũng có chút bản lĩnh a!

Nhìn thấy tốc độ kết trận của đám thổ phỉ, Tiểu Báo Tử cũng có chút kinh ngạc, nhưng cũng không thèm để ý, nhanh chóng xuất hiện trước mặt đám thổ phỉ.

- Người là ai?

Kim Ngọc Bảo thấy có người xuất hiện liền lạnh giọng hỏi. Đối phương tuy chỉ là một thiếu niên mười hai mười ba tuổi nhưng hắn cũng không dám khinh thường chút nào bởi vì trên người thiếu niên này hắn cảm nhận được sự nguy hiểm cực độ, hơn nữa trong tay thiếu niên còn cầm một thanh chùy màu bạc giống y đúc cái chùy vừa mới tập kích hắn. Điều này nói rõ tên thiếu niên này chính là người vừa mới ra tay tập kích hắn.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

157. 156

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 162: Mãnh tướng xông trận giết phỉ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Tiểu Báo Tử nghe Kim Ngọc Bảo hỏi thì khoé miệng chỉ nhếch lên một chút nhưng không hề trả lời mà ngược lại cầm theo cái chùy của hắn bắt đầu đi tới đám đạo phi.

Nhìn Tiểu Báo Tử dùng tốc độ càng lúc càng nhanh hướng chỗ mình đi tới, trong lòng Kim Ngọc Bảo cảm giác nguy hiểm càng trầm trọng. Tốc độ của Tiểu Báo Tử quả thực không nhanh lắm nhưng mỗi bước tiến tới thì khí thế lại tăng lên hơn một phần, đến bước thứ mười thì khí thế của hắn đã ngưng tụ tới cực điểm như một toà núi cao chọc trời, không khí xung quanh thân hắn cũng bị ào ào đẩy về phía trước. Cũng ngay lúc khí thế đạt tới đỉnh điểm, tốc độ của Tiểu Báo Tử cũng bạo tăng, xông tới.

“Oanh!”

Người chưa tới, thế đã tới, bằng đại khí thế giống như cao phong vạn trọng ép xuống.

Trong chiến đấu, hai quân đối mặt, song phương bày trận thì khí thế là quan trọng nhất.

Khi xông trận, đối mặt thiên quân vạn mã, ta độc thân một mình tay cầm trường thương, eo mang bảo kiếm giết thẳng vào trăm vạn đại quân cắt lấy thủ cấp tướng địch! Đây chính là khí thế mà Tiểu Báo Tử mang lại cho đám đạo phi lúc này.

Mà chùy của hắn chính là vũ khí thích hợp nhất để xông trận! Những mãnh tướng trong truyền thuyết cũng đều cầm những vũ khí hạng nặng như chùy, lang nha bổng ... xông trận.

Mặc dù Tiểu Báo Tử xông trận không có được cái quý mô như những mãnh tướng trong truyền thuyết nhưng dù sao cũng là xông trận a!

Tay ta cầm chùy, xông vào chiến trận của đám đạo phi cũng là một việc hết sức hưng phấn, lúc trước lúc nào cũng ngồi trong văn phòng làm việc làm sao có thể có hưng phấn được như vậy?

Cho nên lúc này Tiểu Báo Tử càng thêm hưng phấn, khí thế càng thêm ngưng tụ.

Sắc mặt Kim Ngọc Bảo càng thêm trắng bệch, không còn một tia huyết sắc. Cả đội hình mấy chục mạng của đạo phi tạo thành nhưng lại không chịu nổi một kích trước khí thế của Tiểu Báo Tử, hoàn toàn bị đánh bại, rầm rầm ngã xuống.

- Chạy!

Tiểu Báo Tử còn chưa vọt tới trước trận thì đám đạo phi đã không thể thừa nhận nổi khí thế áp bách do hắn phát ra, lập tức rời bỏ trận hình, thực mạng chạy trốn. Đã có người thứ nhất tất nhiên sẽ kéo theo người thứ hai, trong nháy mắt trận hình đã tán loạn, Tiểu Báo Tử cũng đã xông vào trong trận.

Đám đạo phi này tuy cũng không hoàn toàn là một đám ô hợp nhưng dưới sự áp bách khí thế của Tiểu Báo Tử làm cho sợ hãi thì còn đâu tâm tư đi ngăn cản. Trừ mấy tên phản ứng hơi chậm rút lại phía sau bị Tiểu Báo Tử một chùy đánh bay ra bên ngoài thì đa số đã chạy tứ tán.

- Đáng chết, ta không nên để cho hắn xông vào trận hình a!

Mấy người Kim Nam Thanh ở gần đó thấy tình hình như vậy trên mặt đều hiện lên vẻ chưa đã ghiền. Bọn họ vốn định để cho Tiểu Báo Tử có thực lực cường đại đi xung phong chấn nhiếp đối phương một chút, nhưng không ngờ khí thế của Tiểu Báo Tử quá mạnh mẽ đã khiến cho trận hình của đối phương lập tức tan rã chạy trốn tứ tán. Mấy chục tên đạo phi này đều cười ngửa chạy trốn mà bọn họ bất quá chỉ có sáu người muốn đuổi theo cũng không kịp cho nên chỉ đành chọn một đám lao tới chém giết.

Vừa giết, Kim Nam Thanh vừa hô lớn:

- Chu sư đệ, đừng buông tha cho tên trùm thổ phi kia!

- Biết rồi!

Tiểu Báo Tử cười cười, vùng mấy chùy đã tới trước mặt Kim Ngọc Bảo. Một đoàn ngân quang trên tay hắn liên tục nhảy múa cuồng loạn giống như một cái đèn lồng màu bạc thật lớn bao phủ cả Kim Ngọc Bảo vào trong khiến đối phương liên tiếp phải lui về phía sau, khổ cực chống đỡ, chỉ có thể thủ không hề có sức hoàn thủ.

- Dừng tay! Dừng tay! Các hạ là người phương nào?

Đáng thương cho Kim Ngọc Bảo căn bản không biết chuyện gì xảy ra, vừa chống đỡ vừa hô to, muốn cho Tiểu Báo Tử dừng tay ý muốn nói là cho dù người muốn đánh muốn giết cũng phải cho bọn ta được tình tường đến tột cùng là đã đắc tội gì với các người để bọn ta tránh phải làm quỷ hồ đồ a!

Nhưng Tiểu Báo Tử từ đầu đến cuối đều không hề quan tâm tới tiếng hô của hắn, chuyề ảnh trên tay hắn liên tục bức Kim Ngọc Bảo lui về phía sau, tay trái khê vung lên cái chuyề ném ra lúc trước cũng thu vào tay. Hai thanh chuyề trong tay hắn lại càng ép Kim Ngọc Bảo thêm chặt vật, trực tiếp đánh bay cả đại đao trên tay đối phương.

- Không xong rồi!

Đại đao bị song chuyề của đối phương đánh bay, Kim Ngọc Bảo đã biết đời hắn tàn rồi.

Bất quá hắn bản tính xảo trá trời sinh, ngay lúc bị Tiểu Báo Tử bức bách chặt vật hắn đã biết hắn không thể nào chống lại nên trong lòng đã thầm có quyết định, thuận thế ném luôn đại đao trong tay, thân hình nhanh chóng đập mạnh một cái lặn một vòng trên mặt đất ra hơn mười trượng phía sau, rồi nhanh chóng dùng hai tay hai chân bò vào trong một bụi cỏ gần đó.

Bụi cỏ này tiếp giáp với khu rừng có diện tích gần đó, có diện tích đạt tới mấy trăm mẫu.

Tiểu Báo Tử cũng không ngờ tên này trốn như lươn khiến hắn vô cùng giận dữ, không hề nghĩ nhiều, vung song chuyề lên nhảy người xông vào trong rừng.

- Sư đệ, bình tĩnh, đừng đi vào trong rừng!

Kim Nam Thanh luôn chú ý tới tình hình bên Tiểu Báo Tử, khi thấy Tiểu Báo Tử muốn đuổi theo vào trong rừng thì lập tức lớn tiếng ngăn cản. Nhưng mà thanh âm của hắn đâu có nhanh bằng thân pháp của Tiểu Báo Tử, một chữ cuối cùng còn chưa thốt ra thì thân ảnh của Tiểu Báo Tử đã nhập vào trong rừng rồi nên hắn chỉ có thể lắc đầu thở dài một tiếng.

- Kim sư huynh, chúng ta có nên đi theo không?

Lúc này chiến đấu của mấy người cũng đã kết thúc, đám đạo phỉ này đã bị khí thế của Tiểu Báo Tử hoàn toàn áp đảo, trong lòng chỉ có ý niệm chạy trốn, thấy Tiểu Báo Tử còn có đồng bọn thì sợ hãi càng lớn, làm gì còn chút chiến ý nào!

Mà thân thủ của mấy người Kim Nam Thanh cũng không kém, nhưng đám đạo phỉ lại chạy trốn tán loạn, bọn họ cũng không cách nào chặn giết toàn bộ được cho nên sau khi giết được hơn mười tên thì xung quanh đã không còn một bóng người. Đoàn Chính Minh sau khi giết đối thủ của mình liền đi tới hỏi Kim Nam Thanh.

- Không cần, Chu sư đệ võ nghệ cao cường, tâm tính cũng cơ linh sẽ không có gì đâu. Chúng ta trước hết xử lý ở đây một chút đã!

Vừa nói, hắn vừa đem ánh mắt tập trung lên mấy cái xe hàng đằng xa, trong mắt lộ ra vài tia hứng thú.

Thấy vẻ mặt này của Kim Nam Thanh, Đoàn Chính Minh trong lòng khê động, nói:

- Sư huynh, nhóm hàng này ...

- Nhóm hàn gầy là của Phi Hồ tiêu cục bị đạo phỉ cướp trên quan đạo, mà nhóm đạo phỉ này bị chúng ta tập sát, số hàng này tất nhiên là phải trả lại rồi!

Kim Nam Thanh cường chế tham niệm trong nội tâm, nói. Đoàn Chính Minh trong lòng mặc dù có chút tiếc nuối nhưng sau khi nghĩ kỹ lại cũng đồng ý với cách làm của Kim Nam Thanh.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

158. 157

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 163-164: Tu La Âm Sát Châm.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Khi Tiểu Báo Tử đuổi theo vào trong rừng, Kim Ngọc Bảo tựa hồ như rất quen thuộc với địa hình nơi này, liên tục quẹo trái rồi quẹo phải, khi thì xuyên thẳng qua bụi cây ... nếu đổi thành một người khác, cho dù tu vi có mạnh hơn hẳn mười lần cũng không dễ dàng bắt được hắn!

Bất quá, ở trong mắt Tiểu Báo Tử thủ đoạn của Kim Ngọc Bảo chẳng khác gì trò cưỡi, hắn đem song chùy giắt vào sau lưng, thân thể uốn éo liên tục phóng lên không trung. Nhận Phù Tâm Pháp được hắn vận chuyển hết sức linh hoạt, thân thể nhẹ nhàng từ trên không trung như một phiến lá khô không chút sức nặng nhanh chóng hiện lên trên đỉnh đầu Kim Ngọc Bảo.

- Còn muốn chạy? Ha ha, ngươi cho rằng ngươi có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay ta sao?

Tiểu Báo Tử thân ở giữa không trung giống như một con đại bàng đang nhìn con chuột là Kim Ngọc Bảo đang chạy tán loạn bên dưới. Dứt lời, Tiểu Báo Tử liền cười lạnh một tiếng, công kích xuống.

- Dừng giết ta!

Kim Ngọc Bảo thấy Tiểu Báo Tử bỏ xuống, liền hú lên, cơ hồ dùng hết tất cả khí lực hét lớn một tiếng, đồng thời quỳ mọp dưới đất, liên tục hô lớn:

- Ta sẽ nói ra tất cả những gì ta biết, ta nói hết, nói hết!

- Ngươi có lời gì muốn nói?

Tiểu Báo Tử thấy hắn quỳ mọp dưới đất thì dừng tay lại. Hắn cũng không muốn giết tên này ở đây mà chỉ muốn bắt tên này lại giao cho Kim Nam Thanh xử lý mà thôi.

- Ta có lời muốn nói, ta thật sự có lời muốn nói mà!

Kim Ngọc Bảo lúc này giống như đã bị hoảng sợ quá độ, nói năng đã có chút lung tung.

- Có chuyện gì nói nhanh đi, lẽ mà có tin ta lập tức một chùy đập chết ngươi không?

Tiểu Báo Tử hung hăng nói.

- Vâng! Vâng! Ta nói!

Kim Ngọc Bảo lập tức nói:

- Ta có bảo bối, ta có bảo bối muốn hiến lên ngài!

- Bảo bối?

Tiểu Báo Tử vừa nghe cũng hơi giật mình, ngay lúc hắn ngẩng người thì hơn mười đạo hắc mang từ trên đầu Kim Ngọc Bảo bắn thẳng tới hắn.

- Nguy hiểm!

Tiểu Báo Tử kinh hãi, hiện tại khoảng cách giữa hai người rất gần, mà đám hắc mang kia thật sự quá nhanh, cơ hồ là lập tức đã tới trước mặt hắn. Nói thì chậm nhưng sự việc xảy ra chỉ trong tích tắc. Ngay khi hắc mang vừa ập tới trước mặt, thân hình Tiểu Báo Tử đột nhiên biến mất.

Tam giới tiểu na di!

“Vụt!”

Hơn mười đạo hắc mang xuyên thẳng vào mấy thân cây phía sau, sau đó tiếp tục xuyên qua hơn mười gốc cây nữa rồi mới dính lại trên một gốc cây ở sau cùng.

- Nguy hiểm thật!

Tiểu Báo Tử sau khi biến mất đã lập tức xuất hiện sau lưng Kim Ngọc Bảo, hắc cũng không nhiều lời mà một quyền đánh thẳng vào hậu tâm của Kim Ngọc Bảo chấn vỡ tâm mạch. Sau đó ngẩng đầu lên hít vào một ngụm khí lạnh bởi vì hắn thấy những cây đại thụ sau khi bị hắc mang xuyên qua lúc này đã héo khô, lá cây liên tục rơi xuống như mưa.

- Âm khí thật âm độc! Nếu không phải ta có Tam Giới Tiểu Na Di thì hôm nay có lẽ đã tức tử mà chết ở đây rồi!

Vỗ vỗ lồng ngực bởi vì sợ hãi mà vẫn còn phập phồng liên tục, đợi sau khi bình tĩnh lại, Tiểu Báo Tử liền đi tới chỗ thân cây dính mấy đạo hắc mang kia thì thấy trên thân cây có bốn mươi chín tiểu châm màu đen mảnh như lông trâu bám trên đó.

Tới gần mới phát hiện trên những cái châm mảnh như lông trâu toàn thân màu đen tuyền này tản ra từng đợt âm khí.

- Sát khí?

Cảm nhận được khí tức bất thường trên mấy cái tiểu châm này, thần sắc Tiểu Báo Tử khẽ động.

- Mấy cái tiểu châm này đã được sát khí tế luyện qua, trách không được nó lại âm độc như thế. Tên kia chỉ là một đạo phi, bản thân cũng chỉ có thực lực nhị phẩm, sao có đồ tốt như vậy? Cho dù hắn có tìm được sát khí cũng không có bốn sự tế luyện a!

Suy nghĩ đến điểm này, Tiểu Báo Tử liền đi tới thi thể của Kim Ngọc Bảo lục lọi.

Trên người Kim Ngọc Bảo cũng không có bao nhiêu thứ, trừ mấy lượng bạc vụn thì cũng chỉ có một cái túi màu đen. Từ trong túi Tiểu Báo Tử tìm được một cuộn da thú màu hồng, sau khi xem lướt qua một lúc lập tức thu vào trong ngực.

- Ta La Âm Sát Châm! Không ngờ tên này may mắn như vậy, lại có thể tìm được một nơi có Huyền Âm sát khí địa mạch để cô đọng đám phi châm này. Đáng tiếc ta ra tay hơi sớm một chút, nếu không cũng có thể ép hỏi được chỗ địa mạch kia rồi. Mà có lẽ tên này cũng không có bốn sự lớn được như, chắc hẳn là hắn cũng từ trên người ai đó mạnh mẽ đoạt được đám phi châm này mà thôi. Ác giả ác báo, đây cũng coi như là vận mệnh của người a, không trách ta được!

Trong cuộn da thú kia ghi lại một phương pháp tế luyện pháp bảo cùng với cách sử dụng gọi là Tu La Âm Sát Châm. Cũng đúng như Tiểu Báo Tử đoán, Tu La Âm Sát Châm này là do Kim Ngọc Bảo trong lúc cướp bóc từ trong bí khố của một phú hộ thu được!

Chỉ là uy lực của Tu La Âm Sát Châm quá lớn mà tu vi của hắn quá thấp, căn bản không cách nào phát huy được uy lực của nó. Thậm chí ngay cả công dụng cơ bản nhất cũng không được cho nên hắn chỉ có thể dùng nó để phòng khi tính mạng gặp nguy cơ như một ám khí. Quả thật là hắn đã chà đạp một cái pháp khí a!

Đúng, là pháp khí!

Tài liệu luyện chế Tu La Âm Sát Châm là Hắc Nguyên Kim tồn tại sâu dưới lòng đất. Hắc Nguyên Kim chỉ có ở chỗ đại mạch Huyền Âm Sát Khí mới có thể hình thành, cũng có thể xem như là một loại khoáng sản của Huyền Âm Sát Khí địa mạch. Huyền Âm Sát Khí địa mạch rất khó tìm, chớ nói chi là kỳ vật như Hắc Nguyên Kim phải trải qua hơn mười vạn năm mới có thể ngưng tụ thành một điểm.

Hắc Nguyên Kim do cùng gốc với Huyền Âm Sát Khí nên trời sinh đã có thể chuyển đổi, cô đọng và ẩn chứa Huyền Âm Sát Khí. Hơn nữa nó còn có thể đem Huyền Âm Sát Khí hoàn mỹ dung nhập vào bên trong, cho nên nó mới được xem là thượng phẩm tài liệu dùng để luyện chế pháp khí.

Bốn mươi chín căn Âm Sát Châm này chính là dùng Hắc Nguyên Kim dung nhập Huyền Âm Sát Khí vào tạo thành.

Nếu là pháp khí, tự nhiên không thể so với ám khí bình thường được. Phương pháp sử dụng cũng thiên đại khác biệt. Pháp khí dung nhập sát khí thì có thể dùng máu huyết để tế luyện cùng bản thân tâm thần tương liên, dùng thần niệm điều khiển. Đặc biệt là loại pháp khí nhỏ như Tu La Âm Sát Châm này một khi tế luyện thành công thì chính là một lợi khí đả thương người trong vô hình!

Bất quá, loại pháp khí này cũng không phải ai cũng có thể tế luyện được.

Dùng máu huyết tế luyện không phải cứ đơn giản đem máu của người nhỏ lên là xong. Tác dụng lớn nhất của máu huyết chính là để cho pháp khí quen thuộc với máu huyết của người. Cho nên trong quá trình tế luyện, khâu trọng yếu nhất chính là phải khắc một đạo thần niệm lạc ấn lên pháp khí mới được.

Thần niệm lạc ấn này cũng giống như một cái chìa khoá, không có thần niệm lạc ấn thì pháp khí không khác gì một cái tử vật, không có bao nhiêu tác dụng.

Mà thần niệm là gì?

Thần niệm chính là ý thức, bất quá chỉ có cao thủ đạt tới Lục phẩm đỉnh phong thì ý thức mới có thể được gọi là thần niệm, bởi vì lúc này bọn họ đã có thể cảm nhận được sự tồn tại của ý thức, cũng có thể sơ bộ điều khiển được nó.

Cho nên, trên thế giới này, người có được pháp khí hơn nữa còn linh hoạt vận dụng đều là cường giả đã ngoài Lục phẩm, phần lớn đều là Thất phẩm, Bát phẩm Dịch Cân Giới cường giả.

Về phần Luyện Bì Giới, hắc hắc, người vẫn phải hảo hảo mà cố gắng rèn luyện ý chí của bản thân đi!

Nếu người đưa một kiện pháp khí cho một tên Luyện Bì Giới thì hắn cũng chỉ có thể trộn mắt mà nhìn, cho dù biết phương pháp tế luyện nhưng hắn không thể cảm giác được sự tồn tại của ý thức thì người làm sao để cho hắn lạc ấn thần niệm lên pháp khí?

Nhưng mà những điều này Tiểu Báo Tử hoàn toàn không biết!

Hắn ngay cả ý chí cũng chưa biết tới chứ nói chi là thần niệm!

Bất quá trên cuốn da thú kia ghi lại cũng chỉ có phương pháp tế luyện chứ không hề nói gì tới thần niệm hay ý chí cả!

Tiểu Báo Tử hiện tại tuy chỉ mới ở Luyện Bì Giới nhưng thần niệm của hắn đã thành. Quá trình tế luyện ghi trên cuốn da thú hắn nhìn qua một lần thì hắn biết bản thân nắm chắc làm được. Mà đã nắm chắc làm được thì tất nhiên sẽ đi làm, dù sao cũng không có bao nhiêu khó khăn, có chỗ tốt thì trước nhất cứ thu vào mình để bảo hiểm mới là tốt nhất!

Bởi vì trên mấy căn tiểu châm này có ẩn chứa Huyền Âm Sát Khí cho nên trước khi tế luyện thành công Tiểu Báo Tử cũng không thể sử dụng được gì. Cho nên hắn liền dựa theo phương pháp ghi trên tấm da thú cắn nát ngón tay chiết ra một đoàn huyết châu phóng lên không trung rồi đưa miệng thổi mạnh một hơi, huyết châu hoà thành một màng huyết vụ rậm rạp bao phủ lên toàn bộ bốn mươi chín căn Tu La Âm Sát Châm.

Sau đó, dựa theo phương pháp ghi trên cuốn da thú, Tiểu Báo Tử đem thần niệm của mình lạc ấn lên Tu La Âm Sát Châm. Quá trình này khiến cho Tiểu Báo Tử cảm rơi vào cảm giác thập phần huyền diệu. Sau khi lạc ấn thần niệm xong, bốn mươi chín căn hắc châm mảnh như lông trâu kia lại truyền cho hắn cảm giác như huyết mạch tương liên, cho dù không chạm vào nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được trong đám tiểu châm đó ẩn chứa Huyền Âm Sát Khí vô cùng khủng bố. Tâm niệm khẽ động, bốn mươi chín căn Tu La Âm Sát Châm đồng thời từ trên thân cây bay ra hướng Tiểu Báo Tử mà đến.

- Oá oá ...

Tiểu Báo Tử hú lên một tiếng quái dị, nhanh chóng rút cổ lại, đám tiểu châm kia lập tức từ trên đỉnh đầu hắn vụt qua sau đó vòng trở lại. Tiểu Báo Tử giương mắt lên nhìn thì thấy chúng đang lơ lửng giữa không trung, tựa hồ như đang dựa theo ý niệm của hắn chậm chạp di động tới trước.

- Đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích!

Tiểu Báo Tử đưa tay phải tới trước như chống đỡ, miệng lẩm bẩm, trong lòng hẳn vẫn còn rất sợ hãi với đám Tu La Âm Sát Châm này.

Tuy vừa rồi đã dựa theo phương pháp trên cuốn da thú tế luyện một lần, thần niệm cũng đã lạc ấn xong, nhưng vừa nãy hẳn là lần đầu tiên vận dụng nên chưa quen thuộc, căn bản không cách nào thuần thục thao túng chúng được.

- Niệm lực di vật, đây không phải là niệm lực di vật sao?

Thử lại cho đám tiểu châm di động một chút, trong lòng Tiểu Báo Tử thâm cảm thấy hưng phấn. Hiệu quả như vậy, không khác gì siêu năng lực dùng niệm lực di vật trong phim ảnh kiếp trước, chỉ khác là hẳn hiện tại chỉ có thể di động những vật thể mà hẳn có thể lạc ấn thần niệm của mình thôi!

- Xem ra còn phải hảo hảo tế luyện thêm vài lần mới có thể quen thuộc được. Nếu không chưa kịp đã thương người khác thì chúng nó đã đã thương ta rồi!

Nghĩ tới đây, hẳn cố gắng điều khiển đám tiểu châm này chậm rãi bay vào trong tay áo. Nhìn như dễ dàng nhưng cũng là một quá trình không kém đau khổ, giống như một tiểu hài tử vừa mới chập chững cầm bút nguệch ngoạc vậy.

Sau khi đã thu lại Tu La Âm Sát Châm, Tiểu Báo Tử đưa mắt nhìn quanh một vòng, sau đó hai đám vùng mạnh lên đem những thân cây vừa bị Tu La Âm Sát Châm xuyên qua đập nát rồi vãn khởi Cửu Long Thần Hoả Công đốt sạch sẽ mới dừng tay. Sau đó xoay người túm lấy thi thể của tên Kim Ngọc Bảo đi về phía bìa rừng.

Ngoài rừng, đám người Kim Nam Thanh cũng đã thu thập xong chiến trường chờ đợi. Khi thấy trong rừng hiện lên lửa cháy thì trong lòng có chút không yên, muốn chạy vào tìm Tiểu Báo Tử thì lại thấy Tiểu Báo Tử đang kéo theo thi thể bị đen xém của Kim Ngọc Bảo đi ra. Tiểu Báo Tử chỉ nói là do không tìm được thân ảnh của Kim Ngọc Bảo nên mới phóng lửa đem đối phương đốt chết. Mấy người Kim Nam Thanh cũng không hỏi nhiều, mang theo thi thể của mấy tên đạo phỉ quăng lên trên xe hàng lên đường trở về.

Tổng tiêu đầu của Phi Hồ tiêu cục tự thân tới nghiệm thu hàng hoá, xác định hàng hoá không hề thiếu cái gì hẳn mới buông lỏng tâm tình, đồng thời cũng thầm đại hỉ.

Sau đó hẳn cũng phái người tới hiện trường thu lại thi thể của đám người trong tiêu cục, một mặt mời đám đệ tử của Ô gia về thành bày tỏ lòng cảm tạ.

Đám đệ tử này chính là mấy người Tiểu Báo Tử.

Nghe nói vì đối phó với đám đạo phỉ mà một đệ tử của Ô gia đã chết nên hào khí cũng có chút ngưng trọng.

Mọi người một bên mắng nhiếc đám đạo phỉ, một bên an ủi mấy người Tiểu Báo Tử đang bị thương. Tổng tiêu đầu của Phi Hồ tiêu cục vỗ ngực cam đoan sẽ tự mình gánh chịu lo toan hậu sự cho Vương Cát. Đối với việc này Kim Nam Thanh tự nhiên tỏ vẻ cự tuyệt, việc của đệ tử Ô gia tất nhiên sẽ để cho Ô gia xử lý, tổng tiêu cục người làm gì có tư cách xen vào!

Bất quá, chắc chắn vì chuyện này Phi Hồ tiêu cục tuyệt đối sẽ phun một ngụm đại huyết, vô luận là cảm tạ mấy người Tiểu Báo Tử đem hàng trở lại hay là vì cảm tạ bọn họ vì huynh đệ trong tiêu cục của mình báo thù thì Phi Hồ tiêu cục đều phải nghĩa bất dung từ.

Sau khi trở lại quận thành, Phi Hồ tiêu cục một mặt phái người đi Ô gia mời Hắc Vân Thiên, một mặt bao trọn một phòng chữ Thiên trong tửu quán Đan Phượng Lâu tốt nhất trong thành để chiêu đãi mấy người Kim Nam Thanh.

Mấy người Kim Nam Thanh tất nhiên là vui vẻ đáp ứng, mấy ngày này liên tục trải qua chiến đấu, tinh thần lúc nào cũng khẩn trương cho nên hiện tại cũng muốn buông lỏng một chút.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

159. 158

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 165: Trở về thành - Phát động. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Ở đây mấy người đang vui vẻ tiếp nhận hảo ý của Phi Hồ tiêu cục thì bên chỗ Hắc Vân Thiên lại không có tâm tình tốt như vậy.

- Cái gì? Giết đạo phi, thu hồi hàng hoá của Ô gia, đi Đan Phương Lâu?

Nghe tin tức từ người của Phi Hồ tiêu cục mang tới, Hắc Vân Thiên thiếu chút nữa đã đá hấn bay ra ngoài, trong nội tâm thầm mắng:

- Các người là tới đây để điều tra việc hàng hoá của Ô gia bị cướp chứ không phải để đến hành hiệp trượng nghĩa, làm giang hồ thiếu hiệp đâu!

Trong lòng tuy rất tức giận nhưng mặt mũi của Phi Hồ tiêu cục không thể không cho. Phi Hồ tiêu cục ở Trung Hoà Quận là một trong tam đại tiêu cục, địa vị mặc dù kém Vân Châu Ô gia nhưng cũng không phải là thế lực mà một tên phụ trách phân bộ của Ô gia như hấn có thể xem nhẹ.

Một đoàn người đang ngồi trong Đan Phương Lâu ăn uống thoải mái. Phi Hồ tiêu cục lấy lại được hàng hoá bị mất đương nhiên là rất cao hứng, mà mấy người Tiểu Báo Tử cũng là lần thứ nhất nhận được đãi ngộ của giang hồ thiếu hiệp chính thức. Ở đây, lúc này mấy người Kim Nam Thành dường như đã thực sự trở thành đại hiệp tung hoành giang hồ, có thể so sánh với Lục Thiếu Du!

Bất quá, đây cũng là kết quả mà mấy người Kim Nam Thanh muốn có. Mượn cơ hội này để đem cái chết của Vương Cát lấp liếm, đồng thời còn có thể kết giao với Phi Hồ tiêu cục, chẳng những có thể mượn bọn họ dương danh mà còn có thể mượn miệng của bọn họ truyền lời nói dối ra ngoài.

- Nói như vậy, mấy vị thiếu hiệp ở Hắc Sa Khẩu phát hiện vụ án cướp hàng này có quan hệ với đám đạo phi của Mã đại hồ tử? Tên Mã đại hồ tử kia ta cũng biết, chỉ sợ là hấn không có gan như vậy a!

Nói chuyện chính là một gã tên Tần Phi Báo của Phi Hồ tiêu cục, hấn chính là đệ đệ của tổng tiêu đầu Tần Phi Hồ. Một thân võ nghệ cao cường, danh tiếng trên giang hồ cũng không kém, đối với tên Mã đại hồ tử kia cũng có chút quen thuộc.

Cho nên khi hấn nghe Kim Nam Thanh nói thì liền nghi hoặc. Tên Mã đại hồ tử này thực lực đúng là không tệ nhưng hấn không có cái gan dám đi cướp hàng của Ô gia. Đừng nói là hấn, cho dù tập hợp tất cả đám đạo phi ở Hắc Sa Khẩu lại cũng chưa chắc có cái gan này!

- Chúng ta chỉ là hoài nghi mà thôi!

Đối mặt với nghi hoặc này, Kim Nam Thanh sớm đã có đối sách nên nâng chén cười cười nói:

- Trên thực tế không chỉ là Mã đại hồ tử, còn có mấy đoàn thổ phi khác ở Hắc Sa Khẩu chúng ta cũng hoài nghi. Dù sao bọn chúng cũng là đối tượng bị hoài nghi lớn nhất, trừ bọn chúng ra thì còn ai có bốn sự ở Hắc Sa Khẩu dám làm như vậy?

- Cũng có lý!

Tổng tiêu đầu Tần Phi Hồ gật gật đầu, nói:

- Nếu điều tra thì trước hết phải bắt đầu từ những đối tượng có hiềm nghi lớn nhất, cũng không thể vì suy nghĩ bọn chúng không có gan làm liền không đi điều tra. Nói không chừng trong vụ án này còn có ẩn tình nào đó!

- Có lý có lý!

Một lão giả mặc áo trắng vuốt râu, gật đầu liên tục. Hắn cũng là một cao thủ có tiếng trên giang hồ tên gọi là Liễu Nhất Hạc, cũng là một người từng trải, đối với những sự việc trộm cướp như thế này trên giang hồ cũng có cách giải thích khá độc đáo:

- Chuyện lần này vốn đã rất kỳ lạ, trên giang hồ, đạo phỉ có lá gan đánh cướp hàng hoá của Ô gia không phải là không có nhưng cũng không phải là cái đám đạo phỉ cấp thấp như ở Hắc Sa Khẩu có tư cách đó. Bất quá tục ngữ cũng có câu người chết vì tiền, chim chết vì miếng ăn. Bọn chúng đã là đạo phỉ, tất nhiên đều phải kiếm cơm trên mũi kiếm lưỡi đao, nói không chừng bọn chúng nhất thời đầu óc bị mờ heo bám vào hoặc cũng có thể trong chuyến hàng lần này của Ô gia có vật gì đối với bọn chúng thập phần trọng yếu!

Cơ mặt Hắc Vân Thiên thoáng vạm vỡ một chút, rồi cố gắng nặn ra vẻ tươi cười, nói:

- Liễu lão nói đùa, chuyến hàng lần này chỉ là một ít đao kiếm vũ khí cho phía Đinh thủ bị, cũng không hề có vật gì trân quý. Mấy tên đạo phỉ này, ài, nói như thế nào đây? Ta nghĩ, cho dù không nể mặt Ô gia thì ít nhất cũng phải nể mặt Đinh thủ bị chứ! Không thể ngờ được! Ài, không thể nào ngờ được! Ài!

Cảm thán một hơi rồi hắn cảm lý rượu trong tay nốc sạch, rồi tiếp tục lắc lắc đầu không nói gì nữa.

- Đúng vậy, chỉ là một đám đạo phỉ mà thôi, người còn trông cậy bọn chúng có thể có đầu óc tinh toán gì? Nói không chừng là do đầu nóng lên đi cướp hàng a!

Tần Phi Hổ thấy thần sắc của Hắc Vân Thiên như vậy thì trong lòng khê động, biết rõ có ẩn tình gì đó trong chuyến hàng này, hoặc giả là trong lòng tên Hắc Vân Thiên này có quý. Mà dù là thế nào thì Tần Phi Hổ hắn cũng không muốn dính sâu vào vũng nước đục này, vội vàng nâng chén nói:

- Bất quá hôm nay Phi Hổ tiêu cục của ta cũng muốn cảm tạ mấy vị thiếu hiệp của Ô Gia, nếu không nhờ có các thiếu hiệp ra tay thì chuyến hàng lần này của chúng ta đã không thể nào thu hồi, thù của các huynh đệ trong tiêu cục cũng khó mà báo được!

- Không dám, không dám! Gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ chính là bổn phận của kẻ luyện võ như chúng ta, nào dám nhận chữ tạ của ngài!

Kim Nam Thanh hăng hái nâng chén nói, trong lòng cũng nổi lên hào khí lắm liệt.

Tiểu Báo Tử ngồi bên cạnh, vẻ mặt thờ ơ lạnh nhạt, trong lòng thì thầm cười lạnh liên tục.

Mục đích của bọn họ đã đạt được, qua đêm nay, cả giang hồ đều sẽ biết mấy đệ tử Ô gia bọn hắn vì truy tra việc Ô gia bị cướp nên đã phát sinh xung đột với nhóm đạo phỉ của Mã đại hồ tử. Sau khi đo sức mấy lần, hai bên đều có thắng có bại, trong lúc vô tình đoạt lại được hăng hoá của Phi Hổ tiêu cục, còn giết chết tên Kim Ngọc Bảo dưới trướng Mã đại hồ tử, đồng thời cũng tổn thất một đệ tử của Ô gia. Chuyện hắc ăn hắc cũng đã bị lấp liếm, mười xe dược liệu kia tự nhiên là bọn họ không hề đề cập tới!

Nhưng sự việc đơn giản như vậy sao?

- Bối cảnh của những người cướp hàng kia tuyệt đối không đơn giản, tuy tiện đã có thể phái một tên cao thủ Đoán Cốt Giới tới. Ngay cả Ô gia cũng không có thủ bút lớn được như vậy! Hơn nữa, vì cái gì mà bọn chúng chỉ lấy đi binh khí mà để lại mười xe dược liệu? Nếu như thực tế thì giá trị của mười xe dược liệu hơn xa so với đám binh khí, trọng yếu nhất là ba mươi xe binh khí kia làm sao bọn chúng vận chuyển đi? Bởi vì mấy chiếc xe vận tải vẫn còn ở chỗ cũ nhưng binh khí thì không thấy đâu, chẳng lẽ bọn chúng nắm giữ bí thuật vận chuyển tức thời nào đó, hoặc là

Bỗng nhiên Tiểu Báo Tử nghĩ tới một khả năng khiến trong lòng hắn kịch liệt run rẩy, thiếu chút nữa tự mình đoạ xỉ mình.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

160. 159

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 166: Trở về thành - Phát động. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Không được, không được, không được suy nghĩ lung tung nữa, không thể suy nghĩ lung tung!

Tiểu Báo Tử thăm cảnh tỉnh bản thân nhưng cái ý niệm kia không thể nào xua đi được.

- Mụ nội nó, thật là phiền phức!

Hắn hung hăng cầm chén rượu trong tay nốc cạn khiến hắn ho khan liên tục!

- Chu sư đệ, ngươi không sao chứ?

- Hic, uống vội quá làm ta bị sặc rượu!

Tiểu Báo Tử vừa nói vừa liên tục khục khục.

- Ta thấy sắc mặt ngươi không được tốt lắm, có phải lúc tu luyện xảy ra vấn đề gì không?

Kim Nam Thanh quan tâm hỏi han. Hiện tại mọi người đã cùng hội cùng thuyền, hơn nữa chiến lược của Tiểu Báo Tử hắn cũng đã kiến thức, đặc biệt là một quyền Phấn Toái Chân Không kia ngay cả cao thủ Đoán Cốt Giới cũng bị đánh thành tro bụi càng khiến hắn vừa hoảng sợ vừa nảy sinh ý muốn lôi kéo, cho nên hắn đối với Tiểu Báo Tử rất quan tâm.

- Vấn đề thì không có nhưng ta vừa mới đột phá, cần phải có thời gian để củng cố cảnh giới!

Tiểu Báo Tử tự nhiên là thuận theo mà nói:

- Chỉ sợ phải mất một ít thời gian, cho nên

- Không vấn đề gì, thời gian tới cũng chỉ là diễn trò mà thôi, ngươi cứ ở bên trong quận thành tu luyện đi!

Kim Nam Thanh rất thức thời nói.

Tiểu Báo Tử gật gật đầu không nói thêm gì nữa. Trên thực tế, hắn đâu cần thời gian để củng cố cảnh giới, thực ra là hắn muốn có thời gian để tế luyện bốn mươi chín căn Tu La Âm Sát Châm mà thôi. Đối với hắn mà nói, bốn mươi chín căn Tu La Âm Sát Châm này sẽ có trợ lực rất lớn, đại đặc biệt khó phát hiện, nhất là trong ban đêm đám hắc mang kia căn bản là không thể phân biệt được. Đúng là một bảo bối phòng thân rất tốt, một ngày còn chưa tế luyện hoàn toàn hắn một ngày không an tâm!

Tiệc rượu qua đi, Tần Phi Hổ mời mấy người Tiểu Báo Tử tới Phi Hổ tiêu cục làm khách lại bị Kim Nam Thanh khéo léo từ chối nói bọn họ hiện tại còn nhiệm vụ trong người, đợi sau khi mọi việc chấm dứt nhất định sẽ đến Phi Hổ tiêu cục bái phỏng thì Tần Phi Hổ mới chịu thôi.

Đương nhiên, phần tạ lễ là không thể thiếu, bởi vì Vương Cát đã chết đi nên mấy vị thiếu hiệp của Ô gia này đều nhận được một phần hậu lễ xa xỉ. Trọng yếu nhất là mấy người bọn họ ở trong Trung Hoà quân thành này cũng coi như đã có chút thanh danh, miễn cưỡng được xưng là “thiếu hiệp”!

- Thiếu hiệp, hắc hắc, đi lại trên giang hồ, chỉ cần có một bộ mặt trẻ tuổi thì rất dễ dàng được gọi là thiếu hiệp a!

Trở về phân bộ của Ô gia trong Trung Hoà quận thành, tiến vào trong phòng của mình đóng cửa lại, Cửu Long Thần Hoả nội khí vận chuyển, một luồng hơi rượu nồng nặc từ trên người Tiểu Báo Tử thoát ra. Trên tiệc rượu bởi vì hắn niên kỷ còn nhỏ nên người khác cũng không có mời rượu hắn nhưng mấy vị sư huynh cứ mỗi người một ly đẩy đưa, mà Tiểu Báo Tử cũng không thể không cho bọn họ mặt mũi bởi vậy hắn uống cũng không ít.

Sau khi bức hết rượu ra ngoài, hắn liền ngồi lên giường, đem bốn mươi chín căn Tu La Âm Sát Châm ra bắt đầu tế luyện.

...

- Cái gì? Liễu Tứ mất tích?

Vẫn là trong cái tiểu đình trang nhã kia, vẫn là hai người ngồi đó, nam tử mặc hoa phục cau mày, nói:

- Một điểm tin tức cũng không có sao?

- Vâng thưa chủ tử, một chút tin tức cũng không có!

Lão giả áo xám cũng cười khở, nói:

- Còn nữa, đám dược liệu kia cũng đã mất tung tích, trên thi thể những người được phái trông coi đều là do những vũ khí như đao kiếm bình thường tổn thương, không có chỗ nào đáng nghi!

- Bị đao kiếm tổn thương?

Hoa phục nam tử nhìn lão giả áo xám, hỏi:

- Thật sự không có điểm nào khả nghi sao?

- Thật ra cũng có, điểm khả nghi lớn nhất chính là do đám đạo phỉ ở gần đó phát hiện bọn họ nên mới bị đánh cướp!

Lão giả áo xám lại cười khở, nói:

- Nếu không thì dưới tình huống như thế không ai có năng lực một lần đem cả mười xe dược liệu mang đi, chỉ có thể là do đám đạo phỉ mang về xào huyết của chúng cất giấu!

- Có đúng vậy không? Không phải là do mấy tên tiểu tử của Ô gia kia làm chứ?

Hoa phục nam tử thoáng chần chờ một chút rồi hỏi.

- Mấy tên tiểu tử Ô gia kia ta cũng đã điều tra, tu vi cao nhất là một người tên Kim Nam Thanh chỉ vừa đạt tới Nhị phẩm đỉnh phong, cho dù bọn hắn có làm thì chắc chắn là thắng thảm mà trở về không có khả năng làm sạch sẽ lưu loét như vậy. Mặt khác, bọn hắn cũng không có năng lực đem mười xe dược liệu kia đi!

Lão giả áo xám dừng một chút lại nói tiếp:

- Mặt khác, trong lúc truy tra bọn hắn còn cho rằng vụ đánh cướp lần trước là do đám đạo phỉ của Hắc Sa Khẩu làm cho nên đã nảy sinh xung đột rồi giết một nhóm đạo phỉ, giúp Phi Hổ tiêu cực lấy về được một chuyến hàng hoá. Hiện tại bọn hắn ở trong Trung Hoà quận thành cũng nổi danh một chút, bắt quá bọn hắn cũng tổn thất một người!

- Đám đạo phỉ kia đều là một đám ô hợp, không đáng nhắc tới!

Hoa phục nam tử khoát khoát tay, suy nghĩ một chút rồi nói tiếp:

- Người nghi xem có phải tên Liễu Tứ kia ôm hàng nuốt không?

- Khả năng này không lớn, Liễu Tứ là Ngũ phẩm cao thủ, đám dược liệu kia đối với hắn hầu như không có bao nhiêu tác dụng. Hơn nữa hắn còn là môn hạ của Liễu Thất Đạo Nhân, môn quy của Liễu Thất Đạo Nhân rất nghiêm, cho nên Liễu Tứ sẽ không có cái gan này!

- Chẳng lẽ là ...

Hoa phục nam tử lại tựa hồ như nghĩ tới cái gì nhưng có vẻ như lại thấy không có khả năng.

- Liễu Tứ mà một Ngũ phẩm cao thủ, đám dược liệu kia đúng là không có tác dụng gì với hắn, đúng rồi, những việc ta giao hắn đã làm xong hết chưa?

- Trừ việc mấy tên tiểu tử Ô gia thì những việc khác đều đã xử lý tốt!

- Vậy là được rồi, đám được liệu kia tạm thời bỏ qua đi, dù sao trong kế hoạch của chúng ta cũng không có đám được liệu kia. Nếu thật sự là bị đám đạo phỉ cướp đi thì đợi khi xong chuyện sẽ truy cứu sau!

- Vâng!

- Lúc nào có thể phát động?

- Nửa tháng nữa!

- Tốt, vậy thì nửa tháng sau phát động!

Trên mặt hoa phục nam tử nở nụ cười đầy vẻ chờ mong:

- Để ta nhìn xem bọn chúng có thể làm tới mức nào?

Nửa tháng thời gian chỉ thoáng cái đã qua!

Ô gia ở Trung Hoà quân thành trong nửa tháng vừa qua cũng phát sinh rất nhiều chuyện.

Vụ án hàng hoá của Ô gia bị cướp càng náo càng lớn. Mấy tiểu tử nhận nhiệm vụ truy tra từ tổng bộ của Ô gia bắt đầu nhằm vào đám đạo phỉ của Hắc Sa Khẩu ra tay. Đúng mũi chịu xào chính là Mã đại hồ tử, tên thủ hạ đắc lực của hắn là Kim Ngọc Bảo đã bị giết, còn tổn hại một đội nhân mã, nếu là lúc bình thường thì hắn đã nổi trận lôi đình rồi nhưng khoảng thời gian này quá nguy hiểm nên hắn đành phải nhịn xuống, ẩn núp một chỗ không lộ diện khiến cho mấy vị “thiếu hiệp” của Ô gia khó có cơ hội ra tay.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

161. 160

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 167: Hoàn toàn nắm giữ Tu La Âm Sát Châm.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Bất quá, mấy vị thiếu hiệp trong lòng có quỷ này thực sự cũng không có ý định truy tra cái gì hàng hoá bị mất kia mà chỉ muốn khuấy động một chút để che mắt mà thôi, Hơn nữa biết rõ Hắc Vân Thiên trong lòng có quỷ nên bọn họ làm việc cũng không quá cố kỵ, ngoại trừ đám đạo phỉ của Mã đại hồ tử thì Hắc tam nương tử, Kim lão đạo chỉ cần là đám gia hoả kiếm cơm ở xung quanh Hắc Sa Khẩu đều trở thành đối tượng bị hoài nghi của mấy vị thiếu hiệp này. Cho nên hào khí vốn đã có chút khấn trương càng thêm gà bay chó chạy! Phân bộ Ô gia ở đây cũng có chút chịu không nổi, rất nhiều người chạy tới đòi nợ, mặc dù chỉ âm thầm tiến hành nhưng người tới rất nhiều thì càng hỗn loạn. Tới lúc này mọi người mới phát hiện nguyên lai Hắc Vân Thiên lại thiếu nợ nhiều như vậy, đồng nợ nần này đã vượt xa năng lực thừa nhận của hắn, thậm chí còn vượt qua khả năng của không ít tiểu thế gia.

Tin tức này vừa lan ra, lập tức có vô số suy đoán hình thành. Trong thời gian ngắn những lời đồn thổi vang lên khắp nơi, thậm chí có người còn nói số hàng hoá bị mất lần này của Ô gia là do Hắc Vân Thiên biển thủ ...

- Biển thủ?

“Ầm! Ầm! ...”

Trong thư phòng của phân bộ Ô gia truyền tới những âm thanh đổ vỡ liên tục, mấy tên tạp dịch viên ở bên ngoài nhìn nhau cười khở nhưng không ai dám đi vào trong.

- Hồn dẫn! Hồn dẫn! Hồn dẫn! Một đám đều là hồn dẫn! Bọn chúng sao không nghĩ mấy chục năm nay nếu như không có ta thì bọn chúng là sao có được sinh ý lớn như vậy? Sao bọn chúng không nghĩ nhờ có lời nói của ta mà bọn chúng mới được bình yên phát triển?

Sắc mặt của Hắc Vân Thiên thập phần tiêu tuỵ, so với nửa tháng trước hắn đã teo lại một vòng, mái tóc đen của hắn hiện tại cũng đã lấm tấm bạc!

Trong phòng hiện tại là một tròng hỗn loạn!

Giá sách đổ ngã trên mặt đất, đủ loại sách giấy văng khắp nơi, mấy đồ bằng sứ chỉ còn lại mảnh vỡ ...

Hắc Vân Thiên thở hổn hển, vung tay đập nát mọi thứ trong phòng để phát tiết.

- Ta nghĩ hắn đã phát điên rồi!

Mấy người Kim Nam Thanh đứng xa xa nhìn lại chỉ nghe từ bên trong không ngừng truyền ra tiếng gầm giận dữ và tiếng đồ đạc bị đập phá thì không khỏi có chút hãi hê.

- Đúng vậy, tên này lá gan cũng quá lớn, vậy mà dám mượn tiền đi mua đám dược liệu kia, nhưng hắn không ngờ lại bị cướp mất a!

- Người đi cạnh bờ sông sao có thể không bị ướt giày chứ?

Kim Nam Thanh khoanh tay, cười lạnh nói.

Hắc Vân Thiên quả thật là muốn từ đám dược liệu kia kiếm một bút tiền lớn, nhưng không ngờ lại bị cướp mất, không chỉ không kiếm được tiền mà đám chủ nợ khi phát hiện hắn không có khả năng thanh toán lập tức phái người liên tục tới thúc hắn trả nợ.

- Sư huynh, chúng ta nên làm như thế nào đây?

- Cái gì cũng không làm, chuyện này đã lộ ra thì vụ án càng thêm rắc rối. Chúng ta biết tên Hắc Vân Thiên này tuyệt đối không dám biến thủ nhưng người khác lại không biết, mấy người gia chủ cũng không biết, cho nên chúng ta cũng phải làm như không biết!

- Vậy thì chúng ta có cần tiếp tục làm bộ truy tra không?

- Không cần, tiếp tục chờ tin tức đi, ta tin rất nhanh từ Vân Châu sẽ có tin tức bảo chúng ta trở về!

Kim Nam Thanh nói.

Hiện tại mọi chuyện đã tới nước này đã không phải đám đệ tử như bọn họ có khả năng xử lý. Trong mấy bút tiền Hắc Vân Thiên vay mượn cũng có vài bút rất lớn, chủ nợ chắc chắn cũng không phải người yếu kém, cho nên loại chuyện này Ô gia chắc chắn sẽ phái trưởng lão tới xử lý, cho nên bọn hắn chỉ cần ở một bên xem náo nhiệt là được!

- Chính Minh, đi nói với các huynh đệ nghỉ ngơi tốt vài ngày! Mấy ngày này mọi người đều rất mệt mỏi rồi, nhưng phải dặn bọn họ, ai cũng không được phép uống rượu để tránh say rượu làm hỏng việc. Chuyện tới nước này đã dính liếu tới tính mạng của cả người nhà chúng ta, không được chủ quan!

- Vâng Kim sư huynh! Ta sẽ bảo bọn họ chú ý!

Đoan Chính Minh gật đầu nói:

- Còn Tiểu Báo Tử?

- Hắn vẫn còn đang tu luyện!

Nói đến Tiểu Báo Tử, thần sắc của Kim Nam Thanh hiện lên một chút cổ quái.

Tiểu Báo Tử đột phá lên Tam phẩm bọn hắn cũng không hề hé miệng nói ra ngoài. Dù sao một tiểu tử mới mười hai tuổi không có bất luận linh dược nào trợ giúp mà vẫn có thể đột phá lên Tam phẩm, loại chuyện thế này dù ở trong bất kỳ đại phái nào cũng là một việc rất hiếm thấy. Mà trong một thế gia tầm trung như Ô gia tuyệt đối là một đại sự xưa nay chưa từng có. Việc này nếu để lộ ra ngoài, một khi mọi người biết được chắc chắn sẽ gây chấn động, đối với chi tiết việc Tiểu Báo Tử đột phá lên Tam phẩm cùng quá

trình tỉ mỉ ra sao cũng sẽ trở thành tiêu điểm dò hỏi của phía cao tầng. Mà nguyên nhân vì sao Tiểu Báo Tử có thể đột phá lên Tam phẩm bọn họ rất rõ ràng, mà nguyên nhân này lại liên quan tới bí mật không thể nói ra được a!

Tu vi Tiểu Báo Tử mặc dù cao, thiên tư cũng vô cùng tốt nhưng dù sao cũng chỉ mới là một thiếu niên mười hai mươi ba tuổi, hiểu đời chưa sâu, vạn nhất hắn không cẩn thận làm rò rỉ tin tức ra ngoài thì đối với mấy người bọn họ chính là đại hoạ!

Bởi vậy, nguyên vốn Tiểu Báo Tử có thể nổi danh nở mày nở mặt thì vẫn bị bọn họ cẩn thận che giấu kĩ càng.

Mà đối với việc này, Tiểu Báo Tử tự nhiên hết sức vui vẻ phối hợp. Hiện thân ra đầu sóng ngọn gió không phải là việc mà hắn ưa thích, hiện tại có người chủ động yểm trợ thì hắn tự nhiên cầu còn không được.

- Hiện tại đã tới lúc tổng bộ nên phái người tới rồi a!

Tiểu Báo Tử cũng có suy đoán giống như Kim Nam Thanh, sự tình phát triển tới mức này Vân Châu Ô gia chắc chắn phải tỏ rõ thái độ, một mặt khác đám hàng hoá chuẩn bị cho Đình thủ bị cũng phải bổ sung, dù sao người ta cũng đã giao tiền, mà hàng lại bị mất trong tay Ô gia!

Chuyện này vốn là Hắc Vân Thiên có thể lo liệu nhưng khi đã phát triển tới mức này thì hắn đã không có khả năng được phụ trách nữa rồi. Như vậy tất nhiên tổng bộ sẽ phái một vị trưởng lão tới phụ trách vụ việc rồi giải quyết hậu quả cho tốt!

- Mặc kệ là ai được phái tới cũng nên tới sớm một chút a, như vậy ta mới có thể sớm rời khỏi nơi thị phi này!

Tiểu Báo Tử khoanh chân ngồi trên giường, khép hờ hai mắt, bốn mươi chín căn Tu La Âm Sát Châm quanh xung quanh người hắn, tùy theo ý niệm của hắn mà di động.

- Quả nhiên không giống với pháp khí, có bốn mươi chín căn Tu La Âm Sát Châm này thì an toàn của ta đã được thêm bảo hiểm. Hắc hắc, cho dù cao thủ Đoán Cốt Giới tới ta cũng không cần phải dựa vào vận may như lần trước thì cho dù ta đánh không thắng cũng có thể nắm chắc toàn thân trở ra, nếu gặp phải Dịch Cân Giới cường giả thì xui rồi.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

162. 161

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 168: Bái Hoả Tặc và Hắc Tam nương tử. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Tiểu Báo Tử phát ổng tay áo một cái, bốn mươi chín căn Tu La Âm Sát Châm lập tức bay vào trong tay áo. Trải qua mười lăm ngày tu luyện, hắn đã triệt để đem bốn mươi chín căn Tu La Âm Sát Châm này hoàn toàn khống chế, không còn chút cảm giác trúc trắc nào nữa. Đặc biệt sau khi hắn mở ra Hoả Hồng Tinh (Con mắt màu đỏ lửa) thì bốn mươi chín căn Tu La Âm Sát Châm này không khác gì một bộ phận thân thể của hắn, loại cảm giác này thập phần kỳ diệu cho nên đối với người khác có lẽ việc tu luyện rất buồn tẻ nhưng đối với hắn lại thập phần thú vị. Trong quá trình tu luyện hắn thỉnh thoảng còn thử làm theo mấy động tác theo phim truyền hình ngày xưa hắn xem cho tận hứng.

Sau khi thu lại Tu La Âm Sát Châm, Tiểu Báo Tử đứng lên mở cửa sổ nhìn ra bầu trời đang dần trở về đêm hít sâu một hơi chuẩn bị đi ra ngoài một chút thì đột nhiên nghe thấy bên ngoài vang lên một hồi rối loạn âm ỉ.

- Nhanh nhanh đi lấy nước!

Những tiếng kinh hô từ xa đến gần liên tiếp truyền tới khiến cho nội tâm Tiểu Báo Tử xiết lại, đưa mắt nhìn khói đen bốc lên khắp nơi, vẻ mặt hẩn dầy vẻ sầu não.

- Cuối cùng vẫn không tránh được hay sao?

Lúc lửa cháy đúng lúc chạng vạng tối.

Cơ hồ ngay khi Tiểu Báo Tử đẩy cửa ra thì ánh lửa cũng bốc lên.

Những tiếng kêu hỗn loạn vang lên như xé rách cả màng tai đã khiến cả Trung Hoà quận thành trở nên náo loạn.

Thư phòng của Hắc Vân Thiên đột nhiên bốc cháy khiến cả thư phòng bốc khói nghi ngút, qua mấy lượt hô hấp thì cả thư phòng đã biến thành một biển lửa.

Tiểu Báo Tử vừa bước ra khỏi cửa thì phát hiện không chỉ phân bộ Ô gia xảy ra hoả hoạn mà trong Trung Hoà quận thành có rất nhiều nơi đồng thời bốc lên khói đen dày đặc.

Tiểu Báo Tử trở lại trong phòng, đi tới bên giường thay lại y phục chỉnh tề, giắt song chùy lên eo, sau đó đứng trước gương đồng sửa sang lại một chút mới đi ra ngoài.

Lúc này, toàn bộ phân bộ Ô gia đã triệt để hỗn loạn. Gia đình, người hầu, thợ rèn khắp nơi chạy tán loạn liên tục xách từng thùng nước chạy đi, hầu như bất cứ thứ gì có thể làm vật chứa đều được tận dụng.

Cái giếng bên cạnh đình viện hiện tại đã vây kín toàn người là người, có một số người còn chạy tới hồ nước chỗ hậu viện. Tiểu Báo Tử len qua đám người hỗn loạn này, không bao lâu đã tới chỗ thư phòng, lúc này trước cửa thư phòng đã đứng không ít người.

- Chu sư đệ!

Thấy Tiểu Báo Tử xuất hiện, Kim Nam Thanh mỉm cười chào hỏi.

- Sư huynh, chuyện gì xảy ra vậy?

Tiểu Báo Tử hỏi.

- Ta cũng không rõ lắm, hình như là Ô đại tổng quảng tự mình phóng hoả đốt thư phòng cũng không biết hẳn dùng thứ gì để đốt mà chỉ trong nháy mắt đã biến cả thư phòng thành biển lửa, cứu cũng không kịp!

- Là vậy a!

Tiểu Báo Tử gật gật đầu, phát hiện Kim Nam Thanh mặc dù đang nói chuyện với mình như lại có chút không yên lòng, dường như lực chú ý đang đặt ở chỗ khác.

Chung quanh rất hỗn loạn, xảy ra hoả hoạn nên mọi người đều tất bật chạy tới chạy lui lo cứu hoả cứu người cho nên âm thanh ở chỗ này cũng rất âm ỉ, Tiểu Báo Tử bất đắc dĩ chỉ đành mắt điếc tai ngơ.

Nhưng mà khi hẩn phá thiên Kim Nam Thanh có chút không đúng thì ánh mắt cũng di chuyển về hướng chú ý của Kim Nam Thanh thì thấy trước cửa thư phòng đang có một đám nữ tử đang gào khóc thảm thiết. Tiểu Báo Tử nhận ra mấy nữ tử này chính là gia quyến của Hắc Vân Thiên.

Thế giới này cũng giống Trung Quốc thời cổ đại, nam nhân tam thê tứ thiếp vài chục nàng hầu là chuyện bình thường. Với thân phận của Hắc Vân Thiên thì trừ vợ chính ra cũng có thêm vài cơ thiếp, chính là mấy người đang xui lờ trên mặt đất kia.

Mà mục tiêu chú ý của Kim Nam Thanh tất nhiên không phải là các nàng mà là một thiếu nữ tầm mười lăm mười sáu tuổi. Trong đám nữ tử kia, thiếu nữ tầm mười lăm mười sáu tuổi cũng không ít, trong đó người nhỏ nhất chính là một tiểu thiếp mà Hắc Vân Thiên vừa rước về chưa được nửa năm, tuổi còn chưa tới mười lăm.

“Ô Ngọc Châu?”

Mục quang của Tiểu Báo Tử khẽ chớp động một cái, hắn đã nhận ra thiếu nữ mà Kim Nam Thanh chú ý tới chính là con gái độc nhất của Hắc Vân Thiên. Ô Ngọc Châu dáng người thon thả, thanh tú là điển hình của một thiếu nữ khuê các từ nhỏ đã được giáo dưỡng đàng hoàng. Đương nhiên, trọng yếu nhất chính là nàng mang họ Ô.

Qua thời gian tiếp xúc không dài, Tiểu Báo Tử cũng có thể nhìn ra được Kim Nam Thanh là người có dã tâm, nhưng mà địa vị của hắn ở trong Ô gia lại không tính là rất cao, mặc dù là đệ tử hạch tâm nhưng địa vị cao cả chỉ là trong mắt của đám đệ tử nội môn mà thôi.

Với tư chất của Kim Nam Thanh thì đời này ở tại Ô gia hắn tối đa chỉ có thể leo đến vị trí trưởng lão là hết, cũng giống như Từ Ung sư phụ của Tiểu Báo Tử có được một ít đặc quyền nhưng tuyệt đối không hề nắm được thực quyền trong Ô gia.

Thực quyền trong Ô gia luôn được nắm trong tay của người họ Ô. Hiện tại gia nghiệp của Ô gia rất lớn nhưng những thứ có liên quan đến mạch máu tài nguyên của Ô gia như các phân bộ thì người đảm nhiệm vị trí đại tổng quản đều là người mang họ Ô, hoặc là Ô gia trực hệ hoặc là Ô gia bàng hệ.

Ví dụ như Hắc Vân Thiên tên thật gọi là Ô Vân Thiên cũng là một người mang họ Ô.

Tại Ô gia, trừ phi người có thể giống như Lữ Nhất Nguyệt, tu vi đạt tới Dịch Cân Giới mới có thể tiếp cận được quyền lực thực sự trong Ô gia, thậm chí Ô gia gia chủ còn hết sức kính trọng đối với người.

Mà quyền lực như vậy cũng chỉ có rất ít người có thể có được, và cũng chỉ có tại khi người còn sống mới có được, các đệ tử hậu bối của người cũng sẽ được hưởng một chút đặc quyền từ người, nhưng sau khi người chết đi tất cả đều sẽ không còn.

Trừ khi trong đám đệ tử hậu bối của người lại xuất hiện thêm một cường giả Dịch Cân Giới, mà đây cơ hồ là việc vô cùng khó xảy ra, không ai có thể cam đoan trong nhất mạch của bản thân lại liên tục xuất hiện Dịch Cân Giới cường giả.

Lữ Nhất Nguyệt không thể thì sư phụ của Kim Nam Thanh càng không ghe. Nhưng Kim Nam Thanh lại có dã tâm không nhỏ, hắn rất không cam lòng là một người tịch mịch, hắn muốn trong tương lai bản thân sẽ là một người ở trong tầng lớp cao cấp nắm giữ thực quyền của Ô gia chứ không muốn làm đại tổng quản ở một phân bộ nào đó. Đại tổng quản một phân bộ có lẽ đối với các Ô gia đệ tử khác là cầu còn không được, nhưng Kim Nam Thanh lại không hề để mắt tới.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

163. 162

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 169: Bái Hoả Tặc và Hắc Tam nương tử. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Cho nên, hắn cần một cơ hội để cải biến tình hình này. Hắn cần một cái thang để tương lai có thể danh chính ngôn thuận nắm giữ quyền thế trong Ô gia. Mà muốn làm được điều này tuyệt đối không dễ dàng nhưng không phải là không có cách.

Không phải người họ Ô, tu vi không đạt tới Thất phẩm cũng không sao, không phải còn có một con đường là làm con rể của Ô gia sao?

Cho dù chỉ là bàng chi của Ô gia nhưng chỉ cần là Ô là đủ rồi bởi vì như vậy hắn sẽ có cơ hội nhiều hơn những đệ tử khác rất nhiều.

Chỉ là, việc này nói thì dễ, làm dễ sao?

Đây tất nhiên không phải một việc dễ dàng gì. Nữ tử của Ô gia đại đa số ngay lúc vừa mới sinh ra, thậm chí còn chưa sinh ra đã được lập hôn ước, căn bản không để cho người ngoài có cơ hội nhúng chàm.

Nhưng hiện tại đang có một cơ hội hiện ra trước mắt Kim Nam Thanh!

Đó chính là Ô Ngọc Châu.

Hắn không biết Ô Ngọc Châu có hôn ước hay không, nhưng hắn biết rõ khi Hắc Vân Thiên rút đài thì hôn ước đó cũng gần như mất giá trị.

Trên giang hồ cái gì trọng yếu nhất, chính là thanh danh! Thanh danh là trọng yếu nhất.

Hắc Vân Thiên thiếu nợ ngập đầu như thế, còn bị chủ nợ tới bức tử thì coi như thanh danh của hắn đã đi tong. Không có ai sẽ nguyện ý vì một người như vậy kết thân, huống chi, ngoại trừ thiếu nợ ra thì lần này hàng hoá của Ô gia còn bị cướp mất, trong đó ẩn ẩn còn có nghi vấn Hắc Vân Thiên hắn có dính líu tới đạo phỉ, ăn cây táo rào cây sung mưu đoạt hàng hoá của Ô gia.

Chỉ cần một trong hai nguyên nhân thôi cũng đủ để Tiểu Báo Tử tin rằng rất nhanh nhà có hôn ước với Ô Ngọc Châu sẽ tới từ hôn.

Những hôn nhân dạng chính trị như vậy chỉ vì lợi ích mà sinh, nếu lợi ích đã không còn thì ai nguyện ý tiếp tục?

Đây chính là bất hạnh của Ô Ngọc Châu nhưng lại là may mắn của tên nam nhân hứa hôn với nàng.

Nếu có thể thừa dịp này ôm Ô Ngọc Châu vào tay như vậy địa vị của Kim Nam Thanh tại Ô gia sẽ vững chắc hơn nhiều.

Hắc Vân Thiên phạm sai lầm, lời đồn thổi trên giang hồ nổi lên khắp nơi, thế nhưng Tiểu Báo Tử tin chắc là những người đứng đầu Ô gia sẽ không tin vào những cái tin vệt đó. Bọn họ cũng sẽ không tin đệ tử của Ô gia lại đi cấu kết với đạo phỉ cướp đồ của mình, làm gì có ai đi làm chuyện ngu ngốc như vậy!

Nếu thật sự là hắn làm thì hắn làm sao lại bị chủ nợ tới đòi tới nổi bức tử?

Đối với Ô gia mà nói, Hắc Vân Thiên tới đa chỉ là thiếu nợ quá nhiều trở thành một tên đệ tử bất tài mà thôi. Nhưng cho dù hắn bất tài thế nào thì cũng vẫn là người của Ô gia, mà trong một thế giới coi trọng huyết mạch như ở đây thì cho dù Hắc Vân Thiên có bị xử tội chết thì Ô gia cũng sẽ có trách nhiệm chăm lo cho hậu đại của hắn!

Cho nên, cho dù Hắc Vân Thiên có phạm lỗi tày đình tới mức phải chết thì Ô Ngọc Châu cũng sẽ được Ô gia chiếu cố, không ai có thể phủ nhận trên người nàng đang chảy xuôi dòng máu của Ô gia. Tuy nhiên địa vị của nàng chắc chắn sẽ không bằng trước đây nhưng nàng có thể sẽ trở thành một dưỡng nữ của một tộc nhân Ô gia nào đó.

Và đây chính là cơ hội của Kim Nam Thanh!

Nhìn biển lửa bùng cháy trước mắt, lại nhìn đám nữ tử ngã quỵ trên mặt, Tiểu Báo Tử nhẹ than một tiếng, nghiêm mặt nói:

- Chu sư huynh, sự tình có vẻ không đúng a!

- Ủm, hả? Cái gì không đúng?

Tâm thần của Kim Nam Thanh có chút không yên, hắn cũng cảm thấy có chút thất thố nên lúng túng hỏi lại.

Tiểu Báo Tử trầm than nhẹ một tiếng, nói:

- Ta để ý thoáng một chút thì không chỉ có Ô gia xảy ra hoạ loạn!

- Không chỉ Ô gia?

Kim Nam Thanh nhất thời có chút khó hiểu.

- Ta chú ý thấy ngoại trừ tại phân bộ Ô gia ở chỗ này ra thì trong thành còn có rất nhiều địa phương khác cũng xảy ra hoả hoạn. Đông tây nam bắc các hướng đều có. Khi ta đi tới còn có thể nghe tiếng kêu í ới khắp thành, người nói xem nội thành có phải hay không đã có chuyện xảy ra?

Sắc mặt của Kim Nam Thanh rất cuộc cũng biến sắc, không nói thêm gì nữa mà tập trung suy nghĩ một hồi, thần sắc dần trầm xuống, nói:

- Đúng là giống như có chuyện xảy ra ...

Hắn còn chưa nói xong thì bên ngoại viện đã truyền tới tiếng bước chân dồn dập.

- Không xong rồi, Bái Hoả Tặc, Bái Hoả Tặc đã tấn công vào thành!

Trong tiếng la hét cũng có thể nghe thấy sự khủng hoảng cực độ. Mấy tên gia đình từ bên ngoài chạy vào liên tục hô to gọi nhỏ, nhưng đều cùng chung một ý tứ.

Bái Hoả Tặc tấn công vào thành, phóng hoả giết người, một đường tiến thẳng tới đây.

- Người nói cái gì? Bọn chúng đang hướng tới đây? Bọn chúng tới đây làm cái gì?

Kim Nam Thanh biến sắc, xách cổ áo một tên gia đình lên hỏi.

- Ta không ... không biết. Ta chỉ ... chỉ thấy có một đội nhân mã đã hướng phân bộ Ô gia chỗ này tấn công tới cho nên ta ... ta mới chạy vào thông báo ... ngoài ra .. cái ... cái ... cái gì cũng không biết!

- Phế vật vô dụng!

Trên mặt Kim Nam Thanh hiện lên vẻ tàn khốc, ném tên gia đình kia xuống đất, quay mặt lại nói với Tiểu Báo Tử:

- Sư đệ, tình huống thực sự không ổn rồi, chúng ta đi xem sao!

Tiểu Báo Tử gật gật đầu, nhưng không có lên tiếng đi theo phía sau Kim Nam Thanh.

Chỉ là trong ánh mắt của hắn lại hiện lên vẻ rất hưng phấn.

Bái Hoả Tặc, thì ra là Bái Hoả Huyền Giáo, đây chính là thế lực phản loạn lớn nhất trên đất Đại Tấn, không khác mấy với Bạch Liên Giáo trong lịch sử kiếp trước của Tiểu Báo Tử. Loại giáo phái này rất ưa thích cổ động người ta tạo phản, trong miệng của quan phủ thì bọn chúng là Bái Hoả Tặc nhưng trong miệng của dân chúng thì bọn chúng chính là Bái Hoả Thánh Giáo.

Chỉ là, Bái Hoả Huyền Giáo cũng không phải toàn đám người ngu ngốc, cho dù muốn tạo phản cũng phải lựa thời thế mùa màng không tốt, đất hoang khắp nơi, thảm hoạ chiến tranh, dân chúng lầm than ... thì mới có thể kích động thành công.

Đầu năm nay mưa thuận gió hoà, mùa màng tươi tốt thì bọn hắn lấy cái cớ gì để tạo phản chứ? Lại còn đi công kích Trung Hoà quận thành? Trung Hoà quận thành tại Càn Châu xem như là một quân thành ở vùng xa xôi hẻo lánh nhưng mà tính trong cả Đại Tấn thì nó vẫn thuộc về nội địa, vậy thì bọn chúng tới công kích làm gì?

Tiểu Báo Tử hiện giờ không hiểu ra sao, nhưng hiển nhiên lúc này cũng không phải thời điểm để ý mấy cái nguyên nhân đó. Khi hắn đến đại môn của Ô phủ thì đã trông thấy một đám nhân mã từ xa xa chạy tới, bụi cuốn lên mù mịt.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

164. 163

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 170: Chiến khởi!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Hừ, là đám đạo phỉ của Mã đại hồ tử?

Nhìn về đám nhân mã đằng xa, thấy tên đi đầu có hàm râu quai nón cưỡi một con chiến mã cao lớn thì trong lòng của Tiểu Báo Tử và Kim Nam Thanh đều trầm xuống.

- Không, hẳn không phải là Mã đại hồ tử, hẳn ... hẳn là Hắc Tam nương tử!

Một tên gia đình cầm đao đứng bên cạnh hai người lên tiếng nhắc nhở.

- Sao lại là hẳn?

Nghe tên gia đình kia nói, Tiểu Báo Tử và Kim Nam Thanh đều thấy khó tin.

Nhìn tên đầu lĩnh thân hình cao lớn khôi ngô, trên mặt lại có hàm râu quai nón cưỡi ngựa chạy như điên kia thì hai người theo bản năng cho rằng hẳn chính là tên Mã đại hồ tử. Nhưng không ngờ tên gia đình kia lại nói hẳn là Hắc Tam nương tử!

- Hẳn là Hắc Tam nương tử!

Một người khác tiếp lời:

- Đây là đám đạo phỉ thần bí nhất trong đám đạo phỉ hoạt động ở Hắc Sa Khẩu, đồng thời cũng là một đám có thực lực mạnh nhất, không ngờ bọn chúng lại là người của Bái Hoả Giáo!

Hai người Tiểu Báo Tử quay đầu nhìn lại thì thấy người vừa lên tiếng chính là Ô phủ quản sự.

- Dư quản sự, người sao lại ra đây?

Phân bộ Ô gia ở Trung Hoà quận thành này xưa nay đều là Hắc Vân Thiên một tay che trời, và cũng giống như những nơi khác, Hắc Vân Thiên là đại tổng quản, vị trung niên nhân không có võ công như Dư quản sự này sẽ được đưa lên làm quản sự chưởng quản tất cả công tác vận hành sinh ý của phân bộ Ô gia nơi này cũng xem như là người của tổng bộ. Còn một người nữa là đầu lĩnh thiết tượng (thợ rèn), chỉ là Trung Hoà quận thành so với Thanh Dương thị tập lớn hơn rất nhiều, phân bộ ở chỗ này cũng khác xa so với ở Thanh Dương thị tập. Lò rèn được kiến tạo ở một chỗ riêng biệt, không hề ở chung với Ô gia phân bộ.

Trên thực tế, không chỉ là lò rèn mà còn có các cửa hàng của Ô gia cũng không cùng nằm trên một cung đường với Ô gia phân bộ. Nơi mấy người Tiểu Báo Tử đang ở lại hiện tại thật ra chỉ có thể gọi là Ô phủ, là nơi để Hắc Vân Thiên cư ngụ mà thôi.

Mà vị Dư quản sự này luôn ở lại trong các cửa hàng của Ô gia để quản lý sinh ý rất ít khi đến Ô phủ. Hai người Tiểu Báo Tử không ngờ ở chỗ này lại gặp hẳn.

- Ta sao lại ở đây?

Dư quản sự cười khỏ một tiếng:

- Từ mấy hôm trước đã có không ít chủ nợ đến cửa hàng đòi nợ còn cầm luôn chứng từ của cửa hàng, thậm chí lấy luôn cả ấn tín Trung Hoà Ô gia của ta nhưng mà số tiền nợ kia ta từ đầu đến cuối còn chưa thấy qua, trong sổ sách cũng không có, hơn nữa số lượng cũng quá lớn, cho dù đem lật cả Ô gia phân bộ ở đây lên cũng không đủ. Ta ngăn cản vài ngày cũng chịu không nổi, chỉ có thể đến tìm Ô tổng quản, nhưng không ngờ lại đụng phải việc như thế này!

Đang lúc nói chuyện, tên đại hán lực lưỡng kia đã cưỡi ngựa đi tới trước Ô phủ.

- Người là ai mà dám cả gan xông vào Ô phủ?

Một người bước tới trước ngăn cản đường đi của tên lực lưỡng kia, nghiệm nghị quát. Tuy trong thanh âm có chút run rẩy nhưng cũng khiến cho Tiểu Báo Tử và Kim Nam Thanh không thể không bội phục sự gan dạ của hắn.

“Cộp cộp cộp ...”

Tên lực lưỡng kia đích thị là Hắc Tam nương tử, hắn vọt ngựa mạnh tới trước mặt người vừa lên tiếng rồi kéo cương cho con ngựa chồm lên đạp xuống người người nọ.

- Hừ!

Tiểu Báo Tử hừ lạnh một tiếng, tay trái nắm lấy chuỳ bạc bên eo đạp tới.

Nếu cái móng ngựa vừa đạp lên người người vừa lên tiếng kia thì đồng dạng cái chuỳ của Tiểu Báo Tử cũng sẽ nện xuống ngay lập tức.

- Hảo tiểu tử!

Mục quang Hắc Tam nương tử loé lên, ghì cương ngựa lại né tránh một chuỳ của Tiểu Báo Tử. Đồng thời cái roi trong tay hắn cũng hoá thành một đạo hắc ảnh vút xuống.

Một tiếng “Ba” vang lên, hắc ảnh vút thẳng lên người vừa lên tiếng kia, đánh hắn bay ra xa.

- Diêm đại đầu tử, người bắt quả chỉ là một tên hộ vệ mà thôi, không cần phải bán mạng như vậy chứ?

Sau khi đánh bay người kia, Hắc Tam Nương Tử trêu chọc cười nói nhưng ánh mắt lại gắt gao tập trung lên Tiểu Báo Tử.

Tiểu Báo Tử một kích không trúng cũng không có tiếp tục tấn công mà siết chặt chuỳ tử trong tay, khoe miệng lạnh lùng cười nhìn Hắc Tam nương tử, nhưng trong lòng thì thâm tập trung cao độ. Tên Hắc Tam nương tử này lại là một Tam phẩm cao thủ, nên Tiểu Báo Tử không thể không chăm chú được.

- Hắc Tam nương tử, nơi này là Ô phủ, không cho phép người giương oai!

Diêm đại đầu tử mặc dù bị đánh té trên mặt đất nhưng hắn vẫn mạnh miệng nói. Cánh tay của hắn hiện giờ đã tróc thịt lộ cả xương trắng, trên đầu cũng dính mấy vết máu loang lổ, vừa mới nói được một câu thì hắn lại cảm thấy cả người càng thêm đau đớn.

- Người ... Người biết ta?

Diêm đại đầu tử mặc dù bị thương không nhẹ nhưng cũng cố gắng trợn mắt lên hỏi Hắc Tam nương tử, trong ánh mắt chớp động sợ hãi.

- Ta đương nhiên biết ngươi, ta không chỉ biết ngươi mà cả cái Ô phủ này từ trên xuống dưới không ai ta không biết!

Hắc Tam nương tử nói, trên mặt biểu lộ vừa phẫn hận vừa sững khoái. Sau đó, ánh mắt của hắn dừng lại trên người Tiểu Báo Tử và Kim Nam Thanh:

- Đương nhiên, cả hai vị thiếu hiệp này cũng biết!

- Ta không cần biết ngươi rốt cuộc là ai, cũng không quan tâm các ngươi có phải là người của Bái Hoả Giáo không, nhưng ta nghĩ có lẽ ngươi cũng biết, cho dù các ngươi có công chiếm cả Trung Hoà quận thành thì Ô phủ cũng không phải nơi ngươi có thể tùy tiện xông bậy!

Kim Nam Thanh nhàn nhạt nói.

- Vị tiểu bằng hữu này nói không sai, người khác tất nhiên sẽ không tùy tiện xông vào Ô phủ, nhưng đó người khác, còn đối với ta thì không có nhiều kiêng kị như vậy! Người gọi là Kim Nam Thanh mới từ Vân Châu tới đúng không? Ở đây còn chưa lượt ngươi làm chủ, mau gọi Hắc Vân Thiên ra đây!

- Ô đại tổng quản không ra được!

Dư quần sự đứng một bên có chút bất đắc dĩ nói.

- Cái gì? Hắc không ra được? Hắc trốn rồi?

Hắc Tam nương tử nương mày lên, liếc mắt nhìn Dư quân sự, hỏi.

- Ô đại tổng quản còn đang cứu hỏa cho thư phòng của hắc, không kịp chạy tới đây!

Dư quân sự thở dài nói. Chủ nợ của Hắc Vân Thiên (từ giờ gọi là Ô Vân Thiên) phóng hỏa đốt thư phòng của hắc, việc này Dư quân sự tất nhiên không thể nói ra ở đây.

Bất quá, Hắc Tam nương tử cũng là một người thông minh, vừa nghe thì trên mặt đã cười cười, hỏi:

- Cái gì? Người nói hắc chưa kịp ra? Hắc chết rồi?

Không có ai trả lời nhưng hiện tại mọi người ai cũng biết Ô Vân Thiên đã lành ít dữ nhiều, bất quá chưa thấy thì thế nên cũng không dám nói lung tung!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

165. Chương 171: Hãm Thành! (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 171: Hãm thành! (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Hừ, là đám đạo phỉ của Mã đại hồ tử?

Nhìn về đám nhân mã đằng xa, thấy tên đi đầu có hàm râu quai nón cười một con chiến mã cao lớn thì trong lòng của Tiểu Báo Tử và Kim Nam Thanh đều trầm xuống.

- Không, hắc không phải là Mã đại hồ tử, hắc ... hắc là Hắc Tam nương tử!

Một tên gia đình cầm đao đứng bên cạnh hai người lên tiếng nhắc nhở.

- Sao lại là hắc?

Nghe tên gia đình kia nói, Tiểu Báo Tử và Kim Nam Thanh đều thấy khó tin.

Nhìn tên đầu lĩnh thân hình cao lớn khôi ngô, trên mặt lại có hàm râu quai nón cười ngựa chạy như điên kia thì hai người theo bản năng cho rằng hắc chính là tên Mã đại hồ tử. Nhưng không ngờ tên gia đình kia lại nói hắc là Hắc Tam nương tử!

- Hắc là Hắc Tam nương tử!

Một người khác tiếp lời:

- Đây là đám đạo phỉ thần bí nhất trong đám đạo phỉ hoạt động ở Hắc Sa Khẩu, đồng thời cũng là một đám có thực lực mạnh nhất, không ngờ bọn chúng lại là người của Bái Hỏa Giáo!

Hai người Tiểu Báo Tử quay đầu nhìn lại thì thấy người vừa lên tiếng chính là Ô phủ quân sự.

- Dư quân sự, người sao lại ra đây?

Phân bộ Ô gia ở Trung Hoà quận thành này xưa nay đều là Hắc Vân Thiên một tay che trời, và cũng giống như những nơi khác, Hắc Vân Thiên là đại tổng quản, vị trung niên nhân không có võ công như Dư quân sự này sẽ được đưa lên làm quân sự chương quân tất cả công tác vận hành sinh ý của phân bộ Ô gia nơi này cũng xem như là người của tổng bộ. Còn một người nữa là đầu lĩnh thiết tượng (thợ rèn), chỉ là Trung

Hoà quận thành so với Thanh Dương thị tập lớn hơn rất nhiều, phân bộ ở chỗ này cũng khác xa so với ở Thanh Dương thị tập. Lò rèn được kiến tạo ở một chỗ riêng biệt, không hề ở chung với Ô gia phân bộ.

Trên thực tế, không chỉ là lò rèn mà còn có các cửa hàng của Ô gia cũng không cùng nằm trên một cung đường với Ô gia phân bộ. Nơi mấy người Tiểu Báo Tử đang ở lại hiện tại thật ra chỉ có thể gọi là Ô phủ, là nơi để Hắc Vân Thiên cư ngụ mà thôi.

Mà vị Dư quản sự này luôn ở lại trong các cửa hàng của Ô gia để quản lý sinh ý rất ít khi đến Ô phủ. Hai người Tiểu Báo Tử không ngờ ở chỗ này lại gặp hần.

- Ta sao lại ở đây?

Dư quản sự cười khỏ một tiếng:

- Từ mấy hôm trước đã có không ít chủ nợ đến cửa hàng đòi nợ còn cầm luôn chứng từ của cửa hàng, thậm chí lấy luôn cả ấn tín Trung Hoà Ô gia của ta nhưng mà số tiền nợ kia ta từ đầu đến cuối còn chưa thấy qua, trong sổ sách cũng không có, hơn nữa số lượng cũng quá lớn, cho dù đem lật cả Ô gia phân bộ ở đây lên cũng không đủ. Ta ngăn cản vài ngày cũng chịu không nổi, chỉ có thể đến tìm Ô tổng quản, nhưng không ngờ lại đụng phải việc như thế này!

Đang lúc nói chuyện, tên đại hán lực lưỡng kia đã cười ngự đi tới trước Ô phủ.

- Người là ai mà dám cả gan xông vào Ô phủ?

Một người bước tới trước ngăn cản đường đi của tên lực lưỡng kia, nghiêm nghị quát. Tuy trong thanh âm có chút run rẩy nhưng cũng khiến cho Tiểu Báo Tử và Kim Nam Thanh không thể không bội phục sự gan dạ của hần.

“Cộp cộp cộp ...”

Tên lực lưỡng kia đích thị là Hắc Tam nương tử, hần vọt ngựa mạnh tới trước mặt người vừa lên tiếng rồi kéo cương cho con ngựa chồm lên đạp xuống người người nọ.

- Hừ!

Tiểu Báo Tử hừ lạnh một tiếng, tay trái nắm lấy chuỳ bạc bên eo đạp tới.

Nếu cái móng ngựa vừa đạp lên người người vừa lên tiếng kia thì đồng dạng cái chuỳ của Tiểu Báo Tử cũng sẽ nện xuống ngay lập tức.

- Hảo tiểu tử!

Mục quang Hắc Tam nương tử loé lên, ghì cương ngựa lại né tránh một chuỳ của Tiểu Báo Tử. Đồng thời cái roi trong tay hần cũng hoá thành một đạo hắc ảnh vút xuống.

Một tiếng “Ba” vang lên, hắc ảnh vút thẳng lên người vừa lên tiếng kia, đánh hần bay ra xa.

- Diêm đại đầu tử, người bắt quá chỉ là một tên hộ vệ mà thôi, không cần phải bán mạng như vậy chứ?

Sau khi đánh bay người kia, Hắc Tam Nương Tử trêu chọc cười nói nhưng ánh mắt lại gắt gao tập trung lên Tiểu Báo Tử.

Tiểu Báo Tử một kích không trúng cũng không có tiếp tục tấn công mà siết chặt chuỳ tử trong tay, khoé miệng lạnh lùng cười nhìn Hắc Tam nương tử, nhưng trong lòng thì thầm tập trung cao độ. Tên Hắc Tam nương tử này lại là một Tam phẩm cao thủ, nên Tiểu Báo Tử không thể không chăm chú được.

- Hắc Tam nương tử, nơi này là Ô phủ, không cho phép người giương oai!

Diêm đại đầu tử mặc dù bị đánh té trên mặt đất nhưng hần vẫn mạnh miệng nói. Cánh tay của hần hiện giờ đã tróc thịt lộ cả xương trắng, trên đầu cũng dính mấy vết máu loang lổ, vừa mới nói được một câu thì hần lại cảm thấy cả người càng thêm đau đớn.

- Người ... Người biết ta?

Diêm đại đầu tử mặc dù bị thương không nhẹ nhưng cũng cố gắng trợn mắt lên hỏi Hắc Tam nương tử, trong ánh mắt chớp động sợ hãi.

- Ta đương nhiên biết ngươi, ta không chỉ biết ngươi mà cả cái Ô phủ này từ trên xuống dưới không ai ta không biết!

Hắc Tam nương tử nói, trên mặt biểu lộ vừa phần hận vừa sướng khoái. Sau đó, ánh mắt của hắn dừng lại trên người Tiểu Báo Tử và Kim Nam Thanh:

- Đương nhiên, cả hai vị thiếu hiệp này cũng biết!

- Ta không cần biết ngươi rốt cuộc là ai, cũng không quan tâm các ngươi có phải là người của Bái Hoả Giáo không, nhưng ta nghĩ có lẽ ngươi cũng biết, cho dù các ngươi có công chiếm cả Trung Hoà quận thành thì Ô phủ cũng không phải nơi ngươi có thể tùy tiện xông bậy!

Kim Nam Thanh nhàn nhạt nói.

- Vị tiểu bằng hữu này nói không sai, người khác tất nhiên sẽ không tùy tiện xông vào Ô phủ, nhưng đó người khác, còn đối với ta thì không có nhiều kiêng kỵ như vậy! Ngươi gọi là Kim Nam Thanh mới từ Vân Châu tới đúng không? Ở đây còn chưa tới lượt ngươi làm chủ, mau gọi Hắc Vân Thiên ra đây!

- Ô đại tổng quản không ra được!

Dư quán sự đứng một bên có chút bất đắc dĩ nói.

- Cái gì? Hắc không ra được? Hắc trốn rồi?

Hắc Tam nương tử nhướng mày lên, liếc mắt nhìn Dư quán sự, hỏi.

- Ô đại tổng quản còn đang cứu hoả cho thư phòng của hắn, không kịp chạy tới đây!

Dư quán sự thở dài nói. Chủ nợ của Hắc Vân Thiên (từ giờ gọi là Ô Vân Thiên) phóng hoả đốt thư phòng của hắn, việc này Dư quán sự tất nhiên không thể nói ra ở đây.

Bất quá, Hắc Tam nương tử cũng là một người thông minh, vừa nghe thì trên mặt đã cười cười, hỏi:

- Cái gì? Ngươi nói hắc chưa kịp ra? Hắc chết rồi?

Không có ai trả lời nhưng hiện tại mọi người ai cũng biết Ô Vân Thiên đã lành ít dữ nhiều, bất quá chưa thấy thi thể nên cũng không dám nói lung tung!- Như vậy thì hiện tại Ô phủ này ai có thể làm chủ?

Cũng không có ai trả lời hắn.

Ở Trung Hoà quận thành này, Ô Vân Thiên chính là một nhân vật ở trên đỉnh cao nhất, mà bên dưới hắn, vô luận là Dư quán sự hay là tên chủ quản lò rèn kia cũng chỉ là người chấp hành mà thôi. Hiện tại Ô Vân Thiên xem như đã chết, mà Ô gia cũng chưa có phái tân tổng quản đến cho nên phân bộ Ô gia ở đây lúc này không có ai có thể đứng ra làm chủ được cả.

Hắc Tam nương tử hiển nhiên cũng không ngờ được sự tình lại thành ra thế này:

- Hảo, ta mặc kệ tên Ô Vân Thiên kia sống hay chết, cũng mặc kệ ở đây ai có thể làm chủ được, ta hiện giờ muốn đi vào, các ngươi sẽ không ngăn cản ta đó chứ?

Hắn vừa dứt lời thì ánh mắt nhìn về phía Tiểu Báo Tử, hỏi:

- Tiểu bằng hữu, ngươi sẽ không ngăn cản chứ?

- Ngươi nói thử xem?

Mục quang Tiểu Báo Tử lạnh lẽo, song chủy cũng đã nắm chặt trong tay.

- Tuổi còn nhỏ tính tình có chút nóng nảy a!

Hắc Tam nương tử híp mắt lại, lạnh lùng nhìn Tiểu Báo Tử:

- Tuổi còn nhỏ như vậy mà đã có tu vi Tam phẩm, ta thật sự không hiểu mấy lão gia hoả của Ô gia kia làm sao có thể yên tâm cho người ra ngoài lịch lãm như vậy?

- Ta cũng không hiểu tại sao rõ ràng là một nam nhân lại tự xưng là nương tử? Chẳng lẽ bên dưới của người bị lõm, râu ria trên mặt là người dán vào?

Tiểu Báo Tử nhếch miệng cười nói.

- Người muốn chết?

- Ai chết đây?

Hai người vừa dứt lời thì đã quần vào chiến đấu kịch liệt.

- Giết!

- Xông lên!

Khi hai người vừa lao vào nhau thì gia đình của Ô phủ và đám nhân mã của Hắc Tam nương tử cũng vùng vũ khí lên xông vào hỗn chiến.

Hắc Tam nương tử họ Hắc tên là Tam Lương nhưng lại bị người trên giang hồ lại gọi lái thành Hắc Tam nương tử. Hắn đã làm đạo phi ở Hắc Sa Khẩu hơn mười năm thu được một đám nhân mã không nhỏ, bởi vì võ nghệ cao cường, lấy tàn nhẫn mà nổi tiếng. Lai lịch lại không ai biết, người trên giang hồ chỉ biết vũ khí của hắn là một cái ngọn roi, mấy lần sống mái với đám đạo phi khác ở Hắc Sa Khẩu khó có một lần bại.

Tuy là đạo phi nhưng hắn lại rất ít khi xuất hiện cho nên người gặp hắn cũng không nhiều, do đó người trên giang hồ không mấy ai biết được Hắc Tam nương tử lại là một tráng hán.

Hơn nữa trong mấy đám đạo phi ở Hắc Sa Khẩu có một tên trùm gọi là Mã đại hồ tử do đó Tiểu Báo Tử với Kim Nam Thanh lúc đầu nhận lầm hắn thành Mã đại hồ tử cũng không có gì là lạ.

Mặc dù mang cái biệt hiệu nương tử nhưng ngọn roi trên tay Hắc Tam nương tử lại không nhẹ nhàng chút nào.

Tiểu Báo Tử cùng hắn đại chiến mới biết tên Hắc Tam nương tử này sử dụng roi rất thuần thực, múa lên là kín không chỗ hở. Những bóng ảnh mềm dẻo của ngọn roi tạo thành một cái tường bằng tiên ảnh (bóng ảnh của cây roi) ngăn trở song chùy của Tiểu Báo Tử.

- Quả nhiên là đàn bà mà, ngay cả vũ khí cũng là thứ của nữ nhân!

Tiểu Báo Tử vừa đánh vừa trêu chọc, song chùy huy vũ liên tục, một cái tấn công ngựa, một cái tấn công người.

Võ công của Hắc tam nương tử mặc dù không tệ nhưng dưới sự tấn công dũng mãnh của Tiểu Báo Tử đã có chút ốc không mang nổi mình ốc. Hắn đột nhiên quát lạnh một tiếng, từ trên lưng ngựa nhảy xuống cùng Tiểu Báo Tử chiến đấu dưới mặt đất.

Hai người ta tới người lui đánh tui bụi. Tiên ảnh như một đoàn hắc vân che khuất bầu trời bao lấy hai luồng ngân quang vào trong tựa hồ như muốn bắt hai luồng ngân quan phải hàng phục xuống. Bất quá hai luồng ngân quang chống cự liên hồi khiến cho hắc vân không cách nào có thể hoàn toàn áp chế mà trái lại còn liên tục bị hai luồng ngân quang xé rách, có xu thế bị đánh tan.

Hắc vân lúc hợp lúc tán, ngân quang lúc sáng lúc tối quần thành một đoàn dây dưa không ngừng.

Tiểu Báo Tử đã đem Loạn Phi Phong Chuỳ Pháp hoàn toàn thi triển ra. Song chùy trong tay hắn phảng phất như không có chút trọng lượng vùng vẫy tung hoành khiến cho Hắc Tam nương tử có chút căng thẳng.

Tiên pháp của hắn tuy cao nhưng lại mang theo đặc tính nhu cho nên kiêng kỵ nhất chính là gặp phải người có lực lượng cường đại.

Đừng nhìn hắn cao lớn lực lưỡng như vậy nhưng lực lượng lại không lớn hơn Tiểu Báo Tử bao nhiêu. Tiểu Báo Tử tuổi tuy nhỏ nhưng tu vi cũng đã đến Tam phẩm như hắn, hơn nữa còn tu luyện Nguyệt Ma Hoa Bì quyền pháp cho nên các phương diện lực lượng, cường độ đều chiếm ưu thế, hơn nữa Loạn Phi Phong Chuỳ Pháp vốn là kết tinh từ lực lượng mà sáng tạo thành cho nên chú trọng nhất cũng là lực lượng. Song chùy trên tay Tiểu Báo Tử tuy không lớn nhưng sức nặng không thể xem thường. Mặc dù vậy Tiểu Báo Tử khó khăn lắm mới chiếm thượng phong được một chút.

Tên Hắc Tam nương tử này cũng là xui xẻo, hắc một thân tu vi đã đạt đến Tam phẩm, cho dù ở trong đám đạo phi ở Hắc Sa Khẩu hay trong Bái Hoả Giáo cũng là người có chút địa vị, chỉ vì lúc ở trong Giáo hắc đắc tội một vị trưởng lão mà hậu trường lại không mạnh cho nên mới bị dày tót Hắc Sa Khẩu này làm đạo phi.

Bái Hoả Giáo lựa lúc này khởi sự tất nhiên chuẩn bị phải đủ sâu. Lấy địa vị của hắc hiện tại tất nhiên không thể biết được nội tình bên trong cho nên mới bị cử đi đánh tiên phong. Mà hắc cũng muốn nhân cơ hội này lập thêm nhiều công lao để có thể trở lại trong Bái Hoả Giáo. Do đó khi nhận lệnh hắc rất hăng hái xông tới Ô phủ.

Làm đạo phi ở đây hơn mười năm cũng không phải uổng phí, thế lực hắc bạch trong thành hắc nắm rất rõ, biết ở chỗ nào có chất béo, chỗ nào có thể lập nhiều công lao.

Phân bộ của Ô gia tại Trung Hoà quận thành này mấy năm nay đều do Ô Vân Thiên chủ quản nên Ô Vân Thiên cũng kiếm được không ít, đương nhiên cái này cũng không phải trọng yếu, trọng yếu là Hắc Tam nương tử biết rõ trong Ô phủ này có một cái bí thất, bên trong cất giữ không ít binh khí. Những binh khí này đều là do Ô Vân Thiên những năm gần đây lợi dụng chức vụ thu lấy, tất nhiên đều là những binh khí phẩm chất tốt nhất.

Quan trọng nhất là những binh khí này đều do Ô Vân Thiên tham ô nên không hề nhập vào sổ sách của Ô gia. Nếu như có thể thu được thì Ô gia có biết cũng không thể nói gì được, chứ không như những binh khí trong cửa hàng hay kho hàng mà mọi người đều biết, những binh khí đó cho dù có để trước mặt hắc cũng không dám lấy, nếu lấy tức là hắc đã triệt để chọc giận Ô gia có thể khiến cho Ô gia hoàn toàn cắt đứt sinh ý với Bái Hoả Giáo, đến lúc đó cho dù hắc có mười cái đầu cũng không đủ cho người ta chém!

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

166. Chương 172: Hãm Thành! (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 172: Hãm thành! (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Bái Hoả Giáo thiếu nhất chính là binh khí, giống như lần khởi sự này có tổng cộng hơn ba ngàn người, nếu binh khí không đủ thì phải làm sao? Cũng may nhờ đoạt được đám binh khí trong một chuyến hàng của Ô gia nên ba ngàn người này mỗi người mới có thể đều nắm binh khí trong tay tham gia chiến sự. Nếu không phải vậy thì chẳng lẽ hơn ba ngàn người này phải cầm cuốc xẻng gậy gộc đi phản loạn hay sao chứ?

Đoạt chuyến hàng vận chuyển binh khí của Ô gia lần trước không để lại chút dấu vết nào nên mới kiếm đủ binh khí cho hơn ba ngàn người tham gia lần này. Đây đã là một cái công rất lớn. Mà binh khí cất trong cái bí thất kia của Ô Vân Thiên, Hắc Tam nương tử biết cũng đủ để trang bị cho hơn một ngàn người. Nếu có thể thu được toàn bộ vào tay thì ít nhất công lao của hắc cũng đủ để lên làm một đường chủ, so với việc làm thủ lĩnh một đám đạo phi tốt hơn nhiều a!

Hơn nữa hắc đối với thực lực của Ô gia ở Trung Hoà quận thành này cũng biết khá rõ, ngoại trừ Ô Vân Thiên có tu vi Tam phẩm ra thì còn ai có thể chống được hắc?

Trung Hoà quận thành này tuy rằng ở trong nội địa Đại Tấn nhưng lại ở khá gần với Thiên Long Thần Sơn, Ô gia không có khả năng bố trí quá nhiều vũ lực ở đây.

Cho nên hần nghĩ bản thân mang theo ba trăm kỵ binh tới cũng đã đủ áp chế cả cái Ô phủ rồi. Hần sẽ đối phó với Ô Vân Thiên để cho thủ hạ của hần đi vào trong Ô phủ vợ vét, rồi khống chế toàn bộ già trẻ trong Ô phủ, tới lúc đó Ô Vân Thiên còn không chịu khuất phục sao?

Nhưng không ngờ thực tế lại không như kế hoạch của hần.

Lúc bọn hần cướp hàng của Ô gia, tổng bộ của Ô gia phái người tới truy tra bọn hần đương nhiên cũng biết, bất quá trong tin tức nhận được thì từ tổng bộ Ô gia phái tới chỉ là mấy tên đệ tử trẻ tuổi, mục đích chủ yếu là để cho bọn chúng lịch lãm, người có tu vi cao nhất chỉ là Nhị phẩm. Mặc dù một đoạn thời gian trước nghe nói mấy tên tiểu tử này đã diệt một nhóm đạo phi của Mã đại hồ tử còn thịt luôn của Kim Ngọc Bảo thủ hạ đắc lực của Mã đại hồ tử rồi được đám người trong Trung Hoà quận thành thổi lên tận mây nên bọn hần cũng không để trong lòng. Nếu mấy tên tiểu tử này thật sự lợi hại như vậy thì làm sao có thể để cho nhiều thủ hạ của tên Kim Ngọc Bảo kia chạy trốn được như vậy? Hơn phân nửa là do tên Kim Ngọc Bảo kia khinh địch nên mới bị mấy tên tiểu tử kia vây công giết chết.

Nhưng thật sự là không ngờ hôm nay gặp mặt, sự thật đã vượt quá sở liệu của hần. Những người khác không nói, chỉ riêng tên tiểu tử mười hai mười ba tuổi đang chiến đấu với hần cũng đã có tu vi Tam phẩm, không sai biệt lắm so với hần cũng đủ khiến hần giật mình rồi. Mà càng làm cho hần kinh hãi là tên tiểu tử này không chỉ tu vi cao mà công phu cũng kinh người, sử dụng song chùy đến xuất thần nhập hoá, nếu không phải bản thân hần cũng có bốn sự thì có lẽ sớm đã bẹp dí dưới song chùy của tiểu tử này rồi.

Hơn nữa, đám thủ hạ hần mang theo lần này lại đang bất phân thắng bại với đám gia đình của Ô phủ. Nhân số của Ô phủ tuy không bằng được thủ hạ của hần nhưng mấy tên tiểu tử kia đều có tu vi Nhị phẩm lấy một chống mười mà bản thân hần lại bị tên tiểu tử cổ quái này cầm chân không thể thoát thân cứu viện được nên không khỏi khẩn trương.

Mà càng khẩn trương thì càng nóng nảy, động tác sẽ có sơ hở. Do đó sau vài đợt công kích, bởi vì phân thần nên tiên ảnh của hần đã bị song chùy của Tiểu Báo Tử xé rách không ít lần, thân thể cũng mấy lần bị đập trúng dọa hần toàn thân mồ hôi lạnh đánh ra một chiều rồi lui về sau. Mà cũng vì cái lui này mà hần gặp phiền toái càng lớn hơn.

Tiểu Báo Tử căn bản chính là một tên không hề buông tha, chùy pháp cũng vô cùng mãnh liệt chỉ có tiến không lùi cho nên hần rất thích khi đối phương lui lại, bởi vì khi đối phương lui lại thì chùy pháp của hần sẽ càng thuận thế mà tới, thế tới càng lúc càng mãnh liệt, tốc độ cũng cực nhanh. Hắc Tam nương tử muốn tách ra khỏi vòng chiến nhưng lại bị song chùy của Tiểu Báo Tử đè ép không thể nào xuất ra được. Tiên ảnh của hần sau vài lần chống đỡ đã bị song chùy của Tiểu Báo Tử mạnh mẽ bao trùm vào trong.

- Hắc hắc, Hắc Tam nương tử, chỉ bằng chút bốn sự đó của ngươi mà cũng dám vác mặt đi làm đạo phi? Có phải là ngại mạng quá dài không?

Tiểu Báo Tử vừa đánh vừa hắc hắc cười nhạo Hắc Tam nương tử.

- Tiểu tử, người đừng cao hứng quá sớm!

Hắc Tam nương tử bị Tiểu Báo Tử chọc giận muốn thổ huyết, khuôn mặt đen thui của hần cũng biến thành một màu tím xanh. Trường tiên trong tay nỗ lực chống đỡ song chùy của Tiểu Báo Tử, thở dốc từng hơi, nói:

- Đừng nói ngươi chỉ mới thoáng áp chế được, mà cho dù ngươi có thể thắng ta thì sao? Hiện tại cả Trung Hoà quận thành đã bị thánh giáo của ta đánh hạ, ngươi cho rằng chỉ bằng tu vi Tam phẩm của ngươi là có thể bình an sao? Lúc này nếu ngươi không thừa cơ chạy đi chẳng lẽ muốn cùng bị vây hãm với cái quận thành này sao?

- Chủ ý không tệ! Bất quá, cho dù các ngươi đã đánh hạ cái quận thành này thì sao? Chẳng lẽ các ngươi dám huyết tẩy cả thành sao? Mà cho dù các ngươi dám huyết tẩy cả thành thì các ngươi dám động tới Ô gia sao? Nếu các ngươi dám động vào Ô gia thì chỉ bằng vào đám đạo phi các ngươi có thể ngăn đón được ta sao?

- Huyết tẩy cả thành đương nhiên là không rồi. Ô gia thì chúng ta tất nhiên cũng sẽ không ngu ngốc đi khinh động, bất quá nếu tiểu tử ngươi cho rằng bằng vào tu vi Tam phẩm của ngươi có thể tung hoành ở

nơi này thì nhầm rồi. Lần này vì đánh hạ Trung Hoà quận thành, thánh giáo của ta đã cử tới ba vị hộ pháp cùng với thân truyền đệ tử của Giáo chủ. Bọn họ đều là Đoán Cốt Giới cao thủ, người cho rằng bằng vào cặp song chùy của người có thể ngăn trở được sao? Chúng ta không dám động tới Ô gia những Ô phủ này thì khác, chẳng lẽ người không biết trong Ô phủ này Ô Văn Thiên có một cái bí thất cất giấu không ít vũ khí hấn tham ô bao nhiêu năm qua sao? Đám vũ khí này chắc chắn thánh giáo sẽ không buông tha, cho dù người có chống được ta thì có thể chống được mấy vị hộ pháp sao?

- Vậy cũng đúng, cao thủ Đoán Cốt Giới không phải cỡ như chúng ta có thể ngăn cản!

Ánh mắt của Tiểu Báo Tử đột nhiên phát lạnh.

Thanh âm hai người nói chuyện tuy không lớn nhưng đều lọt vào tai của mọi người xung quanh.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

167. Chương 173: Mục Tiêu: Thiên Long Thần Sơn. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 173: Mục tiêu: Thiên Long Thần Sơn. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Đặc biệt là mấy người Kim Nam Thanh vừa nghe xong thì lập tức biến sắc, động tác tự nhiên cũng chậm lại vài phần.

- Sư huynh, làm sao bây giờ?

Đoan Chính Minh dùng sức đánh bay một tên Báo Hoả giáo đồ rồi vọt tới bên người Kim Nam Thanh hỏi.

- Cái thành này đã bị vây hãm, chúng ta cũng nên rời đi thôi, dù sao mục tiêu của bọn chúng cũng là Ô phủ, hẳn sẽ không động tới kho ở phân bộ, hơn nữa ...

Lời hắn còn chưa dứt thì từ đằng xa đã truyền tới một tràng tiếng vó ngựa rầm rộ, bụi bốc lên mù mịt. Rất hiển nhiên là có một đại đội nhân mã đang hướng tới bên này. Kim Nam Thanh đánh mạnh mấy chiêu bức lui đối thủ của mình rồi nhảy về phía sau, nói:

- Các vị sư đệ, nơi này không thể ở lâu, chạy ra trước tính sau!

Dứt lời hắn liền chạy vào trong Ô phủ, đám người còn lại kể cả gia đình của Ô phủ cũng đều lui lại.

Tiểu Báo Tử đập mạnh song chùy bức lui Hắc Tam nương tử, cười nói:

- Người đứng là rất thông minh, giảm đi rất nhiều khí lực, đáng tiếc là cái công lao này người đoạt không tới tay rồi!

Dứt lời, Tiểu Báo Tử vung song chùy quét ngang rồi, tung người lên, nhưng lại không giống những người khác chạy vào Ô phủ là phóng tới theo hướng ngược lại.

Lúc Bái Hoả Giáo đánh hạ Trung Hoà quận thành thì khắp nơi đều đại loạn. Đám Bái Hoả Giáo này phần lớn đều là ô hợp nên khi vào thành chúng không khác gì bầy sói lao vào đàn cừu cướp giết khắp nơi không có gì có thể ước thúc được. Trừ những nơi Bái Hoả Giáo đã ra nghiêm lệnh không được tùy ý xông vào thì những nơi còn lại chỉ còn là một đồng cỏ bừa bộn. Đặc biệt là những phủ đệ giàu có càng là nơi bị tập trung cướp bóc nhiều nhất. Tiểu Báo Tử một đường hướng về phía nam cách xa Ô phủ nhằm tránh đi đại quân của Bái Hoả Giáo, nếu gặp phải mấy tên lạc lối liền một chùy tiễn đưa. Tu vi hiện tại của Tiểu Báo Tử đã

tới Tam phẩm, ở trong thành này cũng đã được xem là người có thực lực số một số hai, trừ mấy tên cao thủ Đoán Cốt Giới của Bái Hoả Giáo mới vào thành ra thì không có ai là đối thủ của hắn.

- Ài, thật là phiền phức, chỉ là một chút hàng hoá làm sao lại gây ra động tĩnh lớn như vậy chứ?

Tiểu Báo Tử một cước đá bay một cái thi thể phía trước, sắc mặt trầm xuống. Tuy hắn đã sớm dự đoán sẽ có náo động lớn xảy ra nhưng khi thực sự gặp phải tình cảnh công thành giết chóc loạn xạ ngẫu vẫn có chút không thích ứng được.

Hắn cũng đã giết người, mà giết cũng không ít, thế nhưng người hắn giết đều là địch nhân của hắn. Nhưng lúc này đây, đám Bái Hoả Giáo mặc dù chưa tới mức gọi là huyết tẩy cả thành nhưng quân kỷ thật sự rất kém. Giáo chúng của bọn chúng khắp nơi giết chóc, Trung Hoà quận thành cũng có thể xem là một đại thành, nhân số không ít, người giàu cũng khá nhiều nên khi thành bị vây hãm thì lập tức trở nên như địa ngục trần gian. Khắp nơi đều là thi thể ngổn ngang, Tiểu Báo Tử lần đầu tiên gặp phải cảnh này nên vốn dự định của hắn là thừa dịp hỗn loạn chạy ra khỏi thành nhưng mà càng đi tới trước, chứng kiến càng nhiều cảnh tượng hắn nhìn không được đã ra tay, bất tri bất giác đã giết mười mấy tên giáo chúng của Bái Hoả Giáo để cứu người. Thật sự hắn rất muốn cứu nhưng cứu không hết được, trong Trung Hoà quận thành hiện giờ khắp nơi đều có đám giáo chúng đang cướp bóc, hắn làm sao có thể giết sạch được!

Sau khi đá văng cái thi thể của một tên giáo chúng hắn vừa giết, chạy tới một chút lại gặp cảnh tượng mấy tên giáo chúng khác đang vây quanh một cô gái muốn bức hiếp nàng. Cô gái kêu khóc vùng vẫy nhưng làm sao có thể chống đỡ được với đám giáo chúng như lang như hổ này?

Tiểu Báo Tử tự nhiên là nhìn không được, một chùy đập chết đám giáo chúng kia. Đợi đến lúc cô gái kịp phản ứng lại thì bóng dáng Tiểu Báo Tử đã sớm không thấy đâu nữa.

- Mẹ nó, sớm biết như vậy thì ta đã không vào trong thành rồi!

Tiểu Báo Tử ở trong thành xông xáo chém giết một hồi thì cảm thấy hối hận, trong lòng rất khó chịu. Sau khi ra khỏi thành quay đầu nhìn lại cả thành chìm trong khói bụi mịt mù kèm theo những tiếng khóc la thảm thiết, Tiểu Báo Tử tay cầm song chùy siết chặt nhưng trong lòng lại cảm thấy đầy bất lực.

Trừ Tiểu Báo Tử ra thì trong thành cũng có vài người thoát được ra ngoài. Nhưng người này cũng xem như nhanh nhạy thấy tình hình không ổn liền tập trung một chỗ cùng nhau chạy ra ngoài thành.

Đối với mấy người chạy ra khỏi thành này đám giáo chúng cũng không truy kích, trên thực tế Trung Hoà quận thành có bốn đại môn, mười hai tiểu môn, đám tặc binh Bái Hoả Giáo này cũng không thể nào chiếm giữ hết được mà quan binh trong thành cũng đang chống cự kịch liệt nên bọn chúng cũng không thể nào dư hơi đi quan tâm mấy con cá lọt lưới này.

Tiểu Báo Tử thấy trong mấy người chạy ra ngoài thành này cũng có mấy vị sư huynh của hắn và người của Phi Hổ tiêu cục. Đội ngũ hai bên tập trung lại mang theo nữ quyền, trong đó có cả nữ quyền của Ô Vân Thiên, tựa hồ cũng đã trải qua không ít trận chém giết nên toàn thân đều đầm máu.

Nhưng khi nhìn kỹ lại vẫn thấy thiếu mấy người, trong mấy vị sư huynh của hắn hiện tại chỉ thấy Kim Nam Thanh, Đoan Chính Minh và một người nữa còn ba người khác không thấy bóng dáng. Trong đám nữ quyền của Ô Vân Thiên cũng chỉ thấy có Ô Ngọc Châu và mẫu thân của nàng, còn những cơ thiếp khác cũng không thấy ai.

Tiểu Báo Tử trầm nghĩ một lát rồi quyết định không tới tụ tập cùng bọn họ. Hắn muốn nhân cơ hội này đi tới Thiên Long Thần Sơn một chuyến đem việc mà Mã đại tiểu thư nhờ hắn làm cho xong, mà đây cũng là ý tứ của Từ Ung. Hiện tại dù sao mọi người xem như cũng đã bị đám tặc binh Bái Hoả Giáo tách ra mà Thiên Long Thần Sơn cũng cách nơi này chưa tới nửa tháng lộ trình. Hiện tại binh hung chiến nguy nên hắn cũng không sợ người khác hoài nghi.

Đã quyết định nên Tiểu Báo Tử cũng không trì hoãn, tung người lên một con ngựa gần đó nhắm hướng nam lao đi.

...

Cần Châu, Thiên Long Thần Sơn, Thiên Long Đạo.

Lúc này trời mưa rất lớn khiến trọn cả Thiên Long Thần Sơn như bao phủ trong sương mù mờ mịt khiến cho hào khí của Thiên Long Thần Sơn dường như cũng bị ảnh hưởng mang theo mấy phần âm trầm.

Thiên Long Thần Sơn rất lớn, phương viên tới mấy vạn dặm mà sơn môn của Thiên Long Đạo chỉ chiếm lấy mấy đỉnh núi trong đó mà thôi. Xuyên qua màn mưa có thể thấy trên núi loáng thoáng rất nhiều đình viện, đạo quan, động thiên phúc địa.

Những kiến trúc này không phải đều thuộc về Thiên Long Đạo, một ít trong đó là của một ít cường giả ẩn tu. Thiên Long Đạo cho dù có mạnh hơn nữa cũng không thể nào đem phương viên mấy vạn dặm Thiên Long Thần Sơn chiếm trọn được.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

168. Chương 174: Mục Tiêu: Thiên Long Thần Sơn. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 174: Mục tiêu: Thiên Long Thần Sơn. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Đương nhiên, Thiên Long Đạo mặc dù không chiếm lấy được toàn bộ Thiên Long Thần Sơn nhưng từ lúc tông môn sáng lập đến nay cũng đã được mấy ngàn năm. Đệ tử trong tông liên tục ở trong Thiên Long Thần Sơn này khai sơn tán địa, hôm nay ta chiếm núi này, ngày mai người chiếm hồ kia, ngày khác chúng ta chia cắt đỉnh núi này ... Cho nên đến hiện tại Thiên Long Thần Sơn tuy vẫn không hoàn toàn thuộc về Thiên Long Đạo nhưng đám cường giả ẩn tu nơi này hoặc ít hoặc nhiều cũng có chút liên quan với Thiên Long Đạo. Bởi vậy, Thiên Long Đạo trên danh nghĩa không có hoàn toàn chiếm lấy Thiên Long Thần Sơn nhưng tính ra cũng không khác gì đã chiếm toàn bộ.

Trong một đình viện ở sâu bên trong Thiên Long Thần Sơn, cái đình viện này rất lớn, gần như chiếm trọn cả một ngọn núi, cả đình viện dựa theo địa thế chập chùng của ngọn núi mà kiến tạo thành giống như cùng với ngọn núi là một thể vậy. Bên trong đình viện, lầu các, mái đình nối dài liên miên, xuyên qua màn mưa nhìn vào không khác gì chốn tiên cung mộng cảnh.

Một cái biệt viện ở sau trong đình viện có một cái tiểu đình, trong tiểu đình đang có một nam tử trẻ tuổi ngồi xếp bằng tuổi chừng hai tám hai chín. Trước mặt nam tử là một cái hồ nước nhỏ xinh xắn.

Bên cạnh hắn có hai lão giả và một người trung niên đang tức giận gào thét lên với nam tử.

- Tên hỗn đản này, ngươi là một đứa nghịch tử, một tên bất hiếu!

Trung niên nam tử này khí chất vốn rất ung dung điềm tĩnh nhưng hiện tại đã không thể nào giữ được phong độ nữa rồi:

- Vì một nữ nhân mà cái gì người cũng không để ý nữa sao? Vì một nữ nhân mà người dám đem lợi ích của gia tộc ném qua một bên?

- Đủ rồi!

Một trong hai lão giả có râu tóc bạc phơ lên tiếng cắt lời trung niên nam tử, sắc mặt cũng hết sức khó coi, nói với nam tử trẻ tuổi:

- Hừ nhì, ta hỏi con một lần nữa, con rốt cuộc là đi hay không đi?

- Không đi!

Nam tử trẻ tuổi này giờ vẫn ngồi im nhắm mắt, mở miệng phun ra hai chữ.

- Người!

Trung niên nam tử lại nổi giận, nhưng lại bị lão giả tóc bạc kia đập một cái lên gáy, cả giận quát:

- Người sinh ra nhi tử cũng tốt lắm, đem mặt mũi của Lôi gia ta quăng hết mà!

Trung niên nam tử từ dưới đất đứng lên, không dám nhiều lời, vẻ mặt phần nộ nhìn Lôi Hư đang ngồi trước mặt đưa tay lên muốn cho tiểu tử kia một đấm. Đúng lúc này thì lão giả còn lại đột nhiên ho khan vài tiếng. Lão giả này hình tượng gần như đối lập với lão giả tóc trắng, bởi vì râu tóc của hắn đều là một màu đen tuyền.

- Hai vị, Lôi thủ toạ đã có việc bận không tiện xuất mã nên chúng ta cũng không dám cưỡng cầu, xin cáo từ!

Dứt lời, hắn liền hướng hai người ôm quyền, xoay người muốn rời đi.

- Đợi ... đợi một chút. Ngọc trưởng lão, việc này cần phải bàn bạc, bàn bạc kỹ hơn a!

- Không cần bàn bạc, ta nhất định sẽ không đi!

Lôi Hư đột nhiên mở mắt ra, liếc nhìn ba người rồi nói với tên được gọi là Ngọc trưởng lão:

- Ngọc trưởng lão, để cho Vương thủ toạ hoặc Niệm thủ toạ đi đi. Lần này, tên tiểu Minh Vương của Bái Hoả Giáo tự thân xuất mã, chỉ sợ là âm mưu khôn lường, có hai người bọn họ có lẽ có thể áp trận được!

- Cũng chỉ có cách như thế thôi!

Ngọc trưởng lão than nhẹ một tiếng, ánh mắt nhìn về phía Lôi Hư có chút cổ quái, nói:

- Lôi thủ toạ, kỳ thật việc này người mới là lựa chọn thích hợp nhất a!

Lôi Hư chỉ cười cười không trả lời. Trung niên nam tử và lão giả tóc bạc còn muốn nói thêm gì nữa nhưng thấy Ngọc trưởng lão cười khổ bỏ đi thì hai người liền vội vàng đuổi theo sau, trước khi đi còn quay đầu lại trừng mắt nhìn Lôi Hư một cái mới vùng tay áo lên đuổi theo.

- Người không sợ đem lão tử của người tức chết à?

Đợi đến khi ba người đi xa thì một bóng người từ trong màn mưa hiện ra. Người này một thân thanh y, đi trong mưa nhưng trên người lại không dính chút nước nào, chậm rãi bước về phía tiểu đình:

- Sự tình lần này chính là thời cơ rất tốt để lập đại công a!

- Người cũng không muốn đi?

Lôi Hư cười nói.

- Cho dù ta có muốn đi thì cũng không tới lượt ta, bọn họ tám phần sẽ tìm Vô Song!

Vương Xà bất đắc dĩ nói.

- Vô Song có lẽ cũng sẽ không không đi!

Lôi Hư nói.

Vương Xà nhíu mày, có chút kinh ngạc nói:

- Nàng cũng không muốn đi? Tại sao?

- Nàng hình như có việc riêng gì đó, cũng không có nói rõ với ta!

Lôi Hư lắc đầu, nói:

- À, chuyện kia người nghe ngóng thế nào rồi?

- Lần này Minh Nghĩa Kinh nằm trong thế bất buộc rồi, người có phiền toái rồi a!

- Ô, vậy sao!

- Ta biết ngươi rất tự tin, thực lực cũng rất mạnh nhưng từ tin tức ta nhận được thì ngày đón dâu không chỉ có cao thủ của Minh Nghĩa Kinh, người của Kim Quang Động cũng sẽ xuất hiện!

- Kim Quang Động? Là ai xuất mã?

Vừa nghe tới ba chữ “Kim Quang Động”, hai mắt Lôi Hư đột nhiên rực sáng, thanh âm cũng trở nên trầm trọng.

- Cao Ngọc Lâu!

- Hẳn đến giúp vui à?

- Lục Thiếu Du là tên đệ tử mà lão quái vật trong Kim Quang Động kia thương yêu nhất. Lục Thiếu Du muốn kết hôn, tất nhiên lão quái vật sẽ không muốn có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra. Sao nào? Có muốn ta làm thật tên Cao Ngọc Lâu này trước không?

- Nếu ngươi thật sự muốn giúp ta thì hãy giúp ta nghĩ biện pháp mang Linh Lung ra ngoài là được rồi!

- Ngươi điên à? Tới Mã gia tìm phiền toái? Ngươi cho rằng ta có con mắt thứ ba hả?

Vương Xà vừa nói vừa vung vẩy cây quạt trong tay:

- Ta tình nguyện đợi đến lúc Lục Thiếu Du đem nàng ra khỏi Mã phủ rồi mới đi báo cho long trời lở đất. So với việc chạy tới Mã phủ nháo còn vui hơn! Bất quá, mắt lão già kia nhìn chăm chăm vào ngươi như thế thì ngươi xác định đến lúc đó có thể thoát thân được sao?

- Ta tự có biện pháp!

Lôi Hư nói xong lại tiếp tục nhắm mắt.

- Ta thật sự nghĩ không ra ngươi vì sao không muốn giết Lục Thiếu Du? Nếu giết hẳn rồi không phải mọi chuyện dễ dàng sao? Ngươi đã không giết lại còn không cho ta đi giết nên sự việc mới tới nước này. Bây giờ đi giết tên Cao Ngọc Lâu kia chỉ tổ đánh rắn động cỏ, đem sự việc càng làm cho phức tạp thêm!

- Chuyện này coi như ta nợ ngươi. Yên tâm đi, cho dù ngươi đến lúc đó không thoát thân được thì ta cũng cam đoan sẽ đem nữ nhân của ngươi đoạt về cho ngươi!

Vương Xà xếp quạt lại hung hăng vỗ vào lòng bàn tay mình một cái, nói tiếp:

- Nhưng mà nếu không phải vạn bất đắc dĩ, vẫn không nên vạch mặt a, lần này mượn cơ hội ra ngoài ta phải đi tìm vài tên giúp đỡ mới được!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

169. Chương 175: Gặp Vương Xà Trên Đường - Cái Gọi Là Quyền Ý! (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 175: Gặp Vương Xà trên đường - Cái gọi là quyền ý! (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Thiên Long Thần Sơn mặc dù rất rộng lớn nhưng muốn tới Thiên Long Đạo chỉ có thể đi qua khe núi Độc Long (Độc Long Dụ).

Tiểu Báo Tử sau khi ra khỏi Trung Hoà quận thành tiếp tục trải qua mấy ngày phong trần mệt mỏi rốt cục cũng đã tới được chân núi Thiên Long Đạo. Khi đến phụ cận hắn cũng không dám phóng ngựa chạy như điên mà tìm tới một thị trấn nhỏ cách Độc Long Dụ khoảng ba bốn dặm dừng lại nghỉ ngơi.

Thị trấn này chỉ là một thị trấn rất bình thường, nhân khẩu cũng không nhiều, chỉ có một cái khách điếm. Tiểu Báo Tử thuê một gian phòng trong đó rồi gửi ngựa lại, sau đó thẳng hướng Độc Long Dụ đi tới.

Đi đến dụ khẩu hắn liền lấy miếng ngọc bội Mã Linh Lung đưa cho ra để tránh khỏi phiền toái ngoài ý muốn. Mấy vụ việc như có người tới trước sơn môn của tông môn đại phái bị đánh chết không ít, Tiểu Báo Tử cũng không muốn làm một con quỷ chết oan.

Nắm chặt ngọc bội trong tay, Tiểu Báo Tử tiến vài bước tới trước, ngay lúc sắp tiến vào trong dụ khẩu thì dụ khẩu loé lên, một người từ bên trong bước ra.

- Ồ?

- Hả?

Thấy rõ diện mạo người này, Tiểu Báo Tử không khỏi có chút sững sờ. Bởi vì người này không ai khác chính là Vương Xà, hắn vẫn mặc một bộ thanh y như trước, tay cầm quạt xếp, bộ dáng tiêu sái chậm rãi bước tới.

Khi nhìn thấy Tiểu Báo Tử, Vương Xà cũng thoáng giật mình hô lên một tiếng, hỏi:

- Tiểu tử, sao ngươi lại tới đây?

Tiểu Báo Tử cười khổ thi lễ:

- Bái kiến Vương thủ toạ.

Wương Xà vung cây quạt trong tay lên, nói:

- Được rồi, ngươi cũng không phải người của Thiên Long Đạo, cũng không cần phải đa lễ như vậy!

Vừa nói hắn vừa hứng thú nhìn Tiểu Báo Tử:

- Ngươi chạy tới đây làm cái gì?

- Ách ... ta ...

Quá đột ngột nên Tiểu Báo Tử cũng không biết nên trả lời thế nào. Hắn đến Thiên Long Đạo là muốn truyền lời của Mã Linh Lung cho Lôi Hư. Vương Xà trước mặt tuy cũng là một chủ toạ của Thiên Long Đạo nhưng cũng không phải là Lôi Hư cho nên hắn không biết có nên nói ra hay không.

- Khó nói hả tiểu tử?

Wương Xà thấy bộ dáng do dự của Tiểu Báo Tử thì càng cảm thấy hứng thú, hai mắt hắn loé lên nhìn miếng ngọc bội trong tay Tiểu Báo Tử liền vung tay lên một cái.

Tiểu Báo Tử chỉ cảm một cổ lực đạo vô hình hướng tới lòng bàn tay hắn, hắn còn chưa kịp phản ứng thì miếng ngọc bội đã rơi vào trong tay Vương Xà.

- Ngươi

Tiểu Báo Tử định mở miệng mắng chửi gì đó nhưng ngẫm lại miếng ngọc bội kia dù sao hắn vốn cũng xuất ra để người khác xem để thuận lợi tiến vào Thiên Long Đạo, cho nên để Vương Xà xem cũng không sao cả.

- Ngươi có quen biết với nha đầu Mã Linh Lung kia?

Wương Xà nhìn ngắm miếng ngọc bội một hồi, sắc mặt thật phần cổ quái, sau đó trả miếng ngọc bội lại cho Tiểu Báo Tử, hỏi tiếp:

- Ngươi cầm miếng ngọc bội này tới đây là muốn tìm tên vương bát đản Lôi Hư kia?

- Ta được Mã đại tiểu thư nhờ vả tới Thiên Long Đạo truyền lời cho Lôi thủ toạ.

Vương Xà chỉ liếc mắt đã nhìn ra lai lịch của miếng ngọc bội nên Tiểu Báo Tử cũng không dám giấu diếm. Hắn đem sự tình ở Trữ Châu nói lại một lần rành mạch với Vương Xà.

- Lôi Hư ca ca?

Vương Xà giật giật mí mắt, thanh âm có chút run run:

- Như vậy à? Cũng may người gặp được ta, nếu không cho dù người có cầm ngọc bội đi vào trong Thiên Long Đạo cũng không thể nào gặp được Lôi Hư, thậm chí còn thể u u mê mê bị mấy lão bất tử kia giết mất xác!

- Hả?

Tiểu Báo Tử vừa nghe thì trong lòng máy động, nhất thời cũng không biết nói gì cho phải.

- Được rồi, chuyện này giao cho ta đi, người cũng không nên đi vào trong, đi theo ta!

Dứt lời, Vương Xà vẫy vẫy tay với Tiểu Báo Tử ý bảo hắn đi theo.

Tiểu Báo Tử không dám trái lời, thành thật đi theo phía sau phản hồi con đường vừa đi qua.

Trở lại trong thị trấn kia, Vương Xà đi tới chỗ cái khách điểm duy nhất, chường quầy vừa thấy Vương Xà liền vội vàng chào đón.

- Chuẩn bị cho ta bút mực và một gian phòng yên tĩnh, nhanh lên!

Vương Xà thần nhiên nói.

Lập tức liền có tiểu nhị dẫn hai người vào một gian phòng, không lâu sau bút mực và giấy cũng được đưa vào. Vương Xà cho tiểu nhị ra ngoài rồi đóng cửa lại, cầm bút lên viết lại kĩ càng chuyện Tiểu Báo Tử nói với hắn lại. Sau khi viết xong, hắn còn cẩn thận thổi cho khô mực rồi đem miếng ngọc bội trong tay Tiểu Báo Tử cùng nhét vào trong phong thư. Sau đó hắn gọi tiểu nhị tới bảo mang phong thư tới Độc Long Dụ.

Thấy tiểu nhị rời đi, Vương Xà vỗ vỗ tay nói:

- Được rồi, việc của người đã giải quyết xong!

Tiểu Báo Tử bán tín bán nghi, hỏi:

- Lá thứ đó thật sự có thể đến được tay của Lôi thủ toạ?

- Người không tin ta?

- Ta không dám!

Tiểu Báo Tử vội vàng nói.

- Không dám là được rồi!

Vương Xà cười nói:

- Nha đầu của Mã gia kia cũng thật sự là, chẳng lẽ nàng ta ngại bản thân chưa gây đủ phiền toái sao mà dám cho một tiểu tử không biết gì như người đi đưa tin? Nếu thật sự xảy ra việc gì kích thích tên kia thì sự việc có lẽ không thể nào thu thập được. Tiểu Báo Tử, ta dạy cho người Thiên Xà Liễm Tức Thuật, người luyện như thế nào rồi?

- Ta không dám lười biếng một ngày! Chỉ là Thiên Xà Liễm Tức Thuật ảo diệu dị thường! Ta mặc dù có một ít tâm đắc nhưng vẫn không cách nào lĩnh ngộ được toàn bộ!

- Toàn bộ cái rắm!

Lông mày Vương Xà nhíu lại, cực kỳ khinh thường nhìn Tiểu Báo Tử:

- Tiểu tử người đừng chơi trò tâm nhãn với ta, Thiên Xà Liễm Tức Thuật rất thực dụng và dễ hiểu. Về phần lĩnh ngộ toàn bộ thì trừ khi người có thể đem cả Thất Bảo Diệu Thuật đều học mới được!”

- Thất Bảo Diệu Thuật?

Trên mặt Tiểu Báo Tử lộ vẻ nghi hoặc.

- Cái gọi là Thất Bảo Diệu Thuật chính là bảy loại bí kỹ thần kỳ kết hợp thành một bộ. Thiên Xà Liễm Túc Thuật chính là một trong Thất Bảo Diệu Thuật, ngoài nó ra còn có sáu bí kỹ khác nữa. Bảy bí kỹ này không cái nào giống cái nào chỉ có một điểm giống nhau là hiệu dụng rất lớn lại cực kỳ dễ dàng tu luyện thành công. Giống Thiên Xà Liễm Túc Thuật thì chỉ cần là người biết được chút ít võ công đều có thể sử dụng được, hơn nữa hiệu quả rất rõ ràng, người không cảm nhận được sao?

- Là vậy à? Thiên Xà Liễm Túc Thuật thật sự rất thần kỳ à?

Tiểu Báo Tử ngoài miệng thì nói như vậy nhưng trong lòng lại nghĩ tới một loại bí kỹ khác, chính là cái bí kỹ Quái Lực Quyền hắn học được từ Huyết Vô Nhai. Quái Lực Quyền này cùng với Thiên Xà Liễm Túc Thuật đều rất dễ luyện thành, hơn nữa hiệu quả cũng rất tốt. Chẳng lẽ Quái Lực Quyền cũng là một trong Thất Bảo Diệu Thuật?

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

170. Chương 176: Gặp Vương Xà Trên Đường - Cái Gọi Là Quyền Ý! (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 176: Gặp Vương Xà trên đường - Cái gọi là quyền ý! (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Ngoại trừ Thiên Xà Liễm Túc Thuật ra thì sáu bí kỹ còn lại là dạng bí kỹ gì?

Tiểu Báo Tử hiểu kỳ hỏi.

- Cái này ta cũng không rõ ràng. Ta chỉ biết Thiên Xà Liễm Túc Thuật là một trong Thất Bảo Diệu Thuật mà thôi!

Vương Xà nói tiếp:

- Nghe nói, sở dĩ bảy cái bí kỹ này được xưng là Thất Bảo Diệu Thuật là bởi vì chúng có thể đồng thời được sử dụng, hơn nữa cũng không nhất định phải có đủ Thất Bảo Diệu Thuật, cho dù chỉ có hai loại trong đó đồng thời sử dụng cũng sẽ phát huy ra công dụng cực kỳ khó tưởng tượng được. Đáng tiếc, nhiều năm như vậy rồi mà ta còn chưa nghe nói qua ai có được hai loại diệu thuật đồng thời.

Nói đến đây, trên mặt Vương Xà không khỏi lộ vẻ tiếc nuối, nhưng trong lòng lại thầm chửi: “Tên chó chết Huyết Vô Nhai kia, không lẽ ngươi thật sự chết rồi hả? Ta nói là sẽ cùng nhau trao đổi Thất Bảo Diệu Thuật của nhau nhưng đã nhiều năm trôi qua mà một điểm tin tức từ ngươi cũng không có. Nếu không phải mấy lão gia hỏa kia quá chặt chẽ thì ta sớm đã chạy tới Huyết Hà Tông tìm ngươi rồi!”

“Hai loại bí kỹ đồng thời sử dụng sẽ phát huy ra công dụng thần kỳ?” Tiểu Báo Tử không chú ý tới biểu tình của Vương Xà mà trong lòng đang miên man: “Nếu Quái Lực Quyền thực sự là một trong Thất Bảo Diệu Thuật thì khi trở về ta phải hảo hảo nghiên cứu mới được, để xem có thể nghiên cứu ra công hiệu thần kỳ nào không!”

- Tiểu tử, khí tức của ngươi dường như có chút biến hoá a!

Trong lúc Tiểu Báo Tử còn đang suy nghĩ miên man thì thanh âm của Vương Xà truyền đến khiến hắn giật mình ngẩng đầu lên thì thấy Vương Xà đang có chút kinh ngạc nhìn hắn.

- Khí tức của người dường như là khí tức chỉ có người sau khi đã ngưng tụ thành quyền ý mới có được. Tiểu tử, người đã ngưng tụ thành quyền ý?

- Quyền ý?

Trên mặt Tiểu Báo Tử lộ vẻ nghi hoặc:

- Tiên bối nói cái khí thể kỳ quái này sao?

Vừa nói, Tiểu Báo Tử liền vận chuyển nội khí, thần niệm khẽ động, một luồng khí thể cuồng bạo từ trong người hắn phát ra. Không khí xung quanh bị luồng khí thể của hắn ảnh hưởng làm nhiệt độ trong phòng nhanh chóng tăng lên mấy chục độ, rồi sau đó lan tràn ra khắp cả khách điểm.

Khách điểm này có thể ở gần sơn môn của Thiên Long Đạo như vậy tất nhiên là có ngàn vạn liên hệ với Thiên Long Đạo, người ở lại nơi này đều là người trong võ lâm. Khi khí thể của Tiểu Báo Tử đột nhiên phát ra đã khiến bọn họ chú ý.

- Đây là cái gì?

- Chuyện gì thế?

- Khí thể thật mạnh mẽ a, người nào lại to gan như vậy, dám ở ngay bên ngoài sơn môn của Thiên Long Đạo gây sự?

Lập tức cả khách điểm liền loạn lên.

Chỉ có tên chương quỹ là không chút hoang mang nào, dưới khí thể cực kỳ nóng bức kia, hắn cầm một cái bàn tính chậm rãi thông thả bước ra ngoài cửa, rời khỏi phạm vi bao phủ của cổ quyền ý tới bên một gốc đại thụ ngồi xuống, chậm rãi đánh bàn tính.

Thấy bộ dáng này của chương quỹ, những người khác cũng không phải đồ ngốc liền ý thức được người đang phát ra khí thể này chính là người của Thiên Long Đạo, mà còn là nhân vật cao tầng của Thiên Long Đạo, nói không chừng là đang luyện công hay đồn ngộ áo nghĩa võ học gì đó cho nên cả đám đều lập tức nín thin lặng lẽ chờ cổ khí thể này tán đi.

- Nhìn không ra a!

Vương Xà nhìn cái hỏa cầu màu đen sau lưng Tiểu Báo Tử, cơ trên mặt không khỏi rút rút, nói:

- Tiểu tử, người đừng nói với ta cái thứ sau lưng kia của người chính là mặt trời a!

- Mặt trời?

Tiểu Báo Tử gật gật đầu, nói:

- Có thể xem là như vậy!

- Người ngu! Người quá ngu!

Nghe Tiểu Báo Tử khẳng định, Vương Xà nở nụ cười tỏ vẻ vô lực:

- Ta cho dù có tự đại, tự cuồng, ngông cuồng tới mức nào cũng không giống được như người a, vậy mà có thể ngưng tụ ra Thái Dương quyền ý, mà còn là hắc sắc thái dương! Tiểu tử, người làm sao làm được?

- Ta cũng không biết!

Tiểu Báo Tử cười khổ nói, sau đó chậm rãi thu quyền ý lại, đồng thời đem việc phát sinh trên người nói rõ chi tiết cho Vương Xà nghe.

- Vương thủ toạ, nói thật thì nếu ngài không nói cho ta biết thì ta cũng không biết nó được gọi là quyền ý a!

- Người đúng là vô tri, nhưng mà nói gì thì nói cũng chỉ có gia hỏa vô tri như người mới có thể to gan lớn mật ngạnh sinh cô đọng ra quyền ý như vậy!

- Quyền ý thật sự là cái gì? Ta làm sao lại có thể ngưng luyện được nó?

Tiểu Báo Tử vẻ mặt khiêm tốn thỉnh giáo.

- Cái gọi là quyền ý là một loại khí thể đặc thù, một loại khí thể thực thể hoá!

Vương Xà bảo Tiểu Báo Tử ngồi xuống rồi chậm rãi nói tiếp:

- Ở trong một môn phái chỉ có cao thủ đạt tới Ngũ phẩm Đoán Cốt Giới mới có thể biết đến sự tồn tại của quyền ý, bởi vì chỉ khi đến được cảnh giới đó thì tâm cảnh mới đầy đủ mới có thể cảm giác được thần niệm tồn tại, từ đó mới có thể thử cô đọng quyền ý!

Vương Xà không hề giấu diếm, đem một ít tri thức về quyền ý chậm rãi giảng giải cho Tiểu Báo Tử. Những chỗ Tiểu Báo Tử chưa hiểu hắn cũng cẩn thận giảng giải lại từng cái một thẳng đến lúc mặt trời lặn, trăng sáng treo cao hai người mới phát giác bất tri bất giác đã trôi qua gần cả ngày.

- Ài, người quả thật là một tên đệ tử tốt, ngộ tính cao, tư chất tuyệt hảo, lại có thiên phú huyết mạch, nói ít hiểu nhiều, so với tên đồ đệ dần kia của ta tốt hơn nhiều!

Vương Xà thở dài nói, rồi đứng dậy nhìn Tiểu Báo Tử:

- Hay là ta tới nói với Ô gia một tiếng để người theo ta tới Thiên Long Thần Sơn tu luyện thể nào?

- Hả?

Tiểu Báo Tử thoáng sững sờ một chút, rồi vội vàng nói:

- Thủ toạ nói giỡn, ở Ô gia ta sống rất tốt, sự phụ cũng tốt, tạm thời còn không muốn thay đổi hoàn cảnh!

- Cũng đúng, ở Ô gia vẫn tốt một chút, gần đây ở Thiên Long Đạo mấy thứ thượng vàng hạ cám nhiều quá khiến ta gần đây cũng rất bức bối, lại không có thời gian để chiếu cố người cho chu toàn. Đúng rồi, người nói người từ chỗ Trung Hoà quận thành tới đây, ở đó tình huống thế nào rồi?

Nói đến Trung Hoà quận thành, thần sắc của Tiểu Báo Tử liền buồn bã:

- Rất không ổn, lúc ta đi ra thì Bái Hoả tặc đã chiếm thành, chỉ có một ít người chạy ra được ngoài thành. Đã qua nhiều ngày như vậy ta nghĩ ở đó hẳn là đã bị Bái Hoả tặc hoàn toàn khống chế!

- Người đem tình hình lúc đó nói rõ ràng lại với ta một chút!

Vương Xà dứt lời, rồi đi ra ngoài cửa gọi tiểu nhị chuẩn bị một bàn rượu và thức ăn:

- Chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện, người nói lại kỹ càng một chút, ta cảm giác trong chuyện này có gì đó không ổn!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

171. Chương 177: Ngoại Đan - Nhất Niên Lục Phẩm. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 177: Ngoại đan - Nhất niên Lục phẩm. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Tiểu Báo Tử vừa nghe thì trong lòng khê động, hỏi:

- Thủ hạ muốn đi Trung Hoà quận thành sao?

- Không có biện pháp, lần này không biết đám người Bái Hoả Giáo ăn trúng cái gì, không chỉ đánh chiếm Trung Hoà quận thành mà ngay cả tên tiểu Minh Vương của chúng cũng đến. Triều đình cho điều quân liều

chết đi chiến đấu nếu gặp phải Bát phẩm cường giả thì dù có nhiều người hơn cũng không có tác dụng gì! Cho nên ta mới bị bắt đi làm lính tiên phong a!

Vương Xà có chút bất đắc dĩ nói, nhưng trong lời nói lại thoáng có chút ý vị hưng phấn.

- Tiểu Minh Vương?

Tiểu Báo Tử nhẹ giọng nhắc lại:

- Hắn cũng là Bát phẩm cường giả?

- Ủ, là Bát phẩm cường giả, hắc hắc, hắn chính là Tôn giả trẻ tuổi nhất của Bái Hoả Giáo. Mười năm trước chúng ta đã có một trận chiến nhưng bất phân thắng bại. Không biết mười năm sau hắn có cái gì tiến bộ không? Hắc hắc!

- Ta có chút không hiểu tại sao Bái Hoả Giáo lại chọn lúc này, địa điểm hẻo lánh, mà còn phái cường giả mạnh như vậy khởi sự? Khó hiểu a!

- Bái Hoả Giáo trước giờ chưa bao giờ làm việc không có đạo lý, bất kỳ bọn họ làm đều có một đạo lý nào đó. Chỉ là những người ngoài cuộc như chúng ta không biết mà thôi. Giống như chuyện hàng của Ô gia các ngươi đột nhiên lại bị cướp ở Hắc Sa Khẩu, lúc đầu không phải cũng không thể nào hiểu được lý do đó sao? Nhưng hiện tại thì thế nào?

- Hiện tại đã hiểu được rồi!

Tiểu Báo Tử cười khổ, nói:

- Trách không được ngay cả một người sống cũng không lưu, người áp tải hàng hoá bắt quá chỉ có hơn mười đệ tử bình thường của Ô gia mà dám cướp lại đến hơn ngàn người, mà còn có vài tên Tam phẩm cao thủ, ngay cả cao thủ Đoán Cốt Giới cũng có!

- Đúng vậy, bọn hắn đúng là nhằm vào vũ khí nên mới cướp hàng. Ba mươi xe vũ khí kia của các ngươi cũng đủ để võ trang cho ba ngàn người. Ba ngàn người được võ trang đầy đủ nếu dưới tình huống không có sự chuẩn bị thì đúng là rất đơn giản có thể công chiếm Trung Hoà quận thành. Như vậy thì sau khi công chiếm được Trung Hoà quận thành thì sao?

Vương Xà cười nói.

- Không ai biết ta lần này đi Trung Hoà quận thành chính là để tra xét chuyện này. Nhưng có một việc ta có thể khẳng định, Bái Hoả Giáo sẽ không chiếm giữ Trung Hoà quận thành lâu, cho nên cơ hội có chỗ tốt của người cũng tới a!

- Ta có chỗ tốt gì?

Tiểu Báo Tử có chút khó hiểu hỏi.

- Đương nhiên là có. Trung Hoà quận thành này triều đình chắc chắn phải thu hồi lại, nếu người có thể lập chút công lao thì chỗ tốt tuyệt đối không ít. Dùng tu vi hiện giờ của ngươi muốn làm chuyện này còn không dễ dàng sao? Chỉ bằng cặp song chùy kia của ngươi cũng đủ để lập không ít công huân rồi, đến khi Trung Hoà quận thành được thu hồi thì luận công ban thưởng, ngươi nghĩ sẽ thế nào?

Hai mắt Tiểu Báo Tử sáng ngời:

- Đúng là cơ hội tốt. Lúc ta rời khỏi thành cũng đã đánh giết một hồi, đám Bái Hoả tặc kia thực sự là không có mấy người có thể là đối thủ của ta. Ta ngược lại có thể nhân cơ hội này lập thêm công lao, kiếm thêm ít vốn liếng giắt lưng a!

Sau đó hắn lập tức nói:

- Đa tạ thủ toạ để chỉ điểm!

- Không nên khách khí với ta như vậy! Ngươi cho rằng ta sẽ cho không ngươi chỗ tốt như vậy sao?

Vương Xà cười nói:

- Người thấy ta giống người tốt như vậy sao?

“Đúng là không giống chút nào!” Tiểu Báo Tử thầm nói trong lòng, nhưng ngoài miệng thì nói:

- Không biết thủ toạ có gì phân phó?

Vương Xà nhìn Tiểu Báo Tử rồi thoáng cau mày như suy tư cái gì đó, qua một lúc lâu mới nói:

- Không được, tu vi của ngươi còn quá kém, tuy đã có thể cô đọng được quyền ý nhưng vẫn không đủ dùng. Tiểu tử, ngươi nếu có thể trong vòng một năm đem tu vi tăng lên Lục phẩm là tốt rồi, không được, tốt nhất là Thất phẩm, như vậy càng nắm chắc hơn!

- Lục phẩm? Thất phẩm?

Lúc Vương Xà mở miệng nói thì Tiểu Báo Tử đang gấp một quả trứng gà bỏ vào trong miệng, vừa nghe xong thiếu chút nữa hắn đã cắn luôn lưỡi của mình.

“Trong vòng một năm tăng lên Lục phẩm, rồi còn Thất phẩm? Người cho ta là ai chứ?”

- Thủ toạ lại trêu chọc ta rồi, ngài xem ta là đệ tử của thần tiên sao? Đừng nói là một năm, cho dù mười năm ta muốn đột phá tới Đoán Cốt Giới cũng khó nữa chứ đừng nói với Dịch Cân Giới. Đó là mục tiêu của ta sau năm mươi năm nữa a!

- Đừng mất chí khí như thế chứ tiểu tử, ngươi có được Hoả Hồng Tinh huyết mạch, hiện tại còn có thể cô đọng được quyền ý cộng với tư chất võ học nhất phẩm của ngươi thì đúng là thiên tài ngàn năm có một a. Đoán Cốt Giới sở dĩ khó đột phá là bởi vì những người khác không có điều kiện tu luyện tốt như ngươi, người hiện tại đã là Tam phẩm cao thủ. Còn tên đệ tử dấn dện kia của ta mặc dù ngay từ nhỏ xem như đã bơi lội trong Đoán Cốt được dịch, mà hiện tại cũng chỉ mới là một tên Tam phẩm võ giả, không khác gì phế vật!

- Nếu hắn là phế vật vậy thì tại sao ngài lại muốn thu hấn làm đệ tử?

Tiểu Báo Tử nghi hoặc hỏi.

Vương Xà trợn mắt lên, nói:

- Tên tiểu tử này, còn bày đặt giả bộ hồ đồ với ta? Nếu không phải vì chuyện kết hôn giữa tên Lục Thiếu Du kia và Mã Linh Lung thì ta cần gì phải đi thu một tên phế vật như thế là đệ tử?

- Vậy thì không còn cách nào rồi!

Tiểu Báo Tử nhún nhún vai nói:

- Theo như lời thủ toạ nói thì trong vòng một năm đột phá tới Đoán Cốt Giới ta không có đủ lực a!

- Ai bảo ngươi tu luyện tới Đoán Cốt Giới? Ta muốn nói là nội khí tu vi của ngươi đến Lục phẩm!

Vương Xà nói tiếp:

- Nội khí tu vi đạt tới Lục phẩm và Đoán Cốt Giới là hai thứ khác nhau!

- Nhưng mà thân thể của ta không thể đạt tới Đoán Cốt Giới thì tu vi làm sao có thể đạt tới Lục phẩm chứ?

Trong lòng Tiểu Báo Tử thầm kinh hãi, nhưng trên mặt lại lộ vẻ buồn rầu khó hiểu, nói:

- Ta cũng không muốn bị bạo thể mà chết a!

- Tiểu tử, ngươi có lẽ đã nghe nói về ngoại đan rồi chứ?

- Ngoại đan?

Tiểu Báo Tử gật gật đầu, nói:

- Sư phụ đã từng nói với ta rồi, nhưng tài liệu để luyện chế ngoại đan còn khó cầu hơn cả tài liệu của Đoán Cốt được dịch, hơn nữa ta cũng không có phương pháp luyện chế ngoại đan. Mà cho dù có tài liệu, có phương pháp luyện chế, mà muốn trong vòng một năm đột phá tới Lục phẩm cũng rất khó, dù sao hiện tại ta cũng chỉ có tu vi Tam phẩm a!

- Tài liệu luyện chế ngoại đan không có, phương pháp luyện chế ta cũng có!

Vương Xà ngắc đầu nói:

- Về phần thời gian một năm có ngắn quá hay không là vấn đề của người! Năm đó lúc ta dùng ngoại đan thì dùng mất ba năm đem tu vi từ Tam phẩm nâng lên Lục phẩm. Tư chất của người tốt hơn ta, một năm thời gian có lẽ không vấn đề gì, dù sao đến lúc đó bất luận tu vi người đạt tới trình độ nào, việc ta muốn người làm đều phải làm được!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

172. Chương 178: Ngoại Đan - Nhất Niên Lục Phẩm. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 178: Ngoại đan - Nhất niên Lục phẩm. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Nói đến đây, Vương Xà cười cười:

- Theo ta phỏng đoán, chuyện này người chỉ có đạt tới tu vi Lục phẩm thì may ra mới có thể sống sót!

"Mẹ kiếp mày!" Tiểu Báo Tử thầm chửi một tiếng trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười, nói:

- Ách, cái này ... thủ toạ a, văn bối tu vi nông cạn, ta xem chuyện này ta không kham nổi đâu a, ngài kiếm người khác đi!

- Không có ai khác để tuyển đâu, chỉ có mỗi người thôi!

Vương Xà lắc đầu nói:

- Tiểu tử, chuyện này người đã khơi lên thì không thể nào trốn được đâu!

- Là chuyện gì? Ta như thế nào lại không biết?

- Một năm sau người nói xem có việc gì trọng đại? Lần này người tới Thiên Long Thần Sơn là vì cái gì?

- Ý ngài nói là ...

Tiểu Báo Tử cả kinh.

- Đến lúc đó bọn ta chắc chắn sẽ chém giết lẫn nhau, nhưng nhân thủ không đủ, cho nên người cũng phải tham gia. Người nghĩ lại xem, nếu đến lúc đó tu vi của người không đạt tới Lục phẩm thì còn có thể sống sót sao?

- Cho dù ta có đạt tới Lục phẩm cũng vẫn không có cơ hội sống sót a! Các người đều là người quyền cao chức trọng nên không có gì phải sợ, mà ta bất quá chỉ là một hậu bối đệ tử của Ô gia mà thôi. Nếu ta chọn rớt tới đó bị người ta tính sổ thì chẳng phải tiêu sao?

- Vấn đề này ta mặc kệ! Tiểu tử, không có cách nào khác đâu, đành uỷ khuất người rồi, đến lúc đó ta sẽ cho người một miếng vải đen để che cái mặt a!

Vương Xà nhếch miệng cười cười, đưa tay vỗ vỗ bả vai Tiểu Báo Tử nói.

Tiểu Báo Tử chỉ có thể câm nín!

Vương Xà đã nói tới nước này thì Tiểu Báo Tử đã căn bản không có quyền cự tuyệt nữa rồi.

- Được rồi, dù sao cũng còn một năm thời gian, ta sẽ cố gắng một lần, nhưng mà, tài liệu cùng phương pháp luyện chế cùng tu luyện ngoại đan thì thế nào?

- Tài liệu thì đã có sẵn, lão đầu Lữ Nhất Nguyệt kia không phải có một khoả Hoả Hồng Tinh sao? Sư phụ người có lẽ đã nói với người Hoả Hồng Tinh chính là tài liệu tốt nhất để luyện ngoại đan đúng không?

Nhắc tới Hoả Hồng Tinh, sắc mặt Tiểu Báo Tử liền cứng đờ, cười cười, nói:

- Sư phụ đúng là có nói qua, nhưng mà Lữ trưởng lão sẽ đồng ý sao?

- Hẳn đương nhiên sẽ không đồng ý, nhưng ta cũng không cần hắn đồng ý. Ta không phải đã dạy người Thiên Xà Liễm Tức Thuật sao? Người tự nghĩ biện pháp trộm đi, dù sao hắn cũng đã sắp chết, có giữ Hoả Hồng Tinh cũng vô dụng!

- Ta cũng không biết Hoả Hồng Tinh hắn để ở đâu thì làm sao đi trộm? Hơn nữa, như vậy sẽ gây ra phiền toái a!

- Người làm đại sự không thể câu nệ tiểu tiết, lo trước tính sau như người thì làm sao mà thành tài?

- Cho tới bây giờ ta chưa từng nghĩ tới làm cái gì đại sự!

Tiểu Báo Tử nói. Bất tri bất giác hắn đối với Vương Xà đã thân quen, nói chuyện cũng không còn câu nệ như trước, hơn nữa yêu cầu của tên Vương Xà này đối với hắn quả thực có chút khó khăn khiến hắn không khỏi nén một bụng oán khí.

- Cái này hết cách, trừ khi người còn có tài liệu luyện ngoại đan khác, nếu không thì chỉ có thể cố gắng đánh chủ ý lên khoả Hoả Hồng Tinh kia mà thôi!

Nói tới đây, Vương Xà liếc mắt nhìn Tiểu Báo Tử:

- Bất quá tiểu tử ngươi đúng là đủ lãnh tinh a, ta còn tưởng khi nhắc tới Hoả Hồng Tinh ngươi sẽ nổi lòng hiếu kỳ đi động thủ chứ! Dù sao đây cũng là đôi mắt đồng dạng với đôi mắt của người a. À, đúng rồi, còn có một cách, người móc một con mắt của người ra làm tài liệu luyện ngoại đan đi!

Tiểu Báo Tử vừa nghe thiếu chút nữa là nhịn không được muốn cho tên Vương Xà này một cái tát tai: “Muốn ta tự móc một con mắt ra làm tài liệu luyện ngoại đan? Trông ta ngu đến vậy à?”

- Ta đúng là có một thứ, không biết có thể dùng làm tài liệu luyện ngoại đan không?

Tiểu Báo Tử có chút do dự nói.

- A, người có?

Trong mắt Vương Xà hiện lên một tia sáng khác thường:

- Tài liệu luyện ngoại đan không dễ tìm đâu, người xác định chứ?

Tiểu Báo Tử không nói gì mà đem cái đầu lâu đã hoàn toàn biến thành màu đen kịt lấy ra đưa tới trước mắt Vương Xà.

- Hả? Vật này người lấy được từ chỗ nào?

Vương Xà vừa thấy cái đầu lâu một màu đen tuyền kia thì trong mắt toát lên dị sắc trực tiếp cầm vào trong tay chăm chú nhìn, nói:

- Ta chưa từng gặp qua thứ này, nhưng người nói đúng, thứ này xác thực có thể dùng để luyện ngoại đan, nội khí bên trong thứ này lưu động rất trôi chảy, ha ha ha, cho dù không sánh bằng khoả Hoả Hồng Tinh kia nhưng ít nhất cũng là tài liệu thượng đẳng để luyện ngoại đan, so với tài liệu của ta còn tốt hơn nhiều!

- Thủ toạ cũng luyện ngoại đan hả?

Tiểu Báo Tử có chút kinh ngạc hỏi.

- Ta nếu không luyện ngoại đan thì tu vi ta làm sao có thể tăng nhanh như vậy? Người cho rằng ta là giống tên Lôi Hư kia từ nhỏ lớn lên ở trong được dịch sao?

Vương Xà cười lạnh nói:

- Luyện ngoại đan, trước hết tăng trưởng nội khí tu vi, sau đó mới quay lại tăng lên cường độ thân thể. Đây cũng là một con đường tắt để tu luyện bất quá ngoại đan khó cầu, những người có vận khí tốt như ta và người trong vận người cũng khó có được một!

Sau đó, Vương Xà lập tức đem phương pháp luyện ngoại đan truyền cho Tiểu Báo Tử thật kỹ càng.

- Đã làm người tốt thì ta làm tới cùng, tiền phạt cũng phải tiền tới tây thiên. Một năm sau ta đã muốn tiểu tử ngươi dốc sức liều mạng thì cũng không thể không bỏ chút vốn được. Người tu luyện Cửu Long Thần Hỏa công của Ô gia mà sử xuất ra quyền ý sẽ gây chú ý rất lớn, đồng thời sẽ có phiền toái không cần thiết. Ta sẽ truyền cho ngươi một môn công pháp gọi là Thanh Ngọc Càn Nguyên Công. Công pháp này uy lực không hề kém Cửu Long Thần Hỏa công, quan trọng nhất là ta biết có chỗ có địa mạch sát khí rất thích hợp để tu luyện Thanh Ngọc Càn Nguyên cương khí. Sau này khi ngươi đạt tới Lục phẩm về sau cũng không cần phải vì tìm kiếm địa mạch sát khí mà lo lắng. Đúng rồi, ở đây ta còn hai khối linh thạch, cũng có thể giúp ngươi nhanh chóng đề cao tu vi trên diện rộng!

Tiểu Báo Tử nghe mà nội tâm cuồng hỉ đến mức không biết nói cái gì cho tốt, chỉ có thể đứng đó như trời trồng.

- Tiểu tử, yên tâm đi, ta không phải lão tử của ngươi, ta sở dĩ cho ngươi nhiều chỗ tốt như vậy thứ nhất là vì ngươi có Hỏa Hồng Tinh khiến ta rất hứng thú, thứ hai là vì trong tương lai ta sẽ có chỗ cần nhờ đến ngươi. Thực lực của ngươi càng mạnh thì khả năng trợ giúp ta càng lớn, cho nên ngươi đừng cao hứng quá sớm!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

173. Chương 179: Tuyệt Thế Tài Liệu Luyện Ngoại Đan! (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 179: Tuyệt thế tài liệu luyện ngoại đan! (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Chỉ cao hứng một chút thôi mà!

Tiểu Báo Tử cười hắc hắc nói:

- Chẳng lẽ thủ toạ không sợ ta sau khi nhận mấy thứ này liền bỏ đi như bánh bao thịt đánh chó sao?

- Bánh bao thịt đánh chó? Thuyết pháp thật thú vị, bất quá bánh bao thịt của ta cũng đủ có thể đập chết ngươi a!

Vương Xà cười lạnh nói, đối với câu hỏi của Tiểu Báo Tử từ chối cho ý kiến. Hắn từ trong túi tùy thân lấy ra hai cục đá hình thù kỳ dị, nói:

- Đây là hai khối linh thạch, có chúng nó ta nghĩ trong vòng một năm ngươi đạt tới Lục phẩm là không có vấn đề gì!

Tiểu Báo Tử vội vàng ôm hai khối linh thạch vào lòng như sợ Vương Xà đổi ý, nói:

- Chúng ta chừng nào khởi hành đi Trung Hoà quận thành?

- Không phải chúng ta mà là ta, ta không muốn người khác thấy ta và ngươi đi cùng nhau!

Vương Xà thản nhiên nói.

- Chúng ta vừa rồi cùng nhau đi vào khách điểm a!

- Người là văn bối trong Ô gia, mà đồ đệ của ta cũng là người của Ô gia. Người đột nhiên xuất hiện ở dưới chân sơn môn Thiên Long Đạo, ta với người đi chung với nhau cũng không có gì ngạc nhiên. Nhưng nếu chúng ta cùng đi tới Trung Hoà quận thành thì sẽ có vấn đề. Lần này ta tới Trung Hoà quận thành có rất nhiều việc bí mật phải làm cho nên không thể đồng hành với người. Bây giờ ta lập tức xuất phát, sáng mai người hãy đi! Nhớ kỹ, nhất định phải trở lại Trung Hoà quận thành, như vậy người mới có thể thu được chỗ tốt thật nhiều. Đúng rồi, tiền khách điểm cũng nhớ trả cho đảng hoàng, đây là quy củ ta cũng không thể ngoại lệ được!

- Ta hiểu rồi!

Tiểu Báo Tử khẽ gật đầu nói. Đợi khi hần ngẩng mặt lên thì Vương Xà đã biến mất không thấy đâu nữa.

Tiểu Báo Tử cũng không kinh ngạc, năng lực của Bát phẩm cường giả không phải một thái độ Tam phẩm như hần hiện tại có thể phỏng đoán.

Sau đó Tiểu Báo Tử cúi đầu nhìn vào mặt quyển sách hơi chút cũ nát, nhìn kỹ thì thấy trên mặt sách có đề năm chữ lớn là “Thanh Ngọc Càn Nguyên Công”.

- Ta nhớ hình như Thanh Ngọc Càn Nguyên cương khí đã từng bị Lục Thiệu Du phá vỡ, không biết sự thật có giống như Vương Xà nói là nó có thể so với Cửu Long Thần Hoả công không đây?

Tiểu Báo Tử lẩm bẩm nói, đồng thời cũng rất tò mò, nhin không được mở cuốn bí tịch Thanh Ngọc Càn Nguyên công ra xem. Sau khi cẩn thận xem một lần, Tiểu Báo Tử tay cầm khối đầu lâu vò vò trong tay giống như đang suy tư vấn đề gì đó rất khó khăn, sau đó dựa theo phương pháp Vương Xà truyền cho bắt đầu luyện ngoại đan.

Ngoại đan thần diệu vô cùng, đương nhiên không thể trong một đêm là có thể luyện thành công.

Ngoại đan chính là một hệ thống tuần hoàn nội khí bên ngoài bản thân của võ giả, hệ thống tuần hoàn này cùng với bản thân nội khí của võ giả không có bất kỳ khác nhau nào, phương pháp tu luyện cũng không khác biệt gì, đều là thu nạp thiên địa chi khí cho bản thân sử dụng. Khác nhau một cái là ngoại đan là một vật chết, muốn để nó tự vận hành thu nạp thiên địa chi khí thì trước hết phải trên tài liệu luyện ngoại đan tạo nên các thông đạo mạch lạc trọn vẹn như kinh mạch của bản thân. Cái này nghe thì có vẻ khó khăn nhưng thật ra cũng không khó.

Nhân thể kinh mạch đã sớm hình thành, liên kết cùng với bốn mạng cùng huyết khí tuần hoàn, hoà cùng nhịp thở ... cho nên chỉ cần kinh mạch bị tổn hại hay lệch lạc dù chỉ một điểm nhỏ cũng trí mạng. Nhưng ngoại đan lại khác, nó là vật chết, nên không hề có cảm giác đau, cũng không có chỗ nào gây trí mạng. Cho dù có phạm sai lầm thì thử lại lần nữa, cho nên muốn luyện ngoại đan thì mấu chốt nhất chính là tài liệu. Không phải thứ gì cũng có thể cấu tạo được mạch lạc cơ bản, chỉ có một số ít kỳ vật hoặc là vài bộ phận đặc thù của yêu thú nào đó mới có công năng này.

Quá trình cấu tạo mạch lạc thập phần khó khăn, nhưng Tiểu Báo Tử dù sao cũng là một võ giả, lại có Hoả Hồng Tinh cho nên đối với cấu tạo kinh mạch trong cơ thể rõ như lòng bàn tay. Do đó không tốn bao nhiêu công sức Tiểu Báo Tử đã cấu tạo xong mạch lạc cho ngoại đan.

Đến bước thứ hai là đem cái Thực Long Thu đầu lâu này tương hợp tuần hoàn với nội khí của bản thân. Đây là khâu mấu chốt nhất, tuy ngoại đan của hần chuẩn bị tu luyện là Thanh Ngọc Càn Nguyên công nhưng muốn vận dụng tự nhiên thì bắt buộc phải có sự liên hệ chặt chẽ với bản thân, nếu không thì một vật chết như nó làm sao tu luyện?

Tiểu Báo Tử nâng cái đầu lâu lên trước mặt, nhẹ nhàng thổi một hơi, một luồng nội khí màu đỏ từ trong hai hốc mắt đầu lâu đi vào, sau đó hai mắt của Thực Long Thu mãnh liệt sáng ngời, phảng phất như có tính mạng, chớp động liên tục.

Một cái đầu lâu đen thui, hai mắt chớp lên hồng quang yêu dị, mặc dù nó là ngoại đan của Tiểu Báo Tử nhưng vẫn khiến hần có chút bất an. Nhưng mà cũng khá tốt, theo nội khí của Tiểu Báo Tử dẫn dắt, luồng

nội khí ban đầu đã bắt đầu vận hành bên trong cái đầu lâu dựa theo lộ tuyến hành công của Thanh Ngọc Càn Nguyên công chậm rãi đem luồng nội khí của Tiểu Báo Tử luyện hoá thành nội khí của Thanh Ngọc Càn Nguyên nội khí.

Quá trình này tiêu tốn hơn một canh giờ, đôi mắt của Tiểu Báo Tử cũng dần dần biến thành màu hồng, Hoả Hồng Tinh đã mở ra. Qua một hồi lâu, hồng quang trong mắt mới tan đi nhưng Tiểu Báo Tử vẫn ngồi bất động luyện hoá nội khí thẳng đến khi ánh nắng xuyên thấu qua ô cửa sổ thì luồng nội khí mới hoàn toàn luyện hoá, toàn thân Tiểu Báo Tử cũng ướt đầm mồ hôi.

- Đúng là không dễ dàng!

Dẫn đạo nội khí vận hành một vòng chu thiên trong ngoại đan nghe thì thấy dễ dàng nhưng quá trình này chính là cứng rắn dẫn thông một hệ thống thông đạo mạch lạc so với dẫn thông kinh mạch trong cơ thể còn khó khăn tỉ mỉ hơn nhiều. Bởi vậy khi lần đầu tiên vận hành nội khí cho ngoại đan thì đối với tất cả võ giả tu luyện ngoại đan đều là một quá trình vô cùng đau khổ. Không ai không trải qua vô số lần thất bại mới có thể thành công, ngay cả Tiểu Báo Tử có Hoả Hồng Tinh cũng phải thất bại ba lần mới có thể thành công.

- Ài, mệt chết ta!

Tiểu Báo Tử duỗi lưng nhìn sắc trời bên ngoài.

- Nên ngủ một giấc lấy lại sức đã. Vương Xà bảo ta đi Trung Hoà quận thành, nhưng cái vùng nước đục đó quá sâu, ta vẫn nên kiếm chế một chút a!

Nghĩ tới đây, Tiểu Báo Tử liền nằm xuống chuẩn bị cho một giấc ngủ thoải mái.

Ưu thế lớn nhất của ngoại đan là không cần phải lo lắng về khả năng thừa nhận nội khí của tài liệu ngoại đan, cho nên tu luyện ngoại đan sẽ nhanh hơn bản thân tu luyện rất nhiều, cũng không hề gặp phải bình cảnh, hơn nữa cũng không có tạp niệm, cho nên tốc độ lại càng nhanh. Vương Xà muốn Tiểu Báo Tử trong vòng một năm tăng tu vi lên tới Lục phẩm không phải là không có đạo lý.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

174. Chương 180: Tuyệt Thế Tài Liệu Luyện Ngoại Đan! (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 180: Tuyệt thế tài liệu luyện ngoại đan! (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Nói cùng kỳ quái, vừa rồi Tiểu Báo Tử mệt mỏi đến cực điểm, nhưng khi nằm xuống giường lại không thể nào ngủ được, chỉ cảm thấy mỗi lần hô hấp đều có sự tương liên với ngoại đan, trong đầu hiện lên tình huống nội khí lưu chuyển trong cơ thể và cả trong ngoại đan.

Đội đã! Bỗng nhiên trong đầu Tiểu Báo Tử hiện lên một ý niệm quỷ dị.

- Ngoại đan này chỉ là một thứ chỉ biết tu luyện, nếu ta có biện pháp để cho nó liên tục không ngừng tu luyện, như vậy thì ngoại đan này không phải là một cái động cơ tu luyện vĩnh viễn hay sao? Hơn nữa nó là một vật chết nên không hề biết mệt mỏi, chỉ cần thiên địa chi khí còn thì nó sẽ còn tiếp tục tu luyện! Không biết khi ngày đêm đều tu luyện thì sẽ có kết quả thế nào?

Ý nghĩ này đối với những người khác chính là một suy nghĩ viển vông nhưng đối với Tiểu Báo Tử không phải không có khả năng thành công!

Muốn làm được điều này thì chỗ khó khăn nhất là làm làm sao để cho nội khí bên trong ngoại đan không ngừng vận chuyển, giống như khi bản thân tu luyện phải cần thổ nạp. Thổ nạp đây không phải là hô hấp. Trong khi tu luyện cần phải bình tâm tĩnh khí dựa theo phương pháp tu luyện của công pháp mà từng bước tiến lên. Tiểu Báo Tử hiện tại mặc dù đã sơ bộ luyện chế thành ngoại đan nhưng nếu muốn nội khí bên trong ngoại đan vận chuyển vẫn cần hần dùng chính nội khí của bản thân dẫn đạo mới được, nếu không thì nội khí ngoại đan không khác gì nội khí cứ chìm trong đan điền, tán phát trong kinh mạch không thể tự động vận chuyển được.

Mà Tiểu Báo Tử lại muốn cho nó tự động vận chuyển, điều này nói dễ vậy sao?

Đối với người khác thì đối với cách nghĩ này chỉ có thể cười cười mà thôi.

Còn Tiểu Báo Tử thì sao?

Tiểu Báo Tử nghĩ tới khoảnh khắc sắc huyền hỏa như hạt đậu nành trong đan điền, nó giống như tự hành vận chuyển, tự động thổ nạp thiên địa nguyên khí, à không đúng, là thổ nạp nguyên khí trong cơ thể của Tiểu Báo Tử.

- Nếu như ta có thể tinh tường quy luật vận hành của khoảnh khắc hỏa viêm này thì ... à không, ta không cần phải làm phức tạp như vậy, ta chỉ cần đưa một tia hắc hỏa đến bên trong ngoại đan không phải là được sao? Giống như quyền ý của ta không phải cũng phân ra một tia hắc hỏa sao? Dù sao hắc hỏa này cũng chính là thứ ở trong cơ thể của đầu cá chạch kia!

Tiểu Báo Tử tuy không phải là người có phong cách làm việc chớp nhoáng, nhanh chóng nhưng khi gặp phải việc có lợi thì luôn rất quyết đoán.

Cho nên, khi ý niệm quái dị kia vừa xuất hiện thì Tiểu Báo Tử lập tức muốn ném thử.

Mới đầu cũng không thuận lợi bởi vì hần chỉ mới sơ luyện thành ngoại đan nên vẫn chưa hoàn toàn thích ứng. Nhưng khi tách ra một tia hắc hỏa dẫn vào trong ngoại đan lại không mấy khó khăn, Tiểu Báo Tử cũng hiểu được sơ dĩ thuận lợi như vậy là do hắc hỏa nguyên bản cùng với khối ngoại đan này là cùng một thể.

Trên thực tế, nếu như không phải tu vi nội khí của Tiểu Báo Tử đã bước vào Tam phẩm thì chỉ sợ ngoại đan sẽ hút sạch hắc hỏa trong đan điền của hần.

Khi tia hắc hỏa kia tiến vào bên trong ngoại đan thì bề mặt của nó thoáng chớp động một chút, màu sắc cũng trở nên biến hoá, hắc quang bên ngoài thoáng ảm đạm xuống một ít, nội liễm vào trong phảng phất như biến thành một cái lỗ đen vô tận hấp thu ánh sáng xung quanh khiến cho không gian xung quanh nó trở thành một khu vực hoàn toàn tối tăm.

Tiểu Báo Tử thấy tình cảnh như vậy thì trong lòng có chút thấp thỏm, cho dù hần có cố gắng thế nào cũng không cách nào làm cho hắc hỏa trong ngoại đan vận chuyển như trong như trong đan điền hần.

Sau khi thử đi thử lại vài lần, rốt cuộc Tiểu Báo Tử cũng tạm thời bỏ cuộc.

- Muốn làm được thì phải đối với sự vận hành của nội khí và hắc hỏa phải nắm chắc, nếu không có Hoả Hồng Tinh trợ giúp thì rất khó thành công!

Nghĩ tới đây, Tiểu Báo Tử dứt khoát thu ngoại đan lại nhắm mắt ngủ thẳng cẳng đến sáng ngày thứ hai khi mặt trời đã lên cao mới tỉnh lại.

Thật sự hần cũng chưa muốn tỉnh dậy nhưng do tiểu nhị ở ngoài cửa gọi nên hần mới tỉnh.

Lúc này, Tiểu Báo Tử cũng không vội vàng trở lại Trung Hoà quận thành, coi dù có lập tức trở lại thì trong đầu hần còn đang vướng mắc chuyện ngoại đan nên cũng không thể nào tĩnh tâm hành sự được.

Để cho tiểu nhị dọn đồ ăn hôm qua Vương Xà đã gọi, sau đó gọi một bàn đồ ăn khác và cho tiểu nhị mấy lượng bạc nhờ hần mua giùm một bộ quần áo sạch sẽ và chuẩn bị ít nước ấm rồi ăn một bụng thật no mới dừng lại.

Sau khi tắm rửa thay một bộ quần áo mới, Tiểu Báo Tử liền cảm thấy toàn thân thanh khí sáng, tinh lực dồi dào. Hôm qua khi luyện ngoại đan Tiểu Báo Tử đã tốn không ít tinh lực, hiện giờ đã được bồi bổ

thoả đáng. Nhờ tiểu nhị thu dọn bàn thức ăn xuống, Tiểu Báo Tử lại đóng cửa phòng bắt đầu tiếp tục nghiên cứu ngoại đan.

Lúc này không giống tối hôm qua, sau khi ngủ một giấc thoải mái và ăn no bụng, Tiểu Báo Tử đã có thể tiếp tục sử dụng Hoả Hồng Tinh.

Có Hoả Hồng Tinh trợ giúp, hiệu quả tự nhiên khác nhau rất lớn, ngoại đan cùng với bản thân Tiểu Báo Tử liên hệ mật thiết, hoặc có thể nói là thuộc về nhất thể, tương đương với một cái phân thân của hắn, cho nên rất nhanh Tiểu Báo Tử đã có thể nội thị vào bên trong ngoại đan.

Đến lúc này Tiểu Báo Tử mới nhìn rõ, tia hắc hỏa hôm qua hắn phân ra đang lẳng lặng phiêu phù ở chỗ giữa hai hốc mắt của ngoại đan, chính là vị trí của mi tâm. Đoàn hắc hỏa này đang nhẹ nhàng rung động, mà nội khí Thanh Ngọc Càn Nguyên cũng vì nó mà nhiễm một tia khí tức nóng bức, hiển nhiên Thanh Ngọc Càn Nguyên nội khí cũng giống như nội khí trong cơ thể Tiểu Báo Tử đã bị hắc hỏa luyện hoá qua một lần nên mới vậy, chỉ khác nhau là đám hắc hỏa này không giống như ở trong đan điền Tiểu Báo Tử có thể chậm rãi tự động thu nạp.

Bỗng nhiên, trong lòng Tiểu Báo Tử khê động, một cảm giác kỳ quái đột nhiên hiện lên, mặc dù chỉ trong nháy mắt nhưng nội khí của hắn đã vô ý thức tự hành động, đầu ngón tay run lên, một luồng nội khí từ đầu ngón tay hắn tiến vào trong ngoại đan, hướng thẳng đến đoàn hắc hỏa kia.

“Oanh!”

Trong tai Tiểu Báo Tử phảng phất như nghe được một tiếng vang nhỏ, đoàn hắc hỏa ngoài ý muốn bị luồng nội khí này của hắn đánh tan, sau đó tản ra dung nhập vào trong ngoại đan.

Khoảnh ngoại đan này của hắn vốn là vật chứa đựng hắc hỏa cho nên hắc hỏa sau khi dung nhập vào trong tựa như giọt nước dung nhập vào trong biển rộng biển mất không thấy bóng dáng. Mà bề mặt ngoại đan tựa hồ trở nên trầm trọng hơn một ít, mặt ngoài vốn đã tối đen như mực hiện tại càng thêm đen tuyền nhìn không chút thu hút nào. Nhưng nếu cẩn thận quan sát lại có thể cảm giác được nó rất nặng.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

175. Chương 181: Ngoại Đan Thành. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 181: Ngoại đan thành. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Sau khi hắc hỏa hoàn toàn dung nhập vào trong ngoại đan, nội khí bên trong ngoại đan cũng bắt đầu vận chuyển, tuy rất chậm chạp nhưng quả thật là đang vận chuyển, đây là nó tự động vận chuyển mà không cần sự dẫn dắt của Tiểu Báo Tử.

Cảm giác được thiên địa nguyên khí đang chậm rãi bị thu nạp vào bên trong ngoại đan rồi tự hình thành một vòng chu thiên, đem thiên địa nguyên khí này chuyển hoá thành Thanh Ngọc Càn Nguyên nội khí, Tiểu Báo Tử thở dài một hơi.

- Thành!

Một cảm giác cuồng hỉ dâng lên trong lòng Tiểu Báo Tử. Một động cơ tu luyện vĩnh viễn, một khoả ngoại đan ngày đêm liên tục tu luyện không biết mệt mỏi. Có ngoại đan này cộng thêm hai khối linh thạch Vương

Xà cho hần thì trong vòng một năm đừng nói là Lục phẩm, cho dù là Bát phẩm Tiểu Báo Tử cũng có chút nắm chắc.

Không đúng, có chút không có khả năng! Nội khí muốn từ Tam phẩm đột phá Tứ phẩm có một cái bình cảnh lớn, dưới tình huống không có thân thể ước thúc, Tiểu Báo Tử có nắm chắc vượt qua được cái bình cảnh này. Nhưng từ Lục phẩm đột phá lên Thất phẩm đồng dạng cũng có một cái bình cảnh lớn. Bình cảnh này so với bình cảnh từ Tam phẩm đột phá lên Tứ phẩm còn khó khăn hơn rất nhiều, không phải chỉ cần tích lũy nội khí trong một thời gian là có thể giải quyết, bởi vì đây là một quá trình biến đổi về chất.

- Kệ đi, không cần nghĩ nhiều như vậy làm gì, Lục phẩm thì Lục phẩm!

Tiểu Báo Tử thầm nói, rồi đem ngoại đan thu vào trong túi.

Nhưng khi vừa thu ngoại đan lại một việc khiến hần từ đang hứng khởi liền trở nên buồn rầu phát sinh.

Ngoại đan đã đình chỉ tự động vận chuyển.

- Chuyện gì xảy ra?

Trong lòng Tiểu Báo Tử căng thẳng, lại lấy ngoại đan ra nhìn, nhưng ngoại đan vừa lấy ra ngoài lại tiếp tục bắt đầu vận chuyển, thu hồi thì ngừng.

Loay hoay hơn một canh giờ, Tiểu Báo Tử mới phát hiện ra chỗ có vấn đề.

Nguyên lai ngoại đan muốn tự động vận chuyển nội khí thì phải cảm nhận được khí tức và hô hấp của Tiểu Báo Tử mới được, nói cách khác là nó phải liên tục liên hệ với hô hấp của Tiểu Báo Tử. Vừa rồi để nó ở bên ngoài thì nó tự nhiên có thể cảm ứng được hô hấp của Tiểu Báo Tử cho nên có thể vận chuyển bình thường nhưng khi hần vừa bỏ vào trong túi tùy thân thì nó liền mất đi cảm ứng với khí tức của Tiểu Báo Tử nên không thể tự động vận chuyển nữa. Nói cách khác khí tức của Tiểu Báo Tử chính là môi giới hay là nguyên liệu để ngoại đan tự động vận hành/

- Làm sao lại có cái mao bệnh này chứ?

Nhưng khi suy nghĩ cẩn thận lại thì Tiểu Báo Tử lại cảm thấy thoải mái. Dù sao thì khoả ngoại đan này cũng cùng với bản thân hần như một thể, nếu như hoàn toàn cách ly khỏi hần mà nó vẫn có thể tự động vận chuyển thì không phải ai cầm lấy đều có thể dùng sao?

Nếu thật là như vậy thì hần sẽ gặp phải phiền toái toái không nhỏ! Một cái ngoại đan có thể vĩnh viễn vận hành thu nạp chính là một báu vật vạn người đều muốn có a!

- Ta phải nghĩ biện pháp để cho ngoại đan liên tục tiếp xúc với khí tức của ta! Nhưng mà nó lại lớn thế này ... ài ...

Nghĩ tới đây, trong đầu hần đã liên tưởng tới một cảnh cổ quái.

- Mặc kệ đi, dù sao cũng có không ít người ăn mặc cổ quái, ta chỉ nhiều thêm một cái vòng tai chắc cũng không thành vấn đề. May mắn là khoả ngoại đan này sau khi dung nhập hắc hỏa thì ngoại hình đã không thể gây chú ý gì nhiều, bằng không thì phiền phức rồi!

Sau một hồi suy nghĩ thì Tiểu Báo Tử đã quyết định biến ngoại đan của hần nguy trang thành một cái vòng đeo tai. Tuy nhìn có vẻ hơi kỳ quái nhưng thế giới này cũng có không ít người kỳ quái, nhiều thêm hần cũng không là gì. So với lợi ích ngoại đan mang lại thì ánh mắt khác thường của người khác nhìn hần chả là gì.

Giải quyết được vấn đề này, tâm tình của Tiểu Báo Tử cũng buông lỏng xuống. Sau đó nghĩ tới chuyện khác, đó chính là quyền ý của hần.

Được Vương Xà giảng giải nên Tiểu Báo Tử đã hiểu khá rõ ràng đối với quyền ý. Cũng hiểu được lúc chiến đấu với Liễu Tứ hần đã gặp phải chuyện gì. Chỉ là cuộc nói chuyện với Vương Xà không được lâu lắm, lượng tin tức hần thu được cũng không nhiều, rồi Vương Xà lại bắt hần luyện ngoại đan nên hần cũng chưa kịp suy nghĩ kỹ càng về quyền ý của bản thân. Hiện tại nằm trên giường không có gì làm, nên Tiểu Báo Tử liền nghĩ đến vấn đề quyền ý.

Vương Xà gọi quyền ý của hắn là Thái Dương quyền ý, nhưng bản thân hắn lại tinh tường quyền ý của mình là thứ gì. Nó không phải là mặt trời mà là một tiểu vũ trụ, một cái mô phỏng tiểu vũ trụ.

Lúc Vương Xà giảng giải về quyền ý cũng đã nói rất rõ ràng, bởi vậy hắn cũng đã hiểu được vì sao quyền ý của hắn lại là một cái mô phỏng tiểu vũ trụ. Đó là vì trong quá trình hình thành quyền ý là soi thẳng vào nội tâm, mà sâu trong nội tâm của hắn thứ cường đại nhất chính là vũ trụ, hơn nữa bản thân hắn đối với vũ trụ cũng có rất nhiều tri thức từ kiếp trước cho nên mới có thể cô đọng thành quyền ý không thể tưởng tượng được như vậy.

Chỉ là quyền ý này được cô đọng ra cũng chưa phải hoàn mỹ.

Vương Xà nói với hắn rất rõ ràng, Ý là một cảnh giới võ học rất thần kỳ. Một khi hình thành liền sẽ có công dụng rất lớn, nhưng nhược điểm cũng rất rõ ràng. Bởi vì Ý chẳng những cùng với nội khí hoà cùng một nhịp mà còn tương liên với thần niệm, một khí bị phá thì sẽ tạo thành thương tổn rất lớn với bản thân.

Sau khi cô đọng được Ý còn cần phải đem nó hoàn thiện tạo thành Ý hoàn mỹ. Chỉ có như vậy mới không bị người ta dễ dàng phá vỡ. Vương Xà cũng nói đừng nhìn quyền ý hiện tại của Tiểu Báo Tử mạnh mẽ như vậy nhưng khi lấy Ý đối Ý lại rất dễ bị người ta phá vỡ.

Bất quá cái này cũng không quá quan trọng, dù sao Tiểu Báo Tử chỉ với mới hình thành quyền ý, còn cần phải có thêm thời gian để hoàn thiện quyền ý. Đương nhiên, đây chỉ là cách nghĩ của Vương Xà.

Tiểu Báo Tử rất rõ ràng, cái quyền ý gần như hoang đường kia của hắn rất khó có thể hoàn mỹ, bởi vì nó chính là vũ trụ a!

- Chẳng lẽ phải tạo ra từng cái tinh cầu, từng cái tinh hệ, tinh khu ... sao? Vũ trụ trừ tinh cầu cùng tinh hệ ra còn có rất nhiều thứ khác, ta không hiểu hết thì làm sao có thể hoàn thiện? Hơn nữa, quyền ý khổng lồ như thế ta căn bản chỉ có thể phát không thu, nói không chừng một lúc nào đó nó còn đem cả ý thức của ta đồng hoá. Mặc dù ta không chết nhưng cũng không khác gì những người sống thực vật ở kiếp trước!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

176. Chương 182: Ngoại Đan Thành. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 182: Ngoại đan thành. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Cơ mặt Tiểu Báo Tử không khỏi giật giật vài cái.

- Nhưng may mắn là ta lại có Hoả Hồng Tinh, khi quyền ý của ta hoá thành hư không mà cảm giác được có điểm không đúng thì ta có thể đem nó đóng lại, mà khi hắc hỏa tham gia vào hình thành một cái hắc hỏa cầu lai khiến cho ta nhân hoạ đắc phúc, hiểu thông được không ít đạo lý và diệu dụng!

Tiểu Báo Tử tựa hồ nghĩ tới cái gì đó, hai mắt dần dần híp lại.

- Hắc hỏa cầu này thì ra là một cái quyền ý nguyên vẹn, chính là vũ trụ quyền ý sau khi hấp thu luồng Kim khí cùng với một ít lực lượng của hắc hỏa tạo thành. Nó cũng tương đương với một cái tinh thể nguyên vẹn trong vũ trụ. Sau này nếu ta có thể đem những thiên địa linh khí khác cũng nhét vào trong đó thì nó không phải cũng sẽ tạo thành một cái tinh thể nguyên vẹn khác sao? Đến lúc đó ta không phải có được đủ loại quyền ý bất đồng sao? Ta thậm chí còn có thể đem một ít sinh linh chi khí bỏ vào trong đó luyện hoá,

hay nói cách khác là ta có thể bổ sung cho cái tiểu vụ trụ này để nó phong phú hơn, đồng thời sáng tạo ra những quyền ý bất đồng khác.

Đây cũng có thể coi là một suy nghĩ coi trời bằng vung, muốn thành công là cực kỳ khó khăn. Chính Tiểu Báo Tử cũng hiểu được, hắc sở dĩ hình thành được quyền ý như vậy hoàn toàn là nhờ cơ duyên xảo hợp. Quan trọng nhất là Ý sẽ rất hao tổn tinh khí thần, quyền ý của hắc hiện tại đã tới cực hạn, điều hắc cần làm hiện tại là phải đem nó hoàn thiện hơn chứ không phải truy cầu nhiều hơn những thứ quý hiếm kỳ lạ khác. Nếu không dù hắc có làm được những điều như vờ suy nghĩ thì cũng không có nhiều tinh lực như vậy để đi hoàn thiện chúng. Mà quyền ý không hoàn thiện thì rất dễ dàng bị kích phá! Được không bằng mất!

Lấy Ý phá Ý, đây là một việc rất tổn thương nguyên khí, việc làm ngu ngốc như vậy tự nhiên Tiểu Báo Tử sẽ không đi làm.

- Trước hết vẫn phải đem quyền ý hiện tại hoàn thiện cái đã, hắc hắc, với tình huống và tốc độ tu luyện của ta hiện tại ít nhất cũng phải cần năm năm thời gian mới có thể hoàn thiện được. Như vậy thì làm gì có thời gian quan tâm những chuyện khác đây?

Nghĩ như vậy, Tiểu Báo Tử đã buông tha giấc mộng như hoa trong nước kia, toàn tâm toàn ý ngưng luyện quyền ý của mình hiện tại.

Vương Xà muốn Tiểu Báo Tử ngay sáng hôm sau lúc hắc rời đi sẽ đi tới Trung Hoà quận thành, nhưng Tiểu Báo Tử lại ngốc ở trong cái trấn nhỏ này tới ba ngày rồi mới thần nhiên khởi hành đi tới Trung Hoà quận thành.

Thứ nhất là vì Tiểu Báo Tử cần củng cố lại cảnh giới của mình, bất kể là quyền ý hay là ngoại đan và tu vi Tam phẩm đều cần phải củng cố. Tu vi đạt đến Tam phẩm về sau thì hắc hỏa bên đã hoàn toàn dung hợp thành một thể với nội khí, khiến cho Cửu Long Thần Hoả nội khí ẩn chứa tính ăn mòn rất mạnh, mới đầu Tiểu Báo Tử còn chưa thích ứng được. Thứ hai cũng vì một chút lòng tự tôn của hắc, hắc nghĩ Vương Xà muốn hắc sáng ngày thứ hai rời đi là hắc phải làm theo sao? Ta thích ở lại thêm vài ngày thì sao chứ?

Xác thực, hắc ngây ngốc suốt ba ngày này Vương Xà cũng không thể biết được hắc làm gì, nhưng bản thân hắc lại cảm thấy nhàm chán, lại sợ bị chậm trễ nên khi cảm thấy tâm lý đã cân đối thì cũng thấy đã tới lúc nên rời đi.

Trên đường đi so với lúc hắc đến náo nhiệt hơn nhiều, có người từ hướng Trung Hoà quận thành chạy nạn tới, cũng có quan quân cùng các nhóm nhân mã thân mang đao kiếm hướng tới Trung Hoà quận thành chạy đi.

Thế giới này, võ công rất được xem trọng cho nên trong chiến tranh các cao thủ có võ công cao cường là không thể thiếu được, thậm chí nhiều khi triều đình và quân đội còn muốn mượn dùng lực lượng của những người trong võ lâm này.

Chỉ là so với quân đội thì người trong võ lâm rất khó quản lý, nhưng nhiều năm trôi qua triều đình cũng đã dần hình thành một cơ chế hữu hiệu để an bài những người trong võ lâm đến tham gia chiến tranh.

Đầu tiên là ban thưởng, điều này là khẳng định phải có, lập công là được thưởng, đây là một việc thiên kinh địa nghĩa, cho dù những người võ lâm này tới tham gia chiến tranh chủ yếu là vì một bầu nhiệt huyết muốn giúp ích cho quốc gia thì triều đình cũng không thể không bỏ cái gì ra để khen thưởng được, nếu không chẳng phải sẽ làm cho nhân tâm của những người võ lâm này chết đi sao? Sau này khi lại có chiến tranh thì ai còn muốn tới giúp đỡ người, bởi vậy phải có phần thưởng, mà còn phải là trọng thưởng!

Thứ hai là tập trung quản lý, người trong võ lâm không thể so với quân đội nghiêm chỉnh huấn luyện được. Bọn họ đã quen tự do, mặc dù bản thân võ công cao cường rất có giá trị nhưng lại không có kỷ luật, mà kỷ luật chính là tốt nhất quan trọng nhất trong quân đội. Một quân đội không có kỷ luật là không thể nào chiến đấu, cho nên trên thế giới này, những người trong võ lâm chỉ cần nguyện ý ra trận giết địch thì sẽ được an bài tập trung lại một chỗ tạo thành một doanh gọi là Võ Doanh.

Trong quân đội của mỗi quốc gia đều có một Võ Doanh, bên trong toàn là người của võ lâm.

Thành viên của Võ Doanh cũng không cố định, mỗi khi chiến tranh chấm dứt đều có rất nhiều người rời đi, đến khi lần chiến tranh tiếp theo bắt đầu lại sẽ có rất nhiều người trong võ lâm tiến vào. Võ Doanh cũng

gần như tính chất của một đoàn lính đánh thuê, mỗi người đều có mục đích khác nhau, một số là người cực kỳ yêu nước tham gia vào, đại đa số là vì muốn trở nên nổi danh, còn có một số người đặc thù bởi vì bọn họ đều là tội phạm bị triều đình truy nã, từ đạo tặc, hái hoa tặc, thổ phỉ ... họ muốn tiến vào Võ Doanh mục đích là để rửa sạch tội danh của bản thân.

Đây cũng là một công năng khác của Võ Doanh, chỉ cần những nhân sĩ giang hồ võ lâm có chút không sạch sẽ nhưng có thể lập đủ quân công trong Võ Doanh thì hết thấy tội danh trước kia đều có thể xoá bỏ. Có rất nhiều cao thủ võ lâm muốn rửa tay gác kiếm cũng dùng phương pháp này để phân định giới hạn. Đây cũng xem như một cái luật bất thành văn trên giang hồ, sẽ không có ai đi truy cứu được cả võ lâm công nhận.

Đương nhiên, nói không truy cứu chỉ là không công khai mà thôi, nếu người ta bí mật tìm người trả thù thì sao? Vậy thì phải tự dựa vào bốn sự của người rồi, từ trước đến nay đã có không ít người sau khi chậu vàng rửa tay mà vẫn bị người ta thành công diệt sát, nhưng ít nhất người đã có thể rửa sạch tội danh ở trong Võ Doanh thì cho dù lúc trước người có là thiên đại ác bá quanh năm sống chui rút trong hang sâu cũng có thể đường đường chính chính bước ra ngoài ánh sáng.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

177. Chương 183: Võ Doanh.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 183: Võ Doanh.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Trong Võ Doanh tất nhiên cũng có người quản lý, mà người quản lý chỉ có một người gọi là Doanh Quản. Mỗi một vị Doanh Quản đều là cố định, vì họ là người triều đình hoặc là người trong quân đội. Lai lịch của những người này cũng rất phức tạp, có người là xuất thân từ các tông môn đại phái, có người người trước kia là một cao thủ võ lâm đã rửa tay gác kiếm, cũng có cao thủ nhất đẳng của quân đội đủ mọi loại người nhưng có một điểm thống nhất là những người này tu vi ít nhất phải đạt tới Đoán Cốt Giới Tứ phẩm.

Chỉ có thực lực như vậy mới có thể áp đảo được đại đa số các anh hùng hào kiệt kiệt ngạo trong võ lâm.

Dù sao, trong võ lâm giang hồ thì lấy thực lực vi tôn, nếu thực lực người không đủ thì cho dù người dựa vào chức vị Doanh Quản áp chế được bọn họ nhưng lại không thể khiến họ tâm phục khẩu phục nên sẽ ngầm gây phiền toái cho người. Nói đơn giản nếu như trong Doanh có hai gia hỏa đánh nhau, người bảo bọn họ dừng tay nhưng họ không dừng thì phải làm sao? Tất nhiên là phải dùng vũ lực cưỡng ép họ tách ra. Nhưng nếu thực lực của hai người này đều mạnh hơn người thì sao? Lúc đó người cũng chỉ có thể giương mắt ếch ra mà nhìn. Cứ như vậy cho dù người ta không nói gì người nhưng người ở trong Võ Doanh cũng chắc khác gì bù nhìn, cho nên ở trong Võ Doanh, chỉ có người có võ nghệ cao cường mới có thể đảm nhiệm vị trí Doanh Quản.

Đương nhiên, cho dù Doanh Quản có võ nghệ cao cường tới mức nào, nắm giữ Võ Doanh khổng lồ ra sao thì người cũng không có được quyền lợi hoàn toàn thống lĩnh cả Võ Doanh mà phải nghe theo lệnh của lĩnh quân chủ tướng. Chủ tướng cho người đi hướng đông thì người phải đi hướng đông, muốn người đi về phía tây thì phải đi về phía tây, ngẫu nhiên cũng sẽ có người quyền quyết đoán khi lâm trận nhưng lúc bình thường tuyệt đối sẽ không cho người bao nhiêu quyền lực.

Hiện tại Trung Hoà quân thành đã bị Báo Hoả Giáo chiếm lĩnh, là một quận của Càn Châu ở trong nội địa Đại Tấn quốc phát sinh sự việc như vậy thì đương nhiên không thể nào bỏ lơ được. Cho nên khi Trung Hoà

quận thành vừa bị chiếm hạ thì cả Đại Tấn liền động, ngày thứ ba sau khi Trung Hoà quận thành bị chiếm thì đã bị quân đội của Đại Tấn bao vây vòng trong vòng ngoài chặt như nêm cối.

Trong Đại Tấn đế quốc, Trung Hoà quận thành chỉ là một cái thành nhỏ nhưng lại nằm trong nội địa đế quốc lại không có bao nhiêu quân đội, thành trì cũng không có sông hào bảo vệ. Dựa vào những điều này thì bên trong có khoảng năm ngàn binh lính cũng đã không ít, chỉ cần phân phối chuẩn binh lực là có thể đánh hạ được.

Nhưng không ngờ, liên tiếp vài ngày mà quân đội của Đại Tấn lại tổn thất thảm trọng dưới tay của đám người Bái Hoả Giáo trong thành.

Đương nhiên, tổn thất nhưng không phải không có thu hoạch, thu hoạch lớn nhất là biết được địch nhân trong thành không nhiều lắm, nhưng lại có không ít cao thủ võ lâm, trong đó có hơn mười người tu vi đạt tới Tam phẩm. Cái này cũng không có gì, nhưng Tôn giả trẻ tuổi nhất của Bái Hoả Giáo là Tiểu Minh Vương cũng đang ở trong thành, hẳn là một Bát phẩm cường giả a!

Tu vi đạt tới Bát phẩm đã hoàn toàn có thể bỏ qua ưu thế về nhân số.

Bởi vậy, sau khi tin tức này được xác nhận thì Chủ tướng là Lý Nguyên quyết đoán thu tay lại bao vây Trung Hoà quận thành chặt như nêm cối chậm rãi đợi hậu viện. Đồng thời còn phái binh cầu viện lên triều đình, nói giỡn sao, hẳn tuy là Chủ tướng, bên người cũng có cận vệ cao thủ nhưng bên đối phương lại có Bát phẩm cường giả, người ta muốn ám sát người không phải dễ dàng sao? Bởi vậy trong mấy ngày chờ đợi viện quân này, tâm tình của hắn phi thường không tốt, có thể nói là một ngày dài như một năm. May mắn là đợi đến ngày thứ năm thì viện quân cũng là đảm bảo lớn nhất của hắn đã tới, bởi vì người tới chính là Vương Xà.

Hết thấy những điều này đều là Tiểu Báo Tử trên đường đi từ trong miệng người võ lâm biết được.

...

- Đám Bái Hoả Giáo này rốt cuộc là muốn làm gì? Đột nhiên lại đi đánh chiếm một cái tiểu thành như Trung Hoà quận thành làm gì? Nơi này cũng không phải yếu địa chiến lược trọng yếu gì, cũng không phải là trọng thành, vậy mà lại chiếm cứ hơn mười ngày còn để cho nhiều cao thủ tử tử trong thành như vậy? Tập hợp những điều này lại thì có lẽ bọn chúng đang muốn tìm thứ gì đó rất quan trọng ở trong thành!

- Đúng vậy, bọn chúng rất có thể là đang tìm vật gì đó, hơn nữa còn là vật rất trọng yếu, nếu không thì bọn chúng cũng không cần chịu tổn thất lớn như vậy mà tới chiếm lĩnh một cái thành không có chút quan trọng gì như vậy!

Trong đại doanh của quân Đại Tấn, chủ tướng Lý Nguyên nhìn về phía Trung Hoà quận thành đang được phòng thủ kiên cố kia, kiên định nói:

- Cho nên, chúng ta không thể đợi thêm được nữa, mỗi một ngày qua đi là bọn hắn càng tiếp cận mục tiêu gần hơn, nếu tiếp tục như vậy thì cho dù cuối cùng chúng ta chiếm được thành cũng chẳng khác vì vô công!

Nói đến đây, ánh mắt hắn đảo qua mọi người, sau cùng rơi lên người Vương Xà vẻ mặt tuần tú ngồi bên cạnh đang vung vẩy cây quạt, hỏi:

- Vương thủ toạ, theo ngươi thì thế nào?

Wương Xà cười cười, xếp quạt lại, nói:

- Lần này ta tới đây là nghe theo sự điều khiển của tướng quân, nếu có chuyện gì thì tướng quân cứ phân phó là được, ta nhất định sẽ toàn lực ứng phó, nguyện ý vì Đại Tấn lập công!

"Ta nào dám ra lệnh cho người đi làm việc chứ!" Trong lòng Lý Nguyên thầm nói một câu, hẳn mặc dù đối với những tên nhân sĩ võ lâm biếng nhác này rất không vừa mắt nhưng Vương Xà không phải là nhân vật bình thường, bỏ qua thực lực Bát phẩm của Vương Xà không nói, chỉ đơn giản có thân phận thủ toạ của Thiên Long Đạo cũng đủ so với cái vị trí chủ tướng thống lĩnh đại quân của hắn rồi.

Cho nên, tới nay, trong nội tâm hắn rất mâu thuẫn, hắn vừa hi vọng Vương Xà nhanh tới để đảm bảo được an toàn của bản thân, lại sợ khi Vương Xà đến đây lại cậy vào võ công cao cường không nghe theo điều

khể của hắn. Hiện tại thấy Vương Xà hợp tác như vậy thì vô luận là thật hay giả vờ hắn cũng hết sức thoả mái.

- Thủ toạ quá lời rồi, Lý Nguyên ta có tài đức gì mà có thể ra lệnh cho thủ toạ chứ, ngày mai ta sẽ xua quân tấn công, đến lúc đó kính nhờ Vương thủ toạ thủ tại trung quân, chờ khi tên Tiểu Minh Vương xuất hiện là được. Dù sao ở đây chỉ có mỗi Vương thủ toạ người có thể đối phó được với hắn.

Wương Xà gật gù đầu, đứng dậy hướng về Lý Nguyên hơi khom người, nói:

- Vương Xà lĩnh mệnh!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

178. Chương 184: Lăn Đầu Ra Trận Lập Công. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 184: Lăn đầu ra trận lập công. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Lúc Tiểu Báo Tử tới Trung Hoà quận thành thì tràng chiến đấu giữa hai bên đã khí thế ngất trời.

Có câu nói, binh qua một vạn nhìn khiếp nhân tâm, binh qua mười vạn bao phủ thiên địa.

Vốn Trung Hoà quận thành nhỏ nhỏ như thế này không thể nào có động tĩnh lớn đến như vậy. Mấy ngàn người của Bái Hoả Giáo dựng cờ tạo phản, phái một ít binh lính tới trấn áp là cũng đủ rồi, nhưng ai ngờ triều đình chỉ trong một thời gian ngắn đã triệu tập tới mười vạn đại quân, càng không nghĩ đến, qua mấy lần công thành lại chịu tổn thất thảm trọng, không công mà lui.

Những điều này đều ra ngoài dự đoán của mọi người.

Mà những điều này cũng không phải thứ mà Tiểu Báo Tử cần bận tâm, khi hắn vừa tới bên ngoài Trung Hoà quận thành liền tiến cửa vào Võ Doanh. Nói đến cũng xảo, nguyên lai những đệ tử Ô gia lúc trước cùng thoát ra khỏi thành cũng không có rời đi mà đồng thời tiến vào trong Võ Doanh.

Bên ngoài Võ Doanh cũng có một trạm tiếp đón các võ giả.

Nói là trạm tiếp đón nhưng kỳ thật chỉ là một cái lều được chống bằng bốn cái cột gỗ thô sơ dựng đại ven đường mà thôi. Người phụ trách tiếp đãi ở chỗ này chính là một đệ tử của Ô gia tên là Tiểu Lâu, khi thấy Tiểu Báo Tử hắn quá mức vui mừng, trực tiếp đem Tiểu Báo Tử vào trong Võ Doanh gặp những người khác. Nguyên lai đám đệ tử này sau khi thoát ra khỏi thành thì phát hiện không thấy Tiểu Báo Tử lập tức chạy khắp nơi tìm kiếm nhưng cũng không thấy bóng dáng hắn đâu, trong lúc tìm kiếm thì bọn họ gặp được đám quan quân Đại Tấn vì vậy mới hợp lại cùng nhau. Bọn họ cũng biết đây là cơ hội để họ dương danh lập vạn, thu hoạch chỗ tốt cho nên lập tức gia nhập Võ Doanh. Gia nhập cùng với bọn họ còn có mấy tiêu sư cùng thoát ra khỏi thành lúc trước của Phi Hồ tiêu cục.

Bởi vì thực lực của họ cũng không tệ nên mấy lần công thành trước cũng ra lực rất nhiều, lập công lao không ít, nên cũng rất được tên Doanh Quân ở đây coi trọng. Càng về sau thì số người tới gia nhập vào Võ Doanh càng nhiều cho nên ở nơi này cũng rong rã lẫn lộn, trật tự không được tốt lắm. Do đó Võ Doanh mới quyết định lập một cái trạm tiếp đón những người trong võ lâm từ khắp nơi tới đây.

Tiểu Lâu bởi vì lần trước trong lúc công thành bị thương cho nên phải dưỡng thương, vì vậy mới bị phân phối tới trạm tiếp đón để thuận tiện điều dưỡng, không ngờ lại gặp được Tiểu Báo Tử.

Tiểu Báo Tử vừa tiến vào Võ Doanh gặp những tên đệ tử Ô gia còn lại thì bọn họ không khỏi đại hỉ, đặc biệt là Kim Nam Thanh, vừa thấy Tiểu Báo Tử hần liền đâm một quyền lên ngực Tiểu Báo Tử, cười nói:

- Tiểu tử này, chạy đi đâu chơi để cho chúng ta lo lắng muốn chết a!

Tiểu Báo Tử thấy thần sắc của hần không phải giả bộ nên cũng cười, đem lý do đã chuẩn bị sẵn nói:

- Lúc ra khỏi thành ta gặp phải cao thủ nên bị thương, sau đó tìm một chỗ yên lặng dưỡng thương một thời gian, không ngờ khi trở lại đã thấy đại quân vây thành, nếu không gặp được Lâu sư huynh thì có lẽ ta đã lên đường trở lại Vân Châu rồi.

- Người bị thương? Bị thương ở chỗ nào? Có nặng hay không?

Nghe nói Tiểu Báo Tử bị thương, sắc mặt Kim Nam Thanh khê biến, quái lực của Tiểu Báo Tử hần không phải không biết, khi hần thấy một quyền Phá Toái Chân Không của Tiểu Báo Tử giết chết Liễu Tứ liên đánh giá rất cao đối với thực lực của Tiểu Báo Tử. Trong mắt của hần, chỉ cần không đụng phải Dịch Cân Giới cường giả thì có lẽ không ai có thể làm gì được Tiểu Báo Tử nhưng không ngờ khi Tiểu Báo Tử lao ra ngoài thành lại bị thương, chẳng lẽ hần gặp phải cường giả đã ngoài Thất phẩm?

Là ai?

Trong thành dịch nhân tuy nhiều nhưng ngoài Thất phẩm chỉ có một, người đó chính là Tiểu Minh Vương, chẳng lẽ Tiểu Báo Tử gặp phải hần?

- Chỉ là một ít vết thương nhẹ thôi, bởi vì ta mới đột phá không lâu, tu vi còn chưa vững chắc nên mới bị đối phương tìm ra sơ hở!

- Vậy hiện giờ người ổn rồi chứ? Cảnh giới đã ổn định chưa?

Kim Nam Thanh tiếp tục hỏi.

- Đó là tất nhiên!

Tiểu Báo Tử gật đầu:

- Nếu không thì ta cũng sẽ không trở về để báo thù!

Nói đến hai chữ “báo thù”, trong mắt Tiểu Báo Tử loé lên một ít hàn quang, một cổ sát ý sâm lãnh theo đó phát tán ra xung quanh.

Cổ sát khí này như có thực chất, khiến cho Kim Nam Thanh cũng phải rùng mình, rồi sau đó cười lớn nói:

- Nhiều ngày không gặp, thực lực của sư đệ lại tiến bộ rồi, thật sự là đáng mừng!

- Cái gì mà tiến bộ chứ? Chỉ là cảnh giới đã ổn định hơn trước mà thôi!

Tiểu Báo Tử cười nói.

Sau đó, đám đệ tử Ô gia cũng tiến lên hàn huyên vài câu.

- Đúng rồi, để ta dẫn người đi gặp Triệu doanh quân!

Kim Nam Thanh đột nhiên nói, rồi kéo Tiểu Báo Tử hướng chỗ sâu trong Võ Doanh chạy đi, nhưng chưa đi được mấy bước thì đã nghe thấy một hồi tiếng trống lớn.

“Thùng thùng thùng thùng ...”

Tiếng trống rung trời, dồn dập, nghe thấy tiếng trống này vang lên, Kim Nam Thanh cười khỏ, nói:

- Không kịp rồi, đã tới phiên chúng ta tiến công. Tiểu Báo Tử, lát nữa người theo sau ta, chú ý an toàn của mình, cũng đừng khấn trương, công thành tuy nguy hiểm nhưng thực lực của người đã đạt tới Tam phẩm ở trong Trung Hoà quận thành này trừ tên Tiểu Minh Vương kia ra có lẽ không còn ai có thể tạo thành uy hiếp với người đâu!

Tiểu Báo Tử gật gật đầu, mặc dù hắn đối với bản thân rất tự tin nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên ra chiến trường, một chiến trường chính thức, hơn nữa còn là chiến trường công thành thảm thiết nhất. Cho dù lòng tin có bành trướng cỡ nào thì ở trong mấy vạn đại quân hỗn chiến cũng có chút sợ hãi a.

Triệu doanh quân tên thật là Triệu Đình, xuất thân trong một thế gia quân nhân, năm nay hơn bốn mươi tuổi, dáng người hùng tráng, tu vi đã đạt tới Ngũ phẩm cũng là người có tu vi cao nhất trong Võ Doanh. Bản thân hắn xử sự cũng rất công chính, thủ đoạn cao minh cho nên cả Võ Doanh đều bị hắn thuần phục tâm phục khẩu phục.

Hiện tại đợt công thành thứ nhất đã qua, binh sĩ như thủy triều xông lên tường thành lại bị Bái Hoả tặc đánh ngược trở lại, nhưng công thành vẫn chưa chấm dứt, đợt công thành thứ hai đã tiếp tới, dựa theo lệ cũ thì lần này Võ Doanh xuất trận.

Người trong Võ Doanh không có quan niệm kỷ luật nhưng lại có võ nghệ cao cường, rất thích hợp cho công thành chiến và hỗn chiến thể này. Đặc biệt là với tường thành không cao mấy như Trung Hoà quận thành này thì các cao thủ võ lâm không cần dùng tới thang mà chỉ cần dùng khinh công tung người mấy cái đã có thể nhảy lên tường thành. Những người có khinh công hơi yếu một chút thì đạp lên đầu binh sĩ mượn lực nhảy lên.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

179. Chương 185: Lần Đầu Ra Trận Lập Công. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 185: Lần đầu ra trận lập công. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Trên tường thành cũng có cao thủ của Bái Hoả Giáo, những cao thủ tuy không cường hãn như những cao thủ võ lâm và cũng không có tính kỷ luật như trong quân đội nhưng bọn chúng đã luyện qua thuật hợp kích, thường thường sẽ có ba người tụ lại một chỗ, tự mình giữ lấy một vị trí phối hợp đánh rơi những người xông lên tường thành.

- Không biết sau khi công thành xong thì trong đám người trong võ lâm này có bao nhiêu người còn sống đây?

Triều Đình đứng trên một sườn núi gần gần đó nhìn cảnh tượng phía trước, đám quân binh thì vừa đánh vừa lui lại còn đám người Võ Doanh thì có chút nóng nảy tiến công khiến hắn không khỏi cười khổ.

Theo từng tiếng trống trận vang dội, công kích bắt đầu.

Tiểu Báo Tử đi theo phía sau Kim Nam Thanh, khi tới gần thành thì song chùy của hắn đã nắm chặt trong tay. Hiện tại vẫn còn có năm ngàn binh sĩ đang cũng xông lên, đám người Võ Doanh thì xông lên phía trước, bởi vì bọn họ đều triển khai khinh công nên tốc độ rất nhanh, mấy cái tung mình đã tới trước tường thành. Người có khinh công cao thì trực tiếp đạp lên tường thành phóng lên trên, những người khinh công không cao thì tự nhiên phải mang theo thảo câu, dây thừng tới cách tường thành tầm mười trượng thì dừng lại, đợi đám binh phía sau chạy tới thì bọn họ mới mượn nhờ cái đầu của đám binh sĩ này phóng lên tường thành. Đám binh sĩ giống như tập mãi thành quen nên khi đám người võ lâm này đạp lên đầu họ thì tốc độ của họ thoáng dừng lại một chút, sau đó mới tiếp tục vọt tới phía trước.

Tiểu Báo Tử và Kim Nam Thanh thuộc về đám người phía trước, đặc biệt là Tiểu Báo Tử vốn là đi theo đằng sau Kim Nam Thanh nhưng về sau lại chạy lên trước. Khi tới trước tường thành gặp phải nào là đá

tàng lớn, dầu nóng, mũi tên, thậm chí còn cả phân và nước tiểu thi nhau rơi xuống khiến hắn có chút sợ hãi và cũng có chút kích động. Hắn không tự chủ được, Nhạn Phù Tâm Pháp điên cuồng vận chuyển tránh né, song chùy trong tay hắn múa kín đến không kể hổ.

“Đồng, bốp, bang, phốc”

Đủ loại âm thanh hỗn tạp vang lên, phảng phất như nơi này đang có một đại nhạc hội hoà âm vậy, nhưng chỉ sau một nhịp hô hấp Tiểu Báo Tử đã lên tới đầu tường thành, trên người không dính chút bụi đất nào.

Mấy tên binh sĩ của Bái Hoả Giáo cũng không ngờ hắn có tốc độ nhanh như vậy nên khi Tiểu Báo Tử vừa lên tới đầu tường thành thì bọn chúng có chút sửng sò, sau đó mới chợt bừng tỉnh bỏ mấy thứ như nôi chảo trong tay, rút dao lên xông tới Tiểu Báo Tử. Tiểu Báo Tử tất nhiên cũng không yếu thế, song chùy vung lên liền đem mấy tên này đánh văng ra ngoài, sau đó mãnh liệt tấn công tới mấy tên binh sĩ vừa chạy tới.

Lúc này thần trí của Tiểu Báo Tử đã hoàn toàn thanh tĩnh, không hề có tạp niệm, song chùy huy vũ đem tất cả binh lính vây quanh hắn đánh bay ra ngoài chiếm cứ một góc tường thành.

Sau khi chiếm được góc thành ở đây, Tiểu Báo Tử cũng không tham công mà dựa theo phương pháp Kim Nam Thanh đã nói với hắn lúc trước, chăm chú giữ vững một góc này quét sạch đám binh sĩ Bái Hoả Giáo xung quanh đợi thêm người tới.

Mà cùng lúc đó, đám Bái Hoả Giáo cũng phát hiện ở chỗ này có chút bất ổn, Tiểu Báo Tử tuy tuổi còn trẻ nhưng đám binh sĩ Bái Hoả Giáo này đều là thân kinh bách chiến, khi thấy hai luồng ngân quang trên tay Tiểu Báo Tử thì thầm than một tiếng, sau đó quyết không chùn bước ừ ừ lao tới.

Tiểu Báo Tử thủ vững vị trí, song chùy của hắn là vũ khí nặng nên trong khoảng thời gian ngắn đám binh sĩ của Bái Hoả Giáo cũng không thể làm gì được hắn. Ngược lại bị hắn đánh bay mấy người, lúc này Kim Nam Thanh cũng đã lên tới, thấy Tiểu Báo Tử thủ vững được một góc tường thành thì thầm khen một tiếng rồi không hề nhiều lời vung vũ khí lên hiệp trợ Tiểu Báo Tử. Có trợ thủ nên áp lực của Tiểu Báo Tử liền nhẹ bớt, vừa rồi trải qua một phen kịch chiến nhưng cũng không có cấu thành uy hiếp gì với hắn, lúc này tâm tình cũng dần ổn định lại, song chùy dần dần trôi chảy hơn, chiêu thức càng lúc càng linh hoạt đem chùy pháp của hắn hoàn toàn phát huy ra hết. Vũ khí loại nặng như song chùy của hắn chính là vì những tràng quần đấu thế này mà sinh, Tiểu Báo Tử chỉ đông đánh tây, chỉ nam đánh bắc đánh cho đám binh sĩ Bái Hoả Giáo phải liên tục lui lại phía sau. Rất nhanh chỗ khu vực này đã mở rộng ra khiến cho Tiểu Báo Tử hoạt động càng thêm thuận lợi, nhờ đó mà chỗ này người của Võ Doanh càng lúc càng nhiều, rất nhanh ưu thế của đám binh sĩ Bái Hoả Giáo ở khu vực này đã bắt đầu biến mất.

- Tiểu tử này không tệ!

Vương Xà ở trong quân doanh nhìn tình hình chiến đấu trên tường thành không khỏi nở nụ cười vui vẻ, nói.

- Vương thủ tọa biết vị thiếu niên kia?

Lý Nguyên nghe Vương Xà nói thì thần sắc khẽ động, hỏi.

- Lần trước ở Ô gia có gặp qua một lần, hắn là đệ tử của một trưởng lão Ô gia, tên gọi là Chu Báo. Người nhìn song chùy trên tay hắn kia, ha ha, tinh tuý Loạn Phi Phong Chùy Pháp của Ô gia đã được hắn phát huy hoàn toàn!

Vương Xà cười ha hả nói.

- Ừm, quả nhiên lợi hại, nếu lần này có thể phá thành thì thiếu niên kia chính là công đầu!

Lý Nguyên cũng tán thưởng nói.

Tiểu Báo Tử lúc trước cũng đã nghe không ít chuyện về chiến trường, cái gì tình trường như chiến trường, thương trường như chiến trường ... nhưng khi chính thức gia nhập trong chiến trường, Tiểu Báo Tử mới cảm thấy những câu nói kia toàn là nói nhảm. Chiến trường chính là chiến trường, ngoại trừ chiến trường thì những thứ khác không thể nào so sánh được với nó, bởi vì những chữ khác có thể chết một lần nhiều người vậy sao?

Ngay vừa rồi, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, song chùy của hắn đã đập chết không dưới hai mươi người, người bị hắn đánh bị thương càng nhiều hơn nữa, nhiều đến nỗi hắn cũng không có tâm mà đi đếm.

Lúc này, tình hình trên đầu tường thành đã rất hỗn loạn, trừ khu vực của Tiểu Báo Tử chiếm được ưu thế ra thì những khu vực khác không có được sự may mắn như vậy.

Trên đầu tường thành ngoại trừ đám binh sĩ còn có cao thủ của Bái Hoả Giáo thủ hộ, những võ lâm cao thủ của Võ Doanh đều bị bọn chúng cứ ba người bao vây lấy, tạo thành hợp kích trận cuốn lấy không cách nào thoát thân được.

Lúc này đám cao thủ của Bái Hoả Giáo cũng đã phát hiện chỗ khu vực của Tiểu Báo Tử có chút bất ổn nên có vài tên liền xông tới, dẫn đầu là một tên Nhị phẩm cao thủ, mấy tên còn lại đều là Nhất phẩm.

Đừng nghĩ tu vi Nhất phẩm là rất thấp, trên thực tế, những tên này đều là những người có thân thủ vô cùng tốt.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

180. Chương 186: Phá Thành. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 186: Phá thành. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Cho dù là ở trong quân đội, cũng chỉ có những tinh anh tinh nhuệ nhất mới đạt tới tu vi Nhất phẩm, tỷ phú của Tiểu Báo Tử cũng là như vậy.

Nhất phẩm là một cái cảnh giới mà hết chín thành chín binh sĩ còn không thể đạt tới.

Tu vi đạt tới Nhị phẩm đã hoàn toàn thoát ly cái nghề binh sĩ, ít nhất cũng phải là một sĩ quan cấp tá, tới Tam phẩm liền được xem là sĩ quan cấp tá tinh anh. Trên thực tế thì trong đám tướng quân cũng có một nhóm người tu vi chỉ mới đạt tới Tam phẩm mà thôi.

Mà người trong Võ Doanh, tu vi đạt tới Tam phẩm như Tiểu Báo Tử gần như đã là cao nhất rồi, cao thủ Đoán Cốt Giới thì rất hiếm gặp bởi vì bọn họ ngoài trừ tình huống đặc biệt ra thì sẽ không chủ động tiến vào Võ Doanh.

Quân đội chính quy là như thế, vậy thì đừng nói tới đám ô hợp Bái Hoả Giáo này, cho nên khi Tiểu Báo Tử vừa lên đầu tường thành bọn chúng mới không chịu nổi một kích như thế, mấy tên Bái Hoả Giáo đang xông tới này hiển nhiên là tinh anh trong đám người này rồi.

Vừa vọt tới, tên cầm đầu liền xuất ra một thanh trường đao đối phó Tiểu Báo Tử, mấy tên còn lại bày thế trận áp tới.

Cái thế trận này vừa hình thành liền khiến cho áp lực vừa nhẹ bớt của Tiểu Báo Tử lại trở nên trầm trọng.

Lúc này, Tiểu Báo Tử cũng đã hiểu tại sao đại quân của Đại Tấn lại chậm chạp không cách nào xông lên tường thành được rồi.

Đám cao thủ Bái Hoả Giáo này một khi kết trận liền hợp liền vây đối thủ vào trong tạo nên uy lực đầu chỉ một công một bằng hai đơn giản như vậy. Hàn quang từ binh khí bọn chúng toả ra bao phủ khắp nơi, có công có thủ khiến cho xung quanh Tiểu Báo Tử trong khoảng thời gian ngắn đều là ánh đao ánh kiếm bủa vây, ngăn một đao này thì một kiếm khác lại tới. Hơn nữa nội khí của bọn chúng lại toàn bộ tập trung vào

tên cầm đầu khiến nội khí của hắn cũng tương đương với Tam phẩm, do đó có thể miễn cưỡng chống đỡ được công kích của Tiểu Báo Tử.

Sau vài lần công kích, tâm tình của Tiểu Báo Tử liền trầm ổn lại, dù sao một thân tu vi của hắn cũng cao hơn đối thủ, song chùy trong tay dần bình ổn lại, bình tĩnh chiến đấu.

- Không ổn rồi, đã có một số khu vực bị đánh bại, nếu tiếp tục như vậy thì đám cao thủ Bái Hoả Giáo sẽ đến đây ngày càng nhiều hơn. Nếu bọn chúng đến năm mươi tên ta còn có thể đỡ được, nhưng quá nhiều thì ta cũng hết sức!

Tiểu Báo Tử đưa mắt nhìn tình huống xung quanh thì thầm sốt ruột.

Quay lại sau lưng nhìn thì thấy mấy người Kim Nam Thanh cũng đang bị một đám cao thủ Bái Hoả Giáo ở hướng khác tới gắt gao quần lấy, chỉ sợ cũng không thể kiên trì được bao lâu.

- Ta không tin không phá được!

Tiểu Báo Tử sau khi nhìn tình thế xung quanh, trong lòng cũng đã hạ quyết tâm, đột nhiên hắn vung song chùy lên, hai luồng ngân quang bạo phóng đẩy lui đám cao thủ Bái Hoả Giáo đang vây quanh hắn, rồi xông thẳng vào trong nội thành.

- Hắn muốn làm gì?

Mấy tên Bái Hoả Giáo bị đẩy lui có chút không kịp phản ứng, mà đám người Kim Nam Thanh cũng không rõ chuyện gì.

Khi bọn họ kịp phản ứng lại thì Tiểu Báo Tử đã triển khai thân pháp phóng thẳng vào trong nội thành.

- Sư đệ, cẩn thận!

Kim Nam Thanh hô lớn, lời còn chưa dứt thì một loạt tiếng “Vụt! Vụt! Vụt! ...” vang lên.

Một trận mưa tên nhắm thẳng hướng Tiểu Báo Tử bắn tới.

Song chùy Tiểu Báo Tử vung lên đánh tan toàn bộ số mũi tên, thân thể đang ở giữa không trung đột nhiên chúi tới phía trước, cả thân thể như nằm ngang trên không trung, song chùy trong tay hắn vung mạnh khiến thân hình hắn như một cái mũi khoan phóng tới trước.

Dưới tường thành cũng có Bái Hoả giáo chúng, chỉ là so với đám binh sĩ trên tường thành thì sức chiến đấu của đám người này yếu hơn, hơn nữa bọn chúng cũng không ngờ bên mình đang chiếm ưu thế trên đầu tường thành mà còn có địch nhân dám từ trên đó lao xuống, đây quả thực là muốn chết mà!

Cho nên, đám giáo chúng này cũng không quá bận tâm.

Nhưng lúc này, tình huống rõ ràng bất đồng, Tiểu Báo Tử ở giữa không trung cấp tốc xoay tròn. Đám giáo chúng bên dưới thấy tình hình có chút bất ổn liền lập tức ném vũ khí trong tay nhắm vào người Tiểu Báo Tử.

“Choang choang choang ...”

Những tiếng kim thiết va chạm liên tục vang lên, trường thương bay tứ tung, đao kiếm nhảy múa khắp trời. Đoàn ngân quang của Tiểu Báo Tử lướt xuống giữa đám giáo chúng bên dưới. Khi ngân quang tản đi thì trong vòng năm trượng xung quanh Tiểu Báo Tử không có một tên giáo chúng nào còn đứng thẳng, tất cả đều bị song chùy của hắn đánh cho tổn thương gân cốt nằm la liệt.

Bất quá, tình trạng này chỉ tồn tại trong một nhịp hô hấp, sau đó đám giáo chúng xung quanh lại dồn tới, cùng lúc đó tên cao thủ Bái Hoả Giáo cầm đầu giao đấu với Tiểu Báo Tử lúc này cũng từ trên tường thành nhảy xuống.

Nhưng tình huống hiện tại đã khác trước, lúc này Tiểu Báo Tử đang đứng giữa đám giáo chúng, song chùy huy vũ cực nhanh, thân pháp hoàn toàn triển khai, mấy cái nhấp nhô đã vọt trước cửa thành.

Trung Hoà quận thành mà một cái tiểu thành trong nội địa Đại Tấn nên cửa thành cũng không lớn lắm, lúc này đang là lúc hỗn loạn nên các khu nhà gần cửa thành cũng là một mảnh hỗn loạn. Xe công thành của

Đại Tấn ở bên ngoài liên tục công kích muốn phá tan cửa thành, mà ở bên trong cửa thành cũng bị vô số đồ vật chèn cứng. Theo tình hình này thì dù cho xe công thành bên ngoài có phá được cửa thành thì đại quân cũng không thể lập tức tiến vào được.

Đám thủ vệ thành của Bái Hoả Giáo thấy một tên địch nhân xông tới nhưng cũng không để ý.

Mấy ngày này, đám người trong Võ Doanh của quân Đại Tấn xông vào đây cũng không phải không có, nhưng cuối cùng bọn họ không phải đều nuốt hận bị phân thân sao?

- Tiểu tử, thật can đảm đó!

Thấy rõ bộ dáng địch nhân đang lao tới, tên thủ lĩnh phụ trách cửa thành quát to một tiếng. Tiểu Báo Tử liền nheo mắt tập trung nhìn lại thì không khỏi có chút ngoài ý muốn, bởi vì người này không ngờ lại là Hắc Tam Nương Tử.

Trận chiến lần trước ở trước cửa Ô phủ, Tiểu Báo Tử đã biết được thực lực của tên Hắc Tam Nương Tử này nên hắn không hề nhiều lời, vung song chùy lên xông tới. Hắc Tam Nương Tử tự nhiên cũng biết rõ thực lực của Tiểu Báo Tử rất lợi hại nên khi thấy Tiểu Báo Tử xông tới, hắn hét lớn một tiếng:

- Hắn là cường địch, mọi người sống vai tác chiến!

Đám giáo chúng xung quanh cũng không dám khinh địch, tất cả đều vung vũ khí lên xông tới.

Tiểu Báo Tử không sợ hãi chút nào, Loạn Phi Phong Chùy Pháp hoàn toàn triển khai cùng bọn chúng chém giết.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

181. Chương 187: Phá Thành. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 187: Phá thành. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Lúc này Hắc Tam Nương Tử đang ở vào vị thế có lợi, mười mấy người đồng thời vây công Tiểu Báo Tử, mà sau lưng Tiểu Báo Tử cũng có giáo chúng đang ép tới. Thấy tình hình này, Hắc Tam Nương Tử không khỏi đắc ý, cười nói:

- Tiểu tử, ngươi đúng là không kiên nhẫn sống lâu thêm a, ngươi không biết nhìn xem đây là chỗ nào mà cũng dám xông vào sao? Chẳng lẽ ngươi cho rằng một mình ngươi có khả năng mở cửa thành?

- Ta đương nhiên có thể!

Tiểu Báo Tử cười lạnh một tiếng, song chùy trong tay càng thêm mãnh liệt huy vũ, nhiệt khí khô nóng từ song chùy của hắn mãnh liệt tuôn ra.

Hắc Tam Nương Tử thấy vậy thì không khỏi giật mình, một cảm giác cực kỳ nguy hiểm đột nhiên lan toả khắp toàn thân hắn, ngay cả tóc gáy cũng dựng đứng cả lên, bởi vì hắn đã thấy từ song chùy của Tiểu Báo Tử đột nhiên hiện lên một đạo lưu quang màu đỏ sậm.

Không chút nghĩ ngợi, trường tiên trong tay hắn lập tức vẩy mạnh tạo thành một vòng tiên ảnh rậm rạp phòng hộ trước người, thân hình đồng thời cũng lui nhanh về phía sau.

- Hắc Tam Nương Tử hãy xem bạo kích của ta!

Tiểu Báo Tử thấy Hắc Tam Nương Tử lui về phía sau thì cười dài một tiếng, thân hình cũng từ trong đám giáo chúng vây công phóng lên, cùng lúc đó năm tên cao thủ Bái Hoả Giáo giao thủ với hắn ở trên tường thành cũng chạy tới muốn bao vây Tiểu Báo Tử lại.

Tiểu Báo Tử làm sao có thể cho bọn chúng cơ hội như vậy! Chuỳ trái hướng về sau quét mạnh một cái, tên cầm đầu vừa đỡ thì lập tức biến sắc, hắn chỉ cảm thấy một lực lượng cường đại từ cái chuỳ của Tiểu Báo Tử truyền tới, so với lúc ở trên tường thành không biết trầm trọng hơn bao nhiêu lần.

“Phốc!”

Binh khí trong tay hắn lập tức bị đánh bay, bản thân hắn cũng nhận không được phun ra một ngụm máu tươi, thân hình như cái bảo tải thịt bắn mạnh về phía sau nện lên đám giáo chúng đang đuổi tới, không biết sống chết thế nào.

Mấy tên còn lại cũng bị chuỳ phải của Tiểu Báo Tử đập tới, tuy không có lực đạo mạnh như chuỳ trái nhưng cũng khiến bọn chúng bay nhanh ra sau, bất tỉnh nhân sự.

Mà Tiểu Báo Tử mượn lực bay thẳng tới trước đánh tới Hắc Tam Nương Tử.

Song chuỳ của Tiểu Báo Tử hoá thành ngân quang lập tức phá nát đám tiên ảnh của Hắc Tam Nương Tử, sau đó thế đi vẫn không giảm nhắm đầu Hắc Tam Nương Tử đập xuống.

Hắc Tam Nương Tử thấy tiên ảnh bị phá liền biết tình huống bất hảo, lập tức nghiêng người sang một bên khó khăn lắm mới tránh được một chuỳ của Tiểu Báo Tử.

Hắn biết tránh nhưng mà cửa thành lại không biết a! Khi hắn vừa tránh sang một bên thì song chuỳ của Tiểu Báo Tử đánh thẳng lên cửa thành.

Lập tức một tiếng “Rầm!” thật lớn vang lên. Cửa thành đúc bằng thép bị một kích của Tiểu Báo Tử đánh bật bốn cái chốt, đám binh sĩ đang đẩy xe công thành ở ngoài đột nhiên nghe thấy tiếng vang từ bên trong cửa thành thì không khỏi giật mình. Đợi khi bọn họ kịp phản ứng lại thì chỉ trong một nhịp hô hấp mà cửa thành đã vang lên mười tiếng vang thật lớn nhưng tiếng sấm nổ rồi cửa thành bị đánh sập từ trong ra.

Một bóng người nhanh chóng từ bên trong thành lao ra ngoài, vừa chạy vừa nói lớn với đám binh sĩ công thành:

- Cúi đầu xuống coi chừng bọn chúng bắn tên!

Sau đó bóng ảnh lại hoá thành một đoàn ngân quang ngăn trở gần như toàn bộ số mũi tên phóng tới.

- Thành phá!

Sau một tích tắc tĩnh lặng, đám binh sĩ công thành liền điên cuồng hét lên, sĩ khí tăng mạnh.

Thấy sĩ khí đại chấn, Lý Nguyên vốn đang rầu rĩ lập tức nhảy lên lưng ngựa, rút bội kiếm bên hông ra giơ lên, vận nội lực quát lớn:

- Cửa thành đã phá, chúng binh sĩ theo ta giết địch!

Sau khi quát xong, hai chân hắn kẹp mạnh vào thân ngựa dẫn đầu phóng lên phía trước, đám thân vệ bên cạnh tất nhiên không dám chậm trễ, nhanh chóng phóng ngựa theo.

Mà Vương Xà thì ngược lại vẫn ngồi vắt vẻo trên một thân cây nhìn về phía Tiểu Báo Tử đang vung vẩy song chuỳ ở cửa thành, trên mặt vui vẻ, cười nói:

- Hảo tiểu tử, đúng là có chút bản sự a, vậy mà có thể mạnh mẽ nện bung cửa thành, ha ha ha ...

Trên thực tế, hôm nay Lý Nguyên vốn không có hi vọng phá được cửa thành, bởi vì đám giáo chúng Bái Hoả Giáo bên trong quá mức ương ngạnh. Hơn nữa bọn chúng vì thủ thành đã chuẩn bị rất kĩ càng, nhưng không ngờ khi hắn đang muốn hạ lệnh rút lui thì cửa thành lại không hiểu tại sao bị đánh mở.

Việc này đối với sĩ khí trong quân có ảnh hưởng rất lớn.

Cửa thành vừa phá, cho dù ở bên trong cửa thành có chất đầy chướng ngại vật, cho dù đám giáo chúng Bái Hoả Giáo trên tường thành đang chiếm thượng phong cũng đã mất hết ưu thế rồi.

Nên biết là xét về nhân số, bên Đại Tấn quân chiếm ưu thế tuyệt đối. Trước kia chỉ vì một mực không mở được đường thông vào trong, hiện tại thì một lỗ hổng cực lớn đã hiện ra, đại quân lập tức như thủy triều tràn vào. Bên trong cửa thành mặc dù có nhiều chướng ngại vật nhưng làm sao có thể ngăn trở được đại quân có số lượng tới hàng vạn như vậy cho nên rất nhanh đám chướng ngại vật đã bị thanh lý sạch sẽ. Trận chiến này xem như thắng bại cũng đã định.

Tiểu Báo Tử giờ song chùy lên, nhìn binh sĩ Đại Tấn như thủy triều tràn vào trong thành thì trong lòng cũng thả lỏng. Đột nhiên lúc này bên cạnh hắn đột nhiên hiện xẹt qua một làn gió nhẹ, một thanh âm nhỏ như tiếng muỗi mang theo ý vị tán thưởng truyền lại:

- Hảo tiểu tử, làm không tệ!

- Vương Xà?

Tiểu Báo Tử vừa nhấc mắt lên thì chỉ thấy một bóng lưng màu xanh nhánh chóng lướt vào trong thành.

- Lần này xác thực không tệ, không ngờ dưới tình huống như vậy mà ta có thể đánh ra mười bảy lần bạo kích, tuy có chút mệt mỏi nhưng cũng đáng giá!

Vương Xà đi vào trong thành, Tiểu Báo Tử cũng không để ý làm gì nữa, trong đầu hắn lúc này lập tức nghĩ đến quá trình phá cửa thành vừa rồi.

Bạo kích chính là tên mà hắn đặt cho mấy thức chùy pháp tiếp theo của Loạn Phi Phong Chùy Pháp của Ô gia, bởi vì mấy chùy này hắn sử dụng phương thức vận kinh của Quái Lực Quyền vào mà thành.

Quái Lực Quyền thần diệu vô cùng, nó có thể tăng cường lực công kích của bản thân lên mấy lần, nhưng cái đó cũng mới chỉ là cực hạn trong quyền kích cũng giống như Thiên Xà Liễm Tức Thuật có tác dụng với thân thể. Khi vận dùng quyền pháp hắn có thể đem tâm pháp Quái Lực Quyền dung nhập vào trong làm cho lực phá hoại tăng lên mấy lần đồng thời cũng không tiêu hao bao nhiêu nội khí, thậm chí cũng không tạo ra gánh nặng quá lớn với thân thể.

Bởi vì có chỗ tốt như vậy nên Tiểu Báo Tử muốn đem phương pháp vận kinh này dung nhập vào trong chùy pháp của mình khiến cho uy lực của chùy pháp tăng mạnh.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

182. Chương 188 - 189: Công Đầu.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 188 - 189: Công đầu.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Tuy nhiên chùy tuy là vũ khí tiện tay của hắn nhưng dù sao vẫn không phải là một bộ phận thân thể của hắn cho nên muốn vận dụng phương pháp vận kinh vào nó rất khó khăn. Đại đa số thời điểm nó chỉ có thể tập trung vào cánh tay nắm chùy mà không cách nào truyền vào thân chùy được. Bởi vậy, trải qua một đoạn thời gian dốc lòng nghiên cứu, rốt cuộc hắn cũng đã tìm được bí quyết có thể pháp môn vận kinh của Quái Lực Quyền vào trong song chùy, tuy không được như hai nắm đấm của hắn, số lượng chùy phát ra cũng có hạn chế còn có cả sự hạn chế bởi sức nặng của song chùy. Chùy càng nặng thì số lần sử dụng Bạo kích càng thấp, cặp song chùy hiện tại của Tiểu Báo Tử khi tu vi hắn còn ở Nhị phẩm cũng chỉ có thể gia tăng uy lực lên chín lần, tối đa cũng đánh ra được mười lăm chùy thì hắn đã kiệt sức.

Mà khi tu vi hấn đến Tam phẩm hấn vẫn chưa từng thử lại Bạo Kích, không nghĩ tới hôm nay lần thứ nhất sử dụng lại có thể liên tục đánh ra mười bảy chùy, hơn nữa uy lực còn bạo tăng tới hai ba chục lần mà vẫn còn dư lực.

- Kỳ thật thì cũng có chút ngoài ý muốn, ta cũng chưa từng nghĩ bằng vào lực lượng của bản thân có thể đem cái cửa thành kia đập mở a!

Tiểu Báo Tử đứng tại chỗ thở dốc một lát, mắt nhìn đám đại quân ào ào tràn vào thành kia cảm thán một tiếng.

- Sư đệ, lần này ngươi nổi tiếng rồi a!

Một thanh âm mang theo sự hưng phấn truyền vào tai khiến Tiểu Báo Tử phải quay đầu lại thì thấy Kim Nam Thanh mang theo mấy vị sư đệ đang dùng vẻ mặt đầy kinh hỉ nhìn hấn. Ánh mắt của mấy người này làm cho Tiểu Báo Tử có chút khó chịu bởi vì ánh mắt của họ nhìn hấn đã không còn như trước, đặc biệt là Đoan Chính Minh, trong mắt của hấn lộ rõ sự ghen ghét, còn mơ hồ có một chút nịnh bợ và bất an.

- Sư huynh nói vậy là sao?

Mặc dù trong lòng đã biết rõ ý của Kim Nam Thanh muốn nói là gì nhưng Tiểu Báo Tử vẫn giả bộ đưa ra bộ mặt khó hiểu hỏi.

- Còn thể nào nữa, Tiểu Báo Tử, ngươi phát tài rồi a, lần này ngươi một mình công phá cửa thành là đã lập được đại công đó!

Kim Nam Thanh hưng hăng vỗ lên bả vai Tiểu Báo Tử, nhìn vẻ mặt cứng họng của Tiểu Báo Tử, lại nhìn song chùy trong tay Tiểu Báo Tử mà trong lòng hấn thầm hối hận tại sao lúc trước không chọn chùy làm vũ khí, nếu không hiện tại có thể hấn là người lập công đầu a.

Kim Nam Thanh cười rất tươi, vừa cười nói vừa vỗ vai Tiểu Báo Tử:

- Không đúng, không đúng, không phải đại công mà là công đầu a ha ha ha ...

Tiểu Báo Tử chỉ cười cười, xem như đó là chuyện không đâu.

- Kim sư huynh, chúng ta không xông vào thành à?

- Đương nhiên là có!

Kim Nam Thanh vùng tay lên:

- Trong thành khẳng định có không ít dư孽 của Bái Hoả Giáo, công đầu Tiểu Báo Tử đã đoạt rồi thì chúng ta cũng phải kiếm chút canh chút cháo chứ! Tiểu Báo Tử ngươi sẽ không đoạt luôn của chúng ta chứ hả? Ha ha ...

Tiểu Báo Tử cười ngây ngô, liên tục gật gật đầu nói:

- Sư huynh, ta nghe theo người!

Một câu nói này của Tiểu Báo Tử làm cho Kim Nam Thanh rất vui vẻ. Hấn vùng tay lên hăng hái dẫn theo đám đệ tử Ô gia hoà vào đám đại quân tràn vào trong thành.

So với lúc trước thì hiện giờ Trung Hoà quận thành rách nát hơn nhiều. Không còn vẻ phồn vinh như xưa nữa, khắp nơi đều là nhà cửa bị đốt cháy từng mảng, thi thể khắp nơi, có không ít thi thể đã nằm đây không biết bao lâu, mùi hủ thi cùng với mùi máu tanh và cháy khét và các loại thượng vàng hạ cám khác tràn ngập trong thành khiến cho đám người Tiểu Báo Tử vừa vào không khỏi bịt mũi lại.

- Mẹ nó, mùi vị thật khó ngửi, không biết đã chết bao nhiêu người rồi nữa?

- Bái Hoả Giáo đều là một đám thị sát khát máu, thành trì bị bọn chúng đánh hạ thì còn có thể tốt đẹp sao?

Một tên đệ tử Ô gia tên là Vương Thủ Nghĩa lên tiếng nói. Tên này là nội môn đệ tử, tu vi vừa đạt tới Nhị phẩm, lần trước cũng cùng bọn họ chấp hành nhiệm vụ điều tra hàng hoá bị cướp, chỉ là bình thường hấn

rất ít xuất hiện, gần đây được Kim Nam Thanh xem như thiên lôi sai đâu đánh đó nên cũng không khiến mọi người chú ý lắm.

Nhưng lần này vây đánh đám Bái Hoả Giáo hẳn lại nổi giận xông pha chém giết, ra tay cũng rất tàn nhẫn, rõ ràng là bản thân hẳn có thâm cừu đại hận gì đó với Bái Hoả Giáo.

- Đúng vậy, đám Bái Hoả Giáo này đúng là quá phạm, vậy mà đám tập kích Trung Hoà quận thành nằm trong cảnh nội Đại Tấn, không biết bọn chúng suy nghĩ cái gì nữa?

Doan Chính Minh cũng rất hàm xúc nói.

- Bọn chúng nghĩ cái thì thì ta đoán là rất nhanh sẽ có kết quả thôi!

Kim Nam Thanh nói.

Lúc này trước ưu thế binh lực tuyệt đối của quan quân, đám giáo chúng Bái Hoả Giáo đã hoàn toàn bị quét sạch. Tuy bọn chúng cũng có mấy cao thủ nhưng kỳ quái là hiện tại lại không thấy một ai, xuất đầu có tu vi cao nhất cũng chỉ là Tam phẩm. Đừng nói tới đại quân, cho dù chỉ bằng người của Võ Doanh cũng đủ ép chúng thúc thủ chịu trời không đường phản kháng rồi.

Mấy người Kim Nam Thanh tuy muốn lập công nhưng nhìn quanh toàn là binh sĩ Đại Tấn, còn đâu cơ hội mà lập công, cho nên cả đám chỉ đành bắt đắc dĩ buông tha.

Lúc này Lý Nguyên đã đem theo thân vệ đội của hắn tiến vào trong phủ quận trưởng của Trung Hoà quận thành.

Tên quận trưởng ở đây lúc đám Bái Hoả Giáo công hạ thành đã bị giết chết, hiện tại thành đã được chiếm lại cho nên nơi này tự nhiên trở thành soái trưởng của Lý Nguyên.

Đánh thắng trận, đoạt lại được thành nhưng trên mặt Lý Nguyên lại không hề có chút vui mừng nào bởi vì cả đám cao thủ Tiểu Minh Vương không hề có trong thành, điều này nói lên cái gì?

Điều này nói rõ mục đích của bọn chúng ở đây đã đạt được, mà sau khi đã đạt được mục đích thì tất nhiên là phải rút lui rồi, không cần phải chiếm cứ một cái quận thành không mấy quan trọng này làm gì. Nếu thật là như vậy thì cho dù Lý Nguyên hẳn đã đoạt lại được thành cũng xem như vô công. Mười vạn đại quân vây thành gần hai mươi ngày mới đánh hạ được một cái quận thành mà còn để cho chủ sự bên địch trốn sạch ...

Tuy nhiên chuyện này cũng chỉ có thể để trong lòng hắn mà thôi, dù sao thành cũng đã đoạt lại được, sau mấy tràng chiến đấu đẫm máu thì cũng phải cho chúng binh sĩ được khoản đãi thoải mái. Cho nên phải có ban thưởng, có phạt thì cũng phạt, chỉ là hiện tại tâm tình của Lý Nguyên không tốt lắm cho nên những ai bị phạt đều phải chịu khổ không thôi.

- Người chính là Tiểu Báo Tử?

Lúc này, sớm đã có người mang đám người Tiểu Báo Tử và Kim Nam Thanh vào quận trưởng phủ. Hôm nay Tiểu Báo Tử dùng mãnh xông pha trên tường thành rồi mạnh mẽ đánh bùng cửa thành đều được mấy vạn quân sĩ tận mắt nhìn thấy, muốn chối cũng không được. Nói về phần thưởng thì đương nhiên Tiểu Báo Tử phải được phần thưởng lớn nhất, về phần mấy người Kim Nam Thanh tuy công lao không bằng được Tiểu Báo Tử nhưng lúc ở trên tường thành cũng rất anh dũng huyết chiến giết địch, hơn nữa còn là huynh đệ đồng môn với Tiểu Báo Tử cho chỗ tốt cũng không thiếu bọn hắn.

- Người gọi là Chu Báo? Đệ tử Ô gia?

Lý Nguyên ngồi trên ghế lớn trong phủ quận trưởng, trầm giọng hỏi.

- Vâng!

Ở chỗ này, Tiểu Báo Tử tất nhiên không dám nhiều lời.

- Hảo hảo hảo!

Lý Nguyên nói liên tiếp ba chữ “hảo”, trong mắt toát ra dị sắc liên tục, nói:

- Đúng là anh hùng xuất thiếu niên. Người hôm nay đã lập được không ít đại công, nói đi, người muốn được khen thưởng thế nào?

Câu này đã làm khó Tiểu Báo Tử rồi, trong lòng hắn thầm mắng: “Người muốn ban thưởng thì cứ trực tiếp ban đi, hỏi cái rắm! Ta làm sao biết được có được cái dạng chỗ như thế nào?”

Đang lúc Tiểu Báo Tử do dự thì từ bên ngoài truyền tới thanh âm:

- Đại soái, việc ban thưởng chỉ sợ lại phải chờ một chút, ta đã điều tra được mục đích đánh chiếm Trung Hoà quận thành lần này của Bái Hoả Giáo! Chỉ sợ có chút phiền phức!

Một địa động sâu không thấy đáy có dạng hình xoắn ốc hướng xuống dưới, Tiểu Báo Tử và mấy tên đệ tử Ô gia theo sát phía sau Triệu Đình đi sâu xuống bên dưới.

Người dẫn đầu đội ngũ chính là Vương Xà, đi bên cạnh hắn còn có bốn cao thủ Đoán Cốt Giới, bốn người này có hai người là của Minh Nghĩa Kinh, hai người khác là của Thiên Long Đạo.

Triệu Đình đi sát phía sau năm người này, sau lưng hắn là mấy người Tiểu Báo Tử.

Thần sắc Vương Xà có vẻ không tốt lắm, Tiểu Báo Tử cũng giống vậy, hai tay hắn nắm chặt song chùy, sắc mặt nghiêm túc, phảng phất có chút khẩn trương.

Sắc mặt của mấy người Kim Nam Thanh càng khó coi, nhưng trong lòng cũng có chút hưng phấn. Địa hoả mạch a!

Không ngờ trong Trung Hoà quận thành nho nhỏ này lại có một cái Địa hoả mạch!

Biết được điều này, mấy người Kim Nam Thanh hưng phấn không thôi, Địa hoả mạch chính là địa phương có Hoả nguyên lực sung túc nhất trên đời, đối với người tu luyện hoả hệ quả thực không khác gì động thiên phúc địa bởi vì người tu luyện hoả thuộc tính ở nơi này tu luyện có thể nói là làm ít hưởng nhiều.

Khi tu luyện thì bước đầu tiên phải dẫn động thiên địa nguyên khí vào trong cơ thể, sau đó vận dụng nội khí đem những nguyên khí này phân giải ra rồi mới thu nạp loại nguyên khí mà bản thân sở tu, những nguyên khí khác thì thổ ra ngoài, quá trình này gọi là thổ nạp.

Nhưng người tu luyện hoả hệ pháp quyết ở nơi có Địa hoả mạch tu luyện thì căn bản không cần một bước này, bởi vì ở trong Địa hoả mạch tất cả nguyên lực đều là hoả thuộc tính cho nên chỉ cần trực tiếp nhét chúng vào trong cơ thể là xong. Do vậy nên hiệu suất tu luyện của người tu luyện hoả hệ pháp quyết ở nơi này mới có thể làm ít hưởng nhiều, ở đây tu luyện một ngày thậm chí có thể so với ở ngoại giới tu luyện cả tháng thời gian, thậm chí là mấy tháng.

Nếu bỏ qua vấn đề cường độ thân thể thì ở chỗ này tu luyện hoả hệ pháp quyết cũng có thể trong thời gian ngắn đem tu vi nâng lên Lục phẩm.

Chính bởi vì như thế nên sắc mặt Tiểu Báo Tử mới có chút khó chịu, sớm biết có chỗ này thì không cần nghe lời tên Vương Xà kia mà để cho ngoại đan của mình cũng tu luyện Cửu Long Thần Hoả công là được rồi.

Đáng tiếc là trên đời này không hề có thuốc chữa hối hận!

Mà nói đúng ra thì thật sự Vương Xà cũng không có bắt Tiểu Báo Tử tu luyện mà chỉ cho hắn một lời đề nghị mà thôi. Lúc Vương Xà đi rồi Tiểu Báo Tử mới tu luyện cho nên cũng không thể nào trách Vương Xà được, có trách cũng chỉ có thể trách Tiểu Báo Tử hắn không gặp may mà thôi.

Đương nhiên, đây chỉ là một cái công dụng của Địa hoả mạch mà thôi, một cái công dụng rất bình thường.

Bởi vì trên đời này công pháp vô số, Ngũ hành công pháp chỉ là một mạch trong rất nhiều mạch tu luyện nội khí, mà Hoả hệ công pháp cũng chỉ là một nhánh bên trong Ngũ hành công pháp mà thôi, người tu luyện tuy rằng không ít nhưng cũng không quá nhiều. Huống chi, Địa hoả mạch này không phải ai cũng có thể lợi dụng được, nếu người có tu vi quá kém đi vào đây cho dù chỉ ngồi một chỗ tu luyện cũng sẽ bị Hoả nguyên lực cường đại nơi này khiến cho bạo thể mà chết.

Người có thể hưởng dụng chỗ tốt lớn nhất của Địa hoả mạch này phải nói tới Ô gia.

Ô gia là thể gia chuyên về luyện khí, trong các loại binh khí thì binh khí phẩm cấp càng cao, tạp chất càng ít. Mà muốn làm cho tạp chất ít đi phải cần có đủ nhiệt độ. Cho dù Ô gia là một luyện khí thể gia nhưng khả năng khống chế đối với nhiệt độ cũng chỉ có hạn, những lúc muốn luyện chế một ít thần binh chính thức đều phải sử dụng linh thạch hoả thuộc tính để đề cao nhiệt độ mới được.

Chưa nói tới sự trân quý của linh thạch hoả thuộc tính, cho dù có dùng linh thạch hoả thuộc tính thì nhiệt độ cũng không đề cao được quá nhiều. Cho tới hiện tại, Ô gia vẫn luôn nghiên cứu biện pháp để làm tăng nhiệt độ trong lò luyện lên. Tổ tiên của Ô gia sở dĩ có thể làm nên cơ nghiệp như hiện tại, ngoại trừ dựa vào thực lực thì quan trọng nhất chính là hắn nắm giữ được một loại nhiên liệu có thể đề cao nhiệt độ trong lò luyện trên diện rộng. Cũng nhờ loại nhiên liệu này mà phẩm Ô gia tạo ra mới chiếm hết ưu thế của những nhà khác.

Nhưng sau năm trăm năm, Ô gia cũng đã mấy lần trải qua trắc trở, phương pháp điều chế loại nhiên liệu kia cũng bị rò rỉ ra ngoài cho nên Ô gia đã xem như không còn thứ áp hòm nào nữa.

Tuy không phải là lan truyền rộng rãi nhưng phương pháp điều chế nhiên liệu này hầu như các luyện kim thể gia hơi có chút quy mô đều có được, cũng nhờ đó mà trình độ luyện kim của Đại Tấn từ năm mươi năm trước đã đột tăng lên một cấp độ mới, nhưng điều này đối với Ô gia lại không hề có chỗ tốt nào, ưu thế lớn nhất đã biến mất, may mắn là Ô gia còn có Cửu Long Thần Hoả công để dựa vào.

Môn công pháp này vốn là của Thiên Long Đạo nên cũng không có ai đại đột đánh chủ ý với nó. Mà môn công pháp này đối với việc bài trừ tạp chất trong luyện kim cũng có hiệu quả cho nên Ô gia mới có thể vượt qua được mấy giai đoạn khó khăn để duy trì tới hiện tại.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

183. Chương 190: Địa Hoả Mạch.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 190: Địa hoả mạch.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Những điều này chỉ là người ngoài nghề biết mà thôi, nhưng đối với người trong nghề thì Đại hoả mạch có hoả hệ nguyên khí cực thịnh như vậy, thậm chí có thể còn nổi thẳng với nham tương sâu bên dưới, nếu có thể ở chỗ này kiến tạo một chỗ để tinh luyện kim loại thì binh khí được tạo ra so với ở những chỗ khác ít nhất phải cao hơn ba cấp bậc, thậm chí nếu như thuận lợi thì còn có thể sản xuất ra đại lượng thứ thần binh!

Đúng, là thứ thần binh!

Thần binh là một thứ khả ngộ bất khả cầu, nếu không có cơ duyên và kỳ vật làm tài liệu thì không thể nào rèn ra được một thanh thần binh chính thức! Nhưng thứ thần binh lại khác, nó không có công dụng thần kỳ như thần binh nhưng độ cứng và độ sắc bén cũng gần tương đương với thần binh chính thức.

Quan trọng nhất là thứ thần binh không phải rất khó tạo ra, chỉ cần có tài liệu tốt và điều kiện hoả hầu thuận lợi cùng với đỉnh cấp công tượng là có thể tạo ra.

Giống như sư phụ Từ Ung của Tiểu Báo Tử chính là một đỉnh cấp đoán tạo sư, nếu hắn có thể ở trong Địa hoả mạch này khởi lò luyện và cho hắn thêm một ít thượng phẩm tài liệu là hắn rất nhanh có thể tạo ra thứ thần binh.

Cho nên, nếu như Địa hỏa mạch này mà Ô gia đoạt được thì chính thể thực lực của Ô gia sẽ lập tức bạo tăng, tiến lên một nấc thang mới. Thậm chí Ô gia còn có thể trở thành thiên hạ đệ nhất luyện khí thể gia!

Đương nhiên, điều này chỉ là tưởng tượng mà thôi, Kim Nam Thanh không phải kẻ ngu, triều đình Đại Tấn cũng không ngốc, một nơi có nhiều chỗ tốt như thế này làm sao có thể cấp cho Ô gia độc hưởng!

Ở trong Địa hỏa mạch này còn có một thứ tốt nữa đó chính là nó có thể hình thành được linh thạch hỏa thuộc tính.

Địa hỏa mạch không mang đi được như linh thạch thì có thể. Linh thạch là một thứ tương đối kỳ lạ, số lượng cho dù có nhiều cũng không thể nhiều như củ cải trắng ngoài chợ được. Hơn nữa linh thạch chỉ có thể hình thành ở sâu bên dưới nham tương, cái loại địa phương đó thì người bình thường làm sao có thể tới được?

Muốn tới gần nham tương thì ít nhất tu vi cũng trên Thất phẩm, hơn nữa phải luyện thành cương khí hộ thân mới được. Nhưng những cao thủ đã đạt tới trình độ như vậy thì linh thạch đối với họ đã hấp dẫn không nhiều, hơn nữa, cường giả đạt tới Thất phẩm có thể đi làm thợ mỏ sao?

Điều này là không thể nào, cho nên dù trong Địa mạch này có nhiều linh thạch hơn nữa cũng gần như là một cái bảo tàng khó vào.

Bất quá, trừ những nơi ở gần nham tương ra thì ở những chỗ khác cũng có thể hình thành được linh thạch hỏa thuộc tính, chỉ là số lượng rất ít, cho nên cũng chỉ có thể dựa vào vận khí.

Hoả nguyên khí, Địa hỏa, linh thạch đây chính là ba chỗ tốt hấp dẫn mọi người nhất.

Ngoài trừ ba thứ này ra thì cũng còn những thứ tốt khác nhưng chúng có giá trị tương đối nhỏ và ít.

Ngoài những thứ này ra thì ở trong nham tương cũng có địa mạch sát khí, loại sát khí này đối với người bình thường hay những võ lâm cao thủ khác đều là thứ đòi mạng, nhưng đối với những người tu luyện hỏa hệ pháp quyết đã tới Lục phẩm thì lại là bảo vật vô cùng trân quý, bởi vì họ có thể đem sát khí nơi này ngưng luyện thành cương khí, gọi tắt là Ngưng sát thành cương hoặc là Ngưng Cương!

Ô gia là một luyện khí thể gia, mỗi một đời đều xuất hiện Thất phẩm cường giả, bởi vậy cũng nắm giữ được một ít địa phương có địa mạch sát khí để cung cấp cho các trưởng lão trong gia tộc tu luyện. Chỉ là những nơi này một là đã tồn tại thời gian quá dài, hai là không ít người dùng, hoặc là số lượng không đủ, xác suất Ngưng Cương thành công không cao, thậm chí sát khí còn pha tạp không thuần khiết, trong lúc tu luyện sẽ xuất hiện nguy hiểm rất cao.

Cho nên những năm gần đây, một ít trưởng lão của Ô gia, cho dù là người đã đạt tới Thất phẩm cũng rất ít đi Ngưng Cương, bởi vì sợ gặp phải nguy hiểm đáng tiếc. Lữ Nhất Nguyệt cũng như vậy, tu vi hắn cũng đã đạt tới Thất phẩm nhưng vẫn chưa ngưng luyện ra cương khí do đồ khi đối mặt với những cường giả khác hắn luôn có cảm giác yếu hơn một bậc.

Mà địa mạch sát khí ở trong Địa hỏa mạch vô luận là phẩm chất hay số lượng đều hơn vô số lần so với những địa mạch sát khí Ô gia nắm giữ. Nếu Lữ Nhất Nguyệt có thể ở chỗ này ngưng cương thì có thể nắm chắc bảy tám thành thành công.

Đây mới là chỗ khiến Kim Nam Thanh cao hứng nhất, đồng thời cũng là thứ hắn quan tâm nhất.

Lần này bọn hắn rời khỏi Vân Châu vốn chỉ để điều tra việc một đám hàng hoá bị cướp, đối với Ô gia mà nói thì chỉ là một chuyện nhỏ không đáng gì. Nhưng không ngờ vì một chuyện nhỏ này mà lại phát sinh không ít đại sự, cuối cùng còn phát hiện ra một cái Địa hỏa mạch dưới lòng đất Trung Hoà quận thành.

Đã ở trong Trung Hoà quận thành thì cái Địa hỏa mạch này tất nhiên thuộc sở hữu của triều đình Đại Tấn, các thể gia không thể nhúng chân vào được. Mà triều đình Đại Tấn chắc chắn sẽ lợi dụng cái Địa hỏa mạch này để cắn nuốt hết những kỹ thuật luyện khí của các thể gia luyện khí. Mặc dù Đại Tấn là chủ nhân trên mảnh đất này nhưng những đoán tạo sự phần lớn đều là người của các luyện kim thể gia, mà những kỹ thuật luyện kim chính thức cũng nằm trong tay các thể gia này chứ không phải triều đình. Tuy triều đình cũng thường xuyên phái người tới các thể gia này học tập kỹ nghệ nhưng các thể gia cũng đâu phải người

ngu đem kỹ thuật của bản thân truyền cho người ngoài. Do đó, triều đình Đại Tấn muốn lợi dụng tốt cái Địa hỏa mạch này chắc chắn sẽ nắm chặt trong tay để làm điều kiện cho các thế gia kia tham dự vào.

Làm thế nào để tham dự vào? Làm sao phân phối chỗ tốt? ... những vấn đề này chắc chắn sẽ dẫn tới một phen tranh đấu. Kim Nam Thanh hay Tiểu Báo Tử thì ở trước mặt mấy cự đầu này cũng chỉ là những con kiến hôi muốn giết lúc nào là giết, chỉ là những con kiến hôi này mà xui quẻ khiến thế nào lại gặp phải thứ tốt này trước tiên.

Nếu có thể giúp cho Ô gia chiếm lợi thế trong lần tranh đoạt suất tham dự vào cái Địa hỏa mạch này thì công lao sẽ rất lớn. Nếu bọn hắn có thể tranh thủ được quyền lợi có được một suất ở chỗ này ngưng luyện cương khí thì như vậy ít nhất trước khi Lữ Nhất Nguyệt chết, bọn hắn có thể đi ngang cả Ô gia.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là tưởng tượng tốt đẹp trong đầu bọn hắn hiện tại mà thôi. Là mấy con kiến hôi nên bọn hắn tới đa cũng chỉ có thể tranh thủ cho Ô gia một ít ưu thế hơn các thế gia khác một chút mà thôi.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

184. Chương 191 - 192: Huyền Hỏa Náo Động.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 191 - 192: Huyền hỏa náo động.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Cho dù chỉ là một chút ưu thế thì chỗ tốt trong tương lai của bọn hắn chắc chắn sẽ không ít, cho nên Kim Nam Thanh rất hưng phấn.

Kim Nam Thanh hưng phấn là vì hắn phát hiện bản thân có thể lập được đại công, bản thân hắn cũng có thể nhanh chóng leo lên thượng vị. Mà Tiểu Báo Tử hiện tại ngoại trừ khản trương cũng chỉ có khản trương.

Bởi vì càng đi sâu xuống dưới, nhiệt độ xung quanh càng cao, nồng độ hỏa nguyên khí càng lúc càng nhiều.

Cái này đáng lẽ cũng không thành vấn đề gì, đối với một người tu luyện hỏa hệ công pháp như Tiểu Báo Tử mà nói thì nơi đây không khác gì thánh địa tu luyện, hắn cao hứng còn không kịp nữa là! Nhưng mà càng đi sâu xuống dưới, Tiểu Báo Tử càng cảm giác thấy có gì đó không đúng, cái thứ gây ra cảm giác nhiều nhất chính là đoàn hắc hỏa trong đan điền của hắn.

Hiện tại toàn bộ hắc hỏa đã dung hợp làm một với nội khí của hắn trở thành một đoàn huyền hỏa, hơn nữa hắc hỏa cũng đã cải tạo Cửu Long Thần Hỏa nội khí của hắn rất nhiều, tuy bề ngoài vẫn là Cửu Long Thần Hỏa nội khí nhưng mà uy lực lại tăng lên rất nhiều, ngay cả Tiểu Báo Tử cũng không dám sử dụng nhiều, bởi vì hắn sợ khi sử dụng gặp phải một cao thủ có nhãn lực cao minh thì rất phiền tới.

Hiện tại, theo hỏa nguyên khí càng lúc càng nhiều, đoàn huyền hỏa bắt đầu không an phận, khi Tiểu Báo Tử không vận công thì nó tự động hấp thu hỏa nguyên khí tinh khiết xung quanh. Lúc trước đoàn huyền hỏa này đã đồng thời phân ra hai luồng, một luồng dung nhập vào quyền ý của hắn, một luồng bám vào ngoại đan.

Từ một ý nghĩa nào đó xem như nó bị tổn thất nhưng hiện tại loại tình trạng này đã nhận lại được đền bù. Theo nội khí của Tiểu Báo Tử càng lúc càng mạnh, khi bước vào Tam phẩm thì tốc độ bổ xung của đoàn huyền hỏa này càng lúc càng nhanh, nhưng vẫn chưa bao giờ nó đạt tới trạng thái no đủ cả.

Nhưng hiện tại, khi nó đang chậm rãi hấp thu hỏa nguyên khí tinh thuần ở nơi này dung hợp lại thì đã đạt tới trạng thái cường thịnh.

Nhưng như vậy vẫn chưa đủ, sau khi đạt tới trạng thái cường thịnh, tốc độ hấp thu nguyên khí của nó còn gia tăng, phẳng phất như biến thành một cái lỗ đen vô tận, không chỉ như vậy, nó còn kéo theo cả tốc độ hấp thu hỏa nguyên khí của nội khí, Cửu Long Thần Hỏa cũng bắt đầu tự động chậm chạp vận chuyển lên.

Khi Tiểu Báo Tử phát hiện điều này, cũng đã bắt đầu cưỡng ép áp chế nội khí của mình, tuy có hiệu quả nhưng khi nguyên khí càng lúc càng dày đặc thì tốc độ hấp thu của đám huyền hỏa lại càng nhanh, ảnh hưởng tới nội khí cũng càng mạnh khiến Tiểu Báo Tử muốn áp chế cũng rất khó khăn.

- Tiểu tử, ngươi làm cái quỷ gì thế? Ở tình huống này mà còn vận công? Ngươi không muốn sống nữa hả?

Người có tu vi cao nhất ở đây chính là Vương Xà nên hắn rất nhanh đã phát hiện ra tình huống của Tiểu Báo Tử. Tuy hắn vẫn luôn đi đằng trước nhưng vẫn một mực chú ý quan sát sự thay đổi của hỏa nguyên khí xung quanh. Ngay vừa rồi, hắn phát hiện hỏa nguyên khí đột nhiên hướng Tiểu Báo Tử lao tới, trực giác nhạy cảm nói cho hắn biết là Tiểu Báo Tử đang vận công hấp thu hỏa nguyên khí xung quanh nên mới cả kinh, truyền âm nhắc nhở Tiểu Báo Tử.

Nghe thanh âm nhỏ như muỗi kêu truyền tới bên tai, Tiểu Báo Tử không khỏi cười khổ, mà hắn cũng không thể nào mở miệng nói ra nguyên nhân được cho nên hắn mượn lực nhảy lên tiến về phía trước.

- Tiểu tử lớn mật!

Vô Doanh có quy củ của Vô Doanh, giang hồ cũng có quy củ của giang hồ. Tiểu Báo Tử sở dĩ có thể đi sau Triệu Đình chủ yếu là do hắn lúc trước đã lập công lớn cho nên chủ tướng Lý Nguyên đối với hắn cũng có vài phần kính trọng, hơn nữa bản thân hắn võ nghệ cũng không tệ đã đạt tới Tam phẩm cho nên đám người trong Vô Doanh cũng không ai nói gì.

Cũng vì vậy, hắn đem mấy tên đệ tử Ô gia khác theo phía sau, mọi người cũng không nói gì được.

Thế nhưng hắn ở chỗ này vận chuyển công pháp, mà còn muốn vượt lên trước Triệu Đình và bốn vị cao thủ Đoán Cốt Giới ở phía trước thì làm sao mọi người có thể bỏ qua. Mấy cao thủ Đoán Cốt Giới làm sao để một tên tiểu tử như hắn vào mắt, cho nên cơ hồ đồng thời đưa tay vung tới hắn.

Một cái phát tay của cao thủ Đoán Cốt Giới cũng có lực lượng vạn quân, mà khi ra tay cũng không có chút khoan dung nào cả. Mắt thấy bốn bàn tay sắp đánh lên người Tiểu Báo Tử, Vương Xà quát lạnh một tiếng:

- Dừng tay!

Bốn bàn tay kia lập tức dừng lại giữa không trung rồi thu về, mà thân hình Tiểu Báo Tử theo đó cũng đã vọt tới bên cạnh Vương Xà.

- Thủ tọa!

- Là ta kêu hắn tới!

Vương Xà nói:

- Đường đi nơi này quá phức tạp, ta cần một người đi trước dò xét. Tiểu tử, ngươi đi trước, gặp phải tình huống gì đặc biệt thì quay lại báo cho ta!

- Tuân lệnh!

Tiểu Báo Tử gật đầu thật mạnh, hắn biết Vương Xà đang cho hắn cơ hội một mình rời đi để giải quyết vấn đề cho nên hắn không dám trì hoãn lâu, đẩy nhanh tốc độ vọt tới trước, chỉ mấy bước nhảy đã biến mất trong tầm mắt mọi người.

Vô luận là Kim Nam Thanh hay Triệu Đình đều muốn mở miệng nói gì đó nhưng đều không thể nói được lời nào.

Lúc này, người có thể làm chủ ở đây chỉ có một mình Vương Xà, mà Vương Xà tu vi ít nhất cũng đã là Bát phẩm cường giả, bọn họ căn bản không có cái gan đi tra hỏi tại sao hắn lại đưa ra quyết định để Tiểu Báo Tử đi tìm chết như vậy.

Thấy Tiểu Báo Tử đề thăng tốc độ, chỉ mấy bước chân đã biến mất trong tầm mắt nên bọn họ chỉ có thẳm cầu nguyện cho Tiểu Báo Tử, hi vọng tên tiểu tử này phúc lớn mạng lớn sẽ không đoản mạng ở chỗ này.

Tiểu Báo Tử sau khi một mình chạy đi thì vận chuyển toàn bộ thân pháp chạy về phía trước. Cái Địa hỏa mạch này có thể xem như một cái cự đại thông đạo nối thẳng tới dung nham dưới lòng đất. Cái thông đạo này là tự nhiên hình thành, rất có thể đã có từ mấy vạn năm trước, thậm chí là mấy chục vạn năm trước. Chỗ này là một miệng núi lửa đã được phong kín, sau đó Trung Hoà quận thành có lẽ mới được xây dựng, không biết đám Bái Hoả Giáo làm sao biết được mà tìm tới đây để thông cái thông đạo này.

Cái thông đạo này cũng không biết kéo dài bao xa, hơn nữa sợ gặp phải mai phục của đối phương nên khi Vương Xà mang người vào đây cũng không có đi nhanh, thậm chí có thể nói là cẩn thận từng chút một tiếng tới. Dù sao đám người Bái Hoả Giáo cũng đã đi vào hơn mười ngày nửa tháng rồi, thời gian dài như vậy cũng đủ cho bọn chúng bố trí không ít thiên la địa võng và bẫy rập.

Mà Tiểu Báo Tử lại không lo lắng cái này, coi như có bẫy rập thì cũng phải là chuẩn bị cho hắn, hơn nữa hắn cũng không có thật sự chạy đi dò đường như Vương Xà nói mà muốn tìm một chỗ ẩn nấp để thuận tiện giải quyết vấn đề trong đan điền.

Trong Địa hỏa mạch này ngoài trừ một cái thông đạo chính thì còn có không ít nhánh thông đạo hai bên. Những cái thông đạo này giống nhìn thấy sâu hun hút, không biết đi thông tới đâu, nhưng Tiểu Báo Tử tin tưởng tất cả những thông đạo này cuối cùng đều sẽ đi thông tới lòng đất.

Bất quá, bởi vì những thông đạo này thật sự quá hẹp, đa số chỉ vừa cho một người đi qua, lớn hơn một chút cũng chỉ có thể dung nạp được hai ba người, còn những cái nhỏ hơn thì căn bản người trưởng thành không thể vào được.

Những người ở đây tất nhiên không ai là ngu ngốc đi đâm đầu vào mấy cái thông đạo nhỏ kia, vạn nhất nếu gặp phải nguy hiểm thì không phải tiến thoái lưỡng nan ngay ngốc chờ chết sao?

Mà mục tiêu của Tiểu Báo Tử cũng chính là các tiểu thông đạo này, bởi vì thông đạo chính có hình xoắn ốc kéo thẳng xuống bên dưới làm cho Tiểu Báo Tử rất khó hiểu. Bởi vì mặc dù đầu là một núi lửa đã chết từ mấy vạn năm trước nhưng nham thạch nóng chảy chắc chắn vẫn thường xuyên qua lại nơi này, thì nó làm sao có hình dạng như bậc thang xoắn ốc xuống bên dưới được!

Nhưng mà cũng nhờ có hình dạng xoắn ốc như vậy nên Tiểu Báo Tử mới có cơ hội tránh được ánh mắt của đám người Vương Xà phía sau. Khi xác nhận bọn họ không còn thấy hắn nữa thì hắn liền nhanh chóng chui vào một tiểu thông đạo gần đó.

Cái tiểu thông đạo này tuy không so được với thông đạo chính nhưng cũng rộng tầm một trượng cao chừng hai mét, mà Tiểu Báo Tử còn là thiếu niên nên cũng vừa đủ để hắn đi chui.

Cái tiểu thông đạo này cũng không phải thẳng tắp về phía trước mà khúc khuỷu quanh co, hơn nữa trên vách thông đạo còn có không ít những nhánh thông đạo nhỏ hơn, một số thông đạo đó cũng vừa đủ cho khổ người như Tiểu Báo Tử chui vào.

Tiểu Báo Tử tự nhiên sẽ không ngu ngốc chui vào trong mấy thông đạo đó, có trời mới biết khi chui tới chui lui trong mấy cái thông đạo đó rồi hắn có tìm đường ra hay không. Khi chạy ở trong cái tiểu thông đạo này ước chừng ba bốn dặm thì Tiểu Báo Tử cảm thấy nội khí của hắn giống như bị thứ gì đó kích thích, càng chuyển càng nhanh nên hắn lập tức dừng lại bắt đầu điều tức, đồng thời còn mở Hoả Hồng Tinh ra để phòng ngừa vạn nhất.

Nhiệt độ xung quanh lúc này đã rất cao, dùng tiêu chuẩn ở kiếp trước của hắn thì cũng tầm sáu mươi độ C, nhiệt độ này ở kiếp trước thì không ai có thể chịu được, nhưng ở thế giới này thì bất đồng!

Tiểu Báo Tử khoanh chân ngồi xuống điều tức, đoàn huyền hỏa ở sâu bên trong đan điền hắn lúc này giống như phát điên, tốc độ hấp thu hỏa nguyên khí đột nhiên gia tốc thêm mấy lần.

- Chết tiệt, nếu tiếp tục như vậy không phải lão tử sẽ bạo thể mà chết sao?

Hấp thu hỏa nguyên khí càng nhiều, đan điền hắn càng trương lên, phảng phất như một trái bong bóng được bơm đầy hơi tùy thời đều có thể nổ tung.

Lúc này tất cả đều do đoàn huyền hỏa kia điều khiển, Tiểu Báo Tử căn bản không khống chế được, đồng thời hắn cũng phát hiện không chỉ hắn không khống chế được đan điền mà ngay cả ngoại đan cũng thế. Ngoại đan hiện tại cũng đang hấp thu hỏa nguyên khí xung quanh nhưng không được rõ ràng như đoàn huyền hỏa trong đan điền của hắn mà thôi.

- Xong đời ta rồi!

Dan điền của Tiểu Báo Tử lúc này càng lúc càng trưởng lên, hắn cảm giác như có một thứ gì đó muốn phát tiết ra ngoài vậy cho nên hắn lập tức bật dậy, hai tay mãnh liệt vũ động, diễn luyện quyền pháp.

Dưới tình huống như vậy, Đại Hoang Thập Tam Quyền một khi diễn luyện thì uy lực liền đạt tới mức tận cùng, hỏa nguyên khí trong đan điền cũng nhờ đó mà có thể phát tiết được một chút, đan điền cũng dần nhẹ nhõm hơn.

Đương nhiên, nói nhẹ nhõm chỉ là tương đối mà thôi, bởi vì đoàn huyền hỏa kia náo động càng lúc càng nhanh, Tiểu Báo Tử vận dụng quyền pháp đem hỏa nguyên khí phát tiết ra ngoài tốc độ dần dần không theo kịp tốc độ nó hấp thu cho nên Tiểu Báo Tử có thể làm là gia tăng tốc độ luyện quyền và tốc độ vận chuyển nội khí. Cũng bởi vì cử động này của hắn mà cái tiểu thông đạo này liền gặp nạn chỉ một thoáng đã bị đánh sập.

May mà dưới quyền pháp của Tiểu Báo Tử, đám đất đá rơi xuống đều bị đẩy ra cách thân hình hắn tầm hai trượng. Lúc này, Tiểu Báo Tử cũng không có thời gian đi quan tâm những chuyện này, bởi vì hắn đang tập trung tinh thần luyện quyền, quyền pháp càng lúc càng thâm nhập thì không khí xung quanh Tiểu Báo Tử cũng phát sinh biến hoá kinh người, nhiệt độ càng lúc càng cao, một đoàn hỏa cầu màu đen ẩn ẩn hiện hiện sau lưng hắn tỏa ra nhiệt độ cực cao giống như một cái mặt trời màu đen cực kỳ quỷ dị!

Tiểu Báo Tử vận quyền càng lúc càng nhanh, hỏa nguyên khí cũng theo mồ hôi của hắn thoát ra ngoài, nhưng khi quyền ý xuất hiện thì tốc độ của hắn dần dần chậm lại.

Quyền ý của hắn là do thần niệm và nội khí kết hợp mà thành, trong đó còn ẩn chứa một đám huyền hỏa. Tại nơi tràn ngập hỏa nguyên khí như thế này, đoàn huyền hỏa bên trong quyền ý cũng bị hấp dẫn lôi kéo hỏa nguyên khí xung quanh tụ lại khiến cho nhiệt độ càng lúc càng cao. Đến khi đám huyền hỏa này hấp thu đủ hỏa nguyên khí thì huyền hỏa trong cơ thể Tiểu Báo Tử cũng phát sinh cảm ứng, tốc độ hấp thu hỏa nguyên khí cũng dần chậm lại. Hơn nữa còn sinh ra một loại xu thế đối kháng quái dị, lại xu thế đối kháng này là do hai cấp độ huyền hỏa bất đồng tạo thành. Mặc dù quyền ý của Tiểu Báo Tử cũng hấp thu không ít hỏa nguyên khí nhưng không cách nào so với số lượng hỏa nguyên khí mà cơ thể hắn hấp thu được.

Tiểu Báo Tử thậm chí còn cảm giác được huyền hỏa trong cơ thể hắn thẩm thấu qua nội khí hướng thẳng về quyền ý của hắn dồn mãnh lao tới giống như muốn thôn phệ quyền ý vậy.

Quyền ý mãnh liệt thiêu đốt, kiệt lực chống lại nhưng không có bao nhiêu hiệu quả bởi vì huyền hỏa trong cơ thể Tiểu Báo Tử quá mức mạnh mẽ. Ngay khi quyền ý của Tiểu Báo Tử sắp sửa bị đoàn huyền hỏa trong cơ thể hắn thôn phệ sạch sẽ thì ngoại đan của hắn lại động.

Cũng giống như quyền ý của hắn, ngoại đan cũng chia ra một luồng huyền hỏa nhưng lại theo xu thế dung nhập vào nhau.

Nói cho cùng thì huyền hỏa trong đan điền của Tiểu Báo Tử sở dĩ phân ra hai luồng hoàn toàn là do bất đắc dĩ. Lần thứ nhất phân ra là vì quyền ý của hắn mới hình thành bị Kim tinh hoa hấp dẫn nên mới phân ra một luồng, không ngờ luồng huyền hỏa này hiện giờ lại bị thu hồi. Quyền ý của Tiểu Báo Tử uy lực to lớn cỡ nào chứ, huyền hỏa đã tiến vào trong quyền ý mà người còn muốn thu hồi, nằm mộng à!

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

185. Chương 193: Cảnh Giới Luyện Bì Đại Viên Mãn! (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 193: Cảnh giới Luyện Bì đại viên mãn! (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Lần thứ hai, là do Tiểu Báo Tử đột nhiên linh cảm loé lên cổ ý làm ra, vốn Tiểu Báo Tử cũng không có bốn sự lớn như vậy bởi vì hắn vẫn chưa thể hoàn toàn thao túng được huyền hỏa, nhưng ai bảo tài liệu luyện chế ngoại đan của hắn lại là xương cốt đầu lâu của Thực Long Thu vốn là chủ nhân của đám hắc hỏa chứ! Do đó dưới sự hấp dẫn của khối đầu lâu Thực Long Thu và được sự đồng ý của Tiểu Báo Tử nên huyền hỏa mới lần thứ hai phân ra một luồng đi vào ngoại đan.

Nhưng hiện tại, sau khi đã hấp thu đại lượng hỏa nguyên khí, đoàn huyền hỏa vốn đại thương nguyên khí này rốt cuộc đã khôi phục, thậm chí còn vượt qua lúc nó toàn thịnh do đó nó mới theo bản năng muốn cướp lại hai luồng huyền hỏa kia. Huyền hỏa cũng không bị thất vọng bởi vì quyền ý của Tiểu Báo Tử đại bộ phận là do huyền hỏa biến dị tạo thành hỏa cầu màu đen kia, quyền ý đó có thể hù được ai chứ làm sao hù được huyền hỏa! Mặc dù vừa rồi hắc hỏa cầu cũng hấp thu không ít hỏa nguyên khí xung quanh nhưng làm sao có thể so được với huyền hỏa trong đan điền đã trở lại thời kỳ toàn thịnh!

Bởi vậy, quyền ý của Tiểu Báo Tử tuy ra sức chống lại nhưng hữu tâm vô lực. Ai ngờ ngay thời điểm mấu chốt, ngoại đan của Tiểu Báo Tử lại nhảy ra lơ lửng trước mặt hắn, trên bề mặt tản ra lục quang nồng đậm tạo thành một mối liên hệ cổ quái với quyền ý của hắn muốn bảo vệ cho quyền ý liên thủ đối kháng với huyền hỏa trong cơ thể Tiểu Báo Tử. Dưới sự giúp sức của ngoại đan cuối cùng hai bên cũng ngang nhau, bình ổn lại.

Quyền ý, ngoại đan, huyền hỏa! Ba thứ này hiện tại hình thành một thể chân vac, ai cũng không làm gì được ai!

Là chủ nhân của cả ba, Tiểu Báo Tử hiện tại lâm vào tình trạng bị dày vò kịch liệt!

Khi ba tên này rơi vào thể chân vac thì áp lực của Tiểu Báo Tử càng mạnh thêm, phảng phất như trọng lực xung quanh hắn đột nhiên tăng thêm mười lần, mà phiền toái nhất là ba tên này vẫn còn đang tiếp tục hấp thu hỏa nguyên khí xung quanh, động tác luyện quyền của hắn lúc này dưới áp lực cực lớn như vậy cũng trở nên rất chậm chạp.

- Không thể tiếp tục như vậy được, đan điền ta nhất định sẽ bạo mất! Phải nhanh chóng nghĩ biện pháp!

Khi thấy Đại Hoang Thập Tam Quyền dưới áp lực trầm trọng như vậy đã trở nên vô cùng chậm chạp, quyền thể của Tiểu Báo Tử lập tức biến đổi, mỗi một động tác của hắn lúc này giống như kéo theo vật nặng thiên quân nhìn vừa cổ quái vừa đầy mỹ cảm!

Thái Cực Quyền!

Không phải, đúng là lúc đầu hắn muốn thi triển Thái Cực Quyền nhưng rất nhanh đã cải biến chủ ý thi triển Nguyệt Ma Hoạ Bì quyền pháp.

Đã không cách nào làm cho hỏa nguyên khí thoát ra nữa, lại không muốn cho bản thân bị nguyên khí làm cho bạo thể, như vậy chỉ có một biện pháp là hấp thu!

Ngay tích tắc Tiểu Báo Tử sử ra Nguyệt Ma Hoạ Bì quyền pháp thì hỏa nguyên khí như sóng lớn mãnh liệt bành trướng trùng kích lên da thịt của hắn. Nhiệt độ xung quanh vốn đã rất cao cùng với áp lực đã khiến toàn thân hắn ướt đầm mồ hôi, da dễ cũng đỏ trướng lên, nhưng khi trải qua huyền hỏa thổ nạp chuyển hoá thành hỏa nguyên khí dừng mãnh tràn vào trong da thịt của hắn thì làn da của hắn trong nháy mắt đã tối sẫm lại, bên ngoài thân thể cũng bao phủ một vòng sương mù màu đỏ sẫm.

Sương mù màu đỏ đó chính là máu!

Nguyên khí cường đại rất nhanh đã khiến cho tất cả mạch máu cùng với da thịt của Tiểu Báo Tử chấn vỡ, dung hợp với hỏa nguyên khí tuôn ra ngoài tạo thành một vòng huyết sắc sương mù bao bọc toàn thân hắn. Lúc này cảm giác của Tiểu Báo Tử giống như đang có hàng ngàn hàng vạn con kiến đang cùng lúc thi nhau cắn xé hắn vậy.

Cơ bắp trên mặt Tiểu Báo Tử điên cuồng co rút, thân thể cũng liên tục run rẩy cơ hồ như muốn bạo liệt!

Kết quả của bạo liệt là gì? Tiểu Báo Tử biết rõ!

Tiểu Báo Tử còn chưa muốn chết a!

Cho nên hắn cố gắng cắn răng chịu đựng, Hỏa Hồng Tinh vận dụng tới cực hạn, mỗi một tế bào bị phá vỡ, mỗi một hạt hỏa nguyên khí vận hành, mỗi một giọt máu lưu động đều bị hiện rõ trong mắt hắn. Sau đó hắn bắt đầu thử phát huy Nguyệt Ma Hoạ Bì quyền pháp đến mức lớn nhất không chế từng điểm nhỏ trên cơ thể tiến lên cướp đoạt nguyên khí bắt bọn chúng tụ lại một chỗ rồi vận chuyển theo lộ tuyến vận công của Nguyệt Ma Hoạ Bì quyền pháp.

Phải biết rằng lúc đầu Tiểu Báo Tử căn bản không thể không chế được huyền hỏa trong đan điền của hắn cho nên mới khiến cho nó náo loạn trong cơ thể hắn, lúc đó hắn chỉ duy nhất có thể cảm nhận được một cỗ nguyên khí lưu động khi vận công mà thôi. Khi Hỏa Hồng Tinh phát huy tác dụng thì hắn cũng bắt đầu thao túng cỗ nguyên khí này từ chỗ da thịt toàn thân hấp thu lại những điểm da thịt tán loạn xung quanh khiến nó từ từ lớn mạnh rồi tạo thành một cái mạng lưới mạch máu.

“Phụt phụt phụt ...”

Dần dần từ trong thân thể của Tiểu Báo Tử truyền đến từng đợt tiếng nước chảy. Lúc mới đầu thanh âm này cũng không lớn nhưng theo thời gian trôi qua, nó càng lúc càng rõ ràng hơn, cuối cùng nghe như tiếng một dòng sông đang cuộn trào.

Da thịt của Tiểu Báo Tử dưới tròng thanh âm này bắt đầu chậm chạp chuyển biến trở nên óng ánh như ngọc, màu đỏ trong mắt cũng dần thối lui. Hỏa Hồng Tinh tự nhiên biến mất, nhưng nguyên khí trong cơ thể cũng đã có thể không chế được rồi.

Theo từng đợt thanh âm “Phụt phụt phụt ...” vang lên.

Hỏa nguyên khí ẩn chứa huyền hỏa một lần nữa tẩy rửa da thịt của Tiểu Báo Tử, bài trừ tạp chất ra ngoài. Tạp chất vừa bị thải ra liền bị nung bốc hơi biến mất. Sau đó toàn thân hắn từ các lỗ chân lông tạp chất điên cuồng bị bài tiết ra, chỉ thoáng một cái quanh thân hắn lại hình thành một tầng sương mù màu xám.

Mảng sương mù này cũng không tồn tại lâu, sau khi hoàn toàn biến mất thì quyền thể của Tiểu Báo Tử đột nhiên biến đổi, từ Nguyệt Ma Hoạ Bì quyền pháp chuyển thành Huyết Yêu Tội Cốt Quyền.

Huyết Yêu Tội Cốt Quyền này Tiểu Báo Tử thu được từ chỗ Huyết Vô Nhai, Tiểu Báo Tử biết đây là thứ tốt nhưng cho tới nay hắn cũng chưa từng nghĩ qua sẽ tu luyện loại quyền pháp này.

Bởi vì lúc trước tu vi hắn còn quá thấp, căn bản không có tư cách để luyện. Nhưng hiện tại, sau khi luyện Nguyệt Ma Hoạ Bì quyền pháp một thời gian dài hắn phát hiện da thịt hắn đã bị ma luyện tới một cái cực hạn, nếu tiếp tục tu luyện nữa tuy vẫn có thể tăng lên cường độ của da thịt nhưng lại chặt đứt con đường phát triển tương lai của hắn cho nên hắn lập tức quyết vận khởi Huyết Yêu Tội Cốt Quyền.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

186. Chương 194: Cảnh Giới Luyện Bì Đại Viên Mãn! (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 194: Cảnh giới Luyện Bỉ đại viên mãn! (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Thống khổ lại một lần nữa tràn tới.

Lần này thống khổ cũng không có thanh thể lớn như lúc trước nhưng nói về trình độ thì so với lúc toàn thân huyết mạch của hắn bạo vỡ còn thống khổ hơn nhiều.

Dù sao lúc trước tu vi của hắn cũng đã đạt tới Tam phẩm, một thời gian dài tu luyện Luyện Bỉ quyền pháp đã khiến cho da thịt của hắn cường đại tới một mức độ nhất định nên có thể chịu tải được nội khí của tu vi Tam phẩm dễ dàng, nhưng cốt cách lại không được như vậy.

Cốt cách của hắn chưa từng bị ma luyện qua, so với người thường chỉ cứng cõi hơn một chút mà thôi, hơn nữa vừa rồi trải qua sự tích lũy khi luyện Nguyệt Ma Hoạ Bỉ quyền pháp, nguyên khí tán loạn như trường giang đại hải trong cơ thể hắn đã tụ tập lại một chỗ, lúc này bắt đầu mạnh mẽ trùng kích vào cốt cách của hắn, khiến cốt cách của hắn gần như lập tức muốn vỡ nát, thì sự thống khổ có thể tưởng tượng!

Tiểu Báo Tử rên lên một tiếng vô cùng đau đớn, hai hàm răng cắn chặt, tơ máu từ trong miệng hắn từ từ chảy ra, hai mắt trợn ngược lên, há mồm chữi:

- A, vương bát đản, con mẹ nó. A a a a con rùa ngọc hoàng đại đế, tên điều nhân khốn nạn

Liên tiếp từng tiếng mắng chửi độc địa từ trong miệng hắn phun ra. Hắn hầu như đem tất cả thần tiên quỷ quái từ trên trời xuống dưới đất chửi rửa một lần. Lần này hắn chửi trợn nửa canh giờ, ngay lúc hắn gần như sắp chịu không được nữa thì trong cơ thể rốt cuộc cũng có biến hoá. Nguyên khí sau khi đánh vỡ nát toàn bộ cốt cách trong người hắn thì công năng tiêu cốt của Huyết Yêu Tội Cốt Quyền cũng hoàn toàn phát huy, nó bắt đầu tổ kiến lại xương cốt cho hắn rồi cường hoá lên, sau đó lại đánh nát lần nữa, rồi lại cường hoá tổ kiến khiến cho cốt cách hắn càng lúc càng chắc chắn hơn ... đến lần cuối cùng, cốt cách của hắn đã được cường hoá tới một tình trạng khó có thể tưởng tượng được. Đây chính là công hiệu của Đoán Cốt quyền pháp.

Bất quá những người khác rất ít ai lại khinh suất như Tiểu Báo Tử. Xác thực là hắn khinh suất, người khác không ai có nhiều nguyên khí như vậy để làm như hắn mà chỉ có thể dựa vào Đoán Cốt quyền pháp một lần lại một lần cường hoá khiến cho cốt cách từ từ mạnh mẽ lên trong vô tri vô giác, nếu có điều kiện thì lợi dụng thêm Đoán Cốt được dịch để phụ trợ, cuối cùng mới có thể đạt tới Đoán Cốt Giới.

Đương nhiên, hiện tại toàn thân cốt cách của Tiểu Báo Tử bị đánh nát rồi tổ kiến lại như vậy là có nghĩa cường độ thân thể của hắn đã đạt tới Đoán Cốt Giới mà chỉ có thể nói hắn đang vì Đoán Cốt Giới làm tốt trụ cột, hoàn thành bước đầu tiên để bước vào Đoán Cốt Giới mà thôi. Nhưng đồng thời đây cũng là một bước khó khăn nhất, sau này khi tu luyện hắn chỉ cần dùng Huyết Yêu Tội Cốt Quyền từ từ rèn luyện thì cho dù không bất kỳ được dịch nào phụ trợ thì tối đa năm năm hắn cũng đủ bước vào Đoán Cốt Giới.

Hiện tại thì Tiểu Báo Tử đang thuộc vào cảnh giới mà hơn chín thành võ giả trong thiên hạ tha thiết mơ ước - Luyện Bỉ Giới đại viên mãn!

Luyện Bỉ Giới đại viên mãn!

Tiểu Báo Tử không chỉ đạt tới cảnh giới Luyện Bỉ Giới đại viên mãn mà còn hoàn thành một bước trọng yếu nhất trước khi bước vào Đoán Cốt Giới, có thể nói Tiểu Báo Tử chịu không ít thống khổ nhưng thu hoạch được cũng không ít.

Sau khi diễn luyện Huyết Yêu Tội Cốt Quyền vài lần, Tiểu Báo Tử lại gặp phải tình trạng như khi luyện Nguyệt Ma Hoạ Bỉ quyền pháp, đó là cốt cách của hắn đã đạt tới cực hạn. Nếu tiếp tục luyện thì cốt cách của hắn sẽ triệt để hình thành, cứng cõi như kim thạch, sơ bộ đạt tới Đoán Cốt Giới, mà như vậy thì hắn đã không khác gì Na Tra hay Hồng Hải Nhi mãi duy trì hình dáng hiện tại! Tiểu Báo Tử không muốn làm một tên đồng tử a!

Bởi vậy, hắn chỉ có thể bắt đầu cải biến quyền pháp, hiện giờ hắn đã đạt tới Luyện Bỉ Giới đại viên mãn nhưng ngoại đan và quyền ý của hắn vẫn đang không ngừng hấp thu hoá nguyên khí xung quanh. Hiện tại

đám hoả nguyên khí này hẳn đã có thể khống chế được rồi, không như lúc trước hoàn toàn trở mắt mà nhìn. Dưới tình huống như vậy, quyền pháp hẳn lựa chọn không gì thích hợp hơn ngoài Thái Cực Quyền.

Quyền pháp triển khai, khí tức xung quanh lập tức biến đổi, hoả nguyên khí táo bạo dưới sự dẫn dắt của Thái Cực Quyền dần dần trở nên ngoan ngoãn, chậm rãi bị dẫn động theo động tác của Tiểu Báo Tử. Nguyên khí khổng lồ do ba tên huyền hoả, quyền ý và ngoại đan lúc này điên cuồng hấp thu vào cũng bị Tiểu Báo Tử dần dần phóng thích ra dung hợp với hoả nguyên khí xung quanh. Đột nhiên một việc kỳ diệu phát sinh.

Tới thế giới này cũng không ít năm, Thái Cực Quyền cũng đã luyện không ít năm, Tiểu Báo Tử xem như cũng đã ngộ ra được một ít môn đạo của Thái Cực Quyền. Thái Cực Quyền chỉ bao hàm trong vền vẹn một chữ “Tròn!”, vô luận trong, ngoài, trên, dưới, cao, thấp đều không thoát khỏi một chữ “Tròn!” này. Mỗi một động tác của Thái Cực Quyền vừa tán vừa tụ, vừa lên vừa xuống, cứ mười động tác liên tục sẽ tạo thành một cái vòng tròn. Ở giữa cái vòng tròn này chứa đựng hai loại lực lượng âm dương có nhu có cương, có hư có thực, cương nhu kết hợp, hư thực thâm thấu. Đây mới chính là sự kỳ diệu của Thái Cực Quyền!

Mấy năm qua Tiểu Báo Tử cũng đã dần dần ngộ ra được cái chữ “Tròn!” này, cho nên khi thi triển Thái Cực Quyền đem nguyên khí trong cơ thể bài xuất ra ngoài cũng đưa chúng vây vào trong một phạm vi hình tròn. Theo nguyên khí dần dần tích lũy, vòng tròn nguyên khí này cũng bắt đầu hấp thu hoả nguyên khí xung quanh cùng tranh đoạt với ba tên quyền ý, huyền hoả và ngoại đan của hắn.

Mới đầu tất nhiên nó còn chưa thể tham gia tranh giành được gì, nhưng vô luận là quyền ý, huyền hoả hay ngoại đan sau khi hấp thu hoả nguyên khí đều sẽ đưa vào trong cơ thể của Tiểu Báo Tử sau đó mới bị Tiểu Báo Tử dùng Thái Cực Quyền phóng xuất ra ngoài dung nhập vào trong vòng trong nguyên khí. Cái này không khác gì một vòng cạnh tranh không công bình và tất nhiên sẽ đưa tới kết quả cũng không thể nào công bình được.

Vòng tròn nguyên khí uy lực càng lúc càng tăng, vốn là một màu đỏ nhạt bây giờ đã biến thành màu kim hồng nhìn bộ dáng trông giống như một cái trứng thật lớn đang toả ra nhiệt độ cực cao.

Lúc này vô luận là quyền ý, ngoại đan hay huyền hoả trong đan điền của hắn đã không còn đủ sức để cung cấp năng lượng cho nó, cho nên cái trứng này lại phảng phất như biến thành một cái hắc động hấp thu hết thấy hoả nguyên khí xung quanh.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

187. Chương 195: Tân Quyền Ý Sản Sinh Hắc Động.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 195: Tân quyền ý sản sinh hắc động.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Hành động này đã khiến cho Tiểu Báo Tử đành đâm lao phải theo lao.

Tiểu Báo Tử cảm giác như bản thân hắn đang gặp vận rủi liên tục, vừa rồi lăn qua lăn lại ăn không biết bao nhiêu thống khổ, vậy mà hiện tại lại tiếp tục đụng phải một phiền toái càng lớn hơn nữa.

- Chẳng lẽ hôm nay ta thật sự sẽ bị đám hoả nguyên khí nơi này làm cho bạo thể mà chết sao?

Trong lòng Tiểu Báo Tử đã có chút gấp gáp xao động, một tia tuyệt vọng đang dần lớn lên trong suy nghĩ của hắn.

Tia tuyệt vọng này phảng phất như một cái kíp nổ, dẫn tới một hồi kịch biến.

Quyền ý của hắn tan rã, tuyệt vọng sụp đổ dung hợp với thần niệm và nội khí.

Thần niệm chính là ý thức của một người, bởi vậy hình thái của quyền ý tương liên với ý niệm của chủ nhân. Quyền ý của Tiểu Báo Tử sở dĩ có thể mô phỏng ra hình dạng của tiểu vũ trụ quả thật là rất biến thái, một cái quyền ý biến thái vô căn cứ, cường đại đến mức có thể dung nạp hết thảy, phảng phất như cho dù là thiên vương lão tử cũng không cách nào nắm giữ được nó.

May mắn là Tiểu Báo Tử có được Hoả Hồng Tinh, đây là một loại huyết mạch thần bí đã tuyệt tích, nhờ nó Tiểu Báo Tử mới có thể mở được cánh cửa quyền ý và cũng miễn cưỡng nắm giữ được nó.

Cái quyền ý dạng hắc hoả cầu này vốn từ ý niệm hình thành vũ trụ cùng với một đoàn Kim tinh hoa và huyền hoả dung hợp mà thành. Có thể nói hắc hoả cầu này chính là một cái hồng tinh trong tiểu vũ trụ quyền ý của hắn, bởi vì do hắc hoả tạo thành nên nó mới có màu đen, bởi vậy nếu gọi nó là Hắc Nhật quyền ý cũng không sai vào đâu được.

Ý cùng tâm cảnh có tương quan, người có ý chí cường đại mới có thể cô đọng ra được Ý, một khi tín niệm bị dao động thì Ý cũng sẽ biến mất.

Hiện tại, trong lòng Tiểu Báo Tử sinh ra tuyệt vọng cho nên quyền ý của hắn cũng bị biến hoá thành sụp đổ. Điều này đối với một võ giả đã cô đọng được quyền ý là một tổn thất rất lớn, muốn một lần nữa cô đọng lại quyền ý không phải là chuyện dễ dàng, không những vậy một thân tu vi cũng sẽ bị tụt giảm không ít, thậm chí nội khí có thể còn tự động tiêu vong.

Mà Tiểu Báo Tử hiện tại đang ở trong cái trạng thái cực kỳ nguy hiểm này.

Bất quá, Tiểu Báo Tử hắn chính là một dị số trời sinh!

Bởi vì thứ sụp đổ không phải là quyền ý tiểu vũ trụ của hắn mà là Hắc Nhật quyền ý, cho nên cho dù Hắc Nhật quyền ý có hoàn toàn sụp đổ thì hắn vẫn còn một đường sinh cơ.

Khi quyền ý hoàn toàn sụp đổ, hắc hoả cầu sau lưng Tiểu Báo Tử như một bó đuốc chậm rãi lụi tàn.

Hai tròng mắt của Tiểu Báo Tử lúc này đã không còn chút ánh sáng nào mà hoá thành một phiến hư không, một cỗ ý niệm vô cùng khổng lồ bao trùm lên ý thức của hắn khiến cho ý thức của hắn được vô hạn phóng đại, trong quá trình hắc hoả cầu lụi tàn, ý thức của hắn cũng không có tiêu tán mà chậm rãi tiến vào trong một mảnh hư không bát ngát.

Trung tâm của quả trứng kim hồng sắc do nguyên khí tạo thành kia đang bắt đầu hấp thu lấy quyền ý, trong quá trình quyền ý sụp đổ, nội khí cùng với thần niệm của Tiểu Báo Tử ở trong đó cũng dần bị phân giải, nhưng quyền ý của hắn vẫn cố gắng ương ngạnh phiêu tán trong tiểu vũ trụ, bởi vậy quả trứng nguyên khí và quyền ý của hắn liền rơi vào cục diện giằng co.

Mà người thắng sau trận giằng co này tự nhiên là quyền ý tiểu vũ trụ của Tiểu Báo Tử!

Trong nội tâm của Tiểu Báo Tử tuy tuyệt vọng nhưng ý thức hắn vẫn còn đó, tại sau trong đáy lòng hắn, vũ trụ vẫn là thứ cường đại nhất, bởi vì đây chính là kiến thức từ kiếp trước đã hình thành một chấp niệm trong lòng hắn hoá thành động lực cắn xé quả trứng nguyên khí kéo vào trong hư không.

Mà lúc này, Hắc Nhật quyền ý vẫn chưa hoàn toàn sụp đổ, bỗng nhiên có đại lượng nguyên khí như vậy bổ sung, giống như một ly nước lạnh đột nhiên bị ngâm vào trong nước nóng khiến nó nổ bùng lên, tạo thành một vòng quang mang chói mắt bao quanh Tiểu Báo Tử, sau đó liền biến mất.

Hết thảy đều biến mất, hoả nguyên khí xung quanh biến mất, Hắc Nhật quyền ý cũng biến mất, hư không trong mắt Tiểu Báo Tử cũng biến mất, ngay cả động tác luyện quyền của Tiểu Báo Tử cũng biến mất lặng lẽ bảo trì một cái thu thế trong Thái Cực Quyền.

Lúc này, ở nơi này thời gian phảng phất như ngừng lại.

Cũng không biết mất bao lâu thời gian, hai mắt Tiểu Báo Tử đột nhiên nhấp nháy một cái, theo đó tất cả lại khôi phục lại bình thường.

Xung quanh Tiểu Báo Tử lúc này đột nhiên xuất hiện một khoảng chân không bằng phẳng, hơn nữa nó bắt đầu chậm chạp xoay tròn nhưng một cái hắc động trong hư không đem hết tất cả mọi thứ xung quanh cuốn vào trong, từ hỏa nguyên khí đến nham thạch, tro bụi, không khí ... tất cả mọi thứ đều bị nó thôn phệ.

Hắc động chân không này thôn phệ mọi thứ nhưng ngoại trừ Tiểu Báo Tử, nó phẳng phất như có linh tính, chậm rãi quay xung quanh Tiểu Báo Tử, từ từ nâng thân thể Tiểu Báo Tử lơ lửng giữa chân không.

Hắc động! Đây chính là hắc động!

Trong nhất mắt này, đôi mắt Tiểu Báo Tử đột nhiên loé lên, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

- Là hắc động! Một loại quyền ý mới sao?

Khoé miệng Tiểu Báo Tử khê rụt rụt, không nói lên lời nào. Nhìn hoàn cảnh xung quanh hoàn toàn sạch sẽ, ngay cả trọng lực cũng bị giảm bớt, thậm chí khu vực gần kề thân thể của hắn chân không giống như đã biến mất do đó hắn mới có thể bồng bềnh giữa không trung. Và hắn cũng cảm giác được thời gian xung quanh cũng chậm lại, đây chính là đặc điểm điển hình của hắc động.

- Hằng tinh hoá thành hắc động?

Bởi vì quyền ý chuyển hoá là một quá trình vô cùng trùng hợp, so với lần trước thì lần này hắn không hiểu được nguyên nhân và quá trình biến hoá, mà hắn chỉ có thể biết là quyền ý của hắn đã biến hoá mà thôi!

Bỗng nhiên, hai mắt Tiểu Báo Tử loé sáng, khu vực chân không biến mất, hắc động cũng biến mất, bản thân hắn cũng đồng thời rơi xuống đất. Mọi thứ xung quanh đều trở lại như cũ, hỏa nguyên khí lại một lần nữa tràn ngập không gian nhưng chúng không thể một lần nữa tạo thành ảnh hưởng với hắn, bởi vì huyền hỏa trong đan điền của hắn lúc này đã trở nên rất thành thật, ngoại đan cũng thế. Hắn một lần nữa lấy lại quyền khống chế tuyệt đối với nội khí trong cơ thể.

- Thú vị!

Tâm niệm vừa động, Hắc Nhật lại một lần nữa xuất hiện sau lưng hắn, hừng hực thiêu đốt, tâm niệm khê động, Hắc Nhật liền biến mất, Hắc Động xuất hiện. Thử nghiệm mấy lần, rốt cuộc cũng đã có chút hoà hợp Tiểu Báo Tử mới chậm rãi thu nội khí lại vào trong đan điền.

- Hai loại quyền ý có thể tùy thời chuyển đổi, hắc hắc, cái này rất tốt!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

188. Chương 196: Tiểu Minh Vương Tấn Thăng Cửu Phẩm. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 196: Tiểu Minh Vương tấn thăng Cửu phẩm. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Trên thông đạo tịch mịch trong Đại hỏa mạch, Tiểu Báo Tử điểm nhẹ mũi chân, thân hình như chiếc lá khô lướt qua khoảng cách mấy trượng không mang theo một chút ba động nào, nội khí trong thể nội lưu chuyển vô cùng tự nhiên, không hề có chút trắc trở nào, toàn thân cốt cách sáng bóng như ngọc. Sau một lần trải qua luyện ngục thì cuối cùng Tiểu Báo Tử cũng đã hưởng thụ được cảm giác như lên thiên đường.

Hiện tại Tiểu Báo Tử đã có thể hoàn toàn khống chế được nội khí trong cơ thể lẫn huyền hỏa, tuy thực lực có một bước nhảy vọt về chất nhưng tinh thần lại mệt mỏi tới cực điểm. Lúc đó Tiểu Báo Tử đành phải ở

lại trong thông đạo khoan chân điều tức một hồi rồi nằm thẳng cẳng ngủ một giấc thật đã, đến khi bị một trận chấn động kịch liệt làm kinh động mới tỉnh dậy.

- Địa chấn?

Đó là suy nghĩ đầu tiên của Tiểu Báo Tử lúc đó, nhưng rất nhanh hẳn liền loại trừ khả năng này, nếu thật sự là địa chấn thì lúc này hẳn đã là một cái xác chết rồi. Trong cái địa hỏa mạch ở sâu trong lòng đất này, dù chỉ là một cơn địa chấn nhỏ cũng đủ đem nham tương trong lòng nhấc lên, mà như vậy cho dù Tiểu Báo Tử hẳn có luyện Cửu Long Thần Hoả công hay Thanh Ngọc Càn Nguyên công gì đều chỉ có một con đường là chết!

Huống chi trận chấn động đó chỉ có một lúc, làm tro bụi tung bay loạn xạ một hồi rồi đột nhiên thanh tĩnh, phẳng phất như không có cái gì phát sinh.

Sau khi tỉnh dậy, Tiểu Báo Tử cũng không biết mình đã ngủ được bao lâu, hơi suy nghĩ một chút, hẳn liền dọc theo đường cũ trở lại trong thông đạo chủ, thì triển khinh công tiếp tục đi về phía trước.

Hiện tại tu vi hẳn vừa mới tăng trưởng, tinh khí thần đều đang ở trạng thái đỉnh phong, lòng tin vững vàng cho nên tốc độ so với lúc trước nhanh hơn rất nhiều. Cứ chạy đi như vậy ước chừng hai thời thần, thì Tiểu Báo Tử phát hiện vách đá hai bên càng lúc càng sẫm màu, nhiệt độ càng lúc càng cao, rất nhanh Tiểu Báo Tử đã gặp phải một nhân ảnh.

Người này đang nằm trên mặt đất, Tiểu Báo Tử bước tới xem xét thì phát hiện người này đã tắt hỏ, thi thể đã cứng ngắt.

Nhìn tư thế thì hẳn là do không chịu được nhiệt độ ở phía trước nên tách khỏi đội ngũ muốn theo đường cũ phản hồi, nhưng khi đi đến đây thì đã hết chống đỡ nổi!

- Nơi này có hỏa độc!

Cảm thụ được một ít sát khí quanh quẩn ở đây, Tiểu Báo Tử khẽ nhăn mày!

Cái gọi là hỏa độc chính là hỏa sát khí, chỉ là lượng sát khí ở đây quá ít, rất rời rạc nên không cách nào lợi dụng được mà lại có hại đối với thân thể nên mới bị gọi là hỏa độc.

Có người thứ nhất ngã xuống thì tất nhiên cũng có người thứ hai, lúc này Tiểu Báo Tử cũng không quản những cái thi thể này nữa mà chỉ thầm nói khi trở ra thì mang theo thi thể của họ theo cùng để bọn họ có được một chỗ táng thân đàng hoàng là được. Khi Tiểu Báo Tử đi về phía trước tầm hơn mười trượng thì gặp được thi thể thứ hai, không phải nói là một nhóm thi thể, bởi vì có tới năm cái, những người này cũng giống như người trước, cũng do không chịu được nhiệt độ ở chỗ này nên mới lui lại rồi nhiễm phải hỏa độc quá nặng mà chết.

Sau khi thấy vài nhóm tử thi, cuối cùng Tiểu Báo Tử cũng thấy được người sống, hơn nữa còn là người quen.

- Mấy vị sư huynh, các người thế nào rồi?

Tiểu Báo Tử thấy Kim Nam Thanh khoan chân ngồi trên mặt đất, toàn thân đầy mồ hôi cố gắng vận công chống cự hỏa độc xung quanh. Mà mấy người khác thì đang nằm trên đất như hấp hối, thở ra thì nhiều hít vô thì ít.

Thấy Tiểu Báo Tử xuất hiện, vẻ mặt đang thống khổ vận công của Kim Nam Thanh cũng hiện lên vẻ vui mừng.

- Tiểu Báo Tử, nhanh nhanh giúp chúng ta đi ra ngoài a, hỏa độc ở đây quá lợi hại đi!

Tiểu Báo Tử cũng không dám chậm trễ, vận lực vác mấy tên tên sư huynh này xếp chồng lên lưng, vận đủ cước lực nhanh chóng phóng ra ngoài chạy như điên.

Sức nặng của mấy tên sư huynh này phải tới ngàn cân, nếu Tiểu Báo Tử không có đột phá thì muốn đem bọn họ đồng thời vác lên lưng chạy như điên thế này chắc chắn sẽ ngã gục rất nhanh, hiện tại mặc dù chưa tới mức ngã gục nhưng cũng phải cố hết sức.

- Được rồi, để chúng ta xuống chỗ này đi!

Sau khi chạy được năm sáu dặm đường, Kim Nam Thanh bỗng nhiên nói:

- Khu vực này đã không còn hoả độc, đệ cứ để chúng ta xuống đây là được!

Tiểu Báo Tử vẫn có chút không yên lòng nên vác bọn họ chạy tới thêm gần hai dặm đường nữa mới thả họ xuống.

- Sư huynh, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

- Ài, còn có thể là chuyện gì? Là do chúng ta không biết tự lượng sức mình a!

Kim Nam Thanh cảm thán, nói:

- Địa hoả mạch này càng đi sâu xuống dưới thì nhiệt độ càng cao, hoả sát khí cũng càng lúc càng dày đặc. Đám người Võ Doanh chúng ta nhất thời không cẩn thận chú ý nên đến khi có người bị trúng độc nặng mới tỉnh ngộ. Lúc đó muốn trở về đã không còn kịp nữa rồi, may mắn là mấy huynh đệ Ô gia chúng ta đều luyện Cửu Long Thần Hoả công nên có khả năng chống cự với hoả độc mạnh hơn người khác, nếu không thì cũng sớm trở thành mấy cái thi thể như những người kia rồi!

Tiểu Báo Tử nghe vậy thì cũng không khỏi thở dài, ở trong đại hoả mạch gặp phải nguy hiểm cũng không có gì là kỳ quái, nhiệt độ cao, hoả độc đều là những nguy hiểm ai cũng biết nhưng mọi người đều mang theo tâm lý cầu may nên mới một mực cắm đầu đi sâu xuống.

- Nói vậy thì không đi sâu xuống dưới thì sẽ không có chuyện gì đúng không?

Tiểu Báo Tử đột nhiên hỏi.

- Những người đi theo kiếm chỗ tốt đều đi sâu xuống dưới cả!

Kim Nam Thanh cười khỏ nói:

- Những người đi theo này hầu hết đều chết trên đường đi, theo ta nghĩ thì người trong Võ Doanh có thể đi thẳng tới hoả mạch sẽ không vượt quá năm người!

Dứt lời, hần nhìn Tiểu Báo Tử nói tiếp:

- Sư đệ, thực lực của ngươi rất khá, hoả độc đối với người có lẽ sẽ không gây ảnh hưởng gì lớn, ngươi thực sự không muốn đi xuống dưới đó nữa sao?

Hần còn chưa dứt lời thì mặt đất dưới chân lại truyền tới một hồi chấn động, ầm ầm còn có thể nghe thấy tiếng gào thét và tiếng rống thảm thiết vọng lại.

- Đây là?

Thần sắc Tiểu Báo Tử khê biến, tựa hồ như hiểu ra cái gì đó, cái này đâu phải địa chấn, rõ ràng do mấy tuyệt thế cao thủ ở bên trong quyết chiến sinh tử tạo thành dư âm a!

- Kim sư huynh, các vị sư huynh khác phiên huynh chiếu cố vậy, ta đi xuống dưới xem một chút!

- Ừm, sư đệ cẩn thận, chiếm được tiện nghi đương nhiên là tốt, nhưng nếu tình huống bất ổn thì cũng không được hiếu thắng cường cầu!

Kim Nam Thanh dặn dò.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

189. Chương 197: Tiểu Minh Vương Tấn Thăng Cửu Phẩm. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 197: Tiểu Minh Vương tấn thăng Cửu phẩm. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Ta biết rồi!

Tiểu Báo Tử gật đầu nói.

Hiện tại khoảng cách của bọn họ tới địa tâm hỏa mạch đã không còn xa, nên Tiểu Báo Tử sau khi triển khai khinh công cấp tốc di chuyển tâm nửa canh giờ đã đi tới đầu cuối của thông đạo. Ở cuối thông đạo mà một không gian tràn ngập ánh sáng chói mắt màu đỏ, bước tới một bước thì nhiệt độ lập tức gia tăng mấy lần, khi đến cách cửa động tầm mười trượng thì không khí xung quanh đã hoàn toàn bốc hơi hình thành từng mảnh không gian vụn vụn giống như mặt nước dựng đứng xung quanh vậy.

Với nhiệt độ như vậy thì đối với người khác sẽ bị tổn thương rất lớn nhưng đối với Tiểu Báo Tử lại không có bao nhiêu ảnh hưởng. Khi tiếp cận cửa động, Tiểu Báo Tử vận khởi Thiên Xà Liễm Tức Thuật bám người lên vách tường, hóp lưng lại như một con mèo, nhanh chóng tiếm hành xuống đáy động.

- Ha ha ha, Vương Xà, Vương thủ tọa, người cũng đừng có dựa vào nơi hiểm yếu để chống cự nữa, ta thừa nhận thực lực của người mạnh hơn ta, nhưng ở đây là địa tâm hỏa mạch, người căn bản không có phần thắng!

Chỉ mới tiến tới được vài bước, Tiểu Báo Tử liền nghe thấy tiếng quát lớn cùng với tiếng rống thảm từ sâu trong đáy động truyền tới.

Tiểu Báo Tử chậm rãi di chuyển tới động khẩu, nấp sau một tảng đá lớn giương mắt nhìn tới thì trong lòng không khỏi hoảng hốt. Bên ngoài động khẩu là một không gian trống trải cao tầm mười trượng, một dòng nham tương rộng hơn mười trượng đang lưu động như một dòng sông ở bên dưới, bề mặt nham tương chớp động hào quang hồng sắc tản ra nhiệt độ kinh người. Cả không gian nơi này như một hồ nham tương, ở khu vực giữa hồ có vài chục khối đá như những hòn đảo nhỏ. Đám người Vương Xà đang đứng trên một khối đá trong đó.

Vừa nhìn, Tiểu Báo Tử đã thấy những người của Võ Doanh đi theo Vương Xà vào đây đã toàn quân bị diệt.

Những người này có thể đi tới được đây cũng đều là người có tu vi siêu phàm và thân thể cường hãn. Nhưng hiện tại ngoài trừ Vương Xà thì tất cả đều đang nằm la liệt trên mặt đất cách rất gần với dòng nham tương đang di động xung quanh, thậm chí có người nửa thân đã bị cuốn vào trong nham tương.

Mấy người không bị cuốn vào trong nham tương thì cũng không khá khẩm gì mấy, làn da toàn thân đã bị nhiệt độ nơi này thổi phồng lên, vẻ mặt tràn đầy thống khổ, cho dù đang ở trong trạng thái hôn mê vẫn bị cảm giác thống khổ hành hạ.

Tình huống của Vương Xà cũng không mấy lạc quan, thanh y của hắn đã bị nghiền nát hơn một nửa, mái tóc vốn được chải chuốt chỉnh tề lúc này cũng rối xù, cả cánh tay áo bên trái đã hoàn toàn biến mất lộ ra một vết thương sâu hoắm trên cánh tay. Da thịt toàn thân hắn lúc này đã bị nhiệt độ cực cao xung quanh hong khô khiến bộ dáng hắn trong có chút dữ tợn.

Bất quá, mặc dù tình huống của hắn nhìn có vẻ bất hảo nhưng biểu lộ của hắn vẫn lạnh nhạt như trước, tay phải cầm cây quạt xoè ra nhẹ nhàng phe phẩy, ánh mắt ẩn hiện hàn quang gắt gao tập trung người đang đứng trước mặt hắn.

- Tên kia chính là Tiểu Minh Vương? Là Tôn giả trẻ tuổi nhất của Bái Hỏa Giáo?

Tiểu Báo Tử cũng thấy rõ được nam tử đang giằng co với Vương Xà. Người này một thân hồng y đỏ chói, trong hoàn cảnh đầy nham tương như nơi này trong có vẻ khá rạng rỡ, tuổi ước chừng hai mươi, đôi mắt hữu thần xinh đẹp như của một mỹ nữ thanh tú, không những thế, toàn thân hắn cũng toả ra cảm giác mãnh mai như một nữ nhân. Bất quá cái thân hình mảnh mai đang nhẹ nhõm tự nhiên đứng đó so với cái bộ dạng chật vật của Vương Xà thì ai chiếm thượng phong không cần nói cũng biết!

- Người xác định là hôm nay người có thể ngăn cản ta sao?

Ánh mắt của Vương Xà khoá chết Tiểu Minh Vương, mở miệng nói.

- Ở nơi khác, thời điểm khác ta căn bản không cách nào ngăn trở được người, nhưng hiện tại, ở ngay đây thì người không thể qua được ta! Vương Xà, ngoài trừ cây quạt trên tay người thì Thanh Ngọc Càn Nguyên cương khí của người cũng đã bị Hoả Huyền Cương của ta phá vỡ, chẳng lẽ cây quạt của người còn có thể quạt ra được bảo bối gì khác sao?

Tiểu Báo Tử nghe vậy thì không khỏi buồn bực, Thanh Ngọc Càn Nguyên cương khí lại bị phá? Đây là lần thứ hai hắn thấy Thanh Ngọc Càn Nguyên cương khí bị phá vỡ: “Vương Xà người nói Thanh Ngọc Càn Nguyên cương khí là tuyệt học thiên hạ đều biết mà sao lúc nào cũng bị người ta phá thể hử? Chẳng lẽ môn công pháp này có chỗ nào thiếu hụt sao? Nếu sớm biết như vậy thì ta sẽ không luyện nó rồi!”

- Thanh Ngọc Càn Nguyên cương khí quả thật là bị người phá, nhưng đó là người dùng tu vi Cửu phẩm phá Bát phẩm cương khí của ta, cũng không có gì đáng khoe khoang!

Vương Xà xếp quạt lại, nhẹ nhàng nói:

- Thật không thể ngờ được chỉ vài ngày ngắn ngủi mà người có thể đột phá tới Cửu phẩm!

“Cửu phẩm?” Tiểu Báo Tử nghe vậy thì nội tâm không khỏi kích động!

Cửu phẩm a, trong cả thiên hạ này số lượng Cửu phẩm cường giả cũng không vượt quá mười đầu ngón tay, không thể ngờ được hôm nay Tiểu Báo Tử hắn lại được tận mắt nhìn thấy một người a!

Nói đến tu vi của bản thân, Tiểu Minh Vương cũng là vẻ mặt tự đắc:

- Được rồi, Vương Xà chớ nên kéo dài thời gian. Hiện tại, cho dù người có muốn chạy trốn cũng chạy không thoát!

Vừa nói Tiểu Minh Vương mở ra song chưởng, ống tay áo rộng lớn lộ ra, nham lưu xung quanh cũng theo động tác của hắn mà bốc lên.

- Âm âm âm!

Nham lưu bốc lên phẳng phất như chịu lực lượng lực lượng dẫn đạo vô hình, hơn mười đạo nham thạch từ trong đó vọt ra, hóa thành một con trường xà, rít gào lao về phía Vương Xà.

- Hừ!

Vương Xà chỉ là cười nhạt, cây quạt trong tay vỗ thật nhanh, mỗi một lần vỗ đều sản sinh một cổ khí lưu cường đại. Vài lần vỗ ở xung quanh hắn hình thành từng đạo gió xoáy, cuốn mấy con nham thạch trường xà đi, khí lưu và nham thạch quần lấy nhau, trong khoảng thời gian ngắn, không ai hơn ai!

- Hợp!

Tiểu Minh Vương hai tay hợp lại, hơn mười đạo nham thạch trường xà mạnh mẽ hợp thành một cổ, hình thành một con viêm long to lớn dài đến bảy trượng, to khoảng một trượng. Nó giãy dụa, liền thoát khỏi khí lưu do Vương Xà quạt ra, mạnh mẽ công tới phía hắn.

Vương Xà vừa nhắc tay, một quang tráo đậm thanh sắc trong suốt trong suốt hiện lên phía trước.

- Âm!

Viêm long đụng vào quang tráo, nham thạch nóng chảy văng khắp nơi, sắc mặt Vương Xà trắng bệch, lui về phía sau một bước. Đạm thanh sắc quang tráo cũng chớp động một chút, thế nhưng chung quy vẫn ngăn cản được viêm long công kích.

- Người ngăn được một lần. Lẽ nào có thể ngăn được lần thứ hai sao?

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

190. Chương 198: Sau Lưng Người Chính Là Tên Ếo Lả. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 198: Sau lưng người chính là tên ẻo lả. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Ánh mắt Tiểu Minh Vương chợt lóe. Viêm long lại một lần nữa vọt tới. Đồng thời, trong nham lưu càng nhiều nham thạch bốc lên, dung nhập trong viêm long này. Thời gian mấy lần hô hấp, thể tích của viêm long đã mở rộng gấp đôi lúc trước.

- Lực lượng a, lực lượng, đây là lực lượng tuyệt đối a!

Tiểu Minh Vương dễ dàng thao túng địa tâm nham lưu, Tiểu Báo Tử nhìn thấy hết, trong lòng kinh hãi, dưới loại công kích này, Vương Xà có thể ngăn được, thế nhưng hấn lại đỡ không được.

Dưới lực lượng áp đảo tuyệt đối, hắc động quyền ý a, ngoại đan a, nội đan a, cái gì cũng vô ích. Người chính là muốn chạy cũng không có chỗ cho người chạy.

- Cửu phẩm cường giả, hắc hắc, đây chính là toàn bộ lực lượng của cửu phẩm cường giả!

Lúc này, Tiểu Báo Tử chẳng biết tại sao lại nghĩ đến Huyết Vô Nhai bị mình đánh bại, trong lòng vui mừng nghĩ mà sợ. Vương Xà lấy tu vi bát phẩm ngăn trở một kích vừa rồi, Huyết Vô Nhai cũng là bát phẩm cường giả, nên hấn cũng có thể ngăn cản được. Tên gia hỏa cường đại này không ngờ bị hấn làm cho tự bạo, người bảo hấn có thể không nghĩ mà sợ sao?

Vương Xà nhìn thấy viêm long lại lớn lên, vọt tới phía hấn. Lúc này, hấn cũng không muốn ngạnh tiếp, mà cầm chiết phiên hợp lại, hóa thành một đạo thanh ảnh công tới Tiểu Minh Vương.

- Đến hay lắm!

Tiểu Minh Vương thấy Vương Xà tấn công tới, khẽ quát một tiếng, hai tay khẽ lật, cũng phóng ra hai thanh đoản nhận, đánh về phía trước.

- Đường...

Trong chớp mắt, hai người liên va chạm với nhau, Tiểu Minh Vương Tiểu Minh Vương không hề lùi bước, còn Vương Xà liên tiếp lùi ba bước. Thế nhưng cũng theo công phu này, Vương Xà thi triển ra Tu La Tru Tâm Bổng, nhất thời khắp bầu trời phiên ảnh dày đặc đem Tiểu Minh Vương bao phủ ở bên trong.

- Tu La Tru Tâm Bổng, thật là đại danh đầu cũng bất quá như thế!

Trong phiên ảnh, truyền đến thanh âm của Tiểu Minh Vương, nhưng thấy hai điểm chợt lóe, trong khoảnh khắc, liền phá tan phiên ảnh.

- Vương Xà, xem Song Long Sát của ta!

Lưỡng đạo hàn quang bạo khởi. Trong nháy mắt phá vỡ phòng ngự của Vương Xà, đồng thời, viêm long cũng động, theo Song Long Sát của Tiểu Minh Vương công tới Vương Xà.

- Chiêu này, Vương Xà gặp phiền phức lớn.

Sắc mặt Tiểu Báo Tử tái nhợt nhìn viêm long đang mạnh mẽ công kích, nghĩ đến mới vừa rồi Vương Xà chống đỡ chỉ là một con tiểu viêm long đã phiền phức như vậy. Hiện tại viêm long chẳng những to lớn hơn, còn có Tiểu Minh Vương đồng thời công kích, chẳng phải muốn xong đời sao?

Bất quá sự tình chung quy có chút ngoài ý liệu, đoản nhận của Tiểu Minh Vương vừa nhanh vừa vội tựa như hai đạo thiểm điện. Thế nhưng Vương Xà càng nhanh hơn, thân thể co lại, xoay người, hiểm trở thoát khỏi Song Long Sát và viêm long trùng kích. Tiểu Minh Vương tự nhiên cũng không phải là kẻ yếu, khi

Vương Xà đang tránh né, hần đã đi tới tựa như u linh lao vào trong ngực Vương Xà, song nhận hàn quang tái khởi.

Hai người cự ly quá gần. Tiểu Minh Vương tốc độ lại cực nhanh, đợi khi hần tấn công tới trước ngực, con mắt Vương Xà mới kịp phản ứng, vừa hít lại, thân thể liền phát sinh biến hóa cổ quái.

Đứng ở cửa động, Tiểu Báo Tử nhìn thấy thân hình cao gầy của Vương Xà phảng phất như sợi mỳ uốn lượn, khiến một đạo tất trúng của Tiểu Minh Vương Tiểu Minh Vương dĩ nhiên thất bại.

Hai đạo thất bại, Tiểu Minh Vương tựa hồ có chút tức giận, trên người hồng quang mạnh mẽ bộc phát. Lúc này, Vương Xà muốn tránh cũng không được. Cho dù thân thể của hần có mềm mại, cũng vô pháp tránh né được cương khí do Tiểu Minh Vương đột nhiên bạo xuất, liền kêu lên một tiếng đau đớn. Thân thể tựa như túi rách, bị đánh bay đi, rơi xuống nham lưu đang dâng trào phía dưới. Tiểu Minh Vương hiển nhiên không dự định làm như vậy, khi đánh bay Vương Xà, tay phải hư dẫn, con viêm long kia lại một lần nữa rút gào.

- Lúc này cũng nên kết thúc đi sao?

Tiểu Báo Tử trầm nghĩ trong lòng.

Tựa như đáp lại suy nghĩ của Tiểu Báo Tử, viêm long kia tại trước khi Vương Xà rơi xuống, đã đánh trúng thân thể hần, đem hần mạnh mẽ ấn vào phía dưới nham lưu.

- Âm...!

Thân thể viêm long ở trong nham lưu tạo ra một trận sóng lớn. Nham thạch nóng chảy Nham thạch nóng chảy cuộn trào mãnh liệt, xông lên mấy trượng trên không trung.

- Kết thúc, thực sự đã kết thúc!

Thấy Vương Xà bị viêm long đánh chìm vào trong nham lưu, Tiểu Báo Tử tự nhiên là một trận tuyệt vọng, càng không dám thở ra một hơi, chỉ vận khởi Thiên Xà Liễm Tức Pháp, chậm rãi lui về phía sau.

- Tôn giả vô công cái thế, lần này không chỉ thần công đại thành, lại còn giết chết Thiên Long Đạo Vương Xà. Thực sự là một đại công a!

Hai nhân ảnh, quỹ dị cao lớn từ trong thông đạo bốn phía động bích đi ra. Tiểu Báo Tử nhìn thấy hai người này đều là Đoán Cốt Giới cao thủ, đi ra bên ngoài cũng chẳng phải là nhân vật gì cả. Thế nhưng khi bọn hần xuất hiện trước mặt Tiểu Minh Vương, loại cửu phẩm cường giả này, Tiểu Báo Tử chỉ cảm thấy bọn hần muốn bao nhiêu hèn mọn, có bấy nhiêu hèn mọn.

- Hừ!

Tiểu Minh Vương cười lạnh một tiếng, nét mặt mang theo mang theo một tia đắc ý khôn kể, sau đó biến thành sắc mặt tiếc hận nói:

- Vương Xà này nhiều lần đối nghịch với ta, nghĩ không ra ngày hôm nay lại vẫn lạc ở đây. Thật sự là đáng tiếc!

- Vương Xà không biết lượng sức, vọng tưởng cùng tôn giả đối kháng, chết không đáng tiếc a!

Một người trong đó đến gần Tiểu Minh Vương, vẻ mặt lấy lòng nói:

- Tôn giả đại nhân, người hiện tại đã là cửu phẩm cường giả, nghĩ đến không lâu sau liền muốn xưng Pháp vương a!

- Ta chỉ là sơ nhập cửu phẩm, còn cần thời gian để củng cố cảnh giới. Vốn là muốn ở chỗ này nán lại vài ngày. Bất quá xem ra không có khả năng. sự tình Địa Tâm Hỏa Mạch này một khi truyền ra, người muốn đến kiếm lợi quá nhiều. Ta cũng chẳng ở lại đây được, những thứ đó liền vô dụng. Chuẩn bị lâu như vậy không ngờ ngay cả vài ngày ngắn ngủi cũng không chống đỡ được.

Nhắc tới chuyện này, vẻ mặt Tiểu Minh Vương đầy phiền não, bất quá việc đã đến nước này, hần có phiền não cũng vô dụng. Quay đầu nhìn xuống nham lưu đang dâng trào mãnh liệt, nói:

- Các người nói, Vương Xà thật sự chết rồi chứ?

- Vương Xà bị tôn giả đánh rơi vào nham thạch nóng chảy, coi như là có mười cái mạng cũng không thể sống được a!

- Thật không? Ta lại không nghĩ như vậy!

Ánh mắt Tiểu Minh Vương ở xung quanh nham lưu chậm rãi dao động tựa như đang tìm kiếm cái gì đó. Qua hồi lâu, tựa hồ cũng không có phát hiện gì, mới bỏ qua, nói:

- Thôi, chúng ta đi!

- Dạ!

Hai gã Đoán Cốt Giới cao thủ liên tục gật đầu, dù là là bọn hần tu vi đã đến Đoán Cốt Giới, thế nhưng trong Địa Tâm Hỏa Mạch cũng có chút chịu không nổi.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

191. Chương 199: Sau lưng người chính là tên ẻo lả. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 199: Sau lưng người chính là tên ẻo lả. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Thân thể Tiểu Báo Tử gắt gao nép vào một tảng đá cao lớn bên cạnh cửa động. Thiên Xà Liễm Tức Pháp pháp môn điên cuồng vận chuyển, thân thể phẳng phất như biến thành một bộ phận của tảng đá. Tiểu Minh Vương và hai tên tùy tùng lại lao đi cực nhanh. Thân hình chợt lóe đã ở ngoài mấy trượng, căn bản không hề chú ý ở sau tảng đá có người đang ẩn nấp.

Bọn họ không có chú ý tới, Tiểu Báo Tử cũng không dám có chút sơ suất, trốn ở phía sau tảng đá nửa thời thần còn chưa dám thò đầu ra. Trong lòng còn đang giằng co, liền nghe được bên tai truyền đến một thanh âm:

- Tiểu tử, còn muốn trốn cái gì, người đã đi xa, mau ra đây đi!

- Vương, Vương tọa!

Nghe được thanh âm quen thuộc này, trong lòng Tiểu Báo Tử đại hỉ. Len lén lộ đầu ra, chỉ thấy trên mặt đất, thân thể Vương Xà đang chậm rãi di động trong nham lưu, bộ dáng chật vật bất kham. Xung quanh thân thể hần được một tầng thanh sắc quang tráo bao phủ. Ngoại trừ có chút chật vật, thì không còn tổn thương nào khác.

Xác định Vương Xà thật sự không chết, Tiểu Báo Tử tự nhiên sẽ không trốn nữa. Từ phía sau tảng đá đi ra, nói:

- Đệ tử Chu Báo, gặp qua vương tọa!

- Tiểu tử người vừa rồi thấy chết mà không cứu. Bây giờ còn dám ra đây?

Wương Xà nhìn Tiểu Báo Tử, nét mặt châm biếm dày đặc.

- Chỉ là một Tiểu Minh Vương nho nhỏ mà thôi, bộ dáng ẻo lả, sao có thể làm gì được vương tọa đây?

Tiểu Báo Tử cười bồi nói:

- Hơn nữa dưới tình huống đó, coi như là ta thò đầu ra, cũng chỉ có đường chết. Chi bằng lưu lại rừng xanh, chẳng sợ không có củi đốt. Nếu như Vương tọa gặp bất trắc, ít nhất cũng có người thay người báo thù phải không?

- Người tiểu tử này...!

Vương Xà một cước đá ra, tuy rằng cách hơn mười trượng, cũng khiến Tiểu Báo Tử ngã bay ra.

- A, không đúng a, tiểu tử ngươi có được chỗ tốt, luyện bì giới Đại viên mãn a?

- Vương tọa mắt thần như điện. Đệ tử bội phục!

Tiểu Báo Tử bị hấn đã một cước u mông, ngồi dưới đất, cười hắc hắc.

- Cười cái rắm, ta còn không đi, Minh Phi, tử nha đầu kia còn không đem ta làm thịt!

- Minh Phi?

- Chính là Tiểu Minh Vương, chính là tên ảo lả hiện tại đứng ở phía sau ngươi!

Vẻ mặt Vương Xà nhìn có chút hả hê cười nói.

Lời còn chưa dứt Tiểu Báo Tử chỉ cảm thấy kiệt sức từ đan điền truyền thẳng tới sau gáy. Thân thể mạnh mẽ lùi về phía trước, hai thanh ngân chùy sau thắt lưng đã cầm trong tay.

- Muốn chạy? Chạy được sao?

Thân hình Tiểu Báo Tử vừa mới nhảy lên, đã cảm thấy đỉnh đầu một trận cực nóng, vô luận hấn tránh né ra sao, cũng không thoát khỏi bàn tay đang đè xuống đầu mình.

- Hấn chính là tiểu tử ngươi nói!

Tiểu Báo Tử vừa lùi đã thoát về phía trước mấy trượng, thế nhưng phía sau Tiểu Minh Vương chỉ là nhẹ nhàng phát tay đã tựa như xuyên phá không gian, trực tiếp vỗ lên đầu hấn. Sau đó thu lại, áp xuống, đem thân thể Tiểu Báo Tử hung hăng ném trên mặt đất. Cái mông u lên, chỉ là lúc này so với vừa rồi bị một cước của Vương Xà mạnh mẽ hơn nhiều.

- Đúng, chính là hấn. Không sai chứ!

Vương Xà hí mắt cười không ngừng, mà Tiểu Báo Tử thì gãy dựa từ trên mặt đất bò lên, lúc này mới nhìn rõ Tiểu Minh Vương ở phía sau.

Vẫn là một thân trang phục kia, nhưng khác biệt duy nhất là tóc nàng so với trước xõa ra một ít, che lấp nửa khuôn mặt xinh đẹp. Cái này Tiểu Báo Tử liếc mắt liền có thể nhìn ra được, đây thật sự là một cô nương xinh đẹp. Bất quá nói thật thì Tiểu Minh Vương này tuy cũng được xưng là tuần tú. Thế nhưng giữa trán lại lộ ra một cổ tử anh khí. Anh khí này đặt trên người nam tử có chút yếu. Bởi khi khi giả nam trang nhìn qua hơi mảnh mai. Thế nhưng hiện tại biến thành nữ tử, vẻ anh khí liền mạnh mẽ hơn, tạo thành một cổ tuyệt mỹ.

Tuyệt mỹ!

Hắc hắc...

Trong lòng Tiểu Báo Tử cười hai tiếng, vẻ mặt có chút hèn mọn. Loại vẻ mặt này chính là điển hình sắc lang.

Tiểu tử, ngươi đây là có ý gì?

Dù là Tiểu Minh Vương mới tấn cửu phẩm cường giả, thấy biểu tình hèn mọn này trên mặt Tiểu Báo Tử cũng nhịn không được phát bực.

- Ta cho ngươi cười, cười một lần ăn một cước.

Kế đó liền một phát đá bay Tiểu Báo Tử.

- Ngươi từ nơi nào tìm được tiểu tử như vậy, vừa nhìn đã biết không phải loại người tốt!

Tiểu Minh Vương đá bay Tiểu Báo Tử, vẻ mặt oán trách nói với Vương Xà.

- Người cũng chó nên xem thường hần. Nếu như không có hần, ta muốn tìm tới nơi này, chỉ ít còn cần thời gian ba ngày. Hần dùng cặp tiểu chùy tử kia đập vỡ đại môn quận thành đó!

Vương Xà cười ha hả nói.

- Phải không?

Tiểu Minh Vương nhìn ánh mắt bất thiện của Tiểu Báo Tử, nói.

- Người nên hiểu, ta nắm chắc trong thời gian ba ngày này đem ý ngưng luyện ra. Hiện tại người quá rồi như vậy, liền mất đi cơ hội. Người nói đi, làm thế nào bồi thường cho ta?

Tiểu Báo Tử không nói gì, tuy rằng hần cực kỳ khinh bỉ gia hỏa đến cửu phẩm mới bắt đầu ngưng ý này. Nhưng cũng chỉ có thể khinh bỉ ở trong lòng mà thôi, cũng không dám nói ra.

- Hần đang khinh thường người đó. Người đừng nhìn tiểu tử này tu vi mới tam phẩm, nhưng đã ngưng luyện ra quyền ý. So với hần, người rõ ràng kém một bậc.

Vương Xà ở bên tựa như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Tiểu Báo Tử, liền thêm mắm thêm muối nói rằng.

- Phải không? Ta đúng là không nhìn ra, đây còn là một tiểu thiên tài a!

Tiểu Minh Vương tựa hồ bị Vương Xà nói làm tức giận. Liền đi tới bên cạnh Tiểu Báo Tử, ghé sát vào nói:

- Tiểu bằng hữu, người nói xem, ta nên xử trí người thế nào?

- Gian tình a!

Nhìn hai người này, khi nói chuyện tựa như đang đối chọi gay gắt, thế nhưng nghe kỹ thì bên trong lại lộ ra một cổ đường mật ám muội. Ngữ khí, giọng điệu hoàn toàn giống với giọng điệu năm đó hần ở thị phủ làm bí thư cùng cô nàng phục vụ viên xinh đẹp trần trường nằm trên giường nói chuyện.

...

Do đó, hần nháy nháy mắt, khoe miệng lộ ra một cổ tiểu ý cổ quái, nói:

- Ta van người, các người hai người liếc mắt đưa tình đừng để ta thấy được không?

- Ách!

Biểu tình Tiểu Minh Vương trong nháy mắt cứng đờ, Vương Xà cũng giật mình, vẻ tươi cười động lại trên mặt.

- Tiểu tử, người nói bậy bạ gì vậy, chán sống rồi sao!

Qua chốc lát, trên mặt Tiểu Minh Vương rốt cục không nhịn được trở nên nóng bừng, ửng đỏ. Cũng là ở trong Địa Tâm Hỏa Mạch này, cho nên mới không lộ vẻ dị thường quá mức. Chỉ thấy nàng chìa tay ra, xách Tiểu Báo Tử lên, lông mày dựng thẳng, trong mắt bắn ra vẻ hung ác.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

192. Chương 200: Địa Hỏa Nguyên Tủy Bồi Bỏ Quyền Ý.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 200: Địa Hỏa nguyên tủy bồi bỏ Quyền ý.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Tiểu tử này, càng anh khí bức người!

Khóe miệng Tiểu Báo Tử cong lên, cười nói:

- Năm đó tỷ tỷ và tỷ phu của ta chưa thành thân đã cãi nhau, giọng điệu cũng giống như các người vừa rồi. Sau này tỷ phu nói cho ta biết đó là liếc mắt đưa tình, chẳng lẽ không đúng sao?

Sắc mặt Tiểu Minh Vương càng hồng rực. Xách Tiểu Báo Tử lên, đánh cũng không được, mà mắng cũng không xong, bỏ qua lại càng không được, nhất thời đứng đờ ở đó, xấu hổ muốn chết.

- Thật là một tiểu tử phiền phức a!

Vương Xà rốt cục nhìn không được, dùng chiết phiên nhẹ nhàng gõ gõ lên trán, bắt đắc dĩ thở ra một hơi, khoát tay, một cổ vô hình lực đạo sản sinh, đem Tiểu Báo Tử lẳng không nhiếp tới trong tay.

- Tiểu tử, người không biết chữ chết viết như thế nào à? Cho người ba phần màu sắc, người liền muốn mở cả phường nhuộm, cái gì cũng dám nói, trò đùa gì cũng dám làm, quả nhiên là chán sống rồi!

Một cổ sát ý lạnh thấu xương từ trên người hắt phát ra. Cổ sát ý này tựa như đến từ huyền băng trong chốn Cửu U. Trong nháy mắt xâm nhập thân thể Tiểu Báo Tử, khiến hắn chỉ cảm thấy mình bị đông cứng, thậm chí một chút lực lượng phản kháng cũng không có.

Vô ý thức, hắn thậm chí muốn dùng Tam Giới Tiểu Na Di giấy mình thoát ra. Hiện tại hắn đã tu luyện đạt tới tùy tâm sở dụng. Chỉ cần một ý niệm, một ánh mắt liền có thể đem mình thoát ra. Thế nhưng hiện tại dưới cổ sát ý lạnh thấu xương của Vương Xà, bản thân ngay cả một ý niệm nhỏ cũng không phát ra được.

- Được rồi, đừng dọa tiểu hài tử nữa!

Tiểu Minh Vương nhẹ nhàng thở dài một tiếng, nói với Vương Xà:

- Vẫn là nói chính sự quan trọng hơn, ta cần thời gian ba ngày để ngưng luyện ý, do đó...!

- Ta hiểu!

Vương Xà gật đầu nói!

Vương Xà khoát tay, trực tiếp đem Tiểu Báo Tử ném tới cửa động chỗ Địa Tâm Hỏa Mạch, rồi nói:

- Tiểu Báo Tử. Cho người một cơ hội lập công chuộc tội. Người ở ngoài cửa động chờ ba ngày cho ta, cho dù là Thiên Vương lão tử đến đây, cũng không được cho bọn họ tiến đến. Ba ngày sau, tự có chỗ tốt dành cho người!

- Hô!

Tiểu Báo Tử thở ra một ngụm lương khí, rốt cục từ trong sát khí của Vương Xà thoát thân đi ra. Giữa không trung xoay người, vũng vàng đứng ở cửa động. Thế nhưng lại nghĩ chính mình thật sự không có chút dư địa để phản kháng. nếu cứ như vậy trực tiếp dựa theo ý tứ của Vương Xà, chạy đến ngồi ở cửa động. Vậy sau này khi gặp Vương Xà, trong lòng sẽ cảm thấy thua kém hắn. Như vậy cũng không tốt, Báo Tử hắn ngày đó cũng đã từng đánh bại phẩm cường giả Tiểu Cường a!

Nghĩ tới đây, Tiểu Báo Tử vận vẹo cái cổ, nội khí trong cơ thể vận chuyển một vòng, cảm thấy tâm phong ổn định hơn chút. Chậm rãi quay người lại, đi vào Địa Tâm Hỏa Mạch, cười hì hì nói:

- Vương tọa, chuyện này không thể trách ta được a! Lúc đó là người hạ lệnh chúng ta công thành a!

- Sao?

Vương Xà chậm rãi quay đầu lại, cũng không biết vì sao, Tiểu Báo Tử nhìn động tác quay đầu của Vương Xà thập phần giống với rắn hổ mang xoay đầu, phát ra một cổ khí tức quỷ dị tới cực điểm. Sau đó, sát ý băng lạnh lại một lần nữa phủ xuống.

- Trấn định, trấn định!

Tiểu Báo Tử hung hăng hít một hơi. Lúc này, hắn đã chuẩn bị tâm lý, nội khí lưu động, trên người đồng dạng phát ra một cỗ khí tức cực nóng, gắt gao chống đỡ sát ý của Vương Xà.

Vương Xà sát ý vô cùng băng lãnh, thế nhưng quyền ý của Tiểu Báo Tử cũng là một hắc sắc hỏa cầu. Tuy rằng hiện tại chỉ là phóng xuất khí thể, chứ chưa có ngưng tụ thành quyền ý, nhưng dưới tình huống Tiểu Báo Tử có chuẩn bị tâm lý, sát ý của Vương Xà vừa chạm tới hắn, đã như tuyết tan mùa xuân.

- A, tiểu tử thú vị!

Tiểu Minh Vương cũng cảm nhận được cỗ khí tức hạo dăng vô biên từ trên người Tiểu Báo Tử phát ra, tinh mâu chớp động, lộ vẻ hiếu kỳ, nói:

- Đây là ý của người sao? Không đúng, đây là khí thể của người. Ha ha, chỉ là khí thể đã cường đại như vậy. Vậy ý của người đến tột cùng là cái gì đây?

Tiểu Báo Tử không nói gì, trên trán đã đầy mồ hôi, khí thể của hắn tuy mạnh, thế nhưng dưới lực lượng tuyệt đối, so với Vương Xà kém đâu chỉ mấy lần. Sát ý lạnh lẽo cuộn trào mãnh liệt, lần đầu tiên bị thất bại, tựa như con sóng vô cùng vô tận. Rất nhanh, lần thứ hai, lần thứ ba liên tiếp, ra sức trùng kích khí thể của Tiểu Báo Tử.

Sở dĩ Tiểu Báo Tử trán hiện mồ hôi lạnh, trong lòng thâm mắng:

- Người muốn ở trước mặt mỹ nữ khoe khoang, ta có thể hiểu được. Nhưng có cần phải đuổi tận giết tuyệt như vậy không? Một bát phẩm cường giả ỷ vào tu vi của bản thân khi dễ một tam phẩm, rất vinh quang sao? Rất uy phong sao?

Tiểu Báo Tử hung hăng thở gấp mấy cái, cảm giác được sát ý như băng hải ba đào sắp sửa phá tan khí thể của bản thân, cũng bất chấp nhiều như vậy, mạnh mẽ cắn răng một cái, khí thể trên người tăng mạnh, đồng thời, một vòng hắc sắc thái dương bỗng nhiên xuất hiện.

Quyền ý vừa hiện, khí thể mạnh mẽ ngưng tụ, sát ý của Vương Xà nhân cơ hội khí thể của Tiểu Báo Tử co rút lại như nộ hải hùng đào lao thẳng tới.

Khóe miệng Tiểu Báo Tử nứt ra, nội khí lưu chuyển. Huyền hỏa trong đan điền mạnh mẽ nhảy lên, hắc sắc hỏa cầu phía sau vốn đang bình ổn phẳng phất như bị cái gì kích thích, ầm một tiếng, hùng lực thiếu đốt, tựa như một vòng hắc sắc thái dương. Nhiệt lưu lan ra, sát ý như sóng dữ trong nháy mắt liền bị nhiệt lượng vô biên đốt bay.

Hầu như ngay tại quyền ý của Tiểu Báo Tử bộc phát, đồng thời trong Địa Tâm Hỏa Mạch cũng tựa như có lực lượng thần bí nào đó bị hắn kích động. Nham lưu nguyên bản đã trở nên bình ổn dĩ nhiên bắt đầu xao động.

- Sao?

Vương Xà vốn đang đứng trong nham lưu, đột nhiên cảm thấy nhiệt độ xung quanh bỗng tăng gấp mười lần, tăng quang tráo quanh thân dĩ nhiên có xu hướng không thể chống cự được, liền vội vã từ trong nham lưu nhảy ra. Sát ý quanh thân nhất thời tiêu tan.

Mất đi sát ý áp chế, quyền ý của Tiểu Báo Tử càng không thể thu thập, dĩ nhiên bành trướng, khiến Tiểu Báo Tử cũng bị hù dọa nhảy dựng lên.

- Lại tới nữa?

Tiểu Báo Tử hú lên quái dị, muốn không chế được quyền ý của bản thân, thế nhưng trong khoảng thời gian ngắn, nào có làm được. Tại trung tâm của Địa Tâm Hỏa Mạch, Hỏa Hành Nguyên Khí cực thịnh, không chỉ có nguyên khí, còn có sát khí, quyền ý của Tiểu Báo Tử lại là thuộc tính cực dương. Tiểu tử này liền cùng Địa Tâm Hỏa Mạch liên kết.

Dùng gian phụ dâm phụ cũng không thể hình dung rõ ràng được.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

193. Chương 201: Nhất Phu Đương Quan. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 201: Nhất phu đương quan. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Hỏa Hành Nguyên Khí xoay một vòng, liền lao về phía Tiểu Báo Tử, nham lưu cũng bắt đầu “ùng ục” nổi lên từng khối kim hồng sắc bọt khí. Sau đó, bọt khí vỡ tan, từng sợi kim hồng sắc khí lưu từ trong bọt khí lao tới chỗ Tiểu Báo Tử, toàn bộ đầu nhập trong quyền ý của hắn.

Trong Địa Tâm Hỏa Mạch, nham lưu đã đình chỉ bốn đẳng. Hơn nữa trở nên bình ổn lại, thế nhưng đây cũng không có nghĩa đã hết chuyện. Trong nham lưu, kim hồng sắc bọt khí càng ngày càng nhiều, có chút vỡ tan. Thế như lúc tan vỡ, rất nhanh lại có càng nhiều bọt khí nổi lên, không bao lâu, cả địa để nham lưu tựa như phần lưng của một con cóc lớn, tràn đầy kim hồng sắc bọt khí.

Bọt khí không ngừng tan vỡ. Kim hồng sắc khí lưu không ngừng tăng lên, rất nhanh đã tràn ngập cả huyết động. Trong huyết động này, nhiệt độ đã cao gấp mấy lần lúc trước. Ngay cả Vương Xà cũng nhin không được nhú mày lại. Ở bên ngoài thân thể khởi động một đạo thanh sắc khí tráo dày đặc, đem bản thân bảo hộ. Tiểu Minh Vương tựa hồ nghĩ đến cái gì, cũng không la hét nữa, trực tiếp khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu vận khởi Ly Hỏa Huyền Cương. Dù sao xung quanh đây đã tràn ngập Hỏa Hành Nguyên Khí, Tiểu Báo Tử ăn thịt, nâng theo phía sau chiếm chút chút cũng không phải chuyện xấu gì. Hơn nữa chỉ là chút canh cũng đã đủ để nâng nó chết.

- Tên quái thai này, quyền ý của hắn dĩ nhiên có thể câu dẫn Hỏa Hành Nguyên Khí.

Nét mặt Vương Xà lúc này đã tràn ngập bất đắc dĩ, chỉ là than nhẹ một tiếng, chậm rãi đi tới cửa động, ngồi xếp bằng, sự tình xảy ra trong động, vô luận ra sao cũng không thể để cho người khác thấy được a!

Hiện tại Tiểu Báo Tử lại có chút cười hổ khó xuống, bất quá còn hơn lúc trước ở trong thông đạo, quyền ý của hắn biến đổi. Tình huống hiện tại tốt hơn nhiều, bởi vì hắn cũng không cảm thấy có gì thống khổ, chỉ là không hiểu quyền ý của mình có phải nên thu hồi lại không. Hơn nữa, trải qua một đoạn thời gian biến hóa, hắn đã biết xảy ra chuyện gì.

Hiển nhiên, quyền ý của hắn đang hoàn bại.

Từ bản chất mà nói, quyền ý của hắn là sau khi vũ trụ đánh sinh đệ nhất đệ nhất Hằng Tinh Hằng Tinh, đệ nhất Thái dương, là kim nhật.

Bất quá, tới bây giờ, kim nhật này cũng không thể coi là thái dương chân chính, bởi vì nó còn chưa có hoàn thiện.

Phi thường không hoàn thiện. Bởi vì đó chỉ là kết quả do một lũ huyền hỏa và nội khí cùng thần niệm của Tiểu Báo Tử tương huyền hiện hóa ra. Huyền hỏa kia có thể để quyền ý của hắn đề thăng, nhưng tuyệt không biến thái tới mức như thái dương.

Thái dương a!

Nhật a!

Đó là cái khái niệm gì a. Cho dù Tiểu Báo Tử có tự tin, tự đại cũng không thực cho rằng quyền ý của mình lại biến ảo thành vũ trụ. Tiểu hòa cầu kia của mình có thể chân chính biến thành thái dương. Thế nhưng hắn lại không cách nào phủ nhận được, quyền ý của hắn có đủ đặc trưng cơ bản của thái dương. Chỉ là cho tới nay cũng không đủ năng lượng để bổ sung mà thôi. Hiện tại, trong Địa Tâm Hỏa Mạch, không thiếu

nhất chính là Hỏa Hành Nguyên Khí, tuy rằng không thể để quyền ý của hần đạt đến trình độ biến thái như thái dương, nhưng ít ra cũng là uy thế tăng nhiều a!

Hiện tại hần có thể tùy ý để quyền ý của mình biến mất, đành chỉ loại hấp thu Hỏa Hành Nguyên Khí ở xung quanh.

Thế nhưng hần không dám!

Bởi vì hần biết, một khi mình thu hồi quyền ý, thì Địa Hỏa Nguyên Khí bị quyền ý của hần hấp dẫn cũng có thể bị biến mất. Hoặc là sẽ bạo động, vô luận xảy ra tình huống nào, Tiểu Minh Vương đang ngồi xếp bằng cách đó không xa khẳng định sẽ không tha cho hần.

Mặc dù hần đối với Tiểu Minh Vương này không có hảo cảm gì, thế nhưng tình thế không bằng người. Không thể không cúi đầu a, bản thân đắc tội Vương Xà cũng cho thôi đi, vì hần sẽ không dễ dàng giết mình. Thế nhưng thực đắc tội Tiểu Minh Vương, phá hỏng chuyện tốt của nàng, đến lúc đó nàng muốn giết mình. Vương Xà cũng sẽ không vì mình ra mặt.

...

Nghĩ đến bộ dáng luyện gian tình nhiệt của hai người, Tiểu Báo Tử vẫn là bất đắc dĩ thở dài, trước cứ chống đỡ đã, đợi nàng hấp thu đủ đã!

Tiểu Minh Vương tu luyện cũng là Hỏa Hành Công Pháp, cũng là Bái Hỏa Huyền Giáo trấn giáo chi công, Ly Hỏa Công!

Đồng thời, nàng đã tiến vào cửu phẩm chi cảnh, Ly Hỏa Huyền Cương sớm đã đại thành. Một thân tu vi có thể nói là kinh thiên động địa. Do đó, chỉ có loại thiên tài địa bảo như Địa Hỏa Nguyên Tủy mới tạo ra tác dụng lớn đối với tu vi của nàng. Bởi vậy, khi Địa Hỏa Nguyên Tủy xuất hiện, nàng liền không chút nghĩ ngợi bắt đầu tu luyện. Phải biết rằng cơ hội như vậy cũng không nhiều a!

Địa Hỏa Nguyên Tủy chỉ có tồn tại trong Địa Tâm Hỏa Mạch. Thế nhưng cho dù trong Địa Tâm Hỏa Mạch chất lượng tốt nhất, muốn tìm được Địa Hỏa Nguyên Tủy cũng là hết sức khó khăn. Bởi vì Địa Hỏa Nguyên Tủy chính là ở sâu trong địa hỏa. Cho dù tu vi cương khí của người cực mạnh, có thể bảo vệ toàn thân, xuống đến nham thạch nóng chảy cũng là vô dụng. Thứ nhất người không biết nham thạch nóng chảy này đến tột cùng sâu bao nhiêu. Thứ hai nham lưu càng xuống phía dưới, nhiệt độ lại càng cao, coi như là cửu phẩm cường giả tu thành một thân cương khí vô song cũng không thể chi trì được lâu. Hơn nữa, cho dù người thật có thể thâm nhập dưới đáy nham lưu để lấy Địa Hỏa Nguyên Tủy ra. Thế nhưng thứ này lên mặt đất, nếu như chậm hấp thu, cũng sẽ từ từ biến mất vô hình, hóa thành Hỏa Hành Nguyên Khí. Mà người hấp thu Địa Hỏa Nguyên Tủy chung quy không thể ở dưới nham thạch nóng chảy đi sao? Chỉ có thể chờ ra ngoài, nói cách khác, người muốn lấy một lũ Địa Hỏa Nguyên Tủy, sẽ phải ra khỏi nham thạch nóng chảy một lần. Muốn lấy lũ thứ hai lại phải xuống lần nữa. Người coi như là thần tiên cũng chịu không nổi đi qua đi lại nhiều lần như vậy a!

Chờ một chút!

Bỗng nhiên trong lúc đó Tiểu Minh Vương nghĩ đến một việc!

Ai nói không thể nhiều chứ?

Hiện tại Địa Hỏa Nguyên Tủy làm thế nào đi ra, là bị quyền ý của Tiểu Báo Tử câu dẫn, vậy chẳng phải nói chỉ cần để tiểu tử này phóng tới một chỗ trong Địa Tâm Hỏa Mạch, hần liền có thể câu dẫn Địa Hỏa Nguyên Tủy ra sao?

Bỗng nhiên, Tiểu Minh Vương mạnh mẽ mở hai mắt, lưỡng đạo kim hồng sắc quang mang từ trong đôi mắt bắn ra hơn nửa thước, rồi mới tiêu tan.

- Người tên là Chu Báo đúng không?

Tiểu Minh Vương đành chỉ tu luyện, tùy ý Địa Hỏa Nguyên Tủy tràn ngập xung quanh, bay đi, chậm rãi hóa thành Hỏa Hành Nguyên Lực bình thường, không hề có chút tức giận.

Tiểu Báo Tử bị nàng nhìn như vậy, bất ngờ giật mình, thu hồi quyền ý, cười hắc hắc, lộ vẻ cẩn trọng, nói:

- Đệ tử Chu Báo, gặp qua Tiểu Minh Vương!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

194. Chương 202: Nhất Phu Đường Quan. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 202: Nhất phu đường quan. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Người là đệ tử ô gia, đó bất quá là một thiết khí phô nho nhỏ mà thôi. Có gì tốt mà nán lại đây? Ở đó thật sự là mai một thiên phú của người. Chẳng bằng đi theo ta, cái khác không nói, đạt tới tôn giả lại không thành vấn đề.

Tiểu Báo Tử chỉ là cười như không cười.

Tôn giả? Tại Bái Hỏa Giáo là cấp bậc gần với giáo chủ và Pháp vương a! Giáo chủ và Pháp vương của Bái Hỏa Giáo cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, địa vị cực cao!

Bất quá, Tiểu Báo Tử đối với tà giáo như vậy cho tới bây giờ không hề có hảo cảm. Hơn nữa lúc này cho tới bây giờ đánh hạ Trung Hòa Quận Thành, giết chóc trắng trợn, chỉ là vì che giấu địa để hỏa mạch trong đó.

Đối mặt với cường giả tuyệt đối như Tiểu Minh Vương, hắn lại không dám để lộ tâm tư. Không có nghĩa là trong lòng hắn không bài xích, thậm chí là chán ghét cực độ. Bởi vậy chỉ có thể lấy trầm mặc đáp lại.

- Uy, người đến tột cùng có đồng ý hay không?

Thấy Tiểu Báo Tử mãi không đáp lời, Tiểu Minh Vương lại hỏi! Lúc này ngữ khí càng thêm ôn nhu, thậm chí Tiểu Báo Tử còn từ trong đó nghe được một tia vị đạo làm nũng.

Nghe vào trong tai, hắn thở ra một ngụm lương khí a, thiếu chút nữa đem mình hút chết, khi đang không biết phải trả lời ra sao, Vương Xà rốt cục nhin không được.

- Tiểu tử này vẫn là ở ô gia tốt hơn!

Một câu nói của Vương Xà liền cắt đứt ý niệm của Tiểu Minh Vương.

- Xung quanh đây nhiều Địa Hỏa Nguyên Tủy như vậy còn chưa đủ cho người hấp thu a. Nếu như còn thiếu, lần sau người cần lại dẫn hắn tới là được. Không cần phải để hắn đi tới Bái Hỏa Giáo!

- Khi cần lại dẫn ta tới?

Tiểu Báo Tử dừng nói không có nghe rõ, cho dù nghe được tỉ mỉ, bỗng dưng vô ý thức lui về phía sau.

Bất quá hắn cũng nghe ra, Tiểu Minh Vương là coi trọng công dụng công dụng đặc thù của quyền ý. Người này tu luyện Hỏa Hành Công Pháp, quyền ý của hắn có thể câu dẫn Địa Hỏa Nguyên Tủy đi lên, chính là thứ nàng cần. Đối với nàng mà nói, địa để hỏa mạch tuy rằng rất thừa thớt, nhưng cũng không phải tìm không được. Bái Hỏa Huyền Giáo cũng không phải là ô gia. Bọn họ là một trong tam đại danh môn của Đại Tấn. Vừa lấy Hỏa Hành Công Pháp tăng trưởng, muốn nói trên tay không có địa để hỏa mạch, Tiểu Báo Tử khẳng định không tin.

Mà Tiểu Minh Vương vừa mới tiến vào cửu phẩm. Tại Bái Hỏa Giáo địa vị nước lên thì thuyền lên, nghĩ đến rất nhanh sẽ từ tôn giả thăng làm Pháp vương, tiến nhập trong địa để hỏa mạch tu luyện chính là thuận lý thành chương.

- Tốt lắm, lần sau khi ta cần, lại phái người dẫn hắc tới. Bất quá người phải bảo đảm với ta, hắc sẽ không từ chối.

- Cái này ta đảm bảo!

Vương Xà lắc đầu nói:

- Tiểu tử này lòng muông dạ thú, ta chỉ có thể bảo đảm khi thực lực của hắc dưới người, hắc khẳng định sẽ nghe lời người. Đợi thực lực của hắc vượt qua người, hắc sẽ không nghe lời người nữa, Tiểu Báo Tử, người thấy sao?

- Đợi được thực lực của hắc vượt qua ta. Ta cũng sẽ không ngốc đến mức đi tìm hắc!

Không đợi Báo Tử trả lời, Tiểu Minh Vương đã cười lạnh nói:

- Người nói không sai, thế giới này nói chuyện dựa vào thực lực, Tiểu Báo Tử, ta nghĩ, cái này người sẽ không quá rõ ràng đi sao?

- Tiểu Minh Vương đại nhân không ghét bỏ, đệ tử tự nhiên không dám chối từ.

Tiểu Báo Tử nói:

- Bất quá, khi ta tu luyện đến giai đoạn nhất định, e rằng cần phải bế quan một thời gian. Có lẽ không thể vì các hạ cống hiến sức lực được.

- Quả nhiên là tiểu tử không biết trời cao đất rộng, còn chưa có thực lực đã dám cùng ta nói điều kiện. Yên tâm đi, ta vừa rồi đã hấp thu đủ Địa Hỏa Nguyên Tủy, chỉ ít trong vòng năm năm sẽ không cần người hỗ trợ. Đúng rồi, người sẽ không một lần bế quan liền hết mười năm đấy chứ?

- Đương nhiên sẽ không!

Nghe được phải mất năm năm, trong lòng Tiểu Báo Tử thầm thở ra một hơi, liếc mắt nhìn hai người nói:

- Hai vị tiền bối, nếu như không có chuyện gì nói, vân bối muốn xin cáo lui.

- Đừng chạy a, người chạy cái gì a, chúng ta rất đáng sợ sao?

Vương Xà nhui mày lại, quay đầu nói với Tiểu Minh Vương:

- Minh nha đầu, người vừa hấp thu nhiều Địa Hỏa Nguyên Tủy như vậy. Trong khoảng thời gian ngắn còn chưa thể tiêu hóa. Bất quá ta nghĩ đối với người ngưng luyện ý nhất định sẽ có trợ giúp lớn. Chẳng bằng rèn sắt khi còn nóng, ở tại đây ngưng luyện ra ý. Hơn nữa Địa Hỏa Nguyên Tủy đối với ta cũng có chỗ hữu dụng, ta cũng cần một chút thời gian để tiêu hóa. Đại khái phải mất ba ngày đi sao. Tiểu Báo Tử, người đến cửa động canh giữ ba ngày. Trong vòng ba ngày, không cho phép bất kỳ kẻ nào tiến đến, người làm trái, giết không tha!

- A?

Trên mặt Tiểu Báo Tử nhất thời hiện lên vẻ khó khăn.

- Thế nào, không muốn?

- Vậy thì không phải, vì vương tọa cống hiến sức lực là vinh quang của đệ tử. Bất quá, người có thể tới đây, tu vi sẽ không thấp hơn đệ tử, đệ tử lo lắng không chống đỡ được a!

- Người không cần tự coi nhẹ mình. Tu vi hiện tại của người đã Luyện Bỉ Giới Đại viên mãn. Trong phương viên nghìn dặm ở đây cũng được coi là nhất hạo nhân vật. Hơn nữa quyền ý của người lại cùng hoàn cảnh xung quanh thập phần tương dung. Do vậy, uy lực đã không thua cao thủ Đoán Cốt Giới bình thường rồi. Ngày hôm nay thành trì vừa mới bị phá, tin tức dù có truyền nhanh thế nào, người có thể đi vào cũng sẽ không nhiều lắm. Trong phương viên nghìn dặm, có mấy nhà có thể đến vài cao thủ Đoán Cốt Giới đã là không sai rồi. Coi như là người đến, người cũng không nhất định cùng bọn chúng xung đột. Cứ nói với bọn ta ở bên trong tu luyện, cần thời gian ba ngày, không thể có ai quấy rối. Cứ như vậy đánh hay không vẫn là phải xem xét!

- Bọn họ nếu như không tin lời ta nói?

- Vậy bọn họ tụt chết chưa hết tội, ta luyện công bọn họ cũng dám quấy nhiễu, đó là giết cũng không không sao. Người không nên lưu thủ là được!

Vương Xà thần nhiên nói:

- Người yên tâm đi, sẽ không để người làm không công. Ba ngày sao, sẽ có chỗ tốt cho người!

- Vì vương tọa làm việc, sao lại không có chỗ tốt đây?

Tiểu Báo Tử vội vàng nói:

- Nếu vương tọa đã mở miệng, vẫn bối sao dám không nghe!

Dứt lời, không đợi hai người nói thêm, đã rời khỏi động, đi tới ngoài mấy trăm trượng, tại một chỗ tương đối hẹp ngồi xuống. Nhìn thông đạo hình tròn ổn, trong lòng sinh ra một chút hào khí:

- Sở vị nhất phu đương quan, hẳn là giống ta hiện tại đi?

Thông đạo hình đỉnh ốc, tựa như một mê cung vĩnh viễn đi không tới đầu cùng.

Đây là một chỗ Địa Để Hỏa Mạch!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

195. Chương 203: Vạn Phu Mạc Khai. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 203: Vạn phu mạc khai. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Giá trị có bao nhiêu lớn, không cần hắn nói rõ. Đại Tấn tứ đại đã luyện thể gia, Ô Bù La Giản, mỗi một thể gia đều có đặc sắc riêng. Mỗi một thể gia đều có chỗ dựa vững chắc của chính mình. Trong mấy trăm năm tranh đấu cùng thỏa hiệp hình thành một trạng thái cân đối. Về thực lực có mạnh có yếu, thể nhưng cách biệt không lớn, không có bất kỳ một thể gia nào dám cam đoan mình nhất định có thể đem một thể gia khác tiêu diệt. Thậm chí ngay cả hoàn toàn áp chế cũng không thể. Cho dù là Địa Để Hỏa Mạch cũng không thể thay đổi.

Lại nói cũng không có một thể gia nào chân chính có được Địa Để Hỏa Mạch, mà Địa Để Hỏa Mạch trước mắt này không có khả năng thuộc về một thể gia nào. Điểm này ngay cả Kim Nam Thanh cũng thấy rất rõ ràng, chứ đừng nói Bù Chính hắn.

Cho dù là như vậy, hắn vẫn phải đến. Không vì cái gì khác, cho dù chỉ có ở đây mới đạt được hỏa thuộc tính linh thạch, cũng đáng để hắn đi một chuyến. Tin tức Địa Để Hỏa Mạch xuất hiện ở Trung Hòa Quận Thành vừa mới truyền ra bốn ngày. Lấy hiệu suất làm việc của triều đình Đại Tấn mà xem, bốn ngày cũng không đủ để nó phản ứng kịp. Hiện tại, Địa Để Hỏa Mạch vẫn chưa thuộc về ai, bất kỳ kẻ nào đi tới, đều có thể đạt được lợi ích từ đó.

Hiện tại hắn chỉ lo lắng là mình sẽ đến trễ.

Thời gian bốn ngày đối với triều đình Đại Tấn mà nói, bất quá là một sự tình hô hấp, thể nhưng đối với những kẻ tham lam trong võ lâm mà nói cũng đủ để làm nhiều chuyện.

Trong rất nhiều lo lắng, cũng có tin tức để hắn vui mừng. Tỷ như nghe dưới đáy thông đạo của Địa Để Hỏa Mạch tràn ngập hỏa độc. Trừ phi tu vi đã ngoài tam phẩm, bằng không đi vào chỉ có một con đường chết.

Đây là một tin tức tốt, trong phương viên ngàm dậm của Trung Hòa Quận Thành, người đạt được tu vi tam phẩm cũng không nhiều. Cho dù đạt được tối đa cũng chỉ là cảm thấy hứng thú đối với những thứ bên trong Hỏa Hành Linh Thạch. Cho dù để bọn họ may mắn tìm được linh thạch, cuối cùng cũng sẽ bán ra, mà Bùi gia sẽ không thiếu tiền.

Hơn nữa, cho dù tu vi đến tam phẩm. Thậm chí tứ phẩm, ngũ phẩm, bọn họ cũng không nhất định dám vào.

Bởi vì ngày hôm nay hẳn nghe được một tin tức tức cười, Bái Hỏa Huyền Giáo Tiểu Minh Vương ở trong Địa Để Hỏa Mạch tấn nhập cửu phẩm cảnh giới, đồng thời giết chết Thiên Long Đạo Vương Xà. Trong khoảng thời gian ngắn, dư luận xôn xao, đương nhiên đây chỉ là giới hạn trong Trung Hòa Quận Thành, bởi vì tin tức này là ngày hôm qua mới truyền ra.

Tin tức rất quý dị, nếu là lúc bình thường, nghe được tin tức này, người khác sẽ chỉ cười trừ. Thế nhưng hiện tại tựa hồ có chút khác nhau. Bởi vì Địa Để Hỏa Mạch là người của Bái Hỏa Huyền Giáo phát hiện. Do đó bọn họ mới có thể sắp đặt một lần mưu phản, chiếm cứ vùng trung bộ của Đại Tấn. Cho dù là hiện tại, Địa Để Hỏa Mạch bị bạo xuất, rất nhiều người vẫn nghĩ mãi không hiểu. Bởi vì Bái Hỏa Huyền Giáo cũng không thiếu Địa Để Hỏa Mạch, Bái Hỏa Huyền Giáo lại là thiếu niên tôn giả trong giáo, cũng là cường giả có tiền đồ nhất. Khi nào cần dựa vào một Địa Để Hỏa Mạch ở trung bộ Đại Tấn triều để đề thăng tu vi?

Đây hoàn toàn là một chuyện được không bù nổi mất. Một Địa Để Hỏa Mạch giá trị tuy rằng lớn, thế nhưng cũng không đáng để Bái Hỏa Huyền Giáo tổn thất. Bởi vì ai cũng biết, một khi hỏa mạch bị phát hiện. Cuối cùng người sở hữu khẳng định là triều đình Đại Tấn, hành động của Bái Hỏa Giáo ngang với trả giá thật lớn cho triều đình Đại Tấn làm áo cưới. Rõ ràng lỗ vốn, đây nếu như không biết, còn tưởng Bái Hỏa Giáo và Đại Tấn vương triều là người một nhà ấy chứ!

Bùi Chính đương nhiên không quản những chuyện này, hẳn đối với mục đích của Bái Hỏa Huyền Giáo cũng không cảm thấy hứng thú!

Thế nhưng có một chuyện hẳn thực không thể không quản. Vương Xà dẫn người trong Võ Doanh tới tiến nhập Địa Để Hỏa Mạch từ ba ngày trước, đến bây giờ còn không có đi ra.

Đây mới là vấn đề then chốt. Tuy rằng mấy ngày nay, liên tục có người tiến nhập thông đạo tới Địa Để Hỏa Mạch, lại có cả người đi ra. Một ít tình huống bên trong đó cũng bắt đầu sáng tỏ. Bởi vì bên trong tràn ngập hỏa độc, do đó, hầu hết người trong Võ Doanh lúc đầu theo Vương Xà tràn ngập đều đã chết hết. Thi thể bọn họ đều nằm ở trong thông đạo, chỉ có một ít thi thể được đám nhân sĩ quen biết mang ra. Về phần những thi thể khác, e là phải chờ tương lai triều đình Đại Tấn tiếp quản hỏa mạch này mới lại xử lý.

Cuộc sống của Võ nhân chính là như thế. Thực lực đủ, bọn họ có thể dựa vào lực lượng của bản thân tạo ra bầu trời thuộc về mình, đoạt lấy vô tận tài phú. Ngược lại, thực lực không đủ liền phải đối mặt với bi ai cùng nguy hiểm tính mạng.

Vương Xà tồn tại là một phiền phức, Bùi Chính không muốn rước lấy phiền phức này. Thế nhưng làm một trưởng lão của Bùi gia, hẳn sao có thể không đến? Cho dù chỉ làm cho có, cũng phải đến!

Trong thông đạo u tĩnh bỗng truyền đến rung động nhàn nhạt. Rung động này rất nhỏ, nên rất khó nắm bắt.

Bùi Chính nhui mày lại, hẳn là ngũ phẩm cao thủ, ngũ cảm đạt sắc bén tới cực điểm, không khí xung quanh cho dù có dị thường rất nhỏ cũng không thể gạt được hẳn.

- Có người tựa hồ thụ thương!

Ý niệm này hiện lên trong, thân hình đang đi tới, chợt ngừng lại, chậm rãi ẩn vào một góc khuất bên cạnh thông đạo, qua một nén hương, hai nhân ảnh từ trong thông đạo đi ra ngoài.

...

- Giản Ngọc Lôi?

Nương theo ánh sáng yếu ớt trong thông đạo, Bùi Chính thấy rõ dáng dấp hai người, một gã hán tử hơn ba mươi tuổi, cùng một lão giả khoảng năm mươi tuổi có chút chật vật, đang đi ra ngoài.

- Còn có Giản Du, dĩ nhiên thụ thương, ai đã thương bọn họ, chẳng lẽ là Vương Xà?

Nhìn hai bóng lưng dần dần đi xa, Bùi Chính càng nhũn mỳ thật chặt.

Giản Ngọc Lôi và Giản Du đều là người của Giản gia. Giản gia và Bùi gia, Ô gia một trong tứ đại đã luyện thể gia của Đại Tần.

Giản Ngọc Lôi cũng là trưởng lão Giản gia. tu vi so với hần thấp hơn nhất phẩm. Tứ phẩm đỉnh phong, còn Giản Du là thiếu niên cao thủ một đời của Giản gia. Tuổi còn nhỏ, tu vi đã đến tam phẩm, có người nói có người nói liền có thể trùng kích Đoán Cốt Giới.

Nhìn bộ dáng này của hai người bọn họ, rất rõ ràng bị người ta đánh cho chạy ra ngoài.

- Khó nói Vương Xà thực ở bên trong, nhưng lại độc bá Địa Để Hỏa Mạch này?

Trong đầu Bùi Chính hiện lên một tia dự cảm không rõ. Khi hai người Giản gia biến mất trong thông đạo. Hần từ chỗ ẩn núp đi ra, hơi trầm ngâm một chút, lại đi về phía trước. Mặc kệ ở đó có cái gì, hần cũng phải đi tới. Ngược lại khẳng định không phải long đàm hổ huyệt gì cả, hai gia hỏa của Giản gia cũng có thể còn sống thoát ra, thì hần đương nhiên cũng không có vấn đề gì.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

196. Chương 204: Vạn Phu Mạc Khai. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 204: Vạn phu mạc khai. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Lại đi về phía trước nửa canh giờ, hần lại thấy mấy người từ sâu trong thông đạo đi tới, sắc mặt đồng dạng xám xịt, mang theo thương tích. Trong đó còn có một gã trưởng lão của La gia, một đã luyện thể gia khác.

- Bùi La Giản Ô, tính cả ta ở bên trong. Tứ đại đã luyện thể gia đã xuất hiện tam gia, như vậy Ô gia đâu? Nghe nói bọn họ, từ đầu trong Vô Doanh có một tiểu tử còn đang phá công, cũng không biết hần còn sống hay không? Mười ba tuổi đạt tới tam phẩm, nếu như không phải mấy tiểu tử Ô gia kia khoắc lác, như vậy, lúc này đạt được lợi ích thật lớn e là Ô gia!

Trong lòng Bùi Chính đem các loại tin tức nhận được trong mấy ngày qua suy nghĩ tỉ mỉ một lần, có chút cảm khái, thể nhưng hần còn chưa kịp cảm khái xong, cước bộ đã đình chỉ.

Tại một góc rất hẹp dưới thông đạo, có một người đang ngồi, tuổi còn rất trẻ, khoảng mười hai mười ba tuổi. Khuôn mặt thanh tú, dáng tươi cười rất ôn hòa.

Hần ngồi xếp bằng tại trung ương thông đạo. Trước mặt đặt hai thanh ngân chùy, tóc có chút tán loạn, khí tức cũng không bình ổn, dùng một loại biểu tình kỳ quái nhìn mình cười hắc hắc. Quan trọng nhất là, tu vi của thiếu niên này là tam phẩm!

- Người là... Chu Bảo?

Rất dễ dàng, Bùi Chính đã tìm được tư liệu về thiếu niên này. Dù sao tiểu tử này tại một lần công thành cuối cùng kia, thể hiện thật sự quá chói mắt. Niên kỷ của hần, thực lực của hần đều có thể vì giang hồ bát

quái cung cấp đủ đề tài đàm luận. Huống hồ Trung Hòa Quận Thành vừa mới bị đánh hạ không lâu, đề tài này vẫn còn rất nóng bỏng.

- Ô gia đệ tử Chu Báo, gặp qua tiền bối!

Tiểu Báo Tử mỉm cười, đối với trung nhân uy nghiêm này nhân biết thân phận của mình cũng không cảm thấy ngạc nhiên. Hai ngày nay, người đến đây có phần nửa chỉ cần liếc mắt liền biết mình là ai. Rõ ràng, hiện tại hắn ở bên ngoài rất có danh, nếu có thể, hắn thật không ngại đi ra ngoài hưởng thụ một chút đãi ngộ của thiếu hiệp trong truyền thuyết.

- Niên kỷ còn nhỏ vậy, đã có tu vi như thế, ta không bằng người!

Bùi Chính nói rằng:

- Ô gia có nhân tài như người. Không coi như bảo bối lưu tại tổng bộ, ngược lại thả người đi ra gây loạn, sẽ khiến gia hoả Ô Duyên Thăng nào hỏng muốn đem người phế bỏ!

Tiểu Báo Tử cười cười, đối với loại ngôn ngữ gây ly gián này, hắn cũng không thêm để ý. Phải biết rằng, lúc này rời khỏi Ô gia chấp hành nhiệm vụ cũng không phải ý tứ của gia tộc, mà là do sự phụ tranh thủ vì hắn. Mục đích sao, càng không thể cho ai biết được, nhưng tuyệt đối sẽ không phải là để phế bỏ hắn.

- Người là ai?

Tiểu Báo Tử hỏi, ngữ khí rất hòa hoãn.

- Bùi gia, Bùi Chính.

Tiểu Báo Tử nhẹ nhàng gật đầu, chỉ về phía sau nói:

- Hắn nên đi thôi!

- Đây là mục đích chùyến đi này của ta!

- Giết chết ta, người có thể đi vào!

- Tiểu bằng hữu, ta thừa nhận người rất ưu tú, cũng rất mạnh, tuổi còn nhỏ đã đạt đến tam phẩm. Thế nhưng còn không đủ mạnh để ngăn cản ta!

- Như vậy, thử một lần đi!

Tiểu Báo Tử ôn hòa nói, theo thanh âm ôn hòa của hắn, một đạo khí thể đột nhiên bạo khởi như nộ hải ba đào hướng Bùi Chính phóng tới.

Bùi Chính thân hình bất động. Tùy ý Tiểu Báo Tử khí thể như phong ba vọt tới, tựa như hắc sắc đá ngầm đứng sừng sững trong nộ hải, mặc kệ gió táp mưa sa.

Bất quá, khi cổ khí thể như lửa nóng trùng kích đến hắn, vẫn nhịn không được khẽ nhíu mày lại.

Nhiệt độ, nhiệt khô khiến hắn bất ngờ.

Là một ngũ phẩm cao thủ, hắn tự nhiên biết khí thể là cái gì. Trên thực tế, hắn cũng có khí thể, do đó, hắn cũng biết, chỉ là khí thể thì không có khả năng đạt được trình độ như Báo Tử.

Bùi Chính bước về phía trước một bước, khí thể ngưng trọng như núi từ trên người hắn phát ra, muốn cùng khí thể của Tiểu Báo Tử chống lại.

- Không đúng?

- Xác thực không đúng!

Thấy Bùi Chính nhịn không được cũng phóng xuất khí thể, Tiểu Báo Tử cười, hai tay tựa như thiểm điện lấy ra song chùy, thân thể cũng từ mặt đất mạnh mẽ bắn lên:

- Tại đây cùng ta so đấu khí thể, là sai lầm lớn nhất của người!

Vừa nói, song chùy trong tay không ngừng đập tới Bùi Chính. Bùi Chính là ngũ phẩm cao thủ, hắn chỉ có tam phẩm muốn thắng phải đạt được tiên cơ.

- Hô, hô, hô!

Tiếng xé gió liên tiếp, Tiểu Báo Tử đập liên mười tám chùy, tất cả đều đánh vào hư không, thế nhưng Bùi Chính cũng không chịu nổi.

Sắc mặt hắn có chút tái nhợt, liên tiếp lui mười tám bước, mới hiểm trở thoát khỏi song chùy, quan trọng nhất là tại khí thể của hắn phóng xuất, phát hiện mình yếu hơn.

Tiểu tử này cũng không biết đã dùng phương pháp gì, dĩ nhiên đem khí thể của bản thân cùng Địa Để Hỏa Mạch liên kết!

Sao lại xảy ra sự tình như vậy?

Khí thể của một người thường sao có thể cùng Địa Để Hỏa Mạch sản sinh liên hệ, lại còn hòa hợp nhất thể?

Đây đã hoàn toàn nằm ngoài nhận thức của hắn, trừ phi...

Một ý niệm quỷ dị hiện lên trong đầu hắn.

- Điều đó không có khả năng, hắn bất quá là tam phẩm, sao có thể ngưng luyện ra ý? Coi như là ta hiện tại đạt được ngũ phẩm, vẫn không nắm chắc được thần niệm của mình tồn tại?

Trong lòng Bùi Chính còn chưa hết kinh dị, sự tình khiến hắn cảm thấy không thể tin nổi lại phát sinh, mười tám chùy của Tiểu Báo Tử tuy rằng đã thất bại, thế nhưng cũng đã đạt được tiên cơ. Dựa theo tình huống bình thường, hắn phải nhân cơ hội này truy kích mới phải. Thế nhưng hắn lại lui về, không nhưng thế còn cùng Địa Để Hỏa Mạch tương liên. Dem khí thể của bản thân đè ép tới mức chút cũng không có, khí thể như lửa rút lại, phẳng phất như cho tới bây giờ cũng chưa từng tồn tại.

- Lẽ nào loại khí thể này cùng Địa Để Hỏa Mạch tương liên, cũng có hạn chế thời gian?

Đây là ý niệm đầu tiên hiện lên trong đầu hắn, còn chưa kịp nghĩ tiếp, đã bị Báo Tử hoàn toàn ngăn chặn khí thể, bạo ra.

Khí thể của hắn bạo, tựa như lò xo bị áp chế tới cực điểm, áp lực bên ngoài tự nhiên biến mất mà bạo. Bùi Chính thậm chí không kịp ngăn cản. Đương nhiên, lúc này hắn cũng không cho rằng mình cần phải ngăn cản.

Hầu như trong nháy mắt, hắn liền biết, mình thật là một tên ngốc, một tên ngốc chân chính.

Chỉ là lúc này, hắn đã hối hận không kịp, để nghiên cứu vấn đề thâm ảo rằng mình có phải tên ngốc hay không?

Khí thể của Tiểu Báo Tử cũng không phải biến mất, mà là đột nhiên ngưng tụ, ngưng tụ thành một thứ hắn không thể tin được, khí thể như núi kia ở trước mắt dễ dàng sụp đổ, không hề có sức phản kháng.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

197. Chương 205: Thủ Đoạn Khiêu Chiến Kinh Người.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 205: Thủ đoạn khiêu chiến kinh người.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Ách...!

Lực lượng khổng lồ mang theo nhiệt lưu đủ để tiêu kim dong thạch, trong nháy mắt hủy diệt khí thể của hắn. Đồng thời tấn công nội khí ẩn chứa trong khí thể của hắn, xâm nhập thân thể. Hắn chỉ có thể làm chính là kêu lên một tiếng đau đớn, sau đó mạnh mẽ dẫn đạo nội khí, bay ngược về phía sau. Nhiệt lưu dọc theo cánh tay phải của hắn xâm nhập. Bất hắn cũng không thèm để ý, gắt gao nhìn chằm chằm Tiểu Báo Tử, cùng với hắc sắc hỏa cầu như ẩn như hiện bao phủ trên người hắn.

- Ý!

Là ý!

Sự thực vô tình lại một lần nữa phá vỡ nhận thức của hắn. Hắn không thể tin nổi một tiểu tử tam phẩm dĩ nhiên lại có thể ngưng luyện ra ý mà ngay cả cửu phẩm cường giả cũng không có. Hơn nữa còn là quỷ dị như vậy.

Do đó hắn thua, thua nhệch khuất vô cùng, cũng là bất đắc dĩ vô cùng.

Tiểu tử này đã sớm sắp đặt tốt, ngay từ đầu phóng xuất khí thể của mình, mượn lực Địa Để Hỏa Mạch áp chế khí thể của đối thủ, công kích nhanh, đạt lấy tiên cơ. Khi để khí thể đối thủ áp súc đến cực hạn, lại đem khí thể của mình co rút lại. Ngưng luyện, tại tình huống bình thường, khí thể bị địch nhân áp súc tới cực điểm, khi áp lực đột nhiên tiêu biến, đều bị phản đàn. Còn hắn lại theo khí thể của đối phương phản đàn, dùng ý cường đại của mình, theo khí thể cùng bản thể của đối thủ tương liên, trực tiếp đem khí lưu cực nóng xâm nhập thân thể đối phương. Chiến đấu kết thúc, đánh bại đối thủ, mà không cần để ý chênh lệch tu vi phẩm cấp giữa song phương.

Đương nhiên, lấy tu vi tam phẩm của hắn mà nói, cái gọi là không nhìn chênh lệch phẩm cấp, cực hạn cũng như hắn vậy. Ngũ phẩm mà thôi, đến lục phẩm, cường độ thân thể hắn là có thể chống đỡ được cổ khí lưu xâm nhập, không giống như Bùi Chính hắn bị trọng thương như vậy, sức chiến đấu hầu như giảm đi phân nửa.

Tuy rằng hắn là ngũ phẩm cao thủ, thế nhưng sức chiến đấu trong nháy mắt giảm đi phân nửa, lại phải đối mặt với quái vật lấy tu vi tam phẩm ngưng luyện ra ý, muốn thắng, hầu như là không có khả năng.

Do đó, hắn chỉ có thể lui!

Liên tiếp thối ba trượng, mới đứng vững, tay phải buông thông xuống, ngẩng đầu, kinh nghi bất định nhìn Tiểu Báo Tử. Còn Tiểu Báo Tử lúc này đã ngồi xuống, giống như là hắn lúc đến nhìn thấy. Song chùy có chút hỗn loạn đặt trước mặt. Sắc mặt tựa hồ có chút trắng bệch, trong mắt mang theo một tia mệt mỏi.

- Vị tiền bối này, thật sự không còn cách nào, không phải ta không muốn cho người đi vào, mà là bởi vì bên trong có một gia hỏa bảo ta thủ hộ ở đây ba ngày. Thực lực của hắn quá mạnh mẽ. Ta không thể trêu vào, do đó, chỉ có thể nghe hắn. Bất quá nếu như người thật muốn đi vào, có thể nán lại chờ một hồi, ba ngày đã sắp qua, ta nghĩ hắn coi như là không có chữ tín, ngày hôm nay cũng nên đi ra đi?

Vốn chuẩn bị lập tức rời khỏi, giống như người của Giản gia và La gia mà hắn gặp trên đường về, lại không ngờ Tiểu Báo Tử sẽ nói một câu như vậy. Sau đó, hắn cười khẩy nói:

- Thôi, ta sẽ không đi vào, loại này cho dù đi vào cũng không có lợi ích gì. Người thanh niên, người rất mạnh, mạnh đến không thể tưởng tượng nổi. Người có thể cho ta biết, người trong Địa Để Hỏa Mạch đến tốt cùng là ai chẳng? Có phải là Thiên Long Đạo vương tọa?

- Trừ tên vương bát đản kia còn ai vào đây!

Tiểu Báo Tử cười nhỏ một câu, phảng phất như trả lời, lại tựa như oán giận.

Vương bát đản?

Cơ mặt Bùi Chính vặn vẹo, trong lòng phát lạnh, đang muốn mở miệng, liền nghe được trong tai truyền đến một thanh âm lười nhác.

- Tiểu tử, cho dù ta thiếu người một nhân tình, người cũng không thể nói xấu sau lưng ta như vậy a!

- Đi ra rồi a!

Tiểu Báo Tử cười cổ quái, ánh mắt hướng về phía Vương Xà:

- Ta còn tưởng rằng lão nhân gia ngươi không ra nữa chứ?
- Nếu ta không ra nữa, chỗ tốt của ngươi từ đâu mà có a?

Vương Xà cười lạnh một tiếng, cầm trong tay một cái túi ném tới tay Tiểu Báo Tử, nói:

- Đây là phí khổ cực mấy ngày nay của ngươi.
- Là nó!

Tiểu Báo Tử tiếp nhận túi, xách lên, chỉ cảm thấy nặng trĩu.

- Là Hỏa Thuộc Tính linh thạch, tổng cộng mười chín khối.

Vương Xà thản nhiên nói, lại ngẩng đầu nhìn Bùi Chính, rồi nói với Tiểu Báo Tử:

- Hảo tiểu tử, nhiệm vụ của ngươi kết thúc, đi vào thu thập hay theo ta rời khỏi?
- Đương nhiên là theo vương tọa rời khỏi rồi. Ta đã ở đây ba ngày!

Tiểu Báo Tử buông tảng đá lớn trong lòng xuống, từ mặt đất đứng dậy, đối với Địa Để Hỏa Mạch phía dưới, hẳn không có gì lưu luyến. Vốn hẳn không dự định lại đi vào, huống chi, trong đó còn có một người khiến hẳn cảm thấy khó chịu cực độ.

Do đó, hẳn không chút do dự đi theo phía sau Vương Xà, lúc gần đi tới cuối, đối diện Bùi Chính sắc mặt tái nhợt làm thủ thế, nói:

- Không có ý tứ, vị tiên bối này, ngươi tự tiện a!
- Ý tứ này nói thật đúng. Hiện tại chuyện của ta đã hoàn thành, ngươi muốn đi vào thì vào đi thôi.

Bùi Chính thẫn thán một tiếng, nhìn bóng lưng của Vương Xà và Tiểu Báo Tử biến mất, lại quay đầu nhìn sang cửa vào Địa Để Hỏa Mạch phía dưới. Nơi đó phẳng phất như miệng một con quái thú khổng lồ tản ra u quang. Nhìn chằm chằm cửa vào kia một lát, rốt cục lắc đầu, kiên quyết xoay người rời đi.

Vừa rời Tiểu Báo Tử và Vương Xà đối thoại để lộ ra một tin tức khác khiến hẳn bất an. Nếu như hẳn không hiểu nhầm, vậy trong Địa Để Hỏa Mạch hẳn là còn có một người.

Hẳn không có tâm tư đi quản người này là ai, có phải là Vương Xà dẫn vào, cùng hẳn có quan hệ gì không. Ngày hôm nay gặp phải quá nhiều chuyện ngoài ý muốn, hơn nữa đi đến đây, hiểu được tình huống cụ thể. Cho dù trở về, cũng dễ dàng giao phó. Tin tức vừa đạt được từ hai người cũng đã đủ để hẳn báo cáo kết quả.

Bầu không khí có chút nặng nề, cũng có chút quỷ dị.

Nơi này là phân bộ Trung Hòa Quận của Ô gia, cũng là một trong số ít kiến trúc chưa bị Bái Hỏa Huyền Giáo cướp bóc qua.

Là một trong tứ đại luyện kim thế gia, Ô gia luôn luôn có một chút đặc quyền. Những đặc quyền này không chỉ có ở Đại Tấn đế quốc, cho dù là ở trước mặt Bái Hỏa Huyền Giáo cũng vẫn tồn tại.

Do đó, tại sản nghiệp Trung Hòa Quận của Ô gia, ngoại trừ Ô phủ của Ô đại quân sự ra, những nơi khác đều rất bình yên. Khố phòng chứa đầy vũ khí của Ô gia cũng không có ai động tới, thậm chí ngay cả một thanh thái đao cũng không bị mất.

Trong phòng có một bàn tròn, bên cạnh bàn có mấy người đang ngồi, ở trong sảnh cũng có mấy người đang đứng.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

198. Chương 206: Bị Tác Động Tới Thần Kinh.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 206: Bị tác động tới thần kinh.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Kim Nam Khí, Chu Chính Minh, Tiểu Lâu, còn có ba gã Ô gia đệ tử khác cùng Tiểu Báo Tử ra ngoài.

- Nói cách khác, tu vi của Chu Báo Tử xác thực đã đạt được tam phẩm!

Trầm mặc một lúc lâu, một lão nhân ngồi ở mép bàn, nhẹ nhàng than một tiếng, đánh vỡ sự im lặng có chút khó chịu này.

- Đúng!

Kim Nam Thanh ngẩng đầu nhìn lão nhân, trong mắt hiện lên một tia bất đắc dĩ:

- Ta tận mắt thấy, hắn ở trong chiến đấu đột phá phẩm, tiến vào tam phẩm!

- Còn ngưng luyện ra quyền ý!

Lão nhân nhẹ nhàng tự nói một tiếng, quang khóe mắt nhẹ nhàng liếc sang một lão nhân khác ngồi bên cạnh hắn. Người này nhẹ nhàng uống trà, một bộ dáng tự nhiên, phong phạm vân thanh. Thế nhưng trong lòng hắn rõ ràng, lão già kia hiện tại đang hưng phấn tới mức chính mình họ gì cũng quên mất. Bỗng nhiên hắn hỏi lại:

- Hắn cứu các người từ trong Địa Để Hỏa Mạch ra, lại tiến nhập trong đó, người xác định, hắn thực không chết?

- Tu vi của hắn đã không giống ta phỏng đoán, ta nghĩ Địa Để Hỏa Mạch không làm khó được hắn.

Kim Nam Thanh nhận thức nói, trong giọng nói tràn ngập không tự tin.

Không có ai hỏi lại. Trong sảnh lại rơi vào một mảnh trầm mặc.

Đây là ngày thứ năm Trung Hòa Quận Thành bị đánh hạ, Địa Để Hỏa Mạch đã không còn là bí mật gì nữa. Đối với sự tình như vậy, tứ đại tinh luyện kim loại thế gia, vô luận một nhà nào cũng không thể coi thường. Một là, Địa Để Hỏa Mạch có thể mang đến cho bọn hắn nhiều lợi ích, không có ai rõ ràng điều này hơn bọn hắn.

Chỉ là, Trung Hòa Quận Thành xa tại Kiền Châu, so với Vân Châu khoảng cách quá lớn. Cho dù là Ô gia muốn từ đó giành một phần lợi ích, cũng là một chuyện thập phần khó khăn. Do đó, khi mới đạt được tin tức này, tâm tình của Ô gia rất phức tạp. Tuy rằng không có ôm hy vọng gì, nhưng vẫn phải mấy trưởng lão đến, nhìn xem có thể kiếm được chút canh nào không. Thế nhưng không ngờ, vừa đến Trung Hòa Quận Thành này, bọn họ mới phát hiện, tựa hồ trong chuyện này, bọn họ bất ngờ chiếm được tiên cơ, mà hết thấy đều là do một kẻ trước đó được phái ra để khảo sát.

Lần đầu tiên ra ngoài lịch lãm, một nội môn hạch tâm đệ tử của Ô gia dĩ nhiên tại công thành, kích phá thành môn. Sau đó, theo Thiên Long Đạo Vương Xà tiến nhập trong Địa Để Hỏa Mạch. Còn cứu tính mệnh các đệ tử khác, tất cả chuyện này nghe như kinh lịch dã sử. Hiện tại trải qua vài tên đệ tử Ô gia chứng thực đã có thể xác nhận đây là sự thực.

Tâm tư của bọn họ linh hoạt, bắt đầu lại bày mưu tính kế, muốn chiếm lấy một bát canh lớn. Thế nhưng còn chưa đợi bọn họ có hành động, đủ loại tin tức đã bay tới.

Địa Để Hỏa Mạch xuất hiện, sự tình như vậy, tam gia khác tự nhiên sẽ không trốn tránh, hơn nữa bọn họ vốn có ưu thế. Do đó, những trưởng lão của bọn họ đến Trung Hòa Quận Thành so với người của Ô gia

sớm hơn, cũng tiến nhập Địa Để Hỏa Mạch từ lâu. Chính vì vậy, vừa mới vui vẻ không lâu sau, mấy trưởng lão Ô gia lại đạt được một tin tức khiến bọn họ càng không thể tưởng tượng.

Tiểu Báo Tử dĩ nhiên ngồi ở một chỗ chật hẹp trong thông đạo ngăn cản không cho bất cứ kẻ nào tiến nhập Địa Để Hỏa Mạch. Lý do dĩ nhiên là Thiên Long Đạo Vương Xà đánh bại Bái Hỏa Huyền Giáo Tiểu Minh Vương, bản thân cũng thụ thương, cần tại Địa Tâm Hỏa Mạch chữa thương. Bất kỳ kẻ nào cũng không được tiến nhập, bằng không giết không tha.

Trước tin tức này, về Bái Hỏa Huyền Giáo Tiểu Minh Vương tại Địa Để Hỏa Mạch tấn chức cửu phẩm cường giả, giết chết người trong Võ Doanh tiến nhập Địa Để Hỏa Mạch. Đồng thời đánh chết Thiên Long Đạo Thiên Long Đạo Vương Xà đã truyền ra khắp Trung Hòa Quận.

Đây cũng là tin tức làm cho người khác cảm thấy hoang đường, bát phẩm cường giả nào có dễ giết như vậy? Cho dù là Tiểu Minh Vương chân chính tiến vào cửu phẩm, muốn giết chết Vương Xà cũng không phải sự tình dễ dàng như vậy.

Hơn nữa tin tức này có người nói là Bái Hỏa Huyền Giáo truyền ra, hầu hết mọi người đều cho rằng bọn hắn đánh lừa dư luận.

Thế nhưng một tin tức khác là do La gia và Giản gia truyền ra. Không những thế khi biết được người của Ô gia đến Trung Hòa Quận Thành, bọn họ còn phải người đến chất vấn. Mà theo lời bọn họ thì thiếu niên ngăn cản bọn họ xác thực chính là Tiểu Báo Tử. Hiện tại người hai nhà đã cùng nhau Đại Suất Lý Nguyên để lên án. Ô gia muốn độc chiếm lợi ích của cả Địa Để Hỏa Mạch, mưu đồ gây rối.

Lên án đương nhiên là thập phần vô căn cứ, cho dù hành vi của Tiểu Báo Tử thực sự do Ô gia sai khiến, vậy cũng chỉ là muốn vì Ô gia giành lấy lợi ích lớn nhất mà thôi. Độc chiếm Địa Để Hỏa Mạch chỉ có kẻ ngốc mới có suy nghĩ như vậy.

Do đó, Lý Nguyên đối với Báo Tử rất có hảo cảm, không chút do dự bác bỏ tố cáo của hai nhà. Còn nói Địa Để Hỏa Mạch này chính là tài sản của triều đình. Bất quá khi triều đình chưa có thái độ rõ ràng, hoặc không có mệnh lệnh, hắn sẽ không quản bất cứ chuyện gì trong Địa Để Hỏa Mạch này.

Hai nhà không biết làm thế nào, liền bắt đầu cùng Ô gia đối chọi, khi mấy trưởng lão Ô gia sắp không chịu nổi áp lực, tự mình tới Địa Để Hỏa Mạch xem xét. Mới vừa tới cửa vào Địa Để Hỏa Mạch liền gặp phải Bùi Chính thụ thương đang từ trong thông đạo đi ra. Nghe được ý đồ đến đây của bọn họ, Bùi Chính cười khổ, đem những gì tai nghe mắt thấy ở bên trong nói ra.

Cứ như vậy, liền biến thành vì Ô gia giải vây, Chu Báo canh ở đó, thật sự do Vương Xà sai sử, Giản La hai nhà tự nhiên cũng không nói gì được nữa. Bọn họ cho dù có tự tin cũng sẽ không tới trêu chọc Vương Xà.

Huống chi, đường đường trưởng lão lại bị một tiểu tử tu vi tam phẩm bức rời khỏi thông đạo, còn thụ thương, cũng không phải chuyện tốt đẹp gì. Nếu đã định trước tại Ô gia không tìm được gì, chẳng bằng hiểu chuyện một chút. Ngược lại núi xanh còn đó, lo gì thiếu củi đốt, chuyện này chung quy sẽ có cơ hội tìm ra.

Hơn nữa, quan trọng nhất chính là hiện tại Tiểu Báo Tử và Vương Xà đều đã rời khỏi Địa Để Hỏa Mạch, trong thông đạo không còn gì trở ngại, lúc này không tiến vào, còn đợi đến khi nào.

Vài tên trưởng lão Ô gia cũng đã không còn tâm tư tới giúp vui.

Địa Để Hỏa Mạch này từ lúc bị Bái Hỏa Giáo phát hiện. Đến bây giờ đã hơn một tháng, thời gian dài như vậy trải qua Bái Hỏa Giáo vỡ vét, có thể mang đi đã không sai biệt lắm, lợi ích lớn nhất còn lại đó là Hỏa Hành Linh Thạch.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

199. Chương 207: Thư Của Lý Đại Soái. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 207: Thư của Lý đại soái. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Nếu như Bùi Chính nói không sai, hiện tại trong hỏa mạch, Hỏa Hành Linh Thạch cũng chẳng còn. Vương Xà đã cho Tiểu Báo Tử mười chín khối Hỏa Hành Linh Thạch. Phải biết rằng, cho dù là trên lịch sử Đại Tấn Địa Để Hỏa Mạch lớn nhất cũng chỉ tìm được năm mươi bảy khối. Hiện tại Vương Xà thoảng cái liền đưa ra mười chín khối, hơn nữa hắn đã cắt dấu một ít cùng bị Bái Hỏa Huyền Giáo lấy đi. Hiện tại đi vào có thể tìm được một hai khối đã là rất may mắn rồi. Nếu lợi ích lớn nhất đã vào tay, như vậy không cần phải tới cùng Giản La hai nhà tranh đoạt chút nước canh không đáng giá.

Hiện tại vấn đề lớn nhất chính là nếu Tiểu Báo Tử và Vương Xà vào ngày hôm qua đã rời khỏi, vì sao đến bây giờ còn chưa có một chút tin tức?

Đây mới là quan trọng nhất.

- Từ lão ca, Chu Báo là đệ tử của người. Người có ý kiến gì không?

Khi Ô Hào Nhiên có một chút quyền lực, nhưng bởi tính cách luôn luôn không hỏi chuyện thế gia, chỉ mãi nghiên cứu các loại kỹ thuật tinh luyện kim loại, chế tạo một ít binh khí cao cấp, đây mới là hứng thú của hắn.

...

Lúc này từ tận Vân Châu xa xôi chạy tới, hoàn toàn là vì đồ đệ của hắn ở đây. Hắn lo lắng cho an nguy của đệ tử duy nhất, nên mới trở lại. Thế nhưng không nghĩ tới vừa đến Trung Hòa Quận, Tiểu Báo Tử liền cho hắn kinh hỉ lớn như vậy. Tuy rằng đến bây giờ còn chưa thấy mặt, thế nhưng lời đồn về hắn đã ngập trời.

Những lời đồn này có một ít đã được chứng thực, có một ít thì còn chưa được chứng minh, nhưng chỉ riêng mấy thứ đã được chứng thực kia đã đủ để nói rõ đồ đệ của hắn trong nhiệm vụ này đã thu hoạch lớn cỡ nào.

Tiến vào tam phẩm, ngưng luyện ra quyền ý!

Cũng không biết hắn làm như thế nào. Hay có lẽ hắn thực sự là cái loại kỳ tài nghìn năm khó gặp trong truyền thuyết, giống như là Thiên Long Đạo Vương Xà.

Đúng vậy, Vương Xà, đây là sự tình khiến hắn cảm thấy ngoài ý muốn nhất. Đồ đệ của mình sao lại cùng Vương Xà có quan hệ được?

Cho dù Ô gia là thế lực thuộc hạ của Thiên Long Đạo, thế nhưng Thiên Long Đạo Vương tọa, một đệ tử Ô gia, khoảng cách giữa hai người có thể nói là bán tám khẩu đại bác cũng chưa tới a!

Suy nghĩ của Vương Xà, bọn họ sẽ không đi phỏng đoán. Ý chí của bát phẩm cường giả so với ý tứ của Ô gia bọn hắn cường đại hơn nhiều. Bọn họ chỉ có thể làm chính là ước ao vận may của Tiểu Báo Tử. Cùng với chuyện này sẽ sản sinh phản ứng dây chuyền và phân phối lợi ích tại Ô gia.

Đây là phân phối lợi ích lại một lần nữa!

Không hề nghi ngờ, mười ba tuổi tam phẩm, ngưng luyện quyền ý, nhân tài như vậy tại mấy trăm năm lịch sử của Ô gia cũng chưa từng xuất hiện qua. Đó là vị lão tổ kinh tài tuyệt diệu kia của Ô gia tựa hồ cũng tại tuổi này tiến vào tam phẩm. Về phần ý, lão nhân gia hắn là ở sáu mươi bảy tuổi ngưng luyện ra.

Chỉ cần nghĩ như vậy, trong lòng bọn họ đều thâm hối hận. Lúc đầu tại Ô gia tuyển chọn bản thân vì sao không sớm ra tay, đem Tiểu Báo Tử biến thái này thu làm môn hạ. Đương nhiên, những người này đã không có thuốc hối hận.

Trong sảnh lại một lần nữa trở nên trầm mặc, thẳng đến ngoài phòng truyền đến một trận cước bộ vội vã, thần sắc mấy vị lão giả đồng thời khẽ động, hướng mắt nhìn ra ngoài.

- Đệ tử Chu Báo, bái kiến sư phụ, bái kiến mấy trưởng lão!

Tiểu Báo Tử bước nhanh vào trong sảnh, nhìn thấy Từ Ung, sắc mặt hiện vẻ vui mừng, cúi đầu nói.

- Nhanh.

Từ Ung vội vã nâng Tiểu Báo Tử dậy. Từ trên xuống dưới nhìn một lượt, vừa mừng vừa sợ than thở:

- Hảo tiểu tử, bất quá hai tháng, người liền thoát thai hoá cốt a!

Tiểu Báo Tử chỉ đứng ở đó cười khanh khách, bỗng nhiên hắt tựa như nghĩ đến cái gì, từ sau thắt lưng lấy ra một cái túi. Đưa tới trước mặt Từ Ung:

- Sư phụ, đây là vương tọa cho ta, mười chín khối Hỏa Thuộc Tính linh thạch!

- Cái này...

Mấy tên trưởng lão xung quanh, sắc mặt đều biến đổi, mặc dù đã biết trong tay Tiểu Báo Tử một cái túi như vậy. Bên trong túi có đồ vật mà bọn họ vô cùng thèm muốn, thậm chí còn ở trong lòng thôi diễn vô số lần các loại phương pháp để từ trên người Tiểu Báo Tử mưu đoạt một ít lợi ích. Dùng danh phận đại nghĩa cũng tốt, dùng lợi ích Ô gia cũng được, chỉ cần có thể tới tay một hai khối linh thạch liền đi. Không ngờ Tiểu Báo Tử dĩ nhiên áp dụng phương thức trực tiếp nhất, đem mười chín khối linh thạch toàn bộ đều lấy ra.

Trên thế giới này, có đủ loại quy củ. Thế gia như Ô gia tự nhiên cũng có quy củ, tựa như đồng linh thạch trong tay Tiểu Báo Tử, tuy rằng thuộc về vật phẩm tư hữu. Thế nhưng làm một thành viên của Ô gia, khi đạt được lợi ích như vậy. Dựa theo quy củ là cần giao nộp tam thành cho gia tộc. Lúc giao nộp tam thành, còn lại chính là thuộc về tài sản riêng của hắn, có thể tùy tiện chi phối.

Còn bọn họ, những trưởng lão này cũng không thuộc về Từ Ung nhất mạch, nên cũng không có tư cách hướng Từ Ung đòi lấy. Nếu như thứ đó còn ở trên tay Tiểu Báo Tử, bọn họ còn có một số biện pháp, thế nhưng hiện tại, đã giao tới tay Từ Ung, còn là làm trò trước mặt nhiều người như vậy. Cho dù bọn họ có tà tâm này cũng không ai dám làm kẻ trộm.

Từ Ung là người từng trải, đạo lý trong đó cũng thập phần minh bạch. Lúc đầu còn có chút lo lắng Tiểu Báo Tử nhất thời tham lam, sẽ chọc ra phiền phức, định nhắc nhở hắn vài câu. Lại không ngờ Tiểu Báo Tử căn bản là không cần nhắc nhở, liền trực tiếp giao cho hắn. Hắn tự nhiên là vô cùng thỏa mãn.

- Mấy thứ này đều là do vương tọa cho người, chính người giữ đi, bất quá người đừng quên, người là đệ tử Ô gia. Trong số linh thạch này có tam thành là thuộc về Ô gia. Mười chín khối linh thạch, vậy người phải giao nộp sáu khối!

Đang khi nói chuyện, liền mở túi ra, từ đó lấy sáu khối linh thạch tản ra kim hồng sắc quang mang.

Linh thạch vừa lấy ra, ánh mắt của mọi người đều phát sáng, đồ tốt a, thật sự là đồ tốt a!

Bọn họ trên cơ bản đều là tu luyện Cửu Long Thần Hỏa Công, đối với Hỏa Hành Nguyên Khí vô cùng nhạy cảm. Khi mấy khối linh thạch này từ trong túi lấy ra, nồng độ Hỏa Hành Nguyên Khí nhất thời cao lên ít nhất năm lần.

Năm lần a!

Đây mới chỉ là chịu ảnh hưởng của linh thạch, nếu như thực đem linh thạch hấp thu, vậy sẽ là khái niệm gì đây?

Mặc dù võ học chú ý là nội xuyên đục huyệt. Thế nhưng một viên Hỏa Hành Linh Thạch có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian. Luyện võ công, tốn thời gian nhất chính là quá trình thổ nạp, lại so với các trưởng lão tu vi đến tứ phẩm càng có thể đạt được trình độ nhất định. Từ trong Thiên Địa nguyên khí xung quanh hấp thu Hỏa Hành Nguyên Khí.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

200. Chương 208: Thư Của Lý Đại Soái. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 208: Thư của Lý đại soái. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Đáng tiếc, hiện tại bọn họ chỉ có thể trợn mắt nhìn mà thôi.

Từ Ung từ bên trong túi lấy ra sáu khối linh thạch nữa, lại lấy ra một cái túi, đem sáu khối linh thạch cất vào đó. Xung quanh trần ngập Hỏa Hành Nguyên Khí cũng bởi vì linh thạch bị cất đi mà dần dần tiêu tán.

Cái túi này tài liệu ẩn chứa Thiên Sơn Tuyết Tâm Ti, có ký hiệu cắt đứt nguyên khí, cũng thuộc loại hiếm có. Bất quá đối với thế gia như ô gia mà nói, cũng không quá trân quý.

Cũng vì Địa Để Hỏa Mạch xuất hiện, do đó, cho mỗi trưởng lão ở Trung Hòa Quận một cái.

Đem cái túi cất vào trong người, Từ Ung cười, đem số linh thạch còn lại đưa cho Tiểu Báo Tử nói:

- Niên kỷ người còn trẻ, sau này tu luyện cần nhờ những linh thạch này rất nhiều. Người cũng giữ một ít đi!
- Nhưng...
- Nhưng nhị cái gì! Đây đều là vương tọa cho người. Lẽ nào người còn sợ người khác cướp đi sao?
- Cái này đương nhiên không phải.

Tiểu Báo Tử cười nói, ngậm lại, cũng đưa tay tiếp lấy cái túi trên tay Từ Ung:

- Ta từ vương tọa có được không ít chỗ tốt. Linh thạch này hiện tại đối với ta thực không có bao nhiêu tác dụng. Hơn nữa ta lại có thói quen vứt mỗi thứ một nơi, vậy không bằng để sư phụ người bảo quản hộ. Đây mới là vạn vô nhất thất a!

Từ Ung trầm ngâm một chút, gật đầu, trong ánh mắt thêm muốn của đám trưởng lão xung quanh, đem linh thạch tiếp nhận:

- Như vậy cũng tốt, linh thạch này ta sẽ giúp người bảo quản đi sao! Đợi khi người cần đến lại tới tìm ta!
- Vậy ta cảm ơn sư phụ!

Tiểu Báo Tử vẻ mặt hưng phấn nói.

- Đúng rồi, nghe nói ngày hôm qua người đã cùng vương tọa rời khỏi Địa Để Hỏa Mạch, sao bây giờ mới trở lại?

Từ Ung hỏi.

Nhắc tới chuyện này, trên mặt Tiểu Báo Tử liền lộ ra thần tình khó chịu nói:

- Ta ở trong thông đạo ba ngày ba đêm, không ăn không uống. Lại đánh mấy trận, thiếu chút nữa liền chết đói, do đó vừa ra khỏi, liền ngất đi. Vương tọa đưa ta về soái phủ, cũng chính là phủ quận thủ nghỉ ngơi. Đến khi tỉnh lại, nghe được sư phụ người đến, liền chạy tới.

Tiểu Báo Tử nói:

- A, đúng rồi. Lý Đại Suất có hai phong thư bảo ta giao cho người. Một phong là cho người, một phong khác để người giao cho gia chủ.

Trong lúc nói chuyện, liền từ trong lòng móc ra hai phong thư, hai tay dâng lên.

- Thư?

Từ Ung giật mình. Lý Nguyên Lý Đại Suất, hẳn có nghe nói qua. Bất quá cũng chỉ là nghe nói qua mà thôi, cũng không có gặp mặt, chứ chưa nói đến giao tình. Hơn nữa hẳn và ô gia cũng không có gì liên quan. Sao vô duyên vô cớ lại viết thư cho mình và gia chủ đây?

Mở phong thư ra, đem thư lấy ra, đầu tiên là liếc mắt nhìn, thần tình bỗng nhiên biến đổi, lộ ra vẻ kinh ngạc, nhin không được ngẩng đầu nhìn Tiểu Báo Tử, rồi lại nhìn vào thư, đọc tỉ mỉ một lần.

Mọi người thấy hẳn biểu tình khi thì kinh ngạc, khi thì phức tạp, lúc lại vui vẻ, lúc thì kích động, cuối cùng, trở lại bình thản, chậm rãi đem bức thư buông ra, rơi vào trong suy nghĩ.

- Từ trưởng lão, trong thư của Lý Đại Suất đến tột cùng là viết gì?

Rốt cục có một gã trưởng lão hiểu kỳ hỏi.

Từ Ung cũng không có ý giấu diếm, trực tiếp đem bức thư cầm trong tay đưa cho hẳn.

Trưởng lão kia đưa tay tiếp nhận bức thư, lấy thư ra, cùng vài tên trưởng lão ở xung quanh nhìn nhau. Sau đó, đều giống như Từ Ung vừa rồi, thần sắc liên tục thay đổi, cuối cùng dĩ nhiên đồng thời thở dài một tiếng, dùng một loại ánh mắt phức tạp nhìn phía Tiểu Báo Tử.

- Lão Từ a, người con mẹ nó đã thu được một hảo đồ đệ!

Một gã trưởng lão lớn tuổi nhất, tư cách nhất trong đó cảm thán vô vai Từ Ung, đem thư trả cho hẳn, cũng không nói gì thêm.

Nội dung bức thư có hai, một là Lý Nguyên Lý Đại Suất thập phần thưởng thức Tiểu Báo Tử vô dũng, muốn đem hẳn thu làm thân vệ. Thứ hai, tuy rằng hiện tại triều đình chưa có đưa lệnh xuống, nhưng hẳn thông qua con đường khác biết được, mình sắp trở thành Đề Đốc Trung Hòa Quận, nắm toàn bộ quân quyền, trường kỳ đóng tại đây, đối với Địa Để Hỏa Mạch sẽ có quyền phát ngôn rất lớn.

Mê hoặc, đây chính là mê hoặc rõ ràng!

Trung Hòa Quận Đề Đốc, có quyền phát ngôn rất lớn đối với Địa Để Hỏa Mạch. Nếu như Tiểu Báo Tử thực làm thân vệ của hẳn, vậy chẳng phải là nói ô gia có thể thông qua Tiểu Báo Tử thu được lợi ích thật lớn từ Địa Để Hỏa Mạch này sao?

Tuy rằng Vân Châu cách Trung Hòa Quận rất xa, thế nhưng nếu như chuyện này thành. Như vậy, ô gia từ đó đạt được chỗ tốt sẽ không thua bất cứ một thế gia nào, thậm chí còn muốn hơn rất nhiều.

Còn lá thư cho gia chủ ô gia ô Duyên Thắng này thì hoàn toàn là xuất từ tôn trọng. Mặc kệ ra sao, Tiểu Báo Tử cũng là người ô gia, chuyện này vẫn cần ô gia gia chủ nói một tiếng.

Đương nhiên, vô luận là Lý Nguyên, hay Từ Ung đều rất rõ ràng, sự tình như vậy, ô Duyên Thắng tuyệt đối sẽ không cự tuyệt

Làm đương sự trong chuyện này, Tiểu Báo Tử tự nhiên cũng sẽ từ đó thu được chỗ tốt cực lớn.

Từ một đệ tử ô gia bình thường nhảy lên trở thành thân vệ của đại quan tam phẩm của triều đình, Đề Đốc một phương. Tuy rằng cấp bậc trong quân sẽ không cao, thế nhưng từ thái độ của Lý Nguyên đối với hẳn, tiền đồ khẳng định là quanh mình vô cùng.

Chí ít so với tại ô gia làm nội môn hạch tâm đệ tử quang minh hơn nhiều. Vả lại tại Địa Để Hỏa Mạch, các trưởng lão ô gia này thậm chí đã một ngôi sao chói mắt.

Hiện tại, ngôi sao này tựa hồ còn chưa có rõ ràng. Chỉ là có chút ngáy ngốc nhìn vài tên trưởng lão cũng đang nhìn hẳn, không biết đến tột cùng xảy ra chuyện gì.

- Tiểu Báo Tử, Lý Đại Suất muốn thu người làm thân vệ, người có biết không?

Từ Ung hướng Báo Tử hỏi.

- Ta? Làm thân vệ?

Tiểu Báo Tử sững sốt, lắc đầu nói:

- Không biết, Đại Suất chưa cùng ta nói qua!
- Người tự nhìn đi!

Từ Ung lại đưa bức thư cầm trong tay cho Tiểu Báo Tử. Tiểu Báo Tử từ đầu tới đuôi nhìn một lần. Biểu tình cũng không giống mọi người vừa rồi đọc, biến ảo liên tục, mà vẫn duy trì vẻ kinh ngạc, sau đó dần trở về bình tĩnh.

Đọc thư xong, hắn trực tiếp trả lại cho Từ Ung, nói:

- Sư phụ, người thấy sao?
- Người nghĩ sao? Có muốn làm thân vệ cho Lý Đại Suất không?
- Muốn là muốn. Nhưng ta còn chưa có xuất sư?

Tiểu Báo Tử có chút bối rối nói:

- Hơn nữa, ta là đệ tử ô gia.
- Ha ha ha ha!

Từ Ung cười nói:

- Tiểu Báo Tử, hiện tại ta tuyên bố, người đã xuất sư!
- A?

Tiểu Báo Tử lặng người, há mồm, ngây ngốc nhìn Từ Ung.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

201. Chương 209: Kế Hoạch Nửa Năm Của Tiểu Báo Tử. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 209: Kế hoạch nửa năm của Tiểu Báo Tử. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- A cái gì?

Từ Ung nói:

- Thực lực và tu vi của người đã vượt xa mong muốn của ta. Kỳ thực ta cũng không còn gì để dạy người. Còn lại, phải dựa vào sự tôi luyện của người. Về phần đệ tử ô gia, chuyện này cũng không có gì xung đột! ô gia chúng ta hằng năm cũng có rất nhiều đệ tử đầu nhập trong quân, bác thủ công danh, so với bọn chúng, người còn cao hơn.

Đúng vậy!

Những đệ tử ô gia dần thân vào binh nghiệp đều có cấp bậc rất cao. Nhưng cũng không phải ai ngay từ đầu liền có thể trở thành thân vệ của tam phẩm Đề Đốc. Có vài người phấn đấu cả đời cũng chỉ có thể hỗn trong quân đội tối cơ sở, bình thường thấy cao quan nhất cũng chỉ là một lữ suất mà thôi.

- Người đã nguyện ý, vậy chuyện này đã xong, chỉ còn thiếu gia chủ gật đầu, bắt quá ta nghỉ, gia chủ tại chuyện này sẽ không có bất kỳ ý kiến gì!

Từ Ung nói.

- Vậy, sau này ta có phải nán lại Trung Hòa Quận Thành?

- Đó là đương nhiên, Lý Đại Suất trú thủ tại chỗ này, người là thân vệ của hắn, tự nhiên không thể rời khỏi!

- Như vậy a!

Tiểu Báo Tử có chút xấu hổ gật gật đầu:

- Sau này ta muốn về nhà chẳng phải sẽ xa hơn sao? Sư phụ, ta muốn về nhà một chuyến trước, vả lại còn một số việc, ta cũng cần xử lý một chút.

Từ Ung gật đầu:

- Từ lúc người tiến vào ô gia, đến giờ cũng chưa từng về nhà. Nếu lại trở thành thân vệ của Lý Đại Suất, sau này cơ hội về nhà càng ít, cũng nên về thăm xem sao. Bất quá, có ô gia ta ở đó, người cũng không cần quan tâm sự tình trong nhà!

- Cảm ơn sư phụ!

Báo Tử vui vẻ nói.

- Bất quá, còn phải cùng Lý Đại Suất nói một tiếng. Dù sao, hắn muốn cho người làm thân vệ, tới lúc cần lại không thấy người đâu, bên kia cũng không dễ giao phó!

- Dạ, sư phụ.

Sự tình kế tiếp, tự nhiên là vô cùng thuận lợi. Đối với Tiểu Báo Tử yêu cầu, Lý Nguyên tự nhiên là đồng ý. Thập phần thống khoái nói cho Tiểu Báo Tử, chỉ cần nửa năm sau trở lại Trung Hòa Quận đưa tin là được. ô gia gia chủ ô Duyên Thắng hồi âm sau năm ngày liền tới nơi. Đồng ý yêu cầu của Lý Nguyên, bất quá, trước đó, để Từ Ung dẫn theo Tiểu Báo Tử trở lại Vân Châu Tần Lăng Quận Thành một chuyến, cũng tiện toại nguyện Tiểu Báo Tử về nhà.

Hành trình trở về tương đối khẩn trương, sự tình quá lớn, rất nhiều chuyện cần tỉ mỉ trao đổi, nghiên cứu một kế hoạch có lợi nhất cho ô gia. Về phần Tiểu Báo Tử, chỉ cần trở thành người chấp hành là xong.

...

Khi trở lại ô gia, ô Duyên Thắng trước tiên triệu kiến Tiểu Báo Tử. Đương nhiên, trừ ô Duyên Thắng, còn có hầu hết các trưởng lão ô gia. Ngoài Lữ Nhất Nguyệt, lão gia hỏa này tựa hồ đang bế quan.

Quá trình cũng giống với Tiểu Báo Tử suy đoán. Đầu tiên là một phen cổ vũ và ca ngợi. Kế đó là một đồng lợi ích cùng hứa hẹn, trong đó bao gồm cả một vài an bài đối với người nhà của hắn. Đối với điều này, Tiểu Báo Tử cũng không có dị nghị quá lớn. Đây là ô gia thậm chí tất cả biểu hiện xem thường và cười nhạo trong lòng. Mà là thập phần cầu huyết biểu đạt trung tâm, biểu thị bản thân tại Trung Hòa Quận nhất định sẽ toàn lực giữ gìn lợi ích gia tộc.

Cái này đương nhiên là được ô Duyên Thắng và các vị trưởng lão nhất trí khen ngợi.

Tất cả quá trình này bất quá chỉ dùng ba ngày. Sau đó, Tiểu Báo Tử lên đường, hướng về thôn xóm nhỏ nhỏ dưới chân ba ngày đi tới, bước trên con đường trở lại quê hương.

So với lần đầu tiên kinh tâm động phách, lúc này hành trình về nhà chỉ có thể dùng bình thản để hình dung, cũng không gặp phải phiền phức gì. Đương nhiên, ít nhiều cũng có vị đạo áo gấm về làng. Bởi vì một lần này không chỉ mình hắn, còn có một đám hạ nhân cùng mấy xe lễ vật đi cùng, đây đều là tâm ý của ô gia.

Mang theo đám người lớn, hạo hạo đặng đặng trở lại thôn nhỏ dưới chân núi, lập tức phá tan sự bình lặng ở đây. Cả làng đều sôi trào, nháo tròn ba ngày, sự tình mới dần yên ổn. Lại cùng người trong nhà thương nghị vài ngày, đem mọi tính toán định ra, Tiểu Báo Tử mới yên lòng.

Bởi vì Lý Nguyên để Tiểu Báo Tử sau nửa năm trở lại quận thành. Hiện tại mới chỉ có nửa tháng, còn lại năm tháng hắn có thể tự do. Tiểu Báo Tử tự nhiên là không muốn trở lại Tần Lăng Quận Thành, nghĩ đến vị Mã đại tiểu thư cổ quái kia, còn cả sự tình Vương Xà đã từng nói qua một năm sau sẽ phát sinh tại

Tần Lăng Quận Thành, Tiểu Báo Tử chỉ cảm thấy đau đầu. Cuối cùng nghĩ tới địa phương quý quái kia là một chuyện thị phi.

Đương nhiên Tiểu Báo Tử cũng không muốn sống uống phí nửa năm này, hắn cũng có một kế hoạch tu luyện.

Gần mấy năm qua, tu vi của hắn tăng trưởng thật sự quá nhanh, đặc biệt hai tháng nay, tu vi nhất cử từ nhị phẩm tiến vào tam phẩm Đại viên mãn chỉ cảnh. Chạy thật sự là quá nhanh, hắn đã có chút suy nghĩ, căn cơ có vẻ bất ổn. Hắn cần tìm thời gian hảo hảo ổn định căn cơ, mặt khác đó là tu luyện Lương Nghi Thông Thiên Kiếm, để âm Cực Thông Thiên Kiếm luyện thành. Về phần Dương Cực Thông Thiên Kiếm cần địa mạch Hỏa Hành Sát Khí, hắn sắp trở thành thân vệ của Lý Nguyên, trong Trung Hòa Quận Thành, Địa Mạch Sát Khí trong Địa Để Hỏa Mạch cũng mặc hắn lấy đi?

Còn có một chuyện khác làm hắn lo lắng, đó là vật nhỏ ở sâu trong Mãng Thương Sơn, cũng không biết tiểu gia hỏa kia thể nào? Bất quá, theo tính tình của tiểu tử này hiện tại hắn là sống tốt mới đúng!

Nó mặc danh kỳ diệu tu luyện thành Tam Giới Tiểu Na Di hắn là có thể sống rất tiêu sái trong phiến sơn lâm này. Tuy rằng trong lòng vẫn rất muốn đem tiểu Vương bát đản này đi ra ngoài. Hiện tại hắn là có năng lực này. Bất quá ngẫm lại, nhân gia sống tốt lành, hà tất phải đa sự tới quấy nhiễu cuộc sống của nó?

Kiếp trước Báo Tử không phải một người theo chủ nghĩa bảo vệ môi trường, cũng không phải bảo vệ động vật hoang dã. Bất quá vật nhỏ kia thật sự là có linh tính, đến nỗi Tiểu Báo Tử trực tiếp đối đãi nó bình đẳng. Căn cứ vào cảm giác hoàn toàn bình đẳng giữa song phương này, Tiểu Báo Tử rất khổ nặn sinh tâm tử bắt nó làm súng vật.

- Nghĩ cái gì mà nhập thần vậy?

Một thanh âm có chút trêu chọc từ phía sau vang lên:

- Hiện tại ngươi đã là tam phẩm đại cao thủ, ngay cả ta đi tới gần như vậy cũng không có cảm ứng được. Đang suy nghĩ gì vậy? Ừm, không sai, không sai, niên kỷ phát xuân, thể nào, thích cô nương nhà ai, có muốn ta thay ngươi đi làm mối hay không?

- Ngươi trốn ở phía dưới khối đá kia nửa canh giờ, sau đó lại như rùa đi tới bên này mười trượng, giấu mình phía sau cây, xem ta thở dài sau đó đi ra!

Tiểu Báo Tử vừa nói, lại thở dài một hơi:

- Tỷ phụ, ngươi đến tột cùng muốn gì đây?

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

202. Chương 210: Kế Hoạch Nửa Năm Của Tiểu Báo Tử. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 210: Kế hoạch nửa năm của Tiểu Báo Tử. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Ta muốn đi cùng ngươi.

Vương Thiên Lô nói, ngữ khí có vẻ kích động:

- Ta không muốn chết già ở đây. Tại nơi chim không thềm ỉa này, từ đầu ta sớm đã nói với ngươi rồi!

- Ta nghĩ tại nơi chim không thềm ỉa này trường sinh bất lão.

Tiểu Báo Tử bắt đắc dĩ than nhẹ một tiếng, quay đầu nói:

- Tỷ phu, ta cũng đã nói với ngươi, hiện tại ta chỉ là một thân vệ mà thôi, vẫn chưa tính là tiểu binh chính thức. Ngươi theo ta hẳn có thể hẳn ra cái gì a?

- Cũng không phải ai cũng giống như ngươi, tại bên cạnh Đề Độc làm tiểu binh. Tuổi ngươi còn trẻ như vậy, tiền đồ tương lai tự nhiên là không thể hạn lượng, ta là tỷ phu ngươi, ngươi là đại cữu gia của ta. Ta đương nhiên muốn theo ngươi chiếm chút vinh quang!

Vương Thiên Lôi vẻ mặt vô sỉ nói:

- Về phần hiện tại, ha hả, không quan hệ. Ta có thể chờ mà. Tuy rằng ta lớn tuổi hơn ngươi, nhưng cũng coi là thanh niên nhân a!

- Ngươi nghĩ muốn đi Trung Hòa Quận như vậy?

Tiểu Báo Tử nhìn hẩn:

- Ngươi phải biết rằng, ta vốn là muốn tại Thanh Dương Tập tạo chút sản nghiệp. Đa nường niên kỷ cũng đã lớn, có ngươi ở bên cạnh họ, ta cũng yên tâm a!

- Lấy địa vị hiện tại của ngươi. Tại nơi khác có thể cầm không ra tay, thế nhưng tại Thanh Dương Tập, cho dù là không có ta ở đây, cũng sẽ không có ai dám làm gì đa nường!

Vương Thiên Lôi nói:

- Hơn nữa, đại ca ngươi bọn họ cũng ở đây. Hẩn là không có vấn đề gì. Mặt khác, Nhị Cửu Tử Tam Cửu Tử tuổi còn trẻ, bọn họ cũng có suy nghĩ của mình. Hiện tại ta với bọn họ giống nhau, thấy được cơ hội, chỉ là bọn họ không giống ta nói ra mà thôi.

- Ta sắp tham gia quân ngũ, thế nhưng trong xương cốt, ta vẫn muốn đi giang hồ. Hơn nữa còn là vừa bước vào giang hồ. Ngươi có thấy ai vừa bước vào giang hồ đã dẫn theo người nhà, như vậy cùng muốn chết có gì khác biệt? Do đó, tỷ phu, ngươi cùng hai vị ca ca của ta an tĩnh ở lại đây đi! Nếu như ngươi thật muốn đi Trung Hòa Quận, cũng tùy ngươi, bắt quá ngươi cũng biết tình huống của ta, do đó...

- Ta hiểu ý của ngươi! Ta cũng biết nên làm như thế nào!

Vương Thiên Lôi cười nói.

Tiểu Báo Tử bắt đắc dĩ cười nói:

- Ngươi trong thôn sẽ thả ngươi đi sao? Đừng quên, chính vì ngươi tồn tại, bọn họ mới không lo ăn mặc a, vả lại, hiện tại ngươi đã là thôn trưởng đi sao?

- Chuyện trong thôn đã đi vào quỹ đạo, hiện tại hơn một nửa số người đã biết chữ, không giống với trước đây. Cho dù không có ta. Bọn họ vẫn sẽ sống tốt.

- Vậy thì tùy ngươi đi! Vả lại ngươi là tỷ phu của ta, muốn làm gì ta cũng ngăn cản không nổi. Đúng rồi, cửu tử kia là chuyện gì xảy ra?

- Con cháu kia!

Vương Thiên Lôi lặng một chút, rồi cười khổ:

- Nguyên lai là ngươi cũng biết?

- Tại đây chim không thềm ỉa. Ngươi cho rằng có chuyện gì có thể giấu diếm được? Tuy rằng đây đã là sự tình nhiều năm trước?

Vương Thiên Lôi cũng cười:

- Cũng đúng. Tại địa phương nhỏ này không có khả năng có cái gì thật sự bí mật!

Nói đến đây, hẩn nhẹ nhàng thở dài một tiếng, có vẻ bắt đắc dĩ:

- Còn nhớ ngày ta thành thân không?

- Đương nhiên nhớ kỹ, năm ấy lão độc nhãn hạ sơn đúng không? Sự tình như vậy ta sao có thể quên, nếu như không phải chuyện đó, ta còn không biết tỷ phu người dĩ nhiên là một võ lâm cao thủ đấy?

Tiểu Báo Tử đùa giỡn tự nói:

- Không sai biệt lắm, nhanh qua mười năm rồi?

Hắn đương nhiên sẽ không quên, chính tại năm đó, hắn gặp Vương Thiên Lôi cùng lão độc nhãn quyết đấu, thi triển ra lực lượng mạnh mẽ hơn người thường. Chính tại khi đó, hắn bắt đầu xác định, thì ra thế giới này, thật sự có võ công tồn tại. Từ ý nghĩa nào đó mà nói, cũng chính vì sự tình ngày đó, để cuộc sống của hắn chuyển thế sống lại hoàn toàn thay đổi.

- Đúng vậy, mười năm, ngay cả nhà của tiểu Cầu tử cũng đã có thể làm thịt!

Vương Thiên Lôi cảm thán nói:

- Người cũng biết, lão độc nhãn kia ở lại Tây Sơn Khẩu một trăm năm, rất ít hạ sơn, cho dù là hạ sơn cũng rất có mục đích, thế nhưng năm đó, hắn hạ sơn tựa như chẳng có việc gì làm, chỉ là cùng ta đánh một trận. Ta càng nghĩ càng kỳ quái!

- Sau này thế nào?

- Sự tình sau đó người cũng biết, năm đó, trong thôn chết rất nhiều chó mẹ.

Tiểu Báo Tử phảng phất hiểu ra cái gì, nói:

- Hắn hạ sơn là vì lưu chủng? (lưu giữ nòi giống).

- Hắn là như vậy. Đáng tiếc, coi như chó mẹ trong thôn có cường tráng, cũng ăn không tiêu lão độc nhãn kia!

- Sau đó con chó kia làm sao sinh ra?

- Là con chó của lão mù kia. Người nói chuyện này có lạ không? Lão mù khi đó chẳng giống lão mù, do đó chó mẹ kia cùng lão mù giống nhau, gầy như que củi, ngay năm ấy, cả ngày ôm thẳng nhóc, sau đó sinh hạ!

- Khi đó, không có hiện tượng dị thường gì chứ?

Tiểu Báo Tử không khỏi hỏi.

- Khi đó người còn đang trong thôn. Có dị thường hay không, người không biết sao?

Vương Thiên Lôi hỏi.

Tiểu Báo Tử không nói gì, từ lúc lão độc nhãn hạ sơn, hắn liền một lòng một dạ ra sức trên võ công, nghĩ cách từ Vương Thiên Lôi học trộm võ công. Về phần con chó mẹ của lão mù kia làm thế nào để con, cùng hắn có quan hệ gì, đây cũng không phải giúp hắn!

Thấy thần sắc Tiểu Báo Tử có chút bất thường, Vương Thiên Lôi vội hỏi:

- Kỳ thực lúc bắt đầu, cũng không có gì khác nhau, con chó con kia cũng như những con chó con khác, hơn nữa còn là một con chó con bình thường. Lớn lên có chút chậm, sau đó lão mù cùng con chó mẹ vẫn nương tựa nhau mà sống, cũng không có bạc đãi con chó con, thế nhưng con chó con kia phát triển rất chậm, cũng phải đợi sau khi người tới Thanh Dương một thời gian, con chó con mới có chút bộ dáng.

- Chuyện này cùng ta đi Thanh Dương Tập có quan hệ gì?

Tiểu Báo Tử có vẻ có chút phiền muộn trầm nghĩ, tiếp tục nghe.

Chỉ nghe Vương Thiên Lôi chậm rãi nói:

- Tại năm thứ hai người đi Thanh Dương Tập, lúc đó thường xuyên phát sinh những chuyện lạ. Từ năm ấy, gia súc trong thôn thường biến mất. Mới bắt đầu còn tưởng rằng gặp kẻ trộm. Ta dẫn theo một đám tiểu tử trông giữ mấy buổi tối, lại chẳng phát hiện manh mối gì. Do đó, chúng ta chỉ nghĩ là kẻ trộm qua đường.

- Kẻ trộm qua đường.

Nghe hẳn nói thế, Tiểu Báo Tử rất cục nịnh không được cười, điều này làm hẳn nhớ tới vở kịch Tây Du Ký ở kiếp trước, khi ba lần đánh Bạch Cốt Tinh, Tôn hầu tử đã nói:

- Có lẽ là yêu quái qua đường.

Hai cái giống nhau.

- Người còn đứng đó cười, lúc đó nghĩ như vậy không chỉ có mình ta!

Vương Thiên Lô thấy Tiểu Báo Tử cười, trên mặt có chút trách cứ!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

203. Chương 211: Con Chó Đáng Ghét.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 211: Con chó đáng ghét.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Sau đó thế nào?

- Sự tình sau đó càng kỳ quái. Chúng ta trông giữ mấy đêm, đừng nói là kẻ trộm, ngay cả con chuột cũng có. Thế nhưng vào một đêm chúng ta không canh giữ nữa, gia súc lại không thấy đâu?

- Các người khẳng định lại cho rằng có nội tặc?

Tiểu Báo Tử tiếp lời cười nói.

- Đúng rồi, chúng ta lại cho rằng có nội tặc, còn điều tra rất lâu vẫn không có kết quả.

- Vậy lúc đó sợ rằng sống không dễ chịu đi!

- Cái kia đương nhiên, mẹ nó, mấy ngày đó, lão tử xem ai cũng đều như kẻ trộm!

Vương Thiên Lô tức giận nói:

- Thế nhưng tra đi tra lại, để khắp làng gà bay chó sủa, vẫn không được gì. Vô duyên vô cớ đắc tội rất nhiều người, còn đánh vài trận!

- Cuối cùng thế nào phát hiện?

- Súc sinh dù sao cũng là súc sinh, có thông minh đi nữa cũng chỉ là súc sinh mà thôi. Lúc nó làm kẻ trộm không khéo còn được. Nhưng không cách nào che giấu tốc độ sinh trưởng của mình, ngắn ngủi ba tháng. Vóc người nó tròn gấp ba lần, toàn thân lộ ra một cổ mùi máu tanh, rất cục khiến cho chúng ta chú ý!

- Sau đó các người liền chuẩn bị đối phó với nó?

- Thất bại!

Vương Thiên Lô nói:

- Bất quá, may mà gia hỏa kia còn chưa hoàn toàn trưởng thành, bằng không, chúng ta không chỉ là thụ thương, hắc hắc, lần đó, thật đủ mạo hiểm!

- Sao trước đây ta ở Thanh Dương Tập lại không nghe nói qua nhỉ?

- Từ lúc người đi Thanh Dương Tập, cũng rất hiếm trở lại. Nếu như ta nhớ không sai, người chỉ trở về có một lần đi, mà lần đó, người trở lại tương đối quý dị!

Tiểu Báo Tử không nói gì, nhắc tới một lần từ Thanh Dương Tập trở lại kia, hơi run nói:

- Tỷ phu, lần đó trở về nhà, mọi thứ đều rất bình thường a! Có sự tình quý dị gì sao?

- Đúng đó, bình thường hẳn thường, nhưng sau khi trở về bị nhiễm phòng hàn, ở nhà nằm thời gian dài không có ra khỏi cửa, thực có chút quý dị!

Tiểu Báo Tử lúc này mới thoả mãn nói:

- Tỷ phu, người phải biết rằng có một số việc là không thể nói! Sẽ muốn mạng người!

- Ta biết.

Nhìn khuôn mặt yên tĩnh của Tiểu Báo Tử, Vương Thiên Lôi tự nhiên trong lòng phát lạnh, gật đầu nói.

Tiểu Báo Tử cũng không muốn tiếp tục đề tài này. Lại hỏi:

- Sau đó, con chó kia bỏ chạy?

- Chạy, chạy đến khu rừng trên núi.

- Có người từng thấy nó sao?

- Có, ở trong rừng già thấy vài thứ, bắt quá chúng ta không dám thâm nhập quá mức, bắt quá xem ra, súc sinh kia sống rất tự tại.

Vương Thiên Lôi nói đến đây, trong mắt hiện lên một tia không cam lòng.

Hắn là một người thập phần tự phụ, bởi vì có chút hồn trưởng Vương bát đản, phải rời khỏi quân đội, trở lại địa phương chim không thềm ỉa này cưới vợ sinh con. Nhưng hắn không cam lòng. Cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng cam lòng, bắt quá, cho dù ở địa phương chim không thềm ỉa này, hắn vẫn muốn làm ra một phen sự nghiệp. Mà sự thực chứng minh, hắn làm không sai, gần gũi vài năm liền để một thôn nhỏ ăn không đủ no biến thành một thôn giàu có tiếng. Cái này tại kiếp trước của Báo Tử chính một người có tài lãnh đạo a!

Bắt quá, thành tựu như vậy cũng không thể thỏa mãn dã tâm của hắn. Nơi này, bố cục thật sự là quá nhỏ, đối với Vương Thiên Lôi quen nhìn đại thế mà nói, hắn vẫn mộng tưởng có một ngày, có cơ hội để hắn rời khỏi đây. Làm ra sự tình to lớn hơn. Thế nhưng cũng vì quen nhìn đại thế, trong lòng hắn cũng hiểu, thế giới bên ngoài không chỉ có mấy trăm người như vậy. Muốn ở đó làm ra một phen sự nghiệp, cần nỗ lực gấp nhiều lần trong thôn nhỏ này. Tuy rằng hắn đối với bản thân cũng có chút tự tin, lại cũng không có tự đại cho rằng mình thực là một cây thông như vậy.

Do đó, hắn cho tới nay đều thập phần tự mình biết mình, đứng ở trong thôn nhỏ này, thẳng đến đại cữu tử của hắn Tiểu Báo Tử ở bên ngoài sáng tạo một lần khiến hắn sợ hãi than.

Ô gia nội môn hạch tâm đệ tử, mười ba tuổi tu vi tam phẩm, thân vệ của Đề Đốc Trung Hòa Quận, trong cái thôn nhỏ này, e là không còn ai so được với hắn hiểu điều này đại biểu ý nghĩa gì.

Trong một loạt miêu tả này, hắn cũng thấy một ngôi sao mới đang mọc lên, đương nhiên, cũng từ đó thấy cơ hội của bản thân. Lần này hắn vô luận thế nào cũng sẽ không bỏ qua.

Cũng vì vậy, hắn mới bức thiết yêu cầu Tiểu Báo Tử cùng đi Trung Hòa Quận Thành, thậm chí không tiếc tự hạ thân phận tỷ phu yêu cầu Tiểu Báo Tử giúp đỡ để ý một ít việc vặt vãnh.

Nghĩ không ra, trò chuyện đã đạt thành mục đích trong lòng mình mới thoải mái. Báo Tử lại để trọng tâm câu chuyện kéo đến mấy năm gần đây khiến hắn phiền muộn nhất, đồng thời cũng tự nhận là một việc mất mặt nhất.

- Các người ở đâu gặp được gia hỏa kia?

Tiểu Báo Tử cũng không có chú ý tới nét mặt mất tự nhiên của hắn, trên thực tế, tâm tử của hắn đều đặt trên con cháu kia.

Hắn trở lại thôn cũng có vài ngày, loại áo gấm về làng này biểu hiện ra rất phong quang, kỳ thực phi thường một mỗi, đến nỗi hắn thường mượn cơ bế quan luyện công để thanh tĩnh. Trốn đi trốn lại, hắn cũng không phải ở một mình.

Lão độc nhãn đã không ở chỗ này. Đây là hắn thông qua một vị trưởng lão của Hắc Long hội tận mắt nhìn thấy. Thế nhưng lúc này cố sự của lão độc nhãn liên tiếp tập hợp khiến hắn hứng thú.

Chính như vừa rồi theo lời của Vương Thiên Lôì, lần đó lão độc nhãn hạ Tây Sơn Khẩu, mục đích cuối cùng là vì giao phối lưu chủng. Tai họa cho một đám mẫu cẩu trong thôn, nghe cảm thấy rất bất đắc dĩ và buồn cười, những cũng không phải không có hiệu quả. Hậu đại của lão độc nhãn xuất hiện.

Cùng hắn tàn nhẫn như nhau, lại còn so với hắn càng thêm xảo hoạt, vừa nghĩ thế Tiểu Báo Tử liền không khỏi nhớ tới thủ đoạn năm đó Vương Xà sử dụng để thu phục lão độc nhãn. Quan trọng nhất là, cuối cùng hắn tại trên trán lão độc nhãn lưu lại ký hiệu cổ quái kia.

Mặc dù hắn biết thực lực của mình cùng Vương Xà khi đó thua kém rất nhiều. Bất quá hiện tại đây cũng không phải lão độc nhãn, từ tuổi mà xem, tiểu Câu kia còn chưa lớn bằng mình. nếu như mình còn không đối phó nó, qua vài năm thực sống trên thân chó đi.

Về phần ký hiệu cổ quái kia, tuy rằng Tiểu Báo Tử không biết. Bất quá nghĩ đến hắn là cùng thần niệm có liên quan. Tu vi của hắn tuy rằng chỉ có tam phẩm, cũng đã tu thành quyền ý, Vương Xà cũng từng nói qua với hắn. Thần niệm của hắn hiện tại đã không thua Thất phẩm cường giả bình thường, hắn là có cơ hội thành công đi?

Vân Châu, Tần Lăng Quận Thành, Ô phủ.

Trong trạch môn thật sâu, đệ tử, hạ nhân, qua lại không ngớt

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

204. Chương 212: Hai Vị Phu Nhân. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả:Xà Thôn Kinh

Chương 212: Hai vị phu nhân. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Chỉ là tại sâu trong trạch tử cũ, trong một đình viện u nhã, lại có một bầu không khí không bình thường.

- Chu Báo này từ đâu nhảy ra, trước đây chưa từng nghe nói qua a, thế nào vừa mới ra ngoài một lần, đã tạo ra động tĩnh lớn như vậy?

Thanh âm mềm mại, đầy cảm giác uy nghiêm từ một phụ nhân xinh đẹp, khoảng hơn ba mươi tuổi phát ra.

Phụ nhân này xinh ra thành thực diễm lệ, hấp dẫn người nhất tự nhiên là hai hàng lông mày, cong như lá liễu, ở giữa mơ hồ lộ ra sát khí.

- Đại phu nhân, Chu Báo này là từ Thanh Dương Tập đi ra, hiện tại niên kỷ chỉ mới mười ba tuổi!

Một gã lão bộc khoảng sáu mươi tuổi, đứng bên cạnh phụ nhân, đáp lời. Chỉ là trong ánh mắt ẩn ẩn có tinh quang chớp động. Hắn cúi đầu, chậm rãi đem lai lịch của Tiểu Báo Tử nhất nhất nói ra, từ lúc Tiểu Báo Tử đến Thanh Dương Tập, lại đi Tần Lăng Quận Thành, thậm chí kinh lịch tại Trung Hòa Quận Thành, đều kể ra tương đối tỉ mỉ, một chút cũng không quên.

- Thanh Dương Tập?

Đại phu nhân tựa hồ nghĩ đến sự tình gì đó không thoải mái, lông mày cau lại:

- Người nói hần ngay từ đầu đã được lão Hình tiến cử cho Ô gia?

- Dạ, lại nói, Hình lão đầu là sư phụ đầu tiên của hần. Chu Báo này thiên tư cực cao, nghe nói tại Thanh Dương Tập làm học đồ, có một lần giác ngộ, trên chùy pháp có linh ngộ cực kỳ tinh tiến.

- Vậy hần và Hình lão đầu quan hệ thế nào?

- Cái này, lão nô cũng không biết!

Lão bộc cúi đầu nói:

- Bất quá, ta thấy hần niên kỷ còn nhỏ, hơn nữa cùng bọn Hình lão đầu ở chung cũng không lâu, quan hệ hần là không sâu!

- Ủm, cái này cũng đúng!

Phụ nhân nghe, sắc mặt mới hòa hoãn chút, nói:

- Nghe nói Chu Báo này và vương tọa quan hệ cũng không tệ?

- E là ngoại trừ Lý Đại Suất, không ai biết hần và vương tọa có quan hệ gì?

Lão bộc thoáng suy nghĩ một chút, cẩn thận nói.

- Tại Địa Để Hỏa Mạch, vương tọa thoáng cái liền cho hần mười chín khối Hỏa Hành Linh Thạch. Chỉ bằng điểm này, quan hệ giữa bọn họ sẽ không cạn, đừng quên, lão nhị phế vật kia tại Thiên Long Thần Sơn nán lại nhiều năm như vậy, vẫn là đồ đệ của vương tọa, lại chưa từng nghe nói qua vương tọa ban cho hần thứ gì!

Lão bộc không có đáp lại.

- Thôi, ta cũng không làm khó dễ lão già người! Lui xuống đi sao!

Đại phu nhân khoát khoát tay, lão bộc kia cúi người hành lễ, rời khỏi đình viện.

Nhìn thân ảnh lão bộc biến mất, một nụ cười khế hiện lên trên mặt đại phu nhân:

- Mười chín khối Hỏa Thuộc Tính linh thạch, Vương Xà kia thật đúng là hào phóng. Bất quá, theo lý mà nói, những linh thạch này hần là thuộc về lão nhị a, cũng không biết nữ nhân kia nghe được tin tức này, có thể bị tức chết hay không?

- Phan, phan,...

Liên tiếp tiếng vỗ từ trong phòng truyền đến, ở cửa phòng, năm thị nữ sắc mặt trắng bệch, cầm như hén đứng đó. Thậm chí ngay cả thở cũng không dám, sợ trêu chọc người trong phòng, rước lấy họa sát thân.

- Chu Báo, Chu Báo, Chu Báo này đến tột cùng là từ đâu nhảy ra?

Trong phòng truyền ra một trận thanh âm không rõ, lời nói cùng đại phu nhân trong đình viện giống nhau.

Kế tiếp, lại là một trận thanh âm hỗn độn, năm thị nữ đứng ngoài cửa vẫn buông tay không ngớt, chỉ là thần sắc trên mặt càng sợ hãi.

Sau một trận thanh âm hỗn tạp, trong phòng yên lặng một mảnh, lại qua nửa nén hương, cửa phòng chỉ nha một tiếng, mở ra, một diêm phụ đứng ở cửa, mặt tựa hàn băng, liếc mắt nhìn năm thị nữ, lạnh lùng nói:

- Đi vào thu thập cho sạch sẽ!

- Dạ!

Năm thị nữ cùng đáp lời, rồi tựa như hồ điệp xuyên hoa tiến vào phòng, tỉ mỉ thu thập.

Chỉ thấy nhị phu nhân nổi giận đùng đùng đi ra khỏi phòng, đi qua phòng khách, tiến nhập một hành lang ngoằn ngoèo, gấp khúc, lại đi qua một chiếc cổng vòm, tiến nhập một tiểu viện tử.

Tiểu viện tử này tu chỉnh thập phần sạch sẽ, thực ra cũng không có gì để tu chỉnh, ngoài một bãi cỏ, liền chỉ có một gian phật đường nho nhỏ, đàn hương từ trong phật đường truyền ra, tràn ngập cả viện tử, càng làm cho nơi này có vẻ u tĩnh yên bình.

Nhị phu nhân tiến nhập viện tử, thần sắc vẫn là âm trầm, đi thẳng vào phật đường, hít sâu một hơi, quay về phía tượng phật, quỳ xuống, hai tay hợp thành chữ thập, nhắm mắt tĩnh tâm, một bộ dáng dập thành tâm cầu phúc.

- Tiểu thư, người đã thật lâu chưa có tới viện tử này.

Quá trưa, một thanh âm khàn khàn từ phía sau tượng phật truyền ra.

- A, Ngô mụ, thân thể người có khỏe không?

- Tốt hơn nhiều rồi!

Được nhị phu nhân gọi Ngô mụ là một vị lão nương, cầm một thanh quả trượng, chầm rãi từ phía sau tượng phật đi ra, trong phòng bóng tối che mất nửa khuôn mặt của nàng. Từ nửa khuôn mặt lộ ra có thể thấy được, niên kỷ của Ngô mụ chỉ ít cũng khoảng bảy mươi, nước da khô kiệt, giống như thiên niên lão thụ ở sâu trong Mãng Thương Sơn, loang lổ thô ráp, tràn ngập cảm giác năm thán.

- Đã lâu người không tới viện tử của chúng ta. Xảy ra chuyện gì rồi sao?

- Dạ, Ngô mụ, lúc này ta đến là có chuyện cầu người!

- Nói đi, để xem bộ xương già này bây giờ còn có thể giúp người được không?

- Dạ!

Nhị phu nhân tại Ô phủ khí thế cực thịnh, khi đối mặt với lão phụ gần đất xa trời, tựa như một cơn gió cũng có thể thổi ngã này, dĩ nhiên bộ dáng nhu thuận.

- Lúc này ta đến chủ yếu là vì chuyện của Hiên nhi!

- Hiên nhi? Hắn không tiến nhập Thiên Long Đạo sao? Có phiền phức gì à?

- Không có phiền phức, chỉ là phát hiện một người có thể sản sinh uy hiếp đối với địa vị của hắn!

Nhị phu nhân nhẹ nhàng nói, liền đem Tiểu Báo Tử xuất hiện cùng với sự tình hắn đã trải qua kể lại, giống như lão bộc trong một đình viện khác báo cáo với đại phu nhân vậy. Nội tình của Tiểu Báo Tử đồng dạng cũng bị nhị phu nhân điều tra rõ ràng.

- Còn nhỏ tuổi, tu vi đã đạt được tam phẩm, còn ngưng luyện ra khí thể như thực chất?

Ngô mụ nghe xong, sắc mặt cũng trở nên cổ quái:

- Tu vi cũng thôi đi, khí thể như thực chất, loại này ta cũng phải đến mấy năm gần đây, mới chậm rãi tìm được một chút huyền bí. Hắn, một thiếu niên hơn mười tuổi, thật sự có thể làm được chuyện này sao?

- Tin tức này đã được xác nhận, là thiên chân vạn xác. Có người nói trưởng lão Giản La hai nhà, chính là dưới cổ khí thể kỳ dị của hắn mà thất thủ!

Nhị phu nhân sắc mặt có chút khó coi nói.

- Xem ra, người này thật không thể khinh thường. Chỉ là người đến tìm ta là vì sao? Hắn là Ô gia đệ tử, thành tựu như vậy, người thân là nhị phu nhân Ô gia, hẳn là vui vẻ mới phải. Bất quá xem ra người cũng mất hứng, bằng không, cũng sẽ không tới tìm lão bất tử như ta đi sao?

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

205. Chương 213: Hai Vị Phu Nhân. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 213: Hai vị phu nhân. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Ngô mục vẻ mặt châm biếm nói:

- Người vừa nói hấn đối với Hiên nhi là một uy hiếp, như vậy, người tìm đến ta, chính là để ta giúp người tiêu trừ uy hiếp này?

- Dạ!

Nhị phu nhân nói, thanh âm rất nhẹ, có vẻ hèn mọn, thậm chí còn có chút xấu hổ.

- Ha ha.

Ngô mục cười gượng hai tiếng:

- Vì tương lai của nhi tử mình sẽ tiêu diệt tất cả uy hiếp sao? Sự tình như vậy thật sự rất quen thuộc a, Trúc nha đầu, người nói có đúng không?

Nhị phu nhân đầu cúi thấp tới ngực, sắc mặt cũng trở nên đỏ bừng.

Ngô mục vẫn đang dùng một loại biểu tình vô cùng châm chọc nhìn nàng, buồn bà nói:

- Người xác định muốn làm như vậy sao? Trúc nha đầu?

- Ta, ta, ta xác định!

Nhị phu nhân mạnh mẽ ngẩng đầu lên, nét mặt đỏ bừng, cơ thể nhẹ nhàng co giật, thập phần kích động:

- Ta xác định muốn làm như vậy, vì Hiên nhi, ta nhất định phải làm như vậy!

- Như vậy ta phải đi!

Biểu tình Ngô mục cũng không có biến hóa gì đặc biệt, chỉ là nhẹ nhàng thở dài một tiếng:

- Người đã kiên trì, ta cũng không có cách nào, ai!

Lợi ích tồn tại mỗi một nơi trên thế giới này, mà ở bất kỳ đâu, lợi ích cũng thường tương đối cố định. Vô luận là lợi ích chung, hay lợi ích quần thể đều cố định. Vì vậy nó tương đối cố định. Mọi người đạt được lợi ích đều phát sinh biến hóa, theo lý mà nói, người càng nhiều, lợi ích tới tay mỗi người càng ít, đây là đạo lý đơn giản nhất.

Thế nhưng Ô gia là quần thể lợi ích khổng lồ, chính bởi lợi ích khổng lồ, do đó, thêm một người tới chia phần, cũng không có gì đột ngột. Bình thường mà nói, cũng không có người chú ý, từ lúc Tiểu Báo Tử được Từ Ung thu làm môn hạ, liền nhất định có được một khối lợi ích trong đó, chia ra một phần, đây là phần hấn nên được. Không ai cảm thấy không hợp lý.

Thế nhưng tại Trung Hòa Quận Thành lại phát sinh biến đổi. Tất cả những gì hấn làm, thái độ Vương Xà đối với hấn cùng với tin tức sắp sửa trở thành thân vệ của Lý Nguyên, sự tình trở nên phức tạp. Điều này đồng nghĩa tiền đồ của Tiểu Báo Tử không chỉ có một mảnh quang minh, hơn nữa, hấn sắp sửa từ Ô gia lấy được một phần lợi ích lớn hơn so với mọi người tưởng tượng.

Nguyên bản hấn chỉ là một nội môn hạch tâm đệ tử bình thường, nhiều lắm tương lai tu vi đạt được tứ phẩm, kế thừa Từ Ung nhất mạch mà thôi. Thế nhưng hiện tại, tình huống không giống. Rất hiển nhiên, hấn sắp sửa được chia lợi ích không chỉ có Từ Ung nhất mạch này, mười ba tuổi tam phẩm, trở thành trưởng lão Ô gia hầu như là sự tình ván đã đóng thuyền.

Chỉ bằng điểm này, Tiểu Báo Tử trở thành trưởng lão, quyền lực trong tay liền vượt xa các trưởng lão Ô gia khác, e là đến lúc đó, cũng chỉ có Ô gia gia chủ cùng đại trưởng lão mới có thể cùng hắn sánh ngang.

Nếu như chỉ có vậy mà nói, đây là chuyện mà các trưởng lão Ô gia khác cần quan tâm, cùng Ô gia nhị phu nhân nàng không có quan hệ gì. Chân chính để nàng cảm thấy lo lắng là mười chín khối Hỏa Thuộc Tính linh thạch kia, vì sao Vương Xà lại cho hắn toàn bộ?

Chẳng lẽ là Vương Xà thấy được tư chất của hắn nên muốn thu làm đồ đệ?

Đây mới là sự tình nhị phu nhân lo lắng nhất!

Nàng muốn tận dụng mọi biện pháp, để nhi tử của mình bá nhập Vương Xà môn hạ, là vì cái gì? Còn không phải vì muốn nó tại Vương Xà, vị vương tọa được thiên hạ công nhận là kỳ tài võ học này chỉ điểm tu luyện, tương lai có thể kế thừa y bát của hắn, không nói có thể trở thành Vương tọa như Vương Xà, nhưng ít ra cũng đủ phân lượng, chỉ có như vậy, hắn kế thừa Ô gia gia chủ vị mới nắm chắc hơn nữa.

Một khi Vương Xà đem Tiểu Báo Tử thu làm đồ đệ tử, như vậy, lấy thiên phú của Tiểu Báo Tử, nghĩ đến rất nhanh sẽ đem nhi tử của mình đạp xuống dưới. Đồ vật nguyên bản thuộc về nhi tử mình, sẽ bị Tiểu Báo Tử cướp đi. Giống như là Vương Xà đưa cho hắn mười chín khối Hỏa Thuộc Tính linh thạch, nếu như không có Tiểu Báo Tử, là đồ đệ duy nhất của Vương Xà, nhi tử của mình chỉ ít có thể được phân nửa, thế nhưng hiện tại?

Từ chỗ nhi tử truyền đến tin tức hắn chẳng nhận được gì cả. Thái độ Vương Xà đối với hắn cũng đủ lãnh đạm, phảng phất chướng mắt với đồ đệ như hắn. Cái này không khỏi khiến đáy lòng nàng cảm thấy nguy cơ cực lớn, muốn nhanh chóng đem Tiểu Báo Tử đột nhiên nhẩy ra này giải quyết sạch sẽ. Do đó, hôm nay nàng mới đến đây.

Tới gặp Ngô mục mà nàng cả đời cũng không muốn gặp này!

Ngô mục rời khỏi, sau khi xác định nàng đã quyết định, liền trở lại phía sau tượng phật, không một tiếng động. Còn nhị phu nhân, vẫn lẳng lặng quỳ dưới tượng phật, ngậy ngốc nhìn, sắc mặt tái nhợt, từ từ trở lại cái đêm mưa gió ba mươi năm trước.

- Bồ Tát thứ tội, đồ đệ tử làm như vậy, có nỗi khổ bất đắc dĩ, xin Bồ Tát tha thứ. Nếu là Bồ Tát không chịu tha thứ, liền phạt tiểu nữ tử tiến nhập mười tám tầng Địa Ngục, vĩnh viễn không được siêu sinh!

Rốt cục, nàng than một câu, quỳ trên mặt đất thật lâu không nói gì.

Mãng Thương Sơn, Tây Sơn Khẩu.

Trở lại địa phương quen thuộc này, Tiểu Báo Tử có chút cảm khái, đứng ở sơn khẩu, nghe gió thổi phản phất như tất cả phiền não đều bị thổi bay đi.

Nếu như người khác biết tâm tình hiện tại của hắn, nhất định sẽ mắng hắn là giả bộ. Hiện tại hắn ưu phiền cái rắm, võ công tăng tiến, tiền đồ rộng lớn, hắn đang đối mặt với tiền đồ tươi sáng.

Đúng vậy, một cái tiền đồ tươi sáng, thế nhưng hắn phải đi thế nào đây?

Còn cả mục tiêu Vương Xà định ra cho hắn.

Lục phẩm tu vi a!

Hắn thở dài một hơi, gơ tay lên, cũng không biết nên khóc hay cười.

Khối xương sọ này cũng chính là ngoại đan. Lúc hắn tỉnh lại tại phủ Lý nguyên soái liền treo bên tai trái. Mà đối với hành động này của hắn, Lý Nguyên tuy rằng kỳ quái, nhưng cũng không nói gì.

Những kẻ mặc trang phục kỳ dị rất nhiều, không phải chỉ mình Tiểu Báo Tử. Huống chi, hắn đeo bên tai trái một cái vòng mà thôi. Tuy rằng Vương Xà biết đó là ngoại đan của Tiểu Báo Tử, đối với phương pháp xử lý này của hắn cũng thấy kỳ quái, nhưng cũng không có hỏi, chỉ là cười nhạo vài câu thôi.

Theo hắn thấy, Tiểu Báo Tử chỉ là lợi dụng phương pháp này tăng mạnh liên hệ giữa hắn và ngoại đan.

Ngoại đan này dù sao cũng không giống đan điền, thuộc về một bộ phận của thân thể. Muốn vận dụng thành thạo, phải nghĩ biện pháp để ngoại đan biến thành nội đan, cùng bản thân gắn bó chặt chẽ. Đây không phải chuyện tình một lúc có thể làm được, mà cần thời gian dài cọ sát cùng với quen thuộc. Bởi vậy mỗi người tu luyện ngoại đan, đều phải tìm các gia tăng liên hệ giữa bản thân và ngoại đan, chỉ là phương pháp không giống nhau mà thôi. Như Tiểu Báo Tử để ngoại đan đeo trên người cũng không phải không có. Do đó, hần chỉ là cười nhạo Tiểu Báo Tử hai câu, cũng bỏ qua.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

206. Chương 214: Tây Sơn Khẩu, Sát Ý Hiện.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 214: Tây Sơn khẩu, sát ý hiện.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Ha hã, ngay cả Vương Xà, cường giả như vậy cũng nhìn không ra ngoại đan này của ta dị thường sao? Bất quá, nhưng thật ra có thể thử cải biến hình dạng một chút, để đồ quý này không quá đặc biệt.

Tiểu Báo Tử vuốt vuốt ngoại đan bên tai trái, thầm nghĩ trong lòng.

Trải qua mấy ngày nay thực hành, hoàn toàn chứng minh suy nghĩ của hần là chính xác. Ngoại đan cảm thụ được hô hấp của hần, thật sự lúc nào cũng đang vận hành, tu luyện, cũng chưa từng ngừng lại. Tu vi Thanh Ngọc Càn Nguyên Công tự nhiên cũng là nước lên thuyền lên. Mười mấy ngày nay tu luyện hầu như đã tương đương với nửa năm tu luyện của bản thân, điều này làm cho hần cảm thấy thập phần hưng phấn.

Ngẫm lại cũng đúng, một ngày hai mươi tư tiếng, mười ngày hai trăm bốn mươi tiếng duy trì liên tục, không ngừng tu luyện ngoại đan. Đây quả thực là một chuyện đáng để hưng phấn. Chu Báo tu luyện nội khí cũng là chậm rãi chưa từng có. Một bước một cước ần, dùng gần mười năm để tới luyện, chịu vài lần cực khổ, gặp vài lần kỳ ngộ, mới có được tu vi nhị phẩm. Thế nhưng hiện tại nhìn tốc độ tu luyện ngoại đan, e là không phải một tháng là có thể vượt qua tu vi mười năm của hần. Loại khoải cảm tu vi đề thăng này là người khác hoàn toàn không cảm thụ được.

Bỗng nhiên, một cổ gió thổi âm lãnh vô bì thổi qua người hần, khiến hần giật mình:

- Bỏ đi, cũng không nên quá say sưa.

Tây Sơn Khẩu địa mạch âm sát chi khí này hần đã sớm phát hiện, cũng sớm biết đây là đồ tốt. Bất quá cho tới bây giờ, hần cũng không có sử dụng năng lực, bởi vậy vừa rồi mới có chút nắm chắc.

Bước ra một bước, cẩn thận đi tới địa mạch âm sát chi khí kia, cũng chính là chỗ nằm đó Lý Hạo Nhiên bị Vương Xà giết chết.

Nhiều năm qua đi, nơi này vốn đầy thi cốt Hắc Long hội sớm đã bị dã thú trong núi mang đi. Hiện tại Tây Sơn Khẩu, và các địa phương khác không có gì khác nhau. Cung may Tiểu Báo Tử được một phần ký ức của Lý Hạo Nhiên vừa rồi mới có thể chuẩn xác tìm được nơi này.

Càng tới gần, Tiểu Báo Tử càng cảm thấy xung quanh hàn ý càng lúc càng thâm, càng ngày càng trọng.

Cổ hàn ý này không chỉ lạnh, còn nhu, âm nhu quý dị, phẳng phát như một tấm tơ lụa cực mềm nhẵn. Theo thời gian trôi qua, tấm tơ lụa này càng ngày càng đậm. Đến cuối cùng dĩ nhiên có như thực chất, hàn ý lạnh thấu xương để Tiểu Báo Tử phẳng phát như đang trần truồng sâu trong băng tuyết. Đặc tính mềm

mại dày dặn này để sát khí kia không đâu không vào, thậm chí có thể thông qua mỗi một lỗ chân lông của Tiểu Báo Tử, thấm nhập trong cơ thể.

Tiểu Báo Tử khoanh chân ngồi dưới đất, vận khởi Cửu Long Thần Hỏa Công. Nội khí lưu chuyển trong da thịt của hắn, bên ngoài thân thể tán ra một tầng hồng sắc quang mang nhu hòa, đem sát khí xung quanh nỗ lực xâm nhập bài trừ ở bên ngoài.

Cùng lúc đó, trong quá trình nội khí lưu chuyển, Tiểu Báo Tử đồng dạng vận khởi Lưỡng Nghi Thông Thiên Kiếm pháp môn. Cảm thụ được Âm Sát hàn khí tràn ngập xung quanh.

Từ từ, bên ngoài thân thể Tiểu Báo Tử một tầng hồng quang dần dần biến mất, âm sát chi khí cũng thừa hư mà vào.

- Tư!

Một đoàn hàn khí đi qua phòng ngự của Cửu Long Thần Hỏa Công, cùng thân thể Tiểu Báo Tử tiếp xúc. Hắn mạnh mẽ hít một ngụm lương khí, tuy rằng chỉ là một đoàn như tơ cũng thiếu chút nữa khiến hắn đông cứng.

- Không đúng a, đây đến tột cùng là loại sát khí gì. Sao lại lạnh như thế, đừng nói ta bây giờ còn không có tiến vào Đoán Cốt Giới, coi như là đã tiến vào, thân thể e là cũng chịu không nổi hàn ý của nó đi sao?

Tiểu Báo Tử trong lòng âm thầm kinh ngạc, trình độ âm hàn của địa để âm sát chi khí này vượt quá xa tưởng tượng của hắn.

- Không tốt!

Bị một đoàn sát khí thâm nhập, Tiểu Báo Tử không khỏi vừa phân thần. Trong lúc đó, nội khí không được khống chế, lại có một đoàn âm sát chi khí xâm nhập thân thể. Cái này hắn chịu không nổi, không chút nghĩ ngợi trực tiếp dùng Tam Giới Tiểu Na Di đem thân thể dời đi.

- Thật là lợi hại, thật là lợi hại, thực sự là sát khí lợi hại a!

Thân thể tránh khỏi phạm vi sát khí, hắn vẫn lặng người nửa canh giờ. Cửu Long Thần Hỏa Công mới đem thân thể hắn ấm áp lên, cảm giác tê cóng mới biến mất, thân thể cũng có thể hoạt động tự nhiên.

- Thiếu chút nữa thì bị đông cứng a. Sát khí này uy lực thật sự kinh người!

Tiểu Báo Tử đứng dậy. Hoạt động tay chân, lòng còn sợ hãi nghĩ:

- Xem ra còn chưa tới lúc tu luyện Âm Cực Thông Thiên Kiếm này a, thực sự là đáng tiếc, đợi được ta tiến vào Đoán Cốt Giới trở lại thử xem sao!

Nghĩ đến Đoán Cốt Giới, con mắt Tiểu Báo Tử nhin không được híp lại, hắn nghĩ đến mấy hắc nhân bị hắn và Kim Nam Thanh bỏ lại phía sau. Dựa theo ước định ban đầu, hắn còn hai xe được liệu cũng đủ để hắn chế ra một đồng Đoán Cốt Đan. Tiến vào Đoán Cốt Giới là sự tình vắn đã đóng thuyền.

Mặc dù cường độ thân thể hắn đã Luyện Bì Giới Đại viên mãn, lại phối hợp với Huyết Yêu Thối Cốt Quyền, cho dù là không có Đoán Cốt Đan, tiến vào Đoán Cốt Giới cũng là một chuyện thập phần dễ dàng. Thế nhưng Đoán Cốt Đan có thể giúp hắn tiết kiệm rất nhiều thời gian và tinh lực, lại sẵn có tài liệu, hắn đương nhiên sẽ không bỏ phí.

Bất quá, đối với hắn mà nói, hai xe được liệu thật sự là quá nhiều. Trời mới biết những được liệu này có thể chế ra bao nhiêu viên Đoán Cốt Đan.

- Hắc hắc. Chờ lão tử luyện Đoán Cốt Đan, ăn một bình ném một bình.

Hắc đắc ý nghĩ, rồi chậm rãi rời khỏi Tây Sơn Khẩu.

- Ủm. Nếu luyện không được Âm Cực Thông Thiên Kiếm. Vậy tìm lúc tiến nhập Mãng Thương Sơn một chuyến, để lấy thứ ta chôn ở đó ra. Nơi đó có thể có không ít thứ tốt. Trước đây ta sợ mang trên người gặp chuyện không may. Bất quá hiện tại, cũng không cần cố kỵ, nhưng cũng không thể lấy ra toàn bộ. Mấy khối linh thạch kia có thể mang đi. Vả lại lão tử hiện tại linh thạch nhiều, cũng không cần quan tâm mấy khối kia. Nội đan cũng phải mang đi, những viên nội đan yêu thú này đối với thực lực để thăng có lợi thật

lớn. Trước đây không mang theo là vì không biết dùng thế nào. Cũng không dùng đến, hiện tại ta đã có thể sử dụng. Dùng chúng để thăng thực lực là một lựa chọn không tồi. Còn có Ngân Nguyệt Kiếm Pháp cũng cần tu luyện. Dù sao lão tử trộm được một năm. Có chạy cũng chạy không thoát, chỉ dùng mỗi hai thanh phá chùy đi giúp Vương Xà cướp cô dâu đi sao, đó là tự tìm phiền toái cho mình, à?

Tiểu Báo Tử vừa muốn đi, trong đầu tính toán kế hoạch, bỗng nhiên phát hiện một đoàn sát khí âm nhu quỷ bí cách đó không xa truyền đến.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

207. Chương 215: Chém Giết. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 215: Chém giết. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Đoàn sát ý này tuy rằng rất nhẹ, lại không thể gạt được Linh Giác của hắn.

Không chút suy nghĩ, hắn lấy song chùy phía sau thắt lưng, nhất triển, “hưu” một tiếng, một đạo ngân quang bắn ra, phóng thẳng đến cây cổ thụ kia.

- Phanh!

Một tiếng bạo hưởng, cổ thụ trong nháy mắt bị chặt đứt. Chặt đứt cổ thụ, Tiểu Báo Tử vừa giơ tay lên, liền thu lại, ngân chùy cũng trở lại trong tay hắn. Cùng lúc đó, giơ tay phải lên, ở trước người múa ra một đoàn ngân quang. Nhưng lại nghe được hai tiếng kim thiết giao kích, một đạo hắc ảnh phiêu nhiên đi ra. Đứng đối diện cách Tiểu Báo Tử mười trượng.

- Linh Giác thật mạnh!

Thanh âm khàn khàn vang lên, Tiểu Báo Tử vẻ mặt lãnh tiếu, nhìn nhân ảnh gầy yếu, toàn thân bị hắc sắc dạ hành y bao trùm.

- Người cũng không tệ. Phản ứng rất nhanh, không bị ta đập chết!

Hắc y nhân không nói gì, giơ tay trái lên. Nương theo ánh trăng, Báo Tử thấy rõ. Trên tay hắc ảnh cầm một thanh vũ khí hình kiếm dài nhỏ. Gọi là vũ khí hình kiếm bởi vì Tiểu Báo Tử cũng vô pháp đoán được vũ khí trên tay hắn đến tột cùng có phải là kiếm hay không. Vũ khí hình kiếm này, thân dài nhỏ, dài bốn thước rưỡi, rộng cỡ hai ngón tay. Lại nói, kiếm có hai lưỡi, thế nhưng vũ khí hình kiếm trong tay nhân ảnh này, một bên là lưỡi sắc bén, một bên là hình cuộn sóng, nhìn kỳ dị, cũng không biết đến tột cùng là có tác dụng gì.

Tiểu Báo Tử tuy rằng nghi hoặc, thế nhưng cũng minh bạch, thanh vũ khí này thập phần nguy hiểm. Bởi vậy, lúc nói một câu này, cũng không hồi nhiều, thân hình mạnh mẽ nhảy về phía trước, cự ly mười trượng thoáng cái đi qua. Trong tay hai luồng ngân quang bạo hiện, đập tới hắc ảnh.

Đối với phản ứng Tiểu Báo Tử, Hắc y nhân có chút ngoài ý muốn, nghĩ không ra tiểu tử này bạo lực như vậy. Chỉ nói một câu, ngay cả kêu một tiếng cũng không có, đã đánh tới. Hơn nữa hạ thủ rất nặng, căn bản là một bộ dáng muốn một chùy đập chết mình. Hắn tự nhiên không dám chậm trễ, vũ khí hình kiếm trong tay vừa đảo, không tránh không né nghênh đỡ. Lại một trận tiếng kim thiết vang lên, hỏa hoa văng khắp nơi.

Loạn Phi Phong Chùy Pháp của Tiểu Báo Tử thật là uy mãnh vô song, hơn nữa hắn có thiên tính đối với chùy pháp. Vừa thi triển, hai luồng ngân quang liền như thủy ngân tiết địa. Một chùy tiếp một chùy, thậm chí cũng không có khoảng cách, trong lúc hô hấp, đã đánh xuống ba mươi chùy, từng chùy đều mạnh dần lên.

Nếu đổi thành người khác đã sớm bị Tiểu Báo Tử liên đả kích, thế nhưng trước mặt Hắc y nhân này. Dưới công kích như cuồng phong bạo vũ của Tiểu Báo Tử có vẻ thập phần nhàn nhã. Đúng chính là nhàn nhả.

Vũ khí dài nhỏ trong tay phẳng phất như một chùy của Tiểu Báo Tử là có thể đập gãy. Thế nhưng Tiểu Báo Tử đập hơn mười đập, vẫn còn cứng chắc, không bị chút thương tổn nào. Để cho Tiểu Báo Tử phiền muộn là, Hắc y nhân đối với Loạn Phi Phong Chùy Pháp tựa hồ rất quen thuộc. Cho dù Tiểu Báo Tử đối với môn chùy pháp này đã đạt đến một cảnh giới cực cao, thế nhưng đối thủ như vậy, lại khiến hắn khó chịu vô cùng.

Trường kiếm cổ quái kia luôn có thể bắt trúng kẻ hở nhỏ bé trong mỗi chùy. Cho dù hắn đã rất nỗ lực đem chùy pháp diễn dịch đến hoàn mỹ. Thế nhưng không trụ nổi người khác đối với chùy pháp của hắn quen thuộc a. Tốc độ của hắn khá nhanh, thậm chí còn nhanh hơn hắc y nhân. Thế nhưng Hắc y nhân lại biết thiếu sót trong mỗi chùy của hắn, có thể đưa ra phòng hộ tối chính xác. Thậm chí còn có thể đột ngột đánh lại hắn một kiếm. Đây không thể nghi ngờ tạo thành ảnh hưởng đối với Loạn Phi Phong Chùy Pháp của hắn. Bởi vậy, trong tay hắn hai luồng ngân quang múa tụy rằng đẹp, nhưng hắn đang công lại biến thành hạ phong, phải thối lui về phía sau.

Hắn vừa lui, phiền phức liền lớn, bởi vì hắc ảnh trong nháy mắt đuổi theo, giống như hắn vừa rồi mạnh mẽ công kích. Hắc y nhân đương nhiên cũng sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội chiếm ưu thế nào. Thanh vũ khí kỳ dị trong tay vẽ ra từng đạo đường cong quỷ bí, đánh thẳng mi tâm, trái tim và hạ âm tam đại yếu điểm của Tiểu Báo Tử.

Tốc độ xuất kiếm cực nhanh, thủ đoạn càng tàn nhẫn, trường kiếm hình thù kỳ lạ trong ẩn chứa khí cơ thâm độc cũng khiến Tiểu Báo Tử luống cuống tay chân. Hai luồng ngân quang bay lượn trước người, nỗ lực đỡ công kích của đối phương. Thân hình Tiểu Báo Tử vẫn lui về phía sau. Thẳng thối lui đến ngoài hai mươi trượng, mới nương theo một chùy động thiên địa, ổn định thân hình.

- Người là người Ô gia!

Báo Tử ổn định trận thế, lại hướng về sau thối ba bước, song chùy hoành trước mặt, sắc mặt khó coi nhìn hắc y nhân trước mặt.

Cũng chỉ có người của Ô gia, mới có thể đối với Loạn Phi Phong Chùy Pháp quen thuộc như vậy, có thể tại công kích như cuồng phong bạo vũ của hắn tìm được tiên cơ.

- Tiểu tử, người cả đời này đã định trước chỉ có thể làm một con quỷ hồ đồ.

Hắc y nhân cũng không có trả lời hắn, trường kiếm kỳ dị trong tay chỉ thẳng Chu Báo, một cổ kiếm khí lợi hại vô bì đâm thẳng tới.

Tiểu Báo Tử không dám chậm trễ, vận vẹo thân thể. Hiểm trở tránh khỏi, kiếm khí dày đặc và lợi hại sượt qua mặt hắn, tạo thành một vết máu thật dài. Lúc đánh ra một kiếm, trường kiếm trong tay Hắc y nhân bạo xuất một chút hàn tinh, kiếm khí như tơ hình thành một đạo đại vòng vô hình mà tràn ngập hủy diệt, chém xuống đầu Tiểu Báo Tử.

Sắc mặt Tiểu Báo Tử lạnh lùng, trên người kim hồng sắc quang mang thoáng hiện, Cửu Long thần hỏa nội khí phóng ra, đem toàn thân thủ hộ, song chùy ở trước người múa ra một đạo ngân sắc quang mạc, thân hình bạo thối.

- Xoát xoát xoát...

Đinh đinh đang đang...

Hoa!

Kiếm khí phá không, đầu tiên là cùng ngân sắc quang mạc trước mặt Tiểu Báo Tử giao kích. Chỉ là trong sát na liền đã phá hủy phòng ngự của hắn. Tiểu Báo Tử chỉ cảm thấy hai tay tê rần, trong kiếm khí truyền

đến tâm thật lớn khiến hắc phái thối lui, thù hồi song chùy. Quanh thân hồng mang tăng vọt. Dĩ nhiên thoát thân ra, ngưng tụ thành hình dạng thực chất, một đạo long hình hồng sắc thất luyện hình thành, cùng kiếm khí va chạm, thể kiếm bị mạnh mẽ kiếm hãm.

- A!

Hắc y nhân cảm thấy bất thường, phát ra một tiếng kinh dị, kiếm khí vô cùng lợi hại dĩ nhiên cùng nội khí Cửu Long Thần Hỏa của Tiểu Báo Tử quấn lấy nhau, tạo thành lưới kiếm khí cũng bị hồng sắc thất luyện kia đánh vỡ. Đây phẳng phát như lưới kiếm khí bị đại lực phá ra một lỗ hổng. Tuy rằng lưới vẫn tồn tại, thể nhưng con cá bên trong đã theo lỗ hổng kia thoát ra.

Cá, chính là Tiểu Báo Tử, thân thể theo con hồng sắc long hình thất luyện kia thoát khỏi lưới kiếm khí của Hắc y nhân, lao ra ngoài.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

208. Chương 216: Chém Giết. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 216: Chém giết. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Cửu Long Thần Hỏa Công đệ nhị hình thái. Tiểu tử, ngươi thật sự khiến ta phải giết mình a!

Hắc y nhân nhìn thấy long hình thất luyện này, hai mắt vẫn đục bùng sáng, trong ánh mắt nhìn Tiểu Báo Tử hiện ra một tia thương thức.

- Lấy tu vi tam phẩm thôi động Cửu Long Thần Hỏa Công đệ nhị hình thái, ngươi là người đầu tiên ta thấy!

Tiểu Báo Tử không nói gì, vừa rồi phá tan đạo kiếm khí vòng kia nhìn như khí thể tựa hồng, trên thực tế hắc đã bị nội thương. Kiếm khí tinh mịn như tơ xuyên thấu qua nội khí của hắc, trực tiếp ăn mòn trong cơ thể, phá hư kinh mạch. Cũng may, một đoàn Huyền Hỏa đã khôi phục thời kỳ toàn thịnh, khi kiếm khí vừa nhập thể liền đem chúng luyện hóa.

Bằng không Tiểu Báo Tử e là lúc này đã mất đi một nửa chiến lực, tại đây thổ huyết từng ngụm rồi.

Tiểu Báo Tử không có thổ huyết, mà là đem song chùy hoành trước mặt, làm ra tư thái phòng ngự.

- Ngươi lấy tu vi tam phẩm cường phép thôi động Cửu Long Thần Hỏa Công đệ nhị hình thái, nhìn rất uy mãnh, bất quá, ta nghĩ, lấy thân thể ngươi hiện tại còn chưa thể chống đỡ được đi sao?

- Cũng giống ngươi thôi?

Tiểu Báo Tử nhìn Hắc y nhân, ánh mắt lưu chuyển, nét mặt đồng dạng hiện lên một tia châm biếm nói:

- Tu vi của ngươi chỉ ít là Lục phẩm đi, cao thủ Lục phẩm đối phó một tam phẩm tiểu tử như ta, còn phí sức như vậy. Nếu không phải đầu óc ngươi có vấn đề, thì là thân thể của ngươi bị thương tổn quá lớn, do đó, cần bản là không thể chống đỡ Lục phẩm tu vi, vì vậy ngươi chiến mới có thể cẩn thận như vậy.

Tiểu Báo Tử thủ một chiêu, long hình thất luyện bắt đầu vờn quanh bên cạnh hắc, tựa xà, tựa long, dao động bất định:

- Ta nghĩ, ngay từ đầu ngươi là muốn đem tu vi của mình áp đến trình độ tứ phẩm để chém giết ta. Bất quá, cũng không thành công, kiếm pháp của ngươi rất lợi hại, kiếm khí cũng thập phần thâm độc. Đáng tiếc, muốn dùng tu vi tứ phẩm đem ta áp chế. Cái này cũng không thực tế!

- Đúng vậy, dùng tu vi tứ phẩm đối phó ngươi, thực quá xem thường ngươi!

Ánh mắt Hắc y nhân chớp động:

- Ta hiểu kỳ, ngươi làm sao nhìn ra tu vi của ta?

- Nguyên bản lấy tu vi tứ phẩm, lại thêm Đoán Cốt Giới thể lực cường đại cũng đủ đem ta áp chế. Bất quá, thân thể ngươi tựa hồ có vấn đề. Bởi vậy khi ngươi công kích, tu vi cũng bị ảnh hưởng, rất sợ cùng ta cận chiến. Lúc động thủ thập phần đề phòng tình huống này. Cao thủ Đoán Cốt Giới chân chính cùng ta tu vi mới chỉ tam phẩm giao thủ, sao lại để ý như vậy? Bọn họ chỉ mong đến gần ta, cứ như vậy có thể dùng thân thể Đoán Cốt Giới đem ta đánh chết!

Tiểu Báo Tử đứng ở trước mặt Hắc y nhân, chậm rãi nói:

- Do đó, ta mới có thể kết luận thân thể ngươi có thương tích. Bởi vậy không dám để ta tới gần, mà dưới tình huống tại thân thể như vậy vẫn có thể vận dụng tu vi tứ phẩm, hơn nữa còn thoải mái như thế, chứng tỏ tu vi của ngươi tuyệt đối trên tứ phẩm. Nếu không phải sẽ không để ta tạo thành phiền phức lớn như vậy.

- Do đó, ngươi cho rằng ta là Lục phẩm?

- Ngươi không có khả năng là cường giả Thất phẩm trở lên, như vậy, trên tứ phẩm chỉ có ngũ phẩm và lục phẩm. Không phải ngũ phẩm chính là lục phẩm. Đây có gì không đúng?

Tiểu Báo Tử nói.

- Cái này cũng đúng!

Hắc y nhân cười tự giễu, trường kiếm hình thù kỳ lạ trong tay hoành trước ngực:

- Nếu tu vi tứ phẩm không áp chế được ngươi. Như vậy, ngũ phẩm cũng được.

Vừa dứt lời, khí thế trên người Hắc y nhân đột nhiên cường thịnh, kiếm khí tăng vọt. Dưới ảnh hưởng của kiếm khí, trường kiếm hình thù kỳ lạ trong tay hắn dĩ nhiên phát ra thanh âm “ong ong”. Không khí xung quanh cũng rung động theo. Con người Tiểu Báo Tử mạnh mẽ co rút lại, trong ánh mắt ẩn hiện hồng quang. Trong nháy mắt này, hắn dĩ nhiên vô ý thức khởi động Hỏa Hồng Tinh.

Hồng quang chớp động. Thiên Địa xung quanh rõ ràng, Tiểu Báo Tử thấy được thanh trường kiếm hình thù kỳ lạ trong tay Hắc y nhân, phần lưỡi kiếm hình cuộn sóng lấy một tần suất cực cao rung động, tiếng “ong ong” kỳ quái cũng vì vậy mà sản sinh.

- Đây là...không tốt!

Tuy rằng không biết phát sinh chuyện gì. Thế nhưng hắn lại thấy, trong không khí theo lưỡi kiếm rung động, dĩ nhiên sản sinh từng đợt vô hình sóng gợn, khuếch tán về phía hắn. Tốc độ tuy không nhanh, nhưng nếu như không phải hắn mở ra Hỏa Hồng Tinh, căn bản là nhìn không thấy, sát biên giới sóng gợn dĩ nhiên đã chỉ còn cách hắn một thước.

Thân hình Tiểu Báo Tử bạo thối.

- Xoát!

Sóng gợn đẩy ra, cùng cây cối xung quanh Tiểu Báo Tử va chạm, cũng theo đó chấn động cao.

- Bàng!

Một trận muện hưởng, những núi đá chấn động kia, trong một vòng hô hấp, tất cả đều hóa thành bột phấn, biến mất trong không khí.

Từ lúc Tiểu Báo Tử mở ra Hỏa Hồng Tinh đến khi phát hiện sóng gợn thần bí, thân hình liền lui về phía sau. Sóng gợn đem tất cả mọi thứ xung quanh chấn thành mạt phấn, cũng bất quá là một lần hô hấp.

- Thủ đoạn thật ngoan độc.

Tiểu Báo Tử ở trên không trung, nhìn thấy tình hình xung quanh, ý niệm kinh dị trong đầu chợt lóe qua. Âm thầm may mắn bản thân có Hỏa Hồng Tinh, nhân thân biến thái như vậy bằng không, sợ rằng chết rồi vẫn không biết chuyện gì xảy ra.

Thấy Tiểu Báo Tử trước khi bị kích trúng đột nhiên tránh né, Hắc y nhân thất kinh. Hắn bày ra tư thái sức công kích chính là muốn mê hoặc Tiểu Báo Tử, để hắn buông lỏng tâm tình cảnh giác, sẽ không nghĩ tới công kích của mình kỳ thực đã bắt đầu. Ai ngờ vẫn bị Tiểu Báo Tử né tránh.

Khi Tiểu Báo Tử nhanh chóng tránh thoát, trong mắt hiện lên một lũ hồng quang càng khiến hắn kinh dị. Tại Ô gia ẩn náu nhiều năm, hắn biết, đây cũng không phải Cửu Long Thần Hỏa nội khí.

- Ánh mắt của ngươi ngược lại có chút ảo diệu!

Hắc y nhân nhẹ nhàng nói, thân hình chớp động, dùng lôi đình vạn quân chi thế, mạnh mẽ nhào về phía Tiểu Báo Tử. Nếu âm mưu đã thất bại, chẳng bằng quyết chiến. Tiểu tử này rất linh mãnh, thủ đoạn cũng nhiều, vạn nhất để hắn trốn thoát, còn muốn tìm cơ hội như ngày hôm nay thật khó!

Chẳng bằng nhất cổ tác khí đem hắn chém chết!

Khi nói những lời này, thân hình Báo Tử vẫn chưa ổn định, trong lòng cũng run lên, không chút nghĩ ngợi, bầy bầy bốn mươi chín cây Tu La Âm Sát Châm liền được hắn lấy ra.

Hắn nguyên bản còn muốn cùng Hắc y nhân vật lộn một phen, từ trên người hắn thăm dò một vài tin tức. Thế nhưng đối phương lại đột nhiên nhắc đến con mắt của mình, nghĩ đến truyền thuyết về Hỏa Hồng Tinh, hắn tự nhiên không dám chậm trễ, cũng không dám lưu thủ.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

209. Chương 217: Vô Cực Chấn Thiên.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 217: Vô Cực Chấn Thiên.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Hắc y nhân căn bản là không nghĩ ra, hắn chỉ vô ý thức một câu cảm khái đã rước lấy họa sát thân. Hắn có tu vi ngũ phẩm, muốn chém giết Tiểu Báo Tử, tốc độ cũng là cực nhanh, công phu chớp mắt liền đã tới trước mặt Tiểu Báo Tử. Trường kiếm hình thù kỳ lạ trong tay, kiếm khí tăng vọt, đánh xuống đầu Báo Tử. Chỉ thấy Tiểu Báo Tử giờ ra nhất chỉ về phía trước long hình thất luyện quần quanh thân hắn lao tới kiếm quang của Hắc y nhân đón đỡ.

- Hừ!

Đang ở không trung, Hắc y nhân thấy long hình thất luyện kia chỉ là cười lạnh, Cửu Long Thần Hỏa Công đệ nhị hình thái tuy rằng thần diệu vô phương, có thể đem nội khí ngưng tụ thành thực chất, hóa thành Hỏa Long công kích, đến cảnh giới cực mạnh có thể ngưng luyện chín con Hỏa Long uy lực vô cùng. Đáng tiếc tu vi của Báo Tử thật sự là quá thấp. Tu vi tam phẩm cho dù là đem nội khí của bản thân cưỡng ép thôi động ngưng luyện ra một con Hỏa Long. Uy lực của nó cũng không đáng để vào mắt, đã biết một kiếm ngưng tụ tu vi Ngũ Phẩm, lại ngưng luyện thành kiếm khí, căn bản không phải con Hỏa Long trước mặt này có thể ngăn trở. Tiểu tử này không né không tránh, lẽ nào thực cho rằng con Hỏa Long này của hắn có thể ngăn được kiếm khí của ta?

Trong lòng đang cười lạnh, bỗng nhiên trên người phát lạnh, phảng phất như mưa lạnh trên bầu trời đổ xuống, hơn mười cổ hàn khí dĩ nhiên ập đến thân thể hắn.

Cuối cùng suy nghĩ mãi miết tại một điểm, con ngươi trong nháy mắt tan rã, lại không còn chút thần sắc. Kiếm khí mất đi không chế cũng tan rã, biến mất. Tại trước mặt Tiểu Báo Tử tán thành vô hình. Thân thể tại không trung trở nên cứng ngắc. Cùng long hình thất luyện kia giao kích, ầm một tiếng. Trong con mắt của Tiểu Báo Tử bạo khởi một đoàn hỏa quang nồng hậu.

- Dương!

Trường kiếm hình thù kỳ lạ kia rơi xuống dưới chân Tiểu Báo Tử. Cả người Hắc y nhân bị long hình thất luyện đốt thành tro than, rơi trên mặt đất, tứ phân ngũ liệt, không còn hình người. Một trận sơn phong thổi qua, hóa thành tro bụi, tiêu tán trong không khí.

Tiểu Báo Tử nhất chiêu, bảy bảy bốn mươi chín cây Tu La Âm Sát Châm lại trở về trong tay áo. Con long hình thất luyện kia cũng trở lại quanh thân hắn. Tiểu Báo Tử hít mạnh một cái, thất luyện hóa thành lưỡng đạo hồng quang bị hắn hít vào trong mũi, biến mất không thấy.

Về mặt âm trầm, Tiểu Báo Tử nhặt lên trường kiếm hình thù kỳ lạ dưới chân. Trường kiếm này vừa mới vào tay, Tiểu Báo Tử liền có thể cảm giác được một cổ khí tức thanh lương từ trong tay truyền đến, thấu thẳng tâm tỳ, khí tình cũng theo đó ổn định.

Đưa tay, nhẹ nhàng vuốt ve một bên mũi kiếm hình cuộn sóng, trong đầu hồi tưởng một màn kỳ dị vừa rồi, sóng gợn chấn nát tất cả.

- Chấn động. Nát bấy!

Trong đầu Tiểu Báo Tử quanh quẩn hai từ này, cảm giác tại kiếp trước, trong môn vật lý tựa hồ có học qua phương diện tri thức này. Đáng tiếc, là một học sinh khoa văn, vật lý đối với hắn có phần nửa là khi đọc thuộc lòng Anh ngữ vượt qua. Đối với môn vật lý đều đã trả lại cho lão sư cả rồi. Đâu còn nghĩ gì được?

Vô ý thức, hắn đem nội khí thấu nhập trong kiếm. Nội khí rất thuận lợi xuyên thấu qua, từ trên thân kiếm tràn ra hồng quang mờ ảo.

- Hảo kiếm a!

Cảm giác nội khí của bản thân thông suốt trong kiếm. Trong lòng Tiểu Báo Tử không khỏi thầm khen một tiếng. Tiểu Báo Tử xuất thân Ô gia, tuy rằng đã lâu không có đả thiết luyện khí. Bất quá phương diện phân biệt vũ khí, vẫn là hành gia. Đối với ba bảy loại binh khí vẫn rất rõ ràng. Trước đây hắn tại Thanh Dương Tập chế tạo vũ khí, đặt trên giang hồ cũng được coi là tinh phẩm, sắc bén vô bì. Miễn cưỡng được xưng là khê thối dứt tóc. Bản thân cũng thập phần hài lòng, bất quá hắn cũng biết rõ, đó cũng chỉ là tinh phẩm mà thôi.

Cầm trong tay để hù dọa người khác còn được. Thế nhưng gặp phải cao thủ chân chính cũng không nhất định có thể cầm xuất thủ.

Võ lâm cao thủ, đặc biệt tu vi nội khí đạt được trình độ nhất định trình độ nhất định, yêu cầu đối với binh khí không chỉ có sắc bén, còn cần nó có thể dẫn dắt nội khí. Có thể đem nội khí của bản thân quán chú trong đó. Như vậy khi dùng, dễ dàng điều khiển. Hơn nữa thời gian sử dụng càng dài, liên hệ giữa bản thân và binh khí càng sâu. Lâu ngày, giữa người và binh khí còn có thể sản sinh một tia cảm ứng huyền diệu. Một loại liên hệ huyết nhục tương liên, đến cuối cùng binh khí như một bộ phận của thân thể.

Bởi vậy, một cao thủ võ lâm chân chính tuyệt đối sẽ không tùy ý thay đổi binh khí. Rất nhiều người khi võ công đạt thành tựu sẽ lựa chọn một thanh binh khí cố định, tùy thân mang theo.

Binh khí Ô gia lấy sắc bén trứ danh, thế nhưng đạt đến cấp bậc đại sư chân chính, khi rèn vũ khí, cũng không tận lực truy cầu sắc bén, mà dành hết tâm tư trên quá trình rèn đúc. Nói chung chỉ có qua tứ thập luyện binh khí, tạp chất bên trong cực nhỏ. Đương nhiên, nếu như người dùng một ít vật khoáng thạch làm tài liệu, nói không chừng chỉ là có thể dẫn dắt nội khí. Bất quá loại kỳ vật này dù sao cũng rất hiếm. Đến cuối cùng vẫn là so sánh thủ đoạn luyện khí của người.

Loại binh khí có thể dẫn dắt nội khí này được xưng là thực binh.

Như Tiểu Báo Tử lúc đầu vì chính mình chế tạo song chùy cũng miễn cưỡng được xưng là thực binh. Bất quá cấp bậc quá thấp. Chỉ có thể dẫn dắt một phần nội khí cực nhỏ, bất quá cho dù là vậy, nếu như đưa ra bán, chỉ ít cũng có thể bán được trăm bạc.

Thanh trường kiếm hình thù kỳ lạ trước mắt này, Tiểu Báo Tử đem nội khí rót vào, dĩ nhiên dung thông như thường. Tựa như nội khí di chuyển trong chính cơ thể của mình, đây là một thanh thực binh cực kỳ hiếm thấy.

- Là đồ tốt, đáng tiếc không thích hợp với ta. Hơn nữa người này lai lịch bất minh, có trời mới biết là bói cảnh gì. Dem thứ này cầm đi, có thể rước lấy một ít phiền phức!

Tiểu Báo Tử trầm nghĩ trong lòng. Nghĩ chờ thêm vài ngày lên Mãng Thương Sơn lấy đồ, sẽ để thanh kiếm này lại, đỡ phải phiền toái.

Khi hần chuẩn bị đem nội khí của mình thu hồi, sự tình cổ quái phát sinh, hần cảm thấy nội khí của bản thân khi đi qua phần lưỡi kiếm hình gợn sóng, bắt đầu dựa theo một lộ tuyến cố định lưu chuyển, giống như nội khí lưu chuyển trong kinh mạch.

- Kỳ quái?

Trong lòng Tiểu Báo Tử khẽ động, cường chế kinh hãi, nhẹ nhàng hít một hơi, bắt đầu cảm ứng nội khí vận hành trong trường kiếm.

- Ông!

Một tiếng từ trong trường kiếm truyền ra. Khi thanh âm này truyền ra, trong nháy mắt Tiểu Báo Tử chỉ cảm thấy chỉ cảm thấy nội khí phảng phất như bị lực lượng nào đó dẫn dắt dắt, run lên. Sau đó, chỉ nghe một tiếng ba động nhẹ, từng đạo sóng gợn hồng sắc liền từ trong lưỡi kiếm hình sóng khuếch tán ra ngoài. Khiến tất cả mọi thứ xung quanh khi tiếp xúc đều bị chấn thành mạt phẩn. Chỉ là còn hơn cả vừa rồi Hắc y nhân thi triển ra, lúc này phạm vi sóng gợn trên thân kiếm tựa hồ nhiều hơn.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

210. Chương 218: Ảo Ảnh Ngân Lang. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 218: Ảo Ảnh Ngân Lang. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Đây là...?

Sắc mặt Tiểu Báo Tử đại biến, trong đầu chớp động quỹ tích vận hành của nội khí trong trường kiếm vừa rồi.

- Đây là bí kỹ, chỉ là bị người phong ấn trong này. Chết tiệt, đây là thủ nghệ của Giản gia. Hần là người của Giản gia?

Đem bí kỹ cố hóa trong binh khí, người sử dụng không cần tự mình vận dụng bí kỹ, chỉ cần đem nội khí rót vào bên trong liền có thể thi triển ra. Tuy rằng uy lực không nhất định bằng được tự thân vận dụng. Thế nhưng lợi ích cũng nhiều hơn. Thứ nhất tiết kiệm nội khí tổn hao. Thứ hai không cần khống chế nội khí tinh tế như vậy. Bởi thế, loại thực binh này của Giản gia thập phần được mọi người hoan nghênh.

- Chẳng lẽ là vì lần trước tại Địa Để Hỏa Mạch, ta đã thương trường lão của bọn họ. Do đó người của Giản gia tới tìm ta gây phiền phức? Khả năng này không phải không có. Giản gia và Ô gia chính là quan hệ đối địch cạnh tranh, đối với Loạn Phi Phong Chùy Pháp của Ô gia cũng có nghiên cứu cực sâu. Có thể tại trước khi xuất chiêu, khắp nơi đều chiếm được tiên cũng là bình thường. Bất quá, Giản gia hẳn là biết ta sắp trở thành thân vệ của Lý Nguyên, đồng thời ta đã thương trường lão của bọn họ cũng vì Vương Xà, bọn họ chẳng lẽ không sợ rước lấy phiền phức?

Tiểu Báo Tử cho tới bây giờ cũng không cho rằng bản thân là người quan trọng gì cả. Thế nhưng hiện tại hẳn, một đầu hợp với Ô gia, một đầu hợp với Đề Độc Trung Hòa Quận. Còn có một đầu khác hợp với Thiên Long Đạo tọa, hiện tại tìm hẳn gây phiền toái, tùy tiện rước lấy họa sát thân, không phải thời cơ thích hợp.

Nghĩ nửa ngày, cũng không có tìm được manh mối, Tiểu Báo Tử bất đắc dĩ thở dài một hơi:

- Bỏ đi, không nghĩ nữa, uy lực bí kỹ giấu trong thanh kiếm này thực sự đáng sợ. Hẳn là Vô Cực Chấn Thiên trong truyền thuyết, có cơ hội lại hảo hảo nghiên cứu một chút. Mẹ nó, vì sao ta lại thấy thời gian nửa năm căn bản là thiếu nhỉ?

Ý thức được chấn động tràn ngập hủy diệt kia chính là Vô Cực Chấn Thiên trong truyền thuyết, tâm tình Báo Tử liền thật không tốt.

Vô Cực Chấn Thiên là một môn bí kỹ nổi danh, thậm chí, được xưng là bí kỹ mạnh nhất. Bất quá cũng là bí kỹ gân gà.

Bởi vì môn bí kỹ này hầu như đem khuyết điểm của bí kỹ phóng đại vô hạn.

Đặc biệt đối với đối với khống chế nội lực đã đến trình độ biến thái. Tựa như vừa rồi Báo Tử cảm giác được trong trường kiếm hình thù kỳ lạ, nội khí lưu chuyển tốc độ cao, không chỉ có yêu cầu đối với lực khống chế. Đối với kinh mạch cũng có. Gánh nặng này lớn đến nỗi cho dù là cửu phẩm cường giả cũng không có khả năng bình yên vô sự thì triển ra.

Do đó, môn bí kỹ này tuy rằng được xưng là trấn trạch bí kỹ của Giản gia. Thế nhưng trong lịch sử một nghìn năm trăm năm của họ cũng chưa từng nghe nói qua có ai luyện thành được.

Không ai luyện thành cũng không có nghĩa là môn bí kỹ này không tồn tại. Ngược lại, môn bí kỹ này còn phi thường nổi danh. Nguyên nhân cũng vì thủ nghệ độc nhất vô nhị của Giản gia có thể đem bí kỹ khắc lên thực binh.

Mặc dù làm như vậy xác xuất thành công cũng không cao, hơn nữa càng là bí kỹ cường đại, muốn chạm khắc vào thực binh lại càng khó khăn, nhưng tóm lại cũng có thành công.

Trong lịch sử Giản gia, tổng cộng có ba lần đem Vô Cực Chấn Thiên khắc vào thực binh, do đó cũng tạo thành ba thanh kỳ binh danh chấn thiên hạ: Chấn Thiên, Kinh Địa, Phá Không!

Ba thanh kỳ binh này giá trị không dưới thần binh bình thường, thậm chí còn vượt hơn.

Chỉ là ngoài thanh Chấn Thiên trong ba thanh thần binh còn ở lại Thần Võ Khố của Giản gia thì hai thanh khác, Kinh Địa và Phá Không sớm đã không biết tung tích.

Tiểu Báo Tử cũng chưa từng nghĩ tới bản thân sẽ gặp được một thanh.

- Thanh này đến tột cùng là Kinh Địa hay Phá Không đây?

Nghĩ vậy lại lịch của trường kiếm, Tiểu Báo Tử lại hứng thú, cầm lấy thanh trường kiếm hình thù kỳ lạ này, tỉ mỉ quan sát. Rất cục sau một phen tìm tòi, ánh mắt hắn dừng lại tại một đồ hình cổ quái. Ban đầu, Tiểu Báo Tử còn tưởng rằng hoa văn đồ hình này chỉ dùng để trang trí? Kết quả lúc nhìn kỹ mới phát hiện dĩ nhiên là hai chữ cổ: Phá Không!

- Thực sự là Phá Không Kiếm a!

Tiểu Báo Tử cười cổ quái, trong lòng cũng tự nhiên nặng nề.

Vô luận là ai, đột nhiên phát hiện một thế gia cường đại muốn đối phó với mình, đây cũng là một chuyện làm hắn cảm thấy không thoải mái.

- Có thể không phải Giản gia, mà là người khác cầm Phá Không Kiếm tới giết ta, cũng có khả năng này a! Nghe nói trong ba thanh kỳ binh, Giản gia chỉ là giữ lại một thanh Chấn Thiên, hai thanh kiếm khác đã không biết tung tích. Bất quá, cho dù là ai có thể có được Phá Không Kiếm Phá Không Kiếm tới giết ta, cũng không phải người thường!

Con mắt Tiểu Báo Tử dần dần híp lại thành một cái khe. Vừa cẩn thận quan sát tỉ mỉ thanh Phá Không Kiếm này:

- Vô luận chủ sự phía sau màn là ai, khi hắn phát hiện ta không bị giết. Mà người tới giết ta không có trở lại, liền nhất định biết được đã bị ta giết. Như vậy, Phá Không Kiếm tự nhiên cũng rơi vào trong tay ta. Do đó, thanh kiếm này cũng không cần phải cất giấu, hừ hừ. Thanh kiếm này là ta lấy được trên người sát thủ, tự nhiên sẽ thuộc về ta. Chờ ta xem thấu Vô Cực Chấn Thiên bên trong, liền đem thanh kiếm này bán đi. Không, để nó đưa cho sư phụ, hắc hắc. Sư phụ sắp mừng thọ, tuy rằng cũng không làm gì, bất quá, mấy năm qua, ta làm đồ đệ, lại thực chưa có hiếu kính tốt. Chỉ bằng đem thanh kiếm này làm quà sinh nhật, cũng không kém một lần Thạch Kinh tặng cho Lữ Nhất Nguyệt Hỏa Hồng Tinh. Nói không chừng còn có thể bán cho Ô gia một đại nhân tình.

Suy nghĩ rõ ràng Tiểu Báo Tử liền tự thu thanh Phá Không Kiếm này lại, nhàn nhã trở về nhà.

Một đêm không nói chuyện, sáng sớm ngày thứ hai liền từ biệt người nhà, đi tới khu rừng già trên Mãng Thương Sơn.

Hiện tại địa vị của hắn ở nhà thập phần đặc thù. Tuy rằng đứng hàng lão nhị, thế nhưng cả nhà đều nhìn lên hắn. Cho dù Chu lão đầu cũng không ngoại lệ, khi biết được nhi tử của mình trở thành thân vệ của Đại Suất, càng cười toe toét. Hơn nữa Tiểu Báo Tử còn mang về cho bọn họ một món tài phú cực lớn, càng khiến hắn gần như cả lúc ngủ cũng cười. Đối với các hành động của nhi tử tự nhiên là sẽ không can thiệp quá nhiều.

Mãng Thương vẫn giống như lúc hắn rời khỏi, sâu thẳm, cao không thể đoán. Nhìn lại đều là thâm sơn hiểm cốc. Thương thạch lão thụ phẳng phất như có vô cùng bí mật ẩn chứa bên trong, lại tựa như có vô cùng nguy hiểm. Tiểu Báo Tử nhập sơn, cũng không có trực tiếp tiến vào sâu, mà đi tới một mảnh rừng già. Ở đây, từ ý nghĩa nào đó mà nói, vẫn là thuộc về biên giới Mãng Thương Sơn. Ở đây cũng là địa phương sâu nhất thợ săn trong thôn có thể đi tới được. Lại đi vào sâu hơn, ngoài trừ cao thủ võ lâm chân chính và những kẻ lạc đường, cũng không có ai dám đi vào.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

211. Chương 219: Ảo Ảnh Ngân Lang. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 219: Ảo Ảnh Ngân Lang. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Ở đây cũng là nơi Vương Thiên Lôi gặp phải con sói con kia. Từ khi phát hiện con sói con thường lui tới đây, bọn Vương Thiên Lôi liền không còn tiến nhập khu rừng già này nữa.

Nhẹ nhàng đạp lên những phiến lá khô dày đặc Tiểu Báo Tử cảm thấy ở dưới chân thập phần mềm xốp, mảnh đất rừng này không biết đã tích lũy lá khô được bao nhiêu năm rồi, một cước dẫm lên là chân liền bị lún sâu xuống một đoạn. Sau đó một lượng lớn mùi ẩm mốc từ bên dưới chân xông lên tới mặt, thật khó chịu.

Lông mày khê nhú, Tiểu Báo Tử nín hơi, nhìn bốn phía xung quanh.

Không gian xung quanh thập phần yên tĩnh, những thân cây cao to trong rừng xòe tán rậm rạp, hoàn toàn che đi những ánh nắng gay gắt của buổi trưa, thi thoảng ngẫu nhiên mới có mấy con thỏ từ trong bụi cỏ chui ra, rồi lại nháo nhào chạy mất, hoặc đâu đó lại có tiếng chim non học vỗ cánh, làm cho không gian yên tĩnh nơi này có chút sinh cơ.

- Cánh rừng này thật sự rộng lớn a, muốn tìm con sói con kia thật không dễ chút nào.

Tiểu Báo Tử trầm nghĩ trong lòng, chân thẳng hướng trong rừng bước tới, linh giác nhanh chóng khuếch tán.

Đây cũng là một chỗ tốt của thần niệm, có thể đem linh giác của chính mình khuếch tán ra xung quanh, dò xét mọi tình huống.

Đi được chừng một nén hương, Tiểu Báo Tử có chút thất vọng, bởi vì trừ một ít dã thú bình thường ra, ngay cả một đầu sói cũng không thấy, chứ đừng nói chi tới con sói con mà hắn đang muốn tìm.

- Chẳng nhẽ lại phải đi sâu vào bên trong nữa sao? Nếu đi tiếp nữa thì sẽ tới mảnh thâm cốc rồi, con sói con kia sẽ không trốn ở trong đó chứ?

Đang chìm đắm trong suy nghĩ, trong nội tâm hiện lên một tia cảnh báo, đồng thời, linh giác của hắn cũng cảm giác được không khí sau lưng hắn chấn động dị thường.

Đây là một cảm giác rất cổ quái, phẳng phất như tồn tại, lại phẳng phất như không có.

Mũi chân điểm một cái, thân thể hướng bên cạnh nhanh chóng né sang, một đạo thân ảnh màu bạc lướt qua hắn, sau đó biến mất.

- Là con sói con đó?

Tốc độ của cái bóng màu bạc mặc dù nhanh, thế nhưng vẫn không nhanh bằng linh giác của Tiểu Báo Tử, ngay tại lúc cảm giác bị tập kích, hắn liền sử dụng Hỏa Hồng Tinh, bao quát toàn bộ 360 độ xung quanh, hết thấy được hắn nhìn thấy rất rõ ràng.

Một thân ảnh to như con bê con màu bàng bạc rất giống sói đột ngột hiện ra sau lưng hắn, lập tức nhào vào hắn mà lao tới, bóng sói sau khi lao trượt qua hắn liền biến mất, phẳng phất như từ đầu đến cuối đều không có tồn tại.

- Là ảo ảnh!

Tiểu Báo Tử trầm nghĩ trong lòng, hắn nhớ tới trong trí nhớ của Lý Hạo Nhiên, lúc đó Lý Hạo Nhiên đang cùng đồng bọn vây săn Lão Độc Nhân để lấy nội đan. Tại Tây Sơn khẩu cùng Lão Độc Nhân đại chiến một hồi, nếu không phải Vương Xà kịp thời đuổi tới, nói không chừng Lão Độc Nhân đã bị bọn hắn giết chết. Khi đó, Lão Độc Nhân dưới tình huống nguy cấp. Tựa hồ cũng lóe lên ba ảo ảnh, giống hệt với ảo ảnh vừa rồi mới lao qua hắn. Bất quá, xem ra con sói con dùng chiêu này so với Lão Độc Nhân còn thành thực hơn nhiều, cũng cao minh hơn nhiều, ngay cả bản thể cũng không để hiện thân.

- Thú vị thật, bất quá, người xuất kích như vậy, đồng dạng cũng đã làm bại lộ chỗ ẩn thân rồi.

Trong mắt Tiểu Báo Tử hiện lên một hào quang màu đỏ đầy yêu dị, thân thể hướng về phía sau mảnh liệt lao tới, song chùy hóa thành ngân quang chớp liên tục, hướng phía một đại thụ ước chừng hai người ôm nện tới.

- Oanh!

Một hồi bụi đất tung bay, cành lá rơi lả tả, một đạo ngân quang ngay lập tức từ thân cây chui ra, nhanh nhẹn tránh né một chùy của Tiểu Báo Tử, hơi ngừng thân một chút, lao thẳng tới công kích Tiểu Báo Tử.

- Thật nhanh a!

Thân hình Tiểu Báo Tử chớp lên liên tục, song chùy trước mặt xoay tròn tạo thành một đạo ánh sáng.

- Bang bang Boang ... đương, đương, đương.

Ngân chùy và lang trảo tương kích, hỏa tinh bắn ra bốn phía, dĩ nhiên phát ra tiếng kim thiết giao kích. Lực trùng kích thật lớn khiến Báo Tử liên tục lui về phía sau. Đương nhiên, con chó này cũng chịu không nổi, vài lần xông tới, phảng phất như cũng ý thức được Tiểu Báo Tử lợi hại, lùi lại vài trượng cùng hấn giằng co.

Một người một lang giằng co. Bỗng nhiên, con chó kia ngẩng đầu lên.

- Ngao ô!

Một tiếng sói tru thê lương vang lên, âm ba bén nhọn cắt đứt rừng rậm, tựa như viên đá rơi vào trong nước. Từng đạo sóng gợn lấy mắt thường có thể thấy được, lấy đầu hấn làm trung tâm khuếch tán ra, tại rừng rậm tạo thành một vòng rung động.

Cả rừng gia đều trong tiếng tru của nó rung động, thật lâu không thể bình ổn.

Thân thể Tiểu Báo Tử lại như một chiếc lá trong nộ hải theo sóng mà trôi.

- Hô! phác phác phác!

Trong tiếng huyết sáo dài, con Ngân Lang kia vọt thẳng lên, dĩ nhiên phân ra sáu huyền ảnh, lại một lần nữa bổ về phía Tiểu Báo Tử.

Không trung, thân thể cũng nhẹ nhàng mở ra, phảng phất như đuổi người, đem lực trùng kích vô cùng lớn từ xung quanh thân thể hóa giải. Nhìn sáu đạo huyền ảnh lao tới, trong mắt Tiểu Báo Tử hiện lên một tia tiếu ý, ngón cái tay phải nhẹ nhàng bắn ra, tạo thành một lỗ hồng tinh tế hình ngón trỏ, không tránh không né nhìn Ngân Lang đang bổ tới.

- Hô!

Sáu đạo lang ảnh hầu như đồng thời bổ tới bên cạnh Tiểu Báo Tử, và đều vồ hụt. Năm đạo trong đó song song biến mất, gần như trong nháy mắt, Tiểu Báo Tử xuất hiện bên cạnh con Ngân Lang còn lại duy nhất. Mang theo huyết chỉ tựa như thiểm điện ấn lên trán Ngân Lang. Tại mi tâm nó dùng máu vẽ ra một đạo phù văn phức tạp.

- Ngao!

Ngân Lang kêu một tiếng ngắn ngủi. Thanh âm liền dứt, trong mắt lên một tia mê man. Hung tính thu hồi lại, đồng thời Tiểu Báo Tử cảm thấy theo phù văn trong tay hiện ra, sâu trong tâm linh, một loại cảm giác huyền ảo mọc lên, đưa hấn cùng Ngân Lang trước mặt liên hệ với nhau.

- Cảm giác rất kỳ quái a!

Thần niệm của hấn đã thành, do đó hấn có thể cảm giác được rõ ràng lúc đạo phù văn vẽ xong, thần niệm của mình ba động, một luồng thần niệm kéo dài cùng ý nghĩ của Ngân Lang tương dung, sản sinh từng điểm ba động, đồng thời, con mắt của hấn tựa hồ cũng bị ảnh hưởng.

Xung quanh con người một vòng hắc văn dĩ nhiên bắt đầu chậm chạp chuyển động, lực lượng không rõ theo đó dọc theo thông đạo thần bí do thần niệm và ý nghĩa của Ngân Lang sản sinh, tiến nhập mi tâm của Ngân Lang.

Hầu như cùng lúc đó, trong mắt Ngân Lang hiện lên một tia hồng quang, còn Tiểu Báo Tử chỉ cảm thấy ánh mắt của mình chớp động, cảnh vật trước mắt dĩ nhiên sản sinh trọng ảnh kỳ quái.

- Chuyện gì xảy ra?

Trọng ảnh vừa xuất, Tiểu Báo Tử mạnh mẽ cả kinh, hấn khởi động Hỏa Hồng Tinh, hiện tại là thị giác ba trăm sáu mươi độ, tầm nhìn căn bản không có góc chết, cảnh vật xung quanh cũng rất rõ ràng, sao lại đột nhiên sản sinh trọng ảnh?

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

212. Chương 220: Hàng Phục.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 220: Hàng phục.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Con mắt mạnh mẽ nháy vài cái. Trọng ảnh dần dần biến mất, hợp làm một.

- Đây là tầm mắt của đầu Ngân Lang này?

Tiểu Báo Tử thoáng cái hiểu được, nhìn về phía đầu Ngân Lang kia. Tư duy của nó tựa hồ đã bị cái gì đó hạn chế, trong mắt vẫn là một mảnh mờ mịt, bất quá Tiểu Báo Tử từ trong mắt nó nhìn thấy một luồng hồng sắc quang mạc.

- Quả thế, hiện tại ta đang cùng đầu lang này chung tầm mắt!

Tiểu Báo Tử thâm nghĩ trong lòng, con mắt hơi nhắm, rồi lại mở ra, màu hồng trong mắt liền biến mất. Bất quá, hồng quang trong mắt Ngân Lang lại vẫn tồn tại. Thẳng qua hồi lâu, luồng hồng quang kia mới chậm rãi dung nhập trong mắt Ngân Lang.

Trước mắt, một phần cảnh tượng dần dần tan rã, biến mất. Ánh mắt Tiểu Báo Tử lấp lánh, thần niệm khẽ động. Cảnh tượng biến mất lại xuất hiện trước mắt hắn.

- Tựa hồ đạo phù văn kia chịu tác động của một lực lượng nào đó, nên mới khiến ta và đầu lang này có thể cùng chung thị giác. Cho dù không có mở ra Hỏa Hồng Tinh cũng thế!

Tiểu Báo Tử vỗ vỗ đầu Ngân Lang, biết lúc này nó đang ở trong một trạng thái kỳ lạ.

Xác thực, Ngân Lang đang ở trong một trạng thái kỳ lạ, cũng giống như hắn cùng chung thị giác. Chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ mà thôi.

Thần niệm của Tiểu Báo Tử và tinh thần ba động của Ngân Lang liên kết, trong nháy mắt đó, Báo Tử thậm chí cảm giác được Ngân Lang bên người là một phần thân thể của mình. Hơn nữa, bản thân còn biến thành Ngân Lang, có thể khống chế bất cứ hành động gì của nó, để nó làm bất kỳ chuyện gì. Bản thân đã hoàn toàn không chế được đầu Ngân Lang này. Thế nhưng rất nhanh một cổ tinh thần ba động phản kháng tuôn ra, trùng kích thần niệm của Tiểu Báo Tử, muốn đem hắn đuổi ra. Thậm chí còn muốn chặt đứt đạo phù văn dẫn dắt tinh thần liên kết kia.

Một đạo tinh thần ba động tựa như hoạt thiên cự lãng, trùng kích tinh thần liên hệ như tơ nhện. Có vài lần, Tiểu Báo Tử cảm giác được bản thân chịu không nổi, đồng thời, lưới vừa biến mất, đạo huyết sắc phù văn tại mi tâm của Ngân Lang cũng mờ hồ hiện ra. Bất quá, mỗi lần như thế, trong hai mắt Tiểu Báo Tử sẽ lại chớp động một cái, đem tinh thần ba động của Ngân Lang trấn áp.

Cứ như vậy vài lần, luồng tinh thần ba động cường đại kia rốt cuộc bình ổn trở lại.

Khi tinh thần ba động của Ngân Lang bị trấn áp triệt để, trong lòng Tiểu Báo Tử hiện lên một cảm giác kỳ dị, phẳng phất như vừa tạo cho bản thân phiền phức thật lớn, tinh thần ba động không đáng nhắc tới. Hắn tin tưởng, cho dù là bất khuất và không cam lòng hơn Ngân Lang cả chục lần cũng đều bị hai mắt kỳ lạ kia của hắn trấn áp.

Tinh thần ba động của trong mắt bị trấn áp triệt để, trong mắt về mờ mịt dần dần biến mất, hai mắt cũng linh động trở lại. Ý nghĩ cũng vận chuyển, ánh mắt dao động khắp nơi, lúc này, Tiểu Báo Tử mới phát hiện, thì ra tầm mắt của đầu Ngân Lang này thật phần rộng lớn. So với khi hắn không dùng Hỏa Hồng Tinh muốn rộng lớn hơn nhiều. Không sai biệt lắm có thể thấy rõ tất cả mọi vật trong phạm vi một trăm tám mươi độ. Cho dù hiện tại sắc trời đã dần tối, ánh mặt trời cũng chiếu không đến, thế nhưng mọi thứ xung quanh vẫn thấy rõ như ban ngày.

Cùng lúc đó, trong lòng Tiểu Báo Tử rất cục sẩn sinh một tia hiểu ra, dần dần thích ứng với loại cảm giác cùng Ngân Lang tâm thần tương liên. Tâm niệm khê động, Ngân Lang cuồng ngạo kia giống như một chú cún con nghe lời, thân thiết theo chân hắn đi dạo. Bất quá vóc người của nó thật sự quá mức cao to, phẳng phất như con nghé con, phần lưng ngân sắc kia đã đến vai Tiểu Báo Tử. Ngân Lang lớn như vậy làm ra động tác cầu bảo bảo, lại có vẻ quái dị.

- Người tên tiểu Cầu này, niên kỷ không lớn, tâm nhãn lại ngang ngược như vậy!

Tiểu Báo Tử vỗ lưng Ngân Lang, cười mắng, cùng Ngân Lang tâm thần tương liên, hắn tự nhiên hiểu nó hơn nhiều. Chỉ ít hắn biết, đầu Ngân Lang này so với trong tưởng tượng của hắn thông minh hơn nhiều. Đương nhiên, thông minh là so với những động vật khác. Luận trí lực cũng chỉ như một tiểu hài tử bốn, năm tuổi. Có một cổ ngạo khí và ngoan lệ trời sinh. Chỉ là ngạo khí và ngoan lệ này đã bị Tiểu Báo Tử không gì sánh được hoàn toàn trấn áp xuống, trở nên ngoan ngoãn vô bì.

- Là ta tính sai a, nguyên lai phù văn này không chỉ tập hợp huyết dịch, tinh thần lực so với yêu thú còn cường đại hơn. Tu vi của ta tuy rằng cao, thế nhưng thần niệm cũng không lâu. Tinh thần lực chưa chắc cao đến mức đó. Mà nó trời sinh linh dị, hung lệ vô bì. Tuy rằng trí lực không cao, thế nhưng tinh thần lực cũng như thâm hải cự đào thần bí khó lường. Nếu như ta không có Hỏa Hồng Tinh, đã sớm bị hắn phá vỡ tinh thần liên hệ. Đến lúc đó mất đi khống chế, bản thân không cần phải nói, tinh thần còn bị trọng thương. Thậm chí thần niệm mới lĩnh ngộ cũng sẽ vì vậy mà tán loạn, thực sự là nguy hiểm a. Lần sau cũng không thể lại như vậy, mọi việc nhất định phải làm rõ mới xuất thủ, đỡ phải gặp phiền phức!

Tiểu Báo Tử hồi tưởng quá trình vừa rồi, âm thầm vì bản thân mà toát mồ hôi. Trong lòng ngầm cảnh cáo mấy câu. Mấy ngày này thật sự quá mức thuận lợi mà. Do đó có chút đắc ý quên mình, đây không phải chuyện tốt gì.

- Được rồi, tiểu Cầu. theo ta đi thôi! Theo ta, bảo đảm ngươi được sống tốt, tuyệt không bạc đãi ngươi!

Tiểu Báo Tử vỗ vỗ lưng Ngân Lang nói:

- Ngươi là nhi tử của lão độc nhãn!

Tiểu Báo Tử cúi người vừa nhìn, xác nhận giới tính của đầu Ngân Lang này, hắc hắc nói:

- Sau này gọi ngươi là Tiểu Độc Nhãn đi sao, không, ngươi không phải độc nhãn long, bỏ đi, sau này ta liền trực tiếp gọi ngươi là Tiểu Độc đi sao!

- Ô, ô!

Ngân Lang phẳng phất hiểu được lời nói của Tiểu Báo Tử. Trong miệng phát ra thanh âm ô ô, cái đầu cực lớn gật gật, phẳng phất như rất hài lòng với cái tên mà Tiểu Báo Tử cho hắn.

- Có thể nghe hiểu là tốt rồi!

Tiểu Báo Tử cười hắc hắc nói. không có hảo ý nhìn đầu ngân sắc cự lang, nghiêng người, cười lên lưng nó:

- Đi thôi, Tiểu Độc, ta có chỗ tốt cho ngươi!

Tiểu Độc cũng không có phản kháng. Mà là theo ý của Tiểu Báo Tử, tiến vào sâu trong rừng già. Cây cối trong khu rừng này dày đặc. Thế nhưng đầu Ngân Lang này lại đi qua như thường, bất quá chỉ chốc lát liền đi qua rừng già. Đi tới trước một hiểm cốc. Tiểu Báo Tử tâm niệm khê động, dưới tinh thần liên hệ, căn bản không cần lên tiếng, Tiểu Độc liền hiểu được ý của hắn, gầm nhẹ một tiếng, trực tiếp nhảy thẳng qua. Sơn cốc này cực dốc, trên sườn núi đầy đá nhọn. Thế nhưng Tiểu Độc lại như giẫm trên đất bằng lao thẳng xuống, tốc độ nhanh như thiểm điện, để Tiểu Báo Tử cười trên lưng nó hô lên đã nghiêng.

Chương 221: Ngân Nguyệt Kiếm Pháp. (Thượng)

Đợi khi vọt tới đáy cốc, Tiểu Báo Tử mới phát hiện, đáy cốc này dĩ nhiên là một khe núi. Nước trong khe chảy gấp tựa như thác nước đổ xuống. Cứ mấy thước lại có bạch ngư từ trong khe suối nhảy ra, thấy vậy, sầm trùng trong bụng Tiểu Báo Tử đại động, càng nhìn không được vọt tới khe suối, bắt lên mười con. Ngay tại ven khe suối nhất chút cúi khô châm lửa, dùng vẩy trên người nó xâu chuỗi lại, đem nướng. Cùng Tiểu Độc cắn miếng lớn. Ăn được mấy con chỉ cảm thấy loại cá này ngon vô cùng, tuy rằng không có muối, lại

có mùi vị khác. Một người một lang ăn tận hứng. Ăn xong, sự bất khuất cường hãn sâu trong lòng Tiểu Độc, bị hãn trấn áp, dĩ nhiên tan rã, tiêu giảm rất nhiều. Trong lòng không khỏi âm thầm ngạc nhiên.

- Đây quả nhiên là thể sự khó lường a! Ta tổn sức chín trâu hai hổ mới trấn áp được xuống. Không ngờ cho người ăn cá liền giải quyết được tai hoạ ngầm này. Xem con tiểu Cầu này chỉ được ăn ngon, nó chẳng phải sẽ hết hy vọng đối với ta, ừm, thật tốt, cũng không biết chiêu này có thể dùng để câu dẫn con vật nhỏ kia qua đây không?

Trong đầu còn đang mãi suy nghĩ, Tiểu Độc ở bên cạnh hắn đã đem đồng cá còn lại ăn sạch, một bộ dáng đáp thỏa mãn. Còn lè lưỡi ra liếm liếm xương cá trên mặt đất. Dáng đáp đó chẳng giống như một con dị chủng Ngân Lang, mà lại tựa như một con mèo.

- Được rồi, Tiểu Độc, ăn no rồi lên đường thôi! Theo ta, chỗ tốt rất nhiều.

Báo Tử xoay người lên lưng Ngân Lang, vỗ đầu nó, Tiểu Độc tê rống một tiếng, vươn người ra, hóa thành một đạo ngân quang. Dọc theo khe suối hướng phía Đông Bắc chạy đi.

Ba ngày sau, rốt cuộc đến, đó là sơn cốc năm đó Huyết Vô Nhai bị bắt đến.

Vài năm trôi qua, sơn cốc này vẫn giống trước đây, tràn ngập độc khí. Tiểu Độc ngậy ngốc ngồi một bên, liền có chút không chịu được, lui ra ngoài cốc. Sau đó là một trận gà bay chó sủa, gia hỏa này nhìn thấy dã thú uống nước, nhất thời hét lớn một tiếng, lao về phía bờ sông.

Điểm này tự nhiên không thể gạt được Tiểu Báo Tử cùng nó có tinh thần liên hệ. Đương nhiên Báo Tử cũng sẽ không quên chuyện này, chỉ nhẹ nhàng cười:

- Thật đúng là hoài niệm a! Địa phương quý quái này, bỏ đi, chờ ta tương lai rời khỏi giang hồ, sẽ tạo một động phủ tiềm tu.

- Được rồi, Tiểu Độc. Đến đây đi, theo ta đi gặp huynh đệ của người!

Tiểu Báo Tử đem đồ vật thu thập xong, liền đứng dậy, dẫn theo Tiểu Độc tiến vào khu rừng bên cạnh, lao thẳng tới nơi ở của vật nhỏ kia.

- A! Vật nhỏ không ở đây sao?

Nhìn huyết động trống không, trong lòng Tiểu Báo Tử âm thầm kỳ quái, đi vào bên trong, năm đó khi hắn rời khỏi, dấu vết mặt tường bị phá hoại vẫn còn. Chỉ là mặt đất đã tích đầy bụi,

- Vật nhỏ đi rồi sao?

Tiểu Báo Tử khẽ nhíu mày, rất rõ ràng, trong động này đã lâu rồi không có ai ở. Tuy rằng cũng không có ý dẫn vật nhỏ đi. Bất quá, không thấy nó, trong lòng Tiểu Báo Tử vẫn có chút thất lạc.

Khi Tiểu Báo Tử còn đang thất vọng, cước bộ đột nhiên dừng lại, trong mắt hiện lên một tia tinh mang lợi hại, bước nhanh đi tới một gốc cây khô phía trước. Cái cây này to cỡ hai người ôm. Nguyên bản cũng rất cao, chỉ là hiện tại lại bị một cổ lực lượng chặn ngang cắt đoạn. Mặt cắt trơn nhẵn như gương. Tuy rằng đã lâu ngày lại có chút ẩm ướt, bất quá sờ tay vào, Tiểu Báo Tử vẫn có thể cảm giác được trên mặt cắt lưu lại hàn ý nhàn nhạt.

- Thật nhanh! Sát ý thật mãnh liệt!

Tiểu Báo Tử thầm hít một hơi, trong lòng nổi lên một tia lo lắng, vật nhỏ tuy rằng một thân bản lĩnh Tam Giới Tiểu Na Di, thể nhưng thực gặp phải cao thủ, cũng không thể thoát được. Quay đầu nhìn lại huyết động trống rỗng phẳng phất như chứng thực suy nghĩ của hắn.

- Chỉ mong vật nhỏ này không có việc gì!

Tiểu Báo Tử trong lòng thầm than một tiếng, tâm tình có chút giảm xuống, dẫn theo Tiểu Độc rời khỏi đây.

Trở lại sơn nhai bên cạnh thác nước. Tiến nhập nham động tu luyện, đồng thời để Tiểu Độc đi săn một ít dã thú làm bữa tối. Tiểu Độc trời sinh linh dị. Lại được Tiểu Báo Tử hàng phục, sản sinh tinh thần liên hệ. Sự tình giản đơn như vậy căn bản là không cần Tiểu Báo Tử phân phó, cúi đầu nhắm phía bờ sông đi tới.

Đứng trong động, cường chế bất an trong lòng, bắt đầu tu luyện quyền pháp.

Tu vi của hắn đã đến tam phẩm đỉnh phong, chỉ còn chờ cường độ thân thể đạt được Đoán Cốt Giới, lại đem tu vi đề thăng. Bởi vậy theo lý mà nói, đến trình độ này, hắn không cần lại tu luyện nội khí. Bất quá Tiểu Báo Tử cũng không nghĩ như vậy. Nội khí của hắn và thường nhân khác nhau, cũng không phải Cửu Long Thần Hỏa nội khí chân chính. Quan trọng nhất là hiện tại nội khí và tu vi của hắn tựa hồ đều đã đạt đến cảnh giới đỉnh phong. Không đến Đoán Cốt Giới, có luyện nữa cũng không đề cao được.

Thế nhưng Thái Cực Quyền lại có tác dụng tinh lọc nội khí, cứ luyện một khí sẽ đem nội khí của hắn tinh lọc một lần. Mỗi lần tinh lọc, lượng nội khí nội khí cũng ít đi một chút, cứ như vậy, hắn lại cần thời gian để bổ sung lượng nội khí. Sau đó lại tinh lọc, rồi tu luyện, cứ như vậy lặp đi lặp lại, có thể khiến lượng nội khí của hắn tuy chỉ là tam phẩm đỉnh phong. Thế nhưng chất lượng lại đạt đến một trình độ biến thái. Đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn có thể lấy tu vi tam phẩm thôi động Cửu Long Thần Hỏa Công đệ nhị hình thái.

Một bộ Thái Cực Quyền đánh xong, Tiểu Báo Tử liền ngồi xuống, bắt đầu tu luyện Cửu Long Thần Hỏa Công. Lại một lần nữa để nội khí tiêu hao, sau đó là Huyết Yêu Thối Cốt Quyền, một phen làm đi làm lại, ngoài động đã trở nên tối mịt.

Tiểu Độc nằm ở dưới gốc cây dưới sườn núi, chậm rãi gặm một cái chân trâu rừng, bên cạnh còn có một con hươu chết. Hiên nhiên vừa mới chết không lâu, máu vẫn còn chảy. Tiểu Báo Tử biết đây là nó lưu lại cho mình.

- Coi như ngươi còn chút lương tâm.

Tiểu Báo Tử nhảy xuống cửa động, vỗ vỗ đầu Tiểu Độc, lấy ra con dao thành thạo lột da bỏ xương, đốt một đồng lửa đem nướng.

Một bên xoay cái giá nướng thịt hươu, lại lấy từ trên người ra một cái túi nhỏ, rồi lấy ra một viên gì đó, ném tới trước mặt Tiểu Độc.

- tiểu Cầu. Cái này cho ngươi.

Tiểu Độc đang gặm chân trâu, mạnh mẽ giật mình, tròn mắt xoay tròn nhìn chăm chăm viên màu đen ở trước mặt nó. Mới đầu còn chưa có động tĩnh, tựa như còn chưa xác định được đó là gì. Còn ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Báo Tử, phảng phất như muốn được hắn xác nhận. Qua hồi lâu, mới để đầu lại gần viên màu đen kia, rồi mạnh mẽ lè lưỡi, cực kỳ nhanh đem nó cuốn lên, nuốt vào trong miệng.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

213. Chương 221: Ngân Nguyệt Kiếm Pháp. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 221: Ngân Nguyệt Kiếm Pháp. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Con mắt mạnh mẽ nháy vài cái. Trọng ảnh dần dần biến mất, hợp làm một.

- Đây là tầm mắt của đầu Ngân Lang này?

Tiểu Báo Tử thoáng cái hiểu được, nhìn về phía đầu Ngân Lang kia. Tư duy của nó tựa hồ đã bị cái gì đó hạn chế, trong mắt vẫn là một mảnh mờ mịt, bất quá Tiểu Báo Tử từ trong mắt nó nhìn thấy một luồng hồng sắc quang mạc.

- Quả thế, hiện tại ta đang cùng đầu lang này chung tầm mắt!

Tiểu Báo Tử thâm nghĩ trong lòng, con mắt hơi nhắm, rồi lại mở ra, màu hồng trong mắt liền biến mất. Bất quá, hồng quang trong mắt Ngân Lang lại vẫn tồn tại. Thẳng qua hồi lâu, luồng hồng quang kia mới chậm rãi dung nhập trong mắt Ngân Lang.

Trước mắt, một phần cảnh tượng dần dần tan rã, biến mất. Ánh mắt Tiểu Báo Tử lấp lánh, thần niệm khẽ động. Cảnh tượng biến mất lại xuất hiện trước mắt hắn.

- Tựa hồ đạo phù văn kia chịu tác động của một lực lượng nào đó, nên mới khiến ta và đầu lang này có thể cùng chung thị giác. Cho dù không có mở ra Hỏa Hồng Tinh cũng thế!

Tiểu Báo Tử vỗ vỗ đầu Ngân Lang, biết lúc này nó đang ở trong một trạng thái kỳ lạ.

Xác thực, Ngân Lang đang ở trong một trạng thái kỳ lạ, cũng giống như hắn cùng chung thị giác. Chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ mà thôi.

Thần niệm của Tiểu Báo Tử và tinh thần ba động của Ngân Lang liên kết, trong nháy mắt đó, Báo Tử thậm chí cảm giác được Ngân Lang bên người là một phần thân thể của mình. Hơn nữa, bản thân còn biến thành Ngân Lang, có thể khống chế bất cứ hành động gì của nó, để nó làm bất kỳ chuyện gì. Bản thân đã hoàn toàn không chế được đầu Ngân Lang này. Thế nhưng rất nhanh một cổ tinh thần ba động phản kháng tuôn ra, trùng kích thần niệm của Tiểu Báo Tử, muốn đem hắn đuổi ra. Thậm chí còn muốn chặt đứt đạo phù văn dẫn dắt tinh thần liên kết kia.

Một đạo tinh thần ba động tựa như hoạt thiên cự lãng, trùng kích tinh thần liên hệ như tơ nhện. Có vài lần, Tiểu Báo Tử cảm giác được bản thân chịu không nổi, đồng thời, lưới vừa biến mất, đạo huyết sắc phù văn tại mi tâm của Ngân Lang cũng mơ hồ hiện ra. Bất quá, mỗi lần như thế, trong hai mắt Tiểu Báo Tử sẽ lại chớp động một cái, đem tinh thần ba động của Ngân Lang trấn áp.

Cứ như vậy vài lần, luồng tinh thần ba động cường đại kia rốt cuộc bình ổn trở lại.

Khi tinh thần ba động của Ngân Lang bị trấn áp triệt để, trong lòng Tiểu Báo Tử hiện lên một cảm giác kỳ dị, phẳng phai như vừa tạo cho bản thân phiền phức thật lớn, tinh thần ba động không đáng nhắc tới. Hắn tin tưởng, cho dù là bất khuất và không cam lòng hơn Ngân Lang cả chục lần cũng đều bị hai mắt kỳ lạ kia của hắn trấn áp.

Tinh thần ba động của trong mắt bị trấn áp triệt để, trong mắt vẻ mờ mịt dần dần biến mất, hai mắt cũng linh động trở lại. Ý nghĩ cũng vận chuyển, ánh mắt dao động khắp nơi, lúc này, Tiểu Báo Tử mới phát hiện, thì ra tầm mắt của đầu Ngân Lang này thập phần rộng lớn. So với khi hắn không dùng Hỏa Hồng Tinh muốn rộng lớn hơn nhiều. Không sai biệt lắm có thể thấy rõ tất cả mọi vật trong phạm vi một trăm tám mươi độ. Cho dù hiện tại sắc trời đã dần tối, ánh mặt trời cũng chiếu không đến, thế nhưng mọi thứ xung quanh vẫn thấy rõ như ban ngày.

Cùng lúc đó, trong lòng Tiểu Báo Tử rốt cục sản sinh một tia hiểu ra, dần dần thích ứng với loại cảm giác cùng Ngân Lang tâm thần tương liên. Tâm niệm khẽ động, Ngân Lang cuồng ngạo kia giống như một chú cún con nghe lời, thân thiết theo chân hắn đi dạo. Bất quá vóc người của nó thật sự quá mức cao to, phẳng phai như con nghé con, phần lưng ngân sắc kia đã đến vai Tiểu Báo Tử. Ngân Lang lớn như vậy làm ra động tác cầu bảo bảo, lại có vẻ quái dị.

- Người tên tiểu Cầu này, niên kỷ không lớn, tâm nhãn lại ngang ngược như vậy!

Tiểu Báo Tử vỗ lưng Ngân Lang, cười mắng, cùng Ngân Lang tâm thần tương liên, hắn tự nhiên hiểu nó hơn nhiều. Chỉ ít hắn biết, đầu Ngân Lang này so với trong tưởng tượng của hắn thông minh hơn nhiều. Đương nhiên, thông minh là so với những động vật khác. Luận trí lực cũng chỉ như một tiểu hải tử bốn, năm tuổi. Có một cổ ngạo khí và ngoan lệ trời sinh. Chỉ là ngạo khí và ngoan lệ này đã bị Tiểu Báo Tử không gì sánh được hoàn toàn trấn áp xuống, trở nên ngoan ngoãn vô bì.

- Là ta tính sai a, nguyên lai phù văn này không chỉ tập hợp huyết dịch, tinh thần lực so với yêu thú còn cường đại hơn. Tu vi của ta tuy rằng cao, thế nhưng thần niệm cũng không lâu. Tinh thần lực chưa chắc cao đến mức đó. Mà nó trời sinh linh dị, hung lệ vô bì. Tuy rằng trí lực không cao, thế nhưng tinh thần lực cũng như thâm hải cự đào thần bí khó lường. Nếu như ta không có Hỏa Hồng Tinh, đã sớm bị hắn phá

vỡ tinh thần liên hệ. Đến lúc đó mất đi khống chế, bản thân không cần phải nói, tinh thần còn bị trọng thương. Thậm chí thần niệm mới lĩnh ngộ cũng sẽ vì vậy mà tán loạn, thực sự là nguy hiểm a. Lần sau cũng không thể lại như vậy, mọi việc nhất định phải làm rõ mới xuất thủ, đỡ phải gặp phiền phức!

Tiểu Báo Tử hồi tưởng quá trình vừa rồi, âm thầm vì bản thân mà toát mồ hôi. Trong lòng ngẫm cảnh cáo mấy câu. Mấy ngày này thật sự quá mức thuận lợi mà. Do đó có chút đắc ý quên mình, đây không phải chuyện tốt gì.

- Được rồi, tiểu Cầu. theo ta đi thôi! Theo ta, bảo đảm ngươi được sống tốt, tuyệt không bạc đãi ngươi!

Tiểu Báo Tử vỗ vỗ lưng Ngân Lang nói:

- Ngươi là nhi tử của lão độc nhân!

Tiểu Báo Tử cúi người vừa nhìn, xác nhận giới tính của đầu Ngân Lang này, hắc hắc nói:

- Sau này gọi ngươi là Tiểu Độc Nhân đi sao, không, ngươi không phải độc nhân long, bỏ đi, sau này ta liền trực tiếp gọi ngươi là Tiểu Độc đi sao!

- Ô, ô!

Ngân Lang phảng phất hiểu được lời nói của Tiểu Báo Tử. Trong miệng phát ra thanh âm ô ô, cái đầu cực lớn gật gật, phảng phất như rất hài lòng với cái tên mà Tiểu Báo Tử cho hắn.

- Có thể nghe hiểu là tốt rồi!

Tiểu Báo Tử cười hắc hắc nói. không có hảo ý nhìn đầu ngân sắc cự lang, nghiêng người, cười lên lưng nó:

- Đi thôi, Tiểu Độc, ta có chỗ tốt cho ngươi!

Tiểu Độc cũng không có phản kháng. Mà là theo ý của Tiểu Báo Tử, tiến vào sâu trong rừng già. Cây cối trong khu rừng này dày đặc. Thế nhưng đầu Ngân Lang này lại đi qua như thường, bắt quả chỉ chốc lát liền đi qua rừng già. Đi tới trước một hiểm cốc. Tiểu Báo Tử tâm niệm khẽ động, dưới tinh thần liên hệ, căn bản không cần lên tiếng, Tiểu Độc liền hiểu được ý của hắn, gầm nhẹ một tiếng, trực tiếp nhảy thẳng qua. Sơn cốc này cực dốc, trên sườn núi đầy đá nhọn. Thế nhưng Tiểu Độc lại như giẫm trên đất bằng lao thẳng xuống, tốc độ nhanh như thiểm điện, để Tiểu Báo Tử cười trên lưng nó hô lên đã nghiền.

Chương 221: Ngân Nguyệt Kiếm Pháp. (Thượng)

Đợi khi vọt tới đáy cốc, Tiểu Báo Tử mới phát hiện, đáy cốc này dĩ nhiên là một khe núi. Nước trong khe chảy gấp tựa như thác nước đổ xuống. Cứ mấy thước lại có bạch ngư từ trong khe suối nhảy ra, thấy vậy, sầm trùng trong bụng Tiểu Báo Tử đại động, càng nhìn không được vọt tới khe suối, bắt lên mười con. Ngay tại ven khe suối nhặt chút củi khô châm lửa, dùng vẩy trên người nó xâu chuỗi lại, đem nướng. Cùng Tiểu Độc cắn miếng lớn. Ăn được mấy con chỉ cảm thấy loại cá này ngon vô cùng, tuy rằng không có muối, lại có mùi vị khác. Một người một lang ăn tận hức. Ăn xong, sự bất khuất cường hãn sâu trong lòng Tiểu Độc, bị hắn trấn áp, dĩ nhiên tan rã, tiêu giảm rất nhiều. Trong lòng không khỏi âm thầm ngạc nhiên.

- Đây quả nhiên là thể sự khó lường a! Ta tốn sức chín trâu hai hổ mới trấn áp được xuống. Không ngờ cho ngươi ăn cá liền giải quyết được tai họa ngầm này. Xem con tiểu Cầu này chỉ được ăn ngon, nó chẳng phải sẽ hết hy vọng đối với ta, ừm, thật tốt, cũng không biết chiêu này có thể dùng để câu dẫn con vật nhỏ kia qua đây không?

Trong đầu còn đang mãi suy nghĩ, Tiểu Độc ở bên cạnh hắn đã đem đồng cá còn lại ăn sạch, một bộ dáng dập thỏa mãn. Còn lè lưỡi ra liếm liếm xương cá trên mặt đất. Đáng dáp đó chẳng giống như một con dị chủng Ngân Lang, mà lại tựa như một con mèo.

- Được rồi, Tiểu Độc, ăn no rồi lên đường thôi! Theo ta, chỗ tốt rất nhiều.

Báo Tử xoay người lên lưng Ngân Lang, vỗ đầu nó, Tiểu Độc tê rống một tiếng, vươn người ra, hóa thành một đạo ngân quang. Dọc theo khe suối hướng phía Đông Bắc chạy đi.

Ba ngày sau, rốt cuộc đến, đó là sơn cốc năm đó Huyết Vô Nhai bị bắt đến.

Vài năm trôi qua, sơn cốc này vẫn giống trước đây, tràn ngập độc khí. Tiểu Độc ngậy ngốc ngồi một bên, liền có chút không chịu được, lui ra ngoài cốc. Sau đó là một trận gà bay chó sủa, gia hỏa này nhìn thấy dã thú uống nước, nhất thời hét lớn một tiếng, lao về phía bờ sông.

Điểm này tự nhiên không thể gạt được Tiểu Báo Tử cùng nó có tinh thần liên hệ. Đương nhiên Báo Tử cũng sẽ không quên chuyện này, chỉ nhẹ nhàng cười:

- Thật đúng là hoài niệm a! Địa phương quý quái này, bỏ đi, chờ ta tương lai rời khỏi giang hồ, sẽ tạo một động phủ tiềm tu.

- Được rồi, Tiểu Độc. Đến đây đi, theo ta đi gặp huynh đệ của ngươi!

Tiểu Báo Tử đem đồ vật thu thập xong, liền đứng dậy, dẫn theo Tiểu Độc tiến vào khu rừng bên cạnh, lao thẳng tới nơi ở của vật nhỏ kia.

- A! Vật nhỏ không ở đây sao?

Nhìn huyết động trống không, trong lòng Tiểu Báo Tử âm thầm kỳ quái, đi vào bên trong, năm đó khi hắn rời khỏi, dấu vết mặt tường bị phá hoại vẫn còn. Chỉ là mặt đất đã tích đầy bụi,

- Vật nhỏ đi rồi sao?

Tiểu Báo Tử khẽ nhíu mày, rất rõ ràng, trong động này đã lâu rồi không có ai ở. Tuy rằng cũng không có ý dẫn vật nhỏ đi. Bất quá, không thấy nó, trong lòng Tiểu Báo Tử vẫn có chút thất lạc.

Khi Tiểu Báo Tử còn đang thất vọng, cước bộ đột nhiên dừng lại, trong mắt hiện lên một tia tinh mang lợi hại, bước nhanh đi tới một gốc cây khô phía trước. Cái cây này to cỡ hai người ôm. Nguyên bản cũng rất cao, chỉ là hiện tại lại bị một cổ lực lượng chặn ngang cắt đoạn. Mặt cắt trơn nhẵn như gương. Tuy rằng đã lâu ngày lại có chút ẩm ướt, bất quá sờ tay vào, Tiểu Báo Tử vẫn có thể cảm giác được trên mặt cắt lưu lại hàn ý nhàn nhạt.

- Thật nhanh! Sát ý thật mãnh liệt!

Tiểu Báo Tử thầm hít một hơi, trong lòng nổi lên một tia lo lắng, vật nhỏ tuy rằng một thân bản lĩnh Tam Giới Tiểu Na Di, thể nhưng thực gặp phải cao thủ, cũng không thể thoát được. Quay đầu nhìn lại huyết động trống rỗng phẳng phất như chứng thực suy nghĩ của hắn.

- Chỉ mong vật nhỏ này không có việc gì!

Tiểu Báo Tử trong lòng thầm than một tiếng, tâm tình có chút giảm xuống, dẫn theo Tiểu Độc rời khỏi đây.

Trở lại sơn nhai bên cạnh thác nước. Tiến nhập nham động tu luyện, đồng thời để Tiểu Độc đi săn một ít dã thú làm bữa tối. Tiểu Độc trời sinh linh dị. Lại được Tiểu Báo Tử hàng phục, sản sinh tinh thần liên hệ. Sự tình giản đơn như vậy căn bản là không cần Tiểu Báo Tử phân phó, cúi đầu nhắm phía bờ sông đi tới.

Đứng trong động, cường chế bất an trong lòng, bắt đầu tu luyện quyền pháp.

Tu vi của hắn đã đến tam phẩm đỉnh phong, chỉ còn chờ cường độ thân thể đạt được Đoán Cốt Giới, lại đem tu vi đề thăng. Bởi vậy theo lý mà nói, đến trình độ này, hắn không cần lại tu luyện nội khí. Bất quá Tiểu Báo Tử cũng không nghĩ như vậy. Nội khí của hắn và thường nhân khác nhau, cũng không phải Cửu Long Thần Hỏa nội khí chân chính. Quan trọng nhất là hiện tại nội khí và tu vi của hắn tựa hồ đều đã đạt đến cảnh giới đỉnh phong. Không đến Đoán Cốt Giới, có luyện nữa cũng không đề cao được.

Thế nhưng Thái Cực Quyền lại có tác dụng tinh lọc nội khí, cứ luyện một khí sẽ đem nội khí của hắn tinh lọc một lần. Mỗi lần tinh lọc, lượng nội khí nội khí cũng ít đi một chút, cứ như vậy, hắn lại cần thời gian để bổ sung lượng nội khí. Sau đó lại tinh lọc, rồi tu luyện, cứ như vậy lặp đi lặp lại, có thể khiến lượng nội khí của hắn tuy chỉ là tam phẩm đỉnh phong. Thế nhưng chất lượng lại đạt đến một trình độ biến thái. Đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn có thể lấy tu vi tam phẩm thôi động Cửu Long Thần Hỏa Công đệ nhị hình thái.

Một bộ Thái Cực Quyền đánh xong, Tiểu Báo Tử liền ngồi xuống, bắt đầu tu luyện Cửu Long Thần Hỏa Công. Lại một lần nữa để nội khí tiêu hao, sau đó là Huyết Yêu Thối Cốt Quyền, một phen làm đi làm lại, ngoài động đã trở nên tối mịt.

Tiểu Độc nằm ở dưới gốc cây dưới sườn núi, chậm rãi gặm một cái chân trâu rừng, bên cạnh còn có một con hươu chết. Hiên nhiên vừa mới chết không lâu, máu vẫn còn chảy. Tiểu Báo Tử biết đây là nó lưu lại cho mình.

- Coi như ngươi còn chút lương tâm.

Tiểu Báo Tử nhảy xuống cửa động, vỗ vỗ đầu Tiểu Độc, lấy ra con dao thành thạo lột da bỏ xương, đốt một đồng lửa đem nướng.

Một bên xoay cái giá nướng thịt hươu, lại lấy từ trên người ra một cái túi nhỏ, rồi lấy ra một viên gì đó, ném tới trước mặt Tiểu Độc.

- tiểu Cầu. Cái này cho ngươi.

Tiểu Độc đang gặm chân trâu, mạnh mẽ giật mình, tròn mắt xoay tròn nhìn chăm chăm viên màu đen ở trước mặt nó. Mới đầu còn chưa có động tĩnh, tựa như còn chưa xác định được đó là gì. Còn ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Báo Tử, phảng phất như muốn được hấn xác nhận. Qua hồi lâu, mới để đầu lại gần viên màu đen kia, rồi mạnh mẽ lè lưỡi, cực kỳ nhanh đem nó cuốn lên, nuốt vào trong miệng.Đợi khi vọt tới đáy cốc, Tiểu Báo Tử mới phát hiện, đáy cốc này dĩ nhiên là một khe núi. Nước trong khe chảy gấp tựa như thác nước đổ xuống. Cứ mấy thước lại có bạch ngư từ trong khe suối nhảy ra, thấy vậy, sầm trùng trong bụng Tiểu Báo Tử đại động, càng nhịn không được vọt tới khe suối, bắt lên mười con. Ngay tại ven khe suối nhất chút củi khô châm lửa, dùng vẩy trên người nó xâu chuối lại, đem nướng. Cùng Tiểu Độc cắn miếng lớn. Ăn được mấy con chỉ cảm thấy loại cá này ngon vô cùng, tuy rằng không có muối, lại có mùi vị khác. Một người một lang ăn tận hững. Ăn xong, sự bất khuất cường hãn sâu trong lòng Tiểu Độc, bị hấn trấn áp, dĩ nhiên tan rã, tiêu giảm rất nhiều. Trong lòng không khỏi âm thầm ngạc nhiên.

- Đây quả nhiên là thể sự khó lường a! Ta tốn sức chín trâu hai hổ mới trấn áp được xuống. Không ngờ cho ngươi ăn cá liền giải quyết được tai hoạ ngầm này. Xem con tiểu Cầu này chỉ được ăn ngon, nó chẳng phải sẽ hết hy vọng đối với ta, ừm, thật tốt, cũng không biết chiêu này có thể dùng để câu dẫn con vật nhỏ kia qua đây không?

Trong đầu còn đang mãi suy nghĩ, Tiểu Độc ở bên cạnh hấn đã đem đồng cá còn lại ăn sạch, một bộ dáng dập thỏa mãn. Còn lè lưỡi ra liếm liếm xương cá trên mặt đất. Đáng dập đó chẳng giống như một con dị chủng Ngân Lang, mà lại tựa như một con mèo.

- Được rồi, Tiểu Độc, ăn no rồi lên đường thôi! Theo ta, chỗ tốt rất nhiều.

Báo Tử xoay người lên lưng Ngân Lang, vỗ đầu nó, Tiểu Độc tê rống một tiếng, vươn người ra, hóa thành một đạo ngân quang. Dọc theo khe suối hướng phía Đông Bắc chạy đi.

Ba ngày sau, rốt cuộc đến, đó là sơn cốc năm đó Huyết Vô Nhai bị bắt đến.

Vài năm trôi qua, sơn cốc này vẫn giống trước đây, tràn ngập độc khí. Tiểu Độc ngậy ngốc ngồi một bên, liền có chút không chịu được, lui ra ngoài cốc. Sau đó là một trận gà bay chó sủa, gia hỏa này nhìn thấy dã thú uống nước, nhất thời hét lớn một tiếng, lao về phía bờ sông.

Điểm này tự nhiên không thể gạt được Tiểu Báo Tử cùng nó có tinh thần liên hệ. Đương nhiên Báo Tử cũng sẽ không quên chuyện này, chỉ nhẹ nhàng cười:

- Thật đúng là hoài niệm a! Địa phương quý quái này, bỏ đi, chờ ta tương lai rời khỏi giang hồ, sẽ tạo một động phủ tiềm tu.

- Được rồi, Tiểu Độc. Đến đây đi, theo ta đi gặp huynh đệ của ngươi!

Tiểu Báo Tử đem đồ vật thu thập xong, liền đứng dậy, dẫn theo Tiểu Độc tiến vào khu rừng bên cạnh, lao thẳng tới nơi ở của vật nhỏ kia.

- A! Vật nhỏ không ở đây sao?

Nhìn huyết động trống không, trong lòng Tiểu Báo Tử âm thầm kỳ quái, đi vào bên trong, năm đó khi hấn rời khỏi, dấu vết mặt tường bị phá hoại vẫn còn. Chỉ là mặt đất đã tích đầy bụi,

- Vật nhỏ đi rồi sao?

Tiểu Báo Tử khẽ nhíu mày, rất rõ ràng, trong động này đã lâu rồi không có ai ở. Tuy rằng cũng không có ý dẫn vật nhỏ đi. Bất quá, không thấy nó, trong lòng Tiểu Báo Tử vẫn có chút thất lạc.

Khi Tiểu Báo Tử còn đang thất vọng, cước bộ đột nhiên dừng lại, trong mắt hiện lên một tia tinh mang lợi hại, bước nhanh đi tới một gốc cây khô phía trước. Cái cây này to cỡ hai người ôm. Nguyên bản cũng rất cao, chỉ là hiện tại lại bị một cổ lực lượng chặn ngang cắt đoạn. Mặt cắt trơn nhẵn như gương. Tuy rằng đã lâu ngày lại có chút ẩm ướt, bất quá sờ tay vào, Tiểu Báo Tử vẫn có thể cảm giác được trên mặt cắt lưu lại hàn ý nhàn nhạt.

- Thật nhanh! Sát ý thật mãnh liệt!

Tiểu Báo Tử thầm hít một hơi, trong lòng nổi lên một tia lo lắng, vật nhỏ tuy rằng một thân bản lĩnh Tam Giới Tiểu Na Di, thể nhưng thực gặp phải cao thủ, cũng không thể thoát được. Quay đầu nhìn lại huyết động trống rỗng phẳng phất như chứng thực suy nghĩ của hấn.

- Chỉ mong vật nhỏ này không có việc gì!

Tiểu Báo Tử trong lòng thầm than một tiếng, tâm tình có chút giảm xuống, dẫn theo Tiểu Độc rời khỏi đây.

Trở lại sơn nhai bên cạnh thác nước. Tiến nhập nham động tu luyện, đồng thời để Tiểu Độc đi săn một ít dã thú làm bữa tối. Tiểu Độc trời sinh linh dị. Lại được Tiểu Báo Tử hàng phục, sản sinh tinh thần liên hệ. Sự tình giản đơn như vậy căn bản là không cần Tiểu Báo Tử phân phó, cúi đầu nhắm phía bờ sông đi tới.

Đứng trong động, cường chế bất an trong lòng, bắt đầu tu luyện quyền pháp.

Tu vi của hấn đã đến tam phẩm đỉnh phong, chỉ còn chờ cường độ thân thể đạt được Đoán Cốt Giới, lại đem tu vi đề thăng. Bởi vậy theo lý mà nói, đến trình độ này, hấn không cần lại tu luyện nội khí. Bất quá Tiểu Báo Tử cũng không nghĩ như vậy. Nội khí của hấn và thường nhân khác nhau, cũng không phải Cửu Long Thần Hỏa nội khí chân chính. Quan trọng nhất là hiện tại nội khí và tu vi của hấn tựa hồ đều đã đạt đến cảnh giới đỉnh phong. Không đến Đoán Cốt Giới, có luyện nữa cũng không đề cao được.

Thế nhưng Thái Cực Quyền lại có tác dụng tinh lọc nội khí, cứ luyện một khí sẽ đem nội khí của hấn tinh lọc một lần. Mỗi lần tinh lọc, lượng nội khí nội khí cũng ít đi một chút, cứ như vậy, hấn lại cần thời gian để bổ sung lượng nội khí. Sau đó lại tinh lọc, rồi tu luyện, cứ như vậy lặp đi lặp lại, có thể khiến lượng nội khí của hấn tuy chỉ là tam phẩm đỉnh phong. Thế nhưng chất lượng lại đạt đến một trình độ biến thái. Đây cũng là nguyên nhân vì sao hấn có thể lấy tu vi tam phẩm thôi động Cửu Long Thần Hỏa Công đệ nhị hình thái.

Một bộ Thái Cực Quyền đánh xong, Tiểu Báo Tử liền ngồi xuống, bắt đầu tu luyện Cửu Long Thần Hỏa Công. Lại một lần nữa để nội khí tiêu hao, sau đó là Huyết Yêu Thối Cốt Quyền, một phen làm đi làm lại, ngoài động đã trở nên tối mịt.

Tiểu Độc nằm ở dưới gốc cây dưới sườn núi, chậm rãi gặm một cái chân trâu rừng, bên cạnh còn có một con hươu chết. Hiển nhiên vừa mới chết không lâu, máu vẫn còn chảy. Tiểu Báo Tử biết đây là nó lưu lại cho mình.

- Coi như ngươi còn chút lương tâm.

Tiểu Báo Tử nhảy xuống cửa động, vỗ vỗ đầu Tiểu Độc, lấy ra con dao thành thạo lột da bỏ xương, đốt một đồng lửa đem nướng.

Một bên xoay cái giá nướng thịt hươu, lại lấy từ trên người ra một cái túi nhỏ, rồi lấy ra một viên gì đó, ném tới trước mặt Tiểu Độc.

- tiểu Cầu. Cái này cho ngươi.

Tiểu Độc đang gặm chân trâu, mạnh mẽ giật mình, tròn mắt xoay tròn nhìn chăm chăm viên màu đen ở trước mặt nó. Mới đầu còn chưa có động tĩnh, tựa như còn chưa xác định được đó là gì. Còn ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Báo Tử, phảng phất như muốn được hấn xác nhận. Qua hồi lâu, mới để đầu lại gần viên màu đen kia, rồi mạnh mẽ lè lưỡi, cực kỳ nhanh đem nó cuốn lên, nuốt vào trong miệng.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

214. Chương 222: Ngân Nguyệt Kiểm Pháp. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 222: Ngân Nguyệt Kiểm Pháp. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Người, tên lòng dạ tiểu nhân này, lẽ nào ta lại hại người sao?

Tiểu Báo Tử cười mắng.

Ăn một viên nội đan, mới đầu Tiểu Độc cũng không có biến hóa gì, chỉ chậm rãi nằm trên mặt đất, tựa như muốn ngủ. Qua một hồi, khi Tiểu Báo Tử nướng thịt hươu xong, thân thể nó bỗng nhiên run lên, càng lúc càng run mạnh.

Một luồng hắc khí từ bộ lông ngân sắc của Tiểu Độc toát ra, rất nhanh liền có xu hướng xâm thực toàn thân nó. Bởi vì cùng Tiểu Độc có liên hệ cực kỳ đặc biệt. Do đó, Tiểu Báo Tử cũng có thể cảm giác được. Trong cơ thể Tiểu Độc có một cỗ lực lượng cường đại đang ba động trùng kích, phảng phất như nội khí trong cơ thể con người. Thế nhưng không giống với nội khí bình thường. Đây là một loại lực lượng cuồng bạo, bất tuân. Nếu như phóng tới trong nhân thể, nói không chừng trong thời gia ngắn sẽ bị hủy diệt hoàn toàn. Trong cơ thể Tiểu Độc còn có một cỗ lực lượng khác, nỗ lực đồng hóa cỗ lực lượng cuồng bạo này. Đây là yêu lực bốn nguyên của Tiểu Độc.

Yêu lực là lực lượng của yêu thú.

Yêu thú sở dĩ xưng là yêu thú có hai loại tiêu chí. Thứ nhất là linh trí, thứ hai chính là có yêu lực.

Đây là hai tiêu chí hợp làm một. Bởi vì một loại thú có linh trí, tất sẽ có yêu lực, đây là thiên địa pháp tắc.

Yêu lực và nội khí tương tự, thế nhưng lại có khác nhau rất lớn.

Yêu lực trời sinh không thể khống chế. Đây là tất nhiên. Yêu thú mới có linh trí, nhưng trí tuệ cũng không cao. Giống như là Tiểu Độc hiện tại, có chút thông minh, nhưng thực chất cũng chỉ bằng trí lực của một hài tử. Người muốn nó lý giải được lộ tuyến vận hành yêu lực cao thâm, là không có khả năng. Do đó, yêu lực trời sinh không thể khống chế. Chính là bản năng của yêu thú. Không giống như là nội khí còn cần có quỹ đạo vận hành cố định và phương pháp tu luyện. Mặt khác, còn có một số đó là yêu lực phi thường cuồng bạo. Cuồng bạo đến cực điểm, trong lịch sử từng có vô số người muốn trực tiếp hấp thu nội đan của yêu thú để tăng cường nội lực. Kết quả đều chết sạch. Cuồng mà chết, không có ngoại lệ. Bởi vậy, đến hôm nay, nội đan của yêu thú tuy rằng vẫn rất được tán tụng, nhưng đại đa số đều là dùng để làm thuốc. Cũng có bộ phận cực nhỏ thông qua một ít phương pháp xử lý đặc thù trực tiếp sử dụng. Mà loại phương pháp xử lý đặc thù này chính là vô cùng tốn kém, sẽ có rất ít người dùng đến.

Người không thể trực tiếp thông qua nội đan của yêu thú để tăng cường thực lực, nhưng yêu thú lại có thể.

Yêu thú trời sinh yêu lực không thể khống chế, bởi vậy bọn chúng có thể trực tiếp thông qua thôn phệ nội đan của yêu thú khác để gia tăng thực lực. Giống như là Tiểu Độc hiện tại, chỉ là nó có vẻ ăn quá nhiều,

hoặc giả chủ nhân viên nội đan mà Tiểu Báo Tử cho nó đẳng cấp cao hơn Tiểu Độc rất nhiều, nên mới gặp phải một màn trước mắt này.

Tiểu Báo Tử cho Tiểu Độc là nội đan năm đó đạt được từ một con rắn, Vừa nghĩ đến hiểm cảnh bản thân gặp phải, Tiểu Báo Tử hiện tại vẫn phải ngằm đờ mờ hôi lạnh. Mà một ứng một xà kia hiển nhiên đều là cấp bậc yêu thú. Theo hẳn thấy, đẳng cấp của chúng cũng không cao, hiện tại xem ra, lúc đó mình đã nhìn nhầm. Chỉ ít, cấp bậc của hai yêu thú kia cao hơn Tiểu Độc rất nhiều.

- Hắc hắc, tiểu tử đáng thương a. Có vẻ lúc này ta không giúp ngươi được rồi. Ngươi tự mình chậm rãi nhai đi sao. Vả lại cổ yêu lực này tuy cuồng bạo, cũng không có áp đảo, ngươi cùng lắm chỉ chịu chút khổ sở mà thôi. Chỗ tốt đạt được lại rất nhiều.

Tỉ mỉ quan sát một hồi, Báo Tử xác định Tiểu Độc không có trở ngại, chỉ là gian khổ lại chịu không ít. Nghĩ đến chính mình cũng từng chịu vài lần gian khổ, Tiểu Báo Tử cũng mặc kệ, để Tiểu Độc tự ứng phó.

Gặm xong mấy miếng thịt hươu trên tay, Tiểu Báo Tử đã có chút no bụng. Nhiều năm tu luyện, tu vi tam phẩm, thân thể Luyện Bỉ Giới Đại viên mãn, cả tháng không ăn vẫn có thể chịu được. Hơn nữa ăn cái gì cũng ít hơn trước kia rất nhiều. Thường chỉ ăn vài miếng là đã no. Tiểu Báo Tử minh bạch đây là vì thân thể mình đã tự động hấp thu năng lượng trong Thiên Địa nguyên khí. Bất quá hẳn còn chưa đạt tới Ích Cốc Chi Cảnh trong truyền thuyết.

Bất quá hiện tại, cho dù có thèm, cũng chỉ là nếm thử mà thôi, ăn mấy miếng là no rồi.

Lau lau miệng, nhìn Tiểu Độc phục trên mặt đất. Trên người càng ngày càng run rẩy kịch liệt, cũng không tới quấy rầy nó. Thân thể nhảy vút lên, tới trên nhai động, từ trong túi lấy ra một quyển sách, nghiên cứu!

Ngân Nguyệt Kiếm Pháp!

Bộ kiếm pháp này là Huyết Vô Nhai có được từ Hạ gia kiếm thuật bí lục ở Dương Châu. Có thể khiến Huyết Vô Nhai bát phẩm cường giả nhớ đến, đồng thời không tiếc giết người cướp đoạt, tự nhiên sẽ không phải phạm vật.

Điểm này Tiểu Báo Tử miễn cưỡng học được một chiêu Tinh Hà Câu Phần có thể thấy được.

Đáng tiếc, mấy năm qua, Tiểu Báo Tử một lòng tu luyện tu vi cảnh giới, nên để quyển sách này chôn ở Mãng Thương Sơn. Do đó, đối với kiếm pháp một đạo cũng không có nghiên cứu gì.

Hiện tại, hẳn lấy bộ kiếm pháp này ra, cũng là có nguyên nhân. Tất cả là vì tròng đại hí một năm tới ở Tàn Lăng Quận Thành, bị Vương Xà chú ý. Trộn đại hí này hẳn vô luận ra sao cũng không thể bỏ qua. Bất quá, đây cũng không có nghĩa Tiểu Báo Tử nguyện ý chân chính bại lộ thân phận của mình. Vương Xà biết là chuyện của Vương Xà.

Do đó, hẳn cũng đã nghĩ kỹ. Đến lúc đó mình liền đeo mặt nạ, cầm kiếm trong tay vô giúp vui. Nghĩ đến hẳn sẽ không có ai nghĩ tới mình đi? Bởi vậy, hẳn mới quyết định hiện tại tu tập bộ Ngân Nguyệt Kiếm Pháp này.

Ngân Nguyệt Kiếm Pháp là môn kiếm pháp cực cao thâm. Tiểu Báo Tử vốn tưởng rằng lấy thiên phú của bản thân, tu luyện hẳn là một chuyện thập phần dễ dàng. Thế nhưng sự thực lại không phải như vậy.

- Xem ra ta vẫn là coi thường bộ kiếm pháp này a!

Trong động bên sườn núi, Tiểu Báo Tử chậm rãi thu hồi ô kim đoản kiếm trong tay, toàn thân bao quanh một cỗ khí tức kỳ quái cực kỳ âm nhu.

Nhắm mắt lại, Tiểu Báo Tử lắng lắng cảm thụ được sợi khí tức kỳ quái quanh thân này:

- Nghĩ không ra bộ kiếm pháp này lại có thể khiến khí tức toàn thân đều cải biến, đây chính là điều ta cần. Đến lúc đó, phối hợp với Hắc Động Quyền Ý của ta, e là Vương Xà cũng không thể nhận ra ta đi!

Tiểu Báo Tử âm thầm tính toán sự tình được mất:

- So với Loạn Phi Phong Chùy Pháp đại khai đại hợp, hào khí trùng thiên. Bộ kiếm pháp này âm nhu quỷ bí, làm cho khó lòng phòng bị. Hơn nữa còn có thể khiến Cửu Long Thần Hỏa nội khí trong cơ thể trở nên

âm nhu ngưng luyện, cùng bạo liệt lúc trước hoàn toàn tương phản. Trách không được Huyết Vô Nhai lại động thủ cướp đoạt. Hần tu luyện Huyết Diễm Chân Cương, nếu như phối hợp với tâm pháp Ngân Nguyệt Kiếm Pháp này, không cần thời gian bao lâu, có thể đem hỏa khí trong nội khí tản trừ, hoàn thiện đặc điểm bạo liệt, khó khổng chế của Hỏa Hành Thuộc Tính nội khí. Có thể khiến nội khí càng thêm ngưng luyện, uy lực gấp đôi a!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

215. Chương 223: Ngự Trang Hoàn Mỹ. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 223: Ngự trang hoàn mỹ. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Nghĩ thông suốt điểm này, Tiểu Báo Tử đối với bộ kiếm pháp này càng thêm hiếu kỳ:

- Cũng không biết Dương Châu Hạ gia này có lai lịch gì, lại có một bộ kiếm pháp thần kỳ như vậy. Nghĩ đến tổ tiên hẳn cũng là một đại nhân vật đi?

Hắn lại không biết, Dương Châu Hạ gia này tại một vạn năm trước cũng là nổi danh hiển hách. Bất quá khi đó không phải Hạ gia, mà là Ngân Nguyệt Kiếm Tông. Bộ Ngân Nguyệt Kiếm Pháp này chính là kiếm pháp trấn phái của Ngân Nguyệt, mà tâm pháp phối hợp cùng kiếm pháp đó là Minh Nguyệt Hóa Thần Quyết.

Minh Nguyệt Hóa Thần Quyết và Thái Cực Quyền có hiệu quả kì diệu như nhau. Tối ưu việc ngưng luyện nội khí. Khác nhau là Thái Cực Quyền nặng về tinh luyện nội khí, ngưng luyện chỉ là một tác dụng phụ. Còn Minh Nguyệt Hóa Thần Quyết thì hoàn toàn là ngưng luyện nội khí. Trải qua vạn chuyển Minh Nguyệt Hóa Thần Quyết cũng sẽ càng lúc càng tinh thuần, cuối cùng đạt được tinh thuần như tở.

Cửu Long Thần Hỏa Công cũng không ngoại lệ.

Đương nhiên, điều này đối với Tiểu Báo Tử chỉ có lợi mà không có hại. Nội khí càng là ngưng luyện, uy lực phát ra cũng càng cường đại. Đặc biệt như Tiểu Báo Tử tu luyện Cửu Long Thần Hỏa Công vậy, tu vi càng cao thâm, liền càng phải tổn hao tâm thần áp chế hỏa khí bạo liệt trong nội khí. Còn Minh Nguyệt Hóa Thần Quyết hiển nhiên giải quyết vấn đề này, để hắn tu luyện cần lo lắng. Chỉ dựa vào điểm này, đã đủ để cho người ta tranh đoạt vỡ đầu.

- Ngao ô!

Ngoài động, đột nhiên truyền đến một tiếng sói tru. Tiểu Báo Tử cười, đi tới cửa động, nhìn ra phía ngoài, về mặt lộ ra một tia ngoài ý muốn, chỉ thấy Tiểu Độc đang đứng tại bờ sông, dưới chân là một khối thi thể dê rừng, đang cùng ba con mãnh hổ giằng co.

Tiểu Báo Tử dứt khoát ngồi ở cửa động nhìn trò vui.

Bất quá trò vui này nhìn không đã nghiền, Tiểu Độc tuy rằng là lang và cửu hồn huyết, nhưng dù sao trời sinh linh dị, chính là yêu thú có linh trí. Hơn nữa lại vừa ăn yêu đan do Tiểu Báo Tử cho. Sau khi trải qua một đoạn thời gian thống khổ, thực lực đại tăng, chỉ một tiếng kêu to đã đem ba con mãnh hổ dọa cho sợ hãi. Ba con mãnh hổ kia nào dám ham chiến a, sau một phen giằng co, liền chạy nhanh như chớp, nhưng lại khiến Tiểu Báo Tử có chút thất vọng.

Tiểu Độc từ lúc ăn nội đan của yêu thú kia, thực lực đã tăng cường. Thế nhưng ngoại hình cũng phát sinh biến hóa rất lớn. Nguyên bản bộ lông ngân sắc sáng bóng toàn bộ biến thành ngân hôi sắc. Cùng đã lang bình thường không có gì khác nhau, thể hình cực lớn cũng nhỏ đi, chính là lớn cỡ đã lang thành niên. Đây là chuyện khiến Tiểu Báo Tử cảm thấy khó chịu, bởi vì không thể cười.

Bất quá, vô luận là tốc độ hay lực lượng, hoặc năng lực nguyên bản của Tiểu Độc đều có đề thăng trên diện rộng. Hiện tại Tiểu Độc tùy tiện chạy vài bước, liền có thể chạy ra chín đạo huyền ảnh, so với lần đầu tiên gặp phải chỉ có thể chạy ra sáu đạo huyền ảnh thì tiến bộ hơn nhiều. Quan trọng nhất là linh trí của nó tựa hồ cũng mở ra rất nhiều, so với trước đây thông minh hơn. Tiểu Báo Tử chỉ cần tâm niệm khẽ nhúc nhích, có yêu cầu gì, nó đều đi chấp hành, căn bản không gặp phải sai lầm gì.

Đáng tiếc a, dẫn ra ngoài không uy phong! Tiểu Báo Tử thở dài một tiếng, xoay người trở lại trong nhai động, tiếp tục tu luyện.

Trong núi không có nhật nguyệt!

Chút bất tri bất giác, hắn đã ở lại Mãng Thương Sơn tròn bốn tháng. Đối với Ngân Nguyệt Kiếm Pháp linh ngộ có đề cao rõ ràng, thi triển ra cũng có chút uy lực, quan hệ cùng Tiểu Độc cũng càng thêm thân mật. Tinh thần ba động cuồng bạo lúc ban đầu trong cơ thể Tiểu Độc cũng từ từ ổn định. Quan trọng nhất là ngoại đan của hắn trải qua nửa năm duy trì liên tục vận chuyển, Thanh Ngọc Càn Nguyên Công hỏa hậu đã đề thăng tới một trình độ khiến Tiểu Báo Tử không thể tin được.

Ngũ phẩm!

Triệt để vượt qua tu vi của bản thân hắn hiện tại. Trong lúc vận chuyển, nội khí như thanh ngọc cường đại lưu động trong nội đan, thông qua ngoại đan câu thông tự thân. Tuy rằng bởi nguyên nhân thân thể không thể đem Thanh Ngọc Càn Nguyên Công này nạp vào cơ thể, thế nhưng vận dụng vẫn như thường.

Một tháng gần nhất, hắn một mực luyện tập Thanh Ngọc Càn Nguyên Công phối hợp với Ngân Nguyệt Kiếm Pháp. Dưới tác dụng của Minh Nguyệt Hóa Thần Quyết, Thanh Ngọc Càn Nguyên Công của hắn cũng đã ngưng luyện. Trên thực tế, nếu như không phải bởi vì hắn một mực vận dụng Minh Nguyệt Hóa Thần Quyết. Hiện tại, ngoại đan của hắn e là đã lên tới lục phẩm, đạt được mục tiêu trong một năm mà Vương Xà giao cho hắn rồi.

- Minh Nguyệt Hóa Thần Quyết phối hợp với Ngân Nguyệt Kiếm Pháp thật sự là nguy trang hoàn mỹ. hắn là không có ai nghĩ đến mình đi!

Tiểu Báo Tử nghĩ trong lòng, mang theo một tia tiếc nuối rời khỏi Mãng Thương Sơn.

Xác thực có chút tiếc nuối. Đó là hắn không gặp được vật nhỏ, hơn nữa gốc cây bị chém đứt kia lại càng khiến hắn lo lắng, sợ rằng vật nhỏ đã gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn.

Chỉ là trong bốn tháng này, chu vi trăm dặm hắn đã tìm kiếm cả, lại vẫn không phát hiện được tung tích của vật nhỏ. Nếu thâm nhập vào sâu hơn, liền đã vượt qua phạm vi năng lực hiện tại của Tiểu Báo Tử, nên đành buông tha.

Rời khỏi Mãng Thương Sơn, ở lại sơn thôn vài ngày, giúp đỡ Thanh Dương Tập sắp đặt một số sản nghiệp, an trí phụ mẫu xong, mới yên lòng đi Tần Lăng Quận Thành.

Lại qua vài ngày đó là thọ thần của Từ Ung, hắn muốn trước ngày đó, phải về đến Tần Lăng Quận Thành.

- Cái gì? Chu Báo kia trở lại. Còn muốn đem Phá Không Kiếm làm như thọ lễ cho Từ trưởng lão?

Sau trong trạch viện, trong một gian phòng truyền đến một tiếng thét kinh hãi. Sau đó là tiếng chén trà rơi xuống đất, nát bấy, nước trà văng khắp nơi, vẩy lên mặt đất, bạch khí bốc lên nhàn nhạt.

- Dạ, nghe nói hắn...hắn tại Mãng Thương gặp phải thích khách, thanh kiếm kia là từ trên người thích khách đoạt được!

Một thị nữ cúi đầu, ấp úng đáp. nàng thật sự không nghĩ ra vì sao nhị phu nhân khi nghe được tin tức lại thất thố như vậy. Bất quá lúc này, nàng cũng không dám ngắt đầu lên.

- Vậy thích khách ám sát hắn thế nào rồi?

Thanh âm của nhị phu nhân có chút biến dạng. bất quá, nàng tựa hồ cũng ý thức được chính mình thất thố, hít sâu một hơi, dùng hết sức bình tĩnh nói:

- Thích khách kia bắt được không?

- Nghe nói bị...bị giết!

Thị nữ đáp.

- Bị...bị giết...!

Thân thể nhị phu nhân khẽ run lên, lui về phía sau một bước, ngồi vào ghế, hai tay nắm chặt thanh vịn, mới đứng vững được:

- Người xác định?

- Nghe nói bị hấn đốt thành tro, chỉ để lại thanh Phá Không Kiếm kia!

Thị nữ cẩn thận đáp, ngữ khí cũng có chút run rẩy, cảm giác được rõ ràng nhiệt độ xung quanh tựa hồ giảm xuống vài độ.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

216. Chương 224: Ngụy Trang Hoàn Mỹ. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 224: Ngụy trang hoàn mỹ. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Đốt thành tro. Không có khả năng a, không có khả năng a, Ngô mụ là lục phẩm a, còn có Phá Không Kiếm, sao có thể thất bại đây?

Trong miệng nàng lẩm bẩm, lúc nói lộ ra vẻ cực kỳ không thể tin nổi:

- Không có khả năng, tuyệt đối không thể a, ta phải nhanh ra xem, ta muốn tận mắt nhìn xem đó có phải là Phá Không Kiếm không?

Một cỗ nhiệt lưu trùng tới sau gáy nàng, khiến nàng mạnh mẽ đứng dậy, phóng ra cửa, thân hình lao tới đó lại đột ngột dừng lại.

- Không được. Ta không thể cứ như vậy đi tới, như thế thể quá thất lễ, cũng quá thất thố!

Trong lòng nàng nghĩ, rồi chậm rãi ngồi trở lại, mắt hứng thở dài thật sâu:

- Chu Báo a Chu Báo, người đến tột cùng là thần thánh phương nào đây?

Chu Báo cũng không phải thần thánh phương nào, hắn chỉ là một kẻ đi ra từ hộ sản bắn bình thường trong sơn thôn mà thôi. Đương nhiên, thân vệ của Trung Hòa Quận Đề Đốc Lý Nguyên Lý đại tướng quân còn chưa có ai đưa tin.

Tại thọ thần của Từ Ung, Tiểu Báo Tử dâng ra Phá Không Kiếm quả nhiên không ngoài sở liệu gây ra oanh động.

Về phần đến tột cùng là ai muốn giết Tiểu Báo Tử, người của Ô gia đã mặc kệ.

Cứ như vậy, có người muốn giết hấn cũng không kỳ quái. Có cao thủ võ lâm nào khi mới quật khởi lại chưa từng gặp qua sự tình như vậy? Một cao thủ quật khởi rất nhiều lúc cũng đồng nghĩa với các cao thủ cũ ngã xuống, trở thành bàn đạp cho hấn thành danh. Đây đương nhiên bị người ghi hận.

Đừng nói là một sát thủ, cho dù là mười sát thủ tới giết hấn cũng bình thường. Duy nhất làm người khác chú ý là trong tay sát thủ này lại còn cầm một trong tam đại kỳ binh của Giản gia. Đây đương nhiên sẽ khiến một số người hữu tâm suy nghĩ sâu xa. Thế nhưng cũng chỉ là suy nghĩ sâu xa mà thôi, thanh kiếm này là Phá Không, cũng không phải Chấn Thiên nên không có giá trị làm bằng chứng.

Làm Trung Hòa Quận Đề Đốc, Lý Nguyên có tổng cộng ba mươi sáu gã thân vệ, cũng tạo thành một Thân Vệ Doanh.

Tiểu Báo Tử trở thành thân vệ của Lý Nguyên đã được một tháng rất thoải mái. Trên thực tế, làm thân vệ cuộc sống không thể không thoải mái.

Vì thân vệ nói trắng ra chính là bảo tiêu của Lý Nguyên.

Lý Nguyên là Trung Hòa Quận Đề Đốc nắm trong tay quân sự, cũng chính là tư lệnh viên quân khu trong thế giới kia của Tiểu Báo Tử. Thế giới này tương đối mà nói, tư lệnh viên này quyền lợi còn lớn hơn một chút. Theo lý mà nói, như Tiểu Báo Tử làm thân vệ, khi Lý Nguyên xuất hành đều phải đi theo, bảo hộ an toàn của hấn. Thế nhưng khi Lý Đại Suất có việc, dẫn theo Thân Vệ Doanh đi ra ngoài, cũng không thể lúc nào cũng mang theo ba mươi sáu gã thân vệ bên cạnh đi sao?

Cái này cũng có chút quá phô trương rồi.

Lý Nguyên cũng không phải người thích khoe khoang như vậy, do đó, lúc bình thường, bên cạnh hấn chỉ giữ lại sáu gã thân vệ, ba mươi sáu người của Thân Vệ Doanh cứ cách sáu ngày thay phiên một lần cũng dễ dàng.

Lý Nguyên là đại quan tam phẩm của triều đình, là tướng quân thủ hạ tự nhiên không thể như nhân vật giang hồ bình thường, võ lâm thảo莽 gặp phải địch nhân thì đánh loạn lên. Đặc biệt Thân Vệ Doanh của hấn chú ý nhất chính là phối hợp. Còn Tiểu Báo Tử không am hiểu nhất cũng chính là cùng người khác phối hợp.

Hấn luôn luôn độc lai độc vãng, do đó từ đầu đã không quen kết hợp.

Trải qua một thời gian, hấn cũng dần có chút thích ứng.

Thân Vệ Doanh có hai vị chủ quan, một chính một phó, đều là cao thủ Đoán Cốt Giới. Tổng quản tên là Ưng Lô, ngũ phẩm cao thủ, thiện sử trường thương, phó quản Tổng Kỳ Phi, tứ phẩm cao thủ, sử dụng một thanh Song Long nha kích.

Còn lại ba mươi bốn người bao gồm Tiểu Báo Tử đều là tu vi tam phẩm.

Thân Vệ Doanh có một doanh trại đơn độc ngay trong Đề Đốc phủ viện, bình thường không có việc gì, Tiểu Báo Tử liền cùng những người khác luyện tập đủ loại chiến trận phối hợp, cũng thu được lợi ích không nhỏ.

Mọi người trong Thân Vệ Doanh đối với Tiểu Báo Tử cũng rất khá tốt, cũng không xuất hiện loại tình huống máu chó lão binh khi dễ tân nhân trong điện ảnh Mỹ quốc. Cái này cũng bởi đây là Thân Vệ Doanh, thân vệ tự nhiên đều là thân tín của Đại Suất, đều là nhân vật trải qua Lý Nguyên tuyển chọn tinh tế. nên tự nhiên phân biệt rõ nặng nhẹ, sự tình cũng nhìn thấu triệt. Thứ hai Tiểu Báo Tử khi công hãm Trung Hòa Quận Thành bày ra lực công kích và thực lực cường đại cũng được chúng thân vệ nhìn vào mắt. Bọn họ tự nhiên sẽ không ngốc đi tìm một sát tinh như vậy gây khó dễ, đó quả thực là tự chuốc lấy phiền toái cho bản thân.

Bởi vậy, đối với Tiểu Báo Tử gia nhập. Bọn họ còn là phi thường hoan nghênh, dù sao thêm một chiến hữu thực lực cường đại cũng đồng nghĩa tính mệnh thêm một phần bảo đảm.

Lúc chỉ dạy Tiểu Báo Tử đương nhiên cũng tận tâm tận lực.

Bởi vậy Tiểu Báo Tử cũng đạt được rất nhiều chỗ tốt.

Khiến hấn không nghĩ tới là, trong Thân Vệ Doanh hấn dĩ nhiên có được một bộ chùy pháp hoàn chỉnh, uy lực không kém Loạn Phi Phong Chùy Pháp của Ô gia!

Phiên Thiên Chùy!

- Phiên Thiên Chùy pháp này nguyên bản là võ học trong võ khố của Đại Tấn hoàng gia, ba trăm năm trước được Võ Đế ban cho Hậu tướng quân Chu Ngang. Từ đó liền truyền vào trong quân, chỉ là môn chùy pháp này quá mức cao thâm, hơn nữa yêu cầu đối với Tu Luyện Giả khá cao. Ba trăm năm qua trừ Hậu tướng quân Chu Ngang ra, chưa từng có ai luyện thành, dần dần cũng không còn ai hỏi tới.

Ngẫm lại cũng đúng, binh khí quân đội. Phần lớn là lấy đao thương là chủ, thường thấy nhất là đao, bởi vì loại này dễ dàng sử dụng nhất. Đồng thời cũng là vũ khí có tính sát thương ban đầu lớn nhất. Đao chính là một trong những kiểu vũ khí được chế tạo trong quân đội. Còn cây chùy vốn là binh khí lạnh, hơn nữa yêu cầu đối với người sử dụng cũng cao. Do đó binh lính bình thường căn bản là không có dùng chùy.

Trong quân đội chân chính có thể tự mình lựa chọn vũ khí chỉ có thể là tướng lĩnh mà thôi.

Tướng lĩnh xuất thân có ba loại, một là thế gia, triều đình, đây là xuất thân quý tử. Hai là xuất thân binh lính bình thường. Ba là xuất thân giang hồ, võ doanh.

Bởi vì cây chùy là một loại binh khí lạnh, nên những tướng lĩnh xuất thân triều đình, thế gia kia căn bản là không biết dùng. Còn xuất thân binh lính bình thường, thì sớm đã tập thành thói quen dùng đao kiếm, sao lại sử dụng chùy?

Người trong giang hồ, xuất thân Võ Doanh, cũng vì món binh khí này quá lạnh. Cho dù có từng sử dụng qua, cũng sẽ không sống đến ngày được thăng chức. Hơn nữa, Phiên Thiên Chùy này vô luận ra sao cũng là một môn chùy pháp cực kỳ cao thâm. Mặc dù được lưu truyền trong quân đội, thế nhưng cũng không phải ai thấy được cũng hiểu được. Chỉ có những tướng lĩnh có bối cảnh, có thực lực kia mới có thể tiếp xúc được.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

217. Chương 225: Thân Vệ.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 225: Thân vệ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Tỷ như Lý Nguyên xuất thân Bình Châu Lý thị. Trong quân căn cơ thâm hậu, muốn lấy được Phiên Thiên Chùy công pháp cũng không khó khăn. Chỉ là cho tới nay, cũng không có tìm được người nào thích hợp truyền thụ. Mà Tiểu Báo Tử này là một khoản đầu tư cực có giá trị. Dùng một quyển công pháp đối với bản thân vô dụng, thu nạp một thân vệ tương lai tiền đồ vô lượng, vô luận như thế nào cũng là một chuyện cực kỳ tốt.

Tiểu Báo Tử đối với điều này tự nhiên cũng là thập phần cảm kích, chỉ ít biểu hiện ra ngoài cũng là vẻ cảm kích.

Trong Thân Vệ Doanh, thời gian luyện võ tuy rằng nhiều, thế nhưng cũng không đến mức chiếm hết toàn bộ thời gian. Như bọn họ sáu ngày đổi ca một lần, thời gian rảnh tự nhiên là rất nhiều. Hơn nữa trong lúc đó, Tiểu Báo Tử đều có thể tự do chi phối. Mới đầu, hấn bề bọn nhiều việc, bắt quá một tháng này, hấn thật ra rảnh rỗi. Ngoại trừ phải đến Đê Đốc phủ báo cáo, còn phải an bài cho một nhà Vương Thiên Lôi. Vị tỷ phu này thật sự theo hấn đến Trung Hòa Quận.

Vương Thiên Lô tự nhiên muốn được an bài cho hần, cũng may bản thân hần chính là một người cực có chủ kiến, căn bản không cần Tiểu Báo Tử quá bận tâm, chỉ cần cung cấp tiền vốn liền đi.

Vương Thiên Lô rất nhanh ngay trong Trung Hòa Quận Thành tìm được một khu nhà, dẫn theo tỷ tỷ Tiểu Báo Tử và cháu ngoại vào ở.

Mặt khác cùng lúc Kim Nam Thanh cũng đem một phần dược liệu thuộc về Tiểu Báo Tử bí mật đưa qua, tròn hai xe lớn. Ngụy trang thành lương thực đưa vào trong thành. Cũng may mà Vương Thiên Lô dùng bạc Tiểu Báo Tử cấp tại Trung Hòa Quận mở lương điểm. Lúc này mới không có để lộ sơ hở.

Về phần vì sao Vương Thiên phải mở lương điểm. Cái này nói thì dài, đơn giản mà nói chính là trước đây có một đồng đội, trong nhà là lương thương. Vương Thiên Lô liền theo phương pháp của hần, lại dùng tiền vốn Tiểu Báo Tử cấp, rốt cuộc mở được một lương điểm nhỏ trong Trung Hòa Quận Thành.

Về phần bọn họ, những người ngoài thành tới đây mở lương điểm có thể gặp phải khó khăn gì, có bị những tên côn đồ địa đầu xà ở đây thu phí bảo hộ hay không, Vương Thiên Lô căn bản là không có lo lắng. Trung Hòa Quận Thành nửa năm trước vừa mới bị người của Bái Hỏa Huyền Giáo công hãm, lại trải qua hơn mười ngày vây thành, công thành. Trừ mấy nhà như Ô gia Thiết Khí Phô các loại cửa hàng ra, thì những nơi khác đều bị lửa thiêu rụi cả. Hiện tại Trung Hòa Quận Thành sớm đã là bách nghiệp điêu linh, căn bản không có bao nhiêu thương hộ. Trung Hòa Quận thủ giống như những lãnh đạo địa phương ở kiếp trước của Tiểu Báo Tử điên cuồng phát triển lại. Đối với thương hộ mới tới như Vương Thiên Lô tự nhiên là lễ ngộ có thừa. Hơn nữa Tiểu Báo Tử là thân binh của Lý Nguyên, người có công đoạt lại Trung Hòa Quận Thành. Mấy nguyên nhân này kết hợp, đã tạo cho Vương Thiên Lô thiên đại thuận lợi. Vương Thiên Lô cũng yên bình ở trong Trung Hòa Quận Thành làm sinh ý lương thực. Đồng thời, Tiểu Báo Tử tại đây coi như có một gia đình. Không phải không có việc gì cũng ở trong phủ Đề Đốc, chung quy cũng không quá tự do. Hơn nữa hiện tại hần cũng có được hai xe dược liệu, thực lực lại đạt đến Luyện Bì Giới Đại viên mãn chỉ cảnh, tự nhiên là muốn khẩn cấp luyện chế Đoán Cốt Đan, mau chóng đoán cốt. Vẫn ở lại Đại Suất phủ không có cơ hội gì.

- Báo Tử a, người niên kỷ cũng không còn nhỏ, có phải nên suy nghĩ tìm một cô vợ không?

Ngồi ở bên cạnh, Chu Hoa đang mang thai vừa khâu y phục, vừa nói với Tiểu Báo Tử:

- Lần này trước khi ra ngoài, nương có căn dặn ta nhất định phải tìm cho người một cô vợ tốt.

Tiểu Báo Tử cười hắc hắc không ngừng, thậm chí bản thân sao lại chạy tới đây gặp tỷ tỷ, kết quả đã bị nàng lải nhải như vậy.

- Lần sau liền không trở lại!

- Hần dám!

Chu Hoa trợn mắt nhìn Vương Thiên Lô, lại hung dữ nhìn Tiểu Báo Tử:

- Đừng tưởng rằng hiện tại có tiền đồ, liền dám không nghe lời ta nói.

- Không dám không dám. Đương nhiên không dám!

Tiểu Báo Tử vội vàng nói:

- Đúng rồi tỷ tỷ, ta còn có chuyện, không thể ở đây với người.

- Được rồi, đi đi, ta biết người chê ta phiền phức.

- Hắc hắc.

Tiểu Báo Tử cười nhẹ hai tiếng, lôi kéo Vương Thiên Lô rời khỏi phòng.

- Xem ra lần sau thực ít trở lại, mỗi lần đều bị tỷ tỷ lải nhải.

- Nếu như người không muốn nghe nàng lải nhải a, thì theo ý nàng tìm một cô vợ trở về, nàng nhất định không lải nhải nữa.

- Hiện tại ta không có thời gian!

Tiểu Báo Tử cười khỏ lắc đầu nói:

- Đúng rồi, tỷ phụ, ngày mai Lý đại tướng quân muốn tới giáo trường. Ta phỏng chừng vài ngày cũng chưa về, Tiểu Độc ta nhờ người chiếu cố.

- Không quan hệ, công sự quan trọng hơn!

Vương Thiên Lôi nói:

- Trong nhà có ta đây, hơn nữa người có trở lại hay không có quan hệ gì.

Hai người đều cười.

Trong thân vệ của Lý Nguyên, Tiểu Báo Tử là nhỏ nhất, cũng là lùn nhất. Vì vậy cũng chính là xếp hạng cao nhất trong Thân Vệ Doanh. Hai thanh ngân chùy đeo trên lưng, trừ một thân hắc sắc áo giáp và thanh bào choàng bên ngoài, trên đầu còn đội một cái mũ giáp màu đen, ngồi trên lưng ngựa có chút uy phong.

Từ Đề Độc phủ đến giáo trường, không tính quá gần. Một tại thành đông, một tại thành tây, hơn nữa hiện tại chính là sáng sớm, trên đường người đi đường cũng không thiếu. Đoàn người đều cưỡi ngựa, chiếm phần lớn mặt đường. Đo dó, tuy rằng ngồi trên lưng ngựa, thế nhưng cũng không nhanh.

Tham gia qua vài lần diễn võ, Tiểu Báo Tử đối với những điều này cũng không thấy gì lạ, đang ngồi trên ngựa nhàn nhã dạo chơi, trong lòng đột nhiên sinh ra một tia báo động.

- A?

Cơ thể Tiểu Báo Tử hơi cứng đờ, cầm lấy cương ngựa, tay trái buông ra, cầm vào cây chùy sau lưng.

Bỗng nhiên trong tai Tiểu Báo Tử truyền đến một tiếng dây cung rung động rất nhỏ.

- Hưu nhất!

Tiếng xé gió phát ra, phá không bắn tới.

Mục tiêu trực chỉ Lý Nguyên.

Hàn quang hoa phá trường không, các thân vệ khác rút cục phản ứng lại, chỉ chậm một chút, ám tiễn gần như đã bắn trúng mặt Lý Nguyên.

- Thương!

Một tiếng hoa lửa văng khắp nơi, mũi tên nhọn cách mặt Lý Nguyên ba thốn, bị Tiểu Báo Tử một chùy đánh rơi. Hắn chỉ cảm thấy cánh tay ngăn cản chấn động. Tên là bị đập rơi, thế nhưng tay lại bị bắn trở lại, ngay trong nháy mắt này, hai tiếng cung hưởng, tiếng chưa tới, tên đã rơi.

Hai tên phía sau dĩ nhiên tốc độ đã qua vận tốc thanh âm, một tên kế tiếp một tên. Tay Tiểu Báo Tử lúc này đã bị đẩy văng ra. Lại muốn cầm chùy đánh tới, đã là chùyện không thể nào.

Bất quá, chùy thứ nhất của hắn đã giúp cho Nguyên có được thời gian phản ứng, gần như trong nháy mắt chùy thứ nhất của Tiểu Báo Tử đập rơi mũi tên nhọn, Lý Nguyên quát lạnh một tiếng, thân thể lập tức vừa lộn, cũng không nhảy lên, mà trở mình xuống ngựa.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

218. Chương 226: Tam Đại Khẩu. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả:Xà Thôn Kinh

Chương 226: Tam đại khẩu. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Tất cả đều phát sinh tựa như điện quang hỏa thạch, từ lúc Tiểu Báo Tử xuất chùy đập rớt mũi tên, đến lúc Lý Nguyên xoay người xuống ngựa, bất quá chỉ trong nháy mắt.

Ba tên qua đi, tất cả trở về bình ổn.

Không gian xung quanh sau một lúc yên tĩnh, liền bị tiếng động thật lớn rung chuyển.

Thân Vệ Doanh đã tự động chia làm ba đội, một đội dọc theo hướng mũi tên dài kia tìm kiếm. Một đội tại xung quanh nhai đạo cảnh giới nghiêm. Một đội còn lại cũng chính là đội của Tiểu Báo Tử thì thủ hộ quanh thân Lý Nguyên.

- Tiểu Báo Tử làm rất khá!

Thăng qua tam tiễn, Lý Nguyên sắc mặt có chút tái nhợt, bộ dáng vẫn còn sợ hãi, trên mặt lại lộ vẻ tươi cười, vỗ vai Tiểu Báo Tử, thân thiết nói:

- Nếu không có người, hôm nay ta đã có thể mất mạng tại đây!

- Đây là chức trách của thuộc hạ!

Tiểu Báo Tử cung kính nói, thái độ cũng không vì bản thân lập được đại công mà lộ vẻ đắc ý.

- Tốt! Phi thường tốt!

Lý Nguyên hài lòng nói:

- Để cho bọn họ trở lại đi thôi, kẻ xuất thủ đã đi, người này chỉ sử dụng tam tiễn, tam tiễn vô công, nên đã đào tẩu từ sớm rồi.

Kỳ Phi lên tiếng trả lời rời đi.

- Tướng quân biết là ai?

Tiểu Báo Tử hiểu kỳ hỏi.

- Một lão bằng hữu!

Lý Nguyên cười cười, rồi phát tay với các thân vệ xung quanh nói:

- Điều tản ra đi thôi. Đã không có việc gì nữa, để cho bọn họ đuổi theo đi, hiện tại chúng ta phải đi giáo trường!

- Còn đi?

- Vì sao không đi, đã ổn định chuyện này xong, cũng không thể vì tam tiễn của gia hỏa kia liền xám xịt chạy về Đề Độc phủ sao, như vật thật sự là quá mất mặt.

Khi nói mấy câu này, Lý Nguyên đã khôi phục bình thường, ngựa của hắn đã bị bắn chết, Bất quá xung quanh ngựa vẫn rất nhiều, tiện tay kéo tới một con, xoay người nhảy lên:

- Được rồi, các người đều nâng cao tinh thần chạy tới chỗ võ đài thôi.

- Dạ.

Đoàn người lại một lần nữa trùng điệp chạy tới giáo trường ở thành đông, bất quá tốc độ so với vừa rồi phải nhanh hơn rất nhiều.

Tiểu Báo Tử cũng dần dần hiểu rõ, Lý Nguyên sở dĩ muốn đến giáo trường tiếp tục diễn võ, cũng không phải vì hắn đối với lần diễn võ này coi trọng, mà hoàn toàn vì vấn đề mặt mũi. Bởi trong quá trình diễn võ, căn bản là không yên lòng. Khi diễn võ thi hành được một nửa thời gian, đội thân vệ của Ôn Lôi truy địch cũng trở lại. Chỉ là không có bất kỳ phát hiện gì. Ôn Lôi có vẻ phiền muộn, vừa đến giáo trường liền hướng Lý Nguyên thỉnh tội. Lý Nguyên thật ra cũng không làm khó hắn, thậm chí còn động viên vài câu. Một hồi diễn võ cũng nhanh chóng kết thúc.

Trải qua chuyện vừa rồi, địa vị của Tiểu Báo Tử trong Thân Vệ Doanh tựa hồ lại được nâng lên một khoảng lớn. Không phải vì chuyện gì khác, mà chính vì một chùy đánh rơi tiền, cứu Lý Nguyên một mạng kia của hắn. Điều này cũng tương đương với cứu mạng của người trong Thân Vệ Doanh. Thân là thân vệ, vô luận thân phận hay địa vị, hoặc đãi ngộ đều phải cao hơn binh sĩ phổ thông rất nhiều. Thế nhưng tương đối mà nói, trách nhiệm cũng thập phần trọng đại. Nếu như Lý Nguyên bỏ mình trong lúc ám sát. Như vậy, toàn bộ thân vệ ở đây cũng không thoát trách nhiệm. Cho dù không đáng tội chết, cũng không thể ở lại trong quân, tiền đồ cũng ảm đạm.

Điều này đối với những thân vệ tiền đồ vô lượng có thể nói là sự tình so với chết còn khó chịu hơn. Còn một chùy của Tiểu Báo Tử không chỉ cứu tính mệnh của Lý Nguyên, còn vấn hồi tiền đồ của họ, người bảo bọn họ làm sao có thể không cảm kích đây?

Đối với đủ loại cảm kích của bọn họ, Tiểu Báo Tử đương nhiên cũng không cự tuyệt. Hắn hiểu rất rõ cùng những người xung làm tốt quan hệ có ý nghĩa gì. Đương nhiên, cũng những lão binh này đánh giao tiếp cũng không có gì trở ngại.

Do đó, Tiểu Báo Tử tại Thân Vệ Doanh sống cũng càng lúc càng thoải mái.

Đối với lai lịch thích khách đã tạo thành phiền phức cực lớn cho Thân Vệ Doanh, Tiểu Báo Tử cũng từ từ thăm hỏi ra.

Võ Dương Sơn, Thanh Phong Trại, tam trại chủ Vân Lạc.

Vân Lạc và Lý Nguyên có đại cừu. Ba mươi năm trước thiếu chút nữa bị Lý Nguyên giết chết, liều mạng thoát thân. Còn Lý Nguyên cũng không để hắn trong lòng. Thế nhưng không nghĩ tới, mười năm trước, Vân Lạc đột nhiên xuất hiện. Lần đầu tiên ám sát Lý Nguyên, tuy rằng cũng không có thành công. Thế nhưng cũng Lý Nguyên toát mồ hôi lạnh. Nguyên nhân là vì Lạc Vân đã có được một thanh thứ thần binh, tên là Hàn Nguyệt Cung, uy lực thất lớn. Chỉ là khi đó Vân Lạc chỉ có lực một tiền, đồng thời mới có được bảo cung không lâu. Nóng vội báo thù, cũng chưa luyện tập thành thạo, bởi vậy không có một tiền giết chết Lý Nguyên. Từ đó về sau, trong mười năm Vân Lạc liền không ngừng tìm kiếm cơ hội ám sát Lý Nguyên. Ngày trước lực một tiền, tới bây giờ đã có thể xuất tam tiền. Thế nhưng Lý Nguyên sau lần đầu bị ám sát đã tăng cường phòng vệ, hơn nữa quan cũng càng làm càng lớn. Từ một tướng lĩnh vốn không tên tuổi, nay đã thành Đề Đốc khống chế một phương, độ khó ám sát hắn cũng càng lúc càng lớn.

- Nói như vậy Lạc Vân này khẳng định là đại cừu của tướng quân, vì sao không đem hắn bắt lại?

Tiểu Báo Tử có chút khó hiểu nói.

Tại Đại Tấn, ám sát đại thần triều đình, chính là trọng tội. Cho dù Lý Nguyên có thể buông tha cho hắn. Luật pháp Đại Tấn cũng không tha cho hắn. Chuyện này cũng đã mười năm, sao còn để hắn sống thoải mái như vậy?

- Nói dễ vậy sao a?

Lúc này Kỳ Phi ngồi ở đối diện Tiểu Báo Tử, trong tay cầm một chén rượu, vẻ mặt khổ sáp.

- Lạc Vân này chính là Võ Dương Sơn Thanh Phong Trại tam trại chủ, mà Thanh Phong Trại là một trong tam đại khẩu của Đại Tấn. Triều đình mấy lần phát binh tiêu diệt, đều vô cùng trở lại, hưởng chi là chúng ta?

Tam đại khẩu?

Tiểu Báo Tử nghe xong, không khỏi bật cười, triều đình Đại Tấn tam đại khẩu là tồn tại giống với Lương Sơn Bạc, độc cứ một phương, quan phủ đối với bọn họ vô cùng đau đầu, thế nhưng lại vô lực tiêu diệt, chỉ có thể dùng toàn lực áp chế. Võ Dương Sơn Thanh Phong Trại là một trong số đó. Nghĩ đến Lý Nguyên đối với điều này hắn cũng thập phần hoang mang và phiền muộn đi?

- Được rồi, Kỳ doanh quân không nói nữa, đây là ân oán của tướng quân và Lạc Vân kia. Chúng ta chỉ để ý bảo vệ tướng quân an toàn là được.

- Có lý, Lạc Vân kia cho dù lợi hại, nhưng mười năm qua, hắn chưa từng ám sát thành công qua. Nhưng lại thiếu chút nữa bị phục binh tóm được. Lúc này là một lần mạo hiểm nhất. Bất quá, may là có người ở đây,

mới không tạo thành đại họa. Hiện tại toàn doanh huynh đệ đều thiếu nhân tình của người!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

219. Chương 227: Tam Đại Khẩu. (trung)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 227: Tam đại khẩu. (Trung)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Mọi người đều là huynh đệ trong doanh, nói chuyện này để làm gì?

Tiểu Báo Tử cười nói:

- Đến, Kỷ đại ca, uống!

- Tốt, uống!

Ngày dần dần trôi qua, đảo mắt đã là một tháng, trừ một ngày Lý Nguyên bị đâm trên đường kia, chúng thân vệ không còn gặp phải sự tình này nữa. Cuộc sống cũng trở nên thanh nhàn, thế nhưng Tiểu Báo Tử lại dần bận bịu, mỗi ngày ngoài cố định luyện công mấy thời thân, thì vô luận thế nào cũng không thể nhàn rỗi.

Bởi vì người của Ô gia Thiết Khí Phô đã đến.

Ô Vân Thiên chết hơn nửa còn là bêu danh mà chết. Thế nhưng điều này cũng không có nghĩa thế lực của Ô gia tại Trung Hòa Quận Thành sẽ không có. Ô Vân Thiên tuy rằng kiêu ngạo và bá đạo, nhưng cũng chỉ là chủ quan một địa phương của Ô gia mà thôi. Chỉ vì trên người hắn mà chảy dòng máu của Ô gia, cho nên mới kiêu ngạo hơn các chủ quản ở địa phương khác một chút mà thôi. Hiện tại chết đi, theo lý mà nói, Ô gia chỉ cần đổi một chủ quản là được.

Chỉ là chọn người chủ quản lại khiến cả Ô gia hao tổn tâm trí.

Bởi vì hiện tại Trung Hòa Quận đối với Ô gia thật sự là quá trọng yếu, nơi này có một Địa Để Hỏa Mạch tồn tại.

Chính vì Địa Để Hỏa Mạch này, nguyên bản thế lực của Ô gia bị vây ở sát biên giới, Trung Hòa Quận Thành hiện tại lại thành một miếng bánh thơm, nhưng đồng dạng cũng là củ khoai nóng bỏng tay. Tiếp nhận được thì tốt, địa vị tại Ô gia cũng tăng nhiều, lợi ích vô tận. Nếu làm hỏng sẽ trở thành tội nhân của Ô gia, địa vị suy giảm. Do đó đối mặt với cơ hội như vậy, tất cả mọi người đều thập phần cẩn thận. Nội bộ Ô gia đã trải qua một phen đấu tranh không thấy máu, rốt cục chọn ra chủ quản và đại sư phó. Đương nhiên, bọn họ cũng không có quen Tiểu Báo Tử. Hiện tại hắn là nhân vật then chốt để Ô gia thu hoạch lợi ích từ trong Địa Để Hỏa Mạch. Do đó cũng cho hắn một vị trí ngoại vụ chủ quản. Dĩ nhiên chính là để hắn chuyên môn xử lý quan hệ giữa Trung Hòa Quận Ô phủ và Đề Đốc phủ.

Lúc này, phái tới chủ quản Trung Hòa Quận là một trưởng lão. Tên là Hứa An Đông, cùng Từ Ung quan hệ không tồi. Quan trọng nhất là hắn là một trưởng lão tự do. Tại Ô gia không có căn cơ gì, thuần túy là nhờ thực lực của bản thân tu đến tứ phẩm được thăng làm trưởng lão. Mà trong lúc trở thành trưởng lão, hắn chỉ là một nội môn đệ tử bình thường mà thôi, cũng không phải hạch tâm đệ tử gì cả. Do đó, cũng không như Từ Ung kế thừa địa vị nhất mạch trong nội bộ Ô gia.

Bởi vậy, trong đám trưởng lão của Ô gia địa vị không cao. Thế nhưng cũng rất tốt. Hẳn tôi đây làm chủ quản, cũng phù hợp lợi ích các mạch của Ô gia. Mà vị Hứa trưởng lão này ngày đầu tiên đến Trung Hòa Quận, liền mời Tiểu Báo Tử tới, thương thảo chuyện Địa Để Hỏa Mạch.

Báo Tử mấy ngày nay bị hấn làm phiền không ít.

Bất quá chuyện Địa Để Hỏa Mạch này quan trọng, không chỉ nói Ô gia, coi như là triều đình Đại Tấn cũng không dám chậm trễ, đã bắt đầu thành lập địa phương tinh luyện kim loại. Quyền quản lý thì tại Trung Hòa Quận thủ và Đề Đốc Lý Nguyên. Đồng thời cao tăng đàm phán cùng phân phối lợi ích đã bắt đầu. Thế nhưng tại Trung Hòa Quận Thành bởi có Tiểu Báo Tử tồn tại, Ô gia chiếm ưu thế rất lớn.

Tỷ như ngày hôm trước, Tiểu Báo Tử dẫn theo một đám binh lính, đem tượng nhân của Giản gia dùng hai canh giờ. Thương cảm cho vị lão đầu của Giản gia kia thiếu chút nữa muốn rút dao sát nhân.

- Chu Báo này thật là quá phận, ý vào lập chút công lao, dĩ nhiên chuyện gì cũng đều dám làm. Giản gia chúng ta vì quyền sử dụng Địa Để Hỏa Mạch này đã tốn công phu lớn. Hấn một thân vệ nho nhỏ cũng dám ngăn người ở bên ngoài.

Trung Hòa Quận Giản phủ, Giản Như Vân nổi trận lôi đình gào thét. Hấn là chủ quản của Giản gia ở Trung Hòa Quận. Mà đây vẫn là phạm vi thế lực truyền thống của Giản gia bọn hấn, Hiện tại ở đây phát hiện Địa Để Hỏa Mạch, theo lý mà nói, bọn họ mới là thế gia được lợi nhiều nhất. Thế nhưng không ngờ, không biết từ đâu nhảy ra một Tiểu Báo Tử, không chỉ hoàn toàn đem ưu thế của Giản gia tại Trung Hòa Quận xóa sạch. Thậm chí còn muốn ngăn cản khắp nơi, dù là hấn tính tình ôn hòa, cũng vì hành vi bá đạo đó làm cho cảm tức vạn phần.

- Sư phụ, Chu Báo này hiện tại là người tâm phúc bên cạnh Lý Nguyên. Một tháng trước còn cứu Lý Nguyên một mạng. Cả Thân Vệ Doanh đều thiếu nhân tình của hấn. Chỉ cần hấn không làm chuyện gì chạm đến điểm mấu chốt của quan phủ, thì bọn họ sẽ không quản hấn.

- Vậy ý của ngươi là gì?

Giản Như Vân hỏi, đồ đệ này của hấn luôn đa mưu túc trí, do đó hấn mới hỏi lại.

- Nhấn, chờ!

Vu Đông thần nhiên nói:

- Hiện tại Chu Báo mượn thế quan phủ, phía sau còn có một Vương Xà không biết có quan hệ gì với hấn, cùng hấn đối chọi trực tiếp là không có phần thắng. Chẳng bằng ngồi đợi mấy ngày, xem xét tình hình. Hơn nữa, sư phụ, người đừng quên ngoài Giản gia chúng ta, còn có La Bùi hai nhà, cũng đang nhìn chằm chằm vào Địa Để Hỏa Mạch này, trước tiên phải xem hấn chỉ ngăn cản Giản gia chúng ta hay là cả hai gia tộc kia đã. Nếu như hấn ngay cả hai gia tộc kia cũng ngăn cản, chúng ta thật ra không cần lo lắng.

- Nếu như hấn không ngăn cản thì sao?

- vậy thì có chút phiền phức!

Vu Đông nhíu mày nói.

- Đại Tấn tứ đại đã luyện thế gia, người đem tam gia ngăn cản?

Trung Hòa Quận Thành, bên trong Ô phủ, Tiểu Báo Tử không chút sồn lòng nhìn Hứa An Đông, tựa như đang nhìn một tên ngốc:

- Oan gia như vậy, ta trêu chọc một nhà đã quá đủ, người để ta thoả cái trêu chọc tam gia, ta còn không phát điên sao?

- Ta không phải cũng không có biện pháp sao?

Hứa An Đông nhìn Tiểu Báo Tử, vẻ mặt bối rối. Tiểu Báo Tử niên kỷ tuy nhỏ, nhưng tại Ô gia địa vị cũng không kém hơn hấn, chỉ có thể nhấn nại nói:

- Phía trên đang đàm phán rất giằng co. Chúng ta cần vì bên đó tăng thêm một ít lợi thế.

- Cái này ta mặc kệ, cũng không quan!

Tiểu Báo Tử lắc đầu nói:

- Ngày hôm qua tướng quân đã cùng ta nói chuyện này, người của Giản gia đã nháo tới chỗ ngài. Hắn không hy vọng thấy người của La Bù hai nhà cũng đi tìm hắn?

- Có chuyện như vậy?

Tiểu Báo Tử không có trả lời, chỉ nói:

- Hứa trưởng lão, hiện tại ta cũng chỉ có thể làm được như vậy. Về phần những chuyện khác, đành phải nhờ vào người thôi!

- Thế nhưng...

Hứa An Đông còn muốn nói gì nữa, Tiểu Báo Tử đã tự động rời khỏi, không cho hắn cơ hội.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

220. Chương 228: Tam Đại Khẩu. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 228: Tam đại khẩu. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Tiểu tử thôi này!

Hứa An Đông bắt đầu dĩ mắng một tiếng. Nhưng cũng không có biện pháp, về phần vừa rồi Tiểu Báo Tử nói thật hay giả, hắn cũng không ngốc tới mức tìm Lý Nguyên nghiệm chứng.

- Bỏ đi, có thể khiến Giản gia gặp chút phiền phức, cũng không tồi. Trong Trung Hòa Quận, lấy thực lực Giản gia mạnh nhất, đem bọn họ đánh hạ, chỗ tốt đối với chúng ta cũng là cực lớn, sẽ không yêu cầu khắt khe như vậy đi sao!

Tiểu Báo Tử cự tuyệt Hứa An Đông yêu cầu, tâm tình vẫn vô cùng khó chịu. Hắn tại Trung Hòa Quận Thành chỉ muốn an tâm tu luyện. Vốn không nghĩ nhiều chuyện như vậy, nhưng hiện tại hắn đã bị cuốn vào vòng xoáy, không thể tự kiềm chế.

- Mẹ nó, không có biện pháp, còn ba tháng nữa sẽ đi Tần Lăng Quận Thành, nếu lão tử lại bị quẩn vào chuyện này, có thể không còn thời gian tu luyện!:

Tiểu Báo Tử âm thầm khổ não:

- Xem ra phải nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề này, Địa Đử Hỏa Mạch chết tiệt, đây không phải gây phiền toái cho ta sao?

Đi trên đường cái của Trung Hòa Quận Thành, sắc mặt Tiểu Báo Tử có chút khó coi, chui mấy chỗ ngoặt, đã đi tới một khu chợ.

Trung Hòa Quận Thành trở lại trong tay Đại Tấn đã mấy tháng, tân nhậm quận thủ cũng rất khá. Từ một đồng cỏ nát, đến bây giờ đã dần dần phồn vinh, cũng bắt đầu là mấy tháng.

Khu chợ này là chợ lớn nhất của Trung Hòa Quận Thành, cùng loại với tiểu thương phẩm chợ trong kiếp trước của Tiểu Báo Tử, đủ loại mặt hàng, cần gì có nấy.

Vừa đến đường này, liền nhìn thấy rất nhiều người, tiếng trả giá, tiếng tranh cãi, tiếng gào thóc, tiếng ồn, hỗn tạp với nhau, tụ hợp thành tạp âm thật lớn.

Tiểu Báo Tử cũng không thèm để ý đến. Chậm rãi đi vào sâu con đường này, trên đường đại đa số thương hộ đều bày ven đường. Tiểu Báo Tử vừa đi vừa ngắm, phảng phất như đang tìm thứ gì. Đi một lúc, rồi cuộc hân dừng lại trước một sạp hàng.

- Vị tiểu ca này, muốn cái gì?

Tiểu Báo Tử từ Ô phủ đi ra, mặc một thân thường phục. Người bán hàng trên đường này tự nhiên cũng không nhận ra được. Lại thêm vẻ mặt niên kỷ không lớn, vì vậy mới gọi tiểu ca, cũng chuẩn xác.

- Người ở đây cụ thể là làm cái gì?

Tiểu Báo Tử ngồi xổm xuống, sau đó cầm một cái mặt nạ, nói:

- Mộc Đầu?

- Ha ha, hầu hết đều là làm giấy bìa và Mộc đầu. Thế nào tiểu ca có muốn mua một cái hay không?

Tiểu Báo Tử buông chiếc mặt nạ trong tay kia ra, tỉ mỉ quan sát đồng mặt nạ bày trên mặt đất, chỉ vào một cái trong đó:

- Đưa cái kia cầm cho ta xem!

Người bán hàng rong nhìn theo hướng ngón tay Tiểu Báo Tử chỉ, lập tức cười, cầm chiếc mặt nạ đó đưa qua:

- Tiểu ca, cái mặt nạ này rất khá, thông khí tốt, có thể đeo thật lâu.

Tiểu Báo Tử cầm lấy chiếc mặt nạ, lật qua lật lại xem mấy lần, còn thử đeo lên, rồi bỏ xuống, nói với người bán hàng rong:

- Chỗ người có chế mặt nạ đặt trước không?

- Chế tạo đặt trước?

Người bán hàng rong có chút mê hoặc ngẩng đầu, nhìn Tiểu Báo Tử, hân làm mặt nạ cũng đã nhiều năm, nhưng chưa từng có ai hỏi hân như vậy.

Tiểu Báo Tử cũng không nói nhiều, trực tiếp từ trong người lấy ra một khối vải,

- Giúp ta dựa theo bức họa này làm một cái mặt nạ, thông khí tốt, không vấn đề gì chứ?

- Không thành vấn đề!

Người bán hàng rong liếc mắt nhìn chiếc mặt nạ kia, cười nói:

- Khuôn mặt trong bức họa này đúng là không tệ, bất quá tiểu ca chế tạo đặt trước này phí dụng có thể...

- Tiền không thành vấn đề, ngày mai ta tới lấy, có thể chứ?

Đang khi nói chuyện, liền móc ra mười văn tiền đưa tới tay người bán hàng rong. Hân lập tức mặt mày rạng rỡ, phải biết rằng cho dù là mặt nạ quý nhất ở đây cũng chỉ bất quá năm văn tiền,

Tuy rằng vừa rồi hân muốn tăng giá, nhưng tối đa tăng đến tám văn tiền thôi, nào ngờ Tiểu Báo Tử thoáng cái đưa ra mười văn.

- Đây chỉ là phân nửa, sau khi nhận được hàng, ta sẽ lại cho người mười văn, đủ rồi chứ?

- Đủ đủ!

Người bán hàng rong liêu mạng gật đầu, nói:

- Tiểu ca người yên tâm, ngày mai, bảo đảm làm người hài lòng!

- Vậy là tốt rồi!

Tiểu Báo Tử gật đầu, đứng lên, rời khỏi cửa hàng, lại đi dạo trên con đường này nửa canh giờ. Mua đường nhân a, son bột nước a, trang sức nhỏ a, đủ thứ tròn một bao lớn.

Một bao lớn này đều là chuẩn bị cho Chu Hoa Nhi và con của nàng. Mặc kệ ra sao, hẳn cũng là cứu cứu của đám gia hỏa kia phải không?

Bao lớn bao nhỏ xách về nhà, tự nhiên rước lấy ánh mắt oán giận của Chu Hoa Nhi, cái gì dùng tiền loạn a, muốn dành chút tiền a, các loại, nghe được Tiểu Báo Tử đau đầu không ngớt, chính mình đã biến thành một địa chủ.

Sau đó vừa một trận cãi nhai, lúc này tiêu điểm trở thành ngoại đan đeo trên tai Tiểu Báo Tử, Chu Hoa Nhi tự nhiên không biết đây là ngoại đan, thấy thế nào cũng cảm thấy không vừa mắt, Tiểu Báo Tử lại một lần nữa chạy trốn chết.

- Kháo, đây chính là ngoại đan của ta a, mấy tháng sau, ta muốn giữ mệnh là toàn dựa vào nó. Nếu lấy ra, ta còn làm cái gì a!

Tiểu Báo Tử âm thầm nói, trở lại trong phòng của mình.

Tòa nhà này là của hắn. Do đó, gian phòng của hắn tự nhiên cũng là lớn nhất, tọa lạc tại một đình viện độc lập nhỏ.

Tiểu Báo Tử tiến sân, còn chưa đi được vài bước liền dừng lại.

Cảnh giác nhìn quanh bốn phía, thần sắc khẽ động, Linh Giác hoàn toàn phát ra, ba lần hô hấp, miệng hắn khẽ mấp máy, ánh mắt tập trung vào khối đá phía trước.

- Ta không biết người dùng phương gì để ta không nhìn thấy người. Bất quá người vẫn nên tự mình đi ra đi, ta đỡ phải một chùy nện xuống.

- Linh Giác thật mạnh. So với ta mạnh hơn nhiều a!

Người đến thấy bị phát hiện, cũng không có do dự, chậm ra lộ người ra.

Lúc này Tiểu Báo Tử mới phát hiện, thì ra bề ngoài thân thể người này dĩ nhiên giống tắc kè hoa, cùng cảnh vật xung quanh hòa hợp nhất thể. Thậm chí ngay cả khí tức đều cùng tự nhiên xung quanh bảo trì nhất trí. Do đó khi vừa vào sân, Tiểu Báo Tử cũng không có lập tức phát hiện, chỉ là nghĩ xung quanh có chút không thích hợp mà thôi. Thẳng đến để Linh Giác phóng xuất lúc này mới phát hiện tung tích của đối phương.

- Người là ai? Tới đây làm gì?

Tiểu Báo Tử hỏi.

Xuất hiện trước mắt là một thanh niên nhân, tuổi không lớn. Phải nói là rất trẻ, cùng hắn không khác biệt lắm. Cũng chính là đáng dấp mười ba, mười bốn tuổi, khuôn mặt rất tuấn tú, tràn ngập vẻ non nớt. Bất quá trong đó còn mơ hồ mang theo một tia ngạo khí. Ngạo khí cuồng vọng này là từ sâu trong lòng phát ra, đối với bản thân có tự tin cực kỳ. Người như vậy, lấy kinh nghiệm hai kiếp của Tiểu Báo Tử phán đoán hẳn là xuất thân cực kỳ tốt. Bản thân lại có đủ thực lực.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

221. Chương 229: Bình Châu Lý Tú.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 229: Bình Châu Lý Tú.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Do đó hẳn mới nghi hoặc, kẻ như vậy tự nhiên chạy tới chỗ hẳn làm cái gì?

- Bình Châu Lý Tú. Đặc biệt đến lĩnh giáo chùy pháp của các hạ?

- Bình Châu Lý Tú?

Tiểu Báo Tử khẽ nhủ mày lại:

- Lĩnh giáo chùy pháp của ta? Hình như ta không quen biết người sao?

- Nguyên thúc nói người là người nổi bật trong thanh niên nhân một đời, ta muốn biết người có thể được Nguyên thúc tán thưởng như vậy người có bao nhiêu ưu tú, do đó mới mạo muội đến đây.

- Kháo!

Tiểu Báo Tử phảng phất minh bạch cái gì, trong lòng âm thầm mắng một tiếng. Vị này chính là đến khiêu chiến, nửa năm qua, Tiểu Báo Tử thật ra làm rất nhiều chuyện. Bất cứ chuyện gì trong đó đều có thể khiến hẳn dương danh trong chốn võ lâm. Đây là hẳn đang dương danh, mà trong võ lâm, rất nhiều người đều thích nổi danh, thủ đoạn tốt nhất chính là đánh bại danh nhân. Tiểu Báo Tử hiện tại chính là danh nhân, chỉ là thứ nhất tuổi quá trẻ, thứ hai bối cảnh cực cứng. Chính là một miếng xương khó nhai, cho nên mới không ai tìm đến hẳn gây phiền phức.

Trước đây không có, hiện tại có.

Trước mắt vị này hiển nhiên chính là đối với việc hẳn nổi danh, trong lòng không phục tìm đến khiêu chiến. Để cho Tiểu Báo Tử phiền phức là kẻ này có vẻ rất có lai lịch. Bình Châu Lý thị là môn phiệt nổi danh trong thiên hạ a. Người lãnh đạo trực tiếp của hẳn, Trung Hòa Quận Đề Đốc Lý Nguyên cũng xuất thân bàng chi Lý gia, tiểu tử này trước mắt gọi " Nguyên thúc, Nguyên thúc", hiển nhiên là quan hệ cùng Lý Nguyên không cạn. Trong lòng Tiểu Báo Tử tự nhiên có điều cớ kỵ. Xuất thủ không nổi a.

Do đó, khi nghe Lý Tú nói thế, Tiểu Báo Tử cảm thấy có chút đau đầu.

- Người vừa nói dùng chùy đập ta. Hiện tại xem ra cây chùy của người cũng không có mang trên người!

Lý Tú hiển nhiên không có nghĩ phức tạp như Báo Tử, chỉ là nhìn hẳn nói:

- Thực sự là khiến ta ngoài ý muốn a, vũ khí của người dĩ nhiên không có tùy thân mang theo.

Đang khi nói chuyện, nắm trường kiếm bên hông đứng chờ, phảng phất như sợ kiếm của hẳn biến mất, hầu như cùng lúc, khí thế cực kỳ lợi hại từ trên người hẳn phát ra.

- A?

Tiểu Báo Tử mạnh mẽ cả kinh, toàn thân lông tóc dưới cổ nhuộm khí này đều dựng thẳng lên. Cước bộ nhẹ nhàng, hơi hướng về sau lui một bước. Lông mày nhíu càng chặt, thiếu niên này tuy còn trẻ, nhưng thành tựu trên kiếm đạo cũng cực cao. Nhìn hẳn tu vi cùng bản thân không khác biệt lắm, hẳn là tam phẩm đỉnh phong. Thế nhưng khí thế trên người cũng đã ngưng tụ thành hình, hóa thành thực chất, cả người phảng phất như một thanh lợi kiếm chưa ra khỏi vỏ, Kiếm Ý đã sơ bộ thành hình.

Kiểm Ý a!

Sự tình yêu cầu cao như vậy, tu vi tam phẩm cũng đã ngưng luyện ra Kiếm Ý, điều này sao có thể?

Ý nghĩ này chợt lóe mà qua, hiện tại Báo Tử rốt cục cũng có chút minh bạch mới đầu trong Địa Đử Hỏa Mạch nhìn thấy chính mình ngưng luyện ra quyền ý, khiến gia trưởng Bùi La Giản tam gia đều kinh hãi.

Chính là bởi vì hẳn đã ngưng luyện ra quyền ý, do đó không ai so với hẳn rõ ràng chuyện này hơn hẳn. Hẳn sợ dĩ có thể ngưng luyện ra quyền ý, cùng con mắt thần ký kia của hẳn có liên quan. Nếu như không có, hẳn tuyệt đối không thể ngưng luyện ra quyền ý được. Thế nhưng nghĩ không ra, tiểu tử trước mặt cùng hẳn không khác biệt lắm. Dĩ nhiên cũng ngưng luyện ra ý, lẽ nào hẳn cũng có Hỏa Hồng Tinh?

- Thế nào, lẽ nào ta không đáng để người xuất thủ sao?

Phóng khí thể của bản thân, đã thấy Tiểu Báo Tử chỉ là kinh ngạc một lúc, biểu tình cũng biến ảo bất định, lại không có dấu hiệu động thủ, Lý Tú không khỏi có chút cảm tức.

- Không, không phải, người là đối thủ mạnh nhất mà ta từng gặp!

Tiểu Báo Tử lắc đầu nói;

- Bất quá người phải hiểu được, tùy tiện vào nhà người khác khiêu chiến là hành vi vượt kỳ không lễ phép và rất không có giáo dưỡng!

- Ách!

Khí thể lợi hại nhất thời biến mất.

Lý Tú bị Tiểu Báo Tử đột nhiên nói ra một câu như thế, khiến cho khí thể biến mất. Là một thanh niên nhân thế gia, từ nhỏ tiếp thu giáo dục rất tốt, được kỳ vọng cực cao, trọng điểm bồi dưỡng. Nhất cử nhất động đều đại biểu cho Bình Châu Lý thị, tất cả ngôn hành cử chỉ của hắn đều phải phù hợp quy phạm. Đây mới là khí chất của một đệ tử Bình Châu Lý gia nên có, chứ không phải như hiện tại, lẻn vào nhà người khác. Sử dụng kiếm chỉ vào đối phương buộc hắn cùng mình luận võ, như lời Báo Tử nói, đây là một chuyện thập phần thất lễ.

Nghĩ đến nguyên bản là tới Trung Hòa Quận Thành giải sầu, cũng không ngờ trong lúc vô ý nghe được Lý Nguyên tán thưởng Chu Báo này. Phảng phất như tuổi trẻ một đời ngoài Chu Báo liền không còn nhân tài nữa, bản thân nóng đầu lên, liền chạy tới đây, căn bản là không có suy nghĩ tỉ mỉ coi hành vi của mình đến tột cùng có đúng hay không.

Ảnh hưởng không tốt là nhất định.

Nghĩ lại mình đường đường Bình Châu Lý thị thiếu chủ, đột nhiên lẻn đến nhà của một thiếu niên xuất thân thô lỗ, sử dụng kiếm chỉ vào mặt đối phương buộc hắn cùng mình luận võ. Loại chuyện này nếu như truyền ra, thể diện của Lý gia cùng mình hắn là mất hết. Mặc kệ thua hay thắng đều là thua.

Ý nghĩ này liền tiếp hiện lên trong đầu, cũng bất quá trong chớp lát, nghĩ thông suốt điều này, sắc mặt của hắn trở nên cực kỳ khó coi.

Tiểu Báo Tử nhún mày, trong lòng cười lớn, đối phó với loại thế gia đệ tử coi trọng thể diện này, bản thân kiếp trước là có kinh nghiệm, nhìn thấy sắc mặt hắn biến đổi, hắn tự nhiên minh bạch mình vừa nói phát ra hiệu quả. Thừa dịp Lý Tú tâm thần bất định, nói:

- Bất quá nếu như các hạ đối với địa hình không quen, ngẫu nhiên vô ý gặp được ta, nhất thời ngửa ngửa, muốn luận bàn lẫn nhau một chút mà nói, thật ra là chuyện không ảnh hưởng toàn cục.

Lý Tú trong mắt sáng ngời:

- A! Đúng rồi, đúng rồi, là như vậy, ta trên đường đi dạo, vô ý gặp phải các hạ, thấy phong tư của các hạ yếu điệu, một thân, một thân...một thân anh hùng khí khái...

- Tốt!

Tiểu Báo Tử nghe hắn lấp bắp nói đầu óc có chút rối loạn, cắt đứt lời hắn nói:

- Luận bàn cũng không phải là không thể được bất quá luận bàn không thì thật sự có chút buồn chán a!

- Vậy, người nói nên làm sao bây giờ?

- Không bằng chúng ta thêm chút tiền đánh cuộc sao?

- Thêm tiền đánh cuộc, người muốn đánh cuộc ra sao?

Lúc này Lý Tú tâm tình bình tĩnh trở lại, cũng khôi phục trấn định. Vừa rồi hắn chỉ là bị Tiểu Báo Tử điểm trúng chỗ cố kỵ trong lòng, nhất thời hoảng loạn mà thôi, thấy Tiểu Báo Tử hiển nhiên không có để sự tình này trong lòng, hơn nữa tựa hồ còn muốn cùng mình luận bàn, trong lòng tự nhiên thanh tĩnh lại.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

222. Chương 230: Lão Gia Tử Trần Phủ. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 230: Lão gia tử Trần phủ. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Ta cần một thanh kiếm, một thanh chân binh thượng đẳng, nếu lần này luận bàn ta thắng, người phải giúp ta kiếm một thanh chân binh cấp bậc hảo kiếm đến. Còn không được nói với bất kỳ ai. Đương nhiên, ta sẽ không để người bị thiệt, nếu ta thua, ta liền cho người năm khối Hỏa Hành Thuộc Tính linh thạch, người hẳn là biết linh thạch này giá trị tuyệt đối không dưới chân binh!

- Thành giao!

Lý Tú ánh mắt sáng ngời.

Linh thạch.

Cho dù hắn là Bình Châu Lý thị thiếu chủ thế nhưng linh thạch cũng không vì thân phận tôn quý của hắn mà nhiều thêm một viên. Đối với hắn mà nói, linh thạch đồng dạng là chỉ ngọc mà không thể cầu, còn thoắt cái có năm khối, đây có thể sánh bằng giá trị của chân binh, do đó, hắn một ngụm đáp ứng luôn!

Trên đường người đi không nhiều lắm, đều là một bộ dáng vội vã, trên bầu trời tuy rằng chưa tới mức u ám, nhưng cũng tối sầm, gió lạnh thổi qua, làm cho người ta cảm thấy từng đợt lạnh lẽo.

Kinh thành có một con đường cổ, tên là Long Hồ Nhai. Con đường này cùng các con đường lớn khác ở kinh thành khác nhau ở chỗ nghèo nàn, quanh co tựa như một con trường xà đang bò, từ Thanh Dương Môn kéo thẳng tới Các Lão Hạng.

Các Lão Hạng vốn tên là Trung Đình Hạng, chỉ là trong hẻm này đều là đại lão nội các của triều đình Đại Tấn. Vì vậy được gọi là Các Lão Hạng. Ở trong kinh thành chính là gần với Hoàng thành sầm nghiêm. Lui tới đều là đại quan, quý nhân, quan viên dưới ngũ phẩm rất ít người có tư cách bước vào đây.

Trong Các Lão Hạng có rất nhiều đại trạch môn. Trong đó có môn gian môn đầu cũng không hiển hách, bất quá trên cánh cửa hai chữ lớn “Trần phủ” hiển lộ chủ nhân của gian đại trạch viện này lai lịch bất phàm.

Đương nhiên cũng không phải hai chữ đó có ma lực gì, mà là một dấu nhỏ bên cạnh hai chữ lớn “Trần phủ”, ghi “Cổ Nguyệt Sơn Nhân” bốn chữ nhỏ, đó mới là thứ có lực uy hiếp chân chính.

Bởi vì “Cổ Nguyệt Sơn Nhân” chính là biệt danh của một đời hoàng đế Đại Tấn. Nói cách khác, tấm biển này là do Hoàng đế lão tử viết. Do đó, nó cho dù không muốn có phân lượng cũng không được.

Trên dưới trái phải cũng vì phân lượng không tầm thường, chủ nhân gian trạch viện này mới có tư cách ở bên trong Các Lão Hạng, mới có gan chỉ trích triều chính. Hắn là nguyên lão tam triều, danh xưng Thiên Hạ Văn Tông Trần Dật Hoa, tên hiệu Trần Trúc Lão.

Trần Dật Hoa này hai mươi năm làm đại thần nội các, mười năm phụ, trong triều chưa từng có ai có thể lay động địa vị của hắn, thậm chí cũng không ai sinh ra tâm tư này. Trong năm vị nội các đại thần đương nhiệm có bốn là học sinh của hắn, một người còn lại cũng lấy dùng lễ như sư.

Lại nói, Trần phủ cũng không lớn, tại Các Lão Hạng, trong hơn mười đại trạch môn, quy mô chỉ thuộc trung đẳng. Nhưng là chỗ đại biểu quyền uy của hắn lại là mười đại trạch môn kia cũng không bằng được.

Chính vì vậy, gác cổng Trần phủ luôn luôn rất nghiêm. Người đứng nhìn tòa trạch môn này có chút cũ, có chút loang lổ, bên ngoài chỉ có một môn đình cũ bé, nhưng người đứng nghĩ dễ đi vào cửa này a!

Quan dưới tứ phẩm, lão canh cửa cũng không cao hứng chào hỏi người, cũng không để người đi vào. Trừ phi là đại quan đã ngoài tam phẩm đến, lão canh cửa mới có chút tinh khí thần cùng người chào hỏi.

Thế nhưng hôm nay lại khác với dĩ vãng, lão canh cửa tuy rằng vẫn đứng yên tại đó, nhưng con mắt vô thần lại thỉnh thoảng nhìn về phía bắc cửa ngõ. Đặc biệt khi nghe tiếng bước chân, tiếng vó ngựa, hắn sẽ quay đầu nhìn lại, trên mặt còn chợt hiện vẻ thất lạc.

Loại tình huống này vẫn duy trì đến buổi trưa, hạng khẩu lại vang lên một trận tiếng bước chân, lão trông cửa lại lòng đầy hi vọng ngẩng đầu lên, rốt cuộc để hắn thấy được người mình đợi.

- Ôi a, tiểu tử tông của ta a, người rốt cuộc trở lại, nhanh nhanh, mau vào đi thôi, tướng gia một mực ở thư phòng chờ người đó!

- Lão nhân gia hắn trăm công nghìn viện, chờ ta làm cái gì a!

Người đến không thèm để ý, chỉ nhìn lão canh cửa, nói:

- Lão hóa người sẽ không lừa gạt ta chứ?

- Ôi, ta ta nào dám lừa gạt trước mặt người, tướng gia tựa hồ có chuyện gì quan trọng, biết người hôm nay trở về, do đó sáng sớm đã dặn ta ở cửa chờ, chỉ chờ mình người trở lại, liền trực tiếp dẫn tới thư phòng đi!

- Như vậy a!

Người đến có chút ngoài ý muốn, “A” một tiếng, nhìn lão canh cửa không giống như lừa gạt:

- Vội vàng muốn gặp ta như vậy? Thật là thú vị, ta phải tới xem một cái!

Vừa nói, lại lắc lắc đầu đi theo phía sau lão canh cửa, tiến vào Trần phủ.

Trần phủ diện tích cực lớn, hai người tiến vào, lại đi một đoạn đường, mới đi tới một thư phòng u tĩnh.

- Tướng gia đang ở bên trong!

Lão canh cửa dừng lại ở cửa thư phòng, nói với người nọ:

- Mời ngài vào đi!

Người nọ cười cười, nhắc chân trực tiếp đi vào thư phòng, ngay cả cửa phòng cũng không gõ một cái, đã bước vào.

Đi vào thư phòng, vừa giương mắt liền nhìn thấy một vị thanh bào lão nhân, nửa đầu bạc tùy tiện có búi tóc, đưa lưng về phía mình.

Lão nhân này chính là đương triều phụ, tướng gia Trần Dật Hoa.

- Nhị thúc, ta đã trở về.

Hắn nhẹ nhàng nói, tuy rằng từ ngoài phủ, đến khi vào trong phủ, hắn đều biểu hiện vẻ chẳng hề để ý. Nhưng vừa vào gian nhà này, đối mặt với chủ nhân, khí thế của hắn, liền không tự chủ được biến mất.

- Trở lại là tốt rồi. Nhớ lại, người cũng đã nhiều ngày không về rồi!

- Nhị thúc vội vã tìm ta như vậy, có chuyện gì không?

- Hiện tại ta có việc cho người đi làm!

- Chuyện gì vậy?

Người tới cả kinh, nét mặt hiện lên một tia bất an. Việc này đều là vô cùng khẩn yếu. Hiện tại lại khiến hắn tháo gỡ. Lúc này muốn làm cũng không thoải mái a!

- Kỳ thực, không có đại sự gì cả!

Trần Dật Phu nói, từ trên giá sách trước mặt lấy ra một quyển sách, chậm rãi ngồi vào trước bàn.

- Chủ yếu là làm một hôn sự phiền phức.

- Hôn sự phiền phức?

Người đến sững sốt, tựa như nghĩ tới cái gì:

- Ý người là Minh Nghĩa Kinh Viện và Mã gia!

- Đúng vậy đây là một chuyện phiền phức!

- Ta cũng biết đây là một chuyện phiền phức. Thế nhưng cái đó cùng người có quan hệ gì?

- Chuyện này không chỉ có quan hệ với ta, còn có quan hệ với người. Cùng tất cả dân chúng Đại tấn có liên quan!

(Trần Dật Phu nói:)

- Người cho rằng đây chỉ là một hôn sự bình thường thôi sao?

- Nếu như nói là Thiên Long Đạo và nữ nhi của Mã Tổng Đốc, không có gì lớn. À không Minh Nghĩa Kinh Viện vẫn chủ trương tăng cường hoàng quyền, Còn Mã Tổng Đốc lại là đích hệ của hoàng thượng. Hai nhà thông hôn, chẳng phải là chuyện mừng lớn sao???

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

223. Chương 231: Lão Gia Tử Trần Phủ. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 231: Lão gia tử Trần phủ. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Tiểu tử ngươi đã hiểu lại còn giả bộ hồ đồ nữa sao? Rõ ràng là người trong võ lâm, lại nói nhìn nét mặt, có ý tứ không? Vân Châu vẫn là địa bàn của Thiên Long Đạo. Hiện tại Minh Nghĩa Kinh Viện muốn mượn cơ hội này tiến vào, chẳng phải rõ ràng muốn đánh vào mặt Thiên Long Đạo, người cho rằng Thiên Long Đạo sẽ đồng ý sao?

- Nhị thúc. Tuy rằng ta là người trong giang hồ, nhưng không phải chuyện gì cũng có thể thấy rõ. Loại chuyện này nếu như không phải song phương đều có thỏa hiệp, sao có khả năng thành công? Muốn gặp chuyện không may, đã sớm xảy ra, sẽ không chờ tới bây giờ. Thiên Long Đạo coi như là trong lòng khó chịu, cũng sẽ chỉ ngăn cản lúc đầu. Hiện tại sự tình đã thành, lại ra tay đắc tội không chỉ có Minh Nghĩa Kinh Viện và triều đình, mà còn có Mã Tổng Đốc?

- Đúng vậy, còn có Mã Tổng Đốc?

Trần Dật Phu có chút thâm ý liếc mắt nhìn hắn một cái:

- Không phải ngươi vừa nói Mã Tổng Đốc là đích hệ của hoàng thượng sao? Thế nào hiện tại lại đem hắn và triều đình phân ra, lẽ nào trong lòng ngươi, Mã Tổng Đốc và triều đình không phải là một?

- Cái này cũng không phải!

Người đến có chút xấu hổ cười:

- Ta chỉ nghĩ Mã Tổng Đốc, người này quá hẹp hòi, tại Vân Châu biểu hiện cũng quá cường thế, so sánh mà nói, uy nghiêm của triều đình tại đó cũng yếu hơn nhiều, cho nên mới vô ý thức để triều đình và Mã Tổng Đốc phân ra mà nói.

- Đúng vậy. Hẳn quá hẹp hòi, hơn nữa biểu hiện cũng quá cường thế, đến mức ngay cả hoàng thượng cũng muốn gọi hẳn từ Vân Châu trở lại cũng không phải chuyện dễ dàng!

- Hoàng thượng muốn đổi Vân Châu Tổng Đốc?

Người đến từ Trần Dật Phu nói ra, thân thể mạnh mẽ chấn động phảng phất như không tin:

- Điều này sao có thể?

- Điều này sao có thể? Chẳng có chuyện gì là không thể cả.

Trần Dật Phu nói:

- Chính là vì tất cả mọi người đều nghĩ không có khả năng, do đó hoàng thượng mới muốn đổi hẳn. Bất quá, ta gọi người đến cũng không phải vì chuyện này, coi như là đổi Tổng Đốc, cũng không có khả năng đến phiên người. Ta gọi người tới chủ yếu là để người đi Vân Châu một chuyến, thay ta chăm chú quan sát hôn sự này. Nếu có gì ngoài ý muốn, người không ngại âm thầm xuất thủ, khuấy đục thêm cho ta. Hay nhất tìm cơ hội để đám Minh Nghĩa Kinh Viện kia nếm chút khổ sở!

- Minh Nghĩa Kinh Viện sao?

Người đến cười cười, ngẩng đầu nói:

- Nhị thúc, sao ta lại nghe nói, Vương Trừng Vân của Minh Nghĩa Kinh Viện muốn vào nội các, có phải là thực?

- Vương Trừng Vân, nhất giới thư sinh mà thôi, không đáng lo lắng!

Nhắc tới Vương Trừng Vân tên này Trần Dật Phu sắc mặt hơi đổi, chợt khôi phục bình thường nói:

- Hẳn mới ba mươi sáu tuổi, muốn tiến nội các, cũng không dễ dàng như vậy!

- Thế nhưng ta nghe nói, Vương Trừng Vân này gần đây danh tiếng rất mạnh a!

- Làm náo động vị tất đã là chuyện tốt!

Trần Dật Phu lắc đầu, mạnh mẽ trừng mắt với hẳn nói:

- Người cũng đừng nghĩ làm náo động, làm nhiều chính sự mới tốt!

- Đang yên lành sao lại kéo lên đầu ta?

- Người cùng Vương Trừng Vân kia rất giống nhau. Niên kỷ lại sêm sêm như nhau, một văn một võ đều tính tình thích làm náo động.

Trần Dật Phu nói:

- Người đừng thấy Vương Trừng Vân hiện tại rất phong quang. Ta có thể nói cho người, hẳn không nhập các, cũng không làm Đại Học Sĩ, cũng không phong quang được vài ngày!

Người đến nhíu mày chặt, không hỏi, cũng không nói gì khác nữa. Hẳn biết nhị thúc nói luôn chắc chắn. Hẳn nói Vương Trừng Vân phong quang không được vài ngày nữa, hẳn liền khẳng định như vậy. Hẳn nói không nhập các, nhất định không nhập các.

Về phần Đại Học Sĩ, Vương Trừng Vân, người này có học vấn, thế nhưng nếu như không thêm được một chữ “Đại” phía trước Học Sĩ không có cái gậy đầu của nhị thúc, cũng là không có khả năng.

- Đi Vân Châu đừng để cho ai biết, cũng đừng cho ai thấy, tìm chút cơ hội nhìn xem, có thể cho Minh Nghĩa Kinh Viện một kiểm cũng tốt. Không nên gượng ép, ta vẫn nghĩ chuyện này sẽ không thuận lợi như vậy!

Trần Dật Phu nhẹ vuốt râu, khẽ mỉm cười nói.

Như tinh mang rơi vãi trên bầu trời.

Giống như một tấm lưới được dệt bằng không khí, kín không một kẽ hở, liền đem Tiểu Báo Tử vây vào bên trong.

Kiểm pháp thật mạnh!

Tiểu Báo Tử huy động song chùy, ngân quang và kiếm khí tương tiếp, phát ra âm thanh phốc xuy, mỗi tiếng ra, Tiểu Báo Tử sẽ thấy cổ tay rung động một chút, một cổ chiến lực thật lớn theo đó mà đến, đó là kiếm khí sắc bén.

Kiểm khí, cho dù Tiểu Báo Tử cho rằng phòng thủ của mình đã rất nghiêm mật, kiếm khí của đối phương đều đã bị mình đón đỡ, thế nhưng những đạo kiếm khí bị hắn đón đỡ kia, lúc phân tán vẫn đang tạo thành thương tổn đối với hắn.

Tiểu Báo Tử không phải chưa thấy qua sử dụng kiếm, bạch y Kiếm Thánh Lục Thiểu Du xuất thủ, hắn đã gặp qua. Chỉ là so với Lục Thiểu Du, cái loại nhất kiếm hàn quang thập tứ châu này, kiếm khí trùng thiên, gạt bỏ tất cả kiếm thế, kiếm ý, kiếm pháp này của Lý Tú chỉ có một chữ để hình dung.

Thuần!

Kiểm pháp tối thuần túy này cũng là kiếm ý tối thuần túy.

Trường kiếm rời vỏ, Lý Tú liền như một thanh bảo kiếm rời vỏ, không giống như Lục Thiểu Du kiếm khí trùng thiên, cũng không như Ngân Nguyệt kiếm âm nhu quý bí. Có chỉ là kiếm thuần túy, xé rách tất cả, hủy diệt tất cả.

So với hắn, Tiểu Báo Tử liền có chỗ thua kém!

Chùy pháp của hắn cũng thập phần xuất sắc, Loạn Phi Phong Chùy Pháp, Phiên Thiên Chùy, không cái nào không phải tuyệt thế chùy pháp thiên hạ khó tìm. Hắn cũng lĩnh ngộ qua chùy pháp, đối với tinh diệu của chùy pháp nhất đạo nắm giữ vô cùng thấu triệt. Bởi vậy, hắn đối với thiên phú chùy pháp của bản thân cũng thập phần tự tin.

Thế nhưng hiện tại đối mặt với thanh kiếm này, hắn lại không bằng. Vô luận chùy tử của hắn quay cuồng ra sao, tinh diệu cỡ nào đều không thể phá được kiếm quang, kiếm khí, kiếm ý của Lý Tú.

Ngay từ đầu, hai người giao đấu còn lực lượng ngang nhau, thế nhưng theo thời gian trôi qua, Lý Tú phảng phất như hoàn toàn tiến nhập một trạng thái kỳ diệu, Nhân Kiếm Hợp Nhất. Thanh trường kiếm trong tay hắn tựa như từng hươu, căn bản là không dấu vết để theo. Hắn đã bị kiếm khí lợi hại của Lý Tú đánh vào hạ phong, thiếu chút nữa khiến hắn tan vỡ.

Cũng may Lý Tú tuổi còn trẻ, Kiếm Ý còn lộ vẻ non nớt, cũng chưa có hoàn thiện. Bằng không, Tiểu Báo Tử tin tưởng mình có thể đã sớm nuốt hận tại đương trường.

- Mẹ nó, từ đâu nhảy ra một quái vật như vậy?

Tiểu Báo Tử ánh mắt chớp động vừa suy nghĩ kế sách đối địch, vừa âm thầm quan sát Lý Tú. Nhưng càng xem, hắn càng thấy lạnh. Lý Tú này từ lúc trường kiếm rời vỏ, sắc mặt vẫn bình yên bất động. Thậm chí ngay cả nhãn thần cũng không chút thay đổi, an tĩnh, ôn nhuận, tâm thần như một, không mang theo một tia cảm tình, phảng phất như nham thạch trên chín tầng trời rơi xuống, khiến Tiểu Báo Tử sợ hãi.....!!

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

224. Chương 232: Kiếm Và Chùy.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 232: Kiếm và chùy.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Thương...thương...!!!

Hai tiếng nhẹ nhàng vang lên, Tiểu Báo Tử nhất thời thất thần, song chùy dĩ nhiên bị hoàn toàn đẩy ra, không môn trước ngực mở rộng, trường kiếm của Lý Tú như hồng, đâm thẳng tới trước ngực Tiểu Báo Tử.

Kiểm ý lạnh lẽo trong nháy mắt phá vỡ nội khí hộ thân của Tiểu Báo Tử, ảnh hưởng tâm mạch của hắn.

Tiểu Báo Tử cảm thấy mình phẳng phất như là một khối bột biển khô ráo, còn kiếm ý của Lý Tú tựa như nước, chậm rãi thấm thấu vào trong cơ thể hắn, khuếch tán, chỉ còn chờ đến tâm mạch, liền có thể hoàn toàn đánh tan, thậm chí giết chết hắn.

- Không tốt!

Trong lòng Tiểu Báo Tử mạnh mẽ kinh hãi, hai tay bị đẩy ra không trung, một đạo hồng quang bạo thiểm, một cỗ khí thể khô nóng dâng trào mạnh mẽ từ trên người Tiểu Báo Tử phát ra.

- Loảng xoảng đương...âm...

Hai tiếng bạo hưởng, một vòng hắc sắc hỏa cầu mang theo nhiệt độ nung kim nấu thạch mạnh mẽ khuếch tán ra bốn phía.

- A?

Biểu tình vạn năm bất biến kia của Lý Tú rốt cục rung động, hắn cảm thấy kiếm của mình bị một cỗ nhiệt lực đạo bức bách trở lại, sau đó đánh tan.

Đây chính là chuyện hắn chưa từng gặp phải a!

Tiểu Báo Tử rốt cuộc thờ phào nhẹ nhõm, bất quá cũng chỉ là một ngụm mà thôi.

Kiểm quang của Lý Tú thu lại, cũng không có nghĩa hắn sẽ lui. Trên thực tế, ở trong mắt Tiểu Báo Tử, hiện tại Lý Tú càng thêm nguy hiểm. Lúc trước hắn tựa như một thanh tuyệt thế thần binh rời vỏ, bộc lộ tài năng không ai bì nổi. Như vậy hiện tại liền tựa như nội liễm, tựa như một đạo kiếm quang không ngừng áp súc, cường hoành, chậm rãi co rút lại. Không chỉ vậy còn có nội khí, kiếm ý, thậm chí toàn bộ lực lượng trong thân thể hắn đều co rút lại tới cực điểm liền mạnh mẽ bạo xuất. Đến mức Tiểu Báo Tử có thể khẳng định đến lúc đó, lực bạo phát của hắn tuyệt đối vượt qua công kích vô số lần.

Kiểm Ý thuần túy, hủy diệt ngưng tụ tới cực điểm, lại bạo xuất.

Tiểu Báo Tử nghĩ thôi cũng cảm thấy lạnh toát, thế nhưng hiện tại lại không có cách nào, cười hồ khó xuống. Khi kiếm thể của Lý Tú co rút lại, trên tràng diện, Tiểu Báo Tử chiếm thượng phong, nhưng hắn cũng không dám có chút buông lỏng. Bởi vì hắn hiểu rõ, áp súc cường hoành không nhất định phải tới cực điểm mới có thể bạo xuất, chỉ cần bản thân hơi buông lỏng, Lý Tú có thể tùy thời làm khó.

Chính vì nguyên nhân này, thiết chùy trong tay Tiểu Báo Tử

Chùy vi quyền!

Chùy tử, bản thân chính là quyền đầu phóng đại, Tiểu Báo Tử vẫn muốn đem tinh diệu của chùy pháp dung nhập trong quyền pháp. Thế nhưng từ quyền ý thành, liền phát hiện quyền pháp và chùy pháp kỳ thực về bản chất cũng không khác nhau. Cả hai đều có thể tương hỗ dung hợp, quyền pháp chính là chùy pháp. Quyền ý chính là chùy ý. Song quyền cũng chính là song chùy.

Quyền ý hùng hực thiêu đốt, Đại Hoang Thập Tam Quyền thi triển thức thứ nhất. Một cỗ cảm giác thế lương tản ra mọi nơi, hai luồng ngân quang trong tay biến thành một đoàn càng lúc càng lớn. Rất nhanh, liền đem Lý Tú cả người lẫn kiếm đều bao phủ bên trong.

Người có Kiếm Ý, ta có quyền ý.

Quyền ý của ta so với Kiếm Ý của người thành thực, huyền diệu, quảng đại hơn. Bởi vậy ta cũng không sợ Kiếm Ý của người.

Tu vi của ta cũng không kém người, chùy tử trong tay ta nặng hơn kiếm của người!

Do đó ta chiếm ưu thế!

Tiểu Báo Tử càng đánh, trong lòng càng trở nên bình tĩnh, cước bộ cũng càng lúc càng ổn định!

Chùy ổn thì trọng!

Chút bất tri bất giác, chiêu thức tinh diệu của Loạn Phi Phong Chùy Pháp và Phiên Thiên Chùy hiện lên trong đầu hần như nước chảy mây trôi. Đang cùng Đại Hoang Thập Tam Quyền dung hợp, Quái Lực Quyền Tâm Pháp cũng vận dụng.

Quái Lực Quyền Tâm Pháp này thật là kỳ diệu. Tiểu Báo Tử vẫn muốn đem tâm pháp này vận dụng với chùy pháp, để chùy pháp của bản thân càng có lực đạo. Trải qua vài lần diễn luyện, đã có nhất ý ngoại hiện. Quái Lực Quyền Pháp này dùng trên song quyền cũng có thể tăng cường uy lực của quyền đầu. Dùng với chùy tử, lại thập phần quý dị có thể tăng thêm trọng lượng của chùy tử.

Như song chùy trong tay Báo Tử, mặc kệ nói như thế nào cũng nặng một trăm tám mươi cân, thế nhưng vận Quái Lực Quyền Tâm Pháp, mới đầu hần sẽ cảm thấy trong tay trầm xuống, sau đó huy vũ cây chùy trở nên thập phần mất sức. Vận dụng Quái Lực Quyền Tâm Pháp cây chùy này cho dù là rời tay, trong vòng nửa canh giờ, trọng lượng lại gia tăng gấp đôi. Đây cũng là nguyên nhân hần toàn lực vận dụng tâm pháp. Hần từng có một lần thôi động cực hạn Quái Lực Quyền Tâm Pháp trên chùy, cuối cùng trọng lượng của cây chùy tăng thêm gấp ba.

Quan trọng nhất chính là Quái Lực Quyền Tâm Pháp hiệu quả chính là tăng gấp bội. Người cầm một cây chùy chục cân trên tay, vô luận người vận dụng nội khí kiểu gì, nửa canh giờ trọng lượng tăng lên bốn mươi cân. nếu như là một cây chùy nặng trăm cân, như vậy trọng lượng chính là bốn trăm cân. Theo cách này suy ra, cây chùy của người càng nặng, trọng lượng gia tăng cũng càng lớn.

Tiểu Báo Tử đã từng tưởng tượng bản thân cầm hai thanh chùy một nghìn cân vũ động, vậy thật là cực kỳ động tâm a!

Đáng tiếc, lấy bản lĩnh hiện tại của hần, một nghìn cân cầm trên tay, chỉ có thể miễn cưỡng vũ động. Nếu thực dùng Quái Lực Quyền Tâm Pháp, khẳng định khiến đau thất lạng. Muốn vũ động như hiện tại, sợ rằng còn phải đợi thêm một khoảng thời gian nữa.

Nguyên bản tu vi của hần đạt được tam phẩm, cũng đến Luyện Bỉ Giới Đại viên mãn, trọng lượng song chùy trên tay liền có vẻ nhẹ. Thế nhưng Quái Lực Quyền Tâm Pháp vừa thôi động, cây chùy liền trở nên nặng hơn một chút. Vũ lên gọi là “tứ”,

Tiểu Báo Tử bên này là “tứ”, bên phía Lý Tú liền thăm. Giống như hần vừa rồi, hiện tại Tiểu Báo Tử cũng hoàn toàn tiến nhập trạng thái nhân chùy hợp nhất!

Hầu như mỗi một lần va chạm, hần liền có thể cảm thấy dư lực tiêu. Cái này cùng trạng thái lúc mới đầu của dư lực tương tự. Tiểu Báo Tử cũng không thích ứng kiếm khí của hần, hầu như mỗi lần binh khí giao kích đều bị kiếm của hần gây thương tích, cực kỳ khó chịu.

Hiện tại hần cũng hưởng thụ được cái cảm giác này. Khác nhau là Tiểu Báo Tử hưởng thụ kiếm khí, mà hần hưởng thụ là vô cùng cự lực.

Lực lượng, vô cùng lực lượng, bá đạo lực lượng.

Đây là lực lượng tối thuần túy, không mang theo một thuộc tính khác, thậm chí ngay cả quyền ý cực nóng của Tiểu Báo Tử cũng chậm dần.

Từ trong cặp ngân chùy kia của Báo Tử đánh ra lực đạo, để hần khó có thể thừa thụ, cánh tay tê dại.

Tuy rằng hần hiện tại co lại phòng thủ, phảng phất như một cái lò xo không ngừng áp súc. Thế nhưng, nếu như áp lực quá lớn, lò xo cũng sẽ tự bạo tan vỡ.

Hiện tại Tiểu Báo Tử lý tưởng nhất chắc hần là hy vọng lò xo này tan vỡ trước khi tự bạo, hoặc để hần nhin không nổi, sớm bạo, do đó giảm thiểu lực sát thương của đối phương.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

225. Chương 233: Thắng Thua. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 233: Thắng thua. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Bất quá Tiểu Báo Tử cũng rõ ràng, muốn để tiểu tử này tan vỡ cũng không đơn giản như vậy. Lớn nhất có thể là để hắn bức tới cực điểm. Không đợi sức thể xong đã phát ra, tranh thủ chủ động.

Sự thực cũng không có gì ngoài hắn dự đoán.

Khi Tiểu Báo Tử liên tục đánh ra ba mươi bốn chùy, Lý Tú rốt cục nhẫn không nổi nữa, hoặc không muốn nhẫn nữa, ngưng sức thể, mạnh mẽ lui về phía sau, con người trong nháy mắt ngưng tụ thành cây kim.

Một đạo hàn quang thê lương hiện lên, không gian hơi bị run lên.

- Muốn chính là cái này.

Con mắt Tiểu Báo Tử mạnh mẽ trợn trừng, vẻ mặt lộ ra một tia nhăn nhó, song chùy trong tay đánh ra tạo thành một đoàn ngân quang thật lớn, tiếng sấm nổ mạnh hướng đạo kiếm quang này đánh tới.

- Ầm...!!!. Sưu tầm: tunghoanh.com

Chùy kiếm giao kích, thanh âm có chút trầm trọng, thể nhưng bên trong lại mang theo tê liệt tất cả lực lượng.

Trong nháy mắt chùy và kiếm tương tiếp, cả thiên địa phẳng phất như đều tối đi.

Khí tức ầm trầm lan ra bốn phía. Không khí phẳng phất như trở nên trầm trọng vô cùng. Một chùy tối hậu của Tiểu Báo Tử đem không khí phiêu tán xung quanh phẳng phất như kéo căng, ngưng tụ thành thực thể. Tiến hành áp súc, tăng cường uy lực một chùy thật lớn, không khí bị cường lực áp súc ngưng tụ thành một điểm, bị mạnh mẽ tụ tập qua. Kiếm khí đâm nổ, hình thành một một lần khí bạo cường đại. Kiếm khí cũng không vì lần khí bạo này mà có chút giảm bớt. Còn cây chùy của Tiểu Báo Tử đồng dạng cũng không vì thế mà giảm mất một phần lực lượng nào.

Còn lại là kiếm cùng lực đấu.

Chỗ kiếm và chùy tiếp xúc chớp động một chút. Thân hình Tiểu Báo Tử và Lý Tú đồng thời bay ngược về phía sau. Báo Tử càng trong tay khê đảo, thấy cặp ngân chùy chung quy không thể thừa thụ được lực trùng kích lớn như vậy, mà triệt để nát bấy.

- Chết tiệt!

Hắn âm thầm mắng một câu, thân thể tại không trung mở ra, tựa như một con đại điêu chậm rãi rớt xuống. Tại không trung ổn định thân hình, rơi xuống mặt đất, sắc mặt trắng bệch. Trong đan điền một cỗ nhiệt lưu lưu chuyển tứ cước bách hải, chậm rãi chữa trị địa phương bị chấn thương trong cơ thể.

Lúc này toàn lực tấn công, Tiểu Báo Tử chùy phé, bị thương nhẹ.

Còn Lý Tú?

Trường kiếm vẫn còn, không chút tổn thương phẳng phất như vừa mới ra lò, còn tán ra một cỗ khí tức mờ ảo lợi hại, Tiểu Báo Tử thấy mà sửng sốt.

Bất quá, để Tiểu Báo Tử cảm thấy trong lòng ổn định lại là trạng thái đối phương cũng không tốt đẹp gì, sắc mặt trắng bệch, khoe miệng một mảnh đỏ tươi, hai mắt tan rã, vô thần, phẳng phất như bị đá kích trọng đại gì đó. Cả người tinh khí thần đều như bị rút ra sạch.

Kiện áo choàng trên người cũng là thiên sang bách khổng, bị Tiểu Báo Tử vừa rồi đánh tan kiếm khí gây thương tích. Cũng không có tổn thương đến thân thể hắn, nhưng từ quý công tử biến thành đáng dấp một tên khất cái, tương phản có chút quá lớn.

Giữa hai người xuất hiện hiện một cái hố rộng chừng ba trượng, sâu một trượng. Xung quanh hố lá khô nát vụn, một mảnh hỗn độn. Lại theo một phương hướng hình thành sắp xếp quỷ dị, như khuếch tán ra ba phía, đập vào mắt kinh người.

Thần sắc Tiểu Báo Tử ngưng trọng, thân hình xông về phía trước, đánh ra một quyền, không có mang theo tiếng xé gió, thế nhưng một quyền này lại trầm trọng vô bì, mang theo khí thế hủy diệt tất cả nhằm thẳng phía Lý Tú. Nhân thần tan rã của Lý Tú mãnh liệt run lên, phẳng phất trong nháy mắt này khôi phục thanh minh, thế nhưng đã muộn, quyền đầu của Tiểu Báo Tử đã gần ngay trước mắt.

- Mạng ta xong rồi!

Một cỗ cảm giác tuyệt vọng dâng trào trong tim, vô ý thức hắn nhắm mắt lại.

Chỉ là chờ lúc lâu cũng không có đợi được tử vong như trong dự liệu, trong lòng Lý Tú không khỏi khẽ động, mở mắt.

- Người thua rồi!

Đã thấy Tiểu Báo Tử thu hồi quyền đầu.

- Người thiếu ta một thanh kiếm!

- Ta bại!

Lý Tú hồ hững gật đầu, trước khi tới đây, hắn chưa từng nghĩ tới bản thân sẽ bại, hơn nữa còn bại thảm như vậy. Nội khí bị đánh cho tán loạn, kinh mạch cũng lộn xộn. Hiện tại muốn đề một ngụm nội khí, kinh mạch toàn thân liền như bị vô số kim đâm. Hết sức khó khăn.

Còn đối phương trừ mất đi một đôi chùy thì xem ra cũng không có tổn thương quá lớn.

Tất cả điều này chứng minh hắn đã bại, bại rất triệt để.

Giãy dụa từ mặt đất đứng dậy, cổ nén đau nhức toàn thân, cho trường kiếm vào vỏ, nhìn Tiểu Báo Tử muốn nói cái gì nữa, đã thấy trước mắt tối đen. Con người vừa đảo, rầm một tiếng, choáng váng ngã trên mặt đất.

- Không thể nào?

Tiểu Báo Tử chớp con mắt, nhìn Lý Tú ngã trên mặt đất, một bộ dáng khó xử:

- Ai, những công tử ca này a, lại gây rắc rối cho ta. Mẹ nó, người sẽ không phải đang giả bộ bất tỉnh, không muốn nhận nợ đi sao!

Rơi vào đường cùng chỉ đành để vị Lý đại công tử đang té xỉu này công trở lại.

- Ở đây là nơi nào?

Lý Tú chậm rãi mở mắt. Chỉ cảm thấy toàn thân không đau không nhức, tê dại. Con mắt nhấp nháy, mở miệng nói. Bất quá hắn vẫn cổ nén khát nước, ngữ khí có vẻ yếu đuối hỏi.

Không có nghe được trả lời, ngược lại một miệng bát ầm áp đưa tới bên mép.

- ừng ực..

Theo bản năng, Lý Tú hé miệng hét lớn, hắn chưa từng có nghĩ tới, nguyên lai nước trắng cũng là thứ đồ uống tốt như vậy. Chỉ là hắn vừa uống hai ngụm cũng chưa đã, cái bát đã bị lấy ra.

- Người vừa tỉnh vẫn nên uống ít thôi, uống nhiều đối với thân thể người không tốt!

Bên tai truyền đến một thanh âm tương đối quen thuộc, vừa mở mắt đã thấy Tiểu Báo Tử ngồi ở bên giường, để chén nước kia đặt lên bàn.

- Là người?

- Là ta!

Tiểu Báo Tử tức giận nói:

- Ta nói này, không phải là một hồi luận võ sao? Có cần liều mạng như vậy không? Ta cũng không muốn vì chuyện này đắc tội Bình Châu Lý thị các người.

Nghe Tiểu Báo Tử nói, nét mặt Lý Tú nóng lên, tại một kích cuối cùng, hắn vì thắng lợi, nhất thời nóng ruột, không tiếc không tiếc vận dụng bí pháp, cường hóa tiềm lực của mình, đem kiếm thế áp súc tới cực điểm, thôi động tới cảnh giới mạnh nhất, lại không ngờ vẫn bị thua.

- Ta hôn mê bao lâu rồi?

Hắn nhìn bốn phía, hỏi.

- Yên tâm đi, không bao lâu, cũng chỉ hai canh giờ mà thôi!

Tiểu Báo Tử nói rằng:

- Một kích cuối cùng của người tổn thương kinh mạch. Bất quá cũng không nặng, trở lại điều dưỡng tốt một phen.

- A, vậy cảm tạ!

Lý Tú nhìn Tiểu Báo Tử, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nói cái gì cho phải, bản thân nhất thời nóng vội, vọt tới khiêu chiến người ta. Kết quả bị đánh cho tơi bời hoa lá, thiếu chút nữa còn mất cả tính mạng. Cuối cùng còn được người ta cứu. Đây thật sự là quá mất mặt, quá xấu hổ. Đường đường Lý Tú Lý đại thiếu gia sao lại chịu được sự tình như vậy?

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

226. Chương 234: Thắng Thua. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 234: Thắng thua. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Đây chính là kết cục người khác không ngờ a!

- A, đừng hỗn. Người tuy rằng tổn thương kinh mạch, thế nhưng kiên trì một chút, hành động hắn là như thường. Bây giờ còn không quay về, lẽ nào người còn muốn ở lại nhà ta qua đêm?

- A? A ôi!

Nghe Tiểu Báo Tử nói, Lý Tú mạnh mẽ từ trên giường ngồi dậy, liền hét thảm một tiếng, hiển nhiên động tác vừa rồi quá lớn, tác động thương thế của hắn.

- Ai, không nghĩ ra!

Tiểu Báo Tử buông thông đầu, một bộ dáng dập ta phục ngươi, từ bên cạnh cầm lấy y phục đưa tới trước mặt hắn:

- Y phục của ngươi đã rách cả, trước tạm dùng đi. Lần sau khi tặng kiếm trả lại!

- Kiếm?

Lý Tú ngẩng đầu, trong mắt một mảnh mờ mịt.

- A, ngươi không phải chứ, chúng ta có đánh cuộc, lẽ nào ngươi muốn quịt nợ?

Cái này, Lý Tú rốt cục nói:

- A, ta không phải có ý này, chỉ là hiện tại ta đang ở Trung Hòa Quận Thành, cũng không phải ở nhà, kiếm này phải chờ ta về nhà mới có thể lấy được, do đó...

- Về nhà, vậy phải chờ bao lâu?

Tiểu Báo Tử nhướn mày, cái này hắn đúng là sơ suất, trước hắn chỉ là một lòng muốn làm, lại quên mất. Hiện tại còn cách trăng hôn sự ở Vân Châu kia có ba tháng. Tiểu tử này sẽ phải về lấy kiếm, có trời mới biết mất bao lâu. Phải biết rằng Bình Châu so với Vân Châu còn xa hơn.

- Ngươi rất vội sao?

Nhìn thấy Tiểu Báo Tử nhíu mày, trong lòng Lý Tú cũng thoáng cái nhảy lên. Hắn là Lý gia thiếu chủ a, tuy rằng bại, nhưng là quang minh chính đại luận võ, nguyên do chịu thua đó là sự tình thiên kinh địa nghĩa. Hắn cũng không muốn Tiểu Báo Tử cho rằng mình là kẻ bội bạc. Vì vậy nói:

- Hiện tại trên tay ta có một thanh thực binh, chất lượng thập phần tốt, chỉ là hơi ngắn một chút, ta e là không thích hợp với ngươi.

- Đoản kiếm?

Trong mắt Tiểu Báo Tử sáng ngời, nghĩ đến thanh ô kim đoản kiếm của Huyết Vô Nhai. Thanh kiếm kia không phải không tốt, mà là rất tốt. Nhưng vì nó là của Huyết Vô Nhai, do đó Tiểu Báo Tử đương nhiên không dám tùy tiện lấy ra nữa. Bởi vậy khi nhìn thấy Lý Tú, cũng hắn xuất thân Lý thị, mới nghĩ từ hắn lấy một thanh. Lại không ngờ tiểu tử này cho rằng bản thân chỉ muốn một thanh trường kiếm, không phải đoản kiếm.

- Đoản kiếm cũng được. Bất quá ngươi phải thay ta giữ bí mật, không được nói cho người khác, còn có, khi ta dùng, hắn không có ai nhìn ra lai lịch của nó đi sao?

- Cái này khẳng định sẽ không. Thanh đoản kiếm đó là khi ta mười tuổi, một vị trưởng bối tặng cho. Do đó không có ai nhìn ra được lai lịch của thanh kiếm này.

Nói đến đây, sắc mặt Lý Tú biến thành cổ quái:

- Ngươi làm gì mà thần bí như vậy? Lẽ nào muốn cầm kiếm làm chuyện xấu?

- Liên quan ngươi đánh rắm gì, hỏi nhiều như vậy làm chi?

Tiểu Báo Tử tức giận nói.

- Ta thấy thương thế của ngươi cũng không có gì trở ngại. Hiện tại liền trở về đi, kiếm kia, hai ngày có thể mang cho ta chứ?

- Không thành vấn đề. Ngày mai ta sẽ đưa kiếm tới cho ngươi!

Lý Tú thập phần thẳng thắn nói, liếc mắt nhìn Báo Tử, bỗng nhiên có chút chần chờ nói:

- Có chuyện này, ta muốn thỉnh giáo ngươi một chút?

- Chuyện gì?

- Ách, kiếm pháp của ta rốt cuộc thế nào?

- Sao?

Tiểu Báo Tử có chút kỳ quái nói:

- Võ nghệ kiếm pháp của ngươi rất khá a, phi thường khá, ngươi hỏi cái này làm gì?

- Chỉ là khá thôi sao?

Lý Tú nghe Tiểu Báo Tử nói, phảng phất buông ra một hơi thở, bất quá đồng dạng trong giọng nói mang theo một điểm thất vọng. Phải biết rằng trước đây người khác đều nói hắn là thiên tài trăm năm khó gặp a. Kiếm pháp tạo nghệ đã đạt được môn lộ, tương lai thành tựu không thể hạn lượng. những lời khích lệ này nghe thập phần sáng khoái.

Vậy là trong mắt Báo Tử chỉ nghe được hai từ “rất khá”, vô ý thức có chút thất vọng.

Đương nhiên hắn cũng không cho rằng Tiểu Báo Tử hạ thấp mình. Dù sao hắn cùng mình niên kỷ tương đương, lại đánh bại mình. Có tư cách đánh giá mình.

- Đương nhiên là không sai.

Tiểu Báo Tử nhìn bộ dáng có vẻ không hài lòng của hắn cười nói:

- Lấy niên kỷ của ngươi hiện tại, hắn là không tồi rồi. Ta còn chưa từng gặp ai niên kỷ như vậy, mà thực lực mạnh thế đâu.

- Ngươi không phải so với ta mạnh hơn sao?

- Đó là ta chiếm nghi về vũ khí! Kinh nghiệm chiến đấu của ngươi không đủ, bị ta kéo vào tiết tấu, nếu không thì thắng bại tốt cùng thế nào cũng chưa biết rõ được.

Tiểu Báo Tử thoải mái nói, tuy rằng hắn chắc chắn có thể đập chết Lý Tú, bất quá hiện tại nói một chút lời hay cũng không có gì.

- Kinh nghiệm không đủ? Sư tằm: tunghoanh.com

- Đúng vậy. Kinh nghiệm đối địch của ngươi quá kém. Cầm kiếm cùng ta ngạnh đấu, không phải tự tìm phiền toái cho mình sao? Bất quá ngươi cũng lợi hại, dĩ nhiên dựa vào kiếm khí đem cây chùy của ta đánh nát!

Tiểu Báo Tử nói rằng.

Nghe Tiểu Báo Tử nói, sắc mặt Lý Tú rốt cục cũng dần ra.

- Tiểu tử này kinh nghiệm quá kém, trước cho ngươi một chùy, lại tăng bốc một chút, hắn sẽ không ghi hận ta đi?

Trong lòng Tiểu Báo Tử âm thầm nghĩ:

- Cũng không biết thanh kiếm kia của hắn ra sao? Có thể so với thanh ô kim đoản kiếm của Huyết Vô Nhai hay không?

Bao kiếm được làm bằng da cá mập, mũi kiếm thập phần sắc nhọn, thân kiếm mềm mại. Đây là đánh giá ban đầu của Tiểu Báo Tử, hắn tỏ ra hết sức hài lòng.

Kiếm dài một thước ba thốn, thân kiếm sáng như tuyết, mơ hồ có thể thấy được một tia đường vân như hoa văn. Ở trong mắt hành gia như Báo Tử, đường vân trên thân kiếm này rên rất xấu, vừa nhìn liền biết.

- Bách luyện chân binh a, ít nhất là đã rèn một trăm năm mươi luyện. Thử nhìn nội khí thấu qua thân kiếm, không chút trở ngại. Thoáng vận khí, kiếm phong liền thấu qua, thân kiếm không dày, nhưng rất đặc. Không nặng nhưng ngưng tụ. Cấp bậc người rèn ra thanh kiếm này e là so với sư phụ còn phải mạnh hơn một tầng. Chắc chắn, cái này còn có chữ viết!

Tiểu Báo Tử cẩn thận từng li từng tí lật qua lại đoản kiếm trong tay, trên mặt đáng tươi cười càng ngày càng thịnh.

- Lục Châu???? Có ý tứ, cái này rõ ràng là thanh hung khí, vậy mà lấy được cái tên tục không chịu được. Tại sao ta lại không nhìn ra thanh kiếm này cùng Lục Châu có quan hệ gì nhỉ?

Bảo kiếm đến tay. Tiểu Báo Tử trong lòng hưng phấn, phảng phất như đạt được một món đồ chơi mới, kiếm tên Lục Châu, là được Lý Tú bại trận tặng cho. Lý Tú liền đúng hẹn đem bảo kiếm tặng tới. Đường trường tặng cho Tiểu Báo Tử. Nhìn vẻ mặt sáng khoái, bộ dáng tài đại khí thô kia, trong nội tâm Tiểu Báo Tử cũng âm thầm hối hận. Sớm biết tiểu tử này dễ lừa gạt như vậy, sao không lừa gạt thêm ít đồ nữa? Phải biết rằng, song chùy của hắn có thể bị chấn vỡ. Hiện trên tay thật sự là ngay cả một thanh binh khí cũng không có.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

227. Chương 235: Tiết Lộ. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 235: Tiết lộ. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Bất quá, Lý Tú còn chưa đi bao lâu, Lý Nguyên liền sai người đến gọi hắn vào Đề Đốc Phủ.

Lúc ấy Tiểu Báo Tử liền nghĩ:

- Tên Lý Tú này cùng Lý Nguyên bề ngoài giống như có chút quan hệ, không phải hắn đang âm thầm cáo trạng lão tử chứ?

Trong nội tâm mang theo một tia sợ hãi đi vào Đề Đốc Phủ, đạt được tin tức cùng nhiệm vụ.

- Bồi Lý Tú tại bên trong Trung Hòa Quận Thành dạo chơi thêm mấy ngày.

Thẳng đến lúc đó, hắn mới biết được thân phận thật sự của Lý Tú. Dĩ nhiên là người thừa kế đời này của Bình Châu Lý thị. Đồng dạng cũng là võ học kỳ tài trăm năm khó xuất hiện một, được ký thác kỳ vọng của Bình Châu Lý thị. Lần này tới Trung Hòa Quận là cùng mẹ hắn hồi hương thăm viếng. Kết quả tại nhà ông ngoại cùng mấy biểu huynh biểu đệ của hắn phát sinh xung đột, đem mấy tên đánh cho thống khoái. Sau đó theo ngoại công gia chạy đến chỗ Lý Nguyên giải sầu.

Lý Nguyên xuất thân Bình Châu Lý thị, mặc dù chỉ là bàng chi của Bình Châu Lý thị, nhưng vì có năng lực, lại chống không quân quyền Trung Hòa Quận. Tại Lý thị coi như là nhân vật có tầm cỡ. Cùng đương nhiệm gia chủ phụ thân Lý Tú Lý Tổng quan hệ cực kỳ thâm hậu. Cùng Lý Tú cũng rất quen thuộc, cho nên Lý Tú chạy đến chỗ hắn giải sầu, cũng là một chuyện cực kỳ bình thường.

Chỉ là mấy ngày trước đây, Lý Tú nghe được Lý Nguyên ở trước mặt mình khích lệ Tiểu Báo Tử, dẫn khởi một cỗ khí phách thiếu niên trong lòng hắn. Cũng không cùng Lý Nguyên nói liên tiếp xông tới tìm Tiểu Báo Tử, cùng hắn đánh một hồi. Bị đánh cho tím mặt. Thua thì thua, nguyện đánh cược chịu thua, hắn cũng nhận nợ, đem bảo kiếm đưa cho Tiểu Báo Tử.

Bất quá sự tình mất mặt như vậy, hắn không có ý ở trước mặt Lý Nguyên nhắc tới, chỉ là nói với Lý Nguyên, hắn đối với người trẻ tuổi thường xuyên được hắn tán thưởng này cảm thấy hứng thú, muốn nhận thức một chút. Lý Nguyên tự nhiên là không có bất kỳ ý kiến gì. Kết quả là liền gọi Tiểu Báo Tử tới, để hai người nhận thức lẫn nhau. Sau đó tuyên bố, mấy ngày này Tiểu Báo Tử có thể không đến soái phủ đảm đương vị trí, mà theo Lý Tú dạo chơi khắp nơi.

Đối với điều này, Tiểu Báo Tử cảm thấy có chút phiền phức, bất quá xem bộ dáng của Lý Tú, nhưng lại thật cao hứng.

- Ta nói tiểu Lý tử a, đồ chơi kia là lấy ra để ăn, không phải dùng để xem.

- Ta biết. Ta biết!

Tay trái cầm một cây hồ lô đường, tay phải cầm một thanh kẹo đường, nhìn qua nhìn lại, bộ dáng hiếu kỳ, thỉnh thoảng dẫn tới người qua đường dừng chân vây xem. Lại khiến cho Tiểu Báo Tử cảm thấy thập phần mất mặt. Thế nhưng mà Lý Tú lại vui vẻ cười không dứt.

- Ta nói này, người trước kia chưa từng ăn kẹo hồ lô, cũng không có đi dạo phố sao?

- Không có!

Lý Tú lắc đầu nói:

- Trước kia, ta chính là ở trong nhà luyện kiếm, đôi lúc cũng ra ngoài giải sầu. Bất quá cũng sẽ không đi dạo phố!

- Cuộc sống không thú vị!

Tiểu Báo Tử lắc đầu nói, không khỏi có chút đồng tình liếc mắt nhìn Lý Tú. Không lạ hẳn còn trẻ như vậy liền tại kiếm đạo có thành tựu như thế, thì ra tên này mười mấy năm qua đều dành để tu luyện?

Bất quá ngẫm lại, chính mình không phải cũng giống như vậy sao?

Từ trên người Vương Thiên Lô chứng kiến việc có võ công tồn tại, từ đó về sau, liền một lòng chìm trong biển võ học mê mông. Muốn nói dạo phố du ngoạn, e là ngoại trừ vài năm trước tại Thanh Dương Tập, một tháng đi chợ hai lần, cũng chẳng có mấy lần khác.

- Ai! Cùng là người thiên nhai luân lạc, hà tất chê cười người ta!

Nghĩ thông suốt điểm này Tiểu Báo Tử lắc đầu cổ quái. Đối với Lý Tú này nhìn cũng thuận mắt hơn nhiều.

Đều là tuổi trẻ, thực lực cao cường, giữa hai người coi như là hiểu lẫn nhau.

- Đúng rồi, về sau đừng gọi ta là tiểu Lý tử, nghe kỳ quái!

- Có gì mà kỳ quái, người họ Lý, niên kỷ ngang với ta, đánh cũng đánh không lại, ta không gọi tiểu Lý tử thì gọi cái gì a. Chẳng lẽ người muốn ta gọi người là đại ca?

Tiểu Báo Tử nói, hai ngày này, hai người coi như là hỗn tới quen thuộc. Hắn cũng nhìn ra, kỳ thật Lý Tú này là một người bản tính thập phần thuần lương. Tuy nhiên từ nhỏ sinh tại thế gia đại tộc như Lý thị, cùng ngoại giới tựa hồ tiếp xúc không nhiều. Hơn nữa một lòng đầu nhập vào tu luyện kiếm đạo. Đối với đạo lý đối nhân xử thế cũng không hiểu mấy. Do đó hắn chạy đến chỗ ngoại công làm khách, lại dẫn theo một đám người hầu theo.

Chính vì loại người thuần lương cũng không hiểu chuyện đời này gặp được tên giả hoạt như Tiểu Báo Tử, đương nhiên sẽ bị ăn đến chết.

- Không phải, ta chỉ cảm thấy tiểu Lý rất khó nghe!

- Không có gì khó nghe. Người khác không phải cũng thường xuyên gọi ta là Tiểu Báo Tử sao? Tất cả mọi người đều là tiểu tử, khác nhau không lớn!

Tiểu Báo Tử khinh thường nói:

- Bất quá ta thật sự là rất kỳ quái a. Người thành thật như ngươi, sao có thể trở thành người thừa kế gia chủ được?

- Ta không phải người thừa kế gia chủ, ta là người thừa kế đại tông chính.

Lý Tú lắc đầu nói:

- Gia chủ là gia chủ. Tông chính là tông chính, gia chủ kể nhiệm hần là ca ca ta. Thực lực của hần không mạnh, bắt quá rất gian xảo.

Nghĩ đến ca ca của mình, Lý Tú phảng phất nghĩ đến chuyện gì không vui, sắc mặt trở nên âm trầm, liếc nhìn Tiểu Báo Tử:

- Cùng người không sai biệt lắm, bắt quá thực lực chênh lệch rất xa.

- Ý người nói là ta rất gian xảo?

Tiểu Báo Tử nói.

- Cũng không thể nói như vậy?

Lý Tú nhìn sắc mặt bất thiện của Tiểu Báo Tử, ngữ khí có chút dao động: Suu tam: tunghoanh.com

- Thế nhưng mà ta cảm giác hai người các người rất giống nhau, đặc biệt là thời điểm người cùng ta đánh cuộc, giọng nói cực kỳ giống hần trước kia muốn gạt tiền mừng tuổi của ta!

Tiểu Báo Tử bị gia hỏa này làm ghen hòng, cả buổi nói không nên lời.

- Người xem, đó là chỗ nào, tựa hồ rất náo nhiệt!

Lý Tú bỗng nhiên dừng bước lại hỏi.

- Cái gì?

Tiểu Báo Tử thoáng sững sờ một chút, theo phương hướng ngón tay của Lý Tú nhìn lại, sắc mặt lập tức trở nên cổ quái.

- Đó là thanh lâu, thế nào người cũng có hứng thú?

- Thanh lâu?

Lý Tú khuôn mặt đỏ bừng. Mặc dù chưa từng tới thanh lâu, nhưng đây là nơi nào, hần lại có nghe nói qua. Tiểu tử này vốn da mặt mỏng, lại nghe được giọng điệu mang theo ý trêu chọc này của Tiểu Báo Tử, nào còn không biết xấu hổ tiếp tục đi dạo. Mà mang theo khuôn mặt đỏ bừng trở về Đề Đốc Phủ.

- Thật đúng là cái gì cũng không biết, cái gì cũng đều hiểu kỳ muốn biết. Ngày hôm nay ta đều thành a di trùng trẻ!

Tiểu Báo Tử mang theo Lý Tú đi dạo một ngày tại Trung Hòa Quận Thành, chỉ cảm thấy so với cùng hần đánh một trận còn mệt mỏi hơn. Về đến nhà liền quyền cũng không có luyện, gọi người làm một thùng nước nóng, tắm giặt sạch sẽ xong liền nằm thẳng cẳng trên giường.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

228. Chương 236: Tiết Lộ. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 236: Tiết lộ. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Tiểu Lý tử tuy xuất thân cao môn đại phiệt, nhưng thiên tính chất phát, rất đáng kết giao. Bắt quá là quá phiền phức.

Tiểu Báo Tử trầm nghĩ, bỗng nhiên từ trên giường ngồi dậy:

- Phi phi phi, lão tử nằm ở trên giường nghĩ nam nhân làm cái gì a. Chẳng lẽ lại đến đây thời gian dài, trở nên biến thái. Không thể nào a. Tiểu tử kia cũng không phải gia hỏa nữ giả nam trang trong truyền thuyết. Có thể không phải là đàn ông đích thật? Ta đối với nam nhân cũng không có hứng thú gì!

- Tiểu Báo Tử?

Một thanh âm nhẹ nhàng từ ngoài cửa sổ truyền đến.

- Mụ nội nó, không thể nào, chẳng lẽ là nghe nhầm? Hay là ta thực biến thái?

Nghe thế, thanh âm của Tiểu Báo Tử giảm đi, không cẩn thận té từ trên giường xuống.

- Tiểu Báo Tử. Là ta a!

Cái này, Tiểu Báo Tử rốt cục xác định không phải hấn vì biến thái mà sinh ra nghe nhầm. Mà hiện tại Lý Tú đang tựa vào song khẩu của hấn, ngoắc hấn qua.

- Người làm gì vậy? Muộn thế rồi, còn chạy qua chạy lại làm gì?

- Có chuyện muốn mời người hỗ trợ!

- Có chuyện gì ngày mai nói sau. Hiện tại đã là lúc nào?

Tiểu Báo Tử có chút không nhịn được nói.

- Không phải, chuyện này rất gấp, ta cũng là mới nghe nói!

- Sự tình gì? Nghe nói cái gì à?

Tiểu Báo Tử khó hiểu nói.

- Nghe nói qua Bạch Y Kiếm Thánh Lục Thiếu Du chưa?

- Lục Thiếu Du?

- Lục Thiếu Du như thế nào?

- Lục Thiếu Du cùng với nữ nhi của Vân Châu Mã tổng đốc kết hôn, người biết a?

- Chuyện này người khắp thiên hạ đều biết, người có chuyện gì nói rõ ra, đừng nhiều lời vô ích như vậy!

Tiểu Báo Tử tức giận nói. Máy ngày này, hấn cùng Lý Tú không có gì ngăn cách, nói chuyện cũng không có cái gì cổ kị.

- Có người muốn phá hư chuyện này!

- À?

Ánh mắt Tiểu Báo Tử chớp động thoáng một phát, nhìn kỹ Lý Tú thấy hấn vẫn là một bộ bề ngoài buồn rầu, tựa hồ thật sự là bằng hữu nhận được tin tức đến cùng hấn chia sẻ.

Không đúng, hấn không phải đến cùng bằng hữu chia sẻ tin tức, hấn là mời người tới hỗ trợ.

- Không thể nào! Ai mà to gan như vậy, dám làm ra chuyện đó?

Trên mặt Tiểu Báo Tử hiện ra ngạc nhiên cùng không thể tin nổi.

- Chắc chắn! Ta trong lúc vô tình nghe được Nguyên thúc cùng người nói chuyện trong thư phòng, ta còn biết đó là ai?

Lý Tú thần thần bí bí nói, nhưng lại không biết lúc này trái tim Tiểu Báo Tử đã dâng lên tới cổ họng

- Đáng chết. Vương Xà này làm việc cũng không quá kín kẽ, sự tình như vậy cũng có thể để tiết lộ ra ngoài sao?

Trong nội tâm Tiểu Báo Tử âm thầm mắng.

Giở trò trong hôn lễ của Lục Thiếu Du, mà người theo lời hắn nói cùng Tiểu Báo Tử biết hoàn toàn khác nhau.

- Trần Trữ, là ai vậy?

- Là chất tử của lão ô quy già nhất Đại Tấn triều.

Nhắc tới lai lịch Trần Trữ, nét mặt Lý Tú lộ vẻ ngưng trọng:

- Kẻ này tu vi bất quá là Ngũ Phẩm Đoán Cốt Giới cao thủ, bất quá tâm tư tỉ mỉ, quỷ kế đa đoan, là một kẻ phiền phức.

- Tâm tư tỉ mỉ, quỷ kế đa đoan?

Tiểu Báo Tử khẽ nhú mày:

- Ta lại không nghĩ như vậy, loại chuyện này còn chưa làm đã khiến khắp thành đều biết. Ta thấy hắn không giống một người quỷ kế đa đoan a!

- Chuyện này trừ Nguyên thúc ra chỉ có ta biết!

Lý Tú nói rằng:

- Là bè đảng của Trần Trữ đến nói cho Nguyên thúc, ta ở bên ngoài vô ý nghe được bọn họ nói chuyện.

Vô ý nghe được bọn họ nói chuyện?

Ánh mắt Tiểu Báo Tử nhắc lên, vẻ mặt cổ quái nhìn Lý Tú:

- Tiểu Lý tử ngươi cho rằng ta là kẻ ngu a, thư phòng Đề Đốc ta đã đứng đó vài ngày. Ngay cửa cho tới bây giờ chưa từng nghe qua người bên trong nói chuyện. Lẽ nào mấy ngày nay, tu vi của ngươi tăng mạnh như vậy?

- Ách, không phải, thực sự là trong lúc vô ý!

Lý Tú bị hắn nói cho có chút xấu hổ:

- Ta biết gia hỏa này, do đó, âm thầm theo hắn, muốn nhìn xem hắn làm cái quỷ gì, không ngờ lại nghe được loại chuyện này!

Thấy Lý Tú không muốn nhiều lời về chuyện này, Tiểu Báo Tử tự nhiên cũng sẽ không dây dưa quá nhiều.

- Vậy hắn cùng ngươi có quan hệ gì? Ngươi và Lục Thiếu Du rất quen thuộc sao?

- Ta không quen biết hắn, bất quá, hắn cũng giống ta rất thích khiêu chiến cường nhân!

Nhắc tới Lục Thiếu Du, Lý Tú lại một lần nữa lộ ra biểu tình vô si. Bất quá nhìn như vậy mà nói, người này vô luận là khí chất, hay ngữ khí, thậm chí ngay cả tác phong hành sự đều thập phần tương tự Lục Thiếu Du.

Không, phải nói, Lục Thiếu Du cùng hắn thập phần tương tự.

Trước khi gặp được Lý Tú, Tiểu Báo Tử còn chưa cảm giác được gì, hiện tại quen biết với hắn, lại nghĩ tới Lục Thiếu Du, chung quy thấy Lục Thiếu Du kia khí chất cao ngạo tuyệt thế có chút giả dối. Thế nhưng Tiểu Báo Tử tin tưởng, chờ một thời gian, Lý Tú tu luyện thành công, đột phá Đoán Cốt Giới, tiến vào Dịch Cân Giới, tuyệt đối có thể đem Lục Thiếu Du hoàn toàn áp chế xuống.

- Cho dù ngươi muốn khiêu chiến hắn, cũng không liên quan với chuyện này a!

Tiểu Báo Tử nói rằng:

- Ngươi hắn sẽ không muốn thừa dịp cùng Trần Trữ kia một đường gây chuyện, khiêu chiến Lục Thiếu Du chứ?

- Đương nhiên sẽ không, ta cũng không phải kẻ ngốc, Lục Thiếu Du là bát phẩm cường giả, ta ngay cả ta ngay cả Đoán Cốt Giới còn chưa tiến vào, sao có thể đấu với hắn?

Lý Tú tức giận nói:

- Ta nghĩ tìm người giúp ta đối phó với Trần Trữ!
- Trần Trữ?

Tiểu Báo Tử không giải thích được nói:

- Hắn cùng người có cừu oán sao?
- Muốn nói có cừu thì thật ra không có gì. Bất quá ta khinh thường nhất chính loại ngăm hùng quỷ ký như tên này!

Nhìn sắc mặt có chút vặn vẹo của Lý Tú, Tiểu Báo Tử không khỏi cười:

- Nhìn bộ dáng của người như vậy, người nói không có cừu, ta sẽ tin sao?
- Thực...không có...!

Sắc mặt Lý Tú đỏ bừng, ánh mắt dao động khắp nơi, cũng không dám liếc mắt nhìn Tiểu Báo Tử, trông thập phần cường ngạnh.

- Bỏ đi, ta cũng không quan giữa các người đến tột cùng là quan hệ gì. Người vừa nói muốn tìm ta đối phó với Trần Trữ. Định đối phó thế nào?
- Lúc này, hắn sợ dĩ phái người tìm đến Nguyên thúc, là bởi vì hắn sợ hãi sau bại có phiền phức, muốn cho bản thân đường lui. Hắn cũng biết Nguyên thúc không thích nhất là kẻ khác lợi dụng hắn. Bởi vậy mới có thể giảng giải trước?
- Cái này càng phiền phức, hắn nếu để tướng quân đại nhân vì hắn tìm đường lui, nhưng lại để sự tình trọng đại tiết lộ cho tướng quân. Điều này chứng tỏ hắn cùng tướng quân quan hệ không tệ a. Nếu ta giúp đỡ người đối phó Trần Trữ này, để tướng quân biết cũng không được!

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

229. Chương 237: Lợi Ích.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 237: Lợi ích.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Quan hệ giữa bọn họ mới không có tốt như vậy, chỉ là thật lâu trước đây, Nguyên thúc thiếu hắn một nhân tình, vẫn chưa trả mà thôi. Do đó hiện tại, dù hắn yêu cầu quá phận, Nguyên thúc cũng không có biện pháp từ chối. Thế nhưng hắn chỉ là đến chỗ Nguyên thúc yêu cầu một đường lui. Cũng không có sự tình khác, chúng ta đi tìm hắn phiền toái, Nguyên thúc coi như là biết được cũng sẽ không quản!
 - Ta vẫn không rõ, vì sao người muốn đi tìm hắn gây phiền phức, hơn nữa, cho dù người muốn tìm hắn phiền phức, cũng không liên quan với ta, ta cũng không muốn rơi vào vũng nước đục này!
 - Một mình ta không có nắm chắc a!
- Thấy Tiểu Báo Tử không muốn, Lý Tú có chút cấp bách:
- Bản thân hắn chính là Ngũ Phẩm cao thủ, ta đối phó hắn có chút cật lực!

- Đúng rồi, người cũng không thể hồ đồ theo người đi mai phục một Ngũ Phẩm cao thủ a, hơn nữa ngay cả lai lịch cao thủ này ta cũng không biết rõ. Tiểu Lý tử, ta và người khác nhau, người là thiếu chủ Lý gia. Cho dù thực gây chuyện, trở về Bình Châu co cụm lại, Thiên Vương lão tử cũng không có biện pháp bắt người. Trong nhà ta có già có trẻ, lại không có căn cơ, gặp phải tai họa, không phải chuyện của một mình ta a,

- Cái này...

Nghe Tiểu Báo Tử nói, Lý Tú trầm xuống, phảng phất như đang suy nghĩ cái gì, qua một hồi lâu, mới nói:

- Những điều này, ta thật chưa có nghĩ tới!

- Không phải người không nghĩ tới, mà là người cho tới bây giờ đều không cần quan tâm vấn đề này!

Tiểu Báo Tử cười khổ nói:

- Người xuất thân đã định trước người hành sự không cần kiêng nể gì cả, tùy tâm sở dục. Thế nhưng trên đời này người như các người chỉ là số ít. Ta là một tiểu tử sơn dã, hành sự không có khả năng không chỗ nào cổ kị giống như người a!

- Là ta sai!

Lý Tú phảng phất nghĩ thông suốt cái gì, gật đầu nói:

- Xin lỗi a, ta suy nghĩ không chu toàn, làm khó cho người.

- Không nói sai hay không sai gì cả, chỉ là địa vị chúng ta khác nhau, cách tiếp cận vấn đề cũng không giống!

Tiểu Báo Tử nói:

- Bất quá, ta vẫn hiếu kỳ, vì sao người không đối phó Trần Trữ, còn có lão ô quy già nhất Đại Tấn là ai a?

- Là Trần Dật Phu, tể tướng đương triều, một tay che trời, Trần Trúc Lão!

Lý Tú nói rằng:

- Về phần Trần Trữ, ta thật nhìn hắn không vừa mắt, muốn giáo huấn hắn một chút!

- Người nếu thật muốn giáo huấn, cũng không cần dụng võ a, chỉ cần để sự tình muốn làm truyền ra, khiến người trong thiên hạ đều biết, để kế hoạch của hắn ngấm nước nóng, được chứ?

- Cái này ta cũng nghĩ qua, bất quá chung quy thấy không quang minh lỗi lạc. Hơn nữa khả năng còn có thể liên quan tới Nguyên thúc, làm khó Nguyên thúc!

Lý Tú có chút khó xử nói:

- Như vậy nói, ta chẳng có biện pháp gì. Bất quá, ta nghĩ người cũng muốn đi tìm hắn làm phiền tương đối tốt.

- Cái được không bù đắp đủ cái mất a!

Tiểu Báo Tử chậm rãi vận ngón tay, nói:

- Thứ nhất, người và hắn không có thâm cừ đại hận gì, chỉ là nhìn hắn không vừa mắt mà thôi. Do đó chuyện này đối với người mà nói có thể làm nhưng không làm. Thế nhưng đối với hắn, dám ở trong hôn lễ của Lục Thiếu Du gây chuyện, rõ ràng chuyện này trọng yếu phi thường. Nếu như bị người phá hỏng, vậy các người liền thực sự kết đại cừ. Thứ hai, hắn là Ngũ Phẩm cao thủ, người chỉ có tam phẩm. Tuy rằng Kiếm Ý của người đã thành, kiếm pháp thần diệu, bản thân có tư cách vượt cấp khiêu chiến. Thế nhưng vượt cấp khiêu chiến cũng không đồng nghĩa có thể thắng lợi. E là cũng chỉ thắng thảm mà thôi. Hơn nữa, lúc thắng phá hư kế hoạch của hắn, đối với người có lợi ích gì? Đây rõ ràng là chuyện tổn hại người mà không lợi mình. Thứ ba Trần Trữ làm chuyện này khả năng không chỉ đại biểu cho hắn. Người vừa nói hắn quỷ kế đa đoan, như vậy hắn hắc sẽ không giống người. Bởi vì nhìn người nào đó không vừa mắt, phải đi phá hư hôn sự của người ta. Mỗi hận đoạt thê này cùng thù giết cha không khác nhau lắm. Hắn cho dù cùng Lục Thiếu Du có cừ oán, chỉ sợ cũng chỉ sợ cũng không dùng phương thức như vậy để trả thù. Nhiều lắm chịu sai khiến của vài người, tỷ như lão ô quy người vừa nhắc tới, đương triều tể tướng. Nếu như là vậy,

người đối phó hẳn, khả năng chọc vào tổ ong vò vẽ. Do đó, ta khuyên người vẫn nên nghĩ lại cho kỹ, chuyện này rất cuộc nên làm thế nào?

Một phen nói chuyện, Lý Tú ghé vào phía trước cửa sổ, lặng nghĩ một hồi lâu, mới phục hồi lại tinh thần, thở một hơi thật dài, ánh mắt nhìn Tiểu Báo Tử trở nên cổ quái:

- Người nói thực có đạo lý a, vì sao lúc trước ta lại không nghĩ đến những điều này?

- Bởi vì người cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới, cho nên mới nghĩ không ra!

Tiểu Báo Tử vỗ vỗ vai hắn, nói:

- Được rồi, tiểu Lý tử, thời gian không còn sớm, ta không giúp được người. Bất quá ta vẫn khuyên người không nên đi.

- Được rồi, ta cũng không muốn quẩn nữa!

- Thực sự là công tử ca phiền toái a!

Lý Tú rời khỏi, Tiểu Báo Tử đã có chút mệt mỏi, cũng không phải vì chuyện Lý Tú muốn làm, mà là tin tức Lý Tú mang đến cho hắn.

- Trần Trữ, cháu trai tể tướng đương triều, Ngũ Phẩm cao thủ, muốn đi phá hư hôn lễ của Lục Thiếu Du!

Tiểu Báo Tử không biết quan hệ lợi hại trong đó, nên cũng không nghĩ ra nguyên nhân.

- Lễ nào Mã đại tiểu thư kia thực là tiểu mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành? Cũng không đúng a, ta đã thấy nàng, lớn lên tuy rằng tài. Nhưng không đến trình độ họa quốc ương dân a. Lễ nào Lục Thiếu Du tiểu tử này nhân phẩm quá kém, đặc tội quá nhiều người, cũng không đúng a. Cho dù Lục Thiếu Du thực sự là Vương bát đẳng, nhưng chuyện này một đầu hợp với Minh Nghĩa Kinh Viện, một đầu hợp với Vân Châu Tổng đốc phủ, ai cũng không phải dễ chọc a. Xem ra chỉ có một nguyên nhân!

Lợi ích!

Lợi ích, có lợi ích, tự nhiên sẽ có thất ý, một phương đạt được lợi ích, tự nhiên sẽ có phương mất đi lợi ích.

Giống như là Vân Châu Ô gia, Thiên Long Đạo biểu hiện ra cùng chuyện này không có quan hệ. Trên thực tế một bên mất đi lợi ích, do đó từ một nơi bí mật, Thiên Long Đạo và Minh Nghĩa Kinh Viện nhiều lần giao dịch, từ chỗ Minh Nghĩa Kinh Viện cũng không biết kiếm được bao nhiêu lợi ích mới có biểu hiện hòa hợp như hiện tại.

Mà dưới biểu hiện hòa hợp này, dẫn dắt bao nhiêu gút mắt về lợi ích đây???

Tiểu Báo Tử không biết, hắn biết chỉ là Ô gia và Thiên Long Đạo, thế nhưng Ô gia và Thiên Long Đạo cũng chỉ là một góc của mạng lưới quan hệ lợi ích khổng lồ mà thôi. Còn có càng nhiều lợi ích, muốn bị cuộc hôn nhân này ảnh hưởng. Có vài người muốn bọn họ thành, có người lại muốn bọn họ không được.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

230. Chương 238: Rời Khỏi.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 238: Rời khỏi.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Khúc mắc trong đó tự nhiên không phải Tiểu Báo Tử hiện tại có thể phỏng đoán được.

Lý Tú chung quy vẫn không có đi tìm Trần Trữ gây phiền toái.

Đây cũng không thể nói là Tiểu Báo Tử khuyên bảo có hiệu quả. Mà là bởi vì ngày thứ hai, Lý phu nhân đột nhiên xuất hiện tại Trung Hòa Quận Thành, Lý Tú tự nhiên cũng thành thật, Lý phu nhân nán lại Trung Hòa Quận Thành một ngày đêm, hơi chút nghỉ ngơi liền dẫn theo hắc trở lại Bình Châu.

Trước khi rời đi, Lý Tú hướng Tiểu Báo Tử cáo biệt, có chút lưu luyến không rời, nhưng lại để Tiểu Báo Tử hung hăng châm biếm một phen. Hai người cáo biệt cũng không có cảnh tượng mười dặm đường đưa tiễn gì cả. Bất quá Lý Tú lại đưa cho Tiểu Báo Tử một khối ngọc bài, và nói sau này nếu Tiểu Báo Tử đến Bình Châu, thì có thể dựa vào khối ngọc bài này trực tiếp tới Lý phủ tìm hắc. Trên đường tất sẽ thông suốt, Tiểu Báo Tử lúc đó sờ sờ trên người, thực chẳng thể lấy ra thứ gì. Coi như là có cũng là không thể lấy ra nữa. Cuối cùng thật sự có chút không cam lòng lấy ra ba khối linh thạch, đau xót đưa cho Lý Tú, khiến hắc rất vui mừng phấn khởi.

Lý Tú rời khỏi, cuộc sống của Tiểu Báo Tử cũng không có biến hóa lớn, vẫn là ngoài đến chỗ Lý Nguyên luân phiên canh gác, thì là ở nhà luyện công. Thu hoạch lớn nhất đó là Đoán Cốt Đan hắc đã luyện thành không ít. Dùng mấy viên, cảm thấy hiệu quả khá, mặc dù ngay từ đầu, cũng chịu một phen đau khổ. Thế nhưng cường độ thân thể và độ cứng xương cốt của hắc xác thực so với lúc mới tu luyện Huyết Yêu Thối Cốt Quyền tăng trưởng nhanh mấy lần. Do đó chút đau khổ này, hắc cũng chịu được.

Dựa theo tốc độ hiện tại, hắc rất tự tin, trong vòng nửa năm liền có thể đạt được Đoán Cốt Giới.

Đến Đoán Cốt Giới, hắc chỉ là thân vệ của Lý Nguyên, Ô gia nội môn hạch tâm đệ tử, mà là có tư cách trở thành trưởng lão Ô gia.

Phàm là đệ tử Ô gia chỉ cần tu vi đạt được Đoán Cốt Giới, liền tự động trở thành Ô gia trưởng lão, đây là quy củ từ lúc Ô gia thành lập đã định ra.

Tiểu Báo Tử xuất thân Ô gia, là nội môn hạch tâm đệ tử, quy củ này tự nhiên cũng áp dụng đối với hắc.

Thế nhưng Tiểu Báo Tử không muốn trở thành trưởng lão Ô gia sớm như vậy. Thứ nhất, tuổi của hắc quá nhỏ. Hơn nữa tu vi lại chậm, còn không dùng phụ trợ đoán cốt, đã đạt được tứ phẩm Đoán Cốt Giới, khẳng định đã bị người khác hoài nghi. Thứ hai, trưởng lão mặc dù có nhân tài và nắm quyền, thế nhưng chung quy vẫn là liên lụy đến rất nhiều vấn đề phân phối lợi ích. Lỡ mẫn chạy vào hạch tâm vòng tròn lợi ích của Ô gia, cũng không phải chuyện hắc muốn làm. Hiện tại hắc không lo ăn không lo uống, thân phận cũng không thấp, không cần phải bị kéo vào tranh đoạt lợi ích của Ô gia sớm như vậy. Do đó, cho dù nửa năm sau tấn nhập Đoán Cốt Giới, hắc cũng không định nói cho bất kỳ ai, và lại hắc có Thiên Xà Liễm Tức Thuật, môn bí kỹ kỳ diệu này, ẩn dấu khí tức, che giấu tu vi vẫn là một chuyện thập phần dễ dàng.

Một ngày đêm trôi qua, tâm tình Tiểu Báo Tử càng càng khẩn trương. Hiện tại hắc đã không luyện chùy pháp. Mỗi ngày đều tu luyện kiếm thuật, Ngân Nguyệt Kiếm Pháp chiêu thức cũng đã thành thạo. Đối với kiếm thuật cũng có lý giải, và tiến triển sâu đậm. Đặc biệt trong mấy ngày này cùng Lý Tú, Tiểu Báo Tử cũng hay hỏi một ít vấn đề về phương diện kiếm thuật.

Tu vi ngoại đan của hắc cũng đúng hạn đạt được Lục phẩm, thậm chí, bởi vì Minh Nguyệt Hóa Thần Quyết, nội khí Thanh Ngọc Càn Nguyên trong ngoại đan phảng phất như đã tu luyện hơn đã mười năm, vô cùng ngưng luyện. Hoàn toàn giống một thể, không chỉ có uy lực Thanh Ngọc Càn Nguyên nội khí còn có Hỏa Hành Tinh Hỏa chi lực trong huyền hỏa rót vào ngoại đan tựa hồ cũng dung nhập trong đó. Liền khiến Thanh Ngọc Càn Nguyên nội khí của hắc tựa hồ sản sinh một ít dị biến cổ quái. Màu sắc nội khí bắt đầu thay đổi, mang theo hỏa kinh nhân nhật. Có thể khiến Thanh Ngọc Càn Nguyên nội khí tăng thêm vài phần lực sát thương.

Hiện tại hắc chỉ cần khởi động ngoại đan, lại đeo mặt nạ, trong tay cầm đoản kiếm, thi triển Ngân Nguyệt Kiếm Pháp, chỉ sợ cho dù Từ Ung đứng ở ngay trước mặt cũng sẽ không nhận ra hắc.

Mặt nạ, hắc đã lấy về, bằng lương tâm mà nói, tay nghề của tiểu phiến không sai, hầu như cùng bức họa của mình giống nhau như đúc. Đương nhiên đây cũng chỉ là chuyện vặt mà thôi.

Hình thức mặt nạ đến từ một chút hứng thú của hắn. Tại kiếp trước hắn đã xem qua tranh châm biếm, tuy rằng không phiền phức, thế nhưng nhìn thập phần quỷ dị. Nửa đêm canh ba đeo mặt nạ ra ngoài, bên ngoài lại trùm một cái áo choàng đen, khẳng định dọa chết người.

- Còn có một tháng, bất quá Trung Hòa Quận cách Vân Châu có vẻ rất xa a, ta nên nói thế nào với Đề Đốc đại nhân đây? Cũng không thể nói, đại nhân a, ta muốn đi phá hoại hôn lễ của Lục Thiếu Du, muốn xin người nghỉ vài ngày đi sao?

Bất quá, vấn đề làm cho hắn đau đầu cũng rất nhanh được giải quyết. Hắn nhận được một phần thiệp mời từ Vân Châu, là Kim Nam Thanh và nữ nhi của Ô Vân Thiên Ô Ngọc Châu muốn thành thân.

Đây là sự tình trong tình lý, thế nhưng ngoài ý liệu của Tiểu Báo Tử, vốn hắn tưởng chuyện này cũng phải một năm sau a. Phải biết rằng, trên thế giới này, lão tử chết là phải giữ đạo hiếu a. Sao hiện tại mới nửa năm, đã thành thân?

Mấu chốt trong đó, Tiểu Báo Tử cũng nghi hoặc một phen, lại cũng không có quá mức tìm hiểu, trực tiếp cầm tấm thiệp mời kia hướng Lý Nguyên xin nghỉ, không ngờ Lý Nguyên chẳng thềm nhìn đã phê chuẩn.

Bất quá nhìn biểu tình của hắn, trong lòng Báo Tử lại sản sinh hoài nghi.

- Mẹ nó, không phải Vương Xà đem chuyện này nói cho hắn biết, nên hắn mới đáp ứng sáng khoái như vậy chứ?

Trong đầu Tiểu Báo Tử thoáng hiện nét mặt mang theo nụ cười cổ quái của Lý Nguyên lúc hắn đến xin nghỉ.

- Mặc kệ nó. Nếu như Vương Xà nói cho hắn, chứng tỏ quan hệ giữa bọn họ rất sâu. Đối với ta mà nói, thật ra là một chuyện tốt. Ai, thực sự là phiền phức a, Vương Xà này nắm nhược điểm lớn nhất của ta. ta cũng không thể không bị hắn cản trở. Tuy rằng hiện tại hắn nhìn như không có ác ý gì với ta. Thế nhưng khó bảo toàn tương lai cũng sẽ không, thực sự là phiền phức a!

Lúc xin nghỉ, Tiểu Báo Tử cũng không dừng lại, tùy tiện thu thập một chút, giao phó công việc với Vương Thiên Lôi một phen, kỳ thực cũng không có gì, liền vội vã ra đi.

Lúc này đây đi Vân Châu, hắn còn có một mục đích khác đó là để Từ Ung giúp hắn chế tạo một đôi chùy. Cây chùy của hắn bị Lý Tú hủy, trên tay không bình khí thuận tay, cũng là một chuyện phiền toái.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

231. Chương 239: Bình Châu Lý Thị.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 239: Bình Châu Lý thị.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Từ Trung Hòa Quận đến Vân Châu, một đường bình an, thật ra trên đường cũng không có gì có thể uy hiếp được hắn. Trên đường đụng phải mấy đám cường đạo, đều là một ít nông nhân cùng đường, cũng không giao thủ. Tiểu Báo Tử tự nhiên cũng không muốn cùng bọn chúng giáo huấn một trận liền thả bọn chúng đi.

Bảy ngày sau, đến Vân Châu Tàn Lãng Quận Thành.

Tần Lăng Quận Thành cùng lúc hấn rời khỏi không có biến đổi quá lớn. Đây tự nhiên cũng không có gì lạ, hấn mới rời khỏi có nửa năm mà thôi. Duy nhất có dị dạng là tựa hồ người trong Tần Lăng Quận Thành đều có chút hưng phấn phảng phất như đang đợi hảo sự nào đó phát sinh.

Sau khi nghe ngóng, mới biết được, cư dân Tần Lăng Quận Thành dĩ nhiên là vì Mã đại tiểu thư xuất giá mà hưng phấn. Đây cũng không phải vì bọn họ ước gì vị tiểu thư này xuất giá. Thuần túy bởi vì bọn họ nghĩ đây là một thiên đại hỷ sự. Nữ nhi Mã tổng đốc xuất giá, không chỉ là sự tình của một mình hấn, còn là chuyện của cả Vân Châu.

- Hừ, chẳng phải là nữ nhi xuất giá thôi sao, hưng phấn như vậy làm cái gì?

Ngồi ở trên lầu, Tiểu Báo Tử có chút khinh thường nhìn mọi người vui sướng trên đường, thật là khó hiểu.

- Sư đệ a, người xuất thân sơn thôn, lại nương tựa Mãng Thương, tự nhiên là không biết Tổng đốc đại nhân rất có uy vọng tại Vân Châu a. Phải biết rằng, nếu như không phải Mã tổng đốc, Vân Châu hiện tại vẫn là một tiểu châu biên thùy. Hàng năm đều bị Bắc Nguyên uy hiếp, thảm họa chiến tranh mấy năm liên tục từ lúc Mã tổng đốc đến, người xem, nhà nhà an cư lạc nghiệp, cũng không buồn phiền ở nhà. Ngay cả tên khát cái trên đường cũng rất ít nhìn thấy. Có thể nói Vân Châu đã đại trị, người nói, bọn họ có thể không cảm tạ Mã tổng đốc sao? Ở trong mắt người dân Vân Châu, Mã tổng đốc chính là phụ mẫu tái thế của bọn họ a! Người nói, nữ nhi Mã tổng đốc xuất giá, bọn họ có thể không hưng phấn sao?

Ngồi đối diện Tiểu Báo Tử, Tiểu Lâu cho hấn một chén rượu, nói rằng.

Tiểu Báo Tử cười cười, không có nói nữa. Lực ảnh hưởng cùng uy vọng của Mã Thiên Trường này tại Vân Châu xác thực không phải bất kỳ ai có thể bằng được. Đó là triều đình cũng xa xa không có thanh danh như vậy. Cho nên mới có người nói, Vân Châu chỉ biết có Mã tổng đốc mà không biết triều đình.

- Đúng rồi, Kim sư huynh có chuyện gì xảy ra a, sao hiện tại lại thành thân? Ô Vân Thiên kia vừa mới chết chưa tới nửa năm a, đây không phải còn hiếu kỳ sao?

- Chuyện này ta cũng thấy kỳ quái, không chỉ có ta mà ngay cả Kim sư huynh cũng vậy!

Nói tới chuyện này, nét mặt Kim Nam Thanh lộ ra thần sắc cực kỳ quái:

- Nghe nói hình như là ý tứ của cấp trên, chúng ta cũng không rõ ràng lắm.

- Như thế có chút kỳ quái!

Tiểu Báo Tử ngoài miệng nói trong lòng cũng âm thầm:

- Không phải là Vương Xà vì kiếm cớ cho ta rời khỏi Trung Hòa Quận Thành, cho nên mới làm ra sự tình như vậy chứ? Đúng vậy, nhất định là thế, không phải thì sao lại xảo hợp như vậy? Ngày hôm đó cũng chính là sau ngày Lục Thiếu Du đón dâu một ngày, hắc hắc. Tên gia hỏa đáng chết này, Thiên Long Đạo trên danh nghĩa là chỗ dựa vững chắc của Ô gia. Thế nhưng đây dù sao cũng là việc riêng của Ô gia, hấn dĩ nhiên có thể lên tiếng, lại có thể không ai biết thôi động tất cả, lợi hại a!

Trước đây, hấn chỉ là nghĩ Vương Xà này võ nghệ cao cường, hành sự kỳ quái, thế nhưng ngày hôm nay, hấn ngạc nhiên phát hiện thì ra ngoài võ nghệ, Vương Xà tại Thiên Long Đạo lực ảnh hưởng cũng không nhỏ a!

Yên lặng uống một ngụm rượu, Tiểu Báo Tử mới hơi giãn lông mày ra, nói:

- Lâu sư huynh, sư phụ ta rốt cuộc đi làm cái gì? Người có tin tức gì không?

- Ta đâu có tin tức gì a, không chỉ có Từ trưởng lão, còn có ba vị trưởng lão khác cũng cùng đi!

Nói đến đây, nét mặt hấn lộ ra một bộ dáng ấp thanh bí, thân thể chậm rãi tiến đến trước mặt Tiểu Báo Tử:

- Bất quá ta nghe nói bọn họ phải đi Bình Châu!

- Bình Châu?

Tiểu Báo Tử có chút ngoài ý muốn nói:

- Bọn họ đi Bình Châu làm cái gì?

- Hình như là Bình Châu Lý thị có được một khối thiên ngoại văn thạch, phẩm chất rất tốt, muốn chế tạo một kiện thứ thần binh, do đó liền để mấy vị trưởng lão của chúng ta đều mời tới. Không chỉ có Ô gia chúng ta còn có trưởng lão của Giản La Bùi tam gia.

- Bình Châu Lý thị, thứ thần binh?

Tiểu Báo Tử lại nhú mày, cười nói:

- Thực không nghĩ ra, dĩ nhiên cũng chạy tới nơi đó!

Trong thành sớm đã đầy người, thật không tìm được chỗ ở tự nhiên là phải ở tại một vài thôn xóm, thị trấn thậm chí tiểu điểm ven đường ngoài Tần Lăng Quận Thành tìm chỗ ngủ trọ.

Tiểu Báo Tử buổi chiều nhận được tin tức của Vương Xà, nói hắn đã đến bên ngoài Tần Lăng Quận Thành.

Tiểu Báo Tử cũng không có vội vã đi ra ngoài hội hợp, mà là nhàn nhã ở trong thành ăn cơm chiều, thẳng đến sắc trời xẩm tối, mới từ Ô gia chuồn ra ngoài thành.

Làm Ô gia nội môn hạch tâm đệ tử, trở lại Tần Lăng Quận Thành, hắn đương nhiên sẽ không đi ở khách sạn, mà vào ở trong tiểu viện thuộc về hắn và Từ Ung trong Ô phủ.

Hiện tại ở Ô phủ hắn có địa vị thập phần đặc biệt, tuy rằng danh hiệu không cao hơn bao nhiêu, nắm giữ nhiều quyền lực, thế nhưng tại Ô gia, ngoại trừ Từ Ung cũng không có ai quản được hắn, cũng sẽ không có ai đi quản hắn.

Lấy Ô gia gia chủ làm hạch tâm vòng tròn quyền lực, đối với hắn xuất hiện cũng không thêm để ý không thêm để ý. Chỉ là tại ngày đầu tiên trở lại, Ô gia gia chủ Ô Duyên Thắng triệu kiến hắn một lần, thăm hỏi tượng trưng một vài tình huống của Địa Đế Hỏa Mạch ở Trung Hòa Quận Thành kia. Sau đó lại động viên hắn vài câu, liền không còn quản đến hắn nữa.

Tại Ô gia, hắn lại có một tiểu viện của riêng mình, khi Từ Ung không ở đây, hắn hành động thập phần tự do.

Lúc trở lại Ô gia cùng một đám đệ tử quen biết tụ tập một phen, chạy đến chỗ Kim Nam Thanh, hảo hảo chúc mừng một phen. Đương nhiên liên hệ với mấy đệ tử cùng tác nhiệm tại Trung Hòa Quận Thành, cùng hắn giao tế một phen. Náo nhiệt vài ngày, tại hôn kỳ sắp tới, mới chậm rãi bình yên lại.

Từ Ung không ở đây, cuộc sống của Tiểu Báo Tử cũng Từ Ung nhàn nhã, thẳng đến khi thu được tin tức của Vương Xà.

Đem Ngoại Đan đeo ở tai tháo xuống, đeo ở trước ngực, mang mặt nạ, bên ngoài trùm một chiếc áo choàng đen, lại đeo Lục Châu kiếm ở bên hông, vận khởi Thiên Xà Liễm Tức Thuật, thần không biết quỷ không hay rời khỏi Ô phủ. Thẳng đến điểm hội hợp ngoài Tần Lăng Quận Thành, tuy rằng lúc này, cửa thành đã đóng, nhưng tường cao ở đây đã không ngăn được Tiểu Báo Tử.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

232. Chương 240: Gặp Lại.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 240: Gặp lại.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Người là ai a?

Vừa thấy Tiểu Báo Tử, dù là Vương Xà cũng bị dọa nhảy dựng. Người trước mắt này, một thân hắc sắc áo choàng đem thân thể bao trùm kín mít. Thân thể trên dưới lưu chuyển khí tức cực âm nhu quỷ bí, trên mặt đeo bạch sắc mặt nạ. Mặt nạ này lộ ra dáng tươi cười cực kỳ tà dị. Đôi mắt như liễu diệp nghiêng về phía trước. Xung quanh mắt còn có đường văn hồng sắc như đuôi cáo. Hiện tại vừa lúc đêm khuya, thực quá dọa người.

- Đệ tử Chu Báo, gặp qua Vương Tọa!

Tại trước mặt Vương Xà, Tiểu Báo Tử tự nhiên cũng sẽ không ẩn dấu điều gì, tháo mặt nạ ra, mỉm cười thi lễ.

- Là người?

Vương Xà thấy là Tiểu Báo Tử, có chút ngoài ý muốn:

- Một năm không gặp, người cao hơn không ít a!

- Đệ tử hiện tại chính là lúc thân thể phát triển, một năm không gặp, nếu như không cao hơn, vậy mới là kỳ quái.

Tiểu Báo Tử cười nói, lại lần nữa đeo mặt nạ vào.

Tiểu Báo Tử đã mười bốn tuổi. Trong vài năm này, ăn được, sống tốt, tu luyện võ học lại cần cù, thân thể phát triển cũng nhanh, đã cùng người trưởng thành không khác biệt lắm. Dùng tiêu chuẩn của hậu thế để so sánh, đã cao tới một thước tám. Vừa đeo mặt nạ, mặc hắc bào, thật đúng không ai nhận ra. Hắn chỉ là một thiếu niên mười bốn tuổi.

- Sao người lại có bộ dáng này?

- Ta không muốn cho ai biết thân phận chân thực!

Tiểu Báo Tử thản nhiên nói:

- Bộ dáng này hẳn không ai có thể nhận ra được ta.

- Đương nhiên không có!

Vương Xà lắc đầu nói, lại quan sát Tiểu Báo Tử từ trên xuống dưới một phen:

- Tu vi ngoại đan của người thế nào? Có đến Lục phẩm hay không?

Tiểu Báo Tử không nói gì, ngoại đan đeo ở trước ngực, lại bắt đầu lưu chuyển, thanh sắc nội khí cùng thân thể Tiểu Báo Tử giao hòa, một tia khí tức ngưng luyện bình thần xoay tròn quanh thân thể hắn. Hắc sắc áo choàng nhẹ nhàng bay lên, không khí quanh thân dâng lên một trận thanh phong.

Vương Xà rốt cục lộ vẻ kinh ngạc:

- Lục phẩm đỉnh phong? Tiểu tử, người làm như thế nào được, không đúng, người tu luyện Thanh Ngọc Càn Nguyên Công hình như không thích hợp!

- Vương tọa hảo nhân lực, Thanh Ngọc Càn Nguyên Công này thần diệu vô phương, ngăn ngủi một năm, ta đâu có thể ngộ ra được. Chỉ là khi tu luyện, trong lúc vô ý khởi động con mắt của ta, do đó sản sinh một ít biến hóa kỳ diệu. Cũng khiến tu vi của ta trong thời gian ngắn nhất đề thăng tới Lục phẩm. Bất quá, Vương Tọa cũng minh bạch. Tu vi của ta đề thăng thật sự quá nhanh. Do đó, căn cơ phi thường bất ổn. Bởi vậy tốt nhất vẫn không nên để chuyện quá phiền phức giao cho ta!

Vương Xà nhìn chằm chằm Tiểu Báo Tử:

- Tiểu tử, người biết không? Ta chưa từng nghĩ tới người có thể trong một năm đem tu vi ngoại đan đề thăng tới Lục phẩm, có thể đạt được tứ phẩm đã cảm tạ trời đất nghĩ không ra, người dĩ nhiên thực làm được!

- Ta là kẻ rất sợ chết. Nếu ngài đã nói giả như tu vi không không đạt được Lục phẩm, nguy hiểm cũng rất lớn. Ta đương nhiên sẽ nghĩ hết biện pháp, trong một năm đề thăng tu vi tới Lục phẩm!

- Sớm biết vậy ta đã nói cửu phẩm!

- Người muốn nói cửu phẩm, ta đã sớm chạy trốn, người cho là bây giờ người có thể gặp ta sao?

- Người, tên tiểu tử gian hoạt này!

Vương Xà cười, cũng không có hỏi nguyên nhân tu vi của Tiểu Báo Tử tăng trưởng nhanh như vậy, mà nói:

- Được rồi, Đi theo ta, ta dẫn người đi gặp mấy người, để lần hành động này bố trí cẩn thận một chút. Chuyện này có chút phiền phức!

- Cái gì phiền phức?

Đi theo phía sau Vương Xà, Tiểu Báo Tử hỏi.

- Chuyện này rất phiền phức!

Sắc mặt Vương Xà lộ vẻ ngưng trọng hiếm có:

- Chúng ta lúc trước đánh giá quá thấp quyết tâm của Minh Nghĩa Kinh Viện đối với chuyện này. Đương nhiên không chỉ có Minh Nghĩa Kinh Viện.

- Người nói là Mã tổng đốc?

- Hẳn? Không, trừ phi hẳn muốn đem nữ nhi tặng ra cửa, chuyện này trên cơ bản không liên quan tới hẳn!

Nhắc tới Vân Châu Tổng đốc Mã Thiên Trường, sắc mặt biến Vương Xà trở nên có chút mất tự nhiên:

- Bằng không mà nói, chúng ta cũng sẽ không quyết định động thủ!

- Nữ nhi của hẳn mà hẳn cũng mặc kệ sao?

- Hẳn căn bản là không muốn để nữ nhi của mình gả cho Lục Thiếu Du. Lúc này bất quá là do áp lực khắp nơi mới có thể đồng ý trằng hôn sự này.

- Lấy thân phận, địa vị của hẳn vẫn còn có người có thể gây áp lực cho hẳn?

Tiểu Báo Tử kinh nghi nói,

- Minh Nghĩa Kinh Viện tuy rằng thực lực rất mạnh, nhưng cũng chưa đến trình độ này đi sao?

- Lúc này hôn sự, Minh Nghĩa Kinh Viện ngoài và Cao Ngọc Lâu đích thân tới đón dâu, còn có bốn người đến từ đại nội, tất cả đều là tứ phẩm cao thủ!

- Đại nội cao thủ?

Tiểu Báo Tử dừng bước, vô ý thức hỏi:

- Cái này cùng đại nội có quan hệ gì?

- Người nói gì?

Tiểu Báo Tử không nói gì, thoáng suy nghĩ, thần tình trở nên đặc sắc:

- Người là nói lần này Mã tổng đốc sở dĩ đáp ứng cuộc hôn nhân này là bị triều đình gây áp lực?

- Không phải triều đình, mà là một vị ngồi trên đại điện đó!

Vương Xà cười lạnh nói:

- Không phải vậy, lấy hẳn đường đường Vân Châu Tổng đốc chi tôn, lại đồng ý cùng Minh Nghĩa Kinh Viện kết thân? Nực cười!

Tiểu Báo Tử không có hỏi lại, trong lòng chỉ là tỉ mỉ suy nghĩ, đối với quan hệ giữa triều đình Đại Tấn, Minh Nghĩa Kinh Viện, Thiên Long Đạo. Tiểu Báo Tử không phải không biết, mà là biết rất rõ ràng, đối với quan hệ phức tạp trong đó, cũng luôn luôn kính nhi viễn chi.

Nghe đến đó, hần đương nhiên không muốn hỏi lại, chỉ là nói:

- Vương Tọa, người chưa nói cho người khác biết thân phận của ta đây chứ?
- Đang chuẩn bị nói đây!

Vương Xà cười nói:

- Bất quá, người đã không muốn để cho người khác biết thân phận. Không nói cũng được!
- Vậy là tốt rồi. Ta không muốn rước lấy quá nhiều phiền toái!
- Người yên tâm. Khi chuyện này xong, ta sẽ không tới tìm người làm phiền nữa.

Vương Xà nói rằng:

- Về phần những bí mật kia của người, ta cũng sẽ không nói cho bất cứ kẻ nào biết. Tiểu tử người thật ra so với ta tưởng tượng còn cẩn thận hơn. Như vậy cũng tốt người cẩn thận thường sống lâu hơn một chút.
- Ưu điểm lớn nhất của ta chính là sợ chết. Do đó, chuyện quá mức nguy hiểm, ta sẽ không làm.
- A! Người cho rằng chuyện này không nguy hiểm?
- Tuy rằng nguy hiểm một chút, bất quá ta vẫn tự tin toàn thân trở ra! Tiểu Báo Tử nói:
- Không phải vậy, ta sẽ không đến!
- Người rất tự tin đối với bản thân a, điểm này ta thích!

Vương Xà cười nói:

- Được rồi, ngay phía trước là đến nơi rồi. Nếu người muốn giấu diếm thân phận của mình, vậy phải cẩn thận một chút. Tên bên trong thực lực cũng không kém người!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

233. Chương 241: Ta Tên Là Hiểu. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả:Xà Thôn Kinh

Chương 241: Ta tên là Hiểu. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Cũng không kém so với ta!

Trong lòng Tiểu Báo Tử khê động, hần hiện tại được coi là Lục phẩm cao thủ, cũng không kém so với hần, nói cách khác chỉ ít là tu vi Lục phẩm, không khỏi nói:

- Lần này các người chuẩn bị thật là đầy đủ a!
- Bọn họ đều là bằng hữu của Lôi Hư. Những lão gia hỏa của Lôi gia kia sai lầm lớn nhất ở đây. Bọn họ cho rằng đem Lôi Hư nhốt ở Thánh Sơn liền vạn sự đại cát, được rồi, đã đến!
- Sao bây giờ mới đến?

Vương Xà đang nói, liền thấy nhân ảnh chợt lóe, một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên bên tai Tiểu Báo Tử, tập trung nhìn vào không khỏi sửng sốt.

Một nữ nhân thật xinh đẹp a!

Dung mạo, vóc dáng, khuôn mặt, ba thứ không đâu không phải là lựa chọn tốt nhất. Dù là Tiểu Báo Tử kiếp trước đã duyệt qua đủ loại mỹ nữ, khi nhìn thấy mỹ nữ cổ trang này xuất hiện, cũng cảm thấy ngây ngốc.

- Xà. Hẳn chính là tiểu bằng hữu ngươi nói?

Mỹ nữ kia phảng phất đã quen với phản ứng của người khác phái lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ánh mắt dừng trên mặt nạ của Tiểu Báo Tử, lộ vẻ ngoài ý muốn nói:

- Thoạt nhìn là một nhân vật thần bí a!

- Vô Song, sao ngươi lại đến đây?

Vương Xà nhìn thấy mỹ nữ này cũng có chút kinh ngạc:

- Ngươi lưu lại Thánh Sơn, chạy đến nơi đây làm cái gì?

Nghe được Vô Song, cái tên này Tiểu Báo Tử liền đoán được thân phận của nữ tử này:

- Niệm Vô Song, và Vương Xà, Lôi Hư nổi danh Thiên Long Đạo tam đại Tọa.

- Ngươi có thể đến. Ta vì sao không thể tới?

Niệm Vô Song liếc mắt nhìn Vương Xà, cười lạnh nói:

- Yên tâm, ta biết mục tiêu của ngươi là ai, ta sẽ không cùng ngươi tranh đoạt!

Vương Xà có chút xấu hổ cười cười:

- Bọn họ đều đến rồi chứ?

- Đang chờ hai người các ngươi!

Niệm Vô Song nói:

- Vị tiểu bằng hữu này của ngươi, ít nhất cũng có thể nói tên đi sao?

- A, giới thiệu đây là...

- Hiểu. Ta tên là Hiểu, Phất Hiểu Hiểu!

Muốn đem Vương Xà cứ như vậy trôi chảy muốn đem ba chữ Tiểu Báo Tử nói ra, hắn liền tiếp lời, thuận miệng nói ra tên mình. Sau đó, cả người lặng một chút.

Khách sạn này không lớn, thậm chí có thể nói là một điểm ở bên cạnh quan đạo ngoài Tần Lăng Quận Thành.

Vương Xà cùng đám người bao mấy khách phòng bình thường. Gian lớn nhất cũng cỡ hai mươi thước vuông, đi vào trong phòng, cảm giác đầu tiên của Tiểu Báo Tử là một cổ mùi hôi phả vào mặt. Nhịn không được giờ tây hươu hươu trước mặt:

- Làm cái gì a, sao lại tìm địa phương như vậy?

- Không có biện pháp. Vì bí mật chúng ta chỉ có thể tìm địa phương như vậy.

Vương Xà nói.

Người trong phòng không nhiều lắm, không có cảnh tượng tụ tập như Tiểu Báo Tử tưởng tượng, mà chỉ có ba người, dưới ngọn đèn hôn ám, cả ba lặng lẽ ngồi trên ghế, vẫn không nhúc nhích, mỗi người đều tán ra khí chất bất phàm.

- Được rồi. Các vị huynh đệ, mọi người đến đông đủ, lại làm quen một chút đi!

Vào nhà Vương Xà liền gõ bàn nói:

- Xem ra là bằng hữu thần bí a, tu vi Lục phẩm, ha ha, Xà, ngươi từ chỗ nào tìm được hần?

Trung niên nam tử thấp bé lớn tuổi nhất trong ba người liếc mắt nhìn Tiểu Báo Tử, cảm thụ được khí tức trên người hắn, cười nói:

- Có thể lại gần một chút được không, loại chuyện này không có thể đùa giỡn như vậy. Nếu như không đáng tin vậy để hắn lưu lại đi!

- Người khác ta không dám nói, thế nhưng khẳng định so với người đáng tin hơn!

Vương Xà liếc mắt nhìn hắn, âm thầm nói:

- Đây là bằng hữu của ta Hiểu, Phát Hiểu Hiểu!

Nói rồi, hắn nghiêng người, đem thân hình Tiểu Báo Tử lộ ra, chỉ vào người vừa nói:

- Hiểu, đây là Đồ Sâm, tên hiệu Thỏ Tử, là thỏ phi!

- Đồ Sâm?

Tiểu Báo Tử hít một ngụm lương khí, tên này hắn đã nghe nói qua, một trong Đại Tấn tam đại khẩu. Nhị đương gia của Diêm Vương Tắc. Một nhân vật khiến cả triều đình phải đau đầu, thiện sử một thanh Hồn Thiết Côn, tên là Hồn Nguyên Nhất Khí Côn. Là một trong Lục phẩm cao thủ nổi danh thiên hạ.

Nhìn hai người khác, Tiểu Báo Tử cũng không có nghe nói qua, một tên là Bành Công Lương, là một lão giả cao to. Một người còn lại là nữ tử, tên Bạch Liên, khoảng bốn mươi tuổi, đáng đáp, bề ngoài nhìn qua như phụ nữ gia đình bình thường, trên thực tế cũng là một Lục phẩm cao thủ.

Hai người này và Đồ Sâm đều là bằng hữu của Lôi Hư.

Giới thiệu lẫn nhau đều tự gật đầu, rất cuộc quen biết.

Hai Lục phẩm, một thất phẩm, hơn nữa trong sáu người đủ để đem một môn phái cỡ trung hoàn toàn hủy diệt, bao gồm cả Ô gia Vân Châu.

- Mọi người đã tề tựu đông đủ, cũng đã quen biết, như vậy, chúng ta thương lượng một chút. Ngày Lục Thiếu Du đón đầu, chúng ta sẽ hành động thế nào!

Vương Xà nói rằng:

- Vô Song, ngươi có ý kiến gì không?

- Rất đơn giản a, đến lúc đó ngươi sẽ tìm Lục Thiếu Du giao đấu. Chúng ta đem người cướp đi là được!

Niêm Vô Song nói.

- Đây là ý kiến hay, bất quá sợ rằng rất khó thực hiện, Lục Thiếu Du giao cho ta không thành vấn đề, thế nhưng ngày đó người khẳng định không chỉ có mình Lục Thiếu Du. Chỉ ít còn có một Cao Ngọc Lâu, tuy rằng hắn không có mạnh như Lục Thiếu Du. Nhưng là tuyệt không không kém. Lục Thiếu Du và Cao Ngọc Lâu là hai chấp sự của Minh Nghĩa Kinh Viện! Ngoài ra những người khác sẽ phái thêm những người khác tới. Nếu ta trực tiếp đi tìm Lục Thiếu Du, khẳng định sẽ bị những người khác ghen ghét. Trong trường hợp khác, cho dù Lục Thiếu Du tránh không chiến, cũng sẽ không ai nói gì, nếu như bức bách, ngược lại có vẻ chúng ta hăm dọa, ảnh hưởng không tốt!

- Mẹ nó, đều muốn chém giết lão bà người khác, còn ảnh hưởng không tốt!

Tiểu Báo Tử nghe được có chút dở khóc dở cười, đây là đám người nào a?

- Vậy người nói phải làm sao bây giờ?

Niêm Vô Song nói:

- Chuyện này Lôi Hư giao cho ngươi, ta chỉ là kẻ sai vặt ảm thôi!

- Như vậy, ba vị đây? Bành Công ý người thế nào?

- Để Vương Tọa làm chủ!

Bành Công Lương vuốt râu cười nói:

- Ta tới đây là vì thiếu nhân tình của Lôi Hư, đến lúc đó, chỉ cần xuất lực là được.

Hai người bọn họ tự nhiên cũng không có ý kiến.

- Người thì sao?

Hỏi xong một vòng, Vương Xà quay đầu lại hỏi.

- Ta không có bất cứ ý kiến gì. Vương Tọa làm chủ là được!

Tiểu Báo Tử nói, trên mặt đeo mặt nạ, nên không nhìn ra biểu tình gì. Ngữ khí cũng không mang theo một tia tình cảm ba động nào.

- Tốt lắm, nếu các vị đối với Vương mỗ tín nhiệm như vậy, ta liền không khách khí!

Vương Xà gật đầu nói, đi tới bên cạnh bàn, cũng không biết từ đâu lấy ra một quyển trục, mở ra.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

234. Chương 242: Ta Tên Là Hiểu. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 242: Ta tên là Hiểu. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Đây là bản đồ địa hình Tần Lăng Quận Thành, còn có cái này là bản đồ Lục phủ.

Vương Xà thoáng cái mở ra hai tấm bản đồ. Tiểu Báo Tử giương mắt nhìn lên, chỉ thấy tám bản đồ Tần Lăng Quận Thành chỉ chút đủ loại ký hiệu kiến trúc, nhai đạo, mỗi nơi đều có đánh dấu. Thậm chí còn có giờ giấc quân đội tuần tra. Thấy vậy, hắn không khỏi sững sốt. Đây căn bản là một tấm địa đồ quân sự, hơn nữa tuyệt đối không phải địa đồ quân sự của Đại Tấn triều, mà rất có thể là địa đồ quân sự do Bắc Nguyên mật thám vẽ ra.

- Đây là địa đồ chuyên dụng của Bắc Nguyên Ti Nam Viện, người từ đâu mà có được?

Thấy tám địa đồ này, mấy người khác cũng đồng dạng kinh dị, địa đồ ghi lại thành phòng tường tận như vậy, ngay cả nhược điểm cũng nhất nhất ghi ra, ngoại trừ Bắc Nguyên Ti Nam Viện e là không đâu có thể vẽ ra được.

- Địa đồ thật là Bắc Nguyên Ti Nam Viện vẽ. Ta tốn rất nhiều công phu mới có được!

Vương Xà nói rằng:

- Các người nhìn này. Tần Lăng Quận Thành chiếm diện tích rộng, cửa thành có chín cái, mười tám đường chính, từ đó kéo ra hơn một trăm con đường khác nhau. Ngoài ra còn có những hẻm ngõ nhỏ cũng là nhiều không kể xiết, địa hình như vậy thập phần có lợi cho chúng ta lui lại, bỏ chạy!

- Chưa tính thắng, đã tính bại trước, chí khí của người thật cao a!

Bạch Liên cười nói.

- Coi như là thắng, chúng ta cũng phải chạy, trên thực tế, lúc xuất thủ mới là thời gian nguy hiểm nhất.

Vương Xà thản nhiên nói:

- Bởi vì chúng ta một khi thành công, như vậy, Mã Tổng đốc liền có đầy đủ lý do đem nữ nhi của hắn trở lại Tổng đốc phủ!

- Chuyện này không phải đã nói rồi sao. Để Lôi Hư giải quyết,, chúng ta chỉ phụ trách cướp người?

Đồ Sâm nghe Vương Xà nói, sắc mặt nhất thời biến đổi:

- Không phải nói Lôi Hư đã nói với ta, Mã Thiên Trường sẽ không nhúng tay vào?

- Lúc chúng ta cướp người, hắn đương nhiên sẽ không nhúng tay, bởi vì đó là sự tình của Minh Nghĩa Kinh Viện và triều đình, thế nhưng khi chúng ta thành công. Là phụ thân của Mã đại tiểu thư, hắn nhất định đuổi bắt quy mô. Cho dù Lôi Hư có thể thuyết phục hắn, cũng không phải sự tình trong thời gian ngắn có thể làm được. Bởi vậy, chúng ta phải chuẩn bị đầy đủ, vạn nhất...

- Không có vạn nhất, một khi bị ngăn cản, ta sẽ rời khỏi.

Đồ Sâm cắt đứt Vương Xà nói.

- Có thể, ta sẽ không ngăn, chỉ cần chỉ cần người có thể chạy ra ngoài!

Wương Xà lạnh lùng nói:

- Trên thực tế, chỉ cần chúng ta vừa động thủ, như vậy cả Tần Lăng Quận Thành sẽ lập tức bị phong tỏa. Đến lúc đó, đừng nói là người, coi như là ta cũng không có bản lĩnh trốn thoát. Do đó, chúng ta cần đường lui.

Đồ Sâm không có nói nữa, sắc mặt đã trở nên cực kỳ khó coi.

Không chỉ có là hắn, Bành Công Lương và Bạch Liên sắc mặt cũng không dễ nhìn.

- Không thể nói là toàn diện, bắt quá ta xác thực có biện pháp.

- Mục đích của chúng ta chỉ là phá rối tròng hôn lễ này, đem nữ nhân của tiểu Lôi không gả cho người khác. Chỉ cần chúng ta đánh bại bọn Lục Thiếu Du, đồng thời thành công dẫn Mã đại tiểu thư đi. Như vậy, tròng hôn nhân này cũng xong đời. Chúng ta căn bản là không cần tiếp tục bắt cóc Mã đại tiểu thư, thả nàng ra, người cũng nói qua, Mã Tổng đốc đối với tròng hôn nhân này thập phần chán ghét. Cứ như vậy, mọi người đều vui vẻ, chẳng phải là tốt sao? Ta nghĩ, Mã Tổng đốc hẳn sẽ không tìm quá nghiêm đi?

- Đừng nghĩ đơn giản như vậy, coi như là Mã Đại Tổng Đốc và Vương gia người tâm hữu linh tê, hợp tác làm song hoàng. Nhưng muốn làm được, chuyện này quá lớn. Cho dù chúng ta thả Mã đại tiểu thư ra, Mã tổng đốc cũng sẽ không khinh địch như vậy, buông tha chúng ta, vô luận ra sao, Vân Châu này chính là nơi hắn chủ trì, hắn cũng cần hướng triều đình, hướng thiên hạ giao phó.

- Vậy người nói nên làm cái gì bây giờ? Tuy rằng ta đối với tu vi võ công của bản thân rất tự tin, nhưng nếu Mã tổng đốc xuất thủ, ta căn bản là không có bất cứ cơ hội gì. Không chỉ có ta, mà các người cũng thế!

Đồ Sâm thần sắc có chút sợ hãi:

- Chết tiệt, sớm biết rằng Mã tổng đốc nhúng tay vào. Ta sẽ không đến!

- Người sợ Mã Thiên Trường như vậy?

Ánh mắt Niệm Vô Song chợt lóe, Vân Châu Tổng đốc Mã Thiên Trường thật là uy danh hiển hách, bắt quá, mười mấy năm qua Vân Châu đại trị, Mã Thiên Trường đã rất ít xuất đầu lộ diện, trừ hàng năm đi kinh thành báo cáo công tác. Đại đa số thời gian đều ở trong Tổng đốc phủ, rất ít xuất môn, bởi vậy, hiện tại người chân chính hiểu hắn không nhiều lắm.

- Sợ, sợ muốn chết, người còn cười nữa. Không chỉ có ta, người hỏi Bành công, Bạch Liên một chút. hai người bọn họ có sợ không?

Đồ Sâm hắc hắc cười nói, bắt quá Tiểu Báo Tử lại từ trong tiếng cười của hắn nghe được tiếng cọt sạt nhẹ. Đây không thể là hắn hận người khác đến nghiêng răng nghiêng lợi, mà là sợ người khác nghiêng răng nghiêng lợi.

- Coi như là sợ, cũng đành đâm lao phải theo lao, bắt quá các người yên tâm, Mã Thiên Trường tuy rằng lợi hại, nhưng cũng chỉ có thể khốn thủ Vân Châu, chỉ cần chúng ta qua được một cửa này. Ra khỏi Vân Châu thành, hẳn có thiên đại bản lĩnh, cũng không có thể làm gì chúng ta.

Vương Xà nói.

- Ai, bỏ đi, hiện tại cũng chỉ có thể như vậy. Vương tọa, nói một chút kế hoạch của người đi!

Bành Công Lương vẫn trầm mặc không nói rốt cục thở dài một tiếng, nói với Vương Xà.

Tần Lăng Quận Thành tuy rằng rất nhiều con đường, thế nhưng vì vụ phá hoại đám thành thân của Lục Thiểu Du nên phải chuẩn bị sẵn một đường thoát.

Ngón tay Vương Xà chỉ vào địa đồ trên mặt bàn, từ cửa chính Tần Lăng Quận Thành, Ngọ Dương Môn, dọc theo con đường dài nhất, cũng là rộng nhất, đi thẳng tới một đầu khác chính là thông tới Tổng đốc phủ.

- Lục Thiểu Du đón dâu khẳng định sẽ đi trên đường cái từ Ngọ Dương Môn này. Mà lúc quay về thì khẳng định là con đường tới Chính Dương Môn. Bởi vì cả hai đều là hai con đường rộng nhất Tần Lăng Quận Thành. Đồng thời Ngọ Dương Môn và Chính Dương Môn cũng là quan đạo chân chính của Tần Lăng Quận Thành, các người nhìn vào Lục phủ chỗ này, ngay gần đường lớn, hai con đường này cách nhau cũng không xa. Do đó, vô luận là tới hay đi, đều rất thuận tiện, lộ trình cũng không quá dài.

- Xác thực Lục phủ cách Tổng đốc phủ cũng không xa, một chút gió thổi cỏ lay, Tổng đốc phủ liền có thể rất nhanh phản ứng kịp. Đây còn chơi cái rắm a, ta không muốn chết tại địa phương quỷ quái này!

Đồ Sâm ở bên cạnh lăm lăm oán giận, từ lúc biết Tổng đốc phủ khẳng định sẽ nhúng tay, gia hỏa này liền phảng phất như muốn phá đám. Một hồi oán giận Lôi Hư không nói nghĩa khí, đem huynh để đẩy vào hố lửa. Một hồi nghĩ bản thân có nên bỏ mặc, trực tiếp trở về Diêm Vương Trại, một hồi lại hỏi Mã Thiên Trường có phải là thực sẽ nhúng tay không?

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

235. Chương 243: Tình Trạng Hỏa Hồng Tình Của Tiểu Báo Tử. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 243: Tình trạng Hỏa Hồng Tình của Tiểu Báo Tử. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Như vậy cũng bỏ đi, Báo Tử khó chịu nhất chính là hẳn vẫn hỏi Mã Thiên Trường có phải sẽ nhúng tay vào, nhưng lại huyền tướng Mã Thiên Trường sẽ không nhúng tay vào chuyện này?

Điều này làm cho Tiểu Báo Tử thật là có chút dở khóc dở cười, Mã Thiên Trường là ai a? Vân Châu Tổng đốc, cha của Mã đại tiểu thư, nữ nhi của mình vào ngày xuất giá bị người cướp đi? Hẳn sẽ bỏ mặc sao? Cho dù hẳn thực không muốn để nữ nhi gả cho Lục Thiểu Du, chí ít bề ngoài cũng có thể làm ra vẻ chút chút. Hơn nữa, hẳn sao biết nữ nhi của mình là bị ai cướp đi đây? Vì an toàn của nữ nhi, hẳn khẳng định sẽ lòng bất không e dè.

Đồ Sâm dĩ nhiên còn vọng tưởng Mã Thiên Trường sẽ không nhúng tay, thực sự là không biết đầu óc hẳn có phải bị hỏng, hay là bị Mã Thiên Trường dọa hỏng.

Bất quá, trải qua chuyện này, Tiểu Báo Tử đối với Mã Đại Tổng Đốc đánh giá cao hơn mấy lần. Bất quá chỉ là cái tên đã khiến Nhị đương gia của Diêm Vương Trại một trong Đại Tán tam đại khấu sợ hãi thành như vậy. Cũng từ đó chứng tỏ thực lực và uy danh của Mã Thiên Trường.

- Chính là bởi vì Tổng đốc phủ gần quá, do đó chúng ta động thủ phải nhanh, chuẩn, độc, đương nhiên cũng phải có sách lược, kế hoạch chu đáo.

Vương Xà tiếp lời nói:

- Hiện tại chúng ta nhìn xem, lúc này hành động của chúng ta có ba việc phiền toái nhất. Đầu tiên là Lục Thiểu Du, do ta tự mình đối phó. Thứ hai là Cao Ngọc Lâu.

Nhắc tới Cao Ngọc Lâu, thần sắc của hắn âm trầm một chút.

- Cao Ngọc Lâu là đệ tử Kim Quang Động, sư huynh của Lục Thiểu Du, nửa năm trước lại thành chấp sự của Minh Nghĩa Kinh Viện. Lúc này rõ ràng là vì sư đệ đến hộ tống. Tu vi của hắn tuy rằng thấp hơn Lục Thiểu Du nhất phẩm, nhưng là Thất phẩm cường giả, Kiếm Cương đã thành, Vô Song, người không có vấn đề chứ?

- Người để ta đối phó với Cao Ngọc Lâu?

Niệm Vô Song hít mắt lại, phảng phất như hai đường cong, cực kỳ thẳng thắn nói:

- Ta không đi!

- Người không đi, vì sao?

Vương Xà vừa thấy biểu tình của Niệm Vô Song, biết nàng không phải đang cùng mình nói đùa, trong lòng càng thẳng thắn nói:

- Ở đây ngoài người ra, thật sự không có ai có thể đối phó được hắn!

- Ta mặc kệ, không bằng như vậy, ta trực tiếp đi tới nơi động phòng trong Lục phủ mai phục, chờ tân nương tử đưa đến động phòng, ta sẽ đem người cướp đi, hà tất phí nhiều công phu như vậy?

- Người nghĩ thật ra cũng được, chỉ có bái lạy Thiên Địa, mới có thể đem tân nương vào động phòng. Đây là bái lạy Thiên Địa a, hai người đã là phu thê, coi như chúng ta đem người thành công cướp đi, Minh Nghĩa Kinh Viện và Lục gia cũng có nói. Đó là thể diện của Mã Đại Tổng Đốc cũng không tốt. Do đó, chỉ có thể trước khi bái Thiên Địa động thủ.

- Như vậy, ta đến đối phó Lục Thiểu Du được chứ?

Niệm Vô Song cười hì hì nói, bỗng nhiên tựa như nhớ tới cái gì đó, nói:

- À, không được, ta quên, Lục Thiểu Du là mục tiêu của người. Người nhìn người xem, mặt cũng xanh lại, bỏ đi, ta đối phó những người khác được chứ? Không phải là có mấy cao thủ đại nội trong truyền thuyết sao? Minh Nghĩa Kinh Viện cũng có không ít cao thủ, để bọn họ đều giao cho ta, người xem thế nào?

- Như vậy Bành công, Bạch Liên, còn có lão Thổ Tử, Cao Ngọc Lâu giao cho các người được chứ?

Ba người không ai lập tức trả lời, mà là trao đổi ánh mắt lẫn nhau, Bành Công Lương than nhẹ một tiếng:

- Nếu đã như vậy, chúng ta cũng sẽ không chối từ, thế nhưng, người nên hiểu, tuy rằng ta cũng là Thất phẩm, thế nhưng cương khí chưa thành a, Kim Quang Động Kiếm Cương danh chấn thiên hạ, coi như là ba người chúng ta liên thủ cũng không có khả năng thắng được Cao Ngọc Lâu!

Hắn không có cự tuyệt, lại nói lý, hơn nữa còn làm người ta không cãi lại được. Xác thực, lấy thực lực của bọn họ muốn đối phó Cao Ngọc Lâu cũng có chút miễn cưỡng, thua là việc nhỏ, muốn phá hỏng chuyện này lại khó.

- Vương Xà, hà tất phải là ta, người cũng biết hôm nay ta tới đây, Cao Ngọc Lâu đã gặp phải. Đã là sự tình vấn đề đã đóng thuyền, Trong lợi kế của người hắn đã có kế sách đối phó hắn chứ? Vì sao lại đem ta kéo vào? Ta tới hỗ trợ, không thể chịu tiếng xấu thay người khác.

Niệm Vô Song nhìn Vương Xà, cười lạnh nói.

Bên cạnh trong lòng Tiểu Báo Tử khê động:

- Đúng vậy, sao ta không nghĩ tới, Vương Xà trước cũng không nói có Niệm Vô Song. Trên thực tế, lúc mới gặp được nàng ta cũng rất giật mình. Nếu không biết Niệm Vô Song sẽ đến, như vậy, nguyên bản trong kế hoạch của hắn đã không có Niệm Vô Song tồn tại. Hiện tại chỉ đem Lục Thiểu Du giao cho hắn, lại liên hệ bối cảnh của Cao Ngọc Lâu, tỉ mỉ suy nghĩ, cũng thật có ý tứ để Niệm Vô Song chịu tiếng xấu thay cho người khác.

- Người, một nữ nhân thông minh như vậy làm cái gì, đáng đời người đến bây giờ còn chưa gả được được!

Wang Xia làm bầm, thể nhưng thanh âm cũng khiến tất cả mọi người nghe thấy.

Sau lưng ba người Bành Công Lương đều hít một ngụm lạnh khí. Giả vờ không nghe thấy gì, đầu cũng cúi xuống. Tiểu Báo Tử đeo mặt nạ, người khác cũng không nhìn thấy biểu tình của hắn. Bất quá đầu hắn cũng nghiêng về một bên, gắt gao nhìn thẳng góc tường.

- Ta gả không được, người thật cao hứng sao?

Niệm Vô Song lạnh lùng liếc mắt nhìn Vương Xà:

- Người có tin ta hiện tại đi tìm Lục Thiểu Du gây phiền phức, đem Lục phủ thiêu trụi?

- Ách!

Vừa nghe lời này, Vương Xà nhất thời một trận mồ hôi, cười lạnh nói:

- Vô Song muội muội, là ta sai, là ta sai, ta vừa rồi chỉ là cùng người nói giỡn mà thôi. Người đại nhân không chấp nhận phải không?

- Cái gì gọi là không cùng người chấp nhận a, ta nào dám a!

Niệm Vô Song cười lạnh nói:

- Xà, có một số việc người phải nói cho rõ ràng. Lúc này ta không phải đến giúp người. ta là đến giúp lão Lôi. Đồng dạng cũng là thay hắn nhìn chăm chăm người, ta mặc kệ người cùng Lục Thiểu Du có ân oán gì? Nếu như người vì ân oán của mình để chuyện của lão Lôi bị hỏng, đừng trách ta trở mặt.

- Ta giúp lão Lôi cũng giúp chính mình, là sự tình vẹn cả đôi bên. Tự nhiên sẽ không để chuyện này bị phá hỏng!

Wang Xia nói:

- Là như thế này, vốn ta đối với Cao Ngọc Lâu có một phương án, bất quá không quá quang minh chính đại thôi!

- Không quá quang minh chính đại? Có ý tứ!

- Hắn tại Tần Lăng Quận Thành có nữ nhân, còn sinh hài tử cho hắn. Ta vốn chuẩn bị đem nữ nhân này cướp đến, sau đó lại để Bành công đi đối phó hắn. Khiến hắn lòng có cố kỵ, không dám toàn lực, uy hiếp từ phía Cao Ngọc Lâu cũng tan biến. Thế nhưng không nghĩ tới người đến, tự nhiên sẽ không đồng ý ta dùng thủ đoạn như vậy. Do đó, Cao Ngọc Lâu chỉ có thể để người đối phó. Giờ người lại không muốn, người nói ta nên làm sao bây giờ?

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

236. Chương 244: Tình Trạng Hỏa Hồng Tình Của Tiểu Báo Tử. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả:Xà Thôn Kinh

Chương 244: Tình trạng Hỏa Hồng Tình của Tiểu Báo Tử. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Người, kẻ này, đầu đầy những chuyện dè tiện, cướp nữ nhân mang thai. Sự tình như vậy người cũng làm ra được, xem ra trước đây ta vẫn đánh giá cao người, người chính là một tên hỗn đản.

- Đúng vậy, ta là một hỗn đản, bất quá, đây cũng là không có biện pháp. Người tới, ta vốn không cần làm hỗn đản, thế nhưng người hiện tại lại không đồng ý, ta cũng chỉ có thể lại làm hỗn đản một lần!

- Người dám!

Niêm Vô Song nói:

- Có ta ở đây! Người đừng hòng làm sự tình dè tiện như vậy!

- Thế người đi đối phó Cao Ngọc Lâu chứ?

- Không!

- Ta đây chỉ có thể làm hỗn đản!

- Không được!

- Vậy người đi!

- Không!

Hai người ta một câu, người một lời, tới tới lui lui cả nửa thời thần, cũng không phân ra kết quả.

- Ta đi được chứ?

Ngay khi hai người cãi tới náo nhiệt, Tiểu Báo Tử đột nhiên mở miệng.

Hai người đang nói nhất thời dừng lại, đồng thời quay đầu nhìn Tiểu Báo Tử, không chỉ có là bọn hắn, còn có Đồ Sâm, Bàn Công Lương và Bạch Liên ba người.

Trong ánh mắt lộ ra vẻ ngoài ý muốn và kinh dị/

- Người đi?

Niêm Vô Song từ trên xuống dưới tỉ mỉ quan sát Tiểu Báo Tử một phen:

- Người bất quá tu vi Lục phẩm, đặt ở trong chốn võ lâm cũng là một cao thủ, thế nhưng đối phó Cao Ngọc Lâu còn chưa đủ đi sao?

Tiểu Báo Tử hiện tại toàn thân đều chìm trong hắc bào, đầu đeo mặt nạ, nhưng trước mặt cường giả bát phẩm như Niêm Vô Song, muốn ẩn dấu tu vi là sự tình không có khả năng. Hơn nữa, hắn cũng không muốn ẩn dấu tu vi trước mặt những người này.

Hiện tại không có thể giả trữ ăn thịt hổ.

- Ngày mai, chỉ cần ngăn cản Cao Ngọc Lâu là được, căn bản không cần đánh bại hắn. Hắn là Thất phẩm cường giả không sai, bất quá, muốn cuốn chặt lấy hắn, ta có chút nắm chắc.

- Không thể có chút nắm chắc, phải nhất định ngăn cản hắn, không phải vậy, sự tình liền hỏng. Hiếu, người tin tưởng có thể làm được?

- Phải xác định có thể ngăn cản hắn?

Tiểu Báo Tử suy tư một hồi:

- Cũng không phải không có khả năng, bất quá khả năng sẽ liều mạng, đây không phải là kế hoạch của ta a.

- Nếu như người liều mạng, thật có thể ngăn cản được hắn?

- ta sẽ không đem tính mệnh của mình ra nói chơi.

- Được, vậy thì người đi, ngăn cản Cao Ngọc Lâu.

Vương Xà nói như đinh đóng cột.

- Sau đó?

Tiểu Báo Tử hỏi:

- Lúc trước ta cũng đã nói với ngươi, ta không phải đến để liều mạng!

- Ngươi muốn cái gì?

Tiểu Báo Tử cười cười, cũng không có nói ra. Mà là vận dụng kỹ xảo truyền âm nhập mật, để yêu cầu của mình chuyển tới trong tai Vương Xà.

- Không thành vấn đề, thành giao.

Vương Xà nghe được, cũng không nói gì thêm, mà thập phần sáng khoái nói. Đương nhiên điều này cũng nằm trong dự liệu của Tiểu Báo Tử. Bởi vì hắn chỉ là muốn để Vương Xà đem đồ vật Triệu Phi đưa cho Ô gia đại trưởng lão Lữ Nhất Nguyệt làm thọ lễ, Hỏa Hồng Tinh này đối với Vương Xà mà nói cũng không phải chuyện khó khăn gì.

- Báo Tử có huyết mạch Hỏa Hồng Tinh.

Có thể nói, nếu như không có Hỏa Hồng Tinh, Chu Báo hắn không có khả năng sống đến bây giờ, cũng không thể sống thoải mái như hiện tại.

Tất cả đều là do Hỏa Hồng Tinh ban tặng, bởi vậy, hắn một khắc cũng không có quên, càng không dám quên tìm hiểu đối với Hỏa Hồng Tinh.

Hỏa Hồng Tinh công năng rất nhiều, cũng rất cường đại, thế nhưng công năng của nó, tối đa thể hiện vẫn trên mặt phụ trợ, nó có thể để Tiểu Báo Tử quan sát cấp bậc của mình, có thể để hắn đối với điều khiển khí và lực lượng đạt đến một trình độ biến thái. Hắn có thể có ba trăm sáu mươi độ thị giác, để tầm mắt của hắn không có bất cứ góc chết nào cả. Nó có thể để Tiểu Báo Tử thấy rõ một vật rất nhỏ trong phạm vi một dặm. Nó còn có thể phong ấn hoàn toàn quyền ý, đem mỗi bộ phận hữu dụng đối với Báo Tử phân giải ra...

Thế nhưng Tiểu Báo Tử thích nhất vẫn là nó có thể khiến nội khí của mình tụ tập cùng nhau, sau đó phóng xuất.

Do đó, lúc phát hiện công năng này, Tiểu Báo Tử liền thường xuyên luyện tập, tỉ mỉ phỏng đoán lộ tuyến vận hành nội khí. nỗ lực đem lộ tuyến phục chế ra, hảo hảo nghiên cứu một phen, thậm chí có thể trở thành một bí kỹ hạng nhất.

Trải qua một đoạn thời gian phỏng đoán và thí nghiệm, Tiểu Báo Tử thập phần phiến muộn phát hiện đây là một chuyện vọng tưởng. Hỏa Hồng Tinh ngưng tụ nội khí, lộ tuyến vận hành cũng không phức tạp, thậm chí không thể coi là một loại bí kỹ, mà chỉ là một loại kỹ xảo ngưng khí cao minh mà thôi. Phức tạp là khi nội khí của hắn hoàn toàn ngưng luyện, khi thông qua Hỏa Hồng Tinh đi ra ngoài, tính chất sẽ phát sinh biến hóa. Loại chuyển hóa này thuần túy là tại bên trong Hỏa Hồng Tinh phát sinh cũng chỉ có Hỏa Hồng Tinh mới làm được điểm này. Thông qua Hỏa Hồng Tinh đi ra ngoài, tính chất của nội khí đã hoàn toàn cải biến.

Đơn giản mà nói, lấy tu vi tam phẩm của Tiểu Báo Tử hiện tại, trình độ tinh thuần và tu vi của Cửu Long Thần Hỏa nội khí ngưng tụ đến một điểm sẽ hình thành ám hồng sắc hỏa cầu. Điểm này Tiểu Báo Tử đã tự mình thử qua, dùng Hỏa Hồng Tinh ngưng tụ nội khí trong cơ thể hắn, lúc ngưng tụ thành một điểm không phải thông qua con mắt đi ra ngoài, mà thông qua tay.

Giống như thông qua tay phóng xuất nội khí.

Một lần hiệu quả đó khiến hắn thất kinh. Không chỉ có đem tất cả mọi vật trong phương viên đốt sạch. Cũng thông qua một lần thí nghiệm, Tiểu Báo Tử mới nắm giữ được Cửu Long Thần Hỏa nội khí đệ nhị hình thái, thế nhưng so với thông qua Hỏa Hồng Tinh đi ra khác biệt cũng cực lớn.

Nội khí ngưng tụ thành một điểm nếu thông qua Hỏa Hồng Tinh, mà không phải thông qua tay đi ra, cũng không phải một đoàn hỏa cầu, mà là hắc sắc hỏa cầu cỡ nắm tay. Theo tu vi của hắn càng cao, màu sắc

của hỏa cầu càng đậm. Uy lực của hắc sắc hỏa cầu này vượt xa thông qua đại hỏa cầu thông qua tay đi ra. Vô luận là nhiệt độ, hay lực sát thương đều là đại hỏa cầu khó có thể bằng được. Loại đại hình hỏa cầu này dùng để đối phó với người trong võ lâm có thể không thành vấn đề, thế nhưng nếu như gặp phải cường giả cường khí đại thành, hoặc tu vi nội khí đã đạt ngoài Thất phẩm, e là cũng không có hiệu quả gì. Mà hắc sắc hỏa cầu thông qua Hỏa Hồng Tinh đi ra, Tiểu Báo Tử tin tưởng cho dù thực gặp phải cường khí cũng có thể đốt sạch.

Bởi vì loại hắc sắc hỏa diễm này cùng Huyền Hỏa trong đan điền của hắn thập phần tương tự. Điều cho hắn một loại cảm giác hủy diệt tất cả.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

237. Chương 245: Kế Sách Của Tiểu Báo Tử.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 245: Kế sách của Tiểu Báo Tử.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Hiện tại trong đan điền, Huyền Hỏa đã bị hắn thu phục, cùng nội khí của hắn hòa hợp nhất thể. Tùy thời tùy khắc đều có thể bang trợ hắn chiết xuất nội khí. Thế nhưng nội khí chung quy nội khí, coi như là Hỏa Hành Thuộc Tính nội khí, tối đa cũng chỉ là có nhiệt độ cực cao, không có khả năng hoàn toàn hóa thành hỏa diễm, giống như là hắn ngưng luyện ra đại hỏa cầu, trên thực tế là nội khí ngưng kết vô cùng, dung thành một đoàn. Thế nhưng thông qua Hỏa Hồng Tinh của hắn đi ra thì hoàn toàn khác biệt. Đó là hỏa diễm cực kỳ thuần túy. Cùng Huyền Hỏa năm đó Tiểu Báo Tử thu được trên xác Thực Long thập phần giống nhau.

Đương nhiên, Báo Tử cũng vô pháp biết được hai cái có thực nhất trí hay có khác biệt rất nhỏ gì hay không? Hắn chỉ biết là loại hỏa diễm này hầu như có thể tận diệt tất cả, cái này đã đủ.

Thế nhưng, cùng lúc đó, một vấn đề khác lại xuất hiện.

Bởi vì hưng phấn do đó dùng nhiều lần, sau đó, hắn khổ não phát hiện. Thị lực của hắn giảm xuống, cuối cùng, hắn hiểu được, sử dụng loại kỹ xảo này đối với con mắt của hắn có thương tổn. Thị lực của hắn hiện tại giảm xuống nghiêm trọng, nguyên bản Hỏa Hồng Tinh của hắn có thể thấy rõ bất cứ vật gì trong vòng một dặm. Thế nhưng hiện tại, phạm vi thị lực thu nhỏ lại phân nửa. Điều này làm cho hắn thập phần khổ não.

Lại trải qua một thời gian nghiên cứu, Tiểu Báo Tử rốt cục xác định, con mắt của hắn sở dĩ bị thương tổn, cũng không phải vì ngưng tụ nội khí, hay nội khí chuyển hóa thành hỏa diễm tạo thành, mà là khi đem hỏa diễm phóng xuất. Hỏa diễm tạo thành thương tổn đối với con mắt.

Đồng dạng đây cũng phải cảm tạ Hỏa Hồng Tinh cấp cho hắn năng lực nội thị.

Hỏa diễm tạo thành thương tổn đối với mắt của hắn.

Còn hắn cũng không phải nguyện ý buông tha một loại thủ đoạn công kích xuất kỳ bất ý, uy lực cường đại như vậy. Do đó, mới có thể đánh chủ ý tới khóa Hỏa Hồng Tinh của Lữ Nhất Nguyệt kia.

- Chỉ có Hỏa Hồng Tinh mới có thể đem nội khí chuyển hóa thành hỏa diễm phóng xuất ra. Nếu như ta lại có thêm một viên Hỏa Hồng Tinh, đem hắn làm thành thông đạo thích phóng, như vậy, đối với mắt của ta liền không có thương tổn.

Đây là cách nghĩ ở sâu trong nội tâm của hắn, thế nhưng đợi đoạt được Hỏa Hồng Tình kia, cụ thể làm thế nào, hắn cũng không biết.

- Vô luận là loại phương pháp gì, dù sao cũng phải thử xem, nói không chừng khi có được Hỏa Hồng Tình kia, ta sẽ nghĩ ra biện pháp.

Thế nhưng vô luận như thế nào, hắn nghĩ sẽ đạt được một viên Hỏa Hồng Tình khác, tâm tình cũng tốt hơn.

Chính là vì có suy nghĩ như vậy, do đó, hắn liền bắt đầu suy nghĩ làm thế nào để đạt được viên Hỏa Hồng Tình kia.

Theo hắn biết, Lữ Nhất Nguyệt lúc đạt được viên Hỏa Hồng Tình kia, vẫn muốn đem nó luyện chế thành ngoại đan. Trên tay hắn cũng có công pháp luyện chế ngoại đan. Nhưng vấn đề là bộ công pháp trên tay hắn chỉ có thể coi là phổ thông, không thể xứng được với đỉnh cấp. Điều này để hắn bối rối, hắn là một người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, đã có Hỏa Hồng Tình, loại tài liệu luyện chế ngoại đan cực phẩm như vậy, tự nhiên muốn có một bộ công pháp luyện chế ngoại đan đỉnh cấp. Như vậy mà nói, uy lực ngoại đan tự nhiên sẽ tăng nhiều. Mà thực lực của hắn cũng sẽ nhảy vọt, trên thực tế không chỉ có công pháp luyện chế ngoại đan, còn có công pháp tu luyện ngoại đan, hắn cũng muốn kiếm một bộ đỉnh cấp.

Do đó, thời gian luyện chế phải kéo ra. Thẳng đến gần đây, hắn tựa hồ được đền bù. Muốn luyện chế ngoại đan, lại gặp phải sự tình nữ nhi Mã tổng đốc xuất giá, làm Ô gia đại trưởng lão, tại Tần Lăng Quận Thành hắn cũng được cho là nhất hào nhân vật, tự nhiên không thể không có biểu hiện gì. Bởi vậy hắn đơn giản cũng để thời gian lại kéo dài, đành chờ tới chuyện này xong, lại bế quan luyện hóa.

Tin tức này đối với người ngoài mà nói là một bí mật. Nhưng đối với bản thân có Thiên Xà Liễm Thuật, lại là Ô gia Ô gia nội môn hạch tâm đệ tử, là cực kỳ dễ nghe ngóng được.

Chỉ là từ Lữ Nhất Nguyệt cướp đoạt Hỏa Hồng Tình, hắn có nắm chắc. Thế nhưng muốn thần không biết quỷ không hay, không để ai hoài nghi lại vô cùng khó khăn. Bởi vậy, hắn đánh chủ ý tới Vương Xà, rồi lại không biết làm sao mở miệng. Vừa lúc gặp phải Vương Xà và Niệm Vô Song tranh cãi, quyết định để Cao Ngọc Lâu, phiền phức này cho mình giải quyết. Vì vậy, hắn mượn cơ hội này, đem củ khoai lang nóng bỏng tay Cao Ngọc Lâu tiếp nhận. Coi như là điều kiện để Vương Xà giúp mình từ chỗ Lữ Nhất Nguyệt giành Hỏa Hồng Tình.

- Tiểu tử, Cao Ngọc Lâu không phải người thường a, ngươi xác định có nắm chắc đối phó hắn, vì một Hỏa Hồng Tình không đáng.

Wương Xà truyền âm nói:

- Lần này ta cho ngươi nhiệm vụ vốn là rất nhẹ nhàng, chỉ cần ngươi đối phó mấy tên Ngũ Phẩm là được, ngươi chọn lựa một thất phẩm, muốn chết a!

- Đa tạ Tọa quan tâm, bất quá, ta thật có nắm chắc, hơn nữa, viên Hỏa Hồng Tình kia đối với ta quá mức trọng yếu, ta là nhất định phải nhất định phải lấy được.

- Đã như vậy, ta cũng không thể nói gì hơn!

Wương Xà có chút bất đắc dĩ, mạnh mẽ ngắt đầu nói:

- Được rồi, các vị, sự tình Cao Ngọc Lâu đã giải quyết do Hiếu xuất thủ đối phó, mọi người không có ý kiến gì chứ?

- Lục phẩm đấu với Thất phẩm, phần thắng không tới một thành. Bất quá nếu vị Hiếu tiên sinh này là bằng hữu của Tọa, Tọa lại đồng ý, ta tin Tọa sẽ không nhìn lầm người!

Bành Công Lương vượt chòm râu, liếc mắt nhìn người trong hắc bào thật sâu, quay đầu nói với Vương Xà:

- Nếu vấn đề Cao Ngọc Lâu đã giải quyết, như vậy Vương tọa, mấy người chúng ta nên làm gì đây?

- Rất đơn giản, Lục Thiếu Du giao cho ta, Cao Ngọc Lâu giao cho Hiếu, những người khác liền không đáng lo ngại, phiền phức chỉ là số lượng của bọn hắn mà thôi. Minh Nghĩa Kinh Viện và triều đình cao thủ tu vi

ngoài tứ phẩm chỉ ít có mười hai người, còn lại dưới tứ phẩm chúng ta không cần để ý tới. Mười hai người này cùng với những kẻ dưới tứ phẩm liền giao cho ba vị ứng phó, hẳn không thành vấn đề chứ?

- Bất nạt kẻ yếu là điểm mạnh của ta. Nếu mạnh đều bị người chọn đi, vậy đám mềm này không giải quyết được, chúng ta chẳng phải quá mất mặt sao?

Đồ Sâm cười hắc hắc, nói:

- Bất quá ta vẫn nói rõ, đến lúc đó, nếu người Tổng đốc phủ nhúng tay, ta liền lập tức bỏ đi.

- Không có vấn đề, ta có thể cam đoan với người, trước chúng ta thành công, người Tổng đốc phủ sẽ không xuất thủ!

Vương Xà nói rằng:

- Vô Song, Mã đại tiểu thư liền giao cho người, người đã đến, ta cũng không để người nhàn rỗi ở nhà. Người đem người cướp đi, trực tiếp rời khỏi thành. Trong Tần Lăng Quận Thành không có ai ngăn được người, cứ như vậy, áp lực của mấy người chúng ta cũng giảm đi một ít!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

238. Chương 246: Thương Nghị Đã Định. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 246: Thương nghị đã định. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Vương Xà nhìn mọi người xung quanh. Đương nhiên trước khi Lục Thiệu Du tiến nhập Tổng đốc phủ, cũng chính là do hắn đón tân nương ra. Như vậy Tổng đốc phủ quyết không có phản ứng quá lớn, thậm chí sẽ khoanh tay đứng nhìn, bất quá, đây là không có khả năng!

- Nếu là cướp tân nương, không có tân nương tử, còn đoạt cái rắm a!

Đồ Sâm lớn tiếng nói.

- Người nói nhỏ chút, sợ người khác không biết sao?

Bạch Liên quát lớn một tiếng, sau đó quay đầu nói với Vương Xà:

- Điểm này, chúng ta hiểu rõ, như vậy, người cho rằng ở đâu động thủ là tốt đây?

- Lục phủ!

Ngón tay Vương Xà vừa nhấc, chỉ lên một tấm bản đồ khác:

- Từ Tổng đốc phủ đến Lục phủ cũng không xa, bất quá là mười dặm. Có thể tưởng tượng, hôm đó con đường này khẳng định là người người tấp nập. Mà người đón dâu đi trên đường cũng khẳng định sẽ cảnh giác phi thường. Nếu như ở trên đường động thủ, khẳng định sẽ gây hỗn loạn, nói không chừng còn ngộ thương đến người khác, như vậy sẽ khiến Mã tổng bất mãn, đối với hành động của chúng ta cũng không có lợi. Hơn nữa, động thủ trên đường, người Tổng đốc phủ có lý do động thủ, chỉ có tại Lục phủ, cơ hội mới là lớn nhất. Mà từ góc độ của Minh Nghĩa Kinh Viện mà xem. Nếu như chúng ta tại Lục phủ động thủ, vì mặt mũi của bản thân, bọn họ cũng sẽ không để người của Tổng đốc phủ nhúng tay vào!

- Nói cách khác, khi Lục Thiệu Du bái đường, đoạt lão bà của hắn sẽ kết thành đại cừu, ta thích?

Đồ Sâm phẳng phất như đã quên bộ dáng sợ hãi, mà bắt đầu hưng phấn.

- Lục Thiểu Du giao cho ta. Muốn nói kết thành thù hận chỉ có ta và bọn họ. Đó là việc ta phải nhắc nhở các người. Vô luận các người làm gì, giết chết bao nhiêu người đều không thành vấn đề, thế nhưng có một người các người không thể động!

- Ai?

- Nghĩa Bạc Vân Thiên Kỹ Trung Đường!

Vương Xà nói rằng, trong ánh mắt chớp động tia sáng:

- Nếu ai đã thương hấn, ta giết kẻ ấy.

Vương Xà nói rất bình thản, thế nhưng Tiểu Báo Tử và mấy người khác nghe vào trong tai, lại đột nhiên rùng mình.

- Chuyện này ta sẽ chú ý!

Niệm Vô Song liếc mắt nhìn Vương Xà thật sâu:

- Bất quá, người cũng biết, Kỹ Trung Đường và Lục Thiểu Du tình như phụ tử, chúng ta làm như vậy. Hấn không thể không lộ mặt, hấn cũng không phải kẻ yếu. Do đó, nếu chúng ta động thủ có điều cố kỵ, nói không chừng sẽ có phiền phức!

- Vậy ý của người là?

- Ta sẽ chế trụ hấn trước, bất quá...

- Không được, hấn cần bảo trì thanh tỉnh.

Vương Xà cắt đứt lời của Niệm Vô Song.

- Ta cũng có thể cho hấn bảo trì thanh tỉnh, từ đầu tới đuôi nhìn hết mọi chuyện!

Thanh âm của Niệm Vô Song cũng lạnh xuống:

- Chuyện này là người nhất tiễn hạ song điêu, vừa giúp lão Lôi, vừa xả giận cho bản thân, nhưng người không thể yêu cầu quá mức hoàn mỹ.

- Ta hiểu rõ, thế nhưng không được đã thương hấn!

Thanh âm Vương Xà có chút do dự, nhìn Niệm Vô Song, trong ánh mắt dĩ nhiên có chút bất đắc dĩ và thỉnh cầu.

- Yên tâm đi, ta không muốn cùng người kết thành đại cừu!

Niệm Vô Song nói.

- Tốt, như vậy, chúng ta liền đến xem, sau khi thành công, làm thế nào rút lui đi sao?

Vương Xà dời đi vấn đề này:

- Trước ta cũng nói qua, chỉ cần chúng ta vừa động thủ, Tổng đốc phủ coi như là không nhúng tay, cũng sẽ phong tỏa Tần Lăng Quận Thành, thủ đoạn của Mã Đại Tổng Đốc chúng ta đều biết. Nếu như để hấn phong tỏa, thì ngay cả một con ruồi cũng không ra được. Do đó, chúng ta cần ẩn thân trong thành một khoảng thời gian. Duy nhất có cơ hội chính là Vô Song, lấy tu vi và thực lực đủ để bảo chứng Tổng đốc phủ trước khi hoàn thành phong tỏa rời khỏi Tần Lăng Quận Thành. Về phần phong tỏa thì cần tìm địa phương ẩn thân!

- Ta nghĩ người đã chọn được địa phương rồi?

- Đúng, địa phương ta đã chọn xong, ở chỗ này đi!

Ngón tay Vương Xà điểm nhẹ lên bản đồ Tần Lăng Quận Thành, đó là một khu dân cư phức tạp:

- Mã Đại Tổng Đốc tuy rằng uy mãnh, bất quá cũng có một chỗ tốt, đó chính là yêu dân như con. Chúng ta xen lẫn vào trong khu dân cư này, hẳn coi như tìm được, cũng cần thời gian rất lâu. Mà trong thời gian dài như vậy, ta nghĩ lão Lô hẳn là nên xử lý mọi chuyện xong rồi.

- Chúng ta phải trốn bao lâu?

- Năm ngày hẳn là đủ!

Vương Xà nói:

- Các người nhìn đây?

- Cũng chỉ có thể như vậy!

Mọi người đều gật đầu.

- Vậy cứ quyết định như thế đi! Mấy ngày này, mọi người liền ở lại đây, an ổn một chút, đừng để cho người khác nhìn ra kẻ hở. Nếu như ta đoán không sai, mấy ngày nay, Minh Nghĩa Kinh Viện cũng tốt, Tổng đốc phủ cũng được, đều thập phần cảnh giác. Do đó, chúng ta phải cẩn thận, nghìn vạn lần không thể lộ ra dấu vết!

Mọi người cùng kêu được.

- Cứ như vậy?

Đi theo Vương Xà đi ra khỏi phòng, Tiểu Báo Tử có vẻ ngoài ý muốn, đối với đại sự tám ngày tới cứ như vậy nói vài câu, liền đã thương nghị xong.

- Không có gì phức tạp. Kỳ thực chuyện này căn bản mà nói không có phức tạp gì cả, đón dâu, cướp người, đào tẩu. Quá trình rất đơn giản, tuy rằng Minh Nghĩa Kinh Viện đã chuẩn bị rất thỏa đáng, hơn nữa triều đình cũng dành đủ coi trọng, nhưng bọn hắn đều tuyệt đối sẽ không nghĩ đến có người dám để sự tình làm lớn như vậy. Cũng sẽ không nghĩ xuất động nhiều cao thủ như vậy. Lực lượng của bọn họ nhìn như rất hùng hậu. Nhưng trên thực tế không chịu nổi một kích!

Nói đến đây, hắn nhìn Tiểu Báo Tử:

- Tiểu tử, ngươi thực có nắm chắc đối phó Cao Ngọc Lâu sao? Phải biết rằng, ta sớm đã có kế hoạch.

- Ngươi sớm biết nàng sẽ đến?

Tiểu Báo Tử có chút khó hiểu nói.

- Nàng đương nhiên sẽ đến, ta và nàng làm đồng môn nhiều năm, tính cách của nàng ta sao lại không biết?

- Do đó, Cao Ngọc Lâu kia tại Tần Lăng Quận Thành không có nhân tình gì cả?

- Đương nhiên không có, Cao Ngọc Lâu người này tư chất không bằng Lục Thiếu Du, bất quá đối với kiếm chỉ nhất đạo truy cầu cũng không dưới Lục Thiếu Du. Sao lại làm loạn nữ nhân, ta sợ dĩ nói như vậy, chỉ bất quá muốn bức bách Vô Song, để nàng đứng ra đối phó Cao Ngọc Lâu thôi. Không ngờ ngươi lại giữa đường nhảy ra.

- Ngươi biết nàng vì sao không muốn ra tay đối phó Cao Ngọc Lâu không?

- Lòng của nữ nhân như đáy biển, ta sao biết được!

Vương Xà lắc đầu nói:

- Đúng rồi, ngươi phải cẩn thận một chút, Cao Ngọc Lâu không phải Thất phẩm cường giả bình thường, Kiếm Cương của hắn đã thành, là thiên tài một đời của Kim Quang Động gần với Lục Thiếu Du, ngươi phải cẩn thận, không nên miễn cưỡng, đến lúc đó nếu thực ngăn không được, liền bỏ chạy đi, một Cao Ngọc Lâu không thay đổi được đại cục!

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

239. Chương 247: Thương Nghị Đã Định. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 247: Thương nghị đã định. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Ta làm hết sức!

Tiểu Báo Tử khẽ cười nói.

- Ha ha, chính là bởi vì người ở tại Ô phủ, cho nên mới không sợ hãi gì cả. Người thẳng nhai này, cớ y phục ra ai lại nghĩ đến người chính là người tới cướp đầu? Đến lúc đó xen lẫn trong đám người, ngênh ngang trở lại Ô phủ là được.

- Không phải người cho rằng ta sẽ cùng các người chui vào hang chuột a!

Tiểu Báo Tử cười nói:

- Bất quá có một việc ta còn cần Tọa hỗ trợ!

- Người sẽ không để ta ngay tối nay liền đi giúp người cướp Hỏa Hồng Tinh đi sao?

- Vậy thì không phải, người cũng vừa nói, Cao Ngọc Lâu khó đối phó, ta đối với hắn cũng không phải rất hiểu, do đó, muốn Tọa ở đây giải thích một chút về hắn.

- Cao Ngọc Lâu là sư huynh Lục Thiểu Du, tu vi không tầm thường, niên kỷ khoảng trên dưới năm mươi. Có thể không đến năm mươi. Tính cách âm nhu, kiếm thuật tàn nhẫn, chuyên tu Kim Quang Động Tam Âm Huyền Thần Kiếm. Môn kiếm pháp này kém Khuynh Thiên Tuyệt Kiếm, thế nhưng thâm độc tàn nhẫn lại không phải Khuynh Thiên Tuyệt Kiếm có thể sánh bằng được. Kiếm Cương của hắn cũng thâm độc vô cùng. Tuy rằng người có tu vi Lục phẩm đỉnh phong. Thế nhưng dụng phải Kiếm Cương của hắn chỉ có cách rút lui. Thanh Ngọc Càn Nguyên Công tuy rằng thần diệu, thế nhưng không tu thành cương khí, căn bản là không thể phóng xuất uy lực lớn nhất của nó. Bởi vậy, trước Kiếm Cương của hắn, Thanh Ngọc Càn Nguyên Công của người không chịu nổi một kích. Người duy nhất có thể dựa vào chính là quyền ý của người. Thế nhưng, quyền ý lại bị người biết rõ, chỉ cần dùng một lát. Ngày thứ hai, cả Tàn Lăng Quận Thành liền sẽ biết người tham dự việc này, mà Hỏa Hồng Tinh của người cũng không thể dùng loạn. Bằng không ta tin tưởng, tất cả môn phiệt thế gia trong thiên hạ đều lục soát. Như vậy thứ nhất, Thiên Long Đạo chúng ta tất nhiên sẽ thừa thụ áp lực thật lớn. Người cũng đừng hy vọng đến lúc đó ta sẽ giúp người bảo mật. Do đó, Hỏa Hồng Tinh của người cũng không thể dùng. Ta rất muốn biết, con bài chưa lật của người đến tốt cùng là cái gì?

- Ha hã, kỳ thực cũng không có con bài chưa lật gì cả. Chỉ là gần đây ta đối với tu luyện Hỏa Hồng Tinh có chút tâm đắc thôi!

- Ta nói rồi, Hỏa Hồng Tinh người không thể dùng.

- Ta cũng không nói cần dùng tới Hỏa Hồng Tinh. Chỉ là Hỏa Hồng Tinh đối với quyền ý của ta tựa hồ có chút ảnh hưởng. Hiện tại ta có hai loại quyền ý.

Đang khi nói chuyện, trên người hắn tràn ngập một cỗ khí tức quỷ dị nhàn nhạt, một tia dẫn lực bắt đầu hướng hắn ngưng tụ.

Thần tình Vương Xà bên cạnh hắn cũng khẽ động, cảm thụ được cỗ lực lượng cổ quái dị động này, lại nhìn Tiểu Báo Tử, hai mắt trong mắt tràn ngập thanh quang, ôn nhuận như ngọc. Thanh Ngọc Càn Nguyên Công nội khí được thi triển đến cực điểm, mà cũng không phải Hỏa Hồng Tinh.

Càn Nguyên nội khí lúc này đã cùng thần niệm của Tiểu Báo Tử hoàn toàn dung hợp, lấy thân thể hần làm trung tâm, hình thành một lực tràng quái dị. Tại tâm thần Vương Xà bùng ra, trong nháy mắt quyền ý của Tiểu Báo Tử đã hoàn toàn thành hình. Không gian xung quanh phẳng phất như sắp sụp đổ, thân thể chìm trong hắc bào dĩ nhiên bay lên, đầu ngón chân cách mặt đất ba thốn, có vẻ quỷ khí.

Khiến cho Vương Xà cảm thấy khiếp sợ là vô luận hần nỗ lực thế nào, vận dụng thị lực ra sao, hần đều không thể phát hiện quyền ý của Báo Tử. Tiểu Báo Tử vận dụng trên mặt đất đã hoàn toàn thành công. Phẳng phất như có thể thu nạp tất cả khí tức. Đó là lấy tu vi của Vương Xà hiện tại cũng cảm thấy một tia hàn ý và khó hiểu.

- Hừ, phá cho ta!

Vương Xà dù sao cũng là Vương Xà. Sau chút khiếp sợ mới đầu, hần cũng minh bạch Tiểu Báo Tử nói, quát lạnh tiếng. Một tiếng này như tiếng sấm giữa mùa xuân, như có âm ba thực chất mạnh mẽ hướng Báo Tử.

Thân hình Tiểu Báo Tử có chút phiêu hốt, nhưng không tránh né, để Vương Xà càng thêm kinh dị là âm ba của hần cách Tiểu Báo Tử càng gần, tốc độ càng chậm, đồng thời còn bị một cổ lực đạo vô hình xung quanh hần ngưng tụ lại. Đến cuối cùng, Tiểu Báo Tử chỉ là nhẹ nhàng dưới chân khê động, liền đem quyền ý của hần ngưng tụ thành một đoàn, có lực sát thương cường đại đối với âm ba.

- Đây là...

Vương Xà nhẹ nhàng nheo mắt lại, từ trong quyền ý của Tiểu Báo Tử, hần phát hiện lực lượng khiến hần khiếp sợ.

- Đây là quyền ý mới của ta. Ta gọi nó là Hắc Động. Như ngươi đã thấy, khi ta dẫn động quyền ý này, thời gian xung quanh ta sẽ chậm lại, do đó, ta có tự tin ngăn trở bất cứ công kích gì!

Mặc dù Vương Xà đối với quyền ý thần kỳ của Tiểu Báo Tử cũng thập phần khiếp sợ. Bất quá, nghe được một câu nói cuối cùng của Tiểu Báo Tử, hần vẫn nhin không được cười lạnh nói:

- Trước thử tránh thoát cái này đi!

Đang khi nói chuyện, ngón tay khê động, một đạo quang mang đen trắng từ đầu ngón tay hần bắn ra, thẳng hướng Tiểu Báo Tử chạy đi.

- Đây là... Lưỡng Nghi Thông Thiên Kiếm?

Ánh mắt Tiểu Báo Tử mạnh mẽ chột lóe, dẫn lực xung quanh thân thể chột đề thăng, nhất thời, trong vòng phương viên mười trượng, tất cả mọi vật đều tựa như mất đi trọng lượng, phập phồng, chậm rãi trôi về phía Tiểu Báo Tử.

Mà tốc độ lưu quang hoàn toàn ngoài dự liệu của Tiểu Báo Tử, Dưới quyền ý bao phủ dĩ nhiên tốc độ không chút nào giảm đi, sinh sôi đánh bại quyền ý của hần. Trong Hắc Động, dĩ nhiên đánh ra một thông đạo trong suốt, thoáng cái vọt tới trước mặt Tiểu Báo Tử.

Kiểm khí kiểm khí kinh khủng mà sắc bén, đâm vào mặt Tiểu Báo Tử đau nhức, một loại uy hiếp tử vong trùng trùng tới đầu, hầu như không hề nghĩ ngợi, Tiểu Báo Tử động Tam Giới Tiểu Na Di.

- Hừ một tiếng.

Thân thể hần biến mất tại chỗ.

Sau đó cùng lúc xuất hiện ở đối diện Vương Xà, lực tràng quyền ý quỷ dị cũng theo đó biến mất.

- A? Đây là...

Vương Xà rốt cục cũng khiếp sợ, trong ánh mắt toát ra thần sắc hoảng sợ:

- Thân pháp, không, đây không phải thân pháp, thân pháp không có nhanh như vậy, đây là xuyên toa hư không, dị thuật xuyên toa hư không.

- Đây là Tam Giới Tiểu Na Di, một loại dị thuật ta trong lúc vô ý đạt được!

Tiểu Báo Tử nói, thanh âm có chút chán nản. Trên thực tế, khi hắn vận khởi Tam Giới Tiểu Na Di trong nháy mắt liền hồi hận. Bởi vì hắn biết, Vương Xà không có khả năng giết hắn, mà sát khí và khí tức tuyệt vọng kia chính là Lương Nghi Thông Thiên Kiếm tràn ra. Hắn chính là bị kiếm khí tràn ngập hủy diệt của Lương Nghi Thông Thiên Kiếm dọa đến vô ý thức vận dụng tuyệt chiêu bảo mệnh của mình.

Mà hết thấy đều bị Vương Xà nhìn vào trong mắt.

- Tam Giới Tiểu Na Di? Dị thuật xuyên toa hư không?

Trong thanh âm Vương Xà tràn ngập không thể tưởng tượng, ánh mắt rơi xuống trên người Tiểu Báo Tử cũng trở nên nóng bỏng.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

240. Chương 248: Kiên Kị.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 248: Kiên kị.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Đây xác thực có dị thuật như vậy!

Tiểu Báo Tử hít sâu một hơi, thân hình lại một lần nữa biến mất, rồi xuất hiện.

Lúc này đã ở phía sau Vương Xà:

- Vương tọa, dị thuật này rất khá đi!

- Không sai, xác thực là rất khá!

Wong Xà quay đầu nhìn Tiểu Báo Tử, trong ánh mắt cuồng nhiệt đã biến mất, khôi phục lãnh tĩnh vô bì:

- Trách không được ngươi tự tin như vậy. Có môn dị thuật thần bí này, ngươi có thể lập thế, đừng nói là Cao Ngọc Lâu, cho dù gặp phải cường giả cửu phẩm chân chính cũng có cơ hội đào tẩu!

- Xác thực như vậy, không phải ngươi nghĩ rằng ta gốc a. Đi gánh vác Thất phẩm cường giả!

Tiểu Báo Tử cười nói, bắt đầu thả lỏng người, sự tình nếu đã phát sinh, liền không thể cải biến, quyền ý của hắn có thể khiến thời gian xung quanh trở nên chậm rãi. Thế nhưng nhưng không cách nào để thời gian trở lại. Nếu không thử không nên để người khác thấy cũng đã thấy được, như vậy còn lại chỉ là vấn đề cò kè mặc cả.

- Hiện tại ngươi có phải đã làm tốt chuẩn bị cùng ta cò kè mặc cả, nghĩ hảo hảo lợi dụng dị thuật xuyên toa hư không này từ trên người ta kiếm chút đồ?

Liếc mắt liền nhìn ra tâm tư của Tiểu Báo Tử, Vương Xà không khỏi cười, nhìn một tia hỷ ý trong ánh mắt của Tiểu Báo Tử:

- Đáng tiếc a, nếu như ngươi tại một năm trước ở trước mặt ta triển lộ môn dị thuật này, có thể từ chỗ ta kiếm được thiên đại lợi ích. Thế nhưng hiện tại sao, tuy rằng Tam Giới Tiểu Na Di thần diệu, nhưng đối với ta đã vô dụng.

- Đối với ngươi vô dụng?

Nét mặt Tiểu Báo Tử lộ ra thần sắc kỳ quái, Tam Giới Tiểu Na Di này thần diệu vô phương, đừng nói Vương Xà là bát phẩm cường giả, cho dù cửu phẩm cường giả, tu được môn dị thuật này, chiến lực chỉ ít cũng có thể tăng cường gấp đôi, sao có thể đối với hắn vô dụng?

- Môn dị thuật này thật là không tồi, bất quá, chỉ cần là dị thuật cần ngưng luyện sát khí, mà hiện tại thân thể của ta đã không đủ ngưng luyện thêm một loại sát khí!

Wang Xia cười khổ nói.

- A, người sắp chết?

Tiểu Báo Tử thốt ra, lời này nghe thật giống như Vương Xà đã sắp xong đời, chỉ là hồi quang phản chiếu.

- Đương nhiên không phải, ta sống rất tốt. Thọ mệnh của ta có thể dài trăm tuổi, không, ta có thể trường sinh bất lão. Ý ta là ta đã luyện thành chín loại dị thuật, đã đến cực hạn, trừ phi ta có thể đột phá Thông Huyền bí cảnh, bằng không, ta không có khả năng lại tu luyện một loại dị thuật khác!

- Tu luyện dị thuật có cực hạn?

Tiểu Báo Tử lần đầu tiên nghe nói như thế, nét mặt lộ ra biểu tình kỳ quái.

- Đương nhiên là có cực hạn, cho dù là cửu phẩm cường giả, Thông Huyền bí cảnh, thân thể bọn họ cũng chỉ là phàm thai mà thôi. Mà sát khí đối với thân thể có thương tổn cực đại, cho dù luyện hóa sát khí, cũng không có khả năng tu luyện dị thuật vô cùng vô tận, cho dù tiến vào Thông Huyền bí cảnh trong truyền thuyết, số lượng dị thuật tu luyện cũng không có thể quá chín loại. Bằng không Thông Huyền bí cảnh cũng phải bạo thể mà chết, mà ta đã tu luyện chín loại dị thuật, do đó, cho dù ta rất muốn tu luyện Tam Giới Tiểu Na Di, trên thực tế ta thực rất muốn, thế nhưng ta cũng không có cách nào!

- Vậy hay nhất!

Tiểu Báo Tử thở dài một hơi:

- ta cũng hiểu được, dị thuật như vậy vẫn là một mình ta nắm giữ tương đối tốt!

- Ta cũng cho rằng như vậy, cơ hội sinh tồn của người cũng sẽ lớn hơn một chút. Bất quá, sau này khi người tu luyện dị thuật, tốt nhất phải tìm hiểu kỹ, cũng không phải lần nào cũng có vận khí tốt, từ đầu liền có thể đạt được dị thuật như vậy!

- Vận khí của ta luôn luôn tốt!

Tiểu Báo Tử cười cười, ánh mắt chợt lóe:

- Như vậy, người vừa dùng đối phó với ta, cũng là dị thuật đi sao!

- Đúng, đó là Lưỡng Nghi Thông Thiên Kiếm, một trong những dị thuật cực mạnh, biết không? Môn dị thuật này cần hai loại sát khí tuyệt nhiên tương phản tương dung hợp mới có thể ngưng luyện thành, không dễ dàng tu luyện như vậy!

- Hai loại sát khí khác nhau, như vậy, có phải là nói tu luyện một môn dị thuật liền tương đương với hai môn, bởi vì cần hai loại sát khí?

- Không không không, đây hoàn toàn là hai loại khái niệm khác nhau, dị thuật và sát khí trên số lượng cũng có thể ngang nhau. Biết không, có vài dị thuật cổ quái cần ba bốn loại sát khí kết hợp. Sáng tạo ra loại dị thuật này đều là tên ngốc!

Wang Xia nói rằng:

- Thế nào đối với dị thuật vừa rồi của ta có hứng thú phải không? Đáng tiếc a, người phải biết rằng, Lưỡng Nghi Thông Thiên Kiếm này giá trị cũng không dưới Tam Giới Tiểu Na Di của người. Nếu là một năm trước người còn có cơ hội học được, về phần hiện tại mà nói, hắc hắc, ta nghĩ người cũng hiểu được, ta cũng cần một ít đồ vật đáy hòm chứ?

- Ta hiểu.

Tiểu Báo Tử cười cười:

- Ta cũng chỉ nhìn mà tâm động thôi, dị thuật như vậy nhưng không dễ dàng tu luyện đi?
- Không dễ dàng, đương nhiên không dễ dàng, muốn tìm được hai loại sát khí đỉnh cấp, hơn nữa tính chất hoàn toàn tương phản, không phải chuyện dễ dàng như vậy a, bất quá ta vận khí tốt!
- Vậy thì chúc mừng người vận khí tốt!

Tiểu Báo Tử nói:

- Nếu không còn gì giao phó, ta phải về trước.
- Được, người trở về đi, chỉ cần người đến lúc đó đừng chuyện này quên là được!
- Đương nhiên sẽ không!

Tiểu Báo Tử cười nói.

Một ngày đầu tháng chín, ngày gả chồng cho nữ nhi Phủ Tổng đốc, xe ngựa của Tiểu Báo Tử sáng sớm đã xuất phát, xuống giường giở hoàng lịch ra xem, nhìn vào sáu chữ “Nghỉ gả lấy, kị đi xa”, lập tức sắc mặt lộ vẻ xui xẻo.

Mặc dù ở kiếp trước, hắn là một người kiên định, theo chủ nghĩa vô thần, nhưng từ sau khi mặc danh kỳ diệu, từ lúc linh hồn hắn xuyên qua, hắn cũng trở nên mê tín đi, thường thường tại một thời điểm nào đó, trước khi ra ngoài hắn cũng sẽ xem hoàng lịch.

Ngày hôm nay trong hoàng lịch, làm hắn rất không dễ chịu.

Từ ý nghĩa nào đó, mục đích của bọn hắn, có tâm tư cướp cô dâu về, nhưng một từ “kị” trên hoàng lịch hôm nay, cũng đụng phải kiêng kị của hắn.

- Không kiêng kị gì, không kiêng kị gì.

Tiểu Báo Tử thần tình nghiêm túc, hai tay hợp lại thành chữ thập, làm bộ làm tịch vái tứ phía một lần, xong đầu gối cắm cái bao lớn dưới giường đi ra ngoài.

Hôm nay, là ngày Đại Tổng Đốc gả chồng cho nữ nhi của mình, đối với quận thành Tần đời, thậm chí cả Vân Châu mà nói, sự kiện Đại Tổng đốc gả chồng cho nữ nhi so với nữ nhi Hoàng đế gả chồng kỳ thật không có gì khác nhau, thậm chí cấp bậc còn cao hơn một chút, dù sao nữ nhi Hoàng đế xuất giá với Vân Châu của bọn họ cũng không có quan hệ gì, nhưng mà ngựa của Đại Tổng đốc bất đồng, hắn mang đến an toàn, mang đến giàu có cho người Vân Châu, bởi vậy, tuy rằng quan phủ cũng không yêu cầu người Vân Châu làm cái gì, nhưng mà Tần đời quận thành hiện tại, mọi nhà tự giác giăng đèn kết hoa, đèn lồng màu đỏ giăng từ đầu đường trải dài đến cuối phố, người trên đường đều mang sắc mặt vui mừng, vui sướng, đặc biệt là những người trung niên đi trên đường, xem biểu tình của bọn hắn, giống như là sắp cưới vợ cho nữ tử của mình.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

241. Chương 249: Cao Ngọc Lâu, Mẹ Người Gọi Người Về Ăn CƠM! (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 249: Cao Ngọc Lâu, mẹ người gọi người về ăn CƠM! (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Một ngày trong xanh, mặt trời tờ mờ sáng, trên đường cái đã náo nhiệt lên, một đội ngũ đón dâu từ đường cái, trùng trùng điệp điệp tiến về đại môn phủ Tổng đốc, Lục Thiếu Du mặc cát phục đỏ thẫm, trước ngực đeo một đoá hoa đỏ thẫm, sắc mặt hơi trắng, hiển nhiên là thoa một ít phấn, có lẽ là hồng sắc phấn, mặt đỏ rạng trắng, đích thực là hình dáng của một tiểu bạch kiêu.

Hắn cưỡi một con ngựa cao lớn màu đỏ thẫm, phía sau đại mã của hắn là một cỗ đại kiệu tám người khiêng, chung quanh cỗ kiệu, vài người sắp xếp trống và sáo để diễn tấu, âm thanh cơ hồ truyền khắp cả nửa quận Tần đồi, phía sau cỗ kiệu, là mấy chục cả người lẫn ngựa mang các quà tặng đủ màu đủ sắc, lắc lư tiêu sái, đội ngũ mang lễ vật này, không ngờ dài đến hơn mười trượng, hai bên đội ngũ còn có mấy võ sĩ cưỡi ngựa, hơn mười võ sĩ cưỡi ngựa này mặc trang phục màu đen, trên người tản ra uy thế nhàn nhạt, trong đám người xem náo nhiệt chung quanh, đám rước này quả thật là sự kiện đáng kích động, nên tiến sát gần, cốt muốn nhìn rõ hơn, liền bị khí thế trên thân kỵ sĩ cản trở, cả một đám sắc mặt trắng bệch, tim đập như hươu chạy, thành thành thật thật đứng trong đám người, không dám có hành động gì quá thân quá phận.

Ngoại trừ nâng lễ vật, diễn tấu sáo và trống, ngoài tám người nâng đại kiệu phía sau, còn có một người.

Người này thoát nhìn như bốn mươi tuổi, một thân vận y bào màu đỏ, bộ dáng vui mừng, bất quá nhìn mặt hắn mà nói, tất cả vui mừng trên khuôn mặt hắn đều bị âm mưu xua tan, khoa trương nhất chính là, hai tay hắn ôm ở trước ngực, trên tay không ngờ còn ôm một thanh trường kiếm, ánh mắt băng lãnh, so với chung quanh đang náo nhiệt thì rất bất đồng, trên thân hắn tản mát ra hơi thở âm lãnh, một tráng hán bảo hộ cho lễ vật gần đó, theo bản năng cũng lui ra, cách hắn vài bước.

- Tính tình Cao Ngọc Lâu kia, ta cũng không rõ, người vì cái gì mà không động thủ với hắn, chẳng lẽ vì năm đó, hắn vượt quá người?

Trên lầu hai của một căn lầu, cách đường Ngọ dương ước chừng một dặm, Vương Xà và Niệm Vô Song đứng trước cửa sổ, nhìn đội ngũ đến Phủ Tổng đốc đón dâu phía trước, Vương Xà cũng không thay đổi cách ăn mặc của mình, mà Niệm Vô Song thì mang một tầng lụa mỏng trên mặt, bất quá tầng lụa mỏng này trông rất mơ hồ, càng tăng thêm một loại mỹ cảm huyền bí, hấp dẫn ánh mắt của mọi người, mơ mơ hồ hồ.

- Ta không muốn động thủ với hắn, tự nhiên là có lý do, người không cần phải nhiều lời. Niệm Vô Song thần nhiên nói.

- Nhưng thật ra, vì sao hôm nay người im lặng như thế, chung quanh có nhiều Lão thử như vậy, người cũng không quan tâm.

- Đúng vậy, Lão thử!

Khóe miệng Vương xà nhẹ cong lên.

- Hôm nay là một ngày lành, ta không nghĩ lại có huyết tinh a!

- Ngày lành! Niệm Vô Song liếc mắt nhìn Vương Xà, có chút suy nghĩ, phóng mắt tới một đầu khác ở đường Ngọ Dương, một cái cọc chiếm một phạm vi thật lớn trên đó.

- Nơi đây, không phải là Lục Phủ sao?

- Đúng, nơi đây chính là Lục Phủ, Tại Vân châu này, ngoài trừ Phủ Tổng đốc và Ô phủ, cũng chỉ có Lục phủ mới có khí phách như vậy, xem ra, Minh Nghĩa Kinh Viên thật sự muốn biến Lục Thiếu Du trở thành một cái đinh cắm ở Vân Châu này a! Vương Xà cảm thán nói, thanh âm hắn không nhỏ, chẳng những Niệm Vô Song nghe được rành mạch, mà cả những thực khách khác cũng nghe rõ, một vài thực khách tâm tư kín đáo, nghe hai người đối thoại, lập tức biến sắc, trên một bàn cạnh góc tường, một nam tử thanh niên lặng lẽ đứng lên, đi xuống lầu, bất quá, lúc chân hắn còn chưa bước tới bậc thang thứ nhất, thân thể lại đứng sững lại, sau đó, “Bùm” một tiếng, thân thể hắn giống như một trái dưa hấu bình thường bị ép vỡ ra, máu loãng pha lẫn với cốt nhục, đọng lại trên mặt sàn tửu lầu, trên bàn, trên chén, trên bát, cực kì kinh người.

Sau một khắc yên tĩnh ngắn ngủi, trên lầu hai tửu lầu vang lên một trận kinh hô.

- Không cần kêu đâu, có kêu như thế nào cũng vô dụng!

Trong hỗn loạn, âm thanh Vương Xà nhẹ nhàng truyền vào tai mỗi người.

- Hiện tại ta ở nơi này, chúng ta không rời đi, thì ai cũng không được rời đi, kể cả ba con Lão thử trên xà ngang và bốn con trên nóc nhà, ai đụng đến chúng, ta sẽ giết chết kẻ đó!

Mi tâm Niệm Vô Song khẽ nhả lại, giống như muốn nói điều gì đó, nhưng chung quy vẫn không nói ra.

Rốt cuộc, lâu hai cũng yên tĩnh trở lại, mọi người ai nấy đều im bất, khắp nơi lâu hai là huyết nhục của thanh niên xấu số nọ, mọi người trở lại chỗ ngồi của mình ngồi xuống, có mấy người bị huyết nhục bắn văng tung tóe đầy mặt, đầy cổ, vừa rồi kêu la to như thế nào, giờ cũng nhất nhất thành thành thật thật im lặng, tìm một chỗ vắng ngồi xuống, dù mùi tanh tươi của huyết nhục vương vãi trên người tỏa ra không dứt, vẫn ngồi yên không nhúc nhích, ngoan ngoãn như một phi tần sắp được sủng hạnh lần đầu tiên.

Lúc Vương Xà nói câu đó xong, không nói thêm tiếng nào, mà tiếp tục hướng ánh mắt của mình về phía Lục Phủ, nhìn kiến trúc tầng tầng lớp lớp, nụ cười lạnh trên mặt càng ngày càng đậm, hơi thở hắt cũng trở nên âm lãnh đi, ánh mắt càng thêm âm trầm.

- Ta đến cùng vẫn không rõ, người tại sao lại có đại địch ý với Lục Thiếu Du như vậy, thái độ người đối với hân, chúng ta thật sự không hiểu a.

Lúc Niệm Vô Song nói, chung quanh nàng xuất hiện một tầng lá chắn vô hình, thanh âm nàng nói đều ngưng tụ lại bên trong, không lọt ra ngoài.

- Ta chỉ là muốn lấy lại thứ vốn thuộc về ta, mặt khác, ta muốn đánh nát tín niệm mà một người theo đuổi cả đời!

- Tín niệm mà kiên trì theo đuổi cả đời. Kỷ Trung Đường?

- Đúng, chính là hân, Kỷ Trung Đường! Vương Xà gật đầu, nói tới đây, âm thanh hân lại dừng một lần.

- Người quan tâm tới chuyện của ta từ khi nào vậy?

- Không phải ta quan tâm, chỉ là tò mò! Niệm Vô Song lắc đầu, nói.

- Cho nên, người mới có thể làm một sự tình vốn đơn giản như vậy trở thành thập phần phức tạp.

- Đơn giản sao? Chuyện này cũng không đơn giản như người tưởng tượng.

- Không, tuy rằng đã cùng Minh Nghĩa Kinh Viện đạt thành hiệp nghị từ trên núi, nhưng nếu tại đây, hiệp nghị đạt thành, thì còn có người, ta và lão Lôi ba người phản đối, cho dù là lão già trên núi kia, cũng không thể không tôn trọng, hiệp nghị này căn bản là rất khó đạt thành, nhưng người không làm như vậy, ngược lại đến khi hiệp nghị đạt thành, kết cục đã định, chạy tới xui khiến lão Lôi, còn dùng tiền mua hân, buộc hân thay đổi thái độ!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

242. Chương 250: Cao Ngọc Lâu, Mẹ Người Gọi Người Về Ăn CƠM! (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 250: Cao Ngọc Lâu, mẹ người gọi người về ăn CƠM! (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Người sai lầm rồi, ta không có nói dùng tiền mua hân, cũng không có ép buộc hân, trong chuyện này, hân tuyệt đối không có ý đồ từ bỏ, người và ta cũng rất rõ ràng, còn như lời người nói vừa rồi, cũng có đạo lý, ta đích xác có tư tâm, bất quá, tư tâm của ta cũng không trở ngại đến lợi ích của các người, kể cả lợi ích của lão Lôi, ý kiến ba người chúng ta bất đồng, cũng không thể ngăn cản hiệp nghị đạt thành trên núi, nhưng

người phải biết rằng, lão Lôi có lợi ích riêng của lão, ta có lợi ích riêng của ta, từ trong chuyện này, ta thấy lợi ích của ta, có thể chiếu cố được cho lợi ích của lão, ta không làm vậy là vì cái gì? Vì sự tình của lão Lôi, mà làm chậm trễ chuyện của ta. Người không biết cái này, với ta mà nói, là một sự tình không công bằng sao?

- Công bằng và không công bằng, đó chỉ là lời người nói, người làm lớn chuyện ra như vậy, đối với trên núi không công bằng, sẽ làm trên núi mang một cái thanh danh bội bạc.

- Vậy tại sao người lại không ngăn cản ta? Vương xà cười lạnh, nói.

- Nói cho cùng, người làm như vậy, cũng là vì lợi ích của người mà thôi, không đúng sao? Ta nghe nói, lão bắt tử trên núi gả người ra ngoài, cảm thấy như đạt được lợi ích lớn, mà sự tình hiện tại chúng ta muốn lắm, bọn chúng cũng có điều cố kị, người cũng sẽ không phiền như vậy, không phải sao?

- Nói như vậy, người cũng rất quan tâm tới chuyện của ta mà! Niệm Vô Song nở một nụ cười nhẹ nhàng.

- Bất quá người nói như vậy cũng đúng, chúng ta đều có lợi ích của chính mình, còn trên núi, hừ, chỉ muốn chúng ta bảo vệ lợi ích của chúng, như vậy lợi ích trên núi được bảo vệ, còn thanh danh, cứ để lão già kia đau đầu một phen, cho bọn hần đỡ nhàn rồi, khỏi phải suốt ngày nghĩ đến những chuyện loạn thất bát tao, phá rối uyên ương.

- Ha ha ha, đúng vậy! Vương xà nghe xong, gấp cây quạt nhỏ trên tay lại, hung hăng chụp lấy trong lòng bàn tay mình, cười ha hả.

- Không sai không sai, là kiếm chuyện cho bọn hần phải làm, đỡ để suốt ngày suy nghĩ miên man, nhàn rồi, ha ha ha ha!

Đội ngũ đón dâu đi đường thập phần thuận lợi, không bao lâu đã đến phủ Tổng đốc, Lục Thiếu Du xuống ngựa, một đám người vây quanh hần, tiến vào phủ Tổng đốc, bắt đầu quá trình rước tân nương, quá trình này cũng không dài, tựa hồ Tổng đốc đối với phong tục rước tân nương này cũng không trọng thị cho lắm, cũng không gây khó dễ gì cho tân lang, thời gian rước tân nương ước chừng khoảng nửa canh giờ, tân nương tử lên ra, vào đại kiệu do tám người nâng, theo đường cũ quay về Lục phủ.

Lúc này, đoàn rước dâu đi trên đường cái Chính Dương, mà không phải là đường Ngọ Dương, tập tục có chút tương tự với kiếp trước của Tiểu Báo Tử, sau khi tiếp nhận tân nương, không quay về đường cũ.

Từ đường Chính Dương đến Lục phủ, so với đường Ngọ Dương đến lục phủ thì gần hơn, nhưng đội ngũ này lại đi rất chậm, thực tế, đây là một sự kiện lớn, nhưng ai cũng không nghĩ rước tân nương lại thuận lợi như vậy, lúc này còn chưa tới chính ngọ, đã đón tân nương về nhà, nhưng giờ này nhập gia môn còn hơi sớm, cái này cũng phải hợp với quy củ, cho dù đi tới trước cửa Lục phủ, cũng phải chờ một thời gian, mà thời gian chờ quá dài, quả thật cũng kỳ cục, thế nên trên đường về nhà tân lang, đoàn người đi chậm lại, kéo dài thời gian ra, đến lúc đó cũng dễ nhìn hơn một chút.

Sáo và trống diễn tấu một đường, vô cùng náo nhiệt, từng tràng pháo nổ vang trời suốt hai canh giờ, rốt cuộc, đại kiệu đón tân nương đã đến cửa Lục phủ, thế nhưng Lục Thiếu Du còn chưa vén rèm kiệu lên, liền nghe được một tiếng quát trong sáng vang lên:

- Cao Ngọc Lâu, mẹ người gọi người về ăn cơm!

- Cao Ngọc Lâu! Mẹ người gọi người về nhà ăn cơm! Âm thanh trong sáng có chút trêu chọc này, đội ngũ đón dâu ồn ào lên, vừa mới về tới, Lục Thiếu Du chuẩn bị vén rèm đại kiệu tân nương lên, thần sắc hần cũng trở nên khó coi, giương mắt nhìn lên, chỉ thấy chỗ góc đường có một người, chẳng biết đã đứng đó từ khi nào.

Người này mặc một bộ áo choàng màu đen toàn thân, dáng người thon dài, trên mặt mang một cái mặt nạ, lộ ra nụ cười quỷ dị, đang đứng tại góc đường, lẳng lặng nhìn vào đội ngũ đón dâu.

- Người kia là ai? Đứng đấy từ khi nào, tại sao ta lại không phát hiện được nhỉ?

Tiểu Báo Tử hiện thân, hần tin nếu tất cả mọi người ở đây biết được tu vi của hần, sẽ hít một ngụm lãnh khí, cho dù vừa rồi đích xác là rất náo nhiệt, nhưng bọn họ vệ đã được phân phó trước, cảnh cáo những người tới quấy rối, cho nên dù náo nhiệt nhưng vẫn không có gì mất trật tự lắm, mà người này, dưới sự

cảnh giác của nhiều người như vậy, hấn lại bất ngờ xuất hiện tại góc đường, thần không biết quỷ không hay, riêng công phu ẩn tàng này, đủ để mọi người kinh ngạc.

Người Tiểu Báo Tử kêu chính là Cao Ngọc Lâu, nhưng Cao Ngọc Lâu cũng không lập tức lên tiếng trả lời, mà ôm kiếm, gắt gao nhìn Tiểu Báo Tử chằm chằm, ánh mắt nhìn Tiểu Báo Tử thập phần không thoải mái, bất quá lúc này Tiểu Báo Tử không hề yếu thế hơn, so khí thế thì ai sợ ai.

- Người là ai? Tôi đây có chuyện gì?

Lúc Tiểu Báo Tử chuẩn bị phát xuất khí thế để giằng co cùng Cao Ngọc Lâu, trong đám người, có một người đi ra, người này thân thể to béo, một thân vận quần áo màu đỏ thẫm, cầm trong tay một cái quạt lông chim màu đỏ, phấn thoa trên mặt dày cũng phải ba thước, người này vừa động, phấn thoa trên mặt liền rơi xuống, đây đích thị là bà mối của Lục phủ.

Gặp trường hợp như thế này, vì để giữ thể diện, thân là bà mối, tuy rằng cảm thấy sự tình cổ quái, nhưng hiện tại cũng không muốn quy củ của Lục Phủ bị phá hỏng, huống chi, bà mối này cũng không phải là kẻ yếu, cũng là một nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ.

Nói cách khác, không có bà mối, hai nhà sẽ không có cách nào tổ chức hôn lễ.

Điểm này, Tiểu Báo Tử cũng biết đến, Vương Xà đã nói rõ ràng, hấn cũng biết, bà mối này không biết mình đã cản trở nhiệm vụ của hấn, bởi vì, hấn là muốn gây phiền toái cho Lục Thiếu Du.

- Người là người phương nào?

- Tiểu nữ là Ngô Thương Anh, là bà mối đám hỏi của này của hai nhà, hôm nay cũng là ngày lành, các hạ nếu tới là để uống một chén rượu chia vui, chúng ta sẽ hai tay hoan nghênh, nhưng nếu đến để gây phiền toái, thì có vẻ như các hạ phải hối hận rồi!

Ngô Thương Anh nói xong, trên mặt nàng, ngoài trừ vẻ tươi cười, có một cỗ uy thế rất mạnh tán phát ra, cỗ uy thế này, kết hợp với hình thể của nàng, rất có lực uy hiếp người khác, đối đầu với khí thế như vậy, hấn cũng chỉ nhẹ nhún mày, khí thế kia vừa đến cách thân thể hấn một trượng, liền biến thành hư ảo, vô tung vô tích.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

243. Chương 251: Phát Động.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 251: Phát động.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Người với ta không quan hệ, đám hỏi hai nhà cũng không có vấn đề gì, cho nên, người không cần phải dùng đám hỏi hai nhà mà uy hiếp ta, ta chỉ tìm Cao Ngọc Lâu mà thôi, Cao Ngọc Lâu, mẹ người gọi người về nhà ăn cơm, người không nghe thấy sao?

Trên mặt Cao Ngọc Lâu hiện lên vẻ lạnh lùng, hừ một tiếng, ôm kiếm về phía phía trước, mà Lục Thiếu Du bên cạnh, vẻ mặt âm trầm, mãnh liệt bước ra, từ ý tứ phát ra trên thân thể hấn, lại nhìn tư thế kia, tựa hồ là muốn ngăn Cao Ngọc Lâu lại, muốn tự mình dạy dỗ Tiểu Báo Tử một phen.

- Đừng đừng đừng, hôm nay là ngày lành, người lại là chú rể, không thể tùy tiện động thủ a! Thấy Lục Thiếu Du có vẻ như muốn động thủ, Ngô Thương Anh vội vàng khuyên can, đồng thời, ngăn Cao Ngọc Lâu lại.

- Các hạ đã tìm Cao Ngọc Lâu, ta cũng không thể nói gì hơn, nhưng hôm nay, Cao Ngọc Lâu chính là khách quý của Lục Phủ, nếu có ân oán gì, mong các hạ giữ cao đánh khẽ, chờ sau ngày hôm nay hãy nói, các hạ nghĩ thế nào?

- Ha ha, dựa vào cái gì? Tiểu Báo Tử cười ra tiếng.

- Qua hôm nay, truyện cười tại Vân Châu này, có lẽ là tân lang tân nương động phòng không thành, hôm nay và ngày mai khác gì nhau, ta không muốn cho các người mặt mũi đầy!

- Người!

Lúc này, Ngô Thượng anh một lòng muốn dàn xếp ổn thỏa cũng không nhịn được, cả người như muốn bốc hỏa, vừa rồi nàng đã hạ thấp phong thái của mình lắm rồi, nếu không phải hôm nay là ngày trọng đại, trong trường hợp này, nàng đã xuất quạt của mình ra, đập chết tên Tiểu Báo Tử càn rỡ không thức thời này rồi.

Bất quá, nàng vẫn nhịn xuống, nàng hiện tại cũng nhìn ra Tiểu Báo Tử đến là để gây phiền toái, thậm chí là gây phiền toái tới hôn lễ này, còn hẳn tại sao không tìm Lục Thiếu Du, mà là tìm Cao Ngọc Lâu, cái này cũng không có gì lạ, người hộ tống hôn lễ này chính là Cao Ngọc Lâu, có thể nghĩ, nếu hẳn dẫn dụ Cao Ngọc Lâu rời đi, phiền toái sẽ xuất hiện liên tiếp.

Nghĩ như vậy, Ngô Thượng Anh mơ hồ nhìn ra vấn đề, hôn lễ giữa hai đại phủ, còn dám tới gây sự, dựa vào cái này mà nói, bối cảnh người này tuyệt đối không tầm thường.

Đầu năm nay, không có ba phần thực lực, ai dám lên Lương Sơn a!

- Người đã muốn chết, ta sẽ thành toàn cho người! Lục Thiếu Du lúc này đã không nhịn được nữa, bất luận như thế nào, hôm nay là hôn lễ của hắn, tuy rằng hắn đối với cuộc hôn nhân chính trị này cũng không quá nhiệt tình, nhưng cái loại sự tình bề mặt này lại phát sinh trên người mình, đều khó có thể mà chịu được, huống chi phụ thân hắn đã nổi danh là cường giả bát phẩm từ lâu.

- Người? Tiểu Báo Tử thấy Lục Thiếu Du bước ra, trong giọng nói lộ ra một tia do dự, nói.

- Ta không đến tìm người, ta tìm Cao Ngọc Lâu.

- Hừ, người tìm Cao Ngọc Lâu huynh, thì ta tìm người, muốn tìm Cao Ngọc Lâu huynh trước, vậy thì phải qua cửa của ta đã! Lục Thiếu Du thần tình lạnh nhạt, trầm lặng nói, ngữ khí hẳn có phần lạnh lẽo, nghe mà trong lòng phát lạnh.

- Không được! Tiểu Báo Tử lắc đầu, nói.

- Ta giết người trước, rồi giết Cao Ngọc Lâu sau cũng như nhau, bất quá, hiện tại người là con rể Đại Tổng đốc, ta cũng không hơi đâu mà tìm phiền toái như vậy, như vậy đi, người nếu muốn xuất đầu giúp đỡ Cao Ngọc Lâu, liền đến phủ Tổng đốc, hủy bỏ cuộc hôn nhân này, như thế nào?

- Cám ơn!

Lục Thiếu Du thần sắc đại biến, hận không thể đập chết Tiểu Báo Tử này, lời này mà cũng nói ra, quả thực khinh người quá đáng!

Hắn nhẫn nhịn, nhưng lúc này thì không được nữa rồi.

- Sư đệ, hẳn đã muốn ta đưa hắn một đoạn đường cuối cùng, vậy thì để ta, người mau vào trong đi, tránh trễ giờ lành!

Cao Ngọc Lâu đứng phía sau Lục Thiếu Du không xa, giận quá hóa cười, một bước liền vượt qua Lục Thiếu Du, đứng ở trước mặt Tiểu Báo Tử.

- Tiểu tử, nói đi, người muốn chết như thế nào?

- Ha ha, cho dù ta phải chết, thì cũng không phải chỗ này, nơi này thực sự quá nhiều người, lại là hôn lễ của người ta, vạn nhất nhiễm máu huyết, quả thực là điếm xấu.

- Hảo!

Tuy Cao Ngọc Lâu biết Tiểu Báo Tử muốn dẫn dụ hắn rời đi, nhưng hắn vẫn chấp nhận, hắn cũng nhìn ra, tu vi Tiểu Báo Tử trước mắt này chỉ là lục phẩm, đối với một cường giả như hắn mà nói, căn bản không thể làm gì được hắn, vô luận ở nơi này, hắn cũng nắm chắc có thể thoải mái thủ thắng.

- Muốn dẫn dụ ta rời đi, xem ra là muốn chết, tu vi mới chỉ là lục phẩm, lại dám khiêu chiến với ta, hắn nghĩ mình có khả năng ẩn tàng, có thể tự tin trốn chạy, hừ hừ, bất quá, như vậy mà nghĩ có thể chạy thoát khỏi ta, quả thực quá tự tin rồi, nếu ta rời đi, cho dù có người đến quấy rối, cũng không thể thực hiện được mục đích trong chốc lát, chờ ta đánh chết tiểu tử này, thỏa cơn giận, rồi trở về cũng không muộn.

Cao Ngọc Lâu đã bị Tiểu Báo Tử chọn làm người thử thực lực của hắn, từ ngày tiến bộ, hắn đã sớm muốn tìm một người thử uy lực kiếm chiêu của mình, người như vậy không dễ tìm, mà người quen thuộc lại không được, không thể thử chiêu vì dù sao cũng là người quen, khi giao thủ sẽ vô ý hữu ý lưu tình, không có giá trị bao nhiêu, còn người xa lạ thì khó tìm.

Cũng rất khó, hắn đã là cường giả thất phẩm, bất quá chỉ vừa mới bước vào thất phẩm, cương khí mới hình thành, cần tìm cường giả để rèn giũa thêm, cho nên, trước tiên tốt nhất là tìm cao thủ lục phẩm giao thủ một phen, nhìn xem uy lực cương khí của mình như thế nào.

Nhưng thực lực cao thủ thất phẩm, so với cường giả lục phẩm thì cũng không mạnh hơn bao nhiêu, hơn nữa đại đa số đều có bối cảnh, có địa vị, không thể tùy tiện đi tìm, cho nên chỉ có mấy gã gia hỏa mới nổi danh này, mới thích hợp để bàn luận tài nghệ, không có khả năng thống khoái giết chết hắn.

Hiện tại đột nhiên ở đâu chui ra một Tiểu Báo Tử thực lực lục phẩm, nhưng ở vào vị trí đối địch, cho nên Cao Ngọc Lâu cũng không muốn buông tha.

Cho nên, lúc Tiểu Báo Tử đưa ra lời đề nghị đi tìm địa điểm khác để quyết đấu, hắn cũng vui vẻ chấp nhận, đi theo phía sau Tiểu Báo Tử, thoáng cái, đã không thấy bóng dáng hắn đâu.

Đám người chung quanh kinh hô một tràng.

Bà mối Ngô Thượng Anh và Lục Thiểu Du trao đổi ánh mắt lo lắng với nhau.

- Công tử, giờ lành đã đến, mời công tử nhập phủ.

Lục Thiểu Du cũng lo lắng, không thể để chính sự chậm trễ, bị Tiểu Báo Tử gây rối một hồi, tiêu hao không ít thời gian, nhìn sắc trời, giờ lành cũng đã tới rồi, Ngô Thượng Anh vội vàng đi tới, bảo người giữ phủ mở cửa, để đoàn rước tân nương đi vào.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

244. Chương 252: Kỳ Thật, Ta Là Cửu Phẩm. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 252: Kỳ thật, ta là cửu phẩm. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Bầu không khí vui mừng chung quanh phai nhạt đi không ít, tất cả trình tự kế tiếp đều đã xong, tân lang tân nương nhập phủ, bái thiên địa.

Chủ nhân Lạc phủ, Nghĩa Bạc Vân Thiên Kỷ Trung Đường, vẻ vui mừng nồng đậm trên gương mặt, bất quá, nếu cẩn thận quan sát mà nói, sẽ thấy bên trong vẻ vui mừng ấy, là một tia lo lắng nhàn nhạt.

Sự tình Tiểu Báo Tử quấy rối ngoài kia, căn bản không thể giấu diếm được hần, hần đương nhiên biết Tiểu Báo Tử xuất hiện, nhưng đó chỉ là khúc dạo đầu mà thôi, kế tiếp, khẳng định còn có sự tình không tốt phát sinh.

Nhưng mà, sự tình lúc này, chỉ có thể bình đến tướng ngăn, nước đất đất cản, hần rất tự tin với thực lực Lục Phủ, không nói tới các cao thủ đại nội, chỉ riêng cao thủ Minh Nghĩa Kinh Viện cũng đã trải rộng chung quanh, hơn nữa, Lục Thiếu Du cũng chính là một cường giả bát phẩm, hơn nữa, còn sắp tiến vào cửu phẩm, có cường giả như vậy tọa trấn, có lẽ cũng không có chuyện gì lớn.

Hần lo lắng nhất chính là Vương Xà, Thiên Long Thần Sơn.

Sáng sớm hôm nay, hần nhận được tin tức, Vương Xà xuất hiện tại Đồi quận thành.

Nghĩ đến lúc Lục Thiếu Du cầu thân, Vương Xà lại làm quá như vậy, hần trong lòng luôn cảm thấy có chút không ổn, bất quá nghĩ lại, vì hôn sự này, Minh Nghĩa Kinh Viện đã phái đại lượng cao thủ đến, Tông chủ Thiên Long Đạo cũng đã nhận thức được, và Thiên Long đạo sẽ chủ tọa, dù tu vi cao tới đâu, kiêu ngạo như thế nào, cũng không dám công nhiên cãi lời mệnh lệnh của Tông chủ, huống chi, hôn sự này, không chỉ có Tông chủ Thiên Long đạo nhận thức, mà các trưởng lão Thiên Long đạo cũng có liên quan, dù Vương Xà gan lớn đến đâu, cũng không dám công nhiên đối đầu với Đại tông môn như vậy, trừ phi hần không có đầu óc.

Hơn nữa, dù hần dám nhúng tay vào, thì như thế nào?

Bằng vào một mình hần, có thể làm được gì, lúc đó chẳng những không chiếm được tiện nghi mà còn thiệt thòi sao?

Nghĩ thông điểm này, hần cũng yên lòng đi không ít.

Ngẩng đầu lên, nhìn đôi tân lang tân nương một thân áo đỏ thắm, trong khoảng thời gian ngắn, cảm khái vạn lần.

- Mình đã không phụ lòng lão hữu phó thác, nuôi nấng Lục Thiếu Du thành người.

Vô luận là năm đó chịu bao nhiêu đau khổ, hiện tại nhìn thấy cảnh này, thật sự đáng giá a!

- Nhất bá thiên địa.

Giờ lành đã đến, tân lang tân nương liền nghe người chủ hôn kêu lên thật dài.

Nghe được âm thanh người chủ hô, đôi tân lang tân nương liền bắt đầu bá thiên địa.

- Bá không được, bá không được, không thể cúi đầu!

Lúc hai người mới vừa cúi xuống thất lưng, ngoài cửa truyền đến một âm thanh, sau đó là mấy tiếng lệ xích, hơn mười đạo nhân ảnh từ đám người trong lục phủ xông ra, vậy người vừa lên tiếng lại.

- Các ngươi ngăn ta? Muốn chết a?

Vương Xà mặc một bộ thanh bào, cầm một cây quạt nhỏ, ánh mắt nhìn hơn mười mấy cao thủ đang vây mình lại, cười lạnh.

- Vương thủ tọa, mong người đừng làm chúng ta khó xử! Trong hơn mười người, một người cầm đầu mặt trắng, không có râu, tu vi không tầm thường, ước chừng lục phẩm đỉnh phong, chỉ kém cường giả thất phẩm cảnh một bước, đi ra phía trước, hướng tới Vương xà ôm quyền.

- Việc này rất trọng đại, mong Vương thủ tọa thông cảm!

- Không thể tưởng được Vạn Đại Tổng quản cũng đến đây, thật là ngoài dự kiến của ta a, bất quá, các người cho rằng có thể ngăn cản được ta sao?

- Đương nhiên không được, nhưng chỉ cần cầm chân người là được rồi! Vạn Đại Tổng quản mặt không chút đổi sắc.

Bên kia, tại nơi phụ thân tân lang, sắc mặt Lục Thiếu Du đã tái mét, nhưng Kỷ Trung Đường lúc ấy nói hần hãy nhịn đi.

- Còn không mau bái thiên địa!

Kỷ Trọng Đường sắc mặt trầm như nước, lạnh lùng quát một tiếng, hắn đã quyết định chủ ý, vô luận xảy ra sự tình gì, cũng phải làm cho xong nghi thức này, khi đó, trên danh nghĩa, tân nương đã là con dâu của Lục Phủ, có danh phận này, chuyện của hắn sẽ đơn giản hơn.

- Ai, ta nói bái không được là bái không được, các ngươi không thể làm được đâu! Vương xà than nhẹ một tiếng, phe phẩy cây quạt nhỏ, đi đến phía trước.

- Ngăn hẳn lại! Sắc mặt Vạn Đại Tổng quản đại biến, quát lên một tiếng, thân hình lóe lên, liền chặn Vương xà lại, lúc này, ba đạo nhân ảnh từ khách mời nhảy ra, hướng bọn hắn vọt tới, đều tấn công về hướng Vạn Đại Tổng quản.

- Người nào, lớn mật! Thấy còn có người từ trong đám khách mời lao tới, Vạn Đại Tổng quản tức giận quát lớn, hai tay vừa lật, cũng bắt chập ngăn trở Vương xà, thân thể vừa chúi xuống, giơ song chưởng ra đón đỡ.

Oanh! Quyền chưởng va chạm nhau, Vạn Đại Tổng quản vội vàng ứng chiến, rơi vào thế hạ phong, lập tức lui ba bước mới đứng vững được.

Lúc này, thanh âm người chủ trì hôn lễ lại vang lên:

- Nhất bái thiên.. Phốc! Chữ “Địa” còn chưa nói ra, cả người liền biến thành một đồng máu loãng, mọi người trong lễ đường ai nấy lắp bắp, huyết nhục văng khắp nơi, mặc dù đến gần bọn họ liền bị kinh khí hộ thân ngăn lại, nhưng sự tình này khiến mọi người ai nấy chứng kiến đều kinh hãi.

Khinh người quá đáng, thật sự là khinh người quá đáng!

- Vương Xà, ngươi! Râu tóc Kỷ Trọng Đường đều dựng lên, cơn giận lên đến đỉnh đầu, chỉ ngón tay vào Vương xà.

- Ngươi thật to gan!

- Lá gan ta luôn lớn, chỉ là ngươi không biết thôi! Vương xà phe phẩy cây quạt nhỏ, chậm rãi đi ra từ bên trong những khách mời, phía sau hắn, ba người Bàn Công Lương cùng Minh Nghĩa Kinh Viện và cao thủ đại nội chiến một chỗ, tuy nhân số bọn họ không nhiều lắm, nhưng ba người kết thành một trận thế liên bảo, công phòng nhất thể, cao thủ Lục phủ tuy nhiều, nhưng đối mặt với trận thế như vậy, trong thời gian ngắn cũng khó mà công phá.

Khách mời sớm đã ồn ào, bất luận như thế nào bọn họ cũng không thể tưởng tượng được, sự kiện trọng đại đệ nhất Vân Châu, cuối cùng diễn biến kết quả lại như thế.

Sự kiện trọng đại bậc nhất Vân Châu, đương nhiên các nhân vật uy tín, tai to mặt lớn Vân Châu đều tới tham dự, hôm nay Lục Phủ đãi hơn ba mươi, tiếp đãi chủ yếu là các đại nhân vật hào kiệt và các khách quý, những người này, đều có thân phận, có địa vị, lại có thực lực, Ô Diên Thắng gia chủ Ô gia, Lữ Đại trưởng lão, ngoài ra còn có một gã trưởng lão Thiên Long đạo, hắn là đại biểu của Thiên Long đạo, bởi vì ngồi ở hàng trên, ngoài bọn hắn ra là các thế gia lớn nhỏ tại Vân Châu, các danh hào gia chủ, các đại thế lực, cho dù các nhân vật như Tông chủ chưa tới, nhưng những trưởng lão và các khách mời có thân phận tôn quý khác cũng đều dâng lên một hai phần đại lễ, bày tỏ tâm ý.

Người của Minh Nghĩa Kinh Viện và Kim Quang Động cũng tới, đại biểu của Minh Nghĩa Kinh Viện là một Phó Viện trưởng, còn đại biểu Kim Quang động chính là Cao Ngọc Lâu.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

245. Chương 253: Kỳ Thật, Ta Là Cừu Phẩm. (trung)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 253: Kỳ thật, ta là cửu phẩm. (Trung)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Những người này, cũng đều tập trung ánh mắt lên người Vương Xà, đương nhiên, cũng có một vài ánh mắt khác thường nhìn về phía Trưởng lão Thiên Long đạo.

- Nhan huynh, chuyện này là thế nào?

Phó Viện trưởng Minh Nghĩa Kinh Viện vẻ mặt ôn hòa, nhẹ nhàng hỏi.

- Cái này.. Sắc mặt vị trưởng lão họ Nhan này đỏ bừng, trong thời gian ngắn cũng không rõ ràng đây là chuyện gì, Lôi Hư và Mã Linh Lung có chút gút mắc, chuyện này hẳn biết, nhưng sao Vương Xà lại có liên quan?

Tựa hồ như sợ Lôi Hư đến quấy rối, cho nên Thiên Long đạo mới gây áp lực lên Lôi gia, khiến Lôi gia cầm chân Lôi Hư, nhưng không thể tưởng tượng được, Lôi Hư không tới, mà Vương Xà lại chạy tới, chuyện này là chuyện gì?

Sự tình đã đến mức này, phụ thân phụ mẫu của Kỷ Trung Đường cũng lên tiếng.

- Vương thủ tọa, người làm vậy là ý gì?

Vương xà nhẹ nhàng liếc mắt nhìn hẳn.

- Nga, đây không phải là Nhan trưởng lão sao? Sao người lại tới đây?

- Vương thủ tọa, việc này người còn không rõ sao? Không cần ra vẻ hồ đồ, mau mau rời đi, chẳng lẽ người thật sự muốn khơi mào thù hận giữa Thiên Long đạo và Minh Nghĩa Kinh Viện.

- Vậy thì sao? Sắc mặt Vương xà lạnh lùng, đáp.

- Ta là muốn khơi mào ân oán giữa Thiên Long đạo và Minh Nghĩa Kinh viện đấy, người làm khó dễ được ta sao?

- Người! Nhan trưởng lão vỗ mạnh trên mặt bàn, làm nước canh trên bàn văng tung tóe, chỉ vào Vương xà, quát.

- Người dám làm càn!

- Ta không phí lời với người, nếu người thức thời, thì yên lặng ngồi đây mà xem màn kịch hay, chuyện này không quan hệ với người, nếu người cứng rắn, muốn xuất đầu, ta cũng không khách khí với người, đương nhiên, hôm nay ta muốn cho các người thấy chiến tích của Thiên Long đạo.

- Người! Nhan trưởng lão tức giận, hừ một tiếng, thiếu chút ngã quỵ trên bàn rượu.

- Tốt, tốt lắm, Vương thủ tọa, rất tốt! Lão đầu này chỉ vào Vương Xà, run rẩy nói, bộ dáng then quá hóa giận, bất quá, đối mặt với Vương Xà cường hãn thế này, hẳn cũng không có cách nào đối phó.

- Thôi, thôi! Chỉ thấy hẳn thở dài một tiếng, buông cánh tay xuống một cách suy sụp, vẻ mặt xấu hổ hướng về Kỷ Trung Đường và phó Viện Trưởng Minh Nghĩa Kinh Viện, ôm quyền, nói:

- Kỷ đại hiệp, Lý phó Viện trưởng, Nhan mỗ hổ thẹn!

Nói xong, phất tay áo rời tiệc, nghênh ngang mà đi, không cho kẻ nào có cơ hội lên tiếng.

- Con cáo già này!

Mọi người thầm mắng trong lòng.

Nhan trưởng lão vừa đi, ánh mắt mọi người tự nhiên tập trung lên người phụ thân phụ mẫu tân lang.

Chỉ thấy Vương xà vẻ mặt bình tĩnh, cây quạt trên tay hần nhẹ lay động, quát mắng Kỷ Trung Đường đang mất diết tai ngơ.

- Thiếu Du huynh, Thiên nhai không có cây cỏ a, Hoa nhi làm gì có ở đây.

- Đứng nhiều lời, chiến a! Sắc mặt Lục Thiếu Du trầm xuống, trên người hần phát ra kiếm ý lạnh thấu xương, bình tĩnh nói.

- Không chết không ngừng!

Lục Thiếu Du đã phần nộ lắm rồi, bất kỳ ai cũng vậy, hôn lễ của mình bị quấy rối, không thể không tức giận.

Không chết không ngừng!

Chỉ bốn chữ đã nói lên sát ý của hần.

Bất quá, Vương Xà lại không cho là vậy.

- Lục huynh, người sai lầm rồi, ta như thế nào lại giết người, ta chỉ đến đây cướp tân nương mà thôi, không cần nghiêm trọng vậy đâu, bất quá..

Nói tới đây, kiếm khí cũng đã phá không về phía hần, kiếm quang màu xanh như tia chớp.

- Thật lợi hại! Thật lợi hại a!

Kiếm quang xuyên qua người hần, như phân hần ra làm hai nửa, nhẹ rơi trên mặt đất, lúc này mọi người mới nhìn ra, ở đây mới là người a, lúc này chỉ là một kiện áo choàng màu xanh mà thôi.

- Đổi trắng thay đen, hảo thủ đoạn! Lục Thiếu Du tán thán một tiếng, kiếm quang trong tay không ngừng đâm tới.

- Người cũng không sai, hiểu được dương đông kích tây a!

“Soạt, soạt” hai tiếng, bóng người lại phân ra làm hai, thân ảnh Vương Xà và Lục Thiếu Du chợt phân ra, rồi lại va vào nhau, từng đạo kiếm quang như ảo ảnh, chỉ chít đan xen nhau.

Hai người này là cường giả bát phẩm, tựa hồ cũng không muốn ảnh hưởng đến mọi người chung quanh, bởi vậy, thời điểm giao thủ, không chế kình lực trên tay mình, tất cả kình phong đều bị hạn chế trong một phạm vi hữu hạn, không lan ra bốn phía, xoay quanh trong một vòng tròn, đám tân khách trong nội đường nhìn hai người giao thủ, rùng mình một cái, hai người này quá ngoan độc đi.

Thoạt nhìn hai người giao thủ, kình phong đều không có khởi phát ra, nhưng nếu không cẩn thận bị một trong hai người kích trúng, chỉ sợ sẽ tứ phân ngũ liệt, tiêu tán vô tung, nói không chừng kiếp sau cũng không có.

Bất quá, hai người giao thủ, tiết chế tối đa kình phong của mình, thoạt nhìn, kiếm quang của Lục Thiếu Du như bao phủ Vương Xà vào trong, vào lúc này, chỉ thấy bóng trắng chợt lóe, mọi người trong nội đường đều kinh hô lên một trận.

- Người nào, thật to gan!

Phụ thân phụ mẫu quát một tiếng chói tai, ngồi trên ghế chủ vị trong đường, mạnh mẽ đánh tới bóng trắng, nhưng đã chậm.

Đạo bạch ảnh kia, giống như một đạo cuồng phong bình thường, mạnh mẽ xuất hiện tại nội đường, cuốn hồng bào của tân nương lên, sau đó một đạo cuồng phong lại nổi lên, biến mất vô tung, từ lúc xuất hiện đến lúc biến mất chỉ trong nháy mắt, tuy Kỷ Trung Đường đã sớm chú ý đến mọi động tĩnh, nhưng hiển nhiên cũng không ngờ tới, ngoại trừ Vương xà, không ngờ còn có một cường giả bát phẩm ẩn tàng trong bóng tối, Nghĩa Bạc Vân Thiên Kỷ Trung Đường tuy cũng là một cao thủ, nhưng đối mặt với cường giả bát phẩm Niệm Vô Song đột nhiên xuất thủ như vậy, chỉ có thể trở mắt nhìn Niệm Vô Song cướp đại tiểu thư Mã Linh Lung đi, biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Lúc này, Lục Thiệu Du vô cùng tức giận, tựa hồ muốn thoát khỏi Vương Xà, nhưng quạt ảnh của Vương Xà càng lúc càng thêm khẳng khít, kiếm thuật thông thần của Lục Thiệu Du, trong thời gian ngắn, vô pháp đào tẩu.

- Tốt lắm, mọi việc đã thành công, các vị huynh đệ, các người rút lui trước đi! Trong vòng chiến, Vương Xà hạ lệnh cho ba người Bành Công Lương ngừng chiến với cao thủ đại nội và người của Minh Nghĩa Kinh Viện, thấy Niệm Vô Song đã đắc thủ, bọn người Bành Công Lương ở lại cũng không có ý nghĩa gì, hơn nữa bọn họ tuy cũng là cao thủ, nhưng tu vi chưa tới thất phẩm, vạn nhất bị nhốt bên trong, muốn tiêu dao tự nhiên hư Niệm Vô Song và hãn thì không thể, cho nên ra lệnh cho bọn hãn đi trước.

Ba người Bành Công Lương cũng không phải đồ ngốc, nghe lời Vương Xà, ba người đều xuất ra tuyệt chiêu sở trường của mình, bức lui vòng vây công kích, nhanh như chớp đào tẩu, những cao thủ vây công đuổi theo không kịp, trên thực tế, bọn hãn cũng không truy tung ba người này, ba người này võ nghệ cao cường, tu vi cũng trên ngũ phẩm, liên thủ lại thành trận thế, đối phó thập phần khó khăn, vừa rồi bọn hãn hợp lực lại mới vây khốn ba người lại được, hiện tại đuổi theo, thân pháp bất đồng, tốc độ bất đồng, vạn nhất bị bọn họ hợp lực, tiêu diệt từng bộ phận, vậy thì cái được không bù đủ cái mất.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

246. Chương 254: Kỳ Thật, Ta Là Cửu Phẩm. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 254: Kỳ thật, ta là cửu phẩm. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Huống gì, bọn họ cũng chỉ là những hộ tổng giả, truy đuổi, đó không phải là việc của bọn họ, không đáng để mạo hiểm.

Lúc này, trong nội đường, Lục Thiệu Du mắt thấy Mã Lung Linh bị cướp đi, mà mình lại bị Vương Xà cuốn lấy, vô pháp giữ bình tĩnh, quát lớn một tiếng, kiếm khí cuồng bạo từ trên người hãn kích bắn ra.

- Vương Xà, đây là người bức ta.

Kiếm khí cắt đứt không gian, cực tốc đâm về hướng Vương Xà.

- Không tốt! Vương Xà hú một tiếng quái dị, cây quạt trong tay bỗng nhiên lóe lên, xuất hiện trước mặt, một dòng khí màu xanh hiện lên, bao bọc toàn thân hãn lại.

- Khuynh Thiên Tuyệt Kiếm, Kiếm khí vô lượng!

Từ trên thân hãn, một cỗ kiếm khí vô cùng cường hãn kích bắn ra, đánh tan dòng khí màu xanh, Vương Xà lui xa ra sau, vừa rồi kiếm khí của Lục Thiệu Du đã phá vỡ cây quạt của hãn, chấn thành từng mảnh nhỏ, rơi lả tả xuống mặt đất.

- Khuynh Thiên Tuyệt Kiếm chính là Khuynh Thiên Tuyệt Kiếm, Kiếm Thánh chính là Kiếm Thánh!

Vương Xà đứng tại không trung, tà áo phất phới, giống như một mảnh lá khô.

- Vương Xà, người trốn không thoát đâu! Lục Thiệu Du tức giận quát, thân hình bắn lên, thanh quang trong tay lưu chuyển, kiếm khí ngưng tụ thành thực chất, phong tỏa Vương Xà lại.

- Sát sát sát sát sát!

Kiểm khí màu xanh ngưng tụ thành thực chất, kích thẳng vào thân Vương Xà, không như người khác tưởng tượng, đánh Vương Xà thành bộ dáng như vậy.

Một tiếng rầu rĩ vang lên, mọi người đều biến sắc, kiểm khí sắc bắc đâm vào thanh bào, trên thanh bào xuất lên từng trận sóng gợn, giống như hòn đá nhỏ đánh vào mặt nước, nhưng ngoại trừ sóng gợn ở ngoài, cũng không kích phát những biến hóa gì khác.

- Đây là.. Chúng kiến kiểm khí của mình vây công, lại nhìn phản ứng của Vương Xà, Lục Thiếu Du dường như ý thức được gì đó, thần sắc đại biến.

- Đây là uy năng cửu phẩm! Vương Xà khẽ cười, thanh bào trên người hắn, một lần nữa hiện ra một tầng lụa mỏng xanh nhàn nhạt, vừa rồi, chính là tầng lụa mỏng này ngăn chặn kiếm chiêu của Lục Thiếu Du.

- Rất xin lỗi, lục đại kiếm thánh, vừa rồi ta quên nói cho người. Vương Xà mỉm cười, huyền phù giữa không trung tản mát ra uy áp cường đại, bao phủ cả Lục phủ.

- Kỳ thật, ta là cửu phẩm!

- Quả thực, ta là cửu phẩm a!

Cùng với tiếng thở dài nhàn nhạt này, uy thế khổng lồ từ trên thân Vương Xà phát ra, bao phủ cả Lục phủ.

Cửu phẩm, dĩ nhiên là cửu phẩm!

Vương Xà dĩ nhiên là cửu phẩm!

Chúng tân khách trong đường, tất cả đều ngây ngẩn cả người, cả một đám nhìn chăm chăm vào Vương Xà huyền phù giữa không trung, giống như đang nhìn một con quái vật.

Bát phẩm đối đầu cửu phẩm!

Tuy rằng chỉ kém hơn một phẩm, nhưng mà địa vị thì một trời một vực.

Cửu phẩm, là lực lượng tối đỉnh trên thế giới này, ít nhất là lực lượng đỉnh phong bên ngoài.

Cho dù là ở địa phương đại tấn triều như vậy, cả quốc gia, các môn các phái, các đại thế gia, vợ vệt vợ vệt, số lượng cửu phẩm cường giả cũng không qua nổi mười đầu ngón tay, nếu nói, thất phẩm cường giả đã là các đại thế gia môn phái có chiến lực cực mạnh mà nói, như vậy, cửu phẩm, chính là các lực lượng môn phái có tính uy hiếp lớn nhất.

Cái gì là tính uy hiếp lực lượng?

Chính là bất động ở nơi đây, chuyên môn dùng để hù dọa người ta.

Đương nhiên, loại uy hiếp này thập phần nguy hiểm, thật giống như là kiếp trước của Tiểu Báo Tử, các quốc gia có vũ khí hạt nhân bình thường, bọn họ có cổ kỵ cũng đều là các quốc gia có vũ khí hạt nhân đồng dạng, ở thời này, đó là các thế gia ngàn năm, đại phiệt nhà cao cửa rộng. Trên thực tế, trong đại Tấn quốc đây, có cường giả cửu phẩm cũng là các nhà như vậy, Thiên Long đạo có một người, trong triều đình đại Tấn cũng có một, đó là đại quốc sư triều đại Tấn, còn có mấy người ẩn tại các đại thế gia môn phái bên trong, chẳng hạn đạo thờ Thần lửa, Minh Nghĩa kinh viện, đều có cửu phẩm cường giả tọa trấn, nhưng các cửu phẩm cường giả trong các môn phái này đã lâu không xuất thế, hiện tại người trong võ lâm trên cơ bản cũng đều quên sự tồn tại của bọn họ, hoặc là, vô ý quên đi sự tồn tại của bọn họ, bởi vì cửu phẩm cường giả bình thường không xuất hiện trước mặt người khác, cho dù xuất hiện, người khác cũng không biết.

Sự thật là, ít nhất đã năm mươi năm, trong chốn võ lâm không có cửu phẩm cường giả hiện thế, chân chính trên giang hồ xưng vương xưng bá, đều là bát phẩm cường giả, chẳng hạn Huyết Vô Nhai, ví dụ như Lục Thiếu Du, chẳng hạn như ba vị thủ tọa Thiên Long đạo, bởi vậy, hiện tại đối với người trong võ lâm mà nói, cửu phẩm, đã trở thành một truyền thuyết, đã trở thành một sự tình rất xa xôi.

Còn những người Lục Thiếu Du, Vương Xà, Niệm Vô Song, thậm chí Tiểu Minh Vương Hỏa Huyền Giáo, cũng được xưng là những thiên tài cường đại nhất trong chốn võ lâm gần trăm năm nay, cũng là những cường giả có cơ hội lên đến cửu phẩm cao nhất, nhưng có cơ hội cũng chỉ là có cơ hội, một ngày chưa tiến

vào cửu phẩm, ngày đó vẫn chưa thể xưng là mạnh nhất, cũng chưa có được địa vị cùng sự tôn trọng cường giả cửu phẩm chân chính.

Huống chi, muốn tiến vào cửu phẩm gian nan biết bao nhiêu, trên đời không biết có bao nhiêu thiên tài thiên tư vô song, cuối cùng cả đời này cũng ngã xuống khi chỉ cách một bước ngưỡng cửa tiến vào cửu phẩm. Những người này, đại bộ phận có tư chất cũng không hề yếu hơn những bát phẩm cường giả vừa nhắc tới, thậm chí còn vượt qua bọn họ, thành danh sớm hơn cả bọn hắn, tiến nhập bát phẩm cảnh giới khi tuổi cũng bằng bọn hắn, nhưng chân chính có thể tiến vào cửu phẩm thì đã ít lại càng ít.

Trong mắt đại đa số người, những người như Vương Xà, Lục Thiếu Du, Huyết Vô Nhai, Tiểu Minh Vương được nhìn trủng, có một người cuối cùng có thể tiến vào cửu phẩm cũng đã cảm ơn trời đất, là sự tình may mắn ông trời phù hộ.

Nếu có hai người tiến vào được, đó chính là thiên đại kỳ tích, hơn nữa, cho dù là thật có thể tiến vào cửu phẩm, cũng là sự tình ít nhất hai ba mươi năm sau, nhưng hiện tại, ngay trước mặt bọn họ, Vương Xà lại đột nhiên bày ra thực lực cửu phẩm, chân chính, thực lực cùng khí thế cửu phẩm cường giả tung hoành vô địch, điều này làm cho người khác, có thể nào không kinh ngạc, có thể nào không khiếp sợ?

Hiện tại đã không ai quan tâm đến chuyện cướp cô dâu nữa, không phải chẳng qua chỉ là cướp một người sao? Có cái gì ghê gớm đâu?

Một cửu phẩm cường giả. Đừng nói là cướp cô dâu, cho dù hắn chạy đến hoàng cung cướp đi Hoàng hậu nương nương, Hoàng đế triều đại Tấn cũng có một nửa khả năng sẽ bỏ qua, một nửa khả năng còn lại là đuổi giết vài chục năm không có kết quả, cuối cùng bị vị cửu phẩm cường giả này tìm cơ hội quật ngược lại, loại chuyện này trong lịch sử cũng không phải là chưa từng xuất hiện.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

247. Chương 255: Sự Uy Hiếp Của Cử Phẩm. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 255: Sự uy hiếp của cửu phẩm. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Hiện tại, Vương Xà thể hiện ra toàn bộ thực lực, khí thế, cửu phẩm, nội đường sau đó lặng ngắt như tờ, nguyên vốn có chút lòng đầy căm phẫn, có chút nhìn không quen, có chút muốn giao chuyện này, có chút e sợ cho thiên hạ bất loạn, có chút lòng dạ khó lường, có chút thuận tụy là không có việc gì kiếm chuyện, tất cả đều như muốn phát hỏa.

Cả một đám hoặc đứng, hoặc ngồi, hoặc kinh khiếp, hoặc sợ hãi, tại giờ khắc này, tựa hồ biểu tình của tất cả, tất cả tâm tình đó, cùng một lúc, biểu lộ ra tại Lục phủ.

- Cử phẩm, không ngờ ngươi đã tiến vào cửu phẩm!

Thần sắc Lục Thiếu Du có chút đại ra, sau đó đó là khiếp sợ, vô cùng khiếp sợ, ánh mắt nhìn vào Vương Xà tràn ngập bất khả tư nghị, giống như đang nằm mơ.

Kiểm khí phát ra đã bị Vương Xà hoàn toàn hóa giải, phá hủy, tuy rằng trong lòng vô cùng không tin đây là thật, nhưng sự thật sờ sờ trước mặt, Lục Thiếu Du dù không muốn thừa nhận cũng không được, ngoại trừ tu vi cửu phẩm, còn có ai có bốn sự như vậy, nhẹ nhàng băng quơ hóa giải công kích của khuyên thiên tuyệt kiếm như thế?

Bát phẩm tu vi và khuynh thiên tuyệt kiếm, cũng chỉ có cửu phẩm cường giả có thể nhẹ nhàng băng qua hóa giải như thế.

- Ta là cửu phẩm, thật lâu trước kia rồi !

Vương Xà tay phải khê động, cây quạt nhỏ vừa rồi bị Lục Thiếu Du làm vỡ nát thành từng mảnh nhỏ rơi rụng trên đất, cũng chậm rãi từ trên mặt đất bay lên, tụ thành một đám, cùng với tám lụa mỏng xanh hợp lại một chỗ, không ngờ lại biến thành một chiết phiến đầy đủ, bị Vương Xà cầm trong tay.

“Soạt!” một tiếng, Vương Xà xòe chiết phiến, mỉm cười nhìn Lục Thiếu Du:

- Thế nào, Lục đại kiếm thánh, có muốn đánh nữa không?

Mặt Lục Thiếu Du chỗ xanh chỗ trắng, nếu nói đánh tiếp thì, trong lòng cũng hiểu được, bất luận như thế nào cũng đánh không lại, nếu nói không đánh nữa thì, như vậy, tên tuổi bạch y Kiếm Thánh Lục Thiếu Du nửa đời người mới đạt được này của hắn chắc tiêu luôn.

Hoàn toàn tiêu luôn.

Hôm nay là ngày mấy?

Ngày Lục Thiếu Du hấn thành thân, nhưng lúc bá đường tân nương tử lại bị kẻ khác đoạt đi trước mặt mọi người, điều này đối với tất cả mà nói đều là một vũ nhục khủng khiếp, đặc biệt là đối với người trong võ lâm, những người sống vì danh dự mà nói, lại là một chuyện quan trọng hơn cả đánh mất tính mạng, nếu hiện tại chuyện mình chịu thua truyền tới trên giang hồ, cho dù mình là một bát phẩm cường giả, cũng sẽ trở thành trò cười lớn nhất trên giang hồ suốt vài chục năm, mà Lục Thiếu Du hấn, cũng không còn mặt mũi đâu xuất hiện trên võ lâm, trong giang hồ, phần đấu vất vả vài chục năm đều đã bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Cho nên, hắn do dự, không biết làm thế nào cho phải!

Không biết làm thế nào cho phải, thúc thủ vô sách, cảm giác như thế đã có rất nhiều năm chưa từng có, từ khi bá nhập kim quang động, tu tập Khuynh Thiên tuyệt kiếm tới nay đã không còn cảm giác như thế, đã hơn hai mươi năm rồi sao?

Nhưng hiện tại, đối mặt Vương Xà mà thực lực hoàn toàn ngăn chặn mình, đối mặt với một đám tân khách hoàn toàn có thể đem mình làm trò cười, hắn hoàn toàn thúc thủ vô sách.

Tựa hồ là hiểu được tình cảnh quẫn bách của Lục Thiếu Du, Nghĩa Bạc Vân Thiên Kỷ Trung Đường tiến lên, quát Vương Xà:

- Vương Xà, ngươi là cửu phẩm cường giả lại có thể làm chuyện như thế, chẳng lẽ thật sự muốn vô pháp vô thiên sao? Nơi này là thiên hạ của triều đại Tấn, là địa phận Vân Châu quản hạt, cho dù ngươi là cửu phẩm cường giả, cũng không thể làm xằng làm bậy!

- Đúng vậy, nơi này là thiên hạ của triều đại Tấn, đừng nói ta là cửu phẩm cường giả, cho dù đạt tới thông huyền bí cảnh, cũng không thể làm xằng làm bậy!

Vương Xà liếc mắt nhìn Kỷ Trung Đường, thần sắc thoải mái cười nói:

- Nhưng, ta chính là muốn làm xằng làm bậy, ngươi có thể làm gì được nào?

- Ngươi đã cố ý như thế, như vậy, hôm nay, cho dù là ta liều cái mạng không cần này, cũng muốn hướng ngươi, hướng Thiên Long Đạo đòi lại một cái công đạo!

Kỷ Trung Đường tức giận nói, cát phục khoắc trên thân bị hắn vứt trên mặt đất, khí thế từ trên thân phát ra, hắn quả thật sự muốn cùng Vương Xà động thủ.

Vương Xà ánh mắt chớp động, cây quạt nhỏ trong tay gấp lại, nhẹ nhàng gõ vào lòng bàn tay trái, trên mặt mang theo một tia ki ý, nhìn Lục Thiếu Du.

-Lục đại kiếm thánh, vị thế thúc này của ngươi thật đúng là khẳng khái, không ngờ muốn động thủ cùng ta, thực lực của hắn xa hơn ngươi, ngươi thật sự muốn cho hắn động thủ cùng ta sao!

Lời này chẳng khác nào một cái tát vào mặt Lục Thiếu Du, Vương Xà là cửu phẩm cường giả, mà Nghĩa Bạc Vân Thiên Kỷ Trung Đường chỉ là một cao thủ đoán cốt giới, hai người hoàn toàn không phải cùng một cấp bậc, kết quả động thủ, dùng móng cũng có thể nghĩ ra.

Hơn nữa, Kỷ Trung Đường là trưởng bối Lục Thiếu Du, Lục Thiếu Du có thể có hôm nay, chính là nhờ Kỷ Trung Đường đứng sau cố gắng giúp đỡ, hơn nữa người trong võ lâm đều biết, Kỷ Trung Đường đối với Lục Thiếu Du có thể nói là ân trọng như núi, có ân tái tạo, đối với ân tình của Kỷ Trung Đường, Lục Thiếu Du có trả cả đời cũng không hết, thế nên lúc này nếu Kỷ Trung Đường thật sự bởi vì Lục Thiếu Du xuất đầu mà bị Vương Xà đánh chết, mà Lục Thiếu Du khoanh tay đứng nhìn, cả đời này hắn sẽ không ngẩng đầu lên được, dù tương lai hắn tu tới cửu phẩm, tu tới thông huyền bí cảnh, một bàn tay đánh chết Vương Xà, cũng không thể nào rửa sạch loại sỉ nhục, khinh bỉ này.

Thanh danh của hắn, hơn một nửa là bởi vì tu vi, phân nửa còn lại là vì nhân phẩm của hắn.

Từ khi xuất đạo tới nay, hắn luôn luôn hành hiệp trượng nghĩa, làm vô số nghĩa cử trong mắt người khác, từ thiếu hiệp đến đại hiệp, tiếp đến bây giờ là Kiếm Thánh!

Hắn trả giá vô số tâm huyết, vô số mồ hôi, vô số cố gắng, mới tới được địa vị cùng thanh danh hôm nay.

Nhưng hôm nay, hắn lại đứng ở bên cạnh vách núi đen, nói cách khác, hắn bị Vương Xà dẫn tới bên cạnh vách núi đen, rất có khả năng, sẽ thật sự bị Vương Xà một cước đạp xuống, vạn kiếp bất phục.

Hiện tại, Vương Xà đã đuổi chân ra muốn đạp hắn xuống rồi.

Nếu như hắn để Kỷ Trung Đường vì mình mà xuất đầu, thật sự biến Kỷ Trung Đường thành lá chắn, như vậy, không hề nghi ngờ, số phận của hắn đã định rồi.

Cho dù là Kỷ Trung Đường can giúp hắn, nhưng Kỷ Trung Đường chỉ đỡ, không ngăn được, đợi sau khi Vương Xà thu thập Kỷ Trung Đường rồi, hắn có thể làm gì?

Vì một nữ nhân, không cần thiết phải liều mạng với Vương Xà, nhưng là vì Kỷ Trung Đường, hắn này, mệnh nhất định phải hợp lại.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

248. Chương 256: Sự Uy Hiếp Của Cửu Phẩm. (trung)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 256: Sự uy hiếp của cửu phẩm. (Trung)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Nụ cười đắc ý của Vương Xà, giống như một thanh chủ thủ sắc bén cắm vào lòng Lục Thiếu Du, nụ cười đáng giận khiến Lục Thiếu Du hận không thể xông lên xé rách mặt Vương Xà, nhưng hắn không dám, cũng không thể.

Dưới uy lực của Vương Xà, bát phẩm cường giả là hắn cũng không có nổi dũng khí để xuất thủ.

- Kỷ thúc, chuyện này để ta xử lý!

Hắn hít một hơi dài, đè ép những bất đắc dĩ cùng sợ hãi trong lòng xuống, nhiều năm như vậy hắn đã thuận lợi quen rồi, giờ đây lại gặp phải chuyện như vậy, thật đúng là không biết nên xử lý như thế nào, nhưng mà hiện tại nên làm gì, hắn đã rõ ràng.

- Không, người lui ra, chỗ này giao cho ta!

Kỷ Trung Đường nói, trong ánh mắt lộ ra một cổ lãnh ý khiến lòng người lạnh ngắt:

- Hắn là cửu phẩm cường giả, cho dù người xuất thủ cũng không có chút phần thắng nào, lui xuống đi là tốt nhất. Vương Xà, một khi sự tình đã tới tình trạng này, ta cũng không thể nói gì hơn, chuyện ngày hôm nay, lục phủ chúng ta bất tài, nhưng cũng không phải hạ người mặc cho người khi dễ, tại đây Kỷ mỗ muốn lãnh giáo với Vương thủ tọa một phen!

- Kỷ thúc ?!

Nghe được lời nói Kỷ Trung Đường, Lục Thiếu Du chấn động, bật thốt lên.

- Cảm ơn, chuyện này ta đã có chủ trương!

Kỷ Trung Đường quát.

- Quên đi, các người đã gặp hạn, lãnh giáo thì không cần!

Wương Xà lắc đầu nói:

- Hôm nay chúng ta đến, mục đích chính là tân nương tử, chẳng có quan hệ gì với Kỷ đại hiệp người, hơn nữa người tu vi quá thấp, cho dù thắng người cũng không phải sự tình đáng kiêu ngạo gì. Lục Thiếu Du, người có một vị hảo thủ thúc như vậy, chuyện hôm nay dừng ở đây, nếu người không phục, ta ở trên thiên Long Thần Sơn luôn đợi người đại giá!

Wương Xà nói xong, ánh mắt lưu chuyển, quét qua mọi người, bị ánh mắt này đảo qua, chúng tân khách trong đường không ngờ đều có một loại cảm giác bị hoàn toàn nhìn thấu, cả một đám theo bản năng tránh đi ánh mắt Vương Xà, giống như ánh mắt của hắn có thể khiến người ta bị thương vậy.

Tựa hồ là cảm thấy có chút không thú vị, Vương Xà nhẹ nhàng thở dài, cuối cùng, ánh mắt dừng tại bố mẹ, nhìn một đôi ngọan nền đỏ thẫm kia, có chút suy nghĩ cười cười:

- Tốt lắm. Chuyện này đã xong, ta cũng nên đi, cáo từ, cáo từ!

Nói xong, hướng tới phụ mẫu tân lang chấp tay, nhìn Lục Thiếu Du cáo từ, nhưng chỉ có hắn mới hiểu được, cái cáo từ này là hướng về một đôi ngọan nền đỏ thẫm kia, xong phất ống tay áo, triển khai thân hình, đảo mắt liền biến mất trước mặt mọi người.

Thấy Vương Xà đi rồi, Lục Thiếu Du khẽ thở dài một hơi nhẹ nhõm, nhưng đồng thời thần sắc lại âm trầm xuống, âm trầm vô cùng, cả giận hừ một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi, ngay cả tiếp đón cũng không nói một tiếng.

"Ai!" Thấy hắn rời đi, Kỷ Trung Đường hít một hơi, hướng về húng tân khách trong đường chấp tay thi lễ:

- Chư vị vô lâm đồng đạo, giang hồ hào kiệt, thật có lỗi, sự tình giờ biến thành thế này, khiến mọi người mất vui!

- Sao lại thế sao lại thế, Kỷ đại hiệp ngàn vạn lần đừng nói như vậy, phát sinh chuyện như vậy ai cũng không muốn!

Chúng tân khách trong đường vội vàng đáp lễ, tuy rằng vừa mới xem được một hồi tuồng miễn phí, lại may mắn thấy cửu phẩm cường giả xuất thế, trong lòng cả một đám thập phần kích động, nhưng mà thời điểm này không phải là lúc nên lộ ra vẻ mặt này a!

- Ai, đúng vậy, sự tình này cũng là không có biện pháp, ai lại nghĩ đến sẽ phát sinh chuyện như vậy!

Kỷ Trung Đường cũng là một con cáo già, hòa theo lời mọi người an ủi, mọi người trong lòng cười thầm tên này giả hoạt, nhưng ai cũng không muốn đắc tội Kỷ Trung Đường cùng Lục phủ lúc này, hiện tại Lục Thiếu Du tâm tình bất ổn, vạn nhất lại kích thích đến hắn, khiến hắn gây ra một chút chuyện không lý trí thì không vui nữa.

Tân nương tử không có, tiệc hỉ tự nhiên cũng không thể tiếp tục, chúng tân khách sau đó sôi nổi cáo từ. Cả một đám hận không thể "ngựa bạc chấp cánh hã" truyền bá chuyện cửu phẩm cường giả xuất thế, đồng thời tụ tập lại một chỗ nghị luận một phen, trên giang hồ, đã thật lâu không có tin tức giết gân nóng sốt như vậy.

Cửu phẩm cường giả chạy đến cướp cô dâu, chuyện như vậy, đừng nói là gặp qua, cho dù là nghe cũng chưa từng nghe qua. Mấy người bọn họ hôm nay lại chính mắt thấy, đây chính là đề tài câu chuyện chia ra thiên đại a, còn như trong chuyện này một chút địa phương cực không hợp để ý, ngoại trừ khiến cho một vài người hữu tâm âm thầm phỏng đoán ở ngoài, cũng đã bị che dấu tại một mảnh tảo lùm trong tiếng .

Vương Xà mang theo cửu phẩm cường giả quang hoàn, công thành lui thân, thân thể hóa thành một lưu quang màu xanh bay ra khỏi Lục phủ, thẳng hướng Tần đồi quận thành ngoài thành bay đi, tốc độ cực nhanh, làm cho người ta cứng lưỡi không thôi.

Chính là, lúc thân hình hắn đương bay đến phía trước tường thành cao cao Tần đồi quận thành, mạnh mẽ ngừng lại, đặt chân xuống một chỗ cách tường thành ba mươi trượng có một ngõ tắt ở trong.

Lúc hạ xuống, cả ngõ tắt nhỏ đều bị một cỗ hơi thở cường đại bao phủ, cho dù là Vương Xà cửu phẩm cường giả, vẻ mặt cũng không nén nổi hơi đỏ sắc:

- Vương Xà yết kiến Mã Tổng đốc!

Lúc này Vương Xà cũng không còn vẻ uy nghi ứng với cửu phẩm cường giả nữa, mà chỉ như một vân bối bình thường thi lễ với trung niên nam tử đang ngang nhiên mà đứng, nam tử này một thân áo măng bào, đầu đội tử kim quan, chân đạp an tường vân lý, trên khuôn mặt đoan chính hiện ra uy nghi khôn cùng, người này, chính là Tổng đốc Vân Châu Đại Tấn, Mã Thiên Trường.

- Người chuẩn bị đưa nữ nhi của ta đến đâu?

Mã Thiên Trườngthản nhiên nói, thanh âm không cao, lại lộ ra uy nghiêm vô tận.

- Không phải ta, là Vô Song muội muội, ta chỉ tìm đến Lục Thiếu Du gây phiền toái mà thôi!

Chiếc quạt trong tay Vương Xà nhẹ nhàng gấp lại, cười nói.

- Vậy sao? !

Mã Thiên Trườngcười lạnh nói:

- Trong thành Vân Châu của ta, tại hôn lễ nữ nhi ta công nhiên cướp cô dâu, Thiên Long đạo các người hình như không hề đặt Mã Thiên Trường ta trong mắt!

- Lời này của Mã Tổng đốc hơi nặng rồi, chuyện này hoàn toàn không quan hệ, chính là ta cùng Vô Song muội muội muốn làm thôi, còn tại sao muốn làm như vậy, ta nghĩ, tiểu tử kia đã nói rõ ràng cho ngài, nếu không sao ngài lại trở mặt nhìn nữ nhi bị cướp đi, không phải sao? !

- Hừ, đám hỏi quan hệ rất rộng, cho dù là ta cũng nơm nớp lo sợ, vài người trẻ tuổi các người, lá gan thật quá lớn, chẳng lẽ các người thật sự nghĩ rằng bằng thực lực các người, có thể khiêu chiến uy nghiêm người kia sao? !

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

249. Chương 257: Sự Uy Hiếp Của Cửu Phẩm. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả:Xà Thôn Kinh

Chương 257: Sự uy hiếp của cửu phẩm. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Đương nhiên không phải, chúng ta cũng không ngốc đến mức muốn đi khiêu chiến uy nghiêm kẻ đó như vậy, hần là Hoàng đế Đại Tấn, chủ thiên hạ, chúng ta làm sao lại đi khiêu chiến hần? Nhưng chúng ta cũng cần để người nào đó biết, chúng ta không đụng chạm lợi ích, người khác nhưng mà nếu có người đến cướp lấy lợi ích của chúng ta, chúng ta làm sao có thể bỏ qua?

- Nói cách khác, các người coi nữ nhi của ta là chiến lợi phẩm của các người?

- Không, nàng là nữ nhi của người, cũng là thê tử của lão Lô, tử tử tương lai của ta cùng Vô Song, lợi ích của nàng cũng là lợi ích của chúng ta, chia rẽ nàng cùng lão Lô, cũng chính là phá hỏng lợi ích cộng đồng chúng ta!

- Người rất biết nói chuyện!

- Trước mặt Mã Tổng đốc, nói chuyện không chú ý một chút không chừng thật sự sẽ bị oanh sát đường trường!

Vương Xà hắc hắc cười nói, nghe xong lời của Mã Thiên Trường, trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

- Còn có một việc, tiểu tử mang mặt nạ kia cùng một người với các người sao?

- Phải, hần là một người trong chúng ta, nếu Tổng đốc cũng muốn hỏi lai lịch hần, thứ ta không thể phụng cáo!

- Ta không có tâm tư hỏi lai lịch hần, chỉ là tu vi của hần không tệ, lại tu luyện Thanh ngọc kiển nguyên công, cho nên ta mới tò mò!

Mã Thiên Trường nói.

- Chỉ có mấy người các người sao? Còn có người khác hay không? !

- Người khác? Không có người khác, chỉ có mỗi chúng ta.

Vương Xà lắc lắc đầu, trong ánh mắt lộ ra thần sắc tò mò.

- Chẳng lẽ còn có người khác cũng nhúng tay vào chuyện này? !

- Mấy tên rình trong bóng tối, với linh giác của người chẳng lẽ không phát hiện ra?

- Người nói bọn họ á? !

Vương Xà nở nụ cười.

- Vài con chuột không biết tự lượng sức mình thôi, chắc là muốn đục nước béo cò nhưng chứng kiến thực lực của ta đã tới cỡ phẩm nên buông tay, chẳng có gì ghê gớm, lần này đám hỏi quan hệ quá lớn, liên lụy không chỉ là lợi ích mấy nhà chúng ta, cho nên, người khác có hứng thú, cũng không hề kỳ quái a!

- Người khác không nói, nhưng cái lão thất phu Trần gia tựa hồ cũng phái người đến đây!

Mã Thiên Trường nói.

Vương Xà nhíu mày:

- Chuyện này cũng không kỳ quái, ngài cùng Minh Nghĩa kinh viện có đám hỏi, thực không phù hợp lợi ích của hần!

- Nhưng hần cũng không nên tới, cho dù là không phù hợp lợi ích của hần, hần cũng không nên tới, hơn nữa phái đích hay là trần ninh!

Mã Thiên Trường nói trầm đĩnh chặt sắt.

- Chỗ này chắc chắn có vấn đề!

- Sự tình triều đình ta không hiểu, hôm nay ta tới nơi này, chính là để giúp vị con rể tương lai chân chính của ngài, cho nên, ngài cũng không cần cảm tạ ta!

- Người đoạt nữ nhi của ta đi, ta còn muốn tạ ơn người sao? !

Mã Thiên Trường cười.

- Người thật sự nghĩ rằng, người là cừu phẩm cường giả, nên ta không làm gì được người sao? !
- Giữa chúng ta, làm sao không tồn tại vấn đề, ngài tới tìm ta, tuyệt đối không chỉ vì nữ nhi của ngài, Mã Tổng đốc, nói đi, sự tình gì? !
- Vua Bắc Nguyên vừa chết, ba con trai Tra Cũng, A Để Ý Hồn cùng Thiết Mộc của hắn đang tranh vị, Bắc Nguyên giờ đang hỗn loạn, ta muốn mượn cơ hội này làm suy yếu Bắc Nguyên!
- Muốn ta làm cái gì?
- Ta muốn người đi Bắc Nguyên khơi mào nội loạn, tốt nhất có thể giết chết toàn bộ ba người Tra Cũng, A Để Ý Hồn cùng Thiết Mộc!
- Chuyện này không dễ, hiện tại thực lực của ta đã lộ ra, lại đi Bắc Nguyên, sẽ có phiền toái, ta tin tưởng rằng chỉ cần ta lộ diện, Kim thân Lạt Ma Tám Tư Ba, Ma Tôn diệt trần cùng Côn Luân trên sự hội sẽ liên thủ diệt ta, ba người bọn họ đều là cừu phẩm cường giả a!
- Vậy còn phải xem bản lĩnh của người!

Mã Thiên Trường mỉm cười nói.

- Chỉ cần người giết ba con trai của vua Bắc Nguyên đó, sự tình hôm nay xóa bỏ.
- Người không sợ ta giết ba người đó, trêu chọc ba sát tinh bất chấp vọt tới Vân Châu? !
- Bọn họ dám đến, ta dám giết, chỉ cần giết được một kẻ trong bọn chúng, ta đã nắm chắc hủy diệt cả Bắc Nguyên, làm cho bọn họ vong tộc diệt chủng!

Khi nói chuyện, sát khí đại thịnh, huyết tinh sát phạt nồng đặc bắt đầu khởi động chung quanh, Vương Xà sắc mặt trắng bệch, tức khắc lui về phía sau một bước.

- Được rồi, ta đáp ứng người, sẽ cố hết sức. Đúng rồi, người thấy tiểu tử mang mặt nạ kia, hắn thế nào? !
- Người biết, hắn cùng Cao Ngọc Lâu một kẻ đuổi một người trốn, ta chỉ là tới thời điểm liếc mắt mà thôi!

Tiểu Báo Tử hiện tại rất khó chịu, phi thường khó chịu.

Tuy biết Cao Ngọc Lâu là cường giả thất phẩm, và Cao Ngọc Lâu cũng đã luyện thành kiếm cương, nhưng Tiểu Báo Tử cho rằng sẽ không gặp vất vả gì, dựa vào quyền ý hắc động quỷ dị của hắn, trừ phi là gặp cường giả như Lục Thiếu Du, nếu không thì hắn cũng không gặp uy hiếp gì.

Nhưng, lúc chân chính đối mặt với Cao Ngọc Lâu, rốt cuộc hắn cũng hiểu được cái gì gọi là cường giả, hiểu được khái niệm nổi danh vô ngôn là như thế nào.

Kiểm cương ba âm huyền thần, uy lực không như trong tưởng tượng của Tiểu Báo Tử.

Trên thực tế, kiếm cương ba âm huyền thần này, hoàn toàn đánh vỡ nhận thức về cương khí từ trước đến giờ của Tiểu Báo Tử.

Trong lòng Tiểu Báo Tử, cương khí chính là do sát khí và nội khí ngưng luyện lại mà thành, tự nhiên giống như khí kinh hộ thể bình thường, tản mát ra bốn phía xung quanh thân thể, bảo vệ thân thể, có khác nhau thì cũng chỉ là cường độ và tinh chất mà thôi, trong kiến thức của hắn, Nguyên cương ngọc kiền của Vương Xà, hiện tại, hắn hiểu được, cương khí có thể thiên biến vạn hóa, hoàn toàn không phải là khí kinh hộ thân bình thường.

Kiểm cương của Cao Ngọc Lâu cũng không phải khí kinh, là do vô số kiếm khí Ngưu Mao Tế Châm bình thường, bao bọc bên trong, một khi triển khai, Cao Ngọc Lâu giống như một con nhím, tiến mà công, lui mà thủ, đừng nói thực lực Tiểu Báo Tử chỉ là lục phẩm đỉnh phong, dù là cường giả bát phẩm, cũng không có khả năng có thể gây tổn thương tới hắn.

Kiểm cương ba âm huyền thần thật sự rất quỷ dị.

Kiểm khí này giống như mây Ngưu Mao Tế Chao, mềm mại vô cùng nhưng cũng cứng cỏi vô cùng, căn bản không cần công kích, chỉ cần cảm giác, Tiểu Báo Tử có thể cảm giác được, vô luận mình cố gắng như thế nào cũng không thể công kích được Cao Ngọc Lâu, vô luận là công kích cường đại như thế nào, đánh vào hần đều bị kiếm cương hình châm rậm rạp giải trừ, mà một khi đón đỡ công kích càng mạnh, vạn châm tề phát, phác thiên cái địa, so sánh với nó, sát châm thất tuần bốn mươi chín Tu La âm kém hơn rất nhiều, trước mặt kiếm cương của Cao Ngọc Lâu, căn bản không thể với tới.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

250. Chương 258: Không Say Không Nghỉ. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 258: Không say không nghỉ. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Nguy rồi, nguy rồi, nguy to rồi! Tiểu Báo Tử âm thầm lo lắng, lực lượng quyền ý đã lên tới cực hạn, chỉ thấy khí kinh hình châm âm u vô hình như mưa điểm hướng về hần mà đến, nếu là ở nơi khác, hần sớm đã bị cương khí cổ quái này đánh thành tổ ong, hiện tại kiếm cương quanh thân thể hần đã trở thành một hiện tượng quái lạ, vừa tiến vào phạm vi cách thân thể hần một trượng, tốc độ vốn cực nhanh bỗng tăng lên, nhanh hơn gấp bội, nhanh hơn ít nhất là ba lần, mà sau khi tốc độ cực nhanh này bắt đầu hình thành, lại một cảnh tượng kỳ quái xảy ra, trong mắt Cao Ngọc Lâu, kiếm cương của hần đã không thể không chế, giống như lao vào một mảnh đất cực mịn, tại thời điểm bắn đi với tốc độ cực nhanh, cảm giác như dưới chân dẫm lên một bãi dầu, sự tình này, đột nhiên mất đi không chế cũng không sao cả, chỉ cần trúng mục tiêu là được rồi, giống như lúc chạy bộ, trơn nhẵn, nhưng đúng là vẫn muốn ném trên mặt đất, nhưng hiện tại kiếm cương của hần như lao vào một cái không gian vĩnh viễn không có đích đến, tốc độ cực nhanh, khoảng cách với Tiểu Báo Tử cũng quá gần, trong nháy mắt giống như có thể đánh trúng Tiểu Báo Tử mấy lần liên tiếp.

Nhưng chính khoảng cách như rất gần này, lại như cực xa, vô luận kiếm cương đi về phía trước như thế nào, cũng không tới được trước mặt Tiểu Báo Tử.

Trong mắt Cao Ngọc Lâu hiện lên một hình ảnh cổ quái, nhìn kiếm cương của mình vọt đi, rốt cuộc không ra được, khoảng cách tới Tiểu Báo Tử cũng đều là một thước như cũ, nhưng khoảng cách một thước này giống như Thiên nhai vĩnh cách, rốt cuộc không đến được điểm cuối, mà kiếm cương của hần, muốn thu hồi cũng không thể.

- Không trách được lá gan của người lại lớn như vậy, thực lực lục phẩm cũng dám khiêu chiến với ta, thì ra là đã tu thành quyền ý quý bí, bất quá, hiện tại đã tiêu hao đi, ta xem người có thể kiên trì tới bao lâu? Cao Ngọc Lâu cười lạnh, nói, thân thể lui về phía sau mấy bước, đối với quyền ý vô cùng quý bí của Tiểu Báo Tử, hần vẫn có chút kiêng kỵ.

Bất quá, kiêng kỵ thì kiêng kỵ, hiện tại hần đã chiếm được ưu thế, quyền ý của Tiểu Báo Tử tuy vô cùng quý bí, nhưng hiện tại đã tiêu hao đi nhiều, kiếm cương của hần đã thành, không sợ tiêu hao, mà đối diện với quyền ý Tiểu Báo Tử, muốn duy trì quyền ý của mình, nhất định phải tính táo, quyền ý của Tiểu Báo Tử sẽ dần tiêu hao, như vậy là hần đã chiếm tiện nghi rồi, thậm chí, hần chỉ cần đứng một chỗ, đợi nội khí và tinh thần của Tiểu Báo Tử tiêu hao hết, trực tiếp tiến lên bắt giữ.

Trải qua một phen tranh đấu, Cao Ngọc Lâu từ khiếp sợ đã chuyển thành nhàn nhã, kinh nghiệm chiến đấu phong phú đã giúp hần nhìn ra Tiểu Báo Tử đang lâm vào cảnh quẫn cảnh, đơn giản là dùng khỏe ứng mệt, mà kiếm cương hình châm của hần thì vô cùng vô tận, nếu nói ra một con số thực tế, chỉ sợ có tới mấy chục

vận căn, ngay từ thời điểm ban đầu, vì tốc chiến tốc thắng, vận dụng mấy ngàn kiếm cương phác thiên cái địa hướng về phía Tiểu Báo Tử, tất cả đều hãm quyền ý của Tiểu Báo Tử vào trong, nhưng quyền ý của Tiểu Báo Tử lâm vào trong vòng vây của kiếm cương vẫn không biến mất, lực sát thương vẫn tồn tại, chỉ là nhất thời không thể công kích đến bản thể của Tiểu Báo Tử mà thôi, mà hiện tại, toàn thân Tiểu Báo Tử, tất cả đều bị kiếm cương vây quanh, căn bản là trên trời không đường, dưới đất không lối, tuy rằng có thể thao túng lực lượng quyền ý quý bí, thay đổi phương hướng của kiếm cương, nhưng không cách nào tiêu diệt kiếm cương, trong trạng thái bị kiếm cương thập diện mai phục, cho dù hắn muốn thay đổi vị trí hoặc là thay đổi phương hướng công kích của kiếm cương, đều bất lực.

Cho nên, trên thực tế, ngay từ đầu, hắn đã rơi vào thế hạ phong.

Mà Tiểu Báo Tử, hắn cũng ý thức được sai lầm của mình.

Ngay từ thời điểm ban đầu, hắn đã sai lầm rồi.

- Nếu sớm biết rằng kiếm cương quý dị như thế, đánh chết ta cũng không sử ra quyền ý a! Tiểu Báo Tử kêu thảm trong lòng, hắn cố gắng tu luyện Ngân nguyệt kiếm pháp và Lục châu kiếm, nhưng căn bản là không có chỗ dùng, ngay từ đầu, đối chiến với Cao Ngọc Lâu, chỉ có thể điên cuồng thúc dục nội khí của mình, tăng tinh thần của mình lên, giống như kéo thẳng cương tuyến bình thường, không dám buông lỏng một chút nào, nhưng đồng thời, hắn cũng biết nếu cương tuyến thẳng như vậy, sớm hay muộn gì cũng bị đứt đoạn.

- Phải nghĩ biện pháp đối phó, kiếm cương của người này quá mức âm độc, Ngưu Mao Tế Châm, so với Tu La âm sát châm của ta còn âm độc hơn, đợi chút, Tu La âm sát châm!

Trong lòng Tiểu Báo Tử vừa động, quyền ý mở ra toàn lực, mạnh mẽ cắn răng một cái, trong khí hiện lên sát khí, xuất Lục châu kiếm ra khỏi vỏ.

- Không có biện pháp, chỉ có thể dùng cách này, con mẹ nó, Cao Ngọc Lâu, chính là người bức ta phải dùng cách này!

Quyền ý chung quanh bỗng nhiên biến đi, vừa rồi, trong ba trượng, quyền ý còn đang tràn ngập đã biến mất không thấy tăm hơi.

Kiếm cương trói buộc quyền ý Tiểu Báo Tử mất đi, thân thể hắn run lên.

“Xoát!” một tiếng, cả phiến không khí bị chấn động, Ngưu mao tế châm phác thiên cái địa đang hướng về phía Tiểu Báo Tử tụ hội lại, hiện tại, chung quanh hắn không có quyền ý hộ thân, Ngưu mao tế châm từ bốn phương tám hướng, từ trên xuống dưới, tả tả hữu hữu phóng về phía hắn.

- Hắn không muốn sống chẳng? Thời điểm này Tiểu Báo Tử đột nhiên triệt hồi quyền ý, thật là ngoài ý muốn của Cao Ngọc Lâu, đồng thời một tia báo hiệu vang lên trong lòng hắn.

Hừ!

Âm thanh quái dị vang lên, kiếm cương bao phủ thân thể Tiểu Báo Tử mạnh mẽ tiêu tán, giống như chưa bao giờ tồn tại, mà khi âm thanh quái dị vang lên lần thứ hai, là do kiếm cương của Cao Ngọc Lâu đánh vào một chỗ, giao nhau sản sinh ra âm thanh quái dị.

Kiếm cương của Cao Ngọc Lâu hắn quá nhanh, không kịp thu hồi, đánh vào một chỗ cũng không có gì phiền toái, nhưng mà Cao Ngọc Lâu cũng không có tốt như vậy.

Khoảng khắc Tiểu Báo Tử biến mất, trong lòng hắn ý thức được sự tình không tốt, bản năng chiến đấu mạnh mẽ phát ra trong người hắn, trường kiếm quét một vòng quay về trong tay hắn.

“Đương đương đương” ba tiếng liên tục, cùng với Lục châu của Tiểu Báo Tử đụng vào nhau.

Tam giới tiểu na di!

Tiểu Báo Tử lợi dụng Tam Giới Tiểu Na Di, trong nháy mắt xuất hiện sau lưng Cao Ngọc Lâu, xuất kiếm ra, đâm về phía Cao Ngọc Lâu.

Lúc này, một bộ phận kiếm Kiếm cương của Cao Ngọc Lâu, vừa rồi dùng để công kích Tiểu Báo Tử, sau lưng hắn lộ ra một lỗ hổng, hơn nữa, hắn chứng kiến Tiểu Báo Tử bị nhốt ở bên trong, cảnh giác trong lòng hắn đã buông lỏng, cho nên mới bị Tiểu Báo Tử mượn Tam giới tiểu na di tiếp cận, nếu hắn không lơ là cảnh giác, khẳng định Tiểu Báo Tử không thể mượn Tam giới tiểu na di, tiếp cận sau lưng hắn.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

251. Chương 259: Không Say Không Nghỉ. (trung)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 259: Không say không nghỉ. (Trung)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Trong lúc sơ ý, bị Tiểu Báo Tử bắt ngờ đánh lén, thiếu chút nữa đã thành công!

Cao Ngọc Lâu không khỏi có chút thẹn quá hóa giận, nhiều năm như vậy, ngoại trừ một lần thua Lục thiếu gia bên ngoài, hắn chưa bao giờ nếm đau khổ như vậy a, tâm niệm vừa động, kiếm cương lại bắt đầu khởi động, hình thành thiên la địa võng một lần nữa, bố trí quanh thân hắn, mà kiếm cương của hắn cũng đồng thời quay về vây hãm Tiểu Báo Tử, thì Tiểu Báo Tử đã sớm chạy ra ngoài, tay áo hắn bị gió nhẹ nhàng thổi qua, thân hình cấp tốc bay đi.

- Hắc hắc, Cao Ngọc Lâu, kiếm cương của ngươi thật là lợi hại, ta đi đây, không phụng bồi ngươi nữa!

Thân hình Tiểu Báo Tử biến mất, âm thanh của hắn ầm ầm truyền lại.

- Hồn đản nhất nhất! Tiểu Báo Tử đột nhiên hét lớn, hơi thở chung quanh hắn hết thấy mất đi, vệt đã vô nôi mà lại có thể bay đi, Cao Ngọc Lâu như thế nào không tức giận, bị dẫn dụ tới địa phương quỷ quái này, mắt thấy sắp bắt được, nhưng đối phương lại đột nhiên chạy mất, trong tình thế hắn tuyệt đối nắm chắc được phần thắng, chiếm ưu thế tuyệt đối, đối phương lại chạy mất, hắn làm sao không giận dữ cho được, vung mạnh hai tay, kiếm cương xuất ra mọi nơi, chỉ thấy từng đợt âm thanh bùm bùm, cây cối, đá tảng chung quanh đều bị đánh cho tan tành.

- Hừ, lần sau đừng để ta gặp ngươi, nếu không.. Trên mặt Cao Ngọc Lâu hiện lên vẻ căm phẫn, tức giận mở miệng mắng, trong lúc tức giận, nhìn mắt hắn cực kì khiếp sợ, mở miệng ra, kiếm cương mạnh mẽ tứ phía, điên cuồng chui vào trong thân thể hắn, vào mắt, vào miệng, vào tai, lúc ấy, trên mặt hắn biến hóa kịch liệt, làn da trên thân thể như nổi lên, khi thì mọi nơi, tựa hồ có vô số sâu bọ chạy dưới da hắn, thoát nhìn khủng bố đến cực điểm.

Dần dần, thân thể hắn trở nên cứng đờ, vẻ khủng khiếp trong mắt hắn dần chuyển thành kinh sợ, sợ hãi, cuối cùng là tuyệt vọng.

- Phốc! Một tiếng tinh tế nhẹ vang lên, một cây Ngưu mao tế châm, mang theo vết máu nhàn nhạt, chui ra từ mi tâm hắn, ánh mắt Cao Ngọc Lâu trở nên tan rã.

- Bồng một cái! Lại một tiếng trầm đục vang lên, kiếm cương bị hút vào trong cơ thể hắn bắn ra, hóa thành một đám huyết vụ to, thân thể Cao Ngọc Lâu ngã thẳng tấp xuống mặt đất, không một hơi thở.

- Ai, lỗi, lỗi a! Thân hình Tiểu Báo Tử đi ra một đống đồ phế mà Cao Ngọc Lâu đã tàn phá từ này, thất tuần bốn mươi chín Tu La âm sát châm từ trên thi thể Cao Ngọc Lâu bay ra, chui vào trong tay áo hắn.

Tiểu Báo Tử đến trước thi thể Cao Ngọc Lâu, thở dài một tiếng qua chiếc mặt nạ, mang theo ba phần cảnh giác, nhìn vào xác chết của Cao Ngọc Lâu, thầm nhủ.

- Đừng trách ta, ta cũng không có biện pháp, ai bảo người đối đầu với ta chứ.

Tiểu Báo Tử cũng không đi thăm dò thi thể của Cao Ngọc Lâu, khoát tay một cái, một đạo thất luyện đồ rực rời tay mà ra, dùng trên xác chết Cao Ngọc Lâu, sau vài lần hô hấp, liền biến xác chết Cao Ngọc Lâu thành một đồng tro tàn, sau đó hẩn xoay người đi.

Nửa canh giờ sau, Vương Xà xuất hiện tại chỗ này, giống với Tiểu Báo Tử, đi đến trước xác chết, thở dài.

- Tên tiểu tử điên cuồng này, không ngờ lại giết Cao Ngọc Lâu, ta đúng là đã xem nhẹ hẩn, kiếm cương ba âm huyền thần, cương khí bên trong, cũng được cho là danh hào, uy lực thần diệu, không thể tưởng được lại bị tiểu tử kia phá! Vương Xà lẩm bẩm, đi qua đi lại vài bước, chậm rãi khoa tay múa chân.

- Quyền ý của tiểu tử kia quả thật kỳ quái, kiếm cương mới không tiếp cận hẩn được, nhưng cứ như vậy, sẽ dẫn đến cục diện giằng co, mà như vậy chỉ có lợi cho Cao Ngọc Lâu, cho nên, hẩn sẽ cố gắng trụ vững, huy xuất kiếm cương của mình công kích phòng ngự của Tiểu Báo Tử liên tục, nhưng tiểu tử kia lại sử Tam giới tiểu na di tiếp cận, đánh cho trở tay không kịp, nhưng mà, cho dù như thế, lấy tu vi và kiếm thuật của Cao Ngọc Lâu, tiểu tử kia dù có tới gần cũng không có khả năng giết được hẩn a, nhưng nếu như vậy, tại sao Cao Ngọc Lâu lại trở thành cái xác không hồn thế kia, khẳng định là tiểu tử kia đã dùng thủ đoạn khác mà ta không biết!

Hẩn nhẹ nhàng phỏng đoán sự tình phát sinh tại nơi này, bày ra cả quá trình, nhưng cuối cùng Tiểu Báo Tử giết Cao Ngọc Lâu như thế nào, hẩn không suy đoán được.

- Chẳng lẽ hẩn dùng lực lượng của Hỏa Hồng Tinh, nên phải giết Cao Ngọc Lâu diệt khẩu? Ánh mắt Vương Xà híp lại.

- Khả năng này cũng rất cao, cũng thích hợp để giải thích, lực lượng của Hỏa Hồng Tinh thần bí khó lường, nếu hẩn thật sự lợi dụng Hỏa Hồng Tinh, đúng là có khả năng giết Cao Ngọc Lâu, nhưng, ta lại cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy.

Hẩn đắm chiêu suy nghĩ, một loại cảm ứng thần bí xuất hiện trong đầu hẩn, bên trong tối tăm và chân thực tương liên với nhau, đó là tâm huyết dâng trào trong truyền thuyết, có rất nhiều chuyện, căn bản không cần dùng mắt để xem, dùng lỗ tai để nghe, chỉ bằng linh giác thần bí bên trong tối tăm, liền có thể xác định đại khái sự tình.

Tiểu Báo Tử giết chết Cao Ngọc Lâu, việc này trong mắt hẩn không có gì ghê gớm, lấy thân phận cường giả cửu phẩm hiện tại của hẩn, có thể vọt tới Minh Nghĩa Kinh viện kích sát mười tám cường giả thất phẩm, khẩu khí Minh Nghĩa Kinh viện này cũng không phải nhỏ, Vương Xà cảm thấy không hiểu chính là phương pháp Tiểu Báo Tử giết chết Cao Ngọc Lâu, giết rồi, dùng một cây đuốc đốt sạch sẽ xác chết, hẩn đã cố gắng tìm chút manh mối, nhưng cũng không tra ra rõ ràng cái gì, đành phải từ bỏ, bất quá hẩn đối với Tiểu Báo Tử cũng nhìn trúng vài phần, về phương diện này, không phải ai cũng có thể lấy tu vi lục phẩm giết chết cường giả thất phẩm, cũng không phải người nào cũng có Hỏa Hồng Tinh, không phải người nào cũng có thể tu luyện trong một năm từ Ngoại đan lên đến lục phẩm đỉnh phong, hết thấy những cái này, đều mang ý nghĩa giá trị to lớn, mà càng nhận thức Tiểu Báo Tử, hẩn càng coi trọng giá trị của Tiểu Báo Tử hơn, mà giá trị của Tiểu Báo Tử trong mắt hẩn lại càng lớn.

- Ha ha, tiểu tử này, đúng là mang đến cho ta nhiều kinh hỉ a! Tự hỏi nửa ngày, cũng không có kết luận gì, rốt cuộc Vương Xà lắc đầu, buông bỏ ý nghĩ tìm hiểu.

- Lần sau chắc hẩn còn làm ra nhiều sự tình kinh người hơn nữa, hôm nay quấy rối hôn lễ của Lục Thiếu Du, giết Cao Ngọc Lâu, nếu Minh Nghĩa Kinh viện biết, tuyệt đối sẽ không buông tha cho hẩn, cho dù không thể động thủ, khẳng định sẽ luôn luôn gây phiền toái cho hẩn.

Sự tình phía sau, phiền toái vô cùng, theo sát Tiểu Báo Tử.

Sau khi giết Cao Ngọc Lâu, hẩn liền chui vào một một ngõ nhỏ, vào một căn phòng, đốt đi hắc bào kia, còn mặt nạ, hẩn mang trở lại trên mặt, sau đó thi triển vài lần Tam giới tiểu na di liên tiếp, về tới đường cái Chính Dương.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

252. Chương 260: Không Say Không Nghỉ. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 260: Không say không nghỉ. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Từ lúc Vương Xà cướp tân nương đến giờ, chưa đầy một canh giờ, cả quận Tần đời lúc này còn đắm chìm trong kinh ngạc vô cùng, nơi này đương nhiên bao gồm người của Ô gia, hấn lẫn vào trong, đương nhiên không có chú ý Tiểu Báo Tử này mất tích hai canh giờ, nên Tiểu Báo Tử cũng thập phần tự nhiên khi ẩn vào trong đám người Ô gia, sau đó đi ra từ tiểu viện, gia nhập vào những người Ô gia đang nghị luận.

Bất quá, rất nhanh, hấn như cười không nổi.

- Cứu phẩm? Vương Xà là cường giả cứu phẩm, áp bức Lục Thiếu Du tại Lục phủ, làm cả Lục phủ và Minh Nghĩa Kinh viện mặt xám như tro tàn, hấn tìm chúng ta làm cái gì?

Một cường giả cứu phẩm, trực tiếp vọt tới Lục phủ mà chém giết, mặc dù có chút khó khăn, nhưng cũng không phải là không làm được, sự thật đã chứng minh rồi, thân phận cường giả cứu phẩm sáng ngời, ai cũng không dám vọng động, làm ra những điều dư thừa gì?

Muốn mình dẫn dụ Cao Ngọc Lâu rồi đi, lại ra lệnh cho bọn người Bành Công Lương cuốn lấy cao thủ Lục phủ, cuối cùng Niệm Vô Song xuất thủ, bắt Mã Lung Linh đi, rốt cuộc, trong hồ lô của hấn bán thuốc gì?

- Chu sư đệ, người đã về a, ta tìm người đã nửa ngày rồi cũng không thấy bóng người, ta còn tưởng rằng người không ở đây.

Lúc Tiểu Báo Tử còn đang thắc mắc tự hỏi mình, một thanh âm vang lên bên tai, Tiểu Báo Tử vừa quay đầu lại, thấy đúng là Tiểu Lâu, không khỏi mỉm cười.

- Lâu sư huynh a, vừa rồi đi trên đường thấy náo nhiệt, ghé vào giúp vui.

- Đúng vậy a, ai cũng vô giúp vui, nơi này quả thật là náo nhiệt. Tiểu Lâu cười nói.

- Bất quá hấn náo nhiệt bên kia, chúng ta náo nhiệt bên này.

Tiểu Báo Tử sững sốt, sau đó hiểu được, nói.

- Đúng vậy đúng vậy, Kim sư huynh muốn thành thân, muốn tiếp nhận tân nương về, chúng ta nên hỗ trợ a!

- Đó là đương nhiên, tuy gia chủ phân phó chuyện này làm đơn giản, bất quá, dù sao cũng đã phát sinh đại sự, không thể làm quá đơn giản được?

- Đúng vậy, đại sự nhân sinh, không được chậm trễ, đúng rồi, sư huynh, ngày mai Kim sư huynh cũng muốn đi trên con đường này sao?

- Phải, ở con phố phía trước, Kim sư huynh đã trang trí nhà cửa ở Tần đời quận này rồi, ngày mai tổ chức hôn lễ, bất quá Lục phủ xảy ra sự tình ngày hôm nay, ngày mai đón dâu, chỉ sợ có chút phiền phức!

Tiểu Báo Tử nhìn những tên lính lui tới chung quanh, quân đội, các tướng lĩnh ngồi trên ngựa, không khỏi gật gật đầu bất đắc dĩ, nữ nhi Tổng đốc bị người ta bắt cóc ngay trong ngày thành thân, chuyện này, phủ Tổng đốc khẳng định có phản ứng, nếu không thì mặt mũi Tổng đốc Vân Châu để đâu, đương nhiên cũng không muốn khuya chiêng trống làm to việc lên.

Bất quá, người sáng suốt đều biết rằng, kỳ thật những hành động này chỉ là làm dáng, hai người bắt nữ nhi Tổng đốc đi là hai thủ tọa Thiên Long đạo, một người là cường giả bát phẩm, một người là cường giả cứu

phẩm, người có thể làm gì được, còn những người khác tham dự hôn lễ, căn bản không có giá trị, cho dù có bắt, cũng không có ý nghĩa gì.

Mặt khác, địa vị Ô gia tại Vân Châu có chút vi diệu, Ô gia dựa vào Thiên Long đạo, hiện tại người Thiên Long đạo lại cướp nữ nhi Tổng đốc đi, Ô gia trong chuyện này cũng có chút khó xử.

Quái dị nhất chính là, ngày mai Ô gia cũng sẽ cử hành một hôn lễ, cứ như vậy, ngoại trừ chuyện này mang đến sự kinh ngạc, không ai để ý Ô gia, đã bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió.

Tiểu Báo Tử và Tiểu Lâu không biết, hai người bọn họ đàm luận về hôn lễ ngày mai, cao tăng Ô gia, đã ra quyết định hủy bỏ hôn lễ ngày mai.

Mặc dù làm vậy có chút mất mặt, bất quá, sự tình phủ Tổng đốc hôm nay, nữ nhi bị cướp đi ngay lúc thành thân, Ô gia người lại giống trống khua chiêng như vậy, không phải cũng muốn giống như con gái Tổng đốc đấy chứ?

- Cái gì, sư huynh, hủy bỏ hôn lễ? Tiểu Báo Tử hứng trí bừng bừng đi theo Tiểu Lâu, vào bên trong ngôi nhà Kim Nam Thanh trang trí cho hôn lễ, vừa thấy mặt, không đợi bọn họ đến chúc mừng, liền kể sự tình qua một lần với vẻ mặt đau khổ, khiến cho hai người một phen chưng hửng.

- Điều này sao có thể? Chỉ vì nữ nhi của Mã Tổng đốc bị cướp mà cũng hủy bỏ hôn lễ? Tiểu Lâu hiển nhiên có chút không phục, bực mình nói.

- Không còn biện pháp nào khác, Ô gia chúng ta và Thiên Long đạo quan hệ chặt chẽ với nhau, chuyện hôm nay là do Thiên Long đạo gây ra, thời điểm này, tốt nhất là không nên gây ra chuyện gì.

- Đúng vậy.

- Tốt lắm, Lâu sư huynh, không thành thân thì không thành thân, hôm nay không thành, ngày mai thành, ngày nào cũng giống nhau mà thôi, sư huynh nói như vậy cũng đúng, thời điểm này, không nên gây ra chuyện gì không tốt! Tiểu Báo Tử vỗ vỗ vai Tiểu Lâu, nói.

- Bất quá, nói đi cũng phải nói lại, một khi không thành thân ngày mai, rượu tốt sư huynh chuẩn bị cũng không cần phải giấu giếm, đúng không?

- Đúng vậy, đúng vậy, không giấu, không giấu. Kim Nam Thanh cười, nói.

- Bất quá ba người chúng ta cũng thật quá ít, gọi thêm vài người tới, hôm nay chúng ta không say không về, thế nào?

- Tốt, không say không về. Tiểu Báo Tử lớn tiếng phụ họa.

Thời điểm Tiểu Báo Tử nhìn thấy Hỏa Hồng Tình lần đầu tiên, liền cảm thấy trong đan điền dâng lên một cổ lửa giận.

Đây là một khẩu Hỏa Hồng Tình, một khẩu Hỏa Hồng Tình hoàn mỹ vô khuyết, thậm chí Tiểu Báo Tử tin tưởng, hình dáng của khẩu Hỏa Hồng Tình hiện tại giống như đúc so với các con mắt mới rời khỏi cơ thể con người.

Vĩnh Hắc Chi Mâu!

Hỏa Hồng Tình, sau khi rời khỏi thân thể, thì nó là vĩnh hằng, thủy hỏa bất xâm, đao thương bất nhập, thời gian bất hủy. Cho nên, nó mới được gọi là vĩnh hằng.

Giết người cùng lắm là đầu rời khỏi cổ, sau đó móc con mắt trong đầu ra cũng không phải là chuyện gì lớn, bởi vì đây là chiến lợi phẩm, từ xưa đã như thế, thậm chí Đại Tấn hiện tại, trên chiến trường, vẫn còn dùng đầu của địch nhân đi lĩnh quân công. Nhưng vấn đề là, khẩu Hỏa Hồng Tình trước mắt của hắn không phải là của người trưởng thành, thậm chí cũng không phải là thiếu niên, mà từ kích thước của khẩu Hỏa Hồng Tình này, thì nó rõ ràng là của một hài đồng.

Trên ánh mắt vẫn còn vương chút màu sắc ửng đỏ nhàn nhạt, làm lộ ra một mùi huyết khí nồng đậm, bốn phía khẩu Hỏa Hồng Tình này phát ra khí tức cổ quái, lạnh buốt âm lãnh, nhưng mà, những điều này chỉ

có một mình Tiểu Báo Tử cảm ứng được mà thôi, mà Vương Xà là cường giả Cửu phẩm, đối với chuyện này cũng không có bất kỳ phản ứng gì.

- Hiện tại ngươi đã nhìn thấy rồi chứ? Đây chính là kết cục của Hỏa Hồng Tình!

Từ biểu lộ của Tiểu Báo Tử, Vương Xà đã có thể cảm giác được sâu trong nội tâm của hắn đang phẫn nộ.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

253. Chương 261: Bắt Đầu Đại Loạn, Hỏa Hồng Tình Thứ Hai. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 261: Bắt đầu đại loạn, Hỏa Hồng Tình thứ hai. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Chuyện này không chỉ diễn ra ở trước kia, hiện tại cũng sẽ diễn ra, một khi nếu có người biết rõ người có được Hỏa Hồng Tình. Như vậy, ta có thể cam đoan với người, tất cả mọi thứ có liên quan tới huyết thống của người, sẽ bị giết sạch trong một đêm, sau đó móc con mắt ra, kể cả người cũng là như vậy.

...

- Vì sao lại như vậy? Rốt cuộc nguyên nhân là gì?

Tiểu Báo Tử giương mắt hỏi:

- Bây giờ ngươi đã là cường giả Cửu phẩm, ta muốn biết, có lẽ hiện giờ ngươi đã có đủ tư cách biết được bí mật trong truyền thuyết này rồi phải không?

- Ta biết, nhưng hiện tại không được, ngươi không thể gấp trong nhất thời!

Vương Xà nhẹ nhàng nói:

- Hiện tại ta còn có việc, mặt khác, về những bí mật này, ta có tiếp xúc được với nó hay không cũng chưa chắc có lợi cho ngươi, nói không chừng khi ta biết rõ bí mật trong đó, biết được chân tướng, liền cải biến chủ ý, có giết ngươi thật thống khoái hay không, đây là chuyện khó nói trước được.

- Chuyện này cũng đúng.

Tiểu Báo Tử gật gật đầu, nói:

- Có trời mới biết chân tướng năm đó là cái gì, nhưng mà, cho dù ngươi muốn có được Hỏa Hồng Tình vì mục đích gì, tại sao lại liên lụy đến hàng đồng như ta?

- Đúng vậy, nói thì nói như thế, nhưng chuyện trên đời này, không phải dựa vào lời nói thì có thể nói rõ được.

Vương Xà nói:

- Công dụng của Hỏa Hồng Tình đúng là kinh người, cho dù nó không thuộc về bản thân, nhưng có thể dùng để chế tạo Ngoại Đan, pháp bảo, vì thế, bọn họ sẽ không chú ý tới việc bản thân người bao nhiêu tuổi, bọn họ chỉ biết, giết người đối với họ mới có lợi, bằng không, người cho rằng vì sao yêu thú trên đời lại ít như vậy? Còn không phải vì toàn thân yêu thú đều là bảo bối hay sao?

Tiểu Báo Tử chỉ cười lạnh một tiếng, đóng nắp hộp lại, nói:

- Tốt lắm, chuyện người muốn ta làm, ta đã làm xong, ta muốn người hỗ trợ, người cũng đã giúp ta, chúng ta thanh toán xong!

- Đúng vậy, chúng ta thanh toán xong!

Vương Xà gật đầu nói:

- Còn có một việc, ta nghĩ ta nên nói trước với người một tiếng mới tốt!

- Chuyện gì?

- Sau khi chuyện ở Tần Lăng quận thành xong, có phải người muốn về Trung Hòa quận phải không?

- Đó là đương nhiên, bây giờ ta là thân vệ của Lý đô đốc, lúc này, ta xin nghỉ phép để tới đây.

Tiểu Báo Tử nói ra.

- Như vậy cũng tốt, Trung Hòa quận chính là nội địa Đại Tấn, bối cảnh của Lý Nguyên cũng sâu, làm thủ hạ của hắn, chắc có lẽ không có chuyện gì.

- Xảy ra chuyện gì?

Trong lòng Tiểu Báo Tử khẽ động, từ lời nói của Vương Xà, hắn nghe ra chuyện gì đó không bình thường.

- Hiện tại thiên hạ bắt đầu đại loạn rồi!

Vương Xà thản nhiên nói ra.

- Thiên hạ sắp loạn?

Tiểu Báo Tử bị lời này của hắn làm chấn động, cái gì gọi là thiên hạ sắp loạn, phải biết rằng, tuy tình thế hiện giờ của Đại Tấn hết sức phức tạp, triều đình và thế gia, thế gia và võ lâm, võ lâm và triều đình, đủ loại quan hệ quán vào một chỗ, sẽ có đối kháng, cũng có hợp tác, tuy tâm của hoàng đế hiện giờ của Đại Tấn đối với thế gia, các đại môn phái có bất mãn, đang tranh quyền. Nhưng loại chuyện như thế này, vài vạn năm nay đều là như vậy, có một bộ ước định đã thành quy tắc, cũng không có gì không bình thường, hơn nữa. Những tranh đấu này, chủ yếu tập trung ở cao tầng, rất ít khi lan đến dân chúng bình thường. Mà gần trăm năm nay, Đại Tấn mưa thuận gió hoà, mỗi đời hoàng đế đều là quân chủ anh minh, đặc biệt là đương kim thiên tử, từ khi kế vị đến nay, liền chăm lo việc nước, bắt đầu dùng đủ loại nhân tài, thân hiền thân, xa tiểu nhân, thống trị quốc gia rất ngăn nắp, ngũ cốc mỗi năm đều được mùa, cho dù có tai họa lớn xảy ra, cũng có thể kịp thời cứu tế đúng chỗ, những chuyện này Tiểu Báo Tử đều nhìn thấy, cho dù là dân chúng ở tầng dưới chót, cũng không vì cuộc sống khó khăn mà sinh ra bạo loạn.

Bởi vậy, lời này của Vương Xà, đã làm cho Tiểu Báo Tử không thể tưởng tượng nổi.

- Tiểu tử, không nên nghĩ nhiều như vậy, nhớ kỹ lời ta nói là được, sau khi trở về Trung Hòa quận thành thì thành thật ở lại đó, cứ nhìn thiên hạ phong vân biến hóa, hiện tại là thời điểm Đại Tấn cường thịnh nhất, thịnh cực tất suy, đây là chuyện sớm muộn, nếu như ta là người, sẽ nhân cơ hội này kiếm chút vốn liếng, tăng cường một chút thực lực, chuẩn bị cho tương lai!

Nếu hắn đã nói đến nước này thì Tiểu Báo Tử có nhiều nghi vấn hơn nữa cũng không nói nên lời, chỉ yên lặng gật đầu.

- Đa tạ đã nhắc nhở!

- Tốt lắm, công việc tới đây thôi, người phải cẩn thận, về bí mật vì sao phải diệt sạch huyết mạch Hỏa Hồng Tinh, ta sẽ không nhìn, nếu tương lai người có thực lực này, tự mình đi điều tra đi!

Vương Xà nói ra, thân hình biến mất trước mặt Tiểu Báo Tử.

- Ta sẽ...

Tiểu Báo Tử nói ra, nhưng mà, không đợi hắn nói xong, Vương Xà đã rời đi.

- Những chuyện này càng ngày càng phức tạp!

Tiểu Báo Tử nhú mày, thu cái hộp đen lại, Hỏa Hồng Tình là đồ tốt, nhưng mà, thời điểm hắc biết Hỏa Hồng Tình trong tay là mất của tiểu hài tử, tâm tình đã rất không tốt, tâm tình hiện giờ như vậy, sẽ bất lợi trong việc nghiên cứu Hỏa Hồng Tình, huống chi, Hỏa Hồng Tình là kỳ vật. Cho dù có thể sử dụng, cũng cần một khoảng thời gian, cũng không phải nói muốn dùng thì dùng, hiện tại hắc vẫn còn ở trong đại viện của Ô gia, không thể cất ở trong đó, mà thứ đồ vật trong tay hắc là “Tang vật”, nếu tùy tiện sử dụng, vạn nhất bị người ta phát hiện, thì hắc có nói thế nào cũng không thể báo chữa được, mà Tiểu Báo Tử hắc còn không ngu như vậy, dù sao đến Trung Hòa quận thành còn rất nhiều thời gian, tuy tính hắc nôn nóng, nhưng làm việc cũng biết nặng nhẹ.

Trong đại trạch của Ô phủ, đại trưởng lão mất đồ vật trọng yếu như vậy, nhất định sẽ làm đại loạn một hồi, nhưng mà, chưa từng có người nào hoài nghi lên người Tiểu Báo Tử, bởi vì thời điểm Hỏa Hồng Tình bị mất, Tiểu Báo Tử đang cùng một đám suy huynh đệ uống rượu đánh rắm trong tửu lâu.

Huống chi, thực lực của hắc tuy mạnh, cũng là đệ tử nổi bật trong hàng đệ tử, nhưng nếu muốn nói hắc có thể lên vào nơi tĩnh tu của đại trưởng lão, sau đó trộm Hỏa Hồng Tình mà không để lại chút tung tích thì không ai tin. Mà cho đến nay, Tần Lăng quận thành vì chuyện Lục Thiểu Du kết thông gia, cũng đã thu hút rất nhiều người vô lâm có bụng dạ khó lường, trong đó không thiếu cao thủ cường giả, mang theo đủ loại mục đích của mình đi vào Vân Châu Tần Lăng quận thành, những người này, nếu quả thật hướng về Hỏa Hồng Tình của Lữ Nhất Nguyệt mà tới, thì đúng là khó lòng phòng bị, dù sao tin tức Lữ Nhất Nguyệt có được Hỏa Hồng Tình đều bị Ô gia tận lực gạt đi, nhưng không thể nào gạt được người có tâm.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

254. Chương 262: Bắt Đầu Đại Loạn, Hỏa Hồng Tình Thứ Hai. (trung)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 262: Bắt đầu đại loạn, Hỏa Hồng Tình thứ hai. (Trung)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Đây là bí mật không thể nào để lộ ra ngoài.

Hơn nữa Tiểu Báo Tử có chứng cứ ngoại phạm hoàn mỹ, cho nên không có người nào nghi ngờ lên đầu của hắc.

...

Ngây ngốc ở Tần Lăng quận thành một thời gian ngắn, khi đã chinh đồn tác phong đầu vào đây, mà sự phụ hắc tại Bình Châu cũng không truyền tin tức về, nghĩ đến mà Tiểu Báo Tử cũng không muốn ngây ngốc ở đây quá lâu, trực tiếp từ Tần Lăng quận thành trở lại Trung Hòa quận thành.

Dù sao, nghiêm khắc mà nói, chỗ đó, mới là địa bàn của hắc.

Trở lại Trung Hòa quận thành, Tiểu Báo Tử cũng không đi tới chỗ Lý Nguyên trả phép, vâng chịu truyền thống tốt đẹp của nhân viên công vụ kiếp trước, ngày nghỉ chưa hết, làm gì có chuyện đi làm?

Cho nên, thời điểm hắc tiến vào Trung Hòa quận thành thập phần bí mật. Vụng trộm tiến vào nhà của mình, cẩn thận dặn dò phu thê Vương Thiên Lôi không nên đem chuyện này nói ra, Vương Thiên Lôi và Chu Hoa đều làm theo lời của hắc.

Hắc muốn nhân mấy ngày này nghiên cứu huyền bí của Hỏa Hồng Tình một chút.

Trên đường từ Tần Lăng quận thành trở về, hắn mang Hỏa Hồng Tình trên người, nhưng vì nguyên tắc bảo mật, hắn không có lấy ra nghiên cứu, mà thời gian mang theo Hỏa Hồng Tình càng dài, hắn càng ngày càng cảm giác được, con mắt của mình, hình như có liên hệ thần bí với con mắt trong hộp, có nhiều lần, nửa đêm nằm mộng, hắn đều đi ra từ phiến không gian thần bí kia, mà không phải trực tiếp tỉnh dậy.

Đây là một loại thần bí, là lời kêu gọi từ chỗ sâu của huyết mạch, hắn không cách nào ngăn cản, cũng không cách nào khống chế, thời gian qua đi, thậm chí Hỏa Hồng Tình cũng tự chủ động, chuyện này làm cho hắn rất lo lắng, đã từng có một lần, hắn thử đem khóa Hỏa Hồng Tình cách xa mình một thời gian ngắn, nhưng sâu trong tim hắn xuất hiện một loại thống khổ, loại thống khổ này không phải đến từ trong đôi mắt của hắn, mà đến từ sâu trong tâm linh, giống như hắn đã đánh mất cái gì đó rất quan trọng của mình, tâm thần không yên.

Cũng vào khi đó, hắn hiểu ra, vào lúc Vương Xà đem khóa Hỏa Hồng Tình này đến trước mặt, dù hắn biết khóa Hỏa Hồng Tình này không phải của mình, nhưng trong đó lại có huyết mạch Vĩnh Hằng Chi Máu giống nhau, cho nên không cách nào chia lìa được.

Nếu như trong thời gian dài nó ở bên cạnh mình mà vẫn không thể nguyên cứu ra ngọn nguồn, thậm chí luyện hóa, đối với bản thân mình mà nói đó không phải là chuyện tốt, hắn không muốn Hỏa Hồng Tình của mình thỉnh thoảng không thể khống chế được mà nhảy lên, làm cho người thiên hạ phát hiện mình là người có thiên phú huyết mạch đã đoạn tuyệt mấy ngàn năm, đồng thời, cũng là huyết mạch cấm kỵ, đây không phải là chuyện đáng để khoe.

Hệ số nguy hiểm quá cao, cho nên Tiểu Báo Tử phải nhanh chóng giải quyết vấn đề này, cho nên mới phải lựa chọn bí mật trở về Trung Hòa quận thành. Kỳ thật trong lòng của hắn cũng hối hận, nếu như biết tình huống này sớm, hắn đã tiến vào Mãng Thương Sơn tu luyện vài ngày, nhưng hiện tại, bí mật trở về Trung Hòa quận thành, cũng là một lựa chọn không tệ.

Tiểu Báo Tử mua căn nhà này cũng không tính là quá lớn, nhưng khi sinh ý của Vương Thiên Lôi làm càng ngày càng lớn, đã mua lại hai tòa nhà chung quanh, tương thông với nhau, ở trong Trung Hòa quận thành, cũng được xem là gia môn không tệ.

Hơn nữa, trọng yếu nhất là, Vương Thiên Lôi mua được hai tòa nhà bên cạnh, trong một tòa nhà, có một tầng hầm rất lớn.

Đầu năm nay, trong nhà đào hầm rất nhiều, đặc biệt là người có một ít gia sản, đều có một tầng hầm, mật thất a, nhưng mà tầng hầm lớn như vậy thì Tiểu Báo Tử mới nhìn thấy lần đầu tiên.

Trọng yếu nhất phải nói đến trong tầng hầm này có một phòng luyện công, tường bao bốn phía, dưới chân, đều do đá xanh lát nền mà thành, từng khối đá xanh, cắt hình chữ nhật, tạo ra một sân luyện công rộng gần ngàn mét vuông, sân luyện công bằng đá xanh này rất hùng vĩ, nhưng cũng thập phần giản dị. Trừ đá xanh trên vách tường và mặt đất ra, ở giữa tầng hầm là một khóa Dạ Minh Châu.

Mà khóa Dạ Minh Châu này hắn chỉ sử dụng công dụng nguyên thủy nhất, chiếu sáng!

Thể tích của khóa Dạ Minh Châu này chỉ bằng quả trứng bồ câu, cũng không tính là quá lớn, nhưng nó phát ra hào quang trong suốt chiếu rọi tầng hầm, rõ ràng rành mạch, ánh sáng cũng không chói mắt.

Đây là một nơi tốt, khó tìm được nơi tốt hơn, đừng nhìn tầng hầm này trừ đá xanh ra thì không còn cái gì, nơi này không phải là nơi người bình thường có thể tu kiến ra, chỉ việc cắt từng khối đá xanh thành hình chữ nhật đã tốn rất nhiều tiền rồi, vật lực cùng nhân lực, cộng thêm việc vận chuyển đến Trung Hòa quận thành, lại đào cáo hố lớn ở dưới nhà cửa của mình, sau đó tu sửa tầng hầm, đây chính là đại công trình à, mà công trình to lớn này cũng có thể gọi là lớn nhất Trung Hòa quận thành, so với thủ quận trưởng Trung Hòa quận cũng không chênh lệch bao nhiêu.

Đây chính là việc làm Tiểu Báo Tử cảm thấy hiếu kỳ, sau khi Vương Thiên Lôi mua được ngôi nhà này, cũng cảm thấy hết sức tò mò, về sau mới nghe ngóng ra được, thì ra tổ tiên ngôi nhà này là cao thủ giang hồ tiếng tăm lừng lẫy, là cường giả Bát phẩm, không chỉ có như vậy, thời điểm toàn thịnh, đã từng lũng đoạn cả sinh ý lương thực của Trung Hòa quận thành, tài hùng thế đại, võ nghệ cao cường, đương nhiên có thể làm được như vậy, trên thực tế, vào mấy trăm năm trước, mấy dãy phố nơi đây đều là nhà của bọn họ.

Nhưng sau đó dần dần suy tàn, tài sản cứ bán dần, chống đỡ lại chống đỡ, cuối cùng chỉ còn lại tòa nhà chính này, lại trải qua loạn lạc của Bái Hỏa Giáo, nam tử trong nhà cũng chết dưới tay loạn quân, chỉ còn lại một đám cô nhi quả phụ còn sống sót, ở Trung Hòa quận thành không nơi nương tựa, liền bán tòa nhà này, cầm tiền, tìm nơi nương tựa người thân, cho nên tiện nghi cho Vương Thiên Lôi và Tiểu Báo Tử.

Mà Vương Thiên Lôi cũng là người thông minh, sau khi biết dưới đất có sân luyện công, không nói hai lời, liền đem tòa nhà này giao lại cho Tiểu Báo Tử.

Tiểu Báo Tử đối với quyết định này rất thỏa mãn, đương nhiên, cũng không chút khách khí tiến vào.

Địa phương bí mật như thế, đương nhiên cũng là nơi tốt nhất để nghiên cứu Hỏa Hồng Tình.

Dạ Minh Châu chiếu rọi, Tiểu Báo Tử ngồi trên ghế gỗ, trên bàn trước mặt, chính là Hỏa Hồng Tình mà Vương Xà lấy được từ chỗ Lữ Nhất Nguyệt.

Sau khi Vương Xà giao cho hắn, hắn chỉ nhìn một lần, đó là lúc ở Ô phủ, chính là thời điểm Vương Xà vừa giao ra, từ sau đêm đó mở nắp hộp ra, sau này hắn không mở ra nữa.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

255. Chương 263: Bắt Đầu Đại Loạn, Hỏa Hồng Tình Thứ Hai. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 263: Bắt đầu đại loạn, Hỏa Hồng Tình thứ hai. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Buổi tối hôm nay là lần thứ hai.

So sánh với lần đầu tiên nhìn thấy Hỏa Hồng Tình, lúc này đây, hắn nhìn cẩn thận hơn, cảm giác phần nộ trong nội tâm đã biến mất, hoặc là nói, đã bị tâm tình tỉnh táo cường đại áp chế.

Khỏa Hỏa Hồng Tình này đặt trên người của hắn lâu như vậy, cho dù không nhìn qua, nhưng nó vẫn có liên hệ thần kỳ với đôi mắt của hắn, hôm nay, hắn muốn tìm ra bí mật này.

Hắn đứng thẳng dậy, hơn nữa hắn cảm thấy khả năng lớn nhất, đó chính là dùng Hỏa Hồng Tình của mình mà cảm ứng.

Ánh mắt mỹ lệ, màu sắc ứng đỏ.

Hoàn toàn khác với Hỏa Hồng Tình của Tiểu Báo Tử, màu đỏ nhàn nhạt của khỏa Hỏa Hồng Tình này cực kỳ thuần túy, cũng không có nhân châu, tròn mắt trắng, con ngươi phân thành ba, nếu nhìn kỹ, giống như màu nước hơi ứng đỏ.

Thời điểm Tiểu Báo Tử vận dụng Hỏa Hồng Tình, cũng không phải như vậy, con mắt của hắn chỉ ứng đỏ, nhưng tất cả ánh mắt của hắn phân biệt rất rõ ràng, chỉ có màu trắng của mắt là ứng đỏ, con mắt vẫn là màu đen, đen như mực, giống như một cái vực sâu thăm thẳm không đáy, tâm con mắt, có màu kim hồng sắc, ngoài nhân cầu ứng đỏ ra, còn có một vòng hoa văn, giống như bùa chú thần bí, bao phủ con mắt của hắn, đây chính là trạng thái Hỏa Hồng Tình mà hắn biểu hiện ra ngoài.

Khởi động Hỏa Hồng Tình của mình, lẳng lặng nhìn Hỏa Hồng Tình trước mặt, cảm thụ được liên hệ thần bí của Hỏa Hồng Tình trước mặt truyền tới, hắn biết rõ, hiện tại, hắn không cần phải làm động tác dư thừa nữa, chỉ cần nhìn chăm chú Hỏa Hồng Tình trước mặt là xong.

Rất rõ ràng, Hỏa Hồng Tình và Hỏa Hồng Tình đều có liên hệ với nhau.

Khỏa Hỏa Hồng Tình trên bàn, dưới cái nhìn chăm chú của Tiểu Báo Tử, đã xuất hiện biến hóa, màu sắc ửng đỏ nhàn nhạt đã chuyển động.

Đúng, là chuyển động, giống như nước chuyển động trong ly thủy tinh, sau đó nhỏ một giọt mực màu hồng vào và từ từ quấy lên, đương nhiên, đây là một quá trình ngược lại, màu sắc ửng đỏ, nhồi vào không gian của Hỏa Hồng Tình, dưới cái nhìn chăm chú của Tiểu Báo Tử, loại màu sắc này quấy lên, cùng lúc đó Tiểu Báo Tử cũng cảm giác được, trong mắt của mình, hoa văn thần bí đang từ từ xoay tròn trong con mắt.

Biến hóa, là cả hai cùng biến hóa, nhưng dẫn dắt chính thức, vẫn là con mắt của Tiểu Báo Tử, khi hoa văn xoay tròn trong mắt, Hỏa Hồng Tình trên mặt bàn cũng bắt đầu biến hóa có quy luật, giống như trong tối tăm có một bàn tay vô hình đang quấy sắc đỏ, bắt đầu dựa theo một lộ tuyến cố định mà di động, từ từ, thủy tinh cầu ửng đỏ, biến thành ánh mắt.

Đúng, là ánh mắt.

Vừa rồi thủy tinh cầu vốn thuần một đỏ thì lúc này biến thành một nhãn cầu, tròn trắng mắt, con ngươi, còn có tâm nhãn, rãnh mạch, hoàn toàn giống như nhãn cầu người bình thường.

Ánh mắt của khỏa Hỏa Hồng Tình trên bàn hoàn toàn giống như ánh mắt của Tiểu Báo Tử, tròn trắng mắt là ửng đỏ, ánh mắt là màu đen, tâm con ngươi là màu đỏ, chỉ có hai điểm khác biệt, thứ nhất là tâm con ngươi của Tiểu Báo Tử là màu kim hồng sắc, mà tâm con ngươi của Hỏa Hồng Tình là màu đỏ sậm, thứ hai ngoài ánh mắt của Tiểu Báo Tử ra, phủ lên một vòng hoa văn thần bí, mà Hỏa Hồng Tình trên bàn, bên ngoài ánh mắt cũng có hoa văn, nhưng hoa văn này lại không xoay tròn được như Tiểu Báo Tử, hoa văn màu đen này chia làm ba, chỉ xoay tròn được một trăm hai mươi độ, quỷ dị nhất là, Tiểu Báo Tử phát hiện ra rằng khoảng cách của ba đạo hoa văn này rất đồng đều, giống như khoảng cách của hỏa văn trong mắt hắc.

Chẳng lẽ là trùng hợp sao?

Trong lòng Tiểu Báo Tử chấn động, sinh ra một loại suy nghĩ cổ quái.

- Chẳng lẽ thật sự là Sharingan giống như trong manga, Hỏa Hồng Tình có thể hấp thu động lực của nhau để tiến hóa sao?

Cách nghĩ này vừa xuất hiện, giống như giò bọ trong xương, quanh quẩn trong đầu của hắc. Mà cùng lúc đó, liên hệ giữa ánh mắt hắc và Hỏa Hồng Tình trước mặt càng thêm chặt chẽ.

Oanh một tiếng, đại não của hắc nổ vang, sau khi nổ vang, Tiểu Báo Tử phát hiện, Hỏa Hồng Tình lại kéo Tiểu Báo Tử vào không gian thần bí kia.

Trong hư không, ánh mắt huyền phù trong không trung, chuyển động chậm chạp, nhìn hình thái, chính là Hỏa Hồng Tình của mình, đồng dạng, hắc cũng cảm giác được hư không hiện tại và trước kia hoàn toàn không giống nhau, giống như có thêm một loại năng lượng không thể nói rõ thành lời, mà loại năng lượng nói không rõ này lại cho hắc cảm giác như rất tinh tường, giống như... Giống như là lực lượng Hỏa Hồng Tình của mình.

- Chẳng lẽ ta thật sự hấp thu lực lượng trong Hỏa Hồng Tình kia rồi sao? Đã ba ngàn năm, thật sự có thể dùng được?

Vào lúc này, trong đầu của Tiểu Báo Tử đã nghĩ đến chuyện này, xác thực, đây là nhãn cầu của người ở cách đây ba ngàn năm, tuy được gọi là Vĩnh Hằng Chi Mâu. Nhưng mà, nó có thật sự vĩnh hằng như trong truyền thuyết không?

Sự thật chứng minh, hiện tại hắc nghĩ đến những chuyện này đều là dư thừa, không có bất kỳ trợ giúp nào, thời điểm hắc đang nghĩ ngợi lung tung, Hỏa Hồng Tình lơ lửng trên không trung đã xuất hiện biến hóa, giống như vừa rồi hắc nhìn thấy, ba đạo hoa văn, hiện ra khoảng cách một trăm hai mươi độ bằng nhau, vừa vận dụng nhau với hoa văn trong chung quanh.

Chỉ đụng nhau một cái, một loại cảm giác chóng mặt cực độ lan khắp toàn thân Tiểu Báo Tử, giống như lúc hắc uống thật nhiều rượu rồi chóng mặt, thiên toàn địa chuyển, cả hư không, giống như vì sự chuyển động của ánh mắt mà chuyển động, nghiêng nát.

Nghiền nát, hoàn toàn nghiền nát, dù Tiểu Báo Tử đang chóng mặt cũng biết rõ hư không đang bị nghiền nát, mà nguyên nhân nghiền nát, là bị một cổ lực lượng khổng lồ xoắn nát, mà cổ lực lượng khổng lồ này hẳn cũng cảm giác được nhưng hẳn không thể nói rõ thành lời, giống như là lực lượng rất quen thuộc, khi ba đạo hắc tuyến trong mắt và lực lượng này đụng vào nhau, làm cho một lực lượng vốn ôn hòa bạo phát, đem không gian này phá thành mảnh nhỏ, giống như thiên địa sụp đổ.

Nhưng mà, tất cả cũng không chấm dứt, sau khi hủy diệt là trọng sinh, sau thiên địa sụp đổ, chính là diễn biến thiên địa.

Diễn biến thiên địa, quá trình này, vào quá trình Tiểu Báo Tử hình thành quyền ý đã cảm thụ qua, cũng vì vậy mà có thể đánh ra một quyền Phá Toái Chân Không.

Tuy loại cảm giác này chỉ diễn ra trong tức thì, nhưng vẫn để lại một ấn ký, bảo lưu trong trí nhớ của hắn, khảm vào chỗ sâu nhất trong trí nhớ, vào lúc không gian sụp đổ, phần trí nhớ đó xuất hiện, cũng không cần hắn tận lực nhớ lại, theo đuổi, mà trong sát na đó, Hỏa Hồng Tinh ở giữa hư không chấn động mãnh liệt, một cổ lực lượng cường đại, hoàn toàn đồng nguyên với lực lượng không gian tiến ra, bắt đầu diễn biến thiên địa.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

256. Chương 264: Hỏa Diễm.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 264: Hỏa diễm.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Tất cả những chuyện này đều hoàn thành trong nháy mắt, mà trong tư duy của Tiểu Báo Tử, giống như đã trải qua cả đời, lúc suy nghĩ của hắn trở về, hư không đã tái tạo xong, còn chưa chờ hắn cẩn thận cảm ứng được không gian vài tái tạo là gì, tư duy bị cưỡng ép rời khỏi không gian, trở lại trong hiện thực.

Nghênh đón hắn là một hồi đau đầu đau mắt, đau đầu như bị búa bổ.

Mà trước mặt hắn, màu đỏ nhàn nhạt trong ánh mắt Hỏa Hồng Tinh trước mặt đã biến mất, hắc tuyến trong ánh mắt cũng biến mất, còn sót lại, chỉ là một con mắt thập phần bình thường, lẳng lặng nằm trên bàn, màu đỏ trong mắt, cũng từ từ giảm đi, biến mất.

Tiểu Báo Tử phục hồi tinh thần lại, chỉ liếc mắt nhìn, đột nhiên cảm thấy thiên địa xung quanh ở trong mắt của hắn, đã không giống với lúc trước, thiên địa trong mắt hắn hiện giờ chính là rõ ràng, cực kỳ rõ ràng, ngay cả hạt bụi cũng nhìn thấy được!

Đây chính là khả năng nhìn rõ tất cả sau khi hắn mở Hỏa Hồng Tinh ra, nhưng bây giờ, tất cả đều rõ ràng, hạt bụi trong không khí cũng có thể nhìn thấy. Tất cả, giống như đều có thể biến hóa, Tiểu Báo Tử có thể nhìn thấy không chỉ là vật hữu hình, thậm chí những vật vô hình biến hóa, ở trong đôi mắt của hắn, không thể nào che giấu được.

Không khí lưu động, cho dù là rung động nhỏ nhất, cũng bị đôi mắt của hắn nhìn thấu, mấu chốt nhất không phải là điểm này, mà là sau khi hắn vận dụng đôi mắt nội thị, hẳn không chế nội khí càng thêm tinh tế hơn, những chỗ còn trọc trặc trước kia, càng thuận buồm xuôi gió. Đương nhiên, trừ đối với nội khí ra, đối với thân thể của mình cũng giống như vậy, mỗi một khối cơ bắp trên thân thể, mỗi một lóng xương, đều hoàn toàn nằm dưới sự khống chế của hắn.

Nghe thì thấy những chuyện này không có trợ giúp lớn lắm, trên thực tế, sau khi người có thể khống chế được cơ bắp, cốt cách trong thân thể, so sánh với người khác, người sẽ có ưu thế rất mạnh.

Bởi vì quyền pháp luyện thể yêu cầu đối với năng lực khống chế thể thể rất mạnh, nếu như khối có cơ bắp, cốt cách trong thân thể càng mạnh, thì càng đạt tới yêu cầu của quyền pháp, tác dụng của quyền pháp càng lớn, tu luyện mới có hiệu quả làm chơi ăn thật, đạt tới hiệu quả ngoài dự đoán của mọi người.

Dù Tiểu Báo Tử có tu luyện Nguyệt Ma Họa Bì Quyền hay là Huyết Yêu Thối Cốt Quyền, đều là quyền pháp luyện thể đỉnh cấp, đồng dạng, đối với yêu cầu khống chế cơ bắp và cốt cách càng cao, hiện tại Tiểu Báo Tử đã nâng cao năng lực khống chế cơ bắp và cốt cách lên một bậc, như vậy, tương lai hẳn tu luyện quyền pháp luyện thể, trợ giúp cũng càng lớn.

Đương nhiên, đây chỉ là thu hoạch trực quan nhất hiện tại mà thôi, sau khi hẳn khôi phục tinh thần lại, lần đầu tiên cảm giác được những thứ này, tâm thần của hẳn càng vững chắc, lúc này hẳn lại phát hiện ra một chuyện ngoài ý muốn và rất cổ quái.

Đó chính là, hẳn phát hiện, con mắt nằm trên mặt bàn lúc này sinh ra liên hệ không bình thường với Hỏa Hồng Tinh của hẳn, nói cụ thể là, hẳn phát hiện, công năng của con mắt đã khôi phục, hẳn không chỉ có thể thông qua đôi mắt nhìn thấy đồ vật, thậm chí còn có thể thông qua con mắt trên mặt bàn nhìn thấy đồ vật.

Loại cảm giác này rất quái dị, bởi vì dưới tác dụng của Hỏa Hồng Tinh, thị giác của hẳn hoàn toàn có thông nhìn ba trăm sáu mươi độ, hiện tại nhiều ra thêm một con mắt, làm cho hẳn cảm thấy không thích ứng.

Đương nhiên, không thích ứng cũng không phải nguyên nhân chủ yếu, bởi vì chỉ cần có thời gian, hẳn sẽ từ từ thích ứng. Hiện tại phiền toái chính là, hẳn không cách nào chặt đứt liên hệ với với khóa Hỏa Hồng Tinh trên mặt bàn kia, trên thực tế, hẳn đã cảm giác được thần niệm của mình và khóa Hỏa Hồng Tinh trên mặt bàn đã dung hợp bốn nguyên với nhau, hòa làm một thể.

Bởi vậy, thời điểm ý niệm trong đầu của hẳn khẽ nhúc nhích, Hỏa Hồng Tinh trên mặt bàn cũng bỗng bồng bênh, giống như lúc hẳn thảo túng Tu La Âm Sát Châm, nhưng mà, hẳn tu luyện Âm Sát Châm là hoàn toàn thảo túng, mà khóa Hỏa Hồng Tinh trước mặt này, hẳn không thể thảo túng hoàn toàn, sau khi khóa Hỏa Hồng Tinh này rời khỏi mặt bàn, thì bay thẳng tới trước mặt của hẳn, làm Tiểu Báo Tử giật mình.

- Ô ah, đây là ý gì?

Tiểu Báo Tử hú lên quái dị, thân thể tránh ra sau, tuy nhiên lại không biết. Khóa Hỏa Hồng Tinh kia giống như có linh trí, tính toán được phương hướng hẳn tránh né, thân thể của hẳn vừa mới tránh ra sau, Hỏa Hồng Tinh kia đã cải biến phương hướng, lại bay thẳng tới trước mặt hẳn, thời điểm hẳn muốn tiếp tục né tránh, đầu óc lại sinh ra một cơn đau đớn.

Dưới sự thống khổ nên động tác của Tiểu Báo Tử đã dừng lại một chút, nhưng chỉ hơi dừng lại, Hỏa Hồng Tinh đã lao tới trước mặt, áp vào mặt của hẳn, dán vào vị trí mi tâm, một cảm giác mát lạnh từ mi tâm lan ra toàn thân, sau đó, sau một hồi đau đớn kịch liệt, Tiểu Báo Tử đã “Thấy” được rõ ràng, là khóa Hỏa Hồng Tinh kia, đã chen vào mi tâm của hẳn, dán vào mi tâm, hoàn toàn không tách rời.

- Kháo, không phải chứ?

Thời điểm này, Tiểu Báo Tử cũng chú ý được, nhanh chóng vươn tay ra, muốn đem Hỏa Hồng Tinh trên mi tâm lấy xuống, nhưng nào có chuyện dễ dàng như vậy chứ?

Lúc tay của hẳn vừa tiếp xúc với khóa Hỏa Hồng Tinh kia, đang chuẩn bị dùng lực, không ngờ nội khí trong cơ thể bắt đầu vận chuyển, đồng thời, trong hai mắt hẳn, ba đạo hắc tuyến và hoa văn lưu chuyển nhanh hơn, nội khí đã ngưng kết hơn trước kia gấp mấy lần, phương hướng nội khí vận chuyển, Tiểu Báo Tử hoàn toàn quen thuộc, nội khí trong cơ thể tập trung ở mắt.

- Không tốt!

Trong lòng Tiểu Báo Tử nhảy lên mãnh liệt, giống như hiểu ra cái gì đó, vươn tay thật mạnh thu hồi Hỏa Hồng Tinh, trong nháy mắt hẳn thu tay, “Hô” một tiếng, một đạo hỏa điểm màu đen từ Hỏa Hồng Tinh trên mi tâm của hẳn bắn ra, đốt vách tường bằng đá xanh phía đối diện thành một cái lỗ khổng lồ.

- Hỏa diễm quá bá đạo!

Tiểu Báo Tử hít một ngụm lãnh khí, lúc này đây, hỏa diễm bắn ra từ Hỏa Hồng Tình đã cường đại hơn trước, uy lực cũng lớn hơn, thậm chí không cần hao tổn thời gian, cứ thế mà thiêu đốt vách tường đá xanh. Cho dù là Tiểu Báo Tử cũng phải thất thần, Hỏa Hồng Tình đã dính vào mi tâm của hắn, một giọt máu từ mi tâm hắn chảy xuống, thời điểm này Tiểu Báo Tử có làm gì nữa, cũng không dùng được, bởi vì, Hỏa Hồng Tình đã dính vào mi tâm của hắn, sau khi chạm vào huyết dịch của hắn, lại sinh ra biến hóa.

Huyết nhục giao hòa, chính là huyết nhục giao hòa, Hỏa Hồng Tình đã hoàn toàn dung nhập vào bản thể của hắn, trở thành một bộ phận của thân thể, cuối cùng không thể nào tách ra được.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

257. Chương 265: Kết Cấu Hoàn Thiện.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 265: Kết cấu hoàn thiện.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Tiểu Báo Tử dứt khoát ngồi xuống, nhắm mắt lại, từ từ cảm thụ quá trình Hỏa Hồng Tình dung vào một thể, đồng thời khôi phục nội khí bị hao tổn vừa rồi.

Lâm vào mi tâm, giao hòa với máu tươi của Tiểu Báo Tử, Hỏa Hồng Tình tiếp tục dung hợp, một bên đẩy mạnh, một bên sinh ra vô số mạch máu, vươn dài trong xương sọ của Tiểu Báo Tử, giống như là con mắt trời sinh, sau khi kết hợp với đại não, đồng thời, có vô số mạch máu liên kết với cặp Hỏa Hồng Tình của Tiểu Báo Tử, hình thành liên hệ vật lý.

Cuối cùng, sau khi hoàn toàn dung nhập vào mi tâm của Tiểu Báo Tử, Hỏa Hồng Tình mới đình chỉ tiến lên, mi tâm của Tiểu Báo Tử từ từ khép lại, miệng vết thương cũng tự động liền lại, không lâu sau, tất cả khôi phục bình thường, giống như không có chuyện gì xảy ra.

Bề ngoài thì bình tĩnh, nhưng trong lòng lại sinh ra sóng ngầm mãnh liệt, Hỏa Hồng Tình ở mi tâm Tiểu Báo Tử từ từ sinh trưởng, từng bước hoàn thiện chính mình, nửa ngày qua đi, ít nhất là Tiểu Báo Tử nhận ra, rốt cuộc kết cấu nó và đôi mắt của mình đã không còn khác biệt gì cả.

Khi kết cấu của Hỏa Hồng Tình hoàn thiện, tất cả đều trở lại bình thường.

Tâm niệm Tiểu Báo Tử vừa động, một ít nội khí vừa lưu động trong kinh mạch vừa khôi phục được, men theo quỹ tích thần bí kia, bắt đầu biến hóa, cuối cùng chuyển hóa thành hắc hỏa trong hai mắt, bắn ra mãnh liệt.

- Quả nhiên không ngoài sở liệu của ta, sau khi thứ này hình thành, ta liền có thể lợi dụng nội khí chuyển hóa thành hỏa diễm, không cần dựa vào thông qua hai mắt của mình, bởi như vậy, sẽ không tổn thương đôi mắt của ta, hắc hắc, đúng là có ý tứ. Ta vốn có ý định thông qua phương pháp này để làm, nhưng không ngờ nó lại trợ giúp ta, căn bản không cần ta hao tâm tổn trí, đúng là ngoài ý muốn a.

- Hỏa Hồng Tình đúng là quá mức quý dị, ngay cả da đầu của ta cũng không cần phá ra, đã có thể bắn hỏa diễm ra ngoài!

Tiểu Báo Tử từ từ vuốt ve mi tâm của mình, nói:

- Bất quá, tuy ta đạt được chỗ tốt, nhưng cũng phải cẩn thận một chút, vừa rồi ta khó có thể khống chế Hỏa Hồng Tình, thậm chí ta còn cảm giác được Hỏa Hồng Tình này còn có ý thức của mình. Hoặc là nói,

là một loại bản năng ẩn sâu bên trong nó, mà loại bản năng này kháng cự ý chí của ta, điều này đúng là quá mức khó tưởng tượng, đồng thời cũng quá mức quý dị, tốt nhất ta nên cẩn thận một chút, vạn nhất không chú ý, bởi vì bản năng của Hỏa Hồng Tinh mà lộ sơ hở, vậy thì phiền toái sẽ rất lớn!

Bản năng của Hỏa Hồng Tinh rất đặc thù, làm cho người ta không sờ được ý nghĩ, còn có rất nhiều bí mật, Tiểu Báo Tử phải tự đào móc ra, nhưng trước khi đào móc, Tiểu Báo Tử vẫn phải làm quen một chút với lực lượng của Hỏa Hồng Tinh.

Ít nhất, trong thời gian này phải khống chế Hỏa Hồng Tinh một cách hoàn toàn.

Sau khi xác nhận ý nghĩ của mình, Tiểu Báo Tử bắt đầu tiến hành bước thứ hai, từ từ đem nội khí của mình, rót vào trong Hỏa Hồng Tinh ở mi tâm, dựa theo phương pháp luyện chế Ngoại Đan mà vận chuyển.

Thuận lợi, thập phần thuận lợi, thậm chí có thể nói là thuận lợi đến mức chưa từng có, hần kinh dị, sau khi đem nội khí Cửu Long Thần Hỏa Công rót vào trong Hỏa Hồng Tinh, căn bản không cần đầu lâu Thực Long Thu xây dựng lộ tuyến vận hành nội khí, bởi vì, sau khi rót nội khí vào, bên trong Hỏa Hồng Tinh tự động xây dựng thông đạo nội khí cho Cửu Long Thần Hỏa, còn hoàn mỹ hơn so với tự Tiểu Báo Tử động thủ, càng trực tiếp, hiệu suất cũng càng nhanh.

Không bao lâu, thông đạo nội khí vận hành của Cửu Long Thần Hỏa đã được Hỏa Hồng Tinh xây dựng xong, sau khi xây dựng không thông đạo, huyền hỏa trong đan điền của hần nhảy lên, nhanh chóng phân ra một đám, chảy vào trong Hỏa Hồng Tinh, sau đó, nội khí Cửu Long Thần Hỏa tự động vận chuyển, không cần Tiểu Báo Tử hao tổn tâm thần khống chế.

- Đúng là con mắt thần kỳ, chỗ tốt của Hỏa Hồng Tinh này đúng là quá lớn a? Trách không được nhiều người muốn có nó như vậy, nếu như ta đoán đúng, phương pháp luyện chế Ngoại Đan này cũng dựa vào đặc tính trời sinh của Hỏa Hồng Tinh, Hỏa Hồng Tinh cũng không phải là tài liệu tốt nhất để luyện chế Ngoại Đan, mà nó vốn là Ngoại Đan trời sinh, gia hỏa sáng chế phương pháp luyện chế Ngoại Đan này, nhất định là người có được Hỏa Hồng Tinh, hơn nữa cũng giống như ta, không chỉ trời sinh có được huyết mạch Hỏa Hồng Tinh, mà còn có được Hỏa Hồng Tinh không thuộc về mình, cho nên mới ra đời phương pháp luyện chế Ngoại Đan, mẹ kiếp, huyết mạch đáng chết mà, không chỉ người khác đánh chủ ý lên nó, mà người có cùng huyết mạch cũng đánh chủ ý lên nó, làm sao mà tránh khỏi họa diệt tộc chứ!

Tiểu Báo Tử thầm mắng trong lòng, nhưng mà, nói đi cũng phải nói lại, bản thân của hần cũng có được Hỏa Hồng Tinh không thuộc về mình, cũng đã sử dụng, có tư cách gì mắng người khác chứ?

Dù cách nghĩ trong lòng Tiểu Báo Tử là thế nào, bước thứ hai đã thực hiện xong, bắt đầu thực hiện bước thứ ba.

Thông qua Hỏa Hồng Tinh, đem công năng thần bí chuyển hóa nội khí của Hỏa Hồng Tinh biến hóa diễm, không làm thương tổn đến đôi mắt của mình, đây là cách nghĩ thứ nhất, cách nghĩ thứ hai chính là đem Hỏa Hồng Tinh luyện hóa thành Ngoại Đan, dù sao đây chính là kỳ vật thích hợp luyện chế Ngoại Đan nhất, những thứ như Ngoại Đan, ai mà chê ít, đúng không?

Hiện tại, cách nghĩ thứ hai đã hoàn thành, chỉ còn lại cách nghĩ thứ ba, thời điểm vừa xảy ra biến hóa, đôi mắt của mình, đã bị lực lượng của Hỏa Hồng Tinh hấp thu, sau đó sinh ra biến hóa, hoặc có thể nói là tiến hóa, mà loại tiến hóa này không giống như lúc ban đầu, thị lực trở nên rất tốt, khống chế nội khí và thân thể cũng tốt hơn, nhất định là còn những biến hóa khác, hoặc là nói, chính là công năng.

Mang theo cách nghĩ này, hần lại khởi động Hỏa Hồng Tinh của mình. Hoa văn trong đôi mắt xoay tròn, chuyện quý dị đã sinh ra, trong quá trình hoa văn chuyển động, Tiểu Báo Tử cảm thấy thể lực của mình đại tăng. Đúng, là đại tăng, toàn thân, giống như tràn ngập lực lượng, Tiểu Báo Tử vô ý thức đánh ra một quyền, nhưng vì tốc độ của hần quá nhanh, nhanh đến mức thiếu chút nữa hần không khống chế được mình.

- Khá, thiếu chút nữa là mình đã ngã rồi, thật là mất mặt!

Trong nội tâm Tiểu Báo Tử tự giễu một tiếng, thu tay lại, “PHỐC một!” Một tiếng vang nhỏ, hần vừa thả tay xuống, đá xanh trên mặt đất bị lõm xuống một rãnh sâu, giống như đậu hủ bị cắt vậy, dù đá xanh có cứng rắn như sắt đi nữa cũng bị cắt ra, từ đó có thể thấy lực lượng mạnh như thế nào.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

258. Chương 266: Phá Toái Chân Không.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 266: Phá Toái Chân Không.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Không thể nào? Biến thái như vậy?

Trong nội tâm Tiểu Báo Tử thầm kêu một tiếng, sau đó cẩn thận đứng dậy, hiện tại hắn đã hiểu ra, nếu hắn đem hoa văn của Hỏa Hồng Tinh xoay tròn, thì lực lượng và tốc độ của hắn tăng lên một phạm vi lớn, mà biên độ tăng cường, vượt xa tưởng tượng của hắn, cho nên xuất hiện hình huống không thể khống chế.

Cho nên, hắn mới phải đứng dậy thật cẩn thận, tránh cho việc không khống chế nổi thân thể, sau khi đứng lên, bắt đầu tụ sức, vung ra.

- Xoát, rầm rầm rầm!

Lại một loại tiếng nổ, nương theo âm thanh nổ mạnh, xung quanh nắm đấm của Tiểu Báo Tử vang lên tiếng không khí bị xé rách, xung quanh nắm đấm của hắn hình thành một khu vực chân không, thậm chí, hắn còn cảm giác được một lần thứ gì đó vô cùng thần bí.

Không gian, đúng, vung liên tục ba quyền, hắn đã đụng chạm đến sự tồn tại của không gian, thậm chí, hắn cảm giác được, chỉ cần mình đâm nhanh hơn một chút, mạnh hơn một chút, liền có thể đụng chạm tới không gian, sinh ra uy hiếp, thậm chí đánh nát nó.

Phá Toái Chân Không!

Trong giây lát, tâm của Tiểu Báo Tử nóng lên, ba quyền vừa rồi, hắn chỉ dựa vào lực lượng thuần túy nhất, nếu như lúc này, hắn vận nội khí thì sao? Nếu như vận dụng quái lực quyền để tăng cường, thì một quyền đánh ra có thể Phá Toái Chân Không hay không?

Không thể không nói, tính của hắn quá nôn nóng, đây không phải là chuyện có thể giải quyết trong một sớm một chiều được, nhưng sau khi có quyết định, cũng không suy nghĩ nhiều, liền làm thực tế, điều động nội khí, vận chuyển tâm pháp quái lực quyền, đánh ra một quyền thật mạnh.

- Oanh!

Nổ mạnh như dự liệu, sao đó liền tịt ngòi.

Không chỉ tịt ngòi, nắm đấm của Tiểu Báo Tử chỉ vung ra được một nửa, thân thể đã cứng lại, toàn thân, máu tươi bắn ra, máu tươi tràn ra từ các lỗ chân lông trên người, trắng như bão tố, trong hai mắt, hoa văn đang xoay tròn cũng đình chỉ, giống như bị cái gì đó ngăn lại.

Một mỗi, một mỗi cực độ, toàn thân Tiểu Báo Tử mềm yếu vô lực, giống như hắn đang cầm tiền chùy đại chiến với cao thủ hơn ba trăm hiệp. sau khi đánh xong, cả người một mỗi vô lực.

Thân thể vô lực, hai tay mềm nhũn, muốn chống đỡ thân thể đứng dậy cũng không làm được, chỉ có thể nằm trên mặt đất, thở từng ngụm giống như chó chết, máu tươi chảy ra liên tục, lại đổ mồ hôi, mồ hôi và máu hòa vào nhau, chảy khắp toàn thân, toàn thân của hắn hiện giờ thuần một màu đỏ, khoe miệng thỉnh thoảng sùi bọt mép, chặt vật tới cực điểm.

- Tính sai, tính sai, đáng chết, vì sao ta lại quên chứ, cho dù Hỏa Hồng Tinh có tác dụng tăng cường lực lượng và tốc độ, nhưng cũng phải lấy thân thể ta làm cơ sở, ta chỉ là một thái điều chưa tiến vào đoán cốt giới mà đã muốn Phá Toái Chân Không, đây là chuyện mà cường giả dịch căn giới còn không làm được, ta đã quá tham lam rồi, lòng tham không đáy sẽ bị sét đánh, vì sao ta lại không rõ chứ.

Nằm trên mặt đất, tuy hần mệt mỏi gần chết, nhưng đầu óc của hần không ngừng suy tư.

- Cải tiến, cần cải tiến, không không không... Không phải cải tiến, là quen thuộc, cần thuần thực, bắt đầu từ mấy quyền kia, không phải rất tốt sao, ít nhất có thể đánh nhau được rồi!

Lúc này, thân thể của hần hoàn toàn không thể động dậy, một quyền vừa rồi, không chỉ làm da thịt bị thương, còn có gân cốt, thậm chí Tiểu Báo Tử cảm giác được ngay cả nội tạng của mình cũng bị tổn thương, một quyền kia đã vượt qua cực hạn của hần, không thể làm xằng bậy được.

Nếu là lúc bình thường, Tiểu Báo Tử cũng không phải làm như vậy, nhưng vì quá mức hưng phấn, hoàn toàn quên mất nếu vượt qua cực hạn của thân thể thì phải trả giá, cho nên mới làm ra việc ngu ngốc như vậy.

Nằm trên mặt đất, hừ hừ cả buổi, khi cảm giác mình đã khôi phục được một chút khí lực, mới bò từ mặt đất dậy, nhưng rất chậm chạp, giống như một lão đầu một trăm hai mươi tuổi, sắp đến lúc xuống lỗ, nếu muốn đứng dậy một cái thật mạnh, sẽ rất thống khổ, bất đắc dĩ, hần ngồi dậy.

Sau khi ngồi dậy, chuyện đầu tiên hần làm là điều tức, khôi phục thể lực, nhưng mà, lúc hần vừa ngồi, liền cảm thấy rất chóng mặt, lúc này, là do não thiếu dưỡng khí.

Bởi như vậy, hần không dám làm ra động tác nào khác, thành thành thật thật nằm xuống, miệng thở phì phò, hần không ngờ rằng ngồi dậy điều tức lại là một chuyện tốn nhiều thể lực như vậy.

Nằm, không hề tận lực điều tức, làm ra độc tác mà người bình thường khi mệt mỏi sẽ làm ra nhiều nhất, thở dốc, miệng mở lớn thở dốc, loại cảm giác này đã rất lâu rồi, hần mới làm lại.

Vào thời khắc này, hần như được biến trở lại thành một người bình thường, một người bình thường chưa bao giờ luyện tập võ công, rất kỳ diệu, một cảm giác cổ quái lan ra khắp toàn thân, bỗng nhiên, ánh mắt của hần chớp động một cái, hoa văn trong đôi mắt lại xoay tròn, nhưng vào lúc này, nó xoay tròn theo phương hướng ngược lại, Tiểu Báo Tử cảm giác được khi nó bắt đầu xoay tròn, thì thân thể như bị kéo dài ra, một cảm giác rất khác thường xuất hiện, quét qua phía dưới, từ mười trượng kéo dài ra một dặm, cỏ lay lá rụng, cũng không giấu diếm được hần, mà cảm giác như nước chảy, tràn ra mọi hướng, mà loại cảm giác này xuất hiện làm Tiểu Báo Tử kinh dị, trong không gian này, giống như thuộc về chính mình, cùng bản thân mình dung hợp thành nhất thể, hoặc là nói, đó là một cảm giác không chế tuyệt đối.

Phạm vi loại cảm giác “Không chế tuyệt đối” này, cuối cùng co lại còn ba trượng, ngoài khoảng cách ba trượng này, cho dù Tiểu Báo Tử có cố gắng thế nào, cũng không thể làm cho cảm giác của mình kéo dài ra một ly, một hào nào nữa.

Mà lúc này, trong phạm vi ba trượng của “Không chế tuyệt đối”, lại tiếp tục sinh ra biến hóa ngoài tưởng tượng của Tiểu Báo Tử.

Một con bọ cánh cứng màu đen, xuất hiện trong phạm vi ba trượng này, trên thực tế, con bọ cánh cứng này đang bò trên tảng đá xanh, nó nhảy nhót, tất cả những thứ xung quanh như không ảnh hưởng đến nó, thẳng đến khi Tiểu Báo Tử có cảm giác lại, động tác này mới đình chỉ, mà trong cảm giác trước đó, tư duy của con bọ cánh cứng này, có mối liên hệ với bản thân của hần.

Loại cảm giác này còn quỷ dị hơn bất cứ trạng thái nào mà hần gặp trước đó, tư duy của hần và con bọ cánh cứng có liên hệ, nhưng hần không cách nào khống chế con bọ cánh cứng được, nhưng ở mức độ nào đó, cảm ứng được tư duy của con bọ cánh cứng này rất đơn giản, trên thực tế, bọ cánh cứng làm cái rắm gì mà có tư duy, đó là chuyện mà Tiểu Báo Tử không thể lý giải nổi, sau cảm giác này chính là cảm giác sợ hãi.

Nếu đã không thể khống chế, rốt cuộc nó dùng để làm gì?

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

259. Chương 267: Tu Luyện Lương Nghi Thông Thiên Kiếm. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 267: Tu luyện Lương Nghi Thông Thiên Kiếm. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Xuất hiện những thứ này giống như đang khảo thí suy nghĩ của Tiểu Báo Tử, từ những gì mà Hỏa Hồng Tình biểu hiện cho hắn thấy, đặc tính của nó thần bí khó lường, có công năng không thể tưởng tượng, tuy những thứ này khó có thể tưởng tượng, nhưng tuyệt đối không phải là thứ vô dụng, giống như hiện tại, loại tình huống này đã rõ ràng.

Sở dĩ mình có thể làm được như vậy, cũng là vì Hỏa Hồng Tình có tác dụng tăng lực lượng và tốc độ của bản thân lên, khi mình hao hết thể lực và nằm trên mặt đất, rốt cuộc không thể nhúc nhích, nếu như đây là thời điểm đối địch, người bình thường, gặp phải tình huống này, nếu như không thể giải quyết được địch nhân, thì bản thân chết chắc, nhưng mà, cái cảm giác như lĩnh vực đó là thế nào?

- Có tác dụng đặc biệt gì?

Đây chẳng phải đây là loại hình ám toán địch nhân, hơn nữa còn là loại âm chết không thương lượng hay sao, từ tình huống bây giờ, Hỏa Hồng Tình có thể tăng thực lực và tốc độ lên, thì trạng thái vừa rồi hẳn là tăng tinh thần lên, nhưng tăng thêm như thế có tác dụng gì?

Đưa mắt nhìn về phía con bọ cánh cứng, Tiểu Báo Tử cũng không rõ, nhưng mà, nếu không rõ thì phải nghiên cứu, trước mắt đã có sẵn vật thí nghiệm rồi.

Cho nên, hắn bắt đầu thử sử dụng thần niệm của mình để khống chế con bọ cánh cứng trước mặt này, bởi vì có Tu La Âm Sát Châm, cho nên, hắn khống chế đồ vật hay thần niệm cũng có tâm đắc, cho dù trừ Tu La Âm Sát Châm ra thì bản thân của hắn cũng từng tế luyện pháp bảo, nhưng thần niệm của hắn cũng không thể khu động nổi một trang giấy.

Nhưng hiện tại, tình huống đã khác, ở trước mặt hắn không chỉ có một trang giấy, mà trong phạm vi cảm giác của hắn, đã có thể ảnh hưởng đến tính mạng.

Hắn muốn vận dụng thần niệm của mình để di động con bọ cánh cứng, nhưng khi hắn khởi động thần niệm, thân thể con bọ cánh cứng vốn đứng im thì run lên, thân thể cũng không di động theo sự điều khiển của thần niệm, mà Tiểu Báo Tử cảm giác được, thần niệm của mình, nhưng thứ hắn nhiếp được không phải là con bọ cánh cứng, mà đang nhiếp một thứ gì đó rất cổ quái, giống như một điểm linh quang, lại giống như một điểm tinh thần, nhưng sau khi nhiếp ra đồ vật kỳ quái này, nó liền tiêu tán trong phạm vi “Không chế tuyệt đối”, trong tối tăm, Tiểu Báo Tử cảm giác được, trong phạm vi “Không chế tuyệt đối” đã nhiều hơn một vật.

Một hư ảnh, hư ảnh rất nhạt, đó là hư ảnh của con bọ cánh cứng, rất nhạt, trong chớp mắt nó xuất hiện trong phạm vi “Không chế tuyệt đối” liền tiêu tán, tuy chỉ diễn ra trong chớp mắt, trong lòng của Tiểu Báo Tử nhắc lên sóng to gió lớn.

Hắn biết rõ thứ vừa rồi mà mình nhiếp ra khỏi con bọ cánh cứng là gì sao?

Là linh hồn!

Khi hắn từ phòng luyện trở ra, đã là chuyện của ba ngày sau.

Toàn thân hắn đầy máu đen, thời điểm mang theo dáng vẻ mệt mỏi mở cửa phòng luyện công dưới đất ra, đã làm Vương Thiên Lôi giật mình, Tiểu Báo Tử thấy vậy, không nói thêm cái gì, chỉ nói là mình luyện công bị như thế, nhưng không có gì lớn, chỉ cần nghỉ ngơi là được, hắn nói như thế cũng không khác bao nhiêu so với suy nghĩ của Vương Thiên Lôi, bởi vậy cũng không hỏi nhiều, chỉ phân phó hạ nhân nấu nước cho Tiểu Báo Tử tắm rửa, giặt quần áo cho hắn.

Sau khi rửa mặt, tâm thần của Tiểu Báo Tử rốt cuộc cũng trấn định lại, trải qua ba ngày luyện công dưới đất đã mang lại cho hắn lợi ích không nhỏ, nhưng đồng thời cũng làm cho hắn cảm thấy phiền muộn.

- Sớm biết sẽ có thu hoạch như vậy, ta đã trực tiếp tiến vào Mãng Thương Sơn rồi.

Đúng thế, nếu lúc ấy hắn chọn tiến vào Mãng Thương Sơn, hắn đã không cần phải đi một chùy nữa, sau khi trở về liền có thể trực tiếp tiến vào hỏa mạch dưới lòng đất để tu luyện Lương Nghi Thông Thiên Kiếm.

Thân thể của hắn không cách nào thừa nhận sát khí cực âm ở Tây Sơn Khẩu, nhưng nếu vận dụng tác dụng của Ngoại Đan, dùng Hỏa Hồng Tinh ở mi tâm đánh tan sát khí cực âm thì sao?

- Trước tiên ta đi hỏa mạch thử xem, xem thử có được hay không, nếu như có thể thành công, thì nghĩ biện pháp tiến vào Mãng Thương Sơn, luyện thành Lương Nghi Thông Thiên Kiếm!

Tiểu Báo Tử trầm nghĩ trong lòng.

Sau khi rửa mặt xong, đi tới gương đồng, cẩn thận quan sát cái trán của mình, ở nơi Hỏa Hồng Tinh dán chặt vào mi tâm, có một điểm đỏ nhàn nhạt, nếu không nhìn kỹ sẽ không thấy dấu đỏ này. Lúc này mới tạm yên lòng, tuy hiện tại hắn nhiều hơn một con mắt, nhưng người khác lại không nhìn ra cái gì, nếu có người nào nhìn thấy, đó mới là phiền toái thật sự, mà hắn cũng không phải là người ưa thích phiền toái.

Đặt tấm gương lại chỗ cũ, gương mặt và đầu tóc vừa rửa nên vẫn còn ướt sũng, vận Cửu Long Thần Hỏa Công, chỉ trong nháy mắt, đầu tóc ẩm ướt đã khô lại, hắn vốn định búi tóc lên đỉnh đầu như trước kia, nhưng vì mi tâm có thêm dấu đỏ nên sinh ra chút quỷ dị, cho nên bắt đầu động thủ sửa sang lại cho giống như đoàn trưởng Khố Lạc Lạc trong manga Hunter mình đã xem kiếp trước, cẩn thận soi gương, đột nhiên cảm giác xấu hổ, loại đầu tóc này trong manga thì đẹp trai thật, nhưng đây là thực tại, nếu đem cái đầu này ra ngoài thì xấu hổ chết, cho dù tướng mạo hắn thanh thuần, nhưng mà, loại đầu tóc như vậy, quá mức người lớn, kết quả là, hắn làm cho đầu tóc loạn lên, cắt xén, tạo hình thành một học sinh cấp ba hiền lành, lúc này mới thoả mãn.

- Ân, lúc này mới xứng nha, tuổi của ta hiện tại cũng chỉ bằng học sinh cấp ba thôi, ai... Ta có nên buộc một tấm vải trắng ngang đầu không đây, che kín cái dấu đỏ trên trán, tránh cho người ta hoài nghi!

Tiểu Báo Tử suy nghĩ.

- Mà thôi, nếu cột như thế thì sẽ vướng víu lắm, chỉ là một dấu đỏ mà thôi, người khác còn tưởng là cái bớt, ai mà chú ý điểm này chứ? Ngược lại ta cầm hai thanh tiểu chùy chạy đi khắp nơi, cũng có chút không thích hợp.

Tưởng tượng ra bộ dáng hiền lành của một học sinh cấp ba, cầm tiểu chùy chạy đi khắp nơi, dù nói thế nào, hắn cũng cảm thấy kỳ quái.

Nhưng không có biện pháp, quái dị thì quái dị, hắn là Chu Báo, cũng không phải bằng khuôn mặt để kiếm cơm, hắn dựa vào thực lực.

Sau khi sửa sang một phen, hắn đi ra khỏi phòng, Vương Thiên Lôi đang ở bên ngoài chờ hắn, nhìn thấy hắn tạo hình như vậy, Vương Thiên Lôi hơi sững sờ một chút, chợt cười, nói:

- Tiểu Báo Tử a, bộ dáng của ngươi bây giờ, thật là tuần tú, ngươi nên cân nhắc đề nghị của tỷ tỷ ngươi một chút, nên sớm thành thân đi!

- Tỷ phu, không phải ngươi tới đây chỉ nói những chuyện này chứ!

Tiểu Báo Tử cười nói, đi thẳng ra ngoài.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

260. Chương 268: Tu Luyện Lương Nghi Thông Thiên Kiếm. (trung)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 268: Tu luyện Lương Nghi Thông Thiên Kiếm. (Trung)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Có phải có tin tức gì rồi không?

- Rất nhiều tin tức, hiện tại tin tức bay đầy trời, nhưng có mấy chuyện có thể xác định, thủ tọa Thiên Long Đạo Vương Xà tiến vào Cửu phẩm, đoạt lão bà của lục y Kiếm Thánh Lục Thiếu Du, còn giết đệ tử Kim Quang Động, tân nhiệm chấp sự Minh Nghĩa Kinh Viện Cao Ngọc lâu!

- Cao Ngọc Lâu? Vương Xà giết Cao Ngọc Lâu?

- Minh Nghĩa Kinh Viện đã xác nhận tin tức Cao Ngọc Lâu chết, nghe nói ra tay không phải Vương Xà, mà là một nhân vật thần bí, nhưng mà, người này do Vương Xà mang tới cướp dâu, cho nên, chuyện này phải tính toán lên đầu Vương Xà, hiện tại Minh Nghĩa Kinh Viện và Thiên Long Thần Sơn đang giương cung bạt kiếm với nhau, muốn Thiên Long Đạo phải có công đạo với Minh Nghĩa Kinh Viện, Kim Quang Động cũng có phản ứng, rất nhiều đệ tử tiến vào trong Minh Nghĩa Kinh Viện, thực lực Minh Nghĩa Kinh Viện tăng lên.

- Tăng lên thì dùng được cái rắm, Vương Xà đã là cường giả Cửu phẩm, dù là địa vị hay thực lực, cũng không phải bạch y Kiếm Thánh Lục Thiếu Du và Cao Ngọc Lâu có khả năng sánh bằng được, chẳng lẽ Minh Nghĩa Kinh Viện thực sự sẽ vì Cao Ngọc Lâu mà khai chiến với Thiên Long Thần Sơn, lại dưới tình huống đối phương nhiều hơn một cường giả Cửu phẩm?

- Đây không còn là vấn đề riêng của Lục Thiếu Du nữa.

Wang Thiên Lôi cười gian hắc hắc, nói:

- Đừng quên, thế tử của Lục Thiếu Du bị người của Thiên Long Thần Sơn cướp ngay trước mặt nhiều người a!

- Thì tính sao? Lão bà của mình bị cướp đi, chỉ có thể nói rõ Lục Thiếu Du vô dụng, nếu như Vương Xà không tiến vào Cửu phẩm thì thôi, nhưng hiện tại Vương Xà là cường giả Cửu phẩm, lấy chuyện này mà dây dưa, Minh Nghĩa Kinh Viện chỉ tự rước lấy nhục, lại nói, Mã Linh Lung này còn chưa bái thiên địa với hắc, cũng không tính là thế tử của hắc, người có thể làm ra phản ứng chỉ có thể là phủ tổng đốc Vân Châu, Mã tổng đốc mới đúng!

- Đây cũng là chuyện kỳ quái nhất, với tính tình của Mã tổng đốc, xảy ra chuyện như vậy, hắc đã sớm đi tìm Vương Xà và Thiên Long Đạo gây phiền toái, nhưng bây giờ một chút động tĩnh cũng không có, đây mới là điểm làm cho người ta ngoài ý liệu nhất!

Wang Thiên Lôi từng đi lính ở Vân Châu, cho nên, hắc rất sùng bái Mã Thiên Trường.

- Hắc hắc, không có động tĩnh mới là động tĩnh tốt nhất, nói không chừng đây chính là thái độ Mã tổng đốc muốn nói với những người khác đấy!

Tiểu Báo Tử nghe thế, cười lạnh hắc hắc, hắc biết rõ quan hệ giữa Mã Thiên Trường và triều đình không phải là tốt đẹp, nhưng chuyện tranh đoạt lão bà mới diễn ra trong khoảng thời gian gần đây, theo như những lời Vương Xà nói với hắc, hắc là có liên quan đến việc lần này, lại liên tưởng đến địa vị của Mã Thiên Trường ở Vân Châu, mà lại đồng ý quan hệ thông gia rất khác thường, đây chính là chuyện khó phỏng đoán nhất.

- Mã tổng đốc đang tỏ thái độ cho người khác thấy, lời này là ý gì?

Lời nói của Tiểu Báo Tử, đã tăng thêm lòng hiếu kỳ của Vương Thiên Lô, nhưng Tiểu Báo Tử không muốn nói.

- Tỷ phụ a, loại chuyện này, chúng ta có biết cũng không quản được, chúng ta đây, cứ ở Trung Hòa quận lo việc buôn bán cho tốt, những chuyện khác, không nên quản thì tốt hơn!!

- Đúng đúng đúng, loại chuyện này, chúng ta không thể quản, cũng chẳng thèm quản!

Vương Thiên Lô liên tục gật đầu.

Tiểu Báo Tử là người có tiền vốn, điểm này, hẳn phi thường tin tưởng, mà trên thực tế, đúng là hắn có tiền vốn vô cùng hùng hậu, dù là công pháp võ học, hay là thiên phú huyết mạch hơn người, đây chính là tiền vốn, có những tiền vốn này, cho hắn thêm thời gian, hắn có thể đứng ở đỉnh kim tự tháp ở thế giới này.

Nhưng mà, nói đi phải nói lại, hắn có tiền vốn, nhưng không có nhiều thời gian.

Hiện tại cơ thể này, chỉ mới mười bốn tuổi a, có tiền vốn hùng hậu, nhưng lại bị hạn chế về tuổi tác, thậm chí thỉnh thoảng còn phải tìm cách ẩn tàng tiền vốn của mình, đề phòng có kẻ cường đại hơn ngấp nghé. Chết không có chỗ chôn, mà tác phong của Tiểu Báo Tử từ trước đến nay chính là làm việc cẩn thận chi li, đi một bước, nhìn ba bước, có đôi khi, hắn đi về phía trước một bước, lại lui về phía sau hai bước, chỉ có như vậy, mới có thể cam đoan là hắn được an toàn, nhưng khó cam đoan là người nhà của hắn được an toàn.

Hắn có thể thông qua lời nhắc nhở của Vương Xà, từ quan hệ thông gia của Mã thống đốc với Lục Thiếu Du, quan hệ giữa phủ tổng đốc Vân Châu và triều đình làm đầu mối, hắn có thể hiểu được thời cuộc, nhưng hắn tuyệt đối không ngu xuẩn đến mức nhúng tay vào việc này, đây không phải lĩnh vực của hắn, cũng không phải là thứ hắn am hiểu, loại việc điên cuồng này, xen vào chính là tự tìm phiền toái, hắn sẽ không làm.

Danh tiếng cũng được, chỗ tốt cũng thế, lựa chọn tốt nhất hiện giờ chính là ẩn dật, ẩn dật trong Trung Hòa quận thành này, từ từ tiêu hóa chỗ tốt mà mình có được, biến những chỗ tốt này thành thứ của mình, biến thành tích lũy của bản thân, từng bước lớn mạnh thực lực của mình, đây mới là điểm mấu chốt nhất.

Vương Xà nói với hắn, thiên hạ sắp đại loạn, tuy hắn không nhìn ra chút đầu mối nào của việc thiên hạ đại loạn, nhưng làm lớn mạnh thực lực của mình là chuyện không bao giờ sai.

Thay đổi bộ dáng, đi ra khỏi sân nhỏ, Tiểu Báo Tử đi tìm tỷ tỷ Chu Hoa của mình, sau khi chịu đựng lải nhải một hồi, sau đó đi đến phủ đô đốc trả phép, lại bị mấy tên thân vệ gác cửa phủ đô đốc ngăn lại, bảo hắn mời uống rượu, đồng thời bảo hắn kể về tình hình ở Tần Lang quận thành. Dù sao, bọn họ đều là người ở Trung Hòa quận thành xa xôi này, chỉ nghe được một ít đồn đãi từ giang hồ, một là chưa biết thật giả, hai là chưa đủ nghiền, làm sao mà biết được nhiều như Tiểu Báo Tử vừa ở Tần Lăng quận thành trở về chứ?

Đối với đám người này, Tiểu Báo Tử cũng có chút bất đắc dĩ, hắn đúng là ở đó, cũng tham dự vào trong đó, nhưng loại chuyện này không thể nói lung tung, đành phải cười khổ giải thích với đám người này, bảo rằng mình chưa đủ tư cách để được vào phủ tổng đốc ăn uống tiệc rượu, chỉ nghe được lời đồn đãi, nhưng mà, chỉ nghe được tin tức đồn đãi lại, cũng không biết nhiều hơn những người khác.

- Người nói như vậy, Lục Thiếu Du không có động thủ? Không phải nói, Lục Thiếu Du đại chiến mấy chục hiệp với Vương Xà, sau đó không địch lại hay sao?

- Nghe nói Vương Xà và Mã đại tiểu thư sớm đã có gian tình với nhau từ trước, lúc này, Lục Thiếu Du muốn hoành đao đoạt ái, chẳng phải chuyện này đã chọc giận Vương Xà hay sao. Đừng quên, lần đầu tiên Lục Thiếu Du đến cầu thân, hắn đã tới đại náo một lần, có trời mới biết hắn lại là một cường giả Cửu phẩm a, tên Lục Thiếu Du này thực con mẹ nó không may a!

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

261. Chương 269: Tu Luyện Lương Nghi Thông Thiên Kiếm. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 269: Tu luyện Lương Nghi Thông Thiên Kiếm. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Tiểu Báo Tử nghe thế liền đổ mồ hôi lạnh, đúng là quá sức tưởng tượng, giang hồ đồn đãi đúng là không hợp thói thường a, ngay cả Vương Xà và Mã đại tiểu thư có gian tình cũng dám nói ra được.

- Không khoa trương như vậy đâu, Vương Xà là cường giả Cửu phẩm, Lục Thiểu Du và Minh Nghĩa Kinh Viện cũng không phải đồ ngốc, nếu dám phóng rắm với cường giả Cửu phẩm, cho dù bị đánh chết, cũng là đáng đời, bọn họ ngu như vậy sao?

- Nói cũng đúng a, bọn họ không ngu như vậy đâu!

Lý Nguyên và những tên thân vệ khác cũng không phải đồ ngu, trước khi bị những tin đồn bát quái làm cho đầu óc u mê, hiện tại nghe Tiểu Báo Tử nhắc nhở, liền tỉnh táo lại.

Đúng thế a, đối mặt với cường giả Cửu phẩm, cường ép ra tay, chẳng khác nào tự tìm cái chết.

Cường giả Cửu phẩm có tôn nghiêm của cường giả Cửu phẩm, giống như một cường giả bình thường đấu với cường giả dịch cân giới, dù là ai, chỉ cần có người dám khiêu khích tôn nghiêm, đều có quyền tiến hành công kích kẻ đã khiêu khích mình, đánh chết ngay tại chỗ cũng không cần phải giảng đạo lý, đây chính là quy tắc ngầm của thế giới này, Lục Thiểu Du là đệ nhất thiên tài mấy trăm năm có một của Minh Nghĩa Kinh Viện, cường giả Bát phẩm, cũng là người gần trăm năm nay, chắc chắn tiến vào Cửu phẩm của Minh Nghĩa Kinh Viện, là bảo bối của Minh Nghĩa Kinh Viện, cũng chỉ vì hắn là bảo bối của Minh Nghĩa Kinh Viện, Minh Nghĩa Kinh Viện sẽ không dám để cho hắn ra tay với Vương Xà, có trời mới biết Vương Xà có mượn cơ hội này, giết chết đệ nhất thiên tài của Minh Nghĩa Kinh Viện hay không?

- Dù nói thế nào, lúc này, Minh Nghĩa Kinh Viện và Lục Thiểu Du đã mất sạch mặt mũi, hắc hắc, lúc này Lục Thiểu Du đã đội mũ xanh trên đầu rồi.

- Cho dù đội mũ xanh cũng không sợ, nữ nhân trong thiên hạ nhiều lắm, cũng đâu phải không có người đẹp hơn Mã đại tiểu thư, chủ yếu nhất là, hắn gặp chuyện lần này, hơn nữa không dám khiêu chiến Vương Xà, chỉ sợ tâm cảnh trong tương lai sẽ bị ảnh hưởng, tu vi có thể tiến lên một bước hay không, còn khó nói.

Nói chuyện là một đội trưởng thân vệ của Lý Nguyên, cao thủ Ngũ phẩm, tu vi đến mức của hắn, nếu muốn tiến thêm một bước, là một chuyện vô cùng gian nan, những điều hắn nói, chính là tình cảnh của mình hiện giờ, đối với việc tăng tâm tính và tu vi lên, cũng có hiểu biết nhất định, cho nên, hắn mới nói như vậy.

Tiểu Báo Tử cũng thật phần đồng ý với thuyết pháp của hắn, cũng có chút hả hê nói ra:

- Ta xem đúng là vậy rồi, hắc hắc, dù nói chỉ là một nữ nhân, nhưng loại chuyện này quan hệ đến thể diện, muốn vượt qua, làm sao mà dễ dàng như vậy chứ!

- Đúng đúng, làm sao mà mà vượt qua dễ dàng chứ!

Mọi người đều phụ họa theo.

Sự thật đúng là như vậy, một nam nhân, ngay vào ngày thành thân lại bị người ta cướp tân nương đi, bởi vì mình không kị thực lực của đối phương nên không dám chiến, đối với người tu tập võ nghệ mà nói, sẽ ảnh hưởng cực lớn đến tâm cảnh, đặc biệt Lục Thiểu Du là cường giả Bát phẩm, bị nhiều người cười nhạo như thế, đúng là khó chịu, bị người ta tát một cái mà vẫn phải cười, ý nghĩ này làm sao xua tan khỏi đầu đây?

- Đối với Tiểu Báo Tử, tháng này tới phiên người tặc, đến giữa tháng sau sẽ chấm dứt, ta sợ đến lúc đó người trì hoãn, cho nên sắp xếp người vào cuối tháng, bây giờ người trở về, ngựa xe một nhọc, ở nhà nghỉ ngơi thêm vài ngày đi đã.

- Vậy thì cảm ơn Doanh quản rồi!

- Đều là huynh đệ trong nhà, khách khí làm gì!

Kỳ Phi cười nói:

- Người tuổi còn trẻ, tiền đồ vô lượng, sau này, nói không chừng chúng ta còn phải nhờ người chiếu cố nhiều hơn đây.

- Có lời này là được rồi!

Tiểu Báo Tử vội hỏi:

- Doanh quản nói thế nào thì cứ thế đó, ta phải tự phạt trước ba chén!

- Đúng đúng đúng, phạt rượu, phạt rượu!

Mấy tên thân vệ bên cạnh ồn ào lên, bữa tiệc lại náo nhiệt hơn.

- Ồ!

Thời điểm một đám thân vệ uống rượu đến đỏ mặt tía tai, có một người ngồi cạnh cửa sổ kêu lên một tiếng kinh dị.

- Đồng Thần, có chuyện gì thế?

Kỳ Phi hỏi.

- Doanh quản, người xem, người nọ không phải là Hồ sư gia của phủ quận trưởng sao? Muộn như vậy, lên lên lút lút đang làm cái gì?

- Hồ sư gia?

Kỳ Phi cũng sờ một chút, sau đó quay đầu ra cửa thăm dò.

- Đúng vậy, hẳn là Hồ Ti Gia, đang làm cái gì thế?

- Doanh quản, Đồng đại ca, thế nào?

Tiểu Báo Tử cũng tới, miệng đầy mùi rượu hỏi:

- Sư gia phủ quận trưởng, người xem hẳn kìa.

Tiểu Báo Tử nhìn theo ngón tay Đồng Thần chỉ, chỉ thấy trên đường phố cách quán rượu không xa, một người hơn năm mươi tuổi, là nam tử bộ dáng thư sinh cao gầy, trong tay ôm một bao vải xanh, vội vàng đi vào ngõ hẻm.

Thời điểm này, sắc trời đã tối, tuy đây là quận thành, nhưng cũng không so được với đô thị hiện đại của kiếp trước, ngọn đèn dầu trong suốt, trên thực tế, trời vừa tối, trong quận thành này, trừ thanh lâu và tửu quán có đèn ra, những nơi khác, đều là cảnh tối lửa tắt đèn, thỉnh thoảng có binh sĩ tuần tra, nhìn thấy người khả nghi sẽ mang về thẩm vấn, dưới tình huống như vậy, người bình thường, đến tối đều không đi ra ngoài, đương nhiên, trừ những khách đi tầm hoan và đi uống rượu như bọn họ chẳng còn cả, hơn nữa, cho dù đi uống rượu tầm hoan, cũng phải tập trung vào một khu vực, mà gia hỏa Hồ sư gia ôm một bao vải xanh lên lút đi vào ngõ hẻm như vậy, nhất định là có vấn đề, hơn nữa còn là vấn đề rất lớn.

Nếu như là người khác, cũng không thèm để ý, đám người này là thân vệ của phủ đô đốc, cũng không quản tới phận sự của quân bảo vệ thành, nhưng thân phận của người này chính là sư gia của quận trưởng, tình huống lại không giống.

Trung Hòa quận thành mất rồi lại được, có một đoạn thời gian rất dài, nằm dưới sự quản lý của Lý Nguyên, sau này triều đình phái tới một quận trưởng, cũng chính là quận trưởng Vạn An hiện giờ.

Vốn chuyện này không có gì đáng nói, bởi dù thế nào, Trung Hòa quận thành chính là nội địa của Đại Tấn, quân tình cũng không có gì cấp bách, đám quân dưới tay của Lý Nguyên cũng không muốn dây dưa với quận trưởng, cho nên, sau khi Vạn An tới tiếp nhận chức quận trưởng, Lý Nguyên thập phần sáng khoái giao cho hắn xử lý, đem cả chính vụ Trung Hòa quận thành toàn bộ giao ra hết.

Nhưng không nghĩ tới, không biết có phải đầu của tên Vạn An này hỏng rồi hay không, tiếp nhận chính vụ thì cũng bỏ đi, nhưng hấn lại muốn nhúng tay vào quân vụ, Lý Nguyên đối với hành vi hót tay trên này, rất tức giận. Quận trưởng và đô đốc, phân công quản lý và quân chính, vốn là hai việc khác nhau, có đôi khi, địa phương xảy ra chuyện gì, phải người tới bảo quân đội giúp đỡ duy trì trị an thì bỏ đi, nhìn mặt mũi nhau là làm được, nhưng tên Vạn An này, không muốn mặt mũi, còn muốn lót chân trong áo.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

262. Chương 270: Cây Muốn Lặng Mà Gió Chẳng Ngừng. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 270: Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Trung Hòa quận thành là bụng của Đại Tấn, nhưng cũng là khu vực biên giới của Kiền Châu, mà biên giới của Kiền Châu giáp với Hào Châu và Thanh Châu. Chính vì nó nằm ở chỗ giáp ba giới, chung quanh có rất nhiều khu vực không ai quản lý, trước khi bị Bái Hỏa Giáo công hãm, chính là một nơi thị phi, đạo phỉ cũng không ít, sau khi bị Trung Hòa quận thành phục bắt, yên tĩnh một thời gian ngắn, mà vài đám đạo phỉ chung quanh nổi danh có Tam Nương Tử, Mã Đại Hồ Tử, đều tham dự vào hành động với Bái Hỏa Giáo, Bái Hỏa Giáo bị đánh tan, đương nhiên đám đạo phỉ này cũng tan thành mây khói, thế nhưng tiệc vui chóng tàn, đạo phỉ là thứ gì, giống như kỹ nữ, xã hội loài người vừa bắt đầu, nó đã tồn tại, là chức nghiệp cổ xưa nhất, mà vài đám đạo phỉ này có hứng thú với khu vực xung quanh Trung Hòa quận thành, không chỉ có uy hiếp rất lớn với một ít trấn nhỏ, các thôn xóm, mà chúng còn ảnh hưởng tới thương lộ đi thông tới Trung Hòa quận thành, đám đạo phỉ này tồn tại, sẽ làm ảnh hưởng nghiêm trọng tới chuyện phục hồi kinh tế và phồn vinh của Trung Hòa quận thành, mà tên Vạn quận trưởng, cũng dựa vào lý do này, yêu cầu Lý Nguyên xuất binh, tiêu diệt đạo phỉ, sau khi bị Lý Nghiêm cự tuyệt mấy lần, hấn đổi phương pháp, đó là mượn binh.

Người không đi đúng không? Người không đi, ta đi, nhưng thủ hạ của ta không đủ, cho nên ta mượn, người đưa cho ta!

Thời điểm ban đầu, Lý Nguyên vì chút mặt mũi, cho hấn mượn một lần, cho mượn một ngàn người ngựa, phải trả lại cho hấn đầy đủ một ngàn, cộng thêm một tên sĩ quan cấp tá, kết quả ba ngày sau, một ngàn người ngựa, chỉ còn lại bảy trăm, trong đó có hơn một trăm người tổn thương, ba trăm người ở lại quản lý khu vực không có ai, Lý Nguyên vì chuyện này mà nổi giận xung thiên, gọi tên sĩ quan cấp tá kia trở về hỏi cho rõ, sau đó liền bão nổi.

Thì ra tên quận trưởng ngay từ đầu đã đoạt quân quyền của sĩ quan cấp tá này, sau dẫn quân đi đánh đạo phỉ, liền sắp xếp dưới trướng của mình, tên sĩ quan kia vốn phản đối, nhưng bất đắc dĩ đối phương chức to hơn hấn, hấn không có quyền nói chuyện. Dẫn quân đi đánh tan đạo phỉ, tên Vạn quận trưởng đem toàn bộ đội ngũ vào biên chế của mình, cho trung quân, hậu quân tiến vào đất của đạo phỉ, bài binh bố trận rất khí thế, kết quả lại bị đạo phỉ giao hoạt mai phục, hao binh tổn tướng, xám xịt trở lại.

Đương nhiên Lý Nguyên tức giận, mang bốn gã thân vệ, đến phủ quận trưởng hỏi tội, tên Vạn quận trưởng chính chiến vô công, kết quả nổi nóng, ngược lại chất vấn Lý Nguyên luyện binh không được, Lý Nguyên tức giận không nói nhảm với hấn, trực tiếp cho hấn hai bạt tay, một cước đá hấn nằm trên mặt đất, mang theo bốn gã thân vệ, nghênh ngang rời đi.

Chuyện này, đã đắc tội với Vạn An, ngày tiếp theo Vương Thiên Lôi buôn bán lương thực bị làm khó dễ, phải biết rằng, lúc bắt đầu, bởi vì quan hệ với Tiểu Báo Tử, cửa hàng lương thực của Vương Thiên Lôi rất

được chiếu cố, nhưng sau chuyện đó, Vạn An coi đây là sỉ nhục, cho nên với việc thân vệ Lý Nguyên chiếu cố cửa hàng lương thực thì nhìn không vừa mắt, nhưng mà, thời điểm này muốn thu thập Vương Thiên Lôi lại không dễ dàng, một là thấy Vương Thiên Lôi làm sinh ý, thứ hai thấy Tiểu Báo Tử không ở đây, cho nên đám thân vệ Dương Quân rất chiếu cố, đám thân vệ này là những lão binh chân chính, không có thói quen nói đạo lý, không người nào của quận trưởng dám đắc tội với bọn họ, cho nên, sau mấy lần, Vạn An rơi vào đường cùng, đành phải mặc kệ cửa hàng lương thực này, dù sao vận dụng thủ đoạn với một cửa hàng lương thực, hấn làm chức quận trưởng quá mức thất bại rồi.

Cũng chính vì việc này, hiện tại phủ quận trưởng và phủ đô đốc không tới tình trạng thủy hỏa bất dung, nhưng sẽ không nhìn mặt nhau, đội ngũ song phương thấy đối phương không vừa mắt, thỉnh thoảng còn muốn tìm đối phương gây phiền toái. Nhưng vì người của phủ đô đốc đều là lão binh, Lý Nguyên lại xuất thân Lý gia Bình Châu, bởi vậy, mấy lần tranh đầu đều chiếm hết thượng phong.

Đương nhiên, Lý Nguyên cũng là người thông minh, biết giữ bốn phận, tuy chiếm thượng phong, nhưng làm việc rất quy củ, càng không chủ động khơi mào gây chuyện, cho nên, trong Trung Hòa quận thành mới yên bình như vậy.

Bình tĩnh thì bình tĩnh, đó là vì thượng cấp muốn khắc chế, nhưng người cấp dưới thì sao?

Tiểu đả tiểu nháo chưa từng đình chỉ bao giờ, hiện tại, thân vệ của phủ đô đốc nhìn thấy gia sư của phủ quận trưởng, xuất hành vào ban đêm thế này, đương nhiên rất hưng phấn, tên Hồ sư gia này là tâm phúc của Vạn An, nhìn bộ dáng hấn như vậy, không chừng đang muốn làm chuyện xấu, nếu như bọn họ có thể bắt được tận tay, đưa tới trước mặt Lý Nguyên, thì Lý Nguyên sẽ vạn ngã Vạn An, thời gian mọi người sống ở Trung Hòa quận thành này, cuộc sống sẽ khá giả hơn không ít.

Nghĩ tới điểm này, hai mắt Kỳ Phi nhú lại, cùng với Tiểu Báo Tử, Đồng Thần trao đổi ánh mắt, lặng yên không một tiếng động xuống lầu, đi theo vào trong hẻm nhỏ, theo thật sát sau lưng Hồ sư gia.

Hồ sư gia cầm cái bao thật cẩn thận, ôm vào trong ngực thật chặt, không dám buông tay ra dù chỉ một chút, sợ nếu mình buông tay ra, thì cái bao trên tay sẽ nổ tung, nổ hấn không còn lông xương lành lặn.

Hấn là sư gia của quận trưởng Vạn An, dù không rõ phẩm cấp, nhưng ở trong Trung Hòa quận thành này, nếu nói hấn là nhân vật chỉ dưới một người, trên vạn người còn không đủ.

Bởi vì cho tới nay, mặc kệ là ngày tốt hay không tốt, nếu không phải chuyện xảy ra hôm nay, thì thời gian sắp tới nó sẽ xảy ra, dù thế nào thì ngày đó cũng tới.

Nhưng không còn cách nào, trên thế giới này, không phải chuyện này cũng như ý muốn của con người, có chút chuyện phải xảy ra, nên xảy ra, cũng không phải người muốn nó không xảy ra, thì nó sẽ không xảy ra.

Giống như tối hôm nay, ở trong thư phòng của quận trưởng, hấn phát hiện một phong thư, đây là việc không theo ý muốn của con người, hấn thật sự không nên xem thứ đó, nhưng không có biện pháp, bởi vì thứ đó đang ở ngay trước mặt hấn, mà tò mò sẽ giết chết con mèo, hấn mở ra xem.

Sau đó, giống như hiện tại, cầm lấy bao đồ, bằng tốc độ nhanh nhất, giống như chó nhà có tang, chạy ra khỏi phủ quận trưởng, có nhà cũng không dám quay về.

Nhà, nghĩ đến nhà, trong lòng của hấn lại quận đau từng hồi, nhà chắc chắn sẽ không còn, trong nhà có lão mẫu, thê nhi, lúc này nhất định đã bị quận trưởng bắt. Không bao lâu sau, đầu sẽ rơi xuống đất, hoặc là làm mỗi câu hấn ra, nhưng kết cục cuối cùng, cũng giống như vậy.

Cho nên, hiện tại hấn phải chạy, bằng tốc độ nhanh nhất rời khỏi Trung Hòa quận thành, biến mất trong biển người mệnh mông, chỉ có như vậy, mới có thể thoát khỏi cảnh bị Vạn An đuổi giết, mới có được con đường sống, tương lai sẽ giúp người nhà báo thù.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

263. Chương 271: Cây Muốn Lặng Mà Gió Chẳng Ngừng. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 271: Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Đây là ý nghĩ duy nhất của hắn, cũng là ý nghĩ bắt buộc mình phải làm như vậy.

- Ô, đây không phải Hồ sư gia sao? Muộn như vậy, chạy vội vã như vậy, muốn đi làm cái gì sao? Chẳng lẽ người muốn gạt thê tử của mình đi thân mật vụng trộm với người khác hay sao?

Sau lưng truyền đến âm thanh làm cho tâm thần của hắn nhảy lên, toàn thân run lên mãnh liệt, thân thể run rẩy, từ từ quay đầu lại, chỉ thấy người nói đầy mùi rượu, ăn mặc một thân giáp nhẹ, vẻ mặt ác ý cười lạnh nhìn hắn.

- Thân vệ của Lý Nguyên!

Loại nhuyển lân giáp này, trong Trung Hòa quận thành, chỉ có binh sĩ một doanh có tư cách mặc vào, đó chính là Vệ doanh của Lý Nguyên. Huống chi, hiện tại người quản lý Vệ doanh của Lý Nguyên chính là Kỳ Phi, tuy giữa hai người không có giao tình, nhưng cũng đã gặp mặt, mà hai người bên cạnh, trong đó có một người lạ mặt, một gã thiếu niên, hắn cũng nhận ra, đó chính là người lập công trong việc thu hồi Trung Hòa quận thành, gọi là thân vệ Chu Báo.

Nhìn thấy hai người này, tảng đá lớn trong lòng của hắn đã buông ra hơn phân nửa, bỗng nhiên lúc này, linh quang trong đầu của hắn khẽ động, lao nhanh về phía Kỳ Phi.

- Kỳ Doanh Quân, ta muốn ra, ta muốn ra, Vạn quận trưởng cầu kết với phản tặc, ta muốn ra khỏi đây.

...

- Cái gì?

Ba người đều sửng sờ, sắc mặt lộ ra thần sắc cổ quái.

- Người nói cái gì, Vạn quận trưởng muốn làm phản, nói rõ hơn một chút!

Kỳ Phi nhanh chóng lao về phía trước, túm lấy cổ áo Hồ sư gia, xách hắn lên ngang mặt.

- Người tốt nhất nên nói rõ những lời này, nếu có nửa câu nói ngoa, coi chừng lão tử dùng một đao làm thịt người.

- Không dám nói dối, không dám nói dối!

Hồ sư phụ liên tục nói ra.

Đem bao đồ hắn ôm trong ngực cho Kỳ Phi, nói:

- Kỳ Doanh Quân người xem, trong này chính là chứng cứ, trong lúc vô tình, ta phát hiện phong thư này, mới bắt đắc dĩ trốn đi, đáng thương cho lão mẫu thê nhi của ta, lúc này, nói không chừng bị độc thủ của phản tặc hại chết rồi.

Nói xong, Hồ sư gia gào thét khóc lớn.

Kỳ Phi mở bao đồ ra, nhìn thấy bên trong trừ một ít vàng bạc châu báu và nữ trang ra, đúng là có một phong thư, đang chuẩn bị mở phong thư ra, bên tai nghe thấy tiếng gào khóc của Hồ sư gia mà phiền, hắn dùng ánh mắt ra hiệu cho Tiểu Báo Tử.

Tiểu Báo Tử hiểu ý, đánh xuống một đao trúng vào lưng của Hồ sư gia, đánh hắn ngất xỉu, lúc này Kỳ Phi mới yên tâm mở phong thư ra, từ từ xem.

Không nhìn còn tốt, vừa nhìn vào, thần sắc đại biến, trên mặt lộ ra vẻ âm trầm bất định.

- Kỳ đại ca, thế nào?

Tiểu Báo Tử và Đồng Thần đều hiểu kỳ nên lên tiếng hỏi, muốn xem nội dung lá thư này.

- Không có gì!

Nhìn thấy hai người ghé đầu qua, Kỳ Phi nhanh chóng thu hồi thư tín, nhét vào phong thư.

- Sự việc trọng đại, ta phải lập tức đi tìm đại soái!

Nói đến đây, hần liếc mắt nhìn Hồ sư gia đang nằm dưới đất.

- Tiểu Đồng, Tiểu Báo Tử và bọn kia, giết hần, làm thành một vụ cướp giết, sau đó trở về quán rượu, coi như chưa có chuyện gì xảy ra, hiểu chưa?

- Hiểu!

Đồng Thần còn muốn nói gì đó, lại bị Tiểu Báo Tử kéo lại, nói:

- Tốt rồi, Kỳ đại ca, người giao việc ở đây cho ta, người đi gặp đại soái đi!

- Ân!

Kỳ Phi gạt đầu một cái, khen ngợi liếc nhìn Tiểu Báo Tử, không dám trì hoãn, triển khai thân pháp, nhanh chóng chạy về phủ tổng đốc.

Thời điểm này, Đồng Thần cũng phục hồi tinh thần lại, có chút xấu hổ cười cười, nói:

- Tiểu Báo Tử, vừa rồi thật sự đa tạ người!

- Cảm tạ cái gì mà cảm tạ, Kỳ đại ca không cho chúng ta xem lá thư này, đương nhiên là có lý do không cho chúng ta xem. Đồng đại ca, nhanh ra tay đi, tránh đêm dài lắm mộng.

- Được!

Đồng Thần gật gật đầu, đưa mắt nhìn xung quanh một lúc, lúi Hồ sư gia đến một nơi hẻo lánh, cần cây gậy thô đi tới, ra tay với Hồ sư gia.

- Hồ sư gia, người không nên trách ta, ai bảo người nhìn thấy thứ không nên nhìn thấy chứ, nếu không giết người, nói không chừng sẽ liên lụy đến đám huynh đệ chúng ta, cho nên, không có biện pháp, đành phải ủy khuất cho người. Người yên tâm, ta cam đoan người sẽ không cảm thấy bất cứ thống khổ nào.

Sau khi nói chuyện, cây gậy trong tay nện xuống, nện thẳng vào ót của Hồ sư gia, lập tức óc vỡ toang, máu tươi bắn ra bốn phía.

Đáng thương cho Hồ sư gia, ngay cả hừ một tiếng cũng không được, liền khí tuyệt bỏ mình.

- Đi thôi!

Tiểu Báo Tử và Đồng Thần trao đổi ánh mắt, không quay đầu nhìn lại, từ từ đi ra đường phố, trở lại quán rượu.

Xảy ra chuyện như vậy, đương nhiên hai người cũng không vô tâm uống rượu, làm bộ uống vài chén, liền dẫn theo đám huynh đệ trở về quán doanh.

Cũng may hôm nay đám thân vệ này uống không ít rượu, mà đám người bọn họ vừa đi ra ngoài cũng không lâu, chỉ nói là bọn họ đi tiểu tiện, không làm kinh động đến người nào.

Nửa canh giờ sau, bốn đạo nhân ảnh, xuất hiện trong ngõ hẻm Hồ sư gia chết.

- Mau mau, người ở chỗ này, hình như đã xảy ra chuyện!

Tất cả bốn người này đều mặc hắc y, cái khăn đen che cả bộ mặt, cho nên không nhìn thấy tướng mạo. Một tên đi tới đi lui, có được tu vi không tệ, nhìn thấy thi thể Hồ sư gia, mấy người vội vàng lao tới.

- Thế nào, lão Tứ, là hần sao?

- Chính là hắn, nhưng đã chết rồi!

Người bịt mặt gọi là lão Tứ bất đắc dĩ nói ra:

- Đồ vật kia đã bị cướp, hình như là cướp đường.

- Cướp đường?

Một người trong đó lên tiếng cười lạnh.

- Ai lại đi cướp đường ở một nơi chim không thềm ỉa này, đừng nói là việc trời vừa tối là ở đây không có đến nửa bóng người, cho dù có người, cướp ở chỗ này thì kiếm được chất béo gì chứ?

- Vậy ý ngài là?

- Đồ vật đã bị đoạt đi, nhưng không phải là cướp đường, đi khắp nơi điều tra xem, nhìn xem có thêm manh mối gì hay không. Lão Tam, người mang theo thi thể trở về báo cáo kết quả, nói cho đại nhân, nhất định phải chú ý, cẩn thận đề phòng, rất có thể đồ vật đã rơi vào trong tay Lý Nguyên!

- Lý Nguyên? Làm sao có thể?

Lão Tứ kinh dị nói ra:

- Chẳng lẽ hắn đã phát giác chuyện của chúng ta?

- Không, sẽ không, hắn là trùng hợp. Đáng chết, thời điểm chúng ta lướt qua bên kia đường, không phải đã nhìn thấy một đám thân vệ của Lý Nguyên đang uống rượu sao? Các người xem lộ tuyến bỏ trốn của tên họ Hồ này, chính là từ nơi đó đi tới, ta đoán chừng, thời điểm hắn vào ngõ hẻm phải đi qua quán rượu, bị thân vệ của Lý Nguyên phát hiện, bị đám thân vệ theo dõi, sau đó động thủ, cướp đồ vật đi, vì tránh cho người khác hoài nghi, cho nên phải làm ra hiện trường là cướp đường.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

264. Chương 272: Tu Luyện Trong Hỏa Mạch. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 272: Tu luyện trong hỏa mạch. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Chúng ta nên làm gì bây giờ?

Lão Tam hỏi.

- Người về trước đi, mang thi thể theo, nói chuyện này cho phu nhân nghe, đại nhân sẽ có chỉ thị!

- Vâng!

Lão Tam không dám lãnh đạm, vội vàng mang thi thể đi, cũng không để ý tới máu đen trên thi thể, vận cước lực, chạy về hướng phủ quận trưởng.

- Đại ca, chúng ta nên làm gì bây giờ?

- Đám người các người đi dò xét chung quanh, có nhìn thấy hoặc tìm thấy đầu mối gì không, hoặc là nói, rốt cuộc là ai đã cướp thứ đó đi, trong quán rượu bên kia có nhiều thân vệ như vậy, chúng ta không có khả năng động thủ với tất cả, xem ra chuyện này không còn chỗ trống để văn hồi rồi!

- Vâng!

Hai gã hắc y nhân lên tiếng đáp, ba bóng đen biến mất, phá bầu trời đêm, lao về hướng phủ đô đốc.

- Các người chỉ đi uống rượu, tại sao lại chọc vào chuyện như thế này chứ!

Thư phòng phủ đô đốc, Lý Nguyên đang chấp tay sau lưng đi tới đi lui, mà trên tay sau lưng của hắn, đang cầm phong thư mà Kỳ Phi lấy từ trên người Hồ sư gia, mà Kỳ Phi thì đứng ở một bên, không dám thở mạnh một cái, về mặt hối hận.

- Chúng ta nhất thời hiểu kỳ, cho rằng tên sư gia trộm đồ trong nhà gia chủ, muốn chạy trốn, liền nghĩ có nên bắt hắn lại hay không, sau đó đưa về cho Vạn An xử lý, không thể tưởng được, nhưng không ngờ trong bọc đồ của tên Hồ sư gia lại có thứ động trời như vậy, làm cho thuộc hạ giật mình.

- Chuyện này, còn có ai biết?

- Chỉ một mình thuộc hạ!

- Người? Hừ, với tình tình của người, sẽ đi làm chuyện theo dõi tên Hồ sư gia sao?

Lý Nguyên cười lạnh nói ra.

- Đúng là chỉ có mình thuộc hạ, tuy Chu Báo và Đồng Thần đi cùng ta, nhưng ta không cho bọn họ nhìn thư tín ghi cái gì.

- Không cho bọn họ nhìn thư tín, thì bọn họ sẽ không có chuyện sao? Lời này của người nói thì ta tin, nhưng người khác sẽ tin sao?

Mặt mũi Lý Nguyên tràn đầy ý trào phúng.

- Chuyện này do ba người các người gây ra, nếu để cho bọn chúng tra ra được, ba người các người không ai chạy thoát. Về phần có ai nhìn thấy hay không, bọn chúng sẽ không quan tâm. Người đi nói cho hai tên kia, bảo họ kín miệng một chút, không nên nói ra, vạn nhất xảy ra chuyện, ta cũng không giữ được các người!

- Vâng!

Kỳ Phi hành lễ, rời khỏi thư phòng.

Nhìn thấy Kỳ Phi rời khỏi thư phòng, đóng cửa lại, Lý Nguyên nhìn chữ viết trong lá thư, đập mạnh lên bàn một cái, thở dài một tiếng, nói:

- Ai! Chuyện này, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng!

- Hình như ta đã dây vào chuyện không nên dây vào rồi!

Lý Nguyên đang buồn bã trong phủ đô đốc, thì cũng là lúc Tiểu Báo Tử về nhà, mặt mày cũng ủ dột, từ chuyện ngày hôm nay, hắn cảm nhận được một tia nguy hiểm, trong đầu vang lên câu nói của Vương Xà lúc trước.

Thiên hạ sắp đại loạn!

Tuy từ biểu hiện bề ngoài, mưa thuận gió hòa, nhưng trên thực tế thì sao? Vụng trộm, sóng ngầm nổi lên.

Vạn An là tâm nhiệm quân trưởng Trung Hòa quân do Đại Tấn phái tới, từ lúc đến nhậm chức tới bây giờ chỉ mấy tháng, nhưng Tiểu Báo Tử chưa từng hoài nghi lời nói của Hồ sư gia, mà hắn cũng không cần phải nói dối, từ biểu hiện của Kỳ Phi khi xem lá thư thì Tiểu Báo Tử đã tin tưởng lời nói của Hồ sư gia, đồng dạng, hắn cũng biết, chuyện của Vạn An, cũng không phải mưu phản đơn giản như vậy.

Nếu Vạn An quân trưởng thật sự có ý đồ mưu phản, Kỳ Phi đã không ngăn hắn và Đồng Thần xem lá thư, cũng không ra lệnh giết Hồ sư gia, làm giả hiện trường thành cướp đường, hoàn toàn không cần phải làm vậy, đây là nhân chứng sống sờ sờ a, làm sao nói giết là giết đơn giản như vậy?

Đồng dạng, mưu phản triều đình, nói mưu phản dễ như vậy sao?

Cho dù muốn mưu phản, thì cũng chỉ có phủ tổng đốc Vân Châu nơi biên cảnh mới dám thôi, có quan hệ gì tới Vạn An?

Cho dù Vạn An là quan to tam phẩm, trong tay chưởng quản chính vụ, nhưng chỉ quản chính vụ mà thôi, quân quyền nằm trong tay Lý Nguyên, hơn nữa, Lý Nguyên và Vạn An bất hòa đã là chuyện thiên hạ đều biết, chỉ cần Vạn An dám giương lá cờ mưu phản trong phủ quận trưởng lên, trong nửa canh giờ, Lý Nguyên có năng lực làm cho hắc đầu rơi xuống đất.

Hắn sẽ ngu như vậy sao?

Nếu không phải ngu, vậy tại sao muốn mưu phản?

Trọng yếu nhất trong việc mưu phản, cũng không cần tự mình đi làm, tùy tiện tìm mấy người, kéo những người này cùng mưu phản, mưu phản cũng có các loại phương thức khác nhau, Vạn An trực tiếp mưu phản, loại chuyện tìm chết này hắn sẽ không làm, như vậy, chỉ còn lại khả năng thứ hai, hắn cuốn mình vào giữa chuyện mưu phản, mà Vạn An hắn, chỉ nắm giữ một khâu, lá thư này, cũng chỉ chứng minh hắn tham gia mưu phản, nhưng chủ mưu là ai, mưu phản thế nào, có bao nhiêu người, có bao nhiêu lực lượng, những chuyện này Tiểu Báo Tử không biết rõ.

Có lẽ, sau khi đọc hết lá thư này, sẽ có một đáp án, nhưng hắn lại không được đọc lá thư này.

Sau khi Kỳ Phi xem xong lá thư, đã có phản ứng khác thường, điều này đã chứng minh suy đoán của hắn không sai, vấn đề hiện tại chính là, mình nên làm cái gì bây giờ?

Trong đêm ngày hôm qua, Kỳ Phi lại đến tìm hắn lần nữa, vẻ mặt đau khổ đưa ra lời khuyên cho hắn, cảnh báo, tuyệt đối không nên nói ra chuyện ngày hôm qua.

Tiểu Báo Tử liền biết rõ chuyện này vô cùng nghiêm trọng, Kỳ Phi nhắc nhở lần thứ hai hiển nhiên là chỉ thị của Lý Nguyên. Điều này cũng nói rõ, cho dù là dùng thực lực của Lý Nguyên, cũng phải thật cẩn thận khi đối mặt với lực lượng này, cẩn thận từng li từng tí, chớ đừng nói chỉ là hắn.

- Ai, đúng là người không may mà, uống nước lạnh bị tê răng, không biết có phải ta trời sinh đã là người chuyên trêu chọc phiền toái hay không đây? Vừa mới trở về, đã gặp phải loại chuyện này, không được, ta phải tiến vào trong hỏa mạch để tu luyện, không luyện thành Dương Cực Thông Thiên Kiếm, tuyệt đối không đi ra, nếu không sẽ có chuyện phiền toái.

Tiểu Báo Tử âm thầm hạ quyết tâm.

Còn nửa tháng nữa mới đến phiên trực của hắn, hắn định dùng thời gian này thư giãn tâm tình một chút, nhưng đã có chuyện như hiện giờ, hắn không dám chạy loạn khắp nơi, hắn quyết định nên thành thành thật thật tu luyện trong hỏa mạch dưới lòng đất là tốt nhất, luyện thành Cực Dương Thông Thiên Kiếm, mới rời khỏi hỏa mạch.

Chủ ý đã quyết, hắn đi nói chuyện với Vương Thiên Lôi.

- Cái gì, ngươi muốn tiến vào hỏa mạch để tu luyện, còn tu luyện đến nửa tháng?

- Đúng vậy, thế nào? Có gì sao?

- Ta thì không có chuyện gì, nhưng ngươi nên nói chuyện với tỷ tỷ của ngươi đi, ngươi vừa trở về, lại muốn bế quan, thế này đi, ngươi tự mình đi nói với nàng, thế nào?

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

265. Chương 273: Tu Luyện Trong Hỏa Mạch. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 273: Tu luyện trong hỏa mạch. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Ta đi? Không được a, ta cũng không muốn đi tìm chuyện không thoải mái.

Tiểu Báo Tử lắc đầu, nói ra:

- Tỷ phu, loại chuyện này người am hiểu nhất, người đi đi, ta đi đây!

Nhìn thấy Tiểu Báo Tử xoay người rời đi, Vương Thiên Lôi vội vàng gọi hắn lại, nói:

- Đây, đợi một tý, người muốn đi, nhưng không chuẩn bị thứ gì, cứ như vậy mà đi sao, ít nhất cũng phải mang theo đồ ăn chứ?

- Không có gì phải chuẩn bị cả!

Tiểu Báo Tử nói:

- Ăn cái gì, ta sẽ tự mình giải quyết, dù sao hỏa mạch dưới lòng đất cũng không phải không có người!

Sau khi nói xong, vội vàng đi vào hỏa mạch dưới lòng đất.

Trung Hòa quận thành đã có sẵn hỏa mạch được Bái Hỏa Huyền Giáo phát hiện, chính vì hỏa mạch dưới lòng đất này, bọn chúng mới công hãm cả Trung Hòa quận thành, chiếm hỏa mạch dưới lòng đất này suốt mấy tháng, có thể nói, đem tất cả lợi ích ở trong đó vơ vét không còn.

Lưu cho Đại Tấn, chỉ là một hỏa mạch thì cũng bỏ đi, nhưng theo một ý nào đó, giá trị của hỏa mạch này, vượt xa những thứ mà Bái Hỏa Huyền Giáo vơ vét được.

Sau khi Trung Hòa quận thành lại trở về trong tay Đại Tấn, triều đình Đại Tấn liền áp dụng một loạt biện pháp quản lý đối với hỏa mạch này, ép ra hiệu suất lớn nhất của nó.

Ban đầu chính Lý Nguyên là người quản lý cái hỏa mạch này, nhưng chuyện này diễn ra không được bao lâu, sau khi tên Vạn An quận trưởng tại nhiệm, hắn phái một gã Công Bộ Lang Quan, tên là Lỗ Kim, Lỗ Kim là Lang Quan Ngũ phẩm, sau khi tới đây, thấy đã có sẵn hỏa mạch, nhưng hắn không mang theo nhiều người, hơn nữa giám sát cơ bản lại là Công Bộ Công Tượng, còn một ít người khác, chỉ phụ trách phòng vệ, đều là thủ hạ của Lý Nguyên và Vạn An. Thủ hạ của Lý Nguyên chịu trách nhiệm cảnh vệ an toàn cho hỏa mạch, mà thủ hạ của Vạn An, chủ yếu phụ trách công tác trong khu hỏa mạch, mà phương viên ba dặm quanh cửa vào hỏa mạch, đã trở thành một khu vực độc lập, còn dựng tường vây cao lớn nặng nề ở xung quanh..

Hiện tại, khu vực chung quanh hỏa mạch đã có quy mô đơn giản, tường cũng xây tốt, tường rất cao, một loạt dã phòng, chỗ ở cho công tượng, tất cả đã đủ, hiện tại chỉ thiếu một lò rèn, một lò luyện cực lớn ở sâu trong lòng hỏa mạch, chỉ khi lò luyện cực lớn này nằm cạnh dòng dung nham nóng chảy mới có thể phát huy ra giá trị lớn nhất của nó, có cái lò luyện này, nhưng lò luyện này nên dùng thứ gì để tạo thành đây?

Cái khác không nói, chỉ riêng người kiến tạo, vì hỏa mạch nằm sâu trong lòng đất, cho nên ở trong đó đầy hỏa độc, tu vi dưới Tam phẩm, căn bản không thể tiến vào nơi cuối cùng của hỏa mạch, mà tu vi đạt tới Tam phẩm đều là cao thủ võ lâm, làm sao hạ thân phận đi tu kiến lò luyện cực lớn chứ?

Nhân tài như vậy thì có, nhưng không nhiều lắm, cả Đại Tấn chỉ có Giản Bùi La Ô tứ đại thế gia tinh luyện kim loại, chính vì như thế, công tác tu kiến lò luyện rơi vào đầu người thế gia, trải qua một phen phân phối lợi ích, cò kè mặc cả, cuối cùng thế gia đạt thành hiệp nghị với triều đình, chọn thỏa hiệp xuất nhân lực vật lực. Bắt đầu khởi công tu kiến lò luyện, vì có quan hệ với Tiểu Báo Tử, Ô gia vốn đang lâm vào hoàn cảnh xấu, vì chuyện này mà đạt được chỗ tốt, chiếm ưu thế hơn ba nhà khác.

Hiện tại lò luyện đã được tu sửa rất tốt, tất cả các nhà dựa theo hiệp nghị mà phân chia lợi nhuận và chỗ tốt, mà tên Lỗ Kim kia, cũng nghiêm khắc dựa theo hiệp nghị mà chấp hành. Tất cả đều trật tự ngay ngắn, trừ thời điểm Tiểu Báo Tử tiếp thu chỉ lệnh của Ô gia, có ý định lấy mấy thứ ra, không còn chuyện gì cả, mà thế gia và triều đình, trên cơ bản cũng không có ma sát gì.

Dựa theo hiệp nghị của mình, người của tứ đại thế gia tinh luyện kim loại có thể tiến vào hỏa mạch, thời gian sử dụng lò luyện đều có hạn chế thời gian rất nghiêm khắc, Tiểu Báo Tử là người của Ô gia, dựa theo

đạo lý mà nói, hần cũng bị hạn chế, nhưng mà, hần còn một thân phận khác, đó chính là thân vệ của Lý Nguyên, mà người phụ trách cảnh giới trong hỏa mạch đều là người của Lý Nguyên, cho nên hành vi của hần không có trở ngại gì, bởi vậy cho tới nay Tiểu Báo Tử tiến vào hỏa mạch dưới lòng đất như đi dạo hậu hoa viên nhà mình, những nhà khác dù nhìn không vừa mắt, nhưng từ từ cũng có thói quen, dù sao Tiểu Báo Tử hung hãn càn quấy, nhưng có một chuyện, hần tiến vào trong hỏa mạch, là vì tu luyện của mình, tuyệt đối không sử dụng lò luyện, mà dù là nhà ai sử dụng lò luyện cũng không quấy rầy. Trên thực tế, mỗi lần tiến vào hỏa mạch dưới lòng đất, hần đều đi dọc theo sông dung nham tiến vào chỗ rất sâu, nhiệt độ ở đó rất cao, hỏa độc cũng dày đặc, cho dù là cao thủ Tứ Ngũ Lục phẩm của các thế gia, cũng khó mà chịu được nhiệt độ cao ở đó.

Mà Tiểu Báo Tử lại chịu được, chính vì điều này đã làm cho người của các nhà khác thập phần bất đắc dĩ, tu vi của Tiểu Báo Tử chỉ là Tam phẩm, nhưng thực lực biểu hiện ra, lại vượt xa Tam phẩm, đại đa số mọi người đều quy cho quyền ý kỳ lạ của Tiểu Báo Tử, cho rằng quyền ý bá đạo kia bảo hộ cho hần, làm cho hần tiến vào sâu trong hỏa mạch rất tự nhiên.

Mà đệ tử Ô gia cũng rất hâm mộ, cũng không phải là không có người đánh chủ ý lên Tiểu Báo Tử, nhưng quyền ý của Tiểu Báo Tử quá mức cổ quái, ở trong hỏa mạch dưới lòng đất này vẫn đánh ra uy lực vượt xa tưởng tượng, mặt khác, Tiểu Báo Tử có quan hệ không tệ với thủ tọa Vương Xà của Thiên Long Đạo, Vương Xà đã từng ở trước mặt người khác nói mình thiếu nợ nhân tình với Tiểu Báo Tử, ngẫm lại xem, Tiểu Báo Tử có thể ở trong hỏa mạch chống cự được ba ngày, cầm chân người khác không cho quấy rầy Vương Xà tu luyện, mà sau khi Vương Xà đi ra, liền thể hiện ra thực lực của cường giả Cửu phẩm, nói không chừng, hần ở trong hỏa mạch này đột phát Cửu phẩm, nếu đúng là như vậy, Tiểu Báo Tử bán nhân tình quá lớn cho hần, lớn đến mức người của ba thế gia khác không dám đánh chủ ý lên hần, về phần Vương Xà có đúng là ở trong hỏa mạch đột phá Cửu phẩm hay không, không ai biết, nhưng không có người nào phủ nhận khả năng này.

Cho nên, đừng nói là Tiểu Báo Tử có thể tùy ý tiến vào hỏa mạch này, cho dù hần có chiếm cứ lò luyện kia vài ngày, người của những thế gia kia cũng không dám phản nài một lời nào.

Từ từ vượt qua tường rào cực lớn, chào hỏi với binh sĩ thủ vệ, trò chuyện hai câu, liền trực tiếp đi vào trong hỏa mạch.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

266. Chương 274: Mục Đích Tiến Vào Hỏa Mạch. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 274: Mục đích tiến vào hỏa mạch. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Lối vào, cũng có hai tên lính, cầm trường thương đứng ở cửa vào, cửa vào lúc này hoàn toàn khác với trước kia, phía trước tên lính, nhiều hơn một cái bàn, trước mặt bàn là một người ngồi, ăm ăm như võ tướng, vừa nhìn là biết sĩ quan, bộ dáng hơn hai mươi tuổi.

Tiểu Báo Tử không biết hần, trước kia chưa từng gặp qua, biết rõ hần vừa mới tới, liền cười cười với hần, cũng không có ý ở lại, liền trực tiếp đi vào trong hỏa mạch.

Không ngờ, vừa đi vào cửa vào, đã nghe một âm thanh âm lãnh truyền tới.

- Đứng lại!

Sau khi nghe được âm thanh này, hần nghi hoặc quay đầu nhìn lại, hần không cần nghĩ cũng biết chính là tên sĩ quan ngồi trước bàn vừa gọi hần.

Chỉ thấy tên sĩ quan này ngẩng đầu lên, vẻ mặt lạnh lùng cười cười, dùng một loại ánh mắt khinh thường nhìn mình, nói:

- Người là người phương nào, dám cả gan xông vào trọng địa, người đâu, bắt hần cho ta.

Lông mày Tiểu Báo Tử nhíu một cái, hai tên lính gác cửa lộ ra vẻ mặt lo lắng và sợ hãi, một người trong đó bước lên phía trước, nói:

- Tề tuần kiểm, vị này chính là Chu thân vệ, chính là...

- Tại hạ Chu Báo, đệ tử Ô gia.

Trong lòng Tiểu Báo Tử khẽ động, đoạt trước nói, cũng tiến lên ôm quyền nói với tên sĩ quan trẻ tuổi kia.

- Không biết các hạ là vị nào?

- Tề Ung, tuần kiểm phủ quận trưởng!

Thanh niên sĩ quan kia ngẩng đầu lên, mục quang nhìn Tiểu Báo Tử bất thiện, nói:

- Cho dù ngươi là đệ tử Ô gia, cũng không thể tự tiện xông vào hỏa mạch dưới lòng đất, người đâu, bắt hần cho ta.

- Chậm đã!

Tiểu Báo Tử quát lên, trên mặt lộ ra nụ cười sáng lạn, nói:

- Vị tuần kiểm này, chẳng lẽ ngươi không nghe nói sao? Ta là đệ tử Ô gia, tuy hỏa mạch này là của triều đình Đại Tấn, nhưng vẫn mở ra cho Ô gia chúng ta, tại hạ là đệ tử Ô gia, đến nơi đây, làm sao lại nói là tự tiện xông vào chứ?

- Chê cười, đúng là hỏa mạch này mở ra cho người Ô gia các ngươi tiến vào, nhưng mà chỉ cho tiến vào từ ngày hai đến ngày bảy đầu tháng, hôm nay đã là mười bảy, ngươi tới nơi này, chẳng phải cố tình gây sự hay sao, bắt lại.

- Đến cái gì đến, ai bảo hơn nay là mười bảy, chẳng phải hôm nay là ngày sáu sao?

Tiểu Báo Tử kêu lên.

- Mẹ kiếp, lão tử đi ra ngoài đã xem hoàng lịch, làm sao mà mười bảy được chứ!

Thời điểm này, chung quanh đã có một đám người tiến lên, đều là bị âm thanh này hấp dẫn, những người này, có phủ quận trưởng, có phủ đô đốc, có Bùi gia, còn có công bộ.

Hôm nay là mười bảy, chính là tới phiên người Bùi gia sử dụng lò luyện, cho nên bọn họ tiến vào hỏa mạch, tuy nhiên lại bị động tĩnh ở lối vào hấp dẫn, còn chưa rõ chuyện gì, mà người có chút nội tình, từ khi thấy Tiểu Báo Tử tiến vào lối vào, liền bắt đầu chú ý động tĩnh ở đây, hiện tại thấy đúng là Tiểu Báo Tử bị ngăn lại, liền ôm tâm tình xem náo nhiệt.

Cho nên, khi Tiểu Báo Tử nói câu kia: “Lão tử đi ra ngoài đã xem hoàng lịch, tại sao lại là mười bảy”, người chung quanh vốn đang sững sờ, chợt truyền ra tiếng cười vang, nhưng cũng có một số ít người cơ mặt co rút, mắng thầm:

- Tiểu bối giáo hoạt.

Tề Ung nghe lời này, trên mặt lộ ra một tia giễu cợt, nói:

- Hôm nay đúng là mười bảy, nếu như ngươi không biết nhìn hoàng lịch, trở về bảo sư nương của ngươi dạy đi!

- Mẹ mày!

Tiểu Báo Tử cười lạnh một tiếng, thân hình khẽ động, tiến lên đánh một quyền.

Tề Ưng không ngờ Tiểu Báo Tử nói đánh là đánh, thấy hấn đánh một đấm tới, vội vàng tránh qua bên cạnh, nhưng nắm đấm của Tiểu Báo Tử dễ tránh thế sao, đột nhiên nắm đấm của hấn cong lại, cải biến phương hướng, lập tức phong bế lộ truyền tránh né của Tề Ưng.

Bành! Một tiếng, Tề Ưng cũng không phải kẻ yếu, kịp thời giơ tay lên phòng thủ một quyền của Tiểu Báo Tử, sợ bị Tiểu Báo Tử đánh trúng mặt, chính vì bảo trụ gương mặt, nhưng thân thể của hấn lại bị một quyền của Tiểu Báo Tử đánh lui ra sau một trượng, tay áo hai tay nổ tung, lộ ra đôi bao cổ tay màu bạc.

- Khí lực và võ công của ngươi là do sư nương của ngươi dạy sao?

Tiểu Báo Tử thấy hấn trúng một quyền của mình mà không ngã, trong nội tâm thầm khen một tiếng, nhưng ngoài miệng thì lại nói ngược lại, lời nói cực kỳ cai nghiệt.

- Nếu là nàng dạy, ngươi gọi nàng tới đây, ta sẽ dạy cho giáo huấn nàng ta, tại sao nàng ta lại dạy ra người như vậy?

- Ngươi câm miệng!

Tề Ưng phẫn nộ quát một tiếng, thân hình nhảy lên, tay vòng qua hông, nhưng thấy một đạo ngân quang hiện lên, một thanh nhuyễn kiếm màu bạc xuất hiện, nhuyễn kiếm xẹt qua không trung một đường cong quỷ dị, đâm về phía Tiểu Báo Tử.

Tiểu Báo Tử vừa nhấc tay lên, tay áo run lên giữa không trung, cuốn nhuyễn kiếm vào trong.

- Muốn chết!

Tề Ưng quát lạnh một tiếng, nhuyễn kiếm run lên, kiếm khí sắc bén bắn ra bốn phía.

Phốc! Một tiếng, giống như một nồi nước nóng bị dội nước lạnh, tay áo hoàn toàn bao phủ nhuyễn kiếm, lại bị kiếm khí ảnh hưởng, bành trướng ra bốn phía, giống như quạt gió, nhưng mà, dù là thế nào, thì ống tay áo kia không bị tổn hại nào, ngược lại còn quấy lầy nhuyễn kiếm chặt hơn, dù cho Tề Ưng có dùng sức thế nào, cũng không thể rút kiếm ra khỏi tay áo của Tiểu Báo Tử.

- Ta nói đúng rồi a, sư nương của ngươi đúng là không chỉ dạy cho ngươi thật tốt mà.

Tiểu Báo Tử cười hắc hắc, tay áo xiết chặt, Tề Ưng kéo lão đảo, giơ chân lên đập về phía trước một cái, đá vào bụng của Tề Ưng, tay áo buông lỏng, liền thấy Tề Ưng cầm theo kiếm bay về phía sau, bay ra xa hơn mười trượng mới rơi xuống đất.

Tề Ưng rơi xuống đất, dùng tay chống đỡ thân thể, bất đắc dĩ là khí tức toàn thân của hấn bị một cước âm độc của Tiểu Báo Tử đá tan, muốn bằng vào khí lực của mình chống đỡ, nhưng hấn có cố sức thế nào cũng không làm được.

Sau khi Tiểu Báo Tử đá hấn bay đi, không thèm liếc nhìn hấn một cái, trên mặt mang theo vẻ nghi hoặc và mê mang, miệng nói:

- Hôm nay đâu phải mười bảy, sáng sớm hôm nay lão tử đi ra khỏi cửa đã xem hoàng lịch, hôm nay mới là ngày sáu thôi.

Một bên nói thầm, sau đó đi vào trong hỏa mạch, lúc này đây, không còn người nào dám ngăn hấn lại, trở mắt nhìn hấn biến mất trong lối vào hỏa mạch.

- Ngăn lại, ngăn lại, ngăn lại...

Tề Ưng cố sức chống đỡ thân thể, tay chỉ về một hướng, hướng hấn chỉ là hướng Tiểu Báo Tử biến mất, lắp bắp nói ra, nói xong một câu, thân thể cứng đờ, ngã xuống đất ngất đi, không nhúc nhích, giống như người chết.

Một lúc sau, vài tên là người của phủ quận trưởng, vội vàng lao về phía trước, ba chân bốn cẳng nâng Tề Ưng lên, vừa nâng lên vừa kêu.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

267. Chương 275: Mục Đích Tiến Vào Hỏa Mạch. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 275: Mục đích tiến vào hỏa mạch. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Đại phu, mau gọi đại phu đến đây, Tề tuần kiểm bị thương, mau gọi đại phu.

Sau một ồn ào ga bay chó chạy, một màn khói hài đã chấm dứt.

- Tuần kiểm phủ quận trưởng? Một chim đầu đàn thì bỏ đi, bằng hân cũng muốn đối phó ta sao? Đúng là quá xem thường Chu Báo ta rồi.

Từ từ đi vào trong hỏa mạch, trong lòng Tiểu Báo Tử thầm cười lạnh hắc hắc.

Hắn không biết lai lịch tên Tề Ứng này, mà hắn cũng không muốn biết. Nếu chỉ là một con chim đầu đàn thì cũng bỏ đi, có ai mà không biết mình thường xuyên không nhìn quy củ tiến vào hỏa mạch chứ, lại còn xếp một người ở đây gây khó dễ cho mình, gán cho mình một cái tội danh, thậm chí bắt tội chỗ của Lý Nguyên, cho nên, lúc ở cửa vào, tên kia, khi nghe lính canh báo mình là Chu thân vệ, liền bị mình cướp lời, dùng thân phận đệ tử Ô gia đối mặt với Tề Ứng.

Nhưng mà, cho dù mình là đệ tử Ô gia, hôm nay là mười bảy, không phải thời gian Ô gia tiến vào hỏa mạch, cho nên chắc chắn hắn sẽ bắt được câu chuyện, nhưng Tiểu Báo Tử gặp cái khó lớn cái khôn, bắt đầu cần quấy chỉ hươu nói ngựa, rõ ràng là mười bảy, hắn bảo hôm nay là ngày sáu, tên Tề Ứng này không có kinh nghiệm, không hiểu chuyện, hắn đã dính bảy, liền nhịn không được mở miệng mỉa mai, mà Tiểu Báo Tử cũng tổn không ít tâm tư, vốn còn nghĩ cách làm thế nào để khích thẳng này, không thể ngờ được, không cần tổn sức khích hắn, hắn đã trực tiếp mở miệng khích Tiểu Báo Tử.

- Là sư nương người dạy à?

Những lời này trên giang hồ, chính là câu nói vũ nhục cực độ, giống như là “Chạy nhanh về với mẹ của người, rồi bú sữa mẹ đi” chính ý tứ này, vì những lời này, đã cho Tiểu Báo Tử lý do, mặc kệ mọi việc, một quyền đánh ra, dù đối phương có tay hay không ra tay, dù đối phương có đánh trả hay không đánh trả, chuyện tự tiện xông vào trọng địa biến thành tranh giành miếng lưỡi giang hồ, hơn nữa từ đó Lý Nguyên sẽ che lấp, tính chất đã cải biến, cho dù Lý Nguyên có e ngại bối cảnh của đối phương, muốn dón mình, cũng có lý do giảm bớt hình phạt, dù sao chính là do đối phương ác khẩu trước, mà Tiểu Báo Tử chỉ phản kích a.

Về phần hiện tại hắn tiến vào hỏa mạch, đến lúc đó cứ giả ngu, một mực chắc chắn mình tiến vào đúng ngày sáu, chẳng lẽ người khác có thể ăn hắn sao?

Hắn tin tưởng, thời điểm mình tiến vào hỏa mạch dưới lòng đất này, chính là lúc thực lực tăng lên, nói chuyện cũng nắm chắc hơn, quân khí gió tên Tề Ứng này là người thế nào chứ!

Một cước kia hắn rất chú ý, không nặng cũng không nhẹ, nhưng nếu Tề Ứng muốn khôi phục, ít nhất cũng phải tỉnh dưỡng trên giường một hai tháng, mà sau một hai tháng, chỉ sợ chuyện này đã nhạt, đến lúc đó ứng phó cũng thuận tiện.

- Không biết con chim đầu đàn kia thuộc thế lực nào, sau khi đi ra, nhất định phải điều tra một chút, nhìn xem ai xui xẻo như vậy, muốn gây phiền toái cho ta, sau khi tra ra, ta nhất định sẽ cho hắn đẹp mặt.

Tiểu Báo Tử thầm oán hận, chỉ vừa trở về mấy ngày, liên tục gặp phải chuyện không vui, cho nên tâm tình của hắn rất khó chịu, hắn có xúc động muốn cầm búa nện người, nhưng hiện giờ hắn không có tâm tư này. Hắn muốn tiến vào đây tu luyện, hảo hảo ở lại trong hỏa mạch dưới đất này tăng thực lực lên rồi nói sau.

Thông đạo hỏa mạch vẫn như trước kia, cũng không có điểm gì khác thường, tuy trong này rất tối, bất quá, nhưng vách động chung quanh, vẫn hơi lộ ra ánh sáng màu đỏ, hơn nữa khi tiến vào đây, tu vi đa số đều trên Tam phẩm, cũng không vì thiếu ánh sáng mà đi nhầm đường.

Tiểu Báo Tử một mực đi về phía trước, khi đi đến trung tâm hỏa mạch, dừng lại ở nơi cách lò luyện khoảng trăm trượng, liền rẽ vào một nhánh núi.

Lúc rẽ vào nhánh núi, liền phát hiện cửa vào không cao, chỉ cao khoảng nửa trượng, với dáng người của hắn hiện tại, đi vào, cần cúi người, trong thông đạo này, phần lớn nhánh núi đều như vậy, cũng không làm người ta chú ý, nhưng trong lúc vô tình, Tiểu Báo Tử phát hiện được, khi cửa vào nhánh núi này thấp nhưng sau khi tiến vào, đi về phía trước mười trượng, sẽ thấy rộng rãi, trọng yếu nhất là, trong đầu nhánh núi này có sát khí địa mạch, hơn nữa thập phần ẩn nấp, chất lượng sát khí cũng cực cao, rất thích hợp cho hắn tu luyện Lương Nghi Thông Thiên Kiếm, Dương Cực Thông Thiên Kiếm.

Đây chính là mục đích cuối cùng hắn tiến vào hỏa mạch dưới lòng đất?

Dọc theo đầu nhánh núi này, đi thẳng về phía trước, đi được khoảng cách ba trăm trượng, vượt xa khoảng cách cái gọi là địa tâm hỏa mạch. Trên thực tế, tại Tiểu Báo Tử nhìn ra, kỳ thật đó cũng không phải là trung tâm của hỏa mạch, chỗ đó, chỉ là một hồ dung nham do các dòng dung nham ở các nhánh núi hội tụ mà thôi.

Nếu dung nham dưới mặt đất hội tụ ở chỗ này, phải có các thông đạo thông qua các nhánh núi, thì phải có nơi đi thông với chỗ sâu hơn trong địa mạch. Tiểu Báo Tử suy đoán, mỗi một đầu nhánh núi đều có thông đạo, mà những thông đạo này đều thông tới nơi có sát khí, nhưng vì các thông đạo này quá nhỏ. Cho nên, không có người nào muốn đi thăm dò những nhánh núi này.

Nguyên nhân là vì ở trong đó rất sâu, chỉ có cường giả ngoài Thất phẩm mới có thể tiến vào. Mà các thể gia tinh luyện kim loại cũng rất ít, giống như Ô gia. Chỉ có một mình Lữ Nhất Nguyệt, người như vậy, không sai biệt lắm đã ngưng luyện ra cương khí, nhưng vì không có pháp môn dị thuật quá tốt, cho nên đối với thứ sát khí này không có hứng thú, hoặc là nói, cho dù cảm thấy hứng thú, cũng không có cách nào, bởi vì hỏa mạch nơi này ở trong lòng đất, cho dù có sát khí, cũng chỉ là Hỏa hành sát khí, thứ này, cần phải có dị thuật và cương khí Hỏa hành mới có thể làm được, nhưng vẫn rất ít người đạt được.

Nổi danh nhất chỉ có Cửu Long Thần Hỏa Công của Ô gia và Ly Hỏa Huyền Công của Bái Hỏa Huyền Giáo.

Những người có tu vi ngoài Thất giai thì không cần sát khí ở đây, mà cao thủ dưới Thất giai, không có năng lực tiến vào nhánh núi thăm dò, bởi vậy, tuy trong hỏa mạch dưới lòng đất này có sát khí, nhưng những người chân chính cần và có năng lực lấy được lại không có bao nhiêu.

Tiểu Báo Tử chính là một trong số không nhiều người đó, cũng là người duy nhất đạt được giá trị lớn nhất từ sát khí này.

Chậm chậm đi dọc theo nhánh núi tiến về phía trước, lại đi hơn ba trăm trượng, liền đi vào một góc rẽ, lại chuyển hướng, lúc này, hỏa độc chung quanh, hoặc là nói sát khí Hỏa hành càng ngày càng đậm, nếu như là trước kia, Tiểu Báo Tử đã không thừa nhận nổi, cần vận dụng nội khí và quyền ý của mình ra, để trung hòa sát khí và hỏa độc nơi đây, nhưng lúc này, đã sinh ra biến hóa.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

268. Chương 276: Cửu Long Chi Toan Nghê. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 276: Cửu Long Chi Toan Nghê. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Hỏa mạch dưới lòng đất này hần đã đi qua mấy lần, nhưng vào lần này, đã không giống với trước kia, bởi vì hiện tại hần nhiều ra một khóa Ngoại Đan.

Hiện tại hần có hai khóa Ngoại Đan, một khóa nằm ở trên lỗ tai của hần, xương cốt của Thực Long Thu, mà khóa Ngoại Đan này được Vương Xà truyền cho hần Thanh Ngọc Càn Nguyên Công, tu vi hiện giờ đã đạt tới Lục phẩm, mà bây giờ, mi tâm của hần lại có thêm một khóa Ngoại Đan, Hỏa Hồng Tinh.

Không giống thường nhân, hai khóa Ngoại Đan của hần đều là tu luyện bị động, nói cách khác, cho dù là Tiểu Báo Tử không chủ động tu luyện, thì hai khóa Ngoại Đan này sẽ dựa vào phương pháp tu luyện được thiết lập trước đó, tu luyện ngày đêm, cũng chính vì nguyên nhân này, khóa Ngoại Đan đầu tiên của hần chỉ trong thời gian ngắn, tu luyện tới tu vi Lục phẩm.

Sở dĩ có thể làm được điểm này, chủ yếu là vì huyền hỏa của Thực Long Thu trong đan điền.

Khóa Ngoại Đan đầu tiên chịu ảnh hưởng của huyền hỏa, mà khóa Ngoại Đan thứ hai, chính là Hỏa Hồng Tinh, vốn tu luyện Cửu Long Thần Hỏa Công, ở trong cơ thể hần, huyền hỏa trong đan điền và nội khí đã dung hợp thành một. Thậm chí không cần Tiểu Báo Tử tận lực phân giải huyền hỏa trong đan điền, nó đã tương liên với nội khí trong cơ thể của hần.

Đây là việc nằm trong dự liệu của hần, cũng là việc nằm ngoài dự liệu.

Thời điểm hần luyện công trong sân nhà mình, hần đã phát hiện điểm này, đồng thời nghĩ đến lúc nhỏ Từ Ung đã từng nói qua tác dụng của Ngoại Đan với hần, thân thể không cách nào chứa đựng quá nhiều nội khí, mà không phải như Vương Xà, phải tu luyện loại công pháp khác, làm lại từ đầu.

Sau khi nghĩ thông suốt điểm này, trong lòng Tiểu Báo Tử thầm hô may mắn, nếu như không phải mình đã tự động luyện hóa huyền hỏa, chẳng phải hiện giờ đã hối hận muốn chết sao?

Tu luyện từ đầu, làm sao mà nhẹ nhõm được cơ chứ?

Mà bây giờ, hần có hai khóa Ngoại Đan, chính là Hỏa Hồng Tinh, tu luyện chính là Cửu Long Thần Hỏa Công của bản thể, nhưng lại có thể tu luyện suốt hai mươi bốn giờ không gián đoạn, tuy chỉ mới luyện công trong vài ngày, nhưng nội khí Cửu Long Thần Hỏa trong Hỏa Hồng Tinh của mình, đã tăng lên rất nhiều, so với tiến độ tu luyện của bản thể, nhanh hơn đâu chỉ mười lần, trọng yếu nhất là, nội khí Cửu Long Thần Hỏa Công của bản thể và Ngoại Đan giao hòa với nhau, có thể nói, chính là dung hợp làm một với bản thể. Như vậy, thời điểm tu vi của Ngoại Đan đạt tới Cửu phẩm, chẳng khác nào là tu vi bản thể đạt tới Cửu phẩm, giảm tiến độ tu luyện của Ngoại Đan, hần không muốn hưng phấn cũng không được a.

Chính vì mang theo loại hưng phấn này, hần tiến vào trong hỏa mạch, cũng vì hần tiến vào hỏa mạch này, cho nên Ngoại Đan đã dẫn xuất phiền toái cho hần.

Bởi vì Ngoại Đan ở mi tâm và Ngoại Đan ở trên lỗ tai không ngừng dựa theo lộ tuyến nội khí có sẵn, không ngừng tu luyện, cái gọi là tu luyện nội khí, chính là thổ nạp, thu nạp linh khí ở ngoại giới trở thành nội khí của bản thân, Thanh Ngọc Càn Nguyên công cũng bỏ đi, tuy đã có chứa thuộc tính Hỏa hành, nhưng nó không phải là công pháp thuộc tính Hỏa. Đây là bên trong hỏa mạch, tốc độ vận chuyển chậm hơn bên ngoài rất nhiều, nhưng Hỏa Hồng Tinh ở mi tâm thì không giống, khóa Ngoại Đan này vận chuyển chính là công pháp Hỏa hành chính tông, Cửu Long Thần Hỏa Công a, đây là hỏa mạch dưới lòng đất, chính là nơi có thuộc tính Hỏa nhiều nhất, bởi vậy, vừa tiến vào hỏa mạch trong lòng đất, Ngoại Đan ở mi tâm bắt đầu vận chuyển không bình thường, hoặc là nói, bắt đầu hung hăng càn quấy, tốc độ vận chuyển còn nhanh hơn ở ngoài cả trăm lần. Hiện tại, khóa Hỏa Hồng Tinh này chính là một vòng xoáy vô tận, hấp thu tất cả linh khí Hỏa hành ở chung quanh, sau khi vận chuyển, chuyển hóa thành nội khí Cửu Long Thần Hỏa Công.

Tiểu Báo Tử càng chạy càng chậm, bởi vì hần cảm giác được Ngoại Đan ở mi tâm của mình càng ngày càng bất thường, mi tâm càng ngày càng nóng, chỉ khoảng cách hơn mười trượng, tu vi của Ngoại Đan từ Nhất phẩm tăng lên Tam phẩm. Điều này cũng bỏ đi, đây là Ngoại Đan, hơn nữa chính là Hỏa Hồng Tinh cực phẩm luyện thành Ngoại Đan, đừng nói là Tam phẩm, cho dù đạt tới Cửu phẩm cũng không có chuyện gì, nhưng đặt trên người tiểu tử thì phiền toái, bởi vì nội khí trong Hỏa Hồng Tinh và bản thân hần dung hòa

làm một, chính vì như vậy, cho nên nó mới có thể tiếp tục tự chủ vận hành, mà chính vì như vậy, cho nên, nó có liên hệ mật thiết với Tiểu Báo Tử và quan trọng hơn Ngoại Đan bình thường, Ngoại Đan bình thường thì không có chuyện gì, nhưng khóa Ngoại Đan ở mi tâm của hắc thì sẽ có chuyện xảy ra.

Tu vi Ngoại Đan tăng vọt, ảnh hưởng đối với nội khí trong thể nội của Tiểu Báo Tử càng ngày quan trọng... Đồng thời, nội khí cường đại và huyền hỏa bắt đầu chạy dọc theo thông đạo, chạy khắp toàn thân của Tiểu Báo Tử, mà cho dù Tiểu Báo Tử có cường đại hơn nữa, bản thể cũng chỉ có tu vi Tam phẩm mà thôi, mà cường độ thân thể của hắc vừa vận rèn tới luyện bì giới đại viên mãn, cho nên nội khí hiện giờ không làm gì được bản thể cả, hắc vẫn có thể chịu đựng, nhưng qua một lúc, sau khi tu vi của Hỏa Hồng Tinh đạt tới Tứ phẩm, phiền toái của Tiểu Báo Tử bắt đầu lớn dần.

Hiện giờ, chuyện Tiểu Báo Tử muốn làm chính là làm cho Ngoại Đan dừng vận chuyển, sau đó ngồi xuống củng cố cảnh giới, bởi vì tu vi của Ngoại Đan tăng vọt quá nhanh, không đủ vững chắc, chỉ cần củng cố cảnh giới vững chắc, chỉ cần dung hợp nội khí Cửu Long Huyền Hỏa và lực lượng của huyền hỏa làm một, sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng mà, nói thì dễ dàng, đến khi chính thức làm, chuyện này rất khó khăn.

Trước tiên đem thần niệm nhìn xuyên qua Hỏa Hồng Tinh ở mi tâm. Quan sát thấy bên trong Hỏa Hồng Tinh đã biến thành một biển lửa, mà trong biển lửa này, còn phiêu tán tí ti hắc khí nhàn nhạt, hắc khí này thập phần cô đọng, cũng thập phần sinh động, chính vì những hắc khí này tồn tại, Hỏa Hồng Tinh mới có thể tiếp tục tu luyện không ngừng nghỉ, nhưng chính vì vậy, dưới hoàn cảnh này, linh khí Hỏa hành ở ngoại giới quá nhiều, tốc độ Hỏa Hồng Tinh thổ nạp quá nhanh, tuy có thể kịp thời đem linh khí này chuyển hóa thành nội khí Cửu Long Thần Hỏa, nhưng lại không có nhiều thời gian để dung hợp nội khí Cửu Long Thần Hỏa với năng lượng huyền hỏa, do đó tạo thành phiền toái, hiện tại Tiểu Báo Tử muốn giải quyết chính là phiền toái này.

Trước hết phải đem quý trình tu luyện của khóa Ngoại Đan tham lam này dừng lại, sau đó khống chế những hắc khí này dung hợp làm một với nội khí Cửu Long Thần Hỏa, đây là quá trình quá quen thuộc đối với hắc, chậm rãi dẫn dắt đến nội khí, năng lượng huyền hỏa, trong Ngoại Đan, xuất hiện một vòng xoáy mềm dẻo, hai chủng năng lượng đồng nguyên với nhau thôn phệ, gộp lại, cuối cùng hóa thành một, từ trong vòng xoáy thoát ra, làm cho không gian của Ngoại Đan, sau khi chấn động mấy cái, bắt đầu ổn định lại, hóa thành một cổ nội khí màu vàng lợt, tiếp tục vận chuyển theo quỹ đạo vận hành của Cửu Long Thần Hỏa Công, lúc này đây, Ngoại Đan hấp thu linh khí Hỏa hành ở ngoại giới, vừa tiến vào Ngoại Đan, đã bị Ngoại Đan chuyển hóa thành nội khí đồng nguyên màu vàng lợt, nhưng lại không hình thành trạng thái tương dung tiến vào thể nội của Tiểu Báo Tử nữa.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

269. Chương 277: Cửu Long Chi Toan Nghê. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 277: Cửu Long Chi Toan Nghê. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Tiểu Báo Tử âm thầm buông lỏng một hơi, thời điểm chuẩn bị thu hồi thần niệm, nội khí trong Ngoại Đan lại sinh ra biến hóa, vừa mới ổn định lại, hơn nữa nội khí cô đọng tới cực điểm lại tiếp tục ngưng tụ, giống như cái chai đã đầy, đỉnh chỉ thu nạp linh khí Hỏa hành ở chung quanh, trái lại, bên trong Ngoại Đan, chúng vận chuyển theo lộ tuyến của Cửu Long Thần Hỏa Công càng lúc càng nhanh, nội khí khổng lồ tràn ra, ở bên trong Ngoại Đan, hình thành một biển lửa, thiêu đốt hừng hực, sau khi biển lửa thành hình, Ngoại Đan

lại tiếp tục thôn phệ linh khí Hỏa hành một cách điên cuồng, tốc độ còn nhanh hơn lúc trước gấp mười lần, Tiểu Báo Tử nhìn thấy phải hít một ngụm lãnh khí.

Hiện tại hắn đang ở trong chỗ sâu của hỏa mạch, linh khí Hỏa hành ở chung quanh vô cùng vô tận, dùng không hết, nhưng dưới sự hấp thu điên cuồng của Ngoại Đan, linh khí Hỏa hành ở chung quanh không còn một mống, lấy hắn làm trung tâm, hình thành một vòng xoáy thu hút linh khí Hỏa hành, mà Tiểu Báo Tử chính là trung tâm của vòng xoáy, nhìn thấy lượng linh khí khổng lồ này bị Ngoại Đan ngưng tụ thành trạng thái dịch, xuyên qua mi tâm của hắn, hắn không dám làm ra cử động nhỏ nào. Sợ mình khê động một cái, thì khóa Ngoại Đan ở mi tâm được xưng là Vĩnh Hằng Chi Mâu sẽ nổ tung, hắn cũng bị nổ thành bụi phấn.

- Oanh... Âm ầm...

Nội khí Cửu Long Thần Hỏa tùy ý qua lại trong Ngoại Đan, trong biển lửa, bắn ra bốn phía, như sơn hô hải khiếu (núi hô biển gầm), lượng biến đã đạt tới cực hạn, bắt đầu diễn ra chất biến.

Tiểu Báo Tử ngồi xếp bằng xuống, nhắm đôi mắt lại, toàn tâm toàn ý dùng thần niệm quan sát biển lửa trong mi tâm của mình.

Biển lửa hữu hình vô chất dưới sự tưới tắm của vô cùng vô tận linh khí Hỏa hành, sinh ra âm thanh “ầm gào gào” như tiếng biển gầm, phô thiên cái địa, chấn nhiếp tâm thần.

Rốt cục, thời điểm biển lửa đạt tới cực hạn, một tiếng Long ngâm từ trong biển lửa truyền, tiếng Long ngâm càng lúc càng lớn, biển lửa cuộn cuộn, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể phá vỡ trời buộc, phát ra uy lực hủy thiên diệt địa.

“Oanh” một tiếng thật lớn, một đầu Hỏa Long từ trong biển lửa bay lên trời, bay thẳng lên cửu thiên, móng vuốt sắc bén do hỏa diễm thuần túy tọa thành. Long giác, thân thể, thậm chí lân phiến rậm rạp, trông rất sống động, đặc biệt rất chân thật, trên thực tế, đây là một đầu Hỏa Long chân chính, so với con Hỏa Long trước kia do Tiểu Báo Tử ngưng tụ mà thành còn chân thật hơn nhiều, linh khí cũng nhiều hơn.

Lúc này trái tim của Tiểu Báo Tử thiếu chút nữa nhảy ra khỏi lồng ngực, bởi vì, bộ dáng con Hỏa Long vừa ngưng tụ so với Long trong tưởng tượng của hắn rất giống nhau, nhưng hiện tại, vẫn có điểm khác biệt, thân thể của nó, so với Long trong suy nghĩ của hắn, còn thô hơn rất nhiều, mà cái đuôi của nó, cũng không phải Long vĩ, mà là một con trai độc nhất vô nhị.

Bộ dáng quái dị, nhưng bộ dáng rất chân thật, đặc biệt là hai con ngươi của nó, giống như có linh trí, tinh quang chớp động.

- Đây là...

Trong lòng Tiểu Báo Tử chấn động kịch liệt.

- Bằng nhạc, bằng nhạc trong Cửu Long, đây chính là một Long trong Cửu Long khi Cửu Long Thần Hỏa Công luyện tới cảnh giới hoàn mỹ, Bạt Chấn!

Hắn đã nói đúng, Cửu Long Thần Hỏa Công có ba loại hình thái, loại thứ nhất chính là nội khí bình thường, hình thái này do nội khí Hỏa hành thuần túy, lực sát thương kinh người, nhưng không phải không có chỗ yếu kém.

Loại hình thái thứ hai, chính là loại hình thái mà Tiểu Báo Tử vừa ngưng tụ ra, Hỏa Long, chính là Hỏa Long, chính là dùng nội khí ngưng tụ thành thật thể, so với hình thái thứ nhất, uy lực cường đại không chỉ gấp mấy lần, cho dù là sắt thép, cũng có thể đốt thành nước thép trong nháy mắt, không chỉ có uy lực cực lớn, hơn nữa vận dụng linh hoạt tự nhiên, nếu như dùng thần niệm để thao túng, càng thuận buồm xuôi gió, lý thể công kích, đánh chết đối thủ ở khoảng cách hơn mười trượng cũng không phải là việc khó, mà khi tu luyện Cửu Long Thần Hỏa Công lên tới cực hạn, liền có thể cô đọng ra chín đầu Hỏa Long, trên thực tế, tu luyện tới hình thái thứ hai của Cửu Long Thần Hỏa Công, sẽ tu luyện ra Cửu Long Thần Hỏa cương khí, chỉ khi nội khí cô đọng ra hình thái thứ hai của Cửu Long Thần Hỏa Công, lập tức luyện ra cương khí, nói chung, tu luyện môn công pháp này, chỉ khi đạt tới đoán cốt giới, tu vi đã ngoài Ngũ phẩm, mới có

tư cách cô động Hỏa Long, làm cho chất lượng nội khí của mình cao hơn một tầng, đợi đến khi hình thái thứ hai vững chắc, tu vi không sai biệt lắm, đạt tới Lục phẩm đỉnh phong, có thể bắt đầu Ngưng Cương.

Trong truyền thuyết, sau khi thành công cô động ra Cửu Long Thần Hỏa cương khí, còn có thể tiếp tục cô động Hỏa Long, tới đa có thể cô động ra chín đầu Hỏa Long. Mà chín đầu Hỏa Long và Cửu Long thần hỏa cương tương dung, khi đó uy lực Cửu Long Thần Hỏa cương khí sẽ tăng lên gấp nhiều lần, có được uy năng hủy diệt vạn vật.

Nhưng mà, muốn cô động ra chín đầu Hỏa Long dễ như vậy sao?

Khi tu vi đề cao, đặc biệt là tu thành cương khí, nội khí trong cơ thể càng ngày càng cô động, càng ngày càng liên hệ chặt chẽ với thân thể. Muốn cô động ra đầu Hỏa Long thứ hai, chất lượng nội khí cần phải cao hơn tầng thứ nhất gấp mấy lần, mà đầu Hỏa Long thứ ba cần chất lượng nội khí cao hơn tầng hai mấy lần, tính ra chín đầu Hỏa Long, chất lượng nội khí cần thiết không phải một người bình thường có thể tưởng tượng ra được, trên thực tế, cho dù là lão tổ Ô gia. Năm đó kinh tài tuyệt đỉnh, cũng chỉ cô động ra bốn đầu Hỏa Long mà thôi, khi đó đã có thể tung hoành thiên hạ, Cửu Long Thần Hỏa cương khí gặp người giết người, gặp Phật giết Phật, không người nào không thể đánh.

Về phần hình thái thứ ba của Cửu Long Thần Hỏa Công, chỉ tồn tại trong truyền thuyết, trong Cửu Long Thần Hỏa Công đã có ghi lại từ sớm nhất, khi linh ngộ Cửu Long Thần Hỏa Công tới cảnh giới huyền diệu, hoặc là nói, dưới cơ duyên xảo hợp, cô động linh khí Hỏa hành gần tới vô hạn, liền có khả năng cô động thành hình thái thứ ba của Cửu Long Thần Hỏa Công, cũng là loại hình thái chung cực, Chân Long Cửu Hình.

Chân Long Cửu Hình, biểu hiện ra chín loại hình thái của Chân Long, mỗi hình thái đều có diệu dụng riêng, uy lực là vô cùng, trọng yếu nhất là, sau khi ngưng tụ ra Chân Long Cửu Hình, đạt tới hình thái này thì đó không chỉ là kết quả của việc ngưng tụ nội khí của người để hòa hình, thậm chí, nó còn sinh ra linh trí, đương nhiên, đây chỉ là truyền thuyết mà thôi.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

270. Chương 278: Huyết Tủy Nguyên Sát.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 278: Huyết Tủy Nguyên Sát.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Chân Long Cửu Hình, chỉ tồn tại trong truyền thuyết, trong các hình thức, người cuối cùng tu luyện Cửu Long Thần Hỏa Công cô động ra Chân Long Cửu Hình, đã cách đây hơn một vạn năm trước, hơn nữa ghi lại nói không tí mĩ, chỉ biết tên và hình thái cơ bản mà thôi, giống như đầu Hỏa Long hiện giờ.

Dù thế nào thì Tiểu Báo Tử cũng không ngờ, mình sẽ ở tại đây, dưới tính huống như thế này, cô động ra Cửu Long Thần Hỏa Công đệ tam hình thái, Chân Long Cửu Hình.

Nhưng mà, cũng không phải là không có khả năng, linh khí Hỏa hành ở đây vô cùng nồng đậm, gần như vô cùng vô tận. Hoàn cảnh ở đây đã đạt tới điều kiện của hình thái thứ nhất, mà nội khí bên trong Ngoại Đan vận hành với tốc độ cực nhanh, vĩnh viễn không ngừng nghỉ, hơn nữa sẽ không chút sai lầm, theo một ý nào đó, Ngoại Đan của hắn đối với việc vận dụng và lý giải về Cửu Long Thần Hỏa Công tuyệt đối vượt qua bản thể, do đó đạt tới điều kiện hình thái thứ hai của Cửu Long Thần Hỏa Công. Cho nên, dưới tình huống kỳ diệu khó hiểu, cô động thành loại hình thái trong truyền thuyết.

- Chân Long Cửu Hình, Cửu Long Chi Toàn Nghê.

Tiểu Báo Tử từ từ mở mắt, một đầu dị thú bằng hỏa diễm giống như Long từ mi tâm của mi bay ra, vây quanh thân thể của hắn, xoay quanh vài vòng, trong lòng Tiểu Báo Tử khẽ động, tay vừa nhấc lên, đầu Hỏa Long này run lên, thân thể biến ảo thành một đoàn hỏa diễm màu vàng kim óng ánh, theo phương hướng ngón tay của Tiểu Báo Tử, lao về phía trước.

Nghe mấy tiếng nổ vang, làm cho núi đá xung quanh rung chuyển, đá vụn và hỏa diễm nóng hổi bay loạn tứ tung, giống như Địa Long xoay người, nham thạch nóng chảy tóe ra.

Đợi đến một lúc sau mới yên tĩnh trở lại, Tiểu Báo Tử nhìn tình hình thông đạo, không khỏi sửng sốt, thông đạo phía trước bị hắn đánh ra một cái hố cực lớn, vô số đá vụn rơi xuống, rơi xuống hố, nhưng không cần rơi xuống dưới, khi chúng còn cách miệng hố mấy trượng, một tảng đá có đường kính hơn năm trượng, bị hỏa diễm màu kim hồng sắc thiêu đốt, trong thời gian ngắn nhỏ lại, biến thành dung nham trong hồ.

Mà hỏa cầu màu kim hồng sắc cũng không có biến mất, hơn nữa tiến đến bên cạnh hắn, phiêu phù chung quanh hắn, từ từ khôi phục hình thái Hỏa Long, chui vào trong mi tâm của Tiểu Báo Tử.

Cửu Chi Bào Hao.

- Ông nội của ta a, hiệu quả còn mạnh hơn việc lão tử dùng quái lực quyền phối hợp với tiểu chùy a, trọng yếu hơn là, hao tổn chỉ bằng một phần mười, hình thái thứ ba của Cửu Long Thần Hỏa Công đúng là danh bất hư truyền, không ngờ ta lại có thể tu thành a.

Tiểu Báo Tử ngẫm lại, mình cũng quá hưng phấn, nhưng mà, xét thấy tu luyện ra đầu Chân Long thứ hai, thứ ba quá hà khắc, tạm thời Tiểu Báo Tử còn không làm được.

Sau khi thu liễm tâm thần, Tiểu Báo Tử tiến về phía trước, mục đích lần này của hắn không phải là ngưng tụ Chân Long Cửu Hình, mà là tu luyện Dương Cực Thông Thiên Kiếm, Lương Nghi Thông Thiên Kiếm, đây là dị thuật hắn đạt được sớm nhất, đồng thời được Vương Xà gọi là một trong những dị thuật mạnh nhất trên đời, dù là dạng dị thuật gì, có thể được cường giả Cửu phẩm như Vương Xà tán thưởng như vậy, tuyệt đối có giá trị để tu luyện.

Huống chi Vương Xà cũng tu luyện Lương Nghi Thông Thiên Kiếm, nếu như uy lực không lớn, với thân phận và địa vị như Vương Xà, sẽ đi tu luyện sao?

Tiểu Báo Tử triển khai thân pháp, thân thể chớp động một chút, lướt qua cái hồ dung nham nóng chảy mà hắn tạo ra vừa rồi. Tay lại vừa nhấc, ba đoá hỏa cầu màu kim sắc đột nhiên hiện ra ở đầu ngón tay, nhẹ nhàng vung lên, làm nổ tung toàn bộ đá vụn sụp xuống, sau đó, Tiểu Báo Tử thu hồi hỏa diễm vào trong tay, chúng xoay tròn trong tay Tiểu Báo Tử.

Thông đạo bị oanh mở, Tiểu Báo Tử không lập tức tiến lên, bởi vì bởi vì trong tầm nhìn cách hắn không xa, cho dù đứng ở chỗ này, hắn cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Cái gọi là sát khí địa mạch, cũng không cần địa phương nào đặc biệt, phương thứ hiện hình của chúng có rất nhiều loại, nói thí dụ như Tiểu Báo Tử đã sớm phát hiện ra hai chủng loại, một loại là sát khí phù quang khi tu luyện Tam giới tiểu na di, một loại khác chính là sát khí âm hàn ở Tây Sơn Khẩu, địa phương của sát khí phù quang ở cửa động, sát khí âm hàn ở Tây Sơn Khẩu cũng ở trong miệng núi lửa, một ở dưới loạn thạch, một ở trong hỏa mạch dưới lòng đất, khắp nơi đều là hỏa độc, chính là sát khí Hỏa hành, nhưng hỏa độc ở đây tuy nhiều, nhưng chủng loại sát khí quá nhiều, hỏa độc là trí mạng đối với người bình thường, nhưng đối với gia hỏa muốn ngưng luyện sát khí thành dị thuật mà nói, lại quá mức mỏng manh và pha tạp, hỗn tạp, không thể thỏa mãn yêu cầu khi tu luyện dị thuật, cho nên, cần phải đi tìm.

Mà ở phương khác, muốn tìm sát khí địa mạch tương hợp là chuyện muôn vàn khó khăn, nhưng đây là hỏa mạch trong lòng đất, vẫn đề lại không lớn.

Tiểu Báo Tử lần đầu tiên thấy Vương Xà sử dụng Lương Nghi Thông Thiên Bộ, chính là thời điểm Lục Thiểu Du tới cầu hôn, đó là một lần, hắn dùng chính là Âm Cực Thông Thiên Kiếm, càng về sau, hắn đã sử dụng nguyên vẹn Lương Nghi Thông Thiên Kiếm, chắc chắn là do hắn dùng sát khí ở hỏa mạch trong lòng đất này, cô đọng và luyện thành Dương Cực Thông Thiên Kiếm.

Tiểu Báo Tử tìm kiếm tìm kiếm được một chỗ có sát khí Hỏa hành có chất lượng cực cao, chính là cái hố nhỏ này, mà cái hố nhỏ này là không gian bị phong bế cực độ, lần đầu tiên Tiểu Báo Tử tiến vào nhánh núi này thăm dò, trong lúc vô tình cảm giác được trên thạch bích ở trên nhánh núi phát ra uy áp vô cùng kinh người. Hơn nữa, nhiệt độ lại thấp hơn chung quanh rất nhiều, thông qua chỗ đó, hắn cảm thấy toàn thân mát mẻ, điều này đã làm hắn ý, phá vỡ vách tường, tạo ra thông đạo, liền phát hiện cái hố này, ở dưới hố, có một cổ chất lỏng đỏ như máu, sền sệt.

Vừa nhìn, hoàn toàn không nhìn ra cổ chất lỏng đỏ như máu này là cái gì, cũng không nhìn ra chất lỏng trong cái hố có gì đặc thù, thậm chí, hắn cũng không thể xác định, cảm giác mát mẻ kia có phải do chất lỏng trong cái hố này tạo thành hay không.

Nhưng dựa vào trực giác, Tiểu Báo Tử cảm thấy chất lỏng trong hố cực kỳ nguy hiểm, nhưng rất cuộc nguy hiểm như thế nào, hắn lại không nói nên lời.

Nhưng mà, hắn bước tới một bước, đá một khối đá vụn vào trong hố, thậm chí khối đá vụn kia cũng không thể tiếp cận được chất lỏng đỏ như máu kia, khi tảng đá cách dòng chất lỏng kia ba thốn liền biến mất, hóa thành khí, dưới sự kinh dị, Tiểu Báo Tử lại thử nhiều lần, dùng tảng đá, dùng kim loại, đủ loại đồ vật, thử qua đủ cách, nhưng không thể rút ngắn khoảng cách này, hắn từng dùng toàn lực ném một tảng đá vào trong hố, trong nháy mắt tảng đá tiếp cận khoảng cách ba thốn với thứ chất lỏng kia, tảng đá hóa khí, là hóa khí chân chính, hắn vận toàn lực để ném, dưới lực xung kích cường đại, rốt cục dòng chất lỏng đó cũng sinh ra một tia chấn động, càng làm cho hắn xác nhận, dòng chất lỏng này chính là do sát khí địa mạch ngưng tụ mà thành, mà cách nó ba thốn, đều là sát khí, nhiệt độ cực cao, cao đến mức làm cho người ta lú lợ, nhưng đồng dạng, cũng là tài liệu tốt nhất cho việc tu luyện Lương Nghi Thông Thiên Kiếm, Âm Cực Thông Thiên Kiếm.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

271. Chương 279: Tu Thành Âm Cực Thông Thiên Kiếm. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 279: Tu thành Âm Cực Thông Thiên Kiếm. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Nếu có Vương Xà ở chỗ này, nhìn thấy sát khí ở trong hố hóa thành trạng thái dịch, nhất định sẽ điên cuồng, bởi vì thứ sát khí này, chính là sát khí Hỏa hành, có uy lực mạnh nhất, đồng thời cũng chính là Huyết Tủy Nguyên Sát có tính hủy diệt!

Dòng chất lỏng lưu chuyển, dưới ánh mắt chăm chú của Tiểu Báo Tử, một tầng sát khí màu đỏ quấn quanh Tiểu Báo Tử, nhìn thì có chút quỷ dị, nhưng trong cảnh tượng này, nhìn thấy một tia khí lưu màu đỏ nhạt bị phân giải từ dòng khí lưu đỏ sậm, bay vào mi tâm của Tiểu Báo Tử.

Dòng chất lỏng màu đỏ sậm trong cái hố, xuất ra một dòng khí lưu đỏ sậm, phân giải ra thành hưng khí lưu màu đỏ nhạt quấn quanh thân thể của Tiểu Báo Tử, Huyết Tủy Nguyên Sát ở chung quanh Tiểu Báo Tử hiện ra ba loại hình thái bất đồng. Đây chính là giai đoạn Tiểu Báo Tử phải trải qua khi tu luyện Dương Cực Thông Thiên Kiếm, trước hết phải phân giải sát khí từ Huyết Tủy Nguyên Sát, phân giải thành khí thể, nhưng mà, cho dù phân giải nồng độ của Huyết Tủy Nguyên Sát thành khí thể, cũng không được tùy tiện sử dụng, Tiểu Báo Tử còn phải đem cổ khí lưu màu đỏ sậm nồng độ cực cao này hóa tan ra nhiều lần, sau đó mới có thể bắt đầu cô đọng.

Đây chính là một quá trình phiên toái, nhưng mà, sau khi tất cả đi vào quỹ đạo, Tiểu Báo Tử không còn cảm thấy khó khăn nữa.

Lưỡng Nghi Thông Thiên Kiếm, không hổ là dị thuật cường đại nhất, có diệu dụng độc đáo trong việc dung hợp và chuyển hóa sát khí, đương nhiên, trong đó cũng có công lao của Hỏa Hồng Tinh, nếu như không phải có Vinh Hằng Chi Mâu trong truyền thuyết, cho dù pháp môn của Lưỡng Nghi Thông Thiên Kiếm có cường đại hơn nữa, thân thể của Tiểu Báo Tử cũng không thể thừa nhận nổi sát khí dữ dội như Huyết Tủy Nguyên Sát.

Sau khi hút sát khí Huyết Tủy Nguyên Sát vào mi tâm, sau đó vận dụng pháp môn chuyển hóa của Lưỡng Nghi Thông Thiên Kiếm, nội khí của Ngoại Đan và nội khí Cửu Long Thần Hỏa Công của Tiểu Báo Tử dung hợp, lại trải qua bí pháp Lưỡng Nghi Thông Thiên Kiếm cô đọng, cuối cùng hóa thành những sợi tơ, những sợi tơ màu đỏ này tiến vào mi tâm của hắn, Lưỡng Nghi Thông Thiên Kiếm phát ra dao động huyền ảo, tổ hợp, nhưng không thể nào dung hợp với nội khí của Ngoại Đan, giống như dầu với nước, vừa chạm tức phân.

Bỗng nhiên, Tiểu Báo Tử khoanh chân ngồi xuống đất, thần sắc không hề bận tâm, hắn sử dụng Hỏa Hồng Tinh của mình, đôi mắt đỏ lên, ánh sáng đỏ lóe lên trong mắt, hoa văn trong mắt chuyển động, nhìn cái hồ trước mặt, Huyết Tủy Nguyên Sát đỏ sậm bắt đầu chuyển động, giống như bị cái gì đó kích thích.

Tiểu Báo Tử ngồi ở chỗ này đã ba ngày, ngày đầu tiên, hắn bắt đầu vận dụng Ngoại Đan hấp thu sát khí trong hồ, vận dụng pháp môn Lưỡng Nghi Thông Thiên Kiếm, thập phần thuận lợi, thời gian gần hai ngày, hắn đã luyện hóa Huyết Tủy Nguyên Sát trong hãm được một tầng, Ngoại Đan luyện hóa sát khí thành sợi tơ màu đỏ, hắn chỉ còn chờ luyện hóa sát khí nhiều hơn nữa, liền ngưng tụ thành một luồng kiếm khí đầu tiên.

Làm cho hắn không nghĩ tới là, thời điểm luồng kiếm khí đầu tiên sắp hoàn thành, bỗng nhiên Ngoại Đan ở mi tâm của hắn sinh ra chấn động, giống như bị cái gì đó kích thích, tốc độ luyện hóa sát khí nhanh hơn, trong chớp mắt, liền hấp thu toàn bộ sát khí ở chung quanh thân thể của hắn, mà Huyết Tủy Nguyên Sát trước mặt của hắn cũng xảy ra dị động, hoàn toàn quấy rầy kế hoạch tu luyện của hắn, Tiểu Báo Tử cảm thấy tình huống không đúng, vội vàng dùng Hỏa Hồng Tinh của mình ra, lợi dụng công năng nội thị cường đại của Hỏa Hồng Tinh, nhìn rành mạch tình hình Ngoại Đan ở mi tâm.

- Đây chính là lực lượng Lưỡng Nghi Thông Thiên Kiếm!

Nhìn số lượng sát khí khổng lồ của Huyết Tủy Nguyên Sát bị hút vào Ngoại Đan ở mi tâm, hoa văn trong đôi mắt của hắn vận chuyển càng nhanh, thần niệm không chế Ngoại Đan ở mi tâm nên tốc độ hấp thu Huyết Tủy Nguyên Sát tinh tế hơn lúc trước mấy chục lần.

Đại não vận chuyển, tiến vào cảnh giới vong ngã kỳ diệu, điên cuồng chuyển hóa sát khí Huyết Tủy Nguyên Sát, hút vào trong Hỏa Hồng Tinh, đồng thời, phân tâm nhị dụng, đem Ngoại Đan ngưng tụ những sợi tơ màu đỏ này thành kiếm khí.

Cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu, ánh sáng đỏ trong hai mắt của hắn từ từ yếu lại, hoa văn trong mắt chuyển động chậm chạp, cuối cùng thì dừng lại.

Tuy đã dừng lại, nhưng linh quang vẫn còn trong mắt Tiểu Báo Tử, ánh mắt của hắn trở nên mờ mịt, con mắt từ từ nhắm lại, cuối cùng, đầu rũ xuống, cứ như vậy mà ngất đi.

Hắn bị chóng mặt, ngủ suốt ba ngày ba đêm, rốt cuộc Tiểu Báo Tử cũng mở mắt ra, cảm thấy đầu đau như búa bổ, tinh thần mệt mỏi tới cực điểm, cảm giác thích ngủ tràn ngập tâm thần, nếu như lúc này mà hắn nhắm mắt lại, có khi hắn sẽ ngủ tiếp ba ngày ba đêm nữa.

- Xem ra ta đã sử dụng Hỏa Hồng Tinh quá độ rồi!

Tiểu Báo Tử tỉ mỉ kiểm tra thân thể một lát, phát hiện thân thể không bị tổn thương gì, bởi vì sử dụng Hỏa Hồng Tinh quá độ, làm cho tinh thần hao phí quá mức, do đó mệt mỏi gần chết, lại nhìn phía trước, cái hồ vốn tràn đầy Huyết Tủy Nguyên Sát đã sạch sẽ, thậm chí không còn sót lại thứ gì.

- Như vậy, ta muốn nhìn xem rốt cuộc Dương Cực Thông Thiên Kiếm là thể nào a!

Tâm niệm Tiểu Báo Tử vừa động, ánh sáng đỏ ở mi tâm lóe lên. Lập tức, một đạo kiếm quang màu đỏ từ mi tâm bắn ra, bắn trúng thạch bích phía trước, vô thanh vô tức, sau khi ánh sáng đỏ biến mất, một cái lỗ nhỏ bằng ngón cái tròn vo xuất hiện phía trước thạch bích.

Con mắt Tiểu Báo Tử nháy hai cái, lẳng lặng hít một ngụm lạnh khí.

- Đáng chết, lực công kích đúng là khủng khiếp mà!

Khi Tiểu Báo Tử nhìn chăm chăm vào cái lỗ nhỏ bằng ngón cái thì biến sắc, vì cái gì?

Bởi vì, với nhãn lực của hắn nên đã nhìn thấy, tuy vừa rồi nhìn vô thanh vô tức, nhưng đạo kiếm khí kia trực tiếp xuyên thấu mấy trăm trượng dưới nền đất, sau khi hết lực thì biến mất, mà trên đường đi, không chỉ có kiếm khí vô cùng sắc bén, mà còn kết hợp với nhiệt độ biến thái của Huyết Tử Nguyên Sát, ở trong mắt của Tiểu Báo Tử, vừa rồi không phải là một đạo kiếm khí, mà là một loại Pháo Hại chỉ xuất hiện trong các bộ phim khoa học viễn tưởng kiếp trước, thậm chí, còn mạnh hơn cả Pháo Hại, bởi vì Pháo Hại không có nhiệt độ cao, không có lực sát thương và sắc bén như Dương Cực Thông Thiên Kiếm.

- Trách không được vì sao Vương Xà lại tôn sùng Lương Nghi Thông Thiên Kiếm đến như vậy, chỉ là Dương Cực Thông Thiên Kiếm mà đã có uy lực lớn như thế, nếu như là Lương Nghi Thông Thiên Kiếm, không biết lực sát thương lớn đến thế nào, nhưng muốn đem kiếm khí chứa đựng trong thân thể, yêu cầu đối với thân thể đúng là rất biến thái.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

272. Chương 280: Tu Thành Âm Cực Thông Thiên Kiếm. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 280: Tu thành Âm Cực Thông Thiên Kiếm. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Thời điểm Tiểu Báo Tử nghĩ tới cường độ thân thể, đột nhiên nghĩ tới một chuyện.

- Vương Xà đã từng nói qua, dù là người nào, tu vi của hắn cao bao nhiêu, thân thể chỉ có thể thừa nhận được chín loại dị thuật là cao nhất, nhưng Ngoại Đan thì sao?

Nếu tính cả nhân tố Ngoại Đan thì thế nào?

Theo một ý nào đó, Ngoại Đan, kỳ thật nó là một thân thể, có được hệ thống vận hành nội khí độc lập, nếu như đem Ngoại Đan làm chất môi giới tồn trữ dị thuật, sẽ thế nào?

Giống như Tiểu Báo Tử hiện tại, đem Dương Cực Thông Thiên Kiếm tồn trữ trong Ngoại Đan ở mi tâm của mình, có nên đem chín loại dị thuật tồn trữ trong mi tâm không?

- Có lẽ là vì Ngoại Đan quá mức thừa thớt, hơn nữa cũng không phải mỗi một chủng Ngoại Đan đều chắc chắn như Hòa Hồng Tình vĩnh viễn không tổn hại, cho nên mới bị xem là không đáng kể?

Tiểu Báo Tử lại nghĩ tới khả năng này, liền đem tâm tư này để qua một bên, không đề cập tới.

Tay chống đất, cưỡng ép thân thể từ tư thế xếp bằng đứng dậy, do không để ý, bị lão đảo, phải một lúc mới đứng vững lại.

- Không thể tưởng được, ngồi thời gian dài như vậy, chân bị tê dại đến thế này, thân thể của ta hiện giờ đạt tới luyện bì giới đại viên mãn, cũng không nên xuất hiện vấn đề này a, nhất định là do tinh thần lực bị hao

tổn quá mức nên mới thế, xem ra, cần phải nghỉ ngơi một thời gian ngắn mới được, khi đã tỉnh dưỡng đủ tinh thần, mới đi ra ngoài.

Tiểu Báo Tử vốn đi ra ngoài ngay, nhưng đột nhiên nghĩ tới chuyện mấy ngày trước, lúc tiến vào hỏa mạch dưới lòng đất này, đã xung đột với tên sĩ quan Tề Ứng ở lối vào, trong nội tâm trầm xuống, tuy hắn không sợ tên Tề Ứng này, nhưng hiện giờ bản thân của mình quá mệt nhọc, nếu như đi ra ngoài gặp đồng lõa của Tề Ứng, sẽ khó ứng phó, không biết chừng còn bị thiệt, lúc tiến vào mình đã giáo huấn Tề Ứng một lần, vạn nhất lúc vừa đi ra ngoài, bị hắn đồng lõa của hắn giáo huấn lại, chẳng phải phiền muộn quá mức hay sao?

Nghĩ tới đây, Tiểu Báo Tử cũng không vội, thành thành thật thật ngồi xuống, ngồi xuống điều tức, điều dưỡng tinh thần.

...

Trung Hòa quận thành, trong phủ quận trưởng.

Trong một gian phòng, quận trưởng Vạn An sắc mặt âm trầm, đứng trước giường, Lãnh U U nhìn người nằm trên giường, chính là Tề Ứng đang bất tỉnh.

- Minh đại phu, rốt cuộc Tề tuần kiểm tổn thương thế nào, vì sao mấy ngày nay, cho dù tỉnh lại, thần trí vẫn còn mơ hồ?

- Ai, thương thế của hắn rất nặng!

Minh đại phu đã hơn sáu mươi tuổi, chòm râu dê bạc trắng, trên mặt hiện ra thần sắc bất đắc dĩ, nói:

- Người đá một cước này rất chú ý, tuy không nguy hiểm đến tánh mạng, nhưng lại làm tổn thương nội tạng, hơn nữa tổn thương rất nặng, cần từ từ điều trị mới được!

- Vậy có ảnh hưởng tương lai sau này của hắn hay không?

- Chuyện này thì không, tuy nội tạng của hắn bị trọng thương, nhưng không bị thương đến căn bản. Nhưng sau khi bị thương sẽ rất thống khổ, hắn là người tập võ, thể chất cường tráng hơn người bình thường rất nhiều, chỉ cần dụng tâm điều trị, lại dùng một ít dược liệu bổ ích, chỉ một thời gian ngắn là khôi phục, nhưng mà, trong vòng một năm, tốt nhất không nên động võ, động khí, như thế sẽ nhanh khỏi hơn!

- Phải mất thời gian một năm?

- Đây là phán đoán lạc quan nhất!

Minh đại phu cười khổ, gật đầu nói ra:

- Người hạ thủ rất có chừng mực, nhưng cũng âm độc, vừa nhìn đã biết không phải nhân vật bình thường!

- Hừ!

Vạn An ảo não hừ lạnh một tiếng, lại cho người tiễn Minh đại phu ra khỏi phủ quận trưởng, nhìn Tề Ứng trên giường, biểu lộ trên mặt âm trầm bất định.

- Đại nhân, Lý bộ đầu đã trở lại.

Vào lúc Vạn An ảo não, ngoài cửa truyền đến một âm thanh thật nhỏ.

- Cho hắn vào thư phòng chờ ta!

- Vâng!

Bước chân đi xa, Vạn An từ từ ngồi xuống bàn, vẻ mặt nghiêm nghị, lâm vào trầm tư.

Nửa canh giờ sau, rốt cuộc hắn cảm thán một tiếng, đứng dậy, rời khỏi gian phòng, đi thẳng đến thư phòng.

- Đại nhân, ngài đã đến!

Trong thư phòng, một tên đại hán thấy Vạn An đi vào, vội vàng bước nhanh tới, đi đến trước người hắn, cung kính thi lễ, nói:

- Tiểu nhân Lý Tứ Hải, bái kiến đại nhân!

- Miễn!

Vạn An không kiên nhẫn khoát khoát tay, nói:

- Cho người tra chuyện lần này, tra thế nào rồi?

- Tiểu nhân đã điều tra ra.

Lý Tứ Hải vội vàng nói:

- Đêm đó Vệ doanh có mười bốn người, những người đó đều ở tửu lâu uống rượu, chủ yếu là vì Chu Báo từ xa trở về nên mời khách, đại đa số người từ khi bắt đầu cho đến khi chấm dứt, đều không rời khỏi quán rượu, chỉ có ba người rời đi, hơn nữa ba người này đi cùng nhau.

- Ba người đó là ai?

- Thân Vệ Doanh, doanh quản Kỳ Phi, thân vệ Chu Báo và Đồng Thần.

- Chu Báo, lại là Chu Báo!

Nghe được hai chữ “Chu Báo”, thần sắc Vạn An biến đổi, trong ánh mắt toát ra thần sắc rất căm tức.

- Đại nhân, tỷ phu của tên Chu Báo và tỷ tỷ của hắn đều ở trong thành, có nên...

- Câm miệng, việc này ta tự có chừng mực!

Vạn An lạnh lùng nói ra:

- Người không được vọng động!

- Vâng!

Thời điểm Tiểu Báo Tử từ trong hỏa mạch dưới lòng đất đi ra, cũng không gặp chuyện mà hắn lo lắng... Một đường thông suốt, ở lối vào hỏa mạch, cũng không còn nhìn thấy cái bàn lớn trước kia, mà ở cửa vào đã thay hai gã binh sĩ khác, nhưng là thủ hạ của Lý Nguyên.

Nhìn thấy Tiểu Báo Tử đi ra, hai người đại hỉ, nói:

- Chu giáo úy, ngài đã đi ra!

- Thế nào, có người tìm ta sao?

Nhìn thấy bộ dáng gấp gáp của hai người, lông mày Tiểu Báo Tử nhíu lại, lơ đãng hỏi.

- Đô đốc đại nhân có lệnh, bảo ngài vừa ra phải đi gặp đại nhân ngay!

Một tên thủ vệ nói ra, sau đó cẩn thận tiến đến trước mặt Tiểu Báo Tử, nói:

- Chu giáo úy, ngài nên cẩn thận một chút a, Tề Ứng lần trước bị ngài đả thương có địa vị không tệ, quận trưởng đại nhân đã đến phủ đô đốc đại náo một lần, đến bây giờ vẫn chưa có kết quả, ta nghe nói, đại soái hết sức tức giận a.

- Tâm lý ta có nắm chắc, đa tạ người!

Tiểu Báo Tử nói xong, liền lấy trên người ra hai lượng bạc.

- Hắc hắc!

Thủ vệ kia cười nhận lấy, phân đồ cho đồng bạn, hai người cảm tạ vài câu, liền trở lại lối vào, tiếp tục thủ vệ.

Tiểu Báo Tử là người am hiểu cách đối nhân xử thế, liền cho hắn chỗ tốt, hiện tại hắn không thiếu tiền, thời điểm cần thì không nên keo kiệt, hỏa mạch dưới lòng đất này, lúc bình thường hắn ra ra vào vào rất nhiều lần, tuy thủ vệ ở đây chưa từng ngăn hắn lại, nhưng mà, chỗ tốt vẫn phải cho, coi như kết nhân duyên, cũng không có chỗ xấu.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

273. Chương 281: Thống Lĩnh Thủy Quân Giang Thành. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 281: Thống lĩnh thủy quân Giang Thành. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Nếu Lý Nguyên muốn gặp hắn, đương nhiên hắn không dám trì hoãn, rời khỏi hỏa mạch, liền đi thẳng đến phủ đô đốc, hộ vệ phủ đô đốc nhìn thấy hắn, cũng không thông báo, trực tiếp dẫn hắn đi vào thư phòng của Lý Nguyên.

- Thuộc hạ Chu Báo bái kiến đại nhân!

Tiến vào cửa thư phòng, liền thấy Lý Nguyên ngồi trước bàn đọc sách, Tiểu Báo Tử hành lễ nửa quỳ, cất cao giọng nói.

Lý Nguyên ngẩng đầu, nhìn Tiểu Báo Tử đang nửa quỳ, nói:

- Không cần đa lễ, đứng lên đi!

- Tạ đại nhân!

- Nhìn người sáng khoái tinh thần, xem ra trong hỏa mạch có thu hoạch không tệ a!

Lý Nguyên hỏi.

- Thu hoạch thì không dám nhận, chỉ có một ít chỗ tốt, chỉ củng cố cảnh giới của bản thân thêm vững chắc mà thôi.

- Ân!

Lý Nguyên gật gật đầu, nói:

- Vương tọa từng nói người là thiên tài tập võ, trước kia ta không tin, nhưng bây giờ ta tin rồi, nhìn tu vi của người bây giờ, có lẽ chuẩn bị xung kích đoán cốt giới a?

- Vâng, thuộc hạ đang chuẩn bị!

- Có chỗ nào gặp khó khăn hay không?

Lý Nguyên hỏi:

- Trùng kích đoán cốt giới không phải là chuyện dễ dàng, không chỉ phải xem bản thân của người, mà còn cần rất nhiều được liệu, người đều chuẩn bị tốt rồi chứ?

- Đều chuẩn bị rất tốt rồi!

Tiểu Báo Tử nói ra.

- Tốt, như vậy cũng tốt!

Ánh mắt Lý Nguyên lóe lên, cũng không hỏi tiếp nữa, chỉ là nhẹ nhàng gật đầu, nói:

- Nghe nói, vài ngày trước, người có xung đột với Tề Ứng của phủ quận trưởng, còn đánh hắn bị thương?

- Đúng!

Tiểu Báo Tử gật đầu nói ra.

- Người đứng là lớn mật, người cũng đã biết, tên Tề Ưng kia chính là ái tướng tâm phúc của Vạn An, Vạn An đặc biệt mang theo hần tử kinh thành tới đây, trong mấy ngày gần đây, hần bị người đánh không bước xuống giường được, Chu Báo, chuyện lần này người đã làm khó cho ta rồi!

- Việc này đều do thuộc hạ mà ra, nếu gây phiền toái cho đại nhân, kính xin đại nhân trách phạt.

- Một tay võ không vang, quá trình của chuyện này, ta đã biết rõ, chính là tên Tề Ưng kia khiêu khích trước, bởi vậy, ta sẽ không trách phạt người. Nhưng mà, lần này người ra tay quá nặng, dù không phé Tề Ưng, nhưng cũng làm cho hần nằm trên giường, không thể nhúc nhích, bởi vậy, ta cần phải có lời giải thích cho phủ quận trưởng một chút.

- Xin đại nhân phân phó!

- Người cứ tránh đi một thời gian, thế nào?

- Tránh đi đâu?

- Ta biết ngay, người sẽ hỏi mà.

Lý Nguyên cười nói:

- Người tạm thời rời khỏi Trung Hòa quận thành một thời gian ngắn, đi Giang Thành, gần đây thủy phỉ ở đó hoành hành ngang ngược, ta cho người một doanh thủy quân, người tiêu diệt chúng cho ta, thế nào?

- Thuộc hạ tuân lệnh!

Tiểu Báo Tử cất cao giọng nói.

- Tốt lắm, đi thôi, nghỉ ngơi mấy ngày, ba ngày sau, người đi Giang Thành, làm thống lĩnh thủy quân!

Giang Thành, là một huyện thành nhỏ ở Trung Hòa quận, nằm ở vị trí cũng khá xa xôi của Trung Hòa quận, cách quận thành hơn một trăm sáu mươi dặm, Lạc giang là một nhánh sông của con sông Đại Giang lớn thứ ba Đại Tấn, Lạc giang chảy qua thành trì, cho nên lấy tên là Giang Thành.

Bởi vậy, tuy Giang Thành khá xa xôi, nhưng lại là trọng điểm vận tải đường thủy, cho nên bến tàu lớn cũng có hơn mười cái, còn những bến tàu nhỏ, bến tàu lậu, nhiều vô số kể, so với những thị trấn ở Trung Hòa quận, phần vinh hơn rất nhiều.

Chính là nó là trọng điểm vận tải đường thủy, lại hết sức phồn hoa, cho nên cũng sinh ra nhiều vấn đề, trong thành, những bang phái thuộc tầng dưới chót giang hồ, khống chế tất cả bến tàu lớn nhỏ, bởi vì tranh đoạt lợi ích nên cứ ba ngày một trận đánh nhỏ, năm ngày một trận đánh lớn, làm cho trị an thập phần hỗn loạn, mà ở trên sông, lại có thủy phỉ hoành hành, đặc biệt là khi Trung Hòa quận thành bị Bái Hỏa Huyền Giáo đánh hạ, sau đó lại bị Đại Tấn đoạt lại, nhân tâm Giang Thành tan rã, thủy phỉ trên Lạc giang, đã không còn kiêng nể gì, thậm chí vào giữa ban ngày, tiến vào mặt nước trong thành, ngang nhiên ăn cướp, đến tối lại càng không được, không chỉ trên mặt nước, thậm chí còn đi lên mặt đất làm ăn, làm cho lòng người Giang Thành bàng hoàng, còn chưa hết một ngày, trời vừa tối, mọi nhà đều đóng cửa không ra.

Tình huống như vậy không chỉ làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến tình ổn định của Giang Thành, cũng ảnh hưởng đến vận tải đường thủy ở Giang Thành, mà con đường vận tải đường thủy của Giang Thành đối với Trung Hòa quận thành mà nói, là cực kỳ trọng yếu, cái khác không nói, chỉ Trung Hòa quận thành thôi, sáu thành lương thực đều đến từ con đường Giang Thành, trừ lương thực ra, những loại vật tư khác, cũng phải thông qua Giang Thành, một khi con đường vận tải đường thủy ở Giang Thành có vấn đề, có thể nói, hơn một nửa Trung Hòa quận thành sẽ đói kém.

Bởi vậy, dù là quận trưởng Vạn An, hay là đô đốc Lý Nguyên, cũng thập phần xem trọng Giang Thành, nhưng mà, từ trước tới nay, thủy phỉ Giang Thành đã thành hình, không dễ dàng bị tiêu diệt, thế cục cả Giang Thành hết sức phức tạp, các loại thế lực rắc rối khó gỡ, mỗi người đều có mục đích riêng để đạt được, cũng không đồng lòng, bởi vậy, mấy lần tiêu diệt, chẳng những không tiêu diệt được thủy phỉ, ngược lại còn hao binh tổn tướng, càng làm cho thế lực thủy phỉ phát triển an toàn.

Thậm chí một tiền nhiệm thống lĩnh thủy quân là Cao Công, trong một trận chiến đấu với thủy phỉ vào một tháng trước, đã chết dưới loạn tiễn, thủy quân quần long vô thủ, đại bại mà quay về, nếu không phải

Lý Nguyên kịp thời cho người tới, chỉ sợ cả Giang Thành sẽ rơi vào tay thủy phỉ, nếu như chuyện này xảy ra, thì đó là trò cười cho cả thiên hạ.

Tiểu Báo Tử là thân vệ của Lý Nguyên, nhưng một mực ở bên người Lý Nguyên, không có hứng thú với quân chính, cũng không quan tâm, hơn nữa vừa trở về không bao lâu, chưa quen thuộc tình huống của Giang Thành, mà ở chỗ của Lý Nguyên, chỉ nghe Lý Nguyên nói muốn hấn chỉ huy thủy quân tiêu diệt thủy phỉ, hấn liền nhận lời, hấn không nghĩ tới, chỉ là một đám thủy phỉ trên sông thì bỏ đi, không cần nói đến việc dẫn theo quân đội, chỉ cần một mình hấn, cũng có thể diệt sạch đám thủy phỉ này, thủy phỉ một quận, có bao nhiêu cao thủ chứ? Có một tên đạt tới tu vi Tam phẩm là không tệ rồi, nhưng thật không ngờ, sau khi đi ra nghe ngóng, sau khi biết rõ tình huống của Giang Thành, cái đầu của hấn lớn như cái đầu.

- Thủy phỉ ở Giang Thành không phải chỉ là vấn đề xảy ra gần đây, liên lụy trong đó rất rộng, ta đã đi Giang Thành mấy lần, cũng đã chạy trên sông vài chuyến, thấy qua thủy phỉ, những tên thủy phỉ này, đạo phỉ không thể so được với chúng, tiến thoái đồng đều, kỷ luật sâm nghiêm, nói là phỉ, nhưng lại rất giống như quân đội, thậm chí ta hoài nghi, những tên thủy phỉ này là do thủy quân giả trang, lần này người đi Giang Thành, chỉ sợ sẽ có một ít phiền toái.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

274. Chương 282: Thống Lĩnh Thủy Quân Giang Thành. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 282: Thống lĩnh thủy quân Giang Thành. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Khi Vương Thiên Lô nghe được Tiểu Báo Tử phải đi Giang Thành làm thống lĩnh thủy quân, nhiệm vụ tiêu diệt thủy phỉ, không khỏi chau mày, nói:

- Hơn nữa, Lý đô đốc cho người đi cũng rất kỳ quái, người ngấm lại xem, tuy người võ nghệ cao cường, nhưng nói thế nào cũng là một hài đồng mười mấy tuổi, làm gì có kinh nghiệm chỉ huy? Giang Thành là cứ điểm, phòng ngự thập phần khẩn yếu, cho người đi, chẳng phải là trò đùa?

- Đúng vậy a!

Nghe Vương Thiên Lô nói, Tiểu Báo Tử cũng cảm thấy hết sức kỳ quái, dù võ công mình cao, tư chất xuất chúng, nhưng cũng chỉ là một tiểu hài tử mười mấy tuổi, trước kia chưa từng lĩnh quân, nếu chỉ là một đám thổ phỉ bình thường, dùng sức hấn tiêu diệt thì cũng có thể, nhưng tình huống ở Giang Thành, Lý Nguyên thân là đô đốc, làm sao mà không biết, chỗ đó cần không phải là cao thủ, mà cần một soái tài (thống lĩnh tài giỏi), ít nhất cũng phải là tướng quân, mà mình, nói dễ nghe là một tiên phong, nói khó nghe là một đầy tớ, bảo mình đi Giang Thành, điều này không hợp với lẽ thường a!

- Tỷ phu, theo ý của người, đô đốc đại nhân muốn làm gì?

- Ý của đô đốc đại nhân, chúng ta không đoán được, nhưng mà, nếu người đã đáp ứng, thì không thể đổi ý, ta biết rõ, đô đốc đại nhân sẽ không hại người, với tu vi bây giờ của người, không nói có thể tiêu diệt đám trộm cướp hay không, nhưng bảo vệ an toàn cho bản thân lại không có vấn đề, người cứ nghĩ mà xem?

- Ta chỉ hy vọng là vậy!

Tiểu Báo Tử cười khỏ.

- Ta vốn muốn ở tại Giang Thành mở một cửa hàng lương thực, nhưng lại sợ Giang Thành quá xa, quan hệ lại phức tạp, sợ xảy ra chuyện, hiện tại đúng lúc, người tới Giang Thành tiếp nhiệm, chẳng phải là chuyện nhất cử lưỡng tiện hay sao?

- Người đúng là biết tận dụng mọi thứ mà.

Tiểu Báo Tử nói:

- Nhưng chuyện này, chi bằng chờ ta đến Giang Thành thăm dò tình huống xong, người mở cửa hàng cũng không muộn, nói không chừng ta đi tới đó được vài ngày, liền bị đuổi về, chẳng phải lúc đó cửa hàng của người sẽ không ai chống đỡ hay sao?

- Làm sao có thể, người khác không biết, nhưng ta còn không rõ sao? Với bốn sự của người, cho dù không tiêu diệt được thủy phủ, nhưng đứng vững gót chân lại không có vấn đề!

Vương Thiên Lô nói:

- Nhưng chuyện ở Giang Thành, không nên nói rõ ràng cho tỷ tỷ của người nghe, miễn cho nàng phải lo lắng, người đến Giang Thành đi làm thống lĩnh thủy quân, nói chung là thăng quan, nói cho nàng biết người thăng quan là được, nói thế nàng sẽ cao hứng đấy!

- Cũng tốt, không ngờ đi Giang Thành lại có điểm tốt như vậy, không cần phải nghe nàng mở miệng giáo huấn rồi!

- Vậy cũng không nhất định, nói không chừng, chờ người từ Giang Thành trở về, tỷ tỷ người đã chuẩn bị xong việc hôn sự của người đấy!

Vương Thiên Lô cười to nói:

- Nhưng người yên tâm, ta nhất định sẽ để ý, nếu như cô nương quá xấu, ta là người đầu tiên không đồng ý.

- Vậy thì cảm ơn tỷ phụ!

Tiểu Báo Tử chấp tay cảm tạ Vương Thiên Lô, nói:

- Phiền toái người giúp ta chú ý một chút, miễn cho việc ta cưới vợ xấu về nhà.

- Nhất định, nhất định!

Vương Thiên Lô không nhiều lời, hai người cười ha ha, kẻ vai sát cánh bước ra ngoài.

Trời vừa sáng, trong không khí tràn ngập hương vị tươi mát.

Sáng sớm hôm nay, cửa thành cũ nát của Giang Thành vừa mở ra, thành cửa vừa mở ra, trước cửa thành đã có xe ngựa tụ tập ở cửa thành, xe ngựa như ong vỡ tổ đi ra ngoài thành, âm thanh thét to của người đánh xe, âm thanh quát tháo khi bị cản đường, tiếng hàng hóa va chạm vào nhau, tiếng chửi bậy, còn có tiếng cười hì hì của người quen chào nhau, âm thanh hỗn tạp, tiếng động lớn chấn động lỗ tai.

Một màn này chính là cảnh diễn ra vào mỗi buổi sáng ở cửa thành, với tư cách là trọng điểm vận tải đường thủy của Trung Hòa quận thành, Giang Thành là nơi tập kết hàng hóa ban đêm trước khi đi tới Trung Hòa quận thành, buôn bán cực kỳ phồn hoa, mỗi ngày có vô số ngựa xe lui tới, đặc biệt là vào thời gian sáng sớm, giống như giờ cao điểm đi làm ở kiếp trước của Tiểu Báo Tử, cũng không biết có bao nhiêu đồ và hàng hóa được chuyển ra khỏi thành, sau khi ra khỏi thành, số hàng hóa này kéo dài hơn mười dặm trên quan đạo, tất cả thương nhân đều có một điểm chung, đều có tương lai của riêng mình, đi theo mục đích của mình.

Hôm qua có một trận mưa, mặt đất vẫn còn ẩm ướt, tuy đây là quan đạo, nhưng lại là quan đạo bên ngoài thị trấn, chất lượng mặt đất không phải quá tốt, chỉ là một cơn mưa nhỏ, lại bị vô số ngựa xe chà đạp, chỉ nhìn thấy cát bay đá loạn, giọt nước giàn giụa, chỉ qua nửa canh giờ, quan đạo biến thành một đồng bừa bộn.

Tô Nhị Cầu lắc lắc cái cổ, cầm một cây chổi cùn, đi tới cửa thành, lúc này mặt trời đã lên cao, sáng sớm đám thương nhân đã mang hàng hóa đi khỏi thành, cửa thành lui tới chỉ là người đi đường bình thường, một ít người từ nông thôn vào thành, một ít người rời thành đi nông thôn, vụn vặt lẻ tẻ, cũng không còn vẻ náo nhiệt như sáng sớm.

Tô Nhị Cầu cầm cây chổi, bắt đầu từ cửa thành, một mực quét ra bên ngoài thành, đem nước bùn giữa lộ, quét chúng đi, tuy cũng không sạch sẽ gì, nhưng ít ra đã không còn là một đồng bừa bộn, ít nhất vẫn bảo đảm mặt đất không quá kém.

Đây là việc cố định hàng ngày của hắn, hắn đã sống ở Giang Thành được năm mươi sáu năm, làm việc này đã hơn bốn mươi năm, được cái danh ngạch công nhân quét dọn, thời gian trôi qua cũng được xem là tiêu dao.

Gần đây Giang Thành không yên ổn, nhưng mà, Giang Thành này, dù có loạn đến thế nào, cũng không ảnh hưởng tới Tô Nhị Cầu hắn, lại nói, một tên quét dọn như hắn thì có thể chọc phiền toái gì chứ?

Cho nên, trong những ngày này, cuộc sống của một gia hỏa chiếm được danh ngạch quét dọn như hắn cũng thoải mái hơn nhiều.

Tô Nhị Cầu không cần quét dọn đường phố sạch sẽ, cũng không cần chú ý quá nhiều, nhưng trong lòng của hắn có khá nhiều việc.

Lão hàng xóm Hoàng gia đúng là ngu, hắn cũng thật khờ, thiếu nợ đối nghịch với ai cũng được, nhưng hết lần này tới lần khác hắn lại đối nghịch với Vũ Đô Đầu, ý vào nhà mình mặt phố nên có lợi nhuận khá tốt, vào tới hôm qua, bị Vũ Đô Đầu gán cho tội danh tư thông với thủy phi, không chỉ tịch thu cửa hàng, ngay cả bản thân cũng bị giam vào trong đại lao của huyện nha suốt đêm, thời điểm nha dịch của huyện nha tới bắt người, người trong nhà lão kêu khóc rất thảm thiết.

- Khuê nữ của lão Hoàng rất xinh đẹp, hơn nữa giáo dưỡng không tệ, hiện tại gia đình suy bại, không biết có nên tìm cơ hội đem người về hay không, nếu như...

Trong đầu nghĩ tới chuyện tốt, hắn tự nở nụ cười, vào lúc hắn đang cười cao hứng, đột nhiên cảm giác có chút không đúng, ngừng đầu lên.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

275. Chương 283: Đi Giang Thành Nhậm Chức.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 283: Đi Giang Thành nhậm chức.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

A! Một tiếng, cây chổi trong tay bị hắn ném thật xa, thân thể cũng lui về phía sau, lui về đến bốn năm trượng, mới đặt móng ngồi xuống đất.

- Người, người, người, người là người nào?

Tô Nhị Cầu ngồi dưới đất, có chút kinh hoàng nhìn một người một thú xuất hiện như quỷ mị, lắp bắp hỏi.

Người này bỏ đi, rất trẻ tuổi, dù nhỏ tuổi, nhưng thập phần uy vũ, nhưng mà, đầu năm nay người uy vũ rất nhiều, chỉ cần là có luyện qua võ công, trên người đều không tự chủ xuất hiện khí thế, Tô Nhị Cầu sống ở Giang Thành nhiều năm như vậy, cũng không phải là chưa nhìn thấy.

Làm cho hắn có cảm giác sợ hãi chính là con chó màu bạc ở bên cạnh người này, không phải, là sói.

Không, chó cũng tốt, sói cũng được, dù gọi thế nào cũng là một đầu súc sinh, hắn đã sống năm mươi sáu năm, cũng không phải là người chưa từng nhìn thấy các mặt xã hội, nhưng mà nói thật ra, hắn lần đầu tiên nhìn thấy có người dẫn theo chó, không ngờ còn dám đi nghênh ngang, đứng thẳng, chỉ với chiều cao, cũng

đã ngang với vai của hấn, da lông toàn thân màu bạc, lông sáng bóng, đón gió phấp phới, vô cùng uy phong, con người màu xanh, nhìn chăm chăm vào mình, giống như đang nhìn chăm chăm vào bữa tiệc tối, chính vì thế đã làm cho nội tâm Tô Nhị Cầu sinh cả cảm giác tuyệt vọng.

Tô Nhị Cầu thấy thiếu niên bên cạnh ngân lang không trả lời vấn đề của mình, mà vỗ vỗ đầu ngân lang, nói:

- Tiểu Độc, đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, khi không có chuyện gì thì đừng có dọa người khác như thế.

Sau đó quay đầu nhếch miệng cười cười với Tô Nhị Cầu, hỏi:

- Xin hỏi, phía trước có phải là Giang Thành hay không?

-Đúng, phía trước chính là Giang Thành!

Tô Nhị Cầu liên tục gật đầu, ngẩng đầu nhìn ngân lang, sau khi ý thức đã trở về thân thể, nói:

- Ngươi... Ngươi muốn vào thành sao?

- Đúng vậy!

Thiếu niên nhìn hấn gật đầu, vỗ vỗ lưng ngân lang, thì thầm với nó một tiếng, hình như nó bất mãn với thái độ vừa rồi của mình, hung hăng liếc nhìn Tô Nhị Cầu, đi theo sau thiếu niên kia, đi về hướng Giang Thành.

Một người một sói này, chính là Tiểu Báo Tử và yêu thú của hấn, tiểu Độc.

Sau khi tiểu Độc bị Tiểu Báo Tử thu phục, liền một mực đi theo Tiểu Báo Tử, nhưng thân hình của tiểu Độc quá mức dọa người, thời điểm tiến vào Trung Hòa quận thành, cho nên bảo nó sống ngoài nơi sơn dã, bảo nó tự kiếm ăn một mình, trừ việc cấm tiệt ăn người ra, cũng không đưa ra yêu cầu nào đặc biệt, cho nên cuộc sống của tiểu Độc khá khoái hoạt.

Lúc này hấn bị Lý Nguyên thả ra ngoài, lại biết tình hình Giang Thành rất phức tạp, trong lòng Tiểu Báo Tử không rõ ngọn nguồn, liền quyết định đem Tiểu Độc đi theo áp trận.

Nhưng dù nói thế nào, nó là một con yêu thú, ở trên đời này, lực uy hiếp của yêu thú, còn mạnh hơn người rất nhiều.

Cho nên, hấn liền mang theo Tiểu Độc bên cạnh, khi tiến vào Giang Thành, vì được tiêu dao một thời gian nên Tiểu Độc có chút không vui, nhưng mặc kệ thế nào, không vui thì không vui, nó bị Tiểu Báo Tử hàng phục, không vui cũng chẳng làm được gì, nó không cách nào ngăn cản ý chí của Tiểu Báo Tử, kết quả là, trong lòng không cam tâm tình nguyện, nhưng vẫn phải chạy theo Tiểu Báo Tử cả trăm dặm, đi vào Giang Thành.

Chính vì tâm tình không vui, cho nên, cho dù ánh mắt của nó nhìn thấy cái gì, đều mang theo ác ý, mà tên Tô Nhị Cầu đang quét được, là người không may nó nhìn thấy, bởi vậy, sau khi một người một sói rời đi, Tô Nhị Cầu mới phát hiện, bất tri bất giác, lưng áo của hấn đã ướt đầm, càng kỳ quái hơn là, dưới đũng quần, lại ước một vũng.

- Người này là... Người nào?

Trên thực tế, trong nội tâm hốt hoảng cũng không phải chỉ có Tô Nhị Cầu, ở trước cửa thành rãnh rỗi nhàm chán, mấy tên lính canh nói chuyện phiếm đánh rắm với nhau, nhìn thấy một người một sói này, cũng bị dọa sợ, so với Tô Nhị Cầu, tên lính thủ lĩnh cũng có chút nhân lực, dù nhìn người không ra gì, nhưng nhìn thấy ngân lang rất rõ ràng, tuyệt đối không phải phạm vật, rất có thể là yêu thú.

Yêu thú, đầu năm nay cũng không thấy nhiều, tuy từ trước tới nay hấn chưa nhìn thấy qua, nhưng dù trong mắt người bình thường, hay là trong mắt người võ lâm, yêu thú là tồn tại cường đại, bướng bỉnh, tàn bạo, khát máu, đều là những đại danh khủng bố.

Đối mặt với yêu thú, cũng không phải là một tên lính thủ thành bình thường như hấn có thể đối phó, kết quả là, hấn lấy hết dũng lực, đi tới bên cạnh thiếu niên dẫn con yêu thú này hỏi thăm.

Thiếu niên này thân hình người cao lớn, trên mặt hiện ra một nụ cười khiêm tốn, nhưng một con yêu thú hung thần ác sát đi bên cạnh, lộ ra vẻ không cân đối, nhưng mà, có thể đi cùng một chỗ với yêu thú, cho dù là nhìn rất hiền lành, cũng không phải là nhân vật bình thường, hơn nữa trên mặt hắn hiện ra nụ cười ôn hòa như tắm trong gió xuân, rốt cục tên lính lấy hết đảm lượng, mở miệng dò hỏi.

Thiếu niên kia chỉ cười cười, từ trong lòng ngực móc ra một phần ấn tính, trực tiếp ném vào tay của hắn, nói:

- Ta là Chu Báo, là tân nhậm thống lĩnh thủy quân Giang Thành, phụng mệnh Lý Nguyên Lý đô đốc, đến Giang Thành tiếp nhiệm!

- À? Thì ra là tân nhậm thống lĩnh!

Chức thống lĩnh thủy quân Giang Thành này, đặt ở Trung Hòa quận thành không tính là gì, nhưng đây là Giang Thành, còn cao hơn tiểu đầu mục canh giữ cửa thành như hắn mấy bậc, mấy tên lính thủ cửa thành nghe Tiểu Báo Tử nói xong, tất cả đều quỳ xuống.

- Không cần phải đa lễ!

Thấy tên lính xem xong ấn tính, Tiểu Báo Tử dùng một ngón tay chỉ ra, nói:

- Người, chính là người, dẫn ta đi vào thành, đây là lần đầu tiên ta tới Giang Thành, chưa quen cuộc sống nơi đây, người dẫn ta đi tới phủ thủ bị a!

- Dạ!

Tên lính thủ lĩnh nào dám nhiều lời, cung kính dập đầu một đầu, đem ấn tín dâng hai tay, giao cho Tiểu Báo Tử, sau đó vâng lời dẫn Tiểu Báo Tử vào trong Giang Thành.

Đúng như lời Vương Thiên Lô nói, Giang Thành rất trù phú, lại rất phú quý phồn hoa, nhưng mà, chính vì vẻ phú quý này, lại dẫn đến sự cố.

Tên lính thủ lĩnh dẫn Tiểu Báo Tử đi từ từ trên đường, lúc này đã gần giữa trưa, người đi đường đi tới đi lui, tấp nập nhộn nhịp, nhưng hiện tại thân hình của tiểu Độc quá chói mắt, nên hấp dẫn ánh mắt của mọi người, chú ý tới mức quá đáng, trong khoảng thời gian ngắn, làm cho tất cả mọi người dừng chân nhìn xem, không bao lâu, hai bên đường đều chật ních, tuy không có người nào dám tiến lên, đứng bên đường chỉ chỉ chỗ chỗ, nhỏ giọng nói nhỏ.

Nhưng nói nhỏ thì nói nhỏ, thời điểm ít người thì cũng bỏ đi, hiện tại người ở đây đúng là quá nhiều, mỗi người nhỏ giọng nói nhỏ hợp lại với nhau, lại không thua gì âm thanh hò hét khi xem World Cup, âm thanh như sấm, giống như có hàng trăm ngàn con ruồi đang bay xung quanh, làm cho lỗ tai rất khó chịu.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

276. Chương 284: Cố Tình Lập Uy. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 284: Cố tình lập uy. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Tiểu Độc ở trong sơn dã đã lâu, dã tính khó thuần, chưa từng đi vào thành thị lần nào, cho nên khi nhìn thấy nhiều người, nghe được âm thanh xì xầm cũng cảm thấy phiền toái, tuy không biết người xung quanh

nói cái gì, nhưng với trí tuệ của nó cũng biết nhất định không phải là chuyện tốt, lập tức cảm thấy buồn bực, trong cổ phát ra âm thanh gầm gừ.

Nó phát ra âm thanh này, chính là âm thanh đe dọa mãnh thú trong núi rừng, tuy không cao, nhưng rất có uy thế, người ven đường không nghe được rõ ràng, nhưng tên lính thủ lĩnh ở ngay bên cạnh, nghe rất rành mạch, cũng không biết vì cái gì, chỉ cảm thấy một cảm giác sợ hãi khó hiểu từ đáy lòng hiện ra, đôi chân mềm nhũn, trực tiếp té xuống đất.

Lông mày Tiểu Báo Tử nhíu lại, ánh mắt bất mãn, liền chuẩn bị tiến lên nâng tên lính thủ lĩnh dậy, không ngờ, còn chưa tiến lên, liền nghe trong tai truyền đến một tiếng thét.

- Yêu nhân phương nào, dưới ban ngày ban mặt cấu kết yêu thú hành hung, còn không dừng lại cho ta.
- Yêu nhân phương nào, dám cấu kết với yêu thú hành hung dân thường, còn không dừng lại cho ta!

Sau tiếng hét lớn này, là tiếng bước chân dồn dập, mười mấy tên lính xua đám người chung quanh ra, tay cầm đao kiếm, vây quanh Tiểu Báo Tử và tiểu Độc, còn có hơn mười tên cung thủ, đứng ở bên ngoài, mũi tên đã lên dây cung, đứng đối diện với Tiểu Báo Tử và tiểu Độc, xem tình hình này, chỉ cần hấn và tiểu Độc có dị động, sẽ bị loạn tiễn bắn thành con nhím.

Tiểu Báo Tử vẫn tươi cười như trước, trong mắt hiện ra một tia lãnh ý, thò tay nhẹ nhàng vuốt ve tiểu Độc, trấn an nó lại.

- Lốp cốp! Lốp cốp!

Tiếng vó ngựa vang lên, Tiểu Báo Tử ngẩng đầu, trước mặt xuất hiện một thớt tuấn mã thần tuấn, lập tức có vị công tử mặt ngọc, từ trên cao nhìn xuống một người một sói trước mặt, mà ánh mắt của hắn dừng lại trên người tiểu Độc, trong mắt hiện ra vẻ tham lam và hưng phấn không cần che giấu.

- Hiểu lầm, hiểu lầm, hiểu lầm a!

Tên lính thủ lĩnh ngẩng trên mặt đất bò dậy, đôi tay cử động ngăn lại, nói:

- Tam công tử, Tam công tử, hiểu lầm, hiểu lầm rồi!
- Hiểu lầm?

Lông mày tên Tam công tử kia nhíu lại, nói:

- Hiểu lầm cái gì?
- Tam công tử, hiểu lầm ah!

Tên lính thủ lĩnh kêu lên, nói:

- Vị này chính là tân nhiệm thống lĩnh thủy quân Chu đại nhân, tới Giang Thành tiếp nhiệm a.
- Tân nhiệm thống lĩnh thủy quân?

Tam công tử nhướng mày, hào khí khấn trương ở chung quanh cũng không dừng lại, trong giọng nói của tên Tam công tử này lộ ra vẻ không tín nhiệm, bình tĩnh nhìn Tiểu Báo Tử, nói:

- Là hấn sao, tân nhiệm thống lĩnh thủy quân, Mã Lại Tử, không phải người đang gạt ta chứ?
- Không có, Tam công tử, vị Chu đại nhân này có ấn tín của Lý đô đốc, không có sai!
- Ấn tín cái gì, lấy ra ta xem!
- Cái này...

Về mặt Mã Lại Tử khó xử, vừa rồi Tiểu Báo Tử cho hấn xem ấn tín hấn đã trả lại cho Tiểu Báo Tử, hiện tại vị này Tam công tử hỏi hấn là muốn xem, hấn đành phải dùng vẻ mặt đau khổ nhìn Tiểu Báo Tử, nói:

- Chu đại nhân, người xem...

Tiểu Báo Tử cảm thấy hứng thú nhìn tên Tam công tử, tuy vẻ mặt người này ương ngạnh, hung hăng càn quấy, nhưng tu vi lại không tệ, bộ dáng mười sáu mười bảy tuổi, tu vi lại đạt tới Tam phẩm, tuy không thể

so sánh với mình, nhưng so với những người cùng trang lứa, cũng được xem là người nổi bật, nhìn bộ dạng hần như vậy, chắc chắn thân phận trong Giang Thành không thấp, rất có thể là nhi tử của quan phủ, bằng không thì, không có quyền lực chỉ huy mấy tên lính này, mấy tên lính chung quanh vừa nhìn đã biết xuất thân quân nhân, trải qua lịch lãm rèn luyện, còn hiếu thắng hơn đám lính thủ cửa thành rất nhiều, thậm chí trên người còn tỏa ra mùi vị huyết tinh nhàn nhạt, hiển nhiên đã từng lăn lộn trên chiến trường, đã từng giết người.

Nhìn lại tên Tam công tử này, không lộ ra chút yếu thế nào, nói:

- Ấn tín đâu? Không có thì bắt lại!

- Người là người phương nào?

Tiểu Báo Tử đứng ở nơi đó không di chuyển, lẳng lặng hỏi.

Tam công tử nghe xong, cũng không trả lời, chỉ hừ lạnh một tiếng, từ tiếng hừ lạnh của hắn, một ổ khí thể lạnh thấu xương từ trên người hắn phát ra.

- Chê cười!

Tiểu Báo Tử cảm nhận được khí thể của hắn, lạnh lùng cười lên, cũng không làm động tác gì, tâm niệm khẽ động, tiểu Độc vốn được hắn trấn an, thân thể rung lên, khí thể bạo tăng, hú vang một tiếng!

- Ngaooooooooo...

Một tiếng sói tru lên, giống như sấm sét giữa trời quang, chấn đắc chung quanh rung động lắc lư một hồi, tiếng hú vừa vang lên. Không chỉ đem khí thể của tên Tam công tử này ngăn cản, còn làm cho chung quanh người ngã ngựa đổ. Những tên lính chung quanh tên công tử bị tiếng hú này dọa tay chân mềm nhũn, bàn tay đang cầm đao kiếm cũng run lên, làm cho binh khí rơi xuống đất, cho dù những người này đã kinh qua chiến trường, cũng phải run sợ, đám cung tiễn thủ bên ngoài cũng không chịu nổi, nhưng mũi tên trên tay sớm được kéo căng, bị một tiếng hú vang của tiểu Độc, kinh ngại buông tay, hơn mười mũi tên từ dây cung bắn ra, phóng thẳng về phía Tiểu Báo Tử.

Tiểu Báo Tử chỉ cười lạnh, không chút sứt mẻ, thân thể của tiểu Độc giãn ra, nhẹ nhàng ngăn ở trước người Tiểu Báo Tử, hơn mười mũi tên bắn lên người nó, trong người tiểu Độc có huyết thống của viễn cổ dị thú, da thịt xương cốt đều cứng như sắt thép, thân bình sắc bén cũng khó làm nó bị tổn thương mấy may, huống chi đây là những mũi tên bình thường, những mũi tên này bắn lên người nó, phát ra âm thanh của kim loại va vào nhau, lực đạo rất lớn, cho nên có tia lửa bắn ra, lực đạo không đủ, chỉ dính vào da lông, liền rơi xuống đất.

- Giữa ban ngày ban mặt, dám ngang nhiên công kích mệnh quan triều đình, nơi đây lại là huyện thành, thân đất (DG - ý nói dân thường) ăn mặc quần áo và trang sức của quan binh, lại dùng binh khí của quan, các người là người nào mà dám to gan như vậy, chẳng lẽ muốn tạo phản phải không?

Tiểu Báo Tử lạnh lùng quát một tiếng, tâm linh của hắn và tiểu Độc tương thông, Tiểu Báo Tử còn chưa nói xong, nó đã đánh về phía Tam công tử.

Tên Tam công tử này đang ngồi trên một thớt hắc mã, là một con thần câu, nếu không, một tiếng hú của tiểu Độc đã làm hắn ngã lăn, nhưng dù không ngã xuống, nhưng lại sợ tới mức không nói nên lời, tâm thần đang hoảng sợ, lúc này thấy tiểu Độc đánh tới, lập tức kinh, nhìn thấy móng vuốt đánh tới, nửa thân trước nằm xuống.

Thần sắc Tam công tử đại biến, tuổi hắn còn trẻ, tu vi chừng Tam phẩm, so với người đồng trang lứa cũng là không tệ, nhưng tu vi Tam phẩm này, nói trắng ra là do được liệu đắp vào, dù tư chất không tệ, nhưng chưa ra chiến trường, chưa từng nhìn thấy đại trảng diện, nhưng dù có tu vi Tam phẩm, làm sao mà so sánh được với tiểu Độc, dưới tiếng hú của tiểu Độc, đã kinh hồn táng đảm, khí thể và nhuệ khí ban đầu đã sớm tiêu tan, lúc này đang chấn kinh ngồi trên ngựa, lại nhìn thấy con sói này nhào về phía mình, hần kinh hoàng, hú lên quái dị, thân thể đang ngồi trên ngựa, nhảy về phía sau mấy trượng, rơi xuống đất.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

277. Chương 285: Cố Tình Lập Uy. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 285: Cố tình lập uy. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Sau khi rơi xuống đất, hấn lui hai bước, sắc mặt tái nhợt, tay đảo qua bên hông, rút ra một thanh trường đao chớp động hàn quang, làm ra tư thế đề phòng.

Không ai ngờ, tiểu Độc lại không dây dưa với hấn, mà dùng một ngụm, cắn vào cổ con ngựa. Con hấn mã này đúng là đáng thương, nằm đó ở tây bắc cũng là Mã Vương, nhưng ở trước mặt tiểu Độc, ngay cả nửa điểm phản kháng cũng không có, bị cắn vào chỗ hiểm, cứ như vậy mà nằm xuống, chỉ giây dựa được mấy cái, lại bị tiểu Độc cắn mất nửa cái đầu, không còn động đậy nữa.

Mấy ngày nay tiểu Độc đã nhịn đủ rồi, hiện tại Tiểu Báo Tử cố tình lập uy, cho nên tiểu Độc không cần phải thu liễm nữa, nhân cơ hội này mà phát tiết tâm tình, cũng không quản chuyện khác, mặc kệ người đi đường hay binh sĩ, ăn uống ngay bên đường, trong thời gian ngắn, huyết nhục tung bay, làm cho đám người xung quanh trợn mắt há mồm, sợ hãi không thôi.

Tiểu Độc cũng không hổ với tâm tính hung tàn, hồng hoang dị chủng, chỉ qua mấy hô hấp, thốt tuần mã thần tuần đã bị gặm sạch, ngay cả xương cốt chỉ còn lại một nửa, ngay cả máu trên mặt đất cũng bị nó thè lưỡi liếm sạch, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn lắc lư thân hình, trở lại bên cạnh Tiểu Báo Tử, cho đến lúc này, Tam công tử mới kịp phản ứng, nhìn thấy xương cốt trên mặt đất, vừa rồi là con tuần mã thần tuần, lúc này làm gì còn nữa, vừa rồi tiểu Độc lao đầu về phía trước công kích hấn, biểu hiện của hấn rất mất mặt, không khỏi nộ khí công tâm, cũng không chú ý tới chuyện khác, trường đao trong tay giương lên, một vòng đao quang hiện ra, bổ vào đầu của tiểu Độc, trong miệng giận dữ hét lên.

- Người đã giết ngựa yêu của ta, ta liều với người.

- Hô!

Tiểu Độc thấy kia Tam công tử vọt tới, trong mắt hiện ra một tia hàn quang, thân thể đứng thẳng lên, giống như muốn tiến lên, nhưng lại bị Tiểu Báo Tử dè lại, Tiểu Báo Tử dè đầu tiểu Độc lại, tiến lên phía trước, nhìn thế lao tới của Tam công tử, nhấc chân đá một cước, đá vào bụng của hấn, dù võ nghệ của Tam công tử không tệ, bốn sự cũng có, nhưng ở trước mặt Tiểu Báo Tử, thế tới không đủ nhanh, Tiểu Báo Tử đá một cước cực nhanh, hấn không thể tránh được, đao còn chưa bổ tới trước mặt Tiểu Báo Tử, cả người bay ra ngoài, rơi xuống mặt đất, bất tỉnh nhân sự.

Tiểu Báo Tử đá một cước này thập phần sáng khoái, cũng không biết tại sao, giống như ngày đó hấn đá bay Tề Ưng, liền cảm thấy một cước này cực kỳ sáng khoái, cho nên rất thích loại hành vi xuất cước đá bay người khác, hiện tại có một người đứng trước mặt hấn, hấn từ chối là bất kính, cho nên đá ra.

Đá xong, thần sắc Tiểu Báo Tử lạnh nhạt nhìn chung quanh, tuy nụ cười trên mặt rất ảm áp, nhưng người ở bốn phía, không người nào dám chạm mắt với hấn, ánh mắt quét qua, nhao nhao cúi đầu xuống, an tĩnh lại.

- Người gọi là Mã Lại Tử sao?

Cuối cùng ánh mắt Tiểu Báo Tử nhìn về phía tên lính thủ lĩnh.

- Vâng! Tiểu... Tiểu nhân họ Mã, vì lúc nhỏ hay đau bệnh, nên đặt tên xấu cho dễ nuôi!

Mã Lại Tử cẩn thận từng chút khi nói chuyện, sợ nói sai, đắc tội vị sát tinh trước mặt này, cho con sói ăn thịt hấn.

- Người là người trông coi cửa thành, cũng là quan binh, đúng không?

- Đúng!

Mã Lại Tử không dám nhiều lời, chỉ gật đầu nói ra.

- Những người này dám ở trên đường cái của huyện thành, muốn giết hại mệnh quan của triều đình, người đi gọi mấy người đến đây, trói chúng lại, giải tất cả về huyện nha cho ta.

- A?

Mã Lại Tử nghe xong, liền giật mình cả kinh, kêu lên.

- Hiểu lầm a, hiểu lầm a, vị công tử này là Tam công tử của Đinh thủ bị, những huynh đệ này đều là binh sĩ thủ bị của Giang Thành, cũng không phải là phản tặc.

- Cũng không phải là phản tặc?

Tiểu Báo Tử cười lạnh một tiếng, mũi chân dậm xuống, làm cho một mũi tên bay lên, đá đến trước mặt hắn.

- Đây là cái gì? Thứ này đến từ đâu? Nếu không phải vừa rồi sủng vật của ta có linh tính, chẳng phải ta đã biến thành con nhím rồi sao? Nếu không phải là tạo phản, thì thế nào mới gọi là tạo phản? Cho dù tiểu tử này là Tam công tử của thủ bị thì sao? Hắn có quan chức trên người sao?

- Cái này?

- Nếu đã không có quan chức, làm sao hắn có thể chỉ huy đám binh sĩ thủ bị này chứ?

Tiểu Báo Tử nghiêm nghị hỏi:

- Còn không mau đi, chẳng lẽ ngươi muốn bao che phản tặc hay sao?

Lời nói này vừa ra, tên Mã Lại Tử không dám nói thêm, đánh phải chạy tới cửa thành, hắn là tiểu thủ lĩnh của binh lính thủ bị của thành, cho nên chỉ có thể huy động những tên lính nhàn rỗi đang giữ cửa thành, nhưng chuyện này, cũng chỉ dám tìm thủ hạ của hắn mà thôi.

Tiểu Báo Tử thấy hắn đi rất chậm chạp, biết hắn đang kéo dài thời gian, chỉ cười lạnh, vỗ tiểu Độc, chỉ thấy tiểu Độc gào thét, thân thể lao tới, đuổi theo sau móng của tên Mã Lại Tử, lúc này Mã Lại Tử không dám chậm trễ, hú lên quái dị, nhanh như chớp chạy tới cửa thành, tốc độ còn nhanh hơn cả thỏ chạy.

- Người nói xem vị thống lĩnh thủy quân vừa tới kia, buổi trưa hôm nay đánh nhi tử của thủ bị ngất xỉu! Sau đó giải đến huyện nha, còn gán cho tội danh mưu phản?

Giang Thành, đại doanh thủy quân, đại doanh thủy quân nằm bên cạnh bờ sông Lạc, đèn đuốc sáng trưng. Ngồi trong chủ doanh, chính là những nhân vật đầu não của thủy quân Giang Thành, dưới ánh sáng đèn bập bùng, thần sắc của bọn họ không được tốt lắm.

Đương nhiên là không tốt, Giang Thành là địa bàn của thủy quân bọn họ, đặc biệt là phó thống lĩnh thủy quân hiện tại, ngồi ở vị trí thủ lĩnh là Vương Thành, hẳn cho rằng sau khi Cao Công chết, hắn sẽ trở thành thống lĩnh thủy quân Giang Thành, nhưng không ngờ rằng Lý Nguyên ở Trung Hòa quận thành xa xôi lại phái tới một thống lĩnh mới, hoàn toàn đánh vỡ kế hoạch của bọn họ.

- Chu Báo, chính là người dùng lực ngăn cản hai trưởng lão của gia tộc Bùi La, có ơn với gia hỏa Vương Xà của Thiên Long Đạo?

Wang Thành là một tráng hán hơn bốn mươi tuổi, tu vi bản thân không cao, chỉ có Tam phẩm, hắn là thủy quân ở tầng dưới chót của Giang Thành, thăng tiến lên vị trí hiện tại, rất có uy tín với thủy quân Giang Thành, cùng tụ tập với hắn là bốn người, ngồi ở gần hắn là một thanh niên chừng ba mươi tuổi, tuy ăn mặc một thân quân phục, nhưng về mặt lại vẫn nhược thư sinh, hắn gọi là Giang Hiểu, là một đại đội trưởng thủy quân Giang Thành, ba người còn lại, có hai người là đại đội trưởng, một người khác chính là quân nhu.

Tuy Giang Thành là cứ điểm, nhưng lại là một địa phương nhỏ bé, cũng chỉ là một thị trấn mà thôi, huyện lệnh chỉ là một viên quan nhỏ, thủ bị cũng chỉ là quan Thất phẩm, mà thống lĩnh thủy quân như Tiểu Báo Tử, nghe là một thống lĩnh, uy phong lẫm lẫm, nhưng cũng chỉ là một quan viên Bát phẩm mà thôi.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

278. Chương 286: Đại Doanh Thủy Quân. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 286: Đại doanh thủy quân. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Nhân thủ thủy quân ở tại đại doanh cũng không nhiều, cầm cờ, nhóm lửa, chăm ngựa, cộng tất cả lại, trừ năm người này ra, những người ở bên ngoài, kỳ thật cũng hơn ba trăm, hơn ba trăm người này phân thành ba đại đội, phân biệt do ba gã đội trưởng trong đại doanh chỉ huy.

- Quân hấn khi gió có lai lịch như thế nào, nơi này là Giang Thành, không phải là Trung Hòa quận thành. Đến nơi đây, dù là một con rồng, cũng phải biến thành một con trùng!

- Chu Nham, đừng nói bậy!

Giang Hiểu nghe thấy, thần sắc biến đổi, thấp giọng quát lên.

- Tiểu bạch kiểm như ngươi muốn gì, người còn chưa tới, người đã muốn nịnh bợ tân chủ tử rồi à!

Đại hán Chu sọ này quái thanh quái khí kêu lên.

- Các ngươi câm miệng lại cho ta, nghe Giang Hiểu nói một chút nào!

Vương Thành nói ra:

- Giang Hiểu, ngươi nói xem, chuyện này, chúng ta đối phó thế nào?

Vương Thành thập phần tín nhiệm Giang Hiểu, tuy Giang Hiểu này xuất thân binh nghiệp, nhưng không phải là người quê mùa như bọn hấn, phụ thân hấn là một tú tài, từ nhỏ đã theo phụ thân học chữ, đọc qua sách, chỉ có điều tú tài biết chữ dễ nhưng nuôi gia đình khó, trong nhà rất khó khăn, bởi vì phụ thân tú tài ngoài ý muốn chết đi, dù hấn biết chữ, nhận ra sách, nhưng không có bản sự đi thi khoa cử, vì kiếm miếng cơm ăn, cho nên tòng quân.

Không nghĩ tới, sau khi tòng quân, hấn lại gặp thời, hấn trời sinh tính thông minh, tư chất lại tốt, tuy học võ quân đội rất hạn chế, nhưng tăng tiến cực nhanh, hơn nữa lại biết chữ, đọc qua sách, cho nên với những binh lính quê mùa nơi đây, biểu hiện, tầm nhìn xa, chủ ý cũng nhiều, cho nên được thủ trưởng thưởng thức, cho nên trong vài năm ngắn ngủi, từ một tiểu binh thăng tiến lên tiểu đội trưởng, được thống lĩnh thủy quân tiền nhiệm xem là tâm phúc, miễn cưỡng cũng được xem là người mưu trí, mà hấn mang binh, mỗi lần tác chiến, tuy không nói lập bao nhiêu chiến công, nhưng người chết ít nhất. Cho nên, rất được bộ hạ kính yêu, bởi vậy địa vị tăng lên không ngừng, đến lúc này đã là một trong ba đại đội trưởng của thủy quân Giang Thành.

Mà hấn cũng là người biết cách làm người, chẳng những có quan hệ tốt với thủ trưởng và thuộc hạ, cũng có quan hệ không tệ với mấy đại đội trưởng khác, có thể nói là khéo léo, cả thủy quân Giang Thành, trừ Chu sọ ra, quan hệ với những người khác rất hòa hợp.

Về phần Chu sẹo, hắn được xưng là người dũng mãnh nhất thủy quân Giang Thành, tu vi cũng là Tam phẩm, là một binh lính thuần chánh nhất, họ Chu, bởi vì trên má trái có một vết sẹo từ khóe mắt kéo xuống cằm màu đỏ, bởi vậy, thời điểm là một tiểu binh, đã bị người ta gọi là Chu sẹo, cho tới bây giờ, tên của bản thân hắn, không còn bao nhiêu người nhớ rõ.

- Tên Chu Báo này, chắc mọi người đã nghe qua, tại Trung Hòa quận thành, hắn đã làm chuyện lớn, cho dù là trong đương kim võ lâm, cũng là một nhân vật, chỉ sợ là đệ tử do các cao môn đại phiệt dốc sức bồi dưỡng ra.

Giang Hiểu nói ra, trong ánh mắt toát ra vẻ cảm khái và hâm mộ.

- Càng lợi hại, thì cũng chỉ là một tiểu tử mà thôi, võ công có mạnh hơn nữa, cũng không vượt qua được Tam phẩm, ở trước mặt chúng ta, không có năng lực trở mình!

Chu sẹo nghe Giang Hiểu tán dương Tiểu Báo Tử, trong nội tâm vẫn không phục nói ra.

- Võ công chỉ là một phương diện.

Giang Hiểu cười khỏ lắc đầu nói ra:

- Sau khi tin tức truyền về, ta đã bắt đầu dò xét tin tức về Chu Báo này, hắn là người tuổi trẻ khí thịnh, cho nên, dò xét rất dễ dàng, mà từ những tin tức ta có được, tên Chu Báo này phi thường phiền toái, cũng không phải là người chúng ta có thể đối phó được, cho nên. Ta đề nghị, trong khoảng thời gian này, chúng ta nên thành thật một chút mới tốt!

Nói đến đây, hắn thập phần bất đắc dĩ liếc nhìn Vương Thành.

- Thống lĩnh đại nhân, người thấy thế nào?

- Người là tiểu bạch kiểm, suốt ngày chỉ biết giương danh cho người khác, diệt uy phong của mình, ta không thấy hắn có điểm nào phiền toái cả?

- Người cảm thấy hắn dễ dàng đối phó sao?

Giang Hiểu cười cười, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn.

- Thử thì thử, chỉ là một thằng oắt con không biết trời cao đất rộng, có gì không được?

Về mặt Chu sẹo hậm hực nói ra.

- Chu sẹo, người cầm miệng cho ta!

Vương Thành lạnh lùng quát một tiếng, đem những lời Chu sẹo sắp nói nuốt trở vào.

- Giang Hiểu, nói tiếp đi, nói thật kỹ vì sao hắn lại khó đối phó!

- Vâng!

Giang Hiểu gật đầu nói ra:

- Trước tiên, võ nghệ hắn cao cường, từ những lời đồn đãi, hắn chỉ có tu vi Tam phẩm, cũng tương đương với chúng ta, nhưng mọi người đừng quên, hắn ở trong hỏa mạch dưới lòng đất Trung Hòa quận thành, hắn có thể ngăn cản mấy cao thủ Tứ phẩm của ba nhà khác, đây không phải do giang hồ đồn đãi, mà là sự thật đã được chứng minh, cho nên, có thể nói, về chiến lực, vượt qua Tam phẩm khá xa, nói một cách mất mặt, ta tin tưởng, cho dù là chúng ta cùng xông lên, chỉ sợ không kiếm được chỗ tốt từ trên người hắn.

- Người nói vậy!

- Ta không có nói vậy!

Giang Hiểu cười lạnh nói ra:

- Hắn là đệ tử Ô gia, tu luyện chính là võ học pháp môn của Thiên Long Đạo, chúng ta chỉ là những binh lính bình thường, tu luyện chỉ là võ học cơ bản trong quân đội, đánh với hắn thế nào? Nói theo một cách khác, trên tay hắn cầm trường đao làm bằng thép tinh, còn chúng ta cầm một khúc gỗ vót thành đao, sau

đỏ sẫm bên ngoài một màu bạc, tuy bề ngoài thì giống nhau, nhưng nếu đánh thật sự, người cho rằng đao gỗ trên tay của người có thể đánh lại thép tinh của người ta được sao?

Mọi người trầm mặc một hồi, Giang Hiểu nói dù hơi phóng đại, nhưng sự thật đã bày ra trước mặt bọn họ, bọn họ lại là người luyện võ, làm sao mà không biết đạo lý này?

Tu luyện võ học của quân đội, cho dù tư chất cao, bốn sự đủ, tối đa cũng chỉ đạt tới Tam phẩm mà thôi, truy cứu nguyên nhân chính là do võ học của quân đội có hiệu suất tinh luyện linh khí trong thiên địa quá thấp, cho dù luyện cả đời, cũng đừng mong trở nên nổi bật.

Thấy mọi người trầm mặc không nói lời nào, Giang Hiểu lại nói tiếp:

- Võ nghệ, chỉ là một phương diện, lại nhìn xuất thân của hần, hần là đệ tử Ô gia, hơn nữa không phải là đệ tử nội môn bình thường, hần là đệ tử đích truyền của trưởng lão, là đệ tử nội môn hạch tâm, là người trẻ tuổi có tiền đồ nhất của Ô gia, cũng chính là người gần hai trăm năm nay, có khả năng trước hai mươi tuổi trở thành trưởng lão trẻ tuổi nhất của Ô gia, cho dù hiện tại hần không đạt tới Tứ phẩm, nhưng ở trong Trung Hòa quận thành, lập được đại công cho Ô gia, trở thành đại tổng quản của Ô gia tại Trung Hòa quận thành, cho dù chỉ là đại tổng quản trên danh nghĩa, nhưng có ai dám bỏ qua sao?

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

279. Chương 287: Đại Doanh Thủy Quân. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 287: Đại doanh thủy quân. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Giang Hiểu khoan thai, lại tiếp tục phân tích.

- Giang Thành cũng có phân bộ Ô gia, người nhìn huyện lão gia, Đình thủ bị của chúng ta, nhìn thấy tổng quản của Ô gia kia, cũng phải gọi là đại sư phụ, có ai không khách khí với hần chứ? Chu Báo là đại tổng quản ở Trung Hòa quận thành, địa vị cao hơn xa so với tổng quản Giang Thành, từ góc độ đó mà nói, dù tân nhiệm thống lĩnh chỉ là quan Bát phẩm, nhưng luận thân phận, còn cao hơn huyện lệnh và thủ bị của chúng ta một mảng lớn. Đây chỉ là thứ hai, thứ ba, hần có tiền, rất có tiền, hần ở Trung Hòa quận thành, liên tục tranh thủ cho Ô gia đạt được lợi ích cực lớn trong hỏa mạch dưới lòng đất trước ba đại thế gia khác, mà hần chính là nhân vật mấu chốt, các người cho rằng Ô gia sẽ bạc đãi hần sao? Với vật lực tài lực của Ô gia, chỉ cần chia một ích lợi nhuận từ hỏa mạch ra, đặt ở trước mặt mấy người chúng ta, cũng là tài phú kinh người, chớ đừng nói chi, hần từ chỗ Vương Xà đạt được mười chín khóa linh thạch Hỏa hành, mà linh thạch Hỏa hành này, xuất ra một khóa để bán, chỉ sợ đủ cho toàn bộ thân gia chúng ta ăn chơi trong suốt mấy đời đấy.

Mọi người trong doanh tiếp tục trầm mặc.

Giang Hiểu nói không tẻ, những thứ như linh thạch, bọn họ chủ nghe qua, nhưng với bọn họ mà nói, đó là đồ vật trong truyền thuyết, cho dù đặt ở trước mặt bọn họ, chỉ sợ là một tảng đá không đáng tiền.

- Tuổi trẻ, võ nghệ cao cường, chúng ta không thể so, lại là người giàu có nổi danh khắp giang hồ, bối cảnh hùng hậu, chúng ta không thể so, có được gia tài bạc triệu, thiên tài địa bảo, chúng ta vẫn không thể so, chúng ta, dựa vào cái gì tranh đấu với hần?

Giang Hiểu nói rất ung dung, trong giọng nói, mang theo một tia bất đắc dĩ.

- Như vậy, chẳng lẽ không còn cách nào sao?

Chu sọ nghe Giang Hiểu phân tích, rốt cuộc cũng chột dạ.

- Cái gì gọi là có biện pháp, có biện pháp để gọi sao?

Giang Hiểu nói, liếc nhìn Vương Thành, nói ra:

- Chuyện này, đối với chúng ta mà nói, chưa hẳn không phải là chuyện không tốt, thậm chí, là một cơ hội.

- Ý người là... Đầu nhập vào tiểu tử này sao?

Vương Thành là người thông minh, chỉ suy nghĩ một chút, liền hiểu ý của Giang Hiểu.

- Thống lĩnh thủy quân Giang Thành, đối với người ta mà nói, có lẽ là một công việc béo bở, nhưng với một người có mọi thứ như hần, chẳng khác nào trò cười.

Lời nói này rất nặng, sắc mặt của người trong doanh cũng biến đổi, nhưng không ai lên tiếng, bởi vì bọn họ biết rõ, tuy lời thề này khó nghe một chút, nhưng lại là sự thật.

- Hần còn trẻ như vậy, chức vị thống lĩnh thủy quân Giang Thành với hần mà nói, chỉ là một hòn đá nhỏ để đặt chân, nói không chừng, hần không xem vị trí này vào mắt, chỉ có điều, hần không thể vi phạm mệnh lệnh của đô đốc đại nhân a, cho dù có đến, cũng sẽ không thêm để ý chớ má gì tới chuyện trong Giang Thành này đâu.

- Vậy hần tới làm gì?

- Lập công, hần muốn có tích lũy!

Giang Hiểu nói ra.

Một câu này!

Giang Hiểu đã nói ra cách nghĩ của Tiểu Báo Tử.

Hần đến đại doanh của thủy quân Giang Thành, chính là vì điểm này, về phần chuyện nhân mạch, quan hệ và người thao túng sau lưng ở Giang Thành là ai, tấm màn đen của các thế lực bang phái, hần sẽ không có tâm để quản.

Hần tới nơi này, là để tiêu diệt thủy phi, chính là vì lập công.

Không hơn.

Cho nên hần tiến vào thành, liền lộ ra khí thế hùng hổ dọa người, không chút do dự giày vò Tam công tử của thủ bị Giang Thành, còn trời lại, bắt giữ đến huyện nha, gán cho tội danh mưu phản, tuy cuối cùng tội danh này không thành lập, nhưng hần lại dùng hành động thực tế để nói cho tất cả các thế lực ở Giang Thành này rằng, lão tử đến đây, tính tình lão tử không tốt, đừng đi trêu chọc ta, nếu không, coi chừng lão tử thả chó.

Đúng như lời Giang Hiểu nói, hiện tại Tiểu Báo Tử cũng không đem huyện thái gia và thủ bị Giang Thành vào mắt của mình, cho dù chức vị của hần thấp hơn một cấp nửa bậc, nhưng hần không có giác ngộ của thủ hạ.

Sau khi đem nhi tử người ta đánh cho nửa sống nửa chết, thần nhiên đến phủ thủ bị báo cáo, còn hung dữ tố cáo tên hình dạng nấm mốc của Tam công tử.

Đinh thủ bị là người thông minh, không dám tùy ý trêu chọc sát tinh như Tiểu Báo Tử, lại sợ nhi tử báo bối của mình xảy ra chuyện, rơi vào đường cùng, đành phải mời tổng quản Ô gia đáp thuyền từ thượng du Giang Thành xuống đây, đem đó liền mời huyện thái gia và Tiểu Báo Tử đến một quán rượu đắt tiền nhất bày một bàn, bồi tội thay cho nhi tử, xin Tiểu Báo Tử tha cho hần một lần.

Tiểu Báo Tử cũng thức thời, nghĩ đến hần mời mình đến, trên danh nghĩa Đinh thủ bị là thượng cấp của mình, cũng không thể náo quá lớn đúng không? Hơn nữa một bên tổng quản Ô gia và huyện thái gia xin hộ, Tiểu Báo Tử thuận nước đẩy thuyền, uống một chén rượu, tất cả đều vui vẻ, tất cả mọi người đều đạt được thứ mình cần.

Cơm nước no nê Tiểu Báo Tử lại uống nhiều thêm mấy chén, liền đến phân bộ Ô gia ngủ, thẳng cho đến ngày thứ hai tỉnh rượu, dẫn theo tiểu Độc, dưới sự dẫn dắt của vài tên gia đình Ô gia, đi vào đại doanh thủy quân.

- Thuộc hạ Vương Thành, suất lĩnh thủy quân Giang Thành bái kiến thống lĩnh đại nhân!

Làm cho Tiểu Báo Tử cảm thấy ngoài ý muốn là, thời điểm hắn tiến vào đại doanh thủy quân, phó thống lĩnh Vương Thành đã sớm suất lĩnh thủy quân đứng ở bên ngoài doanh chờ hắn tới, nhìn thấy hắn tới, cùng kêu lên vẫn an, ngược lại dọa hắn kêu to một tiếng.

Nhìn kỹ mấy tên quan quân, thấy bọn họ một bộ sụp mi thuận mắt, bộ dáng thập phần cung kính, làm cho Tiểu Báo Tử nghi hoặc, hắn đã sớm nghe nói qua thủy quân Giang Thành đều là một thể hệ kiêu ngạo bất tuân, hơn nữa còn câu kết với thủy phi làm vậy, âm thầm làm ra mua bán không ai biết, vì sao lúc này trở nên nhu thuận như vậy? Chẳng lẽ mặt trời mọc đằng tây hay sao?

Kinh ngạc thì kinh ngạc, nhưng nếu nhìn mấy trăm người quỳ dưới đất cũng không phải việc tốt, vội vàng nói:

- Chư vị huynh đệ không cần đa lễ, Chu Báo mới đến, tuổi trẻ kiến thức nông cạn, sau này cần dựa vào huynh đệ nhiều hơn, đa lễ như vậy, đã làm cho Chu Báo hổ thẹn rồi.

Khi đang nói chuyện, tiến lên một bước, liền nâng vài tên quan quân trước mặt dậy.

Cứ như vậy, quá trình tiếp nhận chức thống lĩnh trong đại doanh thủy quân diễn ra rất thuận lợi, ngay từ đầu, Tiểu Báo Tử còn có chút hoài nghi, hắn còn lo những tên lính dày dạn này thiết khí cái mũ gì đó chờ hắn chui vào, nhưng đến lúc tên phó thống lĩnh Vương Thành dẫn đầu mời hắn vào trong doanh, mang theo ba đại đội trưởng, một tên quan quân nhu tướng thuật trước mặt hắn về tình hình của thủy quân Giang Thành, cho nên Tiểu Báo Tử kết luận, đám người này không có tâm lý mâu thuẫn gì với hắn, trái lại, còn thập phần hợp tác.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

280. Chương 288: Cực Phẩm Thống Lĩnh.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 288: Cực phẩm thống lĩnh.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Chuyện như thế đã vượt qua dự liệu của hắn, nhưng đồng thời, cũng làm cho hắn yên lòng.

Dù phẩm cấp thống lĩnh thủy quân Giang Thành không cao, nhưng dù sao cũng độc lĩnh một quân, quyền lực trong doanh khá lớn, so với việc làm thân vệ của Lý đồ đốc là hai khái niệm khác nhau, mà ở chỗ này tìm kiếm thành tích, hoàn thành nhiệm vụ của Lý Nguyên, không có đám rắn rít địa phương giúp đỡ thì rất khó khăn.

Vốn hắn còn sợ đám lính dày dạn này, rắn rít địa phương không phục, gán chân hắn, liền nghĩ ra vài biện pháp áp đảo bọn họ, bởi vậy, thời điểm này, hắn mới không thuận theo cho việc buông tha, mà còn muốn gây phiền toái cho tên Tam công tử, coi như lập uy, biểu lộ quyết tâm của mình cho tất cả thế lực Giang Thành thấy.

Đây vốn là chuyện ngoài ý muốn, hắn muốn trực tiếp biểu hiện, hiện tại đến đại doanh thủy quân, đang chuẩn bị lợi dụng bốn củ soạn lại, lại dở khóc dở cười phát hiện, những thứ hắn chuẩn bị không có đất dụng võ, cả đại doanh thủy quân đều kính cẩn nghe theo, bày ra bộ dáng chờ hắn tiếp thu.

Thuận lợi như thế, cũng làm cho lòng của hắn ỉn ỉn có chút tiếc nuối, không thể ở trước mặt thủ hạ bày ra thủ đoạn của mình, đương nhiên, tiểu Độc đã làm cho đám lính dày dạn kinh nghiệm này kinh ngạc không nhỏ.

- Thống lĩnh đại nhân, đây là sổ sách thu chi của thủy quân, xin ngài xem xét!

Thời điểm hắn đang nghĩ ngợi lung tung, quan quân như Ưng Đại Đồng mang đến một đồng sổ sách để lên bàn của Tiểu Báo Tử.

Nhìn xem đồng sổ sách dày đặc này, Tiểu Báo Tử nhú mày, nói ra:

- Ưng đại nhân, loại chuyện này người luôn quản, vậy người cứ tiếp tục đi, ta nhìn thấy những thứ này là đau đầu rồi!

- Khó mà làm được!

Nghe Tiểu Báo Tử nói thế, trên mặt Ưng Đại Đồng hiện ra tia vui vẻ, nói:

- Ngài là thống lĩnh thủy quân, tình huống chi tiêu của đại quân ngày nhất định phải tinh tường, bằng không thì, tương lai xảy ra vấn đề gì, ta khó nói rõ a!

- Xảy ra vấn đề, sẽ xảy ra vấn đề gì?

Tiểu Báo Tử có chút kỳ quái, vẻ mặt thành khẩn nói:

- Ưng đại nhân, người xem, sở dĩ ta tới nơi này, hoàn toàn là vì mệnh lệnh của đô đốc đại nhân, đối với phương diện lĩnh quân chiến tranh, thuế ruộng quân thường đúng là không biết, người cứ xem cho ta đi, ta xem cũng không hiểu, người cần gì phải ép ta.

- Cái này...

Ưng Đại Đồng không nghĩ tới Tiểu Báo Tử lại sáng khoái như vậy, nói thẳng ra là mình cái gì cũng không hiểu, muốn cho người giúp ta xử lý, vốn đang nghĩ lý do thoái thác, vậy mà không cần nói câu nào, trong khoảng thời gian ngắn, làm cho hắn đứng ngây ngốc ở đó.

- Đại nhân, ngài là thống lĩnh thủy quân, có một số việc cần phải biết, cho dù ngài không nhìn quyển sách này, nhưng cũng phải để cho ta nói rõ tình hình thu chi của đại doanh thủy quân a, nếu không, trong lòng của ta không yên.

Thời điểm này Vương Thành mở miệng nói chuyện, nói với Ưng Đại Đồng.

- Đại Đồng, người cứ cầm những thứ này đi trước, sau đó đem toàn cục nói cho đại nhân biết là được.

- Vâng!

Ưng Đại Đồng gật đầu nói:

- Đại nhân, đại doanh thủy quân chúng ta có bốn trăm chín mươi sáu người, đại đội trưởng ba người, tiểu đội trưởng ba mươi người, một đại đội trưởng có trăm người, một tiểu đội mười người, binh sĩ bình thường bốn trăm người, thống lĩnh và phó thống lĩnh và tất cả lính đội nhân mã, mỗi đội năm mươi người, còn quân nhu, đầu bếp, người chăn ngựa, lao động chung chín mươi ba người, mỗi tháng binh sĩ sẽ được thưởng tiền khích lệ, tiểu đội trưởng mỗi người mỗi tháng được thưởng bạc để khích lệ, đại đội trưởng và quan quân nhu, mỗi tháng thưởng năm lượng bạc, hơn nữa tiền thưởng của hai vị thống lĩnh là hai mươi lượng bạc, một tháng cần hao phí tám trăm lượng bạc.

- Tám trăm lượng bạc?

Tiểu Báo Tử nhẹ giọng nói ra:

- Một tháng có tám trăm lượng bạc, thế một năm là chín ngàn sáu trăm lượng bạc? Có vấn đề gì sao?

- Ách! Nhưng tiền thương của thủy quân chúng ta một năm lãnh một lần, nhưng hiện giờ lại không lãnh được.

- Không lãnh?

Tiểu Báo Tử sững sờ một chút, chợt hiểu được, gật đầu nói:

- Ân, nếu đó là tiêu chuẩn của tám tám người, như vậy, chẳng phải thiếu rồi sao?

- Dựa theo đạo lý mà nói, đó là tiêu chuẩn của mỗi người, hàng năm lãnh một lần bốn lượng bạc, nhưng mấy năm qua, tiền lương bộ binh phát xuống cho chúng ta, tối đa chỉ còn lại phân nửa, cho nên, thu không đủ chi a.

Uông Đại Đồng có chút khó xử nói ra.

- Vì sao lại ít như vậy?

- Ách, thuộc hạ không biết, tuy bạc đã được bộ binh phát xuống, nhưng dưới tầng tầng xén bớt, có trời mới biết số ngân lượng kia lọt vào túi tham của tên vương bát đản nào.

- Người có nói trực tiếp với ta thiếu tiền là được, nói nhảm nhiều như vậy làm cái gì?

Tiểu Báo Tử cười nói:

- Nếu hàng năm các người thiếu ngân lượng, các người làm thế nào duy trì tới bây giờ?

- Chém đầu cá, vá đầu tôm thì cũng bỏ đi, đã bỏ khuyết mấy năm nay rồi, nhưng lúc này thuộc hạ thật sự lực bất tòng tâm a!

- Vậy thì thật khéo, mấy năm trước không có chuyện, hết lần này tới lần khác đến phiên ta tiếp nhiệm, người lực bất tòng tâm!

- Đây cũng là chuyện không có biện pháp, mấy năm trước, tuy thưởng bạc không đủ, nhưng chúng ta còn có thể kiếm thêm thu nhập trên Lạc giang, thu phí bảo hộ từ thương nhân qua sông, thời gian trước không có trở ngại, nhưng trong thời gian này, thủy phỉ trên sông càng lợi hại, các huynh đệ không phải là đối thủ, sau khi đi mấy lần, không chỉ không kiếm được chút gì, mà còn gây thêm tổn hại cho các thương hộ, thời gian dài, đương nhiên không có người giao phí bảo hộ, Cao thống lĩnh vì chuyện này, thậm chí tự mình lĩnh quân đi tiêu diệt, kết quả tự góp bản thân mình vào, ai!

Nói đến đây, Uông Đại Đồng thở dài một tiếng, hào khí trong doanh trầm trọng.

- Thì ra là có chuyện như vậy a!

Tiểu Báo Tử bắt đầu hiểu ra, đúng là không nói thì không biết, chuyện này quá mức quỷ dị, chẳng phải đám thủy quân và thủy phỉ cấu kết với nhau sao? Nhưng hiện giờ bị thủy phỉ đánh không dám ra khỏi đại doanh thủy quân a.

Cảnh tượng hiện giờ và trước kia không giống như suy nghĩ của hắn, nhưng nói đi cũng nói lại, đây chỉ là lời nói của Uông Đại Đồng mà thôi, tuy nghe thì đáng tin, nhưng nếu như bọn họ liên hợp lại nói dối, nếu mình tin thì chẳng phải mất mặt sao?

Nghĩ tới đây, Tiểu Báo Tử đưa mắt nhìn Vương Thành, nói:

- Vương thống lĩnh, người là lão binh trong doanh, người xem xem, chuyện này, nên xử lý thế nào?

Vương Thành nghe vậy liền cười khổ, nói:

- Hiện tại thì còn biện pháp nào, hoặc là đem thủy phỉ trên Lạc giang đè xuống, hoặc là mọi người cùng nhau đối bụng, không còn biện pháp nào khác.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

281. Chương 289: Đoạn Long Than. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 289: Đoạn Long Than. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Như vậy à!

Tiểu Báo Tử gật đầu nói:

- Nếu Vương thống lĩnh đã nói thế, cũng đành phải như vậy, ta là người không thích động não, cũng không muốn là chuyện phiền toái như vậy, tuy ta là thống lĩnh, nhưng loại chuyện công kích này, cứ để cho ta, vì các vị ngồi đây là tiền bối, chỉ cần bàn tính kế hoạch, ta phụ trách công kích.

- Làm sao có thể, ngài là thống lĩnh thủy quân, hơn nữa...

- Đương nhiên là có thể, ta là thống lĩnh thủy quân, lại là người do đô đốc phong, nếu ta không mang binh đi đánh giặc, thì không nhìn được, ta thì không sợ rồi, nhưng các vị huynh đệ trong quân không thể chết, loại chuyện này cứ bàn bạc kỹ lưỡng a.

Tiểu Báo Tử cười khổ nói:

- Tốt rồi, cứ quyết định như vậy, các người lập kế hoạch đối phó thủy phủ, ta nghe các người, mấy vị ở chỗ này, cứ từ từ thương nghị, có kết quả thì nói cho ta một tiếng, ta sẽ không tìm các vị gây phiền toái a!

Tiểu Báo Tử lập tức chấp tay, rời khỏi quân doanh, làm cho mấy người trong doanh mở to mắt, đành phải cười khổ.

Bọn họ đã từng gặp qua vị thống lĩnh nào như Tiểu Báo Tử chưa?

Nhưng cảm thán thì cảm thán, gặp phải gia hỏa như vậy, không biết là họa hay là phúc a.

Trên mặt sông Lạc giang rộng lớn, mấy chiếc chiến thuyền thủy quân bình thản lướt trên mặt sông, có một chiến thuyền kia hơi lớn một chút, mà thủy quân Giang Thành hiện giờ chỉ có chiếc đó là lớn nhất, mà Tiểu Báo Tử là thống lĩnh của thủy quân, cho nên chọn chiến lớn nhất để nằm nghỉ, vốn có một chiếc lớn hơn, nhưng sau lần tiêu diệt đầu tiên, nó đã theo Cao Công chìm xuống đáy sông.

Thủy quân Giang Thành vốn có mười lăm chiếc thuyền lớn nhỏ, nhưng trải qua thời gian chiến đấu với thủy phủ, tổn thất chỉ còn lại mười chiếc, trừ chiếc hiện giờ hắt ngời lên ra, chỉ còn hai chiếc hơi lớn một chút, mà Tiểu Báo Tử nhìn hai chiếc còn lại, nói là chiến thuyền, còn không bằng nói là tiểu thuyền buồm thì đúng hơn, hơn nữa thân thuyền rất nhỏ, thậm chí mười người đứng còn chật chội.

Đối với phối trí như vậy, Tiểu Báo Tử không hài lòng, nhưng mà không có biện pháp, ai bảo thủy quân Giang Thành không có tiền chứ?

Nửa tháng sau khi đi vào Giang Thành, hắn cũng có chút lý giải về thủy quân Giang Thành, cũng minh bạch, vào ngày ấy, chuyện các đầu lĩnh thủy quân Giang Thành nói hắn nghe không giả, thời gian hiện tại của thủy quân Giang Thành rất khổ sở, bởi vì thủy phủ mà ra, mà tiêu diệt thủy phủ bất lợi, thậm chí ngay cả thống lĩnh thủy quân cũng chết trong tay thủy phủ, đây chính là chuyện mất mặt, mà đám thủy quân trong quân doanh cũng vì thế mà sinh ra sợ hãi, căn bản không dám lộ đầu ra, bởi vì vậy, càng bị người ta xem thường, trước kia tất cả thương nhân, bến tàu đều đúng hạn nộp phí cho thủy quân, hiện tại những thương nhân, bến tàu, dù có kéo thế nào, không cho chính là không cho. Hơn nữa Đinh thủ bị cũng cắt xén của thủy quân càng ngày càng nhiều, thời gian hiện tại của thủy quân Giang Thành quá gian nan a.

Sau khi trở thành thống lĩnh thủy quân, Tiểu Báo Tử cũng hiểu lĩnh quân không phải dễ dàng, cũng không giống như trong tiểu thuyết, chỉ cần tham gia quân ngũ là đánh, một đánh có thể thắng, sau đó làm cho

anh hùng các phương quỳ gối dưới chân người, nghe người sử dụng, những chuyện trong sách đó, đều là gạt người.

Cho dù hiện giờ, hắn là thống lĩnh của thủy quân, nhưng hắn rất ít xuất hiện, cũng bởi hắn ít xuất hiện, người ta càng ít xuất hiện, thì thủ hạ càng kính cẩn nghe theo, bọn họ bàn bạc thế nào đi nữa, người quyết định vẫn là mình.

Mấy ngày hôm nay, lại có mấy chiếc thương thuyền bị cướp trên sông, chết không ít người, những thương nhân này liền chạy tới huyện nha và phủ thủ bị ồn ào, muốn thủy quân tranh thủ thời gian tiêu diệt. Huyện nha và phủ thủ bị áp lực cực lớn của đám người này, liền đem kêu Tiểu Báo Tử đến, thương thảo đối sách.

Tuy hai người này cũng khách khí với Tiểu Báo Tử, nhưng trong lời lẽ của bọn họ thì để lộ ra ý tứ muốn Tiểu Báo Tử dẫn người đi tiêu diệt đám thủy phi.

Tiêu diệt, đây chính là mục đích của Tiểu Báo Tử khi đến nơi này, cho nên không cự tuyệt, nhưng mà, hắn cũng nhìn chằm chằm vào Đinh thủ bị, bảo hắn phải đem tiền thưởng một năm đưa cho thủy quan, dẹp an quân tâm.

Tuy Đinh thủ bị không muốn, nhưng mà, con của hắn bị Tiểu Báo Tử chộp vào trong tay, cũng không dám không đáp ứng, dù cho hắn không cam lòng nhưng cũng phải quyết định, bảo Tiểu Báo Tử cho người tới thủ phủ bị lấy ngân phiếu.

Lấy được tiền thưởng từ chỗ Đinh thủ bị, Tiểu Báo Tử nhanh chóng trở về đại doanh, đem tất cả ngân phiếu giao cho Uông Đại Đồng, sau khi làm xong, cũng định ra ba ngày sau sẽ xuất binh tiêu diệt thủy phi.

Đối với quyết định của Tiểu Báo Tử, kể cả phó thống lĩnh và đám đầu não thủy quân đều không đồng ý, cho rằng như vậy quá mức vội vàng, còn chưa chuẩn bị xong, hơn nữa đám thủy phi vô cùng xảo trá, có rất nhiều tai mắt trong Giang Thành, thậm chí trong thủy quân cũng có tai mắt của bọn chúng, cho nên nhất cử nhất động của thủy quân, đều không dấu diếm được bọn chúng, nếu tùy tiện hành động, nhất định sẽ bị thua thiệt.

Tiểu Báo Tử không quan tâm.

Căn bản mà nói, hắn không thêm để ý.

Thời gian nửa tháng, Tiểu Báo Tử cũng đã hiểu biết đầy đủ về đám thủy phi. Từ góc độ thủy quân Giang Thành, đám thủy phi này rất lợi hại.

Trên thực tế, thủy phi ở Giang Thành cũng không phải một đám, mà là vài đám, lớn nhất trong đó có hai, một là thủy phi Đoạn Long Than, một còn lại là thủy phi Liên Hoàn Ổ, trong hai đám thủy phi này, không chỉ có một đám đầu lĩnh có tu vi Tam phẩm, ngay cả cao thủ Tứ phẩm cũng có, thực lực cường đại nhất.

Nhưng hai đám thủy phi này không hòa thuận với nhau, thủ lĩnh thủy phi Đoạn Long Than chính là Lý Tam Bảo, một thân tu vi cường hoành, đao thương bất nhập, tuy tu vi nội khí là Tứ phẩm, nhưng cường độ thân thể cứng rắn không thua gì cao thủ Ngũ phẩm.

Làm người ngang ngược tàn nhẫn, thủ hạ có hơn hai mươi chiếc chiến thuyền, tất cả đều là thuyền nhỏ có tốc độ cực nhanh, qua lại như gió, một khi động thủ, sẽ không lưu tình, không lưu lại người sống, sau khi đoạt hết đồ vật, liền đốt tất cả, chỉ có một số ít người may mắn đào thoát được, mà thủy phi Liên Hoàn Ổ cũng không giống với thủy phi Đoạn Long Than, làm việc phân rõ phải trái, đám này chỉ muốn tiền không muốn mạng, chỉ cần người ngoan ngoãn giao đồ, thủy phi Liên Hoàn Ổ sẽ không hạ sát thủ.

Nhưng so với thủy phi Đoạn Long Than, thậm chí thủy phi khác trên Lạc giang, thì thủy phi Liên Hoàn Ổ xảo trá nhất, dù cho đến bây giờ, không ai biết thủ lĩnh thủy phi Liên Hoàn Ổ là ai, chỉ biết là một cao thủ Tứ phẩm, mà thủy phi Liên Hoàn Ổ cũng không thường xuyên ra tay, một khi ra tay, đều là đại mua bán chân chính.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

282. Chương 290: Đoạn Long Than. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 290: Đoạn Long Than. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Trên thực tế, Tiểu Báo Tử nhìn ra đám Liên Hoàn Ổ, cũng không được tính là thủy phi chính quy, mà gọi bọn chúng là hà bá thì đúng hơn, bởi vì bọn chúng có liên hệ với mấy nhà đại phú thương trong Giang Thành, hàng năm những phú thương này phải giao ra một số phí tổn khả quan, thủy phi Liên Hoàn Ổ sẽ cam đoan bọn họ sẽ được thông suốt trên Lạc giang, chỉ có những thương nhân không biết phân biệt, tiến vào Giang Thành không đưa tiền bảo hộ, trực tiếp xông cửa, hơn nữa hàng hóa trên thuyền lại cực lớn, bọn chúng mới ra tay cướp, cho nên, tuy gọi là thủy phi, nhưng cho dù là Ổ gia, hàng năm cũng phải xuất ra một số phí bảo hộ cho chúng mới có thể đưa hàng hóa đi qua sông.

Tiểu Báo Tử ngồi lên cái ghế dựa, hắn ngồi ở đầu thuyền, nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông tiểu Độc đang nằm bên cạnh, bộ dáng thập phần nhàn nhã, hắn đúng là nhàn nhã, nhưng phó thống lĩnh thủy quân Vương Thành sau lưng hắn lại không dám có chút nhàn nhã nào, ngược lại thập phần khẩn trương.

- Đại nhân, không thể đi xa về phía trước, phía trước, chính là Đoạn Long Than!

Hắn nói ra, vẻ mặt lo lắng chỉ vào phía trước.

- Nếu như chúng ta tiến về phía trước, nhất định sẽ bị Lý Tam Bảo công kích.

- Hắn là thủy phi, chúng ta là thủy quân, chúng ta lại sợ hắn công kích sao?

Tiểu Báo Tử cười lạnh.

- Vương phó thống lĩnh, lá gan của người quá nhỏ a?

- Ta nhất gan?

Wương Thành bị một câu này của hắn làm cho nghẹn một bụng tức giận, nói:

- Đại nhân, ta chỉ suy nghĩ cho các huynh đệ, tên Lý Tam Bảo kia đối với khổng chế con đường qua lại của Đoạn Long Than thập phần nghiêm khắc, hơn nữa Đoạn Long Than và những nơi xung quanh là của hắn, đề phòng sâm nghiêm, nếu cứ dẫn các huynh đệ cứ thế mà tiến vào, sẽ rất nguy hiểm a, đại nhân ngài võ nghệ cao cường có thể không sợ, nhưng thân thủ của các huynh đệ lại không tốt như đại nhân a!

Lông mày Tiểu Báo Tử nhíu lại, từ trong lời nói của Vương Thành, hắn đã nghe ra ý tứ bên trong, ý đó là, người nguyện ý thích làm anh hùng thì người cứ làm, đừng kéo người khác vào.

- Có lý, địa phương như thế này, nếu gặp mai phục, đúng là ta không sợ, nhưng các huynh đệ phía sau lại không được như vậy a, là ta cân nhắc không chu toàn, khá tốt, có người nhắc nhở, cứ thế mà tiến vào, đúng là phiền toái!

Tiểu Báo Tử hoàn toàn không trách tội bất kính của Vương Thành, ngược lại, hắn nhận sai về mình.

Điều này làm Vương Thành cảm thấy không ý tứ.

- Vương phó thống lĩnh, người bảo các huynh đệ đằng sau dừng lại, đứng ở chỗ này chờ đợi.

- Chuyện này...

Tiểu Báo Tử tiếp nhận đề nghị của hắn, ngược lại làm cho Vương Thành chần chờ, hắn không nghĩ tới tân nhiệm thống lĩnh lại dễ nói chuyện như vậy, ngẫm lại nửa tháng nay Tiểu Báo Tử rất lặng lẽ, mới ý thức

được, vị thống lĩnh đại nhân này, chẳng những mặc kệ mọi chuyện, hơn nữa là việc cực kỳ tùy tiện, căn bản không có tự giác mình là một người thống lĩnh, bộ dáng không khác gì một thiếu niên bình thường, chỉ có võ công cao một chút, quyền lực lớn một chút mà thôi.

- Ai, có một thống lĩnh như vậy, cũng không biết là phúc hay là họa đây!

Trong lòng Vương Thành thâm cảm thán một tiếng không dám trì hoãn, lao tới bên cạnh thuyền, gọi binh sĩ phụ trách phát cờ đánh tín hiệu, bảo các thuyền đằng sau dừng lại.

- Giang đại nhân, người xem, thống lĩnh bảo chúng ta ngừng lại.

Lúc này, trên một chiếc thuyền hơi lớn một chút, Giang Hiểu cũng dừng thuyền lại, ánh mắt nhìn chăm chăm vào phương hướng Đoạn Long Than. Trên mặt lộ ra thần sắc khẩn trương, nghe được bên tai có tiếng nói, ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy cờ hiệu trên tàu của Tiểu Báo Tử, trong nội tâm lập tức buông lỏng, lập tức liền hạ lệnh ngừng thuyền, nhưng chợt phát hiện, thần sắc biến đổi, nói:

- Vì sao thống lĩnh bảo dừng thuyền lại?

- Thuộc hạ không biết!

Binh sĩ kia lắc đầu nói:

- Có lẽ thuyền của thống lĩnh lớn, cảm thấy chạy nhanh quá nên mới ngừng thuyền lại chăng?

- Nói vậy!

Giang Hiểu mắng:

- Dù thuyền kia hơi lớn, lại chạy nhanh một chút, nhưng đã tiến vào Đoạn Long Than rồi!

Binh sĩ im lặng, cúi đầu, không dám nói lời nào nữa, Giang Hiểu phát hiện thuyền của Chu sẹo và một đội trưởng khác đã dừng lại, mà mười chiếc thuyền đằng sau đều dừng lại, chỉ có chiếc thuyền lớn của thống lĩnh là tiến về phía trước, mắt thấy đã tiến vào Đoạn Long Than.

Ánh mắt lóe lên, nói:

- Nói với lão Tổng, đừng có ngừng thuyền, đuổi kịp thống lĩnh.

Lão Tổng, chính là người cầm lái của chiếc thuyền.

- Cái gì, còn phải đi. Đại nhân, phía trước chính là Đoạn Long Than!

- Chính vì phía trước là Đoạn Long Than, cho nên mới tiếp tục đi tới!

Giang Hiểu nói ra, xoay đầu lại, nhìn chăm chăm vào binh sĩ kia, trong ánh mắt chớp động thần thái kỳ dị, nói:

- Tiểu côn tử, có lẽ, hôm nay ngươi may mắn lắm mới có thể nhìn thấy đại tràng diện trong đời đấy!

- Đại nhân, thuyền Giang Hiểu đang đi theo!

Vương Thành đến trước mặt Tiểu Báo Tử nói ra.

- Ân!

Tiểu Báo Tử lưng dựa vào ghế, nhắm mắt lại, gật đầu, nhẹ tay vuốt ve bộ lông mềm mại của tiểu Độc.

- Sắp tiến vào Đoạn Long Than rồi phải không?

- Vâng, nhưng còn năm mươi trượng nữa, liền tiến vào Đoạn Long Than, đại nhân, Lý Tam Bảo ra lệnh không cho bất cứ con thuyền nào tiến vào khu vực đó.

Nhìn thân thuyền từ từ chuyển hướng, sắp đi vào dòng chảy của con sông, sắc mặt Vương Thành, lúc này xuất hiện một tia lo lắng.

- Vương phó thống lĩnh, cho các huynh đệ trở vào khoang thuyền đi, ở đây nước chảy xiết, có lẽ con thuyền không cần quá nhiều thao tác.

- Chuyện này...

- Đừng có chần chờ nữa, đi thôi!

- Vâng!

Vương Thành lĩnh mệnh rời đi, kêu tất cả mọi người trong trên thuyền tiến vào trong khoang, mà chính hắn, sau khi làm xong tất cả, lại đứng ở sau lưng Tiểu Báo Tử.

- Đại nhân, các huynh đệ đã vào rồi!

- Tốt!

Tiểu Báo Tử gạt gạt đầu, mở to mắt, lúc này, thuyền đã tiến vào dòng chảy, sau khi tiến vào dòng chảy thì tốc độ của thuyền nhanh hơn, nhìn qua hòn đảo giữa lòng sông, con mắt Tiểu Báo Tử híp lại, nói:

- Đó chính là Đoạn Long Than phải không?

- Đúng thưa đại nhân! Chỗ đó chính là Đoạn Long Than!

Ánh mắt Vương Thành nhìn chằm chằm vào hòn đảo giữa lòng sông, ánh mắt ngưng trọng, nói ra.

Đoạn thời gian này rất phiền, phiền tới cực điểm!

Hắn khổ luyện Kim Cương Thân tới bình cảnh, cũng đã được một năm rồi, nhưng đã dùng không biết bao nhiêu phương pháp, nhưng cũng không cách nào làm cho Kim Cương Thân tiến thêm một bước, mà tu vi của hắn, từ mười năm trước đã dừng lại ở Tứ phẩm, dù có làm thế nào cũng không cách nào đột phá lên Ngũ phẩm, tất cả những chuyện này, đã làm hắn phiền lòng.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

283. Chương 291: Hôm Nay. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 291: Hôm nay. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Nhưng mà, hắn tin tưởng mình rất nhanh không còn phiền lòng nữa, những năm gần đây, hắn dẫn theo một đám huynh đệ, tại Lạc giang hoành hành bá đạo, ăn cướp. Có thu hoạch rất lớn, gom góp được một nhóm được kiệu, những được liệu này, không chỉ có được liệu chế tạo Đoán Cốt Thang, thậm chí hắn miễn cưỡng thu gom được một ít được liệu luyện chế Dịch Cân Thang, nhưng đáng tiếc, số lượng được tài còn quá ít.

So sánh với Đoán Cốt Thang, được liệu Dịch Cân Thang chỉ có thể ngộ mà không thể cầu. Đặc biệt là là mấy vị chủ được, cho dù là các cao môn đại phiệt, thế gia ngàn năm trong truyền thuyết cũng khó tìm được, hắn trong một lần vô tình cướp bóc được, tuy nhiên số lượng không tính là đủ, nhưng nếu phối hợp thêm một ít được liệu khác, hiệu quả sẽ kém đi, nhưng có còn hơn không.

Hắn là một người biết chuyện, biết rõ cả đời của mình không thể nào có cơ hội tiến vào dịch cân giới, tu vi đạt tới Thất phẩm, nhưng dù là vậy, hắn cũng muốn sớm một chút, đem những được liệu này, nâng cao cường độ thân thể mình lên, đạt tới trình độ thừa nhận được tu vi Ngũ phẩm.

Khổ luyện Kim Cương Thân đúng là rất thần kỳ, cường độ thân thể của hắn, kể cả cường độ nội tạng và kinh mạch cũng tăng lên mấy lần, dưới sự tăng mạnh như vậy, dù là lực công kích hay là phòng ngự, cũng theo đó tăng lên gấp mấy lần, nhưng mà, loại tăng lên này, chỉ là tạm thời mà thôi.

Thời điểm vận dụng Kim Cương Thân, cường độ thân thể của hắn sẽ đạt tới Ngũ phẩm, thậm chí là Lục phẩm, nhưng một khi thoát khỏi Kim Cương Thân, cường độ thân thể của hắn sẽ khôi phục, cũng chỉ khôi phục đến trình độ mới tiến vào đoán cốt giới, chỉ có tiêu chuẩn Tứ phẩm mà thôi.

Nói cách khác, hắn chỉ trong một thời gian ngắn đạt tới Ngũ phẩm, thậm chí là cường độ thân thể Lục phẩm, nhưng tu vi nội khí, cũng chỉ là Tứ phẩm, không cân xứng chút nào.

Đương nhiên, hắn không cần cân xứng, tại Giang Thành nhỏ bé này, cao thủ Tứ phẩm, đã là nhân vật có thể đi ngang, hơn nữa khổ luyện Kim Cương Thân có thể tăng cường độ thân thể, càng làm cho hắn có tiền vốn ngang ngược, bằng không thì, hắn đã không thể hoành hành trên Lạc giang này lâu như vậy.

- Bỏ đi, ta nghĩ nhiều quá rồi, ta chỉ là thủy phi ở một cái huyện thành nhỏ bé mà thôi, cũng cuồng vọng muốn trở thành cường giả trong truyền thuyết, ta ở chỗ này rất tiêu điều tự tại a!

Nghĩ thông suốt điểm này, trên gương mặt dữ tợn của Lý Tam Bảo xuất hiện nụ cười, nói:

- Ngũ phẩm, chỉ cần tu vi đạt tới Ngũ phẩm là có thể tu luyện bí kỹ kia rồi, có khổ luyện Kim Cương Thân, luyện thêm môn bí kỹ kia, chẳng phải ta có thể quyết hơn thua với tên kia rồi sao? Hừ hừ, nhiều năm như vậy, một mực bị thằng này đè nặng, đúng là không cam lòng, đợi đến lúc ta luyện thành...

- Đại đương gia, đại đương gia.

Vào lúc hắn ngồi lên ghế, nhắm mắt lại suy nghĩ, một hồi âm thanh dồn dập quen thuộc đã làm hắn tỉnh lại.

- Nhón nháo cái gì mà nhón nháo, cho dù là người của Liên Hoàn Ổ tới cũng không cần phải nhón nháo như vậy!

Đúng vào lúc Lý Tam Bảo sảng khoái thì bị quấy rầy, hắn cực kỳ khó chịu kêu lên.

- Không đúng, đại đương gia, không phải là người của Liên Hoàn Ổ, là thủy quân Giang Thành, đội thuyền của bọn họ đang tiếp cận Đoạn Long Than, xem ra, là đi về hướng chúng ta!

- Thủy quân Giang Thành?

Lý Tam Bảo đứng dậy, trên mặt tràn ngập nghi hoặc, nói:

- Bọn chúng tới làm cái gì?

- Hình như là...

Người tiến vào đầu đội miếng vải trắng, hai mươi tuổi, cũng được xem là cường tráng, nghe thấy câu hỏi của Lý Tam Bảo, có chút chần chờ nói ra:

- Hình như là nói đến tiêu diệt, ah, không, là tới tiêu diệt chúng ta!

- Tiêu diệt chúng ta?

Lý Tam Bảo giống như nghe được chuyện cười, nói:

- Thủy quân Giang Thành, đến tiêu diệt chúng ta, chẳng lẽ bọn chúng có viện quân?

- Không có, vẫn là hơn mười chiếc thuyền, còn không bằng cả lần trước, nghe nói, lần này bọn họ phụng lệnh của tân nhiệm thống lĩnh thủy quân Nhâm Giang thành, đến Đoạn Long Than!

- Tân nhiệm thống lĩnh thủy quân Giang Thành, người nói tên tiểu tử Chu Báo?

- Chính là hắn!

- Ta biết rồi, người đi xuống đi, bảo các huynh đệ chuẩn bị một chút, giám sát Đoạn Long Than chặt chẽ, còn nữa, bảo các tên tiểu tử kia thủ vững tinh thần, mẹ kiếp, ta mặc kệ hắn là ai, chỉ cần là dám vào Đoạn Long Than, phá hư quy củ, cứ đánh cho ta, hiểu chưa?

- Vâng!

Tên thủy phi kia nói, vội vàng chạy đi.

- Chu Báo, tiểu tử này rốt cuộc muốn làm gì?

Sau khi tên thủy phỉ kia ra ngoài, thần sắc Lý Tam Bảo nghiêm túc, hẳn là đầu lĩnh thủy phỉ Giang Thành, tất nhiên là người trong giang hồ, hơn nữa còn là người trong giang hồ có tinh tức thông linh, mà trong thời gian này Tiểu Báo Tử đã là người có danh tiếng nhất Trung Hòa quận, nên hẳn biết rõ Tiểu Báo Tử còn rất trẻ, hơn nữa còn hiểu rất nhiều.

Mười bốn tuổi, tu vi Tam phẩm, có chiến lược của cao thủ Tứ phẩm, là công thần trong việc đoạt lại Trung Hòa quận, Trung Hòa quận Đô đốc Lý Nguyên thân vệ, thân được cao thủ Cửu phẩm Vương Xà của Thiên Long Đạo thưởng thức.

Những chuyện này, đều là tin tức cơ bản nhất về Tiểu Báo Tử, đồng thời cũng là tư liệu chân thật nhất, đột nhiên hẳn tới Nhâm Giang thành, Lý Tam Bảo đã bắt đầu chú ý, đồng thời cũng có thái độ cực kỳ cẩn thận, hẳn ngang ngược, tàn bạo trên sông. Nhưng hẳn kiêng kị Tiểu Báo Tử, kiêng kị không phải là thực lực, mà là bối cảnh, Lý Nguyên, Ô gia còn có Vương Xà, chính là những thế lực hẳn không dám chọc, cho nên, trong nửa tháng Tiểu Báo Tử đến đây, hẳn và thủy quân Giang Thành rất thành thật, cũng không làm ra chuyện gì quá mức, hẳn muốn quan sát tập tính của Tiểu Báo Tử một chút, xem hẳn rốt cuộc là nhân vật thể nào.

Mà từ nội tuyến trong thủy quân truyền tin tức trở về, tiểu tử này chính là một thiếu niên cái gì cũng không hiểu, võ nghệ cao cường thì bỏ đi, hẳn giao thủy quân cho những lão binh như bọn Vương Thành quản lý, thậm chí còn chưa đến đại doanh một lần, chỉ ở trong phòng tu luyện, hẳn cũng từ từ yên lòng, cho rằng Tiểu Báo Tử đến Giang Thành lần này chỉ là vì tư lịch, không có gì lớn, hơn nữa mười mấy ngày nay không đi ra ngoài, mất đi một phần thu nhập rất lớn, bởi vậy hai ngày trước, mang theo một đám tiểu tử đi làm ăn.

Thu hoạch không tệ.

Nhưng không ngờ, thậm chí không đợi bọn họ kiếm kê chiến lợi phẩm thì ở ngoài cửa Tiểu Báo Tử đã dẫn thủy quân từ Giang Thành tới đánh.

Đây chính là việc ngoài ý liệu của hẳn.

Nhưng mà, Lý Tam Bảo hẳn là người không sợ phiền phức, tục ngữ nói, binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn, ở địa bàn Đoạn Long Than này của hẳn, hẳn chính là con rồng mạnh mẽ, nếu đã đến Đoạn Long Than này, cũng phải chặt đứt nhuệ khí của Tiểu Báo Tử.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

284. Chương 292: Hôm Nay. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 292: Hôm nay. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Nghĩ tới đây, trên khuôn mặt dữ tợn của Lý Tam Bảo toát ra một tia sát khí như thiêu đốt, quay người rời khỏi phòng.

- Đại nhân, chúng ta tiến vào Đoạn Long Than rồi!

Chiến thuyền rẽ nước tiến lên, Tiểu Báo Tử ngồi trên bảo tọa, rốt cục cũng tiến vào dòng chảy của Lạc giang, ở giữa lòng sông xuất hiện nhiều cồn đất, ở ngay trước mặt.

- Mấy chiếc thuyền phía trước, là của Lý Tam Bảo sao?

- Đúng vậy!

Phía trước là ba chiếc thuyền nhỏ, dưới tốc độ nước chảy xiết, tốc độ cực nhanh, giống như trực tiếp xuyên thẳng qua dòng sông.

- Người đến dừng lại, nơi này là Đoạn Long Than, nếu tiến lên nữa, đừng trách chúng ta không khách khí.

Trên ba chiếc thuyền nhỏ này có khoảng mười người, nhưng trong tay của mười người này đều có cầm cung tiễn, mũi tên đã lên dây cung, đầu mũi tên trực chỉ chiến thuyền của Tiểu Báo Tử.

- Đại nhân.

Nhìn thấy người trên ba chiếc thuyền nhỏ kia, thần sắc Vương Thành biến đổi, đang chuẩn bị nói cái gì đó, nhìn thấy dưới sông lóe lên tia lửa, hơn mười người xuất hiện ở bên cạnh thuyền, một người có thân hình cao lớn, diện mục dữ tợn, mặc lên người áo khoát màu đen, trong ngọn lửa, cười lạnh nhìn bọn họ, chính là thủ lĩnh thủy phi Đoạn Long Than Lý Tam Bảo, mà bên cạnh Lý Tam Bảo, cũng có một đám cung thủ, khác với người trên ba chiếc thuyền nhỏ là, những cung thủ này kéo căng hỏa tiễn trên dây cung.

- Vương thống lĩnh, ta với thủy quân Giang Thành của người, nước sông không không phạm nước giếng, người tới Đoạn Long Than của ta, có chuyện gì sao?

Lý Tam Bảo cười lạnh, lúc nhìn thấy Tiểu Báo Tử ngồi trên bảo tọa chỉ cách bãi cát chỉ ba mươi trượng mà thôi, khoảng cách như vậy, đối với cao thủ Tam Tứ phẩm mà nói, đã có thể nhìn thấy đối phương rất rõ ràng.

Lý Tam Bảo nhìn Vương Thành, trên mặt mang theo một tia cười lạnh, chẳng qua khi khước mắt của hắn liếc nhìn qua Tiểu Báo Tử đang nằm trên bảo tọa, ánh mắt của hắn mất tự nhiên.

- Vương thống lĩnh, xem ra người và Lý Tam Bảo rất quen thuộc a?

- Chưa nói tới quen thuộc, đã từng quen biết thì bỏ đi!

Wương Thành nói ra.

- Lắm miệng hỏi một câu, ta giết hắn, sẽ kết thù với người không?

- Đương nhiên là không!

Tinh quang trong mắt Vương Thành lóe lên, nói:

- Đại nhân muốn giết Lý Tam Bảo?

- Không chỉ là hắn!

Tiểu Báo Tử từ trên ghế đứng dậy, dù tuổi hắn không lớn, nhưng thể thể đã phát dục hoàn toàn, còn cao hơn Vương Thành đứng bên cạnh không ít, mà tiểu Độc cũng đứng lên, cũng không biết là cố ý hay vô tình, một cổ khí thể cuồng bạo từ trên người một người một sói phát ra, làm cho tất cả chiến thuyền, kể cả mặt nước chung quanh kêu lên “Lộp lộp lộp”, mặt nước như sôi lên.

Gió cũng mang theo hơi nóng, giống như gió trong sa mạc, thổi qua mặt nước, làm cho Lý Tam Bảo đứng trên bãi cát nhìn thấy cảnh này, sắc mặt cũng biến đổi.

- Đáng chết, thực lực tiểu tử này còn hơn Tam phẩm rất xa!

Cảm giác được khí thế trên người Tiểu Báo Tử, lại nhìn Ngân Lang yêu dị bên cạnh hắn, sắc mặt Lý Tam Bảo càng khó xem.

- Bắt tên!

Hắn quát lạnh một tiếng, lúc hắn ra lệnh, mười tên cung tiễn thủ đứng trên ba chiếc thuyền nhỏ đã bắn tên, bắn về phía chiến thuyền của Tiểu Báo Tử.

- Gào..

Tiểu Độc gầm lên một tiếng, thân thể lao nhanh về phía trước, không thèm để ý tới cung tên đang bay tới, lao thẳng về bãi cát trước mặt, mà Tiểu Báo Tử, nhìn cung tiễn đang bay tới thì cười lạnh, đưa tay trái lên, ba đoàn tiểu hỏa diễm từ nắm đấm hần xuất hiện, xoay tròn quanh cổ tay của hần, trong mắt chớp động quang mang kim sắc.

- Vương thống lĩnh, người đứng nhìn là được rồi!

Tiểu Báo Tử nói với Vương Thành, khí thế nhàn nhạt bức thẳng về phía trước.

- Hôm nay, ta tới để giết người!

Lúc này hần mới vừa đến Giang Thành, cho nên Tiểu Báo Tử muốn xâm nhập và lý giải xem những thủy phi ở đây hung hăng cần quấy đến thế nào, làm như vậy còn để cho bọn chúng biết, mình làm tân nhậm thống lĩnh thủy quân cũng không phải là trứng *** mềm.

Đương nhiên Tiểu Báo Tử cũng biết, trong thủy quân của mình nhất định là có tay mắt của thủy phi, cũng biết bọn chúng nhất định sẽ đem tin tức mình muốn tiêu diệt truyền ra.

Nhưng hần không để ý, cũng không cần quan tâm.

Hần cũng không cần nhờ vào tay của đám thủy quân dưới trướng tiêu diệt thủy phi giúp mình, sở dĩ đem toàn bộ thủ hạ đến đây, mục đích chính là cho bọn họ xem mình giết người.

Hần và tiểu Độc liên thủ, đừng nói là giết một đám thủy phi làm mưa làm gió ở đây, cho dù gặp một cường giả Ngũ phẩm, hần cũng có lòng tin giết được, mà trên đầu lĩnh thủy phi Lý Tam Bảo, hần càng không để vào trong mắt.

Hiện tại tiến vào Đoạn Long Than, quả nhiên, đám thủy phi này đã sớm có chuẩn bị, một loạt tên này, xem như cảnh cáo.

Nhưng mà, thủy phi cảnh cáo còn chưa xong thì tiểu Độc đã từ trên thuyền lao tới, đánh thẳng vào Đoạn Long Than, mặt nước ba mươi trượng đối với nó giống như không tồn tại, ở trên không trung huyền hóa ra một đạo hư ảnh, trong nháy mắt đã xông lên bãi cát, phóng thẳng tới những tên đạo phi đang cầm hỏa tiễn đang cười cười nói nói.

Tất cả những hỏa tiễn đều bị hư ảnh huyền hóa của nó ngăn cản, hơn nữa vào thời điểm tất cả mọi người không kịp phản ứng, đã lao tới trước mặt.

- Đáng chết!

Lý Tam Bảo tức giận mắng một tiếng, thời điểm thân hình tiểu Độc xuất hiện, hần đã biết không tốt, lập tức vận dụng Kim Cương Thân, thân thể nhẹ nhàng lao về phía trước, đánh về phía tiểu Độc, đánh ra một quyền.

Thiên Tàn Quyền Pháp!

Nhất Quyền Toái Cốt!

Một quyền này, uy thế một quyền này không phải là toàn bộ thực lực của Lý Tam Bảo, nhưng lực đạo một quyền này đủ để phân kim toái thạch.

Nhưng tiểu Độc vốn không muốn lấy cứng đối cứng với hần, ưu thế của nó là tốc độ, tốc độ cực nhanh, nhanh đến mức Tiểu Báo Tử cũng phải tặc lưỡi cảm thán, nếu thế thì làm sao nhân vật như Lý Tam Bảo có thể hiểu được chứ?

Một quyền như thiên quân vạn mã kia lập tức đánh hụt, còn không đợi hần biến chiêu, liền cảm giác cổ mình mát lạnh, đau đớn từ cổ truyền lên tận não.

- Ách!

Trong miệng hần chỉ kịp kêu lên một tiếng này mà thôi, tiểu Độc đã cắn đứt cổ của hần rồi, đầu lâu của hần bay lên.

Máu văng khắp nơi, nhuộm đỏ cả bãi cát bên dưới.

Tiểu Độc chỉ một ngụm là cắn đứt đầu lâu của Lý Tam Bảo, cũng không có dừng lại, uốn éo thân thể, nhào vào đám thủy phi đứng cười nói xung quanh!

Tất cả đều diễn ra quá nhanh, nhanh đến mức trừ Tiểu Báo Tử là có thể nhìn rõ ra, không còn người nào có thể nhìn rõ cả. Ngay cả đám đạo phi đứng bên cạnh còn chưa biết lão đại Lý Tam Bảo của mình đã chết, liền bị móng vuốt sắc bén của tiểu Độc lướt qua, mất mạng.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

285. Chương 293: Hắc Trân Châu.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 293: Hắc Trân Châu.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Chỉ hai hô hấp, chỉ hai hô hấp mà thôi!

Tiểu Báo Tử và đám tướng sĩ đứng trên chiến thuyền, tất cả mọi người còn chưa kịp hiểu thế nào, chỉ thấy ngân quang lóe lên, chỉ thấy hỏa tiễn đang bắn lên thuyền bị ngân quang ngăn lại, sau đó ngân quang lao về phía Đoạn Long Than, lập tức huyết nhục bay tứ tung, thời điểm tất cả chuyện này chấm dứt, trên Đoạn Long Than không còn người nào sống sót.

- Hô!

Tất cả mọi người trên thuyền đều hít sâu một hơi, bỗng nhiên lúc này, trong tai nghe được một tiếng nổ vang, ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy ba đoàn hỏa diễm trên tay của Tiểu Báo Tử đánh trúng ba chiếc thuyền nhỏ.

Ba đoàn hỏa cầu cũng không lớn, người khác nhìn thấy, tối đa chỉ phá một lỗ trên thuyền nhỏ, nhưng không ngờ, ba đạo hỏa diễm đụng trúng ba chiến thuyền liền nổ tung, mà những người đứng trên thuyền thì bị nổ thành năm bảy mảnh, ngay cả cơ hội nhảy xuống nước tránh cũng không có.

Tất cả những chuyện này, từ khi bắt đầu cho đến khi chấm dứt, cũng không vượt qua mấy hô hấp thì bỏ đi, mấy hô hấp đó, thủy phi tinh anh hoành hành Đoạn Long Than mười mấy năm bị một người một sói phát tay liền diệt, diệt được không còn một manh giáp.

- Thủy phi Đoạn Long Than, chỉ có chút bổn sự như vậy sao?

Tiểu Báo Tử nhàn nhạt hỏi, mũi chân điểm nhẹ xuống boong thuyền, Vương Thành vừa kịp phản ứng, đang chuẩn bị mở miệng, nhìn thấy mũi chân Tiểu Báo Tử điểm xuống boong thuyền rất cổ quái, nghiêng tai lắng nghe, thần sắc lập tức biến đổi, nói:

- Bọn chúng đang đục thuyền!

Thời điểm Tiểu Báo Tử tiến vào Đoạn Long Than, trong thủy phi có những tên có kỹ năng bơi lội vô cùng tốt, chuyên môn phụ trách đục thuyền đã sớm đợi thuyền của Tiểu Báo Tử tiến vào Đoạn Long Than, bọn chúng liền lặn xuống nước, bơi xuống đáy thuyền của Tiểu Báo Tử, bắt đầu đục thuyền, những tên này, tuyệt đối thật không ngờ, cũng không biết, lão đại của mình và đám tinh anh trong thủy phi đã sớm bị một người một sói biến thái tiêu diệt.

Lúc tiểu Độc giết sạch người trên Đoạn Long Than, bọn chúng vẫn đang ở dưới nước không biết một mối đục thuyền, tâm của Tiểu Báo Tử cảm thấy phiền, mũi chân điểm một cái, một đạo nội khí vô hình truyền khắp boong thuyền lan xuống dưới.

Nước chảy dưới thuyền lập tức tạo thành từng đợt gợn sóng, sau đó, một cổ huyết thủy từ dưới nước lan ra, sau đó có ba cổ thi thể trôi lên, những tên này bị nội kinh của Tiểu Báo Tử chấn vỡ nội tạng, thổ máu mà chết.

- Chuột ở dưới nước, không chỉ có mấy con này, Vương đại nhân, thủy quân các người, có thể ứng phó được không?

- Đương nhiên, đương nhiên có thể!

Wương Thanh trả lời, nói giỡn sao. Tiểu Báo Tử lật tay là diệt thủy phi Đoạn Long Than gọn gàng sạch sẽ, hiện tại chỉ còn lại mấy con chuột dưới nước, nếu như bọn họ còn không thể giải quyết, sau này ở trước mặt Tiểu Báo Tử, cũng đừng mong ngẩng đầu lên.

Hắn ra lệnh cho những tên thủy quân có kỹ năng bơi lội tốt xuống nước, cho Giang Hiểu là người phát cờ hiệu, trên thuyền, đương nhiên Giang Hiểu không dám lãnh đạm, chỉ nghe “Bịch, bịch” vài tiếng, có vài tên thủy quang nhảy xuống nước, chiến đấu với đám chuột Đoạn Long Than.

- Bảo với các thuyền khác, cùng tiến lên đảo, tiêu diệt toàn bộ thủy phi còn sót lại!

Tiểu Báo Tử nói ra, mũi chân điểm một cái, thân hình nhanh như gió lao về Đoạn Long Than.

Wương Thành muốn mở miệng bảo hắn cẩn thận, nhưng đợi đến lúc mọi người lên đảo, lại bỗng nhiên ý thức được, thực lực của một người một sói này, đúng là có thể quét ngang ở đây, không cần đến hắn lo lắng về an toàn, không nhịn được cười một tiếng, phát cờ hiệu, bảo mười ba con thuyền còn lại tiến vào Đoạn Long Than.

- Đại nhân, người xem, Giang đại nhân đã cho phép chúng ta tiến lên Đoạn Long Than.

Trên mặt nước Lạc giang, mười hai chiếc thuyền của thủy quân Giang Thành lẳng lặng đậu ở đó, lấy Chu sọ làm đầu lĩnh tỏ ra lo lắng, tại trên boong thuyền đi qua đi lại, thỉnh thoảng đưa mắt liếc nhìn tình hình trên Đoạn Long Than, giống như đang lo lắng cái gì.

- Giang Hiểu, hắn có ý gì?

Chu sọ nhường mày, nhìn cờ hiệu mà Giang Hiểu đang phát.

-Bọn hắn nói cái gì?

- Bọn hắn nói... Nói...

Thủy quân bên cạnh nhìn thấy cờ hiệu Giang Hiểu đang phát, bỗng nhiên sắc mặt cổ quái, cả nói cũng cá lăm.

- Nói mau, hắn nói cái gì?

Chu sọ không kiên nhẫn, hỏi.

- Bọn hắn nói thống lĩnh đại nhân đã giết chết Lý Tam Bảo và tay chân của hắn, bảo chúng ta tiến vào Đoạn Long Than, theo đại nhân lên đảo tiêu diệt toàn bộ thủy phi tàn dư trên Đoạn Long Than!

- Cái gì? Giết Lý Tam Bảo và thủ hạ dưới tay? Nhanh như vậy sao?

Về mặt Chu sọ không thể tưởng tượng nổi.

- Người không nhìn lầm chứ, có nhìn lầm không?

- Không có, đại nhân, bọn họ đều đánh ra tin tức giống nhau, sẽ không nhìn lầm!

Tên thủy quân kia nói với giọng điệu ủy khuất.

- Như vậy à!

Chu sọ tay sờ lên cằm, khóe mắt và cơ bắp nhảy lên. Cái sọ đỏ tươi như con giun như sống lại, làm cho gương mặt vốn đã dữ tợn càng dữ tợn hơn.

- Mẹ kiếp, cầu phú quý trong nguy hiểm, mặc kệ là thật là giả, chúng ta tiến vào Đoạn Long Than!

- Vâng!

Quân sĩ bên cạnh lĩnh mệnh rời đi.

- Giết Lý Tam Bảo và thủ hạ tinh nhuệ, nhanh như vậy sao?

Chu sẻo vuốt râu ria và bức ra vài sợi, tự đánh giá tình hình, nói:

- Nếu đúng là như vậy, đi theo phía sau hắn, hình như không lỗ lả gì.

Trong lúc hắn tự định giá, chiến thuyền dưới chân khởi động, chạy nhanh về hướng Đoạn Long Than.

- Đại nhân, người xem, chiếc thuyền kia...

Cái đảo này vắt ngang Lạc giang, diện tích hơn ba mươi mét vuông, địa thế bằng phẳng, nước Lạc giang rất xiết, ở chỗ này chia ra làm hai bộ phận, một bộ phận tiếp nối với bờ bắc Lạc Thủy Đoạn Long Than, mặt bộ phận khác, thì ở giữa sông.

Từ khi Lý Tam Bảo chiếm được cái đảo giữa lòng sông này, liền phong tỏa mặt nước Đoạn Long Than, chỉ chừa lại một đoạn sông cho tàu bè qua lại, mà một mặt Đoạn Long Than, đã bị thủy phỉ cải tạo thành bến thuyền, thiết lập doanh trại ở chung quanh, cách làm này giống hệt như thủy quân Giang Thành.

Lúc này Tiểu Báo Tử mang theo Vương Thành, Giang Hiểu và mấy thống lĩnh thủy quân một đường đi đến chỗ bến cảng. Lập tức bị một chiếc thuyền hấp dẫn.

Con thuyền này so với chiếc thuyền mà Tiểu Báo Tử ngồi, lớn gấp năm lần có thừa, dài hơn ba mươi trượng, rộng cũng năm sáu trượng, thân thuyền hình giọt nước, ba sào cao cao cột buồm đứng vững chỉ lên trời, thập phần uy phong.

- Đây là thuyền của Lý Tam Bảo sao?

Tiểu Báo Tử nhìn chiếc thuyền này, nhưng trong lòng thì rất vui mừng, bởi vì này thuyền rất giống chiếc Hắc Trân Châu (Pirates Of The Caribbean), trong nội tâm liền sinh ra mong ước.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

286. Chương 294: Phiên Thiên Ấn, Bảo Tàng Thủy Phỉ. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 294: Phiên Thiên Ấn, bảo tàng thủy phỉ. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Đúng vậy, chiếc thuyền này là của Lý Tam Bảo, gọi là Hắc Toàn Phong.

- Hắc Toàn Phong? Tên Lý Tam Bảo này đúng là không biết thưởng thức a!

Tiểu Báo Tử thấp giọng nói ra.

- Sau này, chiếc thuyền này gọi là Hắc Trân Châu!

- Hắc Trân Châu?

Vương Thành, Giang Hiểu hai người nhìn nhau, thật sự nhìn không ra chiếc thuyền này là trân châu nha?

Nhưng mà Tiểu Báo Tử đã gọi nó là Hắc Trân Châu, vậy thì cứ gọi là Hắc Trân Châu, vừa rồi nhìn thấy một người một sói tại Đoạn Long Than giờ tay nhắc chân là có thể diệt Lý Tam Bảo và tinh nhuệ, hai người

này, không dám sinh ra tâm tính ngỗ ngược, dù sao, trước thực lực tuyệt đối, mọi âm mưu quỷ kế của bọn họ không đủ nhìn, dùng không được.

- Đại nhân, đại nhân, tìm được, chúng ta tìm được!

Vào lúc này, vẻ mặt hưng phấn của Chu sọ từ đằng xa chạy tới, trong miệng kêu to:

- Đại nhân, chúng ta tìm được, chúng ta... Chúng ta...

Tiểu Báo Tử và tiểu Độc đi lên đảo, dẫn theo đám thủy quân đằng sau tiêu diệt toàn bộ đám tàn quân còn sót lại ở trên đảo, nói là còn sót lại, số lượng cũng không ít. Nhưng mà, Lý Tam Bảo và thuộc hạ tình nguyện dưới tay đều đã chết hết, cho nên dù đám thủy phi còn lại tuy nhiều, nhưng cũng không còn tâm tình tái chiến, hơn nữa có tiểu Độc đi theo, không mất đến nửa canh giờ, trừ số một số ít vận khí tốt, nhảy xuống sông bỏ trốn, còn lại bị giết, bị bắt, cuối cùng không sai biệt lắm đã trôi gô hơn trăm tên thủy phi trên Đoạn Long Than.

Tiểu Báo Tử không có có tâm tư nhìn bọn chúng, tâm tư của hắn đang đặt lên đồng chiến lợi phẩm.

Hắn và Vương Thành, Giang Hiểu đều đi tới bến cảng trước, mà Chu sọ thì dẫn theo một đám người đi tìm tài sản còn lưu lại của Lý Tam Bảo.

Đây là một đám thủy phi lớn nhất trên Lạc giang, cho nên Tiểu Báo Tử tin chắc tài sản của Lý Tam Bảo rất xa xỉ, trên thực tế, đại đa số thủy quân đều cho là như vậy.

Bởi vì bọn họ bắt một ít tù binh, nhưng bên trong đó không có tâm phúc chân chính của Lý Tam Bảo, nhưng muốn tìm vị trí bảo tàng của Lý Tam Bảo, vẫn rất nhẹ nhàng.

Lúc Tiểu Báo Tử đi theo Chu sọ tới bảo khố của Lý Tam Bảo, con mắt lập tức bị vàng bạc châu báu và tài bảo trong đó làm hoa mắt, trách không được mỗi người đều nghĩ cách đi làm thủy phi, đây chẳng phải là một chuyện ngồi không hưởng lợi nhuận sao?

Cái khác không nói, chỉ là vàng bạc cộng lại, tối thiểu có hơn hai mươi vạn lượng, chồng chất trong đó có trang sức, châu báu, ngọc thạch, trân châu cũng không ít, nếu tính toán, thì giá trị ít nhất cũng gấp hai lần.

Trừ những thứ này ra, còn chồng chất rất nhiều áo giáp và binh khí, những này binh khí áo giáp này ở trong mắt Tiểu Báo Tử không là gì, nhưng đám người Vương Thành lại rất quen thuộc, những binh khí áo giáp này, còn mạnh hơn so với binh khí áp giáp chính thức của thủy quân Giang Thành, tuy nhiên số lượng không đủ vũ trang cho toàn bộ thủy quân, nhưng cũng đủ trang bị cho tinh nhuệ của thủy quân tận răng, chỉ những thứ này, đã làm cho chiến lực thủy quân tăng thêm năm thành.

- Đại nhân, người xem tại đây!

Trong lúc Tiểu Báo Tử đang hoa mắt, thì nghe được tiếng gọi, ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy Chu sọ không biết tìm kiếm thế nào mà phát hiện cơ quan, mở ra một cánh cửa trong tầng bảo khố, phía sau cánh cửa là một thông đạo, nhưng thông đạo này không dài, vừa nhìn là đã thấy đáy, thì ra đây là một tầng bảo khố trống rỗng, đương nhiên là hiện giờ trống rỗng, dù trống rỗng thì nó cũng không nhỏ, có phương viên vài chục trượng, bên trong khí lạnh bức người, tiến sát để xem xét, lại phát hiện, thì ra bên trong không phải trống rỗng, mà có rất nhiều ngăn tủ lớn, bên trong tủ trong phòng có chứa nhiều dược liệu, giống như tiệm thuốc.

Chu sọ, Vương Thành và Giang Hiểu đều theo sau lưng Tiểu Báo Tử.

Động tác Chu sọ nhanh nhất, lách mình đi vào thông đạo, mở một tủ ra, bên trong truyền ra mùi thuốc, trên mặt lộ ra nụ cười kinh hỉ, nói:

- Đại nhân, những thứ này là...

- Biết rồi, đây đều là dược liệu luyện thể!

Tiểu Báo Tử cắt ngang lời hắn nói, sau đó mở ra xem, cầm một dược liệu đã khô lên mũi ngửi, nói:

- Thế nào, người có hứng thú?

- Những thứ này, ta không có chút hứng thú!

Chu sẹo vợi vàng nói ra, tròng mắt chớp động quang mang, nói:

- Ta chỉ cảm thấy hứng thú với những thứ ở bên ngoài mà thôi!

Mấy người ở đây đều là người thông minh, đều biết rõ, những dược liệu này, chúng vô duyên với bọn họ. Trong ba người ở đây, cho dù tuổi của Giang Hiểu là nhỏ nhất, năm nay cũng đã ba mươi tuổi, tu vi chỉ dừng lại ở Tam phẩm, tu luyện môn công pháp bất nhập lưu, cho dù có bầy Luyện Thể Thang trước mặt bọn họ, trợ giúp cũng không lớn, cho dù là những thứ dược liệu này nằm trong tay bọn họ, cuối cùng bọn họ cũng lựa chọn đem bán mà thôi, cũng không lấy ra luyện thể, hiện tại Tiểu Báo Tử ở đây, đương nhiên bọn họ phải tỏ rõ thái độ của mình trước.

- Đồ vật bên ngoài à!

Bọn họ muốn đi ra ngoài với đồng vàng bạc châu báu, Tiểu Báo Tử cười cười, nói:

- Hôm nay các huynh đệ vất vả rồi, cũng nên ban thưởng, đợi lát nữa bảo Uông Đại Đồng đến, đem những thứ bên ngoài chia hết, về phần chia thể nào, các ngươi cứ làm chủ!

- Tạ đại nhân!

Ba người vợi vàng cảm ơn, đặc biệt là tên Chu sẹo, trên mặt đã cười đến mức nở hoa, cười toe toét miệng rộng, lộ một hàm răng vàng khè ra ngoài, lộ ra một mùi hôi, như muốn lao đến hôn Tiểu Báo Tử.

- Đại nhân, người xem, hiện tại có nên đem những thứ này trở về đại doanh hay không?

Vương Thành hỏi.

- Trở về đại doanh?

Lông mày Tiểu Báo Tử nhú lại, hình như nghĩ đến cái gì đó, nói:

- Vương phó thống lĩnh, người không biết là, đại doanh thủy quân chúng ta thật sự quá nhỏ sao?

- Quá nhỏ?

Vương Thành đang sững sờ, chợt hiểu ra, nói:

- Ý đại nhân là...

- Cái đảo giữa sông này không tệ, sau này, chúng ta thiết lập đại doanh ở đây, Vương phó thống lĩnh, người là lão binh, chắc không có vấn đề gì chứ?

- Vấn đề cũng không lớn!

Vương Thành ngẫm lại, nói:

- Dù quy định về đại doanh là chết, nhưng chúng ta có thể dùng chỗ này để làm vô đài luyện binh, dù sao từ trước tới nay, nơi này do Lý Tam Bảo quản lý, Giang Thành chưa từng quản qua, hiện tại bị chúng ta chiếm được, không nắm trong tay thì đúng là đáng tiếc, nhưng mà, muốn chiếm được nó, cần phải đả thông mới được.

Nói đến đây, sắc mặt Vương Thành lộ ra chút chần chờ.

- Chuyện này ta giao cho người, không cần ngại hao tiền, chỉ cần xử lý xong là được, sau này chúng ta sẽ có rất nhiều tiền!

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

287. Chương 295: Phiên Thiên Ân, Bảo Tàng Thủy Phỉ. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kình

Chương 295: Phiên Thiên Ấn, bảo tàng thủy phi. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Tiểu Báo Tử nói:

- Thao tác như thế nào, giao cho người, phương diện này, ta không hiểu!
- Đại nhân yên tâm, chuyện này thuộc hạ sẽ xử lý thỏa đáng, nhưng mà, chỗ huyện lệnh và phủ thủ bị, cần đại nhân nói vài lời.
- Cái này không có vấn đề!

Tiểu Báo Tử nói ra:

- Ta tin tưởng huyện lệnh đại nhân và thủ bị đại nhân sẽ cho ta phần mặt mũi này!
- Đại nhân, nơi này có phát hiện.

Đang lúc nói chuyện, ở phía trên truyền ra âm thanh hưng phấn.

- Phát hiện cái gì?

Giang Hiểu cao giọng hỏi.

- Hình như là bí kíp võ công.

Âm thanh phía trên đáp lại, nhưng đó là âm thanh của một đội trưởng khác, Viên Long.

Mấy người trong mật thất nhìn nhau, trong mắt đều toát ra một tia ngoài ý muốn và vui mừng, sợ hãi, rời khỏi mật thất.

- Đại nhân, người xem!

Viên Long thấy bọn Tiểu Báo Tử đi ra, liền nhanh chóng cầm một cái hộp gỗ đã mở ra, đưa tới trước mặt Tiểu Báo Tử.

Tiểu Báo Tử cũng không khách khí, nhận lấy xem xét nội dung trong hai quyển sách, một cuốn sách được dán giấy hồng ở bên ngoài, trên đó ghi Hoành Luyện Kim Cương Thân, chính là tuyệt học Lý Tam Bảo dựa vào để hoành hành Lạc giang mà thành danh, một cuốn sách khác có màu đen, không biết dùng da của động vật gì tạo thành, phía trên vẽ một ít hình người, trên hình người vẽ đủ loại đường cong, mà bên cạnh có chú thích rậm rạp, dù cho Tiểu Báo Tử đã từng nhìn thấy nhiều thứ tốt, nhưng khi nhìn thấy những thứ ghi lại trên quyển sách này, thần sắc cũng biến đổi.

- Phiên Thiên Ấn!

Phiên Thiên Ấn, đây là một môn bí kỹ, tuy không biết uy lực thế nào, nhưng từ những giới thiệu phiên phức trên cuốn da và đủ loại vận hành nội khí biến hóa, đây tuyệt đối là một môn bí kỹ cao thâm.

Nhìn thấy sắc mặt Tiểu Báo Tử biến hóa, trong lòng Viên Long co rút lại, âm thầm hối hận vừa rồi mình nhất thời hưng phấn mà mở cái hộp ra.

Phải biết rằng, trong giang hồ, loại chuyện này cũng có một ít quy tắc ngầm.

Trong chốn võ lâm bang phái xung đột, sau khi một bang phái bị tiêu diệt, lúc thu chiến lợi phẩm, sẽ do đầu não tiếp thu trước, đặc biệt là các loại như võ công bí tịch, linh đan diệu dược các loại, những vật này không chỉ cần đầu não tiếp thu, hơn nữa còn một điều, chính là bọn họ tự mình tiếp thu, để ngừa người ta biết bí mật quá nhiều, tiết lộ ra ngoài, rước lấy phiền toái.

Giống như vừa rồi, khi hắn phát hiện ra hộp gỗ, không giao ngay cho Tiểu Báo Tử, mà tùy ý mở ra, xem bên trong là vật gì, sau đó lại gọi Tiểu Báo Tử, đây là tối kỵ.

- Chỉ là hai môn võ học mà thôi, không có gì lớn!

Tiểu Báo Tử nói, tiện tay của mình, sau khi xem Hoàn Luyện Kim Cương Thân đọc hết từ đầu tới đuôi, sau đó bỏ vào trong hộp gỗ, đưa tới tay Vương Thành.

- Vương phó thống lĩnh, ta giao bản này cho người xử lý, chọn ra một ít người có tư chất tốt, là những huynh đệ chịu được cực khổ, đem môn võ học này dạy cho bọn họ.

- À?

Mọi người ở đây đều sửng sốt, đối với quyết định của Tiểu Báo Tử bọn họ cảm thấy ngoài ý muốn, người trên giang hồ truyền thụ võ học cho thủ hạ không có gì lạ, nhưng nói chung, người bọn họ truyền thụ đều là thủ hạ tâm phúc, đâu giống như Tiểu Báo Tử, tùy tiện lấy ra một quyển bí kíp, lại cho người ta tùy tiện xử lý, còn bảo chọn người có tư chất tốt, có thể chịu được khổ cực mà truyền thụ, đây chính là điểm khiến người ta cảm thấy ngoài ý muốn.

Hắn chỉ vừa tới thủy quân Giang Thành một thời gian, kiểm chút quân công sao? Nhìn thế nào cũng giống như muốn ở lại Giang Thành này bồi dưỡng một đám thủ hạ tâm phúc, độc bá nhất phương a.

Vương Thành không nói gì, vô cùng hưng phấn đem bí kíp Hoàn Luyện Kim Cương Thân này bỏ vào trong tay áo, môn công pháp này không lọt vào mắt của Tiểu Báo Tử, nhưng bọn Vương Thành thì khác, đó chính là báu vật vô giá, Lý Tam Bảo ỷ vào môn công pháp này mà hoành hành Lạc giang hơn mười năm, uy lực của nó đã sớm được bọn họ nghiệm chứng, đám thủy quân bọn họ không biết ăn bao nhiêu đau khổ từ công pháp này, năm đó thời điểm thủy quân cường thịnh nhất, dùng hơn năm mươi chiến thuyền tiến đánh Đoạn Long Than, Lý Tam Bảo dựa vào môn công pháp này, ở trên Đoạn Long Than lấy cứng chọi cứng, cuối cùng kiên trì chờ được đám thủy phi Liên Hoàn Ổ đến giúp, đánh một trận thật lớn trên Đoạn Long Than, đánh cho thủy quân Giang Thành tan rã, thủy quân Giang Thành cũng vì trận chiến này mà suy bại đến giờ.

Cho nên, những đầu lĩnh của thủy quân đều rất quen thuộc với môn công pháp này, đương nhiên cũng nhìn mà thèm, vốn nghĩ biện pháp để Tiểu Báo Tử dạy cho bọn họ, không ngờ Tiểu Báo Tử không đợi bọn họ mở miệng, trực tiếp giao sách cho bọn họ xử trí, cho nên, Vương Thành cao hứng không thấy trời đất gì nữa.

Nhưng ánh mắt Giang Hiểu xoay chuyển, liếc nhìn Tiểu Báo Tử, ngừng mắt trầm tư, cũng không biết hắn nghĩ cái gì.

- Một môn khác chính là bí kỹ, tuy rất lợi hại, nhưng cần tu vi nội khí ít nhất là Ngũ phẩm mới có thể tu luyện, đợi khi các người đạt tới tu vi này, ta sẽ truyền cho các người!

- Đại nhân nói quá lời, có môn Kim Cương Thân này đã làm cho chúng ta thỏa mãn rồi, không ham môn bí kỹ kia đâu!

Vương Thành vội vàng nói ra.

- Ân, vậy hôm nay cứ như vậy đi, Giang Hiểu, Ưng Đại Đồng, các người kiểm kê những thứ ở đây, Vương thống lĩnh, chúng ta đi ra ngoài trước, sáng sớm ngày mai trở về Giang Thành!

- Vâng!

Mọi người đồng loạt đáp lời, lúc này đây, âm thanh thập phần hùng tráng.

Ánh nắng sáng sớm chiếu rọi xuống sườn núi cao ở một tiểu viện bên ngoài nằm cạnh Giang Thành, chiếu xuống thân thể của Tiểu Báo Tử đang luyện quyền ở đó.

Huyết Yêu Thoái Cốt Quyền.

Vào giờ Tý trong đêm hôm qua, hắn đã rời khỏi đại doanh tới đây luyện quyền, chưa bao giờ gián đoạn.

Mồ hôi nhễ nhại, trên dưới toàn thân của hắn ướt sũng, hiện tại cả người như vừa ngâm trong nước ra, đây là vận động thân thể thuần túy, kinh lực vận chuyển, lúc này là thời điểm mấu chốt nhất, mới có thể vận dụng nội khí Cửu Long Thần Hỏa Công, đem nó tới luyện cốt cách, mỗi một bước, mỗi một động tác, đều đạt tiêu chuẩn hoàn hảo, so với yêu cầu cao nhất của Huyết Yêu Thoái Cốt Quyền, không thua kém mấy may, đây chính là biểu hiện khi tu luyện bộ quyền pháp này tới đỉnh phong.

Mà bên ngoài tiểu viện có một ít người đang đứng, chính là Vương Thành, Giang Hiểu, Chu sẹo mấy người bọn họ, vốn có mấy tên thủy quân đến đây, nhưng lại bị Viên Long và Uông Đại Đồng đuổi đi.

Ban đêm hôm qua, vào giờ Tý, Vương Thành nổi giận dùng dùng trở về đại doanh, mang theo bọn người Giang Hiểu, chạy đến nơi Tiểu Báo Tử luyện quyền, nhưng không ngờ, khi nhìn thấy Tiểu Báo Tử đang luyện quyền, lúc này bọn họ không dám quấy rầy, muốn đợi đến lúc Tiểu Báo Tử luyện quyền xong sẽ nói chuyện sau, nhưng không ngờ Tiểu Báo Tử cứ mãi luyện quyền không dừng lại, luyện từ đêm hôm đến bây giờ, mà thời gian càng dài, bọn họ càng không dám quấy rầy, sợ kinh động đến Tiểu Báo Tử đang luyện công.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

288. Chương 296: Tứ Phẩm, Đoán Cốt Giới. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 296: Tứ phẩm, Đoán Cốt Giới. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Mà trên thực tế, bọn họ cũng không dám tiến lên quấy rầy Tiểu Báo Tử đang luyện công, bởi vì tiểu Độc nằm ở bên cạnh cửa vào, mỗi mắt thâm thúy nhìn chăm chăm ngoài tiểu viện, dù là ai, chỉ cần vừa tiếp cận sân nhỏ, liền gầm gừ cảnh cáo, về phần bước vào tiểu viện này, ở đây không có người nào dám cả.

- Vương đại nhân, người xem thống lĩnh sẽ luyện thêm bao lâu nữa?

Chu sẹo đã đợi lâu như vậy nên sớm không còn kiên nhẫn, bắt đầu từ giờ Tý, hắn đã hỏi vấn đề này lần thứ năm rồi.

- Không biết!

Vương Thành cũng không có đáp án cho hắn.

Đúng vào lúc này, từng tiếng nổ lốp ba lốp bốp từ trên người Tiểu Báo Tử truyền ra, âm thanh không lớn, giống tiếng cánh khô trên cây rơi xuống, âm thanh nhỏ nhưng rõ ràng.

- Đùng đùng đùng...

Một tiếng rồi lại một tiếng, âm thanh đều đặn như tiếng hô hấp, từ từ âm thanh trở nên dồn dập, chỉ trong chốc lát, âm thanh nói liên nhau không dứt, cũng càng lúc càng lớn, giống như tiếng dầu nổ trong nồi.

- Đây là...

Nghe âm thanh kỳ dị như thế, nhưng cơ bắp bên ngoài cơ thể của Tiểu Báo Tử lúc này bắt đầu run lên có quy luật, động tác cũng từ từ chậm lại, càng về sau, mỗi động tác của Tiểu Báo Tử như hao toàn bộ sức lực, mồ hôi rơi xuống như mưa, xuất hiện trên làn da của hắn, lại mang theo một ít tơ máu nhàn nhạt, có một ít màu đen sền sệt kỳ dị.

- Đại nhân đang muốn từ luyện bì giới đột phá lên đoán cốt giới!

Vương Thành kích động nói ra, từ luyện bì giới tiến vào đoán cốt giới, đối với những người bọn họ mà nói là chuyện không có khả năng, đừng nhìn bọn họ đều có tu vi Tam phẩm, nhìn thì còn cách đoán cốt giới một bước ngắn, nhưng do công pháp của bọn họ tu luyện quá kém, cho nên đạt được tu vi Tam phẩm, cũng là do tích lũy nội khí mà thành, cũng không có khả năng đạt tới cảnh giới Tam phẩm viên mãn, chớ nói chi là tiến vào đoán cốt giới.

Đối với bọn họ mà nói, đoán cốt giới, chỉ tồn tại trong truyền thuyết mà thôi.

Trên giang hồ, có rất nhiều người thông qua khổ luyện, đều có thể đem tu vi của mình tăng lên tới Tam phẩm, nhưng đồng thời, sau khi đạt đến Tam phẩm, cũng có ý nghĩa bọn họ đã tiến vào đường cùng, bởi vì công pháp bọn họ tu luyện không đủ, hoặc là không có được phẩm tủy rửa thân thể, hoặc là không có công pháp đoán cốt giới tốt, trên thực tế đại đa số người trong giang hồ, đều thiếu ba dạng này, bởi vậy, bọn họ vĩnh viễn không có khả năng tiến vào đoán cốt giới.

Cũng chính vì nguyên nhân như vậy, cho dù là thể gia cỡ trung như Ô gia, chỉ cần đệ tử trong gia tộc đạt tới Tứ phẩm, bước vào đoán cốt giới, sẽ trở thành trưởng lão, chỉ chênh lệch một cấp, sai một ly, đi ngàn dặm.

- Cái gì? Tiến vào đoán cốt giới? Không phải đại nhân là cao thủ đoán cốt giới sao?

Cho đến lúc này, Chu sẹo mới kịp phản ứng.

- Vậy ngày hôm đó hắn làm thế nào tiêu diệt Lý Tam Bảo? Hắn là cao thủ Tứ phẩm a, cộng thêm khổ luyện Kim Cương Thân!

- Nhỏ giọng một chút!

Vương Thành thấp giọng khiển trách hắn, chỉ chỉ vào tiểu Độc trong sân.

- Lý Tam Bảo chết trong miệng của nó!

- A! Thì ra là vậy, nhưng cũng không đúng, làm cách nào đại nhân có thể hàng phục được con ngân lang này?

- Câm miệng!

Giang Hiểu ở bên cạnh quát một tiếng, nói:

- Chu sẹo, chuyện của đại nhân, tốt nhất không nên quan tâm, tránh cho rước họa vào thân!

- Ách!

Chu sẹo có chút không phục, muốn cãi lại, thời điểm vừa muốn nói gì đó, lại bị Vương Thành liếc nhìn, hắn liền đem những gì định nói nuốt vào bụng.

Những âm thanh tinh tế từ trên người Tiểu Báo Tử truyền ra càng ngày càng nhỏ dần, động tác càng lúc càng nhanh hơn.

- Hô hô hô...

Tiếng hân hít thở càng lúc càng lớn, mỗi một lần hô hấp, cũng thở nạp rất nhiều khí lưu, mà nhiệt độ xung quanh hân càng ngày càng cao, làm cho nhiệt độ trong tiểu viện cũng càng ngày càng tăng theo.

Cơ hồ chỉ trong thời gian ngắn, nhiệt độ trong tiểu viện tăng thêm mười độ, làm cho những giọt sương sớm trong không khí, từ từ biến mất, cả tiểu viện nóng bức như giữa trưa vậy, mà đám người đứng ngoài tiểu viện có cảm giác như bản thân đang đứng trong một sa mạc vô hình.

- Đây chính là công pháp Cửu Long Thần Hỏa Công mà đại nhân tu luyện sao? Đây chính là tuyệt học trấn tộc của Ô gia trong truyền thuyết, chỉ có một ít đệ tử nội môn hạch tâm mới có tư cách học, hôm nay được thấy, đúng là danh bất hư truyền.

Uông Đại Đồng ở bên cạnh cảm khái nói ra.

- Thế nào, ghen tỵ sao?

Chu sẹo cười hắc hắc nói ra:

- Đại nhân là đệ tử nội môn hạch tâm của Ô gia, hơn nữa hiện tại hân sắp tiến vào đoán cốt giới, đến lúc đó chính là trưởng lão Ô gia, người thì sao? Người chỉ là một tiểu quan viên hậu cần của thủy quân Giang Thành mà thôi, ghen ghét được cái rắm gì chứ?

- Người câm miệng cho ta!

Âm thanh Vương Thành vang lên, nói:

- Đại nhân tu luyện tới thời khắc mấu chốt, tất cả không được nói thêm lời nào nữa, miễn cho quấy rầy đại nhân, chết cũng không biết chết như thế nào!

Mấy người đồng thời im miệng, Vương Thành nói không sai, nếu như vì bọn họ ở đây nói chuyện mà quấy rầy việc luyện công của Tiểu Báo Tử, nếu Tiểu Báo Tử tấn cấp thất bại, vậy thì bọn họ không thể sống qua hôm nay, chắc chắn không thể nhìn thấy ánh trăng tối nay.

Tiếng hít thở của Tiểu Báo Tử càng ngày càng mạnh mẽ, một tia khí lưu nhàn nhạt bắt đầu từ lỗ mũi của hắn tràn ra, trong miệng nhỏ ra, ngưng tụ quanh thân của hắn, từ từ thành hình, một đạo khí lưu hình rồng, sau chín lần hít thở của hắn, bắt đầu quay chung quanh bên cạnh hắn, sau đó, lại chín lần hô hấp, một đạo khí lưu hình rồng bắt đầu xuất hiện, sau đó là đầu thứ ba, đầu thứ tư, đầu thứ năm...

Chín chín tám mươi một lần hô hấp, chín đạo khí lưu hình rồng xuất hiện, quay chung quanh người của hắn.

Bỗng nhiên động tác Tiểu Báo Tử trì trệ, trong miệng khê quát một tiếng, một đạo kinh khí vô cùng mạnh mẽ từ trên người của hắn tràn ra, chấn vỡ quần áo trên người của hắn, chín đạo khí lưu hình rồng quỹ dị tiến vào thân thể của hắn, giống như xuyên thấu qua một tầng chất lỏng vô hình vô chất, mỗi đầu khí lưu hình rồng tiến vào thì cốt cách trong thân thể của hắn vang lên, chín đầu khí lưu hình rồng, mỗi đầu tiến vào chín lần, tổng cộng chín chín tám mươi một lần, cơ hồ bao phủ toàn thân Tiểu Báo Tử, cuối cùng, từ từ tiêu tán đi.

- Hô!

Đột nhiên trong cổ Tiểu Báo Tử gầm nhẹ một tiếng, âm thanh nặng nề như sấm, nổ tung bên tai của mọi người, giống như tiếng sấm mùa xuân đánh bọn họ bất tỉnh, làm cho đầu óc của bọn họ như trướng lên, sau đó, lại là một loạt tiếng nổ nữa, từng tiếng, từng chuỗi, âm thanh nổ vang càng ngày càng nhiều, cũng càng kéo dài hơn, tiếp tục như thế suốt nửa nén hương.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

289. Chương 297: Tứ Phẩm, Đoán Cốt Giới. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 297: Tứ phẩm, Đoán Cốt Giới. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Thời điểm hàng loạt âm thanh này biến mất, chín đầu khí lưu hình rồng xuyên thấu qua thân thể của hắn, mấy người bọn họ nhìn thấy Tiểu Báo Tử dừng động tác lại, nhìn đáng người, hình như cao hơn một chút.

Nhưng mà, còn không đợi mọi người trong tiểu viện nhìn thấy chuyện gì xảy ra, chín đạo khí lưu hình rồng quần quanh người tiểu bao tử, lóe lên, sau đó biến mất không thấy gì nữa.

Mọi người ngoài tiểu viện đưa mắt nhìn nhau, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, tiểu Độc vẫn phủ phục bên ngoài tiểu viện, vẻ cảnh giác trong mắt không giảm, bọn họ không dám tùy tiện tiến vào tiểu viện.

Thời gian trôi qua nửa nén hương, mới thấy Tiểu Báo Tử từ trong tiểu viện bước ra, đổi một thân áo choàng màu xanh, đầu tóc rối loạn cũng được Tiểu Báo Tử chải lại, tiểu Độc đứng dậy, lưng thưng đi ra khỏi cửa, không biết nó chạy đi đâu.

- Không có ý tứ, thật ngại, làm cho các vị đợi lâu rồi!

Trên mặt Tiểu Báo Tử mang theo ý có lỗi, mời mọi người tiến vào sân nhỏ.

- Không dám không dám, công lực đại nhân đại tiến, đối với thủy quân Giang Thành chúng ta mà nói, chính là đại hỷ sự a.

Mấy người Vương Thành nói ra.

- Cũng không phải việc gì lớn, chỉ vừa đột phá một cửa khẩu mà thôi!

Tiểu Báo Tử cười nói, trên mặt tràn đầy ý vui mừng, lúc vừa rồi, rốt cuộc hắc cũng đem thân thể tử luyện bị giới tiến vào đoán cốt giới, nếu không phải mọi người đợi bên ngoài tiểu viện từ nửa đêm tới giờ, chỉ sợ hắc đã bế quan, cũng cố cảnh giới vững chắc.

- Vương thống lĩnh, nếu ta nhớ không lầm, các người hắc là đã đợi từ giờ Tý đêm qua phải không? Rốt cuộc là có chuyện gì mà vội vã như vậy?

- Chuyện này...

Vừa rồi nhìn Tiểu Báo Tử luyện công, đột phá cảnh giới, nhất thời kích động, thiếu chút nữa hắc đã quên mục đích bọn họ chạy tới đây, bây giờ nghe Tiểu Báo Tử hỏi, trên mặt lộ ra bộ dáng xấu hổ.

- Thuộc hạ vô năng, cô phụ sự ủy thác của đại nhân, thỉnh đại nhân trị tội!

Wang Cheng nói xong, hai chân quỳ xuống, Vương Thành vừa quỳ, mấy người đằng sau cũng quỳ xuống.

- Mấy vị đại nhân không cần như thế!

Tiểu Báo Tử đưa tay nâng lên, một cỗ nội khí cực nóng nâng mọi người dậy.

- Vương thống lĩnh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cái gì mà phò thác hay không phò thác, ta không hiểu gì cả?

- Chuyện này...

Mặt Vương Thành đỏ lên, nói ra:

- Là chuyện chúng ta thiết lập vô đài trên đảo giữa sông, huyện lệnh và thủ bị không đồng ý, không chỉ thế, bọn họ còn đem nơi đó làm bến tàu, cho Hoàng Long Bang quản lý, ta tranh giành với bọn họ cả buổi, cũng không cách nào cải biến chủ ý của bọn họ.

- Có chuyện như vậy!

Tiểu Báo Tử nghe xong, lông mày nhíu lại, trong mắt hiện ra một tia sát khí.

Sáu ngày, hắc suất lĩnh thủy quân Giang Thành tiêu diệt thủy phi Đoạn Long Than, thắng lợi trở về. Trừ bảo tàng của thủy phi ra, còn thu được hơn hai mươi chiếc thuyền nhỏ, những chiếc thuyền này còn nhỏ hơn thuyền của thủy quân Giang Thành một chút, nhưng chất lượng lại tốt hơn, hơn nữa xếp đặt thiết kế cực kỳ hợp lý, chạy trên mặt nước Lạc giang, tốc độ nhanh gấp ba lần chiến thuyền của thủy quân, thậm chí nhanh hơn, chỉ bằng những chiến thuyền này, đã bổ sung được những chiến thuyền còn thiếu của thủy quân, làm cho thực lực thủy quân Giang Thành tăng lên một độ cao mới, đương nhiên, làm cho người ta chú ý nhất chính là chiếc thuyền của Tiểu Báo Tử, Hắc Trân Châu.

Lấy được Hắc Trân Châu, mang theo tù binh thủy phi Đoạn Long Than, lại lấy đầu của Lý Tam Bảo, thắng lợi trở về, đã làm cho toàn bộ Giang Thành oanh động.

Lý Tam Bảo hoành hành Lạc giang hơn mười năm, cứ như vậy mà chết. Chuyện này hoàn toàn vượt qua dự kiến của mọi người, kể cả huyện thái gia và Đình thủ bị.

Nhưng mà, sự thật ở trước mắt, bọn họ không tin không được, tên Lý Tam Bảo này hoành hành ở Lạc giang hơn mười năm, người nhận ra hắc không một ngàn cũng có tám trăm, đương nhiên huyện thái gia và Đình thủ bị cũng nhận ra.

Sau khi nhìn thấy đầu người, hai người đại hỉ, có thành tích để khoe với cấp trên, mặt khác lại treo đầu Lý Tam Bảo ở bên cạnh ba ngày, cảnh cáo thủy phi.

Cả Giang Thành, bởi vì chuyện Lý Tam Bảo chết mà náo nhiệt, tất cả mọi người vô cùng vui mừng, đặc biệt là đám thương nhân trong thành, vào ngày hôm sau, có rất nhiều thiệp mời gửi đến thủy quân Giang Thành, đều cảm tạ thủy quân Giang Thành vì dân trừ hại, muốn mở tiệc chiêu đãi Tiểu Báo Tử và quan binh.

Tiểu Báo Tử nhìn thấy đã cảm thấy đau đầu, trừ huyện lệnh và Đinh thủ bị xử lý ra, hẳn không tham gia.

Mà sau từ lòng sông trở về, trong lòng của hắn liền đặt tâm tư lên đám dược liệu, trừ tài liệu đủ để luyện chế mấy chục viên Đoán Cốt Đan ra, còn có tài liệu sung túc luyện chế Dịch Cân Đan.

Đúng, tài liệu cực kỳ sung túc.

Những tài liệu này nếu dùng để luyện chế thành Dịch Cân Thang, còn không đủ, nhưng Tiểu Báo Tử không dùng chúng để tẩy luyện thân thể, mà hắn cần dùng những dược liệu này để luyện chế Dịch Cân Đan, ít nhất có thể luyện chế ra hai mươi hạt Dịch Cân Đan, công hiệu tương đương với việc tẩy luyện bằng Dịch Cân Thang gấp trăm lần, đây là khái niệm gì?

Cho dù là những cao môn đại phiệt, thế gia ngàn năm, môn phái vạn năm, muốn cho một đệ tử đoán cốt giới hưởng một trăm lần Dịch Cân Thang, đây là chuyện không có khả năng.

Mà Tiểu Báo Tử tin tưởng, đợi đến lúc bản thân mình có được toàn bộ dược liệu luyện chế, bản thân mình bước vào dịch cân giới chỉ là vấn đề thời gian, so với thời gian mà bản thân dự tính, ít nhất cũng sớm hơn năm năm, đối với chuyện này hắn muốn không hưng phấn được sao?

Cũng chính vì nguyên nhân này, cho nên hắn quyết định tu luyện gấp rút, sớm bước vào đoán cốt giới một chút.

Trên thực tế, trước đó, hắn đã có đủ tích lũy để tiến vào đoán cốt giới rồi.

Hắn đã phục dụng mười tám hạt Đoán Cốt Đan, tương đương với việc tẩy luyện thân thể một trăm tám mươi lần, tu vi Cửu Long Thần Hỏa Công cũng đã đạt tới cảnh giới đại viên mãn, tu vi hai khóa Ngoại Đan, cũng đã đạt tới Lục cấp.

Đặc biệt là khóa Ngoại Đan Hỏa Hồng Tinh ở mi tâm, đã dung hợp với nội khí của bản thân hắn, đồng thời bảo trì áp lực cường đại đối với bản thân, thỉnh thoảng hắn cũng tẩy luyện gân cốt, có thể nói, cường độ thân thể của hắn đã đạt tới giới hạn, tùy thời có thể bước vào đoán cốt giới.

Trước kia hắn không muốn tiến vào đoán cốt giới, chủ yếu là sợ hãi tiến bộ quá nhanh, bị người khác hoài nghi, nhưng hiện tại đã khác, hắn đạt được một lượng lớn dược liệu từ hòn đảo giữa sông, có thể tẩy luyện gân cốt trên phạm vi lớn, bước vào đoán cốt giới.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

290. Chương 298: Sở Hữu Đảo Giữa Lòng Sông.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 298: Sở hữu đảo giữa lòng sông.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Cho nên, sau khi hắn từ lòng sông trở về, trừ lần hắn đi tới chỗ huyện lệnh và Đinh thủ bị cộng đồng mở tiệc chúc mừng hắn ra, còn lại đóng cửa không ra ngoài, chuyên tu võ công, tất cả sự vụ trong quân doanh, giống như trước kia, đều giao cho Vương Thành quản lý.

Đương nhiên, những sự vụ trong thủy quân, nhất là những chuyện trọng yếu khi chiếm được đảo giữa dòng sông, kiến lập một giáo trường, mà trong mấy ngày này, Vương Thành luôn vì chuyện này mà bồn ba.

Tiểu Báo Tử cũng cho rằng chuyện này là ván đã đóng thuyền, không có chuyện gì xảy ra, nhưng không nghĩ tới, hiện tại Vương Thành chạy tới nói với hắn không hoàn thành, điều này đã vượt qua ngoài ý muốn của hắn.

- Huyện lệnh và Đinh thủ bị vì sao không đồng ý?

- Còn không phải là vì Hoàng Long Bang kia sao, Hoàng Long Bang vừa ý bến cảng trên Đoạn Long Than, chỗ đó nước sâu cảng rộng rãi, lại là chỗ hiểm yếu, hiện tại Lý Tam Bảo chết rồi, thủ hạ cũng bị chúng ta tiêu diệt, cả Đoạn Long Than đều có thể thông tàu, lợi ích cực lớn, nếu đem giao cho chúng ta, tương đương với việc giao lợi ích này cho chúng ta.

Nói đến đây, thần sắc trên mặt lộ vẻ hối hận, nói:

- Ta thật đáng trách, suy nghĩ quá đơn giản, không ngờ đến chuyện này!

- Hoàng Long Bang?

Không phải lần đầu tiên Tiểu Báo Tử nghe cái tên này, Hoàng Long Bang này giống như Hắc Long Hội ở Thanh Dương trấn, cùng một tính chất, quyền lực tương đương với huyện nha Giang Thành, điểm khác nhau là, Thanh Dương trấn chỉ có một Hắc Long Hội, mà Giang Thành lớn hơn Thanh Dương Trấn nhiều, cũng phức tạp hơn nhiều, những bang hội có tính chất như Hoàng Long Bang, cũng có năm sáu, mà những bến tàu của Giang Thành, cũng là do những bang hội này chiếm, quản lý, là một thế lực lớn trong Giang Thành.

- Đảo giữa sông lớn như vậy, chẳng lẽ đều bị Hoàng Long Bang chiếm sao?

Tiểu Báo Tử hít một hơi.

- Đương nhiên không phải, huyện lệnh và Đinh phòng thành đã đáp ứng, trên hòn đảo đó, cho chúng ta dựng giáo trường, bởi vì địa thế đảo giữa sông bằng phẳng, chọn ra một chỗ, cung cấp nơi thao luyện cho thủy quân chúng ta, cũng chính vì như thế, ta không có lý do để nói thêm cái gì.

Vương Thành thập phần phiền muộn nói ra.

- Ân, trước mắt mặc kệ chuyện bến cảng, trước tiên chúng ta chiếm một nơi dựng giáo trường, chuyện này không trách người, cũng trách ta lúc ấy không nghĩ tốt, chỉ muốn lấy hòn đảo đó vào tay, nhưng không ngờ nơi đó quá lớn, chúng ta nuốt không nổi, đúng rồi, đã đem những vật trong bảo khố vận chuyển hết ra ngoài chưa?

- Tất cả đều đã đưa ra ngoài, đại nhân, nên thưởng cũng đã thưởng rồi, những tiểu tử kia rất cảm kích đại nhân, cũng nhờ đại nhân mà được thơm lây.

Uông Đại Đồng vội vàng nói ra, nụ cười trên mặt thập phần sáng lạng, nói thật ra, hắn chỉ là quan hậu cần của thủy quân, chưa từng được vinh quang như hiện giờ.

- Ân, như vậy cũng tốt, các huynh đệ vất vả rồi, cũng không thể để bọn họ chịu thiệt được!

Tiểu Báo Tử gật đầu nói ra:

- Uông đại nhân, bây giờ người đi tìm người kiến tạo quân doanh trên đảo, Đoạn Long Than là nơi trú quân cũng không tệ, đó là địa bàn của thủy phi, dùng đỡ những thứ ở đó cũng không tệ, chỉ cần tu sửa lại là tốt rồi.

- Vâng!

- Còn nữa, thời điểm chiếm diện tích thì chiếm lớn một chút, có thể chiếm bao nhiêu thì chiếm bấy nhiêu, càng lớn càng tốt!

- Vâng!

- Giang đại nhân, người lưu lại, những người khác cứ thế mà làm.

- Vâng!

Vương Thành và mọi người bất ngờ liếc nhìn Tiểu Báo Tử, lại nhìn về mặt kinh ngạc của Giang Hiểu, không dám nhiều lời, đều lui ra ngoài.

- Giang đại nhân, ngồi đi!

Đợi đến khi bốn người rời đi, Tiểu Báo Tử chỉ chỉ vào cái ghế trong phòng, nói với Giang Hiểu.

- Thuộc hạ không dám!

- Cho người ngồi người cứ ngồi, nói nhảm nhiều thế làm gì!

Tiểu Báo Tử nhin không được nói ra:

- Có chuyện cần nói với người.

- Vâng!

Giang Hiểu thấy từ chối không được, trực tiếp ngồi thẳng xuống.

- Đại nhân, ngài lưu thuộc hạ lại, có chuyện gì muốn phân phó sao?

- Chuyện đảo giữa dòng sông, người thấy thế nào?

Ánh mắt Giang Hiểu lóe lên, giống như đang suy tư, ngẩng đầu lên, nói ra:

- Đúng như đại nhân nói lúc nãy, chuyện này chúng ta đã suy nghĩ quá đơn giản, diện tích đảo giữa sông quá lớn, nếu là ai cũng không giao toàn bộ cho thủy quân chúng ta, bọn họ cho chúng ta lập một doanh ở đó, đã là không tệ rồi.

- Chuyện chúng ta suy nghĩ quá đơn giản, ta nghĩ người đã nhìn ra, vì sao không nhắc nhở?

- Ách?

Trong lòng Giang Hiểu chấn động mãnh liệt, mồ hôi lạnh ướt đầm lưng áo, nói:

- Đại nhân nói đùa rồi!

- Ta không nói đùa!

Tiểu Báo Tử nói ra:

- Trong đầu của đám thủy quân ở đây, chỉ có người là người nhìn thấu chuyện này ngay từ đầu, người không nói thì bỏ đi, ta ta cũng không trách người, nhưng ta muốn nói cho người rõ, sau này thấy những chuyện như vậy, nói thẳng là được, đừng để ta nóng lên, để bây giờ phải mất mặt.

- Vâng!

Giang Hiểu thấp giọng nói ra, đã nói đến nước này, hẳn có thể nói thêm cái gì nữa?

Tiểu Báo Tử nói là thật, lúc ở hòn đảo giữa sông, nghe được Tiểu Báo Tử nói chiếm lấy, hẳn biết rõ chuyện này khó thực hiện, chẳng qua khi đó Tiểu Báo Tử đang cao hứng, cho nên hẳn không dám nói thêm điều gì, quan hệ giữa hai người là thượng cấp và hạ cấp, cũng không rất quen thuộc, vạn nhất Tiểu Báo Tử bị mất hứng, nổi trận lôi đình, hẳn không chịu đựng nổi.

- Tốt lắm, không nói chuyện vô dụng này, Giang đại nhân, người ở Giang Thành lâu như vậy, cũng quen thuộc tình huống ở Giang Thành hơn so với ta, cũng quen thuộc tình huống Đoạn Long Than hơn ta, chuyện hòn đảo giữa lòng sông, chúng ta nên làm thế nào, làm thế nào để đạt được lợi ích lớn nhất!

- Thế thì phải xem đại nhân muốn đạt được lợi ích gì ở nơi đó?

- Ta là thống lĩnh thủy quân, đương nhiên chú ý tới lợi ích của thủy quân Giang Thành, mặt khác, đô đốc đại nhân cho ta tới Giang Thành này, một là tiêu diệt, hai là cam đoan cho tuyến đường thủy của Giang Thành thông suốt, hai năm trước ta có nghe một chuyện, nhưng ta xem ra, cũng không đúng như vậy, đường thủy Giang Thành, trừ thủy phỉ ra, hình như còn vấn đề khác.

Giang Hiểu không dám nói chuyện hàm hồ với Tiểu Báo Tử, hẳn không cách nào phán đoán tâm ý chân chính của Tiểu Báo Tử, nhưng mà, nếu đã có lời này, tiếp tục che dấu hẳn cũng không có chỗ tốt nào.

- Đại nhân mới tới Giang Thành, còn chưa quen thuộc với Giang Thành, bởi vậy không biết quan hệ lợi hại và tín nhiệm của đại nhân với thuộc hạ, nhưng mà, thuộc hạ liền cả gan, phân tích cho đại nhân!

- Ta rửa tai lắng nghe!

Tiểu Báo Tử cười nói.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

291. Chương 299: Giá Trị Của Đảo Giữa Lòng Sông. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 299: Giá trị của đảo giữa lòng sông. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Giang Hiểu đi tới trước mặt Tiểu Báo Tử, cũng không khách khí, dùng tay nhúng vào nước trong chén trà, vể lên bàn.

- Đại nhân người xem, đây là Lạc giang, đây là Giang Thành, nơi này là đảo giữa lòng sông, khoảng cách đảo giữa lòng sông với Giang Thành là sáu mươi dặm, so sánh mà nói, nó lại gần Hoa Thành hơn một chút, có lẽ nên xem nó là địa bàn Hoa Thành.

- Vậy sao hiện giờ nó thuộc về Giang Thành?

- Nó cho tới bây giờ chưa từng thuộc địa bàn của Giang Thành, cũng không thuộc về Hoa Thành, bởi vì địa thế đảo giữa lòng sông quá hiểm yếu, cho tới nay đều là địa phương của thủy phi.

Giang Hiểu nói đến đây, trên mặt hiện ra một tia vui vẻ.

- Sở dĩ lúc này thuộc về Giang Thành, đó là vì đại nhân thống lĩnh thủy quân Giang Thành đoạt lại đảo giữa sông, mà ngài là thống lĩnh thủy quân của Giang Thành, cho nên nơi này cũng thuộc về Giang Thành, hơn nữa nó rất miễn cưỡng với Giang Thành, vị trí cũng thập phần trọng yếu, có thể nói hòn đảo giữa lòng sông là cổ họng của Giang Thành, cho nên, hẳn chỉ có thể thuộc về Giang Thành.

Tại sao chỉ thuộc về Giang Thành?

Tiểu Báo Tử nhìn tranh vẽ trên mặt bàn, như có điều suy nghĩ, gật đầu.

Lạc giang đến đảo giữa lòng sông, liền bị chia làm hai lối đi, một đầu là Đoạn Long Than, một đầu khác là đường sông, cho tới nay, đảo giữa lòng sông do thủy phi chiếm giữ, dù là Lý Tam Bảo hay người nào khác, đều phong tỏa đầu Đoạn Long Than, mở một đầu còn lại. Nguyên nhân nằm ở đây, đoạn sông kia nước cạn, đội thuyền cỡ lớn rất khó qua lại, dù nước bên đầu Đoạn Long Than chảy xiết và địa thế hiểm yếu, nhưng dễ dàng qua lại, hơn nữa nước rất sâu. Đoạn Long Than lại rộng năm mươi trượng, là một cảng tự nhiên, chỉ cần xây một bến tàu là được.

Chẳng lẽ biến đảo giữa lòng sông làm bến cảng?

- Đúng! Chính là bến cảng!

Giang Hiểu gật đầu nói:

- Mặt nước Đoạn Long Than rộng hơn đoạn sông còn lại gấp ba lần, tất cả thuyền lớn đến Giang Thành, chỉ có thể thông qua Đoạn Long Than, trên thực tế, những thuyền lớn đều phải đi qua Đoạn Long Than mới tới Giang Thành, chủ nhân những chiếc thuyền này, thực lực rất mạnh, cho dù là Lý Tam Bảo cũng không dám trêu chọc, nhưng mà, mặc kệ địa vị cao bao nhiêu, muốn thuận lợi đi qua Đoạn Long Than, cũng phải đưa trước phí qua đường, chưa từng có đội thuyền nào không đóng phí qua đường, mà có thể thông qua Đoạn Long Than.

Chuyện này cũng giống như thủy phí Liên Hoàn Ổ!

- Đây chẳng qua là Lý Tam Bảo không muốn trở mặt cãi nhau với những đại thương nhân kia, mà thủy phí Đoạn Long Than có thực lực áp chế cả đội thuyền, song phương sinh ra một loại thỏa hiệp mà thôi.

Nói đến đây, trên mặt Giang Hiểu lộ ra một tia vui vẻ cổ quái, nói:

- Đột nhiên đảo giữa lòng sông bị đánh hạ, rơi vào tay Giang Thành, như vậy, Đoạn Long Than do ai khống chế, liền lộ ra có tính chất vi diệu, tin tưởng chuyện lần này chỉ cần huyện lệnh đại nhân và Đình thủ bị xuất lực, cộng thêm những đại phú thương trong thành trợ giúp, Hoàng Long Bang cũng phải thỏa hiệp mà thôi.

- Đối với Hoàng Long Bang, người biết bao nhiêu?

- Không nhiều lắm, nhưng ta biết rõ nó là một trong những bang phái cường đại nhất trong Giang Thành, khống chế vài bến tàu, trọng yếu nhất là, chúng và những thế lực khắp nơi trong thành đều bảo trì quan hệ hài hòa, trừ việc bọn chúng xung đột lợi ích với các bang phái khác, không có địch nhân khác.

- Như vậy, Hoàng Long Bang có từng câu kết với thủy phí không?

Tiểu Báo Tử nói một câu đầy thâm ý.

- A!

Giang Hiểu hơi sững sờ một chút, chợt thần sắc trên mặt trở nên đặc sắc.

- Ách, nói thật ra, trong Giang Thành này, không có một thế lực nào có thể thoát được quan hệ với thủy phí, dù là thủy quân chúng ta, cũng có một ít quan hệ với thủy phí.

- Chúng ta sẽ đem tội danh câu kết thủy phí gán lên người của những kẻ dám tranh với chúng ta, cảm giác thế nào nhỉ?

- À!

Giang Hiểu ẩn ẩn hiểu rõ ý tứ của Tiểu Báo Tử, trong nội tâm xuất hiện cảm giác hưng phấn, đương nhiên, cũng có một ít khản trương.

- Tìm vài tên chỉ ra chỗ tội trạng của Hoàng Long Bang, sau đó mang huynh đệ bao vây Hoàng Long Bang, nói là muốn báo thù cho Cao thống lĩnh!

- Chuyện này?

Nghe Tiểu Báo Tử nói thế, sắc mặt Giang Hiểu khẽ biến đổi, hơi chần chờ, hẳn đã biết Tiểu Báo Tử muốn làm gì rồi.

Nhưng không ngờ hắn lại trực tiếp như thế, làm việc quyết tuyệt không lưu lại đường sống như vậy.

- Đại nhân! Làm vậy có tốt không? Hoàng Long Bang là một trong những bang phái cường đại nhất Giang Thành, thế lực rắc rối khó gỡ, nếu như chúng ta bao vây, chỉ sợ sẽ bị phản hiệu quả a.

- Phản hiệu quả? Cái gì là phản hiệu quả?

- Ta lo lắng, có người ngăn cản!

- Vậy để bọn chúng thử xem.

Tiểu Báo Tử lạnh lùng nói ra:

- Ta đang muốn cho người trong Giang Thành nhìn thấy, cho bọn chúng hiểu, có nhiều thứ có thể đoạt, cũng có nhiều thứ không thể đoạt. Chẳng những ta muốn trú quân trên đảo giữa lòng sông, ta còn muốn bến cảng ở đó, bất kể là ai, muốn tranh giành với ta, phải chuẩn bị tinh thần bị ta đá chết đi là vừa, người làm việc chuẩn bị đi, tìm mấy tên thủy phi đứng ra làm chứng, miễn đến lúc đó bị người ta đòi chứng cứ có, chúng ta còn có chỗ để nói, ba ngày, chỉ ba ngày, ba ngày sau, bảo với mọi người, bao vây Hoàng Long Bang.

- Dạ!

Giang Hiểu nhẹ nhàng gật đầu, không dám hỏi toàn bộ, chỉ dám nói:

- Đại nhân, ta sợ nếu chuyện này huyền ảo quá lớn, sợ rằng huyện lệnh đại nhân và Đinh thủ bị mượn cơ hội này phản công, bởi vì mông của bọn họ cũng chẳng sạch sẽ gì.

Tiểu Báo Tử cười lạnh, nói:

- Người cứ yên tâm, hai tên gia hỏa này ta sẽ thăm dò, tốt nhất là bọn họ thông minh một chút, nếu không thì, ta cũng không khách khí mà đuổi bọn họ ra khỏi Giang Thành đâu.

Giang Hiểu cả kinh, có chút khó hiểu nhìn Tiểu Báo Tử, từ khi Tiểu Báo Tử đến Giang Thành đến bây giờ chỉ mới một tháng mà thôi. Lần đầu tiên là ra tay tiêu diệt thủy phi Đoạn Long Than, hẳn cũng không thêm quân đến chuyện trong đại doanh, hẳn lấy gì để đuổi huyện lệnh và thủ bị đi đây?

- Đừng kinh ngạc như vậy, ta không phải là người Giang Thành, nhưng ở Giang Thành này, trừ thủy quân ra, ta còn mấy tai mắt khác.

Tiểu Báo Tử cười cười, nói tiếp:

- Đừng quên ta là một trong những đại tổng quản của Ô gia tại trong Hòa quận a, tuy chỉ là đại tổng quản trên danh nghĩa mà thôi.

Trên mặt Giang Hiểu lộ ra bộ dáng tươi cười, đúng vậy a, vị thiếu niên trước mặt trừ chức vị thống lĩnh thủy quân Giang Thành ra, còn một thân phận là đại tổng quản của Ô gia a, mà hiện giờ hắn đã tiến vào đoán cốt giới, đã trở thành cao thủ Tứ phẩm thật sự, nghĩ đến không bao lâu sau, sẽ trở thành trưởng lão Ô gia a.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

292. Chương 300: Giá Trị Của Đảo Giữa Lòng Sông. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 300: Giá trị của đảo giữa lòng sông. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Vân Châu Ô gia, chính là một trong những gia tộc luyện kim của Đại Tấn, sau lưng có Thiên Long Đạo, tuy không thể so được với những cao môn đại phiệt chân chính, nhưng mà, cũng là một phương phú hào a, Ô gia lại là thế lực có ảnh hưởng cực mạnh với tầng dưới chót của giang hồ, lực ảnh hưởng mạnh đến mức những nhân sĩ giang hồ ở tầng dưới chót đều cảm nhận được.

Tuy vị trí của Giang Thành thập phần trọng yếu đối với Trung Hòa quận, nhưng nói thế nào cũng là một huyện thành nhỏ mà thôi, không so được với đại thành, kinh thành, mà bọn họ chỉ là nhân vật tầng chót của giang hồ, lẫn lộn mưu sinh rất chật vật, làm sao mà so sánh được với các thế gia chứ.

Chính vì như thế, phân bộ Ô gia ở Giang Thành, cũng là thương hộ có ảnh hưởng nhất Giang Thành.

Đột nhiên lúc này, Giang Hiểu đã hiểu ra cái gì đó, Ô gia là thế gia luyện kim, cần rất nhiều tài liệu, muốn chở về Giang Thành, phải dùng thuyền lớn, mà trước kia, phân bộ Ô gia ở Giang Thành phải đưa tiền cho Liên Hoàn Ổ và Đoạn Long Than, cho nên thuyền lớn của bọn họ mới vận chuyển tới Giang Thành được, chỉ có thể thông qua Đoạn Long Than, mà bây giờ, đảo giữa lòng sông bị thủy quân chiếm được, mà thống lĩnh thủy quân lại là đại tổng quản của Ô gia, như vậy, chuyện kế tiếp, đương nhiên không cần phải nói.

Nghĩ đến tầng thân phận này của Tiểu Báo Tử, tâm tư của Giang Hiểu bình tĩnh lại.

Ô gia là một trong những đại thương hộ ở Giang Thành, tuy thế lực không phải lớn nhất, chủ yếu là người Ô gia lo việc buôn bán tại Giang Thành cũng không cần quá nhiều vũ lực, cũng không có lực lượng cường đại, địa vị ở Giang Thành cũng nhỏ, nhưng cũng không ai dám đụng tới Ô gia, cho dù là thủy phi cũng phải cho Ô gia mặt mũi. Dù sao tất cả mọi người đều lẫn lộn trên giang hồ, sinh ý của Ô gia trải rộng khắp nơi, có quy củ thì phải giảng quy củ, chỉ cần người không làm quá phận, nên lấy tiền, Ô gia không để ý. Cho nên, luận lực ảnh hưởng, lực ảnh hưởng của Ô gia không thấp hơn những thế lực có vũ lực cường đại, vì cái gì?

Bởi vì người ta có tiền a!

Có tiền có thể sai khiến quỷ thần, cũng có thể sai quỷ thần làm việc.

Nếu là trước kia, một đầu linh thủy quân nho nhỏ như hắc, muốn gặp mặt tông quản Ô gia rất khó khăn, thân phận và địa vị của hai người không cùng cấp bậc, thậm chí, có nhiều khi, Ô gia cần thủy quân Giang Thành hỗ trợ, tùy tiện đánh người giúp bọn họ, chẳng phải lúc đó thủy quân Giang Thành hấp tấp vội vàng như con cháu của người ta sao? Dùng thái độ nhiệt tình nhất để hoàn thành nhiệm vụ cho Ô gia nhờ, đổi lấy một chút hoa hồng!

Hiện tại thế nào?

Tình huống đã khác, vài ngày trước, tên tổng quản Ô gia và một đám đại sư phụ ở trước mặt Tiểu Báo Tử, nhìn thấy những tiểu đầu linh như bọn họ cũng tươi cười, cười như hoa nở mùa xuân, món ăn ngon, tiền bạc đều dâng tận tay cho bọn họ, đãi ngộ như vậy, so sánh với trước kia, chẳng khác nào như trời và đất.

Đương nhiên, nói gần nói xa, Giang Hiểu cũng hiểu được, bến tàu ở giữa lòng sông, đối với giá hàng mà nói, cũng rất trọng yếu, nếu như để cho thủy quân chiếm được nó, được lợi ích lớn nhất, không thể nghi ngờ chính là Ô gia, có lẽ, đây mới là nguyên nhân chính khiến Tiểu Báo Tử muốn bến tàu này, chỉ cần Ô gia đạt được lợi ích lớn nhất, chỗ tốt của hắc cũng không thiếu.

Cũng khó trách Giang Hiểu nghĩ vậy, trong mắt người thế gia chỉ có lợi ích của thế gia, trong mắt người của môn phái, lợi ích môn phái cao hơn tất cả. Về phần lợi ích của Đại Tấn, đi chỗ khác chơi, Tiểu Báo Tử là mệnh quan triều đình, nhưng cũng là đệ tử của Ô gia, lợi dụng quyền lợi triều đình trợ giúp thế gia, đây chính là việc thiên kinh địa nghĩa, quá bình thường.

Giang Hiểu đoán đúng, ngay từ ban đầu, sở hữu của hòn đảo giữa lòng sông, đúng là do tâm huyết Tiểu Báo Tử dâng trào, nhưng sau khi trở về Giang Thành, người của Ô gia tới bái phỏng Tiểu Báo Tử, nói là hi vọng Tiểu Báo Tử nhân cơ hội này chiếm lấy bến tàu ở giữa sông, ngày ấy bọn họ nói rằng, chiếm nơi đó có ảnh hưởng rất quan trọng đối với giá hàng, có thể vì Ô gia, đồng thời cũng vì Tiểu Báo Tử mà lấy được lợi ích cực lớn, nhưng rốt cuộc là lợi ích gì, cũng không nói rõ, hôm nay, Giang Hiểu đem vị trí địa lý của hòn đảo giữa lòng sông nói rõ quan hệ lợi hại trong đó, Tiểu Báo Tử càng quyết tâm chiếm lấy bến tàu.

Từ khi Tiểu Báo Tử đến thế giới này, đã được mười lăm năm, hắc đã xác định ra bốn mục tiêu, hoặc là nói, mục tiêu bị cải biến, chưa có định hình.

Lúc mới bắt đầu chuyển thế, hắc sống trong một tiểu sơn thôn, hắc chỉ biết làm thế nào để sống sót, tránh bị chết non. Đây chỉ là khát vọng sinh tồn cơ bản nhất, cho đến khi nhìn thấy Vương Thiên Lôi, nhìn thấy lão độc nhãn, mới biết giới này bất đồng, hắc lại bắt đầu khát vọng học tập võ nghệ, nhưng mà, khát vọng khi đó, chỉ là cách nghĩ nhất thời, cũng là do bị mới tiến vào dị giới, bị tiểu thuyết võ hiệp hun đúc vài thập niên, người Châu Á có khát vọng với thứ gọi là võ công trong truyền thuyết thì cũng bỏ đi, đó là một hiểu

kỳ bản năng, khát vọng nguyên thủy nhất đối với lực lượng, đương nhiên, sâu trong nội tâm hẳn lúc ấy, tôi đã là muốn luyện võ để kéo dài tuổi thọ, nâng cao năng lực các phương diện khác.

Nói dễ hiểu thì đó là một mục tiêu, cũng chỉ có dùng võ công làm điều kiện tiên quyết mới có thể xử lý các vấn đề cần giải quyết.

Hắn thành công, thành công học được võ công, nhưng mà, sau khi tiến vào thế giới võ học, tất cả đều cải biến, cũng là do tiểu thuyết kiếp trước ảnh hưởng, cho nên hẳn sinh ra hứng thú mãnh liệt với võ học, trong một thời gian rất dài, lâm vào thế giới võ học, không thể vãn hồi, trong đoạn thời gian đó, hẳn cho rằng mình sẽ dùng cả đời để nghiên cứu võ học, cho đến khi chết già.

Nhưng khi đó lại xảy ra hai chuyện, lúc ấy cảm giác không có gì, nhưng hiện tại, lại sinh ra ảnh hưởng sâu đậm với hẳn hiện giờ.

Đầu tiên là gia nhập Ô gia, trở thành đệ tử ngoại môn Ô gia, tiếp xúc với võ học cao thâm hơn, cũng làm cho hẳn có lý giải sơ bộ về võ học. Thế giới, hẳn trầm mê trong võ học chi đạo, lấy khi đó làm khởi điểm, nhưng sau khi trầm mê một thời gian, hẳn phát hiện, chuyện này cũng không dễ dàng như hẳn tưởng tượng, thế giới này rất phức tạp, trùng kích lớn nhất của hẳn chính là lão Tà chết, làm cho hẳn lần đầu tiên nhìn thấy sự tàn khốc của thế giới này, trong thế giới võ học, cũng không thể nào sống yên bình lặng, cho nên hẳn muốn không ngừng tu luyện, không ngừng tăng thực lực của mình, chỉ có như vậy, mới tránh được kết cục như lão Tà.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

293. Chương 301: Mưu! (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 301: Mưu! (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Thứ hai trên người hẳn có huyết mạch Hỏa Hồng Tinh, lúc ấy hẳn che dấu không sai, chứng minh hẳn dự kiến trước, nếu như lúc ấy hẳn không che dấu, thì có lẽ hai con mắt thần kỳ của hẳn bây giờ, đã bị người khác móc ra để luyện thành Ngoại Đan, huyết mạch Hỏa Hồng Tinh, làm cho hẳn cảm thấy nguy cơ tăng lên thêm một bậc, ở sâu trong nội tâm của hẳn sinh ra khát vọng đối với lực lượng, không phải vì cái gì cả, chỉ vì an toàn của chính hẳn.

Cho nên, từ khi bắt đầu, hẳn đã lâm vào tình trạng truy cầu lực lượng cực kỳ điên cuồng, cho nên, ở Trung Hòa quận, hẳn mới liên thủ với Kim Nam Thanh. Trong đêm tối đầu cơ trục lợi mười xe được liệu trân quý của Ô Vân Thiên, cho nên Vương Xà nói gì hẳn nghe nấy, làm việc cho hẳn, chỉ có như thế, mới làm cho tình cảnh của hẳn thêm an toàn.

Trong thời gian này, hẳn cũng hiểu ra một chuyện khác. Muốn sinh tồn trong thế giới này thật tốt, trừ thực lực bản thân ra, còn cần thể lực cường đại, có được uy danh hiển hách, là một nhân vật tiêu sái, nếu có được thực lực cường đại mà không có thể lực làm chỗ dựa thì làm được gì?

Vương Xà, thủ tọa Thiên Long Đạo, sau lưng có Thiên Long Đạo làm chỗ dựa, Lục Thiểu Du, chấp sự Minh Nghĩa Kinh Viện, sau lưng là Minh Nghĩa Kinh Viện, còn có một số người khác, nói thí dụ như tiểu Minh Vương, Huyết Vô Nhai, bọn họ đều là cường giả nổi tiếng thiên hạ, cũng là lực lượng trung kiên của thể lực cường đại, chỉ khi thực lực cường đại và thể lực lớn kết hợp, mới có thể đạt được lợi thế lớn và uy thế lớn nhất, thể lực càng lớn, phụ thuộc vào hẳn càng nhiều, bản thân càng an toàn, trái lại, chỉ khi có thực lực cường đại, sẽ uy hiếp được thể lực lớn không?

Không thấy Vương Xà của Thiên Long Đạo sau khi tiến vào hàng ngũ cường giả Cửu phẩm sao, địa vị của hắn ở Đại Tấn có biến hóa vi diệu không?

Đây là hai thái cực, chỉ có hợp lại với nhau mới có thể tăng thêm sức mạnh.

Hiểu được điểm này, đương nhiên Tiểu Báo Tử bắt đầu cân nhắc vấn đề của bản thân.

Trên phương diện thực lực, hắn không cần phải lo lắng quá nhiều, bởi vì hiện giờ tích lũy của hắn có quá nhiều, hai khóa Ngoại Đan, Hỏa Hồng Tình, lại có mấy quyển sách đan phương, còn có những chỗ tốt đạt được trên người Huyết Vô Nhai, chỉ những thứ này, đã đủ tiền vốn cho hắn đạp lên con đường của cường giả, cho nên, trên phương diện thực lực, hắn chưa từng lo lắng qua, chỗ hắn quan tâm, chính là thể lực, hoặc là nói, thể lực làm chỗ dựa cho hắn, Vân Châu Ô gia.

Hắn xuất thân tiểu sơn thôn, không có bất cứ căn cơ nào, nếu không nhờ có tư chất cường đại tiến vào Ô gia, căn bản không có thành tựu như hiện tại.

Đối với Tiểu Báo Tử hiện tại mà nói, Ô gia, chính là một cái dù, một gốc đại thụ che mưa che nắng, mà việc hắn cần làm, chính là bám vào ngọn cây này, chỉ khi hắn trợ giúp cái cây này sinh trưởng tươi tốt, chẳng phải hắn cũng có thể hấp thu chất dinh dưỡng từ cây này lớn mạnh bản thân của mình sao?

Đối với đại đa số người mà nói, Vân Châu Ô gia là một quái vật khổng lồ, lớn đến mức không thể sinh ra tâm tư đối kháng, nhưng đối với Tiểu Báo Tử mà nói, không đủ, xa xa không đủ.

Chỉ có một cường giả Thất phẩm tọa trấn, mà cường giả này lại chưa luyện thành cương khí, thể lực như thế, trong mắt hắn không đáng kể, bởi vì, hắn tin tưởng, chỉ mười năm, thực lực của hắn cũng sẽ đột phá tiến vào hàng ngũ cường giả Thất phẩm, nhưng lại tuyệt đối nắm chắc luyện thành cương khí, còn cường đại hơn nhiều so với Lữ Nhất Nguyệt của Ô gia, trên thực tế, hắn nắm chắc trong quyết đấu chính diện sẽ tiêu diệt được Lữ Nhất Nguyệt.

Nhưng những chuyện này, đều là chuyện tương lai, hiện tại, thực lực mà hắn biểu lộ ra ngoài là Tứ phẩm cũng bỏ đi, chỉ cần mình có thể thể hiện giá trị của mình trước Ô gia, như vậy, Ô gia sẽ coi trọng hắn, hắn sẽ được sự ủng hộ này.

Trừ Ô gia ra, hắn còn có hai chỗ cây đại thụ làm chỗ dựa, một gốc cây là Trung Hòa quận Đô đốc Lý Nguyên, một gốc cây khác chính là... Vương Xà.

Chỉ là hai gốc cây này so với Ô gia, không đáng tin hơn nhiều, dù mình là thân vệ của Lý Nguyên, hơn nữa Lý Nguyên cũng chỉ là bàng chi của Lý gia Bình Châu, quyền lực bản thân đến từ triều đình Đại Tấn, nếu chỉ ở Trung Hòa quận thì lực ảnh hưởng lớn một chút, rời khỏi Trung Hòa quận, người khác không cần khách khí. Mà Vương Xà thì sao? Thực lực của gia hỏa này cường đại đến cực điểm, thể lực sau lưng cũng cường đại đến cực điểm, tuy nhiên, hắn lại là người không đáng tin, hơn nữa làm việc cao thâm mạt trắc, nói khó nghe một chút chính là không nhìn thấu, đối với mình thì tốt, nhưng trông cậy vào hắn, còn không bằng dựa vào mình thì tốt hơn!

Cho nên, bây giờ nghĩ lại, chỗ dựa chính thức của bản thân mình, đáng tin cậy hơn cả, hơn nữa còn có thể mang lại lợi ích cực lớn cho mình, cũng chỉ có Ô gia.

Trên ý nghĩa mà nói, lợi ích của Ô gia, chính là lợi ích của hắn, cho nên, hắn mới để bụng vấn đề sở hữu hòn đảo giữa lòng sông như thế.

Mà phương diện này ra, sau khi đi vào Giang Thành, hắn lại có một tư tưởng mới, mà cách nghĩ này xuất hiện khi hắn vừa làm thống lĩnh thủy quân Giang Thành.

Đó là hắn muốn ở lại Giang Thành, tại Giang Thành kinh doanh một thể lực thuộc về mình, đây là chuyện trước kia hắn chưa từng nghĩ qua, trên thực tế, trước kia hắn có tư cách để suy nghĩ đến vấn đề này sao?

Dù là Trung Hòa quận thành, hay vẫn là Tần Lăng quận thành, đều quá lớn, địa phương lớn, cường giả nhiều, mà hắn chỉ là một thiếu niên bình thường, cho dù tư chất tốt, nhưng về tiền đồ, hắn không có khả năng nắm giữ quá nhiều quyền lực, có bao nhiêu thể lực chứ, tại Trung Hòa quận thành, tuy hắn là thân vệ của đô đốc, lại là đại tổng quản Ô gia ở Trung Hòa quận thành, nhưng chức trách của thân vệ là bảo vệ Lý

Nguyên, quyền lực không có cơ hội phát triển, mà chức vụ Ô gia đại tổng quản chỉ là trên danh nghĩa mà thôi, không có thực quyền nơi tay, hắn có thể chơi chiêu gì chứ.

Giang Thành thì khác, Giang Thành là địa phương nhỏ bé, không có nhiều thế lực cường đại, mà Giang Thành trong mắt của người cường đại, chỉ một nơi có thế lực rắc rối khó gỡ, nơi đây chỉ có một ít thế lực cường đại là có quyền nói chuyện, nhưng trong mắt của hắn lại không chịu nổi một kích, trọng yếu nhất là, hắn là thống lĩnh thủy quân Giang Thành, tuy quan hàm của chức thống lĩnh thủy quân này chỉ là Bát phẩm, đặt nó so với cả Đại Tấn là không đáng kể, tuy Giang Thành là một địa phương nhỏ bé, nhưng vẫn có thể xếp ở hàng thượng đẳng, tương đương với chức thường ủy của một huyện thành, hơn nữa trên tay hắn còn binh, có thuyền, có quyền, có thương, nói theo một ý nào đó, bây giờ hắn chính là một trong những đầu lĩnh có thế lực lớn nhất Giang Thành.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

294. Chương 302: Mưu! (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 302: Mưu! (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Phía sau hắn còn có Ô gia, hắn tin tưởng, nhất định Ô gia cũng thập phần hi vọng hắn có thể đóng chân ở Giang Thành này, đem một thị trấn có vị trí chiến lược của Trung Hòa quận khống chế trong tay, ít nhất là khống chế tuyến đường thủy Giang Thành trong tay, muốn làm được điểm này, đối với người khác mà nói là không dễ dàng, nhưng đối với hắn mà nói, trên thực tế, cũng không khó khăn lắm.

Như hiện tại, việc duy nhất mà hắn phải làm là biểu hiện giá trị của mình trước mặt Ô gia, làm cho bọn họ nhìn thấy, mình chắc chắn có năng lực khống chế tuyến đường thủy Giang Thành trong tay, chỉ cần hắn làm được điểm này, hắn tin tưởng, Ô gia tuyệt đối không tiếc rẻ lực lượng trợ giúp hắn ngồi vững vàng trên vị trí thống lĩnh thủy quân Giang Thành.

Chỉ khi hắn có thể mở rộng thế lực của mình, hắn có thể yên tâm lớn mật mà ngủ đông ở nơi này, tiến vào trạng thái ẩn dật, ở trong Giang Thành này, an tâm tu luyện, mỉm cười nhìn Trung Hòa quận thành, Đại Tấn thay đổi bất ngờ.

Giang Thành hiện giờ sáng sớm yên tĩnh, nhưng đến một buổi sáng, đã xảy ra một chuyện khiến người ta chú ý.

Nửa tháng trước, tân nhậm thống lĩnh thủy quân mang theo bộ hạ, trong một lần hành động tiêu diệt thủy phi Đoạn Long Than, còn mang đầu Lý Tam Bảo tử Đoạn Long Than trở về, còn đoạt lại hòn đảo giữa lòng sông trong tay thủy phi, biến nó trở thành tin tức lớn nhất ở Giang Thành trong mười năm nay, suốt nửa tháng, cả Giang Thành, đều đắm chìm trong không khí hân hoan, mà Tiểu Báo Tử cũng trở thành tiêu điểm của Giang Thành hiện giờ, về phần tiêu điểm của một số ít người trong Giang Thành, chú ý chính là quyền sở hữu hòn đảo giữa lòng sông.

Bởi vì vị trí của nơi đó quá mức trọng yếu, dù bị ai nắm trong tay, đều ý nghĩa cho việc nắm giữ lợi ích cực lớn, cho nên, sau khi Tiểu Báo Tử đoạt được hòn đảo giữa lòng sông này, thế lực khắp nơi của Giang Thành, thậm chí thế lực sau lưng của bọn họ bắt đầu tìm cách sở hữu hòn đảo, xác thực mà nói, chính là muốn chiếm quyền sở hữu bến tàu trên hòn đảo mà xảy ra ám chiếm, mà người chiến thắng cuối cùng, chính là Hoàng Long Bang.

Móng ngựa như gió, cuộn cuộn như sấm, lập tức xé rách sự yên tĩnh của Giang Thành vào sáng sớm.

Đây chính là một con đường rộng nhất ở Giang Thành, có một ít người Giang Thành đang đi trên con đường này vào sáng sớm, chợt nghe thấy phía trước có tiếng móng ngựa cuộn cuộn, lập tức tránh vào hai bên ven đường.

- Những người này là người nào thế, sáng sớm đã chạy loạn trong thành, vội vàng đi đâu thai à.

Một người đi đường tránh né không kịp cho nên bị bụi đất bắn tung tóe vào người, lập tức giận dữ, trong miệng nói ra những lời không sạch sẽ.

- Suyt, nói nhỏ thôi, người không thấy bọn họ là quan binh hay sao? Đứng giữa đường nhục mạ quan binh, không cần mạng à?

Một người quen biết đi đến bên cạnh ngăn miệng hắn lại, nhỏ giọng cảnh cáo.

Người nọ lập tức im miệng, vừa rồi là do nộ hỏa công tâm, cho nên mới không cố kỵ, bây giờ nhìn thấy những kỵ sĩ đều mặc quần áo quan binh và binh khí, áo giáp tươi sáng rõ nét, làm sao mà có dũng khí như vừa rồi, lập tức co đầu lại, chui vào trong đám người, không thấy bóng dáng.

- Đây là quan binh nơi nào, sáng sớm chạy tới đây làm gì, chẳng lẽ phản tặc Bái Hỏa Giáo tấn công sao?

- Nói mò cái gì đó, phản tặc Bái Hỏa Giáo đã sớm bị đánh chạy, làm sao lại tiến với Giang Thành, những kỵ binh này ta nhận ra, chính là từ đại doanh thủy quân, người vừa rồi chạy ngang chính là Tam tiểu tử hàng xóm của ta, năm năm trước hắn gia nhập thủy quân, hai ngày trước có trở về một lần, thân gia cũng không tệ!

- Đại doanh thủy quân? Sáng sớm thủy quân cưỡi ngựa chạy trong thành làm gì?

- Chuyện này ai mà biết? Ta nhìn thấy phương hướng của bọn họ chắc là đi về phía Hoàng Long Bang, con đường này đi thẳng tới tổng đàn của Hoàng Long Bang a.

- Hoàng Long Bang? Bọn họ đi Hoàng Long Bang làm gì?

Mọi người chung quanh nghị luận một hồi.

...

- Người nói cái gì? Chu Báo dẫn người bao vây tổng đàn của Hoàng Long Bang!

Trong huyện nha Giang Thành, huyện lệnh vừa từ trên giường của tiểu thiếp thứ bảy bò dậy, gương mặt còn chưa rửa sạch sẽ, đã nghe bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào. Sau đó, có một sai dịch chạy vào, báo cáo cho hắn một tin tức khiến hắn đau đầu.

- Tại sao hắn bao vây tổng đàn Hoàng Long Bang?

Huyện lệnh vội hỏi.

- Hơn ba trăm binh sĩ từ đại doanh thủy quân, đem Hoàng Long Bang bao vây chặt như nêm cối, nói là...

Nói đến đây, trên mặt sai dịch hiện ra vẻ khó xử.

- Nói cái gì? Người mau nói đi!

Huyện lệnh vội vàng la lên, nhìn bộ dáng lắp bắp của sai dịch, hận không thể dùng một cước đạp chết hắn.

- Nói là muốn báo thù cho thống lĩnh Cao Công!

- Cái gì? Báo thù cho Cao Công?

Con mắt huyện lệnh tròn xoe, rống lớn, nói:

- Vãi cả trứng, Cao Công là do thủy phỉ giết chết, có quan hệ gì tới Hoàng Long Bang, Hoàng Long bang bang chủ và Cao Công là huynh đệ kết bái cùng sống chết, lợi dụng Cao Công tìm chỗ tốt còn không đủ, làm sao giết hắn chứ?

Thời điểm này, rốt cục tên sai dịch này mới hòa hoãn lại, nói ra:

- Người của thủy quân nói rằng Hoàng Long Bang cầu kết với thủy phủ, bán tin tức Cao đại nhân xuất binh tiêu diệt, cho nên Cao đại nhân mới bị phục kích mà chết.

- Nói láo, bán đứng Cao Công là thủy phủ trà trộn trong thủy quân, chuyện này người nào không biết?

Huyện lệnh là người biết chuyện, đi qua đi lại vài bước, nói:

- Ta hiểu rồi, ta đã hiểu rồi, nhất định là vì chuyện Hoàng Long Bang chiếm bến tàu trên đảo giữa lòng sông, cho nên Chu Báo mới làm như vậy, đáng chết, tên Chu Báo này giữa ban ngày ban mặt, còn dám phóng ngựa trong huyện thành hành hung người khác, ai cho hắn lá gan này thế.

- Đại nhân, hiện tại đám người Hoàng Long Bang đang giằng co với thủy quân ở tổng đàn, một lời không hợp liền động thủ, đây không phải việc nhỏ a, song phương đều có mấy trăm người, nếu thật sự động thủ trong huyện thành, phiền toái quá lớn a!

Sắc mặt huyện lệnh trắng bệch, bỗng nhiên hét to, nói:

- Đình thủ bị đâu? Hắn ở đâu, hắn là thủ bị của Giang Thành, thủy quân là do hắn quản, hắn ở nơi nào rồi?

- Chuyện vừa xảy ra, Tà bộ đầu cho mấy huynh đệ chúng ta chia nhau thông tri cho đại nhân và Đình thủ bị, chắc là hiện giờ Đình thủ bị đã biết được tin tức rồi!

- Hình bộ đầu có bắt người không?

- Hắn đang ở trước cửa ra vào tổng đàn của Hoàng Long Bang nói chuyện phải trái, nhưng tên tân nhiệm thống lĩnh thủy quân căn bản không thèm nghe.

- Hắn đương nhiên sẽ không nghe!

Huyện lệnh vội la lên, nói:

- Lần này hắn muốn làm chính là thị uy, nhanh, nhanh, nhanh mang ta đi!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

295. Chương 303: Tiêu Diệt Hoàng Long Bang. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 303: Tiêu diệt Hoàng Long Bang. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Vâng!

Tên sai dịch ứng tiếng, sau đó, thần sắc trở nên cổ quái, nói:

- Đại... Đại nhân!

- Thế nào? Có gì thì nói mau đi!

- Ngài còn chưa thay quần áo a!

Sai dịch có chút khó xử khi nhìn thấy bộ nội y màu trắng của huyện lệnh, cố nén cười, nói ra.

- Tốt, tốt, tốt, tốt cho một Chu Báo, đúng là một con chó biết cắn người a, mấy ngày trước chỉ phái Vương Thành tới nói chuyện, cho tới bây giờ hắn còn chưa ra mặt, không thể tưởng được, vừa ra mặt, đã chơi chiêu này, chẳng lẽ trong mắt của hắn không còn vương pháp sao? Sẽ không xem ta và thủ bị ra gì sao?

Giang Thành, trong phủ thủ bị, Đinh thủ bị cũng nhận được tin tức như vậy, nhưng khác với huyện lệnh là, hắn nổi trận lôi đình ngay tại chỗ.

- Lão gia, sau khi tên Chu Báo kia tới Giang Thành, không để ngài vào mắt, vừa vào thành đã đánh tiểu tam tử bị trọng thương nằm trên giường, còn gán cho nó tội danh mưu phản, làm hại ngài ở trước mặt hắn cúi đầu, chuyện như vậy, đạo lý ở đâu chứ?

Khác với huyện lệnh thế nhiếp thành đàn, Đinh thủ bị tương đối tiết chế, chỉ cười hai bình thê, bây giờ một phu nhân xinh đẹp đang ở bên cạnh hắn, người bị Tiểu Báo Tử đánh trọng thương lúc vừa vào thành, chính là con ruột của bà ta, Lý phu nhân, đối với việc nhi tử của mình bị Tiểu Báo Tử đánh, bà ta là người làm mẫu thân không bao giờ quên, hiện tại có cơ hội như vậy, đương nhiên sẽ không bỏ qua, liền năng nỉ Đinh thủ bị.

- Người hiểu cái rắm!

Đinh thủ bị không lĩnh tình, hung hăng trừng mắt liếc nhìn Lý phu nhân, nói:

- Nếu không phải con của người ngu xuẩn, làm sao ta lại bị mất mặt lớn như vậy? Thành sự không có, bại sự có thừa, hiện tại im miệng lại.

- Lão gia!

Lý phu nhân không thể tưởng được, mình vừa mở miệng, liền bị tên Đinh thủ bị mắng xối xả, sắc mặt trắng bệch, trong mắt xuất hiện nước mắt, liên tục rơi xuống.

- Hừ!

Đinh thủ bị không thêm liếc nhìn Lý phu nhân, quát lớn với gia đình, nói:

- Đinh Lôi, đi với ta đến đại doanh điểm binh, ta muốn nhìn, rốt cuộc tên Chu Báo này muốn chơi tới mức nào!

Trên phố lớn, tổng đàn Hoàng Long Bang.

Tiểu Báo Tử ngồi trên một thớt hắc mã, thần thái khoan thai, khoe miệng xuất hiện nụ cười lạnh trào phúng, lẳng lẳng nhìn vào đại môn tổng đàn Hoàng Long Bang.

Lúc này, ba trăm thủy quân dưới tay hắn đang bao bọc xung quanh tổng đàn, mà đồng thời, từ trong đại viện Hoàng Long Bang, chạy ra hơn trăm người, mỗi người đều cầm theo cung tên. Đang giằng co với thủy quân dưới tay của hắn, sau đó, cửa chính của Hoàng Long Bang mở ra, lại có mấy trăm bang chúng cầm binh đao lao cứu viện, chắn ở trước cửa, xuất hiện một người thân hình cao lớn, nét mặt đầy vẻ giận dữ.

- Chu thống lĩnh, mới sáng sớm người dẫn người tới bao vây tổng đàn Hoàng Long Bang ta, là vì cái gì?

Tiểu Báo Tử không có trả lời, chỉ liếc nhìn hắn, sau đó đem ánh mắt chuyển hướng nhìn lên tường cao đại viện của Hoàng Long Bang, đại hán là Đại Khinh, tiến lên một bước, đang định chất vấn lần nữa, thì thấy tiểu Độc chạy tới trước ngựa của Tiểu Báo Tử, một cổ khí thế hung tàn thổi vào mặt hắn, cho dù đại hán này là nhân vật thân kinh bách chiến, nhưng đối mặt với hung uy của tiểu Độc, cũng phải nhượng bộ lui binh.

Tiểu Độc xông về phía trước, trong nội tâm tên đại hán này run lên, chân cũng mềm nhũn ra, lui về phía sau mấy bước, lại đặt móng người trước cửa Hoàng Long Bang, mất mặt thật lớn.

Dân chúng và thủy quân chung quanh nhìn thấy, đều cười vang lớn tiếng, sắc mặt đại hán kia đỏ bừng, nhìn đám người đang cười vang, lại nhìn người phía sau, tuy đám bang chúng Hoàng Long Bang không dám cười, nhưng trên mặt cũng lộ ra vẻ vui vẻ, nếu như không phải cố nén lại, nói không chừng đã cười thành tiếng.

- Chu Báo, người khinh người quá đáng!

Người trong giang hồ, đặc biệt là những bang phái lẫn lộn đầu đường như hắc, coi trọng nhất chính là mặt mũi, vấn đề mặt mũi là trọng yếu nhất, hiện tại ở trước mặt nhiều người như vậy ném sạch mặt mũi, làm sao hắc chịu nổi, tức giận xông thẳng lên đầu. Phẫn nộ quát một tiếng, lại rút đao trong tay ra, chém về phía tiểu Độc.

Mí mắt Tiểu Báo Tử không nhảy lên cái nào chỉ cười lạnh nhìn hắc.

Ngay vào lúc đại hán này sắp sửa bỏ trúng tiểu Độc, một tiếng quát lạnh truyền tới.

- Dừng tay!

- Hô!

- A...

Tiếng kinh hô, nương theo âm thanh quát lạnh này xuất hiện, sau đó an tĩnh lại, thấy sắc mặt đại hán kia tái nhợt ngồi chồm hổm dưới đất, cánh tay cầm đao không thấy nữa, một loạt âm thanh nháy nháy ghê người, mọi người lập tức nhìn về phía trước tiểu Độc, thấy nó không kiêng nể gì mà nháy nháy cái tay đứt kia, chỉ hai ba hô hấp, một cánh tay nguyên vẹn bị nó nuốt vào bụng, thanh đao cầm trong tay cũng rơi xuống đất.

Cái miệng đầy vết máu, sau đó tiểu Độc điềm nhiên như không quay trở về bên cạnh ngựa của Tiểu Báo Tử.

- Chu thống lĩnh, người dẫn người vây quanh tổng đàn của ta làm gì, lại làm ra hành vi man rợ như vậy, chẳng lẽ ngươi thật sự không để Hoàng Long Bang của ta vào mắt hay sao?

Chỉ thấy ở cửa lớn của Hoàng Long Bang có một người đi ra, thân hình thon gầy, toàn thân lộ ra một cổ khí tức tinh anh, tinh quang trong mắt đã được thu liễm, hai mắt híp lại, ẩn ẩn có hàn quang xuyên thấu ra, toàn thân mặc một bộ cẩm bào màu vàng, trên mặt ẩn chứa nộ khí.

- Đương nhiên ta không để Hoàng Long Bang vào mắt rồi!

Mục quang của Tiểu Báo Tử rơi vào trên người của người này, đưa tay vuốt cằm, nói:

- Nếu như ta đem Hoàng Long Bang của ngươi để vào trong mắt, hôm nay ta đã không đến!

- Ngươi...

Người này không ngờ rằng Tiểu Báo Tử lại nói chuyện trực tiếp như vậy, không chút nể tình, sắc mặt càng khó xem, hít sâu một hơi, hắc tiến lên một bước.

- Nếu đã không đem Hoàng Long Bang của ta để vào mắt, như vậy, hôm nay Chu thống lĩnh tới đây có việc gì?

- Nếu như ta đoán không lầm, có lẽ ngươi chính là bang chủ Hoàng Long Bang, cái gì Xuyên Vân Chuẩn Tiễn Mộ Phàm!

- Tại hạ Tiễn Mộ Phàm, hữu lễ!

Tiễn Mộ Phàm ôm quyền đưa về phía trước, thi lễ qua loa, hắc dùng loại động tác này, tỏ vẻ bất mãn của mình.

- Ta tìm chính là ngươi, ngươi và thủy phi trên Lạc giang cấu kết với nhau, hãm hại thủy quân ta, làm cho tiền nhiệm thống lĩnh bị thủy phi mai phục giết chết, hôm nay, ta mang các huynh đệ tới đây tính sổ với các ngươi.

Lúc Tiểu Báo Tử nói lời này, thẳng lưng lên, cả người phát ra khí thế bi phẫn thê lương, bộ dáng hung thần ác sát.

- Ngươi, ngươi ngậm máu phun người!

Tiễn Mộ Phàm nghe xong, lập tức gấp gáp, hắc không thể ngờ rằng, giữa ban ngày ban mặt, Tiểu Báo Tử lại dùng cách này để hãm hại hắc, dứt khoát nói lời bịa đặt, bộ dáng khí thế hùng hồn, làm người sao có thể vô sỉ tới trình độ này chứ?

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

296. Chương 304: Tiêu Diệt Hoàng Long Bang. (2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 304: Tiêu diệt Hoàng Long Bang. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Tránh ra một chút, nhường lối nào, đều tránh ra đi!

Đang bị Tiểu Báo Tử nói cho lú lủi, nhất thời không biết nên mở miệng thế nào, bên ngoài truyền tới một âm thanh xôn xao và tiếng động lớn, chỉ qua một lúc, đã có mấy trăm quan binh xông tới, lại bao vây thủy quân dưới trướng của Tiểu Báo Tử.

- Chu Báo, ngươi là quan binh bên ngoài, dám tự ý xông vào thị trấn, ý đồ mưu phản, còn không mau quỳ xuống nhận tội.

Lông mày Tiểu Báo Tử nhíu lại, quay đầu nhìn lại. Đối mặt với binh sĩ thủ bị doanh bao vây, không thèm để ý, ánh mắt nhìn qua một hướng, bộ dáng tươi cười trên mặt càng đậm, thì ra, huyện lệnh đại nhân không mặc cả quan phục, thở hồng hộc cười một đầu lửa lông ngắn, đang chạy tới đây, vừa chạy tới, trong miệng quát lên:

- Dừng tay, đều dừng tay, dừng tay cho ta!

Cái khoan nói, tên huyện lệnh đại nhân này bình thường đều văn nhược thư sinh, lúc này là lúc khẩn cấp, không ngờ lớn giọng nên ngoài dự đoán của mọi người, cười trên thân lửa, một bên ngoắc tay, một bên hô to, âm thanh áp đảo âm thanh của mọi người ở đây, lần át tất cả âm thanh, đợi đến khi đầu lửa vọt tới gần đây, chung quanh yên tĩnh.

- Hô hô hô!

Ban đêm hôm qua hấn ứng chiến với phu nhân thứ bảy, sáng sớm hôm nay lại bị chuyện này kinh động, cho nên huyện lệnh đại nhân gấp gấp chạy tới, đến phụ cận, đã thở hổn hển, tiếng hít thở của hấn giống như kéo bể, cả người run lên, dáng người như khô quắt lại, tùy thời đều có thể ngã xuống.

- Dừng tay, đều dừng tay cho ta!

Từ trên lửa té xuống, huyện lệnh lấp bắp kêu lên, vọt tới phía trước hai đội quan binh.

- Thu, thu, thu binh khí lại cho ta, tất cả đều là mệnh quan của Đại Tấn, hồ đồ như thế, còn ra thể thống gì nữa, thành cái dạng gì đây.

Cả ba phương không ai động đây.

Hiện tại Hoàng Long Bang ở trong cùm, ra thêm một chút là binh sĩ thủy quân, lại ra thêm một chút nữa, chính là binh sĩ thủ bị doanh, từ cục diện mà nhìn, bây giờ thủy quân bị lâm vào hoàn cảnh xấu, nhưng mà, đương nhiên không có ai ngu ngốc cho rằng thủy quân không có lực lượng phản công, cái khác không nói, chỉ nhìn thống lĩnh và con sói ở trước mặt, đã đủ để người ta sinh ra kính sợ, chiến lực Tứ phẩm, tuyệt đối là mạnh nhất so với mọi người ở đây.

Cũng chính vì như vậy, dù là Hoàng Long Bang hay là thủ bị doanh, không có người nào dám khinh thường vọng động.

- Thu lại đi, thu lại đi, nếu huyện lệnh đại nhân đã nói thế, các người đứng ngăn ra đó làm gì, đều thu lại cho lão tử!

Huyện lệnh hô cả buổi, mọi người trong tràng nghe hẳn nói xong liền sững sốt, thấy mọi người vẫn giữ đao kiếm, qua một hồi lâu, giống như Tiểu Báo Tử không nhìn được, không kiên nhẫn khoát khoát tay, ý bảo thủ hạ của mình thu binh khí lại, nói:

- Các người còn giữ binh khí lên làm gì, đều thu lại cho ta!

- Leng keng...

Một loạt âm thanh đao kiếm va chạm, binh sĩ thủy quân, cung tiễn thủ đều thu binh khí lại.

- Hạ vũ khí xuống cho ta!

Gặp binh sĩ thủy quân thu vũ khí, Đinh thủ bị còn tưởng Tiểu Báo Tử chịu thua, thái độ càng hung hăng càn quấy, không ngờ muốn cho binh sĩ thủ bị doanh đoạt binh khí của thủy quân.

- Dạ!

Binh sĩ thủ bị doanh cùng kêu lên, muốn tiến lên, nhưng bước chân bọn họ vừa tiến lên nửa bước, đã nghe tiếng Tiểu Báo Tử quát lên.

- Muốn chết à!

Thanh âm không lớn, giống như một tiếng cười lạnh hơn, nhưng lọt vào trong tai binh sĩ thủ bị doanh và Đinh thủ bị, lại giống như tiếng sấm, đám binh sĩ thủ bị doanh muốn tiến lên thu vũ khí đều dừng bước lại.

Dù là Đinh thủ bị, cũng bị tiếng quát lạnh của Tiểu Báo Tử làm cho tay chân chập choạng, sắc mặt trắng bệch.

- Hiểu lầm, hiểu lầm!

Huyện lệnh Giang Thành là một gia hỏa giao hoạt, nhân cơ hội này liên tục khoát tay, ngăn cản binh sĩ thủ bị doanh tiến lên.

- Hiểu lầm a, hiểu lầm, tất cả mọi người tỉnh táo một chút, đây là hiểu lầm, là hiểu lầm!

- Hiểu lầm cái rắm!

Tiến Mộ Phàm đứng bên phía Hoàng Long Bang quát lớn, nói:

- Huyện lệnh đại nhân, tên Chu Báo này, mới sáng sớm đã dẫn người tới bao vây tổng đàn của Hoàng Long Bang, còn vu cho ta tội danh cấu kết với thủy phi, muốn chém giết cả nhà Hoàng Long Bang chúng ta, lời này mọi người ở đây đều nghe được, đại nhân, người bảo đây là hiểu lầm sao?

- Đương nhiên không phải hiểu lầm, ta có nhân chứng, có cả vật chứng, còn thủ bị đại nhân, nếu như người dám cho người tiến lên, ta không ngại cho tiểu Độc bắt người làm món ăn đầu.

Khi đang nói chuyện, tiểu Độc cũng xoay đầu lại, dùng ánh mắt âm u nhìn chằm chằm vào Đinh thủ bị, làm cho da đầu của hắn run lên, không dám làm trò mờ ám nữa, ý bảo thủ hạ dưới tay đứng nguyên tại chỗ.

- Nhân chứng, vật chứng, người có thì lấy ra!

Tiến Mộ Phàm dương dương tự đắc nói ra, chuyện đã đến nước này, hẳn có đầy đủ tin tưởng, bởi vì hắn biết rõ. Chuyện này, vốn không liên quan đến mình, cho nên hắn mới phần nộ như vậy.

Tiểu Báo Tử vẫy tay, trong trận doanh của thủy quân. Chu sọ áp một một nam tử nhỏ gầy quần áo tả tơi tiến vào, đẩy hắn tiến về phía trước, đem nam tử này đến trước mặt tiểu Độc, nam tử kia hú lên quái dị, muốn đứng dậy đào tẩu, nhưng vừa tiếp xúc với ánh mắt hung thần ác sát của tiểu Độc, động tác liền dừng lại, vẻ mặt đầy sợ hãi nhìn tiểu Độc. Trên mặt đất cuộn mình, run rẩy sợ hãi, người này là một trong đám thủy phi Đoạn Long Than, ngày ấy Tiểu Báo Tử dẫn người công đảo, bắt sống được hơn trăm tên tù binh, hắn là một trong số đó, từ lúc ở trên đảo, đã bị hung uy của tiểu Độc dọa sợ, sau khi bị bắt, mỗi lần ban đêm nằm mộng, đều nhìn thấy bộ dáng hung tàn của tiểu Độc. Nửa đêm đều làm hắn tỉnh lại, hôm nay hắn ở trước mặt tiểu Độc, hắn nào dám dị động, đành phải nằm trên mặt đất run lên.

- Người nọ là một trong những thủy phi ở Đoạn Long Than, đây là lời khai của hắn, còn có ấn tín của người và Lý Tam Bảo trên thư tín của nhau. Nhân chứng vật đều có đủ, người có gì để nói!

Tiểu Báo nói ra, sau đó ném tới, đem phong thư trong tay ném đi, bay bổng rơi xuống trước người Tiễn Mộ Phàm.

Tiến Mộ Phàm vô ý thức thò tay đón lấy, nắm phong thư cầm trong tay, đang chuẩn bị nhìn, nhưng không ngờ, một cổ xung lực từ trong thư tín truyền ra, sắc mặt Tiễn Mộ Phàm biến đổi, tưởng rằng Tiểu Báo Tử ám toán, vận chuyển nội khí vào trong tay, muốn chống lại kinh lực từ trên thư tín của Tiểu Báo Tử truyền ra, nhưng không ngờ, cổ kinh lực này vừa ra, giống như trâu đất xuống biển, rơi xuống, sau đó phát ra một âm thanh trầm đục.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

297. Chương 305: Tiêu Diệt Hoàng Long Bang. (3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 305: Tiêu diệt Hoàng Long Bang. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Đợi cho đến khi hắn tỉnh ngộ, thư tín trong tay đã bị nội khí của hắn chấn cho nát bấy.

Hắn cũng không phải đồ ngốc, lập tức hiểu ra là chuyện gì, sắc mặt tái nhợt, một ngón tay chỉ vào Tiểu Báo Tử.

- Người...

- Người thật lớn mật, dám ở trước mặt nhiều người như vậy mà tiêu hủy chứng cứ phạm tội, nhưng mà, cho dù người có thể tiêu hủy ấn chứng và lời khai thì thế nào, lời khai ở chỗ của ta không chỉ có một!

Khi đang nói chuyện, lại vẫy tay, thấy Chu sọ đem một người tiến đến, đồng thời lại móc ra một tờ khai khác, đưa đến tay Tiểu Báo Tử. Lúc này đây, hắn không đem tờ khai đưa cho Tiễn Mộ Phàm, mà xuống ngựa, đi đến trước mặt huyện lệnh, đem lời khai đưa tới trên tay hắn.

- Đại nhân, đây chính là tờ khai của thủy phi Đoạn Long Than, đã lặn dấu tay đồng ý, kính xin đại nhân xem qua!

Tên huyện lệnh này vốn không tin lời Tiểu Báo Tử nói, bởi vì hắn cũng hiểu rõ Hoàng Long Bang, cũng biết rõ chân tướng vì sao Cao Công chết, nhưng hắn không biết võ công a, cho dù biết võ công đi nữa, hắn cũng không có khả năng nhìn ra vừa rồi Tiểu Báo Tử ném thư tín đã giả trò, chỉ thấy Tiễn Mộ Phàm chấn nát ấn tín trước mặt mọi người, không khỏi có chút bán tín bán nghi. Lại nhìn tờ khai kia, ghi có đầu có đuôi, thậm chí nội dung nói chuyện của Tiễn Mộ Phàm và Lý Tam Bảo cũng rất kỹ càng, không khỏi tin tưởng vài phần.

Tiến Mộ Phàm nhìn thấy sắc mặt huyện lệnh biến hóa, do có quan hệ nhiều năm với huyện lệnh nên hắn biết sắc mặt huyện lệnh biến hóa là có ý vị như thế nào, vội vàng nói:

- Đại nhân, hắn đây đang ngậm máu phun người, ấn tín là giả, lời khai cũng là giả, là hắn gian dối!

- Ta gian dối?

Tiểu Báo Tử cười lạnh một tiếng, nói:

- Tiễn đại bang chủ ỷ vào mình có võ công cao cường, cho nên ở trước mặt mọi người chán vỡ ần tít, bây giờ lại nói ta gian dối, cũng không biết ai ngấm máu phun ai a, chẳng lẽ, người thực sự cho rằng người ở đây mù lòa, kẻ đần cả sao?

- Người...

Tiến Mộ Phàm giơ ngón tay lên chỉ vào Tiểu Báo Tử, nộ khí công tâm, một câu cũng nói không nên lời.

- Huyện lệnh đại nhân, người xem, chứng cứ Tiễn Mộ Phàm câu kết với thủy phi đã rõ ràng rồi. Hắn ở trước mặt mọi người tiêu hủy chứng cứ là lỗi của thuộc hạ, kính xin đại nhân hạ lệnh, cho phép thuộc hạ bắt giữ người này, lấy công chuộc tội!

- Chuyện này...

Cục diện biến hóa hiện giờ đã vượt qua dự đoán của huyện lệnh, đối mặt với tình huống như vậy, hắn không biết nên xử trí như thế nào.

- Đại nhân, ngài ngàn vạn lần không nên nghe hắn nói bậy, lần này hắn tới đây cũng không phải muốn báo thù cho Cao Công, hắn đến là vì bến cảng a, cũng là vì đại nhân quyết định giao quyền quản lý bến cảng cho Hoàng Long Bang chúng ta, thủy quân bọn họ không chiếm được chỗ tốt, lúc này mới lấy cớ như vậy, vu hãm tại hạ, kính xin đại nhân minh giám!

Một phen nói chuyện, những lời này đã điểm tỉnh cho huyện lệnh, đúng vậy a. Vừa rồi mình thật sự quá hồ đồ, tại sao lại quên chuyện này chứ, quan hệ giữa Tiễn Mộ Phàm và Cao Công rất mật thiết, cũng đã kết bái huynh đệ, làm sao hắn có thể hại chết Cao Công chứ?

Nhưng mà, dù lời nói là thế, nhưng tình thế trước mắt, hoàn toàn bất lợi cho Hoàng Long Bang a.

Nghĩ tới đây, hắn ngẩng đầu lên, từ từ nhét tờ khai vào trong ống tay áo, nói:

- Chu thống lĩnh, chuyện này khó bề phân biệt, cho nên không thể tùy tiện phán đoán a, Tiễn bang chủ là người tuân thủ pháp luật, cũng là một nhân sĩ trọng yếu nhất của bốn thành, chuyện này, ta thấy nên bàn bạc kỹ hơn a, được không? Trước hết để cho huynh đệ thủy quân trở về quân doanh, thế nào?

- Đại nhân, chuyện này ngài nói sai rồi, các huynh đệ thủy quân muốn báo thù cho Cao thống lĩnh, chuyện này có gì sai? Về phần cái gọi là khó bề phân biệt, cũng không giải thích thôi, nhân chứng vật chứng đều đủ cả, mà tên này lại còn trước mặt mọi người tiêu hủy chứng cứ, chuyện này, mọi người ở đây có thể làm chứng, dưới tình huống như vậy, người muốn bàn bạc kỹ hơn, lại cho bọn họ trở về, cho dù ta đáp ứng, bọn họ cũng không đáp ứng!

Vừa dứt lời, đã nghe Chu sọ dẫn đầu rồng lớn lên.

- Không đáp ứng!

Sau đó, tất cả binh sĩ thủy quân đồng thành hô lên.

- Không đáp ứng, không đáp ứng, không đáp ứng...

Lập tức, âm thanh chấn động khắp nơi, khí thế như cầu vồng, cả Giang Thành, đều bị ba chữ “Không đáp ứng” bao phủ!

Tiếng hô vang vọng như sóng biển gầm thét, chấn động khắp nơi.

Sắc mặt Đinh thủ bị biến đổi khó coi, võ công của hắn không tính là cao, chỉ mới vừa đột phá cảnh giới Tam phẩm mà thôi. Nhưng dù sao hắn cũng là người từ chiến trường trở về, biết rõ thế nào là sĩ khí. Thứ nào có tầm quan trọng rất lớn trong quân đội, hắn ở Giang Thành nhiều năm, cũng có lý giải về thủy quân, từ khi thủy quân Giang Thành bị thủy phi trên sông đánh bại. Sĩ khí một mực sa sút, dù sức chiến đấu hay lực ngưng tụ đều xuống rất thấp, đã sớm bị thủy phi đánh sợ, biến thành một đám lính tản mạn, thậm chí còn không bằng đám quân thủ thành ô hợp, so với thủ bị doanh của mình đã không cùng cấp bậc.

Đó là diễn biến của một tháng trước, hắn có thể khẳng định, không cần nhiều, chỉ cần hắn mang theo hai mươi binh sĩ thủ bị doanh, đã có thể chiếm được đại doanh thủy quân. Cho nên, hắn chưa từng đem thủy quân đặt vào trong mắt, cũng bởi vì như thế, trong vấn đề xử lý hòn đảo giữa lòng sông, hắn mới có

thể ném thủy quân qua một bên để mưu cầu lợi ích riêng, trên thực tế, nếu không phải do hấn kiêu kỳ vô công của Tiểu Báo Tử, chỉ sợ ngay cả nơi đóng quân trên hòn đảo cũng không thêm cho thủy quân, thậm chí còn đoạt lại toàn bộ bảo tàng của thủy phi trên Đoạn Long Than làm của riêng, tuy trong khoảng thời gian này, vì hòn đảo giữa sông, Vương Thành hiếu kính cho hấn và huyện lệnh số lượng khả quan, nhưng mà, lòng người luôn tham lam. Khi bọn họ nhìn thấy Vương Thành hiếu kính, bọn họ đã biết, điều này chứng minh thủy quân có rất nhiều tiền, nhưng bọn họ nhìn thấy lợi ích còn nhiều hơn ở Đoạn Long Than. Do đó trong lòng cảm thấy hành động phản nghịch hiện giờ của thủy quân mà sinh ra ghen ghét, do đó vô tình hữu ý có cảm giác bài xích thủy quân.

Nhưng bây giờ, nhìn thấy toàn bộ binh sĩ trên dưới của thủy quân đồng lòng hoan hô một tiếng, rõ ràng sĩ khí đã đạt tới đỉnh điểm. Đâu còn bộ dáng tản mạn như một đám ô hợp như một tháng trước. Chỉ trong một tháng, tiểu tử này làm thế nào mà hoàn thành chuyện này?

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

298. Chương 306: Tiêu Diệt Hoàng Long Bang. (4)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 306: Tiêu diệt Hoàng Long Bang. (4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Trên thực tế, Tiểu Báo Tử không làm cái gì cả.

Trong một tháng hấn đến đây, trừ việc dẫn binh lính đi tiêu diệt thủy phi Đoạn Long Than, thời gian còn lại, hấn đều một mực ở sâu trong đại doanh, sự vụ lớn nhỏ trong doanh đều giao cả cho Vương Thành.

Sở dĩ xuất hiện biến hóa như vậy, một là vì thời điểm hấn tiêu diệt thủy phi đã thể hiện ra thực lực cường đại, chính điều này đã làm cho toàn bộ thủy quân tâm phục khẩu phục, lại khen thưởng không chút keo kiệt, cũng là vì thời điểm vừa tới hấn đã tranh thủ cho thủy quân số tiền thưởng bị khát nợ trong năm nay, mà sau khi tiêu diệt thủy phi Đoạn Long Than, sau khi thu được tài vật của thủy phi còn xuất ra một phần rất lớn, phân cho toàn bộ binh lính.

Thu nhập của lần đó, đã vượt qua toàn bộ thu nhập trong ba năm của bọn họ, chuyện này đương nhiên làm cho bọn họ thỏa mãn, tục ngữ nói rất đúng, dưới ban thưởng hùng hậu sẽ có dũng phu, dù Tiểu Báo Tử mới tới có một tháng, đã chiếm được toàn bộ tình cảm của binh lính, hơn nữa Vương Thành không phải là tên xoàng xĩnh, mang binh rất có năng lực, bằng không thì, cũng không thể từ một tên lính xoàng leo lên đến chức phó thống lĩnh, hơn nữa hấn còn chọn ra một trăm tên binh sĩ có tư chất thượng giai truyền thu võ học Kim Cương Thân chiếm được từ đám thủy phi Đoạn Long Than, càng làm cho đám binh lính vô cùng cảm kích, có vũ lực, có tiền, có danh dự, có sĩ khí, lại có một chỉ huy tốt, dù chỉ một tháng ngắn ngủi, cả thủy quân đã sinh ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, mà Tiểu Báo Tử đối với những chuyện này, không biết một chút nào, nếu chuyện này để cho Đinh thủ bị biết rõ, nhất định sẽ tức giận đến thổ huyết.

Khi tiếng hô ở chung quanh càng ngày càng cao, thì bộ dáng tươi cười trên mặt Tiểu Báo Tử càng ngày càng đậm. Có thể hấn cảm giác được khí thế đã đủ, hấn giơ tay phải lên, làm ra động tác bảo dừng lại, tiếng hô hào long trời lở đất vừa rồi, lập tức biến mất, nhưng mà, thần thái của thủy quân hiện giờ đã khác với lúc trước, mặt người nào cũng đỏ lên, thở hổn hển. Nắm chặt binh khí, bộ dáng hung thần ác sát, giống như chỉ cần Tiểu Báo Tử ra lệnh một tiếng, sẽ tiến lên san bằng cả Hoàng Long Bang.

- Huyện lệnh đại nhân, người xem, hôm nay nếu Hoàng Long Bang không cho huynh đệ chúng ta một câu trả lời thỏa đáng, đám huynh đệ của ta thà chết cũng không bỏ qua!

Tên huyện lệnh này xuất thân từ thân sĩ, chưa từng nhìn thấy chiến trận, đã sớm bị các binh sĩ thủy quân dọa sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, đôi chân run rẩy, suýt chút nữa tè ra quần.

Bây giờ nghe Tiểu Báo Tử hỏi, dù nhìn thấy trên mặt của Tiểu Báo Tử đang nở nụ cười âm ỉ, nhưng trong mắt hắn, lại giống như ác ma, thân thể nhịn không được run lên một cái, vô ý thức lui về phía sau hai bước, đồng thời, quàng ánh mắt về phía Đinh thủ bị cầu xin giúp đỡ, ý bảo: chuyện ở đây, ta giao toàn bộ nơi này cho người xử lý.

Sắc mặt Đinh thủ bị tối sầm, âm thầm mắng tên huyện lệnh, xuất đầu trong tình thế hiện giờ, là chuyện hắn không muốn, nhưng tên huyện lệnh đã quàng ánh mắt về phía mình, mình muốn không xuất đầu cũng không được.

Trong nội tâm âm thầm thở dài một tiếng, nói:

- Chu thống lĩnh, trên tay người tuy có chứng cứ, nhưng chứng cứ này chỉ là phiên diện, không có người nào nhìn thấy, sự kiện trọng đại, ta thấy...

- Ý người là, thằng kia đem chứng cứ hủy diệt toàn bộ trách nhiệm thuộc về ta?

Tiểu Báo Tử âm dương quái khí nói ra.

Đinh thủ bị chán nản, chuyện này đương nhiên phải trách người, ai biết người ném là vật gì, cho dù là thư tín thật sự, cũng không nên trực tiếp ném tới trước mặt Tiễn Mộ Phàm a, muốn ném cũng phải ném cho huyện lệnh mới đúng, mọi việc cũng là do người, người ném cho Tiễn Mộ Phàm, bị Tiễn Mộ Phàm chấn vỡ, không trách người, chẳng lẽ trách người khác hay sao?

Nhưng hiện tại, hắn không muốn trêu chọc Tiểu Báo Tử đang có khí thế như cầu vòng a, kiên trì nói ra:

- Chu thống lĩnh nói giỡn, hiện tại, trừ những tên thủy phỉ này ra, chỗ của người không còn thêm chứng cứ nào khác cả.

- Cho nên người mới che chở cho Hoàng Long Bang?

Tiểu Báo Tử cười lạnh nói ra.

- Người...

Nghe Tiểu Báo Tử nói ra những lời như vậy, cho dù Đinh thủ bị đã quyết tâm hạ thấp tư thế cũng không được nữa, đồng thời, hắn cũng minh bạch, hôm nay Tiểu Báo Tử muốn bới móc, cho dù có chứng cứ hay không, chứng cứ thế nào, hắn cũng động thủ với Hoàng Long Bang, cho nên, hiện tại hắn có đầy đủ lý do để hoài nghi tính chân thật của cái gọi là “Chứng cứ” do Tiểu Báo Tử đưa ra.

Từ chuyện Tiễn Mộ Phàm “Chấn vỡ” thư tín, hắn đã bắt đầu hoài nghi, nhưng nói thế nào, dù sao tư vị của hắn cũng đạt tới Tam phẩm, cũng là một cao thủ, đương nhiên biết rõ, trên đời này, nếu có thể khống chế nội khí thật tinh diệu, lúc đó chơi ám chiêu, cũng không phải là chuyện quá khó khăn.

Nhưng hắn càng nghĩ như vậy, thì càng kinh hãi, cũng càng kiêng kỵ Tiểu Báo Tử, bởi vì Tiểu Báo Tử đã sử dụng thủ đoạn vô lại không biết xấu hổ, cũng đã có thể nói rõ, hắn quyết tâm đối phó với Hoàng Long Bang, cho dù bị chen ngang, cưỡng ép ngăn cản, cũng không từ bỏ ý đồ.

Bởi vậy, cho dù hắn bị cực kỳ tức giận đi nữa, vẫn bị hắn cưỡng chế đè xuống, đưa ra quyết định, cho dù biết rõ khuyên bảo cũng không có kết quả đi chăng nữa, hắn vẫn nói chuyện nhẹ nhàng.

- Như vậy, Chu thống lĩnh, người muốn làm như thế nào?

- Rất đơn giản, ta muốn đem tên Tiễn bang chủ về đại doanh thủy quân, còn có bọn chúng nữa!

Tiểu Báo Tử chỉ ngón tay vào mười mấy tên cầm cung tên trên nóc nhà, cộng với những tên bang chúng cầm binh đao chạy ra tiếp viện, trên mặt lộ ra thần sắc phần nộ.

- Đúng là quá kiêu ngạo, chỉ là một giang phái bang hồ, cũng dám công nhiên đối kháng với quan binh triều đình, không biết là ai cho chúng lá gan như vậy, ta muốn đem bọn chúng về, hảo hảo điều tra nghi vấn.

- Vậy thì phải xem người có thực lực này hay không đã!

Tiền Mộ Phàm tức giận quát lên, từ một tiếng này của hắn, khí thế cũng trầm xuống, những bang chúng trước cửa và trên nóc nhà cũng đồng thời quát lên.

Khí thế của Hoàng long Bang chấn động.

- Có ý tứ!

Khỏe miệng Tiểu Báo Tử xuất hiện nụ cười, tiểu Độc ở bên cạnh hú lên trầm thấp, một người một sói, khí thế lập tức tăng vọt, lấy một người một sói làm trung tâm, xuất hiện một trận cuồng phong.

- Hô!

- Ô!

Tuy không biết gió này là gió gì, nhưng cũng không biết tại sao, người chung quanh đều nhìn thấy từ trên người một người một sói xuất hiện một luồng uy áp khổng lồ từ ngọn gió thổi qua, áp thẳng về phía bang chúng Hoàng Long Bang.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

299. Chương 307: Tiêu Diệt Hoàng Long Bang. (5)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 307: Tiêu diệt Hoàng Long Bang. (5)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Không tốt!

Thần sắc Tiền Mộ Phàm trở nên khó coi, hắn tu vi rất cao, đã đến Tam phẩm đỉnh phong, thân thể cũng tiếp cận luyện bì giới đỉnh phong, khoảng cách đến đoán cốt giới chỉ còn một bước ngắn, gia hỏa như vậy, đương nhiên kiến thức cũng cao hơn so với thường nhân.

Vừa thấy khí thế của Tiểu Báo Tử, hắn vốn định dùng khí thế của mình đối kháng, đương nhiên, hắn cũng minh bạch, dùng sức một mình đối kháng với Tiểu Báo Tử là một chuyện không sáng suốt, bởi vì Tiểu Báo Tử trước mặt phát ra khí thế vượt qua tưởng tượng của hắn, vì vậy, hắn đã nghĩ ra một biện pháp: mượn thể!

Hắn muốn mượn thể, mượn khí thế sau lưng của bang chúng Hoàng Long Bang, đem khí thế của mình dung hợp với khí thế của Hoàng Long Bang, đối kháng với Tiểu Báo Tử.

Đối với hắn mà nói, muốn làm được điểm này, cũng không khó khăn, rất dễ dàng là làm được, nhưng bởi vì dễ dàng làm được, cho nên, hắn phải hối hận vì quyết định này.

Tuy liên kết khí thế với bang chúng Hoàng Long Bang có thể tăng cường lực lượng. Nhưng đồng thời, cũng có ý nghĩa, bang chúng phía sau hắn phải gánh chịu áp lực của Tiểu Báo Tử mang lại, nhưng có thể dễ dàng gánh chịu như vậy sao?

Khí thế song phương liên tục kéo lên, vừa kéo lên vừa đối kháng, nhưng điểm khác biệt là, sắc mặt Tiền Mộ Phàm càng ngày càng trắng, mồ hôi trên mặt rơi xuống như mưa, mà sắc mặt Tiểu Báo Tử thì nhẹ nhàng thoải mái, nụ cười trên khỏe miệng càng ngày càng đậm.

Dù nhìn thế này, cũng có thể nhìn thấy khí thế của Tiểu Báo Tử luôn mạnh hơn so với phía Hoàng Long Bang rất nhiều, thời điểm khí thế của Tiểu Báo Tử sắp lên đến đỉnh điểm, bang chúng sau lưng Tiền Mộ Phàm, rốt cục cũng có người không chịu nổi áp lực.

Những người bọn họ, hoặc là tay cầm binh khí, hoặc là giường cung cài tên, tay cầm binh khí thì cũng bỏ đi, không thể thừa nhận nổi khí thế thì buông tay, binh khí liền rơi xuống mặt đất, nhưng những tên đứng trên bờ tường và nóc nhà cao, đều giường cung lắp tên, cánh tay mềm nhũn, cung tên lập tức bắn ra, mà cũng không phải là một hai mũi tên, mà là hơn mười mũi, mấy chục mũi tên cùng bắn một lượt, những mũi tên này, liền bắn về phía quan binh bên ngoài.

Những bang chúng này dưới trọng áp, mũi tên trên tay đã mất đi chính xác, buông lỏng như vậy, cho nên những mũi tên này không còn mục tiêu chính xác, bắn lung tung khắp nơi, huyện lệnh đáng thương đứng giữa sân, hẳn là một thư sinh yếu nhược chưa từng thấy qua chiến trường, hú lên quái dị, chạy trốn chết, nhưng lại là chạy đông chạy tây, trên móng của hắn có một mũi tên, nếu không phải Tiểu Báo Tử nhanh tay nhanh mắt, chỉ sợ vị huyện lệnh đại nhân này đã bị bắn thành con nhím.

- Hoàng Long Bang lớn mật, dám ở giữa đường ám sát mệnh quan của triều đình, đúng là coi trời bằng vung mà, người đâu, xông lên cho ta, tiêu diệt Hoàng Long Bang!

Tiểu Báo Tử quát lạnh một tiếng, vung tay lên, toàn bộ binh sĩ thủy quân sau lưng dưới sự dẫn dắt của Chu sọc. Đồng loạt lao về phía trước, những bang chúng trước cửa Hoàng Long Bang, trừ bang chủ Tiễn Mộ Phàm ra, những người khác dưới sự bao phủ bằng khí thế của Tiểu Báo Tử đã chấp choạng mềm tay, làm gì còn sức mà phản kháng, bị đám binh sĩ thủy quân hung thần ác sát lao tới chém giết như chặt rau thái dưa.

Tình cảnh hiện giờ, máu chảy thành sông, thây chất đầy đồng.

Đảo mắt một lúc là nhìn thấy trước cửa Hoàng Long Bang, truyền ra một loạt âm thanh kêu gào, binh sĩ cũng gặp phải kháng cự của Hoàng Long Bang, nhưng mà, Hoàng Long Bang cũng chỉ là một bang phái giang hồ, cao thủ bên trong không nhiều lắm, hơn nữa, hành vi hiện giờ của thủy quân chính là tập kích, có rất nhiều lực lượng của Hoàng Long Bang phân tán ra ngoài, có một bộ phận còn đang điều tra địa hình của hòn đảo giữa lòng sông, tuy bang chúng lưu lại đều là tinh nhuệ, nhưng đầu tiên, tinh nhuệ trong tinh nhuệ đều ở ngoài cửa, bị lực lượng cường đại của Tiểu Báo Tử bao phủ, cho nên, dù là số lượng, hay là chất lượng, đều không thể chống lại quan binh thủy quân, cho nên, sau một hồi chém giết thảm thiết, âm thanh từ từ nhỏ dần, binh sĩ thủy quân dần dần không chế được cục diện.

Cơ hồ lúc thủy quân xung phong liền chết với bang chúng Hoàng Long Bang, Tiễn Mộ Phàm đã biết rõ chuyện không tốt, phần nộ quát một tiếng, trường đao hiện ra trong tay, lao về chém giết binh sĩ thủy quân.

Đương nhiên Tiểu Báo Tử không thể ngồi yên mà không để ý tới, thằng này tu vi cao như vậy, nếu như hắn thật sự giãy vờ thủy quân một hồi, không ai chịu nổi a!

Cho nên, thấy hắn động thủ thì Tiểu Báo Tử cũng động, tay không tác sát, chiến đấu với Tiễn Mộ Phàm.

Tiễn Mộ Phàm là bang chủ Hoàng Long Bang, một thân võ nghệ, ở trong Giang Thành cũng là cao thủ số một số hai, hơn nữa hắn lại nắm thực binh trong tay, càng tăng thêm vài phần uy lực, một bộ đao pháp Kim Long Khiếu Cửu Thiên thi triển ra, hàn quang bắn ra bốn phía, bao phủ Tiểu Báo Tử vào trong ánh đao.

Nhưng nắm đấm trong tay Tiểu Báo Tử cũng không phải ăn chay, nhìn thấy ánh đao đánh úp tới, chỉ một quyền, hắn xuất một quyền đánh vào ngực của Tiễn Mộ Phàm, nhìn thế nào cũng cảm thấy nắm đấm này không nặng cũng không nhẹ, nhìn thấy cực kỳ bình thường, nhưng trong mắt Tiễn Mộ Phàm, nếu như mình không quay đao về hộ thân, một quyền này của hắn sẽ đánh trúng ngực của mình, tuy nhìn thấy nắm đấm này khá bay bổng, nhưng rốt cuộc nó có bao nhiêu uy lực, chỉ có đồ ngốc mới có thể đem ngực của mình đánh cược với đối thủ, cho nên hắn đành phải thu đao trở về.

Cái khác không nói, tư thế hắn thu đao trở về cũng rất đẹp, Kim Long Khiếu Thiên đao pháp, cách dùng là đại khai đại hợp, chiêu thức hoa lệ, tuy thu đao trở về phòng thủ, nhưng cũng là một cách tấn công, bởi vậy, ở trong mắt của người bình thường, bây giờ ánh đao của Tiễn Mộ Phàm đang bao phủ Tiểu Báo Tử, mà Tiểu Báo Tử thì sao, một quyền của hắn đánh vào không trúng, không làm gì được Tiễn Mộ Phàm, nhưng nếu là người sáng suốt, thì sẽ nhìn ra điểm kỳ diệu một quyền này của Tiểu Báo Tử là thế nào, đao pháp của Tiễn Mộ Phàm càng ngày càng hoa lệ, nhưng thân thể lại từ từ lui về phía sau, đợi đến lúc hắn ý thức được điểm này, thì lưng của hắn đã chạm vào một vật cứng, thì ra là do hắn đã thối lui đến bức tường,

đổi mặt với nắm đấm của Tiểu Báo Tử, không thể không lui, mà đao thức trong tay, dù đại khai đại hợp, nhưng thế đi đã hết, muốn thu đao trở lại hộ thân, đã là chuyện không còn khả năng. Chỉ có thể nhìn một quyền của Tiểu Báo Tử càng ngày càng gần, không có biện pháp nữa.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

300. Chương 308: Tiêu Diệt Hoàng Long Bang. (6)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 308: Tiêu diệt Hoàng Long Bang. (6)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Đùng!

Một tiếng trầm đục, từ trên thân thể truyền ra tiếng cốt cách vỡ vụn rất nhỏ, một quyền của Tiểu Báo Tử kích trúng ngực của Tiễn Mộ Phàm, quyền kinh tiến vào trong cơ thể, đánh Tiễn Mộ Phàm bay vào bên trong nội viện Hoàng Long Bang, thân thể bay trên không trung hơn mười trượng, mới rơi xuống đất.

Lúc Tiễn Mộ Phàm rơi xuống đất vẫn chưa chết, cũng không có mất đi ý thức, hình như muốn cưỡng ngàng ngồi dậy, nhưng lại chán nản khi phát hiện, thân thể của mình, không còn chút nội khí nào, hắn cố gắng chất lọc nội khí, lúc này đã kích lại càng lớn, bởi vì hắn hoảng sợ phát hiện, trong cơ thể rỗng tuếch, một tia nội khí cũng không có.

Đột nhiên trong đầu của hắn nhớ đến cảm giác lúc bị một quyền của Tiểu Báo Tử đánh trúng, một quyền kia trực tiếp đánh vỡ xương ngực của mình, nhưng trừ việc đánh gãy xương ngực ra, không có quá nhiều đau đớn, nhưng nương theo một quyền này là một cổ khí kinh nóng và cường đại truyền vào trong cơ thể của hắn, sau đó tản ra khắp kinh mạch toàn thân, trùng kích kinh mạch, cốt cách, nhưng do tốc độ quá nhanh, cho nên hắn không có cảm giác được, hiện tại bị đánh ngã, tỉnh táo lại, hắn mới ý thức được, một đạo khí kinh vừa rồi của Tiểu Báo Tử đã phá hủy toàn bộ kinh mạch của hắn, một thân tu vi bị phế.

- Người...

Hắn trừng mắt nhìn Tiểu Báo Tử, muốn nhấc tay chỉ vào Tiểu Báo Tử, đáng tiếc hắn không còn một tia khí lực nào, căn bản là không cử động được.

- Hừ!

Tiểu Báo Tử chỉ cười lạnh, cũng không liếc nhìn Tiễn Mộ Phàm, ngược lại quay người trở lại, mỉm cười với Đinh thủ bị, nói:

- Thủ bị đại nhân, Tiễn Mộ Phàm này có ý định giết chết mệnh quan của triều đình, huyện lệnh đại nhân đã nhìn thấy, người cũng nhìn thấy, hiện tại huynh đệ của ta đều xông vào, thủ bị đại nhân, chẳng lẽ không tỏ vẻ gì sao?

- À?

Chuyện này xảy ra quá mức đột ngột a, chẳng qua vừa rồi Tiểu Báo Tử đánh nhau với Tiễn Mộ Phàm không đến hai mươi chiêu a, chỉ qua có mấy hô hấp, hiện tại nghe lời này của Tiểu Báo Tử, lập tức kịp phản ứng, đây là Tiểu Báo Tử đang lấy lòng hắn, Hoàng Long Bang chiếm giữ Giang Thành nhiều năm, nội tình không mỏng hơn so với thủy phi Đoạn Long Than, nơi này là tổng đàn của Hoàng Long Bang, lại nghĩ đến đại bộ phận của cải đều tập trung ở đây, tình hình bây giờ hết sức rõ ràng, Hoàng Long Bang thất bại là việc chắc chắn, cái khác không nói, chỉ bằng vào tội bang chúng dám bắn tên, bắn thủng móng của huyện

lệnh, đã có thể ghép vào tội danh mưu phản, cho dù bùn đất từ đũng quần rơi xuống, không phải cứt thì cũng là thành cứt, dưới tình huống như vậy, tiếp tục che chở bọn chúng, không thể nghi ngờ là hanh vi ngu xuẩn, thậm chí còn chịu tội liên quan, nhưng hiện giờ thì, đứng về phía Tiểu Báo Tử, kiên quyết đả kích, nhân cơ hội này đục nước béo cò, thu gom một số, đơn giản và dễ hiểu, dù là thằng ngu cũng biết nên quyết định thế nào, nếu hấn không quyết định, thì chức thủ bị này không cần làm nữa, bởi vậy, hấn nghiêm mặt, vung tay lên, quát lớn:

- Các huynh đệ, theo ta tiến lên, tiêu diệt phản tặc, đồng bọn của thủy phi.

Hấn dẫn đầu xông lên.

- Các người, các người...

Tiến Mộ Phàm nhìn thấy hình ảnh này, con mắt mở lớn, dùng ánh mắt cực kỳ oán độc nhìn Đinh thủ bị, thở dài một tiếng, đầu hướng lên, không còn tiếng động nào cả, đáng thương cho một bang chủ Hoàng Long Bang, là nhân vật có tu vi Tam phẩm đỉnh phong, không chết dưới một quyền của Tiểu Báo Tử, lại bị Tiểu Báo Tử và Đinh thủ bị gán cho tội danh phản tặc, đồng bọn với thủy phi tươi sống tức chết.

Về phần huyện lệnh đại nhân, lúc này đã bị đau đớn quá độ mà ngất đi, không quản ngoại giới đã xảy ra chuyện gì.

Giang Thành nhiều năm nay, lần đầu tiên cả huyện nha và thủ bị doanh đồng loạt gán tội danh Hoàng Long Bang cấu kết với thủy phi, ý đồ mưu phản, bị thủy quân Giang Thành liên thủ với thủ bị doanh tiêu diệt Hoàng Long Bang, thu được vô số tài bảo, cũng tìm được rất nhiều chứng cứ chứng tỏ Hoàng Long Bang cấu kết với thủy phi, do đó tội danh của Hoàng Long Bang đã thành lập, không còn chỗ trống để xoay người.

Mà những bang chúng của Hoàng Long Bang còn sót lại bên ngoài, bị binh sĩ thủ bị doanh và thủy quân liên thủ tiêu diệt, trong đó có cả những bang chúng Hoàng Long Bang đang xem xét địa hình ở trên đảo giữa lòng sông.

Mà Hoàng Long Bang bị tiêu diệt, sở hữu hòn đảo giữa lòng sông lại trở thành chủ đề của tất cả thế lực ở Giang Thành, dùng tất cả vốn liếng, chuẩn bị tiến đến huyện nha và phủ thủ bị để tranh thủ. Nhưng chính vào lúc này, đại tổng quản Ô gia phân bộ Giang Thành và các đại sư phụ nhao nhao hành động, báii phồng mấy thế lực lớn nhất Giang Thành, bến tàu, còn có thương hộ. Sau một phen vận động, những thế lực, bến tàu, không chỉ có như thế, thậm chí bọn họ còn nhất trí đề nghị, bởi vì Lạc giang, thủy phi chú ý, tuy Lý Tam Bảo đã chết, nhưng vẫn còn Liên Hoàn Ô và hơn mười nhóm thủy phi còn tồn tại, hòn đảo giữa lòng sông có vị trí hiểm yếu, nằm ngay cổ họng của Giang Thành, vì mục đích an toàn, nơi đó sẽ do thủy quân Giang Thành trực tiếp quản lý.

Quyết định này làm cho huyện lệnh bị thương nằm lỳ ở trên giường và Đinh thủ bị dù có tức giận cũng không dám nói câu nào.

Tin tức của bọn họ không có bế tắc, đối với việc phân bộ Ô gia ở Giang Thành vận động cũng biết rõ, nhưng biết rõ thì thế nào? Không thể làm gì a!

Dù tất cả thế lực lớn nhỏ ở Giang Thành, hoặc ít hoặc nhiều vẫn còn nghĩ cách chiếm hữu đảo giữa lòng sông, nhưng có vết xe đổ của Hoàng Long Bang, không ai dám bảo chứng là mình dám làm vướng tay Tiểu Báo Tử một lần có chọc hấn điên lên hay không, hơn nữa Tiểu Báo Tử cho bọn họ một điều kiện không tính là tốt nhất, thực sự miễn cưỡng cũng xem được, đó là song doanh, cục diện cả hai cùng có lợi, đối với chuyện này, dù là người báng hàng rong, hay là người giang hồ, đều có tính cách xu lợi tránh hại, không ai nguyện ý đi trên chọc một họng súng đã lên đạn cả.

Trực tiếp cho binh sĩ thủ bị doanh đóng quân sao?

Cũng không được!

Đại doanh của thủy quân nằm cập bến tàu, nghe nói hiện giờ Tiểu Báo Tử đã dời đại doanh đến nơi đó, vạn nhất xảy ra xung đột, binh sĩ thủ bị doanh không đủ cho Tiểu Báo Tử chém, Đinh thủ bị không bao giờ làm ra chuyện mất mặt này, cho nên, sau một vòng cò kè mặc cả, bến tàu giữa lòng sông đã nằm trong tay thủy quân Giang Thành.

Mà một khi đã xác định chuyện này, Tiểu Báo Tử thông qua Ô gia ở Giang Thành tuyên bố với các thế lực lớn nhỏ, thủy quân Giang Thành sẽ phụ trách an toàn của bến cảng giữa lòng sông, đả kích thủy phi, duy trì đội thuyền đi qua Đoạn Long Than được thông suốt trật tự, thuyền bè các nơi có thể tự do đi thông qua, thủy quân Giang Thành tuyệt đối không ngăn cản, cũng không thu thêm bất cứ phí tổn nào.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

301. Chương 309: Nơi Để Hàng. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 309: Nơi để hàng. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Chỉ một chuyện này, đã làm cho tất cả các đại thương hộ trong Giang Thành nhảy tung tăng như chim sẻ, đều nói rằng Tiểu Báo Tử quá tốt, trong thời gian ngắn, thanh danh Chu Báo tử Giang Thành, như mặt trời ban trưa.

- Đại nhân, thật sự chúng ta không thu phí?

Đảo giữa lòng sông, trong đại doanh thủy quân mới, Tiểu Báo Tử đang ngồi uống trà trong đại doanh, hiện tại tu vi của hắn hoàn toàn tiến vào Tứ phẩm, cường độ thân thể cũng tiến vào đoán cốt giới, cảnh giới đã cứng cố vững chắc.

Hắn nhờ tổng quản Ô gia phân bộ Giang Thành báo về cho tổng bộ Ô gia tu vi của mình đã là Tứ phẩm, cho nên mấy ngày nay hắn không làm gì, đang đợi Ô gia đáp lại, Ô gia thập phần cam tâm tình nguyện nhiều ra một cao thủ trẻ tuổi, có thực lực đạt tới ngoại môn trưởng lão.

Là ngoại môn trưởng lão!

Trưởng lão Ô gia có hai loại, ngoại môn trưởng lão và nội môn trưởng lão.

Điều này hoàn toàn khác với đệ tử ngoại môn và đệ tử nội môn, địa vị hai chức trưởng lão này tương đương nhau, điểm khác chính là một người nắm giữ sản nghiệp bên ngoài, một người nắm giữ sự vụ gia tộc, mà ngoại môn trưởng lão đều là người ở bên ngoài, nói thí dụ như đang nắm giữ một chức quan nào đó của triều đình, hoặc là đang nắm giữ một sản nghiệp, thế lực, thuộc về một phương cự đầu, cho nên không thể nào buông tay quản lý sự vụ bốn tông Ô gia.

Loại chuyện này không chỉ tồn tại riêng biệt ở Ô gia, mà là loại tồn tại phổ biến trong các thế gia và môn phái khác, ngoại môn trưởng lão có tự do nhiều hơn so với nội môn trưởng lão, nhưng quyền lực trong gia tộc, không bằng nội môn trưởng lão.

Nhưng mà, ngoại môn trưởng lão cũng không thêm để ý tới quyền lực kiểu này, bởi vì ngoại môn trưởng lão đã có sản nghiệp của mình nằm ngoài gia tộc, thế lực và quyền lực, sở dĩ lựa chọn làm ngoại môn trưởng lão là vì bản thân đi ra từ Ô gia. Một thân bản lĩnh võ học cũng có từ Ô gia, trên người đã đóng cái nhãn Ô gia, cũng giống như Ô gia đóng nhãn của Thiên Long Đạo, thứ hai là chức vị ngoại môn trưởng lão này có thể giúp đỡ sản nghiệp của riêng mình, có thể nhờ Ô gia giúp đỡ, ở rất nhiều địa phương có thể mượn nhờ thực lực của Ô gia để đùa nghịch.

Bởi như vậy, những ngoại môn trưởng lão Ô gia và Ô gia có một mối liên hệ lợi ích, đạo lý này cũng giống như Ô gia và Thiên Long Đạo.

Nói chung ở Ô gia, sau khi tu vi tiến vào Tứ phẩm, sẽ tự động tấn chức trưởng lão, có được tất cả đãi ngộ như nội môn trưởng lão, nếu như người không giỏi quản lý sản nghiệp bên ngoài, không giỏi quản lý thế lực của mình, hoàn toàn có thể trở thành nội môn trưởng lão, Ô gia sẽ an bài người đến công tác, đương nhiên, nếu như người muốn đi ra ngoài xông pha, không muốn dừng lại ở Ô gia cũng được. Nhưng theo một ý nào đó, những gia hỏa mới vào Tứ phẩm, không sai biệt lắm đều đã vượt qua tuổi thiếu niên, không muốn lại đi ra ngoài làm việc, nhưng ở bên ngoài có sản nghiệp, thế lực, thì tự động trở thành ngoại môn trưởng lão, đồng dạng, nếu như người muốn trở thành nội môn trưởng lão, Ô gia cũng an bài tất cả cho người, về phần sản nghiệp của người, Ô gia cũng không đi quản, chỉ cần người hoàn thành nhiệm vụ trình thám cho Ô gia là được.

Với tuổi của Tiểu Báo Tử mà có thể đạt tới tu vi Tứ phẩm vốn là một chuyện nằm ngoài dự đoán của mọi người, bởi vì những người cùng tuổi với hắn ở Ô gia, còn đang ở trong tổng bộ luyện tập võ nghệ, rất ít khi ra ngoài, dù cho đi ra, cũng là theo chân sư phụ mà đi, về phần sản nghiệp, thế lực a, trừ phi người xuất thân từ một tiểu gia tộc, dựa vào bối cảnh gia tộc không kém, bằng không, trên cơ bản không tồn tại những vấn đề khác.

Cho nên, hắn vốn phải quay về gia tộc để làm nội môn trưởng lão, cho dù Tiểu Báo Tử có là thân vệ của Lý Nguyên đi nữa, Ô gia cũng sẽ gọi hắn quay về, cho dù Lý Nguyên cũng an bài công tác có đãi ngộ phong phú cho hắn, nhưng mà, Ô gia muốn một vị ngoại môn trưởng lão có hi vọng tấn thăng lên Thất phẩm quay về, hắn đã thể hiện thiên phú cao hơn cả đại trưởng lão Lữ Nhất Nguyệt, mà Lữ Nhất Nguyệt cũng là một kỳ tài luyện võ, hắn vốn chỉ là một đệ tử nội môn bình thường của Ô gia, cũng trước ba mươi tuổi, dựa vào cố gắng của chính mình, không dựa vào bất cứ được liệu nào mà đột phá Tứ phẩm, trở thành đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của Ô gia, cho nên hiện giờ hắn mới trở thành đại trưởng lão Ô gia.

Mà tuổi và tư chất của Tiểu Báo Tử còn tốt hơn so với hắn, tiền đồ cũng tươi sáng hơn so với hắn.

Nhưng tình hình hiện tại lại không giống, Tiểu Báo Tử không còn là thân vệ Lý Nguyên nữa, mà trở thành thống lĩnh thủy quân Giang Thành, tuy phẩm cấp không cao, nhưng quyền lực hắn nắm trong tay lại khiến Ô gia động tâm.

Khống chế hòn đảo giữa lòng sông, tương đương với việc khống chế tuyến đường vận tải đường thủy đi thông tới sáu thành. Mà con đường vận tải đường thủy này lại chiếm đến bốn thành sản lượng hàng hóa của Trung Hòa quận, điều này có ý nghĩa gì?

Trung Hòa quận là trung tâm của Kiền Châu thuộc trung tâm của Đại Tấn, tuy vị trí của quận hơi xa, nhưng vẫn thuộc vùng trung tâm của Đại Tấn. Nơi này cho tới nay đều thuộc phạm vi thế lực của Bùi gia, một gia tộc tinh luyện kim loại, nhưng lực khống chế của Bùi gia tại đây không cường đại, mà Ô gia muốn khuếch trương đại quy mô, tăng cường thực lực của mình, muốn mở rộng ra khắp Đại Tấn, muốn từ những nơi yếu kém bạc nhược của Bùi gia mà đột phá, mà nơi Tiểu Báo Tử tọa trấn rất trọng yếu, tương đương với một cây đinh nằm trong phạm vi thế lực của Bùi gia, có thể quan sát tình hình của Bùi gia, cho nên, Ô gia tuyệt đối sẽ không vào lúc này triệu hồi hắn trở về gia tộc làm nội môn trưởng lão, trái lại, còn phải nghĩ đủ mọi biện pháp, gia tăng quyền lực của hắn ở Giang Thành, trợ giúp hắn ngồi vững vàng trên cái ghế thống lĩnh thủy quân.

Điểm này Tiểu Báo Tử cũng biết rõ ràng, thậm chí Giang Hiểu cũng ần ần biết được, cho nên mới tận tâm tận lực đi theo Tiểu Báo Tử, chứ đừng nói đến đám hồ ly ở Ô gia.

Tiểu Báo Tử gây náo loạn thật lớn, làm cho việc xác định quyền khống chế hòn đảo giữa lòng sông lên cao trào, sau đó dùng tất cả thực lực để ổn định tình hình, duy trì không khí hài hòa, nhưng không ngờ sáng sớm hôm nay, tên Chu sẹ kia xông vào, lớn tiếng kêu to:

- Thống lĩnh đại nhân, vì cái gì mà không thu phí, hiện tại đảo giữa lòng sông nằm trong tay chúng ta, cả Đoạn Long Than này cũng nằm trong khống chế của chúng ta, cứ để cho đám thuyền bè kia tùy ý ra ra vào vào thế kia, chẳng phải quá tiện nghi cho bọn chúng, phải biết rằng, trước kia bọn chúng muốn chiếm cứ hòn đảo này, không giao cho chúng ta a!

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

302. Chương 310: Nơi Để Hàng. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 310: Nơi để hàng. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Nói đến đám thuyền bè qua lại Đoạn Long Than không đưa phí thì vẻ mặt của Chu sẹo đau đớn như bị bệnh tim, giống như mỗi chiếc thuyền qua lại nơi này không phải là thuyền, mà là một đám tiền tài.

- Chúng ta là thủy quân, không phải thủy phi, nếu như thu tiền, thì ta đã không còn ngồi ở đây được nữa!

Tiểu Báo Tử nói rất thản nhiên.

- Nhưng mà, phải thu tiền mới dùng đủ dùng chứ!

Chu sẹo lăm bằm.

- Nói cái gì đó? Cái gì mà thu tiền?

Tiểu Báo Tử cau mày bất mãn nói ra.

- A, a, a, là ta sai, sai rồi, là hai lần xuất binh, kiếm được không ít chỗ tốt, đủ cho ta dùng trong tháng, nhưng ta nhìn thấy thuyền lớn thuyền nhỏ chạy qua lại trên mặt sông, trong nội tâm rất khó chịu.

- Cái gì mà khó chịu, khó chịu thì người đi làm thủy phi đi!

Tiểu Báo Tử hung hăng liếc nhìn hắn, nói:

- Người nhìn người đi, vĩnh viễn không ra bộ dáng gì cả, cả ngày đều nằm trên bụng đàn bà thì có thể làm được gì chứ, suốt ngày chỉ nghĩ cách đùa nghịch chơi nữ nhân, đầu óc của người không thể suy nghĩ chút chính sự nào à!

Tức giận, Tiểu Báo Tử nói xong liền ném chén trà trong tay về phía Chu sẹo.

- Ôi!

- Xoảng!

Thân hình Chu sẹo lách qua, né tránh chén trà đang bay tới, chén trà vỡ vụn, nước trà bay tung tóe trên mặt đất.

- Hắc hắc... Thống lĩnh đại nhân, ta đang tiếc thay cho ngài, đây có phải là chính sự hay không?

- Chính sự cái rắm, tám phần là muốn đem Hạnh Hoa Lâu lên hòn đảo này rồi, không có khả năng!

Hiện tại Tiểu Báo Tử đã nhìn ra tính cách của Chu sẹo, thằng này chiến đấu thì anh dũng, võ nghệ cũng không tệ, tính tình táo bạo, những chuyện còn lại đều là gà mờ, chuyện gì cũng dám trách móc, cái gì cũng dám nói, hai ngày trước hắn uống say chạy đến chỗ Tiểu Báo Tử, lúc đó hắn vừa từ Hạnh Hoa Lâu ở Giang Thành quay trở lại, nói là Hạnh Hoa Lâu muốn mở kỹ viện ngay trên hòn đảo này, Tiểu Báo Tử suýt nữa nổi giận muốn bóp chết hắn.

Cái đại doanh thủy quân ở nơi này còn chưa kiến tạo xong, cái thằng này đã muốn mở kỹ viện, không biết trong não của hắn suy nghĩ cái gì.

- Không đúng không đúng, không phải chuyện này!

Chu sẹo nghe Tiểu Báo Tử đánh giá, kêu lên đầy oan khuất, nói:

- Ai nha, ngày đó là do ta say xỉn nên nói bậy, cộng thêm đám kỹ nữ châm ngòi thổi gió, chứ ta nào dám nói như vậy, lần này ta nói chính sự thật đấy.

- Có chuyện gì thì cứ nói thẳng, không cần úp mở thế đâu.

- Dạ dạ dạ dạ...

Chu sọ liên tục gật đầu, nói với Tiểu Báo Tử.

- Là thế này, đại nhân. Người xem, chúng ta ở đảo giữa lòng sông mở ra một nơi chứa hàng được không?

- Nơi chứa hàng?

Lông mày Tiểu Báo Tử nhú lại, giống như cười mà không cười nhìn hắn, nói:

- Thuyền buôn qua lại Lạc giang rất nhiều, nhưng cũng chỉ có mấy đại thương buôn mới có nơi chứa hàng, mà ở Giang Thành lũ lụt tới định kỳ là xuất hiện, cho nên phải đem hàng hóa lên núi cao cất giữ, nhưng làm như thế tốn quá nhiều sức lực, nếu như ta mở một nơi chứa hàng trên đảo giữa lòng sông, có phải chủ ý của ngươi là như thế, đúng không?

- Đúng vậy, đúng vậy!

Chu sọ thấy Tiểu Báo Tử có cùng quan điểm với hắn nên rất hưng phấn, thích thú đầu lại, nói:

- Sắp tới mùa lũ rồi, thống lĩnh, chúng ta làm thôi!

- Làm cái gì?

Tiểu Báo Tử đảo con mắt, nói:

- Đây là chủ ý của ngươi?

- Dạ, đương nhiên là chủ ý của ta rồi!

Nói đến đây Chu mặt thẹn lập tức trang trọng hẳn lên.

- Đây là cách nghĩ đầu tiên của ta, lúc ta ở trong Hạnh Hoa Lâu... Ách, không, lúc ta đi ngang qua bến tàu, nhìn thấy hàng hóa chồng chất trên tàu, mới nghĩ ra, mà hàng hóa chất đầy cả thuyền, cho nên ta nghĩ như thế, nếu như ta làm một nơi chứa hàng, chắc có lẽ là sẽ kiếm được không ít lợi nhuận!

- Thật sự là do ngươi nghĩ ra?

Tiểu Báo Tử cũng cảm thấy ngoài ý muốn, nhìn hắn vài lần, nói ra:

- Được rồi, nếu là do ngươi nghĩ ra, chuyện này ta giao cho ngươi, dù sao chúng ta chiếm được một mảnh đất rộng như vậy, không dùng làm gì thì cũng phí của.

- Ai, được rồi!

Nghe Tiểu Báo Tử nói thế, Chu sọ lập tức hưng phấn, xoay người rời đi.

- Đợi đã nào...

Nhưng không được hắn bước ra ngoài, đã bị Tiểu Báo Tử gọi lại, nói:

- Ngươi gấp cái gì mà gấp, vẫn còn chưa nói xong, gọi Vương phó thống lĩnh và Giang đại nhân tới đây cho ta.

- Đại nhân có công việc ạ!

- Còn đứng đó đánh rắm nhiều như vậy làm gì, bảo ngươi đi gọi thì đi gọi đi!

Tiểu Báo Tử tức giận, Chu sọ lập tức xám xịt rời đi.

- Tên gia hỏa này, tuy không biết làm gì, nhưng cũng có vài phần khôn khéo, lại nhìn ra điểm quan trọng này a.

Tiểu Báo Tử thầm nghĩ, thò tay nâng chén trà, lúc này mới phát hiện, thì ra đã bị hắt ném nát rồi, không khỏi cười khổ một hồi.

- Thuộc hạ Vương Thành (Giang Hiểu) tham kiến đại nhân!

Không bao lâu, Vương Thành và Giang Hiểu đã đi tới trước mặt Tiểu Báo Tử.

- Ngồi!

Tiểu Báo Tử nói.

Hai người tạ ơn, ngồi xuống.

Trải qua ở chung một thời gian ngắn, chẳng những Tiểu Báo Tử có thể tăng cường sức chiến đấu cho binh sĩ thủy quân, lại mang đến rất nhiều lợi ích và chỗ tốt, hơn nữa còn chiếm cả hòn đảo giữa lòng sông, hiện tại thủy quân doanh trên dưới cao thấp một lòng, đặc biệt là đám tướng lĩnh như Vương Thành, Giang Hiểu, thái độ thân mật với Tiểu Báo Tử hơn trước rất nhiều, cũng cung kính hơn rất nhiều, chính thức xem hắn là thống lĩnh.

Mà Tiểu Báo Tử cũng tận lực lung lạc, cho nên, trong mấy ngày này, hắn và thủy quân Giang Thành thập phần hòa hợp, hắn tin tưởng, đoạn tình cảm hòa hợp này, còn có thể tiếp tục mãi.

- Chu sẹo đề nghị biến nơi này thành nơi chứa hàng, các người đã biết chưa?

- Đương nhiên, tên miệng rộng kia, có chuyện gì mà giấu diếm được.

Vương Thành cười mắng một tiếng, nói:

- Nhưng mà ý kiến này của hắn, cũng là cách nghĩ của ta, chuẩn bị phân trần với đại nhân, không thể ngờ bị hắn vượt lên trước.

Tiểu Báo Tử cười cười, khoe miệng Giang Hiểu ngồi bên cạnh giật giật, thầm nghĩ Vương Thành người càng sống càng độc a không ngờ còn dám tranh công với tên Chu sẹo gà mờ kia, đúng là quá mất mặt.

- Nơi chứa hàng là ý kiến hay, nhưng cũng không phải ta không yên tâm giao cho Chu sẹo phụ trách, thằng này mê rượu háo sắc không biết kín miệng, nếu giao chuyện này cho hắn, các người yên tâm, ta không lo lắng đâu, hôm nay tìm các người tới đây, chuyện đầu tiên là ta muốn tham khảo ý kiến của các người, sau khi trùng kiến nơi chứa hàng xong, sẽ giao cho ai phụ trách.

- Chuyện này...

Hai người đều không có chuẩn bị gì, hiện tại, cũng không rõ cách nghĩ của Tiểu Báo Tử, phải biết rằng, kiến tạo một nơi chứa hàng ở lòng sông, chính là một miếng thịt béo rất lớn.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

303. Chương 311: Dưỡng Tặc Tự Trọng.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 311: Dưỡng tặc tự trọng.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Địa thế đảo giữa lòng sông bằng phẳng, phi thường thích hợp để làm nơi chứa hàng, mặc dù nói, trên danh nghĩa thủy quân Giang Thành chiếm cứ hòn đảo giữa lòng sông và bến tàu, nhưng không thể nuốt riêng một mình, đến lúc đó chỉ cần đem đại doanh thủy quân lớn hơn một chút, như vậy, đã đủ để biến nó thành

nơi chứa hàng lớn nhất Giang Thành, nếu như thành lập nơi chứa hàng này, tin tưởng hòn đảo này sẽ phát triển thành một Giang Thành mới, thậm chí là nơi tập kết hàng hóa của cả Trung Hòa quận.

Mà người quản lý nơi chứa hàng này, chỗ tốt trong đó ít sao?

Cho nên, hai người quay mặt nhìn nhau, không ai biết nên mở miệng thế nào.

- Tính toán toán, ta thấy các người vẫn chưa có chuẩn bị gì, đợi các người suy nghĩ kỹ thì nói sau.

Tiểu Báo Tử nhìn thấy bộ dạng khó xử của hai người, làm sao không biết tâm tư của bọn họ, chỉ khoát tay nói:

- Nói đến nơi chứa hàng, kỳ thật ta vẫn lo lắng một việc!

- Mời đại nhân nói!

- Vị trí hòn đảo này quá trọng yếu, cũng quá miễn cưỡng, tuy chúng ta chiếm được bến tàu của hòn đảo giữa lòng sông, nhưng cũng không có nghĩa là toàn bộ hòn đảo giữa lòng sông sẽ là của chúng ta, trên thực tế ta nghĩ hai vị cũng biết rõ, Giang Thành không có khả năng đem cả hòn đảo giữa lòng sông giao cho chúng ta, duy trì tình thế hiện giờ là không tệ, ta tin tưởng, chỉ cần nghe tin tức chúng ta biến nơi này thành nơi chứa hàng, dù là huyện lệnh đại nhân hay phủ thủ bị cũng không thể thờ ơ!

- Chẳng lẽ bọn họ dám ngăn cản đại nhân hay sao?

- Bọn họ sẽ không ngăn cản, nhưng bọn họ cũng sẽ thành lập nơi chứa hàng trên hòn đảo giữa lòng sông.

Tiểu Báo Tử cười nói:

- Hòn đảo lớn như vậy, địa thế bằng phẳng như vậy, kiến xây bao nhiêu chỗ chứa hàng cũng được, chúng ta xây được thì bọn họ cũng xây được, dù sao hòn đảo giữa lòng sông thuộc về Giang Thành, ta đoán không được mấy ngày, Huyện lệnh đại nhân sẽ phái người tới đo đạc, đến xác định địa bàn với thủy quân Giang Thành chúng ta.

Vương Thành nghe xong, sắc mặt khó coi, ngược lại Giang Hiểu, bộ dáng vẫn như thường, trên mặt mang theo nụ cười, nói:

- Xem ra đại nhân đã nghĩ ra đối sách rồi?

- Ta không có đối sách gì, cơ hội duy nhất chính là thời điểm đo đạc tận lực kiếm thêm một ít địa bàn, đặc biệt là chung quanh bến cảng, tận lực chiếm nhiều một chút, bởi như vậy, cho dù tương lai Giang Thành có biến hòn đảo này thành nơi chứa hàng hay không, nơi để hàng của chúng ta cũng gần bến cảng nhất, vị trí cũng tốt nhất!

- Đại nhân có nghĩ tới hay không, nếu đem cả hòn đảo giữa lòng sông thu vào trong tay thì thế nào?

Giang Hiểu mỉm cười hỏi.

- Nghĩ tới, nhưng thời cơ không thành thực, hơn nữa, hiện tại nếu cưỡng ép chiếm lấy hòn đảo giữa lòng sông này là một chuyện ngu xuẩn!

Tiểu Báo Tử nói, liếc nhìn Giang Hiểu thật sâu, nói:

- Giang đại nhân, phải biết rằng, có đôi khi làm quá mức cũng không phải là một chuyện tốt.

Nụ cười trên mặt Giang Hiểu cứng đờ, cười lớn nói:

- Đại nhân cao kiến!

- Không có gì cao kiến hay không cao kiến, hiện giờ không phải là thời điểm chúng ta có thể vô tư, tin tưởng hiện tại, huyện lệnh và Đình thủ bị đang mưu tính làm cách nào để đuổi ta ra khỏi Giang Thành đây này.

- Bọn họ dám...

Vương Thành nghe xong lời này, thần sắc biến đổi, tròng mắt cũng mở lớn, nói:

- Chỉ bằng bọn họ, sợ rằng không có bốn sự này.

- Bọn họ có bốn sự này.

Tiểu Báo Tử nói ra:

- Ta là người do đô đốc phái tới, nhiệm vụ chủ yếu đến Giang Thành là tiêu diệt thủy phi, hiện tại thủy phi Đoạn Long Than đã tiêu diệt, mà thủy phi khác trên Lạc giang cũng đang nằm im thở khê, tin tưởng, không lâu sau, đô đốc đại nhân sẽ triệu hồi ta trở về!

- Chuyện này...

Hai người đưa mắt nhìn nhau, cũng đã đoán được Tiểu Báo Tử muốn làm như, nhưng chuyện như thế, Tiểu Báo Tử không muốn tùy tiện nói ra, hơn nữa chỉ nói phân nửa, Giang Hiểu có chút bất đắc dĩ, nói:

- Đó là ý của đại nhân!

Tiểu Báo Tử liếc hắt một cái, cười nói:

- Ý của ta chính là đường tắc tự trọng, bên phía đô đốc đại nhân, Ô gia sẽ ra mặt, đô đốc đại nhân sẽ không dám không cho Ô gia mặt mũi. Sợ là sợ huyện lệnh và Đình thủ bị có ý xấu, đem chuyện ta nhỏ tuổi, tư lịch không đủ viết thành công văn, trừ bọn họ, còn có một ít thương hộ ở Giang Thành, thế lực, cũng không hi vọng ta đứng ở Giang Thành, ta tới nơi này, chính là đối phó thủy phi, cho nên lúc tới nơi này không có chuyện gì quá lớn, nếu như thủy phi Lạc giang đã nằm im thở khê, và có người nhìn trúng vị trí của hòn đảo giữa lòng sông, nghĩ đến, cho dù đô đốc đại nhân cố tình lưu ta lại nơi đây, cũng không chịu không nổi áp lực.

Vương Thành và Giang Hiểu trầm mặc một lần nữa.

Lần đầu tiên trầm mặc là vì Tiểu Báo Tử không nói rõ ràng, bọn họ không dám mở miệng, hiện tại lời nói của Tiểu Báo Tử quá rõ ràng, đường tắc tự trọng, bốn chữ này xuất hiện trong miệng của hắn, bọn họ không dám tiếp lời.

Đầu năm nay, làm thủy quân, chẳng phải có thù bất cộng đái thiên với thủy phi hay sao?

Tối đa chỉ là hai cỗ thế lực có cừu oán với nhau thì cũng bỏ đi, thù này không quá sâu, tất cả mọi người đều ở trên Lạc giang kiếm chén cơm manh áo, nếu như không có thủy phi, có thương nhân nào nguyện ý không công hiếu kính cho thủy quân không?

Mà thủy phi trên Lạc giang này, năm đó nếu không có thủy quân bảo kê, thì làm cách nào có thể đuôi to khó vậy như bây giờ sao?

Với tư cách là lão binh thủy quân Giang Thành, phó thống lĩnh Vương Thành đúng là có chút hối hận khi dung túng cho thủy phi làm bảy năm đó, nhưng dù thế nào, hắn cũng không cho rằng dù thái độ của mình có nghiêm khắc với thủy phi Lạc giang, thì cũng không làm được gì.

Đối với thủy phi, thái độ của thủy quân từ trước tới nay đều là khống chế trong phạm vi nhất định, cũng không thể hoàn toàn tiêu diệt, cũng không thể quá mức phóng túng, cần phải nắm chắc trong tay, để cho ta sử dụng, cũng không để cho thủy phi dám khiêu chiến quyền uy của thủy quân, bởi vì tiền nhiệm thống lĩnh thủy quân không làm tốt điểm này, cho nên mới làm cho thủy phi lộng hành, tiền nhiệm thống lĩnh Cao Công là một gia hỏa không đủ năng lực, thế cho nên đến bây giờ, Lạc giang mới thành thiên đường của thủy phi.

Mà khi Tiểu Báo Tử đến, chuyện này đã chuyển biến, dùng thực lực của bản thân, dùng thế lôi đình vạn quân tiêu diệt một trong hai thế lực thủy phi lớn nhất Lạc giang, chấn nhiếp các nhóm thủy phi khác, làm cho Lạc giang yên tĩnh lại, lại thông qua phương thức vu oan tiêu diệt thế lực dám tranh đấu với thủy quân, một lần tái dựng uy phong của thủy quân, làm cho thủy quân Giang Thành đứng lên một lần nữa, hơn nữa còn đứng rất ổn, rất có lực.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

304. Chương 312: Ba Phong Thư. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 312: Ba phong thư. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Dưới tình huống như vậy, dù là Vương Thành hay Giang Hiểu đều cho rằng đề nghị Tiểu Báo Tử phải làm như vậy, một lần nữa tái lập trật tự trên Lạc giang, nhưng không đợi bọn họ nói ra, đã bị Tiểu Báo Tử nói trước.

Dưỡng tặc tự trọng, đây không phải là khắc họa các làm khi thủy quân ở vào thời kỳ toàn thịnh hay sao?

Lập tức, những lời này của bọn họ nuốt vào trong bụng, không biết nên nói cái gì cho tốt.

Cuối cùng chỉ có thể nói ra bốn chữ.

- Đại nhân anh minh!

- Anh minh hay không anh minh, không phải do hai người các người nói là được.

Tiểu Báo Tử cười nói:

- Các người lẩn lộn trên Lạc giang thời gian dài như vậy, đường đi cũng rành, loại chuyện dưỡng tặc tự trọng này, vẫn cần các người đi làm, các người nói cho ta nghe một chút, nên dưỡng ai, nên diệt ai?

Giang Hiểu và Vương Thành đều liếc nhìn lẫn nhau, đều nhìn thấy vui vẻ trong mắt đối phương, lập tức cũng không dám tư tàng.

- Đại nhân, thủy phỉ trên Lạc giang đều lấy Liên Hoàn Ổ và Đoạn Long Than vi tôn, hiện tại Đoạn Long Than Lý Tam Bảo bị đại nhân tiêu diệt, chỉ còn lại Liên Hoàn Ổ, đối với Liên Hoàn Ổ, ta đề nghị đại nhân nên dùng làm chủ, tiêu diệt làm phụ!

- Liên Hoàn Ổ ta đã nghe qua đại danh, nghe nói, bọn họ còn giăng quy củ hơn Lý Tam Bảo nhiều a!

- Gần đây Liên Hoàn Ổ rất giăng quy củ, nói bọn chúng là thủy phỉ, còn không bằng phải nói là bang phái thu tiền bảo kê trên sông a, nhưng làm việc quá thần bí, cho nên người am hiểu không nhiều lắm!

- Người am hiểu không nhiều lắm? Các người nên giải thích cho ta biết nào.

- Thuộc hạ hồ thẹn!

Hai người đồng loạt nói ra, có chút xấu hổ.

- Muốn liên hệ một chút thì được không?

- Được thì được, nhưng đó là trước kia, từ khi Cao thống lĩnh tiền nhiệm đến nay, chúng ta không có liên hệ với Liên Hoàn Ổ, hơn nữa thủy quân từ từ yếu thế, mấy năm trước, Liên Hoàn Ổ khinh thường liên hệ với chúng ta.

- Như vậy à!

Tiểu Báo Tử gật gật đầu.

- Nên liên hệ thì phải liên hệ, nghĩ biện pháp liên hệ với Liên Hoàn Ổ một chút, tốt nhất là nên ngồi xuống nói chuyện, Vương thống lĩnh, người là người có tư lịch nhất trong thủy quân, chuyện này ta giao cho người, không có vấn đề chứ?

- Thuộc hạ hết sức nỗ lực!

Vương Thành nhận lệnh, Tiểu Báo Tử cũng không hỏi tiếp, lại tiếp tục nói:

- Trừ Liên Hoàn Ổ ra, thủy phi trên Lạc giang còn lại hơn mười nhóm, các người nói từng đám cho ta nghe.
- Vâng!

Sau khi thủy quân Giang Thành tiêu diệt Hoàng Long Bang, Giang Thành bình tĩnh được mấy ngày, mọi người trong thành còn chưa kịp thở gấp, trên Lạc giang, lại xảy ra một phen gió tanh mưa máu.

Bởi vì sau khi thủy phi Đoạn Long Than bị tiêu diệt nên bình tĩnh nhất thời, thủy phi đã hoạt động trở lại, trong vòng một đêm, liên tục cướp tám chiếc thuyền trên Lạc giang, đợi đến lúc thủy quân đuổi tới, chỉ tiêu diệt được mấy đám thủy phi sau cùng, thống lĩnh thủy quân Chu Báo giận tím mặt, điều động thủy quân, liên tục tiến vào hang ổ hai đám thủy phi, nhưng bất đắc dĩ, thủy quân Giang Thành không nhiều, đội thuyền cũng không đủ, mà mặt nước Lạc giang lại rộng lớn, thường thường chú ý được đâu không quản được đuôi, tuy cũng đã kích thủy phi, nhưng không cách nào tiêu diệt chúng hoàn toàn.

Kết quả là, cả mặt sông Lạc giang, liền hình thành cục diện thủy phi và thủy quân kiềm chế lẫn nhau, nhưng khác với trước kia, bây giờ là thủy quân chiếm ưu thế.

Trừ việc cướp bóc của thủy phi trên Lạc giang ra, tin tức hòn đảo giữa lòng sông biến thành nơi chứa hàng cũng là một quả bom, nổ vang khắp Giang Thành.

Người Giang Thành dựa vào Lạc giang mà làm ăn, tất cả mọi người sinh hoạt đều không thoát khỏi quan hệ tới Lạc giang, đối với tầm quan trọng của Lạc giang cũng hiểu rõ, từ khi Trung Hòa quận kiến quận tới nay, Giang Thành không đủ nơi để chứa hàng, Giang Thành người nhiều đất ít, trong núi còn rất nhiều khe hẹp, nhưng ngay cả người ở còn khó chữ làm sao để chứa hàng, cho nên biết xây nơi chứa hàng ở đâu đây?

Chỉ vịn vịn có mấy đại bến cảng là có nhà kho chứa hàng, mà những nơi đó bị huyện lệnh và mấy thế lực lớn chiếm nơi chứa hàng, cưỡng ép dân chúng chuyển hàng ra ngoài. Đoạn thời gian trước chuyện này còn khiến cho Giang Thành tiếng oan khắp trời, thậm chí dân chúng trong thành còn thuê thủy phi đưa vào thành, cuối cùng chiếm lại nơi chứa hàng, còn một nhà của huyện lệnh bị những người mất hàng xông vào hậu viện huyện nha giết chết, mà đám người bị mất hàng đó đều biến thành thủy phi.

Có vết xe đổ của tên huyện lệnh trước, tên huyện lệnh sau này không dám làm ra cử động đó nữa, khuếch trương nơi chứa hàng là chuyện không dám nghĩ tới.

Mà Trung Hòa quận thành được xây dựng, tuyến đường vận tải trên sông của Giang Thành càng ngày càng trọng yếu, thường thường đến mùa thịnh vượng, hàng hóa chất thành núi ở bến cảng, hàng hóa không có nơi chứa, mà nơi cho thuê chỗ chứa lại có giá cực đắt.

Sau khi hòn đảo giữa lòng sông bị đoạt trở lại, một ít thương hộ khôn khéo ở Giang Thành, bắt đầu liên hợp đánh chủ ý lên hòn đảo này, nói thí dụ như Hoàng Long Bang năm đó, suy nghĩ muốn khống chế bến cảng ở hòn đảo giữa lòng sông, biến nơi này thành nơi chứa hàng, nhưng lúc đó hòn đảo này nằm trong tay thủy phi, không có ai dám đánh chủ ý, hiện tại, đảo giữa lòng sông được Tiểu Báo Tử đoạt lại, cho nên chủ ý này lại sinh ra.

Cho nên, khi thủy quân Giang Thành muốn biến nơi này thành nơi chứa hàng, cả Giang Thành đều sôi trào, thậm chí còn lần ắt cả chuyện thủy phi xuất hiện trở lại trên Lạc giang.

Trong khoảng thời gian ngắn, cả Giang Thành gió nổi mây phun, tình thế càng trở nên phức tạp, mà thủy quân ở hòn đảo giữa lòng sông cũng khó an tĩnh.

Hỗn loạn mấy ngày nay là do kế sách dưỡng tặc tự trọng của Tiểu Báo Tử, thông qua Ô gia Giang Thành, hẩn thu được ba phong thư, một phong đến từ Ô gia tổng bộ, gia chủ Ô Duyên Thắng tự tay viết thư, trong thư, Ô Duyên Thắng chúc mừng Tiểu Báo Tử có tu vi Tứ phẩm, cũng nói cho hẩn biết, hiện tại hẩn đã là ngoại môn trưởng lão của Ô gia, sau đó nói bởi vì hẩn khống chế Giang Thành trong tay, cho nên, tạm thời hẩn còn phải ở lại Giang Thành để ổn định thế cục, không thể trở về Ô gia Vân Châu để tiến hành nghi lễ tấn thăng trưởng lão, phải đợi tình hình ổn định, mới có thể trở về. Có phong thư này trong tay, Tiểu Báo Tử yên tâm, hẩn đã có lý do ở lại, Ô gia đã làm tốt toàn bộ công tác, hiện tại, địa vị thống lĩnh thủy quân Giang Thành của hẩn vững như thái sơn, những chuyện của huyện lệnh và Đình thủ Giang Thành, toàn bộ bị Ô gia hóa giải, còn làm hẩn an tâm hơn là, trong thư còn có ẩn tín của ngoại môn trưởng lão.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

305. Chương 313: Ba Phong Thư. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 313: Ba phong thư. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Nói cách khác, kể từ lúc hắn nhận được phong thư, hắn đã là ngoại môn trưởng lão của Ô gia, tuy còn chưa cử hành nghi thức, nhưng Ô gia đã thả tin tức này ra, không chỉ toàn bộ phân bộ Ô gia nhận được tin, mà tất cả thể gia môn phái trên giang hồ, cũng nhận được tin tức này, Chu Báo mười lăm tuổi, là tân nhiệm trưởng lão Ô gia.

Tin tức làm cho giang hồ nhắc lên một cơn sóng không lớn không nhỏ, Ô gia nhiều ra một trưởng lão không có gì lớn, nhưng làm cho người ta chú ý là trưởng lão này mới mười lăm tuổi, đây chính là thứ làm người ta chú ý.

Mười lăm tuổi, tu vi Tứ phẩm, đoán cốt giới!

Cho dù Thiên Long Đạo là một đại phái vạn năm, tuổi này mà có tu vi như thế cũng là thiên tài kiệt xuất.

Ô gia lại là một thế lực nhỏ, tin tức này không oanh động mới lạ.

Trải qua chuyện này, Tiểu Báo Tử hoàn toàn lọt vào trong mắt của thể gia đại phiệt, đại phái trên giang hồ, trong chốn vô lâm Đại tấn, miễn cưỡng cũng là một nhân vật số má.

Trừ phong thư của Ô Duyên Thắng ra, tổng quản Ô gia phân bộ Giang Thành còn mang đến hai phong thư khác, mà hai phong thư này, làm cho hắn vui mừng.

Bởi vì một phong thư là của sư phụ Từ Ung, một phong thư khác, chính là tử tiểu tử Lý Tú của Bình Châu Lý gia.

Trong thư Từ Ung rất hưng phấn đối với sự phát triển của Tiểu Báo Tử, còn động viên vài câu, nhưng hiển nhiên, thời điểm hắn ghi thư này còn chưa biết Tiểu Báo Tử đã tiến vào Tứ phẩm, còn bảo Tiểu Báo Tử cố gắng lên, sớm ngày đem tu vi của mình tiến vào Tứ phẩm, trở thành nội môn trưởng lão, trừ việc đó ra, hắn còn nói, hắn ở Bình Châu rất tốt, hắn đang giải quyết chuyện ở đây, còn phải ngảy ngốc ở Bình Châu mấy ngày, đợi đến lúc giải quyết xong chuyện ở Bình Châu, sẽ đi Giang Thành gặp Tiểu Báo Tử, đến lúc đó, nhất định sẽ cho Tiểu Báo Tử kinh hỉ, về phần kinh hỉ kia là gì, hắn không nói.

Về phần phong thư của Lý Tú, trừ chúc mừng ra, còn ước định thời điểm gặp lại sẽ đánh một hồi, đến lúc đó hắn sẽ đánh bại Tiểu Báo Tử, đối với loại khí phách thiếu niên này, Tiểu Báo Tử cười cười, trừ việc này ra, trong bức thư này, còn nói rằng, bây giờ người là thống lĩnh thủy quân Giang Thành, sau này thuyền bè của Lý gia đi ngang qua thủy vực Giang Thành, người phải chiếu cố một chút.

Ba phong thư, ba người, ba tin tức.

Cũng không biết có phải sau khi nhận ba phong thư này, trước kia Tiểu Báo Tử cảm thấy không an tâm, cũng triệt để an tâm lại, đem toàn bộ sự vụ của thủy quân giao cho Vương Thành và Giang Hiểu.

Tu vi của hắn đã đạt tới Tứ phẩm, hơn nữa đã hoàn toàn củng cố, tu vi như vậy, với tuổi của hắn, cũng là số một số hai.

Nhưng Tiểu Báo Tử cũng nhanh chóng minh bạch, hình như nội khí của bản thân và nội khí của Ngoại Đan không quán thông với nhau mượt mà.

Bây giờ Tiểu Báo Tử có đến hai khóa Ngoại Đan, nhưng đối với tác dụng của Ngoại Đan, cũng chỉ khi hắn có được hai khóa Ngoại Đan, mới hoàn toàn hiểu ra.

Bởi vì khóa Ngoại Đan thứ hai của hắn đang tu luyện công pháp giống hắn, Cửu Long Thần Hỏa Công.

Bởi vì công pháp giống nhau, cho nên mới làm cho thực lực của hắn tăng nhiều, thân thể của hắn không thừa nhận nổi nội khí, hoàn toàn do Ngoại Đan thừa nhận, mà khi nội khí của bản thân hắn hao tận, Ngoại Đan sẽ bổ sung kịp thời, cho đến khi nội khí Ngoại Đan hao hết, đương nhiên, đây là chuyện không có khả năng, hoặc là nói, nếu nội khí của Ngoại Đan hao hết, thì nội khí của bản thân hắn cũng được bổ sung hoàn toàn, cả hai tác động lẫn nhau, hình thành một vòng đại tuần hoàn, sinh sinh bất tức, cho nên, hiện tại Tiểu Báo Tử là cao thủ Tứ phẩm đoán cốt giới, nhưng nếu như có người nào cho rằng hắn là một cao thủ Tứ phẩm thì đó là sai lầm, chết cũng không biết chết như thế nào.

Nhưng mà, đối với Tiểu Báo Tử mà nói, nội khí Ngoại Đan hoàn toàn giống như nội khí của bản thể, nhưng lại quá mức cường thế, tu vi nội khí của Ngoại Đan là Lục phẩm, còn ngưng luyện ra một con Hỏa Long trong Cửu Long, dù là độ tinh khiết của nội khí hay uy lực, cũng cao hơn bản thể mấy cấp bậc, bởi như vậy, chuyển hóa nội khí có chút không thông thuận, nội khí bản thân và nội khí Ngoại Đan tác động lẫn nhau, Ngoại Đan thì không có gì, nhưng bản thể lại không thể thừa nhận thường xuyên được, thời điểm tu luyện bình thường thì cũng bỏ đi, nhưng nếu gặp phải kinh địch, đây chính là uy hiếp cực lớn.

Bởi vậy, đối với hắn mà nói, cường độ thân thể hiện tại còn không đủ, hắn còn muốn tiếp tục tăng cường, ít nhất phải có thể thừa nhận được độ tinh khiết cao độ của Ngoại Đan, cho nên, hắn tiếp tục đóng Ngoại Đan lại.

Dù sao hiện tại hắn có là được liệu, những dược liệu này vận chuyển vào trong phòng của hắn, người khác đều cho rằng hắn đang dùng dược tề tẩy luyện thân thể, bởi vậy không có người nào dám quấy rầy hắn, nhưng không ai biết, hắn dùng suốt mười ngày này, đem những dược liệu này luyện chế thành Đoán Cốt Đan và Dịch Căn Đan, có những đan dược này. Hơn nữa có Thái Cực Quyền và Huyết Yêu Thoái Cốt Quyền tẩy luyện thân thể, cường độ thân thể của hắn đã tăng lên, tuy nhiên còn chưa đạt tới trình độ thừa nhận được nội khí Ngũ phẩm, nhưng đã có thể câu thông với Ngoại Đan hoàn mỹ vô khuyết.

Lúc tương thông hoàn mỹ vô khuyết với Ngoại Đan, Tiểu Báo Tử có cảm giác lực lượng của mình sinh ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Là lực lượng.

Đó không phải vì đoán cốt giới tạo thành, sau khi tiến vào đoán cốt giới, lực lượng của hắn tăng trưởng gấp năm lần so với luyện bì giới, không chỉ có lực lượng, còn cường độ thân thể, cùng độ cứng của cốt cách, nếu bây giờ có một gia hỏa luyện bì giới tiếp hắn một quyền, hắn tin tưởng kết quả nhất định dưới một quyền của mình, đối phương sẽ tan thành mây khói, đây là điều không cần hoài nghi.

Đây là lực lượng hắn có được sau khi tiến vào đoán cốt giới.

Mà hiện giờ nội khí trải qua tương thông và cường hóa, cường độ dung hợp của hắn với nội khí Cửu Long Thần Hỏa lại tăng lên một lần nữa, lực lượng tăng lên gấp đôi so với lúc vừa tiến vào đoán cốt giới, bởi như vậy, hiện tại lực lượng của hắn đã gấp mười lần lúc ở luyện bì giới.

Nói cách khác, bây giờ một quyền của hắn còn mạnh hơn gấp mười lần so với song chùy trước kia.

Vốn còn không biết, nhưng bây giờ nghĩ tới vấn đề này, hắn cảm thấy da đầu đang run lên.

Hắn cần một cây chùy nặng ngàn cân a, cầm song chùy trong tay, còn mạnh hơn một chùy của Lý Nguyên Bá trong truyền thuyết a, rất uy vũ a, vừa đụng là chết, không chết cũng trọng thương, nhưng mà, hắn đi đâu mà tìm một cây chùy nặng hơn ngàn cân đây? Hơn nữa còn là song chùy!

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

306. Chương 314: Vận Động Đảo Giữa Lòng Sông. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 314: Vận động đảo giữa lòng sông. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Bởi vì, sức nặng của một chùy không phải do bản thân nó, mà còn cần tài liệu cao cấp.

Thợ rèn đẳng cấp cao, hiện giờ Tiểu Báo Tử không thiếu, bây giờ hấn là trưởng lão Ô gia, chỉ cần mở miệng, đó có rất nhiều tượng sư chờ phục vụ hấn, nhưng tài liệu đâu?

Tượng sư cao minh có khả năng áp súc, chiết xuất rèn liệu, nhưng lại không có khả năng gia tăng chất lượng tài liệu, đã làm vũ khí, tuy chỉ là chùy, nhưng cũng không phải là quá lớn, bằng không thì, cho dù mình có thể cầm được, nhưng không đánh ra được.

Cũng may, bây giờ hấn là trưởng lão Ô gia, có tư cách truyền chuyển một ít tài liệu của Ô gia, hấn có quyền hạn này, nếu đã có, ngu sao không cầm.

Nghĩ tới đây, hấn lại cười hắc hắc, nói:

- Có cái danh phận trưởng lão này, đúng là dễ dùng mà.

Vân Châu, Ô gia.

Ô Duyên Thắng bình tĩnh ngồi trước bàn sách, nhìn bản danh sách trải rộng ra trước mặt của mình, lại nhìn lá thư đang nằm trên tay của mình, cơ mặt bắt đầu nhin không được mà co rút lại. Trong ánh mắt mờ mờ ảo ảo xuất hiện một tia sợ hãi, tất cả những thứ này, còn có đồ hình trên đó.

Đây là Tiểu Báo Tử hồi âm cho hấn, trong thư hồi âm. Trước cảm tạ Ô gia đã trợ giúp cho mình, cũng cảm tạ khi mình có vinh dự đứng vào hàng ngũ ngoại môn trưởng lão của Ô gia, hơn nữa tỏ vẻ, mình sống là người của Ô gia, chết làm quỷ Ô gia, nhất định sẽ đem hết toàn lực, một lòng một dạ làm việc cho Ô gia, loại lời lẽ này giống như lời tổng kết cuối năm của nhân viên công vụ kiếp trước, tuy đã vài chục năm không ghi, nhưng lại giống như đi xe đạp, một khi đã biết, thì không bao giờ quên được, ghi là vô cùng cảm động, vô cùng chân thành, Ô Duyên Thắng là lão hồ ly cũng có chút cảm động, ở cuối phong thư, lời nói của hấn xoay chuyển, nói vũ khí của mình bị hủy khi giao đấu với Lý Tú truyền nhân của Lý gia Bình Châu, hiện tại không có vũ khí tiện tay, bởi vậy, muốn thỉnh gia tộc hỗ trợ, chế tạo đôi song thanh chùy cho hấn.

Chế tạo binh khí, chính là căn bản của Ô gia, lẽ ra không khó khăn lắm, nhưng khi Ô Duyên Thắng nhìn thấy bản vẽ, sắc mặt liền trở nên khó xem.

- Hấn muốn gì, đây mà là binh khí gì chứ, cái này rõ ràng chính là hung khí nha, còn muốn một đôi, ta chạy đi đâu tìm cho người nhiều Tinh Kim Thiết Mẫu như vậy!

Tờ giấy vẽ của Tiểu Báo Tử vẽ một đồ hình đại chùy, đồ hình này cũng không có gì đặc biệt, chỉ có bộ dáng của một thanh đại chùy bình thường, nhưng đồ hình bên cạnh lại làm cho lòng của Ô Duyên Thắng run lên.

- Tốt nhất là ngoài một ngàn tám trăm cân, hai ngàn cân thì rất tốt, không thể thấp hơn một ngàn ba trăm cân.

Mấy chữ này đã làm cho Ô Duyên Thắng nhìn cả buổi, không thể thu hồi ánh mắt.

Với tư cách là gia chủ Ô gia, hấn là người đã nhìn thấy các mặt của xã hội, binh khí nặng đã qua tay hấn cũng nhiều, bản thân hấn cũng có một ít binh khí nặng, nhưng những cái gọi là binh khí nặng kia, nặng nhất cũng chỉ mấy trăm cân, nhưng không có cây nào hơn năm trăm cân cả, ở đâu mà giống Tiểu Báo Tử, mới mở miệng là một ngàn tám trăm cân, còn hai nghìn cân rất tốt, chẳng lẽ người không biết thứ nặng như vậy, cần phải tốn bao nhiêu cân Tinh Kim Thiết Mẫu sao?

Đồ vật nặng như vậy, người có thể làm nó động đậy sao? Cho dù người có thể làm động đậy, người múa nổi sao?

Cho dù người có thể múa được, người không cảm thấy phiền sao?

- Nếu như hắc không phiền thì sao?

Thình lình, trong đầu của Ô Duyên Thắng lại xuất hiện một câu này, nhin không được run lên một cái, trong ánh mắt toát ra thần sắc do dự, nhất tay lên, hắc cắn răng một cái, bàn tay hung hăng vỗ vào tờ giấy trên bàn, sắc mặt lộ ra chút dữ tợn, kêu lớn:

- Ô Phúc, gọi Vương sư phụ tới đây.

Sau đó, lại cầm tờ giấy kia, nhìn kỹ một lát, rốt cục vẫn không nhin được mắg một câu.

- Tên nghiệt súc này.

- Đại nhân, đại nhân, bên Liên Hoàn Ổ có tin tức!

Mới sáng sớm hôm nay, sau khi Tiểu Báo Tử luyện công xong, ngồi trong tiểu viện mà cảm thấy nhàm chán, Chu sẹo lại xông tới, mặt mũi tràn đầy hưng phấn, nói:

- Đại nhân, người của Liên Hoàn Ổ muốn chúng ta nói chuyện.

- Là chúng ta nói chuyện với bọn chúng, không phải bọn chúng nói chuyện với chúng ta.

Tiểu Báo Tử cải chính, ngẩng đầu nhìn sang Vương Thành và Giang Hiểu đi theo sau, cười nói:

- Điều kiện ổn chứ?

- Vâng, trên cơ bản đã xác định!

Giang Hiểu gật đầu nói, cầm một tờ giấy đưa tới trước mặt Tiểu Báo Tử.

- Nhưng mà, người của Liên Hoàn Ổ muốn gặp mặt ngài, để quyết định những chuyện này.

Tiểu Báo Tử không chút dểm xĩa tới tờ giấy trong tay Giang Hiểu, trong ánh mắt toát ra vẻ hài lòng, nói:

- Gặp mặt thì không cần, không chỉ là ta, còn cả các người, cũng không được tùy tiện gặp mặt bọn chúng, chuyện này cứ quyết định như thế, không cần phải phiền phức như vậy, chúng ta chiếu theo quy củ mà làm.

- Nhưng mà, nếu như bọn chúng làm trái quy củ thì sao?

Chu sẹo hỏi.

- Không bằng ngồi xuống...

- Nếu như bọn chúng muốn làm trái quy củ, chúng ta gặp mặt thì thế nào?

Tiểu Báo Tử lạnh lùng liếc Chu sẹo, làm cho cái đầu của hắc co lại.

- Bọn chúng dám làm trái quy củ, ta sẽ làm cho chúng phải đau khổ, chúng ta cần cam đoan các đội thuyền tới lui Lạc giang được an toàn, chỉ cần đường thủy thông thoáng, cũng không phải không cho thủy phỉ làm ăn, đúng rồi, chuyện này thì liên quan gì tới chuyện của người, không phải người quản việc xây dựng nơi chứa hàng sao, ở chỗ này mò mẫm cái gì?

- Ách! Chuyện này... Không phải ta mò mẫm vào, đại nhân, vì ta và người của Liên Hoàn Ổ có chút giao tình, cho nên mới...

- Người chết đi!

Tiểu Báo Tử cầm chén trà ném qua, quất lớn.

- Giao tình cái rắm, người là binh hắc là phỉ, có giao tình gì chứ!

- Dạ dạ, không có giao tình, đúng, đúng là chưa từng quen biết bọn chúng.

Chu sẹo cẩn thận từng li từng tí nói ra.

Tiểu Báo Tử bất mãn liếc nhìn Vương Thành và Giang Hiểu, nói:

- Hai người các người cũng thật là, trong thủy quân không còn người sao? Chuyện như vậy mà giao cho tên đầu này làm, cái miệng không khép lại được, dù đánh rầm lớn hay nhỏ thì người trên đời này cũng biết được.

Mặt hai người đỏ lên, trong nội tâm lập tức mắng Chu sẻo một trận, rũ cái đầu xuống, không người nào dám lên tiếng.

- Tính toán toán, chuyện này đến đây là chấm dứt, sự vụ cụ thể, các người an bài người dưới đi làm, không cần tự mình ra mặt, Vương đại nhân, chuyện nơi chứa hàng, chia ra mà làm.

- Vâng!

- Giang đại nhân, ta thấy người trong Giang Thành bắt đầu đo đạc thổ địa trên đảo, tình huống là thế nào? Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

307. Chương 315: Vận Động Đảo Giữa Lòng Sông. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 315: Vận động đảo giữa lòng sông. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Coi như tuân thủ quy củ, đối với các huynh đệ cũng rất khách khí!

Giang Hiểu nói ra:

- Nhưng mà, trừ đo đạc thổ địa ra, hình như thủ bị doanh cũng muốn kiến tạo một doanh trại trên đảo.

- Thủ bị doanh?

Lông mày Tiểu Báo Tử nhíu lại, nói:

- Đình thủ bị?

- Vâng!

Giang Hiểu cúi đầu, dùng khước mắt liếc trộm qua Tiểu Báo Tử, giống như muốn tìm trên mặt hắn điểm gì khác thường.

Đáng tiếc thần sắc Tiểu Báo Tử không thay đổi, chỉ nhẹ nhàng nói một tiếng:

- Như vậy à, ha ha, đảo giữa lòng sông thuộc về Giang Thành, không phải của thủy quân chúng ta, chỉ cần Giang Thành đồng ý, hắn có dời đại doanh lên đảo ta cũng không có ý kiến, đừng để ý đến bọn chúng.

- Vâng!

Giang Hiểu ứng một tiếng, có chút do dự nói ra:

- Đại nhân, ta lo lắng, nếu như binh sĩ thủ bị doanh lên đảo, xảy ra xung đột với huynh đệ chúng ta thì làm sao?

- Xung đột? Sẽ có xung đột gì chứ!

Tiểu Báo Tử ngạc nhiên nói ra:

- Hòn đảo giữa lòng sông, chim không thềm ỉa phân, trừ bến cảng và nơi chứa hàng ra, còn có hai giáo trường, người nói xem có chuyện gì?

- Ý của ta là, nếu người của thủ bị doanh khiêu khích thì làm sao bây giờ?

- Hẳn dám?

Tiểu Báo Tử cười lạnh nói,

- Họ Đinh kia không có gan như vậy, về phần binh sĩ thủ bị doanh, cũng không to gan như vậy. Hiện giờ ta đang lo lắng không phải là bọn chúng khiêu khích, mà là các người xui khiến thủ hạ chủ động khiêu khích, muốn đuổi bọn chúng đi.

- Ách!

Trên đầu của Vương Thành, Giang Hiểu và Chu sọ đều đổ mồ hôi lạnh, một câu cũng nói không nên lời.

Bọn họ, đúng là có ý định này.

Tuy đảo giữa lòng sông không nhỏ, nhưng bây giờ bị các thế lực Giang Thành phân chia, những nơi còn lại đủ để kiến tạo hai doanh không nhiều, cho nên có thể chiếm được bao nhiêu cứ chiếm, đặc biệt là quan hệ của thủ bị doanh và thủy quân không tốt. Đột nhiên kiến tạo doanh ở chỗ này, thành phần giám thị không ít, cho nên, mấy người này cũng nghĩ đến có nên tìm biện pháp đuổi thủ bị doanh ra hay không, muốn Tiểu Báo Tử nói ra, kết quả lời nói vừa ra, đã bị Tiểu Báo Tử đánh trở về.

- Chớ chọc nhiều chuyện như vậy, thủ bị doanh ở trên đảo, đối với chúng ta không có chỗ xấu, mà còn được lợi không ít. Các người không tạo phản, sợ cái rắm gì, đúng rồi, bắt đầu từ tháng sau, tiền thưởng cho huynh đệ tăng lên gấp đôi, tiêu chuẩn thức ăn cũng tăng lên gấp đôi.

- A? Đại nhân, mấy tháng nay, chúng ta đã tăng lên hai lần rồi!

Chu sọ kêu lên.

- Chẳng lẽ chúng ta không còn tiền sao?

Tiểu Báo Tử trừng mắt, nói:

- Làm cho đại doanh nhiều tiền như vậy, chẳng phân cho huynh đệ, người định xài hết sao?

- Đại nhân, làm như vậy, nếu rơi vào trong tai của người có tâm, không sợ có người nói ngài mua chuộc nhân tâm, mưu đồ làm loạn à?

Giang Hiểu hỏi.

- Nói nhảm, toàn bộ thủy quân, từ trên xuống dưới thêm, không đủ một ngàn người, chỉ bằng bao nhiêu người như vậy, làm loạn cái rắm!

Tiểu Báo Tử cười mắng, nói:

- Lời này nói ra không phải bị người ta cười chết sao!

- Hắc hắc, đại nhân nói đúng, đại nhân nói đúng!

Giang Hiểu cười gượng hai tiếng nói ra.

- Còn nữa, lần trước bởi vì chuyện Hoàng Long Bang, hình như chúng ta và huynh đệ trong thủ bị doanh không được vui vẻ lắm, các người trở về nói với các huynh đệ, nhìn thấy huynh đệ thủ bị doanh, tất cả mọi người khách khí một chút, đừng làm như đang gặp cừu nhân, có rượu mọi người cùng uống, có thịt mọi người cùng ăn, vui chơi giải trí tốn bao nhiêu tiền cứ!

Nói đến đây, hắn dừng một cái, liếc mắt nhìn Giang Hiểu, nói:

- Giang đại nhân, người tìm mấy huynh đệ cơ linh, bảo bọn họ chú ý đánh quan hệ tốt với thủ bị doanh, không đủ tiền, cứ tối tìm ta. Tất cả mọi người đều tham gia quân ngũ ở Giang Thành, ai mà không có người thân ở nhà, hiểu chưa?

- Minh bạch, minh bạch!

Tinh quang trong mắt Giang Hiểu lóe lên, đã hiểu rõ Tiểu Báo Tử đánh chủ ý gì, lập tức hưng phấn, nhưng mà, lúc hắn ngẩn đầu nhìn lên khuôn mặt quá mức trẻ tuổi của Tiểu Báo Tử, trong nội tâm lại phát lạnh, tiểu tử này mới bao nhiêu tuổi a, tâm cơ đã thâm trầm như vậy, còn nói cái gì không mưu đồ làm loạn, không nên nhìn bề ngoài mà đánh giá, hận không thể đem người thủ bị doanh kéo về bên này. Nhưng mà, như vậy cũng tốt, đi theo thủ lĩnh như vậy, tiền đồ sau này rất tươi sáng, ít nhất là không giống lúc trước, ngay cả các huynh đệ bình thường còn được thưởng không ít bạc.

- Tốt rồi, không còn chuyện gì, Chu sẹo lưu lại!

- Vâng!

Ba người cùng kêu lên, Vương Thành và Giang Hiểu đồng thời lui ra, thời điểm lui ra, ánh mắt nhìn Chu sẹo hiện ra một tia hâm mộ.

Phải biết rằng, cho tới nay, trong cao tầng thủy quân Giang Thành, quyền lực lớn nhất chính là Vương Thành và Giang Hiểu, bởi vì một người là phó thống lĩnh, một người còn lại nổi tiếng trí kế, cho nên, người nghe theo bọn họ không ít.

Mà Chu sẹo, nổi danh xấu tính, nát người, không có nhiều người nguyện ý liên hệ với hắn, ngay cả mấy tiểu đội trưởng thuộc hạ của hắn, cũng chỉ sợ hắn mà không có kính ý.

Sau từ khi Tiểu Báo Tử tới đây, chuyện này đã sinh ra biến hóa, Tiểu Báo Tử rất hứng thú với gia hỏa tính tình thô bạo nát người này, tuy động một chút là đánh là mắng, rất không nể tình, nhưng trong đó lại lộ ra vẻ thân mật mà người khác không có, trọng yếu nhất là Tiểu Báo Tử còn tự thân chỉ điểm võ nghệ cho Chu sẹo.

Nói thật ra, ở sâu trong nội tâm, Tiểu Báo Tử đối với Chu sẹo không có một điểm tốt nào, thằng này thô tục, vô lễ, tàn nhẫn, trời sinh tính tham lam, hèn mọn bỉ ổi háo sắc, nam nhân có khuyết điểm gì thì đều phát huy rất triệt để trên người của hắn. Nếu là một người khác, Tiểu Báo Tử đã sớm nghĩ biện pháp đuổi hắn đi rồi.

Nhưng mà, Tiểu Báo Tử lại vô tình phát hiện, tên Chu sẹo này, nhưng lại không phải là một người bình thường, hắn có thiên phú huyết mạch.

Giống như hắn có Hỏa Hồng Tinh, trong người tên Chu sẹo này chảy xuôi huyết mạch viễn cổ, có được thần thông của huyết mạch viễn cổ này, chỉ là, điểm này ngay cả hắn cũng không biết thì bỏ đi, nhưng hắn cho rằng Tiểu Báo Tử cảm thấy tư chất của hắn tốt, làm người thành thật, cho nên mới nhìn hắn vừa mắt.

Từ khi biết được mình có huyết mạch Hỏa Hồng Tinh, cho nên đối với chuyện thiên phú huyết mạch, Tiểu Báo Tử vẫn tận lực lưu ý, những năm gần đây, hắn xem không ít sách vở, cho nên cũng có lý giải nhất định về thiên phú huyết mạch, nói trắng ra, những thần thông này giống như thần thông của những người mang thiên phú huyết mạch trong manga, có huyết kế giới hạn, chỉ tồn tại trong những tộc đàn đặc biệt, dùng hình thức huyết mạch lưu truyền xuống, Hỏa Hồng Tinh như thế, Thiên Long Đạo Lôi thị gia tộc Lôi Linh thân thể cũng là như thế, mà thiên phú huyết mạch của Chu sẹo không giống, tuy nhiên thiên phú huyết mạch của hắn còn chưa thức tỉnh.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

308. Chương 316: Huyết Mạch Chu Sẹo, Ngủ Đông, Nguyên Nhân Ở Ẩn. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 316: Huyết mạch Chu sẹo, ngủ đông, nguyên nhân ở ẩn. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Trên đời này có rất ít người có được thiên phú huyết mạch, mà trong số rất ít những người có thiên phú huyết mạch, không có bao nhiêu thức tỉnh được lực lượng huyết mạch, số người thức tỉnh ít lại càng ít.

Như Thiên Long Đạo Lôi thị gia tộc, cho dù là cả một gia tộc, nhưng người thức tỉnh cũng không nhiều, cả Đại Tẩn cũng chỉ có hai nhà, phóng nhân khắp thiên hạ, những gia tộc như vậy không vượt quá mười ngón tay, còn lại tuyệt đại đa số người, không chỉ không thức tỉnh, biết mình có huyết mạch hay không cũng không có bao nhiêu.

Giống như Chu sẹ, hẳn thậm chí còn không biết chuyện mình có thiên phú huyết mạch, mà theo thời gian trôi qua, loại lực lượng thiên phú huyết mạch này không bị kích hoạt, cho nên huyết mạch càng lúc càng mờ nhạt, vận mệnh cuối cùng, chính là mất đi huyết mạch.

Bản thân Chu sẹ cũng không biết mình có được thiên phú huyết mạch, mà Tiểu Báo Tử thì có thể thông qua Hỏa Hồng Tinh nhìn thấy dị thường trên người Chu sẹ.

Chu sẹ là một gia hỏa thô lỗ dị thường, đến tìm Tiểu Báo Tử cũng rất ít là thông qua cổng bảo vệ bẩm báo trước, có một mực chạy thẳng, xông vào nội viện, mà có một lần, Tiểu Báo Tử đang rèn luyện Hỏa Hồng Tinh của mình, thì thẳng này xông thẳng vào, mà lần đó, thời điểm đó Hỏa Hồng Tinh của Tiểu Báo Tử khởi động toàn diện, cho nên mới phát hiện một cỗ lực lượng thần bí trong cơ thể Chu sẹ.

Mà càng làm cho Tiểu Báo Tử kinh hãi nhất là, sau đó cỗ lực lượng này làm Hỏa Hồng Tinh bị ảnh hưởng, tham lam, tham lam cực độ!

Trong khoảnh khắc đó, trong óc của Tiểu Báo Tử lóe lên ý niệm cắn nuốt sạch sẽ cỗ lực lượng của Chu sẹ trong đầu, một loại tham niệm cường đại muốn chiếm hữu nguyên thủy nhất.

Loại tham niệm này trực chỉ bản tâm, không thêm thủ hiểm mấy may, mà Tiểu Báo Tử dưới tâm tình như vậy, căn bản không thể ức chế được tham niệm trong lòng của mình, mà hẳn muốn làm, chính là thuận theo tự nhiên, dùng phương pháp an toàn nhất, không bị người ta chú ý nhất, đem lực lượng của Chu sẹ cầm vào tay.

Cho nên, Tiểu Báo Tử mới có thái độ hoàn toàn khác với những người còn lại, thậm chí còn rải ra tin tức Chu sẹ có tư chất cực cao, rất đúng khẩu vị của hắn, cho nên, hắn sắp sửa tài bồi Chu sẹ trọng điểm, có chuyện hay không có chuyện đều gọi hắn, lấy lý do xem xét tiến độ võ công của hắn, trên thực tế, cũng từ như vậy, mỗi lần đều lưu Chu sẹ lại, Tiểu Báo Tử cũng nói khảo sát tiến độ của hắn.

Sau khi hắn đánh chiếm Đoạn Long Than, cũng từ trong đó tìm được pháp môn Kim Cương Thân mà Lý Tam Bảo dùng làm vốn liếng hoành hành bá đạo nhiều năm, mà sau khi Tiểu Báo Tử lưu Chu sẹ lại, giống như sư phụ dạy đồ đệ tử, truyền cho hắn loại pháp môn này, cũng vì hắn mà giải đáp những vấn đề khó khăn trong tu luyện.

Bởi vậy, trong những người khổ luyện Kim Cương Thân cướp được ở Đoạn Long Than, thì Chu sẹ tiến bộ nhanh nhất, hiện tại, võ công của Chu sẹ, ở trong thủy quân, là tồn tại gần với Tiểu Báo Tử nhất, có thể nói là đệ nhất cao thủ dưới Chu Báo. Chỉ dựa vào điểm này, đã làm cho người khác hâm mộ muốn chết.

Tiểu Báo Tử tuy còn trẻ tuổi, nhưng người nào cũng biết hắn là kỳ tài võ học, lại xuất thân danh môn, tuổi còn nhỏ đã là cao thủ Tứ phẩm, chiến lực càng đáng sợ, mà tiến độ phát triển của hắn, tương lai có khả năng rất lớn tiến vào hàng ngũ cường giả Thập phẩm, có loại người này chỉ điểm võ nghệ, đối với đám què mùa thủy quân mà nói, chính là một chuyện cầu còn không được.

Cho nên chưa từng có người nghi ngờ chuyện Tiểu Báo Tử còn nhỏ tuổi, không thể dạy bảo võ học cho người khác, mấy tên gia hỏa trong thủy quân cũng ao ước được Tiểu Báo Tử vừa ý, đến lúc đó được hắn chỉ điểm một hai câu thì rất tốt.

Nhưng binh sĩ bình thường muốn tiếp xúc với Tiểu Báo Tử cũng không nhiều, không có cơ hội, cho dù gặp phải, cũng không có cái gan tiến lên thỉnh giáo, còn bọn người Vương Thành, tuổi đã quá lớn, cũng ngại mất thể diện nên không thỉnh giáo, mà trong mắt bọn họ, Chu sẹ chính là một người may mắn.

Nhưng người may mắn sống trong phúc mà không biết phúc, mỗi lần Tiểu Báo Tử trở về đều phàn nàn, mà yêu cầu của thống lĩnh này quá nghiêm khắc, nghiêm đến mức bản thân mình không chịu được, mà Tiểu Báo Tử an bài cho hắn những bài tập, giảng những thứ mà hắn nghe không hiểu, những người khác hận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể tiến lên dùng một cước đá bay hắn.

Mỗi khi Chu sọ từ chỗ Tiểu Báo Tử trở về đều có sắc mặt rất khó coi, bộ dáng cả đám người nhìn thấy đều hả hê, chưa bao giờ đứng ra hỏi thăm hắn.

Tuy bộ dáng Chu sọ thô tục hỗn trưởng, nhưng hắn không phải người ngu, biết rõ Tiểu Báo Tử xem trọng hắn mang đến chỗ tốt cho hắn, bởi vậy, tuy không phàn nàn, nhưng Tiểu Báo Tử cực lực giữ gìn, hắn không phàn nàn, nếu có người nào ở trước mặt hắn nói xấu Tiểu Báo Tử, hắn là người đầu tiên xông lên, đánh kẻ đó một trận tơi bời.

- Đại nhân, bài học ngài bố trí cho ta, ta đã hoàn thành!

Đi theo Tiểu Báo Tử vào hậu viên, Chu mặt sọ lộ ra vẻ mặt tươi cười nịnh bợ, hai con mắt đều híp lại thành hình trăng lưỡi liềm.

- Không phải hôm nay có vật gì tốt sao?

- Là đồ tốt, nhưng ngàn vạn lần đừng nói cho người khác biết!

Tiểu Báo Tử cười nói, đi vào trong nhà.

- Đây là dược liệu ta dùng để luyện thể, ta dùng, nhưng hiệu quả, ta không dùng được nữa, người cầm lấy mà dùng, một lượng này có thể tẩy luyện được bốn lần, có tác dụng tăng cường thể chất cho người rất lớn, cầm lấy.

Thân thể Chu sọ cương cứng, trợn mắt há hốc mồm nhìn cái bao trong tay Tiểu Báo Tử, nhìn một hồi, giống như đang nằm mộng, làm cho Tiểu Báo Tử ác hàn, trong mắt thẳng này có nước mắt lấp lánh a.

Sau đó, hắn hú lên thật lớn, quỳ xuống.

- Đại, đại nhân...

Chu sọ dùng âm thanh rất kích động, dung ánh mắt cực kỳ mập mờ nhìn Tiểu Báo Tử.

-Đại nhân đối đãi với như phụ mẫu tái sinh, Chu sọ nguyện đem cả đời này dâng cho đại nhân, cam tâm tình nguyện làm mọi việc, quyết không chối từ.

- Ách...

Tiểu Báo Tử rung mình, muốn thò tay nâng hắn dậy, nhưng vừa thò tay ra liền cảm thấy ác hàn.

- Ách, chuyện này, kỳ thật cũng không có gì, ngươi là kỳ tài luyện võ trong quân, có hi vọng thành tựu trên võ đạo nhất, đương nhiên ta xem trọng ngươi, võ công của ngươi càng cao, thực lực của ta cũng lại càng mạnh, lại nói, dược liệu này ta không cần nữa, không biết cho ai, cho nên, đừng nói ra những lời vô dụng này, hảo hảo luyện công, nâng cao thực lực của mình mới là chính đạo!

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

309. Chương 317: Huyết Mạch Chu Sọ, Ngủ Đông, Nguyên Nhân Ở Ấn. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 317: Huyết mạch Chu sọ, ngủ đông, nguyên nhân ở ấn. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Vâng, thuộc hạ nhất định tận tâm tu luyện, tuyệt đối không cô phụ kỳ vọng của đại nhân!

Chu sọ lớn tiếng nói, âm thanh kích động run rẩy.

- Tốt lắm, đừng có nói như vậy, âm thanh của ngươi quá lớn rồi, toàn bộ người trong thủy quân đều nghe được đấy.

- Ách!

Thần sắc trên mặt Chu sọ trì trệ, gục đầu xuống, tiếp nhận cái bao trong tay Tiểu Báo Tử, hẩn thi lễ, sau đó lui ra ngoài.

- Thằng này, có thể là người đáng tài bồi, nhưng không biết sau khi ta cướp lấy sức mạnh của hắn, hắn còn mạng hay không!

Tiểu Báo Tử hít sâu mấy hơi, hắn đem cảm xúc không thoải mái vừa rồi khi trừ đi, nhìn về hướng cửa ra vào, cười lạnh.

Hiện tại hắn luyện chế ra Đoán Cốt Đan và Dịch Cân Đan đủ để cho tu vi của hắn tiến vào dịch cân giới, thậm chí còn dư ra, bởi vậy, những dược liệu này đối với hắn, không còn tác dụng quá lớn, dù bán đi cũng được một món tiền lớn, nhưng Tiểu Báo Tử hiện tại, trong mắt đã không để tiền tài vào mắt.

Hiện tại trong tay của hắn nắm mạch máu Giang Thành, lại cấu kết với thủy phi trên Lạc giang, bù đắp lẫn nhau, lại thêm chỗ chứa hàng trên hòn đảo giữa lòng sông, tài nguyên của hắn cuộn cuộn, tiền, hiện giờ hắn không thiếu, hắn thiếu chính là thực lực, cao thủ Tứ phẩm.

Có thể đi ngang ở đại đa số địa phương trên thế giới này, nhưng đối với Tiểu Báo Tử, còn xa xa không đủ, bởi vì trên người của hắn có loại huyết mạch phiền phức, cho nên trong lòng của hắn lúc nào cũng cảm thấy nguy cơ, cảnh giác dị thường.

Theo lý thuyết, với tuổi hiện giờ của hắn, tu vi Tứ phẩm, phải đi ra ngoài lịch lãm một phen, tranh thủ danh tiếng, tôi luyện vũ kỹ trên giang hồ, chỉ có như vậy, mới chân chính có lợi cho thực lực hắn phát triển sau này, nhưng bây giờ hắn bị buộc ở Giang Thành, toàn tâm toàn ý kinh doanh thế lực của mình, điều này làm cho một đám người kinh ngạc, đồng thời cũng có chút tiếc hận, nhưng mà, kinh ngạc cũng thế, tiếc hận cũng tốt, không ảnh hưởng tới quyết định của Tiểu Báo Tử.

Hắn cũng muốn đi ra ngoài, nhưng từ khi luyện hóa viên Ngoại Đan thứ hai, hắn rõ ràng cảm giác được, thực lực vốn thuộc về khóa Ngoại Đan thứ hai bị hai con mắt hắn hấp thu, điều này càng làm cho đôi mắt của hắn không ổn định, lúc kích động, hoặc thời điểm dùng sức quá mạnh, Hỏa Hồng Tinh sẽ không khống chế được mà hiện ra, dưới tình huống như vậy, nếu hắn chạy ra giang hồ để chém giết, Tiểu Báo Tử tin tưởng, không qua bao lâu, mọi người trong thiên hạ đều biết đến Hỏa Hồng Tinh, hắn sẽ trở thành mục tiêu chém giết của mọi người trong thiên hạ.

Bởi vậy, hắn mới lựa chọn ngủ đông, ở ẩn, lựa chọn địa phương nhỏ như Giang Thành, có vị trí địa lý thật tốt, kinh doanh thực lực thuộc về mình, ổn định đôi mắt của mình, sau khi giải quyết được vấn đề đôi mắt, hắn sẽ đi ra ngoài tranh phong với thiên hạ.

Mấy tháng nay hòn đảo giữa lòng sông rất náo nhiệt, trừ việc có nhiều binh sĩ ở trên đó ra, ở bên cạnh có rất nhiều thuyền bè tập trung, tất cả các thế lực ở Giang Thành đều có ở đây, thậm chí trừ Giang Thành ra, còn có rất nhiều thế lực ở các nơi khác đổ về Giang Thành, những người này đều nhìn trúng khối bảo địa là hòn đảo giữa lòng sông, thế cho nên, Đoạn Long Than trước kia suốt mười ngày nửa tháng không thấy bóng dáng một con thuyền, lúc này chật chội như nêm cối.

Từ khi thủy quân Giang Thành cướp đoạt hòn đảo giữa lòng sông, Đoạn Long Than, tuyên bố thủy vực Đoạn Long Than sẽ mở ra vô điều kiện, mỗi ngày thương thuyền qua lại nối nhau không dứt, nhưng trong mấy ngày nay, đại đa số thương thuyền đều bị ngăn lại ở Đoạn Long Than, nhìn đội thuyền xếp thành hàng thật dài kia, không ai biết nên làm gì bây giờ.

Nhưng mà, trừ việc bắt đắc dĩ ra, bọn họ không có biện pháp xử lý, thậm chí không tìm ra đối tượng để trút giận, trước kia nơi đây không có thuyền bè qua lại, bọn họ đều mắng thủy quân vô năng, hiện tại thì,

hoàn toàn không có quan hệ với thủy quân, hoàn toàn là hòn đảo giữa lòng sông cần nhiều tài liệu, nhân lực vật lực để khởi công xây dựng, tất cả đều chen chúc ở nơi này, thậm chí, vì sơ tán những con thuyền này, thủy quân còn mở tạm vài bến cảng ở giữa lòng sông, nhưng không thể giải quyết áp lực ngày càng tăng của tuyến đường thủy này, cho nên, một chuỗi thuyền hàng kéo dài năm ba dặm ở Đoạn Long Than, đội thuyền còn đang gia tăng, giống như một con rồng thật dài, cảnh tượng rất đồ sộ.

- Cảnh này thật con mẹ nó đồ sộ a!

Tiểu Báo Tử ngồi trên một vách núi cao nhìn xuống lòng sông, nhìn thấy một dải thuyền hàng kéo dài năm ba dặm, vuốt ve cái bờm mềm mại của tiểu Độc đang nằm bên cạnh, cười hắc hắc, nói:

- Tiểu Độc a, người nói xem, nếu hiện giờ ta phóng một mũi lửa xuống, không biết đám thuyền này có tạo thành một trận Xích Bích như trong truyền thuyết hay không?

- Ô, hô, hô, hô, ngàn ngàn...

Tiểu Độc chỉ lo vui đùa gặm khúc xương trước mặt, hoàn toàn không có ý đáp lại lời nói của Tiểu Báo Tử.

- Thương nghiệp hóa, cái này gọi là thương nghiệp hóa a!

Tiểu Báo Tử nheo mắt lại, trong nội tâm xuất hiện một ý nghĩ cổ quái, đây là một thế giới dùng vũ lực vì tôn, nhưng mà, chính thức chủ đạo ở thế giới này, lại không phải võ công, mà là quyền thế và tiền tài, giống như kiếp trước của hắn.

Vũ lực có thể làm cho người ta cảm thấy sợ hãi, nhưng võ công cường đại, chỉ là một loại đồ vật có tính uy hiếp, nhưng không giống như quyền thế và tiền tài, chúng có thể khống chế thế giới này.

Bởi vậy, có rất nhiều người có tư chất và tài hoa, tuổi còn trẻ liền có thành tựu cực cao trên con đường võ nghệ, giống như Tiểu Báo Tử hiện tại. Trước hai mươi tuổi, tiến vào đoán cốt giới, trong võ lâm cũng được xem là cao thủ, dù là trong gia tộc hay là môn phái của mình, cũng có địa vị rất cao, nhưng khi có được quyền thế và tiền tài, liền bắt đầu đánh mất phương hướng, trầm mê vào trong quyền thế và tiền tài, không còn tu luyện khắc khổ như trước, do đó cả đời khó có thể tiến vào cảnh giới Thất phẩm.

Biểu hiện bây giờ của Tiểu Báo Tử, cũng giống như những người này, nhưng mà, lựa chọn như vậy, cũng không thể nói là sai lầm được, tu vi tiến vào đoán cốt giới, hắn đã đột phá bình cảnh, cho dù là đột phá Tứ phẩm, tiến vào Ngũ phẩm, Lục phẩm. Nhưng khi đối mặt với cái lạch trời là Thất phẩm, muốn vượt qua cái lạch trời này, cũng không thể dựa vào tài hoa và thiên tư là có thể vượt qua, còn cần phải có vận khí, cho nên, sau khi tiến vào đoán cốt giới, có rất nhiều người tự hỏi không biết cả đời này mình có thể tiến vào Thất phẩm hay không, do đó đời lực chú ý của mình, cũng không phải là việc khó tiếp nhận.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

310. Chương 318: Giang Hồ Phong Vân, Dư Chấn Cướp Dâu. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 318: Giang hồ phong vân, dư chấn cướp dâu. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Giống như Tiểu Báo Tử hiện tại, với tuổi của hắn, hắn rất cường đại, nhưng mà, nếu bảo hắn có thể tiến vào Thất phẩm, hơn phân nửa người trên giang hồ sẽ không tin tưởng, bởi vì thế lực hắn dựa vào là Ô gia, cả Ô gia, hiện tại chỉ có một cường giả Thất phẩm, mà người có hi vọng tiến vào Thất phẩm tiếp theo không chỉ có mình Tiểu Báo Tử, mà là Nhị công tử, con trai của Ô Duyên Thắng, bởi vì hắn không chỉ là

thiếu chủ Ô gia, mà còn là thân truyền đệ tử duy nhất của Vương Xà, cường giả Cửu phẩm, nghe nói tu vi hiện tại của hắn cũng đã tiến vào Tứ phẩm, hắn mới được xem là người có tiềm lực nhất thế hệ này của Ô gia, mà Tiểu Báo Tử, chỉ là một ngôi sao chổi vô tình xuất hiện mà thôi, có thể đoán được trong tương lai, Tiểu Báo Tử đúng là có thể chiếm được địa vị trọng yếu ở Ô gia, thu hoạch quyền lực cực lớn, nhưng khi cân nhắc xuất thân của hắn, như vậy, sự thật đã bày ra trước mắt, trên cơ bản hắn không thể trở thành đối tượng được bảo vệ của Ô gia.

Dù hắn có quan hệ với Vương Xà, có được mười chín khóa linh thạch Hỏa thuộc tính cho việc hắn thủ hộ bên ngoài hỏa mạch ba ngày, đương nhiên, nếu như lúc đó Vương Xà ở trong hỏa mạch tấn thăng từ Bát phẩm lên Cửu phẩm, thì số linh thạch đó xem như trả ơn.

Bởi vậy hiện tại Tiểu Báo Tử chỉ có tiềm lực, hơn nữa bản tiềm lực của Tiểu Báo Tử, cũng không phải rất lớn, tuy đáng giá đầu tư, nhưng không thích hợp đầu tư lâu dài.

Điểm này Tiểu Báo Tử cũng hiểu rõ, cho nên, hắn chỉ biểu hiện ra giá trị tiềm lực của bản thân khi muốn đạt được một giá trị tương ứng, chiếm được chỗ tốt về mình.

Kể cả lúc ở Trung Hòa quận thành và Giang Thành mở cửa hàng lương thực, mua sản nghiệp, liên kết với thủy phi điều khiển đường thủy Giang Thành, kinh doanh thế lực của mình. Những thứ này trong mắt người bình thường là tài phú vô cùng lớn, nhưng trong mắt của các đại gia tộc chân chính, hoàn toàn không để vào mắt, bọn họ có thể cho một cao thủ Tứ phẩm đãi ngộ như vậy đã không tệ lắm rồi.

Đây chính là cách sinh tồn trong thế giới này của Tiểu Báo Tử trong nhiều năm qua.

Ngẫu nhiên biểu hiện ra một ít điểm kiệt xuất để người ta phải coi trọng, nhưng lại không biểu hiện quá mức kiệt xuất khiến người ta hoài nghi, thậm chí sinh ra ghen ghét.

Giống như hiện giờ, hắn lựa chọn ngủ đông ở hòn đảo giữa lòng sông, ở ẩn, có một nguyên nhân trọng yếu là thời gian trước hắn biểu hiện ở Giang Thành quá chói mắt. Cũng quấy ra không ít chuyện, hắn cần một thời gian để cho những người khác tiêu hóa toàn bộ những tin tức này, dẹp yên chúng, như vậy, đối với hắn mới có lợi nhất.

Mà hắn ngủ đông ở đảo giữa lòng sông, ở ẩn ngay trong thời gian này, trên giang hồ xuất hiện gió nổi mây phun, từng đợt tin tức liên tục truyền tới, oanh động nhất trong đó chính là Vương Xà.

Ở Tần Lăng quận thành cướp dâu, tấn cấp Cửu phẩm, chính hai chuyện này, dù là ở đây, cũng trở thành tin tức nóng tiêu điểm trên giang hồ.

Đặc biệt là gần đây, vị cường giả Cửu phẩm này đã bị cuốn vào một mớ lộn xộn màu hồng phấn, lại trải qua thêm bớt của giới giang hồ, lập tức, tin tức này giống như bông tuyết rơi giữa mùa hè, bay đầy trời, không ai biết khởi nguồn từ đâu, cũng không ai biết nó sẽ tiếp tục trong bao lâu, cũng không ai biết có bao nhiêu bông tuyết như thế.

Mà chuyện này, Minh Nghĩa Kinh Viện là phía bị thiệt thòi lớn, rất mất mặt, cho nên không để yên, mà nếu thật sự trở mặt với Thiên Long Đạo thì không tốt, nhưng ít ra cũng phải làm một chút gì đó, mặt mũi phải tìm lại.

Hơn nữa lúc này muốn tìm mặt mũi trở lại, cũng không phải quá khó, cường giả Bát phẩm là không được.

Cường giả Cửu phẩm của Minh Nghĩa Kinh Viện, Phù Phong Tử xuất quan, trực tiếp phát ngôn muốn ước chiến với Vương Xà, cùng lúc đó, tổn thất trong chuyện này, động chủ Kim Quang Động, sư môn của Lục Thiệu Du, cường giả Cửu phẩm Kiếm Tôn cũng đưa ra tin tức như vậy.

Tất cả các đại sòng bạc trên giang hồ lúc này cũng lập ra ván cược, đặt cược xem ba vị cường giả Cửu phẩm này có đánh nhau hay không, nếu như đánh, Vương Xà sẽ chọn ai, sau khi đánh, kết quả như thế nào, trong khoảng thời gian ngắn, sinh ý như nước thủy triều, ngay cả Tiểu Báo Tử cũng nhận không được, áp một trăm lượng bạc.

Chắc chắn là không đánh, hai nhà này chỉ hung hăng làm dáng với nhau thôi.

Đặc biệt là Kim Quang Động, Kim Quang Động uy danh hiển hách, nhưng cũng chỉ có một cường giả Cửu phẩm, chính là động chủ Kiếm Tông, nếu xuất ra đánh với Vương Xà, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn,

Kim Quang Động không chịu nổi tổn thất, bọn họ cần một người trấn bải, nếu thất bại, tâm huyết mấy chục năm của Kiếm Tông sẽ ngấm nước nóng, cho nên, Kiếm Tông sẽ không vì đệ tử của mình mà dốc sức liều mạng với Vương Xà, đây là việc không có lý trí.

Trên giang hồ, Kim Quang Động là một môn phái đặc thù, bọn họ không có truyền thống lâu dài, nhưng không có nghĩa là thực lực của họ không mạnh, cũng không phải là một môn phái nhỏ không có tích lũy, thực lực của nó vượt xa những môn phái nhỏ và thế gia, thậm chí có thể dễ dàng tiêu diệt một môn phái và thế gia được thành lập mấy trăm năm, bởi vì đây là môn phái do một cường giả Cửu phẩm thành lập nên.

Môn phái trên giang hồ, nhiều như bọt biển, thời thời khắc khắc đều có môn phái mới ra đời, nhưng cũng thời thời khắc khắc có môn phái bị diệt vong, đây là đại xu thế.

Mà trong đủ loại môn phái mới thành lập này, cổ quái nhất, có tiền đồ nhất, chính là Kim Quang Động do cường giả Cửu phẩm sáng tạo ra.

Cường giả Cửu phẩm trên thiên hạ rất ít người gặp được, mà người có thể đứng ra thành lập môn phái càng hiếm thấy, bọn họ đều là nhân vật đứng trên đỉnh kim tự tháp của lực lượng, nhân vật như vậy, dù gia nhập vào quốc gia, môn phái hoặc thế gia, đều được coi trọng, thậm chí có thể nói nếu người thành tâm gia nhập, như vậy, cơ hồ người người có thể đạt được quyền lực và địa vị của trưởng lão cao nhất.

Người mạnh như vậy, đại đa số đều chọn gia nhập một quốc gia hoặc là môn phái, tiếp nhận cung phụng, sau đó lại chọn ra truyền nhân thích hợp, đem sở học của bản thân truyền thừa xuống.

Nhưng đó không phải là cách nghĩ của một ít cường giả Cửu phẩm, bọn họ một mình một người sáng tạo ra môn phái, chiêu thu môn đồ, trở thành môn phái mới, môn phái mới như vậy, tuy không có nội tình thâm hậu như các môn phái khác, nhưng lại có sức hấp dẫn rất lớn đối với những người gia nhập, bởi vì nó có cường giả Cửu phẩm tọa trấn, mà cường giả Cửu phẩm, trừ những đại phái, cao môn đại phiệt, thế gia ngàn năm ra, nhưng nơi khác không có.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

311. Chương 319: Giang Hồ Phong Vân, Dư Chấn Cướp Dâu. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 319: Giang hồ phong vân, dư chấn cướp dâu. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Có tên tuổi cường giả Cửu phẩm làm chiêu bài, thời điểm ban đầu sẽ có người gia nhập như mây, hình thành một cỗ thế lực cực lớn, nhưng cỗ thế lực này tương đối rời rạc, mà cường giả Cửu phẩm này cũng không có khả năng thu toàn bộ mọi người vào làm môn hạ đệ tử, bọn họ sẽ chọn một ít người có tư chất vô cùng tốt vào làm đệ tử của mình, sau đó lấy những đệ tử này làm hạch tâm, dựa theo cơ cấu cơ bản trên giang hồ, làm trụ cột cho môn phái.

Kim Quang Động là môn phái như vậy.

Mà muốn làm cho môn phái của mình vừa tạo ra hoạt động tốt, có hoàn cảnh tốt để phát triển, những cường giả này sẽ đạt thành hiệp nghị với thế gia ngàn năm, cao môn đại phiệt, đại phái, đôi bên cùng có lợi, trợ giúp những môn phái này tạo ra một bộ phận cao thủ, thậm chí để cho đệ tử của mình gia nhập những môn phái này, liên kết tâm của họ, giống như việc bạch y Kiếm Thánh Lục Thiếu Du trở thành chấp sự của Minh Nghĩa Kinh Viện, đây là do quá trình liên kết quan hệ, đạt được chỗ tốt, môn phái sẽ được những đại phái này ủng hộ, tốc độ phát triển rất nhanh.

Nhưng mà, trên đời này có bao nhiêu người chính thức có thể trở thành cường giả Cửu phẩm chứ?

Cho nên, đại đa số những môn phái như vậy trên giang hồ, giống như phù dung sớm nở tối tàn, lúc vừa thành lập thì cực thịnh, không người nào dám tranh phong, nhưng một khi cường giả Cửu phẩm sáng tạo không còn, hoạt động tốt, lực ngưng tụ sẽ tiếp tục tồn tại, hoạt động không tốt, nhân tâm bất ổn đặc biệt với quá nhiều người, thậm chí chỉ trong một đêm là sự đổ vỡ ly tán.

Hơn nữa, bởi vì số lượng cường giả Cửu phẩm quá ít, môn phái như vậy, một hai trăm năm qua chưa từng xuất hiện trên giang hồ, cũng chỉ có duy nhất một nhà là Kim Quang Động, chính vì có cường giả Cửu phẩm như Kiếm Tông chèo chống, lại có Lục Thiếu Du là cường giả Bát phẩm, thanh danh Kim Quang Động trên giang hồ hiện giờ, giống như mặt trời giữa trưa.

Nhưng bây giờ, gặp phải chuyện này, Kim Quang Động vừa mới tổn thất một cường giả Bát phẩm, nếu cường giả trụ cột của bọn họ bại dưới tay của Vương Xà thì không tốt, chỉ cần là người có lý trí sẽ không lựa chọn chiến đấu.

Mà Tiểu Báo Tử cũng có một ít lý giải về Vương Xà, hẳn vốn không phải là một người lỗ mãng, dưới tình huống không nắm chắc, hẳn tuyệt đối không dùng biện pháp cứng đối cứng với cường giả Cửu phẩm khác, cho dù hẳn nguyện ý, Thiên Long Đạo cũng không nguyện ý.

Huống chi, chuyện cướp dâu vừa diễn ra không bao lâu, cho nên lực chú ý của mọi người đều đặt trên người Vương Xà.

Hiện giờ người trên giang hồ đang phân vân về chuyện cướp tân nương lần này, nhưng có một điểm có thể khẳng định, người cướp tân nương là một nữ nhân, mà thân hình và cách ăn mặc của nữ nhân này, rất giống một vị thủ tọa khác của Thiên Long Đạo, cường giả Bát phẩm Niệm Vô Song.

Bởi như vậy, vấn đề này còn lớn hơn cả việc Vương Xà cướp tân nương, một người, Thiên Long Đạo có thể giải thích về hành vi của người, nhưng hai đại thủ tọa cùng lúc đi ra, không phải đang cố tình làm khó cho Minh Nghĩa Kinh Viện hay sao?

Mà Minh Nghĩa Kinh Viện cũng lâm vào khó xử, còn không chờ tới khi Thiên Long Đạo trả lời, thì có một tin tức khác truyền tới, một trong ba vị thủ tọa Thiên Long Đạo, Lôi thị gia tộc Lôi Hư đột nhiên đi Tần Lăng quận thành, mang theo lễ vật vô cùng phong phú tới cầu thân với Mã Thiên Trường, hẳn nói hẳn mới là chủ mưu của lần cướp tân nương lần trước, hẳn và Mã đại tiểu thư sớm đã quen biết từ trước, hơn nữa lưỡng tình tương duyệt, bởi vì một mực tu luyện, mà chậm trễ thời gian cầu thân, bị Lục Thiếu Du đi đầu, chính vì Lục Thiếu Du đi đầu và cầu thân thành công, Minh Nghĩa Kinh Viện và Thiên Long Đạo vì chuyện này mà đạt thành hiệp nghị, cho nên, hẳn bị Thiên Long Đạo và cường giả trong gia tộc trấn áp ở Thiên Long Thần Sơn, không thể hành động tự do, cho nên hẳn mới nhờ hai sinh tử chi giao hỗ trợ, quý nhiều cuộc hôn nhân này, người là Minh Nghĩa Kinh Viện cũng tốt, Kim Quang Động cũng được, có gì cứ đến tìm hẳn, hẳn sẽ tiếp toàn bộ.

Sự thật cũng đúng như lời hẳn nói, trước ngày hẳn thành thân một ngày, Niệm Vô Song đã đem Mã Linh Lung trở về phủ tổng đốc, còn ở trong phủ mật đàm với phu nhân tổng đốc nửa ngày, không ai biết hai nữ nhân này bàn chuyện gì.

Chỉ tiếc, ngày Lôi Hư cầu thân không thuận lợi, Lôi Hư bị đuổi ra khỏi phủ tổng đốc, theo như người ta nhìn thấy, thời điểm đi ra, mặt mũi thẳng này bầm dập, giống như bị người ta đánh một trận, những lễ vật cầu thân cũng bị ném ra ngoài, vứt lộn xộn ngổn ngan trước cửa phủ tổng đốc, một đám người qua đường trở mắt, đại đa số người sống cả đời cũng chưa từng thấy những bảo vật như vậy, có người còn bảo mình sống trên đời này thật uống phí.

Càng làm cho người ta cảm thấy hưng phấn ngoài ý muốn là, đối với những lễ vật bị vứt ra này, Lôi Hư không thèm để ý mà bỏ đi, làm cho cả đám người ở đó lao vào giành giật.

Bởi vậy, chuyện này tiếp tục trở nên phức tạp hơn, đương nhiên, cũng làm rõ ràng mạch lạc chuyện này.

Nói hẳn tình huống, tiền căn hậu quả của truyện này đã hiện ra trước mặt mọi người, vì cái gì mà Tiểu Báo Tử lại dính vào chuyện cướp tân nương, vì cái gì mà một người không tranh quyền thế như Niệm Vô Song

cũng tham dự, vì cái gì hai người lại không sợ hãi, bỏ qua hiệp nghị của Thiên Long Đạo và Minh Nghĩa Kinh Viện, căn nguyên chính là chỗ này.

Đây chính là một chuyện rõ ràng mạch lạc, nhưng chuyện rõ ràng mạch lạc như thế lại bị làm phức tạp lên.

Sau khi Lôi Hư xuất hiện, tam đại thủ tọa của Thiên Long Đạo hoàn toàn dính vào, chuyện này do ba người cùng hành động, hơn nữa Lôi Hư lại đem chân tướng mọi việc nói ra, tất cả mọi người đều cho rằng đây không phải là lí do hấn thoát thác, nếu như không phải hấn lưỡng tình tương duyệt, tư định chung thân, nói không chừng đã sớm thành thân trước rồi, không ai vì một nữ nhân mà làm lớn chuyện lên như vậy? Nhưng ba người này là ai? Chính là tam đại thủ tọa Thiên Long Đạo, là lực lượng trung kiên của Thiên Long Đạo hiện giờ. Là ba trụ cột lớn của Thiên Long Đạo a, một là cường giả Bát phẩm của Lôi gia, một là tân tấn Cửu phẩm Vương Xà, một còn lại, chính là Niệm Vô Song, lai lịch càng thêm thần bí, nghe nói hậu trường không dưới Lôi Hư, ba người này liên thủ làm ra chuyện này, Thiên Long Đạo có thể không quản sao? Thiên Long Đạo dám mặc kệ sao? Thiên Long Đạo, chối bỏ trách nhiệm sao?

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

312. Chương 320: Cười Xem Phong Vân, Hậu Sự Vương Xà. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 320: Cười xem phong vân, hậu sự Vương Xà. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Cho nên, dưới tình thế như vậy, đánh hay là không đánh.

Tiểu Báo Tử vì chuyện này mà đặt cược một trăm lượng bạc.

Vũ lực thì không được, như vậy, trận chiếm mồm mép càng thêm kịch liệt, nhưng người sáng suốt sẽ nhìn ra, phương thức để giải quyết chuyện này chính là việc Thiên Long Đạo sẽ lùi một bước, đạt được chỗ tốt thì lui lại, còn phải bồi thương một số vốn lớn cho Minh Nghĩa Kinh Viện, nói là đền bù tổn thất do mình thất tín với Minh Nghĩa Kinh Viện và Kim Quang Động, về phần Lôi Hư và Lục Thiểu Du có cưới được Mã Linh Lung hay không, vậy thì phải xem ai có đủ bản lĩnh.

Nhưng mà, với phong cách hành sự của Minh Nghĩa Kinh Viện, việc hôn sự này nhất định là đã hoàn tất, không người nào nhắc lại, còn lại, chỉ là ân oán các nhân giữa bạch y Kiếm Thánh Lục Thiểu Du và tam đại thủ tọa của Thiên Long Đạo, mà dù thế nào, tên Lục Thiểu Du này không có phần thắng, ít nhất là bây giờ không thể thắng, cho dù bị đánh gãy răng cũng phải nuốt vào bụng.

Quan hệ thông gia lần này, Minh Nghĩa Kinh Viện cũng tốt, Thiên Long Đạo cũng được, ai là người thua?

Minh Nghĩa Kinh Viện mất toàn bộ mặt mũi, mà chấp sự, bạch y Kiếm Thánh Lục Thiểu Du, cường giả Bát phẩm mất sạch mặt mũi, lão bà ngay vào ngày thành hôn bị người ta cướp đi, loại chuyện này, cho dù tu vi của hấn mạnh bao nhiêu, địa vị cao bao nhiêu, ít nhất trong mấy năm nữa, cũng đừng mong ngẩng đầu lên trong chốn giang hồ, trừ phi hấn có thể từ cuộc chiến lần này tìm mặt mũi trở lại.

Thiên Long Đạo thì sao? Thiên Long Đạo là người thắng trong trò khôi hài này, bởi vì Vương Xà đã trở thành cường giả Cửu phẩm, thanh danh đại chấn, nhưng đồng thời, mọi người cũng nhìn ra một mặt, đó chính là, trụ cột Thiên Long Đạo, tam đại thủ tọa, cường giả Bát phẩm có thể công nhiên cãi lệnh tông môn, không phải làm trái, mà là tùy ý chà đạp, đem hiệp nghị bí mật giữa Thiên Long Đạo và Minh Nghĩa Kinh Viện xé thành từng mảnh nhỏ, cuối cùng tông môn còn phải trả giá lợi ích, chùi dít cho bọn họ.

Điều này là ý gì?

Ý nghĩa chuyện này chính là người mạnh nhất thế hệ này sinh ra mâu thuẫn cực lớn với những người cầm quyền Thiên Long Đạo, cho dù là quyền lực của những người cầm quyền cũng không thể cải biến quyết định của bọn họ, như vậy, thực lực của bọn họ đã thừa sức phá vỡ quyền lực.

Theo một ý nào đó, đây chính là tín hiệu của những người mạnh nhất của Thiên Long Đạo, bọn họ không muốn bị ràng buộc, muốn bày thực lực của mình ra cho thế nhân thấy, nhưng lại muốn nói ra tiếng nói của mình ở Thiên Long Đạo, đưa ra quyết định của bản thân, sợ dĩ ba người này liên hợp lại với nhau, có khả năng là bọn họ thật sự vì tình cảm sư huynh đệ, chơi với nhau từ nhỏ tới lớn, quan hệ vô cùng tốt, ra tay vì huynh đệ, một mặt khác cũng chưa hẳn là không ý thị uy với người cầm quyền của Thiên Long Đạo, nói cho bọn họ biết, ba người bọn họ hiện giờ không thích làm tay chân cho Thiên Long Đạo nữa, không muốn chém chém giết giết cho Thiên Long Đạo một cách đơn giản nữa.

Cho nên, đối với một ít người hiểu chuyện trên giang hồ, không thể nghi ngờ, đây chính là một cảnh đặc sắc, người xem tâm trí bị cuốn hút, thần sắc kích động a!

Còn đối với người ngủ đông, ở ẩn ở hòn đảo giữa lòng sông như Tiểu Báo Tử mà nói, đây chính là cuộc vui, thường xuyên uống trà trên thành lầu, ăn vài món điểm tâm ngọt, nghe người giang hồ nghị luận, thỉnh thoảng còn chen vào một câu, nói ra phỏng đoán của bản thân, không có chút giác ngộ của người trong cuộc, phải biết rằng, lần đi cướp tân nương cũng có phần của hắn, hắn đã giết một cường giả Thất phẩm.

- Thời gian của người trôi qua rất thoải mái a.

Tiểu Báo Tử đang đưa mắt nhìn các con thuyền lớn nhỏ tạo thành hàng dài trên sông, thời điểm đang nghĩ ngợi xem nên làm thế nào để bản thân được lợi ích lớn nhất, đột nhiên trong tai truyền đến một âm thanh âm nhu quen thuộc.

Hắn giật mình cả kinh, từ trên tảng đá đang ngồi nhảy xuống, mà tiểu Độc ở bên cạnh hắn càng cảnh giác, rống một tiếng, từ trên sườn núi lao xuống, chỉ là, thời điểm thân hình của nó vừa nhảy lên, liền cảm thấy cái ót trầm xuống, bị một cổ lực lượng ngàn cân ấn xuống, ngăn chặn việc nó nhảy lên, đè xuống đất, không thể động đây.

Tiểu Độc trời sinh thông minh, lần này, liền biết rõ người vừa xuất hiện trước mặt không phải là người mà nó có thể địch lại, cũng không dám phản kháng, ngoan ngoãn phủ phục trên mặt đất, không nhúc nhích.

Tiểu Báo Tử nhìn thấy Vương Xà dùng một ngón tay để lên ót là có thể áp đảo tiểu Độc, không khỏi âm thầm bội phục, nhưng nghĩ lại, thằng này là cường giả Cửu phẩm, sắc mặt lập tức biến đổi.

- Vương thủ tọa, uy phong thật lớn a, một cường giả Cửu phẩm lại đi khi dễ tiểu Độc nhà ta, rất thú vị sao?

- Con yêu thú này của người rất có ý tứ, ta từ trên người nó cảm nhận được khí tức quen thuộc.

Lông mày Vương Xà nhíu lại, thu hồi ngón tay của mình, trong mắt hiện ra một tia nghi hoặc.

Trong nội tâm Tiểu Báo Tử sáng ngời, lúc này mới nhớ tới, tiểu Độc của mình giống như lão độc nhân, mà lão độc nhân không phải bị thằng này thu rồi sao? Huyết mạch truyền thừa giống nhau, đương nhiên khí tức cũng thập phần tương tự.

Nhưng mà, loại chuyện này không thể nói rõ, chỉ nói:

- Trong lúc vô tình đi vào Mãng Thương Sơn ta gặp được tiểu Độc, thế nào, trước kia thủ tọa đã gặp qua rồi sao?

- Ta cảm thấy nó rất giống yêu thú của ta, có thể cùng chung giống loài a.

Vương Xà nhẹ nhàng nói ra.

- Như vậy cũng không tệ, để ngày mai, cho chúng gặp nhau nhé?

- Sau này hãy nói!

Vương Xà nói ra, đem lực chú ý từ trên người tiểu Độc dời lên người Tiểu Báo Tử, vỗ vỗ tiểu Độc, ý bảo nó rời đi, tiểu Độc như được đại xá, sợ hãi liếc nhìn Vương Xà, chột chạy đi, chỉ hai ba bước chân, đã không thấy bóng dáng, xem bộ dáng đúng là bị Vương Xà dọa sợ.

- Thủ tọa đến nơi này, không phải chỉ dọa yêu thú của ta chứ?

- Người đoán thử đi?

Vương Xà cười cười, mục quang nhìn Tiểu Báo Tử, nói:

- Tiểu bằng hữu, người đứng là thông minh, chiếm được phong thủy bảo địa, mấy ngày này, chắc kiếm được nhiều tài nguyên lắm phải không?

- Không nói tới nhiều tài nguyên, miễn cưỡng có thể sống qua ngày a!

Tiểu Báo Tử cười nói:

- Ngược lại thủ tọa đại nhân, đã trở thành cường giả Cửu phẩm, đã trở thành tiêu điểm cho vạn người chú mục rồi a.

- Ta muốn đi Bắc Nguyên.

- A!

Tiểu Báo Tử giật mình một cái, đi Bắc Nguyên, hắn đi Bắc Nguyên làm cái gì? Không đúng, hắn đi Bắc Nguyên thì có liên quan gì tới ta, hắn nói cho ta biết làm gì?

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

313. Chương 321: Cười Xem Phong Vân, Hậu Sự Vương Xà. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 321: Cười xem phong vân, hậu sự Vương Xà. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Lúc này đi Bắc Nguyên, chỉ sợ ta sẽ gặp chút phiền toái, nếu có thể còn sống từ Bắc Nguyên trở về, chỉ sợ cũng phải mất một thời gian để xuất hiện trở lại.

Tâm của Tiểu Báo Tử trầm xuống.

Thằng này đi Bắc Nguyên để làm chuyện gì?

Đường đường là cường giả Cửu phẩm, đã là nhân vật đứng ở trên đỉnh kim tự tháp, không ngờ không nắm chắc việc còn sống từ Bắc Nguyên trở về?

Phải biết rằng, cường giả Cửu phẩm ở Bắc Nguyên, tính toàn bộ cũng chỉ có ba bốn người mà thôi, có lẽ một gã cường giả Cửu phẩm không phải là đối thủ của ba bốn tên cường giả Cửu phẩm, nhưng muốn vây giết cường giả Cửu phẩm, cho dù mười tên cường giả cùng liên thủ, cũng khó làm được.

- Ta đi Bắc Nguyên làm cái gì người không nên quản, nhưng mà, nếu như ta không về được, người phải giúp ta làm một việc.

- Thủ tọa cứ phân phó!

Âm thanh Tiểu Báo Tử cung kính nói ra.

- Đem cái này giao cho Minh Nghĩa Kinh Viện Kỷ Trung Đường!

Vương Xà đưa một bao vải màu xanh đến tay Tiểu Báo Tử, Tiểu Báo Tử tiếp nhận, cảm thấy vật trong bao rất nhẹ, hình như cũng không phải là thứ gì quá quý trọng.

- Mặt khác, trong này có một phong thư, là cho ngươi, nếu xác nhận tin tức ta chết đi, nếu có tin tức này, liền mở ra xem, chiếu theo những gì trong đó mà làm, xem như giúp ta một việc, nếu ta còn sống, coi như chuyện này chưa từng xảy ra.

- Vâng!

Thần sắc Tiểu Báo Tử lộ ra chút chần chờ, có chút sợ hãi, bởi vì lời lẽ của Vương Xà, giống như đang nói di ngôn.

- Tốt lắm, nhìn biểu lộ của ngươi, có phải nghĩ rằng ta đang bàn giao di ngôn hay không, nhưng đây là việc phòng ngừa vạn nhất mà thôi, ta cũng không tin, những người đó có thể làm gì được ta.

- Lấy tu vi của thủ tọa, người trên đời này có thể giết thủ tọa, chỉ sợ không nhiều lắm.

- Đương nhiên không nhiều lắm!

Wương Xà nhẹ nhàng cười cười, nói:

- Nhưng mà, nếu như gặp mấy lão gia hỏa không chịu giảng quy củ, không chết cũng phải mất một lớp da.

Nói đến đây, hắc hắc cười một tiếng.

- Tốt rồi, nên giao thì ta đã giao cho ngươi, chuyện này, ta xin nhờ ngươi, nhưng mà, ngươi phải nhớ kỹ, những chuyện ta nhờ, phải nhận được tin tức ta đã chết mới được làm.

- Thủ tọa yên tâm, chuyện này, ta nhất định sẽ xử lý thỏa đáng cho ngươi.

Wương Xà đối với phản ứng của Tiểu Báo Tử rất hài lòng, gật đầu nói ra:

- Ân, ngươi nên cẩn thận một chút, lần trước ta đã nói với ngươi, thiên hạ sắp biến động, ngươi ở chỗ này, đúng là một lựa chọn không sai, nhưng nên nghe lời ta, phải dùng tất cả biện pháp, đem cả Lạc giang này khống chế trong tay, tiến tới ảnh hưởng đến Trung Hòa quận thành.

- Chuyện này...

Tiểu Báo Tử vừa muốn nói tiếp, thì một thân ảnh lóe lên, Vương Xà đã sớm không thấy bóng dáng.

- Thân pháp thật nhanh a, còn nhanh hơn cả Tam giới tiểu na di của ta, không hổ là cường giả Cửu phẩm a, cho dù vừa mới tấn giai, thực lực hiện giờ đã không phải là tiểu nhân vật như ta có thể so sánh!

Trong nội tâm Tiểu Báo Tử âm thầm sợ hãi thán phục, lại nhìn cái bao trong tay, bất đắc dĩ cười cười, nói:

- Tính toán, trước tiên nên bảo quản cho hắc, chờ hắc trở lại rồi nói sau, ta không tin hắc sẽ chết ở Bắc Nguyên.

Trong nội tâm Tiểu Báo Tử thầm nghĩ, cầm lấy cái bao, triển khai thân pháp, trở về phòng của mình, giấu kỹ cái bao, lúc này mới yên lòng.

Tiểu Báo Tử giấu kỹ cái bao dưới giường của mình, lòng hiếu kỳ lại đi tới.

- Vì cái gì hắc lại giao thứ cho Kỷ Trung Đường chứ? Không lẽ bọn họ có quan hệ đặc thù sao?

Nghĩa bạc vân thiên Kỷ Trung Đường. Tu vi không phải là đỉnh cấp trên giang hồ, nhưng cũng được xem là cao thủ a. Nhưng về danh tiếng, không thua bất cứ cường giả đỉnh cấp nào trên giang hồ, thậm chí có khi còn cao hơn, tất cả đều vì hắc quá nghĩa khí.

Người giảng nghĩa khí thì có rất nhiều, nhưng có thể được gọi là Nghĩa bạc vân thiên, chỉ có một mình Kỷ Trung Đường.

Mà hắc sở dĩ hắc được gọi là người giảng nghĩa khí như vậy, chính là do hắc chuyên phân xử đúng sai trên giang hồ.

Nguyên do phải nói về ba mươi năm trước, Kỷ Trung Đường vốn không gọi là Nghĩa bạc vân thiên, mà cùng với phụ thân của Lục Thiệu Du, Lục Bắc Hợp xưng là Quang Tây Song Nghĩa, chính là huynh đệ kết nghĩa.

Ba mươi năm trước a, hai huynh đệ này còn trẻ tuổi, tu vi chỉ đạt tới Tam phẩm, cũng là thành viên của giang hồ, điểm khác là, Lục gia là một gia tộc hưng thịnh ở Quan Tây, mặc dù không phải là thế gia, nhưng ít ra cũng là gia tộc có quyền thế cấp bậc, mà Kỷ Trung Đường xuất thân rất bình thường.

Hắn chỉ quen biết với Lục Bắc Hợp trên giang hồ, nghĩa khí hợp nhau, vừa gặp đã kết làm huynh đệ, cùng bước chân vào giang hồ, hai người lưu lạc trên giang hồ vài năm, dù không tạo ra danh tiếng vang dội gì, nhưng ở Quan Tây, cũng có chút danh tiếng, về sau đều có vợ con của mình, con của Lục Bắc Hợp chính là Lục Thiếu Du sau này, nhưng tiếc vui chóng tàn. Thời điểm Lục Thiếu Du chưa đầy tuổi, đột nhiên gặp đại biến, Quan Tây Lục gia không biết vì nguyên nhân gì, đã đắc tội Âm Sát Phái của Ma Môn.

Tuy Âm Sát Phái đã sớm suy sụp, nhưng thực lực của chúng lại vượt xa Lục gia, một gia tộc như Lục gia không thể so sánh được, hơn nữa thừa hưởng phong cách hành sự hung tàn ác sát của Ma Môn, chỉ trong một đêm, đã diệt môn Lục gia, cả Lục Bắc Hợp cũng bị giết, chỉ có Lục Thiếu Du và mẫu thân của hắn vì về thăm nhà mẹ đẻ mới có thể tránh được một kiếp.

Với tác phong đuổi tận giết tuyệt của Ma Môn, trước khi động thủ đã tìm hiểu rõ tình hình của Lục gia, làm sao có thể để Lục Thiếu Du, một người có huyết mạch trực hệ của Lục gia mà quên được?

Sau khi không giết được ở Lục gia, liền tiếp tục đuổi giết, sau khi mẫu thân Lục Thiếu Du nhận được tin tức, sợ hãi liền lụy nhà mẹ đẻ, liền dẫn Lục Thiếu Du chạy trốn trong đêm, đáng tiếc, cho dù như vậy, cũng không cứu được nhà mẹ đẻ một kiếp.

Chuyện này Âm Sát Phái làm rất gọn gàng sạch sẽ, hành động cũng thập phần mau lẹ, thế như lôi đình, đem trọn thế lực Lục gia Quan Tây bình định, đợi đến lúc Kỷ Trung Đường nghe được tin tức, thì đã muộn.

Cả nhà nghĩa huynh chết thảm, nhưng mà, chuyện duy nhất làm hắn cảm thấy may mắn chính là nhi tử của nghĩa huynh vẫn còn sống, còn đi theo bên người mẫu thân, vì cứu cốt nhục duy nhất của Lục Bắc Hợp, hắn không nghe người nhà khuyên bảo, trước đi cứu viện, mà hắn cũng cứu viện kịp thời, trước khi Âm Sát Phái giết chết Lục Thiếu Du, đem Lục Thiếu Du cứu ra, nhưng mẫu thân của Lục Thiếu Du cũng hấp hối.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

314. Chương 322: Nghĩa Bạc Vân Thiên.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 322: Nghĩa bạc vân thiên.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Bởi vì mẫu thân Lục Thiếu Du không biết võ nghệ, bởi vậy Âm Sát Phái phái người đuổi giết cũng không phải là cao thủ gì, chỉ là hai tên sát thủ có tu vi Tam phẩm bình thường thì cũng bỏ đi, người cũng không nhiều, tu vi cũng không đạt tới Tam phẩm đỉnh phong, lại gặp đối thủ là Kỷ Trung Đường đang nổi giận, bị Kỷ Trung Đường giết sạch.

Nhưng chuyện này còn chưa chấm dứt, Kỷ Trung Đường bởi vậy mà trở thành mục tiêu đuổi giết của Âm Sát Phái, Kỷ Trung Đường xuất thân bình thường, gia tộc quyền thế như Lục gia còn bị diệt, hắn có thể gánh nổi sao, hắn tự rước họa vào thân.

Nhưng vận khí của hắn cũng còn tốt, chính vì hắn xuất thân quá bình thường, phụ mẫu lại mất sớm, cũng không có liên lụy đến quá nhiều người, hơn nữa hắn đã che giấu, Âm Sát Phái cũng không cần truy đuổi cả ngàn dặm. cao thủ Âm Sát Phái chỉ cần một buổi trưa đã đuổi giết hắn đến mức gà bay chó chạy, càng

đuổi càng chặt, mà Kỷ Trung Đường không còn cách nào, tâm tình hung ác, dẫn người Âm Sát Phái đến chỗ ở của mình.

Cũng chính vì cử chỉ này, đã thành tựu danh tiếng Nghĩa bạc vân thiên của hắn, đồng thời cũng xác định tính cách hung ác vô đối của hắn.

Trong nhà, hắn lợi dụng thời gian, trước đem Lục Thiếu Du bỏ vào trong hầm ngầm ở nhà, sau đó hắn ôm con mình, thay thế Lục Thiếu Du, dù sao cũng chỉ là tiểu nam hài cũng bằng tuổi với Lục Thiếu Du. Người của Âm Sát Phái không thấy được mặt mũi của Lục Thiếu Du, chuyện xảy ra kế tiếp, giống hệt những câu chuyện lịch sử Triệu Thị Cô Nhi ở kiếp trước của Tiểu Báo Tử. Điểm khác nhau là, tên Kỷ Trung Đường này làm còn ác hơn cả trong Triệu Thị Cô Nhi, không chỉ đem con mình cho người ta giết, còn một chương đánh chết thê tử của mình khi nàng ta ngăn cản, do đó cứu được Lục Thiếu Du.

Sở dĩ Kỷ Trung Đường có thể sống sót cũng rất thần kỳ, hắn ôm con mình, bị ba tên cao thủ Âm Sát Phái bao vây nhảy xuống vực. Không đường trốn, thả người xuống vực sâu, thân thể bắt được dây leo nên không chết, nhưng con của hắn lúc ở không trung đã rời tay, té xuống vực sâu không còn hài cốt.

Sau khi trốn ở vách núi ba ngày, hắn mới dám từ từ bò lên, tìm đến hầm ngầm Lục Thiếu Du đang trốn không dám lên tiếng. Một đường tiềm tung ẩn tích rời khỏi Quan Tây, thẳng đến mười lăm năm sau, Lục Thiếu Du trở thành đệ tử Kim Quang Động, chấp sự Minh Nghĩa Kinh Viện, một cao thủ Thất phẩm trẻ tuổi xuất hiện trên giang hồ, trở về Quan Tây, một người một kiếm, đồ diệt cả Âm Sát Phái, sau đó uy chấn giang hồ. Chuyện này lại lộ ra ánh sáng, mà Kỷ Trung Đường nghĩa bạc vân thiên, đã truyền lưu ra giang hồ, hơn nữa câu chuyện này còn được nhiều người ca tụng.

Câu chuyện này được mọi người ca tụng, đương nhiên mọi người phải ca tụng rồi, người trong giang hồ có ai làm được như hắn? Nếu có được bằng hữu nghĩa khí như Kỷ Trung Đường, cho dù tương lai mình có xảy ra chuyện gì, trong nhà cũng không cần lo không có người chiếu cố.

Nhưng mà, mỗi tự vấn trong lòng, chuyện này trừ Kỷ Trung Đường ra, ai có thể làm được điểm này?

Cho nên, trên đời này chỉ có một Nghĩa bạc vân thiên, chỉ có một mình Kỷ Trung Đường.

- Cũng không biết Vương xà và Kỷ Trung Đường rốt cuộc có quan hệ thế nào, chưa từng nghe nói hai người này có quan hệ gì với nhau, trừ thời điểm hắn và Lục Thiếu Du đối đầu ra, hai người chưa từng nói chuyện với nhau... Ách, đợi týt!

Thần sắc Tiểu Báo Tử khê động, tinh quang trong mắt chớp động liên tục, dù sao ở kiếp trước, hắn xem ra không ít tiểu thuyết đam mỹ, suy nghĩ một chút liền đoán ra được ẩn tình.

- Không biết vị Kỷ đại hiệp kia có máu chó gì, nhưng cho dù máu chó đi nữa thì kết quả cũng làm cho người ta bất ngờ a, chẳng lẽ Vương Xà chính là đứa con ngã xuống vực chết đi của Kỷ Trung Đường sao? Đúng vậy, rất có thể a, ít nhất là dựa theo tuổi tác rất trùng khớp, nếu đúng là như vậy, mọi chuyện đều có thể giải thích a, trách không được thằng này lại đi tìm Lục Thiếu Du gây phiền toái, ngay cả loại chuyện thất đức như cướp tân nương cũng dám làm, thì ra là thế!

Cho dù hắn không muốn, nhưng chuyện cướp tân nương hắn cũng tham dự, mà hắn cũng không có cừ oán gì với Lục Thiếu Du hay Kỷ Trung Đường cả.

Nhưng mà loại chuyện này, suy đoán cũng vô dụng thôi, cần phải có chứng cứ.

Muốn biết đáp án, biện pháp tốt nhất chính là hủy cái bao kia đi, đem thư ra xem, nhưng mà, cho dù cho Tiểu Báo Tử thêm một ngàn lá gan, hắn cũng không dám làm như vậy a.

Vương Xà vừa đi, hắn liền hủy lời hứa, nếu là Vương Xà còn sống trở lại, không chết, biết rõ hắn biết bí mật, khi đó bản thân hắn sẽ lãnh ít dữ nhiều.

Cho nên, tuy ngọn lửa hiếu kỳ đang bốc cháy hừng hực trong lòng ngực, nhưng hắn cũng nhịn xuống, để tránh rước họa vào thân.

- Đại nhân, đại nhân, không tốt, không tốt, xảy ra chuyện, xảy ra chuyện...

Thời điểm trong lòng Tiểu Báo Tử đang suy nghĩ vẫn vợ, liền nghe được bên ngoài có tiếng kinh hô, thần sắc trên mặt của Tiểu Báo Tử lộ ra vẻ lúng túng.

- Gấp cái gì mà gấp, trời sập à?

- Không phải, không phải, không phải trời sập!

Người xông vào phòng, hơi thở gấp gấp, nói chuyện cũng lắp bắp.

- Không phải, không đúng, đúng, đúng, đúng, huynh đệ bị người ta đánh.

- Các huynh đệ bị người ta đánh?

Lông mày Tiểu Báo Tử nhíu lại, ánh mắt ẩn hiện hàn mang, nơi này là hòn đảo giữa lòng sông, là địa bàn của hắn, ít nhất hiện giờ, không có người nào dám ở nơi này đánh người của thủy quân cả, hoặc là thủy quân làm ra chuyện gì đó quá mức, hoặc là cố tình bói móc, dám tìm Chu Báo hắn gây phiền toái, khả năng thứ nhất trên cơ bản không tồn tại, đối với đám binh sĩ trong thủy quân doanh. Tuy bình thường Tiểu Báo Tử không quản, nhưng đã nói rất rõ ràng với Vương Thành, muốn hắn làm quân kỷ nghiêm túc, hơn nữa. Đoạn thời gian trước, hắn còn đích thân xử lý các thủy quân không quy củ, xử lý những binh sĩ làm khó dễ những đội thuyền đi qua, cho nên, trước kia còn có thể, nhưng hiện tại, binh sĩ thủy quân tận lực không làm khó dễ đội thuyền, cố gắng kiếm chỗ tốt, trên căn bản là không có khả năng.

Như vậy, cũng chỉ có loại khả năng thứ hai, có người muốn gây phiền toái cho Chu Báo hắn.

-Bọn Vương phó thống lĩnh đâu rồi?

- Bọn hắn đã đi ra rồi, nhưng thực lực của người nọ quá cao, Giang đại nhân và Chu đại nhân đều bị đánh bại.

- Dẫn ta đi!

Tiểu Báo Tử trầm giọng nói ra, trực giác cho biết chuyện này không đơn giản như vậy.

Tiểu Báo Tử có chút khẩn trương, mà hắn khẩn trương cũng có đạo lý của hắn

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

315. Chương 323: Xử Lý Thiếu Nữ Kiêu Ngạo. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả:Xà Thôn Kinh

Chương 323: Xử lý thiếu nữ kiêu ngạo. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Vương Thành và Giang Hiểu không đi nói với hắn, Chu sếp trong thời gian này, đi theo hắn tập luyện võ nghệ, tư chất bản thân không tệ, võ công là tiến triển cực nhanh, tuy tu vi vẫn là Tam phẩm, nhưng tổng hợp thực lực, chiến lực, so với trước kia, ít nhất mạnh hơn ba bốn lần, trước kia hắn chỉ đánh ngang tay với Giang Hiểu, nhưng hiện tại, cho dù Giang Hiểu và Vương Thành liên thủ, cũng không phải là đối thủ của hắn, chiến lực của hắn hiện tại cũng là hảo thủ trong hàng Tam phẩm trên giang hồ, đạt tới tiêu chuẩn thượng lưu.

Nhưng bây giờ, thủ hạ đi nói cho hắn biết, Chu sếp cũng bị đánh bại.

Ít nhất điều này đã nói rõ, người tới, ít nhất là một hảo thủ Tam phẩm đỉnh phong, thậm chí là cao thủ Tứ Ngũ phẩm.

Cao thủ Tứ phẩm, nếu gây náo ở Giang Thành, thì mình cũng bỏ qua, bây giờ lại gây náo ở đảo giữa lòng sông, rất rõ ràng đang gây phiền toái cho mình.

Nghĩ tới điểm này, tâm tình của Tiểu Báo Tử khấn trương, lại buồn bực, lão tử muốn sống an an ổn ổn ở nơi này mà thôi, ta không đắc tội với ai, thế mà dám nghĩ biện pháp chơi ta?

Thần sắc của Tiểu Báo Tử không thể tốt nổi, chạy đằng sau tên binh sĩ, đi tới nơi xảy ra chuyện.

- Tại bến cảng?

- Đúng thừa đại nhân, nữ nhân kia từ trên thuyền đi xuống, đã bắt đầu náo sự.

- Nữ nhân? Là nữ nhân?

- Đúng vậy a, là nữ nhân, hơn nữa...

Lúc nói tới nữ nhân náo sự, thần sắc tên binh sĩ kia trở nên cổ quái.

- Đại nhân, ngài đi đến sẽ biết rõ !

Tiểu Báo Tử không hỏi nhiều, nhưng thần sắc của tên binh sĩ này, nói rõ nữ nhân này không đơn giản.

Mà trên thực tế, sau khi Tiểu Báo Tử đi tới nơi xảy ra chuyện, mới phát hiện, ý nghĩ của mình đúng là không sai, nữ nhân này không chỉ không đơn giản, mà là một cực phẩm.

Nơi xảy ra chuyện là trên một nơi chứa hàng mới xây dựng, con đường cũng vừa xây xong, thời điểm xây con đường này đã tính toán tới việc vận chuyển số lượng hàng hóa cực lớn, cho nên nó rất rộng rãi, chắc chắn, rộng hơn mười trượng, hiện tại, trên mặt đường này người đứng thành ba vòng, chặt như nêm cối.

- Đại nhân tới, đại nhân tới.

Thời điểm Tiểu Báo Tử và tên binh sĩ kia chạy tới, mọi người vây xem đồng loạt kêu to lên, dù là binh sĩ thủy quân, hay là khách thập phương xem náo nhiệt, hay là người có dụng tâm kín đáo, đều tự giác nhường một con đường.

- Đại nhân, thuộc hạ hổ thẹn!

Về mặt Vương Thành và Giang Hiểu lộ ra thần sắc xấu hổ đi tới, đi đến trước mặt Tiểu Báo Tử thỉnh tội.

Tiểu Báo Tử chỉ khoát khoát tay, nói:

- Chu sẹo đâu?

- Ách, hắn còn nằm trong kia!

Giang Hiểu trầm thấp nói ra, khóe mắt liếc trộm biểu lộ trên mặt của Tiểu Báo Tử, lộ ra thần sắc thập phần cẩn thận.

- Ta lại muốn nhìn, rốt cuộc là ai mà to gan như vậy, dám ở đảo giữa lòng sông này giương oai!

Thần sắc trên mặt Tiểu Báo Tử lộ ra vẻ giận dữ, lướt qua hai người, trực tiếp đi vào bên trong.

Chỉ vừa đi hai bước, thần sắc trên mặt của hắn cổ quái, ánh mắt và cơ bắp rút rút, tuy còn chưa tới nơi, nhưng với thị lực cường đại của hắn, lại nhìn thấy rõ tình hình trong tràng, Chu sẹo đang dùng tư thế chưởng tai gai mắt nằm trên mặt đất rên hừ hừ, nhìn thấy muốn đi lên quát hai quai hàm của hắn, mà người đứng bên cạnh hắn, cũng không phải có bộ dáng giống như hắn tưởng tượng.

Nữ nhân mà! Nữ nhân nổi danh trên giang hồ không nhiều lắm, võ công vượt qua Tam phẩm cũng không nhiều, mà trong những nữ nhân nổi danh này, có hứng thú tìm hắn phiền toái lại càng ít, thậm chí có thể nói là không có, cho nên Tiểu Báo Tử cho rằng nữ nhân này là người của gia tộc hoặc thế lực thần bí bí mật bồi dưỡng ra, cũng không là người lộ mặt trên giang hồ, nhưng không ngờ, người đứng giữa sân là một thiếu nữ kiêu ngạo.

Kiều ngạo, hơi kiêu ngạo a! Giống như kiếp trước của Tiểu Báo Tử, mà vị quái thú thức thức Vương Bác này thỉnh thoảng thấy qua, thấy trên inte khi tìm tòi những hình ảnh manga, thiếu nữ này giống như đúc thiếu nữ hắn nhìn thấy trong hình ảnh kia.

Dáng người lung linh, ngũ quan xinh đẹp tinh xảo, đồng tử như nước chớp động thần quang cường liệt lẫm liệt, ngẫu nhiên xuất hiện một tia cảm xúc ngang ngược và quật cường, biểu lộ trên mặt lạnh lùng trong trẻo, không theo nụ cười, nhưng khi nhìn thấy, loại trong trẻo nhưng lạnh lùng này, luôn có sức hút với võ giả, vóc người gầy yếu, với mục quang của Tiểu Báo Tử, nhìn thấy nàng cao khoảng một mét năm, phần lưng khoác một trường bào màu đen, mặc trên người một bộ quần áo màu hồng phấn dễ thương, mà hình dáng lung linh của nàng không có chút mờ thừa, đương nhiên, hiện tại chỉ có một mình Tiểu Báo Tử là chú ý tới quần áo của nàng, những người khác chú ý tới chính là thanh đại đao trong tay của nàng.

Đại đao này có chiều dài không kém hơn chiều cao của thiếu nữ, hơn nữa sống đao rộng thùng thình, từ đầu tới đuôi, đều lộ ra vẻ khát máu, hoàn toàn không cân xứng với vóc dáng của thiếu nữ, nó nằm trong tay của nàng liền lộ ra vẻ quái dị, nhưng trong cảm giác quái dị, còn lộ ra một cảm giác hài hòa mờ ảo.

Tiểu Báo Tử từ từ đi vào bên trong, ánh mắt thiếu nữ lập tức sáng lên, thính lực của nàng kinh người, tuy cách đám người nên không nhìn thấy Tiểu Báo Tử, nhưng khi nghe tiếng bước chân Tiểu Báo Tử từ từ đi tới, tiếng bước chân trầm ổn làm cho da đầu người ta tê dại, làm cho nhiệt huyết của nàng sôi trào.

Đám người kia, rốt cục cũng tách ra hoàn toàn, mà thiếu nữ trong tràng, cũng thấy rõ khuôn mặt của Tiểu Báo Tử, hiển nhiên, trang phục của Tiểu Báo Tử hiện giờ, hoàn toàn vượt qua dự kiến của nàng.

- Người chính là Chu Báo?

Trong mắt thiếu nữ hiện ra một tia nghi hoặc, cho nên mở miệng trước.

- Người là tên gia hỏa đệ tử Ô gia vốn phải chết trong hỏa mạch dưới lòng đất sao?

Cơ mặt của Tiểu Báo Tử co rút mãnh liệt, trong nội tâm thầm mắng.

- Kiêu ngạo đúng là kiêu ngạo mà, vừa mở miệng đã tỏ ra mình rất thông thái, cái gì gọi là gia hỏa đệ tử Ô gia vốn phải chết trong hỏa mạch dưới lòng đất? Chẳng lẽ ta đáng chết sao?

- Tại hạ là Chu Báo, nhưng ta có cảm giác mình không phải là gia hỏa đáng chết trong hỏa mạch đâu, ngược lại vị tiểu thư này, người vô duyên vô cớ đến nơi này gây chuyện với ta, còn dả thương tướng sĩ thủy quân chúng ta, rốt cuộc là có ý gì?

- Bọn chúng đều là đại nam nhân, sống nhiều năm như vậy mà quá yếu đuối, ngay cả một chiêu của ta cũng không tiếp được, người còn không biết xấu hổ nói chuyện thay bọn chúng!

Lời này nói, bỗng nhiên Tiểu Báo Tử có xúc động muốn nhét đôi tất thối của mình vào trong miệng của nàng, mà Vương Thành và Giang Hiểu ở bên cạnh.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

316. Chương 324: Xử Lý Thiếu Nữ Kiêu Ngạo. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 324: Xử lý thiếu nữ kiêu ngạo. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Lúc này đều hận không thể tìm kẻ đất để chui vào, người thắng thì đã thắng rồi, cần gì phải nói chuyện ác độc như vậy? Nhưng mà, Tiểu Báo Tử cũng không tiếp tục dây dưa chuyện này nữa, với kinh nghiệm kiếp trước của hắn, đối mặt với nữ nhân kiêu ngạo như vậy, giảng đạo lý không có bất cứ ý nghĩa gì, nếu tiếp tục đấu võ mồm với nàng, nhất định sẽ bị chọc giận đến chết, chẳng bằng đi thẳng vào vấn đề.

- Vị tiểu thư này nói đúng, bọn họ lớn tuổi như vậy, không tiếp được ba chiêu của ngươi cũng không tiếp được, đúng là mất mặt, nhưng dù nói thế nào, bọn họ đều là thủ hạ của ta, ngươi đã thương thủ hạ của ta, ta phải lấy lại danh dự cho bọn họ, đúng không? Lại nói, nơi này là đảo giữa lòng sông, hơn nữa là bên cạnh giữa lòng sông, ngươi tới nơi này nào sợ, cũng nên cho ta một lời giải thích, có phải hay không?

- Đợi ngươi thắng được đao trong tay ta thì nói sau!

Thiếu nữ cười lạnh nói ra, ánh mắt trở nên lạnh lẽo ác liệt, trong thanh đao trong tay quét ngang, nhìn đao lớn nhỏ, tính chất, ít nhất cũng hơn trăm cân, nhưng lại bị thiếu nữ này đặt ngang trước ngực, hình như không tổn quá nhiều khí lực, kết hợp với thân hình nhỏ yếu của nàng, nhìn thế nào cũng cảm thấy quái dị.

- Cũng tốt, ngươi có thể sử dụng ba chiêu đánh bại bọn họ, xem ra thực lực rất mạnh a, ta thân là thống lĩnh thủy quân, cần phải lĩnh giáo một chút!

Nói xong, chân trái của Tiểu Báo Tử lui về phía sau một bước, giờ hai nắm đấm lên, đặt trước người làm bộ dáng phòng thủ.

- Đợi một chút, chùy của ngươi đâu?

Thiếu nữ lạnh lùng nói ra.

- Chẳng lẽ ngươi muốn dùng tay không đấu với ta?

- Đối phó ngươi, hai cái nắm đấm là được, cần gì phải sử dụng binh khí chứ.

Tiểu Báo Tử mỉm cười, trong ánh mắt toát ra thần sắc đùa giỡn.

- Tiểu muội muội, đến đây đi, lại đây cho ca ca giáo huấn ngươi cho tốt nào.

- Ngươi... Ngươi...

Rất hiển nhiên, vị đại tiểu thư này từ nhỏ đến lớn chưa từng chịu qua đả ngộ và ngữ khí như vậy, thậm chí trong giọng điệu này còn mang theo hương vị đùa giỡn.

- Vậy phải xem ngươi có bản lĩnh đó hay không!

Nhưng hiển nhiên Tiểu Báo Tử đã đánh giá thấp tâm tính của vị tiểu thư này, sau khi tâm thần rung động, nàng nhanh chóng khôi phục tỉnh táo.

- Vị đại tiểu thư này rất khó đối phó a!

Trong nội tâm Tiểu Báo Tử thở dài, hắn đã cảm nhận được hàn mang từ trong thanh đao của thiếu nữ này.

- Vì cái gì ta lại gặp phải chuyện này chứ?

Trong nội tâm Tiểu Báo Tử ai thán một câu, mãnh liệt đề khí, một cỗ khí tức cực nóng từ trong người của hắn truyền ra, giống như núi lửa phun trào, chỉ trong nháy mắt, không khí chung quanh nóng bỏng như sa mạc.

- Tốt lắm!

Thiếu nữ khen một tiếng, trường đao trong tay chém tới, một đạo đao mang hình bán nguyệt bắn thẳng về phía Tiểu Báo Tử, thân thể Tiểu Báo Tử lóe lên, đao mang hiện ra, quyền trái đánh ra một cỗ khí nóng, lao về phía thiếu nữ.

Đại Hoang Thập Tam Quyền! Thiếu nữ không chút yếu thế, múa trường đao trong tay nhẹ như không, đao mang chung quanh trường đao lạnh lẽo ác liệt, chiến đấu với Tiểu Báo Tử.

Khi cận chiến, Tiểu Báo Tử mới phát hiện đối phương rất lợi hại, xác thực mà nói, là trường đao trong tay của nàng lợi hại, ba quyền của hắn nện vào sống đao, với quyền của Tiểu Báo Tử, cho dù là thép tinh trũng phải ba quyền này đánh gãy, nhưng ba quyền của Tiểu Báo Tử đánh lên thanh đao chỉ làm nó hơi dừng lại, không còn tác dụng nào khác, trái lại, nắm đấm của hắn bị lực phản chấn trên thanh đao truyền lại làm đau đớn.

- Mẹ kiếp, cây đao này ít nhất cũng có cấp bậc gần thứ thần binh a, không, không đúng, là thứ thần binh, dưới hai quyền của ta, hoàn toàn không hao tổn gì, đây chính là thứ thần binh!

Đúng, thứ thần binh, nắm quyền của Tiểu Báo Tử hiện giờ, vận dụng tâm pháp quái lực quyền, trong cơ thể được nội khí Cửu Long Thần Hỏa rèn luyện mấy lần, tăng cường độ thân thể của hắn lên, nếu là binh khí bình thường, dưới quyền cực nóng của hắn cũng phải xuất hiện dấu hiệu tan chảy, mà hiện giờ thanh đao không có tổn hại, chỉ sợ chỉ có thứ thần binh mới có bốn sự này.

- Mẹ kiếp, nha đầu này có lai lịch gì, không ngờ có thể đem thứ thần binh chạy lung tung a!

Tiểu Báo Tử thầm than.

Quyền kinh của Tiểu Báo Tử đúng là làm cho người ta khó chịu, không chỉ có lực lượng cường đại, mà còn mang theo khí kinh cực nóng, nếu như nói lúc Tiểu Báo Tử phóng xuất khí tức làm cho người ta có cảm giác như đang ở trong sa mạc, như vậy, nắm quyền hiện tại của Tiểu Báo Tử làm cho nàng có cảm giác như bản thân của mình đang ở trong một lò sấy.

Đúng, một quyền của Tiểu Báo Tử đánh ra, chung quanh một quyền của hắn đều hình thành một đạo khí kinh hồng sắc, khí kinh này giống như ở trạng thái dịch, nhiệt độ cũng không thấp hơn lò rèn đang đổ lửa của thợ rèn, thậm chí, còn làm cho nàng sinh ra một loại cảm giác như sắt thép đang bị nóng chảy ra, làm cho nàng không dám tiếp, chỉ có thể dựa vào ưu thế binh khí phá chiêu mà thôi.

Nàng gặp chiêu phá chiêu, mà Tiểu Báo Tử lại cam tâm chịu thiệt, Đại Hoang Thập Tam Quyền quyền ý vốn đại khai đại hợp, phong cách cổ xưa bao la mờ mịt, chỉ cần có không gian thi triển, mới có thể phát ra uy lực lớn nhất, nếu gặp chiêu phá chiêu, chỉ có thể lâm vào bị động, bây giờ đối phương gặp gặp chiêu phá chiêu, đương nhiên Tiểu Báo Tử không cần khách khí, đem áo nghĩa Đại Hoang Thập Tam Quyền phát huy toàn bộ, chuyện này, làm cho tâm tình của thiếu nữ cảm thấy không ổn, trong thời gian ngắn chỉ cảm thấy bốn phương tám hướng đều có quyền kinh của Tiểu Báo Tử, mà mỗi quyền xuất ra đều làm cho tâm cảnh của nàng cảm thấy tuyệt vọng thê lương, tâm cảnh thay đổi theo quyền kinh, điểm chết người nhất là, bên trong bộ quyền pháp này ẩn chứa một loại lực lượng cổ quái, sau khi đánh ra một quyền, liền lưu lại một đạo khí kinh giống như tơ, vào lúc đầu thì cảm thấy không có gì không đúng, nhưng đợi đến lúc quyền của Tiểu Báo Tử bao trùm thiên địa, thiếu nữ mới cảm thấy tuyệt vọng, không gian chung quanh như bị dính lại, mà mỗi quyền của Tiểu Báo Tử lại đều lưu lại khí kinh kia, trong lúc bất tri bất giác đã rậm rạp như rừng rậm, làm cho nàng lâm vào trong đó, không thể động đậy.

Loại cảm giác này khó chịu tới cực điểm, mà vị đại tiểu thư loli này chưa từng cảm nhận qua, trên thực tế, nàng cũng chưa bao giờ lâm vào tình cảnh bị động như thế này, bởi vậy, bắt đầu luống cuống tay chân.

Mà Tiểu Báo Tử thì bắt lấy cơ hội này áp chế nàng, mở rộng thành quả chiến đấu, có vài quyền xướt qua thân thể của nàng, xướt qua quần áo màu hồng phấn của nàng, nóng chảy, nhưng mà, làm cho Tiểu Báo Tử cảm thấy thất vọng là, hắn quyền kinh của hắn không thể làm cho xuân quang của thiếu nữ hiện ra bên ngoài, sau khi đốt cháy quần áo, thỉnh thoảng Tiểu Báo Tử phát hiện, mà trong nội y của nàng, vẫn mặc một tầng nội giáp.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

317. Chương 325: Thiếu Nữ Kiêu Ngạo Thiện Lương Vs Học Sinh Cấp Ba. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 325: Thiếu nữ kiêu ngạo thiện lương vs học sinh cấp ba. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Lân phiến rậm rạp, rất tinh xảo, lúc quyền kinh của Tiểu Báo Tử tiếp xúc ới nội giáp, thì một vầng sáng màu vàng nhạt lóe lên hóa giải quyền kinh rồi biến mất, không có biểu hiện gì nữa, nội giáp thiếu nữ này đang mặc nhất định không phải là phạm vật.

- Lúc này còn đánh cái rắm gì nữa, toàn bộ bằng vào trang bị khi dễ người ta!

Trong lòng Tiểu Báo Tử thầm mắng, nếu như tiểu nha đầu này không mặc nội giáp này trên người bây giờ mình đã thắng.

Thực lực tiểu nha đầu không tệ, chiến lực bản thân đã vượt qua Tam phẩm, tiến vào hàng ngũ cao thủ Tứ phẩm, hơn nữa trên tay cầm đại đao cấp bậc thứ thần binh, cho dù gặp phải cao thủ Ngũ phẩm, cũng có sức liều mạng, mà cộng thêm nội giáp trên người gia tăng tác dụng, cho dù gặp cao thủ Lục phẩm, dù không thể chiến thắng, cũng có thể toàn thân trở ra.

Nhưng mà, bị quyền kinh của Tiểu Báo Tử xướt qua, mùi vị này không chịu nổi, cho dù hộ giáp hóa giải địa bộ phận kinh lực, nhưng vẫn có một bộ phận rất nhỏ quyền kinh ảnh hưởng tới nàng, chỉ thấy sắc mặt của nàng hơi trắng, thân hình cũng có chút bất ổn, lại bị quyền ảnh của Tiểu Báo Tử bao trùm, lui về phía sau hai bước.

Vừa lùi lại hai bước, đã phát hiện không ổn.

Phải biết rằng, hiện tại cục diện trận đấu hoàn toàn nằm trong tay Tiểu Báo Tử, tiểu nha đầu chỉ gặp chiêu phá chiêu, miễn cưỡng ngăn cản thì bỏ đi, bị quyền ảnh của Tiểu Báo Tử bao trùm, mình tiếp tục phòng thủ sẽ lộ sơ hở, bên trái thân thể lộ ra kẽ hở, kẽ hở này vừa xuất hiện, đương nhiên Tiểu Báo Tử không buông tha cơ hội, quyền thể đánh ra, đánh vào bên trái của nàng, lúc nắm đấm đánh ra, khoe miệng của Tiểu Báo Tử hiện ra nụ cười lạnh.

- Nội giáp, có nội giáp thì không sao à? Chỉ cần một quyền của lão tử nện vào, cho dù nội giáp của người có là thần binh, cũng bị lão tử đánh bay ra ngoài.

Tiểu Báo Tử âm hiểm thầm nghĩ trong lòng.

Trong nháy mắt nắm quyền của hần sắp nện trúng, thỉnh linh trong lỗ tai nghe được một tiếng hừ lạnh.

Thanh âm này xuất hiện thập phần đột ngột, Tiểu Báo Tử không kịp phòng bị, tiếng hừ lạnh, giống như búa tạ, đánh thẳng vào tai của Tiểu Báo Tử, chấn đắc hần mê muội một hồi, thân thể không khỏi lảo đảo một hồi, một quyền này hần đánh hụt.

Đáng chết!

Tiểu Báo Tử thầm mắng một tiếng, trong lòng của hần kiên trì ương ngạnh, cho nên tiếng hừ này làm cho hần không thể bảo trì bình tĩnh, chỉ thất thần một cái chớp mắt, sau đó đã hồi phục lại, nhưng sai sót này chính là cơ hội tốt nhất của thiếu nữ, thậm chí, còn đánh mất tiên cơ.

Cao thủ so chiêu, thắng bại thường thường chỉ trong một chút xíu đó, một khi lấy được ưu thế, liền càn tào ráo máng, bằng không thì, đánh hổ không chết, phải chết trong miệng hổ.

Đánh hổ không chết chính là tình cảnh hiện tại của Tiểu Báo Tử, tuy chuyện hần chấn động chỉ diễn ra trong chớp mắt, nhưng thiếu nữ kia đã bắt lấy cơ hội, phản công lại, đao mang trong tay đại phóng, bắt đầu phản kích.

Tiểu nha đầu này thời điểm phòng thủ có chút không tốt, nhưng thời điểm tấn công, lại vô cùng lăng lệ ác liệt.

Chỉ thấy nàng dùng nội khí thúc dục trường đao trong tay, đao mang dài gần một thước, đao mang vô cùng sắc bén, làm cho lưới kinh khí của Tiểu Báo Tử bị chặt đứt, Tiểu Báo Tử cũng không dám dùng nắm đấm nặng kháng, chỉ có thể né tránh.

Sau khi chém đứt kinh khí, mũi nhọn của trường đao đại thịnh, sau đó, toàn thân của Tiểu Báo Tử bị đao mang bao bọc, chỉ thấy đao ảnh đầy trời, một đao lại một đao, liên miên không dứt.

Nhưng mà, Tiểu Báo Tử cũng không giống như nàng, công mạng thủ yếu, hấn luyện tập Thái Cực Quyền nhiều năm, cho nên có nhận thức rất sâu về quyền tính quyền lý, một khi phòng thủ, rất cẩn thận, không chỉ cẩn thận, thậm chí hấn còn bắt đầu xây dựng lưới xung quanh mình, dù phần lớn cái lưới kinh khí này bị đao mang chặt đứt, nhưng lưới của Tiểu Báo Tử giống như lưới của con nhện, không ngừng bện lại với nhau.

Từ từ, cục diện bắt đầu đảo ngược, mặc dù trường đao trong tay thiếu sắc bén, chặt đứt không biết bao nhiêu đao tơ khí, nhưng mỗi lần như thế chắc chắn sẽ bị dính một chút tơ, lúc đầu còn không có gì, nhưng càng về sau, thiếu nữ liền cảm thấy trường đao trong tay càng ngày càng chậm, càng ngày càng trì trệ, càng ngày càng nặng nề, càng về sau, thậm chí xuất đao mang ra ngoài cũng khó.

Lại nhìn Tiểu Báo Tử, càng thủ càng nhẹ nhàng, hấn đã bố trí xung quanh mình rất nhiều lưới khí kinh, mục tiêu công kích của tiểu nha đầu này không phải là hấn, mà là kinh khí rậm rạp chằng chịt xung quanh hấn, những sợi tơ này càng lúc càng lớn, giống như lâm vào vũng bùn, mà hấn, thì trốn ở chính giữa tấm lưới lớn này, giống như một con nhện tùy thời đều có thể săn mồi, tùy thời dùng răng độc của mình giải quyết con mồi.

Đương nhiên, giải quyết con mồi, chỉ là tưởng tượng của hấn, chỉ là tưởng tượng thôi.

Vừa rồi Tiểu Báo Tử đang dực tiên dực tửu thì bị tiếng hừ lạnh phá ngang, Tiểu Báo Tử đã minh bạch, cho dù hôm nay mình đánh bại thiếu nữ này, cũng không có khả năng làm gì người, đòi lại công đạo a.

Lai lịch của thiếu nữ này hấn không rõ ràng lắm, nhưng có thể từ trang bị biến thái của nàng mà nhận ra, cộng thêm tuổi nàng nhỏ, thực lực mạnh và công kích ác liệt, liền có thể đoán ra thiếu nữ này xuất thân danh môn, bởi vì dung nhan kinh người, cho nên từ nhỏ được gia tộc, tông môn hay sư phụ coi trọng, dốc sức tài bồi, tuy tuổi còn nhỏ, nhưng lại luyện thành một thân võ công cường đại, mà có lẽ từ nhỏ tới lớn khi luận bàn nàng chưa bao giờ bại, cho nên, cũng dưỡng thành một thân ngạo khí, lúc này đây, hấn là vụng trộm chạy ra khỏi nhà lưu lạc giang hồ, đương nhiên, cái gọi là vụng trộm chạy ra khỏi nhà này hấn là có người ở phía sau thôi động, nhìn thì giống như lưu lạc giang hồ, nhưng ở phía sau luôn có một cường giả ở phía sau đi theo bảo mẫu, nhưng cô ta không biết mà thôi.

Bởi như vậy, đã có thể làm cho nàng đạt rèn luyện đầy đủ, lại có thể bảo chứng nàng an toàn, đúng là một chuyện lưỡng toàn kỳ mỹ.

Đáng tiếc, đối với nàng đó là chuyện lưỡng toàn kỳ mỹ, nhưng đối với Tiểu Báo Tử mà nói, đây không phải là công việc tốt.

Ý nghĩa này, cho dù hấn có được ưu thế, cũng không thể buông tay công kích, bởi vì có một gã cường giả đang ở phía sau nhìn chăm chăm.

Vì cái gì Tiểu Báo Tử có thể xác nhận có một gã cường giả ẩn nấp ở nơi bí mật âm thầm gần đó bảo hộ tiểu nha đầu này?

Bằng không thì vì sao vừa rồi Tiểu Báo Tử lại nghe được tiếng lạnh kia!

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

318. Chương 326: Thiếu Nữ Kiêu Ngạo Thiện Lương Vs Học Sinh Cấp Ba. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 326: Thiếu nữ kiêu ngạo thiện lương vs học sinh cấp ba. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Chỉ dựa vào tiếng hừ lạnh, đã làm cho đầu óc của Tiểu Báo Tử bị choáng váng, nếu hắn không có tu vi ngoài Thất phẩm, đánh chết hắn cũng không tin.

Cho nên, Tiểu Báo Tử mới vừa cảm thấy xui, cảm thấy khó giải quyết.

Nhưng Tiểu Báo Tử tuyệt đối không phải là nhân vật mặc cho người ta bài bố, cường giả rất giỏi sao?

Lão tử đã từng bạo chết cường giả Bát phẩm, còn lấy được bảo tàng, chỉ là một gia hỏa trốn ở nơi bí mật, đương nhiên ta sẽ không giết nha đầu này, cũng không khiến tiểu nha đầu này ăn quá nhiều đau khổ, nhưng ta phải đánh vỡ tính toán của ngươi, không phải ngươi muốn tiểu nha đầu này đơn độc lưu lạc giang hồ sao, hảo hảo tôi luyện một phen sao? Vậy thì tốt, ta sẽ bức ngươi ra, ngươi không lộ diện mà vẫn có thể áp chế ta, đúng là quá coi thường Chu Báo ta rồi!

Lúc này, khí kinh Tiểu Báo Tử bố trí càng thêm dày đặc, đao trong tay thiếu nữ kia càng ngày càng khó khăn, thế công cũng chậm lại.

- Không được, cứ tiếp tục như vậy ta sẽ thua!

Thiếu nữ cũng cảm giác được không đúng, nhưng Tiểu Báo Tử phòng thủ cẩn thận như thế, muốn công vào dễ như vậy sao?

Cẩn chặt rằng, từ nhỏ đến lớn, trừ trường bối trong nhà ra, nàng còn chưa gặp được đối thủ cao thâm mật trắc như thế, chỉ dựa vào hai đấm liền bức mình thảm như vậy, đồng thời bội phục Tiểu Báo Tử, lòng hiếu thắng cũng càng lớn, đột nhiên nội khí trong cơ thể lưu chuyển mau hơn, trường đao trong tay trường lên, đao mang hiện ra ánh sáng tím.

Ánh sáng tím yêu dị, lộ ra hàn khí kinh động lòng người.

Hoàn Vũ Tam Đao, đệ nhất đao, Đao Tuyệt Thiên Hạ!

Trường đao phát ra âm thanh thê lương, đao mang hóa thành một đạo ánh sáng tím dài hơn một trượng, mãnh như tấm lụa, lao thẳng về phía Tiểu Báo Tử, ánh sáng tím lạnh lạnh, vạn quân khó địch.

- Hoàn vũ tam đao? Trữ Châu Mạnh thị!

Ánh đao màu tím đập vào mặt mà đến, sắc mặt Tiểu Báo Tử biến đổi đột ngột, hai tay che trước người, từng đạo khí kinh giống như tơ nhện từ đầu ngón tay phát ra, quấn quanh ở phía trước hắn, ý đồ muốn ngăn cản đao thế đánh úp tới

Nhưng đây chẳng khác nào phí công cả, đao mang kia gần như vô kiên bất tồi, trước khi tơ của Tiểu Báo Tử được bố trí xong hoàn toàn liền bị hủy mất, việc duy nhất Tiểu Báo Tử có thể làm chính là né tránh, nhưng thật nhanh, hắn hiện giờ ngay cả né tránh cũng khó mà làm được.

Khí thế cường đại lăng lệ ác liệt phong mang vô biên lập tức bao phủ lấy hắn, khiến hắn cho dù muốn lui về sau cũng phải tốn khí lực thật lớn.

- Đây là Hoàn vũ tam đao trong truyền thuyết sao? Không chỉ có đao thế lăng lệ ác liệt không thể địch nổi, hơn nữa sát cơ do đao thế dẫn dắt còn có thể ảnh hưởng đến tâm thần và ý chí của địch nhân, khiến địch nhân tâm sợ hãi, tâm tính yếu một chút sẽ trực tiếp bị cỗ sát khí này định nguyên tại chỗ, tùy ý để đao khí của đối phương chém giết, tâm tính mạnh một ít, có thể cưỡng chế thoát khỏi cỗ sát ý vô cùng này, nhưng là cũng phải chịu sát ý ảnh hưởng, vô luận là tốc độ thân pháp hay là năng lực phán đoán, đều hạ thấp, mà chỗ đáng sợ nhất mà đao này mang đến chính là lộ tuyến tiến lên của nó cũng không cố định, không chỉ sẽ theo ý chí người phát ra mà thay đổi quỹ tích, mà còn sẽ vốn là một đạo đao mang cự đại phân tán thành nhiều đao mang nhỏ số lượng lớn, quả thực là lợi hại vô cùng.

Mà đây chỉ mới là đao thứ nhất của Hoàn Vũ tam đao thôi đấy.

Nếu như, đối thủ của thiếu nữ này không phải là Tiểu Báo Tử mà là một cao thủ Tứ phẩm nào khác thì chỉ dựa vào một đao đầu tiên này thôi, một đao chém xuống, nàng về cơ bản đã đứng vào thế thắng, thậm chí còn chém giết cả đối thủ nữa, nhưng tiếc, nàng lại gặp phải Tiểu Báo Tử.

Nói về mặt ý chí kiên định, Tiểu Báo Tử so với thiếu nữ này thì mạnh hơn nhiều lắm.

Thiếu nữ này khí thế cường đại, sát cơ, hoàn toàn đến từ chính tu luyện của nàng, một tia không tán, được huấn luyện từng bước, tuy rằng tư chất của nàng cao, tiến bộ cực nhanh, lại có danh sư chỉ điểm, nhưng cũng chưa được trải qua chém giết sinh tử chân chính, đời này chưa bao giờ gặp phải nguy cơ phải chết, tâm tính mặc dù mạnh, nhưng lại không phải cứng như bàn thạch, không thể giao động như Tiểu Báo Tử, hơn nữa, Tiểu Báo Tử đã sớm lĩnh ngộ ra quyền ý, mà thiếu nữ này tuy rằng thiên tư trác tuyệt, nhưng là cường đại cũng chỉ là khí thế thôi, hơn nữa còn là loại khí thế chưa qua tôi luyện sinh tử, căn bản không phải cùng một cấp bậc với hắn, cho nên, ngay khi Tiểu Báo Tử phát hiện mình bị sát cơ của đối phương tập trung, cũng chỉ trong nội tâm có chút rung mình, sau đó, một cỗ khí thế cực nóng bỏng từ trên người hắn phun ra ngoài, trong chớp mắt liền giết chết đối phương, sau đó thừa dịp thắng truy kích, áp về hướng cô gái kia.

Thần sắc thiếu nữ đột nhiên thay đổi, sắc mặt càng trở nên trắng, trên khuôn mặt vốn phần nộn giờ không còn một tia huyết sắc, chỉ cảm thấy máu huyết trong cơ thể cuộn cuộn một hồi, giống như phiên giang đảo hải hướng đến cổ phồng đi.

- Ân!

Màng trâm thấp hừ một tiếng, cường ép nuốt xuống một ngụm nghịch huyết, trên mặt hiện lên một tia đỏ ửng không bình thường trông thấy Tiểu Báo Tử đã tránh khỏi đao mang, trong mắt lóe lên lệ quang, hừ một tiếng, đao mang màu tím cự đại kia bỗng nhiên phân ra, hóa thành vô số mảnh đao mang màu tím nhỏ, lại lần nữa bao phủ Tiểu Báo Tử vào trong.

- Cứ như vậy không được!

Tiểu Báo Tử thở dài, thân thể trơn như cá luôn lách trong đao mang, bắt quá sau một hô hấp, hắn lại vượt qua vô số đao mang màu tím vọt đến bên cạnh thiếu nữ, khoát tay, đánh tới mặt nàng.

Một quyền này cũng không nhanh, hơn nữa thiếu nữ cách đó cũng không gần, nhưng sau khi Tiểu Báo Tử đánh ra một quyền, sắc mặt thiếu nữ lập tức thảm biến, nguyên lai, một quyền này của Tiểu Báo Tử nhìn như chậm chạp, nhưng đồng thời lúc đánh ra liền kẹp theo một cỗ khí thế vô cùng thê lương, tập trung toàn thân nàng lại, thân hình không thể động đậy, chỉ có thể trơ mắt ra nhìn một quyền này ngày càng gần mình, cảm thụ được tử vong càng ngày càng gần, cảm nhận nội tâm nổi lên một cỗ tuyệt vọng.

- Hừ!

Lại là một tiếng hừ lạnh, một tiếng này, nếu so với một tiếng trước đó thì càng hung hiểm hơn, lực uy hiếp càng lớn, nhưng cũng không phát huy được hiệu quả như một tiếng trước.

Tiểu Báo Tử đã có chuẩn bị, hoặc là nói, hắn đã sớm chờ đợi giờ phút này.

Tiểu Báo Tử rất nhanh biết được, loại này thanh âm có thể không đơn giản chỉ là hừ lạnh mà còn kết hợp thêm công pháp đặc thù, ẩn chứa nội khí của mình trong sóng âm, từ đó sinh ra hiệu quả chấn nhiếp tâm hồn.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

319. Chương 327: Thất Phẩm Lão Ấu. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 327: Thất phẩm lão ấu. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Đồng thời khi tiếng hừ thứ hai này vang lên, nắm đấm của Tiểu Báo Tử cách thiếu nữ chỉ còn chừng nửa xích, thanh âm vừa vang lên, trên mặt Tiểu Báo Tử liền hiện lên một tia lạnh ý.

- Hừ hừ, hừ cái con mẹ ngươi à!

Một cổ khí thể vô cùng cuồng bạo đột nhiên phát ra từ trên người hắn, thân thể thể tiến không giảm, nắm đấm xòe ra, hư trào về phía trước một phát, lập tức, liền bắt được thiếu nữ đang nhắm mắt chờ chết vào tay, ngón cái tay trái, ngón trỏ, ngón giữa đặt lên cổ thiếu nữ, chỉ cần có chút dùng sức, liền có thể vạn gãy cái cổ trơn bóng mềm mại của nàng.

Đương nhiên, Tiểu Báo Tử chỉ làm ra tư thế, cũng không phải thật sự muốn bẻ gãy cổ của thiếu nữ, chỉ là ba ngón tay đặt lên cổ thiếu nữ, cảm thụ được xúc cảm trơn mềm tinh tế từ đầu ngón tay truyền đến khiến đáng cười trên mặt Tiểu Báo Tử ngày càng đậm, đầu ngón tay hơi dùng lực, làm bộ muốn vạn.

- Tiểu tử, ngươi dám!

Một tiếng rống thảm truyền đến, cơ hồ đồng thời khi thanh âm vang lên, một đạo nhân ảnh màu đen từ sau người hắn lẳng không mà đến, trong tay giơ lên một cái binh khí hình thù kì lạ nện vào đầu Tiểu Báo Tử.

Một kích này, lẳng lẽ ác liệt tới cực điểm, đồng thời, cũng ngưng luyện tới cực điểm, tất cả lực lượng đều ngưng tụ vào đỉnh binh khí hình thù kì lạ của nàng, vậy mà lại không có một tia tiết ra ngoài.

- Đợi đúng là ngươi đấy!

Tiểu Báo Tử cười lạnh nói, khí thể dữ dằn xung quanh lập tức bốc lên, ba ngón tay nắm lấy cổ thiếu nữ cũng không buông lỏng, bỏ qua thiếu nữ, thân hình mãnh liệt thay đổi, ngênh hướng binh khí kỳ thật, quát lên.

- Tiểu Độc, lên!

Một đạo Ngân Quang, dùng một tốc độ không thể tưởng tượng nổi xuất hiện trong mắt mọi người, lao thẳng tới đạo hắc ảnh kia, mà Tiểu Báo Tử cũng đồng thời cúi thân trên xuống, quay thân đánh một kích lên bì khí kỳ lạ của đối phương, một quyền thẳng hướng bóng đen đảo đi.

- Hừ, ta cho ngươi hừ, ta cho ngươi hừ, hừ, ngươi B cái con mẹ ngươi à!

Tiểu Báo Tử kêu lên, khí thể cuồng bạo trên người phác thiên cái địa, hai đấm giống như mưa đấm xuống bóng đen.

Mà Tiểu Độc sau khi một kích không thành, thân hình nhoáng một cái, cũng huyền ra năm đạo tàn ảnh phối hợp công kích, trong khoảng thời gian ngắn, trong trang liền xuất hiện tình cảnh một người sáu lang đồng thời công kích, khiến những người quan chiến mở mang được tâm trí, không kèm chế được.

Đối mặt với một người một thú Tiểu Báo Tử và Tiểu Độc liên thủ công kích với tốc độ cực nhanh, trình độ mãnh liệt của công kích khiến đạo hắc ảnh kia có chút ngoài ý muốn, tốc độ cả hai hoàn toàn vượt qua dự tính của nàng, vô ý thức, nàng đối trường hình binh khí trong tay từ công thành thủ, múa trước người đến kín không kẽ hở.

Bất quá, thủ vẫn thủ, nàng dù sao cũng là cường giả thất phẩm, không giống với cô gái kia, có kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú, chẳng qua chỉ qua mấy hiệp liền ổn lại, hơn nữa còn thích ứng được sự phối hợp công kích của một người một sói này.

Mà ở thời điểm này, mọi người chung quanh đều thấy rõ đạo bóng đen này, đó dĩ nhiên là lão ẩu tuổi tầm 60, một thân hắc y vấy đen, binh khí kì lạ cầm trong tay là một cái Long đầu quả trượng, cái quả trượng này nhìn như trầm trọng vô cùng nhưng trong tay nàng lại múa đến hồ hồ sanh uy, phảng phất như không chút sức nặng vậy.

Công kích của một người một sói Tiểu Báo Tử và Tiểu Độc, đều bị nàng hóa giải nhẹ nhàng, chỉ là trên mặt nàng cũng không có một tia vui mừng, ngược lại lại tràn đầy nộ khí, bởi vì lời nói của Tiểu Báo Tử thật sự quá đả thương người rồi, nàng sống qua nhiều năm như vậy, cho dù là đụng phải cừu địch sinh tử, cũng chưa bao giờ gặp qua gia hỏa nào chửi mắng nàng như thế cả.

Tiểu tử này rõ ràng là lặn lộn từ tầng chót của giang hồ mà ra, ô ngôn ư ngữ phát ra từ miệng liền khiến nàng sinh ra xúc động muốn giết người, quả thực khiến người cảm thấy phần nộ và khó chịu, quả muốn một quyền đánh chết tươi hẳn.

- Tiểu tử, hôm nay ngươi chết chắc rồi!

Sau khi ổn định được trận tuyến, lão ẩu này nhìn Tiểu Độc huyền ra năm đạo ảo ảnh, trong mắt chớp động lên hào quang kì lạ

- Ta chết chắc rồi, ha ha, ngươi sao lại không chết chứ, ngươi cái lão bất tử này, lớn tuổi như vậy còn leo ra từ quan tài làm mất mặt xấu hổ, ta thấy hay là giúp ngươi một chút, trực tiếp đưa ngươi vào trong quan tài thôi!

Trên mặt Tiểu Báo Tử hiện vẻ cười lạnh, đối với lão ẩu toàn thân đều được bọc trong quần áo đen này, Tiểu Báo Tử một chút hảo cảm cũng không có, đặc biệt là vẻ hung hăng vênh váo trên mặt nàng, phẳng phất như hết thấy đều nằm trong lòng bàn tay vậy, càng khiến nội tâm Tiểu Báo Tử không khỏi nổi giận.

Ngay cả bản thân Tiểu Báo Tử chỉ sợ nhất thời cũng không rõ ràng lắm, vì sao mình lại đột nhiên nổi giận như vậy, tóm lại hẳn vừa nhìn thấy vẻ hung hăng vênh váo trên mặt lão ẩu này, liền có một loại xúc động muốn đập vào mặt nàng hai cái, vậy nên lời nói phát ra càng thêm ác động.

Lão ẩu bị Tiểu Báo Tử nói đến mặt phát xanh, bờ môi run run, Long đầu quả trượng trong tay càng thêm lẳng lẹ ác liệt, mang theo không khí chung quanh sinh ra tiếng gió vù vù, lúc mới bắt đầu, Tiểu Báo Tử và Tiểu Độc còn không biết là cái gì.

Thế nhưng theo thời gian dần trôi qua, công kích của hai người cũng bắt đầu chậm lại, nguyên lai là khí lưu từ Long đầu quả trượng của lão ẩu này lại sắc bén như phong nhân, có được lực sát thương tương đối.

Lão gia hỏa tuy rằng đang thủ, nhưng về mặt nào đó, cũng là đang tiến công.

Tốc độ của hai người này vừa trì hoãn, lão ẩu này liền bắt được cơ hội tiếng công, quát lạnh một tiếng, lập tức chuyển thủ làm công, Long đầu quả trượng trong tay làm nổi lên một cơn gió lốc cực lớn, lập tức bao phủ Tiểu Báo Tử và Tiểu Độc vào trong.

- Ô –!

Tiểu Độc bị cuốn vào trong gió lốc phát ra một tiếng thét dài mãnh liệt, lông toàn thân dựng đứng lên, năm đạo ảo ảnh chung quanh lập tức cùng nó hợp làm một thể, lại sinh sinh xé toang cổ gió lốc này, nhào tới trước mặt lão ẩu.

- Tiểu súc sanh ngược lại là cũng có vài phần năng lực!

Lão ẩu đối mặt với Tiểu Độc vọt đến trước mặt, cười lạnh một tiếng, tay phải khô héo như vuốt gà huyền ra mấy đạo ảo ảnh, lại một lần nữa bao phủ Tiểu Độc, Tiểu Độc tả xung hữu đột, muốn lao ra, nhưng lại không được, lão ẩu này dù sao cũng là cường giả thất phẩm.

Tiểu Độc tuy rằng là yêu thú, hơn nữa thiên phú cực cao, nhưng dù sao tuổi vẫn quá nhỏ, niên kỉ so với Tiểu Báo Tử còn thua mấy tuổi, nào phải là đối thủ của lão ẩu chứ, bị lão dùng một tay giữ ở đỉnh đầu, cũng không biết là dùng biện pháp gì, vỗ lên cái ót, Tiểu Độc chớp mắt, liền ngã trên mặt đất.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

320. Chương 328: Thất Phẩm Lão ẩu. (trung)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 328: Thất phẩm lão ẩu. (Trung)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Tiểu tử, xem mặt mũi con yêu thú này của người, ta lưu người được toàn thân!

Sau khi đánh bại Tiểu Độc, Long đầu quả trứng trong tay lão ẩu phát động ra công kích như cuồng phong với Tiểu Báo Tử.

- Người lão bắt tử này, hôm nay ta phải hảo hảo giáo huấn người một phen mới được!

Tiểu Báo Tử thấy Tiểu Độc bị đánh bại, lập tức nổi trận lôi đình, thân hình bị cuốn trong bóng trứng nhoáng một cái, hai đám liên kích, ý đồ lao ra khỏi phạm vi của Long đầu quả trứng của.

Chỉ là, lão ẩu này nào dễ đối phó như vậy?

- Tiểu tử, chạy cũng không thoát được đâu!

Long đầu quả trứng trong tay khê cong, khí tức bành trướng xông ra từ Long đầu quả trứng, Tiểu Báo Tử cảm thấy phạm vi bao trùm của Long đầu quả trứng trước mặt mãnh liệt co rút lại, vậy mà lại ép hẳn vào một phạm vi rất nhỏ.

- Buồn cười!

Tiểu Báo Tử cười lạnh nói, nội khí trong cơ thể vận chuyển, khí thể tăng vọt, khí thể vốn thập phần cuồng bạo trở nên nóng rực, mọi người vây xem trong tràng vì sợ hãi dư ba nên đã sớm thối lui ra hơn mười trượng, nhưng dù như thế, vẫn bị sóng nhiệt bất thành linh làm tiếp tục lui về sau.

Oanh một tiếng, chỉ thấy Tiểu Báo Tử vậy mà dùng cường lực, phá tan phạm vi của Long đầu quả trứng, sinh sinh vọt ra, theo đó còn có một đạo gợn sóng quỷ dị màu đen nữa.

- Không tốt!

Lão ẩu biến đổi thần sắc, liền lùi lại hơn mười bước, cuối cùng dưới sự trợ giúp của Long đầu quả trứng mới đứng vững được thân hình, vẻ mặt kinh dị nhìn Tiểu Báo Tử, trong mắt toát ra vẻ không thể nào tin nổi.

- Đây là, quyền ý!

Trong mắt lão ẩu chớp động lên quang mang sợ hãi, nhìn Tiểu Báo Tử cả người cao thấp đã được bao phủ trong khí thể như được ngưng tụ thành thực chất, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

- Quyền ý, người vậy mà đã cô đọng ra quyền ý? !

Tuy rằng đã sớm nghe nói qua Tiểu Báo Tử trong hỏa mạch dưới lòng đất đã từng dùng quyền ý để trấn áp cao thủ Tứ phẩm, bất quá khi đó chỉ cho rằng Tiểu Báo Tử chỉ là dựa thế, mượn hành hỏa nguyên khí đậm đặc trong hỏa mạch mới tạo thành khí thể xấp xỉ như quyền thể thôi, nhưng bây giờ, nơi này là trên Giang Tâm đảo, hành hỏa nguyên khí nơi đây không chỉ so với hỏa mạch dưới lòng đất không bằng, mà so với nơi khác cũng kém rất xa, bởi vì đây là hòn đảo trong nước, khắp nơi tràn đầy hành thủy nguyên khí dồi dào, mà không phải là hành hỏa nguyên khí.

Trong hoàn cảnh này, Tiểu Báo Tử vậy mà lại tràn ra khí tức cực nóng như đậm đặc lại, lão ẩu này liền hiểu được, nói cho cùng, nàng vẫn còn đánh giá thấp thực lực của Tiểu Báo Tử, nhưng là đồng thời, nàng lại trăm mối vẫn không có cách giải, tiểu tử này tuổi còn nhỏ, tu vị cũng chỉ là Tứ phẩm, làm sao có thể cô đọng ra quyền ý chứ?

Hoặc là nói, cô đọng ra khí thể cường đại cùng loại với quyền ý?

Đúng vậy, hiện tại nàng cũng không thể nào xác định được khí thể đậm đặc vờn quanh Tiểu Báo Tử có phải là quyền ý không nữa.

Bởi vì bản thân nàng cũng không thể cô đọng ra ý, mà không cô đọng ra ý, có nghĩa là thần niệm của nàng còn chưa đủ ngưng thực, chưa đủ đủ nhạy cảm, không thể như loại cường giả như Vương Xà và Niệm Vô Song vốn bản thân đã cô đọng ra quyền ý được, liếc mắt nhìn thấu quyền ý của Tiểu Báo Tử, nàng chỉ có

thể cảm giác được từ trên người Tiểu Báo Tử tràn đến một cổ khí tức cường đại khiến nàng sợ run một hồi thôi.

- Nhân lực của ngươi không tệ ah!

Tiểu Báo Tử cười lạnh, hai tay dần hướng lên trời, song chưởng lòng chớp động lên hào quang hồng sắc, trong ánh mắt kinh dị của mọi người, hai đầu Hỏa Long mắt thường có thể nhìn thấy được bay ra từ lòng bàn tay của hắn, vờn quanh bay múa xung quanh cơ thể hắn.

Đây là hình thái thứ hai của Cửu Long Thần Hỏa Công, sau khi tu vị đến Tứ phẩm, hắn đủ để cô đọng ra hai đầu Hỏa Long, so với Hỏa Long ngưng luyện được ở lần thứ nhất, Hỏa Long lúc này hắn ngưng luyện ra đã càng thêm cô đọng, thể tích hơi chút giảm bớt, nhưng lại càng thêm chân thật, râu dài, lân phiến, móng vuốt sắc bén, Long Giác, thậm chí cả hai con mắt đều rất sống động.

Nếu như hiện giờ, nếu có một cường giả ngưng tụ ra được quyền ý ở quanh đây thì sẽ kinh dị phát hiện ra, hai đầu Hỏa Long này cũng không phải là hoàn toàn vờn quanh thân thể Tiểu Báo Tử, mà là vây quanh khóa cầu màu đen sau lưng Tiểu Báo Tử, hiện lên tư thế nhị long hí châu.

- Không thể tưởng được, ta vẫn còn đánh giá thấp thực lực của ngươi, bất quá, cho dù ngươi cô đọng ra quyền ý thì đã sao chứ?

Lão ẩu sau khi kinh dị cũng bình tĩnh lại, tuy rằng mặt sắc mặt đã ngưng trọng hơn rất nhiều, nhưng cũng không còn kinh hãi như lúc đầu nữa, thể nhưng sát cơ trong mắt lại càng đậm.

- Không chỉ cô đọng ra quyền ý, Cửu Long Thần Hỏa Công của Ô gia cũng đã bị ngươi luyện đến trình độ này rồi, hình thái thứ hai của Cửu Long Thần Hỏa Công, hắc hắc, chỉ sợ coi như là Lữ Nhất Nguyệt của Ô gia kia cũng không có bốn sự này a ?!

- Hừ, Lữ trưởng lão là đệ nhất cao thủ của Ô gia, tu vị của hắn đầu phải lão bất tử như ngươi có thể phỏng đoán chứ, ta thấy ngươi vẫn nên ngẫm lại làm sao để hôm nay có thể sống sót rời khỏi đây đi!

Tiểu Báo Tử cười lạnh, hai tay một dẫn, hai đầu Hỏa Long hô lên một tiếng, liền đánh tới hướng bà lão.

- Tiểu tử cuồng vọng!

Bà lão quát lạnh nói, Long đầu quả trứng quét ngang trước người, một đạo hào quang thanh sắc phóng ra, nghênh hướng hai đầu Hỏa Long đang xông thẳng tới, Tiểu Báo Tử chỉ cười lạnh, nhìn hai đầu Hỏa Long đấu với lão ẩu, giữa hai cổ tay lại xuất hiện ba đoàn hỏa cầu màu vàng, xoay tròn quanh cổ tay hắn, Long đầu quả trứng của lão ẩu vẽ ra một đoàn gió lốc màu xanh triền đấu cùng một chỗ với Hỏa Long, đúng là lực lượng ngang nhau, trong khoảng thời gian ngắn, khó có thể phân ra thắng bại.

Tiểu Báo Tử chỉ cười lạnh, hai tay giơ lên, sáu đoàn hỏa cầu màu vàng mãnh liệt nện tới một người lưỡng long đang đấu đến khí thế ngất trời.

- Long ma ma, coi chừng!

Lúc này, tiểu loli khi bị Tiểu Báo Tử chế trụ hô lên.

- Tiểu thư yên tâm!

Lão ẩu được xưng là Long ma ma nói, sau khi lùi liền ba bước, Long đầu quả trứng trong tay mãnh liệt chống xuống mặt đất, một màn quỷ dị phát sinh, một đạo hào quang thanh sắc trong suốt mắt thường có thể nhìn thấy hiện lên chung quanh nàng, gắt gao bảo vệ lấy nàng, hai đầu Hỏa Long này va chạm vào vòng hào quang trong suốt màu xanh đột nhiên xuất hiện, vậy mà đều liên tiếp lui về phía sau, không cách nào phá tan nó được.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

321. Chương 329: Thất Phẩm Lão Ấu. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 329: Thất phẩm lão ấu. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Trên mặt Long ma ma hiện lên vẻ đắc ý, nhìn về phía hỏa cầu nện về phía mình và hai đầu Hỏa Long xoay quanh màn hào quang.

- Tiểu tử, thực lực của ngươi quả thật vượt qua sự tưởng tượng của ta, bất quá, ngươi cho rằng chỉ dựa vào Cửu Long Thần Hỏa Công của ngươi, liền có thể thắng ta sao?!

- Vậy thì cứ chờ đi!

Tiểu Báo Tử cười lạnh, thân thể mãnh liệt xông về trước.

- Oanh, oanh, oanh. . . !

Sáu đoàn hỏa cầu không phân biệt được trước sau đánh lên vòng hào quang màu xanh, phát ra tiếng oanh minh cực lớn.

- Tiểu tử, không nên mơ mộng nữa, Thanh Linh Lưu Ly Tráo này của ta chính là. . . Ân? !

Lời đắc ý còn chưa nói hết, nàng liền cảm thấy một cổ khí lưu cực nóng từ Thanh Linh Lưu Ly Tráo kéo dài thẳng đến Long đầu quả trứng trên tay nàng, gương mặt xem xét, trong nội tâm liền kinh hãi, nguyên lai là sáu đoàn hỏa cầu kia sau khi đập trung vòng hào quang, mặc dù không lập tức phá vỡ được phòng hộ của vòng hào quang, nhưng cũng không bị dập tắt, cũng không có ý tứ dập tắt, mà vẫn một mực dính lên vòng hào quang mà thiêu đốt lấy, màn hào quang màu xanh dưới sự thiêu đốt mãnh liệt của hỏa diễm kim sắc, vậy mà lại xuất hiện dấu hiệu bị nóng chảy, điều này không khỏi làm cho Long ma ma chấn động, từ khi tu luyện môn bí kỹ Thanh Linh Lưu Ly Tráo này đến nay, nàng còn chưa bao giờ thấy qua sự tình lý kỳ như vậy cả, trên thực tế, nàng cũng chưa từng nghe nói qua, sẽ có sự tình lý kỳ như vậy, trên đời này, thậm chí còn có hỏa diễm có thể thiêu đốt màn hào quang còn cứng hơn thép tinh hoàn toàn do nội khí trải qua bí pháp cô đọng mà thành.

- Thanh Linh Lưu Ly Tráo, hay lắm sao? !

Tiểu Báo Tử cười lạnh, thân thể sớm đã đến gần màn hào quang, vung nắm đấm, không đầu không đuôi đánh về phía màn hào quang.

Nên biết rằng nắm đấm của Tiểu Báo Tử vốn rất cứng, hơn nữa trên quyền của hắn hiện giờ còn có khí thể vô cùng và quyền ý tăng thêm tác dụng, bất quá qua ba bốn quyền, thì Thanh Linh Lưu Ly Tráo được Long ma ma tôn sùng này mới sinh ra dấu hiệu bị vỡ vụn.

- Điều đó không có khả năng. . . !

Long ma ma kỳ quái kêu lên một tiếng, giống như thấy được sự tình bất khả tư nghị nhất trên đời này vậy.

Hoàn vũ tam đao, Thanh Linh Lưu Ly Tráo, đều là một trong tam đại tuyệt học của Trữ Châu Mạnh thị, cũng là căn bản để Mạnh thị hoành hành thiên hạ, vì Mạnh thị lập nên uy danh hiển hách.

Thanh Linh Lưu Ly Tráo này là một trong những bí kỹ phòng ngự đứng đầu thiên hạ.

Nghe nói Thanh Linh Lưu Ly Tráo này cho dù là cao thủ có tu vị dưới thất phẩm, không tu luyện ra tráo khí, vận dụng nội khí của mình thì triển ra, cũng sẽ có lực phòng ngự so sánh được với cương khí, mà nếu như tu luyện thành cương khí, vận dụng cương khí để phối hợp thì triển ra thì lực phòng ngự càng khiến người khác sợ hãi.

Long ma ma này tu vị đã đến thất phẩm, mặc dù không cô động ra cương khí, nhưng nội khí cũng đã có bản chất khác với cao thủ từ thất phẩm trở xuống, trình độ cô động cũng phải gấp 10 lần cao thủ dưới thất phẩm, lực phòng ngự của Thanh Linh Lưu Ly Tráo do nội khí của nàng thi triển ra, thậm chí nếu so với hộ thân cương khí do cường giả mới lập được cương khí còn muốn hơn một bậc, tuy nhiên ở trước mặt tiểu tử này lại bị phá tan một cách dễ dàng đến không thể hiểu thấu.

Nàng lại không biết, sáu đoàn hỏa cầu Tiểu Báo Tử vừa rồi sử dụng chính là Toán Nghê thuộc một trong Cửu Long do sau khi nội khí của Cửu Long Thần Hỏa Công cô động đến mức tận cùng, dưới cơ duyên xảo hợp mà thành.

Hơn nữa trong nội khí của Tiểu Báo Tử ẩn chứa huyền hỏa chi lực của bản thân Chân Long, đã sớm đã qua phạm vi phạm hỏa, Thanh Linh Lưu Ly Tráo kia tuy rằng thân diệu, nhưng dù sao cũng chỉ do nội khí bình thường biến thành, cho dù có cô động hơn nữa cũng không bằng Chân Long chi lực! Hơn nữa lại thêm hai nắm đầm trùng điệp khiến người khác khiếp sợ của Tiểu Báo Tử, dưới song trọng áp lực, Thanh Linh Lưu Ly Tráo có uy danh cực thịnh trong võ lâm rốt cục vỡ vụn thành từng khúc.

Đinh linh linh. . . !

Một tiếng thanh thúy như châu rơi khay ngọc vang lên bên tai mọi người, chỉ thấy Long ma ma sắc mặt xanh trắng cầm trượng trở ra, màn hào quang màu xanh vừa rồi xuất hiện bên người nàng giờ giống như lưu ly rơi lả tả lên đất, mất đi nội khí chèo chống, nhanh chóng hóa thành từng đạo bụi mù màu xanh, biến mất không chút bóng dáng.

- Người. . . Thập. . . !

Lúc này, nhuệ khí của Long ma ma đã mất hết, đầu tóc vốn chỉnh tề cũng bị xõa xuống, trở nên tán loạn, cùng với khuôn mặt nhiều nếp nhăn của nàng, bởi vì chấn kinh quá độ mà trở thành màu xám trắng, lộ ra vài phần quý khí, tay chống quả trượng, thân thể lắc lư trong gió, lộ ra thê lương không thôi, hoàn toàn không nhận ra phong phạm của một thất phẩm cường giả.

Trong tràng, con đường vừa mới được tu chỉnh không lâu cũng bởi vì hai tràng đánh nhau này mà trở thành từng mảnh nhỏ, trên mặt đất hiện đầy vết đao thật sâu, cái hố do nội khí chấn động tạo thành, thổ thạch dưới chân Tiểu Báo Tử cũng đã không còn hình dáng như trước kia nữa.

Tiểu Báo Tử cười lạnh, từng bước một ép tới Long ma ma.

- Thất phẩm, hừ hừ, thất phẩm, thì cũng chỉ bình thường thôi!!!

Lúc Tiểu Báo Tử nói ra những lời này liền bước từng bước về phía Long Đường Tật, mỗi đi một bước, khí thế của hắn liền thịnh một phần, ở phía sau hắn, hỏa diễm trên khỏa cầu màu đen mắt thường không thể thấy được càng cháy mãnh liệt, hai đầu Hỏa Long quần quanh cạnh hắn, bay nhảy, khiến quanh thân Tiểu Báo Tử ánh đến đỏ bừng.

Lúc này mọi người chung quanh đã sợ đến ngây người.

Ở hòn đảo trung tâm Lạc giang, thuyền bè tới lui tấp nập, tuy rằng cũng không có cao thủ chân chính qua lại, nhưng nguyên một đám đều là hồ ly trên giang hồ cả, thực lực tuy không cao, nhưng nhãn lực vẫn có.

Tiểu Báo Tử và Long Đường Tật đánh nhau, mới đầu bọn hắn không biết được đến cùng là ai thắng ai thua, chỉ thấy hoa mắt, cảm thấy đánh rất đẹp mắt, càng về sau, Long Đường Tật này từ trong Long đầu quả trượng hiện ra chân thân, một số người đã lưu lạc lâu trên giang hồ, tin tức linh thông, liền lập tức rõ ràng thân phận của Long Đường Tật, dù sao, cường giả thất phẩm trong thiên hạ này chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, thân phận của cường giả thất phẩm cũng không có gì bí mật cả.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

322. Chương 330: Đuổi Giết Đến Cận Bã. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 330: Đuổi giết đến cận bã. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Mà Long Đường Tật này lại là một người tương đối nổi danh trong số cường giả thất phẩm.

Bởi vì xuất thân của nàng rất kỳ quái.

Nàng là nô bộc của Trữ Châu Mạnh thị, trong những cường giả thất phẩm, cường giả thất phẩm làm nô bộc cho người khác cũng chỉ có độc nhất mình nàng thôi. Trên thực tế, coi như là trong một vài thế gia ngàn năm, cái đại phái lớn, cho dù xuất hiện một người có thân phận nô bộc, nhưng dưới cơ duyên xảo hợp tu luyện được đến thất phẩm thì cũng sẽ không tự cho mình là nô bộc nữa, những thứ khác không nói, lẫn lộn ra vị trí trưởng lão trong môn phái cũng rất dễ dàng, đây không chỉ là tôn trọng với bản thân hắn, mà cũng là một loại tôn trọng đối với tất cả cường giả đạt đến thất phẩm trong thiên hạ.

Cũng chỉ có Long Đường Tật của Trữ Châu Mạnh thị này là có chút không giống.

Long Đường Tật này, vốn là thiếp thân nha đầu của chủ mẫu Trữ Châu Mạnh thị khi được gả vào Mạnh gia, tu vị võ học bản thân không kém, chỉ là dù sao thân là nô bộc, lại là nha đầu, căn bản không có cơ hội tiếp xúc với võ học gì cao thâm, nhưng cũng không biết vì sao, sau khi nha đầu kia tiến vào Mạnh phủ, vậy mà lại liên tục kỳ ngộ, trong vòng hai mươi năm, từ nhị phẩm biến thành cao thủ lục phẩm, cái này cũng thôi đi, Trữ Châu Mạnh thị chính là hào phú thiên hạ đều biết, của cải thâm hậu, hơn nữa bản thân Long Đường Tật này tư chất cũng không tệ, tu vị đến lục phẩm cũng không phải là chuyện gì kinh người.

Hơn nữa, sau khi tu vị Long Đường Tật đạt đến lục phẩm, lập tức liền trở thành tâm phúc của chủ mẫu Mạnh gia, một tri kỷ như vậy dù có thấp đèn lồng cũng tìm không ra a!

Theo lý thuyết, tu vị của Long Đường Tật này khả năng sẽ phải dừng ở đây rồi, dù sao từ lục phẩm đến thất phẩm cũng là một cái đại hạm mà rất nhiều người trên võ lâm không thể vượt qua nổi, trên thực tế, Long Đường Tật tự mình cũng đã thỏa mãn, ở Mạnh thị, tuy rằng là nô bộc, tuy nhiên lại là tâm phúc của chủ mẫu, trình độ võ học, ở một thế gia như Mạnh thị cũng coi như không tệ, đoạn thời gian đó sống cũng rất tốt.

Cũng xứng đáng nàng gặp may mắn.

Mạnh thị là thiên hạ đại tộc, cái gọi là người nhiều thị phi nhiều, trong gia tộc vì tranh quyền đoạt lợi, đủ loại âm mưu thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, trình độ hung hiểm của nó thậm chí không thua gì tranh đoạt trong hoàng tộc, nơi Long Đường Tật tuy rằng là chủ mạch của Mạnh gia, nhưng cũng có địch nhân, hơn nữa thực lực của địch nhân cũng không hề yếu.

Cao thủ lục phẩm, phóng tới trên giang hồ là đủ đáng sợ rồi, nhưng ở trong thế gia đại tộc như Mạnh thị, cũng chỉ là không tệ thôi.

Chỉ là trong một lần lúc tranh quyền trong Mạnh thị đã đến lúc gây cản, việc duy nhất nàng có thể làm chính là thủ bên cạnh chủ mẫu, thiếp thân bảo hộ mà thôi, loại bỏ hết thấy uy hiếp cho chủ mẫu, trong đó có cả công tác hạng nhất, thử độc.

Trên thực tế, việc thử độc căn bản cũng không cần nàng đi làm, trong Mạnh thị có người chuyên môn thử độc, nhưng hết lần này tới lần khác ngày ấy lại vừa vặn gặp chuyện, con dâu của chủ mẫu, chính là phu nhân của thiếu chủ Mạnh gia sắp sanh, lúc sắp sanh xảy ra vấn đề, hài tử sinh không ra, cần uống thuốc thuận khí, lúc kia, luống cuống tay chân, người thử độc không biết đã chạy đi nơi nào, trong thời khắc quan trọng đó những người xung quanh cũng không để ý tới, chỉ là nàng vốn cẩn thận, cảm thấy người thử độc đột nhiên không thấy, có chút kỳ quặc, liền vô thức ném một ngum được thang do hạ nhân mang đến, một ném này liền xảy ra vấn đề.

Trong đó bị người ta hạ vào Tử Ngọ Đoạn Tràng Tán.

Đây là một loại độc được người trong giang hồ thường dùng, được tính kịch liệt, cơ hồ có thể nói là uống xuống một ngụm, chỉ cần qua một lần hô hấp, được tính sẽ phát tác ngay, chỉ là có một khuyết điểm, chính là hương vị quá nồng, mùi vị quá xông người, không chỉ nói là người trong giang hồ, cho dù là người bình thường, đứng được thật xa cũng có thể nghe thấy được một lượng hương vị xộc vào mũi, bởi vậy, có rất ít người dùng.

Người của Mạnh gia cũng không ngờ sẽ có người hạ độc như vậy.

Thế nhưng thế lần này đến lần khác lại có người hạ xuống, hơn nữa thủ đoạn còn vô cùng cao minh, bởi vì trong đó còn có một loại thuốc dẫn thần kỳ, tên là Thiên Liên Tử, bản thân Thiên Liên Tử không có độc, còn có công hiệu thần kỳ ích khí lưu thông máu, mà ngoại trừ ích khí lưu thông máu ra, nó còn có một công hiệu khác, có thể che dấu loại mùi vị cực kỳ gay gắt của Tử Ngọ Đoạn Tràng Tán, trung hòa đi mùi vị của nó, trở nên vô sắc vô vị.

Cũng không biết lão thiên gia hôm đó có nổi lên cơn thần kinh gì không, sau khi Long Đường Tật uống xong chén thuốc có chứa Tử Ngọ Đoạn Tràng Tán, liền rất nhanh phát hiện, với tư cách võ lâm cao thủ, ý thức đầu tiên của nàng đương nhiên là vận công bức độc, lúc này liền xảy ra chuyện kỳ quái, Tử Ngọ Đoạn Tràng Tán và Thiên Liên Tử vậy mà trong cơ thể của nàng sinh ra biến hóa thần kỳ, sinh sinh cô đọng nội khí lục phẩm của nàng đến mấy lần, qua một hồi đau khổ, liền không hiểu thấu từ lục phẩm tăng lên đến thất phẩm, chênh lệch một phẩm như ngày và đêm.

Mà Mạnh gia xét thấy lòng trung thành và thực lực của nàng, tự nhiên sẽ không đối đãi như nô bộc rồi, muốn trực tiếp đề thăng nàng thành gia lão. Thậm chí còn muốn trả vãn tự bán thân mấy chục năm trước cho nàng, nhưng tính tình của nàng lại rất quật cường, nói cái gì mà một ngày làm nô bộc của tiểu thư, cả đời đều là nô bộc của tiểu thư, nào có đạo lý trở thành gia lão chứ.

Người Mạnh gia, kể cả Mạnh gia chủ mẫu trong đó, sau khi thấy thuyết phục không hiệu quả đành buông tha, để nàng tự định đoạt.

Thế nên cho dù trở thành cường giả thất phẩm, Long Đường Tật này vẫn là nô bộc của Mạnh gia, sau khi tin tức này truyền ra giang hồ, cũng đưa đến một phen rung động, có ít người nói nàng ngốc, có ít người nói nàng trung nghĩa, đương nhiên càng nhiều người nói vận khí của Trữ Châu Mạnh thị tốt, ngay cả một cực phẩm như vậy cũng có thể gặp phải.

Chỉ là, nàng tuy rằng là nô bộc, nhưng địa vị ở Mạnh gia kỳ thật lại tương đương với gia lão, nô bộc này, chỉ là trên danh nghĩa mà thôi.

Long Đường Tật cũng vì việc này mà danh chấn giang hồ.

Tuy rằng đã trở thành cường giả thất phẩm, nhưng là với tư cách là nô bộc Mạnh thị, nàng cũng không thường đi lại trên giang hồ, chỉ một mực theo bên cạnh chủ mẫu Mạnh gia. Mà cách ăn mặc cũng giống như hiện tại, hắc y váy đen, trên tay cầm một cái Long đầu quả trượng, bất quá trên giang hồ người thấy qua mặt thật của nàng cũng không nhiều.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

323. Chương 331: Đuổi Giết Đến Cận Bã. (2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 331: Đuổi giết đến cận bã. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Chưa thấy quá khuôn mặt thật, nhưng chuyện nghe qua trên giang hồ, phần lớn chỉ là tin đồn thất thiệt thôi.

Sau khi cô gái kia sử ra Hoàn Vũ tam đạo một ít người ở đây liền biết nàng chính là người của Trữ Châu Mạnh thị, mà sau khi Long Đường Tật xuất hiện bọn hắn cũng ần ần suy đoán ra thân phận của nàng. Một tiếng hô vừa nãy của thiếu nữ, thân phận của Long Đường Tật đương nhiên là được xác định không thể nghi ngờ rồi.

Trông thấy Tiểu Báo Tử vậy mà lại dựa vào sức một người bức cường giả thất phẩm đến tình trạng như vậy, nguyên một đám đều trừng to mắt, mặt mũi tràn đầy vẻ khó tin, không thể tin được đây là sự thật.

Chu báo không phải là cao thủ tứ phẩm sao?

Hắn không phải chỉ mới đột phá Tứ phẩm không được mấy tháng sao?

Từ lúc nào cao thủ tứ phẩm có thể chống lại thất phẩm rồi, lại là trải qua một phen giao phong kịch liệt mà chiếm thượng phong tuyệt đối nữa chứ?

Điều này có thể sao?

Không phải nói cường giả thất phẩm vung tay lên, cao thủ dưới thất phẩm đều phải hóa thành tro bụi sao?

Sao hiện giờ lại nên hóa thành tro bụi lại không hóa thành tro bụi, mà ngược lại cường giả thất phẩm phải chật vật như thế?

Chẳng lẽ Chu Báo này trước đây vẫn giấu kín thực lực, kỳ thật hắn cũng là một cường giả thực lực đạt tới thất phẩm sao?

Hắn mới bao nhiêu à?

16? Đủ 16 không?

Cho dù hắn 16 rồi. Cường giả thất phẩm mười sáu tuổi ah!

Đây là khái niệm gì chứ?

Trong đám người, sắc mặt một ít người có ý chí nhìn về phía Tiểu Báo Tử đã bất đồng, mà trong ánh mắt của đa số người đều lộ ra vẻ cực kỳ nóng, đặc biệt là những binh sĩ trên sông kia, nguyên một đám, trong mắt tỏa ánh sáng, nhiệt độ tỏa ra, đủ để hòa tan cả Tiểu Báo Tử rồi.

Cường giả ah!

Cường giả thất phẩm a. Cường giả thất phẩm chênh lệch cực lớn với chúng ta a!

Bọn họ là những binh sĩ ở tầng chót nhất, bình thường chỉ nhìn thấy một cao thủ Tứ phẩm cũng đã khó rồi, huống chi là cường giả thất phẩm chứ?

Thất phẩm, ở trong mắt của bọn hắn, kỳ thật không khác gì Thần Tiên cả, thậm chí, so với Thần Tiên càng có lực uy hiếp hơn, dù sao trên thế giới này đến tột cùng có Thần Tiên hay không không ai biết, nhưng cường giả thất phẩm lại là tồn tại chân thật.

Hiện tại, đột nhiên nói cho bọn hắn biết, lão đại của bọn hắn, thống lĩnh của thủy quân là một hóa phẩm cường giả, là một cao thủ ít nhất có thể chống lại cao thủ thất phẩm, điều này không khỏi khiến bọn hắn lâm vào kinh hãi, bởi vì những binh sĩ ở tầng chót của binh nghiệp này vốn đều tâm như gương sáng, lão đại của bọn hắn, thực lực rất mạnh, người có can đảm khi dễ bọn hắn càng ít, mà chỗ tốt của bọn hắn cũng nhiều hơn.

Mấy tháng này, chính là dưới vũ lực cường đại của Tiểu Báo Tử, nguyên một đám thủy quan Giang Thành vốn đã tan rã quân tâm, ở vào bên bờ biên giới sắp sụp đổ lại sinh sinh đánh ra một con đường sống, nhưng cũng không chỉ đơn giản là lao động tay chân, bọn hắn chiếm lĩnh Đoạn Long Than, tiêu diệt Hoàng Long Bang, đạt được chỗ tốt tương đương với lợi nhuận mấy năm của bọn hắn, ngoài ra, dưới điều khiển của Tiểu

Báo Tử, bọn hắn đã hoàn toàn khống chế đoạn bến cảng Đoạn Long Than, còn kiến tạo một nơi để hàng ở gần đó, không ai rõ hơn bọn hắn, nhưng người lẫn lộn trên sông để kiếm ăn cái này có ý nghĩa thế nào.

Cái này có nghĩa thu nhập tài nguyên ổn định bậc nhất, chỉ cần dựa vào bến cảng và nơi để hàng này thôi, liền có thể duy trì sự vận chuyển của toàn bộ thủy quân rồi.

Hết thấy những việc này là đến từ đâu?

Chính là đến từ vũ lực của Tiểu Báo Tử. Trụ cột hết thấy những việc này là vũ lực của Tiểu Báo Tử, hiện tại, bọn hắn thấy thực lực của Tiểu Báo Tử vậy mà so với bọn hắn tưởng tượng còn mạnh hơn nhiều lắm, việc này sao không khiến bọn hắn mừng như điên chứ?

Long Đường Tật cảm thấy rất phiền muộn, thập phần phiền muộn, nàng từ đầu đến cuối cũng thật không ngờ, một tiểu cao thủ vừa tiến vào Tứ phẩm không lâu lại khiến mình chật vật như vậy.

Thật là Tứ phẩm sao?

Thân là cường giả thất phẩm. Nàng có được bốn sử liếc mắt liền có thể nhìn thấu cao thủ dưới thất phẩm.

Thực lực của Tiểu Báo Tử. Trong mắt của nàng chỉ cần liếc qua liền rõ ràng, Tứ phẩm, hơn nữa còn là vừa tiến vào Tứ phẩm không được bao lâu, tiểu cao thủ như vậy, nàng một đầu ngón cái liền có thể thu thập, nhưng bây giờ thì sao?

Nàng kinh dị phát hiện ra, chính mình căn bản không biết được thực lực của tiểu tử này đến cùng mạnh bao nhiêu.

Không nói đến sáu đoàn hỏa diễm màu vàng hắn vừa đánh ra kia, chỉ nói đến hai đầu Hỏa Long đang quần quanh người hắn, vền vẹn lượng nội khí mà hai đầu Hỏa Long này cần thôi ít nhất cũng phải đạt đến lục phẩm rồi!

Nhưng nội khí còn phải cô đọng hơn cả cường giả thất phẩm, cái này thật vượt quá ý liệu của nàng, cũng quá chấn động.

Nội khí cô đọng còn dễ nói, Cửu Long Thần Hỏa Công trong toàn bộ Đại Tấn cũng là công pháp tiếng tăm lừng lẫy, chuyện nó có hai loại hình thái không phải là không có ai biết, đặc biệt là cường giả thất phẩm như nàng, tự nhiên biết rõ, lúc người tu luyện Cửu Long Thần Hỏa Công lý giải môn công pháp này đến một trình độ hơi cao thâm, liền có khả năng thôi động đến hình thái thứ hai, nội khí cô đọng ra Hỏa Long chính thức, mà Hỏa Long ngưng luyện ra được này, thuần túy là do nội khí tạo thành, cho cho dù là cao thủ dưới thất phẩm ngưng tụ ra, về mặt chất lượng, tu vị nội khí cũng không thua gì cường giả sau khi đạt đến thất phẩm, mà nếu như do cường giả ngoài thất phẩm ngưng luyện ra được, uy lực lại càng kinh người.

Bởi vậy, sau khi Tiểu Báo Tử thi triển ra hai đầu Hỏa Long này, nàng tuy rằng kinh ngạc, nhưng cũng không đến mức khiếp sợ, bởi vì lấy niên kỷ của Tiểu Báo Tử mà đã đạt đến Tứ phẩm vốn đã nói rõ hắn là một người có thiên tử tuyệt đỉnh rồi, có thể lĩnh ngộ được hình thái thứ hai của Cửu Long Thần Hỏa Công mà mấy trăm năm qua không ai lĩnh ngộ được cũng không có gì khiếp sợ lắm.

Nhưng sau khi giao thủ một phen với Tiểu Báo Tử, cảm nhận được hai đầu Hỏa Long kia, nàng mới ý thức được một chuyện mình đã bỏ qua.

Lượng nội khí!

Tu vị nội khí của một người tu luyện võ công, có hai nhân tố mang tính quyết định, một là chất lượng nội khí, một cái khác chính là số lượng nội khí, nhưng dưới thất phẩm, là tối trọng yếu nhất vẫn là số lượng nội khí, chính là tồn lượng nội khí trong cơ thể.

Nội khí của Tiểu Báo Tử, chỉ có tu vị Tứ phẩm, vô luận là về mặt chất lượng hay số lượng đều không thể chống lại cường giả thất phẩm, mà vừa rồi trong lúc dây dưa với Hỏa Long, nàng rõ ràng phát hiện ra, lượng nội khí cần thiết để cô đọng ra hai đầu Hỏa Long như vậy ít nhất phải lục phẩm mới có thể làm được, nói cách khác, hiện tại Tiểu Báo Tử thoát nhìn là Tứ phẩm, nhưng trên thực tế, lại có được lượng nội khí của cường giả lục phẩm, đây mới là chuyện khiến nàng giật mình nhất.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

324. Chương 332: Đuổi Giết Đến Cận Bã. (3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 332: Đuổi giết đến cận bã. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Tiểu Báo Tử này, vô luận là về mặt cường độ thân thể hay là tu vị nội khí, cũng chỉ là Tứ phẩm mà thôi, sao lại sau khi động thủ, lượng nội khí hẳn có thể sử dụng lại vượt qua Tứ phẩm rồi?

Còn có, sau đoàn hỏa diễm kỳ quái đến cực điểm kia, đến cùng là vật gì? Lại có thể đốt cháy cả Thanh Linh Lưu Ly Tráo của nàng, đây cũng không phải là nội khí Cửu Long Thần Hỏa Công có thể làm được, nàng cũng chưa từng nghe nói qua, có công pháp gì có thể làm được, cho nên, phản ứng đầu tiên của nàng là bí kị, sáu đoàn hỏa diễm quỷ dị kia hẳn là giống với Thanh Linh Lưu Ly Tráo của nàng, như một loại bí kị thần kỳ, phản ứng của thị nhân chính là, tiểu tử này có ngoại đan!

Đúng vậy, ngoại đan, cũng chỉ có ngoại đan, mới có thể làm được điểm này, mới xuất hiện tình huống cường độ thân thể, tu vị nội khí tu vị có thể sử dụng không cạn thế này.

Thế nhưng mà, ngoại đan ah!

Loại vật này thật sự quá mức khan hiếm rồi, những tài liệu có thể giống như nội đan lại càng ít hơn, nàng sống lâu như vậy, cũng chỉ nghe nói qua mà thôi, cho dù là trong đại môn phái như Mạnh phủ, nghe nói cũng chỉ có vài vị gia lão thực lực mạnh mẽ mới có thôi, nhưng tiểu tử trước mặt này lại có, nếu như nếu như mà có, vận khí của tiểu tử này không khỏi cũng quá mức nghịch thiên a?

Nghĩ tới Tiểu Báo Tử có khả năng có được ngoại đan, nàng đương nhiên lưu lại tưởng tượng, lôi kéo quái tượng đứng ở đó nhẹ thở gấp, ánh mắt cũng dao động trên người Tiểu Báo Tử, nhìn Tiểu Báo Tử ngày càng tiến về trước, khí thế càng ngày càng thịnh, nàng mặt không đổi sắc, cuối cùng nhất, ánh mắt ngừng trên khuôn mặt bằng xương cốt quái bên tai trái Tiểu Báo Tử.

- Ngoại đan!

Nàng nhẹ nhàng học ra hai chữ này, đúng lúc này Tiểu Báo Tử cách nàng ven ven chỉ có nửa trượng.

- Ngoại đan!

Nghe được hai chữ này Tiểu Báo Tử trong nội tâm chấn động mạnh, khí thế khổng lồ như núi cũng hơi chậm lại, khí cơ vừa rồi hoàn toàn áp chế Long Đường Tật xuất hiện một tia lỗ thủng, họ Long theo đó khẽ quát một tiếng, Long đầu quái tượng trong tay mãnh liệt nhấc lên, đâm thẳng về hướng Tiểu Báo Tử.

Một đâm này, chạy như lưu tinh, nhanh như tia chớp!

Tiểu Báo Tử hai tay vừa nhấc, hai đầu Hỏa Long mãnh liệt quán qua Long đầu quái tượng của Long Đường Tật.

- Âm!

Một âm thanh chói tai vang lên, giống như chảo nóng được thả vào trong nước lạnh vậy, âm một tiếng, thể đi của Long đầu quái tượng thoáng dừng một chút, thân thể Tiểu Báo Tử uốn éo, giơ tay lên, tránh khỏi một đâm này, ba đạo hỏa cầu kim sắc liền đánh về phía Long Đường Tật.

Long Đường Tật cũng không phải hạng thường, sau một kích không thành công, thân thể nhanh chóng lui về phía sau, tránh trái tránh phải, miễn cưỡng lách mình tránh ra, ba đoàn hỏa cầu màu vàng cũng không

đập trúng nàng, lại nện lên một kiến trúc ở bên cạnh. Lúc ấy liền nghe được một tiếng nổ mạnh, toàn bộ kiến trúc kia bị ba hỏa cầu thổi bay, không còn chút gì cả.

Long Đường Tật tránh được một kích này, thân hình như quỷ mị lại lần nữa lần tới Tiểu Báo Tử.

Tiểu tử, ta cũng không tin bí kỹ này của ngươi có thể sử dụng không giới hạn!

Nàng âm trầm nói, Long đầu quái tượng trong tay múa trước người kín không có kẽ hở. Cả người thoát nhìn như một đoàn gió lốc màu vàng, nhanh chóng cuốn về phía Tiểu Báo Tử.

Tiểu Báo Tử nở nụ cười, hẳn hiện giờ rốt cục cũng hiểu rõ thực lực của lão ẩu này, nàng đạt đến thất phẩm không giả, nhưng Tiểu Báo Tử tin tưởng, nàng nhất định là người yếu nhất trong cường giả thất phẩm.

Bởi vì ngoài tu vị không hiểu thấu được đẩy lên thất phẩm ra, nàng cũng không có tuyệt chiêu gì đặc biệt cả, có lẽ Thanh Linh Lưu Ly Trảo có thể coi là một cái, nhưng tiếc, đây chẳng qua là một môn phòng ngự bí kỹ mà thôi, cũng không thể tiến công, hơn nữa lại bị mình theo sát đến sát sao, rốt cuộc không cách nào thi triển ra được.

Hiện tại, nàng ngoài trừ ý vào tu vị của mình cao hơn một bậc ra, cũng không có thủ đoạn tiến công nào cả, Long đầu quái tượng trong tay thi triển ra chính là một bộ tượng pháp không tầm thường, nhưng cũng chỉ là không tầm thường mà thôi, Tiểu Báo Tử còn không để bộ tượng pháp này vào mắt.

Đại Hoang Thập Tam Quyền của hắn đã có hỏa hầu sâu đậm, trong võ kỹ nhất đạo, đã có nhận thức sâu đậm, loại tượng pháp trình độ này, căn bản là không làm gì được hắn cả.

Thậm chí có thể nói là sơ hở chồng chất!

Hiện giờ hắn cố kỵ chẳng qua chỉ là tu vị thất phẩm của Long Đường Tật thôi.

Nhìn qua Long Đường Tật và quái tượng đến bất ngờ của nàng, Tiểu Báo Tử đặt chân về phía trước, điều khiển hai đầu Hỏa Long cuốn tới đạo gió lốc kim sắc kia, đồng thời, hai đám mãnh kích, đâm vào cùng một chỗ với gió lốc.

- Oanh, oanh, oanh, oanh

Mọi người chỉ nghe được tiếng va chạm vang dội, nguyên một đám đều nhin không được bùng kín lỗ tai, bởi vì bọn hắn cảm giác như đang có người khua chiêng gõ trống bên cạnh tai vậy, chấn khiến lỗ tai bọn hắn đều muốn điếc mất, trong đó còn có kèm theo tiếng quát tháo nghiêm nghị của Long Đường Tật nữa.

Trong tràng hào quang kim hồng sắc vắng khắp nơi, hai người Tiểu Báo Tử và Long Đường Tật không ai chịu lui, cứ như vậy nương theo thực lực bản thân đối oanh lấy.

Long Đường Tật là thất phẩm Tiểu Báo Tử là Tứ phẩm, chênh lệch khá xa, nói chung, nảy sinh loại tình huống đối cứng thế này, chỉ có một kết quả, đó chính là Tiểu Báo Tử Tứ phẩm bị Long Đường Tật thất phẩm đánh thành bột phấn.

Thế nhưng tình huống hiện tại lại là Long Đường Tật bị Tiểu Báo Tử dùng một quyền đánh đến đứt cả kinh mạch.

Quái Lực Quyền, Thiên Xà Liễm Tức Thuật, Hắc Nhật quyền ý, nội khí Cửu Long Thần Hỏa biến dị do sau khi bị Huyền Hỏa luyện hóa cùng với hai đầu Hỏa Long!

Năm nhân tố này cộng lại, liền đủ để cho Tiểu Báo Tử quét ngang gần nửa cường giả thất phẩm trong thiên hạ.

Những nhân tố khác chưa nói đến, chỉ riêng tâm pháp Quái Lực Quyền thôi, dưới cùng loại tiêu hao thì có thể khiến cho lực quyền của Tiểu Báo Tử được tăng lên đến gấp mười lần, quan trọng nhất là Tiểu Báo Tử kinh dị phát hiện ra, Thiên Xà Liễm Tức Thuật này và Quái Lực Quyền sau khi kết hợp vận dụng lẫn nhau, lại sinh ra một loại hiệu quả hẳn không thể tưởng tượng nổi.

Thiên Xà Liễm Tức Thuật không đi nói nó, Vương Xà đã từng đệ cập với hắn, chính là một loại trong Thất Bảo Diệu Thuật. Mà Quái Lực Quyền chính là hắn có được từ Huyết Vô Nhai, lai lịch thần bí.

Trước kia Tiểu Báo Tử cũng đã thử qua kết hợp hai môn tâm pháp này lại, cũng sử dụng qua, hiệu quả rất tốt, nhưng cũng không giống như hôm này, đề tụ toàn lực, đối oanh với một gã cường giả thất phẩm nhiều quyền như vậy.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

325. Chương 333: Đuổi Giết Đến Cận Bã. (4)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 333: Đuổi giết đến cận bã. (4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Thời gian dần trôi qua, hai loại tâm pháp trong quá trình vận chuyển sinh ra phản ứng kì diệu, loại phản ứng này thập phần vi diệu, khiến Tiểu Báo Tử không cách nào hình dung được, chỉ cảm thấy nắm đấm của mình đập vào, bỗng nhiên cảm giác nắm đấm trầm xuống, sau đó, liền cảm thấy tâm pháp của Quái Lực Quyền và Thiên Xà Liễm Tức Thuật phẳng phất như hợp hai làm một vậy.

- Oanh

Một quyền này của hắn đánh lên Long đầu quái tượng của Long Đường Tật, vậy mà lại sinh ra hiệu quả không thể tượng tượng nổi, Long Đường Tật sắc mặt tái trắng, bị một quyền này của hắn đánh bay ra hơn mấy trượng, Long đầu quái tượng trong tay sinh ra một tia rạn nứt, lại bị một quyền này của hắn sinh sinh đánh nứt rồi.

Tiểu Báo Tử sau khi đánh ra một quyền này trong mắt chớp động tinh mang, hắn cảm thấy.

Khác biệt duy nhất của một quyền này với quyền lúc trước là nó mạnh hơn gấp mười lần.

Lại là một cái gấp 10 lần, quyền của hắn sau khi được Quái Lực Quyền tăng thêm, dưới đồng dạng tiêu hao, đã là gấp mười lần khi không sử dụng tâm pháp Quái Lực Quyền rồi, hiện giờ lại ở cơ sở tăng thêm gấp mười lần nữa, nói cách khác, một quyền cổ quái hắn mới đánh ra vừa rồi, dưới tiêu hao động dạng, vậy mà đã đánh ra uy lực gấp trăm lần khi không dùng Quái Lực Quyền rồi.

Đây là khái niệm gì? Đây cơ hồ là lực lượng có thể đánh cường giả lục phẩm thành tro bụi! Tiểu Báo Tử tin tưởng, dưới một quyền vừa rồi, cho dù là đối mặt với một cao thủ lục phẩm, cũng sẽ bị hắn đuổi giết thành cận bã!

Nhưng hiện tại, hắn đối mặt chính là một cường giả hóa phẩm!

Thất phẩm cường giả, không chỉ về mặt tu vi đã gấp mấy lần cường giả lục phẩm, càng quan trọng hơn là, cường độ thân thể của nàng đã tiến vào một cảnh giới hoàn toàn mới, cảnh giới này gọi Dịch Cân giới!

Tiểu Báo Tử chỉ là mới vừa từ Luyện Bỉ giới tiến vào Đoán Cốt giới thôi, cảm thụ lớn nhất của hắn chính là thân thể mỗi lần tăng lên một cảnh giới, như vậy cường độ thân thể sẽ gặp phải biến hóa về chất, cường độ ít nhất phải hơn cảnh giới trước kia gấp 10 lần, mà Tiểu Báo Tử sở dĩ có thể kiên trì trước mặt Long Đường Tật Đến bây giờ, còn chiếm được thượng phong, chủ yếu dựa vào chính là Cửu Long Thần Hỏa Công và bạt chưởng lực lượng, mà bây giờ, khi phải mặt đối mặt chiến đấu, hắn lại sử dụng quái chiêu như Quái Lực Quyền và Thiên Xà Liễm Tức Thuật mới có thể duy trì cục diện này, người đứng nhìn bộ dạng của Long Đường Tật mà nhảm, Tiểu Báo Tử tin tưởng, những thứ khác không nói, nhưng cường độ thân thể của vị này ít nhất phải gấp 40 lần của mình cho nên, nàng mới có thể mượn Long đầu quái tượng trong tay cùng liều được với mình nhiều chiêu như vậy, mà dưới một quyền ma xui quỷ khiến của mình, cũng không hoàn toàn sụp đổ, chỉ lùi lại mấy bước, quái tượng trên tay bị hao tổn thôi.

Long Đường Tật chỉ cảm thấy trong lòng một hồi kích động, huyết dịch quay cuồng lao nhanh, một ngụm nghịch khí dâng lên, thiếu chút nữa đã không nhận được phun ra một búng máu tươi.

Dù sao cũng là cường giả thất phẩm, nàng đúng là vẫn còn cố nén được.

Hít sâu một hơi, quả trượng đứt gãy trong tay kéo lê trên mặt đất, vậy mà lại hắc hắc nở nụ cười.

- Tiểu tử, ngươi không tệ, chỉ là quá ham công rồi, một quyền này qua đi, ngươi còn dư lực sao, ngươi cho rằng ngươi một quyền này liền có thể đánh bại ta sao? Ngươi cũng quá coi thường ta đấy? !

Tiểu Báo Tử khoe miệng co quắp hai cái, muốn cười lại không cười nổi.

Cũng khó trách Long Đường Tật sẽ nghĩ như vậy, một quyền vừa rồi của Tiểu Báo Tử uy lực quá lớn, chỉ sợ chỉ có bạo phát ra toàn bộ, đánh một kích toàn lực mới có thể làm được, bởi vậy, Long Đường Tật sẽ cho rằng Tiểu Báo Tử muốn dùng một kích phân thắng bại, đồng thời, nàng cũng cho rằng, sau một kích này, Tiểu Báo Tử đã không còn lực công kích gì nữa, bởi vì lực lượng của hắn đều đã dùng hết trong một kích này rồi.

Tiểu Báo Tử rất cao hứng vì nàng nghĩ như vậy, mà hắn càng muốn để cho nàng thể nghiệm lại cảm giác một quyền vừa rồi kia, cho nên, hắn cũng không có nhiều lời, trực tiếp vãn về thân trên xuống, vung nắm đấm lên đánh tới.

Long Đường Tật thấy hắn mãnh liệt lần tới, trên mặt mang theo một tia nghi hoặc, giờ lên Long đầu quả trượng đã đứt gãy chiến cùng một chỗ với Tiểu Báo Tử, sau mấy quyền, sắc mặt nàng thâm biến, nắm đấm lần này của Tiểu Báo Tử so với một phiên công kích vừa rồi cũng không hề có ý tứ yếu bớt, tuy rằng cũng không sánh được với kích ban nãy, nhưng mỗi một quyền cũng uy lực mười phần ah!

Nếu đổi là trước kia thì nàng cũng có thể ngăn cản được, nhưng nàng vừa rồi đã ăn thiệt thòi từ một quyền không thể tưởng kia của Tiểu Báo Tử, không chỉ khí huyết sôi trào, bị một chút nội thương, hơn nữa Long đầu quả trượng bị hao tổn trong tay, dưới tình huống như vậy lại muốn hắn đấu với thiết quyền của Tiểu Báo Tử thật sự là có chút ép buộc.

Chỉ nghe được thanh âm ầm ầm lại vang lên lần nữa, khác với lần trước chính là, Long Đường Tật đang không ngừng lui về sau.

Tiểu Báo Tử tự nhiên không quản được những chuyện này, hắn hiện giờ đã dung nhập toàn bộ tâm thần vào trong tâm pháp Thiên Xà Liễm Tức Thuật và Quái Lực Quyền rồi, đồng thời khi cảm nhận được lực đạo của mỗi một quyền, lại cảm thụ được liên hệ giữa tâm pháp Thiên Xà Liễm Tức Thuật và Quái Lực Quyền, thời gian dần trôi qua, khiến hắn thấy được ít manh mối, sau khi đánh ra quyền thứ hai mươi, trong mắt của hắn sáng ngời, phẳng phát linh ngộ ra gì đó.

- Bạo!

Hắn gầm nhẹ một tiếng, đánh ra một quyền, Long Đường Tật lui mấy bước, đáng cười trên mặt Tiểu Báo Tử bắt đầu ngày càng rạng rỡ.

- Bạo, bạo, bạo, con mẹ nó, bạo cho ta!

Hắn điên cuồng rống lên, hai nắm đấm điên cuồng đánh tới Long Đường Tật.

Một quyền lại một quyền, một quyền đón lấy một quyền, quả đấm của hắn, giống như mưa rơi đập lên Long đầu quả trượng trước người Long Đường Tật, trận trận tiếng vang điếc tai vang lên.

- Bạo, bạo, bạo, bạo, bạo!

- Bang....

- Oanh!

Một tiếng như sấm rền vang bên tai mọi người, mọi người trong tràng cho dù bưng kín lỗ tai, cũng không cách nào ngăn cản lực trùng kích do sau khi đụng vào nhau sinh ra này.

Tiểu Báo Tử lại lần nữa đánh ra một quyền không thể tưởng tượng nổi như vừa rồi.

- Ách!

Long Đường Tật trầm muộn kêu lên một tiếng, thân thể rất cực chịu không được, bay ngược ra ngoài, Long đầu quả trứng trong tay rơi lả tả thành hơn mười đoạn xuống mặt đất, mà thân thể của nàng, thì giống như bị cự chùy đánh vào vậy, với cường độ thân thể của dịch cân giới, cốt cách trong cơ thể vỡ vụn hơn phân nửa, máu phun tung tóe ra từ thất khiếu của nàng thân thể giống như túi vải rách vậy, từ không trung rơi xuống mặt đất, không còn một tia sinh khí.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

326. Chương 334: Huyền Hỏa Luyện Cốt. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 334: Huyền hỏa luyện cốt. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Ta hiểu được, ha ha, ta hiểu được rồi!

Tiểu Báo Tử toàn thân được bao trong một cỗ khí thể phóng đăng, cả người như như mặt trời tán ra khí lưu cực nóng, đứng nguyên tại chỗ, hai tay nắm lấy nắm đấm nhỏ máu, khoe miệng kéo ra đến tận mang tai, từ một học sinh cấp ba biến thành một tên đồ tể đầy huyết tinh.

Tay của hắn vẩy vào không trung, trên mặt không chút che dấu vẻ đắc ý.

- Ta hiểu được, ha ha ha ha ha, ta hiểu được, ta rất cuộc hiểu rõ!

Hắn lên tiếng cuồng tiếu, không để ý đến thiếu nữ ngã trên mặt đất, kinh hãi gần chết kia, cũng không để ý đến Long Đường Tật bị hắn đánh nát xương cốt, đã biến thành một cỗ tử thi, tiếng cười mang theo một hồi vô cùng phóng đăng. Xách Tiểu Độc vẫn còn đang hôn mê lên, rời khỏi hiện trường, chỉ còn lại một đám người há hốc mồm còn đứng ở nơi đó, giống như đang nằm mộng vậy

, ,

- Tám mươi bốn quyền!

Trong những người ở chung quanh, một nam tử chừng bốn mươi, mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng nổi nhìn Tiểu Báo Tử đứng ở giữa sân, trong miệng thì thảo tự nói lấy.

Tám mươi bốn quyền, suốt tám mươi bốn quyền!

Một tiểu cao thủ Tứ phẩm, va chạm khí lực với cường giả thất phẩm tám mươi bốn quyền, cuối cùng vậy mà thắng!

Việc này đừng nói là nhìn, cho dù nghe cũng chưa từng nghe nói qua a!

Thế nhưng Tiểu Báo Tử lại làm được, ở trước mặt mấy trăm người, dùng quyền đấu với trượng, cứng đối cứng, dùng tám mươi bốn quyền, sinh sinh đỏi giết một cường giả thất phẩm!

- Chẳng lẽ ta đang nằm mộng sao? !

Nam tử này thì thảo tự nói, nhìn qua bóng lưng Tiểu Báo Tử biến mất

- Người này, đến tột cùng là thần thánh phương nào? !

Tỷ lệ, đây thuần túy là vấn đề tỷ lệ! Sau khi Tiểu Báo Tử lại lần nữa đánh ra một quyền khủng bố kia, đối với việc làm sao để đánh ra một quyền lực khủng bố như thế đã có một thể ngộ sâu sắc, đúng vậy, thể ngộ!

Hắn đã thể ngộ được để đánh ra một quyền lực khủng bố như thế cần có điều kiện.

Mấu chốt chính là ở phương diện tâm pháp của Quái Lực Quyền và Thiên Xà Liễm Tứ Thuật.

Nguyên nhân cụ thể Tiểu Báo Tử không cách nào lý giải tường tận, nhưng hắn biết làm sao làm được.

.

Tâm pháp của Quái Lực Quyền và Thiên Xà Liễm Tứ Thuật giống như là hai loại sóng ngắn có tần suất bất đồng vậy, lúc vận chuyển, dựa theo tần suất động tác bất đồng của mỗi người, bởi vì hai sóng ngắn này tần suất khác nhau, bởi vậy, đỉnh sóng và bụng sóng cũng mỗi thứ khác nhau.

Nhưng đây cũng không phải tuyệt đối hai cái này không có trùng hợp. Tần suất bất đồng, đỉnh sóng và bụng sóng cũng không giống nhau, bất quá, khi vận hành hai loại sóng ngắn này đến một trình độ nhất định, sẽ có một trình độ nhất định sinh ra trùng hợp, mà khi đỉnh sóng trùng hợp chính là hai quyền lực khủng bố khi Tiểu Báo Tử và Long Đường Tật đang đánh nhau đến sóng chết kia, Tiểu Báo Tử xưng nó là “Bạo Kích”

Đây là hiệu quả sinh ra khi đỉnh sóng trùng hợp. Vậy khi bụng sóng trùng hợp thì sao?

Tiểu Báo Tử không rõ ràng lắm, hắn cần thời gian để thí nghiệm, đại lượng thời gian thí nghiệm.

Theo hai quyền vừa rồi của hắn thì tỷ lệ xuất hiện Bạo Kích đại khái là năm một phần mười (?), mà tỷ lệ bụng sóng trùng hợp lại càng nhỏ hơn, hắn đánh ra tám mươi bốn quyền, một lần bụng sóng trùng hợp cũng chưa từng xuất hiện qua.

Mà khiến hắn phiền muộn nhất chính là, loại tỷ lệ này không cách nào đề cao được, bởi vì hắn không cách nào cải biến tâm pháp của hai loại bí kỹ này, vô luận cải biến loại tâm pháp nào, liền không cách nào cải biến tần suất của chúng, không cách nào cải biến tần suất, liền không cách nào khống chế tần suất hai loại sóng ngắn trùng hợp, nói cách khác, việc duy nhất hắn có thể làm là đề cao xuất quyền độ và độ vận chuyển độ của hai loại tâm pháp, mới có thể đánh ra “Bạo Tạc” trong thời gian mình cần.

- Bạo kích, hắc hắc, thật sự chính là bạo kích ah, tỷ lệ năm một phần mười, xem ra bước tiếp theo ta cần tăng lên quyền độ của mình a!

Tiểu Báo Tử trầm nghĩ trong lòng, có chút may mắn, cũng có chút bất đắc dĩ.

Nếu như loại tỷ lệ bạo kích này cao hơn một chút, hắn liền có tự tin chống lại bất cứ cường giả hóa phẩm nào rồi, hơn nữa còn là dùng tu vị Tứ phẩm của bản thân. cường kỹ thất phẩm cường giả!

Hết thấy, đều quyết định bởi lực lượng, lực lượng tuyệt đối!

Lúc hắn vận khởi tâm pháp của Quái Lực Quyền, quyền lực của hắn hoàn toàn có thể chống lại cường giả thất phẩm bình thường, thậm chí còn phải mạnh hơn rất nhiều, mà khi hắn dung nhập hắc thiên quyền ý của bản thân vào trong phối hợp với thần hỏa nội khí biến dị của Cửu Long thần hỏa, uy lực lại một lần nữa bạo tăng, đã trên một kích toàn lực của cường giả thất phẩm bình thường rồi, mà khi Tiểu Báo Tử xuất ra Bạo Kích thì quyền lực cũng phải hơn gấp 10 lần cường giả thất phẩm bình thường

Việc duy nhất cần lo lắng chỉ là cường độ thân thể của hắn không đủ, đây cũng là uy hiếp duy nhất hiện giờ của hắn, cường độ thân thể không đủ, dùng lực lượng liều mạng với cường giả thất phẩm, chỉ có đường chết.

Giống như lúc trước cùng họ Long kia tương binh, tuy rằng thoát nhìn như hắn chiếm hết thượng phong, nhưng quyền đầu, thậm chí cả thân thể của hắn cũng nhận phải tổn hại thật lớn, nếu như không phải có quyền ý hộ thân thì hắn tối đa chỉ có thể đối oanh hơn mười quyền thôi, liền kích tám mươi bốn quyền, sau khi đuổi giết Long Đường Tật, hắn liền lập tức ly khai. Cũng không có chút nào dừng lại, chính là vì hắn cần phải có thời gian để tĩnh dưỡng lại thân thể của mình.

Bằng không mà nói, nếu hắn thật sự có thể đuổi giết Long Đường Tật nhẹ nhàng như thế, vậy thì chênh lệch giữa Tứ phẩm và Thất phẩm cũng quá nhỏ rồi.

Mang theo Tiểu Độc trở lại tiểu viện của mình. Đánh tỉnh nó, để nó canh giữ ở viện khẩu, trong nội tâm dằn dò vô luận là ai, chỉ cần có can đảm tiến vào sân nhỏ của hắn, giết chết bất luận tội, sau đó liền vội vàng đi vào trong phòng, bắt đầu điều tức dưỡng thương.

Phen đánh nhau đến sống chết này, tuy đạt được rất nhiều chỗ tốt, nhưng cũng bị thương đến gân cốt. Tiểu Báo Tử ngồi xếp bằng trên giường, từ trong lòng móc một bình sứ nhỏ, từ bên trong lấy ra hai hạt được hoàn, được hoàn này không phải thứ gì khác, đúng là Đoán Cốt đan do hắn luyện chế ra.

Ngửa đầu lên, nuốt hai viên được hoàn vào trong miệng, bắt đầu vận công, luyện hóa được lực.

Một cỗ nhiệt lưu từ trong dạ dày hắn lan ra, theo thời gian dần rót vào mỗi góc ngách trong cơ thể hắn, lúc này, trong nội thị của hắn, hắn phát hiện, xương cốt toàn thân của mình vậy mà xuất hiện đầy vết nứt rậm rạp, nếu như không phải ánh mắt của hắn đặc thù, có được bản lĩnh nội thị cực kỳ tỉ mỉ thì hắn căn bản không thể phát hiện được trên xương cốt của mình lại có những vết rạn như thế, cỗ được lực lan tràn từ bụng ra kia, theo cốt cách của hắn kéo ra ngoài, thời gian dần qua tu bổ lấy những vết rạn bên trên cốt cách, bất quá Tiểu Báo Tử phát hiện, loại tu bổ này cũng không được triệt để hẳn, chỉ là che đậy những vết nứt này từ bề ngoài thôi, mà tổn thương bị ẩn sâu trong xương cốt, lại không được để ý đến.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

327. Chương 335: Huyền Hỏa Luyện Cốt. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 335: Huyền hỏa luyện cốt. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Như vậy cũng không hay ah!

Tiểu Báo Tử trầm nghĩ trong lòng.

Ăn Đoán Cốt đan, nguyên lý tu bổ vết thương xương cốt rất đơn giản, theo đạo lý mà nói, bởi vì được lực của Đoán Cốt đan thật sự là quá cường đại, chỉ cần nuốt vào trong bụng, vận dụng nội khí hơi thúc hóa một chút, được lực của Đoán Cốt đan sẽ bị kích ra, được lực được kích ra, rất tự nhiên sẽ tác dụng đến cốt lâu của hắn, bắt đầu cường hóa cốt lâu, nếu như được phối hợp với quyền pháp Đoán Cốt thì hiệu quả sẽ tốt hơn nhiều, trên thực tế, hắn vẫn một mực dùng phương pháp này, lúc phục dụng Đoán Cốt đan, sau khi thúc hóa được lực liền cùng lúc luyện tập Huyết Yêu Tội Cốt Quyền và Thái Cực Quyền để đề thăng thêm tác dụng của được lực.

Nhưng lúc này đây, hắn lại dùng Đoán Cốt đan để chữa thương, đây là lần đầu tiên hắn ném thử, sở dĩ sẽ nghĩ tới dùng Đoán Cốt đan để chữa thương, chính là vì công hiệu của Đoán Cốt đan, trên phương thuốc kia nói rất rõ ràng. Đoán Cốt đan không chỉ có có thể dùng để Đoán Cốt, mà trong lúc cốt cách bị thương, cũng là thuốc tiên vô cùng tốt để chữa thương.

Bất quá chữa thương này cũng không giống như Đoán Cốt. Muốn luyện quyền, cốt cách hắn hiện giờ đã nhận lấy tổn thương, nếu cường thịnh trở lại đi tu luyện Đoán Cốt quyền pháp thì sẽ tăng thêm gánh nặng cho cốt cách, chỉ có trời mới biết có thể làm bị thương nặng hơn không.

Cho nên, hắn chỉ vận dụng nội khí, thúc dục được lực, khiến Đoán Cốt đan phát huy ra hiệu quả trị liệu cho cốt cách của hắn.

Làm vậy quả nhiên hữu hiệu, chỉ là trước mặt năng lực nội thị của hắn, hiệu quả như vậy cũng không lý tưởng, hoặc là nói, phương pháp để được lực tự mình trị thương thể này, cũng chưa thể phát huy toàn bộ

được lực của Đoán Cốt đan, không chỉ sinh ra lãnh phí thật lớn, hiệu quả đối với cốt cách bị tổn thương cũng không đạt đến mức tốt nhất, cho nên Tiểu Báo Tử bắt đầu thử vận nội khí, dùng nội khí của Cửu Long Thần Hỏa Công để thôi động được lực.

Dùng nội khí Cửu Long thần hỏa, định vị được lực của Đoán Cốt và nơi cốt cách bị hao tổn sau đó vận dụng nhiệt lực cường đại của nội khí, phát huy hoàn toàn được lực của Đoán Cốt đan, theo nội khí của hắc vận hành trong cốt cách, một loại phản ứng kỳ diệu sinh ra.

Đây là chuyện hắc chưa bao giờ nghĩ tới, cũng chưa từng nghĩ tới sẽ xảy ra.

Nội khí Cửu Long thần hỏa của hắc trong quá trình đưa Đoán Cốt đan đi tu bổ cốt cách, vậy mà lại bắt đầu luyện hóa cốt lâu của hắc.

Sau khi nội khí Cửu Long thần hỏa và được lực của Đoán Cốt đan hoàn toàn kết hợp lại liền bắt đầu luyện hóa cốt cách của hắc. Đây cũng không phải là luyện hóa bình thường, mà là luyện hóa tạp chất từ trong cốt cách của hắc ra ngoài.

Chỉ thấy Cửu Long thần hỏa nội khí kim hồng sắc bao trùm trên cốt cách của hắc, vốn là khí hóa hoàn toàn được lực, khi được lực khí hóa xông vào trong cốt cách, tu bổ xong tổn thương, sau đó, dưới tác dụng của nội khí, theo cốt cách của Tiểu Báo Tử dần xuất hiện một tầng sương mù trắng xóa.

Những sương mù này, là tạp chất trong cốt cách của Tiểu Báo Tử. Lúc tu luyện Huyết Yêu tôi cốt quyền, những tạp chất này từng theo cốt cách chi phong của hắc chảy ra. Bất quá cũng không rõ ràng như hiện giờ, cũng không giống như giờ, trực tiếp bị khí hoá.

Mà đồng thời khi luyện hóa tạp chất trong cốt lâu, nội khí Cửu Long thần hỏa này vẫn còn cố thêm một bước cố hóa cốt cách của Tiểu Báo Tử, cốt lâu của Tiểu Báo Tử lúc này cứ như ở trong một lò luyện thép vậy, đang phải chịu đựng nội khí Cửu Long thần hỏa dần thiêu đốt, càng ngày càng chắc chắn.

Thời gian dần trôi qua. Quang mang kì dị xuất hiện trong mắt Tiểu Báo Tử, trơ mắt ếch ra nhìn những vết rạn trên cốt cách của mình biến mất, sau khi vết nứt mặt ngoài biến mất, dưới tác dụng của được lực, vết nứt bên trong theo thời gian trôi qua cũng dần biến mất, đồng thời, trải qua nội khí rèn luyện, cốt cách của hắc cũng dọc theo vết nứt tiến hành có rút lại cực kỳ nhỏ huyền ảo, cũng không biết đã qua bao lâu, cốt cách toàn thân có rút lại đã xong, hắc cảm khung xương của mình tựa hồ hơi thu gọn hơn trước kia một chút, nhưng so với trước kia lại kiên cố hơn gấp mấy lần, cốt cách như ngọc vốn từng khúc vậy mà lại bắt đầu chớp động lên quang trạch màu vàng. Thậm chí còn có cảm nhận như kim loại nữa!

- Thật đúng là vận may ah! Tiểu Báo Tử hít một hơi dài, mãnh liệt mở hai mắt ra, trong hai tròng mắt. Ánh sáng màu đỏ yêu dị chớp động lên, trong mắt ẩn hiện hoa văn, cẩn thận ngẫm lại chùyên mới xảy ra, ngay cả mình cũng cảm giác mình thật giống như được vận cứt chó vậy.

- Xảo. Thật sự là xảo ah!

Nếu như không phải cùng va chạm khí lực với Long Đường Tật, cốt cách của hắc sẽ không bị tổn thương như vậy, mà chính vì cốt cách của hắc bị thương, hiện đầy vết rạn, cho nên trong quá trình chữa thương, mới có thể dễ dàng bức tạp chất ra như vậy.

Phải biết rằng, cường độ thân thể đã đến trình độ như vậy, cốt cách đã sớm cứng như thép tinh, tu vị càng cao, thân thể càng mạnh, càng tiến một bước độ khó lại càng lớn, mà cốt cách của Tiểu Báo Tử bị thương nặng như vậy, trong lúc vô tình lại trở thành lỗ hổng để thải ra tạp chất, mà những vết rạn kia xuất hiện, cũng vì cốt cách hắc cường hóa thêm một bước mà dễ xuống chân đệm, không chỉ khiến cốt cách hắc càng thêm ngưng luyện, lại khiến công hiệu kì lạ của huyền hỏa trong Cửu Long Thần Hỏa Công và được lực của Đoán Cốt đan có thể hoàn toàn xuyên vào cốt cách, bởi như vậy, mới thành công khiến cốt cách hắc bắt đầu được cường hóa trên diện rộng.

Hơn nữa, đã có lần rèn luyện thành công lúc này, tính chất cốt cách của hắc cũng sinh ra biến hóa vi diệu, cùng độ phù hợp của nội khí và huyền hỏa cao lên, về sau trong lúc tu luyện, việc vận dụng huyền hỏa chỉ lực trong nội khí để rèn luyện cốt cách sẽ làm chơi ăn thật, đây cũng là chuyện mà Tiểu Báo Tử trước khi thật không ngờ tới.

Tiểu Báo Tử lại nhắm nghiền hai mắt, cảm thụ được cốt cách chớp động lên quang trạch màu vàng sáng bóng trong cơ thể, thời gian dần qua hần nắm tay lại vùng mạnh lên.

Ồ nhất!

một tiếng kêu to vang lên, sau đó liền một hồi âm bạo.

- Khá lắm, cho dù không có vận dụng tâm pháp Quái Lực Quyền, quyền lực này so với trước kia cũng trợn vện tăng lên gấp ba lần, đây vẫn chỉ là một quyền tùy ý thôi đấy, bất quá thân thể hiện giờ tựa hồ không thể nào thừa nhận được lực lượng lớn như thế, xem ra còn phải cần một khoảng thời gian để thích ứng!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

328. Chương 336: Mạnh Thị Ứng Đối. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 336: Mạnh thị ứng đối. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Trong không trung, mây nặng buông xuống, ầm ầm có tiếng sấm cuộn cuộn, trong tâm, biên giới đám mây đậm đặc nhỏ, xuất hiện từng đạo bạch quang.

Gió lạnh lẽo, một hồi nhanh như một hồi, thổi vù vù, toàn bộ Giang Tâm đảo đều chao đảo, đều trong hoàn cảnh thức đục áp thành mây đen.

Hoàn toàn trái lại với hoàn cảnh bên ngoài chính là, bên trong doanh trại thủy quân tại Giang Tâm đảo, tức thì đắm chìm trong một mảng sung sướng và vui mừng.

Bọn họ uống rượu, ăn thịt, lớn tiếng ca hát, nhảy múa, vô luận là quan quân hay là binh sĩ, nguyên một đám đều hưng phấn tới cực điểm, thanh âm ầm ỉ truyền khắp nửa đảo trên sông.

Hôm nay, là lúc xây dựng lại đảo, cũng là lúc thống lĩnh Chu Báo của bọn hắn xuất quan.

Hai tháng trước, tiểu thư Mạnh Thanh Dung Mạnh thị Trữ Châu đột nhiên xuất hiện tại hòn đảo này, sinh ra xung đột với thủy quân tại đây, đánh bại Phó thống lĩnh Vương Thành, đại đội trưởng Chu Sẹo, Giang Hiểu, một trong các cao thủ thủy quân, làm Chu Báo, thống lĩnh thủy quân phải tự mình ra tay.

Chu Báo ra tay lúc này, trở thành một đại sự kiện oanh động giang hồ, bởi vì hắn không chỉ đánh bại Mạnh Thanh Dung Mạnh thị, là thiên tài trẻ tuổi nhất Trữ Châu, còn lấy cứng đối cứng một hồi với thất phẩm cường giả Mạnh thị Trữ Châu Long Đường Tật một hồi, kết quả, dưới sự quan chiến của mấy trăm người, đuổi giết vị thất phẩm cường giả này, chấn động thiên hạ!

Đúng vậy, chấn động thiên hạ!

Bởi vì đây là lần thứ nhất trên giang hồ xuất hiện một gã cao thủ, mặt đối mặt, cứng đối cứng đuổi giết một gã thất phẩm cường giả, hoàn toàn để thế nhân nhận thức về chênh lệch cấp độ, bất đồng cảnh giới.

Người nói người là một tiểu cao thủ tứ phẩm, đánh bại cao thủ Ngũ phẩm thì cũng thôi đi, vận khí tốt một chút, dùng một ít thủ đoạn, đánh bại lục phẩm cao thủ liền đủ để cho người dương danh rồi.

Người hảo hảo đi trên chọc thất phẩm cường giả làm cái gì?

Trêu chọc thì cũng thôi đi, còn trước mặt nhiều người như vậy, dùng quyền đối kỹ, đuổi giết đối phương.

Chuyện như vậy, như thế nào có thể xảy ra?

Thế nhưng hết lần này tới lần khác đều xảy ra, Chu báo sử Song quyền nghịch thiên của mình, đền bù vào chênh lệch giữa Tứ phẩm và thất phẩm, tạo nên một sự kiện oanh động nhất trên giang hồ mấy trăm năm qua.

Cử động.

Từ đó, Thống lĩnh thủy quân Giang thành Chu Báo, chính thức Danh Dương thiên hạ!

Theo những người quan chiến lúc ấy kể lại, hai người kịch đấu đến cát bay đá chạy, long trời lở đất, đặc biệt là Tiểu Báo Tử cuối cùng dùng cứng đối cứng với Long Đường Tật, mỗi một quyền đánh ra giống như là tiếng sấm, không chỉ chấn bất tỉnh tại chỗ một phần ba người ở đây, lại còn làm cho mấy con đường vừa được tu kiến biến thành một đồng bừa bộn, phẳng phất như vừa trải qua một cơn địa chấn cực lớn.

Đương nhiên, đây chỉ là giang hồ đồn đãi, đối với trận chiến này, trên giang hồ có rất nhiều người có thái độ hoài nghi. Cái này cũng có thể lý giải được.

Các bạn đang đọc truyện tại kiếm giới chấm com.

Bởi vì cái này quá không phù hợp với lẽ thường, cũng quá phá vỡ nhận thức của thế nhân rồi.

Bất quá, ba ngày sau cuộc chiến này, Trữ Châu Mạnh thị truyền đến tin tức, xác nhận chuyện này, trong khoảng thời gian ngắn. Giang hồ xôn xao, khiếp sợ trận đấu giữa tứ phẩm đối thất phẩm này, ai cũng đều đang nhìn Trữ Châu Mạnh thị sẽ có phản ứng như thế nào.

Dù sao, Trữ Châu Mạnh thị cũng chính là thế gia ngàn năm, thực lực so với Ô gia mới quật khởi mấy trăm năm nay thì mạnh hơn rất nhiều, hiện thời một thất phẩm cường giả bị giết chết, tuy rằng là chết đường đường chính chính trong cuộc độ sức, nhưng nói Mạnh thị sẽ từ bỏ ý đồ trả thù, cũng không có người tin tưởng.

Đương nhiên sẽ không có người tin tưởng, đương kim trên đời, vô luận là môn phái lớn cỡ nào, cường giả đã ngoài thất phẩm, đều có địa vị hết sức quan trọng, là thực lực trọng yếu trong một gia tộc, bên trong một gia tộc, một môn phái, có bao nhiêu thất phẩm cường giả, trên cơ bản quyết định lực gia tộc này, môn phái đó.

Hiện tại một thất phẩm cường giả đã chết một cách mất mặt như vậy tại đảo Giang Tâm, Mạnh gia sẽ từ bỏ ý đồ trả thù sao?

Sẽ không, đương nhiên sẽ không, bọn hắn nhất định sẽ nghĩ biện pháp trả thù tiểu tử này để gỡ gạc lại thể diện, mà biện pháp tốt nhất là gạt bỏ Tiểu Báo Tử Chu Báo này.

Nhưng, sự thật sao có thể dễ dàng như vậy?

Ngoại trừ thân phận trưởng lão ngoại môn Ô gia, Tiểu Báo Tử còn có một thân phận khác, đó là Thống lĩnh thủy quân Giang Thành, mà Chu Báo sử dĩ sinh ra xung đột với Long Đường Tật, quá trình gây ra xung đột cũng đã rõ ràng.

Là vì Long Đường Tật đồ kị nên xuất thủ đánh lén trước, liền gây xung đột với Tiểu Báo Tử.

Mạnh thị tuy là thế gia cường đại, nhưng cũng không thể không nói đạo lý, chuyện này là do Mạnh thị khơi mào tranh chấp, một thất phẩm cường giả tập kích Tứ phẩm cao thủ, cái này vốn là một hành vi vô lại trắng trợn, hơn nữa sự tình lại xảy ra ở Giang Tâm đảo, là địa bàn của Tiểu Báo Tử, bởi vậy, Tiểu Báo Tử liền đứng về bên có lý.

Hơn nữa thân phận của Tiểu Báo Tử rất lớn, hắn là trưởng lão ngoại môn Ô gia Vân Châu, tuy rằng Ô gia không nổi danh bằng Mạnh thị, nhưng cũng không phải là mặc người muốn làm gì thì làm, huống chi còn liên lụy tới thiên tài trẻ tuổi nhất Ô gia từ trước tới nay, cũng là thiên tài có tiền đồ nhất, mà thân phận thống lĩnh thủy quân Giang Thành càng làm cho Mạnh thị cố kỵ rồi, tập kích mệnh quan của triều đình, cái này vốn là một sự tình kiêng kỵ rồi.

Bởi vậy, tuy Long Đường Tật đồ kị bị Tiểu Báo Tử giết chết, nhưng Mạnh thị lại không có lý do nào để báo thù.

Không có lý do gì. Cũng không có nghĩa là Mạnh thị sẽ thật sự từ bỏ ý đồ. Mặt mũi đã bị Long Đường Tật bị chìm vào trong nước, không có khả năng vãn hồi được rồi, như vậy, chỉ có thể gỡ gạc lại thể diện theo những phương diện khác rồi.

Ví dụ như là dùng thủ đoạn âm mưu để làm hại Tiểu Báo Tử.

Nhưng vì đủ loại nguyên nhân, chuyện này rất khó thao tác, muốn thi triển âm mưu thủ đoạn thì không có khả năng rồi.

Nói cách khác. Chỉ có thể đường đường giết chết Tiểu Báo Tử như cách Tiểu Báo Tử giết Long Đường Tật khi luận võ.

Nhưng muốn làm được như vậy thì thật khó khăn a!

Đối kháng chính diện với Tiểu Báo Tử, thất phẩm cường giả cũng có thể thất bại, như vậy phái ra cao thủ thất phẩm trở xuống tiến đến, căn bản không có bất kỳ ý nghĩa gì, bởi vì tại Trữ Châu Mạnh thị, tất cả cao thủ thất phẩm trở xuống đều không phải là đối thủ của Long Đường Tật, mà Long Đường Tật cũng bị Tiểu Báo Tử giết chết, phái người có thực lực thấp hơn đi, không phải muốn chết thì là gì?

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

329. Chương 337: Mạnh Thị Ứng Đối. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 337: Mạnh thị ứng đối. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Nói cách khác. Muốn đường đường chính chính giết chết Tiểu Báo Tử, biện pháp duy nhất là phái được cường giả trên thất phẩm ra đối chiến.

Đây cũng là một truyện cười, người ta bắt quá là Tứ phẩm, người phái một cường giả trên thất phẩm ra, không phải rõ ràng khi dễ người sao?

Hơn nữa, một thất phẩm cường giả đã chết rồi, nếu như lại phái đi thất phẩm cường giả ra, lại chết dưới tay Tiểu Báo Tử, thì danh dự ngàn năm của Trữ Châu Mạnh thị bị hủy rồi, tuy rằng khả năng này rất thấp, nhưng là chuyện như vậy đã sinh một lần, Mạnh thị đương nhiên sẽ cẩn thận, tuyệt đối sẽ không để tái diễn lần thứ hai.

Như vậy, phương pháp ổn thỏa nhất để xử lý là phái được một bát phẩm cường giả xuất đầu.

Nhưng cái này có thể sao?

Người phái một cái bát phẩm cường giả ra đối chiến với một tứ phẩm cao thủ.

Chả lẽ Mạnh thị không biết xấu hổ hay sao?

Cho dù người không biết xấu hổ, phái cái bát phẩm cường giả ra, Chu báo nhếch miệng lên, căn bản không tiếp nhận khiêu chiến, người có thể làm thế nào? Cường ép động thủ sao?

Người đang làm, Trời đang nhìn, một thế gia danh tiếng ngàn năm, khi làm việc, người trong giang hồ càng thêm coi chừng, sợ bị địch nhân gây ra chút ít tay chân, cho nên, xử lý chuyện hiện tại, phải cực kỳ thận trọng!

Cho nên, Trữ Châu Mạnh thị xác nhận Tiểu Báo Tử đánh chết Long Đường Tật, đồng thời còn lộ ra một tin tức, cũng là hi vọng duy nhất để vãn hồi lại thể diện, chính là phái ra Mạnh Thương Dung từng bại trong tay hắn ra khiêu chiến, bất quá khiêu chiến này không phải hiện tại, mà là trong tương lai.

Mạnh Thanh Dung hướng Tiểu Báo Tử hạ chiến thư, ước định ba năm sau, tại Giang Tâm đảo, nàng sẽ khiêu chiến với Tiểu Báo Tử, kết thúc ân oán.

Cả chuyện, khiêu chiến này tạm thời kết thúc một giai đoạn, về phần kết quả cuối cùng như thế nào, chỉ có chờ ba năm sau mới có thể công bố.

Một trận chiến này, người được lợi lớn nhất cũng không phải Tiểu Báo Tử, tuy rằng hắn vì vậy mà dương danh thiên hạ, nhưng dương danh thiên hạ cũng không phải là chuyện tốt gì, đặc biệt là dùng tiềm lực hiện tại của hắn.

Được lợi chính thức là hai thế lực, một là Ô gia, hai là thủy quân giang thành.

Ô gia thì không nói làm gì, thêm một thực lực cường đại của một trưởng lão ngoại môn, đồng thời tăng thêm lực uy hiếp, mà ở trong toàn bộ quận thành, bởi vì Tiểu Báo Tử tồn tại, thế lực Ô gia sẽ khuếch trương ra một bước, đè ép những thế gia khác.

Về phần thủy quân Giang Thành, bọn họ là người thắng lớn nhất, bởi vì thực lực Tiểu Báo Tử cường hãn, tại Giang Thành này, nhất định sẽ không có ai dám đi trêu chọc thủy quân rồi, hơn nữa thủy quân hiện tại khống chế được bến cảng Giang tâm đảo, Đoạn Long Than, thu hoạch được lợi ích cực lớn tại Giang Thành, đã không có người dám ngấp nghé rồi, tất cả đều quy về thủy quân, cái này, Giang Thành thủy quân lực có thể thật sự bắt đầu phát triển mạnh mẽ.

Bởi vậy, thủy quân Giang Thành hôm nay, hoàn toàn kiến thành, hơn nữa Tiểu Báo Tử lại xuất quan, Phó thống lĩnh Vương Thành liền hạ lệnh cho tất cả lính thủy quân nghỉ một ngày, khiến bọn hắn hảo hảo nhẹ nhõm, vui cười không dứt.

Đến đây, một là để chúc mừng nơi đây kiến thành, thứ hai là Tiểu Báo Tử mời khách phương xa đến dùng cơm.

Những người ở đây uống rượu như thiên hôn địa ám, từ giữa trưa một mực uống đến nửa đêm, còn không có giải tán đi, mà ở giữa sân. Có thể đứng đấy, cũng chỉ có Tiểu Báo Tử và hai người Giang Hiểu.

- Đại nhân, ta mời người một ly! Chu sọ mang theo một cái vò rượu, lão đảo đi đến trước mặt Tiểu Báo Tử, mùi rượu xộc ra đầy người.

- Đại nhân, ta kính người một ly! Lời còn chưa dứt, tròng mắt người này liền lặn lông lốc, thân thể mềm nhũn, ngã xuống trước mặt Tiểu Báo Tử, thấy vậy, Tiểu Báo Tử cau mày.

- Đại nhân. Ngài đừng nên trách, hôm nay tất cả mọi người thật cao hứng! Giang Hiểu ở một bên cười hoà giải, tuy rằng hắn cũng không có uống như trút nước, nhưng sắc mặt lúc này cũng bừng, cảm giác say dạt dào.

- Ta biết rõ mọi người cao hứng, nơi này kiến thành rồi, chúng ta lại thêm một tài nguyên a! Tiểu Báo Tử cười nói,

- Giang đại nhân. Tửu lượng của người không tệ a, vừa rồi uống không ít nhưng vẫn tỉnh táo a!

- So với đại nhân thì kém xa rồi, vừa rồi những tướng sĩ trong doanh vừa kính đại nhân một ly, mà hiện tại sắc mặt đại nhân vẫn như cũ không đổi a!

- Ta dùng một ít thủ đoạn, hơn phân nửa rượu đều bị ta bức ra rồi! Tiểu Báo Tử không che dấu chút nào.

- Cũng là đại nhân thủ đoạn cao minh a! Giang hiểu lộ vẻ mặt hâm mộ.

- Đối lại là những người khác, muốn bức, cũng không có bổn sự a!

- Giang đại nhân hiện tại càng ngày càng rất biết nói chuyện a! Tiểu Báo Tử cười nói.

- Bất quá, vừa vặn Giang đại nhân không có say, ta có kiện sự tình muốn Giang đại nhân hỗ trợ đây này!

- Mời đại nhân nói, tại hạ muôn chết cũng không chối từ! Giang hiểu đồng dạ nói.
- Xem ra Giang đại nhân cũng uống không ít a! Tiểu Báo Tử cười, tiến tới nói vài câu bên tai Giang Hiểu, lập tức sắc mặt Giang Hiểu trở nên tỉnh táo lên.

Phủ tổng đốc.

Trong mấy ngày này, trong Phủ tổng đốc Đại Tấn, một cỗ hào khí cổ quái tràn ngập, từ khi tiểu thư xuất giá bị người ta cướp đi, loại hào khí cổ quái cứ vậy, không có tiêu tán đi.

Đây là một đại sự kiện oanh động giang hồ, tạo nên uy danh của Vương Xà, dẫn xuất một thị phi thiên đại, nhưng đối với phủ tổng đốc mà nói, đây tuyệt đối không phải là một chuyện tốt, mà là một sự tình cực mất mặt, trên thực tế, quan hệ giữa phủ tổng đốc và Minh Nghĩa Kinh Viện đã là thông gia, thế nhưng đã biến thành trò cười trên giang hồ, mà là người trong cuộc, tâm tình Tổng đốc Vân Châu Mã Thiên Trường tuyệt đối sẽ không tốt, đặc biệt là sau khi lộ ra sự tình con gái Mã Lung Linh của hắn có tư tình với Lôi Hư của Thiên long Đạo, sắc mặt hắn sẽ càng không tốt.

Vô luận nhìn thấy ai, sắc mặt hắn giống như là người ta thiếu nợ hắn trăm vạn lượng bạc vậy, thời điểm này, tự nhiên không có người nào tìm rủi ro, đương nhiên, ngoại trừ một người.

- Sách gia a, người có mang bộ mặt như vậy, không thấy phiền lụy à.

Thanh âm tinh tế tỉ mỉ vang lên bên tai Mã Thiên Trường, Mã Thiên Trường giật mình một cái, bất đắc dĩ xoay người lại, nói.

- Ta như thế nào không thể suy nghĩ về sự tình nữ nhi của ta bị làm hại, ta nếu không xụ mặt suốt ngày, không thể nói trước sẽ lọt vào tai tên kia a!

- Trong nhà có nhiều thần báo bên tai như vậy, người vì sao không mang tất cả bọn họ ra ngoài?

Lúc này, trong mắt Mã phu nhân hiện lên một tia sát khí.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

330. Chương 338: Gió Bắc Nguyên Đã Bắt Đầu Thổi. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 338: Gió Bắc Nguyên đã bắt đầu thổi. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Đã sớm như ngươi nói, không thể để những người này ở nhà!
- Vậy thì có thể làm thế nào? Mã Thiên Trường cười khổ nói.
- Bên trong Phủ tổng đốc hiện tại, ai không có thần báo bên cạnh chứ, được rồi, tất cả đều an ổn a, những thần báo ở bên cạnh, vị kia lại thêm tâm tư, cuộc sống của ta cũng không nên qua rầu.
- Sợ cái gì, chẳng lẽ lại hắn thật sự có lá gan cho ngươi rút chức Tổng đốc Vân Châu?
- Hiện giờ hắn không có lá gan này, bất quá tương lai không nhất định như vậy!

Mã Thiên Trường nhẹ nhàng nói.

- Dã tâm người này quá lớn, bên cạnh lại châm một ngòi gió hỏa dẫn, một lòng muốn làm cái gì đệ nhất Thánh Quân từ xưa đến nay, đã có chút ma chướng rồi!

- Đúng vậy a. Là ma chướng rồi, thật tốt một người con, hiện tại như thế nào biến thành cái dạng này rồi! Mã phu nhân cũng có chút thở gấp, bỗng nhiên, một hạt châu nhỏ ra từ mắt của nàng.

- Thiên Trường, người nói hần sẽ không thành công ah?

- Rõ ràng như vậy rồi!

Trên mặt Mã Thiên Trường lộ ra một tia vui vẻ cổ quái.

- Ha ha, đệ nhất Thánh Quân từ xưa đến nay, thật không biết tên khốn kia như thế nào lại nghĩ ra danh hào như vậy!

- Vuốt móng ngựa a! Mã phu nhân cười lạnh nói.

- Tốt rồi, Thiên Trường a, bất kể những cái kia như thế nào, cũng không phải chuyện này, nếu không nhìn xem, tìm một lý do để đáp ứng Lôi Hư, dù sao Linh Lung với hần cũng có tình ý với nhau, ta xem Lôi Hư vẫn rất có thành ý đấy!

- Đúng vậy, Lôi Hư là người không tệ, nhưng đừng quên, hần là đệ tử Lôi gia Thiên Long Đạo, ta nếu dễ dàng kết thân với hần như vậy, sẽ khiến hần kiêng kỵ a!

- Ông cứ sợ hần như vậy sao?

Mã phu nhân bắt mắt nói.

- Không phải sợ hần, mà là không muốn xung đột cùng hần lúc này.

Mã Thiên Trường thần nhiên nói.

- Tâm nguyện của ta, nàng là người rõ ràng nhất, lúc này, ta không muốn chơi cứng cùng hần.

- Ta hiểu má, bất quá lại ủy khuất Linh Lung rồi!

Mã phu nhân khẽ thở dài một tiếng.

- Chính nó làm ra chuyện này, tự nhiên phải gánh chịu hậu quả!

Mã Thiên Trường nói ra.

- Nó cũng không phải là tiểu hài tử rồi, có một số việc, nói một chút ít vẫn là đúng mực!

- Nói đúng mực, nhưng cũng không phải buộc nó lập gia đình a!

Trong giọng nói Mã phu nhân có chút phàn nàn.

- May mắn là Lôi Hư kia còn có chút tâm huyết, nhưng chẳng lẽ người thật sự muốn gả con gái chúng ta cho Lục Thiếu Du sao?

- Đương nhiên là không!

Mã Thiên Trường nói.

- Chẳng lẽ người cho rằng ta là người không có chừng mực sao?

Lúc hai người đang nghị luận, bỗng nhiên bên ngoài truyền đến một hồi ồn ào, Mã Thiên Trường khẽ chau mày, nơi này là hậu viện sâu trong Phủ tổng đốc Vân Châu, người bình thường căn bản không được vào, mà có thể tiến đây, đều là người nhà tâm phúc của Tổng đốc, tự nhiên biết rõ quy củ, ồn ào trong hậu viện lúc này sẽ có hậu quả như thế nào.

- Chẳng lẽ là..! Bỗng nhiên, Mã Thiên Trường phảng phất nghĩ tới điều gì đó, liếc mắt về hướng Mã phu nhân một cái, Mã phu nhân gật gật đầu, quay người vào trong phòng.

- Chuyện gì mà ồn ào như vậy?

Mã Thiên Trường ho nhẹ một tiếng, cao giọng hỏi.

- Đại nhân. Xảy ra chuyện rồi!

Chỉ thấy một gã nam tử dáng người to lớn, toàn thân mặc giáp trực tiếp vọt tiến đến, người nhà Phủ tổng đốc phía sau đều không ngăn cản được.

- Ngọc Cương, làm sao vậy, vội vàng hấp tấp như vậy còn ra thể thống gì?

Nhìn thấy người đi tới, sắc mặt Mã Thiên Trường trầm xuống, quát lớn.

Chân mày người tới khẽ cong, quỳ xuống nói.

- Đại nhân, bắt đầu từ hôm qua, bảy lộ binh mã Bắc Nghiêu nam viện đều điều động tụ tập. Hình như có ý đồ xuôi nam, đại lượng kị binh trình thám đã xuất hiện tại Ngư Dương, Hũ khẩu, Long khẩu khắp các nơi, hiện tại khắp nơi đều toàn lực đề phòng, nhưng binh lực không đủ. Tình huống nguy cấp, kính xin Tổng đốc đại nhân quyết đoán!

- Có chuyện như vậy? Mã Thiên Trường chấn động trong nội tâm, trong ánh mắt hiện lên tinh quang, chợt hồi phục lại bình tĩnh.

- Ta đã biết. Người lui ra nghỉ ngơi đi, chuyện này, ta đã có chủ trương!

- Vâng! Nam tử cường tráng tên là Ngọc Cương đáp rồi lui ra.

- Xem ra. Chuyện này đã thành rồi. Sau khi nam tử cường tráng lui ra, thân ảnh Mã phu nhân từ trong nhà đi ra, nhẹ nhàng nói.

- Hẳn là vậy nếu không Bắc Nguyên sẽ không có phản ứng như vậy ở thời điểm này! Mã phu nhân gật đầu nói.

- Như vậy, người có thể xác định sao?

- Đương nhiên có thể! Trên mặt Mã phu nhân lộ ra một nụ cười tự tin.

- Nếu như không có nắm chắc, ta cũng không nói với người.

- Nói cách khác, mùa đông năm nay, Bắc Nguyên rất khổ sở rồi!

- Năm nay chính là mùa đông Bắc Nguyên rét lạnh nhất trăm năm qua, đồng thời cũng là mùa đông có bão tuyết lớn nhất! Mã phu nhân cười lạnh nói.

- Cho nên, dù không có chuyện này, vì sinh tồn, Bắc Nguyên cũng sẽ xuôi nam, cho dù là người thủ phủ Vân Châu, bọn hắn cũng phải làm như vậy!

- Ân, người có thể xác định trận tuyết rơi đầu tiên là lúc nào sao?

- Từ phía trên nhìn lại, thì là một tháng sau, người quân làm cái gì, không phải nửa năm trước người đã bắt đầu bắt tay chuẩn bị sao?

- Đúng vậy a, bắt đầu chuẩn bị từ nửa năm trước. Khóe miệng Mã Thiên Trường hiện lên nụ cười âm lãnh, bỗng nhiên kêu lớn.

- Minh anh, đến đây!

- Đại soái! Một gã áo trắng hộ huyện lên tiếng, bước vào.

- Người đi thông tri, từ giờ trở đi, mỗi tháng cho ta đóng cửa một phần ba chùy ràng, hạn chế đưa lương thảo vào Bắc Nguyên, bắt đầu trong ba tháng kể từ ngày mai, ta không hi vọng chứng kiến một hột cơm, một vạc muối chảy vào Bắc Nguyên, ba tháng sau kể từ hôm nay, là ngày mười bảy tháng chạp, ta muốn sở hữu tất cả chùy ràng.

- Ân? Minh anh sững sốt một chút, ngẩng đầu, có chút ngạc nhiên nhìn Mã Thiên Trường.

- Người không nghe thấy sao? Mã Thiên Trường thấy hình dáng như vậy của hắn, trong lòng có chút khó chịu, nghiêm nghị hỏi.

- Vâng, thuộc hạ tuân mệnh! Minh anh vội nói, cúi đầu, lui ra ngoài.

- Người làm như vậy, có phải có chút không rõ ràng?

- Hiện tại bảy lộ binh mã nam viện đã động, ta đưa ra biện pháp tương ứng, cũng là hợp tình hợp lý đấy! Nói đến đây, hắc hắc cười lạnh.
 - Hơn nữa, ngày mai, tin tức từ Hậu Thiên, Vương Xà, chậm nhất cũng đến Vân Châu rồi, đến lúc đó, còn ai quan tâm binh mã Bắc Nguyên tập trung mà đóng cửa chùy tràng đâu?
 - Ngoại trừ những thương nhân kia!
 - Đám gian thương kia? Ta tự có biện pháp đối phó bọn hắc! Mã Thiên Trường nói.
 - Vậy cũng tốt, bây giờ, mọi sự đã được chuẩn bị.
- Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

331. Chương 339: Gió Bắc Nguyên Đã Bắt Đầu Thổi

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 339: Gió Bắc Nguyên đã bắt đầu thổi

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Đúng vậy a, đã chuẩn bị mọi sự, đợi đến khi Phong bạo phủ xuống, ha ha, đúng rồi, ngày mai ta đi xem ngư Dương, nhìn xem tình huống chỗ đó đến cùng như thế nào!
 - Người đi Ngư Dương? Chẳng lẽ người thật sự cho rằng bảy lộ binh mã Nam viện thật sự động?
 - Bảy lộ binh mã Nam viện sẽ không động thật sự, bất quá, có tiện nghi mà không chiếm thì là đồ ngốc, bọn hắc đã dám phá vỡ kỷ binh trình thám tới, như vậy ta phải chuẩn bị tốt, chẳng lẽ bọn hắc cho ta là một quả hồng mềm, muốn nắn ra sao thì nắn ư?
 - Thôi đi, người chẳng qua muốn giết người mà thôi, cần gì phải lý do chó má này nọ! Mất Mã phu nhân trắng dã, như không còn chút máu.
 - Đi thì đi thôi, bất quá nhớ kỹ, sát nghiệt này, ít đi bao nhiêu tốt bấy nhiêu, dù sao nhiễm khí quyết quá nhiều, tương lai sẽ bất lợi!
 - Ta hiểu mà! Mã Thiên Trường cười cười, vuốt gương mặt của thê tử.
 - Ta cũng không phải đồ ngốc, vì nhất thời mà trêu chọc chúng, gây phiền toái.
 - Đi sớm về sớm!
 - Thế nào. Đám gia hỏa kia đều tỉnh dậy sao?
- Trong quận thành, Giang tâm đảo, mới sáng sớm Tiểu Báo Tử đã đứng tại bờ sông, nhìn bóng mặt trời mọc trong dòng nước, hơi nước còn nồng đậm trong không khí, chớp động giữa tầng không.
- Đi lên! Giang Hiểu cố nén cười, nói.
 - Nguyên một đám đều vội vàng tìm quần áo.
 - Ha ha, cái này cũng không có quan hệ gì, hôm qua nơi này kiến thành, tài nguyên của chúng ta đến cuộn cuộn, điểm nào nhiệt của tất cả mọi người cũng không tệ a! Tiểu Báo Tử cười nói.
 - Đại nhân yêu thương cấp dưới như thế, thật sự là phúc của thủy quân Giang Thành chúng ta a! Giang Hiểu cười nói.

Đêm qua, bởi vì nơi này kiến thành và Tiểu Báo Tử xuất quan, toàn bộ đại doanh thủy quân đều ăn mừng trắng trợn một phen, cung ứng cơm canh tửu thủy vô hạn lượng, đến cuối cùng, chỉ có Tiểu Báo Tử và mấy người Giang Hiểu là tỉnh táo, lúc ấy Tiểu Báo Tử cũng uống nhiều quá, tâm huyết hưng phấn, gọi Giang Hiểu đến chỗ mấy tên gia hỏa đang say quắc cần câu, dứt mười lạng bạc vào quần áo từng tên rồi ném ra bên ngoài, sáng sớm, khi những tửu quỹ này tỉnh lại, liền không thấy quần áo rồi, lập tức như gà bay chó chạy hết lên, đợi tìm được y phục của mình, thấy bên trong nhiều hơn mười lạng bạc, nguyên một đám lại kêu to lên vui vẻ.

Bạc thật nhiều a!

Phải biết rằng, dù sau khi Tiểu Báo Tử lên đài, gia tăng quân thưởng trên diện rộng, nhưng mười lạng bạc này, cũng tương đương với thưởng ngân một năm rưỡi của bọn hần, bọn hần như thế nào không vui cho được.

Lúc này, chúng thủy quân đối với Tiểu Báo Tử càng thêm cảm kích, xa xa truyền đến trận trận thanh âm hoan hô, có thể cảm thấy bọn hần vui như thế nào

Mà Giang Hiểu đứng ở một bên, nhìn vẻ mặt vui vẻ của Tiểu Báo Tử, trên mặt cũng hiện ra một tia bất đắc dĩ, hần thật sự nhìn không ra, gã thống lĩnh niên kỷ nhỏ này, vừa đến đã mở một trận cuồng hoan, lại ban thưởng, có thể nói là thu toàn bộ quân tâm vào trong tay, phối hợp với thực lực kinh khủng của hần, căn bản không cần lo lắng binh sĩ phía dưới sinh ra chuyện bịp bợm gì, hiện tại uy vọng Tiểu Báo Tử bên trong thủy quân có thể nói như mặt trời giữa trưa, thập phần kiên cố.

- Đại nhân, đại nhân, không tốt rồi!

Liền ở thời điểm này, chỉ thấy một người vội vã từ đằng xa lao đến, không ngừng kêu gào, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Ông Đại Đồng, quan tiếp liệu thủy quân Giang thành, chỉ thấy vẻ mặt hần lo lắng, hướng bên này chạy tới, miệng kêu gào liên tục khiến Tiểu Báo Tử cảm thấy vô cùng xui xẻo.

- Không tốt rồi, không tốt rồi!

- Người làm gì mà gào như trời sập tới nơi vậy! Trên mặt Tiểu Báo Tử lộ vẻ bất mãn.

- Dạ dạ phải, là thuộc hạ không đúng không đúng! Ông Đại Đồng thở hổn hển.

- Là như thế này, chuyện lớn, có chuyện lớn rồi!

- Là chuyện lớn gì mà người lại kinh hoảng như vậy? Lòng mày Tiểu Báo Tử nhú lại, hiện lên một tia khó hiểu, Ông Đại Đồng này là một người rất trầm ổn, sao hôm nay lại khẩn cấp như vậy?

- Đại nhân, ta vừa mới nghe nói, Vương tọa Thiên Long đạo, hần.. hần...

- Vương Xà? Tiểu Báo Tử nghe hần nhắc tới Vương Xà, trong lòng khẽ động.

- Hần như thế nào?

- Hần đã giết ba con trai Hần Bắc Nguyên Ngõa Lý Nhĩ rồi!

- Giết ba con trai Hần Bắc Nguyên Ngõa Lý Nhĩ? Tiểu Báo Tử sửng sò, không kịp phản ứng.

Hần Bắc Nguyên, hần biết rõ, Địa Vị tương đương với hoàng đế Đại Tấn bọn hần, chính là thống lĩnh tất cả tổng bộ Bắc Nguyên, chỉ là đã chết nửa năm trước rồi.

Cái chết Hần Bắc Nguyên Ngõa Lý Nhĩ đến rất đột ngột, trước khi chết, cũng chưa xác định ai kế thừa ngôi vị, mà ba con trai hần là A Lý, Hồ Đồ và Thiết Mộc không phải là đền sấp cận hầu, Hần Bắc Nguyên vừa chết, liền bắt đầu khởi xuất nhân mã của mình, chuẩn bị tương lai đoạt lấy ngôi vị Hần vương.

Chuyện này nếu xảy ra ở Đại Tấn, chỉ sợ toàn bộ quốc gia sớm đã phân liệt rồi, chỉ là chuyện này xảy ra ở Bắc Nguyên, tình huống đã có chỗ bất đồng.

Bắc Nguyên này, giống như các dân tộc du mục trong lịch sử kiếp trước của Tiểu Báo Tử, trên thực tế, bọn hần cũng là dân tộc du mục, Bắc Nguyên chỉ là một cách gọi, vô số bộ lạc tồn tại trên đại thảo nguyên ở phương bắc, rất nhiều năm trước, những dân tộc du mục này cũng không thống nhất, tất cả bộ lạc đều chinh chiến chém giết nhau, tranh đoạt đồng cỏ màu mỡ và nguồn nước cùng với dê bò và nhân khẩu, giống

như là các dân tộc du mục trong lịch sử Trung Quốc kiếp trước của Tiểu Báo Tử, sau mấy trăm năm, có một bộ lạc cực hưng thịnh, uy lẫm thảo nguyên, lập nên Hãn quốc, thống hợp tất cả các bộ lạc, xuôi nam uy hiếp Trung Nguyên, còn ở hiện tại, Bắc Nguyên sản sinh ra một nhân vật tuyệt thế, người này xuất hiện, phá vỡ cục diện cực thịnh luân hồi ở Bắc Nguyên, người này thống nhất đại thảo nguyên, thành lập một hội minh chế độ truyền lưu tại thảo nguyên.

Mỗi trăm năm, Thảo nguyên sẽ cử hành một hội minh long trọng, tuyển cử ra một người lãnh đạo các bộ lạc trên thảo nguyên, gọi là Hãn Vương.

Hội minh liên tịch thảo nguyên giảm thiểu rất nhiều các vấn đề giữa các bộ lạc, dù là bộ lạc hưng thịnh, cũng không có thể tùy ý khi dễ các bộ lạc nhỏ yếu, hình thức này ở Bắc Nguyên, bước đầu giống với các đế quốc.

Bất quá, dù giảm bớt các vấn đề rắc rối giữa các bộ lạc, nhưng lại sinh ra vấn đề khác, đồng dạng với thay đổi hoàng đế tại Trung Nguyên, trong một năm, lúc tranh giành vương vị chủ đạo toàn bộ thảo nguyên đã trở thành một tiêu điểm nóng, nhưng so với chiến tranh giữa các bộ lạc trước kia, thậm chí có cả một bộ lạc bị tiêu diệt, không thể nghi ngờ gì, loại hình tranh đấu này nhu hòa hơn rất nhiều.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

332. Chương 340: Gió Bắc Nguyên Đã Bắt Đầu Thối.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 340: Gió Bắc Nguyên đã bắt đầu thối.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Mà bên trong bộ máy chính quyền thảo nguyên, bộ lạc Mông chủ đạo tất cả các bộ lạc trên thảo nguyên, Ngõa Lý Nhĩ là Hãn Vương của bộ lạc Mông.

Mà ba con trai của hắn, dưới tình huống hắn băng hà mà không để lại di ngôn ai là người kế thừa, như vậy cả ba đều có tư cách kế thừa ngôi vị Hãn Vương, tranh chấp từ đó bắt đầu.

Bởi vì liên tịch hội minh thảo nguyên tồn tại nên cũng không có tranh đấu đại quy mô, chỉ là ba tên gia hỏa này xung đột gây ra đổ máu một ít, nhưng liền bị liên tịch hội minh thảo nguyên kêu gọi ngừng tay.

Tuy rằng bộ lạc Mông chủ đạo toàn bộ thảo nguyên, quyền lực của Hãn Vương cũng gần như quyền lực của hoàng đế Trung Nguyên, nhưng cũng chỉ là gần như mà thôi.

Quyền lực Hãn Vương, chịu ước chế nhất định của hội trưởng lão liên tịch hội minh thảo nguyên, mà bây giờ, cố Hãn Vương vừa băng hà, mà Hãn Vương mới cũng chưa được xác định là ai, dưới tình huống như vậy các trưởng lão bên trong liên tịch hội minh đã trở thành đám người có quyền lực nhất trên thảo nguyên, mà bọn hắn tự nhiên không hi vọng chứng kiến nội đấu sinh ra, cho nên, bọn hắn ngăn nội đấu vừa xảy ra lại, gọi ba vị vương tử của cố Hãn Vương đến liên tịch hội minh thương nghị, sau đó do tất cả các trưởng lão trong liên tịch hội minh đề cử Hãn Vương mới của Bắc Nguyên.

Sự tình này đối với Bắc Nguyên mà nói, là một đại sự, thiên chuyện đại sự, ý nghĩa có thể nói gần với cử hành liên tịch hội minh mỗi một trăm năm mà thôi.

Mà ai cũng không nghĩ ra, thời điểm trọng đại như thế này, lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, quả thật là ông trời trêu người.

Ba vị vương tử đều bị ám sát trên đường đến hội minh, do Vương tọa Thiên Long đạo của Vương triều Đại Tấn, cường giả vừa đạt tới cửu phẩm Vương Xà.

Ba người này bị Vương Xà giết, phiền toái đã đến với thảo nguyên rồi.

Bởi vì, ba người này vừa chết, trong một thời gian dài, thảo nguyên sẽ không có đầu lĩnh, rốt cuộc sẽ không ngừng tụ được lượng, dẫn tới hoàn cảnh chia rẽ, đồng thời liên tịch hội minh mỗi một trăm năm cử hành một lần sắp diễn ra, nhưng chuyện lớn như thế này, trước nay chưa từng xảy ra.

Liên tịch hội minh xuất hiện. Có khả năng lớn nhất sẽ ngưng tụ toàn bộ thảo nguyên lực lượng, khiến cho toàn bộ thảo nguyên không bị tổn thất thực lực, nhưng là có được một tất có một mất, liên tịch hội minh xuất hiện, đồng dạng cũng đã mang đến một chút phiền toái. Nói thí dụ như kéo dài hiệu suất, kiểm chế lẫn nhau về các phương diện, nói thí dụ như việc tập trung quyền lực một khi xuất hiện trạng thái chân không. Dẫn dắt khởi người có ý chí gấp gáp, lại nói thí dụ như đã mất đi quyết đoán người về sau, không cách nào hình thành hữu hiệu hợp lực, mà không cách nào tại trong thời gian nhanh nhất làm ra phản ứng. Cho dù là Bắc Nguyên Tam Đại Tông Sư ra mặt cũng không được.

Lúc này, toàn bộ thảo nguyên hỗn loạn rồi, thiên hạ chấn kinh rồi, Tam Đại Tông sư Bắc Nguyên tức giận rồi!

Bắc Nguyên Tam Đại Tông Sư.

Kim Thân Phật sống, Ma Tôn Diệt Trần, Côn Luân thượng sư.

Trăm năm qua, lần đầu tiên ba người liên thủ với nhau đuổi giết Vương Xà.

Ba người này, một trăm năm trước là cường giả cửu phẩm nổi tiếng, mà bây giờ, nghe nói cũng đã tiến vào Thông Huyền Bí Cảnh. Giống như lão quái vật xa lánh đời của Đại Tấn kia, không ai biết thực lực cụ thể của bọn hắn, hơn nữa, cho dù tu vi bọn họ là cửu phẩm cũng không đột phá đến Thông Huyền Bí Cảnh trong truyền thuyết a!

Cùng là cửu phẩm nhưng bất đồng a!

Trăm năm trước, bọn hắn đã tiến nhập cửu phẩm rồi, mà Vương Xà chỉ là mới tấn cửu phẩm mà thôi, lúc ba người bọn hắn là cường giả cửu phẩm, hắn chưa là gì cả, thực lực này, căn bản không thể so sánh.

Cho nên, Vương Xà đã gặp phiền toái, phiền toái cực lớn!

Tam đại Tông sư này đuổi giết Vương Xà, đồng thời tuyên bố với toàn thiên hạ Vương Xà đã trở thành người chết trong mắt bọn hắn, bất luận kẻ nào cũng không được che chở, cho dù là Thiên Long Đạo, nếu như dám che chở Vương Xà, bọn hắn cũng sẽ liên thủ giết đến cả Thiên Long Đạo, kết thúc luôn Thiên Long Đạo.

Thiên hạ xôn xao.

Dù Thiên Long đạo là Đại tông môn Đại Tấn, đối mặt với áp lực từ Tam đại tông sư liên thủ này cũng không khỏi nhượng bộ, tuyên bố đây là hành vi cá nhân của Vương Xà, không quan hệ với Thiên Long Đạo, trong chuyện này, Thiên Long Đạo cũng sẽ không che chở Vương Xà, để Vương Xà cùng ba người bọn họ dứt đoạn ân oán.

Lời nói nước đôi lập lờ này, tuy biểu lộ thái độ của mình, nhưng cũng nói cho Tam Đại Tông Sư, đây là chuyện cá nhân của Vương Xà, các người tìm hắn mà tính toán, Thiên Long Đạo chúng ta không quản, cho nên các người cũng không thể nói Thiên Long Đạo chúng ta giao người như vậy

Tam Đại Tông Sư tự nhiên khinh thường lời nói của Thiên Long Đạo, tuy Vương Xà là cường giả mới tấn nhập cửu phẩm cường giả, nhưng là bọn hắn cũng có tự tin tuyệt đối, nếu như ba người bọn họ liên thủ còn không thu thập Vương Xà, như vậy Vương Xà đã thành tinh rồi.

Vương Xà không có thành tinh, sau khi giết ba vị Vương tử, hắn liền biến mất, biệt tăm biệt tích không có người nào nhìn thấy hắn, bất quá lại có tin tức hắn bị Tam đại tông sư ở thảo nguyên truy sát ráo riết, không biết sống chết như thế nào.

Mà lúc Tam Đại Tông sự hành động, liên tịch hội minh Bắc Nguyên cũng bắt đầu chuyển động, Vương Xà là nhân sĩ Đại Tấn, mà hắn lại giết Vương tử Bắc Nguyên, Bắc Nguyên tự nhiên sẽ cho rằng đây là Đại Tấn ở sau lưng hắn sai khiến.

Bọn hắn cũng không tin Tam đại tông sự tự tin như vậy, căn bản cũng không cần tự tin.

Sự tình trọng đại như vậy, bọn hắn liền hướng Đại Tấn vấn tội, bảy lộ binh mã tập kết, thẳng tiến đến biên cảnh phía bắc Đại Tấn, một đường từ Ngự Dương, Hủ Khẩu đến Long Khẩu, vừa giăng co cùng với quân Đại Tấn vừa chất vấn Đại Tấn, yêu cầu Đại Tấn giao Vương Xà ra.

Đại Tấn tự cho mình là Thiên triều thượng quốc, căn bản không có khả năng dụng thủ pháp giang hồ để xử lý việc này,

nghe lời chất vấn từ Bắc Nguyên, liền ban ra mức thưởng thật lớn cho ai bắt được Vương Xà giao cho Bắc Nguyên, lại bồi thường lớn cho Bắc Nguyên.

Đối với tư thái của Đại Tấn, tuy Tiểu Báo Tử chẳng thèm ngó ngang tới, cũng không chỉ trích cái gì, nhưng sự

ình phát sinh kế tiếp, lại làm Tiểu Báo Tử có chút cảm tức, không, là thập phần cảm tức.

Nếu như nói, phản ứng của triều đình là coi Vương Xà như một tên đạo tặc, làm người ta giết mình thì phản ứng của Minh Nghĩa Kinh Viện lại khiến Tiểu Báo Tử cảm thấy đám người Minh Nghĩa Kinh Viện này đều là một lũ vương bát đần.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

333. Chương 341: Hướng Gió Hỗn Loạn, Cho Người Buồn Nôn Tới Chết. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả:Xà Thôn Kinh

Chương 341: Hướng gió hỗn loạn, cho người buồn nôn tới chết. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Sau khi triều đình đưa ra phản ứng coi Vương Xà là một tặc, Minh Nghĩa Kinh Viện liền lập tức tuyên bố với toàn bộ giang hồ, Vương Xà là một tên cùng hung cực ác, giết chết Vương tử Bắc Nguyên, dẫn đến xung đột nơi biên giới, ảnh hưởng nghiêm trọng đến mối quan hệ hảo hữu hòa thuận giữa hai nước láng giềng, không những vậy, lại còn mang đến can qua cho Đại Tấn, thật sự tội không thể tha, vì võ lâm chính phái, Minh Nghĩa Kinh Viện thật sự xấu hổ khi làm bạn với người như vậy, đồng thời, vì quan hệ hảo hữu giữa hai nước, và cũng để giảm bớt tai ương binh đao, Minh Nghĩa Kinh Viện chính thức lập ra một đội ngũ nhân sĩ chính phái võ lâm để thảo phạt Vương Xà.

Đương nhiên, tất cả mọi người đều minh bạch, đội ngũ thảo phạt này không có khả năng liều mạng đối mặt với cường giả cứu phẩm Vương Xà, dù sao thì phóng mắt nhìn hết cả Đại Tấn, người có thực lực tương đương với Vương Xà chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, mà mấy gã gia hỏa này, không có khả năng gia nhập vào đội ngũ thảo phạt của Minh Nghĩa Kinh Viện, Minh Nghĩa Kinh Viện làm như vậy, thứ nhất là tỏ rõ lập trường của mình, đồng thời tạo ra một cục diện bên trong Thiên Long Đạo.

Bởi vì, dưới tình huống như vậy, Thiên Long Đạo hiển nhiên không có khả năng phản đối Minh Nghĩa Kinh Viện, sẽ đứng về phía Minh Nghĩa Kinh Viện, dù người bọn hắn thảo phạt là cường giả cứu phẩm.

Minh Nghĩa Kinh Viện lập ra đoàn thể thảo phạt này, tuy rằng không cách nào đối mặt chính diện với Vương Xà, nhưng có thể phát ra tác dụng phụ trợ, nếu Vương Xà bị Tam đại Tông sư Bắc Nguyên truy sát, tiến vào nội địa Đại Tấn, như vậy đội ngũ này sẽ có công dụng máu chốt, thậm chí, nếu Vương Xà bị Tam đại Tông sư đả thương, như vậy, nói không chừng, bọn hắn có thể giành lấy công lao về phía mình, đương nhiên, đây chỉ là một tình huống lý tưởng mà thôi.

Minh Nghĩa Kinh Viện là một trong những Thái Sơn Bắc Đẩu của võ lâm Đại Tấn, sức ảnh hưởng không dưới Thiên Long đạo, lúc này, đội ngũ thảo phạt này, ngoài trừ bên ngoài là dùng danh nghĩa hiệu triệu, Minh Nghĩa Kinh Viện còn treo thưởng cực lớn, bí tịch võ công, súp tề dược liệu, cần cái gì có cái đó, sức hấp dẫn của những vật này đối với người trong võ lâm quá lớn rồi, một khi công bố, người trong giang hồ đều nhao nhao tới, trong thời gian cực ngắn tạo ra một mạng lưới truy sát cực lớn.

Điểm chết người chính là trong mạng lưới khổng lồ này, thành viên bí mật của Minh Nghĩa Kinh Viện cũng gia nhập, bởi vậy, cũng không lo Thiên Long Đạo chèn ép trả thù.

Cho nên, dù Tiểu Báo Tử không muốn thừa nhận cũng không được, chiêu bài của Minh Nghĩa Kinh Viện quả thực quá cao tay, chèn ép Thiên Long đạo, chèn ép Vương Xà một cách danh chính ngôn thuận, bất quá, Tiểu Báo Tử vẫn thập phần xem thường cách làm này của Minh Nghĩa Kinh Viện.

Trong kiếp trước, Tiểu Báo Tử đã nhìn quen kiểu đối ngoại hòa bình, đối nội tạo áp lực chèn ép người khác, dù bọn hắn mượn dài kỳ của triều đình, khiến Thiên Long đạo chịu hết thiệt thòi.

Trải qua chuyện này, Tiểu Báo Tử cũng hoàn toàn thấy rõ tác phong xử sự của Minh Nghĩa Kinh Viện, tương tự với cách xử sự của Nho gia Trung Quốc, nhưng lại không phải là Nho gia chân chính, mà thập phần tương tự với Nho gia thời Hán Vũ đế, thậm chí là giống nhau như đúc, mà đây lại là cảnh Tiểu Báo Tử đã nhìn quen rồi, mặt khác, quan hệ giữa Vương Xà và Tiểu Báo Tử cũng không tầm thường, cho nên tâm tình hiện tại của hắn, dĩ nhiên là không vui vẻ gì rồi.

Bất quá, cũng không phải không có tin tức khiến Tiểu Báo Tử thoải mái.

Lúc triều đình hạ chỉ xuống, thiên hạ đồng thanh hô đánh, tình cảm quần chúng mãnh liệt, thời điểm Thiên Long đạo im lặng, Tổng đốc Vân Châu Mã Thiên Trường đột nhiên soạn ra một đạo tấu chương, tấu chương nói trong những ngày gần đây, bảy lộ binh mã Bắc Nguyên tập kết, tùy thời xuôi nam, Vân Châu và các nơi khác đều quan ngại về kị binh trình thám xuất hiện, dưới tình huống này, quân Vân Châu đã chủ động xuất kích, không chỉ tiêu diệt toàn bộ kị binh trình thám Bắc Nguyên tại Ngự Dương, còn xâm nhập vào thảo nguyên, diệt bốn bộ lạc Nam viện, dùng thủ đoạn sắt máu chấn nhiếp bảy bộ lạc Nam viện Bắc Nguyên, làm bọn hắn phải thu liễm hành động của mình, đây là báo cáo về công tác.

Sau khi báo cáo xong việc này, Mã Thiên Trường bắt đầu bình luận về hành động của Vương Xà, không chỉ ngược lại với ý chỉ của triều đình, ngược lại rất tán dương hành động của Vương Xà, tôn xưng hắn là đệ nhất nghĩa sĩ từ xưa đến nay, yêu cầu triều đình hủy bỏ lệnh truy nã Vương Xà, hắn bất quá chỉ là giết mấy tên cầu trùng Bắc Nguyên mà thôi, không phải chuyện to tát, nếu triều đình vì vậy mà truy nã Vương Xà, thật sự là quá hèn nhát, như vậy chỉ tổ mất đi chí khí, diệt đi uy phong của Đại Tấn ta, về phần đại quân Bắc Nguyên, không cần lo lắng, vô luận bọn chúng có bao nhiêu người, đều sẽ bị diệt tại ngoại cảnh Vân Châu, tuyệt đối không bước được nửa bước vào Vân Châu.

Đây là nội dung tấu chương, ngoại trừ ngôn từ kịch liệt, Mã Thiên Trường còn công khai phóng lời ra bên ngoài, bất kể người Bắc Nguyên là ai, kể cả Tam đại Tông sư Bắc Nguyên, chỉ cần dám đặt nửa bước chân vào Vân Châu, Mã Thiên Trường hẳn có trách nhiệm giữ gìn lãnh thổ, hiển nhiên sẽ dùng phương thức cường hãn để trục xuất bọn chúng, đồng thời sẽ xua quân Bắc thượng, tử chiến cùng thiết kị Bắc Nguyên, đây là điều thứ nhất, thứ hai, hắn công khai mắng to Minh Nghĩa Kinh Viện vô sỉ, tự nói mình lúc trước là mất chó mù mới gả nữ nhi của mình cho Lục Thiếu Du, may mắn là cuộc hôn nhân này chưa thành, bằng không thì chỉ giống con rùa đen rút đầu mà tức chết, đồng thời tỏ vẻ cảm tạ Vương Xà và Niệm Vô Song đã cứu nữ nhi của mình ra khỏi hồ lửa, và để tỏ lòng biết ơn của mình, hắn tuyên bố sẽ hết lòng trợ giúp Vương Xà, chỉ cần Vương Xà tiến vào địa phận Vân Châu, hắn cam đoan sẽ dốc toàn lực để bảo vệ Vương Xà, thứ ba, xét hành động của Minh Nghĩa Kinh Viện, kể từ bây giờ, Vân Châu sẽ không hoan nghênh thể lực Minh Nghĩa Kinh Viện xuất hiện tại Vân Châu, hiện tại hắn ra lệnh, trong nửa tháng, toàn bộ thể lực sản nghiệp Minh Nghĩa Kinh Viện tại Vân Châu sẽ phải dời đi sạch sẽ, nếu không hắn sẽ dùng vũ lực để

cưỡng chế, không lưu lại một miếng đất, một mảnh ngói nào cho người Minh Nghĩa Kinh Viện, đồng thời tuyên bố tất cả bọn người tham gia vào đội ngũ thảo phạt của Minh Nghĩa Kinh Viện đều là một lũ bại hoại, là sỉ nhục của Đại Tấn, hẳn thấy một tên nào ở Vân Châu là sẽ giết chết tên ấy!

Tấu chương này vừa ra, cả thiên hạ liền xôn xao!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

334. Chương 342: Hướng Gió Hỗn Loạn, Cho Người Buồn Nôn Tới Chết. (trung)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 342: Hướng gió hỗn loạn, cho người buồn nôn tới chết. (Trung)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Đây là công khai đối nghịch với triều đình a!

Đại Tấn lập quốc đã mấy trăm năm, đây là lần thứ có một Tổng đốc dám làm như thế, công khai nghi vấn quyết sách của triều đình, kháng nghị lại quyết định của triều đình, không để ý pháp luật và kỷ luật của triều đình.

Chuyện như vậy, thật sự quá ác liệt rồi.

Quan trọng nhất là, chuyện này lại do Tổng đốc Vân Châu Mã Thiên Trường làm ra.

Mấy năm trước, có đám quan lại đã vạch tội Mã Thiên Trường chùyên quyền độc đoán, coi thường triều đình, có ý đồ lập Vân Châu thành một quốc gia độc lập, bụng dạ khó lường, như không coi đường kim hoàng đế vào đâu, nên lập tức trị tội, hiện tại, ngự sử vẫn như trước, đều vạch tội, mong muốn triều đình trị tội đại bất kính của Mã Thiên Trường.

Bọn hắn xem ra, sơ dĩ trước kia triều đình không trị tội Mã Thiên Trường, thứ nhất là lúc đó Mã Thiên Trường cũng không công khai đối nghịch với triều đình như vậy, thứ hai là thế cục Vân Châu lúc này khẩn trương, cần một người như hắn để áp chế.

Nhưng bây giờ, Mã Thiên Trường làm như vậy, đặt Vân Châu vào tình trạng báo động, có thể khiến mọi người yên tâm sao?

Xua quân bắc thượng, tử chiến cùng thiết kỵ Bắc nguyên, Mã Thiên Trường người cho đó là quân đội Mã gia người sao?

Đây là quân đội triều đình, là quân đội triều đình đấy, dù người là Tổng đốc Vân Châu, nhưng không có hỗ phù của triều đình thì người chỉ có khả năng điều động tối đa không quá năm ngàn binh mà thôi.

Chả lẽ thế lực người tại Vân Châu đã bành trướng tới mức không cần hỗ phù liền có thể điều động tất cả binh mã sao?

Nếu quả thật như vậy, thì chết càng thêm chết rồi.

Tất cả mọi người đều cho rằng, đối với sự tình như vậy, triều đình sẽ đáp lại trong thời gian ngắn nhất, nhẹ thì cảnh cáo nghiêm khắc Mã Thiên Trường, nặng thì tước chức Tổng đốc Vân Châu của hắn.

Làm mọi người bất ngờ chính là, sau khi giám quan vào cung bẩm báo, hoàng đế nghe xong thì như cục đá chìm vào biển rộng, không đáp lại, không phê chỉ thị, cũng không phản ứng gì, phăng phất như không bình thường.

Thời điểm này, mọi người đều không bình tĩnh được, một đạo ý chỉ từ triều đình truyền ra, nói rằng Tổng đốc Vân Châu Mã Thiên Trường, nhiều qua năm đã tận tâm làm hết mình phận sự, có công giữ gìn lãnh thổ, nay triều đình ban thưởng, thăng chức hấn lên Binh Bộ Thượng Thư kiêm Tổng đốc Vân Châu, hết thấy sự vụ Vân Châu đều có thể tự mình giải quyết, không cần bẩm báo trước với triều đình.

Lúc ấy, chấn động lớn càng thêm lớn.

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người không ai biết vì sao triều đình lại ra chỉ thị như vậy.

Rất nhanh, lại có một tin tức truyền ra, nghe nói ngọn nguồn bắt đầu từ sự bất mãn của hoàng đế khi giám quan hỏi, dù đại cục, ý tứ Bắc Nguyên biểu lộ là một thái độ, nhưng cũng chỉ là một thái độ mà ngoài trừ cái này ra, triều đình các người còn chứng kiến hành động gì khác sao?

Ngược lại, Minh Nghĩa Kinh Viện như ngồi trên đống lửa, bốn phía đều không hài lòng với hoàng đế, tấu chương của Mã Thiên Trường vừa ra, tuy rõ ràng đối đầu với triều đình, nhưng hành vi của hấn, hoàng đế lại coi như là ái tướng tâm phúc, bởi vì hoàng đế mượn cơ hội này để tỏ thái độ của mình cho toàn bộ thiên hạ, thậm chí, đạo tấu chương của Mã Thiên Trường, rất có thể do hoàng đế bệ hạ tự mình bày mưu đẩy.

Tin tức này nhanh chóng truyền khắp thiên hạ, về phần có phải phát ra từ cung vua hay không, đã sớm không thể khảo thí rồi.

Bất quá, phản ứng của triều đình, thực sự biểu lộ một việc, đó là, trong một đêm, hướng gió đã thay đổi hoàn toàn.

Một ít người từ đầu mắng to Vương Xà cũng bắt đầu chuyển qua tôn xưng Vương Xà là nghĩa sĩ, tiếng chỉ trích Mã Thiên Trường không để triều đình vào mắt cũng nhỏ dần, hơn nữa, có nghị luận như thế nào, tương lai cũng không ảnh hưởng gì.

Minh Nghĩa Kinh Viện cũng không hề muốn giống trống khua chiến tuyên bố đối phó với Vương Xà rồi, bất quá vẫn không ngừng nói lời mờ ám.

Thời gian trôi qua, sự tình dần dần trở nên bình tĩnh đi, nhưng lúc bình tĩnh này mới là đáng sợ nhất, khỏi đầu của bão tố.

Nguyệt Dạ.

Trăng tròn cực lớn treo trên không, bạch quang sáng tỏ, ánh trăng như nước, chiếu vào giữa thiên địa, bao phủ thiên địa vào một mảnh mỹ lệ như ngọc.

Trong đêm khuya, Giang tâm đảo cũng không lộ ra yên lặng đến cỡ nào, vẫn đang tích lũy, đèn đuốc nơi bến cảng bến tàu sáng trưng, từng chiếc thuyền hình thức khác nhau đỗ tại bến cảng, từng đồng hàng hóa được tháo trên thuyền xuống đưa lên xe, trên đường tháo dỡ hàng hóa, có người giữ trật tự, những người này đều là binh sĩ thủy quân giang thành, mỗi lúc trời tối đều có, không gián đoạn, tuy rằng vất vả, nhưng duy trì trật tự một đêm như vậy, phụ cấp tương đương với ngân thưởng nửa tháng, bởi vậy, vì số bạc này, không có một ai kêu mệt.

Đương nhiên, lúc này vẫn xảy ra một ít chuyện không vui, đặc biệt là thủ hạ tên tiểu tử Chu sẹo kia, tính tình bọn chúng như thổ phỉ, xảo trá vợ vét một ít tài sản, sau khi Tiểu Báo Tử biết được, gọi Chu sẹo tới, hung hăng mắng cho hấn một trận, sau lại gọi bọn thương nhân vợ vét tài sản lên, không đánh cũng không mắng, chỉ nói Chu sẹo, về sau không muốn cho bọn hấn làm, lúc này Tiểu Báo Tử đang tức giận, Chu sẹo cũng không dám làm gì, chỉ gật đầu đáp ứng.

Sau khi trở về, hấn hảo hảo sửa chữa lũ gia hỏa khiến mất mát này một phen, đầy bọn hấn vào lãnh cung, từ đó về sau, mấy chuyện như vậy liền không xảy ra nữa, sau khi một đám binh sĩ chứng kiến kết cục mấy người kia như vậy, tay chân liền không dám gian dối gì, thành thành thật thật, nếu như giống mấy thằng xui xẻo kia, vì chút lợi nhỏ mà khiến thống lĩnh và các vị đại nhân không vui, thì quả thật là cái được không bù đủ cái mất.

Sau một thời gian ngắn, kỷ luật thủy quân chặt chẽ hấn đi, không nghĩ lại là đội ngũ có quân kỷ tốt nhất Giang thành, một đám thống lĩnh không ai lường trước được sự tình này.

- Thật không thể tưởng tượng được, không giờ thủy quân chúng ta lại có ngày hôm nay! Đứng trên một mảng dung nham nổi bật, Ông Đại Đồng nhìn khí thế ngất trời của bến cảng để hàng này, không khỏi cảm khái.
 - Vị đại nhân này của chúng ta, thật sự lợi hại a!
 - Vậy sao? Trước khi đại nhân tới, người nói như thế nào? Giang Hiểu đứng bên cạnh hắn, ánh mắt thỏa mãn đồng dạng nhìn về bến cảng chứa hàng.
 - Ta nhớ người lúc ấy nói cái gì đấy, tên tiểu tử chó má nào đến, chỉ bằng hắn mà muốn làm lão đại thủy quân giang thành, nằm mộng a, cái này là nguyên văn lời người nói, ta nhớ không lầm chứ?
 - Hắc hắc! Ông đại đồng cười hắc hắc, lộ vẻ xấu hổ.
- Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

335. Chương 343: Hướng Gió Hỗn Loạn, Cho Người Buồn Nôn Tới Chết. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 343: Hướng gió hỗn loạn, cho người buồn nôn tới chết. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Đây là lúc đại nhân mới tới, người hắn cũng nghĩ như ta vậy thôi.
- Đúng vậy a, một tiểu tử mười mấy tuổi đến làm đề đốc đại nhân, thống lĩnh chúng ta, thật đúng là không tưởng a! Giang Hiểu khê thở dài.
- Bất quá, đề đốc đại nhân cũng sẽ không nghĩ tới, vị thống lĩnh đại nhân này của chúng ta đến giang thành, liền không muốn hắn đi à nhà!
- Ông đại đồng khê giật mình, chợt hiểu được, hai người đồng loạt cười lên ha ha.
- Nói cũng đúng, không thể tưởng được đề đốc đại nhân của chúng ta, cuối cùng lại thành bộ dáng này a!
- Tốt rồi, đừng nói nhiều như vậy, không có tác dụng gì đâu, Đại Đồng, sự tình đại nhân giao cho người xử lý, người làm tốt chứ?
- Đã liên lạc với người của Liên hoàn rồi! Nói đến sự tình Tiểu Báo Tử giao cho, sắc mặt Ông Đại Đồng có chút nghiêm chỉnh, lộ một tia chần chừ.
- Lạ nhỉ, Giang đại nhân, người làm như vậy, không có vấn đề chứ?
- Coi như là có vấn đề, cũng không phải sự tình chúng ta nên suy nghĩ! Giang Hiểu liếc mắt nhìn hắn.
- Đại Đồng, đừng suy nghĩ nhiều như vậy, hiện tại chúng ta đã đứng chung một thuyền với đại nhân, chỉ có thể cùng đi với hắn mà thôi, chẳng lẽ, người còn có ý nghĩ gì khác.
- Không, đương nhiên không! Ông Đại Đồng vội lắc đầu.
- Ta đương nhiên không có ý nghĩ gì, chỉ là lo lắng đại nhân sẽ gặp phiền toái.
- Phiền toái? Sẽ có phiền toái gì? Trên mặt Giang Hiểu lộ ra một tia lãnh ý.
- Chúng ta là thủy quân Giang thành, không phải là thủy thổ phỉ, đồ đạc của bọn hắn bị cướp, về phần nơi để hàng, đó là tài sản của chúng ta, chúng ta muốn cho ai, không cho ai, đều là chuyện của chúng ta, không thể nói cái này với cái kia, đạo lý đơn giản như vậy, người lẽ nào không hiểu?

- Hiểu, đương nhiên hiểu, nhưng vạn nhất xảy ra chuyện gì thì sao?
 - Người chỉ là người phụ trách cung ứng lương thảo cho thủy quân chúng ta, nếu không có gì rõ ràng, cũng không tới phiên người nói! Giang hiểu liếc nhìn hần dò xét, nhẹ nhàng nói.
 - Đúng, đúng vậy! Ưông Đại Đồng rung mình trong nội tâm một cái, không dám nói thêm cái gì.
- Lúc này, từ hướng bên cảng, truyền đến một hồi âm thanh ồn ào.
- Bắt đầu nữa à? Chúng kiến tình hình nơi bến cảng, trên mặt Giang hiểu lộ ra nụ cười thản nhiên, ánh mắt chăm chú nhìn vào chiếc thuyền lớn ở bến cảng.
 - Đây là thuyền chở hàng của Nam Vịnh a?
 - Các bạn đang đọc truyện tại kiếm giới chấm com.
 - Đúng vậy, là kho hàng của Nam vịnh, thuộc một chi nhánh của Minh Nghĩa Kinh Viện! Ưông Đại đồng gật đầu nói.
 - Từ giờ trở đi, phàm là thuyền chở hàng của Minh Nghĩa Kinh Viện, đỗ tại bến cảng Giang Tâm đảo, dùng hàng của chúng ta, phải tận lực làm khó dễ bọn chúng.
 - Rõ rồi, rõ rồi!

“Xiuuu... uu” Bên ngoài Giang tâm đảo ước chừng hai mươi dặm mặt nước, một đạo nhân ảnh màu đen liên tục chớp động trên mặt sông, mỗi lúc lóe lên, bóng người liền biến mất tại chỗ, đồng thời xuất hiện chỗ khác cách chỗ cũ hơn trăm trượng, vài lần như thế, khoảng cách bóng đen đã hơn mười dặm so với lúc bắt đầu rồi.

- Hô hô hô hô! Ngoài một giang ghềnh, thân hình Tiểu Báo Tử đột ngột xuất hiện, hần vừa xuất hiện, liền khom người xuống, hung hăng thở phì phò, sắc mặt trắng bệch.
- Oa, Tam giới tiểu na di quả thật không dễ dàng tu luyện, dịch chuyển cự li ngắn không thành vấn đề, nhưng khi dịch chuyển cự ly dài mà nói, nội khí hao tổn và áp lực thân thể không đơn giản như vậy, với cường độ của thân thể ta hiện tại, tối đa chỉ có thể kiên trì được mười tám lần dịch chuyển.

Tiểu Báo Tử nằm trên một tảng đá lớn bên bờ sông, ánh mắt chớp động, nhìn huyết châu tí ti xuất hiện trên cánh tay mình, âm thầm suy tư trong nội tâm.

- Da thịt của ta có chút không chịu được, nhưng cốt cách có thể chịu đựng được mấy lần.

Đúng vậy, cốt cách của hần có thể chịu đựng được.

Sau khi chữa thương lần trước, hần phát hiện cường độ cốt cách của mình tăng lên nhiều, xa xa đạt tới cảnh giới Rèn Cốt giới, thậm chí, hần hoài nghi cường độ cốt cách hiện tại của mình, có phải đạt tới cường độ Dịch cân giới hay không, nhưng đáng tiếc, cường độ và cường độ cốt cách cũng không cân đối, không có huyết nhục bao phủ, cốt cách cường thịnh mấy cũng không có chỗ hữu dụng, cái này là sự thật, một sự thật tàn khốc.

- Nếu như liều mạng, đại khái trong mười giây có thể dịch chuyển ra hơn ba mươi dặm, chỉ sợ đã đạt tới cực hạn rồi! Tiểu Báo Tử trầm nghĩ trong lòng.

Trong mười giây, dịch chuyển hơn ba mươi dặm!

Đây là một số liệu cực khủng bố, cho dù là cường giả cửu phẩm, triển khai hoàn toàn tâm pháp cũng không thể nào làm được như vậy, đây cũng là chỗ mà Tiểu Báo Tử tin tưởng nhất, vô luận là đối mặt với cường giả cấp bậc gì, đánh không lại, hần đều có thể đào tẩu, bởi vì, về mặt nào đó, hần không sợ hãi bất kỳ ai.

Nằm trên tảng đá nghỉ ngơi chốc lát, thể lực Tiểu Báo Tử đã khôi phục, đứng thẳng lên, nhìn về hướng Giang tâm đảo, ánh đèn dầu từ xa xa truyền đến, trên mặt hần lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nơi đó là địa bàn của hần, tuy rằng hiện tại rất nhỏ và đơn sơ, nhưng ít nhất, hần cũng đã có một căn cơ nhỏ rồi, đương nhiên, hần cũng minh bạch, căn cơ này cũng không vững chắc, tuy rằng hiện tại kinh doanh ở Giang tâm đảo có chút khởi sắc, bất quá, chỉ cần triều đình đưa ra một tờ điều lệnh, liền có thể điều hần đi đến một địa phương hoàn toàn xa lạ khác, mà hần căn bản không có lực phản kháng, dưới tình huống như vậy, nếu

hắn muốn không chế Giang tâm đảo, chỉ có một lựa chọn, đó là buông bỏ thân phận hiện tại, dùng thân phận thủy thổ phủ không chế Giang tâm đảo, nhưng lựa chọn như vậy, vô luận như thế nào hắn cũng không muốn làm, cho nên, sau khi việc kinh doanh buôn bán của Giang tâm đảo có chút thành quả, hắn liền cẩn thận từng li từng tí, đến khi sự tình Vương Xà giết chết ba vị Vương Tử Bắc Nguyên xảy ra, cùng với một loạt tin tức truyền đến, lúc này mới phát sinh sự tình.

Đối với thái độ triều đình, ngược lại Tiểu Báo Tử không có suy nghĩ gì, chỉ là bộ dáng nói ngoài miệng mà thôi, ai biết sau lưng sẽ có hành động gì, nhưng hành vi và phản ứng của Minh Nghĩa Kinh Viện, làm hắn xem thường cực độ, cái cảm giác khinh thường này càng lúc càng khiến hắn không vừa mắt, cuối cùng, như vì vậy mà ảnh hưởng đến việc tu luyện của hắn, cảm giác như phóng thích cổ ức chế này ra ngoài, hắn mới có thể an tâm tu luyện, sau khi cân nhắc hắn liền đưa ra một chủ ý điên rồ.

Làm khó dễ!

Ta sẽ không giống như Tổng đốc Vân Châu Mã Thiên Trường, trực tiếp khiêu chiến với Minh Nghĩa Kinh Viện, càng không tìm Minh Nghĩa Kinh Viện mà gây phiền toái, nhưng ta có thể làm khó dễ người a, dù sao kỷ luật thủy quân Giang thành gần đây cũng không tốt lắm, tuy rằng hắn đã sửa trị qua một phen, quân kỷ đã khá hơn nhiều, nhưng mấy tên gia hỏa càn quấy này, trong một đêm mà biến thành Bát Lộ quân, có cho vàng Tiểu Báo Tử cũng không tin được a, cho nên, trong quá trình thuyền đỗ tại cảng, trên đường vận chuyển hàng hóa, thậm chí thời điểm người gặp thủy thổ phủ, ta lấy lý do chính đáng để làm khó dễ người a, ta có thể không giết được người, nhưng có thể làm người buồn nôn tới chết, kiếp trước ta là nhân viên công vụ, mấy trò này, Tiểu Báo Tử rất thành thạo a.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

336. Chương 344: Tiên Cung Sơ Hiện. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 344: Tiên cung sơ hiện. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Tại sao lại sinh ra tình trạng này? Trải qua một phen vận dụng Tam giới Tiểu na di, về sau trình độ của Tiểu Báo Tử đã tăng lớn, nhưng trong quá trình này, hắn phát hiện ra vấn đề của mình, đó là cường độ cốt cách của hắn đã vượt xa tiêu chuẩn Đoán Cốt giới, nhưng cường độ chỉ dừng lại Đoán Cốt giới, không cân đối với cường độ cốt cách, cho nên, sau một thời gian ngắn tu luyện, Tiểu Báo Tử liền tăng cường tu luyện huyết nhục, hiện tại, số lần hắn luyện tập Nguyệt Ma Họa Bì Quyền đã vượt xa số lần Huyết Yêu Thối Cốt Quyền, mục đích chính là tăng cường cường độ huyết nhục của mình.

Thế nhưng, theo cường độ luyện tập huyết nhục trên diện rộng, nội khí của hắn cũng sinh ra biến hóa.

Nội khí Cửu Long Thần hỏa trong cơ thể hắn đã bị huyền hỏa ảnh hưởng, hoàn toàn dung hòa thành một thể, hơn nữa bí quyết Minh Nguyệt Hóa Thân không ngừng cô đọng áp súc, chỉ riêng chất lượng đã cô đọng nhiều hơn so với cao thủ Đoán Cốt giới bình thường rồi, cường giả tu vi ngoài thất phẩm cũng không thể so sánh.

Nhưng biến hóa cũng tùy thời mà đến, sau khi đánh một trận với Long Đường Tật, cốt cách của hắn đã bị hao tổn, hắn dùng Đoán Cốt đan và Huyết Yêu Thối Cốt Quyền để chữa thương, không chỉ chữa lành nội thương, còn tăng cường cốt cách mình sâu sắc ngoài ý muốn, thực lực tăng tiên một bước.

Vốn hắn rất cao hứng, nhưng bây giờ, hắn lại phát hiện cường độ cốt cách dần ảnh hưởng đến nội khí hắn, đặc biệt là gần đây hắn điên cuồng tu luyện cường độ huyết nhục, mục đích là để tương xứng với cường độ

cốt cách, loại gia tăng cường độ này cũng ảnh hưởng đến nội khí của hân, trong mấy ngày gần đây, lúc vận hành nội khí, hân kinh ngạc phát hiện nội khí bên trong mình ầm ầm chớp động màu vàng sáng bóng giống như cốt cách.

Điều này không khỏi làm hân chấn động.

Nội khí có hai phương diện quyết định, một phương diện là thể chất bản thân, một phương diện khác là tâm pháp nội khí mà người tu luyện, đối với đại đa số người, hoàn toàn có thể xem nhẹ phương diện thứ nhất, bởi vì, tu luyện nội khí đối với thể chất, chỉ có cường giả thất phẩm về sau mới dần biểu hiện ra, đối với đại bộ phận người trong võ lâm, căn bản là nhận thức không tu luyện ảnh hưởng đến thể chất.

Bất quá, tu vi hiện tại của Tiểu Báo Tử chỉ là Tứ phẩm, tu vi của hai Ngoại đan đều đã đạt tới lục phẩm, nhưng vẫn không cách nào cảm giác được ảnh hưởng của thể đối với nội khí của mình.

Công pháp tu luyện nội khí cũng là nhân tố quyết định ảnh hưởng đến tính chất nội khí của Tiểu Báo Tử, chỉ vì tình huống của hân đặc thù, huyền hỏa trong cơ thể, bí quyết Minh Nguyệt Hóa Thần cũng ảnh hưởng đến tính chất nội khí, cho nên nội khí Cửu Long Thần Hỏa và công pháp tu luyện đầu tiên của hân không giống nhau, vô luận là chất lượng hay uy lực, đều đã tăng tiến rất lớn.

Bất quá, Tiểu Báo Tử cho rằng không hơn mà thôi, hân chưa từng nghĩ tới, tu vi của hân chỉ là Tứ phẩm, nội khí liền bị thể chất ảnh hưởng, tuy lực ảnh hưởng hiện tại còn rất nhẹ, nhưng hân tin tưởng, trong tương lai không xa, loại ảnh hưởng này sẽ tăng cường, về phần ảnh hưởng tốt hay xấu, hân có thể khẳng định chính là ảnh hưởng tốt.

Khác nhau lớn nhất của tu vi thất phẩm và tu vi lục phẩm ngoài trừ trình độ cô đọng ra, còn một điều chính là thuộc tính, lúc tu vi đạt tới thất phẩm, hoặc là cảnh giới cao, nội khí sẽ theo thể chất khác nhau của từng người mà sinh ra thuộc tính bất đồng.

Người khác hân không biết như thế nào, nhưng Long Đường Tật mà Tiểu Báo Tử từng giao thủ, hân có thể cảm ứng tình huống thuộc tính nội khí của nàng, chỉ là tu vi Long Đường Tật tuy đã đến thất phẩm, nhưng lại qua mưu lợi, tính trùng hợp quá lớn, bởi vậy, tuy nội khí sơ bộ sinh ra thuộc tính của mình, nhưng còn xa mới thành thực, hơn nữa cũng không thể vận dụng trong thực chiến, nói cách khác, bằng vào bản thân Tiểu Báo Tử, không cần dùng thủ đoạn cũng thắng nàng.

Hiện tại, tu vi nội khí của hân chỉ là Tứ phẩm đã xuất hiện dấu hiệu thuộc tính, điều này không khỏi làm hân chấn động, sau khi giặt mình liền trầm tư một thời gian ngắn, nhưng lại chậm rãi buông xuống.

Hiện tại, nội khí hân sinh ra thuộc tính, tuy rằng ra ngoài dự liệu của hân, nhưng lại là có tình có lý.

Bởi vì nội khí của hân đã ngưng luyện đến một trình độ cực hạn, không yếu hơn cường giả thất phẩm bình thường, hơn nữa, trải qua lần chữa thương trước đó, cường độ cốt cách của hân cũng đã đạt tới trình độ Dịch Cân giới, dưới ảnh hưởng hai phía, nội khí sinh ra thuộc tính, bất quá chỉ là sự tình nước chảy thành sông mà thôi.

- Không biết thuộc tính nội khí lúc này của ta, rốt cùng là cái gì, tuy rằng cảm giác không tệ, nhưng những cái này nhìn thì tốt mà dùng thì không được bao nhiêu a!

Trong nội tâm Tiểu Báo Tử nổi lên một tia đau buồn âm thầm, bất quá rất nhanh bình thường trở lại, thuộc tính cuối cùng do nội khí quyết định, cái này cũng giống như tướng mạo một người, cha mẹ sinh ra nhưng trời sinh cốt cách, hình dáng, căn bản không cách nào cải biến.

Đã không cách nào cải biến, như vậy cũng không cần phiền não quá mức, cứ thuận theo tự nhiên thôi.

Hơn nữa, thời điểm ánh sáng màu vàng bao hàm trong nội khí hân, chứng kiến thông qua con mắt biến thái của hân, hiện tại ngoại trừ hân, chỉ sợ cường giả cửu phẩm như Vương Xà có đến, cũng không phát hiện ra nội khí của hân đã có được thuộc tính đặc biệt của mình.

Châm dứt vận công, hân nhẹ thở ra một hơi, thu nội khí về đan điện, nạp tại bách hải, sắc mặt khôi phục lại bình thường.

- Giang hiểu, Chu se! Các người vào đi!

Tiếng hấn vừa dứt, cửa phòng liền mở ra, Giang Hiểu và Chu Sẹo tiến tới.

- Thuộc hạ tham kiến Thống lĩnh đại nhân.

- Các người đã đứng một lát rồi, có chuyện gì không?

- Đinh chương quỹ kho hàng Nam Vịnh muốn cầu kiến đại nhân, nhờ ta với Chu Sẹo nói tốt cho hấn.

Giang Hiểu nói.

- Kho hàng Nam vịnh?

Trên mặt Tiểu Báo Tử lộ nụ cười lạnh, ánh mắt chui qua người Chu Sẹo.

- Chu Sẹo, người lại nhận bao nhiêu?

- Hắc hắc, đại nhân, không nhiều lắm, không nhiều lắm!

Chu sẹo gượng cười hắc hắc hai tiếng, ở chung một thời gian, Chu sẹo và Tiểu Báo Tử cũng thân quen, không câu nệ như lúc trước, tiền tài tự đưa tới trước cửa, ngu hay sao mà không thu lấy.

- Đúng vậy a, ngu hay sao mà không thu lấy, người coi chừng bị tiền đè chết a!

Tiểu Báo Tử cười mắng.

- Không gặp!

- Không gặp?

Chu sẹo sưng sốt một chút, trên mặt hiện vẻ khó khăn.

- Ách, cái này.. Đại nhân, người xem, tiền này ta đều thu lấy, ngài..

- Không gặp là không gặp, ta biết rõ hấn vì sao mà đến!

Tiểu Báo Tử phảng phất như đuổi ruồi.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

337. Chương 345: Tiên Cung Sơ Hiện. (2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 345: Tiên cung sơ hiện. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Chu Sẹo, ta nói người đã bao nhiêu lần rồi, chuyện này cứ tận lực mà làm, khẳng định là người làm khó dễ nên bọn hấn mới tìm ta, phải không?

- Các huynh đệ đâu ai dám làm khó dễ bọn hấn, đại nhân.

Chu Sẹo cười khổ nói.

- Không có mệnh lệnh của ngài, ai dám làm khó dễ những người khác.

- Nói như vậy, vẫn không đi?

Sắc mặt Tiểu Báo Tử trầm xuống, thấp giọng mắng.

- Không, không, không giống nhau!

Chu Sẹo vội vàng khoát tay nói.

- Chỉ là các huynh đệ gần đây đã quy củ hơn rất nhiều, không loạn như trước!
- Không phải ta muốn các người xăng bậy, chỉ là cho các người động chút đầu óc mà thôi!

Tiểu Báo Tử lộ ra bộ dáng bất đắc dĩ.

- Giang đại nhân, hắn không có đầu óc để càn rỡ thì cũng thôi đi, người đi theo khởi hống gì à?
- Cái này người ta không cầu đến ta sao?

Giang Hiểu cười khở nói.

- Quân sự kho hàng Nam vịnh có chút quan hệ thân thích với bà nương ta, tối qua đến nhà ta nói chuyện rất lâu, ta không còn cách nào khác, chỉ có thể đáp ứng trước!
- Vậy người nói việc này phải làm như thế nào?
- Không thấy là không thấy, có gì lớn đâu! Giang Hiểu nói.
- Bất quá chỉ là một lão bản kho hàng mà thôi, chỉ là, cần phải cẩn thận một chút, gần đây hướng gió trên giang hồ có chút không đúng a!
- Đúng vậy, ta biết rõ!

Tiểu Báo Tử gật đầu nói.

- Ta mặc kệ hướng gió trên giang hồ như thế nào, nhưng hướng gió Giang Thành, chúng ta phải chú ý mật thiết!
- Khẳng định như vậy rồi!

Giang hiểu gật đầu nói.

- Đại nhân đã không muốn thấy hắn, ta liền đuổi hắn đi, tránh khỏi phiền phức!
- Ân, người đi đi!

Giang Hiểu quay người rời đi, Chu sẹo cũng co đầu lại, muốn đi theo hắn ra nhưng bị Tiểu Báo Tử gọi lại.

- Chu Sẹo, ta đã bảo người đi chưa?
- Thuộc hạ không dám! Chu sẹo vội vàng nói.
- Nghe nói người gần đây đã thành danh nhân Hạnh Hoa lâu rồi!

Tiểu Báo Tử cười lạnh nói, tên sẹo này, từ khi có tiền trong túi, không biết làm gì liền chui vào bên trong thanh lâu giang thành, lưu luyến quên về, bởi vậy đánh cho vài khung, chỉ là gần đây hắn tu luyện được Tiểu Báo Tử chỉ điểm liền tiến bộ nhanh chóng, thắng liền vài tràng, thanh danh đại chấn trong thanh lâu, Tiểu Báo Tử đã nghe ngóng được.

- Ách, cái này.. Đại nhân à, ngài đừng nghe bọn họ nói bậy, ta gần đây quy củ lắm!
- Quỷ củ, người nói người không đi Hạnh Hoa lâu?

Tiểu Báo Tử cười nói.

- Đi đi, đương nhiên đi rồi! Nói đến chuyện này, ngược lại Chu Sẹo có chút biết lỗi.
- Đại nhân, ta đi Hạnh Hoa lâu, kỳ thật cũng không phải uống hoa tửu mà là bởi vì ở đó có nàng ta vừa ý, cho nên ta thường đi!
- Ta cũng đã nghe nói, nàng ta tên là Ngọc Châu, đúng không?
- Đúng vậy, đúng vậy, là Ngọc Châu! Nói đến Ngọc Châu, Chu Sẹo gật đầu liên tục.
- Ta vốn muốn chuộc nàng ra, nhưng không có đủ bạc trên người, cho nên..

- Người muốn chuộc thân cho nàng ta? Tiểu Báo Tử kinh ngạc, hắn chỉ tưởng tên gia hỏa này đi chơi gái, ai dè lại bị gái chơi rồi.

- Đúng vậy, ta muốn chuộc thân cho nàng ta!

Chu Sẹo cúi đầu thấp hơn.

- Còn thiếu bao nhiêu bạc?

- Ba, ba bốn trăm lượng!

Nghe Tiểu Báo Tử hỏi như vậy, hai con mắt Chu Sẹo sáng lên, trong mắt lộ vẻ kinh hãi.

- Người nghĩ đi đâu vậy? Người cho rằng ta sẽ cho người bạc đi chuộc người?

Tiểu Báo Tử tức giận, thiếu điều đập hắn một cước.

- Thuộc hạ đáng chết, thuộc hạ đáng chết!

- Tốt rồi, đừng làm làm mất mặt nơi này là được, bên ngoài không phải có người đang cầu người sao? Người không nghĩ sẽ kiếm chút đỉnh từ hắn à?

- Hắn? Đinh chương quý? Trên mặt Chu Sẹo lộ vẻ nghi hoặc, sau đó liền cao hứng.

- Ý ngài là..

- Cút đi!

Chu Sẹo không hỏi nữa, té chạy ra ngoài, lúc ly khai, trên mặt hắn nở một nụ cười hài lòng.

- Tên hỗn đản này, quả thật là cầm thú!

Đối với tên này, Tiểu Báo Tử cũng bắt đầu dè dặt một tiếng.

- Người đối đãi với thủ hạ, thật sự rất quan tâm a!

Lúc Tiểu Báo Tử chuẩn bị ra ngoài, một thanh âm đột nhiên truyền vào tai hắn, thân hình Tiểu Báo Tử dừng lại, trong mắt hiện lên một tia hoảng sợ, vừa quay đầu lại, thấy một gã nam tử mặc hắc y đứng lặng lẽ phía sau mình, mà hắn đến từ lúc nào, Tiểu Báo Tử một cảm giác cũng không có.

- Người là người nào? Nội tâm Tiểu Báo Tử khẽ động, cảm thấy đáng người nam tử này có chút quen mắt, nhưng không nhớ nổi đã gặp hắn ở nơi nào.

- Như thế nào lại không nhớ rồi, ta thì nhớ người a!

Sắc mặt nam tử kia khô vàng, lúc nhếch miệng cười lộ ra hàm răng vàng khè, dung mạo thoạt nhìn thập phần bình thường, nhưng lại ẩn chứa khí tức khiến trái tim Tiểu Báo Tử đập nhanh liên hồi.

- Chúng ta đã từng gặp sao?

Tiểu Báo Tử nhẹ nhàng hỏi, tuy hắn có cảm giác đã từng gặp qua nam tử này, nhưng lại không thể nào xác thực, cũng không nhớ nổi.

- Bốn năm trước, thành Trữ Châu, lúc ấy người vẫn còn là một tên tiểu tử, một tiểu tử không biết thế nào là trời cao đất dày, sao, nhớ ra rồi à?

Nam tử này vừa nói, trong giây lát Tiểu Báo Tử đã minh bạch.

Đúng vậy, chính là nam tử này, năm đó là lần đầu tiên hắn hành tẩu giang hồ, tới Văn gia Trữ Châu thành, mà sau khi chiến xong, người cướp Thiên La huyện kim, khiến bọn hắn mất hứng phải trở về, mà người đó không phải là nam tử trước mặt sao?

Thân hình giống nhau như đúc, điểm bất đồng duy nhất chính là lúc ấy người nọ mặc một bộ áo choàng cổ quái, trên mặt mang một cái mặt nạ quỷ dị, mà bây giờ người này chỉ mặc một áo bào bình thường, trên mặt cũng không mang mặt nạ gì.

Đây chính là một cường giả thất phẩm.

Tiểu Báo Tử rùng mình trong nội tâm, lui về sau một bước, làm ra tư thái đề phòng, nội khí trong cơ thể cũng bắt đầu vận chuyển.

- Không cần khẩn trương như vậy, ta tới đây không có ác ý gì!

Người kia cười nói.

- Tên tiểu tử Vương Xà nói ta đến tìm người!

- Vương Xà? Sắc mặt Tiểu Báo Tử khê động, nhìn nam tử cổ quái này, căn bản nghĩ không ra, người này có quan hệ gì với Vương Xà.

Bất qua, còn không đợi hắn nghi vấn, nam tử kia lại nói.

- Vương Xà nói thực lực của người bất phàm, có thể liều mạng với cường giả thất phẩm, ta vốn không tin, còn muốn thử người một lần, nhưng ngày ấy người tiêu diệt Long lão thái bà Mạnh thị, ta liền minh bạch, cho nên hôm nay ta mới tới đây!

- Người nói Vương Xà bảo người tới đây là ta tin sao?

Tiểu Báo Tử cười lạnh, nói.

- Đúng vậy, nếu ta là người, ta cũng không tin tưởng, bất quá Vương Xà cho ta biết, khoảnh khắc người giết đầu gấu trong nhà, làm rất đẹp!

Đôi mắt Tiểu Báo Tử ngưng tụ mãnh liệt, cổ khí tức lạnh lùng tản dần ra, lóe lên rồi biến mất.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

338. Chương 346: Tiên Cung Sơ Hiện. (3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 346: Tiên cung sơ hiện. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Giết gấu trong nhà?

Hắn đương nhiên nhớ rõ, chính là một lần, trong cảnh sinh tử, Hỏa Hồng Tinh của hắn thức tỉnh, Vương Xà cũng thấy được, và cũng chỉ có Vương Xà biết rõ.

Cũng chỉ Vương Xà mới biết ý nghĩa cái lần giết gấu kia của hắn.

Bất quá, Vương Xà nói cho nam tử này biết hắn giết gấu rất đẹp, như vậy cũng đại biểu, nam tử này chỉ biết hắn giết chết một con gấu, không biết hắn khai mở Hỏa Hồng Tinh.

Nghĩ tới đây, hắn liền thả lỏng người ra.

- Vương Xà thật đúng là một người có ý chí a, không biết Vương Xà nói người tìm ta làm gì?

- Gần đây, Vương Xà gặp phiền toái, hắn đề nghị người tạm thời thay thế vị trí của hắn đến khi hắn quay về!

Nam tử kia thấy Tiểu Báo Tử đã tin tưởng lời nói của mình, cũng không hỏi nhiều, trầm lặng nói.

- Xem ra, giao tình của các người rất sâu a, trách không được hắn đề nghị người tới tạm thời thay thế hắn.

- Thay thế hắn, thay hắn làm cái gì?

Tiểu Báo Tử sững sờ, không rõ nam tử này có ý gì, lúc Vương Xà đi Bắc Nguyên quả thực có đến tìm hắn, bất quá lúc giao lại hậu sự không nhắc tới chuyện này a.

Nghĩ tới đây, Tiểu Báo Tử lại nghe hắn nói.

- Ta không rõ ý tứ của ngươi, lúc Vương Xà rời đi cũng không đề cập qua!
- Hắn đương nhiên không nói qua, bởi vì hắn không biết lúc hắn ly khai sẽ có nhiệm vụ, ta tin hắn cũng không nghĩ ra, sự tình nhanh như vậy tìm tới tận cửa rồi! Nam tử cười nói.
- Nhiệm vụ?

Nội tâm Tiểu Báo Tử khê động, hỏi.

- Ngươi là người Thiên Long đạo?
- Ta không có bất kỳ quan hệ gì với Thiên Long đạo!

Nam tử nói ra, nhìn Tiểu Báo Tử với biểu lộ phi thường thú vị.

- Ngươi cũng đừng suy nghĩ nhiều, Vương Xà đã quyết định để ngươi thay thế hắn, như vậy ta tự nhiên sẽ nói tình tường sự tình cho ngươi!
- Ta không rõ!

Tiểu Báo Tử nói, nhưng trong lòng ẩn ẩn suy đoán, Vương Xà là người Thiên Long đạo, cho dù nhận nhiệm vụ gì thì cũng là nhiệm vụ của Thiên Long đạo mới đúng, nhưng nam tử này lại nói hắn không có bất kỳ quan hệ nào với Thiên Long đạo, còn suy nghĩ năm đó hắn cướp Thiên La Huyền Kim với kiểu ăn mặc thần bí kia, Tiểu Báo Tử thất kinh trong nội tâm.

- Chẳng lẽ Vương Xà gia nhập vụng trộm tổ chức khủng bố gì ư?
- Tốt rồi, tiểu bằng hữu, đừng suy nghĩ nhiều như vậy, theo ta!
- Đợi một chút! Tiểu Báo Tử nói.
- Như thế nào, ngươi không tin lời của ta?
- Không phải! Tiểu Báo Tử lắc đầu nói.
- Vương Xà đã để ta tạm thời thay thế hắn, ta tự nhiên không có ý kiến, nhưng ta muốn biết, nhiệm vụ này ta có thể cự tuyệt hay không?
- Đương nhiên có thể, bất quá nếu như ta là ngươi, ta sẽ không cự tuyệt!

Nam tử cười nói.

- Ta cũng tin tưởng, Vương Xà sẽ không hại ta!

Tiểu Báo Tử nói, trên mặt lộ vẻ khó xử.

- Chỉ là, ngươi cũng biết bây giờ ta là thống lĩnh thủy quân Giang thành, có một đồng sự tình cần làm, nếu đi thì cũng phải giao hết thủy sự tình lại, không biết ngươi nói nhiệm vụ này cần bao nhiêu thời gian?
- Nhanh thì một tháng, lâu thì nửa năm, ngươi nói cũng đúng, có một số việc cần phải giao lại!

Nam tử nói, liếc nhìn Tiểu Báo Tử.

- Ta chờ ngươi tại Giang thành, ngươi cứ xử lý tốt chuyện của mình rồi đến khách sạn Bằng Trình Giang thành tìm ta!
- Tốt! Tiểu Báo Tử gật đầu đáp, thân hình nam tử lóe lên, xuyên qua cửa sổ lướt ra ngoài, nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Tiểu Báo Tử đưa mắt nhìn nam tử rời đi, sắc mặt trầm xuống, mắng to Vương Xà trong nội tâm, tên hỗn đản này.

Chính ngươi đi chịu chết, gây ra chuyện thì cũng thôi đi, còn lôi lão tử vào làm gì?

Còn để ta thay thế vị trí của người, có trời mới biết người gia nhập cái tổ chức như thế nào, nếu quả thật là một tổ chức khủng bố, đối địch với thiên hạ, thì đúng là kéo lão tử vào hố chết rồi.

Nghĩ đến ngày ấy, nam tử trang phục quý bí kia tại Trữ Châu thành, Tiểu Báo Tử liền cảm thấy Vương Xà gia nhập tổ chức này, hẳn không phải là điều tốt lành gì.

Bất quá còn muốn suy nghĩ về thành viên trong tổ chức bọn hắn.

Tuy hiện tại Tiểu Báo Tử chỉ biết hai người, một người là cường giả cửu phẩm, người kia là cường giả thất phẩm, có hai gã này, có lẽ thực lực tổ chức này không kém, trên thực tế, với tính cách Vương Xà mà nói, hẳn tuyệt đối sẽ không gia nhập tổ chức bình thường nào.

- Xem ra Vương Xà đã có ý đồ từ lâu rồi, chỉ là từ trước đến nay chưa có cơ hội mà thôi, đúng vào thời điểm phiền toái như thế này, lại lôi kéo ta vào, có khi ngược lại là một ý kiến hay! Tiểu Báo Tử thầm nghĩ trong nội tâm.

- Bất quá, sự tình đã đến nước này, chỉ có thể làm theo ý hắn thôi!

Quả thật, hiện tại Tiểu Báo Tử không còn lựa chọn nào.

Hắn cũng không nghĩ ra biện pháp để thoát khỏi hết thảy những an bài của Vương à.

- Đành vậy, đi một bước tính một bước a, ta muốn nhìn xem, rốt cuộc tên gia hỏa Vương Xà này tính toán cái gì!

Hắn hung hăng nghĩ trong lòng.

Ngày thứ hai, hắn gọi tất cả người liên can trong thủy quân Giang thành lại, lấy lý do bế quan, giao lại mọi chuyện quan trọng cho bọn người Giang Hiểu, trên thực tế, cho tới nay, tất cả sự vụ của Thủy quân đều là do đám người này làm, Tiểu Báo Tử chỉ ra lệnh, lúc này, Tiểu Báo Tử nói sẽ bế quan nửa năm, sẽ không xuất hiện tại Giang tâm đảo, vô luận là sự tình gì xảy ra, bọn hắn đều có thể tự mình giải quyết mà không cần thông báo hắn, đương nhiên, nếu có sự tình gì không thể giải quyết, cũng không nên gấp gáp, hết thảy chờ hắn về rồi nói sau.

Nghe Tiểu Báo Tử nói muốn bế quan, phản ứng mọi người khác nhau, Vương Thành, Ưng Đại Đồng, Viên Long Tam rất cao hứng, tuy Tiểu Báo Tử không quản đại sự, nhưng trên đầu bọn hắn luôn có cảm giác bị đè nặng, cảm thấy có chút không nhả ra, cái này giống như kiếp trước Tiểu Báo Tử suốt ngày hi vọng lãnh đạo của mình đi công tác, lãnh đạo không ở gần, hành động dĩ nhiên sẽ thoải mái hơn a.

Mà Giang Hiểu và Chu Sẹo, vốn được nhiều chỗ tốt từ Tiểu Báo Tử thì có chút không nỡ.

- Đại nhân, ngài vừa bế quan xong, sao bây giờ lại bế quan nữa?

- Ta là thiên tài, thường xuyên đồn ngộ bế quan, không được sao? Tiểu Báo Tử tức giận nói.

- Thế nhưng đại nhân a, ta vừa chuẩn bị chuộc Ngọc Châu về nhà, ngài không có đây thì ta làm như thế nào a! Chu Sẹo nói.

- Người thật sự muốn chuộc cô ả trong Hạnh Hoa lâu kia ra? Tiểu Báo Tử sững sốt một chút, liếc nhìn Chu Sẹo từ trên xuống dưới.

- Xem ra, ngày hôm qua người đưa Đinh chưởng quỹ vào vũng hồ không nhẹ a!

- Hắc hắc!

Chu Sẹo gãi gãi đầu, không ngừng cười hắc hắc.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

339. Chương 347: Tiên Cung Sơ Hiện. (4)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 347: Tiên cung sơ hiện. (4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Đại nhân, người xem, có thể trì hoãn vài ngày không?

- Không được, hiện tại cảm giác vẫn còn, ta phải tranh thủ thời gian bế quan, nói cách khác, cảm giác biến mất, có bế tử quan cũng không được!

Tiểu Báo Tử lắc đầu nói.

- Không cần ta xen vào, muốn kết hôn thì cứ tiến hành a, đừng làm ngày tốt, hiện tại thời gian quá gấp gáp, ta không thể để tâm về lễ kết hôn của người, bất quá người yên tâm, sau khi ta xuất quan, nhất định sẽ có hậu lễ cho người!

- Đa tạ đại nhân, đa tạ đại nhân! Chu Sẹo nghe Tiểu Báo Tử sẽ có hậu lễ cho mình, lập tức mặt mày hớn hở.

- Người đã hài lòng chưa?

Tiểu Báo Tử cười mắng.

- Người cái tên vương bát đản này, chỉ nghĩ tới hậu lễ của ta a!

- Sao có thể chứ, hắc hắc!

Chu Sẹo mặt mày hớn hở, phủ nhận nói, chỉ là biểu lộ vui mừng trên mặt đã hoàn toàn bán rẻ suy nghĩ chân thật của hắn.

Đêm đến, khách sạn Bằng Trình Giang thành, trong phòng số hai ở đình viện phía tây, hai người lóe lên, lướt ra khỏi phòng, biến mất trong màn đêm mênh mông.

Tiểu Báo Tử đi theo sau nam tử, tuy rằng đã vận khởi hết thân pháp của mình, nhưng càng lúc bị càng bị hấn bỏ xa, đến lúc hơn mười dặm, Tiểu Báo Tử đã nhìn bóng lưng nam tử, chợt dừng bước, không thi triển khinh công mà là dùng tốc độ của người bình thường đi về phía trước, vừa đi vừa kêu lên.

- Chạy cái gì mà chạy a, từ từ thôi!

Bóng đen phía trước lảo đảo mãnh liệt một cái, thiếu chút ngã đập đầu xuống đất.

Thân hình phía trước cũng ngừng lại.

- Tiểu Báo Tử, người nhanh một chút, sự kiên nhẫn của ta có giới hạn đấy!

- Không phải ta không muốn nhanh, mà vì người là cường giả thất phẩm, ta chỉ là con gà Tứ phẩm, làm sao có thể nhanh như người?

Thanh âm phàn nàn của Tiểu Báo Tử ngưng tụ thành một đường, truyền ra ngoài rất xa.

- Người có ngoại đan!

Nam tử không chút khách khí, nói.

- Tiểu tử, không nghĩ đến người lại giữ thực lực trước mặt ta, ta đối với người không có ác ý đấy!

- Ta có ngoại đan thì thế nào? Cùng lắm tu vi chỉ là lục phẩm thôi, chẳng lẽ người thật sự trông cậy ta có thể vượt qua người?

Tiểu Báo Tử thở hổn hển, vẻ mặt thẫn thờ nói.

- Ha ha, quả nhiên như Vương Xà nói, tuổi của người tuy nhỏ nhưng so với đồng lứa thì trầm ổn hơn rất nhiều, không có lòng háo thắng, đây là ưu điểm lớn nhất nhưng đồng thời cũng là khuyết điểm lớn nhất của người, nhưng đáng tiếc, tu vi người tuy mạnh, nhưng lại thiếu đi nhuệ khí của tuổi trẻ a!

- Nhuệ khí không thể đổi ra cơm ăn được, ta cần nhuệ khí làm cái gì?

Tiểu Báo Tử có chút không kiên nhẫn nói, đi chậm rì rì tới trước mặt hắn, nhìn nam tử từ trên xuống dưới, cẩn thận đánh giá hắn một phen.

- Vị tiền bối này, chúng ta có thể thương lượng hay không?

- Cái gì?

- Ngài nói cho ta biết, đến tốt cùng là chúng ta đi đâu, sau đó chúng ta chia nhau đi được không? Ta biết rõ thời gian của người gấp gáp, như vậy, người có thể dùng khinh công tuyệt thế đi trước, còn ta đợi trời sáng, tìm phiên chợ mua một thớt ngựa tốt, à mà ngựa tồi cũng được a, tốc độ sẽ nhanh hơn, như thế nào?

- Ta không đồng ý thì sao?

- Không đồng ý? Không thể nào, tiền bối, người buộc ta cũng không làm được a, thật sự ta chạy không nhanh, hơn nữa, đầu năm nay toàn cười ngựa chứ có dụng khinh công đâu!

Tiểu Báo Tử nói, dứt khoát đặt móng ngồi xuống một tảng đá bên đường, bày ra bộ dáng ta không đi.

Nam tử kia cười cười nói:

- Không xa đâu, người kiên trì một chút nữa là tới rồi, ở bên cạnh Tiên cung chúng ta, có một điểm dừng chân!

- Tiên cung?

Đây là lần đầu tiên trong hai ngày qua, nam tử này hé lộ tổ chức của hắn, danh xưng này thập phần quỷ dị.

- Tiên cung?

- Ai, tiểu tử, không cần kinh ngạc như vậy, tên của tổ chức chúng ta là Tiên cung, thế nào, cái tên này quả thực có ý tứ a.

Tiểu Báo Tử gật đầu, nói:

- Còn cách nơi này bao xa?

- Tối đa là ba mươi dặm lộ trình, người còn có nhiệt tình chứ? Nam tử cười đáp.

Tiểu Báo Tử gật gật đầu, không nói gì thêm, tối đa chỉ là ba mươi dặm lộ trình, hắn tự nhiên sẽ không oán trách gì, nếu không thì nam tử sẽ chê cười hắn, mà trong lộ trình này, nam tử cũng không triển khai thân pháp mang theo Tiểu Báo Tử như lúc này, mà là đáp ứng Tiểu Báo Tử, trong khoảng cách nửa trượng, hai người một trước một sau, mặc dù Tiểu Báo Tử không hoàn toàn thi triển ra thân pháp của chính mình, nhưng tốc độ cũng không chậm, ba mươi dặm lộ trình, bất quá chỉ nửa canh giờ là đến.

- Chính là nơi này? Về mặt Tiểu Báo Tử đen kịt, nhìn công trình kiến trúc trước mắt.

- Đúng vậy, chính là chỗ này! Nam tử cười nói.

- Như thế nào, người không hài lòng à?

- Nơi này là nghĩa trang a! Tiểu Báo Tử cười khổ nói.

Kỳ thật, nơi này tựa như là một nghĩa trang công cộng.

Tử thi tại đây hoặc là không minh bạch, hoặc là chết vì bị hàm oan, hoặc là chết mà không có người nhận thi thể, bị người ta phát hiện, đem về đây bồi táng.

Ở thế giới này, nghĩa trang cũng giống như là một địa phương được quan nha bỏ vốn ra tu kiến, đương nhiên, số vốn này là từ triều đình, để bày ra nhân nghĩa của triều đình, hơn nữa, tu kiến một nghĩa trang

cũng không cần bao nhiêu tiền, bắt quá chỉ là tìm một nơi hoang dã, che một gian phòng lớn, rồi tìm một gã cơ khổ không nơi nương tựa như Thiên Sát Cô Tinh đến trông coi mà thôi.

Thành phẩm không cao.

Mà cái nghĩa trang này, Tiểu Báo Tử cũng đã nghe nói, nơi này cách Giang thành không xa, vì vậy cũng do huyện nha Giang thành bỏ vốn ra tu kiến đấy.

Hắn thật sự không thể tưởng tượng được, nơi Tiên cung tọa lạc lại là cái nơi quái quỷ này.

- Nơi này rất rộng rãi để ẩn nấp, lại ít có người tới, mà có người đến đi nữa thì cũng là điểm dừng chân tốt nhất, tuyển chọn tại đây, chẳng lẽ không đúng sao?

- Đúng vậy a, địa phương này rộng rãi, ít có người tới, mà có người đến thì cũng chỉ là người chết.

- Người sợ người chết? Nam tử nói.

- Ta đương nhiên sợ, ta sợ cái chết, địa phương quái quỷ này quả thật là điềm xấu!

Lúc này, cửa nghĩa trang “két két” mở ra.

Một lão đầu nhí mặc áo xám thông thả đi ra, thân hình lão đầu nhí này thấp bé, rất hiển nhiên, một đoạn thân thể bị chôn trong đất rồi, bước chân phù phiếm, cũng không có võ công gì, đôi mắt hiện lên sắc xanh vàng, không sai biệt lắm đã che ánh mắt của hắn lại, khiến Tiểu Báo Tử cảm thấy rất không thoải mái.

Cửa nghĩa trang khai mở, từng đợt gió lạnh âm lãnh từ bên trong thổi ra, mang theo mùi vị tanh tưởi của thi thể.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

340. Chương 348: Thục Đạo Vũ, Kim Nhạn Bôi. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 348: Thục đạo vũ, kim nhạn bôi. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Dù Tiểu Báo Tử một thân võ nghệ đầy mình, nhưng ban đêm ở chỗ quỷ dị này, dưới hoàn cảnh như vậy, vẫn nhịn không được rung mình mấy cái.

Chỉ thấy lão đầu nhí đi ra từ nghĩa trang kia liếc nhìn hai người, hơn nữa, lúc nhìn Tiểu Báo Tử, đôi mắt đục ngầu của hắn hiện lên tia sáng, mà tia sáng này cũng không phải nội công tu luyện đến một trình độ nhất định mà tự nhiên hình thành, mà là vẻ kinh ngạc của một người bình thường.

- Cái này của ngươi!

Nam tử nâng tay phải lên, đeo một chiếc nhẫn màu đen vô danh vào tay trước mặt lão nhân, lão nhân không nói thêm gì nữa, lại cúi đầu xuống, dẫn hai người vào trong nghĩa trang.

- Nay, hôm nay, chúng ta thực sự phải dừng chân ở đây?

- Nếu không thì ngươi cho rằng vì sao ta mang ngươi tới?

Đi theo đằng sau lão giả, xuyên qua một đại đường trong nghĩa trang, lại xuyên qua một khoảng sân nhỏ đầy quan tài và lau sậy rậm rạp, vào một cái cửa tròn nhỏ rồi mới tiến vào hậu viện trong nghĩa trang.

Hậu viện không lớn, nhưng có không ít gian phòng, hơn nữa đều vô cùng sạch sẽ, các tấm đệm trên giường đều sạch sẽ, xem ra lão đầu tử này tốn không ít tâm tư, bất quá, chẳng lẽ lão nhân lại biết rõ hôm nay bọn hắn sẽ đến?

Phảng phất nhìn ra nghi hoặc của Tiểu Báo Tử, nam tử cười nói:

- Nơi này đều có người quét dọn đúng giờ!

- Trách không được lại sạch như vậy! Tiểu Báo Tử gật gật đầu nói, ánh mắt chuyển sang chiếc nhẫn trên tay nam tử, chiếc nhẫn này bằng sắt, tự nhiên liếc qua liền thấy tính chất chiếc nhẫn này thập phần bình thường, do hắc thiết bình thường chế tạo ra, duy khiến Tiểu Báo Tử chú ý chính là trên chiếc nhẫn kia có khắc một con gà trống lớn, giống như đúc hoa văn con gà trống thêu trên áo choàng cổ quái ngày đó hắn mặc lúc ở hậu viện Văn gia.

Lúc mới gặp, trên ngón tay hắn không đeo chiếc nhẫn này, cũng không biết hắn đeo từ lúc nào.

Chứng kiến Tiểu Báo Tử chú ý chiếc nhẫn trên tay mình, nam tử cười cười, quơ quơ chiếc nhẫn trước mặt hắn.

- Thứ này không có tác dụng gì, chỉ là để phân biệt thân phận chúng ta bên trong mà thôi!

- Đồ vật phân biệt thân phận? Tiểu Báo Tử cười cười.

- Chú ý lâu như vậy, ta còn không biết!

- Ha ha, ta lại nghĩ người lại không hỏi! Nam tử lại nói:

- Ta họ Kim, gọi là Kim Ngọc Tuyền, đại Lão Kim kê!

- Danh tự ngược lại không tệ! Tiểu Báo Tử cười cười.

- Về sau người gọi ta là Lão kim kê a! Kim Ngọc Tuyền nói.

- Như vậy, người có thể nói cho ta biết, nhiệm vụ chúng ta đảm nhiệm, đến tột cùng là nhiệm vụ gì? Tiểu Báo Tử hỏi vào vấn đề chính.

- Chúng ta muốn đi Nam Man Việt Châu, giải quyết một vấn đề! Nam tử đáp.

- Nam Man Việt Châu? Con mắt Tiểu Báo Tử tròn vo, lại nói:

- Khoảng cách tới châu đó, ta biết rõ.

Kim Ngọc Tuyền gật gật đầu, nói:

- Chúng ta nghỉ ngơi một đêm, ngày mai đến Ngô Châu thành, tại đây, sẽ có người chuẩn bị ngựa tốt cho chúng ta đấy!

- Làm ta sợ muốn chết, ta còn tưởng rằng phải chạy bằng hai chân chứ!

- Chạy bằng hai chân qua vạn dặm, còn không chết hai cái chân a! Kim Ngọc Tuyền vỗ vỗ vai Tiểu Báo Tử.

- Tốt rồi, không cần suy nghĩ nhiều như vậy, nghỉ ngơi một đêm thật tốt, ngày mai xuất phát ta sẽ nói cụ thể sự tình cho người!

Tiên cung, là một tổ chức bí mật, ngày hôm sau, Tiểu Báo Tử sẽ hiểu rõ sự tình.

Đương nhiên, tổ chức bí mật này, nếu không phải bí mật như tên gọi, chỉ sợ đã vang vọng trong thiên hạ.

Tuy trong nội tâm Tiểu Báo Tử mắng to Lão Kim Kê này, nhưng miệng Lão ta như một cái khóa sắt siêu cấp, dù Tiểu Báo Tử có hỏi han như thế nào, lão cũng không hé miệng nói một chữ nào.

Không nói đến Tiên cung bí mật, nhiệm vụ lúc này, hắn thập phần tinh tường, Nguyễn Minh Tổng đốc Nam Man Viện Châu gần đây có được một kiện trọng bảo, mà nhiệm vụ của bọn hắn đúng là đoạt lại kiện trọng bảo từ tay Nguyễn Minh.

- Đồng dạng với sự tình người chém giết Thiên La Huyền Kim năm đó?

- Không, ta chém giết Thiên La Huyền Kim vì ta cần khối kim thiết đó để chế tạo một kiện binh khí, đó là hành động cá nhân, còn lần này là nhiệm vụ của tổ chức!
- Đến tột cùng là bảo bối gì, lại làm tổ chức của người phải trắc trở như thế?
- Một khóa Dạ Minh Châu, bất quá không phải là Dạ Minh Châu bình thường, đó là Lam Nguyệt châu trong cơ thể bạch tuộc Lam Nguyệt sâu vạn trượng dưới đáy biển, là kỳ vật khó có, có thể dùng để luyện chế ra ngoại đan, vòng cổ người đang đeo cũng tương đương như vậy, như thế nào lại không thấy, hiện tại lấy ra để ta mở mang tầm mắt a!
- Ha ha! Tiểu Báo Tử trong nội tâm lại mắng cái tên chó má Vương Xà này, không cam lòng gỡ vòng cổ đưa cho Kim Ngọc Tuyền xem.
- Lúc còn bé, ta vô tình nhặt được ở bờ sông, cảm thấy thú vị liền lưu lại một mực bên người, không thể tưởng được lại là một tài liệu tuyệt hảo để luyện chế ngoại đan a!
- Thứ tốt a!
- Lão Kim Kê tiếp nhận ngoại đan, cảm thụ được nội khí đang lao nhanh trong ngoại đan, trong mắt hiện lên tia hâm mộ.
- Thứ tốt a, không thể tưởng được ta lại có thể nhìn thấy ngoại đan cổ quái như thế, chất liệu này, cũng là ngoại đan thượng giai a, ồ, nội khí bên trong nội đan này không phải là Cửu Long Thần Hỏa Công sao?
- Đây là Thanh Ngọc Càn Nguyên Công Vương Xà truyền cho ta! Tiểu Báo Tử nói.
- Thanh Ngọc Càn Nguyên Công? Lão Kim Kê sửng sốt một chút, trên mặt lộ vẻ khó hiểu.
- Tại sao phải tu luyện Thanh Ngọc Càn Nguyên Công? Nếu như người tu luyện Cửu Long Thần Hỏa Công mà nói, như vậy, ngoại đan này tùy thời có thể cung cấp nội khí cho người, tuy tu vi hiện tại của người chỉ là Tứ Phẩm, nhưng có ngoại đan hỗ trợ, tối thiểu cũng có thể phát ra thực lực lục phẩm a!
- Là Vương Xà đề nghị ta làm vậy, lúc ấy hẳn có nói vật này là tài liệu tuyệt hảo để luyện chế ngoại đan, không chỉ truyền cho ta phương pháp luyện chế ngoại đan, còn truyền cả Thanh Ngọc Càn Nguyên Công cho ta, nói là ngoại đan này rất thích hợp với Thanh ngọc càn nguyên công.
- Nói nhảm, bản thể người tu luyện Cửu long thần hỏa công, ngoại đan người chẳng lẽ tu luyện được Thanh ngọc càn nguyên công sao? Lão Kim Kê nói.
- Cũng không biết Vương Xà làm như thế nào, cho dù hẳn truyền Thanh ngọc càn nguyên công này ra, cũng không thể làm được a, tu luyện ngoại đan bất đồng với nội công, quả thật có tiền lệ như vậy, bất quả hiệu quả rõ ràng không bằng tu luyện cùng một loại nội khí, tu luyện cùng một loại nội công là chiếm tiện nghi cực lớn, dung lượng nội khí tồn trữ vượt qua tác dụng lớn nhất của ngoại đan a, người bây giờ tu luyện hai chủng nội công bất đồng, tương đương với phân nhị tâm, ngược lại coi chừng làm trễ nãi việc tu hành của chính mình.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()a

341. Chương 349: Thục Đạo Vũ, Kim Nhạn Bôi. (trung)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 349: Thục đạo vũ, kim nhạn bôi. (Trung)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Cái này ta minh bạch, cho nên lúc tu vi ngoại đan đạt đến trình độ lục phẩm, ta vẫn không có luyện! Tiểu Báo Tử nói, tiếp nhận lại ngoại đan từ tay Lão Kim Kê, đeo lên cổ.

- Vô luận thế nào, có vấn đề tốt hơn không nhiều a, hơn nữa, tu vi ngoại đan này cũng là lục phẩm, đeo trên người, dưới tình huống nguy hiểm có thể cứu ta một mạng a!

- Ha ha, ngược lại ta cảm thấy người đang cam chịu a!

- Việc đã đến nước này, không chịu thì làm thế nào? Chẳng lẽ có thể luyện chế lại lần nữa hay sao? Tiểu Báo Tử cười khổ nói.

Lão Kim Kê lắc đầu, cười cười:

- Tên hỗn đản Vương Xà kia luôn không có trình tự, đổi trắng thay đen, trêu cợt người khác, có một số việc, hẳn nói thì nghe hay nhưng ngàn vạn lần đừng cho là thật, người chỉ chịu thiệt mà thôi!

- Đa tạ chỉ điểm.

Bầu trời trong xanh một mảnh, vền vền một chút mây trắng như, từng đoàn tuyết trắng như sợi bông tản ra, thương thanh trên núi.

Càng về hướng nam, khí trời càng nóng hơn, không sáng khoái râm mát như lúc ở Giang thành.

Bầu trời nắng gắt như lửa, không có một cơn gió, cỏ cây không lay động, dã thú đều không muốn ra ngoài, chỉ nằm trong sơn động đợi đêm tối đến.

Mặt trời dần về phía bên kia núi, đột nhiên, tại chân trời phương Bắc, một mảng mây đen từ xa xa thổi đến, tản ra, che đi cái khí nóng vô biên do mặt trời tỏa ra.

Mây đen cuốn tới thành từng mảnh, từng khối như phi ngựa mà đến, che lấp chân trời rộng lớn lại, trong thời gian cực ngắn, toàn bộ đại địa như biết thành màu xám tro.

Đột nhiên, một tia chớp chói mắt xẹt qua phía chân trời, bay sau đó bầu trời chớp liên tục, tiếng sấm cuộn cuộn vang vọng cả Thiên địa.

Sấm rền vang cả bầu trời, đồng thời từng hạt mưa như hạt đậu đổ ào xuống, vừa nhanh vừa vội, rơi trên mặt đất, trên đá, trên nhánh cây, tiếng mưa đùng đùng không dứt, đồng dạng như một nhà nào đó đang rang đậu, núi xanh phía xa xa, chỗ gần dòng suối nhỏ đều mờ mịt, mất phương hướng, trắng xóa một màu toàn đại địa, trong sương mù hắc ảo, có thể thấy lờ mờ nham thạch, sơn lâm.

Lúc này, bên kia núi, hai đạo nhân mã chạy băng băng dọc theo đường núi, hai con ngựa này chạy rất nhanh, nhưng theo mưa to rơi xuống, tốc độ chúng vốn cực nhanh đã dần chậm lại, hai người này đúng là Lão Kim Kê Kim ngọc Tuyền và Tiểu báo Tử đang tới Nam Man Việt Châu, hai người này sau khi thay ngựa tốt nhất tại Ngô châu thành, liền bắt đầu lên đường về phương nam, sau năm sáu ngày liền tiến nhập vào Thục châu, đất Thục này nhiều núi, tuy rằng ngựa hai người đều là ngựa tốt khó tìm, nhưng chạy băng băng trên sơn đạo này lại không phù hợp, phiền toái nhất chính là, thời tiết đất Thục này hay thay đổi, mới vừa vừa còn hảo hảo nắng đẹp, bầu trời trong xanh, đột nhiên một tia báo hiệu nào đó mưa âm âm xuống, trong thời gian ngắn, hai người không thể tìm được chỗ trú mưa nào, chỉ kiên trì đi thẳng về phía trước, tới sườn núi mới phát hiện một tảng đá lớn nổi bật, không gian phía dưới có thể núp mưa.

- Thời tiết nơi này thật là quái quỷ a! Hai người mang theo hai ngựa, trốn phía dưới cự thạch, Tiểu Báo Tử không ngừng mắng trong miệng.

- Chết tiệt, mới mấy dặm đường mà làm ta mệt chết đi được!

- Tu vi của người không tệ a, có thể kiên trì đến lúc này! Lão Kim kê cười nói.

- Trình độ cô đọng nội khí Thanh nguyên càn khôn của người thật là vượt quá dự liệu của ta.

- Thôi đi, người có cương khí hộ thể, đừng cười nhạo ta như vậy! Tiểu Báo Tử tức giận nói.

Vừa rồi đột ngột gặp mưa to, tự nhiên hai người đều không muốn dầm mưa ẩm ướt, cho nên cơ hồ đồng thời vận dụng nội khí hộ thể, ngăn cản mưa khỏi người mình, Tiểu Báo Tử chu tu chính là Cửu long thần

hỏa công, thủy hỏa bất dụng, dưới tình huống như vậy, hắc sẽ không ngu xuẩn mà đi tìm rủi ro, liền vận Thanh ngọc càn nguyên công bên trong ngoại đan, miễn cưỡng bảo vệ mình và ngựa.

Bất qua, dù sao hắc cũng không tu thành cương khí, chỉ là nương theo một ít nội khí trong ngoại đan, cái này hao tổn rất lớn, ngược lại Lão Kim Kê chính là cường giả thất phẩm, đừng nói mà mưa, cho dù là mưa đá cũng không gây thương tổn hắc, bởi vì, bề ngoài hắc có thể khí định thần nhàn, đối với tránh hay không tránh mưa hắc đều không để ý.

- Với tư chất và thực lực người hiện tại, muốn đạt tới thất phẩm, cũng chỉ một thời gian ngắn nữa thôi, người không cần phải hâm mộ ta, Vương Xà đã truyền Thanh ngọc càn nguyên công cho người, lại truyền cả phương pháp cô đọng cương khí Thanh ngọc càn nguyên cho người.

- Hắc nói cho ta địa điểm cô đọng Thanh ngọc càn nguyên.

- Nói như vậy, thăng này quả thực đã giao lại rõ ràng tất cả hậu sự!

- Trên cơ bản là vậy, ngoại trừ chuyện này! Tiểu Báo Tử nói.

- Nhưng tới bây giờ, ta cũng không biết, nguyên lai hắc gia nhập Tiên cung của các người!

- Hắc đề cử người làm người thay thế hắc, nhưng cũng không cách nào xác định là hắc cần người thay thế hay không! Kim Ngọc Tuyền cười nói.

- Hắc gây ra đại phiền toái, nhưng cũng có thời điểm giải quyết đại phiền toái!

- Đại phiền toái? Hắc là người của các người, vì sao không đi bang trợ hắc?

- Kim thân phật sống, Ma tôn diệt trần, Công luân thượng sư, ba gã gia hỏa này không phải người có thể tưởng tượng được! Lão Kim Kê cười khổ nói.

- Hiện tại Tiên cung chúng ta âm thầm, một khi nhúng tay vào, tất nhiên sẽ bại lộ!

- Vậy các người muốn chiếm đoạt bảo vật Tổng đốc Việt châu, chẳng lẽ không sợ bại lộ?

- Chỗ tổng đốc Việt châu không tồn tại vấn đề này! Kim Ngọc Tuyền nhẹ nhàng nói.

- Chỗ đó không có cao thủ chân chính, nếu có thì chúng ta cũng đủ ứng phó, đồng dạng với Trữ Châu thành lần trước, ta đã đoạt Thiên la huyền kim của Văn gia, người có biết có tổ chức tên Tiên cung tồn tại không?

Nói đến đây, hắc hít một hơi.

- Vương Xà lần này quả thật gặp rắc rối, bị Tam đại tông sư Bắc nguyên truy sát, nếu như chúng ta muốn bang trợ hắc, phải dùng đại bộ phận lực lượng, nếu một hai người thì không có gì, nhưng đột nhiên xuất hiện một đám cường giả thất, bát phẩm, thậm chí cửu phẩm, người nói sẽ phát sinh chuyện gì?

Tiểu Báo Tử nghe xong, không nói gì.

Kim Ngọc Tuyền nói không sai, đột nhiên xuất hiện một hai cường giả, mọi người cũng chỉ thoáng nghi hoặc, nhưng nếu cả một đám xuất hiện, sẽ khiến vô lâm thiên hạ cảnh giác, thậm chí khủng hoảng, tất cả thế lực đều điên cuồng phát động thực lực của mình ra, tìm kiếm thế lực ẩn tàng kia, đến lúc đó, Tiên Cung ẩn sâu như thế nào cũng sợ phải bại lộ.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

342. Chương 350: Thực Đạo Vũ, Kim Nhạn Bôi. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 350: Thực đạo vũ, kim nhạn bôi. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Người cũng không cần lo lắng quá mức, ta rất rõ tên vương bát đản Vương Xà kia, nếu như không nắm chắc, hẳn tuyệt đối sẽ không làm, Tam đại tông sư Bắc Nguyên tuy hung ác, nhưng Vương Xà hẳn cũng không phải ăn chay, tu vi đã tiến nhập cửu phẩm, cho dù đánh không lại thì bỏ trốn cũng không thành vấn đề a!

- Ta mới không lo lắng cho hẳn! Tiểu Báo Tử nói.

- Ta hiện lo lắng đến chuyện hẳn làm, sẽ gây phong ba lớn a!

- Người ngược lại rất lo cho dân chúng a! Nghe Tiểu Báo Tử nói như thế, Kim Ngọc Tuyền cười nói.

- Vô luận như thế nào, ta hiện tại cũng là mệnh quan triều đình, có một số việc phải quan tâm, người nói có đúng hay không?

- Tốt rồi, đừng nói giọng quan lại trước mặt ta, ta không phải cấp trên của người, người nói như vậy vô dụng với ta, trận mưa này đã ngừng rồi, chúng ta cũng nên xuất phát!

- Tuy mưa đã ngừng, nhưng cũng không nên đi a! Tiểu Báo Tử nói, Kim Ngọc Tuyền nhìn theo hướng ngón tay Tiểu Báo Tử chỉ, liền lộ ra bộ dáng phiến muộn đồng dạng, sơn đạo sau cơn mưa đã trở nên lầy lội vô cùng, toàn là bùn đá mưa cuốn từ trên núi xuống, sớm đã không nhìn ra đường, hiện tại muốn cưỡi ngựa đi qua cũng không phải là chuyện dễ dàng a!

- Được rồi, chúng ta không cưỡi ngựa nữa, trực tiếp đi qua là được, đến nơi tụ tập, lại đổi hai con ngựa khác! Kim Ngọc Tuyền nói, thân hình mãnh liệt chớp động, sau vài lần đã biến mất trong núi.

- Tên gia hỏa này, cứ ý vào khinh công hơn ta, tốc độ mỗi lần đều nhanh như vậy! Tiểu Báo Tử thầm oán trong nội tâm, thân hình cũng chớp động, đuổi theo.

Người ta nói Thục đạo khó như lên trời, lời này dịch thật chính xác, tu vi hai người đều cực cao, khinh công cũng có điểm diệu dụng, nhưng tại sơn đạo Thục địa này bị ảnh hưởng rất lớn, tốc độ chậm hơn trước không chỉ một lần, ước chừng hơn hai canh giờ vẫn không nhìn được địa phương nào ở cuối đường.

Lúc này, Kim Ngọc Tuyền cũng có chút không tiêu hóa, liền dừng bước, mắng to:

- Con mẹ nó, đã sớm nghe sơn đạo Thục địa này rất khó đi, ta còn không tin, nhưng lúc này lão tử đã lâm vào hổ thảm rồi!

Tiểu Báo Tử chỉ cười cười.

- Đã đi một quãng dài rồi, có lẽ không xa nữa, người là lần đầu tiên đến Thục châu sao?

- Nếu đến một lần rồi, lần sau đến, người còn có thể cảm thụ như vậy sao? Kim Ngọc Tuyền tức giận nói, đang lúc nói chuyện, cả hai người cơ hồ đồng thời chấn động, liếc nhìn nhau, đều thấy được vẻ nghi hoặc và ngoài ý muốn trong mắt đối phương.

Hai người đồng thời nghe được âm thanh kim thiết giao kích và trận trện quát lớn cách đó không xa.

- Có ý tứ, không thể tưởng được có thể chứng kiến trò hay ở chỗ này! Kim Ngọc Tuyền cười nói, lấy trên người ra một cái mặt nạ xanh bằng đồng đeo lên mặt, Tiểu Báo Tử cũng học theo bộ dáng của hẳn, lấy trên người ra một cái mặt nạ mang khuôn mặt tươi cười.

Hiện tại, quần áo hẳn mặc trên người giống như lúc Vương Xà đến Lục phủ cướp tân nương, chỉ là lúc trước hẳn không đeo mặt nạ, bất quá, mặt nạ này hẳn luôn mang theo bên người, chờ đến lúc cần.

Đúng lúc này, âm thanh quát lớn và tiếng kim thiết giao kích càng ngày càng gần, hai người mang mặt nạ lên, không hẹn mà cùng hướng về địa phương truyền đến thanh âm, bay qua một sườn núi nho nhỏ, tình hình phía dưới đã hiển lộ ra, chỉ thấy có năm sáu tên quần áo khác nhau, tay cầm đao hình dạng bất đồng, vây quanh tấn công một người, người bị vây công là một gã Đại hán vận thanh y, tay cầm một đại đao, lúc vùng vẫy, đều có khí thế sát phạt tuyệt đoạn, bất quá, những người vây công hẳn cũng không phải xoàng

xinh, mấy người liên thủ, gắt gao dồn hấn vào một phạm vi nhỏ, cũng không tham công, chờ thể lực hấn tiêu hao liền xông lên chế phục hấn.

Tiểu Báo Tử và Kim Ngọc Tuyền cũng không hiện thân, đứng trên sườn núi cách trăm trượng, lẳng lặng nhìn đánh nhau phía dưới, tu vi đám người này đều không cao, mạnh nhất cũng chỉ là tam phẩm, bởi vậy, căn bản không có khả năng phát hiện bọn hấn, còn nhân lực bọn hấn, tự nhiên có thể nhìn rõ tình hình phía dưới.

- Lý Kiếm Tâm, nếu ngươi thức thời, liền giao đồ vật ra đây, chúng ta sẽ cho ngươi một con đường sống.

Một người trong những người vây công kêu lên!

- Hừ, Hoàng Đức Quang, danh hào người tại Giang triều, ai không biết, ai không hiểu, ngươi cho rằng ta sẽ tin ngươi sao?

Gã vừa nói tên Hoàng Đức Quang kia nghe vậy, trên mặt hiện vẻ tàn khốc.

- Lý Kiếm Tâm, ngươi đã muốn chết, ta sẽ thành toàn cho ngươi!

Đang lúc nói chuyện, mãnh liệt xiết chặt thể công về phía Lý Kiếm Tâm, Hoàng Đức Quang tựa hồ như là tên cầm đầu, đám người xung quanh nghe hiệu lệnh của hấn, liền xiết vòng vây lại, Lý Kiếm Tâm đỡ trái hở bên phải, lập tức liền không chống đỡ nổi nữa rồi.

Qua vài chục hiệp, kiếm quang lóe lên, Lý Kiếm Tâm hừ một tiếng, đại đao trước mặt khởi xuất ra một ánh đao, miến cương chặn kiếm thế, tay trái mãnh liệt đưa một bao lớn màu xanh ra trời từ sau lưng ra cản trước người hấn.

Mọi người vây công vừa thấy hấn đem bao phục ngăn cản trước người, binh khí trong tay không ngừng thu về, ai cũng không dám công kích vào bao phục này, liền ngừng công kích, nhưng vẫn vây hấn vào giữa.

- Hoàng Đức Quang, ngươi nếu dám đến gần một bước, ta sẽ đập vỡ Kim Nhạn Bôi này!

- Kim Nhạn Bôi? Lão Kim Kê Kim Ngọc Tuyền nghe xong danh tự, tinh quang trong mắt bạo phát, trong giọng nói mang theo một vẻ hưng phấn.

- Tiểu Báo Tử, xem ra, hôm nay chúng ta trúng hàng lớn rồi!

- Kim Nhạn Bôi? Nghe được ba chữ này, dù là Tiểu Báo Tử cũng không khỏi động dung.

Ở thế giới này đã nhiều năm, diễn cổ trên giang hồ hấn cũng tinh tường nhiều, nhưng phần lớn diễn cổ trên giang hồ không thể tin, vì quá khoa trương, rất nhiều cái đều không thể tưởng tượng được, phảng phất như tiểu thuyết huyền ảo, nhưng cũng có một ít đồ vật tồn tại chân thật, ví dụ như là Kim Nhạn Bôi.

Lại lịch Kim Nhạn Bôi này không thể khảo thí, bất quá công hiệu lại nổi tiếng thiên hạ.

Chính là, người bình thường nếu uống một chén rượu bằng Kim Nhạn Bôi, tuổi thọ liền kéo dài trăm năm, mà nếu như hiểu biết võ công, trong khi tu luyện mà uống, như vậy, ngoài kéo dài tuổi thọ còn có thể khiến tính chất nội công sinh ra biến hóa thần diệu, loại biến hóa này có thể khiến nội khí sinh ra một loại linh tính, nội khí sinh linh tính, đây là một cảnh giới trong truyền thuyết, không giống với nội khí sinh ra thuộc tính đặc biệt, nội khí sinh ra thuộc tính đặc biệt, là tăng trình độ tu luyện nội khí người đến thất phẩm, bởi vì liên hệ chặt chẽ với bản thể, do đó bị thân thể ảnh hưởng mà sinh ra, nói như vậy, chỉ cần người tu luyện nội khí đến thất phẩm, liền có thể sinh ra thuộc tính.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

343. Chương 351: Truyền Thuyết Kim Nhận Bôi, Lựa Chọn Của Lão Kim Kê. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 351: Truyền thuyết Kim nhận Bôi, lựa chọn của Lão Kim Kê. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Mà linh tính thì không giống với thuộc tính.

Điều này là cơ duyên, sự thật, theo như đồn đãi trong giang hồ, cơ duyên là được gọi là Kim Nhận Bôi.

Đổ rượu hoặc nước vào Kim Nhận Bôi, ngâm nửa canh giờ, vô luận là rượu hay là nước đều sẽ biến thành màu hổ phách, đợi tửu thủy bên trong biến thành màu kính phách, uống một hơi cạn hết, như vậy tuổi thọ có thể kéo dài đến trăm năm, đồng dạng, nội khí sẽ sinh ra linh tính.

Bất quá, sử dụng Kim Nhận Bôi cũng có hạn chế.

Trong cả cuộc đời, một người chỉ có thể sử dụng Kim Nhận Bôi một lần.

Mà mỗi trăm năm, Kim Nhận Bôi chỉ có thể sản sinh ra ba lần hiệu quả cho tửu thủy, nói cách khác, sau khi sử dụng hết ba lần, phải chờ một trăm năm sau mới có thể tái sử dụng Kim Nhận Bôi.

Tại sao phải nói Kim Nhận Bôi xuất thế quá kinh khủng?

Bởi vì, thứ nhất là công dụng của Kim Nhận Bôi quá mức nghịch thiên, thứ hai là số lần sử dụng quá ít.

Một trăm năm chỉ có thể sử dụng ba lần, hết ba lần thì như thế nào?

Chỉ có thể thu lại, bài trí, nhưng có thể bài trí sao?

Không thể! Người bình thường không đợi được trăm năm, nhưng người trong chốn võ lâm có thể đợi được a, đặc biệt là cường giả tu luyện võ học đến Dịch Cân giới, tuổi thọ bọn hắn không phải người bình thường có thể so được, cường giả cửu phẩm có thể sống tới ba trăm năm, ít nhất có thể đợi cơ hội sử dụng Kim Nhận Bôi hai lần.

Trên đời này, có ai mà không muốn sống lâu?

Đặc biệt là cường giả tu luyện đến Dịch Cân giới, nếu bọn hắn có thêm trăm năm, nội khí sẽ tràn đầy linh tính, nói không chừng, trong một trăm năm, có thể có cơ hội tăng tiến tu vi mình lên Thông Huyền Bí Cảnh, nói như vậy, tuổi thọ sẽ tăng lên hai trăm năm, đạt tới năm trăm a!

Chuyện tốt như vậy, chỉ sợ thánh nhân cũng bị hấp dẫn a, huống chi là người trong võ lâm.

Mà ngoại trừ những người trong võ lâm, còn một người rất khát vọng thứ này.

Ai?

Hoàng đế! Nhưng không may, trong lịch sử, không có bất kỳ hoàng đế nào may mắn sử dụng qua một lần Kim Nhận Bôi này, một người cũng không có.

Bởi vì muốn tranh đoạt Kim Nhận Bôi này, chỉ có thể dựa vào võ công, mà phần lớn hoàng đế không biết võ công, coi như biết thì cũng không cao, chỉ có thể mượn lực lượng thủ hạ, nhưng trên đời này, mấy người có thể ngăn cản sự hấp dẫn của Kim Nhận Bôi này?

Lịch sử chứng minh, một người cũng không có, cho nên, trong những cao thủ đại nội hoàng đế phái đi cướp lấy, hoặc là không công mà lui, hoặc là không biết tung tích, cho tới bây giờ, không có ai chính thức đặt Kim Nhận Bôi trước mặt hoàng đế.

Mỗi một lần Kim Nhận Bôi xuất hiện, giang hồ đều nổi lên một phen gió tanh mưa máu, lúc mới bắt đầu, Kim Nhận Bôi còn xuất hiện rất nhiều lần, nhưng càng về sau, số lần xuất hiện càng ít, bởi vì tất cả mọi

người đã có kinh nghiệm, sau khi đoạt được, căn bản không có khả năng tuyên dương trắng trợn, vụng trộm thu lấy, một người cũng không nói ra, cho nên sau khi nhận được chỗ tốt, liền đưa bảo bối này ra ngoài, miễn cho tai nạn đến với người nhà của mình.

Cứ như vậy, tần suất Kim Nhạn Bôi xuất hiện trong võ lâm càng ngày càng ít, bởi vì mỗi người, trong cả đời chỉ có thể sử dụng Kim Nhạn Bôi một lần, cũng không phải mỗi người đều chia sẻ Kim Nhạn Bôi cho người khác, người như vậy không nhiều, hơn nữa, sau khi dùng xong, Kim Nhạn Bôi sẽ như một củ khoai lang nóng bỏng tay, hận không thể ném nó đi thật xa, miễn rước họa vào thân, cho nên, nhiều lúc Kim Nhạn Bôi xuất thế, chỉ có thể sử dụng một hoặc hai lần.

Mà mỗi một lần tranh đoạt đều thảm thiết cực độ, đồng dạng, thời gian cũng rất ngắn, bởi vì không có người nguyện ý lộ ra tin tức như vậy, thường thường sau khi đắc thủ, sẽ tùy tiện tìm một chỗ, sử dụng cái chén này, sau đó liền đưa nó ra ngoài.

Vì sao lại đưa chén ra ngoài mà không phải trực tiếp ném đi?

Bởi vì sợ người khác hoài nghi a, trên đời này không có bức tường nào không lọt gió, cho dù thật sự không ai biết Kim Nhạn Bôi bị người dùng một lần, nhưng tương lai người hành tẩu giang hồ, vận dụng nội khí, mà khi vận dụng nội khí, không đồng dạng với người khác, tràn đầy linh tính, người khác còn không nhìn ra được sao?

Bởi vậy, người ta không giữ quy tắc cầm Kim Nhạn Bôi trong tay là của người, mà đến lúc đó, người lại cầm không đưa ra, thì tai họa đã đến rồi.

Chẳng nghĩ biện pháp phóng Kim Nhạn Bôi đến chỗ sáng, khiến người Giang triều đi tranh đoạt, cuối cùng, vô luận là ai đoạt được đều không liên quan tới mình.

Lần Kim Nhạn Bôi xuất thế gần đây nhất, cách đây chừng một trăm năm mươi năm.

Kim Nhạn Bôi trên giang hồ, từ lâu đã trở thành một truyền thuyết, đừng nói là Tiểu Báo Tử, dù là chưởng giáo, trưởng lão của đại phái nào đó trên võ lâm cũng chưa từng nghĩ sẽ đoạt chén vào tay, thời gian dần trôi qua, trong chốn võ lâm, sở hữu Kim Nhạn Bôi, đã thành một cơ duyên rồi.

Giống như là câu nói, trời sinh thần vật, người có duyên thế.

Người nếu không có duyên phận với nó, tu vi cao như thế nào cũng không chiếm được, nếu có duyên với nó, thì tu vi thấp, nó cũng sẽ chạy đến tay người.

Vấn đề là, đến tốt cùng, cơ duyên giữa người và nó có sâu không mà thôi.

Lý Kiếm Tâm là một người hữu duyên, chỉ là, duyên phận giữa hắn và Kim Nhạn Bôi thật sự không lớn.

Sau khi đạt được Kim Nhạn Bôi, còn chưa cầm nóng tay đã bị người ta phát hiện rồi.

Bị đuổi kịp rồi, làm sao bây giờ?

Chạy a, nhưng mà chạy đi đâu?

Chạy trong núi lớn, chỉ cần có thể cắt đuôi bọn hắn nửa canh giờ, liền đại công cáo thành rồi, lúc ấy, khinh công của hắn thật là đáng giá.

Nhưng lại bị ngăn chặn ở địa phương này.

- Lý Kiếm Tâm, người không muốn chết thì giao ra Kim Nhạn Bôi a!

Thấy Lý Kiếm Tâm giờ giờ bao chứa Kim Nhạn Bôi lên, sắc mặt Hoàng Đức quang lập tức khó coi.

- Người muốn trở thành công địch của cả võ lâm à?

- Con mẹ nó, mệnh số lão tử không lớn, bị các người đuổi theo là chết, làm hỏng chén cũng chết, vậy thì tất cả đều nhất phách lưỡng tán, ta chết rồi, các người cũng không đắc lợi được! Các thối cơ trên mặt Lý Kiếm Tâm run rẩy, hiện ra quyết tuyệt chi sắc.

- Tốt, Lý Kiếm Tâm, người đừng làm vậy, có gì hãy hảo hảo cân nhắc, chỉ cần người giao Kim Nhạn Bôi ra đây, chúng ta liền cam đoan sẽ không giết người, người thấy thế nào? Lần này là một lão giả nói chuyện,

sắc mặt hiền lành, phong tư yếu điệu, rất có phong phạm trưởng lão, chỉ là lúc vị trưởng lão này nói chuyện, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào bao phục trên tay Lý Kiếm Tâm, không thể che dấu được vẻ tham lam trong mắt.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

344. Chương 352: Truyền Thuyết Kim Nhận Bôi, Lựa Chọn Của Lão Kim Kê. (trung)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 352: Truyền thuyết Kim nhận Bôi, lựa chọn của Lão Kim Kê. (Trung)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Hừ, dễ dàng vậy sao, Kim Nhận Bôi này còn hai lần sử dụng, sau khi ta dùng xong tự nhiên sẽ giao ra!
- Lý Kiếm Tâm, người ngược lại suy nghĩ toàn mỹ quá! Hoàng Đức Quang nghe xong, trong nội tâm khẩn trương.
- Người xem bảo vật này là gì, người có đức mới có được, người may mắn có thần vật này, đã là thông thiên chi hạnh, còn muốn gì nữa? Lời còn chưa dứt, sắc mặt hắn mãnh liệt cứng đờ, vừa rồi thao thao bất tuyệt hét lớn, nói ra một câu, thần thái bên trong hắn dần mất đi, lực lượng chống đỡ thân thể cũng bắt đầu biến mất, “bịch” một tiếng, ngã trên mặt đất, vô thanh vô tức như chết rồi vậy.
- Cái này từng người đều có!

Sau khi giữ vững hô hấp trong mảnh yên tĩnh quỷ dị này, những người vây công Lý Kiếm Tâm nhìn Hoàng Đức Quang vô thanh vô tức chết đi, trong nội tâm đều phát lạnh, nhìn không được lui về sau hai bước, lúc này, đối với Lý Kiếm Tâm mà nói thì đúng là một cơ hội tốt, thấy mọi người vừa lui, đại đao trong tay hắn mãnh liệt giơ lên, chuẩn bị hành động đột đột phá vòng vây, nhưng hắn không nghĩ tới, đao của hắn vừa mới giơ lên, liền đứng tại không trung, giống như là Hoàng Đức Quang vừa rồi, không còn một tia sinh cơ nào, thân thể đổ ập xuống mặt đất.

Hai người tử vong một cách quỷ dị, mọi người chung quanh đều không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Bỗng nhiên, bóng đen lóe lên, một đạo nhân ảnh màu đen lướt qua cực nhanh, tựa như một cơn gió vô hình, không đợi bọn hắn phản ứng, bao phục trong tay Lý Kiếm Tâm liền không thấy rồi, cơ hồ cùng lúc đó, một đạo bóng đen khác cũng lướt ngang qua, sau vài cái nhấp nhô đã biến mất không thấy tăm hơi.

Mấy người tham gia vây công Lý Kiếm Tâm liếc nhìn nhau, trong mắt từng người đều lộ ra vẻ sợ hãi, thủ đoạn giết người như vậy, bọn hắn cũng chỉ là nghe đồn đãi qua trong giang hồ, sau khi kinh hãi, là trận trận thất lạc, vô cùng thất lạc, bởi vì bọn hắn biết rõ, Kim Nhận Bôi trong truyền thuyết, vừa xuất hiện trước mắt bọn hắn, nay đã vô duyên rồi, vừa rồi lưỡng đạo bóng đen kia, dù chỉ là một người, bọn hắn cũng không có khả năng đối phó, dù là đối phó được, thì lúc này đuổi theo cũng không kịp rồi.

- Ai, đi thôi, đi thôi! Lão nhân vừa rồi nói chuyện với Lý Kiếm Tâm hít sâu một hơi!
- Hoàng Đức Quang nói không sai, bảo vật này, người có đức mới có được, chúng ta được liếc nhìn nó, chỉ sợ cũng đã là phúc khí rồi!
- Liếc nhìn, con mẹ nó ta liếc cũng không thấy đây này! Một người bên cạnh mắng to một tiếng, cầm mạnh trường đao trong tay trên mặt đất, quay đầu đi.

- Này, Lão Kim kê, bảo bối như vậy, người không thể độc chiếm a! Tiểu Báo Tử hoàn toàn thả cước lực, vận chuyển tâm pháp điên cuồng, chạy nhanh về phía trước, cách hắn ba mươi trượng, Lão Kim Kê Kim Ngọc Tuyền cũng triển khai thân pháp đồng dạng, chạy như gió về phía trước.

Hai người này cứ chạy như vậy, sau hai canh giờ, rốt cuộc Lão Kim kê cũng giảm cước lực, ngừng lại, khoảng cách ba mươi trượng đối với Tiểu Báo Tử mà nói, bất quá chỉ là hai cái nháp nhô mà thôi.

- Ta nói này Lão Kim kê, người cũng thật quá mức a, thứ đồ vật chúng ta nắm giữ hiện giờ, không có ai đuổi theo, người chạy làm cái gì? Tiểu Báo Tử vọt tới trước mặt Kim Ngọc Tuyền, hung dữ kêu lên.

- Tiểu tử, khinh công người không phải không được sao? Vừa rồi tốc độ của ta ít nhất là gấp hai ban đêm, vậy mà người có thể đuổi theo phía sau, thật đúng là để ta rửa mắt mà nhìn a! Lão Kim Kê nói ra, có chút thở gấp, hiển nhiên, chạy nhanh trong hai canh giờ, đối với hắn mà nói cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

- Không nhiều lời, lấy thứ đó ra đi! Tiểu Báo Tử không dài dòng, nói thẳng.

- Vật này như củ khoai lang nóng bỏng tay, mau chóng dùng rồi ly khai, ta không muốn trêu chọc cái gì không phải!

- Tốt! Lão Kim Kê cười khở dưới lớp mặt nạ xanh bằng đồng, cởi bỏ bao phục trên tay, trong bao quần áp là một hộp gỗ nhỏ, Tiểu Báo Tử và Kim Ngọc Tuyền nhìn thoáng qua nhau, cảm thấy khí tức khẩn trương phát ra từ trên người đối phương.

Vô luận là ai, đối mặt với bảo bối như Kim Nhạn Bôi, tâm tình đều khó có khả năng mà trầm ổn như lúc bình thường.

Kim Ngọc Tuyền nhẹ nhàng mở cái hộp ra, mở cái chén nhỏ cỡ nắm tay hiện ra trước mặt hai người.

Cái chén này chính là một bát trà nhỏ, kiểu dáng không sai biệt lắm với bát trà, nhưng cực mỏng, bên ngoài là một lớp men răng màu thiên thanh, bên trong trắng noãn vô cùng, không chứa một tia tạp chất nào, trừ mấy cái đó ra thì không có gì đặc biệt.

- Đây là Kim Nhạn Bôi trong truyền thuyết sao? Kim Ngọc Tuyền khẽ thở dài một tiếng, đưa Kim Nhạn Bôi lên lật qua lật lại, chỉ thấy dưới đáy chén có hai chữ cổ “Kim nhạn” màu vàng kim.

- Đây đúng là Kim Nhạn Bôi, giống như đúc trong truyền thuyết, Lão Kim Kê, không nên kéo dài thời gian, ta không biết người muốn chia sẻ cái này cho ai, nhưng ta muốn nói cho người, ta sẽ không buông tha nó!

- Không thể thương lượng sao?

- Người xem ta là người ngu vậy sao? Tiểu Báo Tử cười lạnh nói.

- Thần vật này, coi như là thánh nhân cũng không thể bảo trì bình tĩnh được a! Huống gì Tiểu Báo Tử ta cũng không phải là thánh nhân, như thế nào lại buông tha cơ hội thế này! Người cứ nói đi.

Kim Ngọc Tuyền cười khan hai tiếng, lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

- Ta cần người giúp ta một chuyện!

- Chuyện gì?

- Giúp ta giữ kín bí mật này! Kim Ngọc Tuyền nhẹ nhàng nói.

- Vừa rồi Lý Kiếm Tâm kia tự nói rằng chén này còn có hai lần sử dụng, nhưng cũng chưa chắc là đúng, nếu sau khi dùng xong, phải chờ một trăm năm mới có thể sử dụng, vậy thì cũng không thú vị a!

- Người muốn giữ lại cái chén này?

- Đúng vậy, ta nhường cơ hội sử dụng lần thứ nhất lại cho người, nhưng người phải đáp ứng giữ bí mật cho ta một trăm năm!

- Một trăm năm? Tiểu Báo Tử nói.

- Cái này có chút phiền phức, ta không thể cam đoan!

- Người nhất định phải cam đoan, nếu không, ta sẽ bóp nát cái chén này! Kim Ngọc Tuyền thản nhiên nói, chỉ là trong thanh âm lộ ra ý tứ quyết liệt, đang lúc nói chuyện cũng vận chuyển cương khí vây kín toàn thân.

- Người có thể vô thanh vô tức giết chết những người kia, những không thể vô thanh vô tức giết chết ta!

- Xem ra, ta không cam đoan không được rồi! Tiểu Báo Tử cười khở.

- Tốt, Tiểu Báo Tử ta hôm nay thề ở đây, vô luận khi nào, ở đâu, dưới tình huống gì, ta cũng sẽ không để lộ ra bất cứ tin tức nào về Kim Nhạn Bôi này, nếu để lộ ra, bất luận là phương thức nào, trái với lời thề này, ta sẽ... ta sẽ.. sẽ...

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

345. Chương 353: Truyền Thuyết Kim Nhạn Bôi, Lựa Chọn Của Lão Kim Kê. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 353: Truyền thuyết Kim nhạn Bôi, lựa chọn của Lão Kim Kê. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Nếu trái với lời thề này, kinh mạch nhất định đứt từng đoạn, mất hết võ công! Âm thanh Kim Ngọc Tuyền trong trẻo nhưng lạnh lùng, tiếp lời hần.

- Nay, Lão Kim Kê, sao ngươi lại ác độc như vậy?

- Hừ, nếu không như vậy thì ta làm sao biết ngươi có lật lọng hay không? Kim Ngọc Tuyền cười lạnh, nói.

- Ta tốt, theo lời ngươi, nếu trái lời thề này, kinh mạch nhất định đứt từng khúc, mất hết võ công, thế nào, ngươi đã hài lòng chưa?

- Đã hài lòng, đã hài lòng! Lão Kim Kê nhẹ gạt đầu, cương khí chung quanh thân thể dần tiêu tán đi, giao Kim Nhạn Bôi trong tay cho Tiểu Báo Tử.

- Tốt rồi, ngươi dùng đi, hi vọng hần sẽ không để ngươi thất vọng!

- Chắc hần sẽ không làm ta thất vọng đâu! Tiểu Báo Tử tiếp nhận Kim Nhạn Bôi, liếc nhìn Lão Kim Kê, cười cười, không nói thêm gì, quay qua dòng suối nhỏ múc một chén nước, để trước mặt.

Hai người cứ lẳng lặng ngồi dưới đất như vậy, cùng nhau đợi, thời gian trôi qua, nước trong chén cũng bắt đầu phát sinh biến hóa, vốn là trong suốt thanh tịnh đã dần dần chuyển sang màu vàng kim nhạt, sau đó, màu vàng kim nhạt này dần đậm lên, biến thành màu vàng, rồi màu vàng từ từ sâu sắc đi, cuối cùng biến thành một màu hổ phách nồng đậm.

- Quả nhiên là Kim Nhạn Bôi trong truyền thuyết a, thật sự là nó! Nhìn chất lỏng màu hổ phách óng ánh nhàn nhạt, Tiểu Báo Tử và Kim Ngọc Tuyền nhìn không được, hô hấp bắt đầu dồn dập lên.

- Như thế nào, Lão Kim Kê, ngươi có thay đổi chủ ý không? Tiểu Báo Tử cười lạnh, nói:

- Hiện giờ thay đổi chủ ý còn kịp!

- Uống nhanh a, uống xong rồi đưa ta, tránh khỏi phiền phức! Kim Ngọc Tuyền hít sâu một hơi, cường chế tham niệm trong lòng.

- Hoặc là, người nghe điều kiện của ta, thế nào..

- Không cần! Tiểu Báo Tử nói, giờ Kim Nhận Bôi lên uống một hơi, chất lỏng ấm, hơi nóng xuyên qua yết hầu, chảy thẳng xuống bụng hần, chất lỏng này vừa chảy vào trong, liền biến thành một cỗ khí thể màu hổ phách, sát nhập hài hòa nội khí bên trong tứ chi Tiểu Báo Tử, không có một tia khác thường nào.

- Như thế nào, cảm giác như thế nào? Kim Ngọc Tuyền một mực quan sát phản ứng của Tiểu Báo Tử, bất quá khuôn mặt tươi cười quý dị của Tiểu Báo Tử đã bị lớp mặt nạ che khuất, nên hần không cách nào nhìn thấy phản ứng trên mặt Tiểu Báo Tử.

Tiểu Báo Tử không trả lời ngay, mà là nhắm mắt lại, bắt đầu vận khởi nội khí.

- Tựa hồ có một ít bất đồng!

Đúng vậy, hần cảm thấy thân thể và nội khí mình sinh ra một ít biến hóa, nhưng loại biến hóa này cũng không rõ ràng, đặc biệt là biến hóa trên thân thể, ngoại trừ cảm thấy thân thể mình tràn đầy sức sống, cường chế di dời phen ử rữ vừa rồi ra ngoài, không có mặt nào ngoài ý muốn, về phần nội khí, càng thêm biến hóa, nhưng loại biến hóa này có chút không rõ ý tứ hàm xúc.

Nói không rõ, đạo không rõ, đây chính là cảm giác hiện tại của Tiểu Báo Tử, mà hần cũng không có tìm tòi nghiên cứu gì.

- Bất quá trong khoảng thời gian ngắn, ta cũng không rõ ràng bất đồng ở chỗ nào, có thể về sau mới nhận thức được a! Trong giọng nói Tiểu Báo Tử lộ ra ý bất đắc dĩ, đưa Kim Nhận Bôi trong tay cho Kim Ngọc Tuyền.

- Tốt rồi, trả chén cho người!

Kim Ngọc Tuyền tiếp nhận chén, không nói gì, cũng không múc nước vào như Tiểu Báo Tử lúc này, trái lại, hần lấy trong hộp lúc nãy ra một miếng vải đen, kết cái hộp thành một cái bao, treo trên người.

- Người không thử sao?

- Một trăm năm sau a! Kim Ngọc Tuyền đứng lên nói.

- Tốt rồi, đi thôi, thời gian không còn sớm, nếu không chạy nhanh thì chỉ sợ tối nay phải nghỉ trên núi một đêm a!

- Người thật sự không thử một lần? Ánh mắt Tiểu Báo Tử lộ ra tia không thể tưởng tượng được.

- Hay người không muốn nói cho ta là người muốn tặng cơ hội này cho người khác?

- Tạm thời ta không cần thứ này, thời gian một trăm năm, ta đợi được! Sau khi nói xong, Kim Ngọc Tuyền vươn người đứng dậy, vận khởi cước pháp, nghênh ngang rời đi.

- Tên kỳ quái! Tiểu Báo Tử lắc lắc đầu, hần có chút không đồng ý, bất quá không đồng ý hần cũng không cưỡng ép cải biến chủ ý người khác, hần đã muốn mang thứ này trên người, như vậy mình nói cũng chẳng có tác dụng gì.

Vừa rồi hai người truy đuổi một phen, chính là chạy bên trong Thục sơn, hai canh giờ, đi được quãng đường không sai biệt lắm khoảng trăm dặm, dừng nhìn bộ dáng thoải mái của Tiểu Báo Tử mà nói hần không sao, thực tế hần đã vận dụng tâm pháp nhận phù đến cực hạn, nội khí hao tổn rất lớn, nếu như không có ngoại đan giúp đỡ thì nội khí hần đã hao tổn cực lớn rồi, tuy rằng nghỉ ngơi một phen, nhưng muốn khôi phục cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Hơn nữa xảy ra chuyện như vậy, dù Kim Ngọc Tuyền là một gã cường giả thất phẩm cũng không khỏi chú ý cẩn thận, không muốn phản hồi theo đường cũ, cho nên, trên đường đi chỉ chọn hoang sơn dã lĩnh, thú đạo bí lâm, đợi lúc ra khỏi vùng núi này, đã là năm ngày sau rồi.

Mà Tiểu Báo Tử cũng có một loại cảm giác tinh bì lực tấn.

- Rất cuộc đã ra khỏi vùng núi quý quái này!

Trong một tiểu trấn bé con dưới núi, Tiểu Báo Tử và Kim Ngọc Tuyền người đầy bụi đất tiến vào cái khách sạn duy nhất ở nơi này, Tiểu Báo Tử liền đặt mông ngồi xuống, bộ dáng như không đứng lên nổi.

- Trước tiên ngươi hãy nghỉ ngơi ở khách sạn, ta ra bên ngoài trấn nhìn xem có ngựa để mua hay không! Kim Ngọc Tuyền dặn dò Tiểu Báo Tử vài câu, liền ra khỏi khách sạn.

- Giang hồ, giang hồ, cái này là lưu lạc giang hồ a, con mẹ nó thật là mệt mỏi! Sau khi Kim Ngọc Tuyền ra ngoài, Tiểu Báo Tử liền phân phó tiểu nhị trong khách điếm nhanh chóng nấu một chậu nước ấm để hắn hắt hắt tắm rửa, sau lại thay đổi một bộ quần áo, lập tức cảm thấy tinh thần sảng khoái lên.

- Gần đây, thân thể và nội khí ta tựa hồ có chút biến hóa khác thường, hình như là hiệu dụng của Kim Nhạn Bôi, nhưng khó mà thăm dò hư thực trong khoảng thời gian ngắn, chẳng bằng thừa cơ hội mà hảo hảo tu luyện một phen, nhìn xem Kim Nhạn Bôi này, đến tột cùng mang đến chỗ tốt gì!

Sau khi Tiểu Báo Tử sử dụng Kim Nhạn Bôi, đây là lần thứ nhất bắt đầu tu luyện chính thức từ lúc trong vùng núi Thục kia, tuy rằng mỗi ngày đều điều tức, nhưng đoạn thời gian kia hiệu dụng của Kim Nhạn Bôi cũng không rõ ràng, hiện tại Tiểu Báo Tử cảm thấy thân thể mình tràn đầy sức sống trên diện rộng, đồng thời, biến hóa của nội khí cũng thập phần vi diệu, nhưng loại biến hóa này vẫn đang ở trong trạng thái vi diệu, cái gọi là vi diệu, có thể cảm giác được, biết là có đấy.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

346. Chương 354: Mỗi Người Mỗi Ngã, Độc Trùng Nam Man. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 354: Mỗi người mỗi ngã, độc trùng Nam Man. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Tuy nhiên muốn nói cụ thể rõ ràng loại biến hóa này lại rất khó khăn, hoặc nói là không thể nào chứ đừng nói là nắm lấy mấu chốt của loại biến hóa này, nội khí trong cơ thể hắn vận hành, Tiểu Báo Tử tập trung tất cả nội khí trong tinh thần thính thoắng chớp động lên linh tính kia, linh tính này cũng đã phát ra được một thời gian, hiện tại đang dung hòa cùng một thể với nội khí của hắn rồi.

Mà chịu ảnh hưởng sâu sắc nhất, chính là huyền hỏa vốn trong đan điền hắn, dù huyền hỏa này vốn là kỳ vật đầy linh tính, sau khi dung hòa cùng nội khí của hắn đã khiến cho nội khí hắn mang theo một đám linh tính, chỉ là tới nay Tiểu Báo Tử vẫn không biết mà thôi, đến khi sử dụng Kim Nhạn Bôi, Tiểu Báo Tử mới có cảm giác rằng nội khí của chính mình đã sớm có linh tính, mà tác dụng của Kim Nhạn Bôi liền phóng nội khí nguyên bản bên trong hắn ra gấp đôi, dù là như thế, hắn cũng phải bỏ ra sức chín trâu hai hổ, khó khăn lắm mới cảm giác được linh tính cổ quái bên trong nội khí mình, nhưng cảm giác chỉ là cảm giác, vận dụng linh tính này lại trở thành một nan đề trong lòng Tiểu Báo Tử, trên thực tế, đối với Tiểu Báo Tử mà nói, hắn đã cảm giác được lâu rồi, về sau lại phát hiện nguyên lai cái linh tính huyền hỏa làm hắn có cảm giác thần diệu này, trong nội tâm thất vọng một hồi, có trời mới biết linh tính này làm được cái gì, dù sao hắn không biết, ngược lại cải tạo của Kim Nhạn Bôi đối với thân thể lại khiến có một ít niềm vui ngoài ý muốn, cũng không phải nói thân thể của hắn được cường hóa, mà là loại chuyện lật vật này khiến thân thể của hắn càng khai phát, nói cách khác, Kim Nhạn Bôi ngoài tăng tuổi thọ, còn tăng cường tiềm lực của hắn.

Tiềm lực của thân thể được gia tăng lên, như vậy, trên lý luận, thành tựu tương lai so với trước khi sử dụng Kim Nhạn Bôi còn cao hơn nhiều, nhưng đến tột cùng có thể đạt đến trình độ này hay không, thì phải xem vận mệnh của hắn rồi, sau một thời gian điều tức không tìm ra phương pháp vận dụng hữu hiệu linh tính trong nội khí, hắn hậm hực thu hồi nội khí, có chút buồn bực mở mắt ra.

Ngoài cửa truyền đến một hồi tiếng bước chân lộn xộn, Tiểu Báo Tử khẽ cau mày, hẳn nghe được, đây chính là tiếng bước chân của Lão Kim Kê Kim Ngọc Tuyền.

- Kỳ quái, sao bước chân của tên gia hỏa này lại hoảng loạn như vậy, chẳng lẽ Kim Nhận Bôi đã bị cướp đoạt? Không đúng, bên trong cái tiểu trấn này, chẳng lẽ còn có cường giả thất phẩm khác sao? Tiểu Báo Tử âm thầm nghĩ ngợi trong nội tâm.

“Phanh” một tiếng, cửa phòng mở ra, Kim Ngọc Tuyền không mang mặt nạ, nét mặt đầy vẻ giận dữ bước vào phòng.

- Lão Kim Kê, ngươi làm sao vậy, chuyện gì đã phát sinh?

- Chết tiệt, tin tức Kim Nhận Bôi truyền ra ngoài, Thục Vương Nguyên Khánh đã bắt đầu tiến hành kiểm tra với hết thảy người khả nghi chung quanh này rồi!

- Thục Vương Nguyên Khánh? Tên này cũng không lương thiện gì a! Lòng mày Tiểu Báo Tử nhú lại, trên mặt cũng lộ vẻ lo lắng.

- Người nghe tin tức này ở đâu?

- Ta vừa đi ra ngoài, liền bị hai nha dịch theo dõi, ta dẫn dụ bọn hắn đến nơi bí ẩn, tra được tin tức này! Kim Ngọc Tuyền rầu rĩ nói, trong giọng nói lộ ra vẻ hờn dỗi.

- Sớm biết như thế, ta đã giết sạch toàn bộ đám người kia!

- Đó cũng không phải biện pháp tốt, là người tính toán, nghĩ đến ta dùng xong rồi người độc chiếm, cho nên chưa kịp diệt khẩu đã như thế này, cũng chỉ có thể trách chính người mà thôi! Về mặt Tiểu Báo Tử lộ ra bộ dáng hả hê.

- Nói như vậy, là ta không đúng?

- Đương nhiên là người không đúng, chẳng lẽ là ta không đúng sao? Tiểu Báo Tử nói.

- Ta nghĩ nếu người thông minh thì đẩy cái chén này đi, người sẽ thoát thân được.

...

- Tiểu tử, ta nghĩ ngươi đã vi phạm lời thề!

- Không, ta chỉ cho người lời khuyên tốt nhất mà thôi, về phần người có nghe hay không cũng không phải là chuyện của ta, bất quá, từ giờ trở đi, ta sẽ không cùng người một đường rồi.

- Người có ý tứ gì?

- Ý ta là, người bây giờ đã công đại phiền toái trên lưng, tuy ta không để lộ tin tức này cho bất kỳ kẻ nào, nhưng ta sẽ không cùng một đường với người, vác cái phiền phức này với người, ta sẽ tới Nam man Việt châu trước, đến lúc đó chúng ta gặp lại sau. Tiểu Báo Tử nói.

- Ta suy nghĩ, dùng tu vi của người, không có ta ở bên liên lụy, có thể dễ dàng thoát thân hơn a!

- Người là nghĩ như vậy?

- Ta nghĩ đây là biện pháp tốt nhất. Tiểu Báo Tử nói.

- Ta giúp người giữ bí mật, những sẽ không gánh trách nhiệm với người!

- Người ra đi bằng cách ăn mặc này? Kim Ngọc Tuyền nhìn cách ăn mặc của Tiểu Báo Tử, cười lạnh nói.

- Chỉ sợ, người chưa ra khỏi trăm dặm đã bị người ta bắt lại.

Cách ăn mặc hiện tại của Tiểu Báo Tử, giống như đúc thời điểm Vương Xà cướp tân nương tại Lục phủ, chỉ là mang thêm mặt nạ, hóa trang thành bộ dáng này, xem xét cũng biết là người trong võ lâm, hơn nữa, người ta hoài nghi nhất là người trong võ lâm.

Tin tức Kim Nhận Bôi đã truyền ra ngoài, vô luận chén có dùng qua hay chưa, không bao lâu nữa, người trong võ lâm thiên hạ sẽ liều mạng đuổi tới Thục chân hồng tìm kiếm cơ duyên với Kim Nhận Bôi, hiện tại,

Tiểu Báo Tử ăn mặc như thế này, nhất định sẽ bị liệt vào mục tiêu kiểm tra trọng điểm, hướng chi, thời điểm Vương Xà cướp tân nương hẳn đã lộ mặt, chỉ cần bộ dạng trang phục này xuất hiện lần nữa, Minh Nghĩa Kinh Viện và Kim Quang Động nhất định sẽ nhận được tin tức, đến lúc đó, vô luận Kim Nhận Bôi có ở trên tay hắn hay không, hay đại thế gia này đều không bỏ qua cho hắn.

Tiểu Báo Tử cười cười, nói:

- Hiện tại, có lẽ rất nhiều người trong võ lâm chạy tới Thục châu a, Ngưu quỷ Xà thần gì gì đấy đều có.
 - Thì sao?
 - Tuy ta chỉ là một thống lĩnh nhỏ nhỏ của thủy quân Giang thành, nhưng cơ duyên như vậy cũng là sự tình kinh thiên địa nghĩa à, sẽ không có người hoài nghi ta!
 - Ý của ngươi là..
 - Ta sẽ dùng thân phận chân thật của ta xuất hiện tại Thục châu, hơn nữa ở chỗ này mười ngày, sau đó ta sẽ lên đường đến Nam man Việt châu! Tiểu Báo Tử nói ra kế hoạch của mình.
 - Ngươi sẽ không phản đối a?
 - Ngược lại chính là tính toán của ngươi! Kim Ngọc Tuyên nở nụ cười lạnh.
 - Nếu như ta không đồng ý thì sao?
 - Không quan hệ với ta! Tiểu Báo Tử nói.
 - Tu vi của ngươi cao hơn ta, nhưng khinh công ta so với ngươi không yếu hơn, ngươi không thể ngăn được ta!
 - Không thể tưởng được ngươi lại có lòng tin như vậy!
 - Lòng tin của ta thành lập trên cơ sở thực lực đấy! Tiểu Báo Tử cười nói.
- Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

347. Chương 355: Mỗi Người Mỗi Ngã, Độc Trùng Nam Man. (trung)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 355: Mỗi người mỗi ngã, độc trùng Nam Man. (Trung)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Nếu không tin, ngươi có thể thử xem!
- Mà thôi, theo ý ngươi, cái này cũng là biện pháp tốt nhất rồi! Kim Ngọc Tuyên bắt đầu dĩ thử dài một hơi.
- Như vậy, một tháng sau chúng ta sẽ gặp lại tại Nam man Việt châu, tuy ta ở trong một ngôi tự tại Việt Châu, nhưng chúng ta sẽ gặp lại trong Hạc Tường lâu trong quận thành Việt Châu a!
- Hạc Tường lâu, ta biết rồi! Tiểu Báo Tử nhẹ gạt đầu, chợt, sắc mặt hắn biến đổi.
- Tốt rồi, xem ra có khách nhân đến, ta đi trước, miễn phải rước họa vào thân! Tiểu Báo Tử cười nói, nhắc bọc đồ của mình, trực tiếp xuyên qua cửa sổ, sau mấy cái nhấp nhô liền ra khỏi tiểu trấn, biến mất trong dãy núi mênh mông.

- Tên dối trá chết tiệt này! Nhìn bóng lưng Tiểu Báo Tử đang không ngừng chạy trốn, Kim Ngọc Tuyền bắt đầu thở dài một tiếng, sau đó, chuyển thân một cái, một cỗ khí tức vô cùng âm lãnh phát tán ra từ trên người hắn, rồi đeo mặt nạ xanh bằng đồng lên mặt, sau đó đi ra cửa lớn khách sạn, tại cửa lớn, hơn mười tên nha dịch võ trang chỉnh tề đã tiến vào trong khách sạn, có mấy người tiến tới trước quầy hỏi thăm tiểu nhị gần đây có người nào đáng chú ý vào trong khách sạn không, có người thì lao ra ngay hậu viện, bắt đầu kiểm tra, trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ khách trong khách sạn như gà bay chó chạy, huyên náo cả lên.

Tốc độ Tiểu Báo Tử cực nhanh, hơn nữa hắn cũng không muốn gây chuyện, cho nên sau khi rời khỏi khách sạn, liền triển khai tâm pháp nhận phù, rất nhanh ẩn vào bên trong vùng núi Thục, chạy vội trong núi hai ngày, gặp một số cao thủ trong núi, hắn đều tránh đi, quần trong núi một vòng, đến thị trấn mà hắn và Kim Ngọc Tuyền từng tới qua, thay hình đổi dạng một phen, dùng tướng mạo sẵn có của hắn xuất hiện trong huyện thành, lại mua một con ngựa, làm ra bộ dạng phong trần mệt mỏi chạy tới chỗ sâu trong Thục địa.

Trên đường, hắn cũng gặp một vài cao thủ, thậm chí còn giao thủ mấy lần, mặc dù không chiếm được bao nhiêu tiện nghi nhưng cũng không bị thiệt thòi, hơn nữa phượng hướng Tiểu Báo Tử tiến lên cũng là Thục châu, cho nên cũng không có bao nhiêu người hoài nghi Kim Nhận Bôi có liên quan gì với Tiểu Báo Tử.

Sau mấy ngày đi đường, Tiểu Báo Tử cũng thập phần bình tĩnh, thẳng đến tiểu trấn mà bọn hắn đến lần trước mới yên lòng.

Nguyên lai, lúc hắn ly khai không lâu, Lão Kim Kê liền làm một trận đồ sát ở tiểu trấn này, không chỉ giết sạch đám nha dịch kiểm tra khách sạn, còn giết cả các cao thủ Thục Vương Nguyên Khánh phái ra tìm kiếm Kim Nhận Bôi, lại thêm trang phục trên người hắn thập phần làm người ta chú ý, cho nên rất nhanh đã trở thành mục tiêu truy đuổi của người trong võ lâm, cơ hồ tất cả mọi người đều cho rằng Kim Nhận Bôi đang ở trên người của hắn, triển khai lòng bắt hắn, thậm chí Thục Vương Nguyên Khánh còn phái ra đệ nhất cao thủ, cường giả thất phẩm, bắt phẩm tham gia truy sát, dưới tình huống như vậy, tự nhiên không có người nào hoài nghi Tiểu Báo Tử.

Đối với tin tức mình xuất hiện tại Thục châu, hắn cũng không ngại truyền đi, bởi vì Kim Nhận Bôi đã trở thành tiêu điểm trên toàn bộ giang hồ, ai cũng mong tưởng, cho dù tu vi bất lực cũng mơ ước chính mình là người hữu duyên, huống chi Tiểu Báo Tử còn trẻ mà đã có bản lĩnh thiếu niên anh hùng như vậy.

Đúng vậy, là thiếu niên anh hùng!

Bốn mươi tám quyền, kích sát Long Cư Yểm của Mạnh thị, Tiểu Báo Tử liền trở thành thiếu niên anh hùng nổi danh nhất rồi, giống như các tiểu thuyết võ hiệp trong kiếp trước gọi là thiếu hiệp, hắn chính là nhân vật thiếu hiệp trong thời đại này.

Đồng dạng, hắn cũng nhận được đãi ngộ cấp thiếu hiệp này, sau khi có người ở Thục châu nhận diện được hắn, rất nhanh liền kết giao với hắn, mời hắn ăn cơm, thậm chí còn có suy nghĩ muốn kết thân với hắn, hoàn toàn vượt quá dự liệu của hắn.

Trong mười ngày, ngược lại là hắn có năm ngày trên bàn rượu, mặt khác, Lão Kim Kê đã chém chém giết giết mấy trận vì Kim Nhận Bôi, thậm chí đánh chết cường giả thất phẩm do Thục Vương phái tới, nhưng đồng thời, sự tình Kim Nhận Bôi trong tay hắn đã lan ra, trong khoảng thời gian ngắn, đất Thục chấn động, rất nhiều cường giả hội tụ về đất Thục, cao tăng chi chiến đã bắt đầu.

Cùng lúc đó, Tiểu Báo Tử nhìn xem hỏa hầu cũng không xê xích gì nhiều, nhân sĩ tăng dật trong giang hồ nhiệt tình giữ lại hắn, sau khi ra khỏi đất Thục, từ đó, không còn có người nào liên hệ hắn với Kim Nhận Bôi nữa.

Sau khi biểu diễn một phen, Tiểu Báo Tử lại thay đổi trang phục, dùng thân phận khác, hướng về Nam Man Việt Châu trong đêm tối.

Đi.

- Bây giờ là cơ hội tốt nhất, hiện tại toàn bộ ánh mắt trong giang hồ đều tập trung tại Thục châu, đến Việt châu, tuyệt sẽ không khiến nhiều người chú ý, ta tới trước nhìn xem có cơ hội đoạt Lam Nguyệt châu hay

không, dù sao gã gia hỏa Lão Kim kê còn rất khó thoát khỏi rắc rối, hắc hắc! Hắn suy nghĩ như vậy trong lòng, bất quá sau khi đến Việt Châu, hắn lại cải biến chủ ý.

Bởi vì tình huống ở Việt Châu, so với tưởng tượng của hắn thì phức tạp hơn rất nhiều.

Phủ tổng đốc Nam man Việt châu ở tại quận Kim biên quận Việt Châu, quận thành Kim biên quận so với quận thành Tần lăng, nếu so về độ cao thì thấp hơn không chỉ một đoạn, nếu nói tường thành Tần Lăng quận cao cao như đỉnh núi thì tường thành Kim Biên quận này chỉ như cái lũy đất làng, nhưng cái lũy đất làng này lại khiến Tiểu Báo Tử có cảm giác cực kỳ nguy hiểm, cái lũy đất làng màu rêu xanh sẫm trải rộng trên tường thành, thoát nhìn như không có gì, nhưng ẩn ẩn không khí mùi tanh nhàn nhạt, khiến Tiểu Báo Tử rất không thoải mái.

Không, phải nói là Tiểu Báo Tử hết sức không thoải mái.

Trên thực tế, vừa tiếp cận tường thành, Cửu Long Thần Hỏa công của Tiểu Báo Tử liền có cảm ứng, tự động vận khởi, mùi tanh hít vào trong bụng bốc hơi mất.

Lúc này, Tiểu Báo Tử mới ý thức được, thì ra cái lũy đất làng này tản ra độc khí a, từng người tiến vào quận thành Kim biên đều hít một bụng độc khí.

- Địa phương quỷ quái này, như thế nào lại chơi chiêu trên tường thành, đây không phải là cố tình hạ độc chết người sao? Tiểu Báo Tử thầm nghĩ trong lòng.

Cẩn thận nhìn những người xung quanh, hắn không khỏi kinh ngạc, những người lui tới trong quận thành, sắc mặt ai cũng hồng nhuận phơn phớt, bộ dáng tinh thần sáng khoái, đâu có một tí tẹo dấu hiệu trúng độc gì.

Lại nhìn quan binh thủ cửa thành, càng không phải nói, nguyên một đám tinh thần sáng khoái.

- Kỳ quái, rõ ràng là có độc, vì cái gì mà những người này lại thoải mái như vậy! Trong nội tâm Tiểu Báo Tử lấy làm kỳ quái, lung la lung lay đi đến đại môn Việt Châu thành.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

348. Chương 356: Mỗi Người Mỗi Ngã, Độc Trùng Nam Man. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 356: Mỗi người mỗi ngã, độc trùng Nam Man. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Cách ăn mặc hiện tại của hắn giống như đực với lần cướp tân nương ngày trước, bởi vì sợ phiền toái nên hắn không đeo mặt nạ, về phần mặt mũi, hắn cũng đung tay đung chân một phen, nhìn tuổi của hắn chỉ như hơn mười tuổi, căn bản không người nào có thể nhìn ra thân phận chân thật của hắn.

Hơn nữa cách ăn mặc này cũng là cách ăn mặc của người trong võ lâm, nguyên một đám quan binh giữ cửa thành cũng đều có nhãn lực, thấy Tiểu Báo Tử dẫn ngựa đi tới, toàn thân tỏa ra khí tức âm lãnh, tự nhiên không dám trêu chọc, chỉ âm thầm ghi nhớ hình dáng, tướng mạo hắn rồi báo danh cho thủ vệ quận thành, khiến quan binh thủ vệ bên trong thành chú ý nhiều hơn.

Với ánh mắt, trang phục như vậy, thủ vệ thủ thành đương nhiên sẽ không trêu chọc, mà cả quan phủ cũng đồng dạng, mà thành thị nào cũng đều thái độ như vậy với người trong võ lâm, người đến chỗ của ta, chúng ta hoan nghênh, chỉ cần người không gây ra chuyện gì là được rồi.

Người không gây ra chuyện ở chỗ ta, ta tuyệt đối sẽ không trêu chọc người, để người an ổn ở trong nội thành.

Bởi vậy, trên đường đi, Tiểu Báo Tử cũng không gặp phiền toái gì.

Vào trong thành, Tiểu Báo Tử đi dạo bốn phía thoáng một phát, rất nhanh tìm được Hạc Tường lâu, Hạc Tường lâu này cũng là một tửu lâu nổi danh ở quận thành Kim Biên, nếu là ở kiếp trước hẳn thì cũng là khách sạn năm sao, cho nên hẳn cũng không mất bao nhiêu công phu liền tìm được.

Trong một gian phòng tại Hạc Tường lâu, Tiểu Báo Tử yên tĩnh chờ đợi Lão Kim Kê.

Đến.

Tuy rằng vừa tới quận thành Kim Biên này, nhưng hẳn rất rõ ràng có thể cảm giác được quận thành này bất đồng với quận thành Tần Lăng.

Tại đây, một mùi kỳ lạ tràn ngập khắp nơi, loại mùi này rất nhạt, nếu như không phải Tiểu Báo Tử có ngũ giác mạnh hơn người thường, căn bản không thể cảm giác được, cái mùi kỳ lạ này từ không khí, như một loại côn trùng thật nhỏ.

Sau khi tiến vào quận thành Kim Biên, một loại trực giác bản năng cảm ứng nguy hiểm khiến Hỏa Hồng Tình của hắn tự động khai mở, Tiểu Báo Tử phải cưỡng chế loại xúc động này, sau khi tiến vào Hạc Tường lâu mới mở ra Hỏa Hồng Tình.

Sau khi Hỏa Hồng Tình khai mở, những gì chứng kiến khiến Tiểu Báo Tử sợ ngây người.

Côn trùng, khắp nơi đều là côn trùng, tràn ngập trong không khí, loại côn trùng này so với tro bụi trong không khí còn nhỏ hơn gấp đôi, toàn thân chúng màu xám, nếu không nhìn kỹ, căn bản không cảm giác được, thậm chí sẽ nghĩ những con côn trùng này là bụi.

Tiểu Báo Tử cũng không biết lai lịch những con côn trùng này, nhưng lại biết rõ những con côn trùng này không phải tốt lành gì.

- Kỳ quái, nơi đây sao lại như vậy? Tuy ta đã sớm nghe nói qua Nam man chi địa, ẩm ướt oi bức, khắp nơi là độc trùng mãnh thú, nhưng cũng không khoa trương như vậy a, bên trong quận thành Kim Biên lại còn có tình huống kỳ quái như vậy, tuy rằng những con côn trùng này không gạt được những cao thủ võ lâm, chỉ cần cẩn thận xem xét đánh giá, liền có thể phát hiện ảo diệu bên trong, rất nhanh có thể truyền khắp thiên hạ, nhưng vì cái gì mà truyền thuyết này chưa từng có trên giang hồ, chẳng lẽ những con côn trùng này mới xuất hiện gần đây?

Tiểu Báo Tử nghi hoặc, cũng không dám lãnh đạm, phải biết rằng trong vòng vây của đám công trùng này, không bị thương tổn cũng sẽ thấy buồn nôn, da đầu run lên, nội khí Cửu long thần hỏa trong cơ thể bùng lên mãnh liệt, hỗ trợ phòng trụ mấy con côn trùng này.

Cùng lúc này, Tiểu Báo Tử phát hiện ra một ít đặc tính của những con côn trùng này, tựa hồ, bọn chúng rất sợ lửa, chỉ cần nhiệt độ vượt qua bảy mươi độ, chúng liền chịu không được rồi, nguyên một đám sẽ bị chưng chết, bị hút vào trong cơ thể, dù bọn hắn chết rất nhanh, sau khi chết lại lưu lại một mùi tanh nhàn nhạt, nhưng mùi này quá nhạt, thể tích lại quá nhỏ nên cho dù tích lũy lại ngàn vạn, hương vị cũng rất nhạt, hơn nữa thời tiết tại Nam man chi địa này ẩm ướt oi bức đến cực điểm, mùi vị khác thường trong không khí cũng rất nặng, cho nên, loại mùi này, rất khó bị người ta chú ý.

- Dù nhạt, nhưng cũng không thể gạt được linh giác của cao thủ cường giả a! Tiểu Báo Tử nghi hoặc trong nội tâm, vận chuyển Cửu Long thần hỏa công về đan điền, trải qua một hồi, bên trong gian phòng liền không còn một con độc trùng tí hon nào nữa, nhưng nghi hoặc trong lòng hắn lại càng lớn.

Vừa lúc đó, hắn cảm thấy ngực hắn nóng lên, tựa hồ có vật gì đó phản ứng.

- Đây là.. Tiểu Báo Tử sờ tay vào ngực, thần sắc bỗng biến thành cổ quái, nguyên lai lồng ngực hắn nóng lên, chính là năm đó hắn trong rừng già mệnh mong, tại một cái u đằm thềm quái nhạt được một hạt châu màu xanh lá.

Sau khi lấy hạt châu màu xanh lá này, trải qua một phen thí nghiệm, Tiểu Báo Tử phát hiện ra công dụng của nó, đó chính là tích độc.

Đây là một khóa tích độc châu.

Tuy rằng không biết đến tột cùng thể tích của nó là bao nhiêu, nhưng Tiểu Báo Tử đã thí nghiệm qua, có thể thu được rất nhiều độc vật, thể tích của nó rất lớn.

Cái này vốn trong dự liệu của Tiểu Báo Tử, thêm quái kia vốn là độc vật thiên đại, hạt châu trên người hẳn tự nhiên có quan hệ ngàn vạn lần, không phải độc mà là tích độc.

Tiểu Báo Tử đã sớm nghe nói cỏ cây tại Nam man rất độc, độc trùng độc thú lại phong phú, nhiều hơn tưởng tượng, bởi vậy trước khi rời đi, hẳn liền mang theo tích độc châu này rồi.

Chỉ là đoạn đường đi tới, hẳn không gặp độc vật độc trùng gì, cho nên thiếu chút nữa hẳn đã quên khóa tích độc châu này đi, không thể tưởng được ở thời điểm này nó lại có phản ứng.

Nắm khóa tích độc châu này trong tay, Tiểu Báo Tử cảm thấy từng đợt nhiệt lưu trong độc châu, nhiệt lưu phát ra này vô cùng có quy củ, tựa như nhịp đập của thân thể, mà nhịp đập này, mơ hồ có hào quang sâu đậm ẩn chìm phát ra từ bên trong Lục Châu.

- Thú vị, chẳng lẽ đây không phải là tích độc châu gì, mà là một cái trứng sao? Tiểu Báo Tử trầm nghĩ, nếu đây là một cái trứng mà nói, sau khi ấp có thể nở ra một thiềm linh quái quái dị, hẳn giật mình trong lòng một cái, không dám nhớ lại.

Ngay tại lúc hẳn còn chưa tỉnh tường, chuyện cổ quái lại xảy ra, khóa tích độc này nóng lên, tần suất phát nhiệt đột nhiên tăng lên, vốn ba bốn nhịp độc trong một thoáng đã thành một nhịp đập trong một giây, phẳng phát như là phát sinh nhịp đập, bị linh giác cực kỳ mẫn cảm của Tiểu Báo Tử cảm giác được thanh âm sần sật.

Thần sắc Tiểu Báo Tử biến đổi mãnh liệt, chỉ theo từ khe hẹp cửa sổ, rất nhiều côn trùng như sương mù chui vào, như thiêu thân lao đầu vào lửa, hướng về khóa tích độc châu trong tay Tiểu Báo Tử, những tia sương mù xám này, vốn là vài tia nhỏ, nhưng rất nhanh đã hợp thành một cỗ sương mù lớn, hướng về khóa tích độc châu trong tay Tiểu Báo Tử.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

349. Chương 357: Bách Linh Vạn Độc Châu. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 357: Bách Linh Vạn Độc Châu. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Sau khi chúng tập trung vào bên trong tích độc châu, tích độc châu phẳng phát như có gì đó bên trong tỉnh lại, phát sáng mãnh liệt, tản mát ra lục quang nhu hòa, mà nhịp đập tự nhiên vừa rồi lóe lên cũng đã biến mất.

Theo càng nhiều con độc trùng vào tích độc châu, hào quang tích độc châu càng lúc càng lớn, dần dần bao phủ thân thể Tiểu Báo Tử vào một mảnh lục quang, mà dưới chân hẳn, thi thể độc trùng cũng chồng chất thành một tầng dày đặc.

Thời gian trôi qua, xác mấy con côn trùng chồng chất như núi dưới chân hẳn, không thể không di động bước chân, đồng thời nghĩ đến phải giải quyết thế nào cho tốt.

Có thể không muốn sao?

Nếu không muốn thì không được, hiển nhiên là đánh giá thấp tác dụng của tích độc châu trên người mình, hiện tại hần cũng đã nhìn ra, tích độc châu này đang hấp dẫn tất cả côn trùng tới, hấp thu độc tố trên người chúng, sau đó một cước đá văng chúng đi, hơn nữa không phải câu dẫn một hai con, mà là ngàn vạn.

Càng hấp thu nhiều độc tố, tích độc châu trên tay hần càng sáng bóng, cả một mảnh lục quang bao phủ Tiểu Báo Tử, bắt đầu lâm vào trong một cảnh giới thần diệu.

Phảng phất, đồ vật kỳ quái này hấp thu độc tố vô biên vô hạn, mà sau khi đồ vật kỳ quái này tĩnh lại, phát sinh liên quan cổ quái với nội khí hần.

- Linh tính, là linh tính!

Trong giây lát, Tiểu Báo Tử phảng phất nghĩ tới điều gì, đồ vật kỳ quái này là linh tính, nếu như lúc trước hần không sử dụng Kim nhận bôi, căn bản không thể cảm giác được nội khí vốn là linh tính của hần, nhưng hiện tại, sau khi dùng kim nhận bôi, thân thể và nội khí hần liền mang linh tính, tuy rằng tới nay vẫn không biết tốt cùng linh tính có chỗ lợi gì, nhưng dưới tình huống hiện tại, hần hoàn toàn có thể nhận định.

Theo cảm giác vật cổ quái trong tích độc châu, tựa là linh tính, mà sau khi linh tính tích độc châu câu dẫn, linh tính bên trong nội khí hần cũng bắt đầu rục rịch rồi.

- Bất quá chỉ là một hạt châu màu xanh lá chết tiệt mà thôi, suốt ngày câu dẫn cái này cái kia, không sợ phiền phức a! Tiểu Báo Tử thâm oán trong nội tâm, những vẫn không thể nào ngăn cản hai chủng linh tính hấp dẫn nhau.

Đúng vậy, không cách nào ngăn cản.

Trải qua lần điều tức vừa rồi, hần hiểu rõ một ít về linh tính này, hần phát hiện, không phải không thể khống chế linh tính, nhưng muốn không chế linh tính, phải ngộ ra thần niệm mới được.

Nói cách khác, nếu người cảm ngộ được thần niệm, như vậy người có thể khống chế linh tính trong nội khí của mình.

Thần niệm Tiểu Báo Tử không thiếu, quả thực, hiện tại Tiểu Báo Tử cái gì cũng không thiếu, hần chỉ thiếu tri thức.

Bởi vì hần không rõ đến tốt cùng chuyện gì xảy ra, bất quá, hần biết phải làm sao.

Thần niệm cũng tốt, linh tính cũng hay, đều là kỳ vật vô hình vô chất, thời điểm cả hai dung hòa vào nhau sẽ phát sinh biến hóa kỳ dị, thần niệm và nội khí Tiểu Báo Tử quán lại với nhau, bất đồng với người khác chính là, thần niệm và linh tính bên trong hần, còn có linh tính mà người khác không có, đó chính là linh tính của tích độc châu.

Cho nên, Tiểu Báo Tử cũng không vọng động thần niệm của mình, hần chỉ cẩn thận cảm thụ, quan sát đến khi xác nhận.

Linh tính nội khí và linh tính tích độc châu hoàn toàn quán lại với nhau, dây dưa cùng một nơi, phảng phất như một đôi gian phu dâm phụ, chết cũng không rời, hơn nữa còn có xu thế dung hợp lẫn nhau, mà theo loại dung hợp này phát sinh, thần niệm của Tiểu Báo Tử cũng chậm chậm cuốn vào, một loại cảm giác quen thuộc tùy thời mà đến, loại cảm giác này hần đã từng gặp qua một lần, chính là lúc tế luyện bảy bảy bốn chín lần châm Tu La âm sát, lúc đó hần từng có cảm giác như vậy, và đây là cảm giác tế luyện pháp bảo.

- Chẳng lẽ ta đang tế luyện pháp bảo, và khóa tích độc châu này lại là một kiện pháp khí? Không, không đúng, đây không phải pháp khí mà là pháp bảo! Đây là nghi vấn trong lòng hần lúc này.

Thời điểm hần suy nghĩ nhiều như thế, nếu Vương Xà biết rõ lúc này mà hần còn suy nghĩ như vậy, nhất định sẽ ghen tị mà tát cho hần một cái.

Tích độc châu quả thật là một kiện pháp bảo, hơn nữa còn là một kiện pháp bảo không tầm thường, mà là pháp bảo có chứa linh tính.

Một kiện pháp khí, chỉ khi có được linh tính mới có tư cách được gọi là pháp bảo, như Tiểu Báo Tử tế luyện Châm Tu la âm sát, uy lực cường thịnh trở lại, nhưng cũng chỉ cận kề pháp bảo mà thôi.

Tế luyện pháp khí hết sức đơn giản, chỉ cần nhỏ máu của mình lên pháp bảo, vận dụng thần niệm theo nếp mà tới, trải qua một thời gian ngắn liền có thể hòa hợp xuyên suốt.

Mà pháp bảo thì bất đồng, bởi vì nó có linh tính, muốn tế luyện, khu động pháp bảo, phải dùng thần niệm tế luyện trước một bước, linh tính tương dung.

Chỉ có dung hợp linh tính bản thân và linh tính pháp bảo làm một thể, lại dùng máu làm vật dẫn mới có thể tế luyện thành công, mà nếu như không cảm ngộ được linh tính tồn tại, như vậy, dù có đặt pháp bảo mạnh nhất trên đời trước mặt người, nói kỹ càng cho người cách dùng và công dụng, người cũng không cách nào tế luyện, đừng nói là khu động.

Những võ giả tu luyện đến cấp độ nhất định, nhiều người sẽ sinh ra thuộc tính nội khí, ngưng tụ thành cương khí cũng nhiều, nhưng có thể tự khiến nội khí của mình sinh ra linh tính, hơn nữa cảm ngộ được chúng, ít càng thêm ít, bởi vậy, Kim nhận bồi kia thập phần quý giá, đặc biệt là đối với những cường giả tu vi đã đến thất phẩm, sinh ra linh tính, nhóm người này, ai cũng đều có địa vị cực cao, chiếm dụng tài nguyên khổng lồ, trên người vô số thứ tốt, đặc biệt là không thiếu pháp bảo, nhưng như đã nói, nếu nội khí người không có linh tính, tu vi cao đến mấy cũng chỉ có thể giương mắt nhìn pháp bảo, tối đa chỉ có thể cầm chúng lên như cục gạch nặng người, nhưng như vậy thì thật là phí của giờ.

Hiện tại, Tiểu Báo Tử mù mịt với hết thảy mọi thứ, nhưng hắn có vận khí tốt a, cứ dần dần độn độn như vậy, u mê dung hợp hai chủng linh tính, hai chủng linh tính này đều vô hình vô chất, nhưng thần niệm Tiểu Báo Tử có thể cảm giác rõ ràng, vô số xúc tu vô hình vô chất theo nội khí hắn thông ra ngoài, mà đồng dạng, bên trong Tích độc châu cũng vươn ra vô số xúc tu vô hình vô chất, hai chủng xúc tu này quấn lại một chỗ, cuối cùng, hoàn toàn dung nhập vào nhau.

- Đây là đám cuối cùng rồi! Mất thấy đám xúc tu linh tính độc châu đã hoàn toàn sáp nhập vào linh tính nội khí, Tiểu Báo Tử khẽ động trong nội tâm, không chút nghĩ ngợi liền vung tay lên, cắt một mảng nhỏ ở ngón giữa, một giọt huyết châu chảy ra, nhỏ vào tích độc châu.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

350. Chương 358: Bách Linh Vạn Độc Châu. (trung)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 358: Bách Linh Vạn Độc Châu. (Trung)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Cơ hồ lúc giọt máu hắn tiến vào bên trong độc châu, trong nháy mắt, hắn cảm thấy đại não nổ vang một hồi, thần niệm cơ hồ sát nhập lại cùng một chỗ với linh tính bên trong trong nháy mắt, một loại cảm giác hòa hợp nhất thể xuất hiện.

Thời khắc này, khóa tích độc châu kia phẳng phất trở thành một bộ phận trên thân thể hắn, đây là một loại cảm giác thần diệu.

Phi thường thần diệu, hắn thậm chí có thể nghe được tích độc châu hô hấp, đương nhiên chủ yếu là hấp chứ không có hô, trong tai của hắn phẳng phất có thể nghe được tích độc châu đang hấp thu độc tố trong thể nội độc trùng xung quanh, thoải mái đến cực điểm, âm thanh phẳng phất như một loại sung sướng cực điểm, thậm chí, hắn phẳng phất như hóa thân thành tích độc châu, điên cuồng hấp thu độc khí xung quanh.

- A.. a.. yea.. yea.. Trong lúc bất tri bất giác, Tiểu Báo Tử bắt đầu phát ra từng đợt hít thở kéo dài, tiếng hô hấp hắn càng lớn, nhịp đập độc châu cũng chậm dần, bảo trì tuần suất cùng với hô hấp của hắn.

- Ta đang làm gì vậy nhỉ? Hút độc sao? Hắn giết mình mãnh liệt một cái, phẳng phất cảm thấy cái gì đó, tuy rằng hút độc là suy nghĩ của hắn, nhưng tuần suất tích độc châu kia cùng với hô hấp của hắn đấy.

Mà chẳng đến lúc này, hắn mới phát hiện, vốn chính mình lúc này cầm khóa độc châu, giờ đã bắt tri bất giác dễ xuống, vậy mà khóa tích độc châu không ở trước mặt mà lơ lửng trên đầu mình, màn sáng màu xanh lá phát ra từ độc châu tỏa xuống, gắn chặt hắn vào bên trong, lúc này, màn sáng đã biến thành màu xanh biếc, xanh tươi ướt át, thật là đẹp mắt, nhưng trong mắt Tiểu Báo Tử, bên trong màu xanh lá cực đẹp này ẩn chứa nguy hiểm cực kỳ khiến trái tim hắn không khỏi đập nhanh.

Toàn bộ căn phòng đã biến thành biển cơn trùng, hai cánh cửa sổ đã sớm mở ra, cơn trùng giống như ăn phải thuốc kích thích, bay vào tràn ngập cả căn phòng, bao vây chặt chẽ không gian xung quanh hắn lại, nếu như thân thể của hắn không phải bao phủ bởi màn sáng màu xanh lá mà hắn tin tưởng, hiện tại hắn cũng như những vật phẩm khác trong phòng này, bị biển trùng này bao phủ.

Thế nhưng, dù có màn sáng màu xanh lá hộ thân, chứng kiến độc trùng đầy trời như thế, Tiểu Báo Tử vẫn cảm thấy hoảng hốt từng đợt.

Lúc đó, bỗng nhiên thần sắc Tiểu Báo Tử khẽ động, liền đeo cái mặt nạ tươi cười lên mặt, bởi vì hắn cảm giác được mấy cỗ hơi thở từ quận thành Kim Biên đang chạy tới nơi này, rõ ràng là bị dị biến tại đây kinh động đến.

Trên thực tế, tất cả mọi người tại quận thành Kim Biên đều bị dị biến này kinh động.

Độc trùng tràn ngập quận thành Kim Biên không phải là giả, nhưng phạm vi tràn ngập quá lớn, bởi vậy người bình thường căn bản không thể cảm giác được chúng, chỉ cho là tro bụi bình thường mà thôi, nhưng bây giờ, bị độc châu hấp dẫn, tất cả độc trùng trong quận thành Kim biên đều hội tụ lại khách sạn Tiểu Báo Tử đang ở, tích tiểu thành đại, tạo thành một đám mây đen cực lớn, ngang trên tầng không khách sạn, che chắn chặt chẽ khách sạn lại, mà bên trong mây đen, từng đạo cơn trùng dũng mãnh lao về phòng Tiểu Báo Tử, tương tự như vòi rồng, phát ra âm thanh sà sạt.

Khách nhân trong khách sạn bị dọa sợ đến ngây người, chỉ là không ai dám phát ra âm thanh, sợ mình vừa nói thì đã bị đám mây đen cổ quái trên tầng không khách sạn này nuốt chửng, đại đa số người chứng kiến tình hình này, đều không ngừng thu thập hành lý của mình, nhanh chóng té chạy khỏi khách sạn.

Bảy tám đạo nhân ảnh từ khắp các nơi quận thành Kim Biên đang chạy vội về hướng khách sạn, số lượng bóng người tối đa, đương nhiên là Phủ tổng đốc Nam man Việt Châu rồi, tổng cộng có bốn đạo nhân ảnh cấp tốc chạy tới hướng này.

- Sư phụ, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, vì sao thanh trùng bị mất khống chế như vậy?

Trong bốn người đang cấp tốc chạy đến, có hai người là cao thủ lục phẩm, hai tên cao thủ lục phẩm này mặc trên người trang phục màu xanh da trời khảm giấy mạ vàng giống nhau, một trái một phải, hai người còn lại kẹp giữa, kẹp giữa hai người, một người là một lão giả áo xám, nhìn khoảng trên bảy mươi tuổi, sắc mặt hơi bại đến cực điểm, đôi mắt màu xám vẫn đục cực điểm, toàn thân lộ ra khí tức mực nát.

Bên cạnh lão giả, có vẻ như là người vừa mới phát ra âm thanh, chính là một thanh niên, bộ dáng khoảng hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, khuôn mặt tuấn tú, chỉ là hiện tại trên mặt hắn đầy vẻ lo lắng và sợ hãi, trong mắt thỉnh thoảng chớp động hào quang âm lãnh.

- Thanh trùng bị một lực lượng cường đại hấp dẫn, lao vào trong đó, nếu đúng như ta suy đoán, vật này hẳn là Bách Linh vạn độc châu trong truyền thuyết!

Thanh âm lão gia hỏa, cũng giống như mặt mũi của hắn, xuyên suốt ra hủ thực nồng đậm đồng dạng, phẳng phất tùy thời có thể ngã xuống, nhưng khi hắn nói ra cái danh tự “Bách linh vạn độc châu”, ánh mắt hắn chớp động, lộ vẻ tham lam.

- Bách Linh vạn độc châu?

Nghe năm chữ ấy, mắt gã thanh niên ấy cũng toát ra vẻ tham lam, so với sư phụ hắn thì hơn vài phần.

- Thật sao? Sư phụ, người không phải nói là..

- Thứ tốt này ngàn năm qua không xuất hiện, ta đã nói lời này rồi! Lão giả cắt lời hắn, nói.
- Nhưng ta cũng không có nói qua, nó lại tái xuất hiện!
- Vâng! Nam tử thanh niên cúi thấp đầu xuống, không mở miệng nữa.

Bỗng nhiên, ngay lúc đó, lão giả phảng phất như cảm ứng được cái gì, nhẹ ngẩng đầu lên, mấy cọng tóc trên đầu hiện lên một quầng trắng mờ nhạt, sau đó, một đạo sương mù mịn mờ màu xám xuất hiện bên cạnh hắn, vậy nam tử thanh niên và hai gã cao thủ lục phẩm vào trong.

Cương khí, đây là cương khí, chỉ cường giả thất phẩm tài năng mới có cương khí.

Cái này thoát nhìn như phân nửa thân thể đều bị chôn vùi vào trong đất, chỉ là lão đầu tử tiếp theo, dĩ nhiên là một cường giả.

Cương khí màu xám bắt đầu khởi động, vốn là triển khai thân pháp để nhảy lên từ nóc nhà, bốn người bỗng nhiên bị kéo cao lên, bay đến không trung, lão giả này sử dụng cương khí của mình mang theo bốn người, tiếng rít thê lương, hướng khách sạn vọt tới, tốc độ so với lúc trước nhanh hơn gấp mười lần.

Tiếng thét phi hành trên không trung truyền ra ngoài rất xa, phiên công phu như truyền khắp quận thành Kim Biên.

Vừa rồi các bóng người xuất hiện bên trong quận thành Kim Biên, nghe tiếng rít này đều đình chỉ thân hình lại, nhìn về phương hướng xa, thở dài một tiếng, cúi đầu rời đi!

- Hừ, một đám người không biết thế nào là trời cao đất dày!

Nam tử thanh niên cũng chú ý tới nhân ảnh người khác, hừ lạnh một tiếng, âm lệ chi sắc trên mặt rất nặng.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

351. Chương 359: Bách Linh Vạn Độc Châu. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 359: Bách Linh Vạn Độc Châu. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Công tử, những người này đều là cao thủ quận thành Kim Biên, lúc này ta dọa bọn chúng bỏ đi, tương lai phải nhờ vào ngươi rồi!
- Sư phụ yên tâm, bọn hắn không đáng để ta nhìn vào mắt! Thanh niên nói ra, liếc nhìn hai người bên cạnh.
- Hơn nữa, có hai người bọn họ, bọn hắn cũng không dám phóng túng gì tại quận thành Kim Biên.

Lão giả không nói gì thêm, chỉ thúc dục cương khí, hướng Hạc Tường lâu bay đến.

Hạc Tường lâu đã bị độc trùng bao vây hoàn toàn, lão giả mang theo ba người đến địa phương cách khách sạn ước chừng mười trượng, trên mặt lộ vẻ do dự.

Sư phụ, chúng ta vào thôi, ta ngược lại muốn nhìn, đến tột cùng là thần thánh phương nào mà dám làm chuyện xấu tại quận thành Kim Biên của ta! Người thanh niên nhìn đám mây đen dày đặc trên tầng không khách sạn, hung dữ nói.

- Công tử, không nên hành động thiếu suy nghĩ, nếu như đối phương thật sự có Bích Linh vạn độc châu, chúng ta tùy tiện xông vào sẽ chịu thiệt thòi đấy! Ánh mắt lão giả gắt gao, nhìn chăm chăm vào đám mây đen trên tầng không khách sạn.

- Nếu đúng là Bích Linh vạn độc châu, thì sư phụ, người xem phải làm như thế nào?

- Công tử yên tâm, cho dù là Bích linh vạn độc châu thật, tu vi lão hủ đã đến cảnh giới này, tác dụng của nó đối với ta không bao nhiêu! Lão giả liếc nhìn thanh niên thật sâu.

- Vấn đề hiện tại là chúng ta đi vào như thế nào.

- Đơn giản thôi, sư phụ, chúng ta trực tiếp xông vào, với tu vi của người và ba người chúng ta, cho dù hẳn có Bách linh vạn độc châu cũng vô dụng.

Nghe xong lời lão giả nói, ánh mắt thanh niên lập tức hưng phấn, phảng phất như muốn xông vào ngay lập tức, đoạt lấy Bách Linh vạn độc châu kia trong tay Tiểu Báo Tử.

- Không thể, việc này không gấp được! Lão giả lắc đầu nói.

- Nếu đúng là Bách linh vạn độc châu, có thể khu động nó, tu vi ít nhất cũng trên lục phẩm, thậm chí cao hơn, hơn nữa vạn độc châu lại đang nằm trong tay hủ, chúng ta cứ vậy mà xông vào, chỉ tổ chịu thiệt thòi!

- Vậy phải làm sao? Thanh niên vội la lên.

- Đợi a!

- Đợi, đợi đến khi nào? Chẳng lẽ trơ mắt nhìn hủ hấp thu toàn bộ thanh trùng này?

- Dưới sự kích thích của Bách linh vạn độc châu, độc tính thanh trùng đã hoàn toàn kích phát rồi, người xem đám mây cơn trùng kia kìa! Lão giả chỉ vào trùng vân, chung quanh trùng vân, tản ra ánh sáng màu tím nhàn nhạt, ánh sáng tím này rất nhạt, nếu không ngưng thần nhìn, căn bản không thể phát hiện.

- Đây là kết quả do độc tính thanh trùng hoàn toàn kích phát ra, nhiều thanh trùng như vậy tụ hợp lại một chỗ, độc tính sinh ra cực kỳ khủng bố, đừng nói ta và người, coi như là một lão quái vật Thông Huyền Bí Cảnh cũng bị hạ độc chết a, hiện tại đi vào là chết!

- Chờ hủ hoàn toàn luyện hóa độc tính thanh trùng rồi nói!

- Hủ không làm được! Lão giả cắt lời hủ, nói:

- Chờ tới lúc trùng vân biến mất, tất cả độc tính đều bị Bách linh vạn độc châu hấp thu, sau đó cần một thời gian để tiêu hóa, dung hợp độc tính này, điều này cần một khoảng thời gian, trong thời gian ấy, hủ không thể sử dụng vạn độc châu, lúc đó là cơ hội hành động của chúng ta!

Nghe xong lời lão giả nói, lúc này người trẻ tuổi thở dài một hơi, nhưng vẫn nhìn Hạc Tường lâu bằng ánh mắt không cam lòng, đột nhiên hỏi:

- Bên trong tốt cùng là người nào, đã tra ra chưa?

- Bẩm công tử, sáng sớm hôm nay, thủ vệ thủ thành từng báo qua, có một gã vận hắc y cổ quái tiến vào thành, ngụ tại Hạc tường lâu, thủ vệ thủ thành cho là người trong võ lâm, chỉ phải người đến giám thị tại cửa Hạc Tường lâu, cũng không có biện pháp khác, không thể tưởng được người này lại gây ra chuyện lớn như vậy!

- Chết tiệt, chẳng lẽ lũ thủ vệ này toàn là một đám chỉ biết đốp chát thôi hay sao? Thanh niên oán giận nói.

- Cái này cũng không thể trách bọn chúng, mỗi ngày đều có người ra vào thành, ai cũng không thể bảo chứng không có người trong võ lâm đến Việt châu, bọn hủ đã nhìn rất cẩn thận rồi mới tiến hành giám thị, đúng rồi, đến tốt cùng bộ dáng Hắc y nhân này như thế nào, các người biết không?

- Nghe nói là một Nam tử trung niên!

Cao thủ lục phẩm đứng cạnh công tử bắt đầu miêu tả hình dáng đặc thù của Tiểu Báo Tử, miêu tả thập phần kỹ càng, hơn nữa bộ dáng xuất nhập của Tiểu Báo Tử lúc ấy không lớn.

Nghe vậy, sắc mặt gã công tử kia lập tức trở nên khó coi.

- Có phải trên mặt hần mang một cái mặt nạ có khuôn mặt tươi cười hay không?

Lục phẩm cao thủ sững sờ, sắc mặt cũng lập tức thay đổi.

- Không có, hần không mang mặt nạ, nếu như hần mang mặt nạ thì thủ vệ thủ thành không có khả năng thấy rõ tuổi tác của hần, hơn nữa sẽ không phải hai người tới Hạc Tường lâu để giám thị!

- Ẩn tàng mặt nạ, như thế nào các người có thể biết rõ? Lão giả nghe hai người vấn đáp, lông mày khẽ nhíu lên.

- Không biết, bất quá loại trang phục này, lại làm chúng ta nghĩ tới một người! Thần sắc gã công tử thanh niên lại trở nên khó coi.

- Là ai? Hần rất nổi danh à?

- Sư tôn mấy năm nay một mực bế quan nên cũng không biết người này, người này chỉ từng lộ mặt một lần trên giang hồ, nhưng lại làm ra một chuyện kinh thiên động địa! Trên mặt gã công tử lộ ra thần sắc ngưng trọng, nói.

- Tên của hần gọi là Hiểu, một năm trước, một trong Tam đại thủ tọa của Thiên Long đạo là Vương Xà cướp tân nương tại quận thành Tần Lăng Vân Châu, hần là một trong những người tham gia, theo lời những người có mặt lúc ấy, tu vi tên Hiểu này tối đa chỉ là lục phẩm, bất quá lại hưởng cường giả Kim Quang động vừa tân tấn Thất phẩm là Cao Ngọc Lôu khiêu chiến, dẫn đi chỗ khác, về sau không thấy Cao Ngọc Lôu xuất hiện nữa, theo tin tức từ Minh Nghĩa Kinh Viện và Kim Quang động truyền tới, hài cốt Cao Ngọc Lôu cũng không còn nữa, mà đồng thời, tên Hiểu này cũng mất tích, đoán chừng lưỡng bại câu thương với Cao Ngọc Lôu, không thể tưởng được sau một năm, hần lại xuất hiện.

Nếu Tiểu Báo Tử bên cạnh bọn hần lúc này, nhất định sẽ rất kinh ngạc, chính hần bất quá chỉ lộ mặt thân phận Hiểu một lần trên giang hồ, giờ nên lo lắng rồi.

Nhưng hần lại không biết, mặc dù Hiểu chỉ lộ mặt một lần, nhưng lại thu thập một gã cường giả thất phẩm, chuyện này, vô luận là xảy ra lúc nào, đều là một đại sự oanh động giang hồ, chỉ là đại sự Vương Xà tiến nhập vào cửu phẩm và cướp tân nương, hai đại sự kiện này oanh động hơn rất nhiều, cho nên người bình thường trong giang hồ cũng không quá chú ý tới hần.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

352. Chương 360: Âm Châm Hiện Uy Cường Khí Sính Hung. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 360: Âm châm hiện uy cường khí sính hung. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Nhưng người trong giang hồ không chú ý cũng không có nghĩa là người khác không quan tâm, một gã có thể làm một tên gia hỏa thất phẩm biến mất, ngay cả hài cốt cũng không còn, đương nhiên đều là đối tượng mà các thế lực lớn đều tranh nhau chú ý, danh tự Hiểu đã sớm bị các đại thế gia trong võ lâm, các đại môn phái liệt vào danh sách đáng chú ý, chỉ là hần không biết mà thôi, mà hần càng không biết là, còn một danh tự bị liệt vào danh sách đáng chú ý đồng dạng, chính là Tiểu Báo Tử!

Gã thanh niên này xuất thân từ Phủ tổng đốc Việt Châu, là con trai trưởng của Tổng đốc Việt Châu Nguyễn Minh, tên là Nguyễn Tu Văn, Nguyễn gia này không chỉ là Tổng đốc Việt châu, mấy ngàn năm qua, thậm chí sớm hơn lúc Vương triều Đại Tấn lập quốc, Nguyễn gia vẫn là thổ ty lớn nhất tại Việt Châu, thế lực thâm căn cố đế, cũng chính vì điểm này, từ khi Việt Châu bị sát nhập vào bản đồ Đại Tấn, vị trí Tổng đốc Việt Châu vẫn do người Nguyễn gia giữ, có thể nói, Nguyễn gia là Thổ hoàng đế tại Việt Châu, quyền thế tại Việt Châu cực lớn, uy thế lớn hơn Mã gia tại Vân Châu rất nhiều, có thể nói, Nguyễn gia này là một thế gia có thực lực tại Đại Tấn, thế gia như vậy, không chỉ cần chú ý đến sự tình trên triều đình, đối với chuyện trên giang hồ cũng thập phần chú ý.

Trên giang hồ xuất hiện dạng cao thủ gì, cường giả gì, xuất thiên như thế nào, thân phận ra sao, am hiểu cái gì, võ công như thế nào, người nào có thể trêu chọc, người nào không được đụng đến, .. Hết thấy những cái này, đều là tình báo trong phạm vi bọn hắn, để đề tử trong gia tộc tham khảo, như Hiếu chỉ xuất hiện một lần, nhưng lại đánh giết cường giả thất phẩm, bọn hắn tự nhiên không thể không biết đến, không chỉ biết rõ, mà còn tìm hiểu đặc thù kỹ càng, giao rõ ràng cho đệ tử trong gia tộc để bọn đệ tử này lưu ý, tương lai hành tẩu trong giang hồ, đụng nhất gặp phải, tuyệt đối không nên trêu chọc.

Với tư cách thế tử Nguyễn gia, là Tổng đốc tương lai của Việt Châu, không có khả năng Nguyễn Tu Văn không biết đến sự tồn tại của Hiếu.

Trùng trùng nhật dần, trùng trùng thật nhỏ trong phòng chồng chất đến đầu gối, cũng chỉ có nơi Tiểu Báo Tử đứng bị một cỗ lực quang bao phủ là không bị ảnh hưởng thôi.

- Hạt châu thật cổ quái!

Tiểu Báo Tử đã hoàn toàn khôi phục lại tâm thần nhìn cảnh tượng trong phòng, trong nội tâm âm thầm sợ hãi thán phục, hẳn lúc đạt được hạt châu này cũng chưa từng nghĩ qua, đồ vật này lại có thể làm ra động tĩnh lớn như vậy.

Nhưng lại kì diệu như thế.

Lực quang chung quanh đã không sáng lên nữa, nhưng lượng độc tố mà hạt châu này hấp thu hiển nhiên còn xa xa không đến cực hạn.

Trong cảm giác thần niệm của Tiểu Báo Tử, những độc tố này hiện tại có lẽ đã tràn đầy không gian của hạt châu, nhưng vĩnh viễn vẫn còn kém một chút, còn kém một chút như vậy, liền phải nhồi vào toàn bộ không gian, mà một chút kia Tiểu Báo Tử thấy rõ ràng chính là bị lực châu này hấp thu.

Theo độc tố mà lực châu hấp thu ngày càng nhiều, cái này châu quang ngày càng thêm xanh.

- Sắp xong rồi, mấy tên bên ngoài có lẽ cũng chuẩn bị động thủ!

Cảm giác được độc tố mà hạt châu hấp thu ngày càng nhiều, trùng trùng chung quanh càng để lâu càng nhiều, ông tay áo Tiểu Báo Tử khẽ nhúc nhích, bảy bảy bốn bốn chín căn Tu La Âm Sát Châm được hắn lấy ra.

Bốn người bên ngoài tu vị không tệ, người kém cỏi nhất cũng là cao thủ tứ phẩm. Mặt khác còn có hai cao thủ lục phẩm, về phần một người khác Tiểu Báo Tử chỉ có thể cảm giác được khí tức của hắn, mà không thể dò được sâu cạn, ít nhất là một cường giả hóa phẩm.

Tiểu Báo Tử tuy rằng cuồng vọng, nhưng còn chưa nghĩ đến muốn chiếm tiện nghi trước mặt nhiều cao thủ liên thủ như vậy.

Bất quá nói thật thì hắn cũng không quan tâm lắm, dù sao hắn có dị thuật nghịch thiên như Tam Giới Tiểu Na Di nơi thân, coi như là đánh không lại thì chạy trốn cũng không có vấn đề gì.

Tam Giới Tiểu Na Di cộng với Nhạn Phù tâm pháp, cho dù gặp phải cường giả cửu phẩm, hắn cũng có cơ hội đào tẩu.

Chẳng lẽ trong Nam Man Việt Châu nho nhỏ này, lại có cường giả cửu phẩm sao?

Việc này Tiểu Báo Tử tuyệt đối không tin được.

Sau khi một đám độc khí cuối cùng bị hấp thu. Tiểu Báo Tử vô thức há miệng ra, hạt châu kia rất tự nhiên bay vào trong miệng hắn, nói cũng kỳ quái, sau khi hạt châu này tiến vào miệng hắn, liền biến mất, biến mất vô tung vô ảnh, phẳng phất như chưa từng tồn tại vậy.

Mà cùng lúc đó, phiến không gian thần bí trong mắt hắn, có một khóa hạt châu màu xanh lá xuất hiện, cứ lơ lửng ở đấy mất, một lớn một nhỏ hòa lẫn vào nhau.

- Hô!

Tiểu Báo Tử thở phào một cái, cũng không ngốc lâu trong phiến không gian thần bí đó, liền rút thần niệm của mình về thân thể, bởi vì hắn đã cảm giác được, bốn người bên ngoài đã đi vào.

Động tác của bọn hắn thập phần cẩn thận, hai gã cao thủ lục phẩm đi trước, cao thủ tứ phẩm và người thần bí đi sau. Trực tiếp đi tới trước phòng hắn rồi dừng lại.

- Không biết trong phòng là cao nhân phương nào, tại hạ Việt Châu phủ tổng đốc Nguyễn Tu Văn cầu kiến!

Đi đến trước phòng, Nguyễn Tu Văn liền ôm quyền, cao giọng hỏi.

- Nguyễn Tu Văn? !

Tiểu Báo Tử ngưng tụ ánh mắt, cái tên này hắn đã nghe qua, con trai trưởng của Việt Châu Tổng đốc Nguyễn Minh, cũng là một trong nhân vật phong vân của một đời tuổi trẻ Đại Tấn vương triều, nghe nói hắn bá làm môn hạ một vị cường giả thần bí ở Nam Man để tu luyện, tu vị đã là Tứ phẩm.

- Chẳng lẽ cao thủ thần bí ở ngoài cửa chính là sư phụ của hắn sao? !

Tiểu Báo Tử trong nội tâm âm thầm nghĩ ngợi

- Nguyên lai là Nguyễn đại công tử. Không biết Nguyễn công tử muốn gặp tại hạ là muốn làm gì? !

Thanh âm bình thản công chính, lộ ra một tia lạnh lùng, phẳng phất đối với đại công tử ở Nam Man Việt Châu độc bá nhất phương, một phát dậm chân liền có thể khiến mặt đất Việt Châu rung động chẳng thêm ngó tới.

Trong mắt Nguyễn Tu Văn hiện lên một đám hàn mang.

- Huynh đài vừa rồi ở trong khách sạn này dẫn phát Thiên địa dị tượng, chẳng lẽ muốn tại hạ ngồi yên không lý đến sao? !

- Hiện giờ dị tượng đã không còn nữa, ngươi có thể đi rồi!

Vẫn là loại ngữ khí lạnh lùng, cự tuyệt người ngoài ngàn dặm này.

- Lớn mật!

Hai gã cao thủ lục phẩm đi phía trước đồng thời phát ra một tiếng quát lạnh, một người trong đó một cước bước vào phòng

Cửa sổ căn phòng của Tiểu Báo Tử sớm đã bị côn trùng cơ hồ như vô cùng vô tận kia làm nổ tung, bất quá, tuy rằng không có cửa phòng, nhưng đứng bên ngoài phòng, ánh mắt bị một tầng trùng thi dày đặc che khuất, căn bản không thấy rõ tình huống bên trong, lúc này, trùng thi trong phòng đã chồng chất không sai biệt lắm đến bả vai rồi, mấy người kia đứng ở bên ngoài, nhìn xem trùng thi, ngoại trừ lão giả ra, sắc mặt sớm đã trở nên hết sức khó coi rồi.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

353. Chương 361: Âm Châm Hiến Uy Cương Khí Sính Hung. (2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kình

Chương 361: Âm châm hiển uy cương khí sinh hung. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Tên cao thủ lực phẩm thỉnh vào phòng kia chân đạp mạnh về phía trước một cái, nội khí lao nhanh, như cuồng phong mang tất cả cuốn tới, hung hăng quét trùng thi trước mặt thành hai phía..

Trong quá trình này, liền nhìn ra lực khổng lồ chế cường đại của hắn đối với nội khí rồi, đặt ở nơi bình thường, gió nổi lên lên, nhất định là bão cát đầy trời, nhưng dưới sự điều khiển nội khí của tên cao thủ lực phẩm này, trùng thi so với bụi còn nhỏ hơn ở chung quanh vậy mà không bị thổi lên chút nào, mà là chính tề đẩy mạnh về hai bên, trong nháy mắt, trong phòng liền bị quét ra một đầu thông đạo có thể đi lại được.

Cơ hồ tự động thời lúc đó, lão giả áo xám đột nhiên động, thân hình như điện, mãnh liệt xông vào phòng.

Tiểu Báo Tử chỉ cười lạnh, tay áo vung mạnh lên, bầy bầy bốn mươi chín căn Tu La Âm Sát Châm đồng thời vọt về phía lão giả.

-Ồ, không tốt!

Lão giả có cương khí tại thân, tốc độ cực nhanh, lại ỷ có cương khí hộ thân, cũng không để ý lắm đến Tiểu Báo Tử, cho nên lúc bầy bầy bốn mươi chín căn Tu La Âm Sát Châm đâm vào cương khí của hắn, hắn mới kịp phản ứng, thần sắc lập tức trở nên khó coi.

Cương khí chính là tuyệt kỹ công phòng nhất thể, một khi tu vi của người đạt đến thất phẩm. Cô động ra cương khí, có thể nói, binh đao bình thường đối với nhưng đã không tạo ra thương tổn gì nữa rồi, nói người là đao thương bất nhập, cũng không phải khoa trương, cho dù lâm vào trong vạn quân, bị gắt gao vây quanh thì những binh đao bình thường kia cũng không có khả năng phá được phòng hộ của cương khí, giết chết vạn quân giành lấy thắng lợi tuy không phải chuyện dễ, nhưng mở ra chiến trận, chém giết Đại tướng lại rất dễ dàng.

Bởi vậy cương khí nhất thành, lúc đối mặt với cao thủ dưới thất phẩm, cơ hồ là ở thế bất bại, cũng chính bởi vì thế, lão nhân áo xám sau khi vận khởi cương khí, liền không có sợ hãi bay xông thẳng về phía Tiểu Báo Tử.

Thẳng đến khi cương khí của hắn tiếp xúc với Tu La Âm Sát Châm, cảm giác được phá diệt âm độc chi khí tán phát ra từ trên đó, thân thể mãnh liệt khựng lại trên không trung, khẽ quát một tiếng, cơ hồ dùng sức chín trâu hai hổ, thân thể một đoàn, cơ hồ phát huy ra công dụng phòng ngự lớn nhất của cương khí, mới khó khăn lắm chặn được bầy bầy bốn mươi chín căn Tu La Âm Sát Châm, nhưng cũng không phải là ngăn trở hoàn toàn, Tu La âm sát châm trong cương khí cơ hồ đã ngưng luyện đến thực chất, vẫn đang ương ngạnh đi tới.

- Nhanh, động thủ, giết hắn đi. Coi chừng châm hình pháp khí trên người hắn !

Lão giả áo xám khàn giọng kêu lên, trong lòng của hắn minh bạch, đây là cơ hội tốt nhất.

Hắn vừa rồi bị Tiểu Báo Tử đánh cho trở tay không kịp, nhưng Tu La Âm Sát Châm của Tiểu Báo Tử cũng bị cương khí của hắn vây khốn rồi, tuy rằng Tu La Âm Sát Châm hết sức lợi hại nhưng cũng không làm được gì cả, mà ưu thế lớn nhất của đối phương là người đông thế mạnh, chỉ cần ba người cuốn lấy người này, như vậy, Tiểu Báo Tử tất phải lâm vào một hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Đến tột cùng là tiếp tục dùng thần niệm điều khiển Tu La Âm Sát châm công kích lão giả, hay là phân thân ra dây dưa với ba người khác, một khi bắt đầu dây dưa, thế tất không cách nào phân thân điều khiển Tu La Âm Sát châm, phải biết rằng, đối mặt hai gã cao thủ lực phẩm và một gã cao thủ tứ phẩm, Tiểu Báo Tử không tự tin là mình có thể giải quyết nhẹ nhàng, nhất định sẽ lâm vào triển đấu, mà một khi đến lúc đó, một khi hắn không rảnh không chế Tu La Âm Sát châm, như vậy, Tu La Âm Sát châm tất nhiên sẽ rơi vào trong tay lão giả.

Đây cũng là lý do tại sao dưới tình huống lão giả đã biết cường khí của mình không thể nào vây khốn châm hình pháp khí của đối phương còn bảo ba người kia ra tay.

Pháp khí ah!

Ai mà không muốn chứ?

Đặc biệt là loại pháp khí âm độc giết người vô hình này, một khi để hắc tế luyện thành công, vậy thì thực lực của hắc đầu chỉ gia tăng gấp đôi chứ?

Cho nên, sau khi hắc đầu vừa phát hiện Tiểu Báo Tử vận dụng Tu La Âm Sát châm, lập tức liền nổi lên tâm tư muốn cướp lấy, không còn ôn tâm tư giữ lại thực lực nữa.

Nghe được lão giả la lên, ba gã cao thủ kể cả Nguyễn Tu Văn trong đó không chút nghĩ ngợi, liền vọt lên tiến đến, chạy thẳng về phía Tiểu Báo Tử.

- Hừ!

Thần sắc Tiểu Báo Tử biến đổi mãnh liệt, thoáng một cái, hắc đầu liền rõ cách nghĩ của lão giả, bất quá, hắc đầu cũng không phải là gà mờ mặt ai muốn làm gì thì làm, thứ mà lão giả vây khốn chỉ là bốn mươi mốt căn Tu La Âm Sát châm mà thôi, còn có tám căn Tu La Âm Sát châm đang ở bên ngoài cương khí của lão giả, có thể tùy ý để hắc đầu sử dụng.

.

Tám căn Tu La âm sát châm này, chính là mấu chốt thắng bại.

Dưới tình huống như vậy, Tiểu Báo Tử tự nhiên cũng không do dự nhiều, tay áo vung mạnh lên, cái vung lên này, nội khí Thanh Ngọc Càn Nguyên trong ngoại đan xoáy lên một hồi gió lốc, hắc đầu cũng không khổng chế khí lưu, vung lên phía dưới, trùng thi chổng chất trong phòng đều bị cuốn tung lên.

Những trùng thi so với tro bụi còn nhỏ hơn này mỗi lần bị cuốn lên, toàn bộ phòng lập tức mù mịt, tám căn Tu La Âm Sát châm còn lại dưới sự che dấu của trùng thi đầy trời, chạy băng băng mà đi.

Ba người này cũng không phải kẻ yếu, vừa thấy Tiểu Báo Tử xoáy lên trùng thi đầy trời, lại nghĩ tới lời lão giả vừa nhắc nhở, liền biết không tốt, trước tiên huy động vũ khí trong tay phòng thủ chặt chẽ trước người.

Vài tiếng thanh âm đinh đang của kim loại va chạm vang, sáu căn Tu La Âm Sát châm bị binh khí của bọn hắc đầu bắn ra, bị Tiểu Báo Tử quán vào trong áo bào, nhưng hai cái còn lại, lại đâm xuyên qua kẽ hở binh khí của hai gã cao thủ lực cấp, trực tiếp bắn trúng mi tâm bọn hắc đầu.

Pháp khí này không giống với binh khí bình thường, chúng có thể tâm tùy ý động, cho dù là ly thể rồi, cũng có thể dựa theo sự khổng chế của thần niệm, tùy tâm sở dục, đặc biệt là châm hình pháp khí như Tu La Âm Sát châm, lại càng lộ ra vẻ âm độc.

Hai người kia cũng là cao thủ tôn sư lực phẩm, nếu bàn về tu vị, đều không dưới Tiểu Báo Tử, nhưng đối mặt với châm hình pháp khí quỷ dị của Tiểu Báo Tử, lại căn bản không có lực hoàn thủ.

Vốn bị Tiểu Báo Tử làm nổi lên trùng thi đầy trời, dưới sự ảnh hưởng của trùng thi, linh giác sâu sắc bị hạ thấp, tuy rằng đã dùng vũ khí bảo vệ toàn thân, nhưng dưới tình huống như vậy, nào có thể chu toàn mọi việc được?

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

354. Chương 362: Âm Châm Hiến Uy Cương Khí Sính Hung. (3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 362: Âm châm hiển uy cương khí sinh hung. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Cho nên, chẳng qua chỉ qua chốc lát, mi tâm hai người liền bị Tu La Âm Sát châm của Tiểu Báo Tử đâm thủng, chỉ cảm thấy mi tâm mát lạnh. Một cổ âm sát khí lập tức đông lại phá hư đầu óc của bọn hắn, hai tay theo quán tính tiếp tung vung vẩy binh khí vài cái rồi mới ngừng lại, thân hình ngã xuống mặt đất, lại khơi dậy một tầng trùng thi, rốt cuộc không cách nào đứng dậy được nữa..

Tu La Âm Sát châm này về mặt ác độc, trên đó có chứa âm sát khí, dù cho chỉ một căn, cũng sẽ bị âm sát khí xâm nhập, trong thời gian rất ngắn mà chết đi, rất khó cứu trị, nếu như bị đánh trúng chỗ yếu hại, ví dụ như mi tâm, trái tim, vậy thì căn bản không hề có cơ hội cứu trị, chết tại chỗ, giống như hai tên cao thủ lục phẩm này vậy.

Về phần Nguyễn Tu Văn còn lại, cũng không dám có chút dị động, bởi vì, còn có một căn Tu La Âm Sát châm đang ẩn lên mi tâm của hắn, trợn trợn âm sát khí xâm nhập vào cơ thể, khuôn mặt vốn tuấn tú của Nguyễn Tu Văn sớm đã trở nên trắng bệch, thân thể cũng cứng ngắc đi, không dám có bất kỳ động tác nào nữa.

Dùng Tu La Âm Sát châm giết chết hai gã cao thủ lục phẩm, chế trụ Nguyễn Tu Văn, Tiểu Báo Tử rốt cục có thể rảnh tay đối phó với lão giả áo xám kia rồi.

Dù sao cũng là cường giả thất phẩm, hết thảy trong sân có thể có thể lừa gạt được người khác, nhưng không thể giấu diếm được lão giả áo xám, trông thấy Tiểu Báo Tử dùng tám căn Tu La Âm Sát châm liền giải quyết được hai gã cao thủ lục phẩm, chế trụ một gã cao thủ tứ phẩm, thần sắc của hắn lập tức đại biến, ánh mắt cũng toát ra vẻ kinh hãi.

Tuy rằng sớm đã biết nếu có một kiện binh khí thích hợp thì có thể đề cao chiến lực trên diện rộng, nhưng có thể giống như Tiểu Báo Tử, nhẹ nhõm giết chết hai gã cao thủ lục phẩm, chế trụ một gã cao thủ tứ phẩm, hắn cũng là lần đầu tiên trông thấy, tham niệm trong lòng càng thêm đậm.

- Chẳng qua chỉ là một cao thủ lục phẩm, bằng vào kiện pháp khí này liền có được uy thế như thế, hiện tại ta đã là thất phẩm rồi. Cương khí đã thành, không thể nào không bằng hắn a?!

Trong lòng hắn nổi lên ý nghĩ này, nhưng hắn thật tình không biết, hắn quả thật là không bằng Tiểu Báo Tử.

Tiểu Báo Tử có thể phát huy uy lực của Tu La Âm Sát châm đến tình trạng như thế, tất cả đều là dựa vào thần niệm của hắn, thần niệm của hắn, sau đủ loại gấp nhau và hòa hợp lại, đã không hề yếu hơn so với cường giả thất phẩm, mà lão giả này chẳng qua chỉ là một cường giả thất phẩm bình thường thôi, nếu thật sự luân phiên phóng ra thần niệm, nếu so với Tiểu Báo Tử không chỉ yếu hơn một bậc. Cho nên, cho dù hắn có cướp được Tu La Âm Sát châm, cũng không thể nào phát huy ra hiệu dụng mạnh hơn Tiểu Báo Tử.

Đương nhiên, loại chuyện này, nếu không tự mình kiến thức thì hắn sẽ không thể nào tin tưởng được, thần niệm của một cường giả Thất phẩm so ra lại kém một cao thủ lục phẩm, theo hắn thấy thì chỉ là một truyện cười mà thôi.

- Thả Đại công tử ra, lưu lại Bích Linh Vạn Độc Châu và bộ pháp khí này ta tha cho người sống sót rời khỏi!

Nhìn cũng không nhìn hai gã cao thủ lục phẩm ngã trên mặt đất, lão giả dùng một loại thanh âm khàn khàn nói với Tiểu Báo Tử.

- Nguyên lai hạt châu kia gọi là Bích Linh Vạn Độc Châu

Tiểu Báo Tử thầm nghĩ trong lòng, trên mặt chỉ cười lạnh.

- Thất phẩm cường giả, rất giỏi sao? !

Mãnh liệt thúc dục thần niệm, tốc độ của Tu La Âm Sát châm bị cương khí của lão giả vây khốn, đang chậm chạp di chuyển đột nhiên nhanh lên

- Người qua khỏi cửa ải này đã rồi nói sau!

- Đồ không biết trời cao đất rộng.

Lão giả tức giận hừ một tiếng, cương khí màu xám mãnh liệt bốc lên một hồi, một cổ hương vị vô cùng tanh hôi theo cương khí tràn ngập ra ngoài.

Nghe được hương vị này, đầu Tiểu Báo Tử lập tức chóng mặt, trong nội tâm thầm kêu một tiếng không tốt, chỉ là, còn không đợi hắn có phản ứng, Bích Linh Vạn Độc Châu trong không gian ở hai mắt đã nhẹ nhàng lóe lên, một cổ khí lạnh màu xanh liền truyền khắp toàn thân, cảm giác mê muội vừa rồi đã không còn chút gì, chỉ còn lại hương vị tanh hôi kia thôi.

Bất quá, độc khí này chỉ là bước đầu tiên trong công kích của lão giả, theo cương khí màu xám bốc lên, chia làm ba cổ, một cổ tiếp tục vây khốn Tu La Âm Sát châm của Tiểu Báo Tử, hai cổ khác thì ngưng tụ thành cây roi màu xám, mãnh liệt quất về phía Tiểu Báo Tử.

Trên cây roi tản ra một mùi tanh hôi.

Tiểu Báo Tử sắc mặt ngưng tụ, trở tay rút ra Lục Châu kiếm, không chút nào yếu thế nghênh đón lấy, Ngân Nguyệt kiếm pháp lập tức triển khai, trong phòng lóe ra một vầng sáng xinh đẹp, cùng Cương khí của lão giả dây dưa một chỗ.

Nói thực, Tiểu Báo Tử cũng không sợ cương khí, ít nhất là không sợ cương khí của lão giả này, bởi vì cương khí của lão giả này vô luận là so với Huyết Vô Nhai năm đó hay là so sánh Vương Xà đều không phải cùng một cấp độ, mà Lục Châu kiếm trong tay hắn vốn cũng không phải là phạm phẩm, Ngân Nguyệt kiếm pháp cũng là một kiếm pháp thượng thừa, kiếm khí dùng Minh Nguyệt Hóa Thần bí quyết ngưng luyện ra được tuy rằng không nhất định so được với cương khí, nhưng cũng kém không nhiều.

Hai cây roi cương khí màu xám giống như hai tro xà, xoắn động, mà vầng sáng màu bạc được vẽ ra từ Ngân kiếm trong tay Tiểu Báo Tử thì giống như một màn sáng, tuy rằng không cách nào chém giết hai tro xà, nhưng tro xà cũng không cách nào xâm nhập vào trong kiếm quang của hắn, cả hai vậy mà biến thành tiêu hao chiến.

- Tiểu tử này điên rồi, vậy mà lại dám tiêu hao chiến với ta vốn đã có cương khí!

Thấy cục diện lâm vào hoàn cảnh tiêu hao chiến, lão giả áo xám cũng không nóng nảy, thậm chí còn buông lỏng tâm thần, cường giả thất phẩm, đấu với cao thủ lục phẩm, không sợ nhất đúng là tiêu hao, nội khí có hao tổn, nhưng cương khí lại không sợ hao tổn.

Nếu cứ đánh tiếp như hiện giờ, đợi đến khi nội khí của Tiểu Báo Tử hao hết, trận này cũng coi như xong.

Tiểu Báo Tử cũng biết rõ đạo lý này, bất quá, hắn cũng có tính toán của mình, hắn không muốn hao tổn với một cường giả hóa phẩm, bất quá, tuy hắn không có cương khí, nhưng hắn có quyền ý.

Thời gian dần trôi qua, song phương lâm lâm vào cục diện tiêu hao chiến, kiếm trong tay Tiểu Báo Tử quang mang ngày càng thịnh, nhưng lão giả lại nhạy cảm cảm giác được, Tu La Âm Sát châm trong cương khí của mình tiến lên tựa hồ cũng càng ngày càng chậm.

Đến cuối cùng, vậy mà đã có dấu hiệu bị đình trệ lại.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

355. Chương 363: Âm Châm Hiện Uy Cương Khí Sinh Hung. (4)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 363: Âm châm hiện uy cương khí sinh hung. (4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Hắn vốn vui vẻ, sau đó, xuất phát từ cẩn thận, hắn cũng không lập tức hành động, mà là cẩn thận xem xét một phen, nhìn nhìn Tiểu Báo Tử đang dây dưa với cương khí của mình, xác nhận đối phương cũng không có dư lực, chỉ thấy tay áo của hắn vung lên, cuốn một cái, lại không phải cuốn tới Tu La Âm Sát châm ở trước mặt, mà là đẩy ra một cổ khí lưu, bay thẳng đến trước mặt Nguyễn Tu Văn trước mặt..

Khí lưu lập tức đẩy ra Tu La Âm Sát châm đang ở mi tâm Nguyễn Tu Văn, sau một cuốn kia, lại sinh ra một cổ hấp lực, cuốn căn Tu La Âm Sát kia tới.

Thành công cuốn căn Tu La Âm Sát châm này vào trong tay áo, hắn âm thầm yên tâm.

- Xem ra, hắn thật đúng là đã không còn dư lực để không thể pháp khí này rồi.

Mà Nguyễn Tu Văn kia, vẫn đang đứng nguyên tại chỗ, không dám động dấy mảy may, vừa rồi Tiểu Báo Tử quả thật khiến hắn hoảng sợ.

Dọa sợ hoàn toàn.

Tu vi của hắn không tệ, cao thủ tứ phẩm hơn hai mươi tuổi, phóng tới thiên hạ, cũng rất hiếm có, nhưng hắn dù sao cũng có xuất thân ưu tú, một thân tu vi không sai biệt lắm có hơn nửa đều là do được tể xây nên, bình thường lúc tu luyện, tuy rằng cũng có người đối luyện, nhưng cho đến bây giờ cũng chưa gặp qua chém giết sinh tử, càng không có khả năng gặp phải nguy hiểm trí mạng.

Hai gã cao thủ lục phẩm bị Tiểu Báo Tử giết chết kia chính là chuyên môn đảm bảo an toàn cho hắn, bình thường chỉ cần đi ra ngoài, hắn liền dẫn theo hai người này, còn gặp phải nguy hiểm gì nữa chứ?

Bởi vậy, hắn chưa từng cảm nhận được uy hiếp tử vong.

Đây là lần đầu tiên hắn đối diện tử vong, lần đầu tiên cảm thấy tử vong cách hắn gần như thế, hắn hoàn toàn bị dọa.

Sợ tới mức cho dù đối phương đã không cách nào uy hiếp được hắn, hắn cũng không dám vọng động, sắc mặt xanh trắng lui về phía sau hai bước, vậy mà lại thối lui đến ngoài phòng, đứng ở cửa ra vào, nhìn cuộc độ sức giữa hai người.

- Cái loại không có tiền đồ!

Lão giả áo xám trông thấy Nguyễn Tu Văn rời khỏi, trong mắt hiện lên một tia bất mãn, cũng không để ý tới hắn nữa, cương khí xiết chặt. Vừa thu lại, bốn mươi mốt căn Tu La Âm Sát châm sắp bị hắn giam cầm cũng cuốn lên, bốn mươi mốt căn Tu La Âm Sát châm này cũng không với những căn vừa rồi, không có chút phản ứng nào cả, hiển nhiên Tiểu Báo Tử đã hoàn toàn buông tha không chế kien pháp khí này rồi.

Lão giả không dám xem thường, dù sao pháp khí là tâm thần tương liên với đối phương, hiện giờ không có không chế, cũng không có nghĩa là hắn không khống chế được. Vạn nhất hắn trì hoãn quá mức, chỉ cần thần niệm khẽ nhúc nhích, liền có thể một lần nữa đạt được quyền khống chế, đây chính là chỗ tốt của pháp khí đã qua tế luyện, cũng là chỗ khiến hắn thêm thường nhất.

Không dám lãnh đạm, hắn từ trong lòng lấy ra một cái hộp màu đen nhỏ, cẩn thận thu tất cả mấy căn Tu La Âm Sát châm vào trong hộp, trong quá trình để vào cẩn thận dị thường, sợ bốn mươi hai căn Tu La Âm Sát châm nho nhỏ này sẽ bạo lên.

Bốn mươi hai căn Tu La Âm Sát châm rất nghe lời, không hề có dị động gì, bị hắn rất thuận lời thu vào trong hộp, đến tận đây, hắn mới yên lòng.

Tu La Âm Sát châm bị hắn thu, lòng của hắn liền buông lỏng được hơn phân nửa.

Đã không có sự uy hiếp của Tu La Âm Sát châm nữa, hắn có thể dồn toàn bộ tinh lực lên người Tiểu Báo Tử rồi.

Chỉ thấy thân thể của hắn mãnh liệt một cái. Xương cốt toàn thân vang lên, giống như là rang đậu vậy, dáng người cao lên một đoạn, áo choàng màu xám nhẹ nhàng run lên, hai cây roi màu xám dây dưa với

Tiểu Báo Tử cũng trở về xoay quanh thân thể hần, cùng cương khí vừa rồi vây khốn Tu La Âm Sát chậm của Tiểu Báo Tử lại lần nữa dung làm một thể, chỉ thấy quanh thân hần bị một tầng xương mù màu xám bao vây lấy, áo bào màu xám theo gió mà lên, phần phật.

- Tiểu tử, ta xem ngươi còn có thể sử ra thủ đoạn gì nữa, tử kỳ của ngươi đã đến rồi!

Đang khi nói chuyện, tay hướng bên hông co lại, lại rút ra một căn trường tiên chính thức, thân thể quét ngang, mãnh liệt về phía Tiểu Báo Tử.

Tiểu Báo Tử ánh mắt lạnh xuống, nhìn ra tên này đã muốn động thật rồi.

Cường giả thất phẩm, có cương khí hộ thể, cầm trong tay vũ khí, phóng tới một cao thủ lục phẩm, kết quả sẽ như thế nào?

Không cần nghĩ cũng biết!

Lão giả này và Long Đường Tật tuy rằng đều là cường giả thất phẩm, nhưng là thực lực của hần đâu chỉ gấp mấy lần Long Đường Tật, Tiểu Báo Tử không thể không vận khởi mười hai vạn phần tinh thần đến ứng phó.

Lục Châu kiếm trong tay giương lên, cùng hần chiến một chỗ, lúc này đây, vừa tiếp xúc Tiểu Báo Tử liền tuyệt đối rơi xuống hạ phong, lão giả này hiển nhiên đã chìm đắm trong trường tiên nhiều năm, trường tiên bị hần sử đến xuất thần nhập hóa, khiến người khác tức lộn ruột nhất là, lão gia hỏa này là chỉ công không phòng, chiêu thức đánh tới đều là đồng quy vu tận với người khác, dù sao hần có cương khí hộ thể, cho dù Tiểu Báo Tử tìm được sơ hở của hần, cũng không cách nào đột phá được.

Cường giả thất phẩm dùng loại phương thức này đánh với cường giả lục phẩm, nói rõ chính là muốn ý vào ưu thế của cương khí, cứng rắn đấu với đối phương

Đối mặt với đấu pháp như vậy, Tiểu Báo Tử tựa hồ đã bắt đầu có chút thúc thủ vô sách.

Bị lâm vào trong cục diện bị động, đây cũng là vấn đề chung của tất cả các cường giả dưới thất phẩm khi phải đối mặt với cường giả đã tu thành Cường khí, bọn hần căn bản không thể nào đột phá nổi hộ thể cương khí của những cường giả này, đến nỗi khi đối mặt với những cường giả này điên cuồng tấn công, căn bản cũng chỉ thúc thủ vô sách.

Cường giả tu thành cương khí, vô luận là tu vị nội khí hay là cường độ thân thể, đều có khác biệt rất lớn với cường giả dưới thất phẩm, cho dù là dưới tình huống cực kỳ công bằng, cao thủ Đoán Cốt giới cũng không cách nào chính diện đối kháng với cường giả Dịch Cân giới quá năm chiêu, huống chi một phương lại có được cương khí hộ thể, điên cuồng tiến công, không cần cân nhắc đến phòng thủ, còn một phương lại phải bị động phòng thủ. Dưới tình huống như thế, Tiểu Báo Tử chỉ dựa vào Lục Châu kiếm trong tay mà có thể gian nan chèo chống qua mười chiêu, đã là một chuyện rất kinh người rồi

- Tiểu tử, sự ương ngạnh của ngươi vượt quá dự liệu của ta, thực lực của ngươi trong cao thủ lục phẩm, cũng cũng coi là số một số hai được rồi, nhưng tiếc ah, ngươi lại quá không thức thời!

Lão giả áo xám có thể cảm giác được Tiểu Báo Tử phòng thủ dưới sự tiến công của mình chỉ là trái hình phải trái, càng ngày càng khó khăn, mình giành được chiến thắng chỉ là vấn đề sớm muộn thôi.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

356. Chương 364: Diệt Sát. (thượng)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 364: Diệt sát. (Thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Nghĩ đến chỗ tốt mình có thể lấy được từ trên người Tiểu Báo Tử, chính hắn cũng nhin không được trở nên hưng phấn, một bộ pháp khi uy lực vô cùng không nói, còn có cả Bích Linh Vạn Độc Châu, có Bích Linh Vạn Độc Châu rồi mình căn bản không cần phải tăng bốc Nguyễn gia, lợi dụng tài nguyên của bọn hắn nữa, chỉ cần tìm một nơi kín đáo, lợi dụng công dụng thần diệu của Bích Linh Vạn Độc Châu để dễ thăng thực lực của mình, tin rằng, trong vòng hai mươi năm, mình nhất định có thể đột phá bát phẩm đại quan, một khi đột phá bát phẩm đại quan, như vậy mình chính là cường giả thiên hạ đều biết, địa vị nếu so với hiện tại thì hơn gấp trăm lần

Thượng Tam phẩm

Thất phẩm, bát phẩm, cửu phẩm

Hào rộng của mỗi một phẩm đều không hề chênh lệch so với từ Luyện Bỉ giới tiến vào Đoán Cốt giới, Đoán Cốt giới tiến vào Dịch Cân giới.

Chênh lệch giữa mỗi một phẩm cũng như vậy.

Ở giữa Hạ tam phẩm và Trung tam phẩm, nếu giữa hai phẩm giai liền nhau còn có thể liều mạng thì đến Thượng Tam phẩm, căn bản không có khả năng đánh nhau sống chết nữa.

Chênh lệch giữa thất phẩm và bát phẩm, thậm chí nếu so với chênh lệch giữa lục phẩm và thất phẩm còn lớn hơn, chớ đừng nói chi là chênh lệch giữa cửu phẩm và bát phẩm .

Đây cũng là nguyên nhân vì sao lúc cướp dáu, khi Vương Xà thể hiện ra tu vị cửu phẩm, Minh Nghĩa Kinh Viện một phương cũng chỉ có thể nén giận.

Mà vốn tâm nguyên lớn nhất cả đời lão giả này chính là có thể tiến vào thất phẩm Dịch Cân giới, thế nhưng một khi tiến vào thất phẩm Dịch Cân giới, tâm tư của hắn liền bắt đầu lung lay.

Biểu hiện ra thoát nhìn tuổi của hắn rất lớn, nhưng trong lòng hắn rõ ràng nhất, chỉ cần hắn có đủ thời gian liền có thể tiến vào bát phẩm.

Cho nên hắn mới có thể tiếp nhận lời mời của Nguyễn gia, thu Nguyễn Tu Văn làm đệ tử, trở thành vị cường giả thất phẩm duy nhất của Nam Man Việt Châu, Kim Biên quận thành, mục đích hắn làm vậy chính là để lợi dụng Nguyễn gia, thổ hoàng đế của Việt Châu đều sưu tập tài nguyên mình cần, chuẩn bị dùng cho tương lai.

Sự tình một mực tiến hành cũng rất thuận lợi, Nguyễn gia không hổ là Việt Châu đệ nhất thế gia, đối với cường giả thất phẩm như hắn, có thể nói là hữu cầu tất ứng.

Nhưng cũng chính vì thế, hắn mới càng ngày càng cảm thấy hi vọng tấn cấp là xa vời.

Tu vị càng đề cao, hắn phát hiện ra, chính mình tựa hồ cách cảnh giới bát phẩm này càng ngày càng xa.

Hôm nay, sau khi tiến vào thất phẩm đã mười năm, hắn hiểu rất rõ, nếu như không có cơ duyên đặc thù thì từ thất phẩm tiến vào bát phẩm, đối với hắn mà nói, chỉ là một mộng tưởng xinh đẹp thôi.

Mà bây giờ, cơ duyên đang ở ngay trước mắt.

Bộ pháp kia chỉ có thể tăng lên chiến lực của hắn, nhưng Bích Linh Vạn Độc Châu lại là mấu chốt để hắn tiến vào bát phẩm, thậm chí là cửu phẩm.

Đối mặt với cơ duyên như thế, hắn có thể không động dung, có thể không kích động sao?

Hiện giờ thành công sắp tới, hắn cũng thật không nghĩ ra Tiểu Báo Tử còn có cơ hội gì để lật bàn, trong hưng phấn, cảm giác được Tiểu Báo Tử cũng không phải đáng ghét như vậy cho nên mới nói ra những lời vừa rồi.

Lục Châu kiểm chớp động lên vàng sáng màu xanh nhạt, gắt gao bảo vệ lấy toàn thân Tiểu Báo Tử, bắt quá, ánh mắt của hắn vẫn gắt gao nhìn lên người lão giả.

Quan sát nét mặt của hắn, lắng nghe ngữ khí của hắn, trên mặt Tiểu Báo Tử nhìn như đã liệu toàn lực bỗng hiện lên vẻ tươi cười.

Nụ cười này, lại quỷ dị, cổ quái như thế, cho dù mang lòng tin tuyệt đối, trong nội tâm lão giả cũng không khỏi phát lạnh.

Trong nháy mắt khí thế của Tiểu Báo Tử liền thay đổi, trở nên yêu dị đến cực điểm.

Lão giả đang điên cuồng tiến công chỉ cảm thấy chung quanh Tiểu Báo Tử xuất hiện lực trường kỳ dị .

Lấy hắn làm trung tâm, bao phủ toàn bộ phạm vi ba trường phạm vào trong cổ lực trường này.

Theo sự xuất hiện của lực trường, công kích của hắn bắt đầu trở nên khó khăn.

Lực trường giống như là lỗ đen vậy, hấp thu tất cả mọi thứ trong phạm vi ba trường vào trong, kể cả trùng thi nhỏ như tro bụi tán loạn đầy trời.

Kích chiến giữa hai người đã khiến trùng thi tán loạn bốn phía, trong phòng khắp nơi đều tràn ngập những trùng thi này, hiện tại, dưới sự ảnh hưởng lực trường của Tiểu Báo Tử, những thi trùng giống như tro bụi này bắt đầu vô cùng có quy luật tạo thành một đường cong, dùng một loại quỹ tích chậm chạp, hình đỉnh ốc lao về phía Tiểu Báo Tử.

- Ý? ! !

Lão giả là cường giả thất phẩm, kinh ngạc ban đầu qua đi, lập tức đã minh bạch hắn gặp cái gì.

Là “Ý” !

- Người vậy mà lại lĩnh ngộ ý!

Lão giả có chút giật mình nói, Tiểu Báo Tử cũng không trả lời, Lục Châu kiếm trong tay so với trước càng nhanh hơn vài phần, thẳng hướng lão giả đâm tới.

- Đây không phải kiếm ý, đây là quyền ý, người am hiểu nhất vậy mà không phải kiếm? !

Cảm giác Tiểu Báo Tử tràn ra quyền ý, lão giả đã xếp Tiểu Báo Tử vào phạm trù yêu nghiệt rồi.

Một cao thủ lục phẩm lĩnh ngộ quyền ý, vậy mà cầm một thanh kiếm cùng cường giả thất phẩm va chạm khí lực, hắn đến cùng muốn làm gì?

Cách nghĩ của Tiểu Báo Tử lão giả cũng không biết, nhưng hắn cũng không dám khinh thị đối phương nữa, công kích vừa hơi chậm lại một chút lại bắt đầu mãnh liệt, đối với kiếm đâm tới của Tiểu Báo Tử làm như không thấy, dù cho Tiểu Báo Tử đã nắm giữ quyền ý, hắn cũng không tin, chỉ dựa vào một thanh đoản kiếm trong tay là đối phương có thể phá được phòng ngự của mình, quan trọng nhất là, tốc độ của trường tiên trên tay hắn cũng không hề chậm hơn Tiểu Báo Tử, hắn có tuyệt đối nắm chắc trước khi đoản kiếm của Tiểu Báo Tử đâm trúng mình thì có thể giết giết Tiểu Báo Tử rồi.

Hắn tính sai.

Lục Châu kiếm tán ra lục quang quỷ dị, hung hăng đâm vào cương khí của hắn, thập phần nhẹ nhõm phá vỡ cương khí, đâm vào vai trái hắn.

Đây cũng là kết quả do sau khi hắn phát hiện tình huống không đúng, nên đã nhanh chóng né tránh đấy, nói cách khác một kiếm này, chỉ sợ đã trực tiếp xuyên qua tim rồi.

Con mắt của lão giả mãnh liệt trừng lớn lên, cổ nén đau xót, lùi về phía sau, hắn sợ dĩ lui, cũng không phải vì mình bị thương, mà là vì trước mắt sinh ra một màn khiến hắn không thể nào tin nổi.

Một kiếm này của Tiểu Báo Tử vậy mà đến trước roi của hắn, đã đâm trúng thân thể hắn.

Trùng thi bỗng nhiên trên không bị lực trường hấp dẫn, dùng một tốc độ càng nhanh hơn bức về phía Tiểu Báo Tử, đồng thời bức qua còn có trường tiên của hắn, việc khiến hắn hoảng sợ nhất là tốc độ của nó càng ngày càng nhanh.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

357. Chương 365: Diệt Sát. (trung)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 365: Diệt sát. (Trung)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Đặc biệt là khi cách Tiểu Báo Tử ước một xích, liền bắt đầu mãnh liệt thêm.

Xoát xoát bay lên, phảng phất chỉ trong nháy mắt liền có thể đánh lên người Tiểu Báo Tử, khiến hắn nát bấy, nhưng cũng chính khoảng cách một xích này, phảng phất vĩnh viễn như đi không hết vậy.

Tình cảnh trông thấy trước mắt và sự thật tạo thành hai cái cực đoan, tại thời khắc này hắn thậm chí không thể tin mình nhìn thấy là sự thật nữa, mấy lần hô hấp qua đi Lục Châu kiếm trong tay Tiểu Báo Tử đã công kích mấy lần, ngoại trừ lần thứ nhất là mình dưới sự khinh thường mà trúng chiêu ra, mấy lần khác đều bị hắn tránh khỏi.

Mà roi của hắn lại không đánh lên người Tiểu Báo Tử.

Một xích chỉ cách, Chỉ Xích Thiên Nhai!

Càng thêm muốn chết chính là, roi của hắn hiện giờ đã không thể thu lại nữa, sau khi phát hiện dị tượng, hắn muốn thu hồi roi của mình lại, nhưng lại không được, roi của hắn phảng phất như bị cái gì đó kéo dài ra vô hạn, nhiều lần rút ra, cũng không hoàn toàn rút về được.

- Trên đời sao lại có quyền ý cổ quái như thế chứ?!

Thử liền mấy lần, roi không thể rút lại, đánh lại đánh không đến người Tiểu Báo Tử, dưới sự tiến công của Tiểu Báo Tử, hắn rốt cục bắt đầu sinh thoái ý.

Lui a!

Có thể không lui sao?

Bích Linh Vạn Độc Châu mặc dù tốt, nhưng cũng phải có mệnh để hưởng dụng a, hắn cả đời này gặp qua vô số địch nhân, trải qua vô số chiến đấu, nhưng địch nhân giống như Tiểu Báo Tử đây là lần đầu tiên hắn đụng phải.

Rõ ràng tu vị chẳng qua chỉ là lục phẩm, nhưng thủ đoạn cổ quái trên người lại tầng tầng lớp lớp, vậy mà lại khiến một cường giả thất phẩm như mình luống cuống tay chân, quan trọng nhất là, quyền ý của hắn quả thực nhanh đến yêu dị, dưới tình huống như vậy, hắn lựa chọn tạm thời lui bước. Đây cũng có thể xem là một lựa chọn cận thận đấy chứ?

Mà một khi lui bước, hắn liền không hề do dự. Nhẹ buông tay, vậy mà lại quăng cây roi tùy thân của mình ra ngoài, không quản đến nói nữa, thân hình giống như điện lùi thẳng về sau.

Hắn lựa chọn đúng lúc này lui bước cũng là có suy tính của hắn, tạm thời lui lại cũng không có nghĩa là hắn buông tha cho Bích Linh Vạn Độc Châu, trái lại, hắn là để tạo nên cơ hội tốt hơn để lấy Bích Linh vạn độc châu.

Giao thủ với Tiểu Báo Tử lâu như vậy, hắn đã hiểu bọn người mình hoàn toàn đã đánh giá thấp thực lực của Tiểu Báo Tử, từ vừa mới bắt đầu liền bị Tiểu Báo Tử lấy được tiên cơ, một lần hành động đánh chết hai gã cao thủ lục phẩm, đây là sai lầm lớn nhất của hắn.

Nếu như bây giờ vẫn còn hai gã cao thủ lục phẩm kia thì, hắn quyết sẽ không lâm vào cục diện bị động thế này, hiện tại, phe mình đã có hai người chết, một người sợ đến bể mặt, chiến lực duy nhất chỉ có mỗi

mình, mà mình cũng đã bị lâm vào trong khổ chiến, đối mặt với quyền ý thâm bất khả trắc và quyền pháp còn chưa thi triển ra của đối phương, nếu như miễn cưỡng liều mạng thì cho dù mình thắng được thì cũng phải trả một cái giá tương đối lớn, kết quả là làm quần áo cưới cho người khác, thay vì thế thì chi bằng lưu manh một chút, giữ lui lại chờ cơ hội, dù sao đối phương còn có một bộ pháp khí ở trong tay hần, lấy giá trị của bộ pháp khí này, nghĩ đến đối phương tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ, nhất định sẽ nghĩ cách cầm lại, mà tới lúc đó thì thời gian địa điểm, đã không phải do Tiểu Báo Tử lựa chọn nữa, cũng giống như hôm nay Tiểu Báo Tử lợi dụng địa thế có lợi để miểu sát hai gã cao thủ lục phẩm vậy, tiếp theo, mình cũng có thể lợi dụng địa thế có lợi.

Phủ tổng đốc Việt Châu ngoài trừ một cường giả hóa phẩm là hần ra, còn có sáu gã cường giả lục phẩm, giờ chết mất hai người, còn lại bốn người, mượn nhờ địa lợi, lại thêm bốn gã cao thủ lục phẩm, dưới tình huống pháp khí đối phương đã mất đi hơn nửa uy lực, cho dù là Tiểu Báo Tử có được quyền ý cổ quái như thế, hần cũng nắm chắc có thể chế ngự được.

Dù sao trước đó, hần đối với việc Tiểu Báo Tử đột nhiên thi triển ra quyền ý quỷ dị cũng không có chuẩn bị, nhưng tiếp theo, hần sẽ không phạm phải sai lầm như vậy nữa.

Với tư cách một gã cường giả thất phẩm, nếu như ngay cả điểm này cũng làm không được, hần cũng không xứng trở thành cường giả thất phẩm.

Bởi vậy, giờ hần bắt đầu lui

Tiểu Báo Tử đương nhiên sẽ không để hần rời khỏi vòng chiến dễ dàng như vậy.

Việc lão giả rõ, hần cũng rõ, hướng chi, hết thấy hiện giờ đều là do hần xếp đặt xuống, hần sao có thể dưới tình huống chiếm ưu thế lại để cho đối phương đào tẩu được?

Thậm chí ngay cả sự lùi bước của đối phương, đã nằm trong tính toán của hần rồi.

Dưới hắc động quyền ý của hần, muốn lui, nào phải chuyện dễ?

Chỉ là sự quả quyết của đối phương có chút ngoài dự liệu của Tiểu Báo Tử, thậm chí ngay cả binh khí tùy thân cũng không cần, chỉ lo lui về phía sau.

- Người đã không có đường lui rồi!

Tiểu Báo Tử cười lạnh, thân thể tháo chạy về phía trước, bắn về phía lão giả như mũi tên.

- Một bả bách luyện chân binh mà thôi, người cho rằng thật có thể phá được cương khí của ta sao!

Lão trông thấy Tiểu Báo Tử xông đến, trên mặt hiện lên một tia tức giận, vừa rồi dưới sự khinh thường, bị Lục Châu kiếm của Tiểu Báo Tử đâm phá cương khí, đâm vào vai, khiến hần trong khoảng thời gian ngắn cho rằng trong tay Tiểu Báo Tử chính là thần binh, nhưng sau khi bị Lục Châu kiếm liên tục đâm mấy nhát, hần bắt đầu yên lòng lại, đó cũng không phải là thần binh.

Lần đầu bị đâm trúng chẳng qua là do mình không có bất kỳ sự chuẩn bị tâm lý nào thôi, mà trong một kiếm kia của Tiểu Báo Tử cũng đồng thời tràn ngập một cỗ nhiệt lượng mang tính hủy diệt, cho nên cương khí mới có thể bị một kích mà bại.

Trong công kích sau này, loại nhiệt lượng mang tính hủy diệt kia đã biến mất, việc này khiến lão giả không khỏi sinh ra một ít phỏng đoán.

- Có lẽ, công kích ẩn chứa nhiệt lượng mang tính hủy diệt kia, hần chỉ có thể phóng chỉ có hạn lượng mấy lần thôi sao?

Ý nghĩ như vậy đương nhiên có thể thành lập, Tiểu Báo Tử đối diện chỉ là cao thủ lục phẩm, cho dù trong quá trình tranh đấu đã cho hần “Kinh hỉ” thật lớn, nhưng là lục phẩm dù sao cũng là lục phẩm, cho dù có thủ đoạn phá vỡ cương khí, cũng không có khả năng có thể sử dụng không hạn chế, bằng không thì chênh lệch giữa thất phẩm và lục phẩm cũng không có lớn như vậy.

Hiện tại Tiểu Báo Tử lại lao đến, hần liền nhiều hơn một cách nghĩ, có lẽ Tiểu Báo Tử sẽ lại lần nữa sử dụng cỗ nhiệt lượng mang tính hủy diệt kia, nên vô thức, hần bắt đầu nhanh chóng vận chuyển cương khí của mình, nghênh hướng một kiếm này của Tiểu Báo Tử, trong nội tâm thậm chí còn ẩn ẩn có chút chờ đợi,

muốn xem mình đã có sự chuẩn bị rồi thì một kiếm này của Tiểu Báo Tử còn có thể đâm rách cương khí của mình không.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

358. Chương 366: Diệt Sát. (hạ)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 366: Diệt sát. (Hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Nhìn hướng Lục Châu kiếm đánh tới, cương khí màu xám càng thêm nồng đậm, trong mắt Tiểu Báo Tử hiện lên một tia mỉa mai?

Tay phải cầm kiếm mãnh liệt buông lỏng, vứt Lục Châu kiếm ra ngoài?

Đôi mắt lão mãnh liệt ngưng tụ, đồng tử lập tức co lại như một cây kim, một nỗi sợ hãi lập tức trải rộng toàn thân.

- Nguy rồi!

Tiểu Báo Tử trường kiếm rời tay, nghênh hướng cương khí của hắn, không hề lo lắng bị cương khí của hắn bắn ra, căn bản cũng không hề tạo thành chút thương tổn cho cương khí của hắn.

Tiểu Báo Tử sau khi trường kiếm rời tay, hai tay vừa lộn mãnh liệt đánh qua, cùng lúc đó, trước ngực hắn thanh mang đại phóng, chỉ là lão giả lại không nhìn thấy việc đó.

Song chưởng mãnh kích, lập tức nghênh hướng cương khí của hắn, lúc này hắn tránh cũng không thể tránh.

PHỐC! một tiếng trầm đục, song chưởng và cương khí màu xám đụng vào nhau, thân thể hai người đồng thời định hướng, cùng lúc đó quyền ý của Tiểu Báo Tử cũng tùy theo biến mất, trùng thi đầy trời mất đi khổng chế, bay tán loạn khắp nơi, toàn bộ phòng, lại lần nữa bị bao phủ trong một mảnh lờ mờ.

Trong mảnh lờ mờ này, một điểm ánh sáng màu xanh lóe lên rồi biến mất, Tiểu Báo Tử bàn tay gắt gao đánh lên cương khí chỉ cảm thấy hai tay của mình phảng phất bị ngàn vạn cây kim đâm vào, khóe miệng thoáng cái nhếch lên, kỳ quái kêu một tiếng, bất quá, vẫn cố nén không rút tay lại.

Sóng chấn động Thanh ngưng Như Ngọc dùng một tần suất cực cao từ song chưởng của hắn dũng xuất ra ngoài, đồng thời khi gợn sóng xông ra, hai tay của hắn bắt đầu từ khủy tay, từng lỗ chân lông bắt đầu phun máu ra ngoài, một cổ huyết vụ tầng tầng bao lấy tay hắn.

Gợn sóng thanh sắc kéo tới cương khí màu xám, trong nháy mắt, cương khí màu xám cũng theo sự rung động của gợn sóng màu xanh mà bắt đầu chuyển động, mà nó lại rất nhanh liên lụy đến toàn thân lão giả.

Khuôn mặt lão giả cứng đờ, trong mắt hiện lên một tia kinh hãi dị thường, thân thể mãnh liệt run lên, miệng có chút mở ra, phảng phất muốn hô tên gì đó, nhưng là rốt cục, hắn ngay cả thanh âm cuối cùng cũng không thốt lên được.

Vô Cực Chấn Thiên!

Thân thể lão giả theo gợn sóng màu xanh chấn động cao độ, bộ dáng kia, phảng phất như một ván gỗ đang chấn động vậy, chỉ là loại chấn động này cũng không kéo dài quá lâu.

Một lần hô hấp qua đi, cương khí theo chấn động mà tan vỡ, thân thể lão giả đã bị chấn động đến nát bấy rồi, huyết vụ đậm đặc tung tóe khắp nơi, rửa sạch trùng thi trên không trung một phen, trong phòng so với trước nhẹ nhàng khoan khoái hơn một chút, trong nhẹ nhàng khoan khoái, tràn ngập vị đạo huyết tinh nồng đậm.

Dùng Vô Cực Chấn Thiên một lần hành động đánh chết lão giả, Tiểu Báo Tử chính mình cũng không chịu nổi, hai tay có chút rung động, vừa rồi vận tác toàn bộ bí kỹ tuy rằng đều do chân long thu đầu cốt trong ngoại đan hoàn thành, nhưng cuối cùng vẫn phải thông qua song chưởng của hắn để phát ra, chỉ là một bước cuối liền khiến hai tay của hắn trọng thương.

Nhưng dùng dẫn làm đại giá, đánh chết một gã cường giả thất phẩm, tuyệt đối là đáng giá.

Phi thường đáng giá.

- Phỏng đoán của ta cũng không sai, Vô Cực Chấn Thiên đích thật có thể đánh tan cương khí, thậm chí, còn có thể lợi dụng cương khí để kết nối với bản thể đối phương, trực tiếp diệt sát đối phương!

Tiểu Báo Tử nhìn bãi huyết nhục trước mắt, lộ ra dáng cười đắc ý, mũi chân điểm một cái, đá hộp đen dưới đất lên, một cước này, đã dùng lực, cho nên, cái hộp trong khi bay lên bị vỡ ra, bốn mươi hai căn Tu La Âm Sát châm bị lão giả thu lại lần nữa chịu Tiểu Báo Tử không chế.

- Không nên giết ta. Van cầu người, không nên giết ta, người muốn cái gì, ta đều cho người, muốn cái gì ta đều cho người!

Khi Tiểu Báo Tử lại lần nữa không chế được Tu La Âm Sát châm, cũng đưa mắt nhìn sang Nguyễn Tu Văn, Nguyễn Tu Văn mới từ trong lúc khiếp sợ tỉnh ngộ lại, lên tiếng kêu lớn lên.

Cái chết của lão giả mang đến cho hắn kích thích cực lớn, một hóa phẩm cường giả, cứ như vậy mà khinh địch chết dưới tay của Hắc y nhân cổ quái này, đến hài cốt cũng không còn.

Đúng vậy, hài cốt không còn!

Việc này khiến hắn nghĩ đến Cao Ngọc Lâu, lúc này, hắn đã xác định được, hắc y nhân giống như ác ma này, chính là nam tử thần bí Hiếu ở Tần lăng quận thành cùng Vương Xà cướp cô dâu.

Một lần kia, hắn cũng khiến cho một gã cường giả thất phẩm hài cốt không còn.

- Không cần cầu xin, ta nếu muốn giết người, người có cầu xin cũng vô ích!

Tiểu Báo Tử đi từ từ đến trước mặt Nguyễn Tu Văn.

Trên mặt Nguyễn Tu Văn cũng bị vắng không ít huyết của lão giả, hắn cũng không có lau, hoặc là nói, cũng không ít thức được, hắn nơm nớp lo sợ nhìn qua Tiểu Báo Tử từng bước một đi về phía hắn, theo tần suất bước chân của Tiểu Báo Tử mà lui về sau từng bước.

Rút lui thẳng đến cửa ra vào, một cước đạp vào không khí, thân hình khẽ đảo về sau, đặt mông ngồi xuống mặt đất.

- Không, không, không được qua đây, người không được qua đây!

Cho dù đã ngồi xuống mặt đất, hắn vẫn dùng hai tay chống đằng sau, hai chân liền đạp, tháo chạy về phía sau.

- Nếu tiếp tục làm loạn, ta sẽ giết người!

Tiểu Báo Tử vẫn là không nhanh không chậm bức tới phía hắn, nhẹ nhàng nói.

Động tác của Nguyễn Tu Văn đình chỉ, không dám động nữa, ngồi dưới đất, dùng một loại ánh mắt cầu xin nhìn về phía Tiểu Báo Tử.

- Không phải sợ, ta không muốn giết người, nhưng là người phải hợp tác!

- Dạ dạ, ta hợp tác, ta hợp tác!

Nguyễn Tu Văn liên tục gật đầu nói.

Tiểu Báo Tử nhìn quanh một lần, nhíu mày, lúc này khách sạn đã không còn, nhưng ở chung quanh khách sạn, đã có vài cỗ khí tức như có như không, tu vị của chủ nhân mấy cỗ khí tức này cũng không tệ, chỉ ít cũng tứ ngũ phẩm, xem ra lúc vừa rồi đến lão giả tuy rằng dọa lùi đi một tí người, nhưng là cũng có một ít người muốn kiếm tiện nghi nên không thối lui, mà là che dấu ở chung quanh.

- Ta có lời muốn hỏi người, bất quá nơi này không thích hợp!

Trong lúc nói chuyện, Tiểu Báo Tử một xách cổ áo Nguyễn Tu Văn, xách thân thể hắn lên, cùng lúc đó, tay phải truyền đến một hồi đau đớn nóng rất cũng khiến hắn ngược lại hít một hơi khí lạnh.

- Vô Cực Chấn Thiên này tổn hại với thân thể quả nhiên cực lớn, trách không được bị nói thành bí kỹ kê lạc, uy lực cực kỳ lớn, nhưng cũng không ai có thể sử dụng hoàn toàn!

Tiểu Báo Tử thầm nghĩ trong lòng, tay nhắc tới, đem Nguyễn Tu Văn toàn bộ nhắc lên, vận khởi Nhạn Phù thân pháp, chạy ra khỏi khách sạn.

Những cao thủ chờ ở bên ngoài khách sạn, chuẩn bị tìm cơ hội đều không kịp phản ứng, đã chứng kiến một bóng người mang theo một người nửa chết nửa sống hướng xa xa chạy đi, độ cực nhanh, khiến người tặc lưỡi không thôi.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

359. Chương 367: Bách Độc Hàn Quang Chương. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 367: Bách Độc Hàn Quang Chương. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Cao thủ ẩn ở một nơi bí mật gần đó cao thủ không có một ai đuổi theo, bởi vì bọn hắn đại đa số cũng đã thấy rõ bộ dạng của hai người.

Bọn hắn thấy rõ ràng, bị người xách trong tay đúng là Nguyễn Tu Văn Nguyễn Đại công tử, vị Nguyễn Đại công tử này bị người xách trong tay, mà trong khách sạn vừa rồi không có người đuổi theo ra, điều này nói rõ cái gì?

Điều này nói rõ thần bí nhân ở trong khách sạn làm ra động tĩnh lớn như vậy đã đánh bại tổ hợp bốn người kể cả cường giả thất phẩm Vân lão trong đó, cường ép bắt đi Nguyễn Đại công tử, mà kết cục của ba người khác như thế nào mới là chuyện bọn hắn quan tâm nhất.

Một nén nhang sau khi Tiểu Báo Tử mang theo Nguyễn Tu Văn biến mất, mấy đạo nhân ảnh vọt vào khách sạn, sau một lát, trận trận kinh hô truyền ra, sau đó, quan binh của thủ bị phủ cũng đuổi tới trong khách sạn, sau nửa canh giờ, toàn bộ Kim Biên quận thành tiến nhập tình huống khẩn cấp, mà hết thấy việc này, tựa hồ đều có quan hệ với Tiểu Báo Tử

Một nơi cách Hạc Tường Lâu chừng 30 trượng, một lão giả bày bày bán hàng rong híp mắt, có chút nghi hoặc nhìn Hạc Tường Lâu một cái

- Tiểu tử này, đang làm cái gì ah, bất quá hắn làm ra động tĩnh lớn như vậy, lại tiện nghi cho ta!

Ngón tay nhẹ nhàng đánh lên đòn gánh của sạp hàng do mình phụ trách, trên ngón vô danh, chiếc nhân điều khắc đồ án kim kê dưới ánh mặt trời chiếu vào, chớp động lên kim quang chói mắt .

- Không nên giết ta, không nên giết ta!

Tiểu Báo Tử triển khai thân pháp, một đường lao đi, trên đường đi, trong miệng Nguyễn Tu Văn không ngừng nói “Không nên giết ta, không nên giết ta” giống như là đang niệm chú vậy, sợ miệng dừng lại thì không còn mạng nữa.

- Người không nên kêu nữa, nếu kêu tiếp, ta liền thật sự muốn giết người rồi!

Tiểu Báo Tử rơi xuống từ nóc nhà, không ngừng xuyên qua trong một con phố nhỏ ở Kim Biên quận thành.

Người trong quận thành sớm đã bị đoàn mây đen trên Hạc Tường Lâu làm cho sợ hãi, đều đóng chặt cửa sổ, trên đường cái vốn phồn hoa náo nhiệt giờ không còn một ai chứ đừng nói chỉ đến con hẻm nhỏ thế này.

Nguyễn Tu Văn thấy Tiểu Báo Tử nói vậy, lập tức ngậm miệng, thành thành thật thật tùy ý để Tiểu Báo Tử mang theo.

- Nơi người nói, có còn xa lắm không? !

- Không xa không xa, đến phía trước rẽ một cái là được!

Nguyễn Tu Văn vội la lên.

- Hi vọng người không nên gạt ta!

Tiểu Báo Tử cười lạnh nói, dựa theo phương hướng Nguyễn Tu Văn nói, quẹo vào một cái ngõ nhỏ, chui vào trong một con hẻm nhỏ nhỏ.

Phố nhỏ không dài, chừng ba mươi bốn mươi trượng, mặt đối mặt có tất cả sáu hộ tiểu viện.

- Chính là chỗ đó, nhà thứ ba bên trái, đó là cửa ta.

Nguyễn Tu Văn chỉ vào một gian trong đó nói.

Tiểu Báo Tử vận thân pháp, một cái thả người, mang theo Nguyễn Tu Văn, nhảy vào cái tiểu viện này.

- Ah!

Mới vừa vào viện, liền nghe được một thanh âm bén nhọn vang lên.

Tiếng kêu sắc nhọn chói tai, dù là Tiểu Báo Tử với một thân võ công, cũng bị làm cho hoảng sợ.

- Đừng kêu, bằng không thì một đao giết người.

Một thân áo đen, đeo mặt nạ cười quỷ dị, một thân trang phục này cũng cực kỳ có lực sát thương, đặc biệt là khi hắt ánh sáng mắt âm lãnh về phía người đang thét lên.

Người nọ lập tức rùng mình một cái, toàn thân nổi da gà, cảm giác như đang bị một đầu độc xà theo dõi vậy.

Trong nội viện có hai người đứng đấy, đều là nữ tử, niên kỷ cũng không lớn, lớn thì chừng mười bảy mười tám tuổi, nhỏ thì mười bốn mười lăm tuổi, xem cách ăn mặc, như là hai chủ tớ vậy.

Thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi một thân quần áo hồng nhạt. Người nhỏ dung mạo xinh đẹp cũng thập phần thanh tú.

Vừa rồi phát ra tiếng thét, chính là nữ tử áo trắng (?), nàng che cái miệng nhỏ nhắn của mình, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ nhìn Tiểu Báo Tử đột nhiên vọt qua tường, mà nha đầu kia thì lại chắn trước người thiếu nữ, tuy rằng mặt mũi cũng tràn đầy hoảng sợ, bất quá theo trong mắt của nàng Tiểu Báo Tử vẫn nhìn thấy một tia kiên tuyệt chí ý.

- Không phải sợ, ta không có ý thương hại các người, là tên này bảo ta tới đây!

Tiểu Báo Tử nhắc Nguyễn Tu Văn trong tay lên, để chủ tớ hai người nhìn thấy khuôn mặt hắn.

- Ah, tướng công!

Thấy rõ diện mạo của Nguyễn Tu Văn, trên mặt nữ tử áo trắng càng thêm sợ hãi, cũng không biết lấy dũng khí từ nơi nào nói

- Người là người nào, tại sao muốn bắt tướng công của ta, người có biết chàng là ai không?!

- Nơi này nguyên lai là ngoại viện của người a, khó trách lại che dấu sâu như vậy!

Tiểu Báo Tử lập tức hiểu rõ ra.

- Yên tâm đi, ta sẽ không làm gì Nguyễn Đại công tử cả, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là hần phải hợp tác!

Nói xong liền mang theo Nguyễn Tu Văn đi thẳng vào trong nhà, không lý đến hai chủ tớ nữa.

Hai chủ tớ này trao đổi ánh mắt, tuy rằng trong nội tâm rất sợ hãi, nhưng vẫn là cưỡng chế lại, đi theo Tiểu Báo Tử vào phòng, thập phần nhu thuận đóng cửa lại.

- Tốt rồi, giúp ta tìm một gian phòng yên tĩnh, mặt khác, lại chút gì ăn đi!

Tiểu Báo Tử tùy ý phân phó nói.

Nữ tử áo trắng lên tiếng, bảo nha hoàn kia chuẩn bị đồ ăn, còn mình thì mang theo Tiểu Báo Tử đi thẳng vào trong, đi vào trong một gian phòng không rộng rãi lắm.

- Vị hiệp sĩ này, căn phòng này là nơi an tĩnh nhất ở đây đấy!

Nữ tử áo trắng nhìn về phía Tiểu Báo Tử nhu hòa nói

- Kính xin hiệp sĩ giơ cao đánh khê. Buông tha tướng công nhà ta!

- Người đi ra ngoài đi, nơi này không còn chuyện của người rồi!

Tiểu Báo Tử không muốn dây dưa thêm với nàng, quơ quơ tay áo, lập tức, nữ tử áo trắng liền bị một cổ lực lượng âm nhu đẩy ra khỏi phòng, cửa phòng cũng theo đó đóng lại.

- Ngoài viện này của người cũng không tệ a, rất có đảm lược!

Đóng cửa lại, Tiểu Báo Tử vút Nguyễn Tu Văn lên mặt đất, nửa đùa nửa giỡn nói.

- Tiểu nhân không dám, tiểu nhân không dám!

Đứa nhỏ này đã dọa đến bể mật, nào dám khiến Tiểu Báo Tử không vui, việc này khiến Tiểu Báo Tử lộ ra có chút bất đắc dĩ.

- Nguyễn đại công tử, người phải hiểu được, ta không có ý tứ muốn làm địch với Việt Châu Nguyễn gia các người!

Tiểu Báo Tử tận lực khiến ngữ khí của mình hòa hoãn lại, nói với Nguyễn Tu Văn.

- Dạ dạ!

Nguyễn Tu Văn vẫn chỉ gật đầu.

- Nhưng nếu như người còn như vậy, không chịu hợp tác thì ta liền một cước giẫm chết người!

Lời nói xoay chuyển, thanh âm bắt đầu trở nên lạnh lẽo ác liệt.

- Vâng ách!

Nguyễn Tu Văn giật mình, đầu gối lên, vẻ mặt e sợ nhìn về phía Tiểu Báo Tử

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

360. Chương 368: Bách Độc Hàn Quang Chương. (2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 368: Bách Độc Hàn Quang Chương. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Không biết, không biết các hạ có, có gì phân phó? !

- Lần này ta đến Việt Châu, là vì truy tung một người, không hề có liên quan với Việt Châu Nguyễn gia các người, không thể tưởng được tiến vào Kim Biên quận thành, liền phát hiện trong thành này khắp nơi tràn ngập độc trùng độc khí cổ quái, trên người lại vừa vận mang theo Bích Linh Vạn Độc Châu, cho nên mới xảy ra chuyện thể này!

Tiểu Báo Tử vốn muốn nói “Tích Độc Châu”, nhưng trong đầu vừa nghĩ lại, nghĩ tới lời nói của lão giả, tạm thời đổi Tích Độc Châu thành Bích Linh Vạn Độc Châu.

- Ta biết, ta biết!

Lời của Tiểu Báo Tử khiến Nguyễn Tu Văn yên tâm rất nhiều, dũng khí cũng quay lại, vừa rồi hẳn là bị sợ hãi, hiện giờ đầu óc cũng thanh tỉnh hơn rất nhiều.

Trong khẩu khí của Tiểu Báo Tử, hẳn cũng đã hiểu, người này tu vị cực cao, bất quá đối với Nguyễn gia bọn hắn lại có chỗ cố kỵ, cũng không muốn kết xuống oán thù không hóa giải được, cho nên mới dùng ngữ khí hòa hoãn như vậy để nói chuyện với mình, đương nhiên, mặc dù ngữ khí của đối phương hòa hoãn, cũng không có nghĩa là mình được an toàn. Đối phương có thể có chỗ cố kỵ đối với thế lực của Nguyễn gia, nhưng hiển nhiên cũng không phải là người sợ phiền phức, nếu quả thật sợ phiền phức thì cũng đã không giết chết Cao Ngọc Lâu rồi, hiện giờ hẳn đã cho rằng, quái nhân hắc y trước mặt này chính là cao thủ thần bí Hiểu sau khi làm một trận ở Tần Lăng quận thành liền giảm âm thanh biệt tích.

Cho nên, hắn cẩn thận từng li từng tí nói

- Đương nhiên. Đương nhiên, đây là hiểu lầm, một cái hiểu lầm!

- Là hiểu lầm, bất quá trong hiểu lầm kia, ta còn có mấy vấn đề nhỏ, hi vọng người có thể trả lời thành thật, trả lời khiến ta hài lòng, ta sẽ thả người, nếu như người muốn mảnh khốe thì...!

- Không có, ta sẽ không làm trò gì đâu, tuyệt đối sẽ không, xin ngài hỏi đi!

Nguyễn Tu Văn vội la lên, bộ dáng vô cùng thành khẩn.

- Tốt, ta hỏi người, độc thành trong thành này là chuyện gì? Là vẫn một mực tồn tại, hay là mới xuất hiện gần đây? !

- Cái này, đây là chúng ta nuôi thả.

Nguyễn Tu Văn không dám giấu diếm thành thành thật thật nói

- Đúng, đúng là do sự phụ bảo chúng ta nuôi thả!

- Nuôi thả?

Tiểu Báo Tử có chút khó hiểu nói.

- Các người nuôi thả nhiều độc trùng như vậy trong Kim Biên quận thành?

- Cũng không hoàn toàn như vậy, là thánh trùng của Nam Man Bách Độc môn!

Nguyễn Tu Văn một năm một mười nói.

Bản thể Vô Hình Chung so với tro bụi còn nhỏ hơn, độc tính cũng không lớn, cho nên, được nuôi ở Kim Biên thành cũng không gây chết người, chỉ cần mười ngày là Vô Hình Chung liền có thể hấp thủ đủ máu huyết rồi!

- Hấp đủ máu huyết?

Ánh mắt Tiểu Báo Tử phát lạnh, người nói là Vô Hình Chung hấp máu huyết người? !

- Việc này cũng không đả thương đến người khác đâu!

Cảm giác được hàn khí phát ra từ trên người Tiểu Báo Tử

- Vô Hình Chung ở trong giai đoạn này sẽ không đả thương người thường, độc khí cũng chỉ liễm mà không phát, chỉ khi nào hấp thu đủ máu huyết người, lại tranh đấu lẫn nhau, tập trung vô số Vô Hình Chung vào một thân, mới có thể thành tựu Vô Hình Chung Vương chính thức.

- Nói cách khác, người dùng toàn bộ người ở Kim Biên quận thành để làm chất dinh dưỡng nuôi chung đúng không? ? !

- Vâng!

Nguyễn Tu Văn trì hoãn một chút, cuối cùng nhẹ gật đầu, ngay sau đó lại nói.

- Chung độc của Vô Hình Chung ngày từ đầu đối với người vô hại, không, là có lợi đấy, bọn hắn sẽ hấp thu dơ bẩn chi khí trong nhân thể máu huyết, dung nhập vào trong độc tố của bản thân, chỉ có hấp thủ đủ nhân thể máu huyết, độc tố của chúng mới có thể chuyển hóa!

- Sau đó lại chém giết lẫn nhau, cuối cùng chỉ lưu lại một con, là được Vô Hình Chung Vương, đúng không!

- Đúng vậy!

- Các người làm như vậy, không sợ người khác phát hiện sao?

- Sẽ không phát hiện đâu, những Vô Hình Chung này mặc dù nhiều nhưng chúng không khác gì tro bụi cả. Người có tu vị nội khí dưới thất phẩm căn bản không thấy được, về phần cường giả trên thất phẩm, trong khoảng thời gian này sẽ không đến Kim Biên quận thành đâu. Coi như là đến, cũng sẽ không quá nhiều, Vô Hình Chung chỉ cần thời gian mười ngày liền có thể hấp thủ đủ máu huyết rồi, cho nên, chúng ta cũng không lo lắng!

- Dưới thất phẩm liền không cảm giác được sao !

Tiểu Báo Tử trong nội tâm khẽ động, tu vị của mình cũng không đến thất phẩm, nhưng còn chưa vào thành đã cảm thấy được, chẳng lẽ là do con mắt cổ quái của mình sao?

Vứt suy nghĩ này đến sau đầu, Tiểu Báo Tử lại hỏi

- Vô Hình Chung Vương này rất lợi hại phải không?

- Vô Hình Chung là thánh trùng của Nam Man Bách Độc môn, tập hợp vô số độc tố của Vô Hình Chung, độc tính cao đến kinh người, cao thủ dưới thất phẩm hơi dính một chút liền chết ngay lập tức. Cường giả trên thất phẩm thậm chí bát phẩm, sau khi dính vào cũng chỉ có một con đường chết không thuốc nào chữa được!

- Lợi hại vậy sao?

Tiểu Báo Tử có chút không tin, dưới thất phẩm không tính làm gì, nhưng cường giả trên thất phẩm cường độ thân thể nói đã đến một tình trạng khủng bố, không chỉ là thể hiện về mặt lực lượng, còn thể hiện ở những phương diện khác, kháng độc là một trong số đó, mà tu vị một khi đến bát phẩm, thậm chí còn có thể ăn độc được như ăn cơm mà không có việc gì, Vô Hình Chung Vương này lại có thể hạ độc chết cường giả bát phẩm, cái này không khỏi có chút khoa trương a?

- Nếu quả thật như lời người nói, độc này có thể hạ độc chết cường giả bát phẩm, Nam Man Bách Độc môn này chẳng phải đã sớm vang danh khắp giang hồ sao, vì sao ta lại chưa từng nghe nói qua? !

- Bởi vì Vô Hình Chung Vương tuy rằng kịch độc vô cùng, nhưng bắt đầu bồi dưỡng cũng thập phần khó khăn, sau khi Vô Hình Chung Vương xuất hiện, cần phải qua năm mươi năm mới có thể sinh ra một lần trứng, mà những trứng này muốn ấp ra Vô Hình Chung, ít nhất cũng cần mười năm, hơn nữa, trong lúc Vô Hình Chung Vương còn sống, trong vòng ngàn dặm không cho phép tồn tại bất kì dị loại nào, cho nên, một khi Vô Hình Chung Vương sinh ra đời, như vậy, ít nhất trong vòng sáu mươi năm, sẽ không tồn tại con khác. trứng của Vô Hình Chung trùng cho dù ấp ra, cũng không nhất định có thể sống được, cho dù sống được, cũng không phải mỗi Vô Hình Chung Vương đều có sản xuất ra đủ số lượng trứng, mà nếu như số lượng không đủ, cũng không thể sinh ra Vô Hình Chung Vương, cho nên ...!

Nói đến đây, trên mặt Nguyễn Tu Văn hiện lên một nụ cười khổ.

- Trên đời đã có hơn năm trăm năm không có xuất hiện qua Vô Hình Chung Vương rồi.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

361. Chương 369: Bách Độc Hàn Quang Chương. (3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 369: Bách Độc Hàn Quang Chương. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Lúc này đây, các người nhất được bảo bối rồi!

- Không, là ngài nhất được bảo bối phải, người có Bích Linh Vạn Độc Châu, hấp thu tất cả độc tố của Vô Hình Chung, độc tính trong đó so với Vô Hình Chung Vương chỉ cao hơn chứ không thấp hơn!

- Bích Linh Vạn Độc Châu sao? !

Tiểu Báo Tử cười cười.

- Ta có được nó cũng không được bao lâu, người có thể nói cho ta công dụng của nó được không?

- Truyền thuyết Bích Linh Vạn Độc Châu là kỳ vật chỉ trong cơ thể nhưng yêu thú cực độc mới có thể sinh ra, không chỉ có thể tích vạn độc, còn có thể hấp thu vạn độc, có được nó, liền không cần e ngại bất luận độc vật nào, một khi tế luyện thành công, chính là khắc tinh của thiên hạ vạn độc, hơn nữa, nếu như có thể để Bích Linh Vạn Độc Châu hấp thu đầy đủ độc tố, cùng thuộc tính cực hàn thuộc xứng đôi dung luyện thì còn có thể luyện thành Bách Độc Hàn Quang Chương. Một khi luyện thành vật ấy, liền có thể tung hoành thiên hạ!

- Bách Độc Hàn Quang Chương, vậy đó là gì? !

Tiểu Báo Tử khẽ nhướn mày, hỏi.

Sự tình đã đến một bước này, Nguyễn Tu Văn tự nhiên sẽ không biết không nói, biết gì nói nấy không lừa gạt, ngôn vô bất tấn rồi.

- Bách Độc Hàn Quang Chương là là một loại pháp bảo hộ thân tấn công dịch bí truyền của Nam Man Bách Độc môn, bách độc hàn quang trảo là tụ ngàn vạn vật kịch độc, hỗn hợp cực âm sát khí mà luyện ra. Lúc thu vào giống như một đoàn Huyền Thái Vân Hà, lúc thả ra có thể bao phủ phạm vi hơn mười trượng.

Người bị bảo vật này bao lại, khí huyết sẽ lập tức cứng lại; một thời ba khắc liền bị đông lạnh thấu xương tủy, hóa thành nước trong mà chết.

Nguyễn Tu Văn nói, trong mắt toát ra một tia hâm mộ.

- Chỉ là bảo vật này rất khó luyện thành, so với bồi dưỡng Vô Hình Chung Vương còn khó hơn, bởi vì trong quá trình luyện chế cần dung luyện ngàn vạn độc tố, cần vật chứa có thể dung nạp ngàn vạn độc tố, điểm này, cho dù là Độc nhân của Nam Man Bách Độc môn cũng không cách nào làm được, Bích Linh Ngũ Độc châu lại có thể đơn giản làm được việc này.

Lại có có việc tốt bực này sao!

Tiểu Báo Tử thấy Nguyễn Tu Văn không giống như là đang nói láo. Trong nội tâm không khỏi vui vẻ, vừa nghe hắn nói vậy, Bách Độc Hàn Quang Chướng này một khi luyện thành, vậy thì thực lực của mình sẽ được nâng lên một tầm cao mới.

- Người nói Bách Độc Hàn Quang Chướng này đã lợi hại như vậy, coi như là đã luyện thành, cũng phải cẩn thận, bằng không bị độc tính cản trở chẳng phải không xong sao?

- Tuyệt đối sẽ không phát sinh chuyện như vậy, là pháp bảo đều có linh tính, một khi tế luyện thành công, linh tính của pháp bảo liền cùng linh tính của nối khí hợp hai làm một, cũng không phân biệt lẫn nhau. Đồng thời, không có khả năng phát sinh chuyện như cản trở được!

Linh tính sao?

Tiểu Báo Tử gật gù đầu, đã minh bạch ý của hắn.

- Như vậy, người biết phương pháp luyện Bách Độc Hàn Quang Chướng không?

- Biết rõ, biết rõ!

Nguyễn Tu Văn tranh thủ thời gian gật đầu, lộ ra dáng tươi cười nịnh nọt.

- Sư phụ đã nói rõ ràng phương pháp luyện Bách Độc Hàn Quang Chướng cho ta rồi, chỉ là một mực không có cơ hội thực tế thôi, các hạ có được Bích Linh Vạn Độc Châu, lại hấp thu nhiều chung độc của Vô Hình Chung như vậy, luyện chế Bách Độc Hàn Quang Chướng là dư xài rồi!

- Ngoại trừ Bách Độc Hàn Quang Chướng ra, Bích Linh Vạn Độc Châu còn tác dụng đặc thù gì không, có thể dùng để luyện chế ngoại đan không? !

“Ngoại đan? ! ”

Nghe được hai chữ này, cơ mặt Nguyễn Tu Văn vô ý thức co rúm hai cái.

- Không được, công dụng của Bích Linh Vạn Độc Châu chủ yếu là ở phương diện dụng độc, không cách nào trở thành tài liệu luyện chế ngoại đan được!

Tiểu Báo Tử nghe xong, trong nội tâm ẩn ẩn có chút thất vọng, lập tức hỏi:

- Công dụng khác thì sao?!

- Nó còn có thể chuyển hóa toàn bộ độc tính của thiên hạ vạn vật thành Bích Linh nguyên khí!

- Bích Linh nguyên khí, có tác dụng gì? !

- Không biết, sư phụ cũng không nói rõ với ta, ta chỉ biết là nếu để sư phụ có được Bích Linh Vạn Độc Châu thì hắn có thể trong vòng hai mươi năm đề cao lên một tầng.

- Bất phẩm? !

Tiểu Báo Tử tiếng cười lạnh

- Đợi kiếp sau đi!

Nghĩ đến thảm trạng khi chết của sư phụ mình, Nguyễn Tu Văn nhịn không được giật mình, đầu cũng rủ xuống dưới, cũng không dám liếc Tiểu Báo Tử nữa. Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến hai tiếng đập cửa.

- Đại nhân, đồ ăn cũng đã chuẩn bị xong, xin hỏi có mang vào không? !

Thanh âm êm ái vang lên ngoài cửa, Tiểu Báo Tử khoát tay, cửa phòng tự động mở ra

- Mang vào đi, bụng của ta và tướng công người đều đói rồi!

- Vâng!

Nữ tử áo trắng ôn nhu nói, cùng nha hoàn bưng đồ ăn lên.

Cùng lúc đó, Kim Biên quận thành đã lâm vào một mảnh hỗn loạn, chuyện xảy ra ở Hạc Tường Lâu đã đưa đến sự chú ý của khắp nơi, nhưng do lúc bắt đầu, dưới sự cường thế tham gia của Nguyễn Tu Văn và Vân lão, các thế lực trong Kim Biên thành chỉ có thể ở một bên trông chừng, thẳng đến khi Tiểu Báo Tử mang theo Nguyễn Tu Văn vọt ra, đợi đến lúc Tiểu Báo Tử đi xa, người phản ứng nhanh nhất mới tiến vào Hạc Tường Lâu xem xét, sau khi xem xét xong, liền chấn động.

Không đề cập tới trùng thi tràn ngập cả phòng kia, chỉ nhìn thi thể của hai cao thủ lục phẩm và một bãi huyết nhục đậm đặc trong phòng, bọn hắc liên kinh hãi không thôi, đặc biệt là một bãi huyết nhục kia, tuy rằng đã sớm hài cốt không còn, nhưng quần áo cũng không có hư hao, người sáng suốt liếc liền nhận ra đây chính là cường giả thất phẩm Vân lão của Việt Châu phủ tổng đốc, lại liên tưởng đến hai thân ảnh thoát ra khỏi Hạc Tường Lâu, đáp án liền rõ như ban ngày rồi.

Hắc bào nhân thần bí giết chết Vân lão và hai gã cao thủ lục phẩm của phủ tổng đốc, bắt đi Nguyễn Đại công tử.

Mục đích là gì không biết, nhưng sự thật cũng đã diễn ra rồi.

Tin tức dùng tốc độ cực nhanh truyền ra, Việt Châu bắt đầu chùng chình.

Chuyện như vậy tuy rằng khiến thế lực khắp nơi ở Việt Châu thành khó có thể tiếp nhận, cũng không có bất kỳ người nào nguyện ý đối mặt với một tuyệt thế cường giả dùng lực lượng một người đánh chết một gã cường giả thất phẩm, hai gã cao thủ lục phẩm cả, nhưng cũng không thể chẳng quan tâm đúng không?

Vô luận là nguyện ý hay không, thế lực khắp nơi ở Kim Biên quận thành đều phải ra rất nhiều nhân thủ, phối hợp với thủ bị phủ, phủ tổng đốc, bắt đầu tản ra tìm tòi tin tức trong thành, nhưng trong nội tâm mọi người đều minh bạch đây chẳng qua chỉ là làm bộ thôi, chẳng lẽ thật sự trông cậy những gia hỏa tu vị bất quá chỉ nhị tam phẩm, ngay cả cao thủ cũng không được gọi lưu lại một gã cường giả trên thất phẩm sao?

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

362. Chương 370: Bách Độc Hàn Quang Chương. (4)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 370: Bách Độc Hàn Quang Chương. (4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Đường nhiên là cường giả trên thất phẩm, đây là chuyện rõ ràng, nói cách khác, làm sao có thể trong thời gian ngắn như vậy giết chết một gã cường giả thất phẩm và hai gã cao thủ lục phẩm chứ?

- Thật đúng là nhẹ nhõm!

Trong thời khắc cả thành một mảnh khẩn trương, trong một gian mật thất của Việt Châu phủ tổng đốc, Lão Kim Kê Kim Ngọc Tuyền vuốt vuốt hạt châu lớn chừng trứng chim bồ câu tản mát ra ánh sáng yêu dị trên tay, trên mặt mang theo vẻ say mê nồng đậm.

- Tuy rằng không biết tiểu tử kia làm gì. Nhưng lại giúp cho ta đại ân ah!

Cường ép trấn định tâm thần, dời ánh mắt khỏi Lam Nguyệt châu, cất nó vào trong hộp ngọc đã sớm chuẩn bị, Kim Ngọc Tuyền nhẹ nhàng thở ra một hơi, giương mắt nhìn về phía hộ vệ phủ tổng đốc cách đó không xa, lộ ra có chút khó hiểu.

- Không phải nói Việt Châu phủ tổng đốc có một cường giả thất phẩm sao? Sao lại không gặp được? Chẳng lẽ là sợ ta sao?

Mượn lúc Kim Biên thành một mảnh hỗn loạn, hắc thập phần thuận lợi tiềm nhập vào trong phủ tổng đốc, cũng không mất nhiều công phu, liền từ trong miệng một gã hạ nhân hỏi được nơi ở của Tổng đốc Nguyễn Minh, lúc này Nguyễn Minh đang ở trong phủ tổng đốc loay hoay đến gà bay chó chạy, hắc cũng không muốn phiền toái, nên bắt lấy phu nhân của Nguyễn Minh, từ chỗ nàng biết được cửa vào mật thất, đánh chết một ít hộ vệ, đúng lúc này, các hộ vệ thực lực cao cường trong phủ tổng đốc tất cả đều bị Nguyễn Minh mang đi, đúng là lúc thực lực có như không, nào có thể ngăn được Lão Kim Kê như lang như hổ chứ, công phu thuần thực, liền đạt được mục đích, cơ hồ dễ dàng đến mức khiến hắc không biết nói gì.

Lam Nguyệt châu đến tay, hắc cũng không muốn lúc này dừng lại, phức tạp, Nguyễn phu nhân ừ ừ cùng một đám hạ nhân, ra khỏi phủ tổng đốc, lúc này trời đã nhá nhem, dưới sự yểm hộ của cảnh ban đêm, rất dễ dàng liền rời khỏi Kim Biên thành, mà ở một bên khác, Tiểu Báo Tử cũng ra khỏi thành, thập phần trùng hợp, song phương vậy mà đụng phải cùng một chỗ.

Trên một sườn núi hoang cách Kim Biên quận thành ngoài năm mươi dặm, hai gia hỏa ăn mặc áo đen, đeo mặt nạ hai mặt nhìn nhau, đều cảm thấy hào khí thập phần quỷ dị, đến nỗi cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Sau khi trầm mặc cả nửa ngày, Tiểu Báo Tử mới mở miệng, phá vỡ cảm giác lặng im khiến hắc thấy khó chịu kia

- Sự tình xong xuôi rồi hả?

- Xong xuôi rồi!

Lão Kim Kê nhẹ gật đầu

- Người đã làm nên trò gì, lại hấp dẫn lực lượng của toàn bộ phủ tổng đốc thế ?!

- Giết mấy người mà thôi!

Tiểu Báo Tử nói

Đương nhiên, ta còn trối lại đại công tử của Tổng đốc Nguyễn Minh, ta muốn, việc này khiến người rất thuận tiện a? !

- Đúng vậy, thập phần thuận tiện, lực lượng phòng vệ của phủ tổng đốc hễ quét là sạch!

- Vậy được rồi, xem ra, ta cũng không phải gấp cái gì cũng không giúp được!!!

- Người đã giúp ta đại ân!

Kim Ngọc Tuyền cười khan hai tiếng nói.

- Như vậy kế tiếp, chúng ta nên làm như thế nào? Muốn ta và người cùng trở về sao?!

- Quay về đâu?!

Kim Ngọc Tuyền cười khan hai tiếng

- Thứ đồ vật này đã tới tay, ta chỉ cần đưa đến một điểm dừng chân gần đây là nhiệm vụ coi như xong.

- Một điểm dừng chân ở gần đây? ? !

- Đúng vậy, gần đây có một chỗ dừng chân, đồ vật không cần chúng ta tự mình đưa trở về, đây là quy củ!

- Ta đây là không phải có thể quay lại Giang Thành rồi sao? !

- Đương nhiên, tùy người, bất quá trước khi quay lại, người phải nhận thù lao đã!

- Đương nhiên, thù lao, người cho rằng việc này nhi là làm không công sao?

Tiên Cung chúng ta sẽ không bạc đãi người đâu, Kim ngọc tuyền cười nói

- Đi theo ta, nhận được thù lao rồi đi!

- Thù lao là cái gì? !

- Tiền ah, dựa theo nhiệm vụ mỗi lần khác nhau, có giá cả không giống nhau, nhiệm vụ lúc này của chúng ta là Lam Nguyệt châu, đồ vật này phóng tới võ lâm cũng thuộc về vật báu vô giá, cho nên, tiền chúng ta thu tương đối nhiều, phân ra hai người chúng ta mỗi người có thể được cầm ba mươi vạn lượng bạc, đương nhiên, người không phải thành viên chính thức của Tiên Cung, cho nên, sẽ ít một chút, đại khái được hai mươi vạn!

- Hai mươi vạn lượng bạc? ! Tiểu Báo Tử thiếu chút nữa đã ngã xuống đất, làm vậy một chuyến thì có hai mươi vạn lượng bạc cầm, cái này cũng quá dễ dàng đi nha.

- Như thế nào, ngại ít sao? !

- Ah, không, đã đủ rồi, đã đủ rồi, không thể tưởng được một chuyến thành công, thật đúng là rất dễ kiếm tiền đó nha!

- Tiên Cung ta chưa bao giờ làm sinh ý lỗ vốn. Thù lao thấp, chúng ta sẽ không nhận đấy!

Tiểu Báo Tử trong nội tâm khê động, hỏi:

- Chẳng lẽ Lam Nguyệt châu này không phải người của Tiên Cung cần sao? !

- Không, chúng ta lúc này bắt quá chỉ là tiếp nhận đề xuất của người khác thôi!

Lão Kim Kê cũng không có ý tứ giấu diếm

- Tiên Cung tiếp nhận ủy thác, chúng ta làm nhiệm vụ, lấy tiền, không hơn!

Tiểu Báo Tử sớm đã minh bạch, Tiên Cung này theo một ý nghĩa nào đó mà nói thì đại khái giống như là tổ chức dong binh vậy, có người làm nhiệm vụ, nếu như giá tiền hợp lý thì bọn hắn liền tiếp, sau khi hoàn thành nhiệm vụ thì lấy tiền.

- Tiên Cung này đến tột cùng có địa vị gì, ngay cả cường giả cửu phẩm như Vương Xà cũng bị lôi kéo vào trong!

Từ trong ngực lấy ra 23 vạn lượng ngân phiếu, Tiểu Báo tử cười một thót ngựa đen gầy, ở trên lưng ngựa tổng hợp các loại tin tức nghe được từ Kim Ngọc Tuyền lại, Tiểu Báo Tử phán đoán, đây là một tổ chức rời rạc, bản thân kỳ thật chỉ là giống như mối giời, phụ trách sưu tập nhiệm vụ và phân bổ nhiệm vụ.

Mà cái gọi là thành viên, kỳ thật chính là hội viên.

Khác với tổ chức dong binh khác chính là Tiên Cung này nắm giữ tài nguyên cường giả, cường giả tu vị ít nhất đều từ thất phẩm, nói cách khác, tu vi của người ít nhất phải đến thất phẩm, mới có tư cách trở thành hội viên của Tiên Cung.

Có hai loại hình thức nhiệm vụ, loại thứ hai là nhiệm vụ có tính tự do, bất luận thành viên nào của Tiên Cung, trông thấy một nhiệm vụ, nếu như cảm thấy giá tiền phù hợp, mình có thể tiếp nhận thì đều có thể đi làm, còn loại kia là nhiệm vụ có tính sai khiến, những nhiệm vụ có tính sai khiến này, hoặc là nếu muốn hoàn thành những nhiệm vụ này thì thập phần khó khăn, cho dù là trong Tiên Cung cũng chỉ có mấy người có thể hoàn thành, có một vài cái lại là thời gian khẩn cấp, không kịp tiến hành công bố, cho nên trực tiếp sai khiến hoàn thành, đương nhiên, những nhiệm vụ có tính sai khiến này, thù lao so với nhiệm vụ bình thường thì phải cao hơn rất nhiều, giống như lúc này đến Nam Man Việt Châu lấy Lam Nguyệt châu vậy, thời gian nhanh nhiệm vụ nặng, nhân thủ lại thiếu, cho nên mới bảo Kim Ngọc Tuyền tới bắt Tiểu Báo Tử làm trắng đĩnh.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

363. Chương 371: Đại Thiết Chùy. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 371: Đại Thiết Chùy. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Tiên Cung khác với tổ chức dong binh bình thường chính là, phương thức thu nạp thành viên của nó, không chỉ có yêu cầu đối với thành viên mới rất cao, hơn nữa cách làm cũng rất bí mật, muốn trở thành một thành viên của Tiên Cung, như vậy, nhất định phải được sự giới thiệu của thành viên chính thức của Tiên Cung.

Ví dụ như Tiểu Báo Tử, là được Vương Xà đề cử, chỉ là hiện giờ hắn còn không phải là thành viên chính thức thôi.

Mặt khác, từ trong miệng Kim Ngọc Tuyền biết được, Tiểu Báo Tử nhận ra, thành viên của Tiên Cung cũng phân ra đẳng cấp, ít nhất chia làm hai cấp bậc, cái thứ nhất, chính là như hắn, được thành viên chính thức giới thiệu, chuẩn thành viên bị tạm thời gọi để hoàn thành một nhiệm vụ đặc biệt nào, vẫn còn trong lúc bị tổ chức khảo sát, cũng không thể tự do nhận nhiệm vụ, thứ hai, chính là thành viên chính thức, giống như là Kim Ngọc Lâu Vương Xà vậy, tu vi của bọn hắn đều đạt tới trên thất phẩm, có thể lợi dụng tài nguyên của Tiên Cung, tự do nhận nhiệm vụ mình muốn, đương nhiên cũng có thể không nhận.

Đương nhiên, người cũng không thể vĩnh viễn không tiếp. Hàng năm, mỗi một thành viên đều phải tiếp ít nhất một nhiệm vụ, nếu như bản thân không thấy thích một nhiệm vụ nào cả, như vậy, Tiên Cung sẽ sai khiến người tiến hành một nhiệm vụ, chỉ có như vậy, mới có thể bảo trụ vị trí thành viên chính thức, mới có thể miễn phí hưởng dụng tài nguyên của tổ chức.

Tài nguyên của tổ chức!

Đây mới là thức Tiểu Báo Tử coi trọng nhất hiện giờ.

Tiên Cung, tuy rằng hoạt động cực kỳ bí mật, thoát nhìn là một tổ chức mới phát, nhưng Tiểu Báo Tử trải qua vài ngày tiếp xúc đã thập phần hoảng sợ phát hiện, thực lực của tổ chức này khổng lồ hơn xa tưởng tượng của hắn.

Những thứ khác không nói, chỉ nói đến một vài điểm dừng chân của bọn hắn đã trải rộng toàn bộ Đại Tấn, trong Càn Châu và nghĩa trang ngoài vùng hoang vu quận Giang Thành, ở miểu nhỏ sau trong núi tại Thục Châu, trong kho hàng lớn ở Kim Biên quận thành Việt Châu, đều là chỗ của bọn hắn, mà nơi mà hắn và Kim Ngọc Tuyền nhận thù lao hiện giờ, dĩ nhiên là một trong ba ngân hàng lớn của Đại Tấn, Thông Tế Tiền Trang.

Có trời mới tiền trang này và Tiên Cung có mối quan hệ như thế nào.

Tiểu Báo Tử giờ chỉ là thành viên tạm thời, cho nên, cho nên Kim Ngọc Tuyền cũng không lộ ra nhiều tin tức với hắn lắm, chỉ là từ những tin tức không nhiều lắm này Tiểu Báo Tử liền thấy được một góc băng sơn của con quái vật khổng lồ cùng với tài nguyên khổng lồ mà bọn hắn nắm giữ.

- Nếu như ta có thể trở thành thành viên chính thức thì có tư cách hưởng thụ các loại tài nguyên của Tiên Cung rồi!

Tiểu Báo Tử thầm nghĩ trong lòng, đối với Tiên Cung thần bí này sinh ra hứng thú nồng đậm.

- Ta có lẽ nên quay trở lại Vân Châu một chuyến, xem có thể luyện thành Âm Cực Thông Thiên kiếm không, còn có Bách Độc Hàn Quang Chương cũng cần sát khí âm hàn dung hợp vạn độc ah!

Ném các sự tình của Tiên Cung qua một bên, Tiểu Báo Tử bắt đầu cân nhắc thu hoạch của chuyến đi này. Theo hần ly khai Giang Thành đến bây giờ hoàn thành nhiệm vụ, lộ trình tiếp theo, cũng đã hơn hai tháng rồi, mà lúc ấy hần nói với đám thủ hạ kia, tựa hồ là muốn bế quan nửa năm, nói cách khác, hần còn chững hai tháng để tự do hành động.

- Coi như hết, nơi này cách Vân Châu thật sự là quá xa rồi, đến một lần cũng mất hai ba tháng, hơn nữa thời gian tu luyện, hai tháng căn bản là không đủ ah, hơn nữa, gần đây ta làm ra nhiều việc như vậy, ta vẫn nên thành thật một chút. Sớm chút quay trở lại Giang Thành a!

Nghĩ đến hai tháng gần đây toàn bộ giang hồ đều bị hai người hần và Lão Kim Kê khiến gà bay chó chạy, chủ yếu còn là vì sự xuất hiện của Kim Nhận Bôi nữa.

Kim nhận bôi lần nữa xuất thế, huyền não xôn xao. Cuối cùng bị một gã hắc bào nhân thần bí lấy đi, sau đó không hề xuất hiện qua nữa, hiện giờ toàn bộ võ lâm đều đang điên cuồng đi tìm Hắc bào nhân này, suy đoán thân phận của hần, thậm chí, ngay cả một thân phận khác của Tiểu Báo Tử cũng bị bọn hần đưa vào phỏng đoán.

Tiểu Báo Tử dọc theo con đường này đã dùng hết thủ đoạn, sau khi chia tay với lão kim kê Kim Ngọc Tuyên, hần liền bắt đầu điên cuồng vận dụng Tam Giới Na Di, lại không có ý chỗ tổn thương trên người, mỗi lần sau khi vận dụng hết Tam Giới Tiểu Na Di chỉ nghỉ ngơi có nửa ngày rồi lại tìm ngựa chạy như điên, đợi đến sau khi thân thể hồi phục lại một thời gian lại vận dụng Tam Giới Tiểu Na Di, qua phen giày vò này, hần nghỉ ngơi bốn ngày ở một nơi cách ngoài thành 2 nghìn lí, về tới cảnh nội Đại Tấn Càn Châu, mới chậm dần độ, nghênh ngang cỡi ngựa phóng thẳng tới Giang Thành, trên đường đi cũng không che dấu hành tung.

Bởi vậy, cũng không có người nào liên hệ Tiểu Báo Tử hần và chuyện Kim nhận bôi phát sinh ở kim biên quận thành cùng một chỗ rồi.

Bởi vì hần chưa từng lộ mặt qua ở Thục châu lộ, thời gian đi đoạn đường này, đúng lúc là thời gian hần từ Giang Thành đến Thục châu. lại từ Thục châu quay trở lại Giang Thành, chẳng qua chỉ kém một hai ngày thôi, sẽ không người nào nghĩ hần trong khoảng thời gian này còn có thể đi tới Việt Châu, thời gian không đủ ah!

Bởi vậy, trong mắt người chung quanh, hành tung của Tiểu Báo Tử liền trở nên rất đơn giản, vốn hần là chuẩn bị bế quan, bất quá sau khi tin tức kim nhận bôi xuất thế truyền ra, với tư cách là một người trong võ lâm, trong nội tâm có chút tính toán cũng là chuyện nên có, cho nên liền thẳng đến Thục châu thử thời vận, phản chính là vì Kim Nhận Bôi, trên giang hồ người nghĩ cách như hần có vô số, thêm hần cũng không nhiều mà ít hần cũng không thiếu.

Chỉ là, kết quả cuối cùng của hần cũng giống đại đa số người trong võ lâm, hai tay trống trơn, thất vọng.

.

Ở trong đó, thậm chí ngay cả kẻ hở để người khác có cơ hội tưởng tượng cũng không có

- Đại nhân, ngài bế quan đã xong? !

Ngồi ở đệ nhất ban thuyền trên Giang Tâm đảo, vừa mới đến bến tàu, liền gặp Vương Thành Giang Hiểu Chu sẹo mấy tên gia hỏa đã sớm chờ ở bến tàu, vừa thấy Tiểu Báo Tử rời khỏi thuyền, Chu sẹo liền cùng nhau đi lên.

- Người là đang cười nhạo ta tổn công vô ích sao? !

Tiểu Báo Tử nhìn hần một cái, trong mắt hiện lên một tia nào ý.

- Không dám, không dám, thuộc hạ không dám!

Chu sẹo nói, trên mặt lại không có chút nào kinh hoảng.

Bọn người Vương Thành, Giang Hiểu đứng ở một bên nhìn xem âm thầm lắc đầu, bọn hần thật sự nghĩ mãi mà không rõ vì sao Tiểu Báo Tử lại hợp ý với tên hỗn đản Chu sẹo như vậy.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

364. Chương 372: Đại Thiết Chùy. (2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 372: Đại Thiết Chùy. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Đại nhân, ngài trở về là tốt rồi, gần đây xảy ra rất nhiều chuyện, đại nhân không ở đây, chúng ta liên mất đi người tâm phúc a!

Giang hiểu tiến lên mấy bước. Cung kính nói.

- Gần đây trên giang hồ việc lớn không ít, sao hử, Giang Thành chúng ta cũng có việc lớn? !

Tiểu Báo Tử lơ đãng hỏi.

- Có thủ bị mới đến!

- Cái gì, Thủ bị mới?

Tiểu Báo Tử ánh mắt chớp lên

- Có địa vị gì? !

- Không biết, bắt quá rất trẻ, vừa mới ba mươi tuổi đầu, thoát nhìn, cũng không phải là nhân vật dễ dàng!

Giang hiểu nhẹ nhàng nói, đi theo đằng sau Tiểu Báo Tử, một đường đi đến đại doanh Giang tâm đảo

- Hơn nữa

- Hơn nữa cái gì? !

Trông thấy bộ dáng muốn nói lại thôi của Giang Hiểu, Tiểu Báo Tử nhẹ nhàng mày

- Có lời cứ nói, không nên giống như đàn bà thế!

- Vị thủ bị đại nhân mới đến này một lần liền triệu tập hết thầy mọi người đi nghị sự, đại nhân không ở đây, cho nên, hử nói đại nhân cuồng vọng tự đại, không biết trời cao đất rộng. Nói là, phải đổi vị trí của đại nhân!

Nói đến đây, hử coi chừng nhìn Tiểu Báo Tử, trong nội tâm không khỏi có chút lo sợ, sợ Tiểu Báo Tử nghe xong lời này đột nhiên lại động thủ với mình.

Tiểu Báo Tử thần sắc không thay đổi, chỉ im im lặng lặng nghe, sau khi nghe xong, cười cười

- Còn gì nữa không? !

- Còn có ... ? !

Thấy biểu lộ Tiểu Báo Tử không thay đổi, lòng Giang Hiểu buông lỏng xuống hơn phân nữa, trong nội tâm âm thầm lấy làm kỳ, vị Thống lĩnh đại nhân này của bọn hử, thoát nhìn nhỏ tuổi, tuy nhiên lại có cá tính trầm ổn và tâm cơ không phù hợp với lứa tuổi, phẳng phát như bất cứ chuyện gì cũng không khiến lòng hử nổi sóng vậy, thật sự khiến hử cảm thấy xấu hổ.

- Thủ bị đại nhân đối với Giang Tâm đảo cảm thấy rất có hứng thú, tựa hồ muốn xây một cái hiệu tràng trên đó, hử tựa hồ muốn vươn chân đến đây.

- Muốn vươn chân vào, trước tiên phải giải quyết thủy quân thống lĩnh là ta đã, xem ra, vì Thủ bị đại nhân này mấy ngày này, cũng đã làm khó chúng ta không ít a?

- Đúng vậy a!

Giang hiểu nở nụ cười khổ

- Vị Thủ bị đại nhân này đã đến giang tâm đảo nhiều lần, chửi bới chúng ta tới tấp!

- Hẳn tuy rằng là thủ bị Giang Thành, nhưng nhưng thủy quân Giang Thành chúng ta và thủ bị phủ Giang Thành luôn là mỗi người tự lo phần mình, hẳn mới đến, có lý do gì đến bới móc tật xấu của chúng ta chứ? !

- Còn không phải vị Đinh chương quỹ Nam Loan Hóa Sạn kia sao, tổ chúng ta lên thủ bị phủ, nói thủy quân chúng ta kỉ luật không nghiêm, xảo trá vơ vét tài sản đối với thương gia qua lại, mẹ nó họ Đinh không không có ai tốt lành cả!

- Vậy sao? !

Nghe được bốn chữ “Nam Loan Hóa Sạn”, Tiểu Báo Tử nhú mày lại

- Tốt rồi. Ta đã biết, Giang đại nhân, người phái người đi mời đại tổng quản của Ô gia thiết khí phổ đến Giang Tâm đảo đi? !

- Vâng, đại nhân!

Ánh mắt Giang hiểu lóe lên, đã minh bạch ý tứ của Tiểu Báo Tử

- Ah đúng rồi, đại nhân, thiếu chút nữa đã quên rồi, ba ngày trước, Ô gia đưa đến cho ngài một lễ vật a!

- Lễ vật? !

Tiểu Báo Tử liếc nhìn Giang Hiểu, lúc bọn hắn nói ra hai chữ “Lễ vật”, biểu lộ đều lộ ra có chút cổ quái, trong nội tâm khẽ nhúc nhích

- Mang ta đi xem!

Đồ vật Ô gia đưa tới đã sớm được để vào nơi ở của Tiểu Báo Tử, tuy rằng Tiểu Báo Tử hai tháng không tới, bất qua vẫn còn rất sạch sẽ.

Mấy người vừa vào nội viện, chỉ thấy Ngân Quang lóe lên, Tiểu Độc đã chui ra từ nội viện, vây quanh Tiểu Báo Tử vẫy vẫy cái đuôi, đầu lưỡi le ra, bộ dạng vui vẻ nịnh nọt.

- Ha ha, khá lắm, lại lớn lên một chút rồi!

Vuốt ve bộ lông bạc trên người Tiểu Độc, trên mặt Tiểu Báo Tử lộ ra dáng tươi cười vui mừng

- Chu sọ ah, xem ra người người nuôi dưỡng nó không tệ!

- Đại nhân quá khen rồi, nào phải do ta chứ, Tiểu Độc linh tính mười phần, thông minh không thua gì người. Từ sau khi ngài đi, nó cũng không ngốc bao nhiêu ngày trên đảo, nhưng đã dọa sợ hết dã thú ngoài Giang Thành rồi!

Chu sọ cười nói, tuy rằng trước khi đi Tiểu Báo Tử đã dặn dò tên này chiếu cố Tiểu Độc, bất quá loại yêu thú trí tuệ cực cao, hơn nữa thực lực mạnh mẽ như Tiểu Độc, căn bản không cần người chiếu cố, cho nên, cho dù Chu sọ da mặt có dày, cũng không dám ôm công lao này vào người.

- Ha ha, đúng rồi, lão bà kia của người đã cưới vào cửa chưa?!

- Còn chưa, còn không phải đợi đại nhân ngài xuất quan sao !

Chu sọ nói

- Dù sao cũng đã chờ lâu vậy rồi, nhất thời cũng không gấp, bất quá đại nhân, lần này ngài trở về, cũng không đi lại đây chứ? !

- Lời này là có ý gì?!

Mặc dù biết Chu sọ không có ác ý gì, nhưng lời này nghe cũng thật hơi quái dị.

Trong bất giác, bốn người đã tới đông sương phòng, cái này đông sương phòng là phòng mà cho tới bây giờ Tiểu Báo Tử cũng chưa từng ở qua, hiện tại, trong góc căn phòng này, đã nhiều thêm một cái rương

- Chính là thứ này sao!

Trông thấy cái rương trong nội tâm Tiểu Báo Tử đã ần ần có chút cảm giác, trong cái rương này là cái gì!

- Đúng vậy đại nhân, chính là thứ này!

Giang hiểu nói ra, đi đến trước cái rương, mở nắp ra

- Đại nhân, người xem!

- Ân, không tệ!

Tiểu Báo Tử gạt đầu, trong ánh mắt lộ ra vẻ hài lòng.

Trong rương là một cái hồn thiết chùy, cái chùy này toàn thân là do huyền thiết, thép tinh đúc thành, hình dáng như đầu đại. Hồn thể đen kịt, ần ần tán ra vẻ dữ tợn.

Đây chính là Tiểu Báo Tử lúc trở thành Ô gia trưởng lão, từ trong bức thư gửi cho Ô gia gia chủ Ô Thắng Lí Đưa ra một yêu cầu, hẳn cần một binh khí mới.

Cái chùy này nhìn như bình thường, nhưng tài liệu tạo thành không cái nào không phải là cực phẩm, cho dù là lấy nội tình của Ô gia cũng chỉ có thể đúc ra một cái như vậy thôi!

Tại sao vậy chứ?

Bởi vì Tiểu Báo Tử yêu cầu đối với sức nặng quá cao, hơn một ngàn cân a!

Những thứ trên ngàn cân không ít, nhưng một thanh vũ khí hơn ngàn cân lại cực hiếm thấy, thậm chí có thể nói, mấy trăm năm cũng không xuất hiện một cái, vũ khí là cho người dùng, vũ khí cho người dùng thì phải nhắc lên được, đương nhiên, cũng không phải nói không ai có thể cầm được một thanh vũ khí trên ngàn cân, những người luyện võ đều là nội ngoại kiêm tu. Chỉ cần tu luyện tới cảnh giới tam tứ phẩm, như vậy, nhắc lên vật ngàn cân cũng không phải là việc khó, vấn đề là vũ khí phối hợp với người có hạn chế về mặt thể tích, cái búa. Tuy rằng là trọng binh khí nhưng hình thể lại không hợp thói thường, bởi vì nó luôn cần người phải cầm lấy, chỉ riêng đường kính đã ngoài một mét, coi như là cầm được thì ai mà nguyện ý cầm chứ?

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

365. Chương 373: Đại Thiết Chùy. (3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 373: Đại Thiết Chùy. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Trên thực tế, coi như là đường kính đạt đến một mét, tất cả đều dùng kim loại đúc thành, sức nặng cũng không nhất định có thể đạt đến yêu cầu của Tiểu Báo Tử, huống chi, Tiểu Báo Tử trong thư viết cho Ô Thắng Lí đã nói rõ cả quy cách, bởi vậy, muốn trong quy mô mà Tiểu Báo Tử yêu cầu lại khiến sức nặng đủ tiêu chuẩn, đây tuyệt đối là một chuyện khiến người khác đau đầu, cũng chỉ có một thể gia lấy tinh luyện kim loại để nổi tiếng khắp thiên hạ như Ô gia mới có thể trong thời gian ngắn tìm đủ tài liệu, tìm được công tượng phù hợp, dù là như thế, đồng thời khi đưa vật này đến còn kèm theo một phong thư, Ô Trường Lí vẫn có một loại khẩu khí mật mờ hướng Tiểu Báo Tử tỏ khổ, lúc này vì rèn cái chùy này, Ô gia đã nguyện

khí đại thương rồi, ngụ ý đơn giản chính là, Ô gia vì ngươi làm ra hi sinh cực lớn, như vậy, khi nào cần đến, ngươi cũng phải vì Ô gia, tận hết sức lực mới được

Tiểu Báo Tử nhìn bức thư chỉ cười cười, gấp thư lại nhét vào trong phong thư, đặt vào trong ngực. Sau đó, dời lực chú ý của mình lên cái chùy kia.

- Cũng không tệ lắm ah, về cơ bản đều đạt đến yêu cầu của ta! Tiểu Báo Tử nhẹ nhàng nói, tay vươn đến rương, một nắm chặt chuôi chùy

Chùy nặng một ngàn bảy trăm hai mươi lăm cân, tuy rằng Ô gia đã tận lực khống chế thể tích của nó, nhưng vẫn là một quái vật khổng lồ, chuôi chùy cũng to như tay em bé, bên trên khắc đầy hoa văn, nằm trong tay. Tiểu Báo Tử cảm thấy rất thích hợp, tay vừa nhắc, liền nhắc thiết chùy nặng trĩu này lên.

- Híz-khà-zzz

Thấy Tiểu Báo Tử nhắc cái chùy lên, lại phát tay múa hai cái, tuy rằng chỉ là múa nhẹ nhàng, nhưng tiếng gió vù vù nó mang lại vẫn khiến ba người Vương Thành nhượng bộ lui binh, nhìn thiết chùy nhẹ như không trên tay Tiểu Báo Tử, mấy người đều hít một hơi khí lạnh.

Sau khi cây chùy này được đưa tới, bởi vì tò mò, mấy người bọn hắn cũng đều thử qua, mấy người bọn hắn dù gì cũng là tu vị tam phẩm, vận đủ lực lượng, thiết chùy hơn ngàn cân này cũng có thể giơ lên được, nhưng không có một ai có thể múa nó.

Sức nặng của chùy là hơn một ngàn cân, nhưng nếu như muốn múa nó thì yêu cầu đối với lực cánh tay phải hơn ngàn cân mới có thể làm được, trong ba người tốt nhất chính là Chu sẹ, nhưng cũng chỉ sau khi nhắc cái búa lên một chút bỗng nhúc nhích về phía bên cạnh, liền đau thấu cả xương, thiếu chút đã bị lệch eo, suốt hai ngày cũng không dậy nổi tinh thần.

Bây giờ nhìn Tiểu Báo Tử lại bắt đầu vung vẩy cái chùy này nhẹ như không, cử trọng nhược khinh, thiết chùy hơn ngàn cân ở trong tay của hắn, phảng phất như không có sức nặng vậy, nhưng theo hắn vung vẩy vài cái, tiếng gió cực lớn thiết chùy mang lại lại nói cho bọn hắn biết, vậy mà Tiểu Báo Tử cầm trong tay thật đúng là thiết chùy hơn ngàn cân, hơn nữa còn là nhân gian hung khí có sức nặng tiếp cận hai ngàn cân.

Cho dù chỉ tưởng tượng bị hung khí này đập vào người thôi, mấy người kia liền không rét mà run, ánh mắt nhìn về phía Tiểu Báo Tử, càng nhiều một tia sợ hãi, càng kính sợ, khó mà sinh ra tâm tư bất lợi với hắn.

- Thứ tốt ah!

- Nắm trong tay lấy thiết chùy, cảm thụ cảm giác nặng trĩu từ trong tay truyền đến.

- Đã thật lâu không cầm búa rồi, con mẹ Lý Tú, ra tay cũng quá độc ác, bổ nát cả thiết chùy của lão tử rồi!

Thiết chùy là vũ khí của hắn, là thứ hắn tiếp xúc sớm nhất, cũng là vũ khí đầu tiên mà hắn tu luyện. Thậm chí, hắn còn đồn ngộ qua một lần.

Đều nói loại chuyện đồn ngộ này rất khó sinh. Một người cả đời có một lần cũng đã tạ ơn ông trời chiếu cố rồi, trước đây Tiểu Báo Tử không tin.

Có lẽ vì hắn đồn ngộ quá mức dễ dàng, thời gian cũng phát sinh quá sớm, cho nên trong tiềm thức của hắn mới sinh ra cách nghĩ quỷ dị vậy mà sinh ra lão tử là kẻ xuyên việt, trời sinh thiếp giác, loại chuyện đồn ngộ này đối với người khác thì rất khó, nhưng đối với lão tử mà lại dễ như ăn cơm vậy

Đương nhiên, khi có cách nghĩ này là lúc hắn còn trẻ, không hiểu chuyện, trải qua nhiều năm lịch lãm rèn luyện như vậy, hắn rốt cục cũng hiểu rõ đồn ngộ quý giá đến cỡ nào, mà chỗ tốt của một lần đồn ngộ kia hiển nhiên hắn cũng chưa tìm hiểu hết, đặc biệt là sau khi tu vị vượt qua Tam phẩm, mỗi lần luyện tập quyền pháp, trong óc đều bất tri bất giác hiện ra cảm giác năm đó khi đồn ngộ chùy pháp, mỗi một lần sinh ra loại cảm giác này, lý giải của hắn đối với quyền pháp và chùy pháp đều xâm nhập một tầng.

Chỉ là theo tu vi của hắn ngày càng cao, cơ hội có thể có loại cảm giác này lại càng ít, từ sau khi này đó song chùy bị Lý Tú chấn vỡ, đây là lần đầu tiên hắn cảm lấy chùy, mà khi tay phải của hắn nắm lên, loại cảm giác đã từ lâu kia, lại lần nữa trở về với hắn.

Thiết chùy màu đen bị hấn nắm trong tay, sau khi múa hai cái, Cửu Long Thần Hỏa Công trong người liền tự hành vận chuyển một vòng, một đạo điểm quang kim hồng sắc hiện lên. Theo cánh tay của hấn thẳng truyền vào trong chùy, một đạo Long Ảnh kim hồng sắc quần quanh trên thiết chùy.

- Đây là, , !

Bọn người Vương Thành còn không kịp phản ứng, liền thấy Tiểu Báo Tử vung thiết chùy trong tay lên.

Oanh! một tiếng vang thật lớn, góc nhà đông sương phòng bị lực trùng kích vô cùng đánh nát bấy. Tiểu Báo Tử mãnh liệt gầm nhẹ một tiếng, thân hình mãnh liệt luồn lên, khí thế quanh thân đại phóng, theo thân hình của hấn càng ngày càng cất cao, khí thế cũng càng ngày càng thịnh. Rất nhanh, trong cái viện tử nhỏ nhỏ này toàn bộ đều bị bao phủ trong quyền ý cực nóng vô biên của hấn.

- Mau lui lại!

Trong ba người, tu vị Chu sẹo hiện giờ cao nhất, tầm mắt cũng cao nhất, thấy sự tình không đúng. Vội vàng kéo Vương Thành và Giang Hiểu, bằng tốc độ nhanh nhất thối lui ra bên ngoài.

Cơ hồ trong nháy mắt khi bọn hấn ra ngoài. Bên tai liền truyền đến tiếng nổ mạnh, quay đầu nhìn lại, ba người sợ đến mức hồn phi phách tán, lại vội vàng chạy ra ngoài, rút lui thẳng đến mấy trượng mới dừng bước lại.

Tiểu viện của Tiểu Báo Tử bị một vòi rồng màu đen bao phủ, viện tử cũng không sai biệt lắm bị kéo vào trong vòi rồng, phá thành mảnh nhỏ, trong tiếng gió vù vù, hào quang kim hồng sắc ẩn hiện, ba đầu Hỏa Long quần quanh vòi rồng theo gió thổi múa, gương nanh múa vuốt, thần khí hiện ra như thật.

Ở bên trong vòi rồng, truyền đến trận trận tiếng cười khoái ý, tiếng cười càng lúc càng lớn, gió thổi cũng càng lúc càng lớn. Trong gió thổi hào quang kim hồng sắc cũng càng ngày càng thịnh. Ba đầu Hỏa Long cuốn từ trên xuống, vọt lên hơn mười trượng trên không trung, đại địa cũng theo đó run rẩy

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

366. Chương 374: Ngưng Luyện Chùy Ý, Trung Hòa Chi Biến. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 374: Ngưng luyện chùy ý, trung hòa chi biến. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Lão thiên gia của ta ah, lão đại ngươi làm gì thế? !

Giang Hiểu mãnh liệt hít khí lạnh, nhìn qua phong bạo màu đen có thể hủy diệt hết thảy trong nội viện. Thì thào tự nói lấy.

- Hình như là đang luyện chùy, bất quá, cái này cũng không khỏi quá khoa trương rồi!

Chu sẹo mặt không biểu tình, chỉ hung hăng nháy mắt.

Trong nháy mắt thiết chùy vũ khởi, Tiểu Báo Tử liền lâm vào một trạng thái kỳ dị, chín chín tám mươi mốt lộ Loạn Phi Phong Chùy Pháp, chùy pháp ngất trời, Thập tam đại hoang quyền, Thái Cực quyền, như nước chảy mây trôi, theo suy nghĩ của hấn, chảy qua bình thường, thời gian trôi qua dần hòa cùng một chỗ, dung luyện cùng một lò, nội khí Cửu Long thần hỏa tuôn ra ngoài cơ thể, xung quanh thân thể hấn hình thành một màn sáng kim hồng sắc, màn sáng như rồng, lúc hô hấp, hai tấm lụa màu đỏ như linh xà từ mũi hấn xuất ra, cấu kết màn sáng tuần hoàn qua lại, sinh sinh bất tức.

Quyền ý Hắc Nhật xuất ra, giống như núi lửa phun trào, bành trướng mãnh liệt, bộc phát ra theo cơn gió lốc màu đen, ba đầu Hỏa Long quần quanh hắc phong lập tức tỏa ra hào quang sáng chói, đầu đuôi tương hàm nhau, ba đầu Hỏa Long dung hòa làm một thể, hóa thành một tấm lụa cực lớn, mãnh liệt chui vào trong gió lốc.

Hô hoa, hô hoa, hô hoa...!

Tiếng gió mãnh liệt truyền khắp Giang tâm đảo, hiện Giang tâm đảo đã không có thủy thổ phi hoành hành như đảo hoang nữa rồi, mà là thành một nơi tập kết hàng trọng yếu, thông với Giang thành, trên bến cảng, bến tàu nơi để hàng còn mở một vài võ đài, một vài khách sạn, thương gia nam lai bắc vãng, công nhân vận chuyển, tổng cộng chừng trên vạn người, những người này đều bị cổ gió lốc cổ quái này kinh động, nhìn thẳng về sân nhỏ nơi Tiểu Báo Tử đứng.

Vương Thành nhìn cơn gió lốc màu đen phía trước, trên mặt lộ vẻ khiếp sợ, bỗng nhiên như ý thức ra được gì, quay đầu qua hai người Chu Sẹo và Giang Hiểu, lạnh lùng nói.

- Giang Hiểu, Chu Sẹo, nhanh mang người các ngươi tới đây, bất luận cái gì cũng không thể tới gần một trăm trượng, ai vi phạm giết không tha!

- Vâng! Lúc này, hai người cũng đã tỉnh ngộ, nhìn thoáng qua gió lốc đều đều trong nội viện, liền quay đầu đi, chỉ chốc lát sau liền gặp hai người dẫn theo một đại lượng binh sĩ tới, phong tỏa tất cả trong phạm vi một trăm trượng.

- Đại nhân đang tu luyện, bất luận kẻ nào cũng không được lại gần một trăm trượng, kẻ nào cả gan tiến vào quấy rầy, giết không tha!

Chu Ẩn vung vẩy đại đao trong tay, nghiêm nghị gào thét, thần sắc dữ tợn, sọc trên mặt hắc giống như một đầu rết vằn vẹo đồng dạng với cơ thể hắc, để lộ ra khí tức vô cùng thô bạo.

- Nguyên lai là Chu Báo trở về rồi, trách không được làm ra thanh thế lớn như vậy!

- Không thể nào, nghe nói Chu Báo chỉ là một cao thủ tứ phẩm, không có khả năng làm ra thanh thế lớn như vậy a!

- Đó là người nói, còn Chu Báo không phải là cao thủ tứ phẩm bình thường, hắc giao thủ tay đôi từng giết cả cường giả thất phẩm, lúc đó ta cũng chứng kiến tận mắt a!

Người vừa nói nghĩ đến tình hình ngày đó, nhin không được lộ ra thần sắc sợ hãi, liên tưởng đến uy thế ngày đó Tiểu Báo Tử đánh chết Long Cư Yểm, giờ nhìn lại cơn gió lốc màu đen trong khoảnh sân nhỏ.

- Mẹ ơi, thanh thế này, so với lúc trước giết cường giả thất phẩm thì lớn hơn nhiều a!

- Đó là đương nhiên, hắc là Thống lĩnh đại nhân a!

Người vừa tiếp lời chính là binh sĩ thủy quân Giang thành đang phong tỏa, chỉ thấy vẻ mặt hắc đặc chí vừa lòng, bộ dáng quang vinh, phảng phất người làm ra thanh thế lớn như vậy không phải ai khác mà chính là hắc.

- Thủy quân Giang thành các ngươi hiện tại thật là phát đạt, lại có Thống lĩnh cường đại như vậy! Một gã binh sĩ thủ nha trong đám người, có chút hâm mộ nhìn đám binh sĩ đang phong tỏa, ngăn trở mọi người, binh sĩ thủy quân duy trì trật tự, đối với bọn hắc mà nói, gặp phải một Thống lĩnh cường đại như Tiểu Báo Tử, lại đối đãi hào sảng với thủ hạ, có thể nói là cả đời khó cầu.

Những người bên ngoài trăm trượng bắt đầu hồi hắc hắc lên, phảng phất giống như xem tuồng, ngược lại, Tiểu Báo Tử trong sân hoàn toàn không để ý, lúc này, hắc đang cố gắng khống chế Hắc Nhật quyền ý của mình.

Quần ba đầu Hỏa Long đã dung hòa thành một thể quanh gió lốc, hơn nữa sau khi nhập vào gió lốc, Hắc nhật quyền ý của hắc đã sinh ra biến hóa vi diệu.

Hỏa Long nhập vào trong quyền ý, Hắc nhật quyền ý liền bộc phát mãnh liệt, hỏa diễm hùng hực lao nhanh, lập tức bao phủ trọn cơn gió lốc, vốn cơn gió lốc cao hơn mười trượng bị Hắc nhật quyền ý quần quanh, tốc độ liền trì hoãn, lúc vận chuyển càng thêm sinh ra lực hút quỷ dị .

Trong cơn gió lốc, Tiểu Báo Tử cầm Thiết chùy trong tay, hần hiểu được vài loại chùy pháp, quyền pháp hòa hợp với nhau, diễn luyện đến một loại cùng loại với chiêu thức vận thủ Thái Cực quyền, quyền ý và gió lốc tương giao, tốc độ hắc chùy trong tay bỗng nhiên dừng một chút, giống như là đang lưu động cao tốc đột nhiên biến thành động tác chậm rãi, khí tức huyền diệu phát ra từ trong cơ thể, từ trong thiết chùy của hần.

- Biện ô!

Tiếng gió rất nhỏ phất qua, vừa rồi bộc phát lao nhanh, Hắc nhật quyền ý mãnh liệt bỗng nhiên thu liễm lúc đó, quỹ tích thiết chùy trong tay trở nên huyền diệu, Tiểu Báo Tử chỉ cảm thấy chấn động trong đầu, thời khắc này, thời gian phẳng phất đình chỉ hoàn toàn, cả người lâm vào một trạng thái huyền ảo, vốn là do Hắc nhật quyền ý ảnh hưởng, khí thể dữ dằn cũng thu liễm đi, chuyển biến thành một loại huyền ảo, sâu thẳm, phẳng phất như vô cùng vô tận, nắm giữ hết thấy cảnh giới cổ quái.

- Chùy ý?

Lúc này, phẳng phất như hoàn toàn biến mất, Tiểu Báo Tử cảm thấy thiết chùy màu đen trong tay đã hoàn toàn dung hòa làm một thể với chính mình, quanh thân phát ra khí thể do thiết chùy ngưng tụ lại, Hắc nhật quyền ý cũng ở bên trong.

Đây là chùy ý!

Quyền có quyền ý, kiếm có kiếm ý, chùy có chùy ý!

Đây là lần thứ nhất hần đón ngộ chùy pháp, vậy mà hần lại lĩnh ngộ được chùy ý.

Hoặc là nói, lần thứ nhất hần lĩnh ngộ chủng loại kia, như khai mở ra một vũ trụ quyền ý.

Đúng vậy, nghiêm khắc mà nói, vô luận là Hắc nhật quyền ý, hay là hắc động quyền ý, hoặc giả chùy ý hần mới cảm ngộ ra cũng không phải là ý độc lập, mà là một loài quyền ý nguyên thủy do hần mô phỏng diễn biến trong vũ trụ, ra một loại biến chủng thể mà thôi.

Mô phỏng vũ trụ, điều này làm hần hi vọng đẳng tiên, cửu tử nhất sinh, cơ hồ thời gian như đình chỉ, quyền ý hần có thể xuất ra tùy ý, phóng xuất ra năng lượng cực lớn, mang lại chỗ tốt vô tận cho hần.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

367. Chương 375: Ngưng Luyện Chùy Ý, Trung Hòa Chi Biến. (2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 375: Ngưng luyện chùy ý, trung hòa chi biến. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Với năng lực hiện tại của hần, hoặc nói, cực hạn cuộc đời của hần, đều cơ hồ không có khả năng thi triển nguyên vẹn ra quyền ý mô phỏng vũ trụ, nhưng theo thời gian trôi qua, lực lượng hần không ngừng gia tăng, giá trị mô phỏng vũ trụ cũng được khai mở từng điểm, vốn là Hắc nhật quyền ý, về sau là Hắc Động quyền ý, tới hôm nay lĩnh ngộ ra chùy ý, sở hữu tất cả quyền ý, chùy ý, cũng chỉ là mô phỏng một bộ phận nhỏ của vũ trụ.

Mặt trời màu đen chậm chậm quay, tản ra nhiệt khí và ánh sáng, bên ngoài mặt trời màu đen là một khối màu đen, tràn đầy khí tức kim thiết, thiết cầu màu đen vây quanh mặt trời màu đen với tần suất, quỹ tích vận chuyển cố định.

Đây là hệ mặt trời!

Một hệ chỉ có Hằng tinh, một hệ hành tinh.

Đây là vũ trụ đơn giản nhất trong hệ thống thiên hệ.

Hắn mới ngưng luyện ra quyền ý mới nhất, vậy mà tạo thành một tinh hệ.

Đương nhiên, đây là thiên hệ đơn giản nhất, mà Hằng Tinh và hành tinh cũng phát huy ra tác dụng thật sự, tác dụng thật sự, chính là lực hút trái rộng hành tinh khổng lồ!

Lúc này, chùy ý Tiểu Báo Tử ngưng luyện ra không giống với hai chủng trước, quyền ý dung nhập lúc này không chỉ có nội khí, thần thức mà còn có vũ khí của hắn.

Vây quanh hành tinh màu đen kia, chính là quỹ tích do thiết chùy của hắn hình thành, lực hút trái rộng bên trong tinh hệ khổng lồ, ẩn chứa tinh tú Thái cực quyền.

Lại vung vẩy thiết chùy trong tay lên, lúc này, hắn cũng không vận dụng Loạn Phi Phong chùy pháp, cũng không phải Thiên Phiên quyền, càng không phải thập tam Đại Hoang quyền, Thái cực quyền, chùy thể theo phương hướng lực hút trong tinh hệ, thời gian dần qua, hắn đã điều khiển tinh vi quỹ tích chùy ý bên trong hành tinh, vô luận là chùy pháp của hắn, hay là chùy ý đều thăm dò lẫn nhau, thích ứng lẫn nhau, chậm rãi truy tìm cổ chí kim vĩnh tồn kia, không hẹn mà hợp lại thành một quỹ tích Thiên đạo duy nhất.

- An!

Thiết chùy trong tay nhìn như cực kỳ chậm, thực tế đang cực tốc vận hành, bỗng rung động nhúc nhích, điểm run run nhỏ bé nhất cũng đã thành một quỹ tích vi diệu nguyên vẹn, toàn bộ chùy thể trở nên mượt mà, chùy ý cũng trở nên vững chắc.

- Đúng lúc này rồi! Tiểu Báo Tử cảm thấy mình đã ngưng luyện hoàn toàn chùy ý của mình một cách vững chắc, thở một hơi dài, ngưng luyện chùy ý, hoàn toàn vượt quá dự liệu của hắn, vốn hắn chỉ thử chùy mà thôi, không tưởng được lại sinh ra cảm giác, ngưng luyện ra chùy ý của chính mình.

Ngưng luyện chùy ý, đương nhiên là thu phát tùy tâm rồi!

Tâm niệm Tiểu báo Tử vừa động, tinh quang lóe lên trong ánh mắt, chùy ý lập tức biến mất, gió lốc chung quanh cũng dần dần tiêu tán đi, hết thấy chung quanh đều yên tĩnh như lúc trước, rốt cuộc Tiểu Báo Tử cũng không nhịn được, nhếch miệng cười nhỏ một tiếng.

Tiểu viện của hắn đã sớm bị san thành bình địa, mà cái phiến đất bằng phẳng này vô cùng sạch sẽ, ngay cả một khối gạch vỡ đá vụn cũng không có, tất cả đều bị cơn gió lốc vừa rồi xoáy lên, chấn tan thành bột phấn, lấy hắn làm trung tâm, mặt đất cát đá xung quanh tạo thành một đồ án quỷ dị, Tiểu Báo Tử thấy rất rõ ràng, đồ án này, đúng là đồ hình tinh hệ quyền ý của hắn, hiển nhiên mặt đất cát đá vừa rồi do quyền ý của hắn dẫn dắt mới có thể hình thành ra cảnh tượng như vậy.

Tiểu Báo Tử không chút nghĩ ngợi, dậm chân một cái, sức lực cường đại từ mũi chân tán ra xung quanh, làm bộ đồ án này biến mất không tăm hơi.

Thả tay xuống, hắn treo thiết chùy ra sau lưng nhưng không được, lúc này Tiểu Báo Tử mới nhớ, chùy trong tay không phải là song ngân chùy như trước, chỉ nở nụ cười khổ, ngược lại cầm thiết chùy trong tay, chậm chậm ra khỏi sân nhỏ.

Vừa rồi múa may một phen, hắn đã có cảm giác mệt mỏi.

- Đại nhân, ngài ra a! Vừa thấy Tiểu Báo Tử đi tới, Chu Sẹo vội vàng tiến lên nghênh tiếp, sân nhỏ đã sớm bị san bằng, cho nên cũng không tồn tại sự tình gì, Chu Sẹo chỉ là theo thói quen mà hỏi.

Tiểu Báo Tử liếc nhìn Chu Sẹo, lại nhìn đám người vây đầy ngoài trăm trượng.

- Các người làm gì vậy? Xem khi làm xiếc à? Giải tán, bảo tất cả bọn hắn giải tán đi!

- Vâng vâng vâng! Chu Sẹo vâng dạ liên tục không ngừng, quay người chạy tới đám người, phất tay quát lên:

- Giải tán, tất cả giải tán, đi làm chuyện của mình a!

Đám người dần giải tán đi, bất quá đại đa số người lúc rời đi vẫn không nhìn được mà nhìn Tiểu Báo Tử vài lần, phảng phất muốn xem xem, đến tốt cùng, thống lĩnh thủy quân giang thành là dạng ba đầu sau tay gì.

- Ta không phải ba đầu sáu tay, chỉ là hôm nay bắt gặp được cái chùy này, lại cảm ngộ mà thôi! Tiểu Báo Tử vỗ vỗ chuôi thiết chùy, sắc mặt có chút không tự nhiên, thiết chùy này thì tốt, uy lực cực kỳ lớn, nhưng mỗi tội quá nặng, với hắn mà nói thì sức nặng ấy không đáng là gì, nhưng muốn tìm một nơi chứa đựng thì quả thật không dễ, người đặt trên mặt bàn, không được, không có mấy cái bàn có thể tiếp nhận sức nặng của đồ vật hai nghìn cân được, người đặt trên mặt đất cũng không tốt, lún xuống thành một hố to, cái này không thể, hiện tại cái ghế hắn ngồi cũng bị nện ra một cái hố nhỏ.

Luôn cầm trong tay a, tuy tu vi hiện tại của Tiểu Báo Tử không tệ, nhưng cũng là một gánh nặng a, quan trọng nhất là cái chùy này quá nặng, hắn còn phải tìm kiếm một thớt ngựa tốt, nói cách khác, tương lai ra ngoài, ngựa không thể mang theo được, chẳng lẽ mỗi lần ra ngoài, sau lưng lại có một đám tiểu binh mang cái chùy của hắn theo sao?

Đương nhiên, chuyện này là không thể.

Sau khi trở về, đây là lần đầu Tiểu Báo Tử yên ổn ngồi vào đại trưởng trong thủy quân, nhìn mấy thủ hạ của mình, trên mặt lộ ra dáng tươi cười ấm áp.

- Mấy người các người, đã khổ cực mấy tháng rồi!

- Toàn là những chuyện bọn thuộc hạ nên làm, không dám nói vất vả! Bọn người Vương Thành đều xưng không dám.

- Ta cũng đã biết gần hết sự tình, ngoại trừ thay đổi phòng vệ Giang thành, thay thế có chút ảnh hưởng bên ngoài đối với chúng ta, những chuyện khác đều tiến hành tốt, Chu Sẹo, sự tình người lấy lão bà, nên xử lý sớm a!

- Ân? Vâng! Chu Sẹo không thể tưởng được Tiểu Báo Tử xoay chuyển lời nói, đã kéo đến trên đầu hắn, hơn nữa còn là quan tâm đến chuyện chung thân đại sự của hắn, trong nội tâm hắn cực kỳ cảm kích.

- Giang đại nhân, thời gian dài như vậy, Triệu Tổng quản đã đến chưa?

- Triệu Tổng quản đang chờ ở ngoài lều ạ! Giang Hiểu nói.

- Gọi hắn vào đi!

- Vâng!

Không bao lâu, Triệu Tổng quản Ô gia Giang thành đã đi vào.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

368. Chương 376: Ngưng Luyện Chùy Ý, Trung Hòa Chi Biến. (3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 376: Ngưng luyện chùy ý, trung hòa chi biến. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Triệu Thành Giang thành bá kiến Chu trưởng lão! Sau khi Triệu Thành đi vào, liền thi lễ với Tiểu Báo Tử, bất quá, hắn cũng không xưng Tiểu Báo Tử là thống lĩnh, mà là trưởng lão.

Đại thế sự Ô gia này, không phải thủy quân Giang thành có thể so sánh, nếu Triệu Thành dùng thân phận Tổng quản Ô gia Giang thành, đừng nói là thống lĩnh thủy quân, dù gặp Huyện thái gia Giang thành cũng là bình thường, mà hấn thì lễ với Tiểu Báo Tử vì Tiểu Báo Tử là trưởng lão Ô gia chứ không phải là thân phận thống lĩnh thủy quân.

- Ân, đồ vật người đưa đến ta đều nhận được, rất tốt, ta rất hài lòng! Tiểu Báo Tử vỗ vào chuôi chùy bên cạnh, thiết chùy phát ra tiếng vang thùng thùng, chấn động nhân tâm.

- Ân, không dám kể công, đây hết thảy là do gia chủ phân phó, tiểu nhân chỉ phái người vận chuyển tới mà thôi! Triệu Thành vội vàng nói, tại Ô gia, hấn chỉ là một quân sự nho nhỏ, chuyện như vậy, hấn cũng chỉ ra lệnh cho người làm, không có bao nhiêu công lao.

- Tốt rồi, nói những cái này cũng không tác dụng gì, ta hỏi người, những phòng vệ mới tới kia, đến tột cùng là địa vị như thế nào, nhiệm kỳ phòng vệ còn chưa đến, như thế nào nói thay đổi là thay đổi, hơn nữa trước đó còn chưa nghe nói gì!

- Cái này.. Triệu Tổng quản thoáng chần chờ, ngẩng đầu nhìn thoáng qua các đầu não thủy quân Giang thành đang ngồi.

Bọn người Vương thành đều đã thành tinh, đương nhiên minh bạch ý tứ của hấn.

- Đại nhân, chúng ta ra ngoài trước! Vương Thành vừa mới đứng dậy ôm quyền, định lảng tránh đi nhưng Tiểu Báo Tử lại khoát tay, ý bảo hấn ngồi xuống.

- Triệu Tổng quản, những người đang ngồi ở đây đều là tâm phúc của ta, người cứ nói, đừng ngại gì cả!

- Vâng! Tiểu Báo Tử đã nói như vậy, Triệu Tổng quản tự nhiên sẽ không nói gì nhiều.

- Vị phòng vệ mới tới này họ Trịnh, là hộ vệ trong Ninh Vương phủ!

- Gia tướng Ninh Vương phủ? Ánh mắt Tiểu Báo Tử ngưng tụ, ngồi xuống, nhìn đám đầu lĩnh thủy quân một cái, thần sắc cũng trở nên khó coi.

Ninh Vương là con trai thứ bảy của đương kim hoàng thượng, là một vị hoàng tử xuất sắc, rất nổi danh, trong triều cũng có một thế lực riêng.

Không thể không nói, hoàng đế Đại Kiền chẳng những là một minh quân, hơn nữa còn là một hoàng đế rất giỏi sinh con, sinh ra hơn mười tám nhi tử, nhưng những hoàng tử lớn nhỏ kia đều không có con gái.

Công chúa thì không cần phải nói rồi, bất kể như thế nào, tương lai đều phải lập gia đình, nhưng nhiều nhi tử thì cũng là một phiền toái.

Đặc biệt là trong nhà đế vương, nhi tử càng nhiều, phong ba gây ra càng lớn, hoàng thất Đại Kiền cũng không ngoại lệ.

Trong mười tám con trai của Kiền đế, có bảy người đã trưởng thành, có thể trông coi công việc rồi, mà Kiền đế cũng an bài những việc bất đồng cho bọn hấn làm, có bề tôi thì có quyền lực, những hoàng tử này cũng đang không ngừng nuôi nấng thế lực của mình, tuy rằng đã sớm lập thái tử, nhưng trong lịch sử, có mấy vị hoàng đế chân chính do thái tử kế vị? Ngay cả đương kim hoàng thượng, năm đó cũng chỉ là một hoàng tử bình thường mà thôi, cho nên, thế sự khó liệu, ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, những năm gần đây, các hoàng tử càng ngày càng lớn, sự tình tranh quyền đoạt lợi không ngừng ngầm ngầm diễn ra.

Mà những hoàng tử này, không một ai là đèn sắp cạn dầu, đều tìm kiếm cách đưa người của mình lên vị trí quan trọng, an bài tâm phúc, lại an bài đầy tớ, ngay cả tân nhiệm phòng vệ Giang Thành Trịnh Hi, cũng xuất thân từ hộ vệ vương phủ.

Nghe Trịnh phòng vệ xuất thân từ vương phủ, biểu lộ mọi người đều cổ quái, bọn hấn tự nhiên minh bạch, bằng vào thực lực thủy quân Giang thành, căn bản không thể chống đỡ được Ninh vương phủ, người ta chỉ cần dùng một ngón tay, cũng đủ vận chết bọn hấn rồi.

- Một hộ vệ Vương phủ, lại chạy đến Giang thành làm cái gì?

Triệu Tổng quản cười khỏ, nói:

- Ninh Vương có chút ý kiến với Trung hòa quận, mà Giang thành chính là một nơi trọng yếu Trung Hòa quận, cho nên phải Trịnh Hi tới xem trước một phen!
 - Hẳn muốn xem Giang thành sâu cạn như thế nào?
 - Còn có quận thành trung hòa! Triệu Tổng quản nói.
 - Ngoại trừ Trịnh Hi, còn có mười bốn người khác từ Vương phủ tiến vào quận thành trung hòa, tuy chức vụ bọn hắn không cao, nhưng đồng dạng với Trịnh Hi, sẽ sớm thăng chức thôi, hơn nữa, còn có tin tức, triều đình có thể đổi vị trí của Lý Đại đô đốc!
 - Thay đổi Lý Đại đô đốc? Nghe tin này, Tiểu Báo Tử không khỏi động dung, hắn xuất thân từ thân vệ, có thể ngồi vào ghế thống lĩnh thủy quân Giang thành cũng là công lao Lý Nguyên, có thể nói, toàn bộ trung hòa quận, Lý Nguyên chính là chỗ dựa của Tiểu Báo Tử, nếu như Lý Nguyên rời đi, như vậy chỗ dựa của hắn cũng không còn rồi, hắn chưa quen cuộc sống quan trường này, lúc mới bắt đầu, Giang thành cũng không cung kính với vị huyện lệnh đại nhân kia như vậy, Lý Nguyên vừa đi, người khác muốn véo hắn không phải liền có thể véo sao?
 - Tin tức này có thể tin được không?
 - Tính chính xác rất cao!
 - Con mẹ nó, thật là phiền toái! Tiểu Báo Tử nhíu mày, mắng nhỏ một tiếng.
 - Triệu Tổng quản, người cũng là một nhân vật có uy tín danh dự tại Giang thành, gần đây người tiếp xúc với tên Trịnh phòng vệ, cảm thấy hắn như thế nào?
 - Khả năng phòng vệ mạnh, hơn nữa tiềm lực cũng không yếu, nghe nói là cao thủ ngũ phẩm!
 - Cao thủ ngũ phẩm chạy đến Giang thành đảm đương chức vụ phòng vệ? Tiểu Báo Tử nghe xong, khẽ giật mình, có chút khó tin, phải biết rằng cao thủ trên Rền cốt giới đều là tài nguyên khan hiếm a, cao thủ ngũ phẩm Ninh Vương phủ, nếu đến các quận xa xôi thì cũng dư khả năng làm Đại đô đốc, như thế nào lại làm một phòng vệ nho nhỏ ở nơi này?
 - Đây cũng là thắc mắc của chúng ta, bất quá tu vi Trịnh Hi chưa phải là cao nhất, bên trong mười bốn người kia, tu vi yếu nhất cũng là tam phẩm đỉnh phong, mạnh nhất là lục phẩm, nếu đến Tế Bắc, không quá đáng có thể trở thành một tham tướng!
 - Có ý tứ, Tiểu Báo Tử sờ sờ cằm mình, nghĩ một lát, lại hỏi:
 - Tên phòng vệ cũ đâu, giờ hắn làm gì?
 - Hắn bị điều đến vận thành, thăng lên một cấp, bất quá không có thực quyền!
 - Là vậy a! Tiểu Báo Tử gật gù đầu.
- Hiện tại hắn cũng nhìn ra, vị Ninh Vương kia có chút ý kiến với Trung hòa quận thành, nhưng coi như nghĩ cách cũng không thể rõ ràng sự tình a, phải nhiều cao thủ như vậy đến trung hòa quận, chẳng lẽ hắn không sợ người khác phát giác sao?
- Đại nhân, không cần phải sợ, dù hắn là phòng vệ Giang thành, cũng không có quyền lực bãi nhiệm chức vụ người a! Hào khí Chu Sẹo có chút trầm trọng, nhin không được mở miệng nói.
- Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

369. Chương 377: Giết Bằng Thuốc Độc(1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 377: Giết bằng thuốc độc(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Hắn không có quyền lực, bắt quá, nếu như Lý đô đốc đại nhân rời khỏi trung hòa quận, đổi thành một đô đốc mới, hắn có thể bãi nhiệm chức vụ ta a! Tiểu Báo Tử nhẹ đánh ngón tay vào chuỗi chùy, nói.

- Vậy thì phải làm thế nào? Chu Sẹo vội la lên, sắc mặt Vương Thành và vài tên đầu lĩnh thủy quân khác cũng thay đổi, bọn hắn đều tinh tường trong nội tâm, sở dĩ thủy quân bọn hắn có được ngày hôm nay, đều nhờ một tay Tiểu Báo Tử a, mà thống lĩnh có thực lực hùng hồn như Tiểu Báo Tử, không phải dễ dàng gặp được, một khi Tiểu Báo Tử bị rời đi, như vậy, dù thủy quân chiếm Giang tâm đảo, cũng đừng suy nghĩ sẽ kiếm chác được món lợi gì, lợi ích từ kho chứa hàng nơi bến tàu, căn bản không có phần của thủy quân bọn hắn a, dù Vương Thành tiếp nhận chức vụ thống lĩnh Thủy quân, cũng không có khả năng giữ được địa phương này.

Cho nên, nghe xong lời này, bọn hắn đều gấp gấp cả lên.

- Nếu như đô đốc đại nhân ra đi, ai sẽ thay thế hắn?

- Vương Chinh, tham tướng cấm quân, hắn chính là tiểu trác tử Ninh Vương! Triệu Thành nói.

- Xem ra Ninh Vương đại nhân quyết tâm thu trung hòa quận thành vào tay rồi! Tiểu Báo Tử nở nụ cười khổ.

- Như vậy, Triệu Tổng quản, nếu như đô đốc đại nhân thực sự bị dời đi, thay thế bằng người của Ninh Vương, thì ta có thể tiếp tục làm thống lĩnh thủy quân Giang thành này hay không?

- Chắc chắn là không, vị trí Giang thành trọng yếu quá mức, mà Giang tâm đảo lại là cổ họng Giang thành, nếu như Ninh Vương đã muốn thu trung hòa quận thành vào tay, hắn tuyệt đối sẽ không buông tha cho Giang tâm đảo! Triệu Thành nói.

- Đây là phỏng đoán của người?

- Không, đây là phỏng đoán của Gia chủ đại nhân!

Ánh sáng trải đều như nước, cảnh đêm như gió

Trong Giang Thành Thủ Bị Phủ sáng như ban ngày.

Trong sảnh của Thủ Bị phủ khách quý chật nhà, ca múa mừng cảnh thái bình, đám khách mời nâng ly cạn chén, đúng là lúc hào khí nhiệt liệt nhất.

Tiểu Báo Tử nhẹ lay động chén vàng trong tay, rượu trong chén óng ánh lên hào quang đẹp đẽ, tản ra một hương khí mê người.

- Trong hồ lô tên này đến cùng làm muốn làm gì?

Thảo luận buổi tối một ngày trước cũng không thảo luận ra kết quả gì ngoài trừ Chu sẹo ồn ào muốn cho Trịnh Hi đẹp mắt ra thì mấy người khác, kể cả Tiểu Báo Tử đều không có phương pháp xử lý nào tốt cả.

Trong nội tâm bọn hắn rõ, thủy quân Giang Thành trong mắt những đại nhân vật cao cao tại thượng chẳng qua chỉ là một sạp hàng nhỏ thôi, không nói đến đối thống lĩnh, cho dù là đối biên chế của thủy quân Giang Thành chẳng qua cũng chỉ là một câu thôi.

Nếu việc này đã mờ mờ ảo ảo có quan hệ với chuyện đoạt đích kia thì cũng không còn cách nào.

Nếu không phải đồ ngốc thì loại chuyện muốn chết này đương nhiên phải tránh xa ra.

Khiến Tiểu Báo Tử không thể tưởng được chính là Thủ bị đại nhân tân nhiệm của Giang Thành biết được tin tức hắn trở về liền phái người đến mời đến phủ hắn dự tiệc, ngoài Tiểu Báo Tử ra còn có mấy tên đầu lĩnh thủy quân Giang Thành như Vương Thành, Giang Hiểu, Chu sẹo đều được mời đến.

Loại chuyện này căn bản từ chối không hết, nếu đã từ chối không hết thì cứ dự tiệc đúng giờ thôi, Tiểu Báo Tử cũng muốn nhìn một chút vị thủ bị trưởng quan mới này đến tốt cùng là loại nhân vật gì.

Không thể thể tưởng được sau khi hắn nói một câu thì Trịnh Hi liền gạt hắn sang một bên mà đi mời khách nhân khác, rất nể mặt mũi Tiểu Báo Tử chút nào.

Lúc này Tiểu Báo Tử cũng đã có chuẩn bị tâm lý, tuy rằng Trịnh Hi này thượng nhiệm không được mấy ngày nhưng biểu hiện cường thế lộ ra ngoài đã rõ như ban ngày, hắn không chỉ muốn nắm giữ toàn bộ binh lực của Giang Thành mà còn muốn khống chế Thủy quân Giang Thành trong tay, mà Thủy quân Giang Thành có một nhân tố đặc thù như Tiểu Báo Tử tồn tại, muốn khống chế trong tay không phải là chuyện dễ.

Không nói một thân tu vị khủng bố của Tiểu Báo Tử lúc trước, chỉ nói đến một loạt chỗ tốt sau khi hắn thượng nhiệm mang đến cho thủy quan đã đủ để vĩnh viễn buộc tướng sĩ của thủy quân vào chiến xa của mình rồi.

Cho nên muốn nắm giữ thủy quân thì chỉ có thể không chế Tiểu Báo Tử, nhưng Tiểu Báo Tử nào dễ nắm giữ như vậy.

Tiểu Báo Tử chuyện của mình thì mình tự biết, dù cho chức quan Trịnh Hi so với hắn thì lớn hơn nhưng hắn cũng không có khả năng khinh địch như vậy, giao quyền lực của thủy quân, đặc biệt là Giang Tâm đảo chính là do hắn vất vả vất vả mới đánh ra được cho nên mâu thuẫn của song phương không thể nào giải quyết được.

Nếu đã không thể giải quyết thì công phu mặt ngoài cũng không làm được gì.

Trịnh Hi không muốn tốn công, thậm chí còn muốn mượn cơ hội yến tiệc này để chén ép Tiểu Báo Tử, đương nhiên cũng sẽ không khiến cho sắc mặt hắn khá hơn, theo khai mở tịch đến bây giờ hắn chỉ là ngồi ở chỗ kia không nói câu nào chỉ còn chờ Trịnh Hi mở miệng, ngay cả Chu sếp Vương Thành và Giang Hiểu muốn kính Tiểu Báo Tử đều bị ánh mắt sắc bén của hắn bức về, chỉ có một người cũng đành phải ngồi ở trên mặt ghế uống rượu giải sầu rồi.

Muốn làm khó mình thì phải tìm cơ hội.

Vừa tiến đến Tiểu Báo Tử liền biết rõ Trịnh Hi sẽ tìm gì đó để viện cớ, bởi vì khi hắn đến thỉnh linh ngồi đúng bên cạnh với đình đại chương quỹ của Nam Loan Hóa Sạn .

Nhân lực của Tiểu Báo Tử rất tốt có được thị giác 360 độ cho nên tuy rằng thoát nhìn là trong đầu buồn bực uống rượu nhưng chuyện xảy ra trong bữa tiệc để không thể gạt được ánh mắt của hắn, Trịnh Hi từ lúc yến hội bắt đầu đến bây giờ, uống rượu cũng tốt mời rượu cũng thế, mặc dù chưa từng nói qua câu nào với Tiểu Báo Tử nhưng Tiểu Báo Tử lại thấy rõ ràng trong bữa tiệc hắn vụng trộm nhìn về phía mình nhiều lần, thỉnh thoảng còn trao đổi ánh mắt với Đình đại chương quỹ ngồi đối diện Tiểu Báo Tử nữa, bởi vì Tiểu Báo Tử một mực không nói gì thậm chí cũng không mời rượu hắn cho nên hắn không tìm được cơ hội thôi.

Tiểu Báo Tử ngồi ở chỗ kia chỉ âm thầm cười lạnh. Thăm nghĩ người nếu không phải mở miệng trước lão tử cứ ngồi ở chỗ này uống rượu đợi đến lúc tiệc rượu chấm dứt, lão tử một câu cũng không nói, xem người có thể làm gì được ta?

Ý kiến của hắn rất hay

Bất quá sự tình vẫn phải giải quyết.

Nữ tử khiêu vũ sau khi rời khỏi Đình đại chương quỹ ở đối diện liền bưng một chén rượu run rẩy đi tới chỗ Tiểu Báo Tử.

- Đã đến

Tiểu Báo Tử thăm nghĩ.

Chu Thống lĩnh đừng có ở đó một người uống rượu giải sầu chứ, nào ta mời người một ly.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

370. Chương 378: Giết Bằng Thuốc Độc(2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 378: Giết bằng thuốc độc(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Đinh Đức Thủy kéo thân hình mập mạp đi đến trước mặt Tiểu Báo Tử trước mặt, trên người tỏa ra mùi rượu.

- Đại nhân ah về sau ngài cần phải chiếu cố cho kho hàng của chúng ta nhiều hơn ah, cũng không thể giống như trước luôn làm khó dễ chúng ta được.

Tiểu Báo Tử cười cười cầm lấy chén rượu trong tay, chạm chén với hắn một cái, một ngụm uống cạn, một câu cũng không nói thậm chí ngay cả nhìn cũng không liếc mắt nhìn hắn một cái.

Đinh Đức Thủy là người rất tinh ý, chỉ hắc hắc cười, uống cạn rượu trong chén, cũng không nhiều lời xoay người đi đến chỗ ngồi của mình.

- Chậm đã Đinh chương quỹ người mới vừa nói cái gì, sao trước đây ta chưa từng nghe qua ở Giang Thành còn có người dám làm khó dễ Đinh chương quỹ chứ?

Lời của Trịnh Hi vừa vang lên, trong đại sảnh vốn ồn ào giờ trở nên yên tĩnh, Trịnh Hi mời tới đều là nhân vật có uy tín danh dự trong Giang Thành, về mặt tin tức linh thông cũng không kém Tiểu Báo Tử tự nhiên cũng rõ quan hệ lợi hại trong đó, quan mới thượng nhiệm này châm một môi lửa, với tư cách là người lãnh đạo trực tiếp của Tiểu Báo Tử, đi vào Giang Thành còn chưa đứng vững gót chân đã nhiều lần công khai nói phải đuổi Tiểu Báo Tử đi, coi như là đồ ngốc cũng có thể nhìn ra giữa bọn họ có xung đột lợi ích.

Chỉ là vì đoạn thời gian trước Tiểu Báo Tử vẫn một mực không có ở đây nên mới không có xung đột, ngày hôm qua Tiểu Báo Tử vừa về đến hôm nay Thủ Bì Phủ liền mở tiệc mời tất cả nhân vật có uy tín danh dự ở Giang Thành đến, phải biết rằng người đang ngồi ở đây đều có uy tín danh dự ở Giang Thành, quan trọng nhất là bọn hắn đều đã từng muốn chiếm lấy bên cạnh của Giang Tâm đảo hoặc nhiều hoặc ít có xung đột về mặt lợi ích với Tiểu Báo Tử, chỉ là trước kia Tiểu Báo Tử quá mức cường thế nên không người nào dám trêu chọc hắn thôi.

Giờ Trịnh Hi đã đến, lại mời bọn họ đến nói rõ là muốn làm chỗ dựa cho bọn hắn kéo Tiểu Báo Tử xuống, nói cách khác Trịnh Hi hẳn sao lại không mời vị Triệu tổng quan của Ô gia kia tới.

Vừa rồi thấy đại chương quỹ đứng dậy mọi người liền biết rõ rõ hay đã đến, không nghĩ đến Tiểu Báo Tử lại căn bản không để ý đến Đinh chương quỹ, đang trong lúc thất vọng vị thủ bị đại nhân này lại lên tiếng, mọi người làm sao không biết vị Trịnh thủ bị này chỉ sợ là muốn mượn chuyện này để chỉnh Chu Báo rồi.

Thấy Trịnh Hi hỏi thăm, Đinh đại chương quỹ liền vội vàng khom người.

- Ah, chỉ là một hiểu lầm nho nhỏ thôi, không dám vì việc của tiểu nhân mà quấy rầy đại nhân.

- Sao lại nói cái gì mà hiểu lầm hay không hiểu lầm, chỉ cần là hiểu lầm đều phải đưa đến Thủ bị phủ của Giang Thành để giải quyết, tất cả quân sự đều do ta đến chương quản. Thủy quân Giang Thành cũng nằm trong phạm vi quản hạt của Thủ Bì Phủ, có hiểu lầm gì người có thể nói ra xem ra có giải quyết được không.

Đinh đại chương quỹ này nghe xong trên mặt lộ ra biểu lộ khó xử, dùng một loại ánh mắt cầu xin giúp đỡ nhìn về phía Tiểu Báo Tử.

Song quỷ diễn trò này cũng quá rõ nha!

Tiểu Báo Tử cười lạnh một tiếng, liền ôm quyền về phía Trịnh Hi.

- Đại nhân, hiểu lầm này chỉ sợ không dễ giải quyết a!

- Ah, không dễ giải quyết, ở Giang Thành còn có hiểu lầm mà Chu Thống lĩnh người không giải quyết được sao?

Trịnh Hi thấy Tiểu Báo Tử mở miệng, trên mặt liền hiện lên dáng tươi cười âm mưu được thực hiện.

- Dương nhiên không giải được, ta hoài nghi Nam Loan Hóa Sạn này và thủy phi trong Lạc giang có cấu kết cho nên mỗi lần kiểm tra đều để cho huynh đệ tra nghiệm một chút, không thể tưởng được tên này thế mà lại chạy đến đại nhân cáo trạng, quả thực là hỗn trưởng cực kỳ.

Đinh một tiếng giòn vang, cũng không biết là người nào trong bữa tiệc không cần nổi chén của mình nữa.

Rớt xuống đất phát ra tiếng va đập thanh thúy, cái này cũng trở thành thanh âm duy nhất trong đại sảnh hiện giờ.

Cả đám hai mặt nhìn nhau, không nghĩ đến Tiểu Báo Tử vừa mở miệng đã nói ra lời như thế.

Cho dù là Trịnh Hi và Đinh đại chương quỹ cũng không ngờ tới, dáng tươi cười trên mặt hai người đồng thời cứng lại, cũng không biết phải mở miệng trả lời thế nào mới phải.

Qua nửa ngày Đinh đại chương quỹ mới kịp phản ứng.

- Oan uổng ah đại nhân oan uổng ah, chúng ta sao lại cấu kết với thủy phi được, việc này quả thật là thiên đại oan uổng ah! Chu đại nhân người cũng không nên ngấm máu phun người ah, Nam Loan Hóa Sạn ta lúc buôn bán đều rất thanh bạch, trời đất chứng giám người nói chúng có cấu kết với thủy phi có chứng cứ gì không, nếu không có chính là mưu hại Nam loan hóa sạn, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho đại nhân đâu.

- Đinh đại chương quỹ, người có nghe rõ vừa rồi ta là nói hoài nghi mà không phải xác định không, bởi vì không có chứng cứ cho nên ta mới có thể dễ dàng tha thứ cho việc Nam Loan Hóa Sạn của người hoành hành như thế, nếu như có chứng cứ thì người cho rằng mình còn cơ hội mở miệng sao?

- Người...

Dù Đinh đại chương quỹ vô cùng có hàm dưỡng cũng bị Tiểu Báo Tử cường từ đoạt lý làm cho tức giận đến râu ria run rẩy, nhìn chằm chằm vào Tiểu Báo Tử cả buổi cũng không thốt ra được câu nào.

Nét cười lạnh trên mặt Tiểu Báo Tử càng đậm, nhẹ nhàng bưng lên một ly rượu nói với Trịnh Hi.

- Thủ Bị đại nhân, rượu này thật sự không tệ ah ta kính ngài một ly.

Trịnh Hi sắc mặt hơi trầm xuống, cũng gờ chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

- Chu đại nhân, ta trước này luôn luôn là một mã quy một mã, rượu này ta uống, nhưng vấn đề này cũng phải giải quyết, người là thống lĩnh thủy quân Giang Thành, lời nói ra không chỉ đại biểu cho mình người mà còn có toàn bộ Thủy quân Giang Thành, người nói Nam Loan Hóa Sạn cấu kết với thủy phi, loại chuyện này không phải do người nói là được, Đinh chương quỹ vừa rồi có nói là phải có chứng cứ, nếu như người không có chứng cứ như vậy không thể nói lung tung, nếu như chỉ là hoài nghi thì trở về điều tra chứng cứ rõ ràng rồi nói sau.

- Ta vốn cũng không muốn nói, không phải Đinh đại chương quỹ ép ta sao, hần nói huynh đệ thủy quân ta làm khó dễ hần, đại nhân ngài lại hỏi chuyện này. Ngài là Thủ bị đại nhân, ngài hỏi ta cũng không thể không đáp ah, cũng không thể dùng lời lừa dối để trả lời ngài được.

Tiểu Báo Tử cười nói hời hợt ngăn trở lời nói của Trịnh Hi lại, Trịnh Hi biến sắc, chén rượu trong tay xiết chặt đến muốn vỡ ra.

- Đại nhân...

Nhìn thấy Trịnh Hi đang muốn phát tác tại chỗ, một người bên trái Trịnh Hi vội vàng đứng dậy mở miệng khuyên bảo, nhưng hần cũng chỉ thốt ra được hai từ liền dừng lại.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

371. Chương 379: Giết Bằng Thuốc Độc(3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 379: Giết bằng thuốc độc(3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Đại nhân ngài làm sao vậy?

Tiểu Báo Tử thần sắc biến đổi, đứng người lên, cũng không có di động chỉ là mang theo vẻ mặt hoảng sợ nhìn Trịnh Hi. Mọi người trong bữa tiệc cũng phát hiện không đúng, chỉ thấy Trịnh Hi bảo trì tư thế đưa tay ra và tư thế phần nộ, nhưng thần quang trong mắt đã dần tán đi, trở nên trống rỗng không có gì, máu tươi màu đỏ sậm theo thất khiếu của hắn chảy ra ngoài tản ra mùi tanh hôi.

Tiểu Báo Tử thần sắc đại biến, lập tức dùng tay áo bịt kín mũi, mọi người nhanh nín thở, có độc.

Mọi người đều bị biến cố này làm cả kinh đến ngây người. Thẳng đến khi nghe được hương vị tanh hôi này chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng một hồi mới hiểu được, đều bịt mũi lại, còn có một nhóm người đã hoảng sợ đến thoắt chạy khỏi chỗ của mình đi ra ngoài,

- Lập tức phóng bế chỗ này lại cho ta, không được để người nào chạy ra cả.

Thấy có người muốn rời khỏi, Tiểu Báo Tử đang bịt mũi liền nghiêm nghị quát lên, thanh âm này hắn có dùng thêm nội công cho nên như sấm rền vang bên tai mọi người.

Phân phạt

Binh sĩ từ ngoài vọt đến lúc đầu không rõ xảy ra chuyện gì nhưng sau khi xem xét cảnh tượng trong đại sảnh. Nguyên một đám thần sắc kịch biến, cả đám đứng ngăn ở cửa ra vào, yêu đao ra khỏi vỏ hàn quang lạnh thấu xương.

Vài tên khách mời muốn chạy ra kia tất cả đều bị bức trở lại, sắc mặt thảm biến.

- Độc có độc ah, nơi này có độc.

Độc này là từ trong máu của đại nhân phiêu tán ra ngoài, độc tính cũng không có gì đáng ngại.

Người vừa rời đứng bên tay trái Trịnh Hi muốn khuyên can hắn, che mũi lại, sắc mặt lạnh lùng đứng bên cạnh thi thể Trịnh Hi.

- Thật sự xin lỗi, mọi việc quá đột ngột, Trịnh đại nhân trúng độc thủ cho nên đêm nay phải ủy khuất chư vị ở lại Thủ Bị Phủ một đêm rồi

- Người nói đùa sao?

Chu sọ đứng dậy mãnh liệt rống lên.

- Người ngồi xuống cho ta.

Tiểu Báo Tử quát lạnh một tiếng. Hung hăng trợn mắt nhìn Chu sọ, ánh mắt lạnh lạnh, Chu sọ chỉ cảm thấy một cổ hàn ý theo xương sống chạy thẳng lên óc, đặt móng ngồi xuống không dám nói thêm câu nào nữa.

- Chu thông lĩnh đa tạ rồi.

- Không sao đây là chuyện nên làm.

Tiểu Báo Tử hướng về phía hần chấp tay, người này trước kia Tiểu Báo Tử cũng không nhận ra, nhưng sau khi được bọn người Giang Hiểu giới thiệu biết rõ hần gọi là Tào Văn Dạng, là do Trịnh Hi mang đến từ kinh thành, hần là phụ tá. Hơn nữa nghe nói Trịnh Hi đối với hần thập phần tín nhiệm, tất cả sự vụ trong Thủ Bị Phủ đều do hần quản lý.

- Người tới lập tức tới phòng bếp bắt giữ, đầu bếp, nha hoàn hạ nhân còn có nhưng ca kỹ nữa, không chừa người nào cho ta.

- Vâng.

Mấy tên lính lên tiếng đi thẳng đến phòng bếp.

- Chư vị yên tâm, Tào Văn Dạng ta cũng không ý khó xử các vị, chỉ là hiện giờ Thủ bị đại nhân đột nhiên ngộ hại, nói không dễ nghe chứ tất cả mọi người ở đây, kể cả ta trong đó đều bị hiềm nghi, ta lưu mọi người lại cũng là để loại bỏ hiềm nghi, để mọi người trong sạch thôi.

- Đó là việc nên làm.

Đình chưởng quỹ của Nam Loan Hóa Sạn không ngớt lời nói, tay vẫn còn đặt trên mũi không dám buông ra, mọi người chung quanh cũng giống vậy, sợ buông lỏng ra sẽ bị độc khí độc chết.

Trong khoảng thời gian ngắn toàn bộ đại sảnh đều lâm vào một mảnh trầm mặc, không bao lâu một gã binh sĩ Thủ Bị Phủ theo thời đưa tới trước mặt Tào Văn Dạng ôm quyền nói

- Đã đưa mọi người tới, thỉnh Tào đại nhân chỉ thị.

- Đi mời Huyện lệnh đại nhân tới đi!

Tào Văn Dạng khoát khoát tay vô lực nói.

Lúc này mọi người cũng theo thời gian trôi qua mà dần hòa hoãn lại, có người trong lúc này dần quay về chỗ của mình, lại có người tụ tại một mảnh xì xào bàn tán, nguyên một đám thần sắc khó coi. Bọn họ đều là người hiểu chuyện tự nhiên biết rõ chuyện phát sinh trong đại sảnh này có ý vị thế nào, một mệnh quan triều đình vừa mới thượng nhiệm một tháng, trong tiệc rượu ngay tại nhà của mình bị độc chết, hơn nữa xui xẻo hơn chính là bọn hần lại có mặt tại trận.

Việc này cho dù muốn thoát khỏi liên quan cũng không thể, về phần cuối cùng sẽ có kết quả gì, hiện tại bọn hần không biết chỉ có thể là nghe theo mệnh trời thôi.

Tiểu Báo Tử ngồi tại chỗ, trong mắt lộ ra hàn quang lạnh lạnh, thỉnh thoảng lại quét qua trên người một lần, bộ dáng như muốn nhắm người mà nuốt chửng vậy, mỗi người bị ánh mắt của hần nhìn vào đều nhin không được rùng mình, phảng phất từ trong ra ngoài đều bị hần nhìn thấu, một điểm cảm giác an toàn cũng không có vậy.

Còn may là loại tình huống này không kéo dài được bao lâu, liền nghe bên ngoài phòng truyền đến một hồi xôn xao, đúng là binh sĩ của Thủ Bị Phủ đã dẫn Huyện lệnh đến.

- Tại sao có thể như vậy, tại sao phải như vậy, ban ngày còn tốt lành sao giờ lại xảy ra chuyện thế này?

Lúc Huyện lệnh đi vào, máu chảy ra từ thất khiếu của Trịnh Hi đã lan ra mặt, tạo nên từng vết máu đỏ sậm, thoạt nhìn càng lộ ra vài phần dữ tợn và đáng sợ.

Huyện lệnh là người đọc sách, xuất thân bình thường, đừng nói là chết người, cho dù là mèo chó chết cũng chưa từng gặp qua, hiện giờ lại thấy tử tướng đáng sợ của Trịnh Hi liền nhin không được giật nảy mình, vốn lui về phía sau hai bước mới dần ổn định lại, trong miệng một mực niệm mấy câu thần chú giống như đang niệm kinh vậy.

- Đại nhân, Thủ bị đại nhân đột nhiên trúng độc bỏ mình. Sự tình phát sinh vô số điểm kỳ quái đáng ngờ, kính xin đại nhân làm chủ.

Tào Văn Tường thấy Huyện lệnh đã đến, không dám lãnh đạm tiến lên hành lễ nói.

- Làm chủ, làm chủ ta biết rõ ta biết rõ..

Huyện lệnh thấy tình cảnh này đã sớm không còn chủ kiến gì, bỗng nhiên ánh mắt của nhìn đến Tiểu Báo Tử, phảng phất như bắt được cọng rơm cứu mạng vậy

- Chu Thống lĩnh người có ở chỗ này thì tốt rồi, người xem cuối cùng là xảy ra chuyện gì.

Tiểu Báo Tử nghe được liền trợn trắng mắt, ta thì làm được gì chứ

Cười khổ tiến lên phía trước nói:

- Đại nhân thuộc hạ cũng không biết xảy ra chuyện gì, hôm nay thủ bị đại nhân mở tiệc chiêu đãi chư vị đang ngồi ở đây vốn vẫn tốt lành, thế nhưng lại đột nhiên trúng độc một câu cũng không kịp nói liền thất khiếu chảy máu mà chết, chúng ta đến bây giờ cũng không biết gì cả.

- Không biết còn ngốc ở đây làm gì, còn không đi tra đi!

- Ah ta tra..

Tiểu Báo Tử thật có chút ngoài ý muốn, còn chưa nói xong Tào Văn Dạng ở một bên đã vội la lên.

- Đại nhân việc này không ổn ah.

- Không ổn, sao lại không ổn.

Huyện lệnh chau mày hỏi.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

372. Chương 380: Giết Bằng Thuốc Độc(4)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 380: Giết bằng thuốc độc(4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Tào Văn Dạng có chút khó xử liếc nhìn Huyện lệnh lại nhìn Tiểu Báo Tử mặt không biểu tình một lát, cắn răng nói:

- Đại nhân, Thủ bị đại nhân đột nhiên trúng độc bỏ mình, mọi người ở đây đều bị hiềm nghi, để Chu Thống lĩnh đi điều tra chỉ sợ hừ hừ có chỗ không ổn đâu.

- Con mẹ người lời này là có ý gì?

Nghe xong lời này Chu sọ lập tức nhảy dựng lên chỉ vào mũi Tào Văn Tường mắng to một tiếng, vung quyền muốn đánh.

Bành một tiếng, quả đấm của hắn còn không kịp phát ra thân thể đã bị lùi về sau.

- Người cứ yên ổn đứng ở đây cho ta.

Tiểu Báo Tử lạnh lùng nói, Chu sọ bò lên từ mặt đất. Hừ hừ vài tiếng thành thành thật thật đứng ở sau lưng Tiểu Báo Tử, một câu cũng không dám nhiều lời. chỉ là trong mắt thỉnh thoảng lại hiện hung quang trừng mắt nhìn Tào Văn Dạng.

- Huyện tôn đại nhân Tào đại nhân nói có lý, Thủ bị đại nhân đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, mọi người đang ngồi đây đều bị hiềm nghi, cho nên để ta thẩm tra thật có chút không ổn, ta thấy đại nhân vẫn nên tìm người khác phù hợp hơn đi.

Nghe được Tiểu Báo Tử nói như vậy, Huyện lệnh có chút chần chờ, bắt quá lại đột nhiên cười nói:

- Chu Thống lĩnh quá lo lắng rồi, người chính là mệnh quan triều đình, lại là thống lĩnh thủy quân, sao có thể độc hại thủ bị đại nhân được

- Việc này, việc này tuyệt đối không ổn.

Tiểu Báo Tử dùng một loại ngữ khí chém đinh chặt sắt nói ta chỉ là thống lĩnh của thủy quân Giang Thành, việc tra vụ án không có quan hệ gì với ta cả, huống chi ta bây giờ còn đang là người bị hiềm nghi, chuyện này nếu giao cho ta thì không được hay cho lắm.

Thấy Tiểu Báo Tử thái độ kiên quyết, Huyện thái gia cũng không biết nói gì chỉ đành nói:

- Chu Thống lĩnh người xem việc này nên xử lý như thế nào đây?

Tiểu Báo Tử nghe xong quả muốn một cước đạp chết huyện tôn đại nhân này. Lão tử cũng đã nói rõ không muốn quản chuyện này rồi, người còn đẩy lên người lão tử đến cùng là có ý gì.

- Đại nhân việc này phát sinh quá mức đột ngột, thuộc hạ cũng không biết xử lý như thế nào mới tốt nữa.

Tiểu Báo Tử cố nén xúc động muốn đạp một cước, tận lực dùng ngữ khí hoàn hảo nói.

- Huyện tôn đại nhân không bằng trước hết để tất cả mọi người dời đến hậu viện, do huyện nha phái người từng bước từng bước thanh tra thẳng đến khi tìm ra hung thủ mới thôi

Lúc này, Tào Văn Dạng lại nói.

- Nếu như không tra ra hung thủ chẳng lẽ chúng ta cứ một mực ở lại ở hậu viện của Thủ Bị Phủ ư?

Trong mọi người có người đưa ra ý kiến phản bác.

- Huyện tôn đại nhân, Trịnh đại nhân chính là trúng độc chết bất đắc kỳ tử, vấn đề khẳng định là ở rượu và thức ăn, hơn nữa chúng ta nhiều người như vậy cũng dùng rượu và thức ăn giống thế, chỉ có mỗi Trịnh đại nhân là bị trúng độc, nếu như đoán không lầm thì vấn đề khẳng định ở phòng bếp hoặc là nô bộc ban này hầu Trịnh đại nhân uống rượu, mấy người chúng ta ngay cả ghế cũng không rời khỏi, sao lại có cơ hội hạ độc chứ, việc này kính xin đại nhân minh giám.

Người nói chuyện thân cao tám thước, khí vũ hiên ngang dưới, hàm hơi tu, một bộ dáng uy vũ anh tuấn, Tiểu Báo Tử nhìn trong nội tâm cười cười, người này đúng là anh vợ của vị Huyện thái gia trước mặt, tên là Vương Bằng, muội muội của hắn cũng chính là phu nhân mà Huyện lệnh đại nhân thích nhất, ý vào Huyện lệnh đại nhân, ở Giang Thành mở vài tiệm vải và tơ lụa trang, xem mặt mũi vị Huyện lệnh này, trong Giang Thành có sinh ý gì đều chia cho hắn 1 phần, cho nên gần đây việc làm ăn cực kỳ thuận lợi, ở Giang Thành cũng có chút địa vị.

- Việc này vạn lần không được.

- Lời ấy có lý.

Tào Văn Dạng và Tiểu Báo Tử cơ hồ đồng thời mở miệng, chỉ là ý tứ lại hoàn toàn trái ngược, ánh mắt hai người chạm vào nhau.

- Tào đại nhân Vương lão bản nói rất có lý ah, sao lại không thể chứ.

Tiểu Báo Tử mỉm cười. Ở sâu trong ánh mắt ôn nhuận như nước hiện lên sát cơ rùng mình.

Cái chết của Trịnh Hi vượt ngoài dự liệu của mọi người, không chỉ là chân tướng cái chết của hắn, mà còn nguyên nhân hắn chết nữa.

Thủ bị của một huyện thành, thượng nhiệm không đến ba tháng đã bị người độc chết! Đây không chỉ là một kỳ văn ở Giang Thành, cho dù đặt ở toàn bộ Đại Tần vương triều, cũng là một chuyện cực kì hiếm thấy, mới nghe lần đầu.

- Nghe rộn cả người, thật sự là nghe rộn cả người, giữa thanh thiên bạch nhật thế này, một mệnh quan triều đình, thượng nhiệm không đến ba tháng, liền bị sát hại, thiên lý ở đâu, công đạo ở chỗ nào chứ?

Kinh thành, Ninh vương phủ tiếng gầm gừ phần nộ truyền khắp toàn bộ vương phủ, nô bộc hạ nhân nha hoàn trong vương phủ, nguyên một đám co rúm đầu lại, không dám thở gấp một tiếng, trong nội tâm chỉ nói thầm

- Cũng không biết gia hỏa nào xui xẻo khiến Vương gia nổi giận như vậy, tình hình thế này thì Vương gia muốn giết người rồi, thật sự là đáng sợ ah!

- Vương gia, việc này quả thực kỳ quặc quỷ dị, chỉ sợ còn phải bàn bạc kỹ hơn!

- Bàn bạc thương nghị gì nữa người đều chết hết rồi, còn thương nghị cái rắm à? !

Ninh Vương thân hình cao lớn, khuôn mặt tuấn mỹ, quét mắt nhìn quanh, hai đầu lông mày chớp động lên một tia tư nghị không giận mà uy, mà bây giờ, loại tư nghị không giận mà uy này trong cơn thịnh nộ, thốt nhiên bạo lên, nộ khí bành trướng bao phủ toàn bộ phòng lớn, người trong sảnh, nguyên một đám im lặng như ve mùa đông, không dám nhiều lời.

Chỉ là văn sĩ áo trắng vừa này khuyên hần cần bàn bạc kỹ hơn, thần sắc tự nhiên, làm như không thấy, chỉ thờ ơ lạnh nhạt, thẳng đến khi cơn giận của Ninh Vương dần nguôi xuống mới nói:

- Vương gia, Trịnh Hi là bị độc chết, hơn nữa còn là bị một loại kì độc độc chết, cho dù muốn lập tức thăm dò, cũng không thể nào bắt tay vào được !

- Không thể nào bắt tay, người cho ta là đồ ngốc sao? Trịnh Hi sau khi chết, ai thu được lợi nhiều nhất, ai là người bị hiềm nghi lớn nhất, trước tiên cứ bắt hết mấy người có thể thu lợi nhiều nhất lại, từng bước thăm tra, ta cũng không tin thăm tra không được gì!

- Việc này không thể làm được!

- Không thể được, có gì không thể được?!

Ninh Vương gầm thét, phảng phất như một đầu sư tử nổi giận vậy.

- Cái chết của Trịnh Hi, thu lợi lớn nhất có lẽ chính là Chu Báo hiện đang thống lĩnh thủy quân Giang Thành, mà người này, khó đối phó!

- Không dễ đối phó, hừ, chỉ một thống lĩnh thủy quân Giang Thành nho nhỏ, có gì khó đối phó chứ?!

- Vương gia, Chu Báo không chỉ là thống lĩnh thủy quân Giang Thành, hơn nữa còn là ngoại môn trưởng lão của Vân Châu Ô gia, hơn nữa có quan hệ mật thiết với Vương Xà của Thiên Long Đạo!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

373. Chương 381: Thông Dong Ứng Đối.(1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 381: Thông dong ứng đối.(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Văn sĩ áo trắng thần nhiên nói:

- Quan trọng nhất là, thực lực bản thân hần cũng không dưới cường giả thất phẩm bình thường, cường giả thất phẩm của Trữ Châu Mạnh thị Long ma ma chính là bị hần đuổi giết ở trước mặt mọi người, chuyện này, Vương gia cũng biết chứ?

- A? ! Là hần? !

Ninh Vương thần sắc biến đổi, khí thế hùng hực như lửa theo thời gian dần thu lại.

- Ta nhớ ra rồi, đúng, hắc là thống lĩnh thủy quân của Giang Thành, chính là hắc!

Cơ hội lộ diện trên giang hồ của Tiểu Báo Tử trong hai năm qua cũng không nhiều, có thể nói sau khi đến Giang Thành, chuyện duy nhất từng làm khiến giang hồ oanh động chính là đánh chết Long ma ma, lấy thực lực Tứ phẩm đuổi giết cường giả thất phẩm, trận đấu điển hình như vậy, trong võ lâm căn bản cũng chưa nghe nói qua, cho nên, dù cho hiện tại, tên tuổi trên giang hồ của hắc cũng hết sức vang dội, chỉ là, người trong giang hồ nhà, thường thường đều xem hắc là Ô gia trưởng lão, có quan hệ mật thiết với Vương Xà của Thiên Long Đạo, về phần thân phận thống lĩnh Giang Thành, thật sự là không đáng nhắc tới, cho nên liền bị trực tiếp bỏ qua.

Ninh Vương cũng giống như vậy, hiện tại bị hắc người này vì nguyên chi văn sĩ một nhắc nhở, thoáng cái nghĩ tới.

- Nguyên Chi, người nói cái chết của Trịnh Hi, Chu Báo thu được lợi nhiều nhất, như vậy, có phải là do hắc động tay động chân không?

- Nói theo tình lý thì lý do Trịnh Hi bị hắc giết chính là vì ích lợi của hắc đã cắm rễ ở Giang Thành, thủy quân Giang Thành đã hoàn toàn bị hắc thu phục, trên cả Lạc Giang khổng lồ, toàn bộ lợi ích đều bị hắc chiếm chừng 6 phần. Trịnh Hi đến đảm nhiệm, có thể nói là đã xâm phạm quá nhiều lợi ích của hắc, nhưng khả năng hắc là hung thủ lại không lớn!

- Nguyên nhân? !

- Theo tình báo của chúng ta thì lúc Trịnh Hi đến nhận chức, Chu Báo cũng không có ở Giang Thành, mà là đi Thục Châu, thẳng đến trước cái chết của Trịnh Hi một ngày mới trở lại Giang Thành, lúc trở lại Giang Thành, thậm chí còn không biết Thủ bị của Giang Thành đã thay đổi !

- Thục Châu? !

Ninh Vương nhíu mày.

- Hắc đi Thục châu, chẳng lẽ là vì Kim Nạn Bôi?!

- Hắc thế, bất quá, vô công mà về, cũng giống với đa số mọi người !

Nguyên Chi cười nói.

- Thục Châu là đường phải đi từ Trung Hoà quận thành khi muốn thông qua Việt Châu, người nói Việt Châu... !

- Không có khả năng, từ Trung Hoà quận thành đến Thục Châu, lại từ Thục châu đến Nam Man Việt Châu, ít nhất phải cần nửa năm, mà hắc chỉ đi có hai tháng, cũng chính là thời gian qua lại giữa Thục châu a!

- Nếu hắc có một thớt ngựa tốt, hoặc là có khinh công cực cao minh thì sao, đừng quên, hắc tuy rằng chỉ có Tứ phẩm, nhưng đã từng giết qua cường giả thất phẩm a?!

- Từ Việt Châu đến Trung Hoà quận, qua lại chỉ mất hai tháng, ngựa như vậy, cho dù ở toàn bộ Đại Tấn cũng chỉ có thể tìm được hai thớt mà thôi, nếu như nhiều ra một thớt, chúng ta không thể không biết được, về phần khinh công... !

Nói đến đây, Nguyên Chi cười.

- Vương gia là cao thủ, cực hạn khinh công ở chỗ nào, ngài hắc phải rõ hơn ta chứ, năm đó Huyết Vô Nhại bị Lục Thiếu Du đuổi giết ngàn dặm, từ Dương Châu Tây quận chạy đến Vân Châu, cũng dùng suốt ba tháng, Nam Man Việt Châu đến Trung Hoà quận, so với lộ trình kia còn dài hơn nữa, nếu muốn qua đó thì có thể sao? !

- Nói như vậy, chuyện ở Việt Châu không có quan hệ với hắc?!

- Chuyện ở Việt Châu có lẽ không có quan hệ với hắc, cái chết của Trịnh Hi, ta nghĩ, có lẽ cũng không có quan hệ!

- Người khẳng định như vậy?!

- Ta vừa rồi đã nói qua, hần vừa trở lại Giang Thành chẳng qua chỉ có một đêm, coi như là vừa về đến, đã lập tức bố trí, cũng không kịp ah, hơn nữa, nói chung, đừng phải chuyện như vậy, một thủ trưởng tân nhiệm đến, cho dù là thái độ đối phương đối với người thế nào, người cũng phải tiếp xúc một chút, cho dù hần thật sự có thành kiến với người, người trước tiên cũng phải cố gắng thoáng quan sát một chút, xem thử có thể cải biến thành kiến của hần đối với mình không, xem thử quan hệ có khả năng hòa hoãn không, cho dù không có, cũng cần phải có thời gian tính toán được mất, lại mưu đồ kỹ càng, nào có như vậy, vừa gặp mặt một lần, lời cũng chưa nói được hai câu đã giết người sao? Hơn nữa, Trịnh Hi là bị người hạ độc giết, Chu Báo này mặc dù có một thân võ công quỷ dị, nhưng chưa từng nghe qua hần lại biết dùng độc a? Vân Châu Ô gia từng từng thiên hạ đã năm trăm năm, cũng chưa bao giờ xuất hiện cao thủ dụng độc, hơn nữa Trịnh Hi chính là cao thủ Ngũ phẩm, cho dù là trúng độc thì độc bình thường căn bản không thể làm gì được hần cả, trong người hần chính là một loại kỳ độc cực kỳ hiếm thấy, loại kỳ độc này, ngay cả Tôn đại phu cũng không phân biệt được đến cùng là loại độc gì, nếu như không phải mưu đồ thật lâu, trăm phương ngàn kế thì sao có thể có được loại độc như vậy? !

-Mưu đồ thật lâu, trăm phương ngàn kế? !

Ninh Vương ngưng tụ, trong mắt lóe ra sát cơ.

- Ý của người là, chuyện này, không có quan hệ với Giang Thành!

- Sát cục như vậy, địa phương nhỏ bé như Giang Thành không thể nào làm được!

Nguyên chi lắc đầu nói

- Cho dù là Chu Báo cũng không làm được, bởi vậy... !

- Nói cách khác, có thể là mấy hảo huynh đệ của ta làm đúng không?

- Cũng không phải là không có khả năng !

Nguyên Chi lạnh nhạt nói.

- Có khả năng nhất chính là ai?

- Ai cũng có thể !

- Chẳng lẽ chuyện này cứ như vậy cho qua sao?

- Đương nhiên không thể tính toán như vậy, bất quá, nếu sự tình đã liên lụy đến mấy vị Vương gia khác, như vậy, cũng chỉ có thể bàn bạc kỹ hơn thôi. Vương gia, việc cấp bách hiện giờ không phải là tra ra ai là hung phạm, mà là Trung Hoà quận thành, Trịnh Hi chẳng qua chỉ là một tiểu nhân vật, một con cờ mà thôi, hần bị giết, triều đình tự nhiên sẽ đi thăm dò, về phần bên phía Vương gia, lại đổi một người khác đi là được, cũng không có gì lớn, đại sự của Vương gia quan trọng hơn, cũng không thể vì vậy mà chậm trễ được!

- Người nói có lý, đại sự quan trọng hơn, không thể bởi vì tên phế vật Trịnh Hi mà chậm trễ được!

Ninh Vương gật đầu nói.

- Nguyên Chi, người nói, Chu Báo kia, chúng ta có thể lôi kéo được không? !

- Nếu như là một năm trước, còn có thể, nhưng hiện giờ, Chu Báo đã trở thành ngoại môn trưởng lão của Ô gia, thân phận tương đối miễn cảm, cho nên, vẫn không nên làm thì tốt hơn!

- Cũng chỉ có thể như thế !

Ninh Vương nhẹ nhàng thở dài

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

374. Chương 382: Thông Dong Ứng Đối.(2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 382: Thông dong ứng đối.(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Lúc này, phải ai đi mới tốt? !

- Vương gia môn hạ đông đảo, phải ai đi, Vương gia tự quyết định là được, Nguyên Chi cáo lui!

Nguyên Chi chấp tay, rời khỏi phòng.

- Vương gia!

Thấy Nguyên Chi rời khỏi, thân ảnh biến mất trong bụi hoa ở nội viện, mấy người khác trong phòng mới nói.

- Vương gia, Trần Nguyên Chi... !

- Hắn nói có lý, cứ theo lời hắn mà làm đi!

Ninh Vương nhẹ nhàng khoát tay áo, lộ ra có chút mệt mỏi nói.

- Đại nhân, thật sự không thể tưởng được Trịnh Hi này chỉ đơn giản như vậy liền chết rồi, ngược lại tiện nghi cho chúng ta!

Giang Thành, thủy quân đại doanh.

Truyền đến thanh âm hưng phấn của Chu Sẹo.

Lúc này cách lúc Trịnh Hi đột nhiên bị độc chết đã qua suốt hai tháng, sau khi trải qua chấn động ban đầu và đủ loại suy đoán tất cả đều đã yên tĩnh lại.

Một Thủ bị do triều đình bổ nhiệm vừa mới thượng vị còn không được ba tháng thì đã bị độc chết bất đắc kỳ tử, tự nhiên là một chuyện lớn khó lường, Trịnh Hi không chỉ là người của Ninh Vương mà còn là mệnh quan triều đình, xảy ra chuyện như vậy, mặt mũi của triều đình có thể nói là đã bị mất sạch sẽ, bởi vậy, Hình bộ đã trong thời gian nhanh nhất, tổ chức những người tinh anh nhất Đô Sát viện đến Giang Thành điều tra.

Là người thu được nhiều lợi ích nhất trong cái chết của Trịnh Hi, Tiểu Báo Tử tự nhiên là người bị liệt vào hoài nghi trọng điểm, nhưng, cũng giống như Trần Nguyên Chi phân tích trong Ninh Vương phủ, nhân viên của Đô Sát viện sau khi trải qua một phen phân tích và loại bỏ, liền hủy bỏ hiềm nghi với Tiểu Báo Tử.

Mà Tiểu Báo Tử cũng phải ra tay giải quyết chuyện ở Giang Tâm đảo.

Cái vị trí thống lĩnh thủy quân Giang Thành này, hẳn dự cảm mình không còn làm được lâu nữa rồi, chết một tên Trịnh Hi, triều đình tự nhiên sẽ phái một người khác đến đảm nhiệm, mà từ thái độ của Ninh Vương là có thể thấy được, người tới thay Trịnh Hi khẳng định cũng là người của Ninh Vương, hơn nữa Lý Nguyên đã bị điều nhiệm, chỗ dựa của mình ở Trung Hòa quận đã biến mất, thống lĩnh thủy quân Giang Thành nhất định là không ngồi được lâu nữa.

Bất quá ngồi không được lâu không có nghĩa là vứt bỏ lợi ích của Giang Tâm đảo.

Cái chết của Trịnh Hi đã vì hắn tranh thủ được thời gian quý giá, khiến hắn có cơ hội xử lý hết thảy.

Vốn vấn đề sở hữu bến cảng Đoạn Long Than ở Giang Tâm đảo lại lần nữa được bàn tán, bởi vì sự cường thế trước đây của Tiểu Báo Tử nên không người nào dám nhúng chàm vào đó cả, nhưng cũng không có nghĩa là những người khác không thấy thèm muốn.

Mà sau khi trở về từ Thủ Bị Phủ, về vấn đề sở hữu khối bến cảng này, Tiểu Báo Tử liền nói lỏng khẩu, hơn nữa còn bảo Triệu đại chương quỹ âm thầm trợ giúp, không đến một ngày, toàn bộ người tin tức ở Giang Thành đều đã biết, Tiểu Báo Tử và thủy quân Giang Thành sắp sửa buông tha cho bến cảng này.

Việc này cũng nằm trong dự liệu của mọi người, sự cường thế tham gia của Ninh Vương khiến tất cả mọi người minh bạch, Tiểu Báo Tử không thể ngồi quá lâu ở cái ghế thống lĩnh thủy quân Giang Thành này được lâu nữa, đã như vậy, chẳng phải phù hợp với trước khi đi vét lớn một mảnh sao.

Bọn hắn thật không ngờ chính là, Tiểu Báo Tử tuy rằng nhả ra, nhưng cũng không muốn buông tha cho khối lợi ích này, trái lại, hắn muốn lợi dụng một loại phương thức khác, hoàn toàn khống chế lợi ích của Giang Tâm đảo.

Bến cảng của Giang Tâm đảo do vốn là do thủy quân Giang Thành kiểm giữ biến thành do thương hội Giang Thành quản lý, do thương hội Giang Thành mua toàn bộ quyền sử dụng trong một trăm năm, giống như những bến cảng bến tàu khác ở Giang Thành vậy, khác biệt duy nhất là, lúc này đây, trong danh sách thành viên trọng yếu nhất của thương hội Giang Thành lại xuất hiện cái tên An Viễn Đường

An Viễn Đường! Đây là danh tự do Tiểu Báo Tử đặt ra, vào ngày thứ ba Trịnh Hi bị giết bằng thuốc độc, kho hàng nhìn như rất nhỏ ở Giang Thành đã lặng lẽ khai trương rồi, lúc khai trương rất im ắng, không có ai biết nhà này là do Tiểu Báo Tử mở cả, cũng không người nào biết, người trong kho hàng này đều là tướng sĩ của thủy quân Giang Thành, trong kho hàng có quy mô nhìn như rất nhỏ này, Tiểu Báo Tử một người độc chiếm 15% cổ phần, Vương Thành, Giang Hiểu, Chu Ba, còn nắm thống lĩnh thủy quân Giang Thành Oa Đại Đồng, Viên Long thủy chiếm 5% cổ phần, số cổ phần còn lại thì đều phân đến trên người binh sĩ thủy quân Giang Thành, chuyện này, một lúc mới bắt đầu, ngoại trừ Tiểu Báo Tử và bọn người Vương Thành ra, cho dù là tất cả doanh bị sĩ của thủy quân Giang Thành cũng không biết.

Thẳng đến khi tên Chu Sẹo này năm ngày sau kết hôn mới tuyên bố ra, thẳng đến đúng lúc này, thế lực khắp nơi ở Giang Thành mới biết được, khối bánh ngọt có lợi ích thật lớn Giang Thành này, lại có thêm một người chia lãi, đồng thời cũng thế lực chia lãi số một số hai, cũng thẳng đến đúng lúc này, bọn hắn mới hiểu được, vì sao Tiểu Báo Tử lại nguyện ý nhượng lại bến cảng của Giang Tâm đảo, thậm chí cả lợi ích kho hàng, nói cho cùng, hắn chẳng qua chỉ là muốn chuyển lợi ích từ tay trái sang tay phải thôi.

Chỉ một cái chuyển tay như vậy, toàn bộ cục diện liền sinh biến hóa.

An Viễn Đường, chỉ là một kho hàng, một cửa hàng, là cái có cá tính nhất trong số đông đảo cửa hàng có được lợi ích từ Giang Thành, khác biệt duy nhất với lúc trước chính là trước kia là toàn bộ thủy quân Giang Thành chiếm toàn bộ lợi ích, mà bây giờ, lại là tất cả hiệu buôn lớn ở Giang Thành đều được chia lợi ích, sau khi qua tay, Tiểu Báo Tử liền kéo trọn mấy cửa hàng có thực lực nhất, bối cảnh sâu nhất ở Giang Thành lên cùng một chiếc thuyền, đã trở thành lợi ích thế cộng đồng.

Mà với tư cách thương hội Giang Thành, cũng ước gì nhiều ra như vậy một thành viên có thực lực cường đại như vậy, bởi vì An Viễn Đường này cùng thủy quân Giang Thành cùng một nhịp thở, mà thủy quân Giang Thành thì lại khống chế được vận tải đường biển ở Lạc giang, ẩn ẩn trong đó, còn cùng thủy phi có thực lực mạnh nhất trên Lạc giang có vạn lần liên hệ, sự xuất hiện của An Viễn Đường, đối với toàn bộ thương hội Giang Thành mà nói, chính là một cái ô dù có sẵn, chỉ có đồ ngốc mới không muốn.

Hơn nữa An Viễn Đường này cũng không phải là Tiểu Báo Tử một người, mà là cả thủy quân Giang Thành, thống lĩnh thủy quân có thể thay người, nhưng người cũng không thể đổi toàn bộ nhân thủ của thủy quân Giang Thành một lần a?!

Điều này có thể sao?

Chỉ vì thế, cho dù là Tiểu Báo Tử không còn là thống lĩnh thủy quân Giang Thành nữa, thủy quân Giang Thành vì ích lợi của mình, cũng sẽ không để cục diện như vậy phát sinh biến hóa.

Cho nên, tiếp nạp An Viễn Đường, liền tương đương với cho mình, cũng cho cả cái thương hội Giang Thành ở trên Lạc giang thêm một cái bảo hiểm, khiến thuyền của thương hội có thể tự do lui tới ở Lạc giang, giữa bên tàu xuất nhập Giang Tâm đảo và kho hàng, lại tránh lo âu về sau, cũng chính vì như thế, tất cả mọi người đã nhận được chỗ tốt cực lớn, cho nên, sau khi hết thấy đều xác nhận, ổn thỏa, ở trong đại doanh của thủy quân Giang Thành, Chu Sẹo mới hưng phấn kêu lên.

Tên này vừa làm chú rể, lại có một sản nghiệp tuyệt bút, muốn không hưng phấn cũng không được ah!

- Im lặng, ta đã nói với người bao nhiêu lần rồi, bớt đề cập đến Trịnh Hi đi, Trịnh Hi có chết hay không thì có quan hệ gì với chúng ta? !

Tiểu Báo Tử quát lớn, bất quá đáng tươi cười trên mặt dù thế nào cũng không che dấu được.

Chính vì Trịnh Hi chết rồi, Thủ bị mới của Giang Thành phòng giữ còn chưa thượng nhiệm, mới có thể khiến hắn đủ thời gian để đủ hết sự vụ, nếu như Trịnh Hi vẫn còn, sự tình tất không sẽ thuận lợi như vậy, dù sao làm Thủ bị của Giang Thành, về mặt vấn đề sở hữu bến cảng vẫn rất có quyền, huống chi hắn lại mang theo sứ mạng của Ninh Vương đến Giang Thành, khống chế Giang Tâm đảo đối với hoàn thành sứ mạng của Ninh Vương có trợ giúp rất lớn, mà bây giờ, hắn đã chết, Tiểu Báo Tử thông dong kéo tất cả thế lực lớn ở Giang Thành qua, lấy lợi ích để liên hệ bọn họ cùng một chỗ, đã trở thành sự thật, bởi như vậy, cho dù là thủ bị tân nhiệm có đến nhận chức, cũng không cách nào cải biến sự thật này.

Nói cho cùng, Thủ bị cũng chỉ là một chủ quan quân sự thôi, nhúng tay quá nhiều đối với sự vụ của địa phương cũng là một chuyện phạm hủ

- Đại nhân, ngài thật sự phải đi sao? !

Sau khi bị Tiểu Báo Tử quát lớn, Chu Ba cũng không có phản ứng khác thường, trái lại, còn mang theo dáng tươi cười nịnh nọt nữa.

- Đề đốc đại nhân gửi thư cho ta rồi, việc hẩn ly khai Trung Hoà quận đã thành kết cục đã định, bảo ta và hắn cùng nhau ly khai!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

375. Chương 383: Thông Dong Ứng Đối.(3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả:Xà Thôn Kinh

Chương 383: Thông dong ứng đối.(3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Nhắc đến chuyện này, Tiểu Báo Tử khê nhú mày, đối với việc này, hắn cũng thập phần khó chịu, bất quá không có biện pháp nào, tình thế không có người mạnh mà thôi, tân nhiệm Đô đốc vừa đến, thống lĩnh thủy quân Giang Thành định phải thay đổi người, hắn ở chỗ này chọi cứng cũng chỉ vô dụng thôi, cùng hắn đợi đến lúc mới người đến, hắn bị đổi thành một chức quan nhàn tản, chẳng bằng trở lại bên người Lý Nguyên, có một vị đề đốc đại nhân cường thế như vậy bảo kê, nếu so với người cứng rắn vượt qua thì mạnh hơn một chút.

- Ta đi cùng với đại nhân.

Chu Sẹo kêu lên, thời gian Tiểu Báo Tử đến Giang Thành không dài, nhưng hắn lại đạt được chỗ tốt lớn nhất, hơn nữa cho tới nay, Tiểu Báo Tử đối với hắn đều vài phần kính trọng, hắn tuy rằng lỗ mãng, nhưng cũng không phải đồ đàn, Tiểu Báo Tử niên kỷ nhỏ như vậy, tiền đồ tương lai nhất định là vô lượng, đi theo hắn, chỉ có lợi chứ không xấu, chung quy vẫn tốt nếu so với ở lại địa phương nhỏ bé Giang Thành này cả đời ?!

Có trời mới biết thống lĩnh thủy quân tân nhiệm là dạng gì, nếu như xung đột với mình thì, sống ở chỗ này ngược lại không tốt.

- Nói nhảm, ở Giang Thành, ta là trời cao hoàng đế xa đây, không để ý đến ta nữa, đến bên kia, ta chỉ là một cận vệ bình thường thôi, người có thể quản ta thì nhiều nhưng người ta có thể quản lại không có, người theo ta để làm gì? !

Tiểu báo tử trừng mắt, mắng to.

- Cứ trung thực ở lại Giang Thành, giúp đỡ Vương thống lĩnh bọn hắc coi như chiếm 1/3, tương lai không thể chỗ tốt của người đâu.

- Chỗ tốt, chỗ tốt gì? !

Vừa nghe xong có lợi, Chu Sẹo liền hưng phấn lên, tiểu tử này hiện giờ đã bị Tiểu Báo Tử làm ảnh hưởng.

- Đã đủ rồi, đừng ở chỗ này làm ta mất mặt nữa!

Tiểu Báo Tử khoát tay áo, quay đầu nói với mấy người Vương Thành.

Chuyên của Giang Thành, nói phức tạp không phức tạp, nói đơn giản không đơn giản, chỉ cần làm tốt quan hệ cùng một ít thương hộ đại lão ở Giang Thành cùng huyện tôn đại lão gia là được rồi, chỉ cần hết thủy đều làm theo nguyên tắc, không vi phạm luật pháp của Đại Tấn vương triều, không quan tâm ai, cũng không có bất kỳ bất lợi nào với chúng ta, còn có đám thái gia bọn họ nữa, các người so với ta thì càng thêm thân thuộc, nếu như thống lĩnh mới tới thật sự muốn tìm phiền toái thì các người biết rõ nên làm như thế nào rồi đấy! bọn người Vương Thành đều ngầm hiểu nở nụ cười, cùng kêu lên nói.

- Đại nhân cao kiến!

Trên Lạc Giang nước chảy xiết, mấy ngày mưa liên tiếp, làm cho nước sông tăng lên, mực nước tăng lên, sông ở Giang Tâm đảo, mặt nước không sai biệt lắm đã lên tới bên cảng rồi, trong mấy ngày nay, bởi vì mặt sông nước gấp, toàn bộ vận tải đường thủy ở Giang Thành cũng bắt đầu báo nguy, rất nhiều đội thuyền trong đoạn nước chảy xiết ở Đoạn Long Than đều bị lật thuyền, toàn bộ bến cảng ở Giang Tâm đảo loạn thành một bầy, bất quá, việc này hết thủy cũng không có quan hệ với hắc.

Ngày mai, thống lĩnh thủy quân mới thượng nhiệm, mà hắc hôm nay cần phải ly khai.

Hắc không muốn giao tiếp với thống lĩnh mới, trên thực tế cũng không có gì để giao tiếp cả, sự vụ cụ thể của thủy quân Giang Thành đều là do Vương Thành phụ trách, cũng không cần hắc giao tiếp gì cả.

Phải biết rằng, Trịnh Hi thế nhưng chính là do hắc hạ độc chết! Dùng chính là Tu La Âm Sát châm và vô hình chi độc! Sự tình thoát nhìn rất phức tạp, trên thực tế lại rất đơn giản.

Tiểu Báo Tử không muốn buông tha cho ích lợi của mình, lại không muốn xung đột nhiều với Trịnh Hi này, liền chọn dùng phương pháp cực đoan nhất, trực tiếp nhất, cũng không khiến người khác hoài nghi nhất.

Giống như là tên Nguyên Chi phân tích trong Ninh Vương phủ vậy, sẽ không người nào nghĩ tới hắc ngày đầu tiên trở về, ngày hôm sau đã trực tiếp độc chết lãnh đạo trực tiếp rồi, việc này hoàn toàn không phù hợp Logic.

Tiểu Báo Tử nghĩ là làm, làm ra một chuyện hoàn toàn không phù hợp Logic này, làm xong chuyện này, liền khiến hắc có được thời gian quý giá, tách lợi ích của mình và chức vụ thống lĩnh thủy quân này ra, tất cả đều vui vẻ.

Sự tình của Giang Thành như là đã cáo một giai đoạn, như vậy, hắc cũng không cần phải ở chỗ này để miễn mọi việc phức tạp thêm.

Ở trong phủ của Lý Nguyên, đã nói rất rõ với hắc rồi, lúc này đây, Lý Nguyên hắc ly khai Trung hoà quận thành, không phải bình thường, mà là lên chức, hắc cần nhân thủ giúp hắc, Tiểu Báo Tử ở Giang Thành làm không sai, thể hiện ra năng lực trợ lý và lãnh đạo rất mạnh, hơn nữa thực lực đã có thể cùng cường giả thất phẩm liều mạng, hắc đối với Tiểu Báo Tử thập phần thưởng thức, chỉ cần trở lại bên cạnh mình, nhất định sẽ trọng dụng.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

376. Chương 384: Sự Nghiệp Vạn Thế Bất Hủ. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 384: Sự nghiệp vạn thế bất hủ. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Đối với việc này, Tiểu Báo Tử chỉ cười trừ, chính mình mặc dù chỉ là Tứ phẩm, nhưng đã dùng sự thật vô cùng thâm thiết hướng thể nhân chứng minh, Tứ phẩm này của hắn, có khả năng đuổi giết thất phẩm đấy, dù cho đuổi giết chỉ là người yếu nhất trong thất phẩm, nhưng cũng là thất phẩm ah.

Bất kể là ai, cũng sẽ không cự tuyệt dưới trướng của mình có một cường giả thất phẩm, Lý Nguyên cũng không ngoại lệ, trên thực tế, ngoại trừ Lý Nguyên ra, mấy ngày nay, hắn còn nhận được mấy phong mật tín, đều là chào mời hắn, tuy rằng hắn bây giờ còn là ngoại môn trưởng lão của Ô gia, nhưng thể lực ghi mật tín mời chào hắn, không người nào yếu hơn Vân Châu Ô gia cả, hơn nữa đãi ngộ báo ra đều hơn hắn Ô gia.

Bất quá, Tiểu Báo Tử cũng không hài lòng, đãi ngộ và chỗ tốt nhiều hơn Ô gia, nhưng nếu chỉ vì một chút chỗ tốt như vậy liền ruồng bỏ Ô gia, đi qua với bọn họ thì thành danh của mình trên giang hồ cũng hỏng mất, hưởng chi, hắn hiện tại nắm giữ An Viễn Đường, chỗ tốt tương lai hắn có được cũng không phải nửa phần hay một phần, bởi vậy, hắn mới không để ý đến một chút ân huệ như vậy.

- Được rồi, Tiểu Độc, chúng ta đến chỗ Lý đại Đô đốc nhìn xem, nhìn xem vị Lý đại Đô đốc này, sẽ cho chúng ta kinh hỉ gì a!

Tiểu Báo Tử nhẹ nhàng vuốt cọng lông bạc của Tiểu Độc, nhìn qua nước sông lao nhanh, sâu sắc nói.

- Thế nào, làm thống lĩnh đại quân mấy tháng, buổi trưa điều khiển mấy trăm người, đã khống chế toàn bộ vận tải đường thủy của Lạc Thủy, có phải có một loại cảm giác khi quyền lực trong tay, không gì không làm được không? !

- Quyền lực là thứ tốt, bất quá, quyền lực dù lớn, cũng là của người khác, tùy thời đều có thể thu hồi, cầm trong tay rất không ổn!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

377. Chương 385: Sự Nghiệp Vạn Thế Bất Hủ. (2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 385: Sự nghiệp vạn thế bất hủ. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Tiểu Báo Tử nhìn Lý Nguyên ý cười đầy mặt, cũng cười khổ nói.

- Đa tạ Đại nhân cho ta một cơ hội lịch lãm rèn luyện, lúc này ở Giang Thành không chỉ nâng cao kiến thức, đối với tâm linh của ta cũng là một lần tẩy luyện thật lớn, quyền lực là hư, chỉ có thực lực bản thân mới là thật!

- Tốt, tốt, tốt!

Lý Nguyên nói liên tục ba chữ tốt.

- Chu báo, người có thể nghỉ được như vậy là tốt lắm, ở Giang Thành làm nhiều việc như vậy, còn nhiều chỗ tốt như thế, ta thật đúng là sợ người mất phương hướng trong truy cầu với quyền lực, mà làm trễ nãi tu hành bản thân !

Nói đến đây, hần nhẹ nhàng hít một tiếng.

- Ta năm đó cũng không thấy rõ được điểm này, kết quả là, vẫn là làm áo cưới cho người khác thôi!

- Đại nhân hiện giờ là Trấn tây tướng quân, lĩnh quân vụ một châu, nắm quyền, không thể nào so với ta, chỉ là một thủy quân thống lĩnh nho nhỏ được!

- Ha ha ha ha, tên tiểu tử này, nói đến nói đi, vẫn là chê quyền lực quá nhỏ ah!

- Đại nhân nói đùa trải qua lần này, thuộc hạ đã xác lập mục tiêu của mình, chính là tu luyện võ học, võ giả chi lộ mới là thứ ta nên đi, mà không phải là ở trên triều đình cùng người khác tranh phong, ta không có năng lực cũng không có vốn liếng đó.

- Ân, đây là một lựa chọn không tệ, người tuổi còn trẻ, đã là cường giả thất phẩm, nếu như tập trung vào võ học thì tiền đồ tương lai bất khả hạn lượng ah!

- Đại nhân khen nhầm rồi, thuộc hạ chỉ là Tứ phẩm thôi!

- Tứ phẩm tu vị, thất phẩm chiến lực, hơn nữa thêm đầu Lang bên cạnh người, cường giả thất phẩm bình thường nếu gặp phải các người, chỉ sợ chỉ nghe hơi liền chạy mất a? !

Trong lời nói của Lý Nguyên ẩn ẩn mang theo một tia ý tứ lấy lòng, bất quá Tiểu Báo Tử nghe được cũng rất thoải mái, ngoài miệng lại nói

- Tu vị không đến thất phẩm, liền vĩnh viễn không thể được xưng là cường giả, một trận chiến với Long Đường Tật, là năng quá mức khinh địch, bằng không thì ta cũng không thắng nhẹ nhàng như vậy!

- Cường giả cũng thế, cao thủ cũng tốt, ta không tranh luận với người, dù sao người hiện giờ chính là chiến lực mạnh nhất trên tay ta, cho nên, nên được hưởng thụ đãi ngộ lớn nhất, hiện tại ta chưởng quân vụ một châu, có không ít vị trí tốt, tuổi của người quá nhỏ, Đồ đốc thì không thể được, nhưng là những vị trí khác tùy người lựa chọn!

- Tạ đại nhân ưu ái, bất quá, nếu như đại nhân không ngại thì cứ để thuộc hạ hầu hạ bên người đại nhân đi, vẫn là thân vệ doanh, giống như trước đây là được!

- Như vậy không phải quá ủy khuất cho người sao? !

Lý Nguyên từ chối cho ý kiến cười cười

- Người có chiến lực thất phẩm cơ mà?!

- Đại nhân lại nói đùa rồi, hầu hạ bên người đại nhân không ủy khuất chút nào cả! Tiểu Báo Tử lặng lẽ cười cười.

- Hơn nữa, làm thân vệ của ngài, thời gian nhàn rỗi rất nhiều a, mấy năm này chính là thời điểm mấu chốt nhất để ta tu luyện võ học, ta cần đại lượng thời gian nhàn rỗi để tu luyện, nếu là ngài thật giao cho ta một trách nhiệm, khả năng lớn nhất chính là ta phải chậm trễ tu luyện rồi, cho nên, đại nhân, ngài xin thương xót, cứ để ta quay lại thân vệ doanh đi!

- Người tiểu tử này!

Lý Nguyên bắt đầu xòe tay.

- Đã như vậy, vậy người cứ quay lại đi, vừa vặn Ông Lôi được ta thả ra ngoài, doanh quân thân vệ doanh hiện giờ là Kỳ Phi, phó doanh quân còn chưa định được, nếu người đã trở về, vậy thì ủy khuất người làm phụ tá cho Kỳ Phi a!

- Không phải đâu, cứ để ta làm thân vệ là được, phó doanh quân sẽ phải sẽ vào rất nhiều chuyện!

- Quyết định như vậy đi, thân vệ doanh và giang hồ không khác nhau lắm, lấy thực lực luận cao thấp, chiến lực của người xếp đầu trong thân vệ doanh, chỉ là tư lịch hơi chưa đủ mà thôi, nếu người ở cạnh ta nhiều hơn vài năm thì ta liền cho người trực tiếp làm doanh quân, cho người ba ngày chuẩn bị, ba ngày sau, liền lập tức đảm nhiệm cho ta!

- Thuộc hạ tuân mệnh!

Tiểu Báo Tử thấy sự tình đã không thể vẫn hồi cũng đành tiếp nhận sự thật.

Trong ba ngày kế tiếp, Tiểu Báo Tử về căn bản đều ngằm mình trong rượu.

Một đám chết tiệt trong thân vệ doanh trước kia, nào bỏ qua một cơ hội tốt như vậy, mỗi ngày đều dẫn hân vào tửu qua, nói là Chu Thống lĩnh người hiện giờ thăng quan phát tài rồi, không nên quên các lão huynh đệ trước kia chứ, người ăn thịt, dù sao cũng phải cho các lão huynh đệ húp chút cháo chứ, đúng không?

Giằng co suốt ba ngày Tiểu Báo Tử mới mang theo cái đầu có chút choáng váng mờ hồ đến nhậm chức.

Kết thân vệ, là chuyện quen việc dễ làm, đãi ngộ tốt, nhàn rỗi nhiều.

Tuy rằng hiện giờ không giống với lúc trước, hân là phó doanh quân, theo đạo lý có nhiều chuyện phải quản đến, nhưng hân lại mặc kệ, giao tất cả chuyện của mình cho Kỳ Phi, làm một doanh quân trên danh nghĩa, Kỳ Phi cũng không có biện pháp với hân, chỉ đành bất đắc dĩ chuyện lớn chuyện nhỏ đều khiêng vào vai.

Lúc này, Lý Nguyên tiếp nhận chính là Trấn tây tướng quân, tổng lĩnh quân vụ cả Khánh Châu .

Khánh Châu này ở trong Đại Tấn vương triều còn không tính là một châu lớn, nhưng vị trí địa lý lại hết sức trọng yếu, hơn nữa. nó cùng Vân Châu liền nhau, ở vào phương bắc trên bản đồ Đại Tấn vương triều, ngã về tây địa vực.

Vân Châu, là một châu ở hương bắc Đại Tấn vương triều, trực diện Bắc Nguyên, có thể nói là tối tiền tuyến giao chiến với Bắc Nguyên, mà Khánh Châu lại tương đương với căn cứ hậu cần của Vân Châu, liên tiếp lấy Vân Châu và nội địa Đại Tấn vương triều, có thể nói, vào mấy trăm năm trước, Khánh Châu gặt gao nhéo ở yết hầu Vân Châu. Tuy rằng hiện giờ Vân Châu dưới sự thống trị của Mã Thiên Trường đã có biến hóa căn bản, có thể tự cấp tự túc, không hề ỷ lại vào sự trợ giúp của Khánh Châu thậm chí toàn bộ Đại Tấn vương triều nữa, nhưng những việc này cũng chỉ là lúc bình thường thôi.

Hiện giờ không giống với lúc trước, Bắc Nguyên và Đại Tấn vương triều giương cung bạt kiếm, xung đột lớn không có nhưng xung đột nhỏ không ngừng. Có thể nói, hai nước đã tiến nhập trạng thái nửa chiến, dưới tình huống như vậy, địa vị của Khánh Châu liền bắt đầu trở nên vi diệu...

Ở Trung hoà quận thành, bởi vì là cái bụng của Đại Tấn. Bình thường tuy rằng cũng có quan hệ với chiến báo Phương Bắc, nhưng Tiểu Báo Tử cũng không có để ý, hiện tại đã đến Khánh Châu, mới chính thức cảm thấy hào khí khẩn trương nồng đậm.

Hết thấy chuyện này, đều là do hai người, Mã Thiên Trường và Vương Xà.

Vương Xà giết ba vị vương tử có tư cách kế thừa Hân vị của nhân gia, gặp phải Bắc Nguyên Tam Đại Tông Sư đuổi giết. Đồng thời cũng dẫn tới toàn bộ Bắc Nguyên phản nộ, một mặt thì hướng đến Đại Tấn hỏi tội, mặt khác thì Nam viện thất bộ trước tiên xuôi về nam, tập kết binh lực ở biên giới hai nước, trình thám kỵ tứ xuất.

Vương Xà đốt lên chỉ là dây dẫn nổ, mà thân là Đại Tấn vương triều Vân Châu Tổng đốc, chủ quan quân sự, lại dưới tình huống dây dẫn nổ bị đốt lên này, lại thêm mấy bao thuốc nổ.

Theo Nam viện thất bộ thăm dò, cũng không có lúc tiến công thực chất, lấy lý do Bắc Nguyên khiêu khích, tự mình dẫn ngàn kỵ binh, chủ động đi ra ngoài, không chỉ giết chết toàn bộ trinh thám do nam viện thất bộ phái ra, mà còn xâm nhập vào trong thảo nguyên, biên cảnh ở phía bắc của Vân Châu và Bắc Nguyên

trong vòng năm mươi dặm tiêu diệt sạch một tộc, thủ đoạn dữ dằn! Do đó khiến nam viện thất châu phản kích, mà kết quả chính là, song phương đại chiến ba tràng, sau ba tràng, chủ lực của nam viện thất bộ tổn hại nặng nề, trong thất bộ, ba thống soái chết vật mà trốn. Thủ lĩnh bốn bộ còn lại tiếp theo phái ra 3000 thiết kỵ đều bị Mã Thiên Trường cắt đầu xuống, treo tại biên cảnh của Vân Châu và Bắc Nguyên.

Việc này đã có dự mưu!

Qua mấy cuộc chiến đấu, tất cả mọi người nhìn ra, đây là có dự mưu, Mã Thiên Trường sớm đã có chuẩn bị. Bấy rập cũng sớm đã bố tốt rồi, phẳng phất như vào một năm trước hẳn đã biết nam viện thất bộ sẽ đến tiến công, vậy cho nên đánh nhau không tổn sức chút nào, thậm chí có thể nói thập phần nhẹ nhõm.

Vốn Bắc Nguyên ăn thiệt thòi lớn như vậy, cho dù trong lòng tức giận, cũng phải hòa hoãn thoáng một phát, nghỉ ngơi một chút, sẽ tìm Đại Tồn tử chiến cũng không muộn.

Thế nhưng lại không nghĩ tới, không lâu sau đó, một hồi bão tuyết trăm năm không gặp đã cuốn hết toàn bộ thảo nguyên, chết cồng dê bò nhân khẩu vô số, không chỉ có những bộ lạc du mục trong thảo nguyên, mà mấy bộ lạc cỡ lớn ở Bắc Nguyên cũng có chút ăn không tiêu.

Thẳng đến đúng lúc này, Bắc Nguyên mới phát hiện, Mã Thiên Trường từ mấy tháng trước đã có kế hoạch đóng cửa với với Bắc Nguyên chuy tràng, mà trước khi chuy tràng hoàn toàn đóng cửa, mấy chục vạn gánh lương thực vốn hàng năm thông qua chuy tràng chảy vào Bắc Nguyên lại ngay cả một hột cơm cũng không thấy.

Không có ăn, không có mặc, toàn bộ Bắc Nguyên đều ở trong trạng thái cực kỳ đói rét.

Trong lịch sử đã từng xuất hiện tình huống này, cách giải quyết duy nhất chính là xâm nhập về phía nam.

Không có ăn, đến phía nam chém giết, không có mặc, đến phía nam chém giết, chết cồng rất nhiều người, đến phía nam chém giết, tất cả vấn đề đều đi đến phía nam chém giết.

Thế nhưng một năm này, bọn hắn phát hiện, loại phương pháp này tựa hồ không dùng được.

Nam viện thất bộ, mấy trăm năm qua, vẫn tiên phong xâm nhập từ Bắc Nguyên vào phía nam, cũng là bộ lạc quen thuộc lộ tuyến xuôi nam, nhưng bảy bộ này, đã bị Mã Thiên Trường đánh cho hoàn toàn tàn phế rồi, căn bản không còn sức chiến đấu nữa, đã không có nam viện bảy bộ làm dẫn, Bắc Nguyên thiết kỵ muốn xuôi nam, liền tương đương với thiếu đi một đôi chân.

.

Cái này thì cũng thôi đi, hiện tại vấn đề mà Bắc Nguyên gặp phải sự bất lực của nam viện thất bộ mà là bọn hắn không có Hãn.

Ngõa Lí Nhĩ chết rồi, ba vị vương tử vốn có tư cách thừa kế hẳn cũng chết, tất cả đại bộ lạc rục rịch, đều đối với địa vị Đại Hãn thèm thuồng không thôi, muốn trong thời gian ngắn tuyển ra khả hãn mới, cơ hồ là chuyện không thể nào.

Đã không có Đại Hãn, tất cả bộ ở Bắc Nguyên liền thành chia rẽ, không hình thành nên một hợp lực chính thể, tuy rằng còn có một thảo nguyên liên tịch hội minh tồn tại, nhưng hội minh, giống như trước đây Tiểu Báo Tử nói trưởng lão nhiều lắm, hơn nữa từng người đều có lợi ích riêng, ai cũng không muốn phục ai. Về phần Đại trưởng lão cao nhất trên danh nghĩa của hội minh, cũng chỉ là một vị trí hư danh không có thực quyền, căn bản không áp đảo được các trưởng lão khác.

Ở thời điểm này, có ba người có lời nói có trọng lượng nhất ở Bắc Nguyên, chính là Tam Đại Tông Sư, nhưng đều đã đuổi giết Vương Xà rồi, trong khoảng thời gian ngắn, căn bản tìm không thấy bóng người.

Hết thảy các nhân tố cộng lại, liền đưa đến một kết quả, chính là tất cả bộ lạc Bắc Nguyên xuôi nam, từng người tự chiến, bị Mã Thiên Trường lại tìm cơ hội giết thống khoái, tổn thất thảm trọng, tuy rằng về sau, bọn hắn cảm thấy không đúng, tận lực tránh khỏi Vân Châu, luẩn quẩn đường xa, tập kích châu phủ khác giao giới với Bắc Nguyên, nhưng thứ nhất đến đều là binh lính mỗi miệt, thứ hai là tất cả châu phủ của Đại Tồn vương triều đã có chuẩn bị, bởi vậy thu hoạch có hạn, những thứ đoạt được từ lần xuôi nam này thậm chí còn không đủ đền bù tổn thất!

Thăng đến một tháng trước, Côn Luân thượng sư trở về, xuất hiện ở thảo nguyên liên tịch hội minh, hết thấy mới có khởi sắc.

Dưới sự điều động của Côn Luân thượng sư, binh mã còn lại bắt đầu tập kết chính thức của Bắc Nguyên, những người này đều là thiết kỵ tinh nhuệ của Bắc Nguyên, Binh Phong trực chỉ Vân Châu.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

378. Chương 386: Sự Nghiệp Vạn Thế Bất Hủ. (3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 386: Sự nghiệp vạn thế bất hủ. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Tại sao phải trực chỉ Vân Châu đâu?

Bởi vì Vân Châu tuy rằng là một khối xương khó gặm, nhưng lại là nơi bằng phẳng nhất của giao giới hai nước, là một bình nguyên khoáng đạt, điểm chết người nhất chính là, bình nguyên nơi này vẫn hiện lên tình huống bắc cao nam thấp, là công kích sắc bén nhất, đây cũng là nguyên nhân vì sao trước khi Mã Thiên Trường trở thành Vân Châu Tổng đốc Vân Châu thế cục lại thối nát như vậy.

Bắc Nguyên lần này tuy rằng nguyên khí đại thương, nhưng dù sao cũng hùng bá thảo nguyên vạn năm, nội tình vẫn phải có, mấy đại bộ lạc liên hợp lại, tạo thành một cỗ hợp lực cực lớn, thiết lưu cuộn cuộn, tiến phá tất cả phủ huyện giao giới của Bắc Nguyên và Vân Châu, Vân Châu tuy mạnh, nhưng binh lực có hạn, chiến tuyến lại dài, nếu như không phải có nhân tố như Mã Thiên Trường tồn tại, chỉ sợ toàn bộ Vân Châu lúc này đã bị chiếm đóng rồi, dù như thế, thế cục Vân Châu cũng thập phần khẩn trương, mà là hậu phương lớn của Vân Châu, Khánh Châu, tự nhiên cũng sẽ bị lây nhiễm loại không khí khẩn trương này bất quá, làm doanh quả của Khánh Châu tướng quân thân vệ doanh phó, hẳn bị ảnh hưởng cũng không sâu, bởi vì chức trách của hắn chỉ là bảo vệ Lý Nguyên an toàn mà thôi, hiện ở thời điểm này, hắn thật sự không có đi ra, có ai tìm đến Lý Nguyên gây phiền toái chứ.

Bởi vậy, cuộc sống của hắn qua ngược lại rất nhàn nhã, bình thường ngoại trừ luyện công ra, sự quan tâm đối với thế cục của Đại Tấn và Bắc Nguyên cũng chỉ là nghĩ về Bắc Nguyên Tam Đại Tông Sư trở về một người, như vậy hai người khác, còn có thể tạo thành uy hiếp với Vương Xà không thôi.

Là một người ngoài cuộc, Tiểu Báo Tử từ chuyện này nghĩ ra một tia âm mưu nồng đậm.

Đúng vậy, âm mưu!

Bắc Nguyên hiện giờ đã bị dồn đến tình trạng như vậy, mười vạn thiết kỵ tụ tập, nhìn như khí thế hung hung, không thể ngăn cản, nhưng mười vạn thiết kỵ này đối với Vân Châu là một đại uy hiếp, nhưng phóng tới toàn bộ Đại Tấn vương triều mà nói, uy hiếp cũng không lớn, Đại Tấn miệng người ức triệu, mang giáp chỉ số mấy trăm vạn, chỉ cần Đại Tấn giải quyết mười vạn thiết kỵ, không, không phải giải quyết, mà là ngăn trở, ngăn trở mười vạn thiết kỵ này trong mấy tháng, như vậy dưới tình huống không có hậu cần, mười vạn thiết kỵ này dĩ nhiên là sẽ tán loạn, một khi tán loạn, như vậy, toàn bộ Bắc Nguyên liền xong đời, thậm chí người Đại Tấn còn có khả năng nhân cơ hội này thống trị thảo nguyên, nhét toàn bộ thảo nguyên vào trong phạm vi khống chế. Hiện tại cản trở duy nhất chỉ có ba người mà thôi.

Có cùng cách nghĩ với Tiểu Báo Tử không phải chỉ một người, vừa lúc đó, Vân Châu Tổng đốc Mã Thiên Trường lên một phong tấu chương oanh động thiên hạ, đúng là phong tấu chương này, đảo loạn sinh hoạt bình tĩnh của Tiểu Báo Tử!

Thỉnh tru Bắc Nguyên Tam đại tặc sách.

Mục tiêu trực chỉ Bắc Nguyên Tam Đại Tông Sư.

Phản tấu chương này không chỉ khiến triều đình Đại Tấn oanh động, mà cũng khiến toàn bộ giang hồ oanh động.

Bắc Nguyên Tam Đại Tông Sư là người nào à?

Cường giả cửu phẩm nổi danh thiên hạ, tung hoành thiên hạ hơn trăm năm, chưa gặp được đối thủ, vẫn là quốc trụ chống trời của Bắc Nguyên, đồng thời cũng là tồn tại cao nhất không thể chạm tới trong võ lâm, hiện tại, Vân Châu Tổng đốc Mã Thiên Trường vậy mà dùng một phong tấu chương, muốn chém giết ba nhân vật Thần Tiên nhất lưu như vậy, thật sự khiến người khác mở rộng tầm mắt. Khiến người không thể tin được, trên thực tế, trong chốn võ lâm cũng chưa từng xuất hiện chuyện như vậy.

Cường giả cửu phẩm, đã là danh từ đại biểu vũ lực mạnh nhất trên đời rồi, lực phá hoại của cường giả cửu phẩm có thể tạo thành xa xa không phải người bình thường có thể tưởng tượng được. Nói về mặt nào đó, cường giả cửu phẩm này tương đương với vũ khí hạt nhân ở thế giới Tiểu Báo Tử, chỉ có giá trị uy hiếp, rất ít khi ra tay! Trong chiến tranh, rất ít nhúng tay vào, mà chiến đấu giữa hai quốc gia, cũng chưa bao giờ xem xét sự tồn tại của những cường giả cửu phẩm này.

Nhưng hiện giờ, Đại Tấn vương triều Vân Châu Tổng đốc thượng tấu, yêu cầu tru sát Bắc Nguyên Tam Đại Tông Sư, vấn đề liền phức tạp hóa rồi.

Quan hệ giữa giang hồ và giang hồ liền trở nên vi diệu, phong tấu chương này cũng khiến cục diện Bắc Nguyên và Đại Tấn trở nên đơn giản hóa, trong sáng hóa, đặc biệt là trong tấu chương của Mã Thiên Trường có câu “Một lần diệt sạch địch nhân, thành tựu sự nghiệp vạn thế bất hủ” những lời này, khiến người xem là nhiệt huyết sôi trào.

Quả thật, nếu sự tình đã rõ, hoàn toàn trong sáng rồi thì, chỉ cần tiêu diệt Bắc Nguyên Tam Đại Tông Sư này, hưng binh đánh tan mười vạn thiết kỵ tập kết tại Vân Châu, như vậy, trên thảo nguyên phương bắc, liền không còn lực năng cản trước mặt Đại Tấn nữa, một mảnh đường bằng phẳng!

Một khi nhét Bắc Nguyên thảo nguyên vào phạm vi thống trị của Đại Tấn, như vậy, uy thế của Đại Tấn vương triều tất nhiên là cường đại trước nay chưa từng có, quan trọng nhất là, chuyện như vậy, vô luận là phóng tới một vương triều nào đều giống nhau cả, trên tấu chương của Mã Thiên Trường là chân chính tạo nên Sự nghiệp vạn thế bất hủ. !

Sự nghiệp vạn thế bất hủ a!!

Từ khi có sử ký đến nay, thảo nguyên phương bắc chính là đại địch của Trung Nguyên, mấy vạn năm, phía nam Trung Nguyên vẫn một mực ở vào thái độ bị động, ngẫu nhiên cách cái hơn nghìn năm, Trung Nguyên có thể xuất hiện một kế hoạch chính xác, mưu lược vĩ đại bá chủ, bắc kích thảo nguyên, khiến thảo nguyên nguyên khí đại thương, cúi đầu xưng thần, mấy trăm năm cũng không có lực xâm nhập phía nam, được xưng là đại đế rồi, mà những người này có thể được gọi là đại đế đấy, đều là nhân vật vạn năm trước kia cả.

Từ khi phương bắc thảo nguyên liên tịch hội minh xuất hiện, sau khi tất cả thế lực thảo nguyên thông nhất, Trung Nguyên đại địa còn không xuất hiện qua một nhân vật khiến bắc thảo nguyên xưng thần, hơn nữa, theo lực lượng ngưng tụ của thảo nguyên được tăng cường, nguyên khí dần dần thịnh. Gần ngàn năm trở lại, đã ẩn ẩn có vấn đề Trung Nguyên chi tâm, Đại Thương vương triều trước Đại Tấn, chính là vào lúc đầu tiên Bắc Nguyên đại quy mô xâm nhập vào phía nam, tuy rằng cuối cùng nhất đánh lui Bắc Nguyên thiết kỵ. Nhưng là thực lực của mình cũng tổn thất hầu như không còn, bị Đại Tấn vương triều khai quốc quân chủ thừa dịp hư mà vào, đoạt được giang sơn.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

379. Chương 387: Sự Nghiệp Vạn Thế Bất Hủ. (4)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 387: Sự nghiệp vạn thế bất hủ. (4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Nhưng bây giờ thì sao?

Ai cũng thật không ngờ, một hồi sự kiện, một hồi bão tuyết trăm năm khó gặp, lại khiến cho cả Bắc Nguyên tai hoạ ngập đầu.

Đây mới thực là tai hoạ ngập đầu!

Một vạn năm trước, vị vua Vô Thượng trên thảo nguyên kia có tài trí mưu lược kiệt xuất, lúc chế độ chế thảo nguyên liên tịch hội minh lại không nghĩ đến, sau khi cài này đã mang đến trước cửa thảo nguyên đã mang đến một vạn năm phồn vinh.

Một vạn năm, đã cải biến rất nhiều thứ, trong một vạn năm, thảo nguyên thiết kỵ đã có thói quen nghe lệnh bởi một cái hiệu lệnh, thói quen ở cờ xí của Bắc Nguyên, tất cả đại bộ lạc tuy rằng du dãng trong thảo nguyên nhưng thiết kỵ của bọn hắn đã không thể nào giống như một năm trước, giúp nhau chiếm đoạt giết chóc, thảo nguyên này tích góp từng tí một nguyên khí rồi đồng thời cũng phải đến toàn bộ thảo nguyên lúc mấy chục vạn thiết kỵ tề tâm hợp lực, loại ảnh hưởng này đã bị hoàn toàn bỏ qua, trên có tinh thần tụ lại của Tam Đại Tông Sư, chỉ có hiệu lệnh thống nhất của Ngã Tư Lí hãn, có liên tịch hội minh trưởng lão chế ước tất cả bộ, lại có vài chục vạn thiết kỵ gối giáo chờ sáng, mọi người chỉ thấy chỉ là sự cường đại của thảo nguyên thiết kỵ, loại ẩn ưu này hoàn toàn không để mắt đến.

Nhưng bây giờ thì sao?

Một hồi bão tuyết đột nhiên xuất hiện, Bắc Nguyên không hề chuẩn bị trong vòng một đêm bị đông cứng chết vô số dê bò ngựa, dê bò bị đông cứng chết ngược lại cũng không sao cả, quan trọng nhất là ngựa, ngựa của những kỵ binh kia, Bắc Nguyên đủ để xưng hùng thiên hạ chính là vì có mấy chục vạn thiết kỵ.

Thiết kỵ dựa vào là cái gì?

Dựa vào đúng là ngồi trên lưng ngựa, Bắc Nguyên thiết kỵ vô cùng hung hãn, nếu như không có ngựa nữa, sức chiến đấu ít nhất được bỏ đi năm sáu thành, từ kỵ binh biến thành bộ binh, cho dù những Bắc Nguyên Chiến Sĩ này có hung hãn, thì sao có thể chống lại mấy trăm vạn binh sĩ mang giáp của Đại Tần?

Việc tuyệt tình nhất Mã Thiên Trường làm chính là cắt lương thực thảo nguyên, cho dù hiện tại Bắc Nguyên có thể vượt qua nhưng sau này sao?

Đã không còn hai loại lương thực cho dê bò chẳng lẽ bảo bọn hắn đi bán như bán lúa non sao

Cho nên, đối mặt một hồi thiên tai như vậy, lựa chọn duy nhất của Bắc Nguyên là xâm nhập phía nam, xuôi nam Đại Tần cướp bóc, cướp đoạt tài phú, nhân khẩu, lương thực. Chỉ là như vậy mới có thể trợ giúp Bắc Nguyên vượt qua mùa đông khó khăn này cùng với mùa xuân so với mùa đông giá rét càng thêm khó khăn.

Thế nhưng, thẳng đến khi bọn hắn chuẩn bị xâm nhập phía nam mới hoảng sợ phát hiện, bất tri bất giác, Bắc Nguyên đã hoàn toàn ở vào hoàn cảnh xấu.

Theo trời thu bắt đầu, Mã Thiên Trường liền giao sát với nam viện thất bộ, nam viện thất bộ. Hơn mười vạn thiết kỵ chỉ còn lại không đến hơn vạn. Mà vùng thảo nguyên còn lại, sau khi ba con trái của Ngõa Lí Nhĩ bị giết, đã bắt đầu tranh đấu gay gắt, cũng tổn thất không ít, hơn nữa, toàn bộ tinh lực của bọn hắn đều đặt vào tranh đoạt Hãn vị rồi, căn bản cũng không có biện pháp dự phòng giá lạnh, cho nên, một hồi bão tuyết qua đi, toàn bộ Bắc Nguyên cũng chỉ có thể chấp vả ra mười lăm vạn kỵ binh, hơn nữa trong đa số những kỵ binh còn may mắn sống sót này còn phải đi ngang qua thảo nguyên mệnh mông đã biến thành cánh đồng tuyết, lúc đến biên giới Vân Châu, chỉ còn lại có hơn mười vạn.

Hơn mười vạn kỵ binh, đã có thể thực lực một đại chiến dịch rồi, nhưng đối mặt với trận địa sẵn sàng đón quân địch này của Vân Châu thành, trận địa sẵn sàng đón quân địch của Mã Thiên Trường, lưu cho bọn hần chỉ có tuyệt vọng.

Nếu như không phải Côn Luân thượng sư buông tha cho đuổi giết Vương Xà thì chỉ sợ hơn mười vạn Bắc Nguyên thiết kỵ này đã không chiến mà bại rồi.

Cái này là hiện trạng của Bắc Nguyên, cũng là cơ hội tốt nhất của Đại Tấn vương triều thậm chí Trung Nguyên vương triều trong vài vạn năm lịch sử.

Có lẽ trước đó, người ý thức được cơ hội này còn rất ít, nhưng tấu chương của Mã Thiên Trường vừa lên, vua và dân Đại Tấn nghen ngào, lập tức, tựa hồ liền như nước sôi, toàn bộ sôi trào lên.

Cơ hội ah, thiên đại cơ hội ah !

Nhưng là cơ hội như vậy cần lợi dụng thế nào, lại cần cân nhắc, cần châm chước.

Ngay tại vua và dân Đại Tấn con mắt chăm chăm vào triều đình, muốn xem triều đình sẽ từ lúc nào, có cái dạng gì.

Nhưng mà, còn không đợi đến khi triều đình có phản ứng, Ngọc Long Đạo liền dẫn đầu làm ra phản ứng.

Lôi Hư và Niệm Vô Song trong tam đại tọa đồng thời dẫn theo một đám cao thủ xuống núi, lao thẳng tới Bắc Nguyên, thứ nhất là cứu viện Vương Xà đang tại bị Bắc Nguyên lương đại tông sư đuổi giết, thứ hai thì là tìm cơ hội ám sát cao thủ cường giả của Bắc Nguyên, vừa phân tâm lực công bố Sự nghiệp vạn thế bất hủ của Đại Tấn vương triều, ngoại trừ điều động rất nhiều cao thủ cường giả tiến vào Bắc Nguyên ra, Thiên Long Đạo đồng thời còn hiệu triệu vô lâm đồng đạo Đại Tấn liên hợp lại, đối với vô lâm Bắc Nguyên tiến hành một lần tiểu sát, tịnh xưng, Thiên Long Đạo sẽ xuất động vài tên trưởng lão tu vị cửu phẩm tiến vào Bắc Nguyên, đánh lên Tam Đại Tông Sư!

Thiên hạ chấn động!

Phủ tướng quân Khánh Châu, Lý Nguyên vỗ mạnh bàn một cái “lách cách” vật dụng trên bàn đều bị đại lực của hần vỗ bay tung lên.

- Đại nhân, chẳng qua chỉ là một đám tiểu nhân không có nhân lực thôi, không cần phải tức giận vì bọn họ đâu!

- Không cần tức giận vì bọn họ? !

Lý Nguyên mắt quét ngang, trên mặt lộ ra vẻ lạnh lạnh

- Bắc Nguyên uy hiếp Trung Nguyên ta vài vạn năm, hôm nay lúc một lần hành động giải quyết tất cả, lập nên công nghiệp vạn thế bất hủ, đám hỗn đản này vậy mà lại bàn cái gì mà nhân thứ chi đạo, quả thực heo chó không bằng!

- Một đám cầu nhi lấy lòng người thôi!

Mục Vũ Thanh vuốt cằm chòm râu

- Kim thượng vốn có hùng tâm chí lớn, một lòng muốn làm đệ nhất Thánh Quân từ xưa đến nay, đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội danh truyền thiên cổ này rồi, nếu lần này có thể một lần hành động hạ được Bắc Nguyên, nhét trọn thảo nguyên vào Đại Tấn ta, bằng vào công lao sự nghiệp kinh thế này thôi, đã đủ để trấn áp lịch đại Đế Hoàng từ xưa đến nay rồi, hoàng thượng sẽ không bỏ qua cơ hội này đâu!

Mục Vũ Thanh là phụ tá hàng đầu dưới trướng Lý Nguyên, cũng là kẻ đa mưu đệ nhất, nhìn mọi việc cực chuẩn, tất cả mọi người kể cả Lý Nguyên đều rất tin phục hần.

- Ta hiểu ý của ngươi, bọn họ đang lấy lòng người, nhưng ta lại khinh thường những gia hỏa như vậy, nguyên một đám đều lộ ra vẻ chính nhân quân tử, há miệng đạo lý lớn, ngậm miệng đạo lý lớn, chúng ta ở phía trước đánh giết liều mạng, bọn hần ngược lại tốt rồi, ở phía sau còn chỉ trích chúng ta, nói chúng ta giết chóc quá nặng, không có nhân tâm, có tin hay không ngày nào đó ta bắt bớ bọn họ lại, trời bọn họ đến Bắc Nguyên, ta xem bọn hần có còn nhân thứ hay không? !

- Bọn hần thì nói còn chúng ta thì làm!

Mục Vũ thanh cười nói, không nói nhảm tiếp với Lý Nguyên nữa.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

380. Chương 388: Nhất Chùy Phúc Địa! (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 388: Nhất Chùy Phúc Địa! (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Hiện giờ Vân Châu bên kia đã đánh nhau, Khánh Châu chúng ta là hậu phương lớn của Vân Châu, hết thấy đều phải chu toàn, tình hình binh lực của Mã tổng đốc tuy rằng không nhiều lắm, nhưng đối với thực lực của hần, thủ vững đến khi đại quân triều đình chạy đến là một chuyện rất dễ dàng!

- Trước khi đại quân triều đình tiến đến, trước tiên chúng ta phải giải quyết vấn đề lương thảo đã, binh mã vị động, lương thảo đi đâu, đây là đạo lý cơ bản nhất!

Sự bức tức của Lý Nguyên tựa hồ đã tiết được đôi chút, ánh mắt vừa nhấc, liền rơi xuống trên người Tiểu Báo Tử.

- Chu Báo, mấy hôm trước ngươi nói với ta là ngươi muốn đi Bắc Nguyên? !

- Đúng vậy, Đại nhân, đi Bắc Vân săn giết cao thủ thảo nguyên, đối với việc tu hành võ đạo của ta sẽ có trợ giúp cực lớn.

Tiểu Báo Tử nói.

- Vậy ngươi phải đợi một thời gian ngắn rồi!

Lý Nguyên cười nói:

- Lập tức có một đám lương thảo muốn đi Vân Châu Đan Dương quận giao hàng, ta nghe được phong thanh, có thể sẽ có người ra tay với đám cao thủ này, cho nên, ta chuẩn bị điều một nửa thân vệ doanh để hộ tống, người là đệ nhất cao thủ dưới trướng ta, lại là phó thống lĩnh của thân vệ doanh, cho nên, hiện giờ ngươi trốn cũng trốn không thoát, bất quá, ngươi yên tâm, nếu có thể giao hàng thuận lợi thì ta sẽ thả ngươi đi, nhưng nếu xảy ra vấn đề thì, Chu Báo, ta thấy, ngươi cũng đừng quay lại nữa!

Tiểu Báo Tử rung mình, thân thể mãnh liệt một cái, cất cao giọng nói

- Thuộc hạ tuân mệnh!

- Tốt, đi thôi, quay về chuẩn bị tốt một chút, ba ngày sau xuất phát!

Binh mã vị động, lương thảo đi đâu!

Bởi vì lần này là cuộc chiến diệt quốc chân chính, hơn nữa dưới loại tình huống như hiện nay, số người phản đối cũng chỉ là số ít thôi, triều đình Đại Tấn rất coi trọng việc này, nguồn lương thảo từ các nơi không ngừng tụ tập, tiến về các nơi giao giới giữa Đại Tấn và Bắc Nguyên.

Mục đích của vô số quan binh này có rất nhiều, có đến Vân Châu, có đến những nơi khác, ở phương bắc, biên cảnh của Đại Tấn và Bắc Nguyên dài đến mấy ngàn dặm, giáp giới ở mấy châu, Vân Châu chỉ là vì địa thế bằng phẳng, thuận lợi cho kỵ binh trùng kích, cho nên mới bị Bắc Nguyên coi là chủ chiến trường, mà ngoài chủ chiến trường này ra, ở tất cả những châu huyện khác, Đại Tấn cũng không dám xem thường, dù

sao hiện giờ Bắc Nguyên chính diện đối mặt với khó khăn diệt quốc, có trời mới biết bọn họ sẽ phát cơn điên gì?

Càng ở thời điểm như thế này thì càng phải cẩn thận, cận thận sử thuyền vạn năm!

Nếu chỉ vì một sơ xảy nhỏ mà để Bắc Nguyên lật bàn vậy thì sự nghiệp bất hủ muôn đời này liền biến thành trò cười truyền lưu muôn đời rồi!

- Hiện giờ ưu thế của Đại Tấn vương triều quá lớn, đã không phải một hoặc mấy người có thể thay đổi được nữa rồi, cho dù là Tam Đại Tông Sư kia, đối mặt với thế cục này cũng bất lực, Đại Tấn chỉ cần đường đường chính chính dùng lực lượng của mình, vung vàng tạo áp lực cho Bắc Nguyên, đồng thời lợi dụng đoàn cao thủ của mình, áp chế cao thủ Bắc Nguyên, như vậy, giải quyết hết thảy chỉ là vấn đề thời gian, tối đa nửa năm, Bắc Nguyên hùng bá thảo nguyên hơn vạn năm sẽ không còn tồn tại nữa.

Trên đường trở về Tiểu Báo Tử tinh tế suy nghĩ, trong nội tâm không khỏi có chút buồn cười, bất tri bất giác, mình vậy mà đã bị quán sự kiện lịch sử quan trọng nhất ở thế giới này trong vạn năm qua, chỉ tiếc, mình bây giờ mặc dù đã có chút thực lực, nhưng thực lực này lại chưa đến mức có thể hành sự không chút cố ý, biện pháp tốt nhất chính là nước chảy bèo trôi, cuốn bản thân mình vào trong bánh xe lịch sử truyền thuyết này, chạy nhanh về phía trước.

- Hắc hắc, áp vận lương thảo, thế này cũng không tệ, nhét cái búa của lão tử vào xe lương thực, ngựa nào có thể kéo đi chứ? !

Trong nội tâm Tiểu Báo Tử âm thầm tính toán.

Thanh vũ khí này thật sự đã khiến hấn hao hết đầu óc, thật sự là quá nặng đi.

Thế cho nên lúc cầm vào thanh hắc chùy kia, hấn thậm chí còn không thể cười ngựa, hơn nữa, mang theo một cái búa nặng gần 2000 cân, khinh công cũng không thể thi triển thuận lợi, tiểu tử này hiện giờ tuy rằng cũng là một cao thủ Đoán Cốt giới, hơn nữa lực lượng thân thể so với cao thủ Đoán Cốt giới bình thường thì mạnh hơn nhiều, nhưng cũng chỉ có hạn mức, mang theo một cái đại hắc chùy triển khai Nhận phù tâm pháp, nhanh như điện chớp, đây chỉ là một nguyện vọng mỹ hảo thôi.

Cũng giống như lúc nào thống lĩnh thủy quân ở Giang Thành, đến đại doanh Tiểu Báo Tử liền vung tay ra lệnh, hết thảy mọi chuyện đều giao cho người dưới làm còn mình thì đi về trong phòng nghỉ ngơi.

- Thời gian ba ngày, vận chuyển lương thảo, nghe phong thanh là sẽ có người ra tay với đám lương thảo này, xem ra mưa gió sắp đến phong mãn lâu ah!

Tiểu Báo Tử thở dài trong lòng.

- Ta thấy trong thời gian ba ngày này, vẫn nên thành thật tu luyện một chút thì hơn, tránh gặp phải cao thủ chân chính, lực không đủ ngăn cản, bị quân pháp trừng trị, vậy thì cũng thật xấu hổ chết người rồi!

Mặc dù có vũ khí mới, hấn đối với bản thân tràn đầy tin tưởng, bất quá, thứ như tin tưởng chỉ là chủ quan thôi chỉ tương đối đúng, có lòng tin đối với bản thân là chuyện tốt, nhưng tự tin mù quang chính là ngu xuẩn, Tiểu Báo Tử không phải kẻ ngu dốt, hấn biết rõ mình có bao nhiêu cân lượng.

Lý Nguyên đã nói nghe được tiếng gió là có người muốn động vào nhóm lương thảo này, vậy thì nhất định sẽ có, nhưng là ai muốn động thì không ai biết cả.

Bây giờ địch nhân đang ở trong tối chỗ, bọn hấn ở ngoài sáng.

Việc này rất nguy hiểm

- Cũng may, ta có lá bài tẩy của ta!

Ổng tay áo của Tiểu Báo Tử nhẹ cuốn, bốn mươi chín căn Tu La Âm Sát châm bay ra, lơ lửng chung quanh hấn, trải qua thời gian dài như vậy, Tiểu Báo Tử đã rất quen thuộc với bảy bảy bốn mươi chín căn Tu La Âm Sát châm này.

Thậm chí Tiểu Báo Tử đối với Tu La Âm Sát châm này đã có cảm giác huyết mạch tương liên, dung làm một thể rồi, bảy bảy bốn mươi chín căn Tu La Âm Sát châm này đã trở thành một bộ phận thân thể của hắn, ý theo châm động, không có chút cảm giác ngưng trệ.

Bốn mươi chín căn hắc châm lơ lửng trước mặt Tiểu Báo Tử, theo tâm ý của hắn biến hóa tạo thành đủ loại đồ án bất đồng, biến ảo ở các vị trí bất đồng, khi thì tạo thành một vòng tròn, khi thì đặt song song thành một loạt, khi thì xuyên thành một đường, tâm ý động, không chỗ nào không được.

Hô! Tiểu Báo Tử cuốn tay áo, bốn mươi chín căn Tu La Âm Sát châm biến mất không thấy gì nữa

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

381. Chương 389: Nhất Chùy Phúc Địa! (2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 389: Nhất Chùy Phúc Địa! (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Tiểu Báo Tử kinh ngạc ngồi trên mặt ghế, tựa hồ đang suy tư gì đấy.

- Lấy lực khổng lồ của ta hiện giờ đối với Tu La Âm Sát châm, tạo thành trận pháp thì không có vấn đề gì, chỉ không biết sau khi trận pháp này thành thì sẽ có uy lực như thế nào!

Ngày đó, hắn thấy ở trên cuốn da ghi lại cách dùng Tu La Âm Sát châm còn ọc một bộ trận pháp, toàn bộ trận pháp do bốn mươi chín căn Tu La Âm Sát trận bố thành, nghe nói uy lực cực lớn, về phần đại tới trình độ nào thì hắn chưa từng thử qua.

Cho nên hắn đã sớm sinh lòng hướng tới với thứ này, nhưng khi đó sự không chế của hắn đối với Tu La Âm Sát châm vẫn còn ở trạng thái sử dụng một cách nguyên thủy nhất, cũng không có cảm giác huyết mạch tương liên như bây giờ, bởi vậy cho dù có thể miễn cưỡng dùng bốn mươi chín căn Tu La Âm Sát châm này tạo thành trận pháp, thì cũng không thể nào điều khiển như ý được, ngược lại là một chuyện xấu, nhưng hiện giờ thì khác.

Hiện giờ châm này đã dung hợp với huyết mạch của hắn, phảng phất như nhất thể, cho dù là ở nơi rất nhỏ, hắn cũng có thể điều khiển tự nhiên.

- Đây là thời điểm diễn luyện môn trận pháp này rồi, ba ngày đủ để điều khiển thành thực nó, còn có thể khiến chiến lực của ta đại tăng, gặp phải tình huống đặc thù gì, cũng không cần bạo lộ quá nhiều át chủ bài!

Thời gian ba ngày thoáng cái đã qua đi, sau khi Tiểu Báo Tử hoàn toàn thao luyện thành thực Tu La Âm Sát châm thì thời gian xuất phát cũng đã đến, bởi vì lúc trước Tiểu Báo Tử chính là vung tay ra lệnh, thậm chí ngay cả lúc chất lương thảo lên xe cũng không nhìn đến, cho nên, lúc hắn tới đây, mang theo hắc chùy, vừa đi vào trong doanh, cả người ngược lại hút một hơi khí lạnh.

- Ô, mẹ của ta ơi, nhiều xe như vậy sao?!

Quả thật, thật nhiều xe a!

Toàn bộ đại doanh đều bị nhét đến chật cứng, mỗi một cỗ xe nhỏ thì do bốn con trâu lớn kéo, còn lớn thì mười bảy con.

Về phần xe ngựa kéo bằng ngựa thì rất ít gặp. Ngựa tốc độ nhanh, cước lực không tệ, nhưng nếu bàn về sức chịu đựng, lại không bằng được trâu, quan trọng nhất là, những con trâu này không những là súc vật kéo

cường đại, có thể dùng để kéo xe, mà sau khi vận chuyển đến nơi, cũng là một bộ phận trong quân lương nữa.

Nhìn đến trong doanh này, xe lương thảo lớn nhỏ đâu phải chỉ có mấy trăm chiếc, mấy trăm chiếc xe, chính là mấy ngàn đầu ngựa, dùng để thịt nướng nấu canh, cũng đủ để mấy vạn đại quân dùng một hồi rồi.

- Đây là nhóm lương thảo đầu tiên, cũng là trọng yếu nhất!

Ở bên cạnh Tiểu Báo Tử, Lý Nguyên có chút cảm khái nhìn những lương thảo này, tổng cộng sáu trăm tám mươi hai xe, toàn bộ đều giao cho người, ngoại từ một người thân vệ doanh ra, ta còn đưa cho người thêm ba ngàn quân mã, người có thỏa mãn không!

- Thỏa mãn, đương nhiên thỏa mãn, đại nhân nghĩ thập phần chu đáo!

Tiểu Báo Tử gật đầu nói.

- Bất quá, đại nhân, ta nhớ ngài đã từng nói qua, có thể sẽ có người đánh chủ ý vào nhóm lương thảo này, ta có thể biết, đến tốt cùng là người nào không?

- Đây chỉ có thể xem là một tin tức nho nhỏ thôi, có thể có quan hệ với Bắc Nguyên, hiện giờ dưới tình huống bọn hãn vùng vậy giãy chết, chuyện gì cũng có thể xảy ra, phải cao thủ bí mật lên vào cướp nhóm lương thảo này, cũng không phải là không được!

- Cướp nhóm lương thảo này? !

Tiểu Báo Tử cảm thấy có chút khó tin

- Cho dù bọn hãn có thể cướp được nhiều lương thảo như vậy thì cũng không thể vận chuyển ra ngoài !

- Bọn hãn có khả năng sẽ thiêu hủy tại chỗ, làm vậy có thể đả kích sĩ khí quân ta!

Lý Nguyên nói.

- Cho nên, người phải cẩn thận, đối phương một kích không thành, tùy thời lui lại, mà người thì không được, người phải bảo hộ an toàn cho những lương thảo này, cho nên, ta mới để cho người mang đi một nửa thân vệ doanh, ba ngàn quân sĩ, hơn nữa các châu huyện ven đường người đều có thể tùy tiện, nhưng gia hỏa lòng dạ khó lường kia, cho dù có thể lên vào được, nhưng binh lực cũng không quá nhiều, binh lực của người đã đủ rồi!

- Ta rõ!

Tiểu Báo Tử nhẹ đáp một tiếng, ngẩng đầu, nhìn cái doanh đầy lương thảo, trong lòng cũng trở nên nặng trĩu.

Mỗi cỗ lại một cỗ ngựa xa nối tiếp nhau, lôi kéo lương thảo đầy xe, đi trên đường rộng lớn, chung quanh là 3000 binh sĩ thiết giáp binh khí đầy đủ hết, đằng đằng sát khí.

Tiểu Báo Tử cười trên một con ngựa cao to, dẫn đầu đội ngũ, trên lưng giắt một cây đại đao, người hiểu rõ hãn đều biết, đao này chỉ là để làm bộ dáng thôi, thủ đoạn chính thức của hãn không ở trên đao.

Ở bên cạnh ngựa của hãn, là một thớt Ngân Lang, Ngân Lang này cao lớn uy mãnh, thân hình tuy rằng so ra kém đại mã mà Tiểu Báo Tử đã cẩn thận chọn lựa, nhưng lại không kém những con trâu kéo xe ở sau bao nhiêu, bởi vậy, đi trên đường hấp dẫn rất nhiều ánh mắt.

Đã năm ngày rồi, rời khỏi Khánh Châu đã năm ngày rồi, , Vân Châu Đan Dương quận, nếu để cho Tiểu Báo Tử một con khoái mã, triển khai toàn bộ mã lực thì tối đa cũng chỉ mất hai ngày, nhưng hiện giờ muốn áp vận nhiều lương thảo như vậy, ảnh hưởng đến tốc độ di chuyển của bọn hãn rất nhiều, đương nhiên, thời gian của bọn hãn cũng rất nhiều, đến một tháng lận.

Dù sao đại quân của triều đình còn chưa tập kết xong, cho dù là tập kết xong, muốn chạy đến Vân Châu còn phải cần một khoảng thời gian, cho nên, một tháng cũng không tính là quá lâu.

Đã có ba ngàn quân sĩ đằng đằng sát khí này, hơn nữa phối hợp với châu huyện phủ nha ven đường, đoạn đường này của hắn vẫn thập phần thông thuận, cũng không có gia hỏa nào đến sờ bờ mông lão hổ của hắn cả.

Bờ mông lão hổ không sờ được, đặc biệt là ở thời điểm này, trên đường tuy rằng cũng có vài cổ đạo phi, nhưng bọn chúng đều không có lá gan đó.

- Đại nhân, dọc theo quan đạo này, đi thêm một ngày nữa là đã đến cảnh nội Mậu Giang phủ rồi!

Chính giữa các hàng, một con khoái mã từ sau chạy đến đứng bên cạnh Tiểu Độc, lớn tiếng nói.

- Mậu Giang phủ? !

Tiểu Báo Tử ánh mắt ngưng tụ.

- Nói cách khác, đã sắp đến Mậu Giang rồi sao?

- Đúng vậy, đại nhân, Mậu Giang ở ngay phía trước.

- Thám mã phái đi ra sao? !

- Buổi sáng đã phái đi rồi, có lẽ rất nhanh sẽ trở về thôi.

- Ân! Tiểu Báo Tử mặt không biểu tình gật đầu, nhưng sắc mặt lại dần âm trầm xuống.

Mậu Giang phủ, ở cảnh nội Khánh Châu cảnh vật vắng vẻ, bởi vì trong phủ có một dòng sông được gọi là Mậu Giang.

Mậu Giang này cũng giống như Lạc Giang ở Trung hoà quận thành vậy, thủy phỉ trên mặt sông nước so với Lạc Giang thì còn phức tạp hơn nhiều lắm, bởi vì ở đây so với Trung hòa quận thành còn vắng vẻ hơn nhiều.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

382. Chương 390: Nhất Chùy Phúc Địa! (3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 390: Nhất Chùy Phúc Địa! (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Quan trọng nhất chính là ở Tây Bắc Mậu Giang, địa thế tây cao đông thấp, chênh lệch rất lớn, nước chảy lao nhanh xuống, chỉ có những thuyền phu sinh ra và lớn lên ở đó mới có thể đưa thuyền an toàn đi qua, nếu không thì căn bản không có cách nào cả, đây cũng là một cửa khó khăn nhất trong lần áp vận lương thảo này của Tiểu Báo Tử, hiện giờ sau khi Tiểu Báo Tử biết được có khả năng có người muốn đánh chủ ý lên lương thảo liền điều tra những nơi hiểm yếu ở con sông này một lần, cuối cùng đưa ra một kết luận, Mậu Giang là nơi rất tốt để động thủ.

Bởi vì nước chảy chảy xiết, cũng không có gì bám trụ, trên mặt sông lại có thủy phỉ, cho nên bờ sông này cũng không hề có người qua lại, thập phần hoang vu.

Nói chung, từ Khánh Châu đến Vân Châu Đan Dương quận, mọi người cũng không nguyện ý chọn con đường này, đây là nơi nhanh nhất để thông qua Mậu Giang, nhưng Tiểu Báo Tử lại không có cách nào, toàn bộ Mậu Giang, chỉ có một nơi nước chảy nhanh nhất này là có cầu, còn nơi khác đều là dò qua sông, đây cũng không phải là thuyền lớn như ở kiếp trước của Tiểu Báo Tử, một thuyền đi qua sẽ giải quyết được tất

cả vắn đều, trên mặt sông này tất cả đều là thuyền nhỏ, nhiều lương thảo như vậy, dùng thuyền nhỏ vận qua sông, vậy thì phải tốn bao nhiêu thời gian?

Hơn nữa, vận chuyển một thuyền lại một thuyền rất dễ xảy ra vấn đề, chỉ cần người ta động tay động chân ở đáy thuyền, Tiểu Báo Tử võ công mặc dù cao, nhưng cũng không phải ba đầu sáu tay, ở trên mặt nước, cũng không quản được nhiều thuyền như vậy.

Nếu như không vượt qua Mậu Giang thì phải làm sao? Vậy thì phải đi đường vòng, thời gian một tháng cần bản không đủ, cho nên, hiện giờ lựa chọn duy nhất của hần chính là cây cầu trên mặt sông Mậu giang kia, trước khi lên đường, hần đã điều tới một nửa thân vệ doanh cùng hần áp vận lương thảo đến đây, đồng thời còn bảo Mậu Giang phủ phối hợp, ở hai bên cầu phân biệt lập ra hai cái đại doanh.

Đúng vậy, hai tòa đại doanh!

Tiểu Báo Tử không muốn cho đối thủ bất cứ cơ hội nào, bọn hần cũng không có bất kỳ cơ hội nào, hai tòa đại doanh đóng tốt, ở bên cạnh sông, có thủ bị binh sinh của Mậu Giang phủ đóng ở trong doanh, mà ở trên mặt sông lại có thủy quân, việc này có thể đảm bảo được trước khi mình đến thì tòa kiều này vẫn bình an vô sự.

Vô luận là ai muốn đánh chủ ý lên nhóm lương thảo này, nhìn trận thế ở bên bờ sông, cho dù là ai cũng phải tự đánh giá một phen.

- Hi vọng bọn chúng không ngu xuẩn đụng lên họng súng của ta.

Trong nội tâm Tiểu Báo Tử thầm nghĩ nói, trong nội tâm kỳ thật vẫn rất yên tâm, nơi này là ở cảnh nội Đại Tấn, cho dù Bắc Nguyên phái người lên vào, nhân thủ cũng sẽ không quá nhiều, không nhắc lên được sóng gió gì cả.

Trong khi đang suy nghĩ thì phía trước có tiếng vó ngựa vang lên, một con khoái mã phi nước đại mà đến.

- Đại nhân, là thám mã của chúng ta!

- Để hần tới đây!

- Vâng!

Người nọ thúc ngựa nghênh tiếp thám mã đang phi ngựa tiến đến phía trước, dẫn hần tới trước mặt Tiểu Báo Tử.

- Tình huống Mậu giang như thế nào? Có dị thường gì không?

- Bẩm đại nhân, không có có dị thường, hai bên cầu, đại doanh đều rất an toàn, Mậu Giang phủ đã phong tỏa phạm vi ba dặm. Người không có phận sự không thể tới gần, đại nhân có thể yên tâm thông qua.

- Rất tốt, chỉ mong ta có thể yên tâm thông qua!

Tiểu Báo Tử cười cười, thúc ngựa mà trước.

Đến gần một hồi, bên tai truyền đến tiếng nước chảy ào ào, mới đầu rất nhỏ sau đó càng lúc càng lớn, đợi đến khi trông thấy đại doanh hai bên bờ, tiếng nước chảy này đã ầm ầm như sấm, âm thanh vang vọng khắp nơi.

- Tiếng nước lớn như vậy?

Tiểu Báo Tử nhú mày, tuy rằng sớm đã nghe nước Mậu Giang chảy gấp, nhưng nước sông chảy có thể phát ra tiếng động lớn như thế, thật sự đã ngoài dự liệu của hần.

- Đại nhân, từ tây đến đông, trên mặt sông trong vòng hơn mười dặm, chênh lệch chừng hơn hai mươi trượng, bờ sông lại nhiều nham thạch, cho nên, tiếng nước có hơi lớn một chút!

Một gã binh sĩ quen thuộc tình huống địa phương giải thích nói.

Tiểu Báo Tử gật gù đầu, không nói gì, chỉ thúc ngựa đi về phía trước, xe ngựa bình thường sau lưng đi theo sau hần, thời gian dần qua tiến về phía đại doanh.

Cùng lúc đó, trong đại doanh cũng có mấy kỵ mã chạy đi, đúng là thân vệ doanh mà trước đó Tiểu Báo Tử đã điều động ra ngoài.

Hai con ngựa chạy vội tới trước mặt Tiểu Báo Tử, lập tức kỵ sĩ phi thân xuống ngựa

- Tham kiến đại nhân.
- Đây là huynh đệ nhà mình, không cần giữ lễ tiết như vậy!

Tiểu Báo Tử cười nói, cũng xuống ngựa nâng hai người dậy

- Thế nào, tình huống vẫn tốt chứ?!
- Hết thấy bình thường

Một gã thân vệ trong nói

- Đại nhân yên tâm, chúng ta nhiều người như vậy, ta cũng không tin, tên nào không có mắt lại đến tìm chúng ta!

Ahhh, ô!

Lời còn chưa dứt, Tiểu Độc ở trước ngựa Tiểu Báo Tử đột nhiên ngẩng đầu lên, phát ra một tiếng gào thét trầm thấp.

Tiểu Báo Tử thần sắc biến đổi mãnh liệt, Tiểu Độc và hắn có liên hệ tâm hồn, cho nên, sau khi Tiểu Độc phát hiện dị thường lòng của hắn cũng theo đó khẽ động, một loại cảm giác nguy hiểm tràn vào tim.

Thân thể của hắn mãnh liệt một cái, trong mắt tinh quang bắn ra mãnh liệt, quát lạnh một tiếng

- Người nào, lén lén lút lút, đi ra.

Phản phật á!

Theo tiếng quát lạnh này của Tiểu Báo Tử, binh sĩ chung quanh hắn đều lặng lẽ rút binh khí ra, hàn quang bắn ra bốn phía.

Về sau chính là một mảnh tĩnh mịch.

Ngoài trừ tiếng nước chảy như sấm rền và tiếng gió vù vù ra, không còn chút âm thanh nào khác.

Sau nửa ngày, vẫn không có chút động tĩnh nào, những binh sĩ rút ra binh khí, trận địa sẵn sàng đón quân địch kia cả đám đều lộ ra thần sắc cổ quái, nhìn Tiểu Báo Tử, thâm nghĩ.

- Vị đại nhân này không phải chỉ mò mẫm đoán bậy đấy chứ?!
- Người quả thật rất lợi hại, toàn thân khí tức đều che dấu vô cùng hoàn mỹ, nếu không có Tiểu Độc nhắc nhở, ta thật đúng là không thể phát hiện ra người!

Tiểu Báo Tử đợi nửa ngày thấy không có người nào nói chuyện, khóe miệng hiện lên một tia cười lạnh, cao giọng nói, tay vừa nhắc, lẳng không chớp một trảo về cái ngựa xa phía sau.

Không khí chung quanh mãnh liệt trì trệ, từ trong xe, một đạo bóng đen chậm rãi được nhắc lên, đúng vũ khí mới của Tiểu Báo Tử, thiết chùy màu đen.

Hắc chùy nặng gần hai ngàn cân lơ lửng trong không khí, chậm chạp bay về phía Tiểu Báo Tử, cho dù là tốc độ không nhanh, cho dù thể tích của nó cũng không đến mức quá khoa trương, nhưng chỉ sức nặng gần 2000 cân thôi cũng đủ khiến người khác cảm thấy khủng bố áp bách rồi.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

383. Chương 391: Cường Nội Khí Cường Giả Bát Phẩm. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 391: Cường nội khí Cường giả Bát phẩm. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Nếu các hạ đã không muốn ra, như vậy, ta cũng không để ý mà mời người ra đâu!

Hắc chùy, vững vàng bay đến trong tay Tiểu Báo Tử, bị hấn một mực nắm trong lòng bàn tay.

Hô!

Sau khi Tiểu Báo Tử nắm thật chặt thiết chùy trong tay, cổ tay nhẹ nhàng rung lên, chung quanh thân thể lập tức xoáy lên một hồi tiếng gió mãnh liệt.

Phân phát!

Áo theo gió bay phát phới.

Khi tiếng gió biến mất thì thân thể Tiểu Báo Tử cũng đồng thời biến mất, xuất hiện ở mấy trượng trên không trung, hắc chùy giơ cao lên, mang theo một cỗ bá đạo chí ý hoành tuyệt thiên hạ, từ trên xuống dưới, hung hăng nện xuống một nơi thoáng vắng ở phía sau.

- Phiến Thiên Tam Chùy, Nhất Chùy Phúc Địa!

Hắc chùy kích hạ mang theo áp lực bao phủ điều châu trong phạm hơn mười trượng, không gian bị ảnh hưởng của một chùy này mà hoàn toàn đình trệ lại.

Tại thời khắc này, phẳng phất có một tòa cự sơn mãnh liệt lật úp xuống, dùng lực lượng vô biên hủy diệt trong phạm vi mười trượng.

- Di!

Thiết chùy bao phủ, một tiếng kinh dị vang lên, một bóng người xuất hiện trong phạm vi mười trượng thập phần đột ngột, Tiểu Báo Tử đối mặt với uy thế một chùy này, không có đến một phần mười bối rối, tựa hồ là uy lực một chùy này vượt quá dự liệu của hắn, nhưng cũng chỉ là vượt quá dự liệu của hắn mà thôi.

Một chùy này của Tiểu Báo Tử, chính là chọn ra Thiên Phiến Chùy Pháp tinh tùy trong Tam Đại Tuyệt Chiêu Phiến Thiên Tam Chùy, trong đó còn có quái lực quyền tâm pháp và nội khí hành hỏa dồi dào, lực trùng kích mấy vạn cân, nhìn như bao phủ toàn bộ phạm vi hơn mười trượng, nhưng sau khi bóng người này xuất hiện, tất cả áp lực mãnh liệt đều tập trung, nện về phía bóng người này.

Hắn biết rõ đối phương tuyệt đối là một cường giả, nhưng hắn có lòng tin, một chùy này của mình, dù là cường giả thất phẩm cội cớ cũng bị nện đứt gân gãy xương, không thể chống đỡ.

- Phá!

Thanh âm trong trẻo vang lên, nhân ảnh xuất hiện trong sân đối mặt với thiết chùy đang nện thẳng xuống đỉnh đầu, tựa hồ không có một chút ý tứ sợ hãi nào, ngoại trừ hơi kinh ngạc, nhưng vẫn vươn nắm đấm của mình ra.

Hắn thậm chí dùng nắm đấm của mình để nghênh đón thiết chùy của Tiểu Báo Tử đang trùng kích xuống.

Quyền chùy giao kích!

Ti!

Một thanh âm trầm đục, tựa hồ không lớn nhưng lại kinh tâm động phách, nắm đấm và thiết chùy hung hăng va vào nhau, sóng địa chấn vô hình tán ra khắp nơi, nghe như tiếng nổ vang, đồng thời, hơn mười chiếc

xe ngựa gần hai người bị lật tung, thậm chí có mấy chiếc bị sóng địa chấn vô hình chấn bay lên bay không trung, lật mấy cái mới trùng trùng điệp điệp rơi xuống mặt đất, khiến cho một mảnh kinh hoàng.

- Đáng chết! Tiểu Báo Tử gầm nhẹ một tiếng, cảm giác được sức lực lớn truyền đến từ nắm tay đối phương, sắc mặt hấn đại biến.

- Cường giả bát phẩm?

Quyền chùy vừa chạm vào, Tiểu Báo Tử liền bị cổ đại lực chấn bay lên, rơi ra bên ngoài ba trượng, liền lùi lại ba bước, khí huyết cuộn cuộn một hồi, trên mặt hiện vẻ quỷ dị.

- Hảo chùy lực!

Người kia nghênh đón một chùy của Tiểu Báo Tử, vậy mà không chút sứt mẻ nào, bất quá, nếu như nhìn kỹ mà nói, hấn lại lún xuống mặt đất ba bốn thốn.

- Chương! Một thanh âm trầm đục truyền ra từ dưới chân hấn, chỉ thấy mặt đất xung quanh hai chân hấn đều nổ ra, hình thành hai cái hố cạn xung quanh hai chân hấn.

- Chàng trai, người thật tuyệt, đã lâu rồi không ai có thể mang lại cho ta áp lực lớn như vậy! Thời điểm hết thấy tan thành mây khói, người tới lộ ra diện mục thật của hấn.

Đây là một khuôn mặt chính trực, tướng mạo thập phần cường tráng, đầu tóc như cương châm, hơi ngắn, bán bạc bán hắc sắc, bộ râu ngắn của hấn đồng dạng, thoát nhìn khoảng bốn lăm đến năm mươi tuổi, dáng người khỏe mạnh, mặc một kiện bì bao đơn giản trên người, chính là quần áo bình thường nhất của nam tử Bắc Nguyên.

Hấn mang trên lưng một thanh loan đao, nhìn hấn, cũng chỉ là một người đàn ông Bắc Nguyên bình thường, dù là sau khi ngạnh kháng với Tiểu Báo Tử mà vẫn khí định thần nhàn đứng ở đó, nhưng vẫn không có vẻ gì là xuất chúng.

- Cường giả bát phẩm, dĩ nhiên là cường giả bát phẩm, hắc hắc, Bắc Nguyên quả thật là để mắt tới người Chu gia a!

Ổn ổn khí huyết, Tiểu Báo Tử nắm chặt cái chùy trên tay, gắt gao nhìn chằm chằm nam tử này.

- Lộ Lai Hồng, Vạn Ba, các người hộ tống lương thảo qua cầu, ta ở lại ngăn cản hấn, sau khi qua cầu, liền dùng tốc độ nhanh nhất hướng về Vân Châu!

Lộ Lai Hồng và Vạn Ba chính là thân vệ Lý Nguyên, võ nghệ đều đã đạt tới cảnh giới Tam phẩm, cũng có uy vọng trong thân vệ doanh, nghe Tiểu Báo Tử nói xong, sắc mặt liền thay đổi.

- Đại nhân, người...

- Câm miệng, mau làm theo lời ta! Tiểu Báo Tử hung hăng trợn mắt liếc nhìn hai người, sau đó, liền hướng toàn lực chú ý về nam tử trước mặt, đặt thiết chùy trước mặt mình.

- Chàng trai, người rất có dũng khí, bất quá, người thật sự cho rằng bọn họ có thể chạy thoát sao?

- Nói nhảm! Tiểu Báo Tử nói, hô một tiếng, mãnh liệt vung búa lên, vắn vể thân trên dưới, Thiết Chùy xoáy lên tiếng gió dữ dội, đập thẳng về phía trước.

- Dùng sức mạnh với ta là vô dụng! Nam tử than nhẹ một tiếng, tiến một bước về phía trước, vung quyền nghênh đón thiết chùy Tiểu Báo Tử, hào quang màu vàng chớp động trên tay hấn.

- Hiện tại ta tin tưởng lời đồn trên giang hồ rồi, người quả thật có năng lực giết chết cường giả thất phẩm!

Oanh! Lại một tiếng vang thật lớn, lúc này Tiểu Báo Tử không bị lật tung, nhưng lùi lại hơn mười bước mới đứng vững, máu tươi chảy ra từ khóe miệng hấn, sắc mặt cũng tái nhợt đi, Cửu Long thần hỏa công điên cuồng vận chuyển trong cơ thể, hóa giải nội kinh quyền ý sắc bén vừa xâm nhập vào thân thể thông qua chùy kinh của hấn.

Đối phương tựa hồ cũng không muốn làm trễ nãi thời gian, thấy Tiểu Báo Tử ngưng thần hóa kinh, liền bước tới một tới, thân hình như Diêu hâu lao thẳng tới.

- Hừ! Tiểu Báo Tử hừ lạnh một tiếng, thân thể khẽ động, mấy đạo máu tươi trên người hắn cũng tiêu tán đi, hắn không để ý tới nội thương của mình, cưỡng ép nội khí đang lưu lại trong người mình ra ngoài, một hồi khí thể nóng hổi dâng ra, bao phủ toàn bộ quyền ý trong vòng mười trượng.

- Ân?

Thân hình trên không trung, nam tử cảm nhận được không gian xung quanh đang biến hóa, rốt cục trong ánh mắt đã hiện ra vẻ kinh ngạc.

- Chàng trai, chùy ý của ngươi quả thật vượt quá dự liệu của ta a!

Vừa nói xong, hắn không giảm nắm tay một chút nào, màu vàng trên nắm tay hắn đại phóng, kích thẳng về hướng Tiểu Báo Tử, khí tức hung bạo khát máu tích súc vô biên trên nắm tay tràn ngập bốn phía, dường như muốn sử ra một quyền liên đánh tan chùy ý của Tiểu Báo Tử.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

384. Chương 392 393: Cường Nội Khí Cường Giả Bát Phẩm. (2 3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 392 393: Cường nội khí Cường giả Bát phẩm. (2 3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Cuồng vọng! Tiểu Báo Tử như nhìn thấu suy nghĩ của hắn, cười lạnh trong nội tâm, mãnh liệt sử thiết chùy trong tay ra theo một quỹ đạo yêu dị, “Hô” một tiếng, không gian chung quanh như lâm vào một mảnh hư vô!

Bên trong phiến hư vô này, một hỏa cầu màu đen thiêu đốt hừng hực, mà bên ngoài là một khỏa Tinh châu kim loại, tức thì vây quanh hỏa cầu này với một lộ tuyến không thay đổi từ cổ chí kim

- Đây mới là chùy ý của ta! Tiểu Báo Tử nhẹ nhàng nói, thân ảnh hắn đã sớm vô ảnh vô tung.

Lúc nam tử này đánh ra một quyền về phía trước, nhưng không đánh trúng cái gì, chỉ là kích vào trong hư không, cái này cũng chưa tính, sau khi đánh hụt một quyền, hắn phát hiện không thể nào thu hồi nắm đấm của mình.

Giống như là lâm vào một đoàn bùn nhão cực lớn, ngay sau đó, thân thể hắn cũng bị một loại nội khí nhìn như mềm mại vô lực, nhưng lại vô cùng dị thường trói lại, không thể động đậy.

Điểm chết người chính là, lúc hắn lâm vào trong khoảng không cổ quái này, khỏa cầu kim loại một mực men theo hắn vậy mà chuyển biến quỹ tích vận hành.

- Khai mở!

Ánh mắt nam tử ngưng tụ, quát khẽ một tiếng, cương khí màu vàng nhạt lập tức trải rộng toàn thân, mãnh liệt tránh né khí kinh trời buộc, vừa cố gắng hết sức tránh thoát một kích này của Tiểu Báo Tử.

- Hô, rống!

Nam tử nhảy vào hư không, ánh sáng màu vàng trên người đại phóng, một đầu cự lang mãnh liệt vọt ra từ trong cơ thể, thân thể cao lớn, cơ hồ như chiếm hết không gian trong hư không, tản ra khí thể vô biên, bay thẳng tới mặt trời màu đen trong hư không.

- Chùy ý của ngươi rất kỳ diệu, nhưng vẫn không chống đỡ quyền ý của ta được bao lâu a!

Tiểu Báo Tử ẩn vào trong hư không, mãnh liệt hít vài hơi, sau khi Đại lang màu vàng xuất hiện, hắn liền cảm thấy toàn bộ tinh hệ vô biên do chùy ý màu vàng xây dựng thành như chuẩn bị sụp đổ, đồng dạng là ý, đồng dạng là thần niệm kết hợp với nội khí, thế nhưng quyền ý của đối phương so với mình thì cô đọng hơn nhiều lắm, gần như trở thành thực thể hoàn toàn, mà tuy chùy ý của mình mới thành lập, nhưng nội khí cũng đã gần kề lục phẩm.

Đúng vậy, tu vi lục phẩm, tu vi bản thể hắn là tứ phẩm, tu vi ngoại đan nơi mi tâm là lục phẩm đỉnh phong, có thể bổ sung liên tục không ngừng nội khí cho bản thân, bởi vậy, không nói tới tu vi, chỉ nói sức chịu đựng, hắn đã hơn cao thủ lục phẩm đỉnh phong bình thường một bậc rồi.

Nhưng đáng tiếc, hiện tại hắn đang đối mặt với cường giả bát phẩm.

Bát phẩm!

Cuộc đời hắn coi như đã gặp đủ các thành phần trong xã hội rồi, thất phẩm thấy không ít, còn bị hắn giết hai người, bát phẩm cũng thấy không ít, cũng bị hắn giết một người, thậm chí cường giả thực lực tối đỉnh ở thế giới này là cửu phẩm đỉnh phong hắn cũng đã từng gặp qua một người.

Thế nhưng, lúc hắn chính thức đối mặt với công kích của cường giả bát phẩm, vẫn không khỏi sinh ra một cảm giác tuyệt vọng trong lòng.

Bát phẩm, hoàn toàn bất đồng với thất phẩm.

Thất phẩm, chỉ là ngưng luyện nội khí đến một trình độ rất cao, nội khí như nước, nhưng cương khí dung luyện, uy lực trùng kích lại kém ra thất phẩm rất nhiều, nhưng còn bát phẩm?

Cương nội khí!

Cương nội khí, mà không phải là nội khí như thép!

Tu vi đến bát phẩm, nội khí cô đọng toàn thân liền khác với tinh cương rồi.

Đụng phải cao thủ dưới bát phẩm, thường thì chỉ cần một quyền, liền có thể xé rách nội khí hộ thể của đối phương, thậm chí cắt cương khí như cắt đậu hủ, không một chút khó khăn.

Nội khí Tiểu Báo Tử thập phần cô đọng, nhưng loại cô đọng này cũng chỉ miễn cưỡng đến trình độ thất phẩm, nội khí hùng hậu thì còn xa xa không bằng thất phẩm, hắn ngưng luyện ra chùy ý, trong những người đồng giai có thể nói là vô địch, vô luận là cao thủ tứ giai như thế nào, thậm chí là ngũ phẩm hay lục phẩm, chỉ cần lâm vào bên trong quyền ý hắn, đừng nói chống cự, thậm chí nhúc nhích cũng không được, dù là cường giả thất phẩm tiến vào cũng gặp phiền toái.

Nhưng hiện tại, hắn lại đối mặt với cao thủ bát phẩm.

Nội khí cô đọng có thể so với tinh cương, khí kinh như tơ trần ngập trong hư không trước mặt hắn chính là một cái chề cười, vô luận là tu luyện nội khí, trình độ cô đọng hay là thần niệm, hắn đều xa xa không bằng đối phương, cho nên khi đối phương vừa sử ra quyền ý, chùy ý của hắn liền gặp phải nguy hiểm.

Chỉ là nguy hiểm bị sụp đổ, hắn cũng đủ may mắn rồi.

Nếu đối lại là người khác, chỉ sợ chùy ý vừa ra đã lập tức hồng mất, sau đó bị chùy ý cản trở, toàn thân bạo liệt mà chết.

- Đông đông đông!

Liên tục tam kích, tinh cầu kim loại vận hành bên trong trùng trùng điệp điệp nện trên người cự lang, nhưng vô luận như thế nào cự lang vẫn không nhúc nhích, thì ra là thiết chùy trong tay Tiểu Báo Tử bị bắn trở về, Tiểu Báo Tử chỉ cảm thấy tam chùy của mình như nện vào cự sơn do tinh kim cương tạo ra, căn bản không cách nào lay động.

- NGAO.. OOOO! Thân hình cự lang chiếm phân nửa tinh hệ màu vàng mãnh liệt gào thét lên, phát ra trận trận tiếng gầm.

Theo tiếng gào thét của cự lang, tiếng gầm vô biên giống như máy ủi đất, không chút lưu tình phá vỡ chùy ý của Tiểu Báo Tử.

Oanh! Chùy ý của Tiểu Báo Tử lập tức bị kích phá, cả người bị bắn ra trong hư không, thiết chùy rời tay, cả người giống như một viên đạn pháo, bị bắn ra ngoài hơn mười trượng, đồng dạng như một quả bóng da nảy trên mặt đất, đến khi tạo ra hai cái hố cạn mới dừng lại.

- NGAO.. OOOO! Lại tiếng sói tru, bất quá không phải do nam tử thần bí Bắc nguyên xuất ra, mà là Tiểu độc, trong nháy mắt Tiểu Báo Tử bị đánh bay, hần liền phóng người lên, hóa ra sáu đạo thân ảnh, đánh về hướng nam tử.

- Thượng cổ ngân lang dị chủng! Nhìn thấy Tiểu độc đánh tới, mắt nam tử sáng ngời, lộ ra một tia kinh hãi, sau khi hần thấy Tiểu độc thần tốc dị thường, cũng không nhìn ra điểm đặc thù gì, cho rằng cũng chỉ là một ngân lang dị chủng bình thường mà thôi, mà ngân lang dị chủng như vậy, tuy không nhiều trên thảo nguyên, nhưng từng đại bộ lạc đều có một con, nhưng khi Tiểu Độc hóa ra sáu đạo thân ảnh, trên mặt hần liền lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Cái này không phải là ngân lang dị chủng bình thường, mà là Thượng cổ ngân lang huyết lưu dị chủng, tuy rằng còn chưa trưởng thành nhưng đã hiện lộ ra huyết mạch cận thần, quan trọng nhất là, bởi vì trên người nó có huyết mạch thượng cổ, có thể có tiềm lực vô tận, nếu như thu phục được nó, mượn huyết mạch Tiểu độc, có khả năng tiến một bước lớn, cho nên hần mới kinh hãi như thế.

- Thần vật trời sinh như vậy, chính là thiên tư ban thưởng, có lẽ là anh hùng thuộc thảo nguyên chúng ta! Hần cao giọng nói, điểm nhất chỉ liền điểm trúng trán Tiểu Độc, phá vỡ ảo ảnh của Tiểu độc.

- Ở lại Trung Nguyên, quả thật là lãng phí quá mức!

- Con mẹ ngươi! Chu Báo mãnh liệt bắn người lên, lăn thân mình quay cuồng, liền hung hãn giơ thiết chùy vừa bị đánh rớt lên, hướng nam tử lao đến.

Nam tử lại bắn ra, Tiểu Độc xông lại thân thể bọn hần liền bay ra bên ngoài mấy trượng, rơi xuống mặt đất, hôn mê bất tỉnh.

- Vô dụng thôi, tuy ngươi là thiên tài tuyệt diễm kinh tài, nếu là mười năm sau, có lẽ có thực lực chiến cùng ta một trận, đáng tiếc, hiện tài còn quá sớm!

Tiểu Báo Tử hồ hững hồ hấp, thiết chùy quán quanh trên ba đầu Hỏa Long, xoáy lên một đạo cuồng phong chưa từng có từ trước đến nay.

- Ngươi đã chấp nhất như thế, vậy ta sẽ đưa ngươi trở lại bên người trưởng sinh thiên.

Nam tử nhẹ nhàng nói, quyền ý cự lang màu vàng phục tại sau lưng mãnh liệt vọt tới hướng Tiểu Báo Tử.

- Bạo, bạo, bạo, bạo, bạo!

Tiểu Báo Tử gào thét, chùy thể trong tay chuyển thành Loạn Phi Phong chùy pháp, vận dụng quái lực quyền tâm pháp và Thiên xà liêm tức thuật tới cực điểm, trong nháy mắt nện ra chín chùy, chùy chùy nện lên người cự lang màu vàng giống như nện vào thép tinh.

- Bang bang bang bang bang bang bang bang!

Chín âm thanh trầm đục liên tiếp vang lên, bạo kích vẫn không xuất hiện, nhưng Thập long thần hỏa công và hai chủng pháp kết hợp lại, uy lực xuất ra cũng khả quan, nện trên người cự lang màu vàng kia, quyền ý và chùy ý cũng không thấm bại như vậy, cự lang màu vàng liên tiếp lui về phía sau, phát ra tiếng gào thét trầm thấp.

- Hảo tiểu tử!

Quyền ý và nam tử nhất thể với nhau, cự lang màu vàng lui lại, rốt cuộc nam tử cũng biến sắc, xuất ra hai quyền, thân thể bỗng nhúc nhích, lập tức dung hợp quyền ý với mình thành một chỗ.

- Rống!

Rốt cục cự lang màu vàng cũng đã ổn định được thân hình, móng vuốt sắc bén chớp động lên hàn quang, mượn khe hở từ lực lượng của Tiểu Báo Tử, thân thể thẳng hướng thảo qua, nhanh như chớp động.

- Ưc!

Tiểu Báo Tử căn bản không trốn tránh kịp, chỉ kịp đưa hắc chùy ra trước người, kích quét ngang này, buộc đối phương vào tình thế phải ngăn trở trào.

Thế nhưng thiết chùy trong tay hắn lại bị lực lượng cường đại đánh bay ra ngoài lần nữa, lúc này, bay ra xa vài chục trượng, Tiểu Báo Tử muốn nắm lại cũng không được.

- Khá lắm, cương nội khí, hơn nữa thần niệm lại cứng như sắt thép, ngưng luyện ra được quyền ý, quả nhiên lợi hại!

Dư vị móng vuốt xé gió vừa rồi, Tiểu Báo Tử cảm thấy sủu sủu trong nội tâm, nếu như vừa rồi kích trúng thì hắn đã mất đi nửa cái mạng.

Đúng lúc này, trong đầu hắn bắt đầu suy nghĩ vận dụng Tam giới tiểu na di để đào tẩu.

Hiện tại hắn không thể không thừa nhận, hắn thật sự đã đánh giá thấp cường giả bát phẩm.

Có lẽ hắn đã từng giết cường giả bát phẩm nên dù biết thực lực cường giả bát phẩm xa xa trên hắn, nhưng trong tiềm thức vẫn cho rằng cường giả bát phẩm cường đại, nhưng không phải là không thể đánh thắng, hơn nữa hắn đã có kinh nghiệm ba lần giết chết cường giả thất phẩm, nên hắn có lòng tin của mình.

Nhưng tới giờ, hắn đã cảm giác được tình trạng hiện tại.

- Xem ra lúc trước đúng là Huyết Vô Nhai bị Lục Thiếu Du đánh cho thê thảm, nói cách khác, chắc chắn sẽ không bị ta đánh chết đơn giản như vậy, hiện tại ngẫm lại, đều thấy hắn biệt khuất a!

Khóe miệng Tiểu Báo Tử có chút giật giật, ngẫm lại năm đó nếu Huyết Vô Nhai vẫn bảo trì được cương nội khí, hắn chết cũng không biết mình chết như thế nào.

- Hô!

Âm thanh xé gió lợi hại lại vang lên, Tiểu Báo Tử mãnh liệt cả kinh, bản năng thân thể thoát về phía sau, móng vuốt cự lang bén hiểm rạch vạt áo trước của hắn, lưu lại bốn vết máu.

- Chàng trai, người thật có đảm sắc a, hiện tại đã thất thần. Nam tử cười lạnh, cự lang màu vàng rống to hướng Tiểu Báo Tử đánh tới, Tiểu Báo Tử né tránh vài động tác tả hữu nhanh như thiểm điện, nhưng vẫn không tránh được móng vuốt cự lang lưu lại từng vết máu trên người hắn.

Điểm chết người chính là, hắn không ngừng trúng chiêu, trào kinh đối phương nhập vào cơ thể, xâm nhập vào kinh mạch của hắn, như cương đao tàn phá bên trong cơ thể, mang lại tổn thương lớn cho hắn.

Thời gian dần qua, cự lang màu vàng hóa thành một đoàn ánh sáng màu vàng, chăm chú nhìn bốn phía Tiểu Báo Tử, tốc độ công kích cực nhanh khiến Tiểu Báo Tử liên tiếp lui về phía sau, không hề có lực hoàn thủ.

- Không được, nếu cứ như thế này, lão tử sẽ chết mất!

Dưới công kích của đối phương, Tiểu Báo Tử lui về sau một dặm, hai tay một mực ngăn cản kinh phong trước mặt đột nhiên hiện lên một đạo kim hồng sắc hào quang.

Sau hỏa cầu màu đỏ thập phần đột ngột quay quanh cổ tay hắn, bay về hướng cự lang màu vàng.

- Di?

Cự lang màu vàng vốn không để ý, thậm chí không có ý ngăn cản, vẫn đang bảo trì tiết tấu công kích của mình.

Nhưng lúc hỏa cầu màu đỏ đánh tới người cự lang, dị biến liền sinh ra.

Công kích mãnh liệt của cự lang liền dừng lại, sau đó nhanh chóng lui về sau mấy bước, có chút trì hoãn, Tiểu Báo Tử thấy rõ ràng hỏa cầu màu đỏ dính trên người cự lang, tuy rằng không mãnh liệt nhưng cũng không dập tắt, hắn có chút tò mò về hỏa cầu màu đỏ này cơ hồ như thiêu đốt cự lang, không có ý đập chết nó, chỉ là thiêu đốt mà thôi, phẳng phất như muốn xem, đến tột cùng hỏa cầu cổ quái này có điểm đặc biệt gì.

- Hừ, người đã có hứng thú, như vậy thì tốt rồi!

Tiểu Báo Tử gặp tình hình này, không chút nghĩ ngợi liền vùng tay lên, hơn mười hỏa cầu hiện ra quanh cổ tay hắn, sau đó mãnh liệt oanh kích về phía cự lang màu vàng.

Lúc này, không giống với sáu hỏa cầu vừa rồi, sáu hỏa cầu vừa rồi là bị hắn ép, bắn ra không đầu không đuôi, không có bao nhiêu lực lượng, còn lần này, mười ba hỏa cầu này là hắn đã vận đủ khí lực, đồng dạng như đạn pháo bắn ra, lực đạo mười phần mạnh mẽ.

Cơ hồ cùng lúc đó, cự lang màu vàng cũng ý thức được hỏa diễm cổ quái này khó chơi đến cỡ nào, né tránh tả hữu, hồng dập tắt hỏa diễm đang thiêu đốt trên người nó.

Bất quá, ngọn lửa này do thần niệm của Tiểu Báo Tử khống chế, không dễ dàng né tránh như vậy, chứng kiến đối phương bắt đầu né tránh, Tiểu Báo Tử diễm năm ngón tay, mười ba hỏa cầu vốn tập trung lập tức phân tán ra, vây kín toàn bộ phương vị cự lang lại.

- Hô!

Cự lang màu vàng gào rú một tiếng trầm thấp, vậy mà không hề loạn tránh, lao thẳng đến Tiểu Báo Tử, không nghe không hỏi đến hỏa cầu vừa oanh kích nó.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

385. Chương 394: Điện Cực Dương Thông Thiên, Thừa Long Ngự Phong.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 394: Điện cực dương Thông Thiên, Thừa Long ngự phong.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Nguy rồi! Tiểu báo Tử hoảng hốt trong nội tâm, lập tức hiểu được đối phương không phải hoàn toàn né tránh hỏa cầu của mình, mà là khiến mình phân tán hỏa cầu ra, như vậy cho dù bị đánh trúng, cũng không nghiêm trọng như bị mười ba hỏa cầu oanh kích cùng lúc.

- Lão gia hỏa gian xảo! Nhìn ba hỏa cầu đánh trúng cự lang đang mạo hiểm xông tới, Tiểu Báo Tử thầm mắng một tiếng, vừa nhấc hai tay ra, ba đầu Hỏa Long liền xuất hiện, quấn quanh thân thể hắn.

- Hình thái thứ hai Cửu Long thần hỏa công, như vậy không được.

Cự lang màu vàng nói ra tiếng người, mang theo hỏa diễm kim hồng sắc, lập tức phá tan phòng ngự của ba đầu Hỏa Long trước mặt Tiểu Báo Tử.

Tiểu Báo Tử triển khai Nhận phù tâm pháp, mượn cổ lực trùng kích này bay hơn mười trượng lên không trung, hai tay mãnh liệt xuất ra, một ánh lửa kim hồng sắc nổi lên quanh thân, một đầu Cự Long hình thù kỳ lạ, ẩn hiện xung quanh thân thể hắn.

- Hình thái thứ hai Cửu Long thần hỏa công đã không được, như vậy, Hình thái thứ ba!

Hình thái thứ ba Cửu Long thần hỏa công, thái độ Chân long!

Chín hỏa long trong một, nhỏ gói, dưới toàn lực Tiểu Báo Tử xuất ra, gào thét vang trời, chiều cao chừng ba trượng, mãnh liệt phóng xuống dưới.

- Tốt lắm! Cự lang màu vàng đứng thẳng thân thể lên, hỏa diễm kim hồng sắc vẫn đang thiêu đốt trên người, phát ra một thanh âm dữ dội, nhỏ gói, đoạn xông thẳng tới.

Một hồi nổ mạnh như oanh tạc cả bầu trời, cự Long và đại lang màu vàng đâm vào nhau, quấn vào một chỗ, đánh đến bất phân thắng bại.

Đây là lần thứ nhất Tiểu Báo Tử phóng xuất ra toàn lực, sau khi xuất ra toàn lực, nội khí toàn thân của Tiểu Báo Tử không còn một mảnh, không chỉ bản thể mà nội khí bên trong ngoại đan mi tâm đều bị rút hết.

- Không thể tưởng được, tuy cự long này do nội khí của ta cô đọng mà thành, nhưng lại có sức chiến đấu cường đại, những chiến kỹ thần diệu này đến từ đâu?

Vốn Tiểu Báo Tử tưởng tượng, hình thái thứ hai của Cửu Long thần hỏa công cũng tốt, hình thái thứ ba cũng thế, đều là tu luyện nội khí đến một trình độ nhất định, đều thuộc về nội khí của mình mà thôi, cần không chế mới có thể phát ra uy lực.

Nhưng hắn không nghĩ đến, sau khi hắn toàn lực phóng thích lần thứ nhất, đã không có dư lực để thao túng, chỉ có thể mặc cho cự long xông lên liều mạng một chỗ với cự lang, bởi vì như thế hắn mới kinh dị phát hiện, một trong Chín hỏa long này do nội khí hắn ngưng luyện mà thành, dường như có ý thức và bản năng chiến đấu đồng dạng với mình, quyết đấu với cự lang, thậm chí còn chiếm được thượng phong, làm cự lang lâm vào chật vật liên tiếp bại lui.

- Cổ quái, thật sự cổ quái, chẳng lẽ chín Chân long có ý thức của mình hay sao?

Tiểu Báo Tử lấy làm kỳ quái trong nội tâm.

- Sớm biết như vậy thì phóng xuất sớm hơn có phải không, cần gì phải đánh lâu với hắn như vậy!

Ý nghĩ này còn chưa kết thúc, cự long của Tiểu Báo Tử liền kêu một tiếng, liền tiếp lui về phía sau, chỉ thấy một bóng đen từ trên người đại lang mãnh liệt vọt ra, đánh thẳng tới Tiểu Báo Tử.

Lúc này, nội khí Tiểu Báo Tử đã hao hết, vừa thấy đối phương rành rành, mãnh liệt cắn răng một cái, ngoại đan treo trên người bắt đầu rung động mãnh liệt, đây là dấu hiệu Vô cực chân thiên phát động, hắn đã nghĩ kỹ, sau khi Vô cực chân thiên phát ra, hắn sẽ không luyện chiến với nam tử này nữa, lập tức phát động Tam giới tiểu na di lý khai.

Không ngờ, vừa lúc đó, Cự lang màu vàng đang quyết đấu trên không cũng phát ra tiếng gào rú, chín đoàn hỏa diễm kim hồng sắc trên thân cự lang bỗng hóa thành khổng lồ, mãnh liệt lao đến bóng đen sau lưng cự lang, tốc độ cực nhanh làm người khác lú lẫm.

- Tốt lắm!

Nam tử quát khẽ một tiếng, một tầng ánh sáng nồng đậm màu vàng nổi lên quanh thân, phóng tới Tiểu Báo Tử nhưng lại chậm lại, Tiểu Báo Tử đã có cơ hội né tránh, bất quá, vượt qua dự liệu của tất cả mọi người, chính là chín đoàn hỏa diễm kim hồng sắc kia cũng không hướng về Nam tử, mà là vô cùng nhanh chóng lướt qua nam tử, đập thẳng lên người Tiểu Báo Tử.

- Di? Tiểu Báo Tử hít sâu một hơi, năng lượng cực nhiệt trải rộng toàn thân, một cỗ ý niệm vô cùng huyền ảo thông qua hỏa đoàn truyền vào trong óc Tiểu Báo Tử, Tiểu Báo Tử trong vô thức cảm thấy đây là một đoạn nội công tâm pháp, chỉ là hiện tại, hắn không có nhiều thời gian để nghiên cứu tinh tế.

Sau khi thân hình nam tử dừng lại, phát hiện mục tiêu hỏa cầu không phải là hắn, liền nhanh chóng bay trở lại, lúc này, trong lòng hắn xuất hiện một cảm giác nguy cơ, tuy tu vi tiểu tử trước mắt thua xa hắn, bất quá thủ đoạn thần kỳ lại tầng tầng lớp lớp, tuổi nhỏ nha vậy, mà lại luyện thành hình thái thứ ba Cửu Long thần hỏa công vạn năm qua chưa có ai luyện thành, hơn nữa uy lực mạnh hơn so với tưởng tượng của hắn nhiều, chỉ dựa vào hình thái thứ ba liền có thể đối kháng với quyền ý của hắn mà không rơi vào thế hạ phong, hơn nữa, hình thái thứ ba quỷ dị này dường như có một loại sóng nhiệt hủy diệt và kỹ xảo chiến đấu cực kỳ cao minh, có thể tạo thành tổn thương bất lợi cho hắn.

Sau khi cảm giác được nguy cơ này, hắn phải nhanh chóng chém giết Tiểu Báo Tử, miễn cho tên tiểu tử cổ quái này làm ra các thủ đoạn kinh người.

- Nguyên lai, ta đã sai ngay từ lúc mới bắt đầu rồi!

Một lần nữa Tiểu Báo Tử cảm thụ nội khí tràn ngập trong đan điền hắc, sợ hãi hỏa khí kia mừng rỡ toát ra.

- Ta căn bản không nên so đấu chùy ý với hắc, cũng không nên hi vọng chùy ý của ta có thể thắng hắc, ở phương diện ngưng luyện khí hắc còn hơn ta nhiều lắm, ta làm vậy là lấy sở đoản đối sở trường rồi, quả là hành động ngu xuẩn!

Tiểu Báo Tử cười cười, nhìn thân hình nam tử đang lại xông đến, hai tay khê múa, lại ngưng luyện ra ba đầu Hỏa long kim hồng sắc, quay quanh thân hắc.

Hình thứ hai Cửu Long thần hỏa công!

Lúc này, hắc ngưng luyện ra Hỏa long không đồng dạng với hỏa long lúc trước, nếu lúc này nam tử quan sát cẩn thận, liền phát hiện huyết sắc hỏa long hắc ngưng luyện ra nồng đậm hơn trước một tí, nhưng đáng tiếc hắc không cẩn thận xem xét như vậy.

- Chàng trai, hình thứ hai Cửu Long thần hỏa công của ngươi không thể ngăn cản được ta đâu! Hắc nghiêm nghị cười nói.

- Có thể đấy, lần này không giống với lần trước! Tiểu báo Tử cười lạnh.

Ưu thế của hắc chính là nội khí, trải qua vô số nguyên lực hành hỏa kỳ dị, hành hỏa sát khí ngưng luyện ra được nội khí, nội khí hắc có lực phá hoại cường đại, mà lực phá hoại này đã sớm vượt xa bản thân Cửu Long thần hỏa công.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

386. Chương 395: Điện Cực Dương Thông Thiên, Thừa Long Ngự Phong. (2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 395: Điện cực dương Thông Thiên, Thừa Long ngự phong. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Nội khí bên trong hắc, không chỉ bao hàm lực lượng hỏa diễm trong đan điền, mà còn cả hỏa mạch trong lòng đất, hấp thu nguyên tử Địa Hỏa, huyết tử nguyên sát, lại phối hợp với Cửu Long thần hỏa công do bản thân tu luyện, bốn chủng đã sớm dung luyện lại làm một, tuy hai mà một.

Địa hỏa nguyên tử là cái gì?

Thứ này ẩn tại chỗ sâu nhất trong hỏa mạch địa tâm, chính là hỏa nguyên lực đậm đặc nhất trong thiên địa, đối với hành hỏa công pháp Cửu Long thần hỏa công mà nói, chính là một thuốc bổ có hiệu quả cực lớn, nhưng ngoại trừ thuộc tính dùng để loại bỏ tạp chất của hành hỏa bên trong nội khí, trải qua Địa hỏa nguyên tử tu luyện, trên thực tế nội khí của Tiểu Báo Tử chính là hỏa linh khí, không trộn lẫn bất kỳ tạp chất nào, cho nên hắc mới có thể dễ dàng cô đọng ra hình thái thứ hai, hình thái thứ ba Cửu Long thần hỏa công.

Đây là hành hỏa sát khí bá đạo nhất, tính hủy diệt lớn nhất, nếu Tiểu Báo Tử không có vận khí cất chó của hắc, lại minh bạch tâm pháp tu luyện Lương nghi thông thiên kiếm, hắc căn bản không có khả năng luyện hóa Huyết sát nguyên tử kia.

Mà sau khi tu luyện thành điện cực dương thông thiên kiếm, không thể tránh khỏi, nội khí của hắc cũng ẩn chứa một tia năng lượng sát khí hủy diệt, đây cũng là nguyên nhân mà hắc có thể ngưng luyện ra chín hình Chân Long.

Về phần sợi huyền hỏa trong đan điền hắc, một đám hỏa chủng truyền thừa từ thời Thái Cổ đến nay, chính là một loại hỏa chủng sinh ra linh tính, tăng uy lực hành hỏa nội khí của hắc lên rất nhiều lần.

Ba chủng này kết hợp với nhau, tạo thành nội khí Cửu Long thần hỏa công, cũng là ưu thế lớn nhất của hắc.

Chỉ là tới nay, hắc vẫn không ý thức được điểm này.

Trong vô thức, hắc cho rằng quyền ý trong truyền thuyết là lợi hại nhất, hoặc là cương khí mà không phải là nội khí của hắc.

Hiện tại hắc đã minh bạch.

Sau khi phóng thích cự long, chứng kiến uy lực của nó, Tiểu Báo Tử liền thông suốt trong nội tâm.

- Giờ là lúc ta chiếm lại ưu thế a! Nội khí của ta không dày đặc như người, không ngưng tụ như người, nhưng độ ấm nội khí của lão tử cao, có tính hủy diệt!

Hắc hung hăng nghĩ trong lòng, ba đầu Hỏa Long gào thét hướng nam tử vọt tới.

- Phá cho ta! Nam tử hừ lạnh một tiếng, ánh sáng màu vàng trên người càng dày đặc, mãnh liệt khoát tay, muốn đẩy ba đầu Hỏa Long ra, chiêu này của hắc lúc trước thập phần hữu dụng, bất quá lúc này..

- Ách..!

Thân hình mãnh liệt chậm lại, ba đầu Hỏa Long giống như ba đầu linh xà, dọc theo cánh tay quấn quanh người hắc, gắt gao cuốn lấy như cự xà quấn thân.

Sau đó liền quấn chặt!

Rốt cục thân thể của hắc đã ngừng lại, trên mặt lộ vẻ hoảng sợ, vì lúc này ba đầu Hỏa Long không chỉ quấn chặt mà còn thiêu đốt cương khí của hắc.

Thiêu đốt cương khí!

Làm sao có thể?

Tại sao cương khí của ta bị thiêu đốt?

Hắc vẫn không giải thích được, Tiểu Báo Tử cũng không hiểu, thậm chí vừa rồi hắc không rõ vì cái gì mà hắc tự tin như vậy, trực tiếp xuất ra ba đầu Hỏa Long, thậm chí chính hắc còn không nhúc nhích một phát, phảng phất đã sớm biết trước ba đầu Hỏa Long này có thể ngăn trở nam tử.

Nam tử mãnh liệt giãy giụa, cự lang màu vàng phía sau hắc cũng đi lên, vốn cự lang màu vàng này có cùng mục tiêu với hắc, chính là tấn công Tiểu báo Tử, nhưng bây giờ nó lại lao thẳng tới nam tử, bỏ nhào trên người nam tử, dung nhập một chỗ với cương khí màu vàng rậm rạp quanh thân hắc.

Lập tức, ánh sáng màu vàng đại phóng, quanh thân nam tử cao thấp đều lóe lên ánh sáng màu vàng chói mắt, bắt đầu luyện hóa ba đầu Hỏa Long của Tiểu Báo tử đang quấn trên người hắc.

Luận ngưng luyện nội khí, Tiểu Báo Tử có thức ngựa cũng không đuổi kịp nam tử này, nhưng nói về tính hủy diệt, lực phá hoại của nội khí, dù nam tử này có tu luyện thành cương khí, ngưng luyện ra quyền ý thì vẫn kém Tiểu Báo Tử không chỉ một bậc.

Cũng vì vậy mà ba đầu Hỏa Long của Tiểu Báo Tử mới bày biện ra trạng thái giằng co với cương khí nội lực của đối phương.

Đối mặt với đối thủ như vậy, nhất định phải tốc chiến tốc thắng, dưới sự vây quét của ánh sáng màu vàng, hào quang ba đầu Hỏa long đã càng ngày càng yếu, nhưng Tiểu Báo Tử cũng phát hiện sắc mặt nam tử càng ngày càng trắng đi, ba đầu Hỏa Long bên trong gắt gao ghì chặt cổ của hắc, một đầu chăm chú quấn lấy vị trí đan điền, tuy rằng những chỗ này đều có cương khí hộ thể, nhưng Hỏa Long thiêu đốt cương khí, trong đó lại ẩn chứa Nguyên sát sát khí đã xuyên thấu vào, tuyệt đối cảm giác sẽ không tốt.

Thâm chí, nếu Hỏa Long kiên trì một thời gian ngắn, sát khí xâm nhập vào thân hắc, cho dù hắc đã ngưng luyện nội khí cứng như thép, cũng sẽ bị phá hư không còn, nhưng tiếc là Tiểu Báo Tử không còn nhiều thời gian như vậy.

Đúng vậy, không còn thời gian, một khi đối phương thoát khỏi, phiền phức của hắc sẽ lớn hơn, hiện tại còn đang chiếm ưu thế, thừa dịp liều mạng một phát a!

Tiểu Báo Tử mãnh liệt cắn răng một cái, cuốn tay áo lên, bảy bảy bốn chín căn châm Tu la âm sát vọt thẳng tới nam tử phía trước, bảy căn làm thành một tổ, đâm vào bảy đại tử huyệt của nam tử.

Huyệt đạo, luôn là khâu yếu kém nhất trên cơ thể, cho nên dù tu thành cương khí thì lúc cương khí hộ thể, tất cả lực phòng hộ huyệt đạo cũng yếu nhất, hiện tại Tiểu báo Tử đã luyện hóa ba đầu Hỏa Long, hắc đã tập trung tất cả uy lực cương khí vào trong Hỏa long, đây là cơ hội tốt nhất.

Chứng kiến bốn mươi chín căn châm bay ra từ trong tay áo Tiểu Báo Tử, thần sắc nam tử lập tức biến đổi, hào quang luyện hóa ba đầu Hỏa long chợt yếu đi.

- Đinh đinh đinh đinh! Một hồi âm thanh chói vang lên, bốn mươi chín căn châm tu la âm sát đâm chuẩn xác vào bảy đại tử huyệt của nam tử.

- Không thể tưởng được người lại còn một bộ pháp khí như thế này, trách không được nổi danh tại Trung Nguyên! Thân thể nam tử bị ba đầu Hỏa Long giam cầm, tuy rằng không thể động đậy nhưng hắc lại cười lạnh, thời khắc bốn chín căn châm tu la âm sát đâm vào cương khí bên trong hắc, liền giống như bị đóng băng lại, không cách nào di động về phía trước, sau đó bị cương khí bắn ra, Tiểu Báo Tử thu hồi lại trong tay áo.

- Ta không chỉ có một bộ pháp khí đơn giản như vậy! Tiểu Báo Tử cười lạnh đồng dạng, thân hình mãnh liệt xông về phía trước, vọt tới trước người nam tử, trong ánh mắt lộ ra một tia hung tàn, dang hai tay ra, một đoàn hào quang kim hồng sắc chói mắt lóe lên trên người hắc, lập tức đưa hắc và nam tử vào trong đó, người ngoài không thể nào nhìn thấy cảnh tượng bên trong hào quang.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

387. Chương 396: Điện Cực Dương Thông Thiên, Thừa Long Ngự Phong. (3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 396: Điện cực dương Thông Thiên, Thừa Long ngự phong. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Người lên vào Trung Nguyên là để cướp lương?

- Người muốn giết chết ta?

- Người có nghĩ rằng Bắc Nguyên các người có nguy cơ bị diệt vong?

- Người muốn đến nội địa Trung Nguyên để phá hoại?

- Người nằm mơ à?

- Chết đi! Tiểu Báo Tử hung bạo gào thét, hào quang lóng lánh vô biên đã đến gần nam tử, trán hắc mãnh liệt đụng vào trán nam tử, kiếm khí màu đỏ bắn ra từ trán hắc, xuyên thấu đến gáy đối phương.

Thời điểm nam tử ý thức được sự tình không đúng, liền vô ý thức nghiêng đầu sang bên, nhưng đã quá trễ rồi.

Khoảng cách hai người thật sự quá gần, mà tốc độ điện cực dương thông thiên kiếm của Tiểu Báo Tử lại quá nhanh, hần căn bản không né tránh kịp.

Kiểm khí thê lương xuyên thẳng đến gáy hần, tạo thành một cái động tròn nhỏ bằng đầu ngón tay, trong đó ngập tràn cương khí màu vàng, đồng dạng, sau gáy hần cũng lưu lại một cái động tròn nhỏ như vậy, cương khí cũng xuyên qua đầu hần.

Dưới uy lực của Điện cực dương thông thiên kiếm, coi như là cương khí đại thành, cương nội khí cũng không có tác dụng.

Gáy bị xuyên thủng qua, vậy mà nam tử còn chưa chết, hần tròn đôi mắt, gắt gao nhìn chăm chăm Tiểu Báo Tử, trong ánh mắt lộ ra vẻ không thể tưởng tượng nổi.

- Điều này, không có khả năng!

Tiểu Báo Tử vốn cười lạnh, sau đó sắc mặt đại biến, liền lui về phía sau, nhưng cũng đã chậm một bước.

- Chết đi! Nam tử gầm nhẹ một tiếng, đây cũng là thanh âm cuối cùng hần phát ra trong cuộc đời hần.

- Phốc! Một tiếng bạo liệt nhẹ nhàng, giống như là một quyền đánh nát, huyết vũ văng tung tóe khắp nơi.

- Đáng chết! Tiểu Báo Tử lui ra phía sau, vung mạnh tay áo lên, mấy căn châm tu la âm sát tuôn ra bị hần thu hồi lại, cấp tốc di chuyển trước mặt hần, tạo thành một bức màn chướng, ngăn chặn đại bộ phận máu tươi, chỉ là những cái còn lại, dù nhỏ nhưng cũng khiến hần cảm thấy không thoải mái.

- Phốc phốc phốc phốc! Âm thanh này không ngừng vang lên, hần cảm giác bắp đùi, cánh tay đến vai của hần đều bị máu tươi bắn lên, quan trọng nhất chính là, đây là lực tự bạo của một cường giả bát phẩm, máu tươi tuôn ra không chỉ có uy lực cực lớn, mà còn ẩn chứa một cỗ sát ý và tử khí vô cùng ác liệt.

Một khi đánh trúng, sát ý và tử khí kia liền xâm nhập vào thân thể hần, phá hủy thân thể hần, rơi vào đường cùng, Tiểu Báo Tử phải nhắm tay phong kín chín đại huyết của mình lại mới có thể ngăn trở tử khí và sát ý lan tràn xung quanh.

Về phần những người quan chiến, nếu ở xa thì không sao rồi, đằng này lại hiếu kỳ tới gần, căn bản bị huyết vũ này đâm xuyên qua, chết tại chỗ.

- A!

- Cứu mạng!

- Không tốt, chạy mau!

- Ách!

Những người quan chiến hoặc gấp rút bỏ chạy, hoặc hoảng loạn, hỗn loạn cả lên.

- Con mẹ nó, tổn thất thật lớn a!

Tiểu Báo Tử phong kín mấy đại huyết của mình, tuy rằng phong bế được tử khí và sát ý, những quỹ tích vận hành nội khí Tiểu Báo Tử cũng bị phong bế đồng dạng, nội khí vận hành Nhạn phù tâm pháp liền bị cắt đứt, sau đó như một hòn đá cứng rắn, hần ngã xuống mặt đất, nảy lên hai lần, chỉ cảm thấy một cơn đau nhức lan truyền khắp thân thể, lập tức ngất đi.

Thừa Long ngự khí, ngự phong lên chín tầng trời.

Ngự phong chi đạo, thủ tại Tiêu dao, bay lượn thiên vũ.

Một đoạn khẩu quyết chậm rãi lướt qua trong đầu Tiểu Báo Tử, nội khí trong thân thể hần bắt tri bắt giác vận hành lên, thời gian dần trôi qua, cùng với nhạn phù tâm pháp sinh ra cộng mình, hòa hợp quán thông lại cùng một thể, chỉ là chưa phát giác ra bên trong.

- Đại nhân tỉnh rồi, Chu đại nhân tỉnh rồi, Chu đại nhân tỉnh rồi! Trong cơn mơ màng, Tiểu Báo Tử nghe thấy thanh âm kinh hỉ dồn dập truyền đến bên tai.

- Nhanh, nhanh lên, Đại phu, mau tới đây, đại nhân chúng ta tỉnh rồi!

Một bàn tay khô héo đặt lên mạch tay của hắn, sau đó là một thanh âm trầm thấp vang lên, Bất quá Tiểu Báo Tử không nghe được một câu nào.

Cảm giác của hắn rất không tốt, phi thường không tốt.

Cảm giác đầu tiên sau khi ý thức hồi phục, là tử khí, là sát ý.

Sau khi nam tử tự bạo, tử khí và sát ý trong máu tươi bị hắn phong bế trong cơ thể, tuy rằng không khuếch tán ra ngoài, nhưng lại làm kinh mạch gân cốt hắn hồ đồ đập mạnh.

Thời điểm nội khí nhàn nhạt chảy qua những địa phương này, từng cơn đau đớn kịch liệt truyền đến, cơ bắp run rẩy.

- Khục khục..

Cảm giác đau đớn khiến hắn không nhịn được, ngược lại hít một hơi lạnh, nhưng cổ hơi lạnh này vừa hít vào yết hầu, hắn liền ho mãnh liệt, lúc đó ngực phổi hắn cũng run lên kịch liệt, đồng dạng như ông thông gió, hung hăng rút lấy.

- Đại nhân, đại nhân, ngài tỉnh rồi, tốt rồi, tốt rồi! Sau khi mở to mắt, người đầu tiên Tiểu Báo Tử chứng kiến chính là thân vệ doanh Lộ Lai Hồng, chỉ thấy vẻ mặt hắn lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, vịn vào mình, miệng không ngừng nói.

- Yên tâm đi, ta.. khục khục.. không chết được! Tiểu Báo Tử nói xong, lại ho sặc sụa vài tiếng, cảm giác có chút tức giận, ánh mắt cũng dần tỉnh tường lên, lúc này mới phát hiện mình đang nằm trong một phòng trọ phủ nha nào đó, trong phòng toàn người là người, nguyên một đám đều đang nhìn mình với vẻ mặt kích động, đồng dạng như đang xem gấu trúc, khiến Tiểu Báo Tử có chút ngượng ngùng.

Bên giường là một người ăn mặc như đại phu, hắn vuốt mạch máu ở cổ tay Tiểu Báo Tử, cau mày lại, như đang nghĩ ngợi gì đó.

- Ta ngắt đi đã bao lâu rồi? Tiểu Báo Tử nhẹ nhàng hỏi, không phải hắn không muốn lớn tiếng, mà hiện tại, hắn căn bản không thể lớn tiếng, chỉ cần thanh âm lớn một chút, ngực phổi hắn liền cảm thấy đau đớn.

- Năm ngày, đại nhân, ngài hôn mê đã năm ngày rồi! Lộ Lai Hồng đáp.

- Năm ngày? Tiểu Báo Tử giật mình, bụng lập tức sôi sùng sục lên, năm ngày không ăn uống gì, hắn cảm thấy rất đói.

- Nhanh, mau đưa cháo tới, nhanh lên! Lộ Lai Hồng mãnh liệt ngoắc ngoắc tay.

Sau một phen giày vò, rốt cục Tiểu Báo Tử cũng đã trở lại bên giường, bất quá, hắn cũng biết rõ tình huống một chút, hiện tại hắn đang nằm trong phủ nha Giang phủ, sau khi hắn giết chết tên cường giả bát phẩm kia, hắn đã hôn mê ở chỗ này suốt năm ngày.

Để không chậm trễ thời gian, bọn người Lộ Lai Hồng sau khi dừng lại tại Mậu giang hai ngày, sau đó liền xuất phát đến Giang phủ, đi thông đại bộ phận quan đạo Đan Dương quận, hơn nữa ven đường lại có châu phủ chiếu khán, chắc không có vấn đề gì lớn.

Coi như xảy ra vấn đề lớn, cũng không biết làm thế nào.

Tiểu Báo Tử bị trọng thương, không biết lúc nào mới có thể tỉnh lại, nếu như chỉ ngốc ngốc đợi tại Giang phủ, có trời mới biết phải đợi đến bao giờ.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

388. Chương 397: Điện Cực Dương Thông Thiên, Thừa Long Ngự Phong. (4)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 397: Điện cực dương Thông Thiên, Thừa Long ngự phong. (4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Ngược lại, Tiểu Báo Tử cũng không có gì phải lo lắng.

Chính mình hộ tống lương thảo bị trọng thương dưới sự tập kích của một gã cường giả bát phẩm, những đã bảo trụ được lương thảo, hơn nữa còn giết chết gã cường giả bát phẩm, đã là một công lao lớn rồi, còn nhóm người vận chuyển lương thảo đến Đan dương quận, bị người ta đoạt đi thì cũng không phải chuyện của hắn.

Coi như là triều đình cũng không cách nào hỏi tội được hắn, cũng không ngu xuẩn mà đi trách tội một tên quái vật có thể giết chết cường giả bát phẩm.

Hắn cũng đã tra ra thân phận cường giả bát phẩm tập kích hắn, hơn nữa đã được chứng thực, chính là một cường giả bát phẩm thành danh đã hơn ba mươi năm, một trong tứ đại Thương lang Thảo nguyên, Kim trưởng thị vệ trưởng Bắc Nguyên, Bảo Âm Cách Nhật Nhạc!

Tứ đại Thương lang thảo nguyên, bên trong phương bắc là bốn gã cường giả bát phẩm mạnh nhất, chỉ dưới Tam đại tông sư, địa vị Tứ đại Thương lang này trong thảo nguyên không thấp hơn trường lão đại bộ lạc bình thường, so với trường lão liên tịch hội mình có khi còn hơn, cũng là cường giả có khả năng kế thừa Tam đại tông sư, hưởng thụ tôn vinh vô thượng tại bắc nguyên.

Cường giả như vậy, lại vụng trộm lén vào Trung Nguyên, tự mình phá hoại lương đạo Đại Tấn, có thể có được Bắc nguyên hiện tại đã lâm vào trạng thái ác liệt như thế nào.

Làm người Bắc Nguyên thổ huyết nhất chính là, vị này là cường giả bát phẩm, vậy mà lại táng thân tại Trung Nguyên, tuy giết chết hơn mười tên binh sĩ áp lương, phá hư hơn mười túi lương thảo, đánh binh sĩ áp lương trọng thương, nhưng lại táng mạng trong tay Tiểu Báo Tử.

Cao thủ tứ phẩm kích sát cường giả bát phẩm!

Một lần nữa, Tiểu Báo Tử danh chấn giang hồ, lần oanh động này, hiển nhiên lớn hơn lần trước rất nhiều, có thể nói, chỉ bằng vào sự tình này, Tiểu Báo Tử đã đủ trở thành đương kim minh tinh chói mắt nhất trong giang hồ, nhất thời danh tiếng vô lượng.

Sự thật cũng là như thế này.

Tử Báo Tử đã hôn mê trong năm ngày, toàn bộ giang hồ đã náo loạn rồi.

Đối với những chuyện này, Tiểu Báo Tử cũng bất lực, hắn cũng không có tâm tư đi quản những chuyện này!

Tâm tư của hắn đều đặt hết vào trong những ngày hắn hôn mê, đoạn khẩu quyết hiện ra trong đầu hắn, mặc dù trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, nhưng đoạn khẩu quyết kia lại khắc rõ ràng vào tim hắn, không cách nào phai mờ, trên thực tế, nội khí trong cơ thể hắn đang chậm chạp vận chuyển theo khẩu quyết này.

Thừa Long Ngự Phong Quyết!

Trong cơn hôn mê, hắn không cảm giác được đau đớn, đặc biệt là sau khi Phù tâm pháp hắn kết hợp, khiến Nhận phù tâm pháp hắn càng thêm quán thông hòa hợp, nội khí chảy khắp toàn thân, thời điểm chảy tới các kinh mạch bị hao tổn, liền chảy chậm lại, mang theo từng cơn đau đớn xé rách.

Chảy chậm, nhưng cũng không có đình chỉ, mà là vận hành với một tốc độ cực kỳ chậm, làm người ta phát điên, tu bổ kinh mạch gân cốt trong cơ thể hắn, hiệu quả vô cùng tốt, tin tưởng chỉ cần cỗ nội khí này vận chuyển toàn thân, rất nhanh sẽ khu trừ tử khí và sát ý trong cơ thể hắn ra ngoài, hơn nữa sẽ tu bổ hoàn toàn những kinh mạch bị hao tổn.

Chỉ là cái này cần có thời gian, mà lúc này, điều duy nhất Tiểu Báo Tử có thể làm là phải chờ đợi.

Theo suy đoán của hắn, sau mười ngày, toàn bộ tổn thương trên cơ thể hắn sẽ khôi phục hoàn toàn, mà trong vòng mười ngày này, hắn nên thành thật một chút thì tốt hơn.

- Tốt rồi, Lộ Lai Hồng, các ngươi lui ra trước đi, đại phu, ngươi cũng nên trở về đi, thương thế của ta, ta rất tinh tường!

- Vâng, đại nhân! Chứng kiến sắc mặt Tiểu Báo Tử vẫn tái nhợt, nhưng tinh thần đã tốt lên rất nhiều. Lộ Lai Hồng nhẹ gật đầu, sau khi nhìn thấy Tiểu Báo Tử giết chết Bảo Âm Cách Nhật Nhạc, hắn thấy Tiểu Báo Tử vẫn còn sống nên đã tin tưởng Tiểu Báo Tử một cách mù quáng rồi.

Loại tin tưởng này cũng là tự nhiên đấy, ngoại trừ tên quái thai Tiểu Báo Tử này, có ai vào thời điểm mười lăm tuổi mà lại có thực lực mạnh như vậy, có ai có thể dùng tu vi tứ phẩm giết chết một gã cường giả bát phẩm?

Không có!

Chưa từng nghe nói qua!

Tất cả mọi người, sau khi biết Tiểu Báo Tử giết chết Bảo Âm Cách Nhật Nhạc, gồm thủ hạ Tiểu Báo Tử và binh sĩ áp vận lương thảo, đều sinh ra một loại sùng bái đối với Tiểu Báo Tử, một loại sùng bái thập phần mù quáng.

Thậm chí trong mắt một số ít, Tiểu Báo Tử đã là một đại danh từ “Vô Địch”.

- Lai Hồng, thương thế của ta không quá nặng, nhưng cần tĩnh dưỡng một thời gian, tìm giúp ta một gian tĩnh thất, ta muốn bế quan mười ngày!

- Vâng, đại nhân!

Tiểu Báo Tử tu dưỡng thân thể mười ngày tại Mậu giang.

Trên giang hồ, hắn lại khiêu chiến vượt cấp thành công, lần trước giết chết cường giả thất phẩm Long Cư Yểm, có lẽ còn có người nói là vận khí, bởi vì vô luận như thế nào, thực lực thất phẩm của Long Cư Yểm cũng chỉ ở tầng dưới, dưới sự chủ quan khinh địch, bị Tiểu Báo Tử giết chết, tuy rằng làm nhiều người bất ngờ, nhưng vô luận như thế nào, người ta cũng dễ dàng chấp nhận sự tình này.

Thế nhưng giết chết Bảo Âm Cách Nhật Nhạc, vô luận như thế nào đều không thể tiếp nhận rồi.

Một cao thủ tứ phẩm, mới mười lăm tuổi, giết chết một trong tứ đại Thương Lang thảo nguyên thành danh đã ba mươi năm!

Đây tuyệt đối là chuyện không thể nào!

Bảo Âm Cách Nhật Nhạc không phải cường giả may mắn tấn cấp như Long Cư Yểm, hắn là dựa vào thực lực và thiên tư tuyệt thế của mình, lúc ba mươi tuổi tiến nhập vào hàng ngũ cường giả bát phẩm, cũng có thể Thiên Kiêu một đời rồi, nhưng bây giờ lại chết trong tay Tiểu Báo Tử.

Trên người Chu Báo kia nhất định có một kiện pháp khí công kích cường lực, hoặc là am hiểu một môn dị thuật có uy lực rất mạnh!

Sau khi giang hồ ồn ào náo động một phen, không sai biệt lắm, toàn bộ giang hồ đều đưa ra kết luận như vậy!

Trên thực tế, cũng chỉ có lời giải thích như vậy!

Chỉ cần là một người có đầu óc liên minh bạch, bằng vào lực lượng bản thân, Tiểu Báo Tử không thể nào chính thức tiêu diệt được Bảo Âm Cách Nhật Nhạc, như vậy, hắn nhất định mượn ngoại lực gì đó!

Pháp khí hoặc là dị thuật!

Đương nhiên, cái thứ nhất có khả năng nhất, dù sao dị thuật cũng yêu cầu rất cao đối với tu luyện giả, dùng tu vi tứ phẩm và cường độ thân thể của Tiểu Báo Tử, hắn đại khái không thể tu luyện ra dị thuật có uy lực lớn như thế, vậy cách giải thích tốt nhất là pháp khí.

Cũng chỉ pháp khí có lực công kích cường đại mới có thể truy sát cao thủ vượt cấp.

Bởi vậy, một vấn đề khác lại sinh ra!

Chu Báo hấn có thể lợi dụng pháp khí giết chết cường giả bát phẩm, vì sao ta không thể?

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

389. Chương 398: Thất Tâm Kim Ngô Tán, Đệ tử Lữ Gia. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 398: Thất tâm Kim ngô Tán, đệ tử Lữ gia. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Nếu ta cũng có một kiện pháp khí như vậy, ta cũng có thể làm được a, có thể danh chấn giang hồ a, có thể trở thành thanh niên nổi bật trong giang hồ!

Cứ như vậy, dưới tình huống còn chưa chứng minh được sự tình như thế nào, Tiểu Báo Tử đã bị vô số con mắt tham lam theo dõi.

- Những tên này quả nhiên không phải kẻ dانا, một cao thủ tứ phẩm truy sát một cường giả bát phẩm, không có bí ẩn bên trong mới là chuyện lạ!

Năm ngày sau, thương thế khôi phục hoàn toàn, Tiểu Báo Tử tinh thần sảng khoái xuất hiện trước mắt mọi người, trước tiên liền biết đến lời đồn đãi trên giang hồ.

Pháp khí, dị thuật, bí kỹ!

Cũng chỉ có một trong ba dạng này, hấn mới có thể truy sát cường giả bát phẩm.

Dị thuật và bí kỹ, quả thực là một gánh nặng đối với thân thể, dùng tu vi hấn mà nói, dù có thể thi triển ra bí kỹ và dị thuật cấp bậc này, cũng là giết địch một ngàn hao tổn tám trăm, không có khả năng chỉ bẻ quan mười ngày là khôi phục, bởi vậy, chỉ còn một khả năng duy nhất.

- Đại nhân, gần đây có rất nhiều người bộ dạng khả nghi trong võ lâm đến Mậu giang, ta xem rất có thể hướng về phía ngài đây! Lộ Lai Hồng quan sát Tiểu Báo Tử cẩn thận từng li từng tí, muốn tìm ra một ít tin tức từ trên mặt Tiểu Báo Tử.

Bất quá, hấn thất vọng rồi, Tiểu Báo Tử vừa trong tỉnh thất đi ra, sắc mặt vẫn tươi cười ôn hòa.

- Tốt rồi, Lai Hồng, đừng nói những lời vô dụng như vậy, mấy ngày nay đều không hảo hảo dùng một bữa cơm a, người ở Giang phủ nhiều ngày như vậy, chắc biết ở đâu có món ngon a?

- Đương nhiên, đương nhiên! Nghe Tiểu Báo Tử nói đến đồ ăn, Lộ Lai Hồng lập tức mặt mày hớn hở lên, gã này nổi danh là ăn hộ trong thân vệ doanh, bình sinh ăn rất tốt, vô luận ở địa phương nào, không đến ba ngày liền rành mạch tất cả tiệm cơm lớn nhỏ trong thành, ở đâu có đồ ăn ngon, ở đâu có danh khí, bình hoa di động, ... hấn đều có thể biết rõ.

Mậu giang là một địa phương nhỏ bé, vị trí địa lý cũng không phải lý tưởng, tới nay vẫn rất hoang vắng.

Thế nhưng mấy ngày gần đây, tiểu thành vốn hoang vắng này lại náo nhiệt liên, thỉnh thoảng có người trong võ lâm mang đao kiếm lui tới, tu vi phần lớn đều là nhị, tam phẩm, nhưng thỉnh thoảng cũng có vài cao thủ Rền Cốt giới, tòa thành nhỏ như vậy lại có cao thủ Rền cốt giới, quả là một sự tình kỳ lạ.

Hai người Tiểu Báo Tử và Lộ Lai Hồng đi ra ngoài đều thay đổi quần áo, Lộ Lai Hồng cũng không quá ba mươi tuổi, khuôn mặt vẫn còn trẻ, nhìn bộ dáng như chỉ hơn hai mươi tuổi, niên kỷ Tiểu Báo Tử thì càng

nhỏ, hai người dọc đường nhìn như một đôi huynh đệ bình thường khác, cũng không khiến người khác chú ý.

Theo sự dẫn dắt của Lộ Lai Hồng, hai người đi vào một quán rượu.

- Đại nhân, tửu lâu này có món thịt chó cực ngon, xứng đáng là nhất tuyệt thiên hạ, nghe nói là tay nghề tổ truyền, đại nhân không thể không nếm thử a!

- Lộ Lai Hồng người đã đề cử, ta tự nhiên sẽ nếm thử rồi! Tiểu Báo Tử cười nói, mà Lộ Lai Hồng cũng tươi cười, mang bộ dáng nịnh nọt.

Có chút biến hóa, sinh ra trong lúc vô tình.

Lộ Lai Hồng là lão nhân thân vệ doanh, một thân bản lĩnh cũng không tệ, thân là thân vệ đều có một thân ngạo khí, tuy Tiểu Báo Tử là Phó thống lĩnh thân vệ doanh, lại có một thân tu vi, nhưng dù sao hắn cũng là nhân vật mới, nhờ vào một thân tu vi mới lách vào được trong thân vệ doanh, mọi người tin phục võ công của hắn, nhưng cũng không có bộ dáng nịnh nọt ton hót như bây giờ, nhưng từ khi Tiểu Báo Tử đến Giang thành, làm ra một vài đại sự, truy sát cường giả thất phẩm Long Cư Yểm, địa vị thoáng cái đã khác đi.

Cường giả thất phẩm, tu vi như vậy, nếu không phải dưới trướng Lý Nguyên mà đầu nhập Đại Tấn mà nói, ít nhất cũng có thể làm tới Đô đốc, nhưng rất có khả năng bị mời đến kinh thành làm việc, trở thành một thành viên trong nội đường Ngự lâm quân Thiên Long.

Ngự lâm quân Thiên Long đường, chính là địa phương chiêu nạp cao thủ cường giả trên thiên hạ, tiến vào Thiên Long đường, tu vi thấp nhất cũng là ngũ phẩm, cao nhất là cường giả bát phẩm.

Cao thủ cường giả trong nội đường Thiên Long đường, tuy quyền lực không lớn, những đãi ngộ và phẩm cấp lại cực cao, bất cứ người nào ra ngoài, thân phận địa vị đều không thua Đô đốc bình thường nào.

Tuy tu vi hiện tại của Chu Báo chỉ là tứ phẩm, nhưng với chiến lực của hắn, đủ để tiến vào Thiên Long đường rồi.

Đây cũng là nguyên nhân sau khi Tiểu Báo Tử đến thân vệ doanh của Lý Nguyên, được đề bạt trực tiếp lên làm Phó thống lĩnh mà không có người phản đối.

Còn lần này, Lộ Lai Hồng lại tận mắt thấy Tiểu Báo Tử quyết đấu với Bảo Âm Cách Nhật Nhạc, tuy thời gian không dài, nhưng lại làm hắn kinh ngạc trước giờ chưa từng có.

Những cường giả này, tu vi trên thất phẩm vốn rất ít, mỗi người đều là bảo bối trân quý, ai cũng biết điều này, Lộ Lai Hồng hắn sống trên đời đã hơn ba mươi năm, một thân võ nghệ coi như là xuất sư danh môn, nhưng hắn cũng chỉ thấy qua cường giả trên thất phẩm hai lần, một lần là ở trong trung hòa quận nhìn thấy Vương Xà, lần khác là Bảo Âm Cách Nhật nhạc quyết chiến với Tiểu Báo Tử nửa tháng trước.

Tuy thời gian Tiểu Báo Tử và Bảo Âm Cách Nhật Nhạc đánh nhau không dài, nhưng thanh thế rất lớn, tu vi bọn người Lộ Lai Hồng không đủ, lại không có thần niệm, chỉ bằng mắt thường căn bản không thể nhìn thấy hai người, hắn chỉ thấy tràng cảnh hai người đứng đối diện nhau, ngừng mắt nhìn vẫn không thấy hai người nhúc nhích, một tầng huyền quang bao phủ hai người bên trong, mà lôi điện chớp động chung quanh bọn họ, điện quang như thủy triều, trong phạm vi trăm trượng lấy hai người làm trung tâm, mọi thứ đều bị chấn tan thành bụi phấn, quả thực vô cùng lợi hại, hắn run sợ trong nội tâm, từ đó liền minh bạch tu vi Chu Báo đã vượt quá tưởng tượng của hắn, không giống với trước kia, nghĩ đến lúc này Tiểu Báo Tử mới chỉ mười lăm mười sáu tuổi mà đã có thành tựu như thế, tiền đồ tương lai bất khả hạn lượng, cho nên, cách hắn đối đãi với Tiểu Báo Tử cũng sinh ra biến hóa vì điều, thời điểm ở chung, càng thêm vài phần tiểu ý, bất tri bất giác, loại tiểu ý này đã biến thành nịnh nọt.

Đối với cái này, Tiểu Báo Tử cũng bất lực, cũng không muốn cải biến, trên tu luyện đạo, thực lực vi tôn, nếu thực lực người đạt tới tình trạng mà người ta khó có thể với tới, tự nhiên người khác sẽ vừa kính vừa sợ, Lộ Lai Hồng không phải là người thứ nhất, đương nhiên cũng không phải người cuối cùng, bất quá chỉ cần giữ bản tâm của mình mà thôi.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

390. Chương 399: Thất Tâm Kim Ngô Tán, Đệ Tử Lữ Gia. (2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 399: Thất tâm Kim ngô Tán, đệ tử Lữ gia. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Diện tích quán rượu không lớn, nhưng phi thường náo nhiệt, đứng tại cửa quán cũng có thể nghe mùi thịt rượu nồng đậm, thơm nức mũi bay đến.

Cái này gọi là “Thịt chó lẫn ba bận, thần tiên tọa bất ổn” .

Hướng chi thịt chó nơi này chính là bí phương tổ truyền, phương thức xào nấu bất đồng với nhà khác, chỉ cần nghe một ngụm hương khí kia, liền thấm vào tim phổi, tuy Tiểu Báo Tử không phải là một gã tham ăn tật uống như Lộ Lai Hồng, nhưng hắn cũng là một người bình thường, vừa ngửi mùi vị thơm ngát kia, liền không nhịn được bước nhanh vào tẩu lâu.

Sinh ý quán rượu vô cùng tốt, tuy rằng không phải là giờ cơm nhưng lầu trên lầu dưới đều chật ních người, chỉ còn lại mấy cái bàn trong góc tường là không có người ngồi.

Tiểu Báo Tử và Lộ Lai Hồng cũng không phải là người muốn gây chuyện, tự tìm chỗ trống ngồi xuống, gọi rượu và thức ăn lên, hai đĩa củ lạc tử, mặc dù không gọi thịt chó, nhưng dùng rượu nhắm củ lạc, cũng có vài phần tiêu dao.

Lộ Lai Hồng vốn vẫn có vài phần không tự nhiên trước mặt Tiểu Báo Tử, nhưng sau mấy chén rượu lâu năm, cái cảm giác câu thúc kia cũng dần dần mất đi, chỉ là, lúc mới bắt đầu, thần sắc Tiểu Báo Tử coi như không tệ, nhưng sau vài chén rượu, hắn tựa hồ phát hiện ra sự tình gì đó khiến hắn khó chịu, sắc mặt âm trầm xuống.

- Đại nhân, người làm sao vậy?

- Không có gì, chỉ là một gã gia hỏa đui mù mà thôi! Tiểu Báo Tử nhẹ nhàng nói, ý bảo Lộ Lai Hồng tiếp tục uống rượu.

Lộ Lai Hồng nghi hoặc trong nội tâm, thấy bộ dáng Tiểu Báo Tử như vậy thì cũng không nhiều lời, chỉ dám cúi đầu uống rượu.

Chốc lát sau, tiểu nhị bưng một mâm nóng hổi lên, trên đó là thịt chó thơm ngát đang bốc khói nghi ngút.

- Hai vị khách quan, mời dùng!

- Thơm quá a! Lộ Lai Hồng thấy thịt chó nóng hổi, đâu còn nhịn được, gấp ngay một miếng, cũng không để ý bị phỏng, liền lấp đầy vào miệng, thẳng đến khi nhét vào miệng, hắn mới phát hiện Tiểu Báo Tử còn chưa động đũa, hắn liền có chút xấu hổ.

- Tốt rồi, ta và ngươi là huynh đệ, cần gì phải câu nệ như vậy! Tiểu Báo Tử nói, cũng gấp một miếng thịt đưa vào trong miệng, miếng thịt vừa vào miệng, hắn liền cười lạnh.

Trong thịt có độc!

Lợi độc!

Kịch độc mãn tính!

Tiểu Báo Tử thân mang Bách linh vạn độc châu, thời điểm ở Nam Man Việt Châu cũng đã hấp thu vô số kịch độc, chỉ là không tìm được một chỗ âm hàn sát khí, liền có cơ hội phóng ra hàn quang bách độc cô động này, tuy thịt chó này mang kịch độc, nhưng Tiểu Báo Tử biết vẫn không ảnh hưởng gì tới mình, độc

vừa vào miệng, liền bị Bách linh vạn độc châu trong cơ thể hấp thu, biến thành phần dưỡng cho vạn độc châu.

- Bách linh vạn độc châu quả nhiên lợi hại a, bị ta thu lấy, hiện tại ta không sai biệt lắm là vạn độc bất xâm chi thân rồi, cũng không biết người này là ai, lại hạ độc với ta, tuy độc này rất mạnh, nhưng cũng không phát tán ngay, nếu ta đoán không lầm, hẳn là tối nay, kẻ hạ độc ta sẽ xuất hiện, trộm lấy pháp khí của ta, hắc hắc, quả thật thú vị, Tu là âm sát châm của ta trước giờ còn chưa có người sống nào nhìn thấy nó, cũng không ai biết pháp khí của ta là cái gì, chỉ là một cái phỏng đoán, nhiều người mò tới Mậu giang phủ như vậy, giống như ngày đó Kim nhận bồi xuất thế, xem ra vẫn có rất nhiều người tham lam a! Tiểu Báo Tử âm thầm cảm khái trong nội tâm.

Trong tửu lâu này có rất nhiều người, hơn nữa gần đây lui tới đều là người trong giang hồ, cũng toàn thảo luận chuyện trên giang hồ.

Cái gì oanh động nhất trên giang hồ?

Không phải là cuộc chiến tranh giữa Bắc nguyên và Đại Tấn, không phải sự tình Tam đại tông sư Bắc nguyên truy sát Vương Xà, cũng không phải triều đình đột nhiên đưa ra mức thưởng thật lớn, kích thích người trong võ lâm đối phó Bắc Nguyên, làm suy yếu lực lượng võ lâm thảo nguyên.

Mà chính là Phó thống lĩnh thân vệ doanh tướng quân Lý Nguyên Khánh châu, trong lúc áp vận lương thảo đến Vân Châu, đã truy sát Bảo Âm Cách Nhật Nhạc, một trong tứ đại Thương lang của thảo nguyên.

Chấn động thiên hạ!

Giang hồ tự nhiên cũng chấn động, cho nên hiện tại trong tửu lâu này, ai nấy đều bàn tán về chuyện này, mà hình tượng Tiểu Báo Tử trong mắt bọn người này, khi thì xoát ngụ trường, khi thì dữ tợn, khi thì thần kỳ, khi thì quỷ dị, dù sao, cũng không có cái nào chính xác.

Những lời đồn đãi này, nghe từ đầu còn cảm thấy thú vị, nhưng sau khi nghe một thời gian, liền không thấy thú vị nữa rồi.

- Đại nhân, chúng ta đi thôi, những lời đồn đãi này quả thật vô căn cứ quá mức! Chứng kiến sắc mặt Tiểu Báo Tử bắt đầu không đúng, Lộ Lai Hồng liền nói.

- Nghe giang hồ đồn đãi một chút cũng không sao, bắt quá, hôm nay ta đã nghe đủ rồi! Tiểu Báo Tử cũng không nói nhiều, hai người vén màn lên, rời khỏi quán rượu.

Lúc hai người rời đi, tại một cửa sổ trên lầu hai quán rượu, thò ra một cái đầu, nhìn bóng lưng hai người rời đi, trên mặt nở một nụ cười đắc ý.

- Thật sự là đập phá thiết hài vô mịch xử (tìm hoài đều thấy, đều tìm lại thấy), không uống phí công phu a, tên Chu Báo này, như thế nào lại tới đây dùng cơm, giờ đã trúng Thất tâm kim ngô tán của ta, xem người có còn bất tử không!

Bất quá, hẳn không biết, từ lúc hắn thò đầu ra cửa sổ thăm dò, liền bị Tiểu Báo Tử nhìn thấy, thậm chí hắn nói cái gì, cũng đều không giấu được linh giác nhạy cảm dị thường của Tiểu Báo Tử.

- Không biết lai lịch tên này như thế nào, lại có kịch độc như vậy trên tay! Đi được một đoạn, lúc này Tiểu Báo Tử mới cảm thấy hoảng sợ, vừa hắn đã ăn thịt chó có kịch độc, vậy mà độc tính hoàn toàn vượt quá dự liệu của hắn.

Hắn tế luyện Bích Linh vạn độc châu, hiện tại Bách linh vạn độc châu đã nhất thể với hắn rồi, thế nên hắn đều rành mạch động tĩnh của Bích Linh vạn độc châu.

Tại thời điểm ăn miếng thịt chó thứ nhất, hắn đã nhận ra dị thường của Bách linh vạn độc châu, lúc đấy mới biết là trong thịt chó có kịch độc.

Bất quá, lúc ấy hắn chỉ cho rằng là độc bình thường mà thôi, cho nên, tại thời điểm ăn, hắn không chỉ hấp thu toàn bộ độc tố trong nồi thịt chó kia, còn mượn cơ hội này vận dụng Bích linh vạn độc châu để hấp thu độc tố trên người Lộ Lai Hồng.

Lúc này hắn mới phát hiện, sau khi độc tố này bị Bích linh vạn độc châu hấp thu, độc châu liền quay cuồng trong người hắn, thấy vậy mà không thua gì toàn bộ trùng độc trong thành Việt Châu ngày ấy, lúc ấy Bích Linh vạn độc châu phải bỏ ra một thời gian dài mới có thể ngưng luyện độc tố kỳ dị thành một thể.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

391. Chương 400: Thất Tâm Kim Ngô Tán, Đệ tử Lữ Gia. (3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 400: Thất tâm Kim ngô Tán, đệ tử Lữ gia. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Sau khi ngưng luyện thành công, chỉ thấy một đạo lục quang ước át xanh biếc, óng ánh chớp động trên Bích Linh vạn độc châu, vô cùng tươi đẹp.

- Xem ra là tìm được cơ hội như hồi ở Vân châu rồi, trước tiên luyện thành Lương nghi thông thiên kiếm và Bách động hàn quang chương rồi nói sau!

Tiểu Báo Tử lại nghĩ tới địa mạch sát khí Tây Sơn kia, trong nội tâm ngứa ngáy một hồi.

Cảnh ban đêm mờ mờ, ánh trăng không biết đã núp ở chỗ nào, u ám một mảnh trong thiên địa.

Trong phủ nha Mậu giang rất im ắng, ngoại trừ có tuần đêm ngẫu nhiên đi qua, còn lại không có một tiếng động nào.

Một đạo bóng đen ẩn nấp trong bóng đêm, như một mảnh lá khô, nhẹ nhàng linh hoạt lướt qua tường cao, im ắng đáp xuống một nóc nhà trong hậu viện phủ nha.

Thân thể bóng đen uốn éo, thân thể đổi chiều trên mái hiên, con mắt dán sát vào cửa sổ, ngón trở tay phải nhẹ nhàng chọc mở cửa sổ bằng giấy, sau đó liền thấy rõ cảnh tượng trong phòng.

Hắn thấy được một khuôn mặt tươi cười!

Một nụ cười âm lãnh!

- Không tốt! Hắn thấp giọng kêu to một tiếng, thân thể rung động, muốn mượn lực mà ly khai, nhưng tay Tiểu Báo Tử đã xuyên qua cửa sổ, giữ chặt hắn lại.

- Vị bằng hữu này, đã đến rồi, sao lại vội vã rời đi như vậy, người ngoài sẽ tưởng Chu Báo ta tiếp đãi khách không chu toàn a!

Trong tai hắn truyền đến tiếng cười lạnh của Tiểu Báo Tử, sau đó một cỗ đại lực liền truyền đến, lôi cả người hắn vào trong phòng.

Cửa gỗ bị gãy, phát ra một hồi thanh âm đùng đùng.

Tuy thanh âm không quá lớn, nhưng lại đặc biệt rõ ràng trong đêm yên tĩnh này, lập tức, toàn bộ khoảnh sân nhỏ đều bị đánh thức.

- Không có đại sự gì đâu, chỉ là một tên tiểu tặc đi mò mùi mà thôi, tự ta xử lý, các người về ngủ đi! Thanh âm du dương của Tiểu Báo Tử vang lên, truyền khắp khoảnh sân nhỏ.

- Cũng không biết tiểu tặc nào, ăn gan hùm hay sao mà dám mò đến phong đại nhân chúng ta!

- Xem ra, hắn ném mùi đau khổ rồi!

- Chẳng qua là một thằng xui xẻo a!

Sao một hồi nghị luận, khoanh sân nhỏ liền khôi phục lại yên tĩnh.

Tiểu Báo Tử xách gã đó vào trong phòng, lập tức xuất ra nội khí, phong bế các đại huyết, khiến hắn không thể nào động đậy.

Lúc này mới ném hắn trên mặt đất.

- Lá gan ngươi quả thật không nhỏ a, đi cướp mà vẫn không thềm đeo khăn che mặt, nghĩ ta là người chết a? Tiểu Báo Tử nhìn gã thanh niên nằm chết dí trên mặt đất, cười lạnh nói.

- Nói! Ngươi là ai? Tại sao hạ độc ta, rồi trong đêm, lén lén lút lút đến phòng ta?

Tuy thanh niên nằm trên mặt đất bị Tiểu Báo Tử phong bế huyết đạo, nhưng trên mặt vẫn không có vẻ kinh hoàng gì, chỉ là thời điểm nghe Tiểu Báo Tử nói hắn hạ độc, thần sắc có chút ngưng lại.

- Chu quản doanh, ngươi nói phải có chứng cứ, ta hạ độc ngươi lúc nào, nếu ta hạ độc ngươi, lúc này ngươi còn có thể đứng nơi này sao? Ta chỉ là nghe danh Chu quản doanh võ nghệ cao cường, truy sát cường giả thảo nguyên, chính là thiếu hiệp anh hùng số một trong thiên hạ, cho nên sinh lòng ngưỡng mộ, thừa dịp tới Mậu giang phủ để báỉ phỏng mà thôi!

Bộ dáng nam tử thanh niên này không có một chút sợ hãi, khiến Tiểu Báo Tử có chút ngoài ý muốn.

- Báỉ phỏng ta? Ngươi báỉ phỏng như vậy sao?

- Ta biết rõ làm vậy không thích hợp, bất quá, các hạ chính là cường giả bát phẩm nổi danh thiên hạ, tu vi ta bất quá chỉ là tam phẩm mà thôi, coi như dùng phương thức này, cũng không mang đến rắc rối gì cho các hạ a!

- Im con mẹ ngươi đi! Lão tử không muốn nói chuyện phiếm với ngươi! Tiểu Báo Tử liền dẫm một cước lên mặt hắn.

- A, ngươi, ngươi, ngươi thật to gan!

Nam tử bị Tiểu Báo Tử dẫm lên mặt, vội kêu gào lên.

- Ngươi biết ta là ai không? Sao dám vô lễ với ta như vậy, còn không rút chân ngươi ra, nhanh!

Tiểu Báo Tử khẽ cau mày, giọng điệu nói chuyện của nam tử này khiến hắn có chút không thích, bất quá nghe khẩu khí của hắn, tựa hồ có chút lai lịch.

- Ta đương nhiên không biết, ngươi vừa rồi không nói cho ta biết mà! Tiểu Báo Tử cười nói, tăng lực dẫm dưới chân, nam tử thanh niên ráng nhịn đau, nói:

- Nhanh, nhanh rút chân ra, ngươi, ngươi thật là lớn mật, ta, ta là đệ tử Lữ gia, đệ tử Lữ gia, ngươi còn không mau rút chân ra!

Lông mày Tiểu Báo Tử nhẹ nhếch lên, khóe miệng hiện lên một tia cười lạnh.

Thiên hạ hôm nay, thế gia hoành hành, như Bình Châu Lý thị, Thanh Châu Lương thị, Hà Đông Thôi thị, ... Những thế gia này, đều là đại phiệt thế gia trên thiên hạ, truyền thừa mấy ngàn năm, nội tình thâm hậu, được hoàng tộc Đại Tấn chống lưng, đủ sức để chống lại Minh Nghĩa Kinh Viện, Thiên Long đạo, tuần kiệt trong tộc vô số, lúc bình thường thì không lộ mặt bao giờ, nhưng nếu như gặp đại sự hay nguy cơ gì, những gia tộc này đều xuất ra thực lực khủng bố, không có ai quên, tám trăm năm trước, thiên hạ đại loạn, Bắc nguyên xâm nhập về phương nam, Bình Châu Lý thị, Hà Đông Thôi thị, Thanh Châu Lương thị và một vài đại thế gia, môn phái khác liên thủ kháng địch, bày ra thực lực tuyệt đối.

Trong vòng một đêm, có sáu gã cường giả cửu phẩm xuất hiện trong thiên hạ, mười bốn cường giả bát phẩm và hai mươi chín gã cường giả thất phẩm, cùng với mấy trăm cao thủ Rền cốt giới trợ giúp Ngô hậu Trung Nguyên, trong vòng nửa năm đuổi đại quân Bắc nguyên chạy về phương bắc, Ngô hậu thống nhất thiên hạ, lập nên Vương triều Đại Ngô, sau khi vương triều Đại Ngô thành lập, những cao thủ cường giả này cơ hồ đều biến mất trong một đêm, phẳng phất từ trước đến nay chưa từng xuất hiện qua.

Đây cũng là lần gần nhất trong ngàn năm qua, các đại thế gia bày ra thực lực của mình, kể từ đó, sau tám trăm năm, tuy rằng chinh chiến liên tục, Bắc nguyên cũng xâm nhập phương nam vài lần, nhưng đều không đạt tới trình độ này, cho nên những thế gia đại phiệt khổng lồ cũng rất ít lộ ra thực lực chân chính của bản thân.

Bất quá, tuy đã qua một thời gian, nhưng uy hiếp của các thế gia đại phiệt này đã sớm xâm nhập nhân tâm, dù bọn họ thập phần ít xuất hiện.

Lữ gia, cũng là một thế gia, bất quá so với những thế gia đại phiệt ngàn năm như Bình Châu Lý thị, Thanh Châu Lương thị, Thiên Long đạo, Minh Nghĩa Kinh Viện, ... thì Lữ gia chỉ là một thế gia hạng trung, lực ảnh hưởng của bọn hắn cũng không quá lớn, chỉ trong một quận mà thôi.

Mà Ngân thành quận Khánh Châu, chính là thiên hạ của Lữ gia.

Ngân thành quận rất gần Mậu giang, cho nên người Lữ gia ở vùng này vẫn rất có địa vị.

Chỉ là, cái đó có quan hệ gì với Tiểu Báo Tử?

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

392. Chương 401: Dị Nhân Ngự Phong Thông Thiên Lô. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 401: Dị nhân Ngự Phong Thông Thiên Lô. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Trong mắt hắn, Ngân Thành Lữ thị, bất quá chỉ là thổ hào xưng bá một phương mà thôi, vậy mà dám dùng kịch độc hạ độc, lại mưu đoạt pháp khí của hắn, cái này cũng thôi đi, đây là do lòng tham lam mà ra, nhưng sau khi bị mình bắt được còn không phục, mà không chỉ không phục, còn lấy Ngân thành Lữ thị ra hù dọa hắn, giống như là Ngân thành Lữ thị to lớn lắm.

Chính là một tên ngu xuẩn không biết thế nào là trời cao đất dày!

Nhìn tên ngu xuẩn đang giãy giụa gào rú dưới chân, Tiểu Báo Tử lại giơ chân lên, một cước dẫm nát cánh tay hắn.

- Gờ-rắc!

- A!

Một thanh âm cốt cách vỡ vụn, như tiếng heo bị mổ kêu thảm thiết, một lần nữa kinh động đến đám khách trong hậu viện phủ nha.

Bất quá lúc này, bọn hắn đều biết một tên tiểu tặc bị đại nhân bắt được, tự nhiên sẽ không ào ào vọt tới trước cửa phòng đại nhân như lúc này.

Trong phòng liên tục truyền ra tiếng kêu thảm thiết, liền nghe “hồ” một tiếng, một thân thể màu đen phẳng phất như túi vải rách bay ra từ trong phòng Tiểu Báo Tử.

- Lai Hồng, tìm một chỗ xử lý thi thể hắn!

- Vâng!

Lộ Lai Hồng đáp, kêu mấy binh sĩ khiêng thi thể tên đạo tặc vừa bị Tiểu Báo Tử đập chết đi xử lý.

Một đêm này, không có chuyện gì xảy ra!

Chỉ là Tiểu Báo Tử không cách nào ngủ được.

Tên đạo tặc bị hấn giết, địa vị tại Lữ gia không thấp, không, nói cách khác là rất cao, chắc cũng nuôi chiều nên thành ra tính tình duy ngã độc tôn, không biết thế nào là trời cao đất dày.

Đối với cái dạng người mưu độc, hòng cướp lấy pháp khí của mình, Tiểu Báo Tử tất nhiên sẽ không lưu tình, bất quá Mậu giang thành gần Ngân thành quận, Tiểu Báo Tử cũng không muốn kết một cái đại thù như vậy, liền trực tiếp dẫm nát đầu hấn, khiến người ta không thể nào nhìn rõ hình dạng, lại bảo Lộ Lai Hồng xử lý thi thể như xử lý một tên tiểu tặc bình thường, như vậy, dù Lữ gia có hoài nghi cũng không có chứng cứ.

Hiện tại, vấn đề là tin tức hấn lấy được từ trong miệng gã gia hỏa tên gọi Lữ Kiếm Vân này.

- Con mẹ nó, tình huống phiền toái nhiều hơn so với tưởng tượng của ta, vốn tưởng rằng chỉ là một ít người trong giang hồ sinh lòng tham, không thể tưởng được những thế gia cỡ nhỏ cũng nổi lên tâm tư chiếm đoạt Tu la âm sát châm, bọn vương bát đần chết tiết này, không biết pháp khí của lão tử là cái gì, liền nhận định lão tử dùng pháp khí để khiêu chiến cao thủ vượt cấp, đã như vậy, không bằng ta đặt Tu la âm sát châm này vào chỗ sáng, dù sao Châm này ta cũng là tế luyện hòa hợp quán thông, lại có thể xuất ra Tu la âm sát châm, tại sao phải sợ hấn?

Tiểu Báo Tử ngẫm nghĩ một lát, âm thầm so đo một phen trong nội tâm, tên Lữ Kiếm Vân này chỉ là một bao cỏ, Tiểu Báo Tử moi được rất nhiều tin tức từ trong miệng hấn, vốn Tiểu Báo Tử cũng không muốn giết hấn, chỉ là tin tức hấn tiết lộ đã lấy mạng của hấn.

Độc được hấn dùng để ám hại Tiểu Báo Tử và Lộ Lai Hồng tên là Thất tâm kim ngô tán, chính là một trong chín đại độc vật trời sinh, độc tố thất tâm kim ngô hòa với mấy thứ kịch độc khác luyện chế thành, ngoại trừ giải được độc môn bên ngoài, chỉ có Bích Linh vạn độc châu trong truyền thuyết mới có thể giải được, độc được như vậy, Lữ thị cũng chỉ ngẫu nhiên đạt được, liền tôn sùng là chí bảo, cất giấu trong bảo khố, đơn giản không dám vọng động, nào biết Lữ Kiếm Vân là tôn tử mà lão tổ tông Lữ gia, cũng chính là đương kim lão nương Lữ thị gia chủ sủng ái nhất, nuông chiều hấn thành ra bây giờ, hấn trưởng muốn chết, bởi vậy Lữ Kiếm Vân nghe giang hồ đồn đãi, nói là Chu Báo dựa vào một kiện pháp khí, đánh chết cường giả bát phẩm Bắc Nguyên, oanh động thiên hạ, liền nổi lên tham niệm trong nội tâm.

Nếu là bình thường, hấn cũng không có tâm tư này, nhưng hết lần này tới lần khác, giang hồ đồn đãi, nói là Chu Báo bị trọng thương, không lâu sau sẽ có vô số người hướng đến Mậu giang hòng cướp đoạt pháp khí của Chu Báo.

Mà thân là công tử Lữ gia, hấn ần ần biết rõ, ngoại trừ người bình thường trong giang hồ, một ít thế gia có thực lực không kém hơn Lữ gia bao nhiêu, các hào phú cũng đều bí mật tiến về Mậu giang, hòng tìm cơ hội đoạt lấy kiện pháp khí trong tay Tiểu Báo Tử, cho nên hấn liền động tâm tư, người khác đã có thể đi, ta vì sao không thể?

Huống chi, Mậu giang thành không xa Ngân thành, Lữ gia tại đó cũng có chút thế lực, vì vậy liền lấy Thất tâm kim ngô tán của Lão tổ tông Lữ gia mang trên người, đến Mậu giang tìm cơ hội.

Kết quả, ở Mậu giang không đến hai ngày, liền gặp Tiểu Báo Tử và Lai Hồng đang dạo phố, người khác không biết Tiểu Báo Tử, nhưng hấn lại biết đấy.

Khoan nói, tuy tiểu tử này chỉ là cái bao cỏ, nhưng cũng không phải người hành động mà không có chuẩn bị, trước khi đến Mậu giang thành, hấn liền nghĩ cách lấy bức họa Tiểu Báo Tử, hơn nữa cũng suy nghĩ kỹ mấy phương án, đụng phải Tiểu Báo Tử ngoài ý muốn, cũng là cơ hội của hấn, liền tính toán thời gian, âm thầm hạ độc bên trong thức ăn hai người, sau đó chờ đến buổi tối đi chiếm tiện nghi.

Hấn rất có lòng tin với Thất tâm kim ngô tán, hơn nữa, hấn cũng biết, trong thiên hạ, ngoại trừ giải được riêng, cũng chỉ có Bích linh vạn độc châu mới có thể giải loại độc này, cho nên lúc nhìn thấy Tiểu Báo Tử và Lộ Lai Hồng ăn sạch sẽ bát thịt chó, hấn liền cho rằng sự tình đã thành, dù sao Bích Linh vạn độc châu mấy trăm năm qua không có xuất thế, cho dù thật sự xuất thế, cũng không có khả năng xuất hiện trên người Tiểu Báo Tử.

Kết quả, hẳn đã thất bại!

Trong giang hồ, cái không thiếu nhất chính là liên tưởng, những gã đàn ông du dương trong giang hồ, nguyên một đám đều có tâm tư lung lay, không có lửa thì làm sao mà có khói, huống chi sự tình gì cũng đều có nguyên nhân.

Cho nên, Tiểu Báo Tử mới ra tay ác độc như vậy, hủy thi diệt tích.

- Lữ gia không có chứng cứ, dù có lòng nghi ngờ cũng không làm khó dễ ta được, bắt quá chuyện Lữ Kiếm Vân nói thì thú vị a.

Vừa rồi Lữ Kiếm Vân bị Tiểu Báo Tử hung ác đánh cho một trận, không còn một tia ngạo khí nào, một hơi nói ra những điều không nên nói, lại là những điều trong lòng Lão tổ tông Lữ gia, cơ mật rất nhiều, nếu là thời điểm bình thường, có lẽ sẽ không hé môi nói một lời nào, nhưng đối mặt với hình dáng cùng hung cực ác của Tiểu Báo Tử, hẳn nào dám dấu giếm điều gì, một năm một mười, nhất nhất đều nói ra, kể cả những chuyện không nên nói, tất cả đều nói ra cho Tiểu Báo Tử.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

393. Chương 402: Dị Nhân Ngự Phong Thông Thiên Lô. (2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 402: Dị nhân Ngự Phong Thông Thiên Lô. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Lữ gia phát hiện một mạch mạch tinh thiết tốt tại Vân Châu, còn muốn gạt người khác, có ý tứ!

Vân châu là địa bàn Ô gia, đặc biệt là mạch khoáng sát, trên cơ bản đều do Ô gia khống chế, hơn nữa, trong đám đệ tử Ô gia, nếu phát hiện được mạch khoáng, lại bẩm báo với Ô gia, như vậy, không những được ban thưởng lớn mà còn có được một bộ phận lợi ích từ lãi của mỏ tinh thiết này, về phần cuối cùng có thể hưởng được bao nhiêu, thì phải xem địa vị người tại Ô gia như thế nào!

Tiểu Báo Tử hiện giờ là trưởng lão ngoại môn Ô gia, thực lực lại cường hãn, có thể nhận được một khối lợi ích lớn.

Huống chi, loại chuyện này căn bản không cần hắn động thủ, chỉ cần truyền tin tức này lại cho Ô gia là xong, như vậy không cần xuất lực cũng có thể cười to hưởng lợi ích, ngu hay sao mà không làm!

- Hừ, Ngân thành lữ gia, các người cũng chớ trách ta, chỉ có thể trách các người không may, ai bảo đến gây sự với ta a! Tiểu Báo Tử cười lạnh trong nội tâm, ngồi xếp bằng trên giường, sau chuyện này hẳn mới bắt đầu nhớ tới công sự của chính mình.

- Ân, thương thế của ta đã tốt rồi, cũng nên ra khỏi đây, ở chỗ này đã mười lăm mười sáu ngày, đám lương thảo kia có lẽ cũng đã vận chuyển đến, nếu như ta nhanh chóng đuổi theo, có lẽ có thể đuổi kịp, tuy dọc đường có lẽ không có chuyện gì, nhưng làm đến nơi đến chốn vẫn hơn, bất quá, nếu muốn đuổi theo, không thể mang theo cái chùy, nó thật sự quá nặng, coi như là ta, không cũng không có khả năng thi triển khinh công a!

Nghĩ đến đây, vài câu khẩu quyết cổ quái đột nhiên lướt qua trong đầu hắn.

Thừa Long Ngự Khí, gió lốc tại cửu thiên!

Ngự Phong chi đạo, tại truy xa!

Thừa Long Ngự Phong Quyết!

Từng câu khẩu quyết lướt qua trong đầu hần, bất tri bất giác, nội khí Cửu long thần hỏa công bắt đầu vận chuyển lại, khí lưu lưu động chung quanh cũng trở nên dồn dập lên, mấy đạo khí lưu tinh tế vận chuyển trong cơ thể hần kéo Cửu long thần hỏa công xuống dưới, theo huyết hần tiến vào bên trong cơ thể, lưu chuyển toàn bộ, trong giây lát Tiểu Báo Tử liền cảm thấy khí lưu tràn đầy trong cơ thể, phảng phất như sức nặng cả người liền biến mất.

Tay hần vô thức vỗ vào mép giường, thân thể bắt đầu phiêu đăng.

- Hô! Thân ảnh hần xuyên qua cửa sổ đã bị tổn hại, bay thẳng lên mấy trượng trên không trung, khí lưu vờn quanh hư không dưới chân, nhận phù tâm pháp cũng bất tri bất giác vận chuyển, hai tay lại quét ngang, một lần nữa phóng lên phía trên, không có chút cuồng kết.

- Phốc phốc phốc! Chân hần đạp từng bước một trong hư không, Tiểu Báo Tử bước đi trong hư không, phảng phất như trọng lực không tác dụng lên người hần, ống tay áo rộng thùng thình bay phất phới trong gió, phiêu phiêu dục tiên.

- Thừa Long Ngự Phong Quyết! Tiểu Báo Tử mỉm cười, lúc thân hình bay lên độ cao cách mặt đất ba mươi trượng, liền đình chỉ bay lên, đình chỉ độ cao nhưng không đình chỉ bước về phía trước, khoảng cách mỗi một bước chừng mấy trượng, hai điểm này gần kề, cũng đã thấy đỉnh bốn bí quyết bên trong đạo tung hoành.

Thừa Long Ngự Phong Quyết, là một môn tâm pháp khinh công cực cao, chỉ là bất đồng với tâm pháp bình thường, thậm chí bất đồng với đại bộ phận tâm pháp, nội khí không chỉ vận chuyển trong cơ thể, nó còn mượn lấy khí lưu xung quanh thiên địa, nhét khí lưu trong thiên địa vào cơ thể, lại lợi dụng lực lượng khí lưu, vận chuyển nội khí đến từng kinh mạch trong cơ thể, nội khí vận chuyển nhanh hơn trên diện rộng, khí lưu chung quanh thân thể đổi vận giữa dòng, biến khí lưu của mình thành một bộ phận thiên địa, lại mượn lực lượng khí lưu thiên địa, đăng không bay lên, cái này chính là Thừa Long Ngự Phong Quyết.

- Môn tâm pháp này ngược lại thật sự cổ quái, ta thậm chí còn chưa nghe nói qua tâm pháp bí kỹ lợi dụng ngoại vật thiên địa như thế! Tiểu Báo Tử trầm nghĩ trong lòng, cơ hồ vung bốn bí quyết khinh công Thừa Long ngự phong quyết này đến cực hạn, không tiếp tục một loại khinh công có thể đưa hần bay lên.

- Đã có Thừa Long Ngự Phong Quyết này, dù không luyện thành cương khí ta cũng có thể bay lượn trong thiên địa rồi! Thân hình Tiểu Báo Tử lao nhanh trên không trung, thời gian trôi qua dần chậm lại, chỉ tiếc là môn tâm pháp này hao tổn nội khí nhất định đấy, nếu như nội khí không đủ, chỉ có thể vận dụng trong tầng trời thấp, không giống như người đã luyện thành cương khí, có thể phi hành không ngừng, tuyệt tích ngàn dặm! Tiểu Báo Tử thở dài trong nội tâm, đáp xuống mặt đất, bất quá hần cũng không đáp toàn bộ xuống mặt đất, mà là đáp một cước lên mặt nước.

Đúng vậy, trong thời gian thật ngắn, Chu Báo liền đi đến Mậu giang, đạp một cước lên dòng nước chảy xiết, vậy mà như dẫm trên đất bằng, không chìm xuống một chút nào.

- Dùng để đi trên nước cũng không tệ, đã có sức nổi mặt nước, lại phối hợp với môn tâm pháp này, cơ bản không khác với đi trên đất bằng, tựa hồ như pháp môn Thừa long ngự phong quyết này cũng không phải gần kề với khinh công! Cảm giác môn tâm pháp này dao động trong cơ thể mình, Tiểu Báo Tử phảng phất nghĩ tới điều gì đó, khẽ động trong nội tâm, lúc đó, ánh sáng màu đỏ lóe lên tại mi tâm hần, một đạo kiếm khí màu đỏ hiện ra trên đầu ngón tay hần, điểm nhất chỉ lên một khối nham thạch bên bờ sông.

- Ha ha, quả là thế, vậy ta là suy nghĩ đúng! Tiểu Báo Tử trầm kinh hỉ trong nội tâm, nói.

- Môn tâm pháp Thừa Long Ngự Phong quyết này, chỗ tốt lớn nhất là khí lưu trong kinh mạch có thể tự hành, môn pháp môn này, không chỉ hữu hiệu đối với nội khí, mà còn hữu hiệu với cả Điện cực dương thông thiên kiếm của hần.

Phải biết rằng Điện cực dương thông thiên kiếm chính là Chí dương chí cương Huyết tủy nguyên sát trong thiên địa ngưng luyện mà thành, tuy rằng uy lực cực lớn nhưng cũng tổn thương kinh mạch trong cơ thể hần, bình thường có thể tồn trữ trong ngoại đan mi tâm để ân cần săn sóc, muốn thi triển ra, cũng thông qua Hỏa Hồng tình trên mi tâm hần, loại dị thuật này rất hữu ích, quan trọng hơn là, Lương nghi thông

thiên kiếm không chỉ là một môn kiếm khí cường đại, quan trọng nhất là hắc còn có nguyên bộ kiếm quyết, đối với kiếm quyết mà nói, chỉ có phóng xuất ra từ tay mới có thể có uy lực lớn nhất, nhưng cường độ thân thể hắc hiện tại cũng chỉ là Rèn cốt giới tứ phẩm, phóng điện cực dương thông thiên kiếm khí trong cơ thể hắc ra, chỉ cần chạy nửa vòng tròn trong kinh mạch, cái mạng nhỏ của hắc liền không còn.

Thế nhưng đã có Thừa Long ngự phong quyết, liền không giống với lúc trước, môn tâm pháp này không tăng trình độ thâm hậu của nội khí lên, cũng không giúp người cô đọng độ tinh thuần của nội khí, nhưng có thể cung cấp một loại pháp môn vận dụng, là hô hấp khí lưu như người bình thường, vận chuyển nội khí bản thân đến từng huyết khiếu, từng bộ vị, nó có thể vận dụng nội khí Cửu long thần hỏa công, đồng dạng có thể vận dụng Điện cực dương thông thiên kiếm khí.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

394. Chương 403: Dị Nhân Ngự Phong Thông Thiên Lôi. (3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 403: Dị nhân Ngự Phong Thông Thiên Lôi. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Phiền toái duy nhất là hắc không thể vận chuyển tất cả điện cực dương thông thiên kiếm, mà Tiểu Báo Tử hắc cũng không cần như vậy.

Uy lực Điện cực dương thông thiên kiếm vô cùng cường đại, dù chỉ là một tia nhưng cũng có thể giết người đoạt mệnh, cần bản không cần nhiều, quan trọng nhất là, vận dụng Thừa long ngự phong quyết có thể giúp hắc thi triển ra Âm cực thông thiên kiếm quyết đơn giản.

Lợi dụng khí lưu bao vây kiếm khí, hắc cần bản không cần lo lắng những kiếm khí vận chuyển sẽ làm thương tổn đến kinh mạch, bởi vì trong chung quanh kiếm khí, đã tràn ngập đại lượng khí lưu rồi.

Những khí lưu này tương đương với một tầng tường ốp dày đặc trong kinh mạch của hắc, có thể làm hắc yên tâm sử dụng kiếm khí hủy diệt Điện cực dương thông thiên kiếm, khiến uy lực kiếm khí khổng lồ này có thể tự do lưu chuyển trong kinh mạch.

Quan trọng nhất là, cái này không chỉ áp dụng cho Điện cực dương thông thiên kiếm, nó còn áp dụng cho các loại dị thuật.

- Đã có pháp môn Thừa long ngự phong quyết, chiến lực ta liền tăng lên gấp ba, chỉ là lai lịch môn tâm pháp này quá mức cổ quái! Nghĩ đến lai lịch môn tâm pháp này, Tiểu Báo Tử liền trầm mặc, sau khi môn tâm pháp này lướt qua trong đầu hắc, nói cách khác, môn tâm pháp này đã truyền cho hắc, cái này thật là quá mức quỷ dị rồi.

Kỹ Chấn là hình thái thứ ba Cửu long thần hỏa công, một trong chín Chân Long, nghe rất huyền ảo, nhưng nói cho cùng, một ngàn đến một vạn, cũng không quá đáng là do nội khí hắc ngưng luyện thành, nội khí hắc đi đâu, là hắc thổ nạp thiên địa chi khí, thu thập linh khí chuyển hóa thành nội khí mà thôi, càng lợi hại, đó cũng là nội khí mà không phải là sinh linh, làm sao có thể có ý thức, làm sao có thể truyền một môn tâm pháp thần diệu như vậy vào đầu Tiểu Báo Tử?

Mấy ngày nay, Tiểu Báo Tử một mực kiểm tra thân thể của mình, nhìn xem nội khí của mình có gì khác thường không, nhưng hết thấy kiểm tra đều không có kết quả, thậm chí, hắc còn xuất nhũ ba ngưng luyện ra ngoài cơ thể một lần nữa, nhìn chăm chú mấy canh giờ, nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

Phảng phất sự tình gì cũng chưa từng xảy ra.

Chỉ là Tiểu Báo Tử tinh tường trong nội tâm, hết thấy đều đã xảy ra, hơn nữa xảy ra một cách quỷ dị như thế, khiến hắn khó có thể lý giải.

- Không cách nào giải thích được chuyện này, cũng không cách nào nói với người khác, xem ra, ta không hiểu rõ cái thế giới này như tưởng tượng, còn có rất nhiều chuyện ta không biết đến, có thể một ít đệ tử Thiên Long đạo kia biết một ít, dù sao môn công pháp này cũng truyền ra từ Thiên Long đạo, xem ra phải tìm kiếm Vương Xà rồi, cũng không biết tên hỗn đản này có còn sống hay không, bị cường giả cứu phẩm uy danh lâu năm truy sát, đây không phải sự tình thú vị gì a!

Trên mặt Tiểu Báo Tử hiện lên một tia trào phúng vui vẻ, chợt một tiếng sấm vang phát ra, Tiểu Báo Tử ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy trên bầu trời không biết từ lúc nào xuất hiện từng đám mây đen, gió thổi những đám mây này tới, tiếng sấm cuộn cuộn bên trong mây đen, ầm ầm có tia chớp động trong mây, hơi nước trong không khí cũng càng lúc càng nhiều hơn.

- Con mẹ nó, xem ra trời sắp mưa rồi, hay là ta trở về sớm một chút, ngày mai lên đường đuổi theo lương thảo!

Bỗng nhiên miệng Tiểu Báo Tử nhẹ nhàng mở ra, hắn trợn mắt há mồm nhìn về đám mây đen phía trên phía trước, mây đen trên bầu trời đã nổi thành một mảnh, mà địa phương hắn đang nhìn chính là chỗ có lối quang thịnh nhất, theo từng trận oanh vang, chung quanh mây đen hiện lên ánh sáng nhẹ, chiếu trong suốt hết thấy xung quanh, tuy rằng chỉ trong nhất mắt, những thị lực của Tiểu Báo Tử vô cùng tốt, hắn có thể thấy trước Ngân Thanh.

Chỗ đó có một người!

Bên trong mây đen, có một người ngồi ngay ngắn!

Cho dù cách xa vô cùng, nhưng Tiểu Báo Tử vẫn nhìn thấy rõ ràng, chỗ đó xác thực có một người đang ngồi, người này ngồi xếp bằng trên hư không, hai tay đặt lên gối, kết thành hai đạo ấn kết.

Một tiếng sấm động vang lên, chỉ thấy đạo thiểm điện kích chính diện lên người người kia, người nọ không có chút ý tứ ngăn cản nào, tùy ý để đạo tia chớp to như một hài nhi đánh vào người.

Oanh oanh!

Sau khi đón nhận lôi điện oanh kích, người nọ không sứt mẻ một chút nào, thậm chí liên y cũng không nhúc nhích một phát.

- Ưc ực! Tiểu Báo Tử ngơ ngác đứng trên mặt nước, hung hăng nuốt từng ngụm nước, sau đó giơ tay lên, tận lực xoa xoa mắt mình, lại ngẩng đầu lên nhìn lần nữa, chính là người này, hắn không có nhìn lầm, lại thêm một đạo thiểm điện bổ vào người hắn.

Tiểu Báo Tử sợ run cả người, phảng phất như đạo thiểm điện kia đánh trên người hắn, nội khí ngưng trệ, “bịch” một tiếng, cả người liền chìm vào nước sông, một cơn sóng đánh tới, liền đánh Tiểu Báo Tử trôi dạt ra hơn mười trượng, đến lúc Tiểu Báo Tử trôi lên mặt nước, liền không biết chính mình ở địa phương nào rồi.

Cơ hồ thời điểm Tiểu Báo Tử chìm vào đáy nước, người đang ngồi ngay ngắn trên đám mây, bị đạo thiểm điện kia kích thẳng mãnh liệt mở mắt, lưỡng đạo tinh quang bắn ra từ hai mắt, chừng ba thước, vừa quay đầu lại, liền nhìn về phía Tiểu Báo Tử, hiển nhiên là cảm thấy được có người rình mò, bất quá cũng vừa khéo, chỗ Tiểu Báo Tử đứng vừa lúc bị nước sông bao phủ, dù tu vi người nọ Thông thiên cũng không cách nào nhìn sâu vào dòng nước vẫn đục như vậy, chỉ là trên mặt hiện vẻ mờ mịt.

- Chẳng lẽ ta cảm giác sai? Liền nhắm mắt lại, sau đó, thân thể liền bị mây đen vô biên nuốt chửng, vô số tia chớp đổ ập xuống, nện vào thân thể hắn.

Tiểu Báo Tử thở phì phò, cảm giác như phổi của mình bị rách cả ra. Cũng không phải hắn mệt mỏi gì, mà do hắn bị hình người trên mây lúc này dọa.

Chu Báo hắn cũng coi như là đã sống được một kiếp người. Thực tế hắn đã sống hai kiếp, đương nhiên hiểu được trận sấm sét hôm nay uy lực mạnh đến cỡ nào.

Sách giáo khoa vật lý thời trung học đã chỉ rõ, trong một đám mây tích điện, nhẹ nhất cũng là điện cao áp triệu volt. Mà có một số sấm sét có thể đạt đến vạn triệu volt, thậm chí còn cao hơn.

Đây là uy lực của sấm sét!

Cho dù thế giới này có khác thế giới trước kia của hần, nhưng một số quy luật cơ bản vẫn giống nhau. Kiếp trước hần nghe nói có người bị sét đánh mà không chết, nhưng thế giới này thì khác, chỉ cần bị sét đánh trúng sẽ chết đến không thể chết hơn được nữa, cho dù tu vi của người có cao đến thế nào. Điều này chứng minh uy lực của sấm sét mạnh hơn hần kiếp trước, nhưng bây giờ thì sao?

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

395. Chương 404: Dị Nhân Đại Tiểu Tam Giới. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 404: Dị nhân đại tiểu tam giới. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Hần lại thấy một người đứng trong hư không, ngay bên cạnh mây đen. Không đúng, bây giờ người này đã bị mây đen che kín, hần không thấy rõ tình hình bên trong. Thế nhưng hần vẫn tận mắt nhìn thấy tên kia bị hai tia sét đánh trúng người.

Trong lòng hần bắt đầu run sợ!

- Chẳng lẽ thế giới này lại có thần tiên sao?

Tim Tiểu Báo Tử đập mạnh, trong đầu hiện ra sáu chữ: “Định mạch, thay máu, tẩy tủy.”

Đây là đại biểu cho tam giới tu luyện: Luyện bì, Đoán cốt, Dịch cân!

Mỗi giới có ba phẩm, hợp lại thành chín phẩm. Mà trên chín phẩm chính là Thông Huyền bí cảnh trong truyền thuyết!

Thế nhưng, Thông Huyền bí cảnh rốt cuộc là dạng cảnh giới như thế nào?

Ít ai biết được!

Trên thực tế, trong số người quen của Tiểu Báo Tử. Ngoại trừ Vương Xà đã lên tới cửu phẩm ra, không ai biết được cả!

Thế nhưng, Tiểu Báo Tử cũng hơi hiểu được, Thông Huyền bí cảnh này chắc chắn phải liên quan đến định mạch, hoán huyết, tẩy tủy. Thậm chí, đây có thể là phân chia cảnh giới của Thông Huyền bí cảnh.

- Kệ nó, không quan tâm. Cửu phẩm với Thông Huyền gì chứ, đợi bao giờ ta lên đến thất phẩm mới phải lo đến việc này!

Tiểu Báo Tử trầm nghĩ, lại giương mắt lên nhìn đám mây đen. Hần khẽ thở dài một tiếng, xoay người định rời đi.

Cho dù người trên trời là ai, đều không liên quan đến hần. Hần bây giờ không muốn liên quan đến bất kỳ ai cả.

- A!

Thật không ngờ, hắn vừa mới quay người lại đã giật mình la lên một tiếng, thân hình lùi ra sau ba trượng, nội khí trong cơ thể di chuyển tán loạn.

Trước mặt hắn, nơi mà lúc trước là phía sau của hắn, lại có một người đang đứng. Bằng tu vi của Tiểu Báo Tử không ngờ lại không thể phát hiện ra người này có mặt ở đây từ lúc nào.

- Quả nhiên có người rình ta. Thật không ngờ lại là một tên tiểu tử như ngươi!

Chỉ thấy người này mặc một bộ áo bào vàng kim, khuôn mặt cổ xưa, ánh mắt linh động. Tiểu Báo Tử nhận ra người này chính là đệ nhân vừa rồi đứng giữa đám mây. Chỉ thấy người này khoát tay, đã tụt về phía Tiểu Báo Tử.

Tiểu Báo Tử cũng không phải người nguyện ý chịu chết, thấy đối phương chớp tới, khẽ quát một tiếng, hai chân vận lực, chuẩn bị lùi về sau.

- Không xong rồi!

Chân vừa chạm đất, Tiểu Báo Tử đã cảm thấy sự tình không tốt, bàn tay kia chỉ vờn qua một cái lại như một cái lồng thật lớn, cho dù có né thế nào cũng không thể thoát được. Vô cùng kinh hãi, hai tay Tiểu Báo Tử đẩy mạnh về phía trước, hồng quang trên người rực sáng, ba con Hỏa Long bay ra từ người hắn, đánh đến bàn tay kia.

- Cửu Long thần hỏa, ngươi là đệ tử của Thiên Long Đạo?

Người kia thấy Tiểu Báo Tử đánh ra ba con Hỏa Long chỉ hơi bất ngờ, khí thế không giảm, không ngờ lại bắt được ba con Hỏa Long kia, xiết nhẹ một cái đã làm cho chúng tan thành mây khói. Cùng lúc, một loại lực lượng vô hình cũng xuất hiện, nhốt Tiểu Báo Tử lại. Sắc mặt Tiểu Báo Tử thay đổi, hồng quang lóe hiện, một đạo kiếm khí liền xuất hiện trên đỉnh đầu, chém thẳng vào phía nam tử thần bí kia.

- Lưỡng Nghi Thông Thiên Kiếm?

Sắc mặt nam tử lúc này đã có chút cổ quái, thế nhưng cũng không hề lo lắng, tay áo vung nhẹ, đánh vào Dương Cực Thông Thiên Kiếm.

“Phốc” một tiếng, hồng quang lóe lên, một đạo kiếm khí chém rách vạt áo của hắn, sau đó liền biến mất. Nhưng chỉ thế cũng đủ làm cho hắn nhũn mày.

- Không ngờ lại là Dương Cực Thông Thiên Kiếm do Huyết Tủy nguyên sát khí ngưng luyện ra, lại còn có Hỏa Hồng Tinh làm ngoại đan. Hả, không phải, ngươi còn một ngoại đan nữa, đây là đầu lâu của Thái Cổ Thực Long Thu, hỏa chủng của nó cũng bị ngươi luyện hóa. Thú vị, rất thú vị!

Chỉ nhìn một cái, sắc mặt hắn đã trở nên quái lạ. Dù sao có thể hòa hợp được với Báo Tử là việc không phải ai cũng làm được, đã thế số người có được hai khóa ngoại đan lại càng ít. Huống chi, đây lại còn là hai khóa ngoại đan thượng hạng nữa.

Nhìn đối phương chỉ liếc mắt đã có thể nói ra gần hết về mình, trừ việc mình vốn có Hỏa Hồng Tinh ra, ngay cả việc mình cũng không biết hắn cũng có thể nói được, sắc mặt Tiểu Báo Tử trắng bệch. Cái gì mà Thái Cổ Thực Long Thu, chắc là con quái vật mà mình gặp ở núi Mãng Thương.

Nhìn sắc mặt Tiểu Báo Tử, người nọ lại cười nói:

- Không cần khẩn trương như vậy, ta cũng không có ác ý với ngươi!

Không có ác ý, ít ra điều này còn tốt. Người khủng bố thế này, Tiểu Báo Tử không mong muốn hắn có ác ý với mình.

- Tiểu tử vô tri, quấy rầy tu luyện của tiên bối, mong tiên bối tha lỗi!

- Mới đầu ta chỉ ngạc nhiên tại sao cách xa như vậy ngươi còn thấy được ta. Giờ thấy ngươi dùng Hỏa Hồng Tinh làm ngoại đan ta đã hiểu được. Chắc hẳn mất ngươi đã hấp thu một phần năng lượng của Hỏa Hồng Tinh, tuy không lấy được phần tinh túy nhưng thị lực cũng phải hơn xa người thường, có thể thấy ta cũng không lạ!

- Tiên bối minh giám!

Tiểu Báo Tử nghe xong liền thờ dài nhẹ nhõm, xem ra ánh mắt người này tuy chuẩn nhưng cũng không nhìn ra được bản thân mình có huyết mạch của Hỏa Hồng Tinh. Thế nhưng có lẽ cũng do khóa ngoại đan ở mi tâm kia che tầm mắt của hắn, có lẽ nên cẩn thận hơn.

- Ta thấy tu vi của người tuy chỉ tứ phẩm mà đã có thể tu luyện được hình thái thứ hai của Cửu Long Thần Hỏa Công rồi, lại còn có thể tu luyện được Dương Cực Thông Thiên Kiếm, xem ra người rất may mắn!

- Vãn bối chỉ may mắn mà thôi!

Tiểu Báo Tử nói vội.

- May mắn cũng là một loại tạo hóa, ta có tu vi như thế này, cũng chỉ là do may mắn thôi!

Nam tử hơi trầm ngâm nói:

- Ta thấy người có được truyền thừa của Cửu Long Thần Hỏa Công, vậy là đệ tử của Thiên Long Đạo!

- Vãn bối xuất thân tại Ô gia, học Cửu Long Thần Hỏa Công ở đây!

Trước mặt người như vậy Tiểu Báo Tử cũng không dám nói dối:

- Sau đó gặp được Vương Xà của Thiên Long Đạo, được dạy cho bản đầy đủ!

- Ô gia?

Nam tử mỉm cười, có vẻ như chưa từng nghe nói qua, hỏi:

- Ô gia này sao lại biết bí mật bất truyền của Thiên Long Đạo?

Tiểu Báo Tử cười khổ:

- Tổ tiên Ô gia là người của Thiên Long Đạo, tập công pháp Cửu Long Thần Hỏa Công.

- Ra vậy, cũng là chuyện quá khứ!

Nam tử gật đầu:

- Nhiều năm nay ta không quan tâm chuyện trần thế, không biết nhiều việc trên giang hồ lắm, không thể ngờ Thiên Long Đạo lại truyền cả Cửu Long Thần Hỏa Công ra ngoài.

Nhiều năm không quan tâm chuyện trần thế?

Tiểu Báo Tử hít một hơi, năm trăm năm trước tổ tiên Ô gia đã tiến vào hàng đầu giang hồ, xây dựng cơ nghiệp của Ô gia, vậy mà vị này lại không biết, còn chưa từng nghe qua, vậy có thể nói hắn đã vượt quá năm trăm tuổi. Mặc dù Tiểu Báo Tử biết tu vi đạt tới một trình độ nhất định có thể tăng cường tuổi thọ, nhưng nghe nói cùng tận mắt thấy lại là hai việc khác nhau.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

396. Chương 405: Dị Nhân Đại Tiểu Tam Giới. (2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 405: Dị nhân đại tiểu tam giới. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Giờ thấy tận mắt, trong lòng hắn có chút bất ngờ, thầm nghĩ: “Không biết tu luyện đến thế nào mới có được bản lãnh như hắn.”

Hắn không hề nghi ngờ lời nói của người kia. Người ta cũng không cần phải lừa hắn.

Chỉ cần dựa vào một đòn lúc này, Tiểu Báo Tử có thể kết luận, tu vi đối phương đã vượt xa cửu phẩm, có lẽ đã đạt tới Thông Huyền bí cảnh trong truyền thuyết.

Phải biết tuy tu vi hiện tại của hắn chỉ là tứ phẩm, nhưng dựa vào thủ đoạn của bản thân cũng đã đổi mất được cường giả bát phẩm, thậm chí đánh chết. Đối mặt với uy lực của Dương Cực Thông Thiên Kiếm, cường giả bát phẩm không thể chống lại. Thế nhưng người này chỉ nhẹ nâng tay áo đã tiêu diệt kiếm khí này, chop nhẹ một cái đã dập chết ba con Hỏa Long. Bốn sự như vậy, cho dù là cửu phẩm cũng không thể làm được, huống hồ hắn còn tận mắt thấy người này ngồi ở giữa mây đen, hiển nhiên không phải người này chán sống.

Người như vậy không có lý do nào để lừa hắn cả.

Cũng không cần phải lừa hắn.

- Nếu Ô gia là do đệ tử của Thiên Long Đạo lập ra, người lại còn được vương tọa của Thiên Long Đạo chỉ dạy, cũng có thể được coi là đệ tử của Thiên Long Đạo!

Nam tử này cũng không để ý thần sắc của Tiểu Báo Tử, hơi suy nghĩ một chút liền nói ra.

- Cũng tạm coi là như vậy.

- Được rồi, năm đó ta nhận một phần nhân tình của Ngọc Long Mỗ Mỗ, nhiều năm rồi ta không có cơ hội trả, hôm nay gặp người, cũng có thể giải quyết được tâm nguyện này. Cửu Thiên Nguyên Dương của Thiên Long Đạo năm nghìn năm trước đã mất đi pháp môn, không thể viên mãn. Ba trăm năm trước, ta vô tình tìm được bảo điển truyền thừa hoàn chỉnh, vậy người đưa đến Thiên Long Đạo hộ ta đi, coi như ta trả lại nhân tình cho Thiên Long Đạo!

Ngón tay khẽ động giữa trán Tiểu Báo Tử, một đạo khẩu quyết tâm pháp huyền ảo được truyền vào óc của Tiểu Báo Tử, loại cảm giác này cũng không khác khi hắn nhận được Thừa Long Ngự Phong Quyết.

Trong thiên hạ lại có việc tốt thế này sao?

Được khẩu quyết của Cửu Thiên Nguyên Dương, Tiểu Báo Tử vẫn cảm thấy như đang nằm mơ. Hắn biết Cửu Thiên Nguyên Dương là pháp quyết tối cao của Thiên Long Đạo, thần diệu vô cùng. Từ trước đến nay chỉ có các trưởng giáo được truyền, tại sao bây giờ tự dưng hắn lại học được?

Đột nhiên thần sắc của hắn biến đổi. Đúng là Cửu Thiên Nguyên Dương này là tâm pháp mà chỉ có trưởng giáo của Thiên Long Đạo mới có thể tập, hắn chỉ là đệ tử Ô môn, thậm chí còn chưa phải là đệ tử chính thức của Thiên Long Đạo. Cứ thế mà mang Cửu Thiên Nguyên Dương về, cho dù là hoàn chỉnh cũng gặp phiền toái. Thiên Long Đạo chẳng lẽ sẽ để yên cho một đệ tử Ô môn hiểu được loại tâm pháp tối cao này sao?

- Người không cần lo lắng, ta chỉ truyền cho người một đoạn khẩu quyết thôi, không phải toàn bộ. Chẳng lẽ người định dựa vào đoạn khẩu quyết này để tu thành Cửu Thiên Nguyên Dương sao?

Giống như thấy được tâm tư của Tiểu Báo Tử, nam tử cười nói.

Tiểu Báo Tử nghe xong mới tạm yên lòng, thầm nghĩ mình nghĩ hẹp, tâm pháp tối cao của Thiên Long Đạo sao chỉ có một đoạn tâm quyết như vậy được? Chẳng qua tuy chỉ là một đoạn nhưng nó cũng thâm ảo khó dò, cho dù Tiểu Báo Tử mới nhìn qua một lần đã thấy được trong đó tóm tắt đạo lý vô cùng, có trợ giúp rất lớn cho việc tu hành của hắn. Hắn tu luyện Cửu Long Thần Hỏa Công, cùng một hệ với Cửu Long Nguyên Dương, nếu so sánh hai thứ với nhau, chắc chắn sẽ đạt được rất nhiều chỗ tốt.

- Người tu luyện Cửu Long Thần Hỏa Công, có cùng quy tắc với Cửu Thiên Nguyên Dương, tu luyện sẽ đạt được lợi ích rất lớn. Bây giờ người đã luyện được hình thái thứ hai, muốn luyện thành hình thái thứ ba cũng không có gì khó!

Nói đến đó, thần bí nam tử hơi ngừng lại:

- Cửu Long Thần Hỏa Công này sau khi ngưng luyện thành Chân Long Cửu hình uy lực sẽ không dưới Cửu Thiên Nguyên Dương, cho nên, lão phu có một việc muốn nhờ người, không biết có được không?

- Hả!?

Tiểu Báo Tử giật mình, vội nói:

- Tiền bối sao nói như vậy, làm cho văn bối thật sự sợ hãi. Nếu có việc cần phân phó, tiền bối chỉ cần nói, nếu văn bối có thể làm chắc chắn sẽ cố hết sức hoàn thành.

- Ha ha, nếu người nói vậy. Cửu Long Thần Hỏa Công nếu tu luyện thành Chân Long cửu hình, có thể nhận được một tâm pháp bí truyền của thượng cổ Long tộc. Nếu người nhận được, có thể chia sẻ với ta không?

- Tâm pháp bí truyền của thượng cổ Long tộc?

Tiểu Báo Tử sửng sốt, trong đầu lướt qua tâm pháp của Thừa Long Ngự Phong Quyết, gương mặt nhìn nam tử kia. Chỉ thấy hần không hề thay đổi sắc mặt, giống như đã thấy được nội tâm của mình.

- Không dám giấu tiền bối, văn bối may mắn, mấy tháng trước sau khi ngưng luyện thành công hình thái thứ ba của Cửu Long Thần Hỏa Công, cũng đã ngộ được một bộ tâm pháp, tên là Thừa Long Ngự Phong Quyết. Không biết đây có phải là tâm pháp bí truyền mà tiền bối nói đến?

- Lại có việc này!

Lúc này, nam tử đã động dung:

- Người tu thành hình thái thứ ba đã ngộ ra một loại tâm pháp?

- Đúng vậy!

- Tốt, tốt, tốt!

Nói liền ba chữ tốt, trên mặt có chút kích động:

- Người nói cho ta nghe cái Thừa Long Ngự Phong Quyết kia.

Tiểu Báo Tử cũng không dám giấu, nói ra tâm pháp, làm cho hai mắt của nam tử kia lóe sáng.

- Ra là thế, ra là thế. Đây cũng là tâm pháp bí truyền của Long tộc, ta hiểu rồi, ta hiểu rồi!

Nam tử liên tục hô to, thanh âm vang dội khắp nơi, giống như gặp một việc cực kỳ vui mừng, thần thái cũng có vẻ như phát cuồng.

Tiểu Báo Tử thầm run, nghĩ:

Chẳng lẽ hần điên rồi? Chẳng qua là một môn tâm pháp thôi, cho dù là tâm pháp bí truyền của Long tộc, có gì hơn người? Chỉ là một pháp môn ngự phong mà thôi, vận dụng cũng có chút thần diệu, thế nhưng không thể tăng cường nội khí, lại chẳng thể cô đọng nội khí, sao phải kích động đến vậy?

Nam tử cười hồi lâu mới dừng, trên mặt cũng tràn ngập vẻ vui mừng:

- Thật không ngờ được, chẳng qua là đi một chuyến lại gặp được chuyện thế này. Hắc hắc, Tạo Hóa đồng tử, hiện giờ ta cũng có bí pháp Long tộc, có thể ngưng luyện Chân Long cửu khiếu, xem người thắng ta như thế nào!

Tiểu Báo Tử cúi đầu, ra vẻ cái gì cũng không nghe thấy.

- Tiểu tử, tên người là gì?

- Văn bối là Chu Báo!

- Chu Báo, tên có hơi thô bỉ, nhưng cũng có chút uy phong!

Nam tử gật đầu, lắm bả:

- Chu Báo, người truyền cho ta Thừa Long Ngự Phong Quyết, ta có được chỗ tốt cực lớn, ta cũng sẽ không bạc đãi người. Chẳng qua cơ duyên của người kỳ diệu vô cùng, trên người tu luyện pháp môn, dị thuật ngoại đan, đều là loại cao cấp nhất, cho dù ta tự thân tu luyện cũng không cao hơn người, cho nên, cũng không biết cho người cái gì. Người nói đi, bây giờ người muốn cái gì, chỉ cần ta có thể, ta sẽ thỏa mãn người!

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

397. Chương 406: Dị Nhân Đại Tiểu Tam Giới. (3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 406: Dị nhân đại tiểu tam giới. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Văn bối không dám!

Tiểu Báo Tử trong lòng vui vẻ, nhưng sau lại trầm mắng:

Mẹ nó, ta làm sao biết ngươi biết cái gì. Thế nhưng ngươi để ta nói ta sẽ không khách khí, Thừa Long Ngự Phong Quyết của lão tử không phải dễ lấy vậy đâu.

Vì thế hắn nói:

- Tu vi đệ tử nông cạn, không dám tham vọng nhiều. Chẳng qua luyện thể quyền pháp có chút thiếu sót, nếu có thể sửa được, cũng không biết luyện thể như thế nào.

- Luyện thể quyền pháp?

Nam tử nhíu mày:

- Chỉ thể không đủ, ta có thể dạy ngươi, nhưng loại quyền pháp này không giá trị như Thừa Long Ngự Phong Quyết, nếu chỉ như vậy ta sẽ thiếu nợ ngươi. Không được, ngươi nói tiếp xem cần gì nữa!

Báo Tử vui vẻ trong lòng, trên mặt cũng không dám lộ ra, cẩn thận suy nghĩ, lại phát hiện mình giờ không muốn học cái gì. Ngoại trừ luyện thể quyền pháp, cái gì mà tu luyện nội khí, ngưng luyện nội khí, dị thuật, bí kỹ đều không thiếu. Hơn nữa mình có luyện cũng chẳng đến đâu, có thêm cũng không tăng được chiến lực, ngược lại còn làm mình phân tâm, mất nhiều hơn được nên nói:

- Văn bối thật ra không có gì cần. Thế nhưng tu vi văn bối nông cạn, nếu tiền bối rảnh rỗi, không biết có thể nói cho văn bối về chuyện tu luyện. Hiện giờ văn bối chỉ biết tu luyện chia làm tam giới cửu phẩm, trên đó là Thông Huyền bí cảnh. Thông Huyền bí cảnh này liệu có gì huyền bí không?

- Đây đều là việc nhỏ!

Nam tử nói:

- Nhưng tu vi của ngươi giờ mới chỉ tứ phẩm, không cần biết nhiều đến vậy. Ngươi là truyền thừa của Thiên Long Đạo, nếu tu vi của ngươi lên đến thất phẩm sẽ có người nói ra, lên đến cửu phẩm sẽ còn hiểu rõ hơn. Nếu giờ ta nói cũng không giúp được gì, lại có người nói xấu ta.

- Nói xấu?!

Tiểu Báo Tử suyt nữa sút hẳn, nghĩ thầm: “Tu vi của sư phụ cũng chưa đến thất phẩm. Tu vi mạnh nhất Ô gia giờ là Đại trưởng lão, cũng chỉ là thất phẩm thôi, cương khí còn chưa luyện thành, không biết có thể so được với Long Điện Tật không, chỉ sợ hắn còn không biết, sao có thể nói cho ta?”

Vì thế cười khổ nói:

- Tiền bối không rõ rỗi. Sư môn của ta là Ô gia ở Vân Châu, là một chi nhánh của Thiên Long Đạo thôi. Nếu không phải văn bối giúp vương tọa một việc, chỉ sợ ngay cả truyền thừa hoàn chỉnh của Cửu Long Thần Hỏa Công đều không có. Cho dù tương lai luyện đến thất phẩm, chỉ sợ cũng không ai nói cho, vậy nên...!

- Thôi thôi, ta cũng không có thời gian dây dưa với ngươi, một khi đã vậy, ta liền truyền cho ngươi một pháp môn, nếu đến thất phẩm sẽ có một chút kiến thức cho ngươi rõ. Pháp môn này cũng không kém Thừa Long Ngự Phong Quyết, ta cũng không bị coi là chiếm tiện nghi.

Nói xong, đầu ngón tay lại khê chỉ, điểm vào mi tâm của Tiểu Báo Tử, hàng loạt tin tức truyền vào đầu hắn, thiếu chút nữa làm nổ tung đầu. Đợi đến lúc Tiểu Báo Tử tiếp thu được hết các tin tức kia, mở mắt ra đã thấy trời sáng, mà nam tử kia đã biến mất từ lúc nào.

Như một giấc mơ.

- Nguyệt Ma Họa Bì Quyền, Huyết Yêu Thối Cốt Quyền, không ngờ rằng hai môn luyện thể quyền pháp này lại là cấp cao nhất, cũng không biết sư phụ ở đâu lại có được Nguyệt Ma Họa Bì Quyền!

Tiểu Báo Tử sau khi hấp thu tin tức liền kỳ quái, Từ Ung tu vi cũng chỉ tứ ngũ phẩm, mặc dù là trưởng lão Ô gia cũng không thể tu luyện thể quyền pháp cấp cao như vậy!

Chẳng qua chuyện này cũng chỉ thoáng hiện trong đầu hắn, tin tức mà nam tử kia truyền cho hắn quá nhiều. Cho dù là luyện thể quyền pháp cũng gần hai mươi bộ, nhưng bên trong vẫn lấy Nguyệt Ma Họa Bì Quyền cùng Huyết Yêu Thối Cốt Quyền của hắn làm chủ.

Ra là luyện thể quyền pháp chỉ cần Đoán Cốt giới có thể luyện được. Lên tới Dịch Cân giới là biến nội khí để cường hóa thân thể, gọi là nội tráng thuật. Nội khí Cửu Long Thần Hỏa của ta chính là một trong các loại nội khí dùng để luyện thể tốt nhất, tiếc rằng trước kia ta không biết!

Nghĩ đến đây, vẻ cười khổ trên mặt Tiểu Báo Tử càng dày. Đường tu uyên quả nhiên cần cơ duyên và vận khí, nếu không phải hắn vô ý tu luyện Thừa Long Ngự Phong Quyết cũng sẽ không gặp phải thần bí nam tử này. Không gặp hắn cũng không biết được con đường tu luyện tương lai như thế nào. Đi tới cửu phẩm đã là tới đỉnh núi, vào thông huyền bí cảnh là thành thần tiên.

- Phía trên tam giới còn có tam giới nữa, Luyện Bì, Đoán Cốt, Dịch Cân chỉ là tiểu tam giới thôi. Định Mạch, Hoán Huyết, Tẩy Tủy mới là đại tam giới, chỉ có vượt qua tam giới này, mới có thể coi là thoát khỏi tam giới!

Tam nguyệt bế quan tu thần thông – Hoạt phạt chích thân độ tuyết nguyệt

Đứng ở chỗ cao nhất Tây Sơn Khẩu có thể nhìn thấy tiểu sơn thôn mà mình sinh ra. Chỉ có điều tiểu sơn thôn này đã có thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Một tòa nhà cực lớn được dựng lên, chiếm diện tích đến vài mẫu, kéo dài từ đầu đông đến đầu tây của thôn. Đây là nhà của Chu gia.

Trong cái thôn nhỏ này, nhà của lão Chu là một thứ làm cho mọi người mê mẩn. Mọi người khi nhìn thấy nó đều dùng ánh mắt hâm mộ.

- Lão Chu thật tốt phúc, sinh ra một nhi tử thật giỏi!

- Làm sao, lão Hình ngươi ghen tỵ sao. Ghen tỵ giờ ngươi cũng sinh một đứa đi, chỉ sợ ngươi không tốt số như lão Chu thôi!

- Bây giờ ta muốn sinh cũng không sinh được nữa rồi!

Mọi người trong thôn chọc ghẹo nhau. Những người này tâm tư đều chất phác, không gian xảo như người dưới núi. Nhìn Chu gia tự nhiên phát đạt, trong lòng tuy có chút đố kỵ, nhưng hâm mộ là nhiều nhất. Dù sao nơi này cũng không chỉ có mình Chu gia phát đạt, cả thôn cũng đều được ăn theo. Lão Chu cả đời sống ở đây, trước khi cũng chỉ là một thợ săn, cho dù yêu thương cái thôn nhỏ này thế nào cũng không thay đổi được nó. Cuộc sống của mình còn đang khốn khổ, sao có thể giúp được người khác?

Nhưng bây giờ không giống trước kia, hắn sinh được một nhi tử tốt, hiện đang làm trưởng lão của Ô gia!

Trưởng lão của Ô gia đấy!

Đây chính là người mà tổng quản cửa hàng thiết khí Ô gia tại Thanh Dương tập khi nhìn thấy cũng phải quỳ lạy. Nhìn những người trước kia giống như thần trong mắt mình, giờ nhìn thấy mình lại hận không thể

quỳ xuống liếm giày cho mình, hắn quả thực tựa như đang nằm mơ, không kịp thích ứng. Thế nhưng mặc dù không thích ứng kịp cũng không cản được sự nhiệt tình của hắn, dưới sự giúp đỡ của hắn, cái sơn thôn này đã trở thành thôn phồn hoa nhất núi Mãng Thương.

Thậm chí cũng giống như Thanh Dương tập, ở đây cũng tạo ra một cái chợ nhỏ, ngày mười lăm hàng tháng người ở khắp các sơn thôn sẽ tập trung về đây trao đổi, dần dần đã trở thành thôn xóm trung tâm trong phạm vi trăm dặm.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

398. Chương 407: Ao Nhỏ Không Chứa Được Đại Long.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 407: Ao nhỏ không chứa được đại long.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Thay đổi như vậy làm cho lão Chu cùng mọi người trong thôn vô cùng cao hứng. Dù sao sống trên đời ai lại không muốn sống tốt đâu?

Mà Tiểu Báo Tử vốn làm ra tất cả chuyện này cũng là thái độ không sao cả.

Hắn đương nhiên không làm sao, bởi vì hắn có trí nhớ của kiếp trước, luôn có cảm giác xa cách với người kiếp này, hướng chỉ lại là thôn dân của sơn thôn mà hắn không thân chẳng quen này?

Đứng ở trên Tây Sơn khẩu, nhìn tiểu sơn thôn như ẩn như hiện cách đó mấy chục dặm, Tiểu Báo Tử thờ dài một tiếng. Từ lúc sinh ra đến giờ, mười mấy năm trôi qua như một giấc mơ.

Nếu để ý kỹ sẽ thấy, tuy thoát nhìn là Tiểu Báo Tử đứng trên tảng đá nhưng thực ra chân hắn không dẫm vào đá, mà là phiêu du trên không trung, quần quanh thân là gió nhẹ, làm ống tay áo của hắn khẽ động, giống như thần tiên.

Hai kiếm khí màu đỏ nhạt như linh xà, quần quanh đầu ngón trỏ của hắn, đây là kiếm khí của Dương Cực Thông Thiên Kiếm. Sau khi tu tập, hắn đã kết hợp được Thừa Long Ngự Phong Quyết và Dương Cực Thông Thiên Kiếm lại với nhau. Kiếm khí kinh khủng kia bây giờ sẽ không cần bắn ra từ ngoại đan nữa rồi.

Thế nhưng thật đáng tiếc, hắn vẫn chưa thể luyện thành Lưỡng Nghi Thông Thiên Kiếm.

Khu địa mạch sát khí này dù là thuộc tính cực âm, cực hàn, thế nhưng lại không tương hợp được với Dương Cực Thông Thiên Kiếm của hắn.

Pháp môn của Lưỡng Nghi Thông Thiên Kiếm vô cùng huyền diệu, trước đây Tiểu Báo Tử nhìn tưởng hiểu mà thật ra cái gì cũng không hiểu, liều mạng dùng Huyết tủy nguyên sát khí tu thành Dương Cực Thông Thiên Kiếm. Đáng tiếc hắn quên mất rằng tu luyện Lưỡng Nghi Thông Thiên Kiếm cần ba bước, hai bước trước là tu luyện Dương Cực Thông Thiên Kiếm và Âm Cực Thông Thiên Kiếm. Sau khi tu thành hai loại kiếm khí kia sẽ thông qua độc môn pháp quyết để hợp nhất chúng, tạo ra một loại kiếm khí hoàn toàn mới, Thông Thiên kiếm khí!

Chính là bởi vì cuối cùng Dương Cực Thông Thiên Kiếm cùng Âm Cực Thông Thiên Kiếm phải hợp lại với nhau, do đó uy lực của chúng không thể kém nhau quá lớn.

Sát khí trong thiên hạ nhiều vô số, uy lực khác nhau. Lưỡng Nghi Thông Thiên Kiếm cần hai loại sát khí chỉ cần một âm một dương là được, không quá quan tâm đến tính chất, chỉ cần có hai loại sát khí này là có thể tu luyện hai loại thông thiên kiếm. Chỉ là nếu muốn hợp nhất, uy lực hai loại kiếm khí này phải tương

đương, cần đạt tới cân bằng mới có thể luyện được. Dương Cực Thông Thiên Kiếm của Tiểu Báo Tử là được luyện từ Huyết Tủy Nguyên sát khí, đây là sát khí dương tính cao nhất trong thiên địa, hơn nữa khi Tiểu Báo Tử ngưng luyện còn tách ra tinh túy, tạo ra Dương Cực Thông Thiên Kiếm có uy lực vô cùng. Thế nhưng do vậy nếu muốn luyện ra Thông Thiên kiếm khí thì yêu cầu với Âm Cực Thông Thiên Kiếm phải cực kỳ cao. Âm sát khí ở Tây Sơn khẩu này tuy cũng có thể dùng được nhưng lại có quá ít!

So sánh với Huyết Tủy Nguyên Sát thì thấy sẽ không cùng một loại, nếu miễn cưỡng ngưng luyện thành Âm Cực Thông Thiên Kiếm, vậy cả đời này đều không có khả năng tu thành Lương Nghi Thông Thiên Kiếm.

Do đó, Tiểu Báo Tử đành phải từ bỏ.

Đương nhiên, không thể luyện Âm Cực Thông Thiên Kiếm thì chỗ sát khí này cũng không thể lãng phí.

Âm sát khí nơi này tuy không nhiều nhưng chất lượng lại rất cao, là tài liệu để tu luyện Bách Độc Hàn Quang Chưởng là tốt nhất.

Bích Linh Vạn Độc Châu kia hấp thụ vô số loại độc vô hình, lại hấp thu cả Thất Tâm Kim Ngô độc ở Mậu Giang phủ, độc tính cực kỳ bá đạo, người thường đã không thể tưởng tượng được. Bây giờ đã được sát khí nơi này tế luyện ba tháng, đã đạt tới viên mãn, công thủ đầy đủ.

Ba tháng!

Ba tháng trước, sau khi gặp người thần bí kia, hắn liền quay lại Mậu Giang, mang theo mấy người Lộ Lai Hồng, sau đó đi theo xe lương, đến được Đan Dương quận, truyền lại tin tức cũng không gặp phiền phức gì.

Trên thực tế, lấy hung danh của hắn bây giờ, ít người có lá gan đến trêu hắn.

Làm xong mọi việc hắn liền viết lại một phong thư, để cho Lộ Lai Hồng quay về Khánh Châu đưa cho Lý Nguyên, trong thư nói đến hắn sau khi đánh với Bảo Âm Cách Nhật Nhạc có chút cảm ngộ, cảm bế quan tìm hiểu. Hơn nữa còn viết sau khi bế quan sẽ đi tới Bắc Nguyên, dùng chém giết để tôi luyện tu vi, đợi có sở thành sẽ tiếp tục dốc sức cho Lý Nguyên!

Tất cả việc này đều là nói cho có.

Hắn và Lý Nguyên đều hiểu, sao khi Chu Báo giết Bảo Âm Cách Nhật Nhạc, gần như không có khả năng hắn sẽ quay về làm thân vệ của Lý Nguyên.

Nguyên nhân rất đơn giản, cái ao nhỏ của Lý Nguyên đã không thể nuôi được đại long như hắn!

Đây không phải là do cái ao, cũng không phải do Tiểu Báo Tử, mà là do thể đạo!

Tiểu Báo Tử cho dù không để ý về làm hộ vệ cho Lý Nguyên, không cần tăng lương, làm phó doanh thân vệ. Cho dù người có muốn, Lý Nguyên cũng không dám nhận!

Một tướng quân Khánh Châu nho nhỏ mà thủ hạ lại có một mãnh nhân có thể giết chết cường giả bát phẩm, chắc chắn sẽ làm người ta lo lắng.

Do đó Tiểu Báo Tử mới lấy cớ để không phải về Khánh Châu.

Lộ Lai Hồng tuy không biết vài điều, nhưng Tiểu Báo Tử không muốn về hắn cũng không làm gì được. Chẳng lẽ lấy tội làm trái quân lệnh buộc hắn về? Cho dù hắn có lá gan làm vậy, cũng không có năng lực để làm!

Cho nên hắn cũng chỉ đành cầm lá thư của Tiểu Báo Tử quay về, coi như có câu trả lời!

Tiểu Báo Tử đương nhiên cũng không nói dối, hắn cần bế quan để tiêu hóa những tin tức mà người kia đã truyền vào đầu hắn!

Tuy chỉ là một lát, lại có thể đưa đại lượng tin tức vào đầu hắn, ví dụ như đủ loại yếu hại của Lương Nghi Thông Thiên Kiếm. Nếu không có tin tức của nam tử kia, hắn còn không biết thứ công pháp này lại có nhiều thứ phải chú ý đến vậy.

Mấy chục bộ luyện thể quyền pháp hắn đã không muốn suy nghĩ rồi, con đường sau khi tu luyện tới Thông Huyền bí cảnh phải đi như thế nào cũng không có tin tức, chỉ có thể sau khi tu luyện tới cửu phẩm, cũng là

sau khi vượt qua tiểu tam giới, sẽ đến đại tam giới. Sau khi qua được đại tam giới là tới cảnh giới gì, trong tin tức không hề nói đến.

Thế nhưng có vài bộ tu hành công pháp làm cho hần vô cùng mừng rỡ. Một bộ là Thiên Cầm Cửu Biến, đây chính một loại tuyệt thế võ kỹ bắt chước chín loại thần diệu là phượng hoàng, đại bàng, khổng tước, kim ô, thần hạc, thiên ưng, bách chạ, thanh loan, thương cưu. Công pháp này phối hợp với Thừa Long Ngự Phong Quyết liên uy lực vô cùng.

Đương nhiên ngoài việc đây, còn có một bộ công pháp luyện thần, tên là Thiên Ngoại Tiêu Dao Thiên!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

399. Chương 408 409: Huyền Quy Thượng Nhân, Bộ Tộc Bạch Nguyệt. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 408 409: Huyền Quy thượng nhân, bộ tộc Bạch Nguyệt. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Theo tin tức mà nam tử kia truyền đến, tu luyện giả chân chính, một khi vượt qua thất phẩm, sẽ tu luyện một loại luyện thần công pháp để bồi dưỡng linh giác, ngưng luyện thần niệm. Có thể nói, theo tin tức của nam tử kia, chỉ có người đã nhận ra thần niệm của mình, hơn nữa chăm sóc cho nó mới được coi như tu luyện giả chân chính. Mà Thiên Ngoại Tiêu Dao Thiên là một pháp môn luyện thần thượng thừa, đồng thời Tiểu Báo Tử cũng hiểu được mình đang ở cảnh giới luyện thần cơ bản nhất: Ý Thủ Càn Khôn!

Càn khôn này không phải chỉ tứ phương, mà là thân thể hần. Thân thể con người là một càn khôn nho nhỏ!

Càng hiểu rõ đạo tu luyện, Tiểu Báo Tử càng cảm giác mình nông cạn, càng cảm thấy con đường gian khổ phía trước, cũng thấy được nó khó đi như thế nào, thế nhưng, lại càng thấy hứng thú!

Tò mò hại chết mèo, Tiểu Báo Tử càng ngày càng hiếu kỳ với tu luyện.

Hiếu kỳ càng lớn, càng giúp hần kiên định ý chí, không có giúp đỡ gì với thực lực. Thế nhưng ba tháng bế quan lại làm cho thực lực của hần tăng mạnh.

Tu vi đã đạt tới ngũ phẩm!

Dương Cực Thông Thiên Kiếm đã phối hợp ăn ý với Thừa Long Ngự Phong Quyết, có thể tùy ý thi triển Thông Thiên Kiếm Quyết!

Thông Thiên Kiếm Quyết này vốn cần hợp nhất hai cực âm dương, luyện ra thông thiên kiếm khí mới có thể sử dụng. Bởi vì cho dù là Dương Cực Thông Thiên Kiếm hay Âm Cực Thông Thiên Kiếm đều gây thương tổn rất lớn đến thân thể, cho dù là cường giả cửu phẩm cũng không thể thi triển. Chẳng qua Tiểu Báo Tử phối hợp với Thừa Long Ngự Phong Quyết, tuy mới chỉ luyện được kiếm khí của Dương Cực Thông Thiên Kiếm cũng đã tu luyện được Thông Thiên Kiếm Quyết.

Bách Độc Hàn Quang Chương cũng đã tế luyện xong.

Giá môn pháp khí chỉ có thể gọi là tế luyện hoàn thành, không thể gọi là đại thành!

Bởi vì ngoại trừ có thể tích được vạn độc, Bách Độc Hàn Quang Chương còn có thể hấp thụ vạn độc làm tăng thực lực. Lấy độc để bồi bổ cho Bách Độc Hàn Quang Chương chính là điều mà Tiểu Báo Tử làm.

Ba tháng này, hần đã hấp thụ hết tụy khí trong chiếu trạch bên ngoài sơn mà năm đó bị Huyết Vô Nhai chặn đường. Sau khi hấp thụ hết chỗ dương khí đó, Bách Độc Hàn Quang Chương đã biến hóa kỳ diệu, biến

thành sương mù hồng nhạt, thậm chí còn chứa một mùi thơm lạ lùng. Mới nhìn thì không hề nguy hiểm, nhưng một khi thi triển ba, trong phạm vi ba mươi trượng mà nó bao phủ không còn một ngọn cỏ, phải nói là kịch độc.

Vật như vậy Tiểu Báo Tử cũng không dám dùng loạn, chỉ giữ trên người để phòng thân, coi như là một đòn sát thủ.

Đương nhiên, còn có kỹ xảo chạy trốn, Tam Giới Tiểu Na Di!

Tiểu tử này giờ đã có thể sử dụng được Tam Giới Tiểu Na Di, có lẽ sắp vượt qua được vật nhỏ năm đó rồi.

Ba tháng bế quan khổ tu này, có một thứ duy nhất hắn không tu luyện, chính là Hỏa Hồng Tinh!

Thời gian trôi qua, tu vi tăng lên, hắn càng cảm thấy chỗ kỳ diệu của Hỏa Hồng Tinh. Mà khi minh bạch uy lực của nó cũng có chút ngạc nhiên, khi mình dùng Hỏa Hồng Tinh sẽ có một loại biến hóa vi diệu. Mà loại biến hóa này cũng giống như năm đó ăn Diêu “Đầu” hoàn.

Khi không hoàn toàn hiểu rõ, hắn còn không muốn xử lý Hỏa Hồng Tinh. Ít nhất trước khi hoàn toàn hiểu rõ công dụng của nó, hắn sẽ không dùng đến nó.

“Ba tháng, bế quan ba tháng, coi như cũng có chút thành tựu. Giờ là lúc đi Bắc nguyên, lấy chiến lực hiện giờ, chỉ cần không gặp Tam Đại Tông Sư trong truyền thuyết cũng không có gì nguy hiểm. Cho dù gặp bọn họ, dùng thần kỹ Tam Giới Tiểu Na Di vẫn có thể chạy thoát. Chỉ không biết bắc nguyên này liệu có người nào giống như nam tử kia?”

Trong đầu hiện lên hình ảnh nam tử kia ngồi giữa đám mây điện, trong lòng Tiểu Báo Tử nhảy mạnh: “Xem ra người nọ là nhân sĩ trung nguyên. Thế nhưng bắc nguyên lớn như vậy, lại có nhiều anh hùng hào kiệt, nói không chừng cũng có người như vậy. Quả thật là như thế, chẳng lẽ hắn sẽ trở mặt nhìn bắc nguyên bị Đại Tấn hủy diệt?”

“Mặc kệ, dù sao ta cũng không định tìm mấy người này. Bắc nguyên có người như vậy, trung nguyên cũng có, thế ngoại cao nhân như vậy chắc sẽ không chấp nhận với một thế tục cao thủ như ta chứ? Cũng có thể không ra tay với ta.”

Trong lòng tự an ủi, nhấc đầu ngón tay phải, lưỡng đạo kiếm khí giống như hồng linh xà bắn ra ngoài, xuyên qua một gốc cây cổ thụ, sau đó là cây thứ hai, ba, ...đến cuối cùng là đánh thẳng vào nham bích!

Mà cổ thụ bị nó xuyên qua cũng sẽ khô héo, trong kiếm khí ẩn chứa sát khí dương cực đã hủy diệt toàn bộ sinh cơ của cây.

“Vẫn không được! Dù cố thể nào cũng không thể làm cho kiếm khí ẩn chứa sát khí, hóa sát làm kiếm!”

Tiểu Báo Tử nhìn mấy cây cổ thụ khô héo, trong đầu mắng thầm, quay người đi về phương bắc.

Bắc nguyên, nơi cực bắc, có một tuyết nguyên mờ mịt. Tuyết nguyên này thật lớn, gần như vô hạn, quanh năm gió tuyết, số ngày có thể thấy mặt trời trong mặt năm có thể đếm trên đầu ngón tay.

Trên mặt đất là đất cứng bị băng phong không biết bao nhiêu năm, cứng như thiết thạch. Chỗ cứng rắn nhất thì dù là cường giả thất phẩm cầm thần binh lợi khí chém xuống cũng không sâu nổi quá một tấc.

Tuyết nguyên có rất ít sinh vật. Chỉ có rất ít sinh vật có khả năng chịu rét mới có thể sống được ở đây, mà tất cả những sinh vật này đều có một lớp lông thật dài. Do đó, chúng được gọi là mao thú!

Mao hùng, mao ngư, mao thỏ,... Tuy chỉ có hơn mười loại nhưng cũng đủ tạo thành một tháp sinh vật. Dưới tầng đáy là loại ăn cỏ như mao thỏ. Đương nhiên, chúng nó không thể ăn cỏ trong này, nơi đây cũng chẳng có cỏ cho chúng ăn. Chúng nó ăn một loại hàn khuẩn sinh trưởng ở tuyết nguyên này. Loại hàn khuẩn này nếu mang về cho con người thì cực kỳ trân quý, là thuốc tiên kéo dài tuổi thọ. Đáng tiếc, thứ này chỉ có ở chỗ sâu trong tuyết nguyên, muốn vào được trong đó cũng không phải là đơn giản.

Cho dù là cường giả thất phẩm, cũng chỉ có thể xâm nhập tối đa trăm dặm. Mà hàn khuẩn lại sinh trưởng ngoài ngàn dặm, như thế người thường sao có thể lấy được.

Sâu trong tuyết nguyên là một chỗ băng hà. Ba nghìn sáu trăm dặm bên trong, nước sông đóng băng quanh năm, băng dày không dưới trăm trượng, ngày đêm tỏa ra hàn ý. Cho dù là vài loại sinh vật chịu rét giỏi nhất tuyết nguyên cũng không nguyện ý tiếp cận băng hà này. Thế nhưng một ngày, lại có người hướng tới chỗ này.

Đúng vậy, một người.

Một hòa thượng.

Trên người hòa thượng kia khoác một pháp bảo đậm kim sắc, vai phải cùng hai khữu tay đều lộ ra ngoài, mặc cho gió lạnh lùa qua, hai tay hợp thành chữ thập, không làm sao cả. Tựa như gió lạnh có thể làm đông cứng mọi thứ đều không thể xúc phạm đến hắn.

Tiếp tục nhìn mặt hắn, thần tình đau khổ, giống như tất cả mọi người đều nợ hắn hai nghìn lượng.

Hắn tiến lên từng bước một, miệng chậm rãi máy động, một đường đi cũng không biết đã niệm bao nhiêu lần.

Từ từ, từng bước một tiến tới băng hà, vẻ mặt thần nhiên đón nhiệm hàn khí. Lão hòa thượng thở dài một tiếng, quanh thân hiện ra kim quang nhàn nhạt, bước lên băng tầng, tiến thẳng về phía trước.

Kim Thân Hoạt Phật Bát Tư Ba!

Nếu lúc này làm cho Vương Xà hoặc những người đứng trên đỉnh bắc nguyên nhìn thấy hòa thượng này sẽ rất kinh ngạc. Đây chính là người được các bộ tộc thảo nguyên tôn là thần minh, một trong Tam Đại Tông Sư, Kim Thân Hoạt Phật Bát Tư Ba!

Hắn không phải đang cùng Ma Tôn Diệt Trần đuổi giết Vương Xà sao?

Tại sao hắn lại tới đây? Chẳng lẽ Tam Đại Tông Sư đã không đuổi giết Vương Xà nữa?

- Ngã phạt từ bi!

Một bước cuối cùng, vượt qua bên cạnh băng hà, kim quang trên người ảm đạm dần, sắc mặt cũng trắng bệch. Chỉ là trong mắt lại sáng ngời, giương mắt nhìn lên, một cung điện nguy nga, nằm sâu trong tuyết nguyên, chịu đựng phong tuyết cuồng bạo!

Long Hành thiên hạ, hoành hành vô kỵ!

Đã từng lấy mấy chục vạn thiết kỵ tung hoành thiên hạ. Quét ngang Trung Nguyên Bắc Nguyên, hiện tại đã lâm vào một tình cảnh bi thảm.

Gió tuyết vẫn đang tiếp tục, tám phẩm gia súc trên thảo nguyên đã chết cồng, mười vạn thiết kỵ bị ngăn ở trước thành Vân Châu, tiến thêm không được, có thể thấy được, nếu Đại Tấn có thể duy trì tình hình hiện giờ, còn tiến hành phong tỏa thảo nguyên một cách toàn diện, chỉ cần mùa đông diễn ra dài một chút, sẽ có ít nhất một nửa người Bắc Nguyên sẽ chết, một nửa còn lại, cũng sẽ bị quân đội Đại Tấn tàn sát như giết gà giết chó.

Đây là quốc chiến, hơn nữa là cuộc chiến diệt quốc, quốc gia với quốc gia, tranh chấp đến mức này, đã không còn bất cứ đạo lý nào để nói.

Đại Tấn sẽ phái đại lượng binh mã, tiêu diệt Bắc Nguyên.

Ngoài việc đem toàn bộ biên cảnh Bắc Nguyên phong tỏa ra, đại lượng cao thủ võ lâm sẽ tiến vào Bắc Nguyên, mục tiêu trực chỉ dũng sĩ của tất cả bộ lạc.

Mà những người không có đi vào tiền tuyến, mà sẽ đánh lén những dũng sĩ đang ở lại bảo hộ bộ tộc của mình.

Đúng, là đánh lén.

Những nhân sĩ võ lâm này sẽ không cho người cơ hội được chiến đấu công bằng, mà sẽ dùng đủ loại thủ đoạn và bẫy rập, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, sau khi những cao thủ võ lâm này đi vào, Đại Tấn sẽ dùng du kỵ, một khi chiến lực của bộ tộc bị giết chết, như vậy, sẽ đẩy mạnh du kỵ, tiêu diệt toàn bộ, đẳng

sau du kỵ là thương đội, nô lệ thương nhân, bọn buôn người, tráng niên phụ nữ và nữ đồng nam đồng, đều bị bắt lại, những nam tử trưởng thành sẽ bị chém giết, bộ tộc bị diệt, chỉ để lại một ít lão nhân kéo dài hơi tàn trong gió tuyết, nhưng cũng không sống thêm được bao lâu.

Hiển nhiên Đại Tồn đã chuẩn bị tất cả, không chỉ diệt quốc, mà còn diệt tộc!

- Lúc này đây, Bắc Nguyên bị diệt đã định, các bộ tộc trên thảo nguyên sẽ đại thương nguyên khí, mà thiết kỵ dưới thành Vân Châu cũng không thể làm gì, chỉ chờ tới đầu xuân năm sau, khi tuyết tan, quân đội Đại Tồn sẽ tiến vào thanh lý Bắc Nguyên.

Vân Châu, trong Tần Lăng quận thành mấy tháng nay, số lượng người tăng lên rất nhiều, khách sạn đã đầy, đặc biệt nhân sĩ vô lâm tề tựu rất nhiều, chỉ chờ cơ hội, sẽ từ Tần Lăng quận thành tiến vào Bắc Nguyên, muốn từ trong những bộ tộc bị diệt tìm một ít lợi lộc.

Bắc Nguyên và Trung Nguyên giằng co, giằng co vài vạn năm, giết chóc vô số, cừ hận đã sâu như biển, tuy mấy ngàn năm nay, trong nội địa Trung Nguyên đã truyền lưu đạo của Thánh Nhân, cho nên thái độ với Bắc Nguyên đã có chút biến hóa, nhưng đó cũng chỉ là những tên hủ nho đọc sách mà thôi, những tên này không có đọc sách, còn sao mà hiểu được đạo Thánh Nhân chứ?

Những kẻ này là người phiêu bạt giang hồ, những người trong vô lâm đều sống trên đầu gươm mũi kiếm, lấy giết người mà sống, thì làm sao mà biết Thánh Nhân là ai?

Mà trong vài vạn năm này, Bắc Nguyên một mực cướp bóc Trung Nguyên, cho dù là bảo bối danh tiếng cũng đã bị cướp hơn trăm kiện, huống chi nhiều năm như vậy, thiết kỵ Bắc Nguyên thu được đâu ít thứ chứ? Mà có đại bộ lạc nào không đoạt được vài thứ kỳ trân dị bảo từ Trung Nguyên? Mà các đại bộ lạc có bộ lạc nào không cướp của giết người và tích trữ vàng bạc chứ?

Mà ở Đại Tồn, cướp bóc là phạm pháp, sẽ bị gán cho tội danh đạo tặc, bị triều đình truy nã, nhưng ở Bắc Nguyên bây giờ lại không có a!

Chỉ cần người có bản lĩnh, chỉ cần người võ nghệ cao cường, người đến Bắc Nguyên chém giết cướp của, không có người nào trách cứ người, còn gọi người là anh hùng, chuyện như vậy, có kẻ ngu mới không làm!

Một tháng trước, Quan Tây song sát đã tiến vào một bộ lạc khiêu chiến dũng sĩ của bộ lạc đó, cuối cùng liên thủ giết chết tên dũng sĩ thảo nguyên có tu vi Tam phẩm, từ trong bộ lạc đó đoạt được một đôi ngọc mã, chính là đồ cổ tiền triều, giá trị vạn kim, vừa về Tần Lăng quận thành đã làm oanh động.

Đôi ngọc mã này được một thương nhân người Hồ mua với giá ba mươi vạn lượng vàng, mà đối với đại thủ bút của Quan Tây song sát, triều đình cũng hủy bỏ lệnh truy nã về tội đạo tặc năm đó của bọn họ, còn khen ngợi một phen, nói bọn họ tận trung với nước, là mẫu mực của giang hồ.

Có một điển hình như vậy, cả giang hồ đều điên lên!

Người lẫn lộn trong giang hồ, có ai chưa từng giết người đâu, trên người dù ít dù nhiều cũng có tội danh nào đó, lần này thì tốt rồi, chỉ cần đến Bắc Nguyên giết người phóng hỏa một phen, sẽ được tẩy trắng, chuyện tốt như vậy, có kẻ ngu mới không làm!

Mấy ngày sau, lại có tin tức kinh người truyền tới. Nam Hải Thiên Lô Tử từ trong một bộ lạc phát hiện một kiện pháp khí, hơn nữa tế luyện thành công, bằng vào kiện pháp khí này, không chỉ giết chết mấy tên dũng sĩ thảo nguyên đồng cấp, mà còn giết chết mấy tên đại địch trước kia của mình.

Tin tức này, càng làm cho cả vô lâm Trung Nguyên sôi trào.

Chỉ trong nửa tháng ngắn ngủi, cao thủ vô lâm tiến vào Bắc Nguyên giết đến không thể trở mình.

Vận mệnh của Bắc Nguyên, vào lúc này, rất bất bành!

- Bắc Nguyên đã hết!

Trên tửu lầu, hào khách tụ tập, mọi người trừ đàm luận về Bắc Nguyên thì chính là Bắc Nguyên, ngay cả chuyện Tiểu Báo Tử đuổi giết cường giả Bát phẩm tám ngày cũng nhạt xuống. Chỉ cần không phải kẻ đần, đều có thể nhìn ra, Bắc Nguyên đã hoàn toàn xong rồi, không còn cách cứu, Đại Tồn đã hoàn thành hơn phân nửa cơ nghiệp bất hủ muôn đời của mình.

Chỉ cần giải quyết xong chỗ dựa là mười vạn thiết kỵ Bắc Nguyên ở ngoài Vân Châu, quân mã của Đại Tấn sẽ có thể tiến quân thần tốc, không còn trở ngại.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

400. Chương 410 411: Huyền Quy Thượng Nhân, Bộ Tộc Bạch Nguyệt. (2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 410 411: Huyền Quy thượng nhân, bộ tộc Bạch Nguyệt. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Lúc này là thời đại thiên hạ biến động!

Chuyện đã đến nước này, cho dù là những thế gia ngàn năm, danh môn đại phái cũng không ngồi yên.

Nhao nhao phái ra cường giả trong gia tộc của mình, lấy tư thái cực cao, tiến vào thảo nguyên.

Đi tuy tìm vinh quang thuộc về mình.

- Bắc Nguyên đã gánh không được.

Trong một gian phòng của khách sạn ở Tần Lăng quận thành, một trung niên nam tử đang mỉm cười, quạt xếp đang đưa trong tay, nghe bên ngoài nghị luận, rung đùi đắc ý, vẻ mặt vui mừng.

Mà khí trời đang lạnh, bộ dáng của hắn rất hiền lành.

Nhìn bộ dáng của hắn, nếu như có người nào quen biết nhìn thấy, nhất định sẽ kinh ngạc há to mồm, bởi vì đây chính là tổng đốc Mã Thiên Trường uy nghiêm, từ lúc nào đã trở nên hiền lành như vậy, giống như một thư sinh ôn hòa, làm cho người ta cảm thấy thân thiết.

- Người đắc ý quá sớm, chuyện này còn chưa kết thúc đâu!

Ngồi bên cạnh hắn, chính là một mỹ phụ mặc bạch y, nhìn bộ dáng của phụ nhân này chỉ khoảng hai mươi tuổi, thấp phần xinh đẹp, trong mắt chớp động linh quang cực kỳ thông minh.

- Nếu những lão già ở phương bắc nhúng tay vào thì sao?

- Người cho rằng bọn họ có khả năng nhúng tay vào sao?

Mã Thiên Trường cười, rốt cuộc cũng ngừng dao động quạt xếp trên tay.

- Huống chi, cho dù bọn họ thật sự ra tay, ta cũng không sợ, không phải người có vật kia sao?

- Tuy vật kia lợi hại, nhưng nếu gặp phải lão quái vật...

Nữ tử khẽ chau mày.

- Người tốt nhất không nên ôm quá nhiều hi vọng vào nó.

- Tốt, tốt, cứ xem như ta nói giỡn đi, nhưng chẳng lẽ những lão già kia sẽ nhúng tay vào sao?

Mã Thiên Trường cười mỉa.

- Người xem, thế cục hiện tại đã thối nát thành ra như vậy, người có tin tức của hắn không?

- Nếu không phải người lo lắng cho hắn, thì vì sao lại xua quân bắc thượng?

Trong mắt nữ tử hiện ra một tia đùa giỡn.

- Không phải người đang đợi tin tức sao? Người đang sợ hãi, sợ hãi vạn nhất ta xua quân bắc thượng, những lão quái vật sẽ liều lĩnh ra tay!

- Đúng vậy a, ta đang đợi, ta đang đợi tin tức xác nhận!

Mã Thiên Trường nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, trên mặt lộ ra một nụ cười khổ.

- Ta cũng sợ gặp phải lão quái vật, sợ hấn liều lĩnh ra tay, quá nhiều kế hoạch của ta, nhưng hiện giờ xem ra, ta không cần lo lắng!

- Có tin tức tốt sao?

- Chưa nói tới tin tức tốt, Kim Thân Hoạt Phật Bát Tư Ba buông tha đuổi giết Vương Xà, đang hướng về cánh đồng tuyết phía bắc, chắc là đi cầu viện.

- Vậy người còn không lo lắng!

- Hừ, Bát Tư Ba không ở lại, thì có thể phóng xuất Vương Xà, Ma Tôn Diệt Trần cũng sẽ ra tay dọn dẹp, đi vào trận địa hai quân, chúng ta chỉ cần đối phó một Côn Luân thượng sư là xong, về phần lão quái vật sống ở cánh đồng tuyết, đã có người đi đối phó!

- Ai?

- Người rất muốn biết sao?

Mã Thiên Trường liếc nhìn thê tử, trong mắt hiện ra ý cười.

- Ba tháng trước, Huyền Quy thượng nhân đã thành tựu Lôi Kiếp Kim Thân, đã đi tìm lão quái vật kia đánh cờ.

- PHỐC!

Bạch y nữ tử phun nước trà ra, phun thẳng vào Mã Thiên Trường, liếc nhìn hỏi.

- Ba tháng trước, ba tháng trước người đã biết rõ?

- Không, vào buổi sáng hôm nay ta mới biết!

Mã Thiên Trường nói ra.

- Cho nên, ta mới ra đây bóng bẩy, tán ngẫu giải sầu!

- Người muốn động thủ?

- Tối hôm nay, tối hôm nay ta sẽ động thủ!

Mã Thiên Trường vươn người đứng dậy, trong mắt bắn ra hào quang cực nóng.

- Bắc Nguyên, đã hết!

Bắc Nguyên, đã hết!

Tiểu Báo Tử thở dài, cầm theo một cái đầu người, đi trong trời gió tuyết, rời khỏi bộ lạc, ở chung quanh hắn, là một đám người già yếu dùng ánh mắt sợ hãi và oán độc nhìn hắn, Tiểu Báo Tử không thích ánh mắt như vậy, nhưng mà, hắn cũng sẽ không vì người khác cừ hận mình mà ra tay động thủ giết người.

Những người Bắc Nguyên này đang lạnh run trong gió tuyết, căn bản không có dũng khí và lực lượng động thủ với hắn, mà tất cả tinh lực đều dùng để chống lại cơn bão tuyết này.

Đây là tên cao thủ thứ chín mà hắn giết, hắn một đường từ Vân Châu đi Bắc Nguyên, một đường tiến về phía bắc, thấy bộ lạc nào là khiêu chiến, thời gian hai tháng, đã chọn hai mươi ba bộ lạc lớn nhỏ, đánh chết gần trăm tên dũng sĩ bộ lạc, trong đó có chín tên dũng sĩ có tu vi Tam phẩm, đã đạt tới đoạn cốt giới, những người này, đều là những thủ lĩnh dũng sĩ, là phần tử nòng cốt, cho nên Tiểu Báo Tử không chút khách khí giết đi.

Nhưng mà, sau khi giết những người này, Tiểu Báo Tử không có hứng thú xâm nhập sâu vào thảo nguyên, bởi vì hắn phát hiện, hiện tại, cường giả dưới Thất phẩm không còn chút uy hiếp nào với hắn cả.

Cho dù không dùng Tu La Âm Sát Châm, không cần Hắc Thiết Chùy, không cần Dương Cực Thông Thiên Kiếm, hắn chỉ dùng nắm đấm, là có thể dễ dàng giết chết cao thủ Lục phẩm.

Hắn đến thảo nguyên là để ma luyện võ nghệ của mình, mà không phải giết chóc.

Hắn còn những trận chiến thiết huyết để ma luyện võ công của mình, nhưng bắt đắ dĩ phát hiện, cao thủ Bắc Nguyên, đã không còn mang đến quá nhiều áp lực cho hắn, giết cao thủ, giống như giết gà.

Không có một tia khoái cảm, không có bất cứ ý nghĩa nào.

- Người chờ một chút!

Thời điểm Tiểu Báo Tử mang theo đầu của đệ nhất dũng sĩ trong tộc rời đi, sau lưng truyền đến một tiếng kêu gọi, âm thanh rất già nua, lông mày Tiểu Báo Tử nhíu lại, bởi vì hắn nhìn thấy, ở phía sau hắn, một người rất già, quỳ gối trong đồng tuyết.

- Người có chuyện gì?

Tiểu Báo Tử quay người hỏi, tuy là địch quốc, mà hắn cũng không có chút hảo cảm với người Bắc Nguyên, trên thực tế, hắn còn rất ác cảm với Bắc Nguyên, mà đối với một người theo dân tộc chủ nghĩa như Vương Bác ở kiếp trước cũng rất ác cảm với người thảo nguyên, cho nên hắn rất tán thành hành động diệt quốc của Đại Tẩn, cho nên hết sức vui vẻ dấn thân vào trong đó, đi vào Bắc Nguyên đánh lén cao thủ thảo nguyên.

Nhưng mà, giết thì giết, hắn không có chút hứng thú với người không có võ nghệ, hiện tại hắn giết cao thủ đã không còn hứng thú, giết người bình thường, càng không có cảm giác thành tựu.

- Lão hủ Ô Lực Cát, khẩn cầu đại nhân cứu bộ tộc chúng tôi!

Sau khi nói xong, cái đầu chôn sâu xuống tuyết, thân thể run run.

- Ta không có nghe lầm chứ? Ta vừa mới giết đệ nhất dũng sĩ trong tộc của các người, thế mà các người lại cầu ta cứu giúp?

Hắn thập phần ngoài ý muốn, hắn cảm thấy có phải lão đầu tử này bị tuyết lạnh làm cho đầu óc rối loạn rồi không.

- Vâng, Bồ Hòa Tịnh là đệ nhất dũng sĩ của tộc ta, nhưng hắn chiến bại, tử vong, chết trong tay dũng sĩ, chết có ý nghĩa, đây chính là số mệnh của người thảo nguyên, chẳng trách người khác.

- Cho dù các người không oán hận ta, nhưng ta không cần phải cứu các người a!

- Ta không cầu đại nhân cứu bộ tộc của chúng ta, ta chỉ muốn đại nhân mang theo những hài tử thành niên này là xong, chúng chính là hi vọng cuối cùng của tộc ta!

Lão Nhân từ trong đồng tuyết ngẩng đầu lên, tuyết trắng dính đầy chòm râu, nói ra những lời vô cùng bi thương.

- Bọn họ chính là một tia hi vọng cuối cùng của bộ tộc, ta không muốn chúng chết ở chỗ này.

- Hài tử vị thành niên?

Tiểu Báo Tử cười lạnh nói ra.

- Gió tuyết mênh mông thế này, người cho rằng ta có thể mang theo đám hài tử này ra khỏi thảo nguyên sao?

Lão giả không nói gì, chỉ là rung động rung động đứng dậy.

- Hài tử trong tộc đã không còn nhiều lắm, kể cả vừa mới sinh ra, nam nữ hài, cũng không vượt quá bảy người, đại nhân không cần phải chiếu cố bọn chúng, chỉ cần mang bọn chúng ra khỏi thảo nguyên, còn lại cứ để chúng tự sinh tự diệt!

- Bấy?

Mục quang Tiểu Báo Tử rung động, tuy quy mô của bộ tộc này không lớn, nhưng cũng có mấy ngàn người, tại sao chỉ còn lại có bảy hài tử?

Giương mắt nhìn lên, trong toàn bộ bộ tộc này, hơn phân nửa lều vải đã bị gió tuyết ép xuống, dê bò chết đi không còn lại gì, người còn may mắn sống sót, ở trong rét lạnh tranh giành nhau, toàn bộ bộ tộc đều hiện ra cảm xúc tuyệt vọng, toàn bộ bộ tộc đang lâm vào nguy cơ bị diệt, cho dù mình không giết chết dũng sĩ của bọn họ, bọn họ cũng không thể sống qua mùa đông này, chớ đừng nói chi là, đợi đại quân Đại Tấn bắc thượng.

Có lẽ chính vì như thế, lão nhân này mới làm ra cử động như vậy!

Cái này gọi là khi tuyệt vọng thì cách nào cũng thử, chỉ sợ chính là đạo lý này.

- Bộ tộc Bạch Nguyệt ta vào một vạn năm trước, đã từng là chúa tể trên thảo nguyên, cũng chính là hơn một vạn năm trước, vì phản đối thành lập Liên Tịch Hội Minh mà bị cường lực chèn ép, sau đó suy tàn cho đến bây giờ, một vạn năm trôi qua, bộ tộc Bạch Nguyệt ta bị cướp bóc vô số lần, vốn là một bộ tộc đệ nhất trên thảo nguyên, bây giờ đã sắp tan thành mây khói, nhưng mà...

Thời điểm nói tới hai chữ “Nhưng mà”, ánh mắt của lão nhân hiện ra một tia dị sắc.

- Bộ tộc Bạch Nguyệt ta, vẫn còn bảo lưu lại hai bộ điển tịch võ công, nếu đại nhân đáp ứng cứu bầy hài tử đáng thương này, ta nguyện đem điển tịch dâng lên.

- Điển tịch võ công?

Tiểu Báo Tử cười, nói:

- Chắc cũng không kỳ lạ quý hiếm đâu, nếu hai bộ điển tịch võ công này quý hiếm, thì đệ nhất dũng sĩ của bộ tộc các người, sẽ không dễ dàng bị giết chết như vậy?

- Bố Hòa Tịnh không thích hợp để tu luyện võ công này!

Lão nhân Ô Lực Cát cười khổ nói ra.

- Đại nhân là cao thủ võ lâm, đương nhiên biết rõ, tu luyện võ công, cũng không phải có bí tịch võ công là có thể tu thành tuyệt thế cao thủ, Bố Hòa Tịnh là đệ nhất dũng sĩ của bộ tộc, đáng tiếc hắn không có danh sư, cho nên không cách nào tu luyện võ công này, đành phải chọn một bộ võ công dễ dàng hơn để tu luyện a!

- A!

Trong nội tâm Tiểu Báo Tử chợt động một cái, thời điểm giao thủ với Bố Hòa Tịnh vừa rồi, cũng cảm giác được, võ công Bố Hòa Tịnh sử dụng không giống với những dũng sĩ thảo nguyên mà hắn gặp, nhưng Tiểu Báo Tử cũng không có để ý, hiện giờ Ô Lực Cát nhắc tới, Tiểu Báo Tử liền có hứng thú.

- Người nói là, võ công cổ quái mà hắn sử dụng chính là đoạt từ Nguyên vương triều?

- Vâng, không chỉ là từ Nguyên vương triều, hiện tại bộ tộc Bạch Nguyệt ta vẫn còn bảo lưu chúng, nó là do chúng ta đoạt được trong bảo khố Nguyên vương triều.

Nói đến đây, trên mặt lão nhân hiện ra vẻ tự hào.

- Năm đó bộ tộc Bạch Nguyệt chúng ta quét ngang Trung Nguyên, đã từng công hãm hoàng thành Trung Nguyên...

- Đúng vậy a, ngay cả hoàng thành cũng công hãm qua, đáng tiếc hiện tại, chỉ còn lại bầy hài tử a.

Tiểu Báo Tử cười lạnh chen ngang lời nói của lão nhân.

Thần sắc trên mặt lão nhân cứng đờ, đành phải thở dài, không dám nhiều lời nữa.

- Người nói cho ta biết những chuyện này, không sợ ta động thủ đoạt bảo sao?

- Sợ, đương nhiên sợ, nhưng chuyện đã tới nước này, có sợ cũng không có biện pháp.

Ô Lực Cát cười khổ.

- Nếu đại nhân không đồng ý mang bảy hài tử này đi, như vậy, tối đa bộ tộc Bạch Nguyệt của chúng ta chỉ kiên trì được mười ngày, sẽ bị diệt tộc, mà hai bộ võ công này có lợi hại hơn nữa, cũng không còn ý nghĩa nào.

- Cho nên người muốn đặt cược lên người của ta.

- Người chỉ giết Bồ Hòa Tịnh và các dũng sĩ khác, nhưng không thương hại những người khác...

Ô Lực Cát nói ra.

- Cho nên, ta mới có đánh cược một lần, về phần có thắng hay không, phải nhìn thiên mệnh.

- Được rồi, bây giờ người đã thắng một nửa, lấy thứ đó ra cho ta nhìn xem, nếu như hữu dụng với ta, ta sẽ dẫn bọn họ đi!

Tiểu Báo Tử nói ra.

- Ta sẽ không đáp ứng những chuyện khác, cho nên...

- Ta cũng không nhắc tới những điều kiện khác!

Lão nhân nói ra, sau đó quay người lại lúc lắc đầu với một nữ tử trung niên, nữ tử trung niên xoay người, tiến vào một gian lều vải, trong chốc lát, lấy ra hai hộp gỗ, trong lều vải đi ra, cung kính đưa đến tay lão già, lão già tiếp nhận, hẩn lại nâng lên trước mặt Tiểu Báo Tử.

Mắt Tiểu Báo Tử không biểu tình tiếp nhận hộp gỗ, mở ra xem xét, trong mắt bắn ra hai đạo tinh quang!

Đứng trước cung điện, nơi này do hắc thạch xây thành, gió tuyết bay khắp nơi, mà tòa cung điện này lại xây dựa vào trong lòng núi, cho nên không bị bất cứ ảnh hưởng gì.

Kim Thân Hoạt Phật Bát Tư Ba, từng bước một vượt qua cánh đồng tuyết, đi tới trước cung điện khổng lồ này, dù một thân tu vi của hắn là Cửu phẩm đỉnh phong, chỉ kém một bước là bước vào Thông Huyền Bí Cảnh, nhưng trong hàn cảnh cực kỳ lạnh như hiện giờ, cũng cực kỳ hao tổn thể lực, sau khi tiến vào phạm vi của cung điện, cũng thở ra một hơi, trên khuôn mặt trắng bệch hiện ra một tia đỏ ửng, sau đó, kế tiếp là thở dốc hồng hộc, tuy hắn đã đè nén tần suất hô hấp của mình, nhưng ở trong hoàn cảnh yên tĩnh như thế này, tiếng ồ ồ khi thở dốc cũng lộ ra một cách rõ ràng.

Tại đây thập phần yên tĩnh, tuy chỉ cách một bước, nhưng một bước này, lại xa xăm như chân trời.

Bên ngoài chính là gió tuyết, lại bị một tầng bình chướng vô hình ngăn cản ở bên ngoài, dù gió có lớn bao nhiêu, tuyết có dày đặc thế nào, sấm sét gào thét trên bầu trời, cũng không thể xuyên thấu được tầng bình chướng vô hình này, điều này nói rõ tầng bình chướng này vô cùng vững chắc.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

401. Chương 412 - 414: Nhật Lạc Tinh Trầm, Long Lôi Cung, Thần Long Ma Đan, Ma Quỷ Cốc.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 412 - 414: Nhật Lạc Tinh Trầm, Long Lôi Cung, Thần Long Ma Đan, Ma Quỷ Cốc.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Bát Tư Ba đứng trên một bậc thang cuối cùng bước vào cung điện ngẩng đầu nhìn lên, một cầu thang cao vài chục trượng xuất hiện trước mặt của hắn, lại nhìn lên trên, có một tấm biển cực lớn, trên đó viết ba chữ “Lôi Long Cung” cực lớn.

Lôi Long Cung!

Kiến trúc thần bí này được xây dựng ở cực bắc tuyết nguyên, người biết rất ít, cũng chỉ có những cường giả đỉnh cao của thế giới, mới biết được tồn tại thần bí nằm ở nơi này, mà trên thực tế, tòa cung điện thần bí này, từ xưa tới nay đã tồn tại trên đời này, chưa từng can thiệp bất cứ chuyện gì trên đời.

Dù là thay triều đổi đại, hay dân tộc hưng suy, cũng không quan hệ tới nơi này, mà mục đích tồn tại của nó, giống như chỉ nằm ở trong sơn mạch hắc sắc khổng lồ này, tĩnh mịch nhìn Nhật Lạc Tinh Trầm.

- Tuyết Sơn Đại Luân Tự Bát Tư Ba, bái kiến Long Lôi tôn giả!

Đứng ở bên ngoài cửa cung điện, Bát Tư Ba hít sâu một hơi, hoàn toàn không có một chút phong phạm của Tông Sư chút nào, mà giống như một học đồ, kính cẩn đứng ở trước cửa ra vào, lẳng lặng mà đợi, qua một hồi lâu, cửa sắt mở ra, có một tiểu đạo đồng khoảng mười hai mười ba, liếc nhìn Bát Tư Ba.

- Tôn Giả mời ngài đi vào!

- Đa tạ!

Bát Tư Ba hợp hai tay thành hình chữ thập, đi theo đằng sau tiểu đạo đồng, tiến vào đại môn Lôi Long Cung.

Ở bên trong Lôi Long Cung này còn khổng lồ hơn phía bên ngoài, chín cây cột trụ có đường kính vượt qua mười trượng cao gần trăm trượng chống đỡ cả cung điện, trên cột trụ điêu khắc mây mù, dị thú, chim bay và đủ loại đồ án thần ma, Bát Tư Ba và tiểu đạo đồng, giống như hai con kiến tiến vào đây, đi qua đại sảnh rộng rãi, đi vào một gian phòng có hào quang yếu ớt chớp động, đạo đồng dừng bước lại.

- Tôn Giả ở bên trong, mời đại sư!

Bát Tư Ba gật đầu, đẩy cửa phòng ra.

Gian phòng kia cũng không lớn, so sánh với cung điện ở bên ngoài kia, chẳng khác nào một trời một vực.

Nhìn xung quanh, giống một phòng trọ bình thường, bài trí bên trong thập phần đơn giản, có một cái giường, có một cái bồ đoàn, một cái bàn đá, trên bàn đá có một chén đèn dầu, ánh đèn mờ ảo, dưới ánh nến lơ mơ, hai người đang vui đùa khổ chiến.

Một người toàn thân áo đen, trên áo bào có thêu lôi vân màu tím, tóc đen như mực, tụ mà không tán, khuôn mặt chừng ba mươi tuổi, khiến người ta chú ý nhất chính là cặp lông mày màu bạc, như kiếm, xuyên thẳng tóc mai, chính là Lôi Long Tôn Giả mà Bát Tư Ba muốn gặp, mà đang so đấu với hắn, là một gã mặc áo bào màu vàng trên người, mà người áo màu vàng này, chính là người ngày đó Tiểu Báo Tử gặp được trên sông.

Nhìn cuộc chiến trên bàn, song phương khó phân thắng bại, thế công của Lôi Long thượng nhân sắc bén, mà người ngồi đối diện, thế thủ rất cẩn thận.

- Đại Luân Tự Bát...

- Đại Luân Tự một trong Thập Tam Hoạt Phật, người là người duy nhất chọn nhập thế tu hành, cũng là Hoạt Phật duy nhất không tiến vào Thông Huyền Bí Cảnh!

Không chờ hắn nói xong, Long Lôi tôn đã chen ngang lời hắn, nói đến đây, hắn ngẩng đầu lên, liếc nhìn Bát Tư Ba, đôi mắt thâm sâu như biển, hiện ra một tia dị sắc.

- Thú vị, nếu như người lập địa thành Phật, như vậy, trong Thập Tam Hoạt Phật của Đại Luân Tự, có thành tựu lớn nhất, đáng tiếc...

- Tôn giả khen nhầm, Bát Tư Ba chỉ đi ra ngoài thông khí mà thôi, lần này đến...

- Mục đích của người, ta đã biết, nhưng mà, ta không cách nào giúp người!

Long Lôi tôn giả lại chen ngang lời nói của Bát Tư Ba, trên mặt hiện ra một nụ cười khổ, một ngón tay chỉ vào đạo nhân mặc áo bào màu vàng.

- Cho dù ta muốn giúp ngươi, cũng bất lực, trừ phi, ngươi có thể mời vị này đi.

Về đau khổ trên mặt của Bát Tư Ba càng nhiều, ánh mắt nhìn về người mặc áo bào màu vàng.

- Không nên nhìn ta, nhìn ta cũng vô dụng, ngươi cho rằng ta ưa thích tới nơi chim không ỉa phân này sao, chuyện này ta chẳng muốn quản, nhưng trước đó ta bại bởi Tạo Hóa đồng tử, cho nên, thiếu nợ hần một việc, không có biện pháp, chỉ có thể đến đây, ngươi muốn tìm thì đi tìm Tạo Hóa đồng tử đi!

Con mắt người áo vàng không nhìn, hết sức chăm chú vào ván cờ, trên tay cầm một con cờ màu đen, ánh mắt quét tới quét lui trên bàn cờ, nhàn nhạt nói ra.

- Ngươi là người Đại Luân Tự, tại sao không đi cầu Đại Luân Tự? Chỗ đó có mười hai tôn Hoạt Phật, đều có tu vi Thông Huyền Bí Cảnh, nếu ngươi có thể mời được bọn họ, chuyện này rất dễ giải quyết.

- Nếu là hần có thể cầu Đại Luân Tự, cũng không cần vượt qua cánh đồng tuyết để tới tìm ta làm cọng rơm hi vọng a!

Long Lôi tôn giả thán một tiếng.

- Ngươi phải biết rằng, trên người của ta, cũng đang chảy huyết mạch của người thảo nguyên a!

- Nói láo, bộ tộc của ngươi đã sớm bị người ta diệt tộc từ tám trăm năm mươi năm trước rồi, sao lúc đó không thấy ngươi nói thế, hiện tại lại nói mình chảy huyết mạch của thảo nguyên, có ý gì?

- Không có ý gì!

Lôi Long tôn giả cười khò, tiếp tục vùi đầu đánh cờ, không nói chuyện.

- Tôn Giả đại nhân!

- Ta nói rồi, không nên tìm ta!

- Nếu là tiểu tăng nhớ không lầm, một vạn ba ngàn năm trước, người của Lôi Long Cung, thành lập Bộ Lạc Liên Tịch Hội Minh, cũng chính là nguy cơ của thảo nguyên hôm nay, chôn mầm tai họa xuống, nếu không có Long Lôi Cung...

- Hần chỉ là một người bị Lôi Long Cung vút đi mà thôi, không thể nói là người của Lôi Long Cung!

- Có thể hần dùng võ công của Lôi Long Cung, một thân tuyệt thế võ công của hần cũng từ Lôi Long Cung mà ra, nếu như ta nhớ đúng, chuyện này không hợp quy củ của Lôi Long Cung, cho dù là bị Lôi Long Cung vút bỏ, lúc rời Lôi Long Cung, võ công của hần, phải vị thu hồi!

- Ta thua!

Lôi Long tôn giả ngẩng đầu lên, nhìn người áo bào màu vàng, nói nhận thua.

- Lại tiếp một ván nữa!

Người áo bào màu vàng vung tay lên, cờ đen trắng trên bàn bay lên, rơi xuống hai cái hộp.

- Ngươi yên tâm, ta sẽ không rời Long Lôi Cung!

Long Lôi tôn giả cười nói.

- Nhưng mà, hần nói đúng, chuyện này, nguyên nhân là do Lôi Long Cung, dù thế nào...

- Vậy ngươi giao ra đi, chỉ cần ngươi không rời khỏi Long Lôi Cung, cho dù đem một thân tu vi truyền cho tên này, không có quan hệ tới ta.

Người áo bào màu vàng cười lạnh hắc hắc, mục đích của hần chỉ là đánh cờ với Lôi Long tôn giả, cam đoan hần không rời khỏi Lôi Long Cung, về phần hần làm cái gì trong Lôi Long Cung, hần cũng lười quản, chẳng lẽ muốn hần đánh nhau thật sự với Lôi Long tôn giả sao?

Bát Tư Ba nghe khẩu khí của Long Lôi tôn giả, cảm thấy có chút buông lỏng, đưa mắt nhìn Lôi Long tôn giả, trong mắt tràn đầy chờ đợi.

- Người, tên hòa thượng này, ngược lại cũng có hứng thú, người được thảo nguyên cung phụng nhiều năm như vậy, cũng không có suy nghĩ cẩn thận, người bảo ta ra tay cứu viện thảo nguyên, chuyện này là không thể nào, cho dù ta đồng ý, cũng không có năng lực, ngược lại là người, thân là một trong ba đại Tông Sư của thảo nguyên, tiếp nhận cung phụng nhiều năm, ngược lại có thể ra tay!

- Bàn tăng có tâm nhưng không đủ sức!

Bát Tư Ba cười khổ.

- Đúng vậy a, có tâm mà không đủ sức, ta cũng giống như vậy!

Long Lôi tôn giả cười khổ chỉ chỉ vào người áo vàng trước mặt.

- Như vậy đi, người của Long Lôi Cung người không thể mang đi, vật phẩm trong Long Lôi Cung người cũng không thể mang đi, nhưng ở chỗ ta có một khóa Thiên Long Thần Đan, đây chính là khi ta đi du lịch đạt được, là từ Thiên Long Đạo ở Trung Nguyên mà có, viên thuốc này, người có thể mang đi, về phần người có cần hay không, ta mặc kệ!

Khi đang nói chuyện, một đạo hắc quang từ trong áo bào của hắn bay ra, rơi xuống trước mặt Bát Tư Ba, Bát Tư Ba thò tay tiếp lấy, nhìn khóa đan được màu đen trong lòng bàn tay, trong ánh mắt, hiện ra một tia dị sắc.

- A Di Đà Phật, ta không vào Địa Ngục thì ai vào Địa Ngục đây, Bát Tư Ba cảm tạ Tôn Giả ban tặng!

Khi đang nói chuyện, không chút do dự nuốt Thiên Long Thần Đan vào bụng, đối với Long Lôi tôn giả, cúi người hành lễ, rời khỏi Long Lôi Cung.

- Hòa thượng này, đáng tiếc!

Sau khi Bát Tư Ba rời khỏi Long Lôi Cung, người áo bào màu vàng cuối cùng cũng từ bàn cờ ngẩng đầu lên, nhìn qua phương hướng của hắn biến mất, than nhẹ một tiếng.

- Nếu như cho hắn một thời gian nữa, có lẽ, hắn sẽ đồn ngộ, lập địa thành Phật!

- Đáng tiếc, người không cho hắn cơ hội a!

Lôi Long tôn giả cười nói.

- Ta nói rồi, không có quan hệ tới ta!

Người áo bào màu vàng lại chú tâm lên bàn cờ.

- Đúng rồi, ta đã đem Thiên Cầm Cửu Biến đưa ra ngoài!

- Cái gì?

Ánh mắt Lôi Long tôn giả ngưng tụ, có chút hồ nghi nhìn người áo bào vàng.

- Thiên Cầm Cửu Biến, người đã tìm được truyền nhân thích hợp? Cũng đừng trách ta không nhắc nhở người, nếu như không hoàn thành nhờ vả, lại làm đạo thống của hắn thất truyền, người cũng không có quả ngon để ăn đâu!

- Yên tâm đi, là một gia hỏa thú vị!

Người áo bào màu vàng như nhớ tới chuyện gì đó, đánh xuống một con, cười cười nói ra.

- Ta tin tưởng, với thiên tư của hắn, đủ để kế thừa Thiên Cầm Cửu Biến, chỉ là không biết, hắn có thể đi đến một bước kia không a!

- Ngày hôm nay thật mãnh liệt, phong ba nổi lên bốn phía, cũng không phải là một thời cơ tốt a!

- Đây là thời cơ tốt nhất, nếu như hắn không thể làm được một điểm này, ta sẽ thu hồi Thiên Cầm Cửu Biến!

Người áo bào màu vàng nhẹ nhàng nói ra.

- Người yên tâm, ta sẽ không đem đạo thống của hần truyền cho một người ngu xuẩn đâu.
- Như thế cũng tốt, coi như ít đi một chuyện phiền toái!

Lôi Long tôn giả cười nói, đánh xuống một con, chém giết mới, sắp bắt đầu.

Gió lạnh gào thét, cuồng phong rít gào, mang theo những cơn mưa đá, từ trên bầu trời nện xuống, không nói tới người bình thường, cho dù là võ lâm cao thủ, cũng khó đi lại trong thời tiết thế này.

Trên thảo nguyên, có vài đạo thân ảnh đi lại, mà vài đạo thân ảnh, có cả hài tử ba bốn tuổi, tập tễnh gian nan đi trong gió tuyết, lớn tuổi nhất, là một thiếu niên mới mười lăm mười sáu tuổi, diện mạo đoan chính thuần lương, hình như gió tuyết không hề có tác dụng gì với hần, dù là gió, hay là tuyết, kể cả mưa đá, chỉ cần rơi vào thân thể của hần ngoài một trượng, sẽ gặp một lực lượng vô hình đánh tan, không tiếp tục cấu thành uy hiếp với hần.

Đây chính là bảy tiểu hài tử mà Tiểu Báo Tử đáp ứng mang đi từ bộ tộc Bạch Nguyệt, bốn nam ba nữ. Lớn tuổi nhất chừng chín tuổi, nhỏ nhất là hài tử còn nằm trong nôi, Tiểu Báo Tử cũng không phải nhà từ thiện, nhưng bộ tộc Bạch Nguyệt đã ra cái giá mà hần không cách nào cự tuyệt, mà hần cũng không ngại thơ đến mức gây khó xử cho đám tiểu hài tử, cho nên, một đường đi từ bộ tộc Bạch Nguyệt, Tiểu Báo Tử cũng coi như rất chiếu cố đến chúng, ít nhất, ở chung quanh thân thể có một tầng bình chướng bảo hộ hơn một trượng, cũng không phải là một chuyện nhẹ nhõm gì.

Nhưng mà, gió tuyết mưa đá đúng là quá lớn, Tiểu Báo Tử cũng không có tu vi thông thiên như Bát Tư Ba, nếu là một người, với thời tiết này không sao cả, nhưng mang theo bảy tiểu hài tử, có chút phiền phức.

- Mẹ kiếp, tiếp tục như vậy không thể được, nếu không phải trên người lão tử có hai khóa Ngoại Đan, chỉ sợ hiện tại đã tinh tấn nhân vong a!

Tiểu Báo Tử bắt đầu dừng lại, nhìn mấy tiểu hài tử sau lưng, bé trai lớn tuổi nhất đưa mắt nhìn hần, vẫn mang theo cửu hận khắc cốt ghi tâm, về phần tuổi còn nhỏ, cùng ba nữ hài kia, lại đang đấu tranh với băng tuyết dưới chân, dù được Tiểu Báo Tử bảo vệ, gió tuyết xung quanh không làm gì được chúng, nhưng tuyết dưới chân rất dày a, bọn chúng muốn đi lại, rất khó khăn.

- Tiểu tử, đừng dùng ánh mắt đó nhìn ta, nếu người chỉ học được một ít công phu quyền cước thô thiển thì bỏ đi, căn bản không giết được ta, cho dù người vận khí nghịch thiên, giết được ta, trong gió tuyết này, các người không có ta bảo vệ, cũng chỉ còn đường chết!

Nhìn thấy bé trai lớn tuổi nhất nhìn mình đầy cửu hận, Tiểu Báo Tử cười nói.

- Có thể người không sợ chết, nhưng mà, nếu như các người chết, bộ tộc Bạch Nguyệt các người chân chính chết hết, là diệt vong!

Một câu này, tiểu tử kia cúi đầu xuống, không rên một tiếng, thân thể, cũng run lên nhẹ nhẹ.

- Đúng là không đụng đầu vào tường thì chưa biết đau mà!

Trong lòng Tiểu Báo Tử thở dài, nhớ lại lúc mình mới vừa đến thế giới này, cũng đã bạo chết một cường giả Bát phẩm, đó là nhờ xảo trá, nhờ vận khí, làm sao có thể so sánh được với tiểu tử này, nhưng mà, cũng bởi vì có kinh nghiệm trải qua lúc nhỏ, cho nên hần rất coi chừng, nếu không, có thể lật thuyền trong mương, chết trong tay đám tiểu hài tử này, lúc đó đúng là mất mặt a.

Tiểu Báo Tử dừng bước quay đầu nhìn mấy tiểu hài tử.

- Ta nói, gió tuyết ở đây quá lớn, các người biết rõ, ở chỗ này có chỗ nào có thể tránh gió tuyết hay không?
- Không biết!

Tiểu nam hài cường ngạnh, nói ra.

Tiểu Báo Tử cũng không liếc nhìn hần, mà đưa ánh mắt liếc nhìn mấy tiểu hài tử khác.

- Đi xa hơn về hướng nam, đi thêm một đoạn đường, sẽ tới Ma Quỷ Cốc, chỗ đó, có thể tránh... Tránh tuyết!

Nói chuyện là một tiểu nữ nhi, bộ dáng năm sáu tuổi, trên tay còn ôm một đứa trẻ mới sinh, âm thanh rất nhẹ, rất nhỏ, ngữ khí có chút do dự.

Tiểu Báo Tử đã sớm chú ý tới tiểu nữ hài này, bởi vì nàng ôm trong tay một tiểu hài tử mới sinh, nhưng không có buông ra, Tiểu Báo Tử chắc chắn tay của nàng đã chết lạnh, không chỉ như thế, ở một nơi đầy gió tuyết thế này, nàng còn sợ hãi đứa trẻ mới sinh này bị đông lạnh, cho nên đem áo da trên người cởi ra, khoát lên người đứa trẻ mới sinh, bản thân mình thì lạnh run, nếu không phải Tiểu Báo Tử dùng nội khí bảo vệ hiện giờ nàng đã biến thành một thi thể từ sớm.

- Ai bảo ngươi nói!

Vừa dứt lời tiểu nam hài liền nhảy lên, đẩy tiểu nữ hài ngã xuống, nữ hài nhi “Ah” một tiếng, vẫn ôm chặt hài tử mới sinh trong tay.

Ba! Một tiếng, tiểu tử kia bị Tiểu Báo Tử đánh bay, ngã vào trong tuyết, rời khỏi phạm vi Tiểu Báo Tử bảo hộ.

Cuồng phong thổi phần phật, có tiếng răng va chạm vào nhau, tiểu nam hài bị đánh chảy máu, muốn từ trong đồng tuyết đứng dậy nhưng không được.

- Tại đây, không phải là nơi ngươi có thể hoành hành đùa nghịch.

Tiểu Báo Tử nhắc tay lên, đem tiểu nữ hài té nhào kéo lên, một cỗ nhiệt lưu chảy khắp toàn thân, khu trừ toàn bộ hàn khí cho nàng, rốt cuộc cảm giác lạnh đã biến mất.

- Đại nhân, van cầu ngài, cứu hần a!

Đôi mắt tiểu nữ hài nhìn Tiểu Báo Tử, ánh mắt lộ ra khẩn cầu.

- Hần vừa đẩy ngươi ngã, ngươi còn nói chuyện giúp hần?

- Hần... Hần là nam nhân của ta!

Vào lúc này, mặt tiểu nữ hài này hồng lên.

- Nam nhân của ngươi?

Tiểu Báo Tử rất sững sờ, nói ra.

- Tiểu nha đầu, ngươi sẽ không nói với ta, hài tử trong tay của ngươi chính là con của ngươi với hần chứ?

- Không, không phải, không phải, nó là em ta, đệ đệ của ta!

Mặt tiểu nữ hài càng đỏ hơn nữa, lắc đầu.

- Được rồi, ta cho ngươi mặt mũi, ta sẽ cứu hần một mạng!

Tiểu Báo Tử cười nói, nhắc tay lên, đem tên tiểu tử có lẽ bị đông cứng, lại bị mưa đá nện bất tỉnh nhân sự tỉnh lại.

- Nhưng mà, từ hôm nay trở đi, hần không còn là nam nhân của ngươi nữa!

- A?

Tiểu nữ hài kinh hô một tiếng, ngẩng đầu, có chút ngạc nhiên nhìn Tiểu Báo Tử, hiển nhiên là không rõ ý tứ của lời này.

- Tiểu tử này xúc động bạo tảo, không biết trời cao đất rộng, cho dù ta không giết hần, với tính tình của hần, cũng sống không được bao lâu, ta biết các người mới đính ước không được bao lâu, bây giờ để ta làm chủ, đem hôn ước của các người giải trừ, thế nào?

Tiểu nữ hài sững sờ nhìn Tiểu Báo Tử, trong thời gian ngắn, cũng không biết nên nói cái gì.

- Hảo tiểu tử, ngươi không nên giả chết, ta đã đem hàn khí trên người của ngươi xua tan, với thể chất của ngươi đã sớm tỉnh lại rồi.

Tiểu Báo Tử đá đá tiểu nam hài đang nằm trên mặt đất.

- Đứng lên đi, chút tổn thương này, người không chết được, ta nói chuyện người cũng đã nghe được, nếu đồng ý, thì gật đầu, không đồng ý thì chết, mọi người ở đây chứng kiến.

Tiểu nam hài từ trên mặt đất bò dậy, đầu đầy máu tươi oán độc nhìn Tiểu Báo Tử, so với lúc trước, còn nhiều hơn vài phần.

Tiểu Báo Tử làm như không thấy, khoe miệng còn mang theo một tia lãnh ý, điềm nhiên nói ra.

- Gật đầu, hoặc là chết, chọn một đi!

Không có chút do dự, tiểu nam hài gật gập đầu, không nói lời nào.

- Tốt, người lau máu trên đầu đi, tiểu nha đầu, người dẫn đường, chúng ta đi Ma Quỷ Cốc!

Ma Quỷ Cốc là một hạp cốc!

Sở dĩ gọi là Ma Quỷ Cốc cũng không phải bên trong có ma quỷ gì, mà là trong hạp cốc có nhiều cái khe hở nhỏ, mỗi khi có gió thổi qua, sẽ xuyên qua các cái lỗ này, phát ra âm thanh thê lương, giống như quỷ khóc sói tru, dân thảo nguyên chăn nuôi ở gần đó làm gì hiểu đạo lý này, cho rằng bên trong có ma quỷ, dần dà, nơi này có tên là Ma Quỷ Cốc.

Trên thực tế, nhiều năm như vậy qua đi, người đi vào trong Ma Quỷ Cốc không ít, mọi người cũng biết, đây chẳng qua là một cái hạp cốc đặc thù, không có gì nguy hiểm, tối đa chỉ dùng để hù dọa tiểu hài tử mà thôi.

Mà những bộ lạc ở gần đó, cũng có một ít hài tử lớn mật, lấy việc ra vào Ma Quỷ Cốc làm vẻ vang, bởi vậy, cái Ma Quỷ Cốc này, trong suy nghĩ của bọn nhỏ, rất có địa vị, ít nhất là một nơi chơi đùa tốt.

Nếu là hạp cốc, đương nhiên sẽ có nơi tránh gió tuyết, mà Tiểu Báo Tử cũng tinh tường, cũng không chút do dự mang theo đám hài tử tiến vào Ma Quỷ Cốc.

Vừa đi, vừa quan sát biểu hiện những đứa bé này.

Những tiểu tử này, đều được hắt mang từ bộ tộc Bạch Nguyệt ra ngoài, mọi người đều có quan hệ tử địch, nếu đổi thành người bên ngoài, hoặc là trong những tiểu thuyết Tiểu Báo Tử hay xem, bọn họ sẽ giết, trăm thảo trừ căn, trong tưởng tượng của Tiểu Báo Tử, cũng có kết quả này.

Nhưng khi đối mặt với vấn đề này, Tiểu Báo Tử không thể ra tay được, hắn không phải là sát thủ lãnh huyết, tuy hắn giết không ít người, nhưng người hắn giết đều là người trong giang hồ, võ lâm cao thủ, thậm chí là cường giả, đối mặt với những tiểu hài tử tay không tác sát, hắn không thể hạ thủ, huống chi, hắn cũng không cho rằng chúng có thể cấu thành uy hiếp gì.

Nhiều nhất là hài tử chín tuổi, nhỏ nhất vẫn đang nằm trong tã lót, bốn còn lại, chỉ là hài tử ba bốn tuổi, chỉ cần mình dùng cách thoả đáng, khi những đứa bé này lớn lên, sẽ không nhớ rõ xuất thân lai lịch của mình, cũng không tạo thành uy hiếp gì cho hắn.

Đương nhiên, đây chỉ là tưởng tượng của hắn, có trời mới biết trong mấy người này, có khoáng thể thiên tài hay không, có thể nhớ rõ mồn một những chuyện từ khi sinh ra cho tới khi chết hay không?

Giống như Huyết Vô Nhai cũng không biết mình có được Hỏa Hồng Tình, có được năng lực giết hắn.

Hiện tại Tiểu Báo Tử không biết cái gì cả.

Cho nên, hắn cần một tầng bảo hiểm.

Hắn muốn đem uy hiếp của những tiểu hài tử này hạ xuống mức thấp nhất.

Loại ý nghĩ này làm cho Tiểu Báo Tử có chút không thể tưởng tượng, mười sáu tuổi là cao thủ Ngũ phẩm, là một quái vật khi tu vi Tứ phẩm giết chết cường giả Thất Bát phẩm, đối với một đám trẻ không biết võ công, đã bị diệt tộc, tiền đồ và tánh mạng đều nằm trong tay của mình mà sinh ra kiêng kỵ.

- Mẹ kiếp, thần kinh của ta đúng là quá nhạy cảm mà!

Trong lòng của Tiểu Báo Tử thâm cười nhạo mình, nhưng mà, tao ngộ của Huyết Vô Nhai, đã gây cho hắn ấn tượng quá sâu sắc.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

402. Chương 415: Thiên Long Vương Xà, Ma Tôn Diệt Trần. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 415: Thiên Long Vương Xà, Ma Tôn Diệt Trần. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Ai, không có biện pháp, nếu không hạ thủ, như vậy, cũng đành phải làm ra một ít đề phòng, như thế trong nội tâm của ta mới có chút an tâm, không cương quyết, ha ha... Đây chính là thái độ không cương quyết trong truyền thuyết a!

Ma Quỷ Cốc nằm cách bộ tộc Bạch Nguyệt bốn mươi dặm về hướng nam, xa xa, đã có thể nghe thấy âm thanh ù ù như tiếng sói tru, trong một nham động căn gió ở trong hạp cốc, Tiểu Báo ngồi trên một khối đất trống, dùng Cửu Long Thần Hỏa Công烘 khô mặt đất chung quanh, mang theo mấy tiểu hài tử ngồi xuống mặt đất, Tiểu Báo Tử sinh đốt hai đồng lửa, đem một con Tuyết Lang nhắt cấp lên giàn nướng, lại đốt một đồng lửa khác, đốt tuyết lấy nước, hang tuy nhỏ, nhưng lại tràn ngập ẩm áp.

Mấy hài tử yên lặng ngồi đó, đều không nói gì, nhưng từ biểu lộ của bọn chúng, hiển nhiên đã buông lỏng một hơi, thậm chí lộ ra biểu lộ thoải mái, đi bộ từ bộ tộc Bạch Nguyệt tới đây, lại đi trong gió tuyết suốt bốn mươi dặm, cho dù có nội khí Tiểu Báo Tử bảo vệ, nhưng với tuổi của bọn chúng, đây là một chuyện vô cùng khó khăn và thống khổ, nếu cứ đi suốt một đoạn đường như vậy, sẽ không còn người nào sống sót.

Nhìn Tuyết Lang trên kệ là hiểu thấu, dầu mỡ màu vàng tử trên người của Tuyết Lang chảy xuống, rơi xuống lửa, phát ra âm thanh đùng đùng không dứt, ngọn lửa ba động, có giọt mỡ thì nổ tung, trúng vào người vào mặt, làm cho đau rất, nhưng bọn chúng không để ý tới chuyện này, trải qua một lần gió rét dưới gió tuyết lạnh như vậy, những tiểu hài tử này đều sống sót được trong nghịch cảnh như thế, thì những vết bỏng này có là gì, trước mắt là một con sói nướng, đôi mắt mong chờ nhìn Tiểu Báo Tử, trừ cái tên tiểu tử bị Tiểu Báo Tử tận lực sửa trị kia, hẳn đang dùng ánh mắt oán độc nhìn chằm chằm vào Tiểu Báo Tử, nhưng trong bụng lại phát ra âm thanh cằn cằn, đã hoàn toàn bán đứng suy nghĩ của hắn.

- Tiểu tử, đừng chống đỡ, cho dù muốn báo thù, cũng phải ăn cơm trước a!

Tiểu Báo Tử cười, giật một khối thịt sói xuống, ném cho tiểu tử kia, sau đó phân con sói ra thành mấy phần, đưa cho đám tiểu hài tử, ngay cả hắn cũng gặm một cái đùi sói.

Gió tuyết vẫn tiếp tục, giống như vĩnh viễn không dừng lại, mưa đá cũng đang tròng kích lên nham thạch, tiếng va đập phát ra không ngừng, Tiểu Báo Tử ngồi trong một cái hang nhỏ hơn của bọn họ, thỉnh thoảng còn có một hai khối đá nện xuống.

- Ta nói, trước kia các ngươi có từng nhìn thấy gió tuyết lớn như vậy chưa?

Tiểu Báo Tử vừa gặm cái đùi sói, lơ đãng hỏi.

- Chưa từng có, trước kia ta chưa từng thấy qua gió tuyết lớn như vậy.

Nói chuyện chính là tiểu nữ hài đang ôm tiểu hài tử, Tiểu Báo Tử đã biết tên của nàng, gọi là Thập Na, đổi thành ngôn ngữ của Đại Tẫn, chính là Trần Châu.

Trong mấy tiểu hài tử này, hiện tại đã quen thuộc với Tiểu Báo Tử một chút, cũng đã dám nói chuyện trước mặt Tiểu Báo Tử một hai câu, những hài tử khác, trừ tên hôn phu của Thập Na ra, đều có một loại cảm

giác sợ hãi đối với Tiểu Báo Tử, trên thực tế, với tuổi của bọn chúng, thậm chí còn không phân biệt được chuyện gì rõ ràng, vì sao phụ mẫu của mình lại bảo bọn chúng rời khỏi người trong bộ tộc.

- Xem ra đây chính là thiên ý a!

Tiểu Báo Tử cười khổ nói ra, từ Đại Tấn đi vào Bắc Nguyên, trên trên đường đi nghe được rất nhiều đồn đãi, truyền thuyết, từ những đồn đại, truyền thuyết này, các manh mối, các loại ghi chép truyền miệng, sau khi xâu chuỗi thành thành một, Tiểu Báo Tử xấu hổ phát hiện, lúc Đại Tấn và Bắc Nguyên chiến tranh, hình như Đại Tấn đã dự mưa, ít nhất là Vân Châu Tổng đốc Mã Thiên Trường sớm có dự mưa, cũng từ những gì hần xuyên thành một chuỗi này, hình thành một âm mưu, mới có thể giải thích được, đáng tiếc, hần lại không ngờ rằng, manh mối, đồn đại, nghe đồn cần dùng cái gì để xâu thành chuỗi.

- Nếu như đây thật sự là một âm mưu, như vậy, Vân Châu Tổng đốc Mã Thiên Trường đúng là đáng sợ, từ khi vừa bắt đầu làm tổng đốc Vân Châu, đã mở rộng các thương lộ, đưa thương phẩm vào Bắc Nguyên, vượt xa dự tính của thương nhân, một mặt khác, nghiêm khắc dả kích hành vi cắt cổ cướp bóc của Bắc Nguyên, cũng nuông chiều hành vi dùng du kỵ bắt người cướp của ở Bắc Nguyên, mở các thương lộ, làm cho người Bắc Nguyên dưới tình huống không dùng vũ lực mà có được thứ mình cần, tuy cái giá phải trả quá lớn, nhưng một cái giá lớn này, còn tốt hơn xuất cường binh cướp đoạt rất nhiều, cho nên, người Bắc Nguyên lựa chọn giao dịch, mà theo thời gian trôi qua, bất tri bất giác, nhưng thương lộ này đã nắm giữ mạch máu kinh tế của Bắc Nguyên, thậm chí, một ít bộ tộc Bắc Nguyên không thêm tự mình sản xuất vật phẩm, đều ỷ vào các thương lộ buôn bán, bởi vì Đại Tấn đưa tận nơi, giá tiền tiện nghi, chất lượng lại tốt, không có bịp bợm, có thể nói, Mã Thiên Trường đảm nhiệm chức tổng đốc Vân Châu vài chục năm, đã dùng thương lộ nắm giữ mạch máu kinh tế của Bắc Nguyên, hần một mực chờ đợi một cơ hội, một cơ hội bóp chết Bắc Nguyên trong một lần hành động.

Tiểu Báo Tử vừa gặm đùi sói, ngón tay từ từ vạch trên mặt đất, suy tư về những chuyện đã xảy ra.

- Tất cả chuyện này đều có dự mưa, cơ hội Ngõa Lý Nhĩ vừa chết, mà chuyện này thập phần bình thường, mấy vạn năm năm, thảo nguyên Vương chết không một ngàn cũng có tám trăm, nhưng có một điểm, thảo nguyên Vương vừa chết, Mã Thiên Trường liền bắt đầu lựa chọn đóng thương lộ, hạn chế thương phẩm tiến vào thảo nguyên, đồng thời, đột nhiên Vương Xà ra tay, đánh chết vài tên vương tử, làm cho cả thảo nguyên hỗn loạn, còn nhầm trúng ba đại Tông Sư ra tay, càng làm cho chuyện này oanh động, Mã Thiên Trường lại xuất thủ đoạn, đợi đến lúc trận bão tuyết chưa từng có này xuất hiện, Bắc Nguyên mới phát hiện, mình đã thua mất cái quần lót còn lại!

- Nếu đúng như ta suy nghĩ, đây là một âm mưu, như vậy, Mã Thiên Trường phải có đủ hai điều kiện, thứ nhất, ít nhất phải dự đoán được năm xảy ra bão tuyết, thậm chí, thảo nguyên Vương chết cũng là thủ bút của hần, thứ hai, hần có thể sai sử Vương Xà, gia hỏa có thể làm được hai điểm này, cho dù không phải là yêu nghiệt, cũng là ma đầu.

-Ồ...

Một tiếng vang nhỏ, làm cho Tiểu Báo Tử bừng tỉnh, mấy tên tiểu hài tử kia oanh động lên, Tiểu Báo Tử có chút ngây người nhìn ra bên ngoài hang, một người đầy máu, giống như một huyết nhân.

Hiển nhiên, người này cũng nhìn thấy hần, thần sắc khê động, hần cũng không ngờ đụng phải Tiểu Báo Tử ở đây, đôi mắt hai người mở to nhìn nhau cả buổi.

- Vương... Vương tọa, ngài... Tại sao ngài lại ở chỗ này?

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

403. Chương 416: Thiên Long Vương Xà, Ma Tôn Diệt Trần. (2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 416: Thiên Long Vương Xà, Ma Tôn Diệt Trần. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Người này cũng bất ngờ đến mức không thể khép miệng lại được, đặc biệt là người như Vương Xà, đợi một lúc hắn mới ngậm mồm lại, đột ngột xuất hiện trước mặt Tiểu Báo Tử, đúng là quá quý dị, ngay cả Tiểu Báo Tử cũng cảm thấy không chân thật.

- Chu Báo? Tại sao ngươi lại ở đây?

Rất rõ ràng, Vương Xà đối với việc Tiểu Báo Tử xuất hiện ở đây hết sức kỳ quái, càng kỳ quái hơn là, bên cạnh Tiểu Báo Tử là sáu bảy tiểu hài tử, nhìn trang phục là biết những hài tử này là người thảo nguyên, hoàn toàn không có quan hệ gì với Tiểu Báo Tử.

Nhưng mà, hắn còn chưa kịp nghi vấn, cơ mặt co rút hai cái, bịch một tiếng, quỳ rạp xuống mặt đất, một tay chống đỡ thân thể, hé miệng, phun ra từng ngụm máu tươi, làm cho tim Tiểu Báo Tử đập nhanh không thôi.

- Vương tọa, ngài không có chuyện gì chứ?

Không dám lãnh đạm, vội vàng tiến lên đỡ Vương Xà, kiểm tra thân thể của hắn.

- Không nên nhìn, là Toái Tinh Thủ của lão ma đầu, không có thời gian ba năm không thể khôi phục.

Wương Xà cố hết sức khoát tay, đẩy Tiểu Báo Tử ra, ngồi xếp bằng xuống mặt đất.

- Dập lửa đi, lão ma đầu kia đang truy đuổi ta, nếu nhìn thấy ánh lửa, sẽ không tốt.

Tiểu Báo Tử nghe xong, không dám lãnh đạm, phất tay áo một cái, dập tắt hai đồng lửa trên động, lập tức, trong nham động, đã biến thành bóng tối.

- Nghe nói Bắc Nguyên Tam đại Tông Sư là Côn Luân thượng sư đã rời đi, chỉ còn Ma Tôn Diệt Trần và Kim Thân Hoạt Phật đuổi giết Vương tọa?

- Bát Tư Ba cũng rời đi, nhưng trước đó ta còn bị Côn Luân thượng sư và Bát Tư Ba liên thủ đánh tổn thương phổi, mà tên Trần Thiên kia có tu vi cao hơn ta một bậc, cho nên mới ăn thiệt thòi lớn như vậy.

Wương Xà nói ra.

- Tại sao ngươi lại chạy tới Bắc Nguyên?

- Thủ tọa một mực ở tại Bắc Nguyên, chỉ sợ còn không hiểu tình thế, hiện giờ, vận số của Bắc Nguyên, không sai biệt lắm, đã hết rồi, tin tưởng không lâu sau, cả đại thảo nguyên, đều thuộc sở hữu của Đại Tấn, rất nhiều người đều chạy tới thảo nguyên kiếm tiền nghi.

- Nói như vậy, âm mưu của tên kia đã thực hiện xong?

Tuy đồng lửa đã tắt, nhưng Tiểu Báo Tử vẫn nhìn thấy nụ cười lạnh trên mặt của Vương Xà.

- Tiểu tử, ngươi cũng đến Bắc Nguyên kiếm tiền nghi, tại sao lại nhặt mấy tiểu hài tử này?

...

- Chuyện này à? Đó là tư tàng của bộ tộc Bạch Nguyệt, đúng là có ý tứ, bọn họ cho ngươi cái gì, ngươi đã đáp ứng điều kiện của bọn họ!

Tiểu Báo Tử cũng không nói chuyện, xuất cái hộp ra, đưa tới trước mặt Vương Xà, giống như Tiểu Báo Tử, cho dù đang ở trong bóng tối, ánh mắt của hắn cũng không gặp bất cứ trở ngại gì.

-Ồ, có ý tứ, có hai thứ này, không chỉ bảy đứa, cho dù bảy mươi, bảy trăm cũng không có trở ngại gì.

- Giá trị cái rầm!

Trong nội tâm Tiểu Báo Tử thầm mắng một tiếng, thầm nghĩ nếu đổi thành người, không thể nói trước cầm bí tịch, vừa ra khỏi bộ lạc, người đã giết tất cả hài tử rồi.

- Nhưng người đúng là ngu xuẩn, chuyện như vậy, đoạt là được, cần gì phải dẫn theo nhiều tảng đá như vậy? Không sợ mình gây phiền toái à.

Quả nhiên, một câu sau, Vương Xà đã bắt đầu cười nhạo hần.

- Người tiểu tử a, võ công đúng là cao, còn có rất nhiều quý dị, nhưng dù sao tuổi còn trẻ, không hiểu được giang hồ hiểm ác, tâm địa hiền lành a, người xem mấy tiểu tử này, hiện tại thì đáng thương, nhưng khó nói trước, sau này có biến thành diêm vương đòi mạng hay không, không bằng giết cho thống khoái!

Tuy hạng động rất tối, mấy tiểu hài tử không nhìn thấy cái gì, nhưng bóng tối không ngăn cách âm thanh, lời của Vương Xà, rất rành mạch, dù mấy tiểu hài tử không hiểu chuyện, tuy nghe thì sợ hãi, nhưng không cảm giác nguy cơ chút nào, chỉ có Tháp Na và tiểu nam hài kia, nghe được thì nội tâm nhảy mạnh, chợt cảm thấy một cổ hàn ý từ đỉnh đầu kéo dài xuống tận sống lưng.

- Ta là người tốt, sẽ không làm chuyện như vậy.

Tiểu Báo Tử tiếp lời nói ra.

- Nhận ủy thác của người, phải làm chuyện của người, đây là chuyện của ta, không phiền Vương tọa quan tâm!

Tiểu Báo Tử bất mãn nói ra, nói ra bốn chữ “Ta là người tốt”, làm cho Vương Xà sửng sốt.

Nhưng mà, hần cũng nghe ra được tâm ý trong lời nói của Tiểu Báo Tử, cũng không dây dưa chuyện này nữa, nhẹ nhàng đóng hộp gỗ lại, đưa tới tay Tiểu Báo Tử.

- Ta nhìn nội tức của người, khí định thần nhàn, chắc tu vi đã tới Ngũ phẩm a?

- Đoạn trước thời gian mới đột phá Ngũ phẩm!

Tiểu Báo Tử nói ra.

- Không biết thủ tọa có gì chỉ giáo!

- Chỉ giáo thì chưa nói tới, nhưng ta muốn nhắc nhở người, Ma Tôn Diệt Trần ở gần đây, nếu chỉ có hai chúng ta, cũng không bị hần phát hiện, nhưng ở đây có tới mấy tiểu hài tử muốn che dấu tung tích thì không dễ dàng!

Ý của Vương Xà, Tiểu Báo Tử đã hiểu, hai người bọn họ đều biết Thiên Xà Liễm Tức Thuật, mà khắp nơi đều là gió tuyết và bóng đêm, trốn ở đây, đừng nói tên Ma Tôn Diệt Trần kia là cường giả Cửu phẩm đỉnh phong, cho dù hần bước vào Thông Huyền Bí Cảnh, cũng khó tìm ra hành tung của hai người, mà ở đây có mấy tiểu hài tử bình thường, ở cùng một chỗ với bọn họ, muốn che dấu hành tung cũng khó khăn.

- Cũng không còn cách nào, ta thấy như thế này, trong sơn cốc này, ta tìm giúp Vương tọa một nơi ẩn thân, thế nào?

Tiểu Báo Tử nói ra.

- Đây cũng là một biện pháp, nhưng hiện giờ thương thế của ta quá nặng, lúc ta điều tức, không thể di động thân thể trong chốc lát.

- Như vậy, vương tọa có biện pháp nhất kích tất sát không?

Tiểu Báo Tử nhẹ nhàng nói ra, trong giọng nói, lại ẩn chứa sát khí khôn cùng.

- Ta có bản lãnh gì, thủ tọa cũng biết rõ, nếu như trên người của thủ tọa có pháp khí uy lực vô cùng lớn, ta muốn nó, cho dù Diệt Trần là cường giả Cửu phẩm đỉnh phong, ta không phải là không có cơ hội.

- Tín tâm của người, so với lúc ta mới gặp người, đã tăng lên rất nhiều, rốt cuộc là có chuyện gì, mà cho người tin tưởng lớn như vậy? Cho dù người có Ngoại Đan ở trên người, tu vi chẳng qua chỉ tới Lục phẩm, Diệt Trần tung hoành thảo nguyên hơn trăm năm, cũng là một cường nhân trong thiên hạ, người cho rằng

chỉ bằng một chút thông minh của mình, một chút thủ đoạn là có thể giết hắn sao? Nếu hắn dễ giết như người nói, cũng không thể trở thành một trong ba đại Tông Sư của thảo nguyên!

Vương Xà lạnh lùng nói ra.

- Ta thừa nhận, đúng là người có chút bản sự, nhưng những bản sự này, trước mặt cường giả Cửu phẩm, chỉ là trò cười mà thôi.

- Như vậy, nếu như liên thủ với thủ tọa thì sao?

Tiểu Báo Tử nhẹ nhàng nói .

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

404. Chương 417: Thiên Long Vương Xà, Ma Tôn Diệt Trần. (3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả:Xà Thôn Kinh

Chương 417: Thiên Long Vương Xà, Ma Tôn Diệt Trần. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Thủ tọa cũng là cường giả Cửu phẩm, dưới sự liên thủ vây giết của ba đại Tông Sư, sống đến bây giờ, chắc chắn thủ đoạn không dưới Ma Tôn Diệt Trần, sở dĩ chặt vật như hiện tại, chủ yếu là vì không địch lại chúng, tuy hiện tại bị thương nặng, nhưng ta tin tưởng, thủ tọa nhất định vẫn còn thủ đoạn ẩn giấu chưa thi triển ra, đã như vậy, ta thấy chi bằng chúng ta liên thủ, diệt tên Ma Tôn, tránh khỏi trên đường đi phải lo lắng, người thấy thế nào?

- Hừ, ta nói rồi, người quá mức tự tin, đúng là ta nghĩ mãi cũng không rõ, tại sao người có tự tin đến như vậy, là ai cho người tự tin lớn như vậy.

Vương Xà cười lạnh nói ra.

- Đúng là ta vẫn còn thủ đoạn ẩn giấu, nhưng chuẩn bị này chẳng khác gì đồng quy vu tận, có phải người muốn ta đồng quy vu tận với hắn xong, người tiến lên kiếm tiện nghi?

- Không, ta chỉ có lòng tin với thủ tọa thôi!

Tiểu Báo Tử cười nói ra.

- Mặt khác, gần đây ta tu luyện có chút tâm đắc, mới luyện ra mấy thứ thủ đoạn, mà thủ đoạn này trong lúc một đấu một với cường giả Cửu phẩm không có tiện nghi gì, nhưng nếu như xuất kỳ bất ý mà nói, ta vẫn tin tưởng lực sát thương của nó!

- Ta đúng là muốn nhìn, rốt cuộc là thứ gì đã cho người lòng tin như vậy? Chẳng lẽ người đã tu luyện thành công hai bản bí tịch của bộ tộc Bạch Nguyệt này, cho dù tu luyện thành công, với tu vi của người hiện giờ, cũng không có khả năng chém ra uy lực cường đại nhất.

Bách Độc Hàn Quang Chương, Tu La Âm Sát Châm, Vô Cực Chấn Thiện, Tam Giới Tiểu Na Di!

Tiểu Báo Tử không nói gì, nhưng trong tay lại viết xuống đất bốn loại thủ đoạn này, Tam Giới Tiểu Na Di thì cũng bỏ đi, tuy Tu La Âm Sát Châm lợi hại, nhưng đối với cường giả Cửu phẩm mà nói, nhưng Bách Độc Hàn Quang Chương và Vô Cực Chấn Thiện làm hắn hít một hơi lạnh khí.

Dù Bách Độc Hàn Quang Chương không thể hạ độc chết cường giả Cửu phẩm, nhưng tiêu hao cường khí của họ vẫn hữu hiệu a, về phần Vô Cực Chấn Thiên, đây chính là bí kỹ chưa ai tu luyện thành công a, làm sao tiểu tử này luyện được?

- Thứ này, người có thể thi triển ra thật sao?

Vương Xà không hỏi Tiểu Báo Tử thủ đoạn nào khác, chỉ chỉ vào bốn chữ "Vô Cực Chấn Thiên".

- Đương nhiên bản thân ta thì không được, nhưng mà, nó có thể!

Tiểu Báo Tử chỉ chỉ vào Ngoại Đan bên tai của mình, khẽ cười nói.

- Nếu đúng là như vậy, chúng ta đúng là có vài phần cơ hội a!

Con mắt Vương Xà híp lại, nhìn thấy những thủ đoạn trên mặt đất của Tiểu Báo Tử, trong lòng của hắn đại động, Ma Tôn Diệt Trần tuy lợi hại, đuổi giết vạn dặm, làm mình chạy lang thang trên thảo nguyên như chó nhà có tang, dù hiện giờ có thể thoát thân, nhưng tình huống thân thể của hắn, không có một năm nữa thì không khôi phục được, dưới tình huống như vậy, hắn cũng không thể chạy thoát khỏi tay của Ma Tôn Diệt Trần a, cho nên cứ như Tiểu Báo Tử nói, thử một lần.

Tuy Diệt Trần lợi hại, nhưng chỉ là Cửu phẩm đỉnh phong, còn chưa bước vào Thông Huyền Bí Cảnh, tu vi cao hơn mình không chỉ một bậc, nhưng mình cũng không dễ trêu, hơn nữa, còn có Tiểu Báo Tử mà?

Hắn cũng nhìn ra, tuy bản thân Tiểu Báo Tử chỉ là Ngũ phẩm, nhưng hắn có hai hỏa Ngoại Đan, đều đến Lục phẩm, chỉ thiếu chút nữa, đã bước vào đại quan Thất phẩm, chiến lực bản thân không dưới Thất phẩm, trọng yếu nhất là, hắn vừa ghi những thủ đoạn của mình xuống đất, đều là những thứ trí mạng a.

Huống chi hiện tại Ma Tôn Diệt Trần chỉ một lòng đuổi giết mình, hoàn toàn không đề phòng Tiểu Báo Tử, chỉ cần vận dụng thỏa đáng không thể nói trước có thể đem một vị Tông Sư của thảo nguyên, Ma Môn Bắc Tông chi chủ, chủ nhân Tịch Diệt Ma Cung tàn sát trong sơn cốc đầy gió tuyết này.

Vương Xà là một người quả quyết, nếu không, hắn cũng không đáp ứng điều kiện của Mã Thiên Trường, xâm nhập thảo nguyên, đánh chết ba gã vương tử, cũng không từ sự liên thủ đuổi giết của ba vị Tông Sư của thảo nguyên, còn có thể bảo trụ cái mạng nhỏ, kiên trì tới tận bây giờ.

Giống như Tiểu Báo Tử nói, hắn cũng có thủ đoạn ẩn dấu của mình, những thủ đoạn này, thời điểm mình đối mặt với Ma Tôn Diệt Trần, cũng không lấy được chỗ tốt, nhưng mà, nếu như có thủ đoạn của Tiểu Báo Tử...

Nghĩ tới đây, lòng hắn cũng linh hoạt trở lại.

- Tốt lắm, nếu người đã có thủ đoạn như thế, nếu buông tha cho cơ hội này, đúng là quá đáng tiếc!

Vương Xà nói ra, từ trong lồng ngực lấy ra một khối đan dược, bỏ vào trong miệng.

- Ta sẽ đi ra ngoài, hấp dẫn lực chú ý của Diệt Trần, sau đó người đi tới, nhìn đúng thời cơ, chúng ta đồng loạt động thủ, ta tin tưởng thủ đoạn của người, chỉ mong người không làm ta thất vọng.

Tiểu Báo Tử chỉ cười gật đầu.

Vương Xà chùi vết máu trên miệng, vươn người đứng dậy, trừ sắc mặt tái nhợt ra, rốt cuộc không nhìn ra dấu vết bị thương.

- Tiểu tử, uy năng của cường giả Cửu phẩm cũng không phải là người có thể tưởng tượng được, người phải cẩn thận một tí.

Sau khi nói chuyện, kêu nhỏ một tiếng, lao ra khỏi hang, tiến vào trong gió tuyết.

- Các người đều ở chỗ này không được lộn xộn, ta rất sẽ nhanh chóng quay lại, nếu như ta không về được, các người tự cầu phúc đi.

Tiểu Báo Tử nói với đám tiểu hài tử một câu, thân hình khẽ động, theo sát phía sau Vương Xà, đi ra khỏi hang.

Gió vẫn đang gào thét, nhưng mà, sau khi Tiểu Báo Tử vận dụng Thừa Long Ngự Phong Quyết, toàn thân có cảm giác bất động, hoàn toàn bất động.

Sức gió cuồng bạo, liền bị hút vào khí huyết của Tiểu Báo Tử, lại trải qua tuần hoàn lưu chuyển, thân thể Tiểu Báo Tử trong cuồng phong này, cũng không bị thổi đi, mà tốc độ càng lúc càng nhanh, bước chân càng lúc càng lớn, cơ hồ mỗi một bước, đều đi được hơn mười trượng, nhanh chóng theo sát phía sau Vương Xà, không vì chênh lệch tu vi mà khoảng cách bị kéo xa.

Chạy được một lúc, mở hai tay trong gió, trong lúc bất tri bất giác vận dụng Đại Bằng Biển trong Thiên Cầm Cửu Biển.

Môn Thiên Cầm Cửu Biển là một môn tuyệt thế võ kỹ ở thời đại Thượng Cổ, trong đó bao hàm toàn diện, tuyệt đối không thể trong thời gian ngắn mà lĩnh ngộ được, mà hiện tại hắn lại bắt chước một loại Thần Điều trong chín loại ở thời đại Thượng Cổ, cho nên, trong lúc cưỡi gió, hắn cũng có giải thích đặc biệt về tâm pháp.

Mà Đại Bằng Biển này, mà cái gọi là Đại Bằng Biển là khi có gió thổi, sẽ như điều gặp gió, trong truyền thuyết, Đại Bằng là Thượng Cổ Thần Điều, mỗi một cái đập cánh, sẽ đi được ba nghìn dặm, gió lốc xuất hiện trong phạm vi chín ngàn dặm, không còn mây trôi, trời trong vắt.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

405. Chương 418: Thiên Ma Chân Thân Bán Bộ Thông Huyền. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 418: Thiên Ma chân thân bán bộ thông huyền. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Mà Tiểu Báo Tử gần đây luyện Thiên Ngoại Tiêu Dao, cho nên tâm có ngộ, lại thừa lúc này vận dụng Thừa Long Ngự Phong Quyết, mà dưới gió tuyết cuồng phong hiện giờ, hoàn toàn hợp với Đại Bằng Biển, cho nên tốc độ tăng lên mấy lần, chỉ mấy hơi thở, đã vượt qua Vương Xà ở phía trước, hai tay lại chấn động, xoát một tiếng, biến mất trước mặt Vương Xà, làm cho Vương Xà trợn mắt há hốc mồm.

- Không phải chứ, tiểu tử này từ nơi nào mà học được thân pháp tuyệt thế như thế?

Hung hăng càn quấy! Thừa Long Ngự Phong Quyết phối hợp với Đại Bằng Biển, thi triển ra, hoàn toàn vượt qua bốn chữ “Hung hăng càn quấy”.

Tuy bản thân Vương Xà bị trọng thương, thân pháp chỉ thi triển ra được bảy tám phần lúc toàn thịnh, nhưng Tiểu Báo Tử chỉ thoáng một cái vượt qua mặt hắn, làm cho hắn cảm thấy, cho dù mình ở thời kỳ toàn thịnh, nếu không sử dụng cường khí, chỉ dựa vào thân pháp, chỉ sợ còn kém Tiểu Báo Tử một bậc!

- Rốt cuộc võ công này của Tiểu Báo Tử này luyện thể nào, ta càng ngày càng không đoán ra.

Vương Xà trầm nghĩ trong lòng, nhưng rất nhanh, hắn đã không còn tâm tư này, xa xa, hắn nhìn thấy một đạo thân ảnh xuất hiện, tốc độ như thiểm điện, trong nháy mắt, đã xuất hiện trước mặt.

- Ma Tôn Diệt Trần, đáng chết, không phải hắn cũng bị thương sao? Tại sao nhanh như vậy đã đuổi tới rồi?

Trong lòng Vương Xà trầm nhũ một câu, thân hình vừa động, lại hạ xuống sơn cốc, nếu như bị Diệt Trần tìm thấy hắn rồi, như vậy, có chạy về phía trước cũng không có ý nghĩa gì.

- Đây chính là một trong ba đại Tông Sư của Bắc Nguyên, Ma Tôn Diệt Trần sao?

Ẩn ở một nơi bí mật gần đó, nhìn thấy khói diên cuồn cuộn đánh úp lại, một cỗ lực lượng hắc ám hủy diệt đập vào mặt, lập tức bao trùm toàn bộ Ma Quỷ Cốc.

- Vương Xà, người không cần chạy nữa, mau mau ra nhận cái chết!

Tiếng hô như sấm, cuồn cuộn không dứt, trong đó ẩn chứa ý tứ hung hăng càn quấy, uy hiếp nhân tâm, dù là Tiểu Báo Tử, cũng sinh ra hàn ý trong lòng, ở sâu trong đáy lòng, đã xuất hiện xúc động muốn chạy trốn.

Ma Tôn Diệt Trần, đứng đầu bắc tông Ma Môn, cửu phẩm thượng đẳng cường giả, một thân ma công tung hoành giang hồ trên trăm năm, chưa từng thất bại! Cùng với Côn Luân thượng sư, Kim Thân Hoạt Phật Bát Tư Ba được gọi là Bắc nguyên Tam Đại Tông Sư!

Mà thứ hấn dựa vào để tung hoành thiên hạ, chính là Âm Sát Hắc Long Yên!

Bây giờ, hấn được gọi là Cửu Âm Hắc Long Yên Trần Cương!

Hắc yên rơi xuống không thôi, thanh âm rít gào cuồng bạo, làm cho mọi người khiếp sợ.

- Ma Tôn Diệt Trần, người dù sao cũng là người nổi tiếng, đạt tới cấp tông sư, kêu lớn vậy, không sợ dọa người khác sao?

Trong gió tuyết, truyền đến thanh âm uể oải của Vương Xà:

- Có một số việc, không phải người nói là được!

- Vương Xà, giờ người mới đến, vẫn còn ở đây lải nhải, một khi đã vậy, ta sau khi giết người, liền cắt lưỡi, sau đó đưa đến Thiên Long thần sơn, cho người từ từ thưởng thức!

Hắc yên lại bốc lên, co rút lại, cuối cùng ngưng tụ thành một tráng hán, hạ xuống từ không trung, đứng ở trong cốc, nhìn xung quanh, có một vẻ rất oai hùng.

- Người trúng một toái tinh của ta, hiện tại lực phủ ngũ tạng đã hỏng một nửa, cho dù người có tu vi cửu phẩm, muốn khôi phục cũng phải mất hai ba năm, thế mà lại không bỏ trốn, dám ở lại đây gặp ta, chắc chắn là có âm mưu!

Ma Tôn Diệt Trần người cao chín thước, bộ dạng hùng tráng vô cùng, tuy rằng khí thế đã ẩn giấu kỹ, nhưng cũng làm cho người ta cảm giác áp lực như núi.

Hai mắt hấn, ẩn hiện sát quang, linh hoạt vô cùng.

Khóe miệng khẽ cười, nhìn Vương Xà trước mắt, nói:

- Nhìn bộ dạng vui vẻ của người, chẳng lẽ ăn xong Thiên Long đại bổ hoàn sao?

- Người nghĩ ta sẽ nói cho người biết sao?

- Nói hay không như nhau, cho dù người thật sự ăn được Thiên Long thần đan, tạm thời áp chế thương thể, tăng tiến tu vi, nhưng với vết thương của người, giải lăm cũng chỉ lên được cửu phẩm đỉnh phong, tương đương ta mà thôi!

Diệt Trần cười lạnh, hắc yên trên người lại bốc lên, một tia ngân quang bắn ra, thẳng đến trước mặt Vương Xà!

- Toái Tinh thủ?

Ổng tay áo trên người Vương Xà run lên, cương khí màu xanh phóng ra, đánh thẳng đến bàn tay kia, một tiếng vang lên, mặt đất chung quanh hai người đều rung động, đất đá dưới chân nứt vỡ, mà núi đá xung quanh cũng rung chuyển, bắt đầu sụp đổ.

Wương Xà lùi về sau hai bước, khóe miệng ẩn hiện tơ máu, thể nhưng ý cười trên mặt càng đậm, thấp giọng nói:

- Thần Long đan quả nhiên trân quý. Lão già này đúng là không có lừa ta. Diệt Trần, bây giờ, ta và người bằng nhau!

- Thần Long đan được gọi là thần đan, tự nhiên là có diệu dụng của thần đan, chỉ là, người nghĩ rằng tu vi của người được được lực tăng lên bằng ta, là đủ để đối kháng với at sao? Ngây thơ!

Diệt Trần nói xong, hắc yên trên người bành trướng mạnh mẽ, hắc yên cuộn cuộn, khuếch tán khắp nơi, trong nháy mắt liền đem Vương Xà nhốt vào trong hắc yên.

- Tiểu tử, cẩn thận mà hưởng thụ Cửu Âm Hắc Long Yên Trần Cương ta đi. Tuy hiện tại tu vi của người bằng ta, nhưng cương khí cũng mới chỉ vừa vào cửu phẩm thôi, muốn làm trò trước mặt ta, không đơn giản thế đâu!

- Đáng chết!

Hắc yên bao lấy thân thể Vương Xà, ở bên ngoài, Thanh Ngọc Kiền Nguyên Cương đang cùng Cửu Âm Hắc Long Yên Trần Cương tiếp xúc, ở nơi mà hắc yên tiếp xúc với Thanh Ngọc Cương, hắc yên như có sinh mệnh, hóa thành một con Hắc Xà dài mảnh, cổ chui vào trong cương khí.

Thanh Ngọc Kiền Nguyên Cương vốn đang tỏa ra thanh quang mạnh mẽ, mà về sau, cũng ảm đạm dần đi. Mỗi khi hắc yên ăn mòn một chút, thanh quang lại ảm đạm đi một chút, mà sắc mặt Vương Xà cũng khó coi hơn.

Diệt Trần nói không sai, Thiên Long thần đan tạm thời đem tu vi của hắn nâng lên, đúng là khi so đấu cương khí, hắn mới chỉ là đầu cửu phẩm, người ta thì đã là cửu phẩm cường giả hơn trăm năm, hiện giờ Âm Sát Hắc Long Yên đã trở thành Cửu Âm Hắc Long Yên, Thanh Ngọc Kiền Nguyên Cương mới vào cửu phẩm của hắn không thể ngăn cản được.

- Thanh Ngọc Kiền Nguyên Cương, danh khí thật lớn, phá cho ta!

Trong tai truyền đến tiếng cười lạnh của Ma Tôn Diệt Trần, hắc yên chung quanh nhất thời đưa vào chín đạo hàn khí âm lãnh, trong nháy mắt đã làm đông lại Thanh Ngọc Kiền Nguyên Cương.

Hắc yên bị lâm vào tình trạng căng co với Thanh Ngọc Kiền Nguyên Cương.

- Bùm bùm .

- Một loạt âm thanh vang lên, Thanh Ngọc Kiền Nguyên Cương trong nháy mắt liền bị dập nát!

Thân thể Vương Xà lùi về sau, hàn quang trong mắt rụt lại, kêu nhỏ một tiếng, một Thanh Lân Đại Mãng xuất hiện trên người Vương Xà, che chung quanh thân thể hắn, chắn hết hắc yên ở bên ngoài.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

406. Chương 419: Thiên Ma Chân Thân Bán Bộ Thông Huyền. (2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 419: Thiên Ma chân thân bán bộ thông huyền. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Thanh Lân đại mãng chạy ra ngoài, nhảy vào bên trong hắc yên, sau một lúc, Thanh Lân đại mãng liền bị bao phủ, Vương Xà vẫn thể hiện vẻ không có gì xảy ra, mà sau khi Thanh Lân đại mãng chui vào hắc yên, bắt đầu quấy rối cả Cửu Âm Hắc Long Yên Trần Cương, tay của Vương Xà lộn lên, một thanh gậy trúc dài nhỏ màu tím trượt ra khỏi ống tay áo, đảo trước người, nhất thời tử quang chớp động, đem hắc yên ngăn lại.

- Tu La tru tâm bồng!

Tử sắc trúc kỳ trong tay Vương Xà, giống như một con độc xà màu tím, làm cho bụi mù màu đen không thể gần người, đồng thời, thân thể hắn cũng tiến tới trước.

- Rống!

Bên trong hắc yên, truyền ra một tiếng gào thê lương, Thanh Lâm đại mãng vừa chui vào quấy rối đám bụi giống như bị trọng thương, bị bắn ra ngoài. Thân thể Vương Xà lúc này đang tiến lên, nhìn qua thì khí thế rất mạnh, thế nhưng, khi nhìn thấy Thanh Lâm đại mãng bị đẩy ra, sắc mặt liền biến đổi, trong mắt hiện ra một tia hoảng sợ, đoản trụ màu tím trước mặt tạo ra một đạo quang vòng màu tím, thân thể Thanh Lâm đại mãng liền tan ra, nhanh chóng lùi về phía sau, trong giây lát liền lùi ra khỏi phạm vi bao phủ của hắc yên.

- Ha ha ha!

Một tràng cười đắc ý vang lên, lấn át thanh âm rít gào của bão tuyết, một pho tượng ma thần thật lớn như ẩn như hiện trong hắc yên, thứ duy nhất có thể thấy được là hai mắt ma thần này chớp lên hồng quang yêu dị, tại nơi mà gió tuyết rít gào, trong cực kỳ quỷ dị.

- Thiên Ma chân thân, ngươi đã luyện được Thiên Ma chân thân?

Thân hình Vương Xà nhanh chóng lùi lại, vẻ mặt khiếp sợ không thể che dấu được:

- Ngươi đã bước chân vào thông huyền bí cảnh!

- Ha ha ha!

Thân hình cường tráng vô cùng lóe ra bên trong hắc yên, Ma Tôn Diệt Trần cước đạp hư không, thân tạo hắc yên dày đặc, trên đỉnh đầu hiện ra một pho tượng cao chừng ba trượng, mặt mày dữ tợn.

- Nhân lực của ngươi quả nhiên không kém, nhưng vẫn sai một chút, ta còn thiếu nửa bước nữa mới đến được Thông huyền bí cảnh!

Ma Tôn Diệt Trần từ từ tiến tới Vương Xá, nhìn như chậm rãi, kỳ thực từng bước có thể tiến hơn mười trượng, nhanh hơn hẳn Vương Xà.

- Chờ ta dung hóa được chúng yêu vào thân mình, mới là chân chính bước vào thông huyền bí cảnh!

Diệt Trần nói xong, khoảng cách với Vương Xá đã ngắn lại một nửa.

- Trúc vạn năm của Nam Hải, Thiên Long Đạo quả nhiên là nhiều tiền, vật này cũng có thể kiếm được. Thứ này được coi là có thể phá hết thiên hạ vạn tà, không biết có thể phá được Cửu Âm Hắc Long Yên của ta không?

Trong giọng nói của Diệt Trần đã đầy vẻ trào phúng:

- Gọi vị bằng hữu đang trốn của ngươi ra đây đi, ta tiễn các ngươi một đoạn!

Trong khi nói chuyện, hắn đưa tay ra, chỉ thấy khoảng cách giữa hắn và Vương Xà như không tồn tại, bàn tay hắn đã chộp được vào gậy trúc trong tay Vương Xà.

- Hừ!

Vương Xá hừ lạnh một tiếng, gậy trúc trong tay tọa ra lưu quang màu tím vô cùng chói mắt, đánh tới Diệt Trần.

Rất đơn giản, một người đưa tay ra bắt, một người dùng gậy đánh tới.

Giống như trẻ con đánh nhau, cũng chỉ trong nháy mắt, chỉ là khoảng thời gian này trong mắt Tiểu Báo Tử, lại giống như đã qua một hai canh giờ vậy.

Cánh tay Diệt Trần vung ra, trong quá trình đẩy lại biến hóa hơn trăm lần, thay đổi hơn mười loại thảo pháp, mà gậy trúc của Vương Xà giống như linh xà, nhắm vào thảo pháp của Diệt Trần, cũng thay đổi hơn mười loại thủ pháp, song phương đều cố đánh vào nhược điểm đối phương, đồng thời che dấu nhược điểm của mình.

- Đây là chiến đấu của cường giả sao?

Tiểu Báo Tử nấp trong góc tối nhìn thấy tất cả chuyện này, cảm thấy vô cùng hoảng sợ, so sánh với hai người này, những cường giả mà mình giết trước kia còn kém nhiều lắm. Long Đường Tật và Nam Man Việt Châu không nói làm gì, may ra chỉ có Bảo Âm Cách Nhật Nhạc có thể bằng được một góc họ, thế nhưng lại quá mức tự tin nên bị đánh chết, còn chưa kịp sử dụng hết thực lực của bản thân.

- Phan!

Gậy tử trúc trong tay Vương Xà rốt cục cũng đá đánh vào tay Diệt Trần, đầu nhọn của gậy đặt vào giữa tay của Diệt Trần, thoát nhìn, có vẻ Vương Xà chiếm thượng phong, chỉ cần thêm lực là có thể đâm thủng lòng bàn tay của Diệt Trần. Chỉ là, sự tình sao có thể đơn giản như vậy?

Chỉ cần nhìn sắc mặt Vương Xà là biết, quang mang của tử trượng còn chưa có phát ra, đã bị hắc quang mang bao phủ.

Lòng bàn tay của Diệt Trần, không phải là chỗ yếu nhất, mà là một nơi cực mạnh! !

Thiên Ma bào hao đan!

Lòng bàn tay Diệt Trần phát ra tiếng rít gào thật lớn, giống như lôi đình, làm cho Tiểu Báo Tử đang trốn cách xa hơn ba mươi trượng vẫn còn run sợ, hắc quang mang đại thịnh, từ lòng bàn tay của Diệt Trần quát ra. Tử quang mang từ trượng của Vương Xà bị đánh ngược về. Mặt hắn tái xanh, tử trượng quay tròn mới miễn cưỡng thủ được các bộ vị yếu hại, máu trong miệng hắn không khống chế được mà phun ra ngoài. Thân thể Vương Xà như một bình máu, rơi từ trên không trung xuống đất.

Sắc mặt Ma Tôn Diệt Trần không thay đổi chút nào, nhìn xuống Vương Xà phía dưới, thân thể cũng không cử động, một tia máu chảy ra từ trong lòng bàn tay hắn. Bàn tay hắn run nhẹ, liền đem giọt máu kia vẩy đi, biến mất giữa đầy trời gió tuyết. Nếu như Tiểu Báo Tử không có thị lực biến thái mà Hỏa Hồng Tinh đem lại, hắn cũng sẽ không biết được, một đòn này của Vương Xà cũng tạo ra tổn thương không nhẹ cho Diệt Trần.

- Kiểm khí thật bén nhọn!

Diệt Trần đưa tay vào trong tay áo, trong mắt hiện lên một tia hắc mang: “Là Lương Nghi Thông Thiên phải không, chắc chắn là Lương Nghi Thông Thiên Kiểm, chỉ có dị thuật này, mới có lực lượng hủy diệt đến như thế, lại có thể đánh bại Cửu Âm Hắc Long Yên của ta. Không thể ngờ được dị thuật thế này lại rơi vào tay của Thiên Long Đạo, lại còn có thể luyện thành! ”

Nghĩ đến đây, sắc mặt hắn lại cực kỳ khó nhìn.

Vương Xà luyện thành Lương Nghi Thông Thiên Kiểm, đối với Diệt Trần mà nói, không phải là chuyện tốt đẹp gì, thậm chí, còn có thể gây bất lợi cho hắn.

Tiểu Báo Tử là một tên xuyên việt, tu vi lại thấp, đối với một số điển cổ bí ẩn trong cái thế giới này, hắn gần như không biết gì cả.

Diệt Trần lại khác. Hắn là một trong Bắc Nguyên Tam Đại Tông Sư, tung hoành thiên hạ hơn trăm năm, thân phận địa vị thực lực đều hoàn hảo, lại còn thừa kế toàn bộ của Ma Môn bắc tông, mấy cái bí ẩn này, gần như không thể lừa được hắn.

Cho nên, hắn biết được sự lợi hại của Lương Nghi Thông Thiên Kiểm.

Môn dị thuật này, cho dù là tại thời thượng cổ, khi mà thông huyền có mặt khắp nơi, cường giả đông như kiến, cũng vẫn được xem là dị thuật có tính hủy diệt đáng sợ nhất.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

407. Chương 420: Thiên Ma Chân Thân Bán Bộ Thông Huyền. (3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 420: Thiên Ma chân thân bán bộ thông huyền. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Thuyết pháp một kiếm phá vạn pháp đúng là bắt đầu từ đây.

Ở thời đại này, một kiếm phá vạn pháp được hiểu là luyện kiếm pháp đến cảnh giới tối cao, chỉ dựa vào một người một kiếm tung hoành vô địch, không cần dựa vào cương khí, pháp khí hay các loại bí kỹ dị thuật để tăng thực lực. Đối với những kiếm khách truy cầu kiếm đạo tối cao này mà nói, những thứ kia đều là chướng ngại, nhất định phải vô tình bỏ qua.

Kiếm khách như vậy, hiện tại rất ít, nhưng không phải không có. Giống như Kim Tiên, vị động chủ này chính là đại biểu nhân vật của loại kiếm khách này.

Thế nhưng, ở thời cổ đại, hơn vạn năm về trước, một kiếm phá vạn pháp, là dùng để chỉ kiếm khí của Lưỡng Nghi Thông Thiên Kiếm.

Lưỡng Nghi Thông Thiên Kiếm, một kiếm phá vạn pháp!

Mười chữ này, không chỉ nói đến kiếm pháp, mà nói đến cả kiếm khí cùng kiếm ý, một loại kiếm khí kiếm ý có thể hủy diệt, phá hủy hết tất cả.

Diệt Trần cũng biết được, Vương Xà hiện tại cũng mới bắt đầu luyện thành Lưỡng Nghi Thông Thiên Kiếm kiếm khí, mà chưa ngộ ra kiếm ý. Nếu không, hôm nay, cánh tay của hắn chắc chắn sẽ bị phế.

Chính bởi vì Vương Xà dùng Lưỡng Nghi Thông Thiên Kiếm, nên hắn mới bắt đầu do dự.

Nếu Lưỡng Nghi Thông Thiên Kiếm này là đồ riêng của Vương Xà thì thôi, giết là xong chuyện. Nhưng nếu pháp môn này lại rơi vào tay Thiên Long Đạo, như vậy, hắn phải cẩn thận suy nghĩ.

Thiên Long Đạo cùng Ma Môn bắc tông Tịch Diệt Ma Cung có địa vị tương đương nhau, thực lực cũng ngang nhau, ai cũng có bí kỹ riêng, bên nào cũng có vài vị thông huyền bí cảnh, không bên nào đánh đổ được nhau. Thế nhưng, Lưỡng Nghi Thông Thiên Kiếm lại có thể phá hoại cân bằng này.

Giờ hắn đã luyện thành Thiên Ma chân thân, thế nhưng, không nói đến Thiên Ma chân thân, mấy vạn năm trước, có một vị đại thánh Ma Môn thậm chí còn cô động ra Thái Thượng Thiên Ma, cuối cùng vẫn bị một kiếm Lưỡng Nghi Thông Thiên Kiếm chém chết.

Hắn không chỉ là một trong Bắc Nguyên Tam Đại Tông Sư, mà còn là người đứng đầu bắc tông Ma Môn, người phát ngôn của Tịch Diệt Ma Cung. Có một số việc, phải cân nhắc rõ ràng, mặc dù từ lúc có Lưỡng Nghi Thông Thiên Kiếm đến nay, cũng chỉ có một người luyện thành công, nhưng có người đầu tiên thì sẽ có người thứ hai, hơn nữa, dù không phải ai cũng có thể luyện thành Lưỡng Nghi Thông Thiên Kiếm, nhưng đâu phải ai cũng có thể tu thành Thái Thượng Thiên Ma thân?

Kiếm khí của Lưỡng Nghi Thông Thiên Kiếm là một loại kiếm khí cực kỳ vô đạo đức, thấy gì diệt nấy.

Nếu hôm nay thủ tiêu Vương Xà, hắn cũng có lý do, đó là vì Vương Xà đã giết cả ba người có khả năng trở thành Thảo nguyên Vương.

Ma Môn bắc tông từ ba vạn năm trước đã chuyển đến thảo nguyên, được cả thảo nguyên hậu thuẫn, nhận lấy phụng dưỡng, thế nhưng bây giờ nhìn lại, tất cả cũng xong rồi.

Bắc nguyên mất rồi, điều này hắn rất rõ ràng, sở dĩ hắn ra sức đuổi giết Vương Xà, đầu tiên là để trả thù, thứ hai, hắn tin rằng, bằng thực lực của Tịch Diệt Ma Cung, cho dù bắc nguyên thật sự đã mất, Đại Tấn cũng không thể làm gì Tịch Diệt Ma Cung. Cao nhất thì Đại Tấn cũng chỉ có thể đem bắc nguyên khuếch trương, mà Tịch Diệt Ma Cung cũng thành cùng một loại với Thiên Long Đạo, tồn tại như vậy, cho dù Đại

Tấn muốn động thủ với Tịch Diệt Ma Cung, bọn hắn cũng không có thực lực như vậy. Nếu Đại Tấn thực sự có bốn sự, đã sớm đem báỉ hỏa Huyền Giáo tiêu diệt, chứ không để như bây giờ.

Cho nên, hắn không sợ Đại Tấn, cũng không sợ bắc nguyên bị Đại Tấn lấy mất, hắn sợ Thiên Long Đạo thôi!

Trước kia có lẽ không sợ, nhưng giờ lại hơi sợ, chẳng may Lương Nghi Thông Thiên Kiếm thật sự rơi vào tay Thiên long Đạo, chẳng may có một người luyện thành, chẳng may người đẩy lại là người không giảng đạo lý.

Thiên Long Đạo rất giảng đạo lý, nhưng chẳng may lại có một tên không như vậy, mà hắn lại luyện thành Lương Nghi Thông Thiên Kiếm, chạy đến Tịch Diệt Ma Cung thử kiếm, người làm gì hắn?

“Đầu lão già này chỉ để cho lừa đá thôi à?”

Thấy Ma Tôn Diệt Trần đứng giữa không trung, không có ý truy kích, lại còn đang suy tư, Tiểu Báo Tử có chút khó hiểu. Tất một phát làm cho Vương Xà ngã từ trên trời xuống đất, áp chế cực lớn, đây quả là một cơ hội rất lớn. Chỉ cần tiếp tục, dưới tình huống không có gì bất ngờ, ít nhất cũng có bảy tám mươi phần trăm khiến Vương Xà vĩnh viễn nằm lại đây. Vậy vì sao hắn không truy kích?

Trong đầu óc có hạn của Tiểu Báo Tử không thể hiểu được Ma Tôn Diệt Trần đang lo nghĩ những gì, với hắn, mọi thứ rất đơn giản.

“Chẳng lẽ vừa rồi lão ta cũng bị Vương Xà đánh trọng thương? Ta đã bảo rồi, Vương Xà không phải dễ đối phó, biết đâu bây giờ hắn đang cố hồi khí để giết Vương Xà? Đây là một cơ hội tốt nha!”

Đây là một cơ hội tốt!

Nếu Ma Tôn Diệt Trần thật sự bị thương nặng, điều tức trên không, thì đây quả là một cơ hội tuyệt vời cho Tiểu Báo Tử. Tuy hiện tại, Thiên Ma chân thân vẫn còn trên đỉnh đầu Diệt Trần, Cửu Âm Hắc Long Yên cương khí vẫn quấn quanh người hắn, nhưng Tiểu Báo Tử lại không hề sợ hãi.

Bất luận Ma Tôn Diệt Trần hiện đang suy nghĩ cái gì, vì sao lại suy nghĩ, thì hiện tại cũng là một cơ hội tốt. Vì Tiểu Báo Tử tin rằng, Diệt Trần sẽ không nghĩ tới bây giờ lại có người ra tay.

Bây giờ, là lúc hắn đang sợ ý nhất!

Đợi đến lúc Diệt Trần hồi phục tinh thần, sẽ không còn cơ hội nào nữa!

Thực lực của Diệt Trần đã vượt xa khỏi phán đoán của Tiểu Báo Tử và Vương Xà. Trước giờ, Vương Xà vẫn chỉ nghĩ Diệt Trần là một gã cường giả cửu phẩm đỉnh phong, tuy thành danh nhiều năm, nhưng tu vi cũng chỉ là cửu phẩm đỉnh, cho dù không đánh lại, cũng sẽ không thua thảm. Hơn nữa, lại có Thiên Long thần đan hỗ trợ, tạm thời san bằng tu vi với đối thủ, cho nên, khi hắn biết được thủ đoạn của Tiểu Báo Tử, hắn mới đồng ý với ý kiến này.

Chỉ là hắn không ngờ rằng, Diệt Trần từ khi đuổi giết hắn đến giờ đều không có thể hiện ra thực lực chân chính. Bắc Nguyên Tam Đại Tông Sư, cho dù là cùng nhau, thế nhưng giữa ba người vẫn có một chút ân oán. Diệt Trần không muốn thực lực của mình bại lộ hoàn toàn trước hai người kia.

Do đó, Vương Xà mới đánh giá thấp Diệt Trần, cũng vì thế mà trả giá đắt.

Dưới tình huống như thế này, Ma Tôn Diệt Trần đang áp đảo hoàn toàn, đừng nói là Diệt Trần, cho dù Vương Xà cũng không tin mấy cái thủ đoạn của Tiểu Báo Tử có thể giết chết được Diệt Trần.

Sau khi nhìn thấy thủ đoạn của Diệt Trần, tin rằng dù là ai cũng không ngu đến nỗi chạy ra trêu hắn, tốt nhất là cứ trốn một góc, chờ hắn đi rồi tính sau.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

408. Chương 421: Tà Đồng Nghịch Thiên, Diệt Trần Trọng Thương. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 421: Tà đồng nghịch thiên, Diệt Trần trọng thương. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Cho dù vừa rồi Diệt Trần cũng hô lên gọi đồng đẳng của Vương Xà đi ra, thế nhưng Tiểu Báo Tử có Thiên Xà Liễm Tức Pháp Bàng Thân, hiện tại hắn đang trốn ở một chỗ bí ẩn trong sơn cốc, giống như một hòn đá, không hơi thở, không nhịp tim, không có nhiệt độ, không có một chút đặc thù nào của sinh vật. Nếu không phải vẫn còn suy nghĩ được, ngay cả hắn cũng không cảm giác được sự tồn tại của mình, hắn cũng không tin Ma Tôn có bản lĩnh cao đến vậy, có thể tìm ra hắn.

Cho nên, hắn chỉ cần trốn trong này là sẽ không nguy hiểm.

Nếu là người khác, chắc chắn sẽ rời khỏi nơi trốn đó mà đi ra.

Thế nhưng, hắn lại là Tiểu Báo Tử!

Hắn đến từ một thế giới khác, không có tâm lý của người bình thường.

Hắn nhìn thấy Diệt Trần đang bất động trên không, liền nghĩ rằng đây là cơ hội. Đã là cơ hội, thì phải nắm lấy.

Cho nên, hắn động thủ.

Một tiếng vang nhỏ vang lên, ở nơi phong tuyết đầy trời như thế này, cũng không dễ gì nghe thấy.

- Hử?

Tại Diệt Trần khẽ động, mặt lộ vẻ nghi ngờ, đúng thế, nghi ngờ. Khi tay của Tiểu Báo Tử đã đặt lên hậu tâm của hắn thì mặt hắn mới lộ ra vẻ nghi ngờ.

Chỉ nghe vù một tiếng, một chưởng đã xuất ra khỏi tay Tiểu Báo Tử, đánh thẳng vào cơ thể Diệt Trần.

Hắc yên vừa động, Tiểu Báo Tử đã biến mất, không thể nhìn thấy.

- Chết đi!

Mãi đến lúc đó, tiếng hét giận dữ của Diệt Trần mới vang lên.

- Nguy hiểm thật!

Tiểu Báo Tử sử dụng Tam giới tiểu na di hai lần liên tiếp, mỗi lần khoảng cách qua hơn trăm trượng, cho dù tu vi của hắn đã lên tới ngũ phẩm, huyết khí vẫn đảo lộn, thân thể cũng sợ run.

Thật sự nguy hiểm!

Nếu không phải Tiểu Báo Tử chuẩn bị đầy đủ, khi thi triển lần thứ nhất cũng đã khởi động sẵn lần thứ hai, hơn nữa trước đó lại dùng bách độc hàn quang chưởng bảo vệ thân thể thì bây giờ hắn cũng sẽ như Vương Xà, bị Diệt Trần đánh cho ngã từ trên trời xuống đất. Hắn cũng không có tu vi và thân thể khỏe mạnh như Vương Xà, với chênh lệch giữa hắn và Diệt Trần bây giờ, chỉ cần hắc yên dính vào một chút, chắc chắn là thập tử vô sinh.

Dù là như vậy, vẫn có một tia hắc yên chạm vào bách độc hàn quang chưởng, làm cho huyết khí đảo lộn, bách độc hàn quang chưởng cũng rung động. Chỉ một chút thôi, chín đạo khí vô cùng âm độc đã xuyên vào, thiếu chút nữa là xuyên qua bách độc hàn quang chưởng, gây hại cho hắn.

Bây giờ, hắn không thiệt gì, mà Diệt Trần lại ăn lỗ lớn.

Thế nhưng, tác dụng của Vô cực chấn thiên không hề lớn như trong tưởng tượng của hắn.

Giữa không trung, hắc yên xung quanh Diệt Trần bỗng nhiên dày đặc, pho tượng Thiên Ma Chân Thân trên đỉnh đầu Diệt Trần gào lên, sóng vô hình lan tỏa, làm mọi thứ trong phạm vi trăm trượng hóa thành bụi phấn.

Đây, chính là khả năng của Vô Cực Chấn Thiên!

Nguyên lý của Vô cực chấn thiên, Tiểu Báo Tử vẫn hiểu được.

Đây thật ra là chấn động cao tần, làm tan rã cấu tạo vật thể. Khi tần suất chấn động đạt đến một mức cụ thể thì phân tử bên trong vật thể sẽ bị đứt gãy, do đó vật thể sẽ bị phân giải về trạng thái nguyên thủy nhất.

Đây là nguyên lý của Vô cực chấn thiên. Tuy Tiểu Báo Tử không phải là khoa học gia, thế nhưng kiếp trước cũng xem không ít phim khoa học viễn tưởng, nguyên lý này vẫn hiểu được.

Thế nhưng, uy lực của Vô cực chấn thiên có quan hệ rất lớn với tần suất chấn động, tần suất càng cao, lực sát thương càng lớn.

Vận dụng ngoại đan của Thực Long Thu Đầu Cốt, Tiểu Báo Tử đã đem toàn lực mà chém ra uy lực của vô Vô Cực Chấn Thiên. Thế nhưng bây giờ, hắc rốt cực cũng đã biết, bản thân hắc đã đánh giá cao thực lực của chiêu này.

Cường giả cửu phẩm đỉnh, đã bước qua đỉnh núi cửu phẩm, chỉ thiếu nửa bước nữa là đến được thông huyền bí cảnh.

Thực lực của Diệt Trần, vượt xa khỏi tưởng tượng của hắc.

Người luyện võ của thế giới này, đều nội ngoại kiêm tu, tu vi càng cao, thân thể càng mạnh. Tiểu Báo Tử giờ mới ngũ phẩm, nhưng cường độ thân thể hắc đã khiến cho chính hắc cũng không thể tưởng tượng nổi. Dao kiếm tầm thường không thể tạo thành thương tổn, cho dù là trên chiến trường, vũ khí của binh lính chém vào người hắc, cũng chỉ hơi ngứa một chút. Thân thể ngũ phẩm đã như vậy rồi, cửu phẩm sẽ như thế nào đây?

Tu vi đạt tới cảnh giới của Diệt Trần, đừng nói đến cường độ thân thể, cho dù là chất bản trên người cũng như thép nguội, kiên cường dẻo dai, khó có thể tổn hại.

Vô cực chấn thiên của Tiểu Báo Tử có uy lực rất lớn, một khi thi triển ra, trong phạm vi trăm trượng đều chịu ảnh hưởng của sóng địa chấn, mọi thứ đều có thể bị hóa thành bụi phấn. Tuy nhiên, hắc cũng hiểu rằng, tuy có thể đem cây cối, đá tảng, sinh vật, thậm chí cả một ít binh khí cũng hóa thành bụi, nhưng binh khí này cũng chỉ từ tầm ba mươi luyện trở xuống mà thôi.

Khi vũ khí vượt quá ba mươi luyện, hắc chỉ có thể làm tổn hại mà thôi, không thể hủy diệt được.

Mà nếu vũ khí qua bách luyện(trăm lần), Vô cực chấn thiên thậm chí còn không thể làm hỏng được bề ngoài của nó, cùng lắm cũng chỉ tạo ra một ít hồng hóc nhỏ bên trong.

Tu vi như Diệt Trần, cường độ thân thể chắc chắn vượt qua binh khí bách luyện, Vô cực chấn thiên sao có thể đánh bại được?

Cho dù Diệt Trần không phòng bị một chút nào, với uy lực của Vô cực chấn thiên mà Tiểu Báo Tử có thể tạo ra, cùng lắm là làm cho nội tạng Diệt Trần chịu một ít tổn thương.

Thế nhưng Tiểu Báo Tử không thể nghĩ ra rằng, Diệt Trần thậm chí có biện pháp đem uy lực của vô cực chấn thiên đẩy ra ngoài. Nó không thể ở trong cơ thể của Diệt Trần quá một giây đồng hồ, đã bị tiếng gầm của Thiên Ma Chân Thân đẩy ra.

Lúc này Tiểu Báo Tử cũng không dám nghĩ nhiều, liên tục dùng ba lần Tam giới tiểu na di, chạy ra xa hơn ba dặm, tìm một cái hang nhỏ trốn vào, sử dụng Thiên Xà Liễm Túc Pháp, thở mạnh cũng không dám.

- Vương Xà, đây là sự chuẩn bị của ngươi? Vô Cực Chấn Thiên phải không, ha ha, cũng chỉ thế này mà thôi!

Thanh âm của Diệt Trần vang vọng tứ phương, truyền xa vài dặm:

- Thế nào, còn thủ đoạn gì thì dùng nốt đi, nếu không, đời này không còn cơ hội nữa đâu.

Không có lời đáp. Tiểu Báo Tử bây giờ đã hoàn toàn thành một con rùa đen rụt đầu, không hề suy nghĩ đến chuyện sẽ chui ra khỏi hang. Vương Xà cũng không nói tiếng nào, không biết là do cái tát lúc nãy của Diệt Trần, hay cũng giống như Tiểu Báo Tử.

Gọi vài lần, thấy không có động tĩnh gì, Diệt Trần cười lạnh:

- Nếu bọn mi nghĩ rằng trốn đi là xong, vậy thì quá ngu ngốc rồi!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

409. Chương 422: Tà Đồng Nghịch Thiên, Diệt Trần Trọng Thương. (2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 422: Tà đồng nghịch thiên, Diệt Trần trọng thương. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Diệt trần nhấc tay, phẩy giữa không trung, một đạo ngân quang mạnh mẽ bắn ra khỏi người hắn, đánh xuống dưới đất.

- Rầm rầm!

Cả mặt đất rung chuyển. Ma Quỷ Cốc giống như trải qua động đất cấp mười, lay động giữa trời đầy gió tuyết.

Núi đá bay loạn, mặt đất vỡ tung.

Ma Quỷ Cốc chịu một đòn này, gần như vỡ nát. Tiểu Báo Tử đang trốn trong một tiểu động chỉ thấy dưới chân rung động, sau đó cả hang đều đổ xuống người hắn. Hắn không dám thờ ơ, lùi ngay ra ngoài, liên tục chạy trốn, vừa chạy vừa sử dụng Thiên Xà Liễm Pháp Thân, làm cho cả một quá trình không lộ một tia hơi thở nào. Chạy được một lát, Tiểu Báo Tử cảm thấy việc này không tốt chút nào, Ma Quỷ Cốc đã bị Diệt Trần theo dõi. Một lần không được thì hai, ba lần, cứ thế này, việc Ma Quỷ Cốc bị đánh sập là chuyện sớm muộn mà thôi.

Tiểu Báo Tử không dám nghỉ nhiều, chọn một hướng, lại thi triển Tam Giới Tiểu Na Di, hướng ra bên ngoài, liên tục sử dụng, cho đến khi ra ngoài hơn ba mươi lý mới tạm yên lòng, cẩn thận trốn vào một góc, ngẩng đầu nhìn về phía Ma Quỷ Cốc.

Hơn ba mươi lý, tại thảo nguyên trống trải như thế nào, Tiểu Báo Tử vẫn nhìn thấy một cách rõ ràng.

Thân hình Diệt Trần biến mất.

Vừa rồi, hắn một mực thi triển Tam Giới Tiểu Na Di, không để ý tới Diệt Trần đang làm gì. Bây giờ, hắn vừa ổn định xong, thì đã không thấy Diệt Trần đâu.

Hắn lập tức cả kinh, sau đó, một cảm giác nguy hiểm vô cùng xuất hiện trong đầu.

“Không tốt!” Trong lòng vừa cảm thấy, hắn lập tức không cần suy nghĩ, định sử dụng Tam Giới Tiểu Na Di, nhưng lần này, lại không thành công.

Một bàn tay lớn, vượt qua hư không, tóm cổ hắn, kéo hắn ra khỏi hư không.

- Một tiểu tử thú vị, lại biết sử dụng hư không!

Thanh âm của Diệt Trần vang lên bên tai, trong lòng Tiểu Báo Tử sợ run, muốn dùng lực, lại phát hiện ra, thân thể không làm được gì. Khi bị tóm cổ, một đoàn lãnh khí đã tiến vào, khóa toàn bộ huyết vị của hắn, nội công không thể thi triển, mà thân thể càng mềm yếu, vô lực.

Cứ thế, giống như một con ngan, bị Diệt Trần tóm lấy:

- Người là đồng lõa của Vương Xà sao? Đúng là người trẻ tuổi!

Ma Tôn Diệt Trần là ai?

Một đòn bắt lấy, phát hiện ra Tiểu Báo Tử còn trẻ hơn so với tưởng tượng của hắn:

- Thú vị, chưa tới hai mươi tuổi mà tu vi đã tới ngũ phẩm. Tu vi ngoại đan thậm chí còn tới lục phẩm, biết xuyên qua hư không, còn có thể sử dụng được cả Vô cực chân thiên, thứ mà bây giờ người không thể dùng được. Nếu tiếp tục để người sống thêm một hai năm, chẳng phải ta cũng sẽ không làm gì nổi sao?

Diệt Trần nói xong, hắn yên trên tay quay cuồng, sát ý hiện rõ:

- Người như người, lưu lại là một tai họa lớn, tốt nhất là nên giết đi.

- Khử nhĩ mục đích ! (đmm!)

Cả người Tiểu Báo Tử vô lực, hai mắt nhắm nghiền, thế nhưng dưới da mắt hắn, Hỏa Hồng Tinh đã hoàn toàn mở ra.

Hồng quang trong mắt lóe hiện, Tiểu Báo Tử nhất thời rơi vào một trạng thái kỳ quái.

Trong mắt hắn, ba đạo hoa văn đang chuyển động mạnh mẽ

Chỉ là trong nháy mắt, lại giống như vĩnh viễn!

Diệt Trần là một người hết sức quyết đoán, chỉ qua việc nhìn Tiểu Báo Tử còn trẻ, tu vi ngũ phẩm, có thể xuyên qua hư không, hắn đã thấy được Tiểu Báo Tử là một mối uy hiếp lớn. Có lẽ, trừ hắn ra, không ai có thể để ý như vậy được.

Hơn nữa, hắn tin rằng Tiểu Báo Tử còn có nhiều bí mật nữa. Nếu là trước kia, hắn có thể sẽ vì tò mò mà để cho Tiểu Báo Tử sống sót, xem thử xem tiểu tử này có những gì.

Nhưng bây giờ, hắn đã không có suy nghĩ đấy. Bất kể Tiểu Báo Tử còn bao nhiêu bí mật đi nữa, hắn cũng không thêm để ý.

Hắn đã ngưng tụ được Thiên Ma Chân Thân, chỉ thiếu nửa bước là tiến tới thông huyền bí cảnh, tâm tính đã vô cùng vững vàng. Hắn không truy kích Vương Xà, chỉ là do lo lắng đến Lương Nghi Thông Thiên Kiếm, nghĩ đến việc thực lực của Thiên Long Đạo tăng vọt sẽ ảnh hưởng như thế nào. Giờ bắt được Tiểu Báo Tử, lại thấy được tiềm lực Tiểu Báo Tử, tương lai có thể là mối uy hiếp với Tịch Diệt Ma Cung. Hắn muốn diệt mối nguy này từ trong trứng nước, không cho Tiểu Báo Tử cơ hội trưởng thành.

Chính vì vậy, hung quang trong mắt Ma Tôn Diệt Trần mới hiện ra dữ dội, không cần suy nghĩ, nâng cự chưởng đánh vào trán của Tiểu Báo Tử. Một chưởng này nếu đánh trúng, cho dù Tiểu Báo Tử có thủ đoạn đến như thế nào, cũng chỉ có đường chết mà thôi.

Tiểu Báo Tử vận khí tốt, nhân phẩm tốt, khi bị Diệt Trần tóm lấy, cảm thấy nguy hiểm, liền khởi động Hỏa Hồng Tinh.

Chính nhờ hành động này, mà hắn thoát chết.

Hoa văn trong mắt hắn xoay tròn, đưa suy nghĩ của hắn vào một trạng thái kỳ dị. Ý thức khuếch tán đi khắp nơi, không gian như dung hòa vào hắn. Trong vào ba trượng, là thế giới riêng của hắn, một thế giới tĩnh lặng.

Bao gồm cả Ma Tôn Diệt Trần, cả gió tuyết đầy trời, và cả bàn tay của Diệt Trần đang đánh vào đầu hắn.

Bàn tay của Diệt Trần, dừng lại trước trán của Tiểu Báo Tử hai tấc.

Thần niệm của Tiểu Báo Tử cũng tràn vào ý thức của Diệt Trần, giống như lần mà hắn vô ý xâm nhập vào ý thức của một con bò sát nhỏ. Chỉ là bây giờ, hắn không phải đối mặt với bò sát, hắn đối mặt với Ma Tôn Diệt Trần.

Loài bò sát có ý thức đơn giản, dễ dàng bị hắn xâm nhập, linh hồn cũng bị nhiếp ra. Thế nhưng bây giờ, thần niệm của hắn như đụng phải một ngọn núi băng màu đen thật lớn.

Lạnh lẽo, khổng lồ, không có kẽ hở. Thần niệm của hắn xông lên giống như bị đánh ngược lại, không có tác dụng gì.

Điều đáng mừng duy nhất chính là, núi băng cũng không phản ứng lại.

Thế nhưng hắn cũng hiểu, điều này cũng không duy trì được bao lâu.

Hỏa Hồng Tinh của hắn sắp không duy trì được nữa rồi.

- Mẹ kiếp, mặc kệ, liều đi!

Cảm giác được uy hiếp kinh người của bàn tay đang dừng trước trán hai tác, Tiểu Báo Tử cũng không dám nghĩ nhiều nữa.

Không phải là một núi băng sao?

Lão tử đụng một lần không xong, thế hai lần thì sao?

Ta không nhiếp toàn bộ linh hồn của ngươi ra được, thế ta phá một đoạn ra đùa là được chứ gì?

Núi băng thiếu một mảnh thì không sao, nhưng linh hồn ngươi không giống núi băng, cũng không phải là núi. Mất đi một mảnh, ta không tin ngươi không chịu ảnh hưởng gì!

Tiểu Báo Tử nghĩ, đem thần niệm tập trung lại, hung hăng đánh tới phần yếu nhất của núi băng.

Rầm!

Một lần trời long đất lở, vô số tin tức xông vào thần niệm của hắn, mà hắn cũng không có thời gian để xử lý mấy cái thông tin này.

- Nguy rồi, Hỏa Hồng Tinh đã tới cực hạn!

Cảm thấy hai mắt bắt đầu đau đớn, Tiểu Báo Tử không dám nghĩ nhiều, cố chịu đau, rút đầu lại, cố thoát khỏi phạm vi bao trùm của bàn tay Diệt Trần. Nội khí trong cơ thể cũng vận dụng gấp đôi, huyền hỏa trong đan điền cũng dùng đến, tỏa ra nhiệt lượng kinh người, luyện hóa đoàn nội khí mà Diệt Trần dùng để phong tỏa huyết vị của hắn.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

410. Chương 423: Tà Đồng Nghịch Thiên, Diệt Trần Trọng Thương. (3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 423: Tà đồng nghịch thiên, Diệt Trần trọng thương. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Đây là một chuyện vô cùng quý dị. Ma Tôn Diệt Trần tuy không dùng nhiều nội khí để phong ấn huyết đạo của hắn, nhưng lại vô cùng tinh thuần, rất dễ dàng phong bế các đại huyết của Tiểu Báo Tử, làm cho nội khí không thể lưu thông.

Thế nhưng, khi Hỏa Hồng Tinh khởi động, Tiểu Báo Tử lại phát hiện, huyền hỏa trong đan điền hình như cũng nhận được ảnh hưởng. Huyền hỏa đã bị hấn đồng hóa từ lâu, đã trở thành một bộ phận cơ thể hấn, giờ bắt đầu phát huy tác dụng, bắt đầu cắn nuốt luồng nội khí tinh thuần này. Tiểu Báo Tử cảm thấy cổ nội khí này tuy loãng, nhưng lại giống như thập toàn đại bổ hoàn, bị huyền hỏa hấp thụ, tinh hoa lại bị tiêu hóa khiến Tiểu Báo Tử cảm giác nội khí của hấn cũng tinh thuần hơn, lại có một chút khí tức quý dị.

Chỉ là, hấn cũng mặc kệ nhiều thứ như vậy.

Tiểu Báo Tử nhắm chặt hai mắt đang vô cùng đau đớn, nhân lúc Long Ngự Phong Quyết đang vận chuyển mãnh liệt, trong ngoại đan, Thông Thiên Kiếm Khí cực dương đã đợi sẵn, nhân lúc Thừa Long Ngự Phong chạy trong người, dồn xuống ngón trỏ tay phải của hấn, Tiểu Báo Tử liền giơ tay, hướng về mắt trái của Diệt Trần.

Hồng quang trên đầu ngón tay bạo xuất, hướng thẳng đến mắt trái của Diệt Trần.

Tu vi của Ma Tôn Diệt Trần đã là cửu phẩm đỉnh, cường độ thân thể đã hơn cả sắt thép, cho dù là hai mắt cũng cứng rắn vô cùng. Thế nhưng, hấn lại gặp phải dương cực Thông Thiên Kiếm của Tiểu Báo Tử. Tuy Tiểu Báo Tử chưa học được Lương Nghi Thông Thiên Kiếm, thế nhưng kiếm khí của dương cực Thông Thiên Kiếm chính là do máu tử nguyên sát ngưng tụ thành, uy lực kinh người, cho dù là tinh cương cũng bị chém gãy. Thế nên, kiếm khí này xuyên thẳng qua mắt Diệt Trần, đánh vào trong đầu hấn.

Nếu là người khác, kiếm khí này đã xuyên thủng đầu. Thế nhưng lần này, Tiểu Báo Tử chỉ có thể đâm thủng mắt hấn, xuyên qua một phần đại não, bị xương sọ cản lại.

Kiếm khí của dương cực Thông Thiên Kiếm lại không thể phá được xương sọ của Diệt Trần.

Đối với Tiểu Báo Tử, đây cũng không phải là việc xấu. So với xương sọ, đại não càng dễ phá hoại hơn.

Kiếm khí của hấn tập trung phá hoại trong đầu Diệt Trần, mà hai mắt hấn lại đang đau đớn vô cùng, Hỏa Hồng Tinh sắp đến cực hạn.

- Vương Xà, cơ hội chính là lúc này đây!

Tiểu Báo Tử hét lớn một tiếng.

Đồng thời, hấn sử dụng Tam Giới Tiểu Na Di, thân hình lập tức biến mất.

Tiểu Báo Tử cũng không biết Vương Xà còn sống hay đã chết, nhưng hấn vẫn tin Vương Xà cũng giống hấn, nấp trong chỗ tối chờ cơ hội. Mà bây giờ, đã có cơ hội rồi.

Từ khi Ma Tôn Diệt Trần bắt lấy Tiểu Báo Tử đến khi Tiểu Báo Tử khởi động Hỏa Hồng Tinh, tạo ra mười triệu tuyệt đối không chế (Hình như ở trên là ba mà dưới là mười, chắc tác giả nhầm), tất cả đều diễn ra trong nháy mắt.

Khi Tiểu Báo Tử khởi động Tam Giới Tiểu Na Di, Hỏa Hồng Tinh cũng đã tắt, khu vực tuyệt đối không chế cũng biến mất, Tam Giới Tiểu Na Di sử dụng bốn lần, thân thể Tiểu Báo Tử rơi xuống đất, ngã lăn quay, hai tai nghe tiếng rít gào điên cuồng của Ma Tôn Diệt Trần.

Tiểu Báo Tử tin rằng dương cực Thông Thiên Kiếm đã làm cho Ma Tôn Diệt Trần bị thương nặng, nhưng hấn cũng không tin đòn này có thể làm cho Diệt Trần mất đi lực lượng, cho nên, hấn không dám nghỉ nhiều, lăn lộn vài vòng, lập tức khởi động Thiên Xà Liễm Tức Thuật, nằm yên như thi thể.

Hấn cũng không nhìn thấy, sau khi hấn chạy thoát, Thiên Ma Chân Thân trên đỉnh đầu Ma Tôn Diệt Trần bắt đầu tan biến. Nếu hấn ở lại thêm một lúc nữa, hấn cũng sẽ phát hiện ra, linh hồn lực lượng như núi băng của Diệt Trần cũng bắt đầu tan rã.

Nói cho cùng, hấn vẫn chỉ là cường giả cửu phẩm. Thần niệm có cường thịnh đến mấy, linh hồn cũng không thoát ly khỏi cực hạn của con người. Linh hồn của hấn, thần niệm của hấn, vẫn phải phụ thuộc vào đại não. Mà não hấn bị phá hỏng, thần niệm bỗng dưng mất chỗ dựa nên bắt đầu tan rã.

Chỉ cần kiên trì một chút thôi, hấn có thể lấy được cực kỳ nhiều chỗ tốt từ Diệt Trần. Thậm chí, còn có thể làm cho Diệt Trần bị thương nặng.

Thế nhưng, hắn không có gan làm vậy, cũng không nghĩ đến điều này.

Lúc đó, hắn chỉ dám làm một điều duy nhất, là hét lên như vậy thôi.

Thân thể như bình máu của Vương Xà liền đứng lên sau tiếng hét của Tiểu Báo Tử, quần quanh toàn thân là một điện quang màu lam. Điện quang như rắn, quay chung quanh thân thể của hắn.

Khi hắn xuất hiện, điện quang xung quanh vẫn chỉ như một con linh xà mà thôi. Mà khi đến trước mặt Ma Tôn Diệt Trần, lôi quang quanh người hắn đã trở nên to lớn vô cùng, giống như cả người bị nhốt trong một quả cầu điện lớn, đánh thẳng về phía Diệt Trần.

Tình trạng hiện tại của Diệt Trần không tốt chút nào.

Hắn vốn đã định động thủ giết người. Đúng vậy, một người có tiềm lực vô hạn như Tiểu Báo Tử, trên người có vô số bí mật, nhất định phải giết chết. Nhưng thật không ngờ, bỗng dưng hắn thấy hồng quang lóe qua trước mắt, đại não liền vô cùng đau đớn, Thiên Ma Chân Thân mà biết bao đau khổ mới luyện thành lại biến mất nhanh chóng, thần niệm cũng biến đổi cực kỳ quỷ dị, như muốn thoát ra khỏi cơ thể. Ngay cả suy nghĩ cũng không được, đầu óc đột nhiên trống rỗng, điều duy nhất có thể làm là hét lên một tiếng theo bản năng, cho đến khi Vương Xà đánh vào thân hình vô cùng mạnh mẽ của hắn.

Càn Thiên Nguyên Dương Thần Lôi Ấn!

Thân thể Ma Tôn Diệt Trần như bị đạn pháo bắn trúng, lùi ra xa vài trăm trượng, hét lên một tiếng, thân thể hóa thành một làn khói đen, bay mất.

- Lãi rồi, lần này lãi rồi!

Thân thể Vương Xà dừng lại giữa không trung khoảng nửa giây, sau đó như một hòn đá rơi thẳng xuống đất, nảy lên hai cái, thế nhưng hắn lại cười.

Vừa rồi hắn cảm giác được, Càn Thiên Nguyên Dương Thần Lôi Ấn của mình đánh thẳng vào người Diệt Trần, mà không bị Cửu Âm Hắc Long Yên Trần Cương chặn lại. Nếu thế thì, chuyện này sẽ vui lắm đấy.

Cho dù Diệt Trần thật sự lên tới thông huyền bí cảnh, ăn một đòn như vậy, cũng không hề dễ chịu. Huống chi, hắn còn thiếu nửa bước!

“Rốt cuộc tiểu tử đó đã làm gì? Lại có thể đánh Diệt Trần bị thương?”

Đúng như suy đoán của Tiểu Báo Tử, Vương Xà sau khi bị Diệt Trần đánh ngã, liền sử dụng Thiên Xà Liễm Túc Thuật, tùy thời hành động. Hắn vốn cũng không có ý định làm gì.

Từ khi nhìn thấy Ma Tôn Diệt Trần ngưng tụ thành Thiên Ma Chân Thân, chỉ thiếu nửa bước là tiến vào thông huyền bí cảnh, Vương Xà đã biết mình thua nhiều lắm.

Tiểu Báo Tử vốn là thăng ngọc, không biết sự lợi hại của cường giả thông huyền. Thế nhưng, Vương Xà biết.

Lúc đó, hắn chỉ muốn tìm cách chạy thoát khỏi Diệt Trần mà thôi.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

411. Chương 424-425: Cổ Bảo Xuất Thế! Thanh Tịnh Lưu Ly Ngọc Tịnh Bình!

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả:Xà Thôn Kinh

Chương 424-425: Cổ bảo xuất thế! Thanh Tịnh Lưu Ly Ngọc Tịnh Bình!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Nhưng không ngờ, không hiểu sao mà Diệt Trần lại thành ra như vậy. Bây giờ nghĩ lại, hắn vẫn không thể hiểu nổi.

Đây đúng là một chuyện vô cùng khó hiểu, đến bây giờ hắn vẫn không nghĩ ra, tại sao Ma Tôn Diệt Trần định giết Tiểu Báo Tử lại ngừng lại. Mà rõ ràng Tiểu Báo Tử đã mất đi sức phản kháng, lại có thể phản đòn.

“ Chẳng lẽ là lực lượng của Hỏa Hồng Tinh?”

Nằm trên mặt đất, Vương Xà đã bắt đầu tiến vào trạng thái hôn mê. Cho dù hắn là cường giả cửu phẩm, nhưng vốn đã bị trọng thương, lại dùng Thiên Long đan kích phát tiềm lực, cuối cùng lại dùng một phương pháp hại mình hại người, đưa uy lực của Càn Thiên Nguyên Dương Thần Lôi Ấn lên mức cao nhất. Bây giờ, thân thể hắn đã không còn một chút sức lực nào.

“ Hỏa Hồng Tinh, nếu thật là Hỏa Hồng Tinh, thì hắn, hắn ...!”

Nghĩ đến đây, đầu hắn nghiêng sang một bên, chút hơi thở còn lại cũng biến mất.

- Ê ê, Vương Tọa, người có sao không? Tỉnh lại đi!

Một lúc sau, Tiểu Báo Tử cố lết thân thể ra chỗ Vương Xà ngã xuống, lấy tay thử hơi thở của hắn, trên mặt lộ ra vẻ cổ quái.

Tình trạng của hắn cũng không tốt đẹp gì, thoát nhìn thì không sao, nhưng việc sử dụng Hỏa Hồng Tinh quá độ đã tạo ra nội thương rất lớn. Nội thương này mới nhìn thì có vẻ không ảnh hưởng gì nhiều, nhưng nếu xử lý chậm, sẽ tạo ra ảnh hưởng vô cùng to lớn đối với thân thể hắn, thậm chí, ảnh hưởng đến cả tương lai tu luyện.

Tiểu Báo Tử không phải người ngu, trong lòng hắn hiểu rất rõ, cho nên, hắn không có làm gì thừa thãi, Vương Xà hiện đang hôn mê bất tỉnh, hắn không tự tiện dùng nội khí làm thông huyết mạch cho Vương Xà, mà sờ soạng một hồi, móc ra mấy bình sứ nhỏ từ trên người Vương Xà, đổ thuốc ra, cũng chẳng cần biết là thuốc gì, nhét hết vào mồm Vương Xà.

Đưa vào mồm xong, Tiểu Báo Tử khấn trương nhìn chăm chăm Vương Xà. Một lát sau, Vương Xà mới có một chút cử động, hô hấp cũng dần xuất hiện, Tiểu Báo Tử mới yên lòng, tìm chỗ chỗ điều tức.

Quá nửa canh giờ, Vương Xà mở mắt, lập tức ngồi dậy, khuôn mặt hồng nhuận, khí thế mười phần. Hắn vốn đang kinh ngạc, sau đó nhìn thấy mấy cái bình sứ mà Tiểu Báo Tử vứt ở một bên, tay run run cầm lên nhìn, thần sắc bỗng nhiên thay đổi, nhảy dựng lên, chỉ vào Tiểu Báo Tử đang ngồi xếp bằng, mắng to:

- Tiểu tử hỗn đản này, ai bảo người cho ta ăn Thiên Long thần đan hả!!!

Đang nói bỗng nhiên dừng lại, thân thể hắn cong lên, “phụt”, một ngụm máu bắn ra, tóe lên đầu Tiểu Báo Tử, sau đó thân thể hắn lại ngã xuống.

Thảo nguyên bao la, bại quân như kiến, hơn vạn thiết kỵ bắc nguyên như ruồi không đầu chạy tán loạn, mà đuổi theo sau bọn họ, là năm mươi vạn quân Đại Tấn, trong đó có hai mươi vạn kỵ binh, tiếng vó ngựa như sấm, nhìn như biển người.

Thất bại, thất bại hoàn toàn!

Mười vạn thiết kỵ bị tập kích, liền tổn thất thảm trọng, sau đó chờ đón là năm mươi vạn quân Đại Tấn, làm cho bọn họ hoàn toàn mất đi dũng khí chống cự. Có lẽ, bọn họ còn có một chút dũng khí, nhưng nó cũng đã mất khi Kim Thân Hoạt Phật Bát Tư Ba xuất hiện.

Để ổn định lòng quan, một trong bắc nguyên Tam Đại Tông Sư là Côn Luân Thượng Sư đã đến trước trận từ lâu, nhưng Đại Tấn cũng có chuẩn bị, Thiên Long Đạo phái tới hai gã trưởng lão, Minh Nghĩa Kinh Viện cũng cử đi một trưởng lão, đều là cường giả cửu phẩm, trấn thủ Vân Châu. Bọn họ cũng không có việc gì, chỉ phải ngăn chặn Côn Luân Thượng Sư mà thôi.

Cho nên, khi bị Mã Thiên Trường tập kích cùng với lúc bị quân đội Đại Tấn tấn công, Côn Luân Thượng Sư đều không làm được gì. Mà tới khi Kim Thân Hoạt Phật Bát Tư Ba uy lăng thiên hạ, chân đạp đài sen, đỉnh đầu có một pho tượng Kim Thân, kim quang tỏa ra bốn phía, thể hiện tu vi đã tiến vào thông huyền bí cảnh, đã làm cho mọi người kinh ngạc.

Hắn dùng lực lượng của một người, chặn trước mặt năm mươi vạn quân Đại Tấn, làm cho quân đội Đại Tấn dừng lại.

Thậm chí còn có thể kích thích sĩ khí của mấy vạn thiết kỵ, có người còn dám quay đầu ngựa, đánh trả quân đội Đại Tấn.

Thế nhưng tất cả, cũng chỉ giống phù dung sớm nở tối tàn, Bát Tư Ba còn chưa kịp phát uy, đã bị bắt.

Đúng vậy, bị bắt.

Không ai nghĩ được chuyện sẽ xảy ra như vậy, năm mươi vạn đại quân phía sau, mấy vạn thiết kỵ phía trước, không ai ngờ được rằng Kim Thân Hoạt Phật Bát Tư Ba vừa hiện thân, còn chưa kịp phát uy, đã thấy trong trận có người khê quát:

- Bát Tư Ba!

Lúc đó, Bát Tư Ba cũng chỉ đáp lại theo bản năng, liền thấy một đạo hào quang màu trắng hiện lên, trong nháy mắt đã tóm lấy Bát Tư Ba, mà Bát Tư Ba còn không kịp phản ứng, đã thấy hào quang này chuyển động, hút cả người hắn vào trong trận, biến mất vô tung, không còn xuất hiện nữa.

Chỉ có quân đội Đại Tấn mới thấy được, hào quang màu trắng kia, chính là tổng đốc Vân Châu Mã Thiên Trường tạo ra.

Trong trận của quân Đại Tấn, có một cỗ xe ngựa nhỏ, ở bên cạnh là tổng đốc Vân Châu Mã Thiên Trường, cưỡi một con chiến mã thần tuấn, mặt tươi cười đắc ý, còn bên trong xe ngựa có một nữ tử mặc áo lụa trắng mỏng, tay cầm một Ngọc Tịnh bình màu trắng, quang hoa trên miệng bình chớp động rồi từ từ tắt mất.

- Thông huyền bí cảnh đấy. Vốn chỉ muốn bắt lấy một cường giả cứu phẩm đỉnh, không ngờ lão đầu trọc này lại đột phá thông huyền bí cảnh, thật là quá sức tưởng tượng. Thiên Trường, theo chàng, có phải lão quái vật Long Lôi Cung giở trò không?

- Việc này còn phải hỏi sao? Lão quái vật này này bị Huyền Quy Thượng Nhân chặn cửa không cho ra, chỉ có thể nghĩ biện pháp trên người Bát Tư Ba. Theo ta được biết, trăm năm trước, lão quái vật này trộm được một viên Thiên Long thần đan, nếu ta đoán không sai, chắc hắn đã đem viên đan này cho Bát Tư Ba, nên tu vi của hắn mới có thể thăng đến thông huyền bí cảnh nhanh như vậy!

- Thiên Long thần đan?

Bạch y nữ tử mỉm cười, nói:

- Thứ này ăn vào có thể làm cho tu vi tăng vọt, thậm chí có thể cường hóa thân thể bản thân trong thời gian ngắn, thế nhưng, một khi được lực qua đi, thân thể sẽ không chịu nổi tu vi tăng mạnh mà bị thương!

- Đúng vậy, càng không cần phải nói đến tu vi thông huyền bí cảnh. Hòa thượng kia liều mạng chỉ vì muốn giữ lại một tia nguyên khí cho bắc nguyên mà thôi!

Mã Thiên Trường thở dài:

- Đáng tiếc!

- Đáng tiếc, ha ha, chàng đúng là mèo khóc chuột đấy. Thế nhưng nói đi thì phải nói lại, nếu không có lời của thiếp, mấy cứu phẩm trưởng lão kia chưa chắc người đã không chế được!

- Đúng vậy, đúng vậy, nàng lập công lớn, khi trở về nhất định ta sẽ cảm tạ ngươi thật nhiều!

Mã Thiên Trường cười, trong câu nói lộ ra vẻ ám muội.

Khuôn mặt bạch y nữ tử hơi đỏ lên, nhẹ nhàng nói:

- Việc nơi này xong rồi, việc của nữ nhi, chàng cũng nên xử lý đi chứ?

- Linh Lung cũng là nữ nhi của ta, không gả được, ta còn vội hơn nàng!

Mã Thiên Trường cười nói:

- Thế nhưng lần này, Bạch Ngọc Tịnh Bình xuất thế, chỉ sợ sẽ có phiền toái.

- Đó là chuyện của chàng, nếu không vì chàng, thiếp đã không dùng đến thứ này rồi!

Bạch y nữ tử khẽ cười, nói.

- Đúng là chuyện của ta rồi!

Mã Thiên Trường cười khở, phóng ngựa tiến lên, tay vung chiến đao, rống lên một tiếng.

- Các huynh đệ, giết cho ta!

Một tiếng hét, khắp nơi sợ hãi!

Sĩ khí quân Đại Tấn tăng vọt, mà quân bắc nguyên thì ngược lại, cứu tinh vừa xuất hiện đã bị bắt, đây là đả kích trí mạng với niềm tin của họ. Hiện tại, tâm tư phản kháng đã mất, trong đầu họ chỉ còn suy nghĩ một điều duy nhất, đó là trốn. Trốn, liều mạng chạy trốn, trốn đến nơi không ai có thể tìm được.

Trong một thời gian ngắn, ở thảo nguyên rộng lớn bên ngoài Vân Châu, gần sáu mươi vạn người cùng chạy, phô thiên cái địa, nhìn khắp nơi chỉ thấy người là người.

Gió tuyết, đã dừng lại.

Tuyết đọng trên thảo nguyên đã dày quá ba thước, điều này gây ảnh hưởng lớn đến cả bên chạy trốn lẫn truy kích.

Thế nhưng, cả đôi bên đều không thèm để ý đến điều này. Một bên là nghe lệnh mà chạy. Một bên lại nóng lòng lập công, sẽ không dừng lại chỉ vì tuyết đọng.

Thế nhưng Tiểu Báo Tử lại gặp họa lớn từ đồng tuyết này.

Hắn công Vương Xà, đằng sau có năm tiểu hài tử, bước cao bước thấp, từ chỗ sâu trong thảo nguyên đi ra. Dọc theo đường đi, hắn cũng gặp một ít tàn binh, Tiểu Báo Tử cũng cướp được vài con ngựa từ bọn chúng. Mấy đứa trẻ sinh ra ở thảo nguyên này, từ lúc biết đi đã được học cưỡi ngựa, cho nên cũng không làm khó được chúng, chỉ là Tiểu Báo Tử nhận ra, cưỡi ngựa cũng có phiền toái. Đặc biệt khi tới gần Vân Châu, mười vạn quân đội của Đại Vị Ngung trên thảo nguyên đốt cướp giết không việc ác nào không làm. Mà bọn hắn tuổi không lớn, lại có vài đứa trẻ chỉ mặc quần áo thảo nguyên, cực kỳ dễ thấy, lại ngồi trên lưng ngựa, dễ dàng bị bọn lính này phát hiện. Vậy nên khi cách biên cảnh bắc nguyên và Vân Châu độ năm mươi dặm, bọn hắn liền xuống ngựa, đi bộ đến Vân Châu.

Vốn hắn dẫn theo bảy người đi ra khỏi Bạch Nguyệt bộ lạc, trong đó có một trẻ con, là đệ đệ của Tháp Na, bị Tháp Na ôm vào lòng. Hiện tại đã thiếu một người, chính là vị hôn phu của Tháp Na, tên tiểu tử hung dữ trên thảo nguyên.

Cũng không phải là Tiểu Báo Tử giết hắn, mà là hắn mất tích.

Ma Quỷ Cốc bị Ma Tôn Diệt Trần đập hỏng mất một nửa, bọn trẻ này giữ được tính mạng trong lúc đó đã là cực kỳ may mắn rồi. Tiểu Báo Tử cũng mất rất nhiều công sức mới tìm được năm đứa này, mà tiểu tử kia, Tiểu Báo Tử cũng chẳng quan tâm đến sống chết của hắn làm gì!

Huống chi, Tiểu Báo Tử còn phải công theo tên Vương Xà này.

Đầu tiên là ngựa chở, sau đó là người công, trên đường từ Ma Quỷ Cốc đến ngoài thành Vân Châu, Vương Xà chỉ mơ màng tỉnh lại vài lần, bị sốt cao vài ngày không khỏi. Nếu không phải khí tức của Tiểu Báo Tử đã hồi phục một chút, giúp hắn thôi cung hoạt huyết, hiện tại Vương Xà chỉ sợ đã bị nội khí như nham thạch làm cho nổ tung.

Tốn hết sức lực, Tiểu Báo Tử rốt cục cũng làm cho nội khí của hắn chậm lại, mới không phải công một thi thể về Vân Châu.

Bởi vì chiến tranh, cả Vân Châu cũng cực kỳ khản trương. Thế nhưng với Tiểu Báo Tử thì cũng chẳng sao, vừa tiến vào chợ nơi tiếp giáp giữa Vân Châu bắc nguyên, hắn liền lộ ra thân phận, tìm được một tiểu đội trưởng đang đóng quân ở đây.

Bất kể là Vương Xà hay Chu Báo, cũng đều là người danh chấn thiên hạ hiện nay.

Tiểu đội trưởng kia cũng chỉ là một quan quân tu vi nhị phẩm, vừa thấy Tiểu Báo Tử liền hoảng sợ, vội vàng tìm chỗ ở cho bọn hắn, lại chuẩn bị toàn bộ.

Đến đây, Tiểu Báo Tử vẫn không yên lòng, lại đi tìm người phụ trách Ô gia thiết khí, đưa cho hắn một mật tín đưa đến Tần Lăng quận thành. Hai ngày sau, gia chủ Ô gia Ô Duyên Thắng, Ô gia đại trưởng lão Lữ Nhất Nguyệt, ngồi xe ngựa tiến tới cái chợ này, Tiểu Báo Tử mới hoàn toàn yên tâm, nghỉ ngơi một đêm.

Mà hắn cũng không dừng lại ở đây, ngày hôm sau liền dẫn mấy tiểu tử kia đi cùng Ô Duyên Thắng, Lữ Nhất Nguyệt trở về Tần Lăng quận thành.

Trên đường đi, Tiểu Báo Tử có thể cảm giác được hai vị đứng đầu Ô gia này có đối đãi với mình cực kỳ thân thiết và khách khí!

Điều này khiến cho Tiểu Báo Tử không quen chút nào.

Thế nhưng, đây cũng là điều đã tính sẵn.

Tu vi của hắn đã đạt tới ngũ phẩm, chiến lực lại đủ để thắng cường giả bát phẩm. Thực lực như vậy, cho dù đến với gia tộc hay môn phái nào, cũng sẽ được coi trọng cực kỳ. Mà Ô gia, tuy uy thế không nhỏ, nhưng cũng chỉ là một thế gia tầm trung mà thôi. Lữ Nhất Nguyệt là người có chiến lực mạnh nhất gia tộc, còn chưa tu thành thất phẩm cương khí nữa.

Bây giờ Tiểu Báo Tử tự nhiên xuất hiện, chắc chắn Ô Duyên Thắng sẽ muốn lấy lòng.

Như Tiểu Báo Tử, xuất thân tại Ô môn, thân gia đều bình thường, đây chính là tài nguyên quý hiếm mà bất kỳ môn phái nào cũng muốn chiếm được!

Tuy hiện tại, Tiểu Báo Tử cũng có chút cửa bên ngoài Ô gia, thế nhưng tài sản này cũng chỉ như mưa bụi với Ô gia mà thôi. Quan trọng nhất là, Tiểu Báo Tử cũng chiếm một lợi ích cực lớn ở Ô gia, mà nhờ cái lợi ích này, mới đưa cả hai bên cột vào một chỗ.

Ô gia tốt, Tiểu Báo Tử liền có càng nhiều lợi ích. Tiểu Báo Tử càng mạnh, lực lượng Ô gia cũng sẽ mạnh theo. Đây là cục diện đôi bên cùng có lợi, huống hồ bây giờ, Tiểu Báo Tử còn công theo Vương Xà từ thảo nguyên về.

Càng làm cho hai vị đại lão của Ô gia coi trọng.

Vương Xà là ai?

Một trong tam thủ tọa của Thiên Long Đạo, tuyệt thế cường giả cửu phẩm, một cường nhân có thể giữ được tính mạng khi bị bắc nguyên Tam Đại Tông Sư cùng nhau đuổi giết. Giá trị của hắn đã vượt xa Ô gia. Tuy rằng hiện tại bị trọng thương, nhưng mọi người đều biết, với tuyệt thế cường giả như thế này, mỗi một lần sống sót sau trận chiến, đều giúp cho thực lực của bọn họ tăng mạnh.

Vương Xà vẫn sống sau khi bị bắc nguyên Tam Đại Tông Sư đuổi giết, có thể sẽ tiến thêm một bước. Mà cường giả cửu phẩm, tiến thêm một bước sẽ là gì?

Không cần phải nghĩ nữa.

Bây giờ, Tiểu Báo Tử có ân cứu mạng hắn, bất luận là Vương Xà hay Thiên Long Đạo, đều sẽ không để cho Tiểu Báo Tử chịu thiệt thòi. Sau việc này, Tiểu Báo Tử sẽ đạt được ích lợi thật lớn, mà Ô gia chỉ cần xử lý thỏa đáng, cũng có thể lấy được một phần lãi. Cái này gọi là người ăn thịt, ta ăn canh, mà canh của Thiên Long Đạo, luôn luôn ngon lành!

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

412. Chương 426: Cổ Bảo Xuất Thế! Thanh Tịnh Lưu Ly Ngọc Tịnh Bình! (3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 426: Cổ bảo xuất thế! Thanh Tịnh Lưu Ly Ngọc Tịnh Bình! (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Huống chi bây giờ, kịch biến sắp diễn ra, đại quân Bắc nguyên sắp mất, Đại Tấn sẽ đưa quân chiếm cả thảo nguyên, việc tranh đoạt lợi ích sẽ cực kỳ gay gắt. Nếu Ô gia muốn kiếm được ưu đãi trong chuyện này, chắc chắn sẽ phải mượn sức Thiên Long Đạo, mà giờ, chính là cơ hội tốt nhất.

Cho nên, Ô Duyên Thắng cùng Lữ Nhất Nguyệt đều hết sức nhiệt tình đối đãi Tiểu Báo Tử.

- Chu trưởng lão, vất vả rồi.

- Gia chủ, ngài cứ gọi ta là Tiểu Báo Tử đi, chức trưởng lão này, ta không làm nổi, nghe đã thấy kinh dị rồi!

Tiểu Báo Tử cầm trà dầu trước mặt, đưa vào trong miệng, lập tức, một cỗ nhiệt lưu từ丹田 điền vọt lên, thoải mái cực kỳ.

- Ha ha ha, Chu trưởng lão nói đùa gì vậy. Người bây giờ là trưởng lão của Ô gia, lại lập công lớn như vậy, sao lại không làm nổi chứ?

Lữ Nhất Nguyệt cười nói.

- Đại trưởng lão cũng cười ta sao? Chức trưởng lão của ta là do may mắn mà được. Người khác gọi, trong lòng ta còn mừng thầm, nhưng hai vị cứ gọi như vậy, ta thật sự không chịu nổi!

Tiểu Báo Tử đau khổ nói.

- Được, được, được, vậy thì thôi, gọi là Tiểu Báo Tử!

Ô Duyên Thắng gật đầu nói. Nói thật, lúc này hẳn gọi "Chu trưởng lão, Chu trưởng lão" cực kỳ thân thiết, nhưng trong đầu cũng đang suy tính rất nhiều. Dù sao Tiểu Báo Tử cũng chỉ là tiểu tử mười lăm, mười sáu tuổi, cho dù tu vi cực cao, nhưng dù sao vài năm trước cũng là nội môn đệ tử của Ô gia, nhìn thấy mình còn phải dập đầu hành lễ. Thế mà bây giờ, lại ngang hàng với mình, thậm chí chính mình còn phải lấy lòng, điều này làm cho hắn có chút khó chịu. May mà Tiểu Báo Tử lại khéo hiểu lòng người, hẳn cũng không cần tìm cách giải quyết nữa, lại tăng thêm hảo cảm với Tiểu Báo Tử.

Bây giờ, mấy người đều ngồi trên xe ngựa, một đường quay về Tần Lăng quận thành. Bởi vì hôm qua, khi bọn hắn về đến nơi, Tiểu Báo Tử đã cực kỳ mệt mỏi, chỉ đem Vương Xà và lũ nhỏ bảo bọn họ chăm sóc, liền đi về nghỉ ngơi. Mà bọn họ nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của Tiểu Báo Tử, cũng không tiện quấy rầy. Mãi đến sáng nay, mới có cơ hội hỏi chuyện của Tiểu Báo Tử và Vương Xà.

Phải biết rằng, bọn hắn cực kỳ tò mò, không biết vì sao Tiểu Báo Tử lại cống Vương Xà từ trong thảo nguyên ra. Chẳng lẽ hai người đã hẹn ước từ trước? Giữa hai người lại có quan hệ mà không thể nói cho người khác? (Vãi cả suy đoán :-ss)

Thế nhưng, câu trả lời của Tiểu Báo Tử làm cho bọn họ cực kỳ thất vọng.

- Ta cùng với mọi người vào thảo nguyên để ám sát cao thủ trong thảo nguyên, không ngờ khi đến Ma Quỷ Cốc lại thấy Vương thủ tọa đang bị Ma Tôn Diệt Trần đuổi giết, lại còn bị trọng thương. Ta cùng với hắn liền liên thủ, tuy đuổi được Diệt Trần, nhưng thủ tọa cũng vì một đòn cuối cùng mà bị thương, hôn mê bất tỉnh. Ta cũng không còn cách nào khác, đành phải cống hắn về!

Nghe xong lời của Tiểu Báo Tử, hai người trợn mắt há mồm, đầy vẻ kinh ngạc.

Đang nói cái gì vậy?

Liên thủ với Vương Xà, đuổi Diệt Trần đi?

Cái gì là liên thủ đối địch?

Một cao thủ ngũ phẩm liên thủ với một cường giả cửu phẩm?

Người có tư cách đấy sao?

Lời này nếu được một cao thủ ngũ phẩm khác nói, chắc chắn sẽ chỉ được coi là truyện cười. Thế nhưng khi Tiểu Báo Tử nói, bọn hắn cũng không dám không tin, bởi vì Tiểu Báo Tử cũng không chỉ là một cao thủ ngũ phẩm bình thường, hắn là một cao thủ ngũ phẩm đã từng giết chết một gã cường giả bát phẩm. Chiến lực của hắn thật sự rất mạnh!

Tuy không thể chống lại cường giả cửu phẩm, nhưng liên thủ cùng một cường giả cửu phẩm khác, cùng chống lại một gã cửu phẩm, cũng vẫn có thể được.

Ít nhất, mấy lão già tu vi mới chỉ lục, thất phẩm này cũng không hiểu được một người vừa mới bước vào cửu phẩm như Vương Xà yếu hơn một người đã lên cửu phẩm từ trăm năm trước, nay chỉ kém nửa bước là tiến tới thông huyền bí cảnh như Ma Tôn Diệt Trần bao nhiêu lần.

- Mấy hài tử kia, là người dẫn ra từ trong thảo nguyên?

Nghe Tiểu Báo Tử nói một câu đã xong chuyện, tuy biết rõ còn nhiều bí ẩn, nhưng cũng không dám hỏi nhiều nên Lữ Nhất Nguyệt lại chuyển đề tài đến mấy đứa trẻ kia.

- Đúng vậy, ta gặp mấy đứa trẻ lưu lạc trên thảo nguyên, thấy bọn hắn đáng thương nên dẫn theo.

Tiểu Báo Tử nói, chuyện ở Bạch Nguyệt bộ, hắn không muốn cho ai biết cả.

Ô Duyên Thắng cùng Lữ Nhất Nguyệt nhìn nhau, tuy đã đoán được tình huống là như vậy, nhưng khi nghe Tiểu Báo Tử nói ra, bọn hắn vẫn cảm thấy bất ngờ.

-Ai, dù sao vẫn còn quá trẻ, tu vi tuy cao, nhưng vẫn còn mềm lòng.

Cả hai người đều thấy được ý tứ đó trong mắt nhau.

Tuy nhiên, hai lão già này đương nhiên sẽ không thể hiện thái độ gì, mấy đứa trẻ mà thôi, cũng không làm ra được gì cả, bọn hắn cũng không có tâm tư quản mấy việc vặt vãnh này.

- Đúng rồi, gia chủ, đại trưởng lão, trên đường về, ta thấy thảo nguyên cực kỳ hỗn loạn, bại binh bắc nguyên như nước, có phải chúng ta đã thắng rồi không?

- Đó là điều đương nhiên!

Nghe đến chuyện này, Ô Duyên Thắng cũng phấn khởi hẳn lên:

- Không chỉ thắng, mà còn là đại thắng nữa!

Nhìn vẻ hưng phấn của Ô Duyên Thắng, Tiểu Báo Tử chỉ cười, đang định nói gì đó. Tự nhiên mặt hơi động, mà đồng thời, Ô Duyên Thắng cùng Lữ Nhất Nguyệt cũng nhìn ra ngoài xe.

- Gia chủ, hai vị trưởng lão, Vương thủ tọa tỉnh rồi, muốn gặp ba người.

- Biết rồi!

Ô Duyên Thắng nói.

- Thế này là sao? Công hắn nhiều ngày như thế, hắn không tỉnh. Vừa đặt lên xe ngựa cái đã tỉnh ngay!

Tiểu Báo Tử cười lạnh:

- Chẳng lẽ mấy ngày nay thẳng nhai này giả vờ bất tỉnh?

- Tiểu Báo Tử, nói cẩn thận, nói cẩn thận!

Ô Duyên Thắng vội vàng nhắc nhở. Hẳn mặc dù là gia chủ Ô gia, nhưng bất kể là thân phận hay thực lực, hẳn đều kém Vương Xà xa tít tắp. Bây giờ nghe thấy Tiểu Báo Tử chửi xéo Vương Xà, hẳn tất nhiên kinh hãi. Thế nhưng, hai mắt Lữ Nhất Nguyệt lại thoáng thay đổi, ra vẻ suy nghĩ.

Từ thần thái và ngữ khí của Tiểu Báo Tử khi nói đến Vương Xà, hẳn có thể cảm nhận được, quan hệ giữa Tiểu Báo Tử và Vương Xà là cực kỳ thân thiết. Loại quan hệ này chắc chắn không thể đơn giản chỉ là việc Tiểu Báo Tử đã từng hộ pháp cho Vương Xà, khiến Vương Xà tiến vào cửu phẩm được.

Rất rõ ràng, hai người này còn có quan hệ sâu hơn nữa. Thế nhưng, việc này còn có nhiều bí ẩn mà bây giờ hẳn còn chưa thể hỏi.

Ô Duyên Thắng vốn cả kinh, sau đó cũng phản ứng kịp, mắt cũng liếc Tiểu Báo Tử một cái.

Thần sắc Vương Xà đã tốt rồi, thậm chí còn có chút hồng hào. Thế nhưng bên trong cái hồng hào này lại có vẻ cực kỳ yếu ớt.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

413. Chương 427: Cổ Bảo Xuất Thế! Thanh Tịnh Lưu Ly Ngọc Tịnh Bình! (4)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 427: Cổ bảo xuất thế! Thanh Tịnh Lưu Ly Ngọc Tịnh Bình! (4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Vương thủ tọa!

Nhìn thấy Vương Xà nhìn trên giường, Ô Duyên Thắng cùng Lữ Nhất Nguyệt đều cung kính nói.

Vương Xà nhẹ gật đầu, liền đưa mắt sang Tiểu Báo Tử:

- Người làm gì Diệt Trần thế?

Tiểu Báo Tử lặng đi, cười khổ nói:

- Còn làm gì nữa, liều mạng, đâm thủng một mắt hẳn thôi!

-Hít

Chỉ thấy phía sau hẳn, hai chân Ô Duyên Thắng mềm nhũn ngã xuống, mặt già đỏ lên, lại đứng dậy. Thế nhưng dù là đứng, nhưng trong lòng lại cực kỳ kinh hãi. Mà Lữ Nhất Nguyệt đứng một bên cũng là như vậy.

Hai người này đang nói cái gì thế?

Cái gì mà “liều mạng đâm thủng một mắt hẳn thôi”? Người không phải vẫn còn mạng sao? Người không phải vẫn đang đứng đây vui vẻ sao, người đâm mắt ai?

Ma Tôn Diệt Trần!

Bác nguyên Tam Đại Tông Sư, trong mắt một thế gia cỡ trung như hẳn, cũng là nhân vật cao không thể chạm tới. Nhưng bây giờ, Tiểu Báo Tử lại vui vẻ đứng ở đây nói lão tử liều mạng đâm mắt hẳn, tương phản thật quá lớn, làm cho hẳn không tiếp thụ được. Lữ Nhất Nguyệt tuy cũng vậy, nhưng dù sao tuổi đã cao, tu vi cũng lớn, nên có thể kiềm chế hơn.

- Ha ha, thảo nào một đòn kia của ta thoải mái vậy. Nhưng vẫn thật tiếc, nếu ta không bị trọng thương, có khi còn có thể giết được hắn!

Tiểu Báo Tử cười hắc hắc, không nói tiếp.

Chỉ thấy Vương Xà lại hỏi:

- Ta nghe nói Đại Tấn đã quyết chiến với bắc nguyên, kết quả thế nào?

Lúc này, hắn không hỏi Tiểu Báo Tử, mà hỏi hai người kia.

Đây cũng chính là việc mà Ô Duyên Thắng định nói với Tiểu Báo Tử trong xe mà không kịp.

- Chúng ta thắng, đại thắng!

- Gọi tên một tiếng, thả ra một hào quang màu trắng, bắt lấy cả người lẫn Kim Thân?

Nghe xong toàn bộ, Vương Xà trầm ngâm. Chuyện này xảy ra trước trận, đã truyền đi khắp thiên hạ rồi. Chuyện này cho đến bây giờ đều chưa từng xảy ra.

Chưa từng có!

Thử nghĩ mà xem, một tuyệt thế cường giả thông huyền bí cảnh, tự dưng bị bắt như vậy, biến mất vô tung, không hề xuất hiện, không biết sống chết. Đây là một chuyện cực kỳ đả kích người khác, ít nhất là đả kích đến các Tu Luyện Giả.

Trăm cay nghìn đắng tu luyện tới tuyệt thế cảnh giới, lại bị người ta gọi tên một tiếng liền bị bắt mất, điều này thật sự làm đau lòng người tu luyện, cực kỳ tổn thương lòng tự tôn, tại sao lại có chuyện như vậy chứ?

- Có pháp bảo như vậy trên đời sao?

- Đúng là Thanh Tĩnh Lưu Ly Ngọc Tịnh Bình!

Vương Xà giống như nghĩ ra cái gì, trong mắt hiện vẻ trào phúng:

- Theo ta biết, trên đời có hai loại pháp bảo có uy lực cường đại như vậy, một là Thanh Tĩnh Lưu Ly Ngọc Tịnh Bình, còn một cái là Tử Kim Hồ Lô. Nếu phóng ra hào quang màu trắng, chắc chắn là Lưu Ly Bình. Hắc hắc, hai pháp bảo này bá đạo vô cùng, chỉ cần gọi người một tiếng, nếu người đáp lời, trừ phi người tu luyện đến nhân tiên chi cảnh, nếu không cho dù người có thủ đoạn như thế nào cũng bị hút vào trong đó, hóa thành một đầm máu loãng, không còn khả năng tái sinh!

Ô Duyên Thắng cùng Lữ Nhất Nguyệt đều là lần đầu tiên nghe thấy sự tình này, trên mặt lộ ra vẻ khiếp sợ.

- Pháp bảo kia thực sự lợi hại thế sao?

- Chỉ có lợi hại hơn thôi!

Vương Xà khẽ thở dài, trong mắt hiện hàn mang.

Mà Tiểu Báo Tử cũng kinh hoàng, thứ này, sao lại giống như trong “Tây Du Kí” vậy? Gọi người một tiếng, trả lời liền bị hút vào, sau đó hóa thành máu loãng? Trên đời sao có chuyện kỳ quái như vậy?

Từ khi đi vào thế giới này, Tiểu Báo Tử luôn cẩn thận học tập, quan sát. Sau mười sáu năm, hắn đưa ra một kết luận, tuy kiếp này hắn sở hữu một lực lượng mà kiếp trước không thể có, nhưng cũng phải theo một quy tắc. Lực lượng là tu lên từng tầng một, đặc biệt là hệ thống nội ngoại kiêm tư đã ngăn cản được việc một bước lên trời. Thế nhưng tại sao lại xuất hiện một loại pháp bảo kinh dị như Thanh Tĩnh Lưu Ly Ngọc Tịnh Bình chứ?

Còn nữa, nhân tiên chi cảnh. Là cảnh giới gì?

Chẳng lẽ là trên thông huyền bí cảnh sao? Lên đến nhân tiên chi cảnh, có thể ngăn cản Thanh Tĩnh Lưu Ly Ngọc Tịnh Bình?

Trong chốc lát, trong đầu Tiểu Báo Tử đã tràn ngập dấu chấm hỏi.

- Thanh Tịnh Lưu Ly Ngọc Tịnh Bình đã hiện thế, như vậy, cổ bảo Tử Kim Hồ Lô cũng sắp xuất thế rồi. Ha ha, pháp bảo, pháp bảo, pháp bảo hiện nay nếu so sánh với loại cổ bảo này, giỏi lắm cũng chỉ được gọi là pháp khí thôi!

Trên mặt Vương Xà lộ vẻ khinh thường, nói với Tiểu Báo Tử:

- Tiểu tử, ta đã nói với ngươi rồi đấy, thế giới này rất hỗn loạn, ngươi phải cẩn thận. Nếu không còn chưa ra hồn, đã bị giết thì vui!

- Vận khí của ta có lẽ không kém như vậy!

Tiểu Báo Tử cười:

- Thế nhưng, ta lại cảm thấy hứng thú với cổ bảo và nhân tiên chi cảnh. Thủ tọa có thể nói ra được không?

- Muốn biết? Không vấn đề gì. Ngươi chỉ cần tu luyện tới thất phẩm, ngưng luyện được Cửu Long Thần Hỏa Huyền Cương, ta sẽ nói cho ngươi biết.

Vương Xà nói:

- Đúng rồi, thân thể ngươi không có vấn đề gì chứ?

- Không sao, có lẽ tu dưỡng độ một hai tháng là được!

- Vậy tốt rồi, ta thì lại thảm, lần này ít nhất phải bế quan ba năm mới khôi phục được nguyên khí!

Vương Xà lộ vẻ khó chịu, nói:

- Mẹ kiếp, không bị Diệt Trần thịt, lại thiếu chút nữa bị đan dược của mình hại chết, haizz!

Tiểu Báo Tử nghe thấy, cảm giác có vẻ liên quan đến mấy viên đan dược hắn nuốt cho Vương Xà ăn, thế nhưng loại chuyện này, tốt nhất không nên hỏi mà tìm rui.

- Đúng rồi, ta có việc nhờ ngươi!

Vương Xà ngẩng đầu, nhìn thấy Ô Duyên Thắng và Lữ Nhất Nguyệt, nói:

- Thật ngại quá, Ô môn chủ, Lữ trưởng lão, ta có một số việc muốn nói riêng với tiểu tử này, cho nên xin nhờ!

Ô Duyên Thắng và Lữ Nhất Nguyệt vội vàng đứng dậy đi ra, chỉ để lại hai người Tiểu Báo Tử và Vương Xà trừng mắt nhìn nhau.

Tên cũng là ý nghĩa!

Cổ bảo, chính là pháp bảo thời cổ đại!

Cổ đại, là ý chỉ trước kia. Khác với kiếp trước của Tiểu Báo Tử, thế giới này có sự phân chia khá chính xác. Trước mười vạn năm, được gọi là thượng cổ. Từ mười vạn năm đến một vạn năm, là trung cổ. Từ một vạn năm đến một nghìn năm là thời cận cổ đại. Từ một ngàn năm đến bây giờ thì .. có trời mới biết được. Tại thế giới mà cường giả hoành hành, biết đâu lại có người sống trên ngàn năm, sao có thể gọi là cổ đại được?

Cổ bảo trên thế giới này, chính là nói về pháp bảo thời thượng cổ!

Thời thượng cổ, mười vạn năm trước, là một thế giới khác hẳn bây giờ. Thế giới khi đó, nguyên khí thiên địa cực kỳ dồi dào, nơi nào cũng là thiên tài địa bảo. Mấy cái kỳ vật mấy trăm năm khó gặp bây giờ, ở thời đó cũng chỉ là đồ chơi bình thường.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

414. Chương 428: Vương Xà Giảng Chuyện Xưa. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 428: Vương Xà giảng chuyện xưa. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Người đi trên đường đá một hòn đá, nói không chừng chính là Huyền thiết kim tinh, hay thậm chí là Thái Ất kim tinh mà bây giờ vạn kim cũng không mua nổi. Một võ giả tu vi nhất phẩm chẳng may ngã xuống sông, khi lên bờ có khi cũng lên được cao thủ tứ phẩm. Nước sông khi đó không chỉ giúp người tăng trưởng công lực mà còn có thể phạt mao tẩy tủy, cường hóa thân thể, thậm chí còn mạnh hơn cả canh tề bây giờ.

Đây là thời thượng cổ, khi mà cường giả nhiều như lông trâu, thông huyền đi đầy đường, cường giả cao cấp hơn cũng nhiều không kém. Đây là một thời đại mà bây giờ nhìn lại cũng cảm thấy vô cùng kinh dị, năm tuổi lên đến cường giả, mười tuổi lên thông huyền cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Thế nhưng, so với tu vi cá nhân, còn có một thứ mà mọi người còn mong muốn hơn nữa, chính là pháp bảo.

Ở thời thượng cổ, cường giả quá nhiều, thế nên khi quyết đấu, muốn phân định thắng bại, phải dựa vào pháp bảo.

Cái gọi là pháp bảo, chính là đem thiên địa kỳ vật cùng các loại sát khí ngưng luyện lại, do đó sinh ra bảo vật có công hiệu thần kỳ. Ở thời thượng cổ, một gia hỏa chưa đến nhất phẩm, cầm một pháp bảo nghịch thiên có thể dễ dàng đánh bại thông huyền cao thủ, đây không phải là chuyện cười. Đây là uy lực của thượng cổ pháp bảo.

Pháp bảo thời thượng cổ đều được luyện hóa từ kỳ vật có uy lực lớn trong thiên địa, thậm chí có rất nhiều thứ đều tồn tại từ thời khai thiên lập địa, trong đó có ẩn chứa quy luật của thiên địa, quy luật của đại đạo, có công hiệu nghịch thiên. Ví dụ như pháp bảo quạt ba tiêu, tay cầm dùng thiên linh căn, sinh ra từ khi vừa khai thiên, từ lúc đó đã ẩn chứa một tia tinh hoa của phong hệ, lại trải qua vô số năm ngưng luyện, cuối cùng hình thành tam muội thần phong. Vật như vậy, chỉ cần tới tay, cho dù người không tế luyện gì, chỉ cần vẫy nó một cái là đã xuất hiện cuồng phong. Nếu tu vi của người khá khẩm một chút, có thể sử dụng tam muội thần phong, như vậy chúc mừng người, cho dù chỉ có một tia tam muội thần phong cũng là cát bay đá chạy, kinh động lòng người, san bằng tất cả. Đừng nói trước mặt người là cường giả gì cả, cho dù là cả một ngọn núi, cũng có thể đập sập. Bảo vật như vậy, nếu tế luyện thành công, uy lực sẽ như thế nào?

Tuy rằng đồ nghịch thiên như vậy ở thời thượng cổ cũng không có nhiều, nhưng vẫn nhiều hơn kỳ vật bây giờ nhiều lắm. Mà các thứ này, bị các tu sĩ thượng cổ tìm kiếm, luyện thành pháp bảo. Pháp bảo như vậy, người thường sao có thể chống lại? Cho dù là thông huyền bí cảnh chẳng nữa, gặp vật như vậy cũng chỉ có thể chạy xa!

Chẳng qua, vật liệu nghịch thiên như vậy tuy không ít, nhưng cho dù có nhiều hơn nữa cũng không chịu được sự cướp đoạt của các tu sĩ thượng cổ, dần ít đi, cuối cùng là gần như tuyệt tích. Thế nhưng, lại có không ít cổ bảo xuất hiện.

Nói đến đây, chắc lại có người nói, nếu cổ bảo uy lực lớn như vậy, còn cần tu luyện làm gì? Chỉ cần chế tạo ra một món đồ uy lực thật lớn, chẳng phải là thiên hạ vô địch sao?

Đây là lời nói của những người thuần lý thuyết. Thế nhưng tiếp tục suy nghĩ, ta lại thấy rằng lời này rất sai. Tuy cổ bảo có uy lực rất lớn, nhưng người lại không thể trường sinh!

Trường sinh, đây mới là mục đích chính của việc tu luyện. Còn lực lượng, chỉ là phần thêm vào mà thôi.

Huống chi, cổ bảo uy lực càng lớn, muốn phát ra uy lực của nó lại càng khó. Không có tu vi cao thâm, muốn cầm còn không nổi, còn dùng cái nổi gì.

Hơn nữa, không có tu vi thì không thể tế luyện pháp bảo. Mà pháp bảo không tế luyện thì có khỏe đến mấy, cũng chỉ là miếng mồi cho người khác thôi!

Thất phu vô tội, hoài bích có tội, đạo lý này từ xưa vẫn đúng!

Tổng kết lại, không có tu vi thì không phát huy được uy lực của cổ bảo, mà không phát huy được uy lực cổ bảo, thì nó chẳng những không mang lại lợi ích gì, mà còn mang đến tai họa nữa!

Chính là đạo lý đơn giản như vậy thôi.

Chẳng qua hoàn cảnh sinh tồn thời thượng cổ quá tốt, muốn tu luyện đều dễ hơn bây giờ rất nhiều. Ở một thế giới mà thiên địa nguyên khí cực kỳ dồi dào, thậm chí cả việc cảm ngộ, đốn ngộ mà bây giờ cần phải có cơ duyên cực lớn, thời đó cũng chỉ đơn giản như ăn đường, chỉ cần không phải cực kỳ đen đủi, một năm cũng có thể đốn ngộ một hai lần. Tất cả đều là do thiên địa nguyên khí tạo ra. Thiên địa nguyên khí càng dày đặc, ở trong đó cảm ngộ thời gian càng dài, càng dễ dàng tiếp cận quy luật thiên địa, cơ hội đốn ngộ dĩ nhiên là nhiều hơn.

Cho nên, dù không có cổ bảo, tu sĩ thời thượng cổ cũng có đại thần thông. Giơ tay nhấc chân cũng tạo ra lực lượng hủy thiên diệt địa. Chỉ cần muốn, là có được rất nhiều thiên địa nguyên lực, do đó thượng cổ tu sĩ không ngại về chiêu thức, mà lấy pháp bảo cùng công lực khủng bố để đánh nhau.

Dị thuật cũng xuất hiện vào lúc đó. Thời thượng cổ còn tồn tại đủ loại nguyên khí sát khí, các tu sĩ thượng cổ tu luyện, có rất nhiều loại để cho họ lợi dụng, thí nghiệm, do đó mới sáng chế ra đủ loại dị thuật. Mà bây giờ, dị thuật tuy được lưu lại, nhưng sát khí lại khó tìm, bởi vậy, rất nhiều thượng cổ bí thuật bây giờ cũng không khác giấy vụn là mấy.

Loại tình huống này, mười vạn năm trước bắt đầu thay đổi.

Bởi vì, thiên địa nguyên khí loãng dần ra.

Người tu luyện lúc này cũng không thể hấp thụ thiên địa nguyên khí dồi dào như thời thượng cổ nữa,

Mà đồng thời, các công pháp tu luyện thời thượng cổ cũng bắt đầu suy sụp, bởi vì những phương pháp tu luyện này cần rất nhiều thiên địa nguyên khí, không thích hợp với hoàn cảnh lúc đó. Thượng cổ công pháp tuy có uy lực lớn, nhưng cũng giống như xe Hummer, tuy chạy nhanh, nhưng ăn xăng rất kinh khủng!

Không đủ xăng, cho dù người đem tàu con thoi về, cũng chỉ là sắt vụn mà thôi.

Hơn nữa, cho dù có thể hấp thụ thành công thiên địa khí, tu luyện công pháp cũng cần thân thể phải cực kỳ khỏe mạnh để chịu tải. Mà thời trung cổ, những linh dược có thể cường hóa thân thể đã bị các tu sĩ thượng cổ hái hết.

Cho nên, từ mười vạn năm trước, các công pháp của tu sĩ cũng bắt đầu thay đổi. Nói cách khác, bọn họ không thể không thay đổi, tu luyện công pháp càng phải chú trọng đến nắm giữ thiên địa nguyên khí, lựa chọn các loại nguyên khí, còn phải chú trọng đến ngưng luyện thân thể, đồng thời nghiên cứu phương pháp cường hóa thân thể mình. Tiểu Báo Tử lấy được phương thuốc của mấy người kia, là do họ vừa nghiên cứu ra. Đồng thời, đủ các loại quyết pháp rèn luyện thân thể, cũng bắt đầu được sử dụng.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

415. Chương 429: Vương Xà Giảng Chuyện Xưa. (2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 429: Vương Xà giảng chuyện xưa. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Song song đó, do thiên địa nguyên khí dần biến mất, các tu sĩ trung cổ không thể được như thời thượng cổ, hiểu được thiên địa nguyên khí, đồn ngộ thiên địa quy tắc. Các loại thuật pháp thiên băng địa liệt, sử dụng thiên địa chi lực cũng không thể dùng nữa. Do đó, họ bắt đầu nghiên cứu đủ các loại chiêu thức tinh diệu để khắc chế đối thủ, nghiên cứu cách dùng một phần công lực để tạo ra uy lực vô cùng. Và kết quả là đã tạo ra đủ loại võ công tâm pháp và bí kỹ.

- Nói cách khác, cổ bảo cùng dị thuật, là do thượng cổ tu sĩ tạo ra, mà bí kỹ cùng các loại chiêu thức võ học, là do tu sĩ trung cổ sáng tạo!

Tiểu Báo Tử lẳng lặng nghe Vương Xà kể:

- Chẳng qua do thời gian đã quá lâu rồi, cho nên trừ bọn ngươi ra, có rất ít người biết được việc này!

- Có biết cũng không làm gì được!

Vương Xà cười khổ nói:

- Đây cùng lắm cũng chỉ là một vài truyền thuyết lý thú trong giang hồ mà thôi. Dị thuật xuất hiện lúc nào, bí kỹ vì sao lại có, tất cả mấy thứ này đều không có tác dụng gì với việc tu luyện. Nếu không phải Thanh Tĩnh Lưu Ly Bình xuất thế, ta cũng sẽ không kể cho người nghe điều này.

- Như vậy thì, những cổ bảo có uy lực cường đại này đã vài vạn năm không xuất hiện sao? Tại sao bây giờ lại xuất hiện?

- Những cổ bảo này trong truyền thuyết vẫn xuất hiện ở thời đầu trung cổ. Chỉ là mỗi khi có một món xuất hiện đều sẽ làm cho các thế lực tranh đoạt, tạo ra một màn tình phong huyết vũ. Thập đại môn thái thời trung cổ, có bát đại môn phái bị diệt môn chỉ vì cổ bảo. Mà mấy món cổ bảo đó, sau một thời gian dài tranh chấp dần biến mất, có vài món không biết tung tích, có món lại bị một vài người lấy được dấu đi, cũng không đem ra khoe. Sau đó, vài trăm năm cũng chưa có một món cổ bảo xuất hiện.

- Vậy bây giờ cổ bảo xuất thế, sẽ tượng trưng cho điều gì?

- Người quan tâm việc này làm gì, người thân quen với hắc lặc sao? Mã Thiên Trường là một tên đa mưu túc trí, nếu hắc lặc lộ ra Thanh Tĩnh Lưu Ly Ngọc Tĩnh Bình, chứng tỏ hắc lặc đã có chuẩn bị rồi. Cho nên, người không cần quan tâm đến chuyện của hắc lặc!

- Ta cũng không phải quan tâm cho hắc lặc, ta chỉ tò mò thôi!

Tiểu Báo Tử cười nói:

- Một cổ bảo có thể bắt được cả một thông huyền cao thủ, thật làm cho người ta mờ mắt!

- Chẳng lẽ ngươi định đi lấy nó sao?

- Ngươi nghĩ ta có gan làm thế sao?

- Tốt rồi, chuyện cổ bảo coi như xong!

Vương Xà khoát tay, nhìn động tác của hắc lặc vẫn có vẻ chưa hồi sức:

- Người của Tiên Cung có đến tìm ngươi không?

- Tìm, tất nhiên là có tìm, nếu không tìm, ta còn không biết đã bị thủ tọa đại nhân bán đi!

Tiểu Báo Tử cười nói, trong giọng nói lại lộ ra sự giận dữ.

- Ngươi đừng trách ta, Tiên Cung là một chỗ dựa vững chắc cho ngươi. Đối với ta cũng vậy!

Vương Xà nói.

- Chỗ dựa vững chắc?

Tiểu Báo Tử có chút khó hiểu:

- Ngươi còn cần chỗ dựa sao?

- Nói nhỏ thôi, ta cũng không cần lắm, tuy nhiên chỗ dựa thì càng nhiều càng tốt.

Vương Xà nói:

- Đặc biệt là tiểu tử ngươi, Ô gia thật sự là quá nhỏ, ta lại không thể đem ngươi về Thiên Long Đạo. Cho nên, không bằng ngươi gia nhập Tiên Cung, đôi bên cùng có lợi!

- Vì sao ta không thể gia nhập Thiên Long Đạo?

Tiểu Báo Tử ngạc nhiên hỏi:

- Ta là đệ tử Ô gia, Ô gia lại phụ thuộc vào Thiên Long Đạo. Cho dù ta gia nhập Thiên Long Đạo, Ô gia cũng sẽ không nói gì phải không?

- Ngươi muốn vào Thiên Long Đạo?

- Thuận miệng nên nói thôi?

- Vậy thì thôi, với tu vi và xuất thân của ngươi, muốn gia nhập Thiên Long Đạo là quá dễ. Thế nhưng vào dễ ra khó, Thiên Long Đạo mặc dù là một trong ba đại môn phái của Đại Tấn, thế nhưng trong đó có một số việc cũng không phải đơn giản. Cho dù là ta, nếu không phải vừa tiến cấp vừa cướp phẩm, trong Thiên Long Đạo cũng phải bỏ tay!

- Hiện tại tiến vào cướp phẩm rồi, ngươi không cần phải cố kỵ nhiều thế chứ?

- Hừ!

Vương Xà cười lạnh, không nói tiếp:

- Chuyện của ta ngươi không cần phải lo, tu vi của ngươi cao như vậy, đã là nhất nhì Ô gia rồi, ngươi có tính toán gì không?

- Tính toán? Tính toán gì?

Tiểu Báo Tử cười nói:

- Ta bây giờ đã là trưởng lão rồi, lại không muốn làm gia chủ Ô gia, cũng đành vậy thôi!

- Thế là tốt nhất, dù sao thực lực của ngươi bây giờ, chỉ cần không cần đi trêu chọc người khác, cũng sẽ không có người đến phá ngươi. Thế nhưng, nếu quả thật có người lại dám đến gây chuyện với ngươi, ngươi cũng không nên khách khí!

- Nếu đồ đệ của ngươi gây chuyện với ta thì sao?

Tiểu Báo Tử cười:

- Loại sự phụ như ngươi không phải là quá không xứng đáng sao? Nhận người ta làm đồ đệ, suốt mấy năm cũng chẳng gặp mặt được mấy lần, đừng nói đến việc dạy võ.

- Ngươi cũng biết nhiều chuyện nhỉ!

- Đừng quên dù sao ta cũng là trưởng lão của Ô gia, tại đây cũng có chút địa vị. Việc của ngươi cũng không có gì là bí mật. Hiện tại ai cũng nói, ngươi nhận nhị thiếu gia của Ô gia làm đồ đệ chỉ là để làm chặt chẽ quan hệ giữa Ô gia và Thiên Long Đạo mà thôi, cho nên mới không dạy võ công cao thâm cho hắn!

- Hồn đàn, ai bảo ta không dạy hắn võ công cao thâm. Ta đã đưa nguyên bộ Cửu Long Thần Hỏa công cho hắn, còn chỉ điểm rất nhiều chỗ mấu chốt. Ta còn đem chín chín tám mươi mốt đường Loạn Phi Phong Chủy Pháp dạy cho hắn. Hắn không luyện được sao lại trách ta?

- Tuy là như vậy, nhưng người khác cũng không biết sự thật, có chút nghi ngờ cũng không phải khó hiểu.

- Ta quan tâm nhiều đến thế làm gì. Tên phế vật kia, dùng nhiều linh dược như vậy để tẩy luyện thân thể, ta lại dạy cho hắn nhiều tuyệt học như vậy, tu vi lại vẫn chỉ là tam phẩm, ngay cả tam phẩm đại thành còn không được, chẳng lẽ muốn ta truyền công cho hắn? Cho dù có truyền công, thân thể hắn cũng không chịu nổi!

Nhắc tới đồ đệ của mình, Vương Xà lộ ra vẻ khinh thường.

- Ha ha, cũng phải.

Tiểu Báo Tử cười nói:

- Không nói việc này nữa, người bảo có việc cần nhờ ta, là việc gì?

- Đầu tiên, thương thể của ta người cũng biết, cần thời gian tu dưỡng dài. Người lại đã cùng Tiên Cung tiếp xúc, có thể bớt được rất nhiều công sức, trong mấy ngày ta dưỡng thương, việc của ta ở Tiên Cung liền giao lại cho người!

Vừa nói, Vương Xà liền tháo chiếc nhẫn đen trên người xuống. Chiếc nhẫn này cũng không khác chiếc nhẫn của lão Kim Kê lắm. Điểm khác biệt duy nhất là, mặt nhẫn của lão Kim Kê có khắc hình con gà trống giương cánh muốn bay, còn mặt nhẫn của Vương Xà là một con rắn đang chuẩn bị đón mồi!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

416. Chương 430: Vương Xà Giảng Chuyện Xưa. (3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 430: Vương Xà giảng chuyện xưa. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Ha ha, tín vật của Tiên Cung, người thật sự coi trọng ta rồi!

Tiểu Báo Tử cười, cũng không đeo vào tay, trực tiếp đút vào tay áo:

- Chuyện này ta giúp người. Người bị thương không nhẹ, nghỉ ngơi sớm đi, nếu không, chúng ta đưa một cái thi thể về Thiên Long Đạo, có thể sẽ phiền phức lớn!

- Người...!

Vương Xà chửi một tiếng, nhắm mắt lại, không để ý nữa.

Tiểu Báo Tử cũng lùi ra. Vừa ra đến cửa, hắn đã thấy hai lão đại của Ô gia đang chờ.

- Tiểu Báo, có chuyện gì không?

- Thương thể của Vương thủ tọa không nhẹ, cần nghỉ ngơi!

Tiểu Báo Tử nói:

- Ta xem ra nên sớm đuổi hắn về Thiên Long Đạo. Thân thể hắn cần rất nhiều linh dược điều dưỡng, có nhiều thứ chúng ta lại không có. Chỉ có môn phái lớn như Thiên Long Đạo mới có thể có!

- Đúng vậy!

Ô Duyên Thắng gật đầu:

- Mai chúng ta sẽ khởi hành. Chúng ta cũng đã chuyển tin đến Thiên Long Đạo, chắc là sẽ có người tiếp ứng sớm thôi. Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất!

- Đúng!

Tiểu Báo Tử ừ một tiếng, vẻ mặt có chút ngưng trọng.

Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất!

Tin Vương Xà bị trọng thương đã được truyền ra từ khi hắn đang đi từ thảo nguyên về. Người này trước kia đã đắc tội không ít người, khi hắn còn khỏe không ai dám động vào. Nhưng hiện giờ, hắn đang trọng thương, chẳng may có một ít cừu nhân lại sinh ra ý tưởng xấu thì... Đã thế, người có thể kết thù với Vương Xà mà lại không chết có người nào mà không phải nổi danh giang hồ?

Chẳng may có một hai người tìm đến trả thù, Ô gia chưa chắc đã chống lại được. Mà nếu Vương Xà chẳng may bị làm sao, Ô gia cũng không chịu trách nhiệm nổi. Do đó, tốt nhất để cho người Thiên Long Đạo đến tiếp ứng sớm một chút.

- Đúng rồi, Tiểu Báo Tử, người giờ có tính toán gì không?

Lữ Nhất Nguyệt làm ra vẻ lơ đãng, hỏi:

- Lại quay về với Lý đại soái sao?

- Không, ta sẽ viết thư từ chức cho Lý đại soái, chắc ngài ấy cũng hiểu. Vương thủ tọa có một việc muốn ta giúp, thế nhưng lại không thể vội được. Ta chuẩn bị về Tần Lăng quận thành báỉ kiến sư phụ, sau đó bế quan tu luyện. Mấy ngày ở thảo nguyên tuy hơi thâm một chút, nhưng vẫn có khá nhiều thu hoạch, ta cần có thời gian để hấp thụ!

Nghe thấy Tiểu Báo Tử cần bế quan tu luyện, tinh quang trong mắt Lữ Nhất Nguyệt lóe động:

- Ha ha, chẳng trách võ công của người tăng nhanh đến vậy. Nếu nói về siêng năng, cả Ô gia đều kém người đấy!

- Muốn tinh thông thì phải chuyên cần, đạo học võ như chèo thuyền ngược dòng, không tiến sẽ lùi. Đại trưởng lão đừng quên, sang năm ta vẫn còn một trường quyết đấu, chẳng lẽ ngài nghĩ Mạnh thị của Trữ Châu là dễ đối phó sao?

- Mạnh thị là thế gia đã ngàn năm, nội tình thâm hậu, đúng là khó đối phó. Thế nhưng, một tiểu nữ mà thôi, tu vi của người đã đến ngũ phẩm, chiến lực lại kinh người. Ba năm, tiểu cô nương như nàng ta chắc cũng không làm được gì!

- Nếu là trước kia, ta cũng sẽ nghĩ như vậy. Nhưng chẳng may nàng có cổ bảo thì sao?

Tiểu Báo Tử nói:

- Ngay cả thông huyền bí cảnh đều bị cổ bảo bắt lấy. Ta chỉ có ngũ phẩm, sao có thể ngăn chặn được?

- Cổ bảo?

Lữ Nhất Nguyệt cùng Ô Duyên Thắng cũng không nói được gì. Tuy khả năng này là rất thấp, nhưng cũng không phải không có. Chẳng may đến lúc đó tiểu nha đầu của Mạnh gia lại mang theo một cái cổ bảo xuất chiến, Tiểu Báo Tử khi đấy muốn khóc cũng không nổi!

- Người có phương pháp chống lại cổ bảo?

- Nếu có thì ta còn phải khổ não thế này sao? Kế sách lần này chỉ có nâng cao thực lực bản thân, sau đó cầu nguyện, Mạnh thị không có cổ bảo uy lực cường đại thôi!

Tiểu Báo Tử cười khổ nói:

- Nếu mà có, lúc đó cũng chỉ có tùy cơ ứng biến!

Vân Châu, Tần Lăng quận thành.

Bây giờ đang là thời chiến, nhưng đại thắng lúc trước đã xua đi không khí khẩn trương của Tần Lăng quận thành.

Đại thắng khi trước đã làm cho Tần Lăng quận thành vô cùng vui mừng. Vô số người từ khắp nơi đổ về đây, tìm kiếm một cơ hội.

Chiến thắng bắc nguyên đã là chuyện chắc như đinh đóng cột, không phải suy nghĩ gì nữa. Tiếp theo, là việc phân phối phần lãi của việc thắng lợi như thế nào mà thôi.

Tướng sĩ mang về đủ các loại chiến lợi phẩm của bắc nguyên sẽ xử lý như thế nào? Đây cũng là một vấn đề, mà người giải quyết mấy vấn đề này, là thương nhân!

Cho nên trong Tần Lăng quận thành, khách thương từ nam đến bắc đông hơn trước chiến tranh đến năm sáu lần, tất cả các khách điểm đều kín chỗ, ngay cả dân cư quận thành cũng được hưởng chút lợi.

Trên đường hàng ngày, người ta có thể chứng kiến rất nhiều đám đông ồn ào, các loại tin tức bay đầy trời, có thương cơ, có quân cơ, có chuyện phiếm, dù sao tin gì cũng có.

Đi trên đường phố hỗn loạn này, có một cảm giác cực kỳ thân thiết.

- Sao hả Tiểu Báo Tử, quận thành bây giờ náo nhiệt chứ?

Ô Duyên Thắng ngồi trong xe ngựa, nhìn dòng người, cười nói.

- Quá náo nhiệt!

Tiểu Báo Tử nói:

- Không biết náo nhiệt hơn trước kia bao nhiêu lần!

Xe ngựa của Ô gia có dấu hiệu cực kỳ dễ nhận ra, ở trong Tần Lăng quận thành, số người không biết xe của Ô gia cũng rất ít. Do đó, đường xá tuy đông nhưng mọi người cũng rất biết điều, chỉ cần thấy xe của Ô gia là sẽ nhường đường, cho nên đi cũng không chậm.

- Phải rồi, sư phụ của ta vẫn chưa về hả gia chủ?

- Đúng vậy, Lý thị ở Bình Châu thật sự là bảo bối, lần trước sư phụ người gửi thư về báo, ít nhất cũng phải ba tháng nữa hần mới về, còn có một phong thư gửi cho người. Thế nhưng người không có về, nên thư cũng để ở chỗ của ta. Lần này về, để ta lấy cho người xem.

- Được!

Tiểu Báo Tử nói:

- Vậy làm phiền gia chủ!

- Có gì phiền toái đâu!

Ô Duyên Thắng vuốt râu cười nói. Bỗng nhiên xe ngựa dừng gấp, lại nghe người đánh xe quát lớn:

- Người nào dám chặn đường xe ngựa của Ô gia!

- Đệ tử Kim Quang Động Vũ Thiên Dương, đã nghe đại danh Chu trưởng lão của Ô gia từ lâu, hôm nay đặc biệt tới hỏi thăm.

Thanh âm vang lên mạnh mẽ, không hề nói thừa điều gì, nói thẳng vào mục đích của mình.

Mã phu của Ô gia đang giờ roi, dừng lại ở giữa không trung.

Hần là mã phu của Ô gia, tất nhiên phải có mắt nhìn người, chuyện giang hồ cũng biết không ít. Vừa nghe thấy đây là đệ tử của Kim Quang Động, roi này chắc chắn không thể đánh xuống được.

Đệ tử của Kim Quang Động?

Tiểu Báo Tử khẽ cau mày, Ô Duyên Thắng cùng Lữ Nhất Nguyệt cũng vậy, bọn họ không ngờ rằng sẽ gặp đệ tử của Kim Quang Động ở Tần Lăng quận thành, hơn nữa lại còn chặn giữa đường thế này.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

417. Chương 431: Tính Mệnh Giao Tu Nhất Khẩu Kiếm, Phi Kiếm Thiên Lý Cát Nhân Đầu. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 431: Tính mệnh giao tu nhất khẩu kiếm, phi kiếm thiên lý cát nhân đầu. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Ba người đều là người hiểu chuyện, chỉ cần nghĩ một chút là đã hiểu rõ nguyên nhân.

Minh Nghĩa Kinh Viện cùng Kim Quang Động đều thua trên tay của Vương Xà, chắc chắn là muốn báo thù. Nhưng báo thù dễ vậy sao?

Không nói đến chuyện Vương Xà đã là cường giả cửu phẩm, chỉ nói đến sự tình hấn làm mấy ngày nay thôi. Hấn là công thần lớn nhất trong việc tiêu diệt bắc nguyên Đạo Hỏa Tác.

Bất kể các giới của Đại Tấn đánh giá hành vi của Vương Xà như thế nào, bây giờ không ai dám không thừa nhận, Đại Tấn có thể tiêu diệt bắc nguyên, công lao của Vương Xà cao nhất. Hơn nữa bây giờ chuyện hấn bị bắc nguyên Tam Đại Tông Sư đuổi giết mà chịu trọng thương, Tiểu Báo Tử phải công hấn về đã lan truyền hết một nửa giang hồ. Bây giờ tìm hấn gây phiền phức là không khôn ngoan.

Không thể tìm hấn gây chuyện, lại không nuốt trôi cơn tức này, vậy tìm ai bây giờ?

Chu Báo!

Quan hệ của Chu Báo với Vương Xà không ai có thể hiểu rõ được. Nhưng mọi người đều biết, quan hệ của hai người cực kỳ thân mật, nếu không, Vương Xà sẽ không cho Tiểu Báo Tử mười chín viên linh thạch, mà Tiểu Báo Tử cũng sẽ không cống Vương Xà ra khỏi thảo nguyên.

Nếu không thể gây phiền toái cho Vương Xà, vậy thì tìm Chu Báo đi, cũng có thể xả được một chút.

Cái này gọi là mềm nắn rắn buông.

“Thú vị ghê, lại bị người khác xem là quả hồng mềm!” Tiểu Báo Tử thầm cười, mở màn che xe ngựa, thò đầu ra ngoài:

- Linh giáo cái gì? Ta không nhận đồ đệ!

“Phụt!” một tiếng, Ô Duyên Thắng cùng Lữ Nhất Nguyệt ở phía sau đều cười lớn.

Từ linh giáo này là một từ đa nghĩa. Chẳng qua trên giang hồ, linh giáo là nói đến việc muốn tĩ thí một phen, chứ không phải là muốn học tập người khác.

Vũ Thiên Dương là một tiểu tử đẹp trai, bộ dạng tầm mười bảy mười tám tuổi, mặt đầy ngạo khí, thân mình thẳng tắp, ánh mắt thấu tiệt, lộ ra vẻ cao ngạo thoát tục. Tiểu Báo Tử nhìn qua một cái liền giống như thấy được Lục Thiếu Du thứ hai, thậm chí còn sắc bén hơn cả Lục Thiếu Du.

- Tu vi tứ phẩm?

Đương nhiên Tiểu Báo Tử không có hứng thú với khí chất của người khác, hấn chỉ cảm thấy hứng thú vì tu vi của tiểu tử này mới chỉ tứ phẩm mà thôi.

Tu vi tứ phẩm, cũng dám khiêu chiến với mình?

Phải biết rằng hấn đã giết chết một cường giả thất phẩm, một cường giả bát phẩm đấy. Người trong võ lâm bây giờ, thất phẩm nhìn thấy Tiểu Báo Tử cũng không chắc thắng, huống hồ chỉ có tứ phẩm?

Thế nhưng, chính vì thấy được tu vi của hấn nên Tiểu Báo Tử mới càng cẩn thận hơn. Tu vi tứ phẩm mà dám khiêu chiến với mình, chắc chắn có chuẩn bị sẵn!

- Đệ tử của Kim Quang Động là Vũ Thiên Dương bá kiến Chu trưởng lão!

Đối với câu nói vừa rồi của Tiểu Báo Tử, Vũ Thiên Dương lập tức làm ngơ, không thèm để ý đến, chỉ ôm quyền chào Tiểu Báo Tử. Sau đó, Tiểu Báo Tử liền cảm nhận một khí thể vô cùng to lớn phát ra từ người Vũ Thiên Dương.

Thậm chí Tiểu Báo Tử còn hoài nghi, đứng trước mặt mình không phải là một người, mà là một thanh kiếm, một thanh kiếm đã ra khỏi vỏ.

Cảm giác nguy hiểm dâng lên làm cho Tiểu Báo Tử tập trung tinh thần, xuống khỏi xe ngựa, giằng co với Dương Thiên Vũ.

Hắn thản nhiên cười nói:

- Xem ra ngươi đến không phải để bái ta làm thầy?
- Thủ tọa không cần giả vờ hồ đồ!

Vũ Thiên Dương cười lạnh nói:

- Ta tới làm gì, trong lòng ngươi hiểu rất rõ!
- Vậy cũng được!

Tiểu Báo Tử bĩu môi, chút hảo cảm cuối cùng với tên gia hỏa không biết hài hước này cũng biến mất.

- Ngươi đã muốn lãnh giáo, vậy động thủ đi!

Hắn làm ra vẻ tùy ý, nói.

Vũ Thiên Dương nhướng mày:

- Vậy xin đắc tội!

Đầu ngón tay vừa nhấc, một đạo lưu quang màu trắng bắn thẳng vào trước mặt Tiểu Báo Tử, tốc độ cực nhanh, Tiểu Báo Tử thiếu chút nữa không kịp phản ứng.

- Đây là cái gì vậy?

Tiểu Báo Tử hú lên đầy quái dị, đầu co rút lại, vô cùng khó khăn mới tránh thoát được. Thế nhưng hắn còn chưa kịp hồi phục tinh thần, kiếm khí kinh người đã truyền đến sau lưng.

- Chết tiệt, là phi kiếm!

Lúc này Tiểu Báo Tử đã xác định được đối phương dùng cái gì.

Song chưởng mở ra, thân hình như tên rời cung bay lên giữa không trung, trong lòng cực kỳ hối hận tại sao mình không mang theo đại thiết chùy kia bên người.

Phi kiếm!

Người trong võ lâm bây giờ nghe thấy tên này có lẽ sẽ cảm thấy cực kỳ xa lạ. Cho dù đã từng nghe qua cũng sẽ không để ý đến.

Bởi vì đây là một danh từ vô cùng cổ xưa, nếu không phải Tiểu Báo Tử vừa nghe Vương Xà nói chuyện, hắn cũng sẽ không nghĩ tới việc Vũ Thiên Dương lại luyện một thanh phi kiếm.

Ở thời kỳ đầu của trung cổ, kiếm tu từng hùng bá thiên hạ, bởi vì khi đó, thiên tài địa bảo của thời thượng cổ đã không còn, thiên địa nguyên khí cũng tiêu tán. Có một ít tu sĩ muốn tu luyện, phải bỏ qua các pháp môn thời thượng cổ, tìm lối đi mới, một phương pháp tu luyện mới, do đó, đủ các dạng pháp khí ra đời.

Mà so với pháp bảo thời thượng cổ, pháp khí của thời trung khí đều phải tế luyện, tương hợp với thần niệm mới có thể sử dụng. Hơn nữa, uy lực còn kém xa các loại pháp bảo biến thái thời thượng cổ.

Phi kiếm, là pháp khí nổi danh nhất.

Đủ loại môn phái thời kỳ đầu trung cổ đều lấy kiếm làm chủ, sau đó mới dùng các pháp khí khác làm phụ. Tu vi bản thân đều ở trên kiếm, một phi kiếm uy lực cực lớn, tốc độ cực nhanh. Thế nhưng thời gian trôi qua, lại có vấn đề phát sinh.

Mạch khoáng để chế tạo phi kiếm đã hết.

Nghe nói thời gian mà kiếm tu còn toàn thịnh, đầy trời đều là phi kiếm. Tu vi chỉ cần tới tứ phẩm là có thể ngự kiếm phi hành, môn phái tu kiếm lớn nhất như Thục Sơn, Nga Mi, đệ tử lên đến vài vạn, mỗi người đều có một thanh phi kiếm. Dần dần, tài nguyên khô kiệt, mà càng chết người chính là, phi kiếm đều phải được tế luyện, cho dù chủ nhân phi kiếm chết, dấu vết còn lưu lại cũng phải mất tinh lực thật lớn để loại trừ. Do đó, số người dùng kiếm càng ngày càng ít, mà từ khi kiếm tu suy sụp, đủ loại kiếm quyết cũng biến mất. Về sau, nếu có người nào ngẫu nhiên có được một thanh phi kiếm cùng kiếm quyết, cũng chỉ để nó thành pháp khí phụ trợ mà thôi, không giống như thời trung cổ, cho nó là tính mạng, đưa cả tu vi ký thác vào kiếm.

Pháp khí tiến tới thời kỳ đỉnh cao, đối với tu luyện giả bây giờ, pháp khí thời trung cổ thường được gọi là pháp bảo.

Nếu nói về con người, mặc kệ tu vi người cao thấp thế nào, dù người là tông sư hay chỉ là kẻ ăn mày, đều có phẩm chất khác nhau. Pháp khí thật ra cũng vậy, cần đủ loại tài liệu, thiên địa nguyên khí để tế luyện. Kiếm tu cường thịnh, đến khi vật liệu để rèn phi kiếm cạn kiệt, cũng phải lụi bại. Sau đó, pháp khí hưng thịnh vài vạn năm, đến khi vật liệu luyện pháp khí cũng hết, vậy phải làm gì?

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

418. Chương 432: Tính Mệnh Giao Tu Nhất Khẩu Kiếm, Phi Kiếm Thiên Lý Cát Nhân Đầu. (2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 432: Tính mệnh giao tu nhất khẩu kiếm, phi kiếm thiên lý cát nhân đầu. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Luyện thân thể thôi!

Tới thời của Tiểu Báo Tử này, đừng nói đến phi kiếm, cho dù là pháp khí bình thường nhất thời trung cổ cũng đã là đồ quý rồi.

Xét cho cùng, tại thời đại này, pháp khí là rất ít, chứ đừng nói đến phi kiếm.

Không thể tưởng được Vũ Thiên Dương lại có được phi kiếm. Không, phải nói rằng, không ngờ tiểu tử này lại là một kiếm tu!

Kiếm tu!

Đây đã là một từ cực kỳ xa lạ từ thời trung cổ đến giờ.

Thế nhưng, kiếm tu suy sụp không phải vì bọn họ không cường đại, mà vì không có kiếm.

Không ai dám bảo kiếm tu không cường đại, loại tu sĩ dám đem tu vi cùng tín niệm bản thân ký thác lên thân kiếm, chỉ cần có một thanh kiếm tốt, họ có thể tạo ra kỳ tích.

Mà kiếm tu chính là công cụ khiêu chiến vượt cấp. Một kiếm tu tam phẩm, nếu có một thanh kiếm tốt, một bộ kiếm quyết tốt, có thể chém vượt nhiều cấp. Ở thời trung cổ thường xuyên có chuyện, một vài đệ tử của môn phái lớn, cầm vài thanh tuyệt thế bảo kiếm, bay khắp nơi chém giết, đuổi cho các trưởng môn trưởng lão đã đạt tới thông huyền bí cảnh của vài môn phái vừa và nhỏ chạy trốn chết. Lực công kích của

phi kiếm là cực kỳ lớn, thân thể cho dù luyện mạnh đến như thế nào, cũng chỉ là cường thân kiện thể, mà không thể dùng để chặn phi kiếm.

Đây cũng là lý do vì sao Vũ Thiên Dương dám làm thế này.

Tiểu Báo Tử có thể dùng tu vi tứ phẩm đánh chết cường giả thất, bát phẩm. Hắn cũng có thể chỉ dùng tu vi tứ phẩm đánh chết Tiểu Báo Tử. Hắn tự tin là có thể làm được, tất cả là do thanh phi kiếm trên tay hắn.

- Kim Quang Động không ngờ lại bồi dưỡng được một kiếm tu!

Tiểu Báo Tử âm thầm kêu khổ. Chỗ khủng bố của phi kiếm chính là nó hòa chung với thần niệm của kiếm tu. Chỉ cần nghĩ trong đầu, phi kiếm có thể hành động.

Dù thân pháp của Tiểu Báo Tử rất nhanh, cũng bị kiếm quang cắt qua hai lần. Nhất thời, kiếm khí sắc bén vô cùng đã nhập vào cơ thể, bắt đầu tiến vào kinh mạch của Tiểu Báo Tử.

- Ra!

Lúc này, Tiểu Báo Tử cũng không dám giấu nghề, vung tay áo, bảy bảy bốn mươi chín cái Tu La Âm Sát Châm liền bay ra, bốn mươi chín hắc quang bay đến bạch sắc kiếm quang.

“Đình, đình, đình,...!”

Một loạt tiếng vang lên, Tu La Âm Sát Châm đánh vào kiếm quang, kiếm quang hơi dừng lại một chút. Tiểu Báo Tử nhân cơ hội này nhảy ra sau, đánh vào gáy của Vũ Thiên Dương.

Vũ Thiên Dương cười lớn, kiếm quang rung động, phá tan phong tỏa của Tu La Âm Sát Châm trong nháy mắt, đánh thẳng vào hậu tâm của Tiểu Báo Tử, tốc độ còn nhanh hơn Tiểu Báo Tử vài lần, làm cho Tiểu Báo Tử đành phải né tránh.

- Ta không tin!

Tiểu Báo Tử hét lớn, hai tay huy động, Tu La Âm Sát Châm cũng như nhảy múa theo động tác của hắn. Nếu nói cho kỹ càng, Tu La Âm Sát Châm của Tiểu Báo Tử và phi kiếm cũng giống nhau, đều là pháp khí. Tiểu Báo Tử lúc này cũng dùng thần niệm điều khiển, lấy ba cái châm đánh vào ba chỗ yếu hại của Vũ Thiên Dương, bốn mươi sáu cái còn lại tiếp tục phong tỏa bạch sắc kiếm quang.

-Hừ, muốn đấu pháp khí với ta sao? Ta sẽ đấu với ngươi

Tiểu Báo Tử cười lạnh trong lòng.

Nhìn thấy ba cái Tu La Âm Sát Châm tập kích, Vũ Thiên Dương biến sắc, thi triển bộ pháp, lùi về phía sau.

- Lùi đi, ta xem ngươi có thể lùi đến đâu!

Tiểu Báo Tử cười ha hả, vừa né bạch sắc kiếm quang, tiếp tục dùng Tu La Âm Sát Châm kiềm chế nó, vừa khống chế ba cái châm kia đuổi theo Vũ Thiên Dương.

Trường hợp này nhìn rất buồn cười. Hai người đều tự điều khiển pháp khí, không hề giao phong. Một thân tu vi cường đại của Tiểu Báo Tử cũng không có chỗ mà dùng. Trường hợp như vậy, chỉ sợ đã rất lâu rồi không thấy.

Dù sao bây giờ, không nhiều người có pháp khí lắm đâu!

Liên tục né được vài lần, Vũ Thiên Dương thấy ba cái Tu La Âm Sát Châm như bám lấy phía sau mình thì mất kiên nhẫn, tay đánh ra một đòn, kêu lên một tiếng. Chỉ thấy kiếm quang đang đánh với bốn mươi sáu cái Tu La Âm Sát Châm khác bỗng chia đôi, bay về bên cạnh hắn, đánh bay ba cái châm kia đi.

- Kiếm quang phân hóa?

Tiểu Báo Tử tròn mắt. Tiểu tử này tuổi còn trẻ, tu vi cũng không cao, không ngờ lại có trình độ phi kiếm cao thế này.

Chuyện sau đó càng làm Tiểu Báo Tử chấn động. Kiếm quang phân hóa đánh bay ba cái Tu La Âm Sát Châm, Vũ Thiên Dương lại kêu lên một tiếng. Đạo kiếm quang đang dây dưa với bốn mươi sáu cái châm còn lại bỗng biến thành vô số tia kiếm, số lượng còn nhiều hơn Tu La Âm Sát Châm nữa.

Một loạt âm thanh vang lên, Tu La Âm Sát Châm của Tiểu Báo Tử đều bị đánh bay. Mà kiếm ti lại hình thành một cái lưới lớn, bay đến chỗ Tiểu Báo Tử.

- Tiểu tử ngươi là loại quái thai gì vậy!

Cảm giác được kiếm khí sắc bén, Tiểu Báo Tử thiếu chút nữa dùng đến Bách Động Hàn Quang Chưởng, hai tay huy động lên tục.

Kiểm khí hóa tia!

“Chết tiệt, chẳng trách người này dám đến tìm ta gây rối, hóa ra kiếm thuật đã đến cảnh giới như thế!

Tiểu Báo Tử thầm mắng trong lòng, không dám giấu diếm nữa, hai tay vùng mạnh. Tu La Âm Sát Châm vừa bị kiếm khí đánh bay đều tụ lại xung quanh hắn, không công cũng chẳng thủ, mà đều xếp vào vị trí, tạo thành một trận đồ kỳ dị.

Tu La Âm Sát trận!

Đây là lần đầu tiên Tiểu Báo Tử dùng Tu La Âm Sát trận để đấu với người. Cho dù ngày đó, khi đấu với cường giả bát phẩm, hắn cũng chưa từng dùng.

Trận pháp lập xong, sát khí trên bốn mươi chín cái Tu La Âm Sát Châm như hòa với nhau. Phạm vi mười trượng xung quanh Tiểu Báo Tử bỗng dưng trở nên cực kỳ lạnh lẽo.

Sát khí âm lãnh quay tròn xung quanh Tiểu Báo Tử, tạo ra một lá chắn màu đen. Cái lưới do tia kiếm tạo thành vừa đụng phải lá chắn này đã âm đạm đi không ít.

Tiểu Báo Tử khẽ quát một tiếng, phạm vi của Tu La Âm Sát trận bỗng nhiên mở rộng, bao phủ khắp xung quanh.

Chỉ thấy bạch sắc kiếm quang như du long, bay khắp nơi tìm cách thoát trận mà không được.

Tu La Âm Sát Châm sau khi tạo thành trận thế, uy lực lớn hơn gấp trăm lần. Bây giờ bốn mươi chín cái châm đã gắn kết với nhau, toàn bộ lực lượng cũng liên thông với nhau. Người đụng vào một cái cũng như đụng phải bốn mươi chín cái, ngoài ra còn có âm sát khí của trận pháp nữa.

Vũ Thiên Dương là một thiên tài tu kiếm, dùng tu vi tứ phẩm mà thi triển được hai chiêu thức cao cấp là kiếm quang phân hóa cùng kiếm khí hóa tia. Thế nhưng hắn cũng chỉ có tu vi tứ phẩm mà thôi, không có hai viên ngoại đan khủng bố như Tiểu Báo Tử. Do đó, thi triển kiếm kỹ cao siêu như vậy một lúc, nội khí tiêu hao cũng đã rất nhiều.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

419. Chương 433: Tính Mệnh Giao Tu Nhất Khẩu Kiếm, Phi Kiếm Thiên Lý Cát Nhân Đầu. (3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 433: Tính mệnh giao tu nhất khẩu kiếm, phi kiếm thiên lý cát nhân đầu. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Huống chi, phi kiếm cần thần niệm thao tác. Âm Sát trận lập ra, đã mơ hồ ngăn cách được thần niệm của Vũ Thiên Dương, phi kiếm sau vài lần đánh lên Tu La Âm Sát Châm liền mất đi không chế, bay tán loạn trong trận.

Vũ Thiên Dương thấy vậy, thần sắc thay đổi, đánh tới Tiểu Báo Tử.

Lúc này Tiểu Báo Tử đang được bao phủ trong một vòng âm sát khí. Vũ Thiên Dương liều lĩnh lao vào giống như tự chui đầu vào rọ vậy, Tu La Âm Sát trận lại có thể dễ dàng xông vào như vậy sao?

Hắn chỉ nghĩ rằng vào trong trận là có thể điều khiển lại phi kiếm.

Nhất kiếm phá vạn pháp, vạn pháp quy nhất kiếm.

Đây là cảnh giới mà toàn bộ kiếm tu theo đuổi cả đời!

Thế nhưng, cảnh giới này là bọn họ theo đuổi, cũng là cảnh giới mà Vũ Thiên Dương theo đuổi. Hắn còn kém tiêu chuẩn này rất xa, cho dù hắn có thể điều khiển lại phi kiếm, cũng không thể phá được Tu La Âm Sát trận. Huống chi, cho dù vào được trong trận này, hắn cũng không thể dùng thần niệm để liên hệ với phi kiếm được.

Tiểu Báo Tử cũng không ngu đến nỗi cho hắn thử làm như vậy.

Vũ Thiên Dương xông vào trong trận, liền cảm thấy như mình vừa lao vào một khu vực mà băng tuyết ngập trời, không tìm được mà khẽ rùng mình. Sau đó, hắn nhìn thấy kiếm quang của mình đã bị vài cái Tu La Âm Sát Châm đánh cho biến lại nguyên hình, mà thần niệm lại như bị đóng băng, làm thế nào cũng không thể xuất ra. Hắn thấy vậy liền biết không hay, muốn chạy ra ngoài. Nhưng Tiểu Báo Tử lại không thể để cho hắn đi dễ dàng như vậy được.

Ngón tay gơ nhẹ, hai cái Tu La Âm Sát Châm liền xuyên qua đùi hắn. Tuy không đâm trúng xương cốt hay gân mạch nhưng trong châm lại ẩn chứa âm sát khí mãnh liệt đã làm đông cứng toàn bộ kinh mạch ở hai chân hắn. Nếu không phải Tiểu Báo Tử còn lưu tình thì hai chân hắn chắc chắn đã bị phế rồi.

- Vì ngươi là đệ tử của Kim Quang Động, lần này ta sẽ tha cho ngươi!

Năm ngón tay Tiểu Báo Tử mở ra, một tay nắm lấy thanh phi kiếm kia.

Một đòn này, nhìn như đơn giản, thật ra lại dùng đến Thiên Ưng Trảo Lực trong Thiên Cầm Cửu Biến, bao trùm toàn bộ phi kiếm, ngăn chặn việc Vũ Thiên Dương dùng thần niệm điều khiển nó.

Thiên Cầm Cửu Biến này là một loại pháp môn tu luyện có từ thời thượng cổ, huyền diệu vô cùng, các chiêu trong đó đều có cách đối phó với các loại pháp khí phải dùng thần niệm thao tác như phi kiếm này.

Sau khi bắt lấy phi kiếm, Tiểu Báo Tử mới phát tay áo, thu hồi bốn mươi chín cái Tu La Âm Sát Châm, người cũng hạ xuống đất.

Vũ Thiên Dương ngã nhào xuống đất, nhưng thần trí vẫn còn. Nhìn thấy Tiểu Báo Tử đã thu hồi trận pháp, hắn liền thi triển thần niệm, cố gắng khống chế lại phi kiếm. Tiếc rằng, thần niệm của hắn lần này lại như trâu đất rơi xuống biển, một đi không trở lại.

- Hừ, phi kiếm rơi vào tay ta, ngươi nghĩ mình còn có thể điều khiển nó sao?

Tiểu Báo Tử cười lạnh một tiếng, tiện tay ném thanh phi kiếm tới trước mặt Vũ Thiên Dương:

- Ta cũng không muốn thanh phi kiếm này. Thế nhưng ta cảnh cáo ngươi, đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng. Sau này nếu môn nhân Kim Quang Động lại đến gây rối với ta, sẽ không may mắn như ngươi đâu!

Nói xong, hắn liền lên xe ngựa, chui vào buồng xe. Mã phu của Ô gia vẻ mặt đắc ý, liếc Vũ Thiên Dương một cái, vung roi ngựa.

- Đi thôi!

Hét lên một tiếng, xe ngựa của Ô gia liền chạy về phía trước, chạy thẳng về Ô phủ, không dừng lại chút nào.

Chỉ còn lại Vũ Thiên Dương vô cùng tức giận và phẫn nộ.

- Tiểu Báo Tử, lần này ngươi hơi lỗ mắng rồi. Vũ Thiên Dương là đệ tử Kim Quang Động, đã thế lại còn là một kiếm tu. Ngươi phé đi hai chân của hắn, nếu Kim Quang Động biết, việc này sẽ khó nói lắm đấy!

Bên trong xe ngựa, Lữ Nhất Nguyệt lo lắng nói.

Kim Quang Động Chủ là cường giả cửu phẩm, hơn nữa nhìn tình hình ngày hôm nay, rất có thể là một gã kiếm tu. Nếu Vũ Thiên Dương đã có thể dùng phi kiếm, vậy cũng có nghĩa hắn là đệ tử của Kim Quang Động Chủ. Giờ Tiểu Báo Tử lại phé đi hắn, Kim Quang Động Chủ chắc chắn sẽ không bỏ qua.

- Yên tâm đi đại trưởng lão, ta tự có chừng mực. Thương thể của hắn về tỉnh dưỡng nửa năm một năm sẽ khỏi thôi!

Tiểu Báo Tử cười nói.

- Như vậy thì tốt!

Lữ Nhất Nguyệt yên lòng gật đầu:

- Đúng rồi, vừa rồi ngươi dùng pháp khí phải không?

- Tu La Âm Sát Châm này là ta lấy được trên người một tên thổ phỉ!

Tiểu Báo Tử cũng không giấu diếm, rung tay áo lên, phóng ra bốn mươi chín cái Tu La Âm Sát Châm, bay trước mặt Ô Duyên Thắng cùng Lữ Nhất Nguyệt.

Bốn mươi chín cái hắc châm, lóe động huyền sắc quang mang, Lữ Nhất Nguyệt cùng Ô Duyên Thắng không nhìn được mà thở dồn dập. Nếu định lực của bọn hắn không tốt, mà người đối diện lại là Tiểu Báo Tử, người mà bọn hắn không áp chế được, nói không chừng đã muốn ra tay cướp đoạt rồi.

Tiểu Báo Tử cười cười, không thèm để ý đến phản ứng của hai người, thu bốn mươi chín cái Tu La Âm Sát Châm lại:

- Thứ này giúp ta không ít, nếu không phải nhờ chúng nó, ta đã chết trong tay tên Bảo Âm Cách Nhật Nhạc chết tiệt rồi!

Hai người lúc này mới kịp phản ứng, hít sâu một hơi, mặt cổ lộ ra vẻ tươi cười.

- Đúng vậy, vận khí của ngươi thật tốt!

Ô Duyên Thắng nói, cũng không hỏi Tiểu Báo Tử lấy được Tu La Âm Sát Châm trên người tên thổ phỉ nào. Hắn trực tiếp bỏ qua chủ đề này, nói:

- Tiểu Báo Tử, bây giờ ngươi là trưởng lão Ô gia, ta đã an bài cho ngươi một cái viện nhỏ, bên cạnh là viện của sư phụ ngươi, ngươi cứ đi xem đi, nếu có gì không hài lòng cứ nói cho ta biết!

- Gia chủ nói đùa rồi. Việc ngài an bài, ta chắc chắn sẽ vừa lòng!

Tiểu Báo Tử nói, nhưng suy nghĩ trong đầu đã nhảy sang chuyện khác.

“Tính mệnh giao tu nhất khẩu kiếm, phi kiếm thiên lý cắt nhân đầu” (Nghĩa: giao tính mệnh vào trong một thanh kiếm, phi kiếm bay nghìn dặm cắt đầu người). Phương pháp kiếm tu này quả có chỗ đáng khen. Bên trong Ngân Nguyệt kiếm pháp hình như cũng có pháp môn ngự kiếm, chẳng qua mình chưa từng tu luyện. Xem ra khi nào có thời gian cũng phải nghiên cứu thử xem!”

Bằng vào lời nói đã quyết định sinh mạng con người, dùng phi kiếm lấy đầu người ngoài ngàn dặm

Những lời này, đúng là miêu tả kiếm tu chuẩn xác nhất!

Tiểu Báo Tử cũng không muốn trở thành kiếm tu, nhưng mà khi hắn đi theo Vũ Thiên, sau khi ý thức được công kích cường đại của kiếm tu, liền sinh ý muốn theo con đường kiếm tu.

Cực dương Thông Thiên Kiếm là thứ hắn đặt hy vọng nhiều nhất, nhưng mà thứ nhất là chưa đại thành, thứ hai biết được nhiều thứ đâu phải là có lỗi, Vương Xà có thể dùng Lương Nghi Thông Thiên kiếm, hắn là cửu phẩm cường giả, phía sau lại có Thiên Long làm hậu thuẫn, cho dù là có người trong lòng còn ngấp nghé, thì có thể làm gì được hắn nào.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

420. Chương 434: Lương Nghi Vi Trần, Tụ Lý Càn Khôn. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 434: Lương Nghi Vi Trần, Tụ Lý Càn Khôn. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Có thể không giống nhau so với chính mình.

Nếu là ở trước công chúng, thi triển ra Cực Dương Thông Thiên kiếm, nói không chừng lại giống như Tu La Âm Sát châm của hắn, bị người ta chú ý.

Lúc này đây, nhờ vào Vũ Thiên tạo lên cơ hội gây rối, bộc lộ ra Tu La Âm Sát Châm, đối với hắn mà nói, đó cũng không phải một chuyện xấu, trước kia thực lực của hắn yếu, chỉ có thể cố che giấu, nhưng mà hiện tại, cũng coi như là hắn có địa vị nhất định trên giang hồ, lại có quan hệ với Thiên Long và Xà Vương. Sẽ không ai nguyện ý vì lũ Tu La Âm Sát Châm mà đi đắc tội với Thiên Long, đắc tội với Xà Vương. Hơn nữa là một cử phẩm cường giả như vậy, Tiểu Báo Tử cũng không phải là cái quả hồng mềm gì cả.

Tu La Âm Sát Châm bị bại lộ, cũng giải quyết một phần lớn người có lòng nghi hoặc trên giang hồ, miễn cưỡng hiểu rõ vì sao chiến lực của Tiểu Báo Tử lại cao như vậy, vì cái gì hắn có thể đánh chết bất phẩm cường giả.

Tu La Âm Sát Trâm đã bị bại lộ, tuy rằng uy lực chưa bị bại lộ, nhưng thời điểm đối địch với người sau này, nhất định đối phương sẽ có phòng bị, muốn tiếp tục xuất kỳ bất ý đã thương đối phương như trước kia sẽ cực kỳ khó khăn.

- Hiện tại Tu La Âm Sát Châm bị phơi ra ngoài ánh sáng, cũng coi như là mất đi một nỗi tâm sự trong lòng!

Trong lòng Tiểu Báo Tử âm thầm cân nhắc, ngón tay nhẹ nhàng vừa động. Một đạo lục quang từ bên hông của hắn bay lên, đúng là Lục Châu Kiếm hắn thu được lúc đi theo Lý Tú Na.

- Không thể ngờ được, phẩm chất của kiếm này không cao, nhưng mà kiếm phôi đã tràn ngập linh tính, chính là tài liệu tốt nhất để rèn phi kiếm!

Yêu cầu đối với tài liệu rèn phi kiếm rất cao, bởi vì hắn cùng với vũ khí bình thường có điểm khác nhau, tài liệu dùng để rèn phi kiếm cần tràn ngập linh tính.

Đúng vậy, linh tính!

Chính là sau khi Tiểu Báo Tử uống nước đã có linh tính trong Kim Nhạn Bôi.

Kim Nhạn Bôi có thể khiến cho nội khí người ta sinh linh tính, thì phi kiếm cũng cần tài liệu có linh tính mới được.

- Đáng tiếc một món đồ bách luyện chi binh!

Nhìn Lục Châu Kiếm, Tiểu Báo Tử nhẹ nhàng thở dài, hai đạo kim sắc hỏa quang từ đầu ngón tay của hắn bay ra, quanh quẩn bay dọc theo Lục Châu Kiếm, cả kiếm thể liền bị hòa tan ra, hóa thành từng giọt nước thép, rơi rụng trên mặt đất, cuối cùng chỉ còn lại một đoạn kiếm thể dài nửa xích màu xanh biếc dài nửa xích, trôi nổi giữa không trung.

Kiếm thể màu xanh biếc phát ra quang mang yếu ớt màu xanh biếc, Tiểu Báo Tử dốc lòng một phen, mới có thể đem toàn bộ linh tính của nó kích phát ra.

Bên cạnh, xương đầu Thực Thu Long cũng chậm chậm bỗng bành bay lên, cái miệng nhỏ nhẹ nhàng mở ra, phun một đạo thanh quang mạnh mẽ vào trên kiếm thể màu xanh biếc.

Một vòng lưu quang hiện lên, lực quang bên trên kiếm thể dần dần ảm đạm đi.

Khỏa ngoại đan này, chính là do tu luyện Thanh Ngọc Kiền Nguyên công, bởi vì Tiểu Báo Tử nhất thời suy nghĩ, do đó trong mấy năm nay bất kể ngày đêm đều không ngừng nghỉ tu luyện khỏa ngoại đan này, khiến cho nó sớm đã tích lũy một lượng nội khí vô cùng hùng hồn, tu vi đã đạt tới lục phẩm.

Nhưng cũng chỉ là lục phẩm mà thôi.

Lục phẩm đến thất phẩm chỉ là một cấp, nhưng mà một cấp lớn cỡ nào, Tiểu Báo Tử cuối cùng cũng minh bạch rồi, qua mấy năm này, ngoại đan không chỉ tu luyện Thanh Ngọc Kiền Nguyên công, hơn nữa không hiểu được sao còn vận dụng tâm pháp Minh Nguyệt Hóa Thần dùng nội khí tẩy rửa bên ngoài nội đan. Khiến cho nội khí dữ dội của Thanh Ngọc Kiền Nguyên công sớm đã bị tẩy rửa trở thành vô cùng tinh thuần, chỉ kém một chút liền có thể đạt được cảnh giới nội khí như nước.

Chỉ cách một đường như vậy thôi!

Ý tưởng của Tiểu Báo Tử hiện tại rất đơn giản, cái gọi là phi kiếm, theo bản chất mà nói, chính là đem nội khí của mình và thần niệm dẫn dắt kiếm khí dung hợp thành một thể với kiếm ý bên trong phi kiếm.

Hiện tại Tiểu Báo Tử có hai khỏa ngoại đan, hai loại tâm pháp, chính là Cửu Long Thần Hỏa công có rất nhiều điều huyền bí ẩn vào trong, và Cửu Điều Chân Long hãn vừa ngưng luyện ra, nếu dùng thứ công pháp này luyện chế phi kiếm, nói không chừng sẽ có tai hại đối với việc tu luyện trong tương lai, cho nên hãn liền lựa chọn ngoại đan Thực Long Thu.

Hiện tại đối với Tiểu Báo Tử mà nói, ngoại đan Thực Long Thu hiện tại có vẻ có chút gân gà, hãn có Hỏa Nhân, tu luyện lại là Cửu Long Thần Hỏa công, dưới tác dụng của Thanh Ngọc Kiền Nguyên công thân mình của hãn ngày càng ảo diệu, tu vi hiện tại cũng tới lục phẩm, mà ngoại đan Thực Long Thu chỉ thiếu chút nữa là có thể tiến vào thất phẩm.

Quan trọng nhất là Cửu Long Thần Hỏa công cùng bản thể của hãn tương hợp, lúc vận dụng cũng thập phần thuận tay, so sánh ra Thanh Ngọc Kiền Nguyên công còn kém một ít, nếu Tiểu Báo Tử vận dụng Cửu Long Thần Hỏa công mà còn không thể giải quyết được địch nhân, thì cho dù là dùng Thanh Ngọc Kiền Nguyên công cũng không giải quyết được.

Tác dụng duy nhất là Tiểu Báo Tử dùng lúc hóa thân thành Hiếu.

Nhưng mà, trong thời gian hãn hóa thân thành Hiếu, đối địch với hãn là lão Kim Kê cũng có tu vi thất phẩm, Thanh Ngọc Kiền Nguyên công này tác dụng cũng không lớn, không bằng dùng phi kiếm hòa tan, đem Thực Long Thu cốt lõi chuyển hóa thành kiếm tu.

Hơn nữa, kiếm tu còn có một chỗ tốt, chính là ngự kiếm phi hành!

Đối với hiện tại mà nói, những thượng tu sĩ có thể phi hành đã tuyệt tích, phần lớn chỉ có một biện pháp, là phải tu luyện đến thất phẩm chi cảnh, ngưng luyện ra một thân cương khí, lấy cương khí kéo mình phi hành, tựa như tiên nhân trong truyền thuyết, trừ cách đó ra tuy rằng cũng có một vài phương pháp khác nhưng những biện pháp ấy đều hiếm thấy vô cùng, hơn nữa có rất nhiều yêu cầu, có rất ít người có thể làm được.

Nói ví dụ như Tiểu Báo Tử vận dụng Thừa Long Ngự Phong Quyết liền có thể làm được điểm này, ngự phong phi hành, bay lượn chín tầng trời, nhưng mà võ học có lai lịch quý bí giống như Long Ngự Phong Quyết, không phải ai cũng có thể có được, trừ bỏ vận dụng Long Ngự Phong Quyết ra, nếu như hãn tu luyện Thiên Cầm Cửu Biến đến tận cùng, cũng có thể phi hành giống như thần điêu trên cổ này. Đồng dạng lai lịch của Thiên Cầm Cửu Biến cũng rất quý dị, cũng nhờ Tiểu Báo Tử dụng phải đại vận mới có được, đối lại là những người khác, có sống mấy vạn lần cũng không thể có được.

Hơn nữa sử dụng Thiên Cầm Cửu Biến rất tiêu hao nội khí, không thể kéo dài, về phần sử dụng Long Ngự Phong Quyết, tuy rằng bay rất nhanh, nhưng mà dù sao cũng quá mức rêu rao, loại thân pháp này chỉ có

một mình mình có, sau khi hấn sử dụng rồi, nếu tiếp tục sử dụng trong khi hóa thân thành Vi Hiểu, thì rất dễ bị người ta liên tưởng nhận ra.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

421. Chương 435: Lương Nghi Vi Trần, Tụ Lý Càn Khôn. (2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 435: Lương Nghi Vi Trần, Tụ Lý Càn Khôn. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Mà nếu đem Vi Hiểu hóa thân thành kiếm tu, như vậy vô luận là ai, cũng sẽ không đem thân phận của hấn liên tưởng đến trên người Tiểu Báo Tử, cho nên Tiểu Báo Tử mới quyết định dùng ngoại đan Thực Long Thu tu luyện phi kiếm.

Thực Long Thu phun ra quang mang lên trên kiếm thể màu xanh biếc, u quang trên kiếm thể màu xanh biếc âm đậm đậm, một tia sắc diễm xanh đậm từ trên hạ thể kiếm thể dâng lên, kiếm khí sắc bén vô cùng bên trong kiếm thể cũng bộc phát ra, khiến cho Tiểu Báo Tử cũng cảm thấy da thịt của mình sinh ra đau rất.

- Xem ra quả nhiên là Huyết Vô Nhai coi trọng phương pháp tu luyện phi kiếm trong Ngân Nguyệt kiếm pháp, nếu không Huyết Vô Nhai tuyệt đối sẽ không vì một cái Ngân Nguyệt kiếm pháp mà giết sạch một môn phái ở Dương Châu.

Tiểu Báo Tử thầm nghĩ trong lòng, hiện tại hấn cũng đã có chút tuổi đời, hiểu biết hơn đối với Huyết Vô Nhai năm đó.

Huyết Vô Nhai xuất thân Ma Môn, tuyệt sẽ không thiếu thần thông bảo điển gì cả, cường giả bát phẩm như hấn muốn tìm một môn tuyệt thế kiếm pháp cũng không khó khăn gì, Ngân Nguyệt kiếm pháp này tuy rằng thần diệu, nhưng cũng sẽ không hợp nhãn của Huyết Vô Nhai, hấn cũng không chuyên tu kiếm pháp giống như Lục Thiếu Du, vậy cần kiếm pháp kia làm cái gì?

Có lẽ cũng là bởi vì bên trong kiếm pháp có đầy đủ phương pháp tu luyện phi kiếm, mới khiến cho Huyết Vô Nhai nảy lòng tham!

Đầu ngón tay khẽ động, kiếm thể màu xanh biếc khẽ ngâm một tiếng. Tiểu Báo Tử lập tức dựa theo tâm pháp bên trong Minh Nguyệt kiếm pháp bắt đầu điều chỉnh nội khí bên trong ngoại đan Thực Long Thu.

- Phệ Duy Phệ!

Kiểm thể và nội khí bên trong Thực Long Thu giao nhau cùng một chỗ, phát ra từng đợt rung động, thanh âm giống như linh xà nuốt môi, hoặc giống như thanh âm của kim chúc nóng bỏng bỏ vào chậu nước lạnh.

Tiểu Báo Tử giống như không nghe thấy, điên cuồng vận chuyển theo phương pháp luyện kiếm bên trong Ngân Nguyệt kiếm pháp, dung hợp kiếm thể màu xanh biếc với nội khí bên trong Thực Long Thu. Chuyển hóa nội khí bên trong Thực Long thu thành kiếm khí.

- Hô Hô Hô!

Dần dần, từng đợt vù vù từ bên trong Thực Long Thu cốt lâu truyền đến, cũng giống như tiếng thở dốc, điện văn ti ti màu lam bắt đầu chớp động, quang hoa màu thanh lam bên nổi lên bên ngoài kiếm thể, chậm rãi bao phủ thân thể Tiểu Báo Tử.

Ánh mắt Tiểu Báo Tử hơi mở, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, Thanh Ngọc Kiền Nguyên Công chính là một môn pháp quyết tu luyện chí dương chí cương, cũng là một môn pháp quyết cực nhỏ có thể luyện ra lôi thuộc tính.

Tu luyện đến cực điểm, bên trong nội khí sẽ có chứa điện năng cường đại. Cũng nhưng khi ở trên thảo nguyên, Xà Vương chỉ dùng một kích có thể đánh bay Ma Tôn Diệt Trần.

Chí dương chí cương, chí đại chí thành!

Nhưng có một chút không tốt là, khi luyện thứ công pháp này tới đại thành, thuộc tính biểu hiện ra ngoài cũng thiên nhu, đây cũng chính là nguyên nhân vì sao có thêm hai chữ Thanh Ngọc ở trước Kiền Nguyên.

Ngọc, chính là vật dịu dàng tự nhiên, không có một tia tức giận, lấy ngọc dưỡng lôi, ở bên trong quá trình tu luyện mới có thể thông thuận không bị cản trở. Nếu không thứ công pháp này biểu hiện dữ dần ngay từ đầu, chỉ sợ người tu luyện còn chưa có tu luyện đến khi có chút thành tựu, sẽ bị lực dữ dần bên trong nội khí khiến cho phân năm xẻ bảy.

Hiện tại, nhờ vào Thực Long Thu một mực tích lũy, Thanh Ngọc Kiền Nguyên công rốt cục có dấu hiệu đại thành, lại tẩy luyện dưới bí quyết Minh Nguyệt Hóa Thần của Tiểu Báo Tử, dưới sự thúc dục của kiếm quyết, lôi thuộc tính dữ dần bên trong nội khí rốt cuộc đã hiển lộ khuôn mặt dữ tợn!

Ba!

Một tiếng vang rất nhỏ khiến Tiểu Báo Tử nhú mày, không biết từ khi nào bên trên Thực Long Thu cốt lâu bắt đầu xuất hiện một kẻ nứt nhỏ.

Có chỗ thứ nhất liền có chỗ thứ hai, chỗ thứ ba, chỗ thứ tư!

Dường như là trong thời gian rất ngắn, nội đan Thực Long Thu hoàn toàn tách ra.

Tiểu Báo Tử lúc đầu cả kinh, nhưng sau đó liền nở nụ cười, bởi vì hắn cảm giác được, từ bên trong vết rạn này liền tiếp chảy ra Huyền Hỏa chi ý.

Huyền hỏa vốn là xuất thân từ Thực Long Thu, Thực Long Thu cốt lâu đang cùng một ít sợi huyền hỏa dung hợp, liền sinh ra một luồng khí nóng, hiện tại cường độ của Thực Long Thu cốt lâu đã sắp không thể thừa nhận nổi áp lực của nội khí và kiếm khí, bắt đầu vỡ toang, nhưng mà đối với Tiểu Báo Tử mà nói, đó cũng không phải là chuyện xấu, bởi vì thông qua huyền hỏa, liên hệ giữa nội khí bên trong Thực Long Thu và nội khí bản thể của hắn càng thêm chặt chẽ.

Tuy rằng tu luyện nội khí tâm pháp cũng không giống nhau, nhưng mà trải qua quá trình Huyền Hỏa đồng hóa, cũng đã trở thành đồng căn đồng nguyên.

Cách cách!

Quang hoa màu thanh lam đột nhiên bùng lên, cả Thực Long Thu cốt lâu đều bị đập nát thành tro bụi trôi nổi ở giữa không trung, đồng thời một đoàn quang cầu màu thanh lam trơn láng mượt mà như ngọc trôi nổi ở trước mắt Tiểu Báo Tử.

Dưới phúc chí tâm linh, thần sắc Tiểu Báo Tử vừa động, bột phấn cốt lâu đang bồng bềnh trong không trung bỗng nhiên bay về phía quang cầu màu thanh lam.

Sau khi hấp thu bột phấn của Thực Long Thu cốt lâu, quang cầu màu thanh lam phát ra ánh sáng, toàn thân trong suốt như ngọc, trong cơ thể ẩn hiện từng đạo lôi quang.

Một tiếng kêu nhỏ, dưới kiếm quyết dẫn dắt của Tiểu Báo Tử quang cầu giống như Thanh Ngọc mạnh mẽ dung hợp làm một với kiếm thể màu xanh, quang mang thanh lam đan xen nhau, ánh sáng bị phun ra nuốt vào không ngừng, giao vào nhau khiến cho căn phòng lúc đó biến thành một mảnh quang mang màu thanh lam.

Suốt hai canh giờ sau, trên mặt Tiểu Báo Tử hiện ra một luồng mặt mũi, mà quang mang lam sắc chột sáng chột tắt lưu chuyển trên không trung thì hoàn toàn bị Ngân Nguyệt kiếm quyết và Minh Nguyệt Hóa Thần bí quyết tẩy luyện một lần, biến thành một thanh tiểu kiếm dài nửa xích màu xanh trôi nổi trên không trung.

- Vốn dĩ ta muốn thử một lần thôi, không thể tưởng được lại thuận lợi đến không ngờ!

Tay khẽ vẩy, liền thu thanh kiếm màu xanh vào trong tay, chỉ thấy chuôi kiếm có màu xanh đậm, nếu nhìn kĩ sẽ phát hiện Thực Long Thu cốt lâu mờ mờ ảo ảo hiện lên ở phía chuôi kiếm, mà thân kiếm thì có lòe quang chớp động mịn mờ, đó là do toàn bộ nội khí của Thanh Ngọc Kiền Nguyên công chuyển hóa thành kiếm khí sinh ra.

Miệng hân hơi mở, kiếm quang màu xanh liền bay vào trong miệng của hắn, biến mất không thấy gì nữa, cùng lúc đó bên trong hai mắt của hắn sáng lên, đồng thời bắn ra hai đạo quang mang màu xanh.

Tiểu Báo Tử hít sâu một hơi rồi lại một lần nữa tĩnh tâm ngưng thần, bắt đầu đem tiểu kiếm màu xanh biến thành kiếm quang đưa vào trong đan điền, dùng Huyền Hỏa ngưng luyện, cuối cùng hợp lại làm một với bản thân mình.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

422. Chương 436: Lương Nghi Vi Trần, Tụ Lý Càn Khôn. (3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 436: Lương Nghi Vi Trần, Tụ Lý Càn Khôn. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Thật sự là vận khí không tệ, tiểu tử Lý Tú Na đó đưa cho người Lục Châu Kiếm, nhưng thật không ngờ kiếm phôi của nó lại có được linh tính, mà Thực Long Thu cốt lâu cùng với Huyền Hỏa ở trong đan điền của ta đồng nguyên, thân mình lại ẩn chứa tu vi lực phẩm đỉnh cao, hơn nữa lại được Minh Nguyệt Hóa Thần quanh năm tẩy luyện, cùng với Ngân Nguyệt kiếm quyết cực kỳ tương hợp, cho nên mới phát ra hiệu quả tốt như vậy. Chỉ trong thời gian một ngày một đêm, luyện thành phi kiếm, so với những kiếm tu khác thì ta một bước lên trời. Nhưng như vậy vẫn còn chưa đủ, trình độ kiếm thuật của ta xa không bằng tên gia hỏa tu kiếm từ nhỏ Vũ Phi Dương, xem ra sau này phải nghiên cứu một chút kiếm thuật thật tốt, không cần phải có thể ngự kiếm phi hành, nhưng mà hơn hẳn một học giả trên kiếm thuật, vậy cũng là dọa người rồi!

Nghĩ đến ngự kiếm phi hành, Tiểu Báo Tử rất muốn thử một lần, nhưng mà rất nhanh hắn liền đem cỗ xúc động này đè nén xuống, hiện tại hắn đang ở Ô Phủ, không phải là trên địa bàn của mình, mặc dù hiện tại ở Ô Phủ hắn rất có địa vị, nhưng mà có trời mới biết bây giờ đang có bao nhiêu ánh mắt nhìn mình chằm chằm đây?

Hít sâu một hơi, đem xúc động muốn đi ra ngoài thử nghiệm đè nén xuống, bắt đầu kiếm kê lợi hại lần đi bắc này.

- Thu hoạch lần này thật to lớn, nằm ngoài dự liệu của ta, ngoài ý muốn thu hoạch được một đạo kiếm tu, thu hoạch tối trọng yếu là ở trên người Bạch Nguyệt bộ, đương nhiên trên người Diệt Trần, hắn cũng thu hoạch được không ít ưu đãi!

Trong lúc giao chiến với Ma Tôn Diệt Trần, Tiểu báo Tử sử dụng dị năng Hỏa Nhãn, tấn công vào điểm yếu nhất trong linh hồn Diệt Trần, tất nhiên là dựa vào một hành động này, mới có thể ở trên tay Diệt Trần tìm được một đường sinh cơ, đồng thời cũng nhờ một kích này mà thu được một phần trí nhớ nhỏ của Diệt Trần.

Đoạn trí nhớ này thập phần hỗn độ, hơn nữa trừ bỏ những tin tức vô dụng thì chỉ còn lại một chút hữu dụng. Đó là kinh nghiệm lúc Diệt Trần bước vào bí cảnh Lệ Huyền.

Tu vi của Diệt Trần đã đạt tới nửa bước vào cảnh giới Thông Huyền, chỉ còn kém nửa bước nữa là có thể tiến vào cảnh giới Thông Huyền. Những cảm ngộ khi bước từ cửa phẩm tiến vào Thông Huyền vẫn là thập phần mới mẻ, nhưng cũng không hề hoàn toàn vững chắc mười phần, cho nên mới bị Tiểu Báo Tử nhìn ra nhược điểm, tiến hành công kích, hiện tại bộ phận trí nhớ này không có trợ giúp gì đối với Tiểu Báo Tử, nhưng mà đợi đến khi tu vi của Tiểu Báo Tử tiến vào cửa phẩm thì sẽ giúp cho hắn giảm bớt vô số năm mò mẫm tìm hiểu.

Cho nên, theo ý nào đó mà nói, lúc này đây thu hoạch của hắn trên người Diệt Trần thậm chí còn lớn hơn so với Bạch Nguyệt Bộ.

Thế nhưng thu hoạch từ Bạch Nguyệt Bộ lại càng thêm có ý nghĩa.

Từ trên người Bạch Nguyệt Bộ hắn thu được hai bản bí tịch, một quyển là để cho dùng sĩ của Bạch Nguyệt Bộ tập luyện tên là Thất Toàn Trảm, chính là một môn đao pháp thượng thừa, nhưng mà tư chất của vị dùng sĩ Bạch Nguyệt Bộ này có hạn, chưa luyện đao pháp đến mức đại thành, cho nên cũng không uy hiếp gì đối với Tiểu Báo Tử, chỉ tạo thành một ít phiền toái nhỏ mà thôi, nhưng mà không thể không nói, nếu đem đao pháp này hoàn toàn luyện thành, ít nhất có thể cầm cự với Tiểu Báo Tử một thời gian, mặt khác một quyển còn lại là thứ Tiểu Báo Tử coi trọng nhất, đó cũng không phải là võ công gì cả, mà là trận đồ!

Trận đồ Lương Nghi Vi Trần!

Trận pháp cực kì thịnh hành trong thời trung cổ, nhưng mà trận pháp hao tổn tài liệu còn hơn cả phi kiếm. Ví dụ như có một loại sát trận rất mạnh, tên là Cửu Cung Đại Tu Di Trận, sát khí tận trời, nhưng mà muốn bày ra trận này, phải có được chín chín tám mươi một thanh phi kiếm thượng thừa, mà chín thanh phi kiếm để làm mất trận có yêu cầu cực cao, mới có thể bố trí thành trận.

Trong thời đại một thanh phi kiếm cũng rất khó khăn này, đi đâu tìm ra chín chín tám mươi một thanh phi kiếm để bày trận đây?

Lương Nghi Vi Trần trận cũng giống như vậy.

Lương Nghi Vi Trần trận uy lực còn ở trên Cửu Cung Đại Tu Di trận, được xưng là đệ nhất sát trận thời trung cổ. Được chia thành sáu cửa là sinh, tử, hối, minh, huyền, diệt, người vào trận chỉ cần không rơi vào hai cửa huyền, diệt thì sinh tử đều được quyết định trong một ý niệm, lúc trận thành có thể hóa thành vũ trụ hồng hoang, được xưng là sinh tử tiêu tan cùng bọt nước, hai giới giao nhau.

Trận đồ lớn như vậy, hiện tại Tiểu Báo Tử muốn bố trí quả thực là chuyện nực cười, nhưng vấn đề là ở phí trên quyển bí tịch này có ghi lại phương pháp cùng nguyên lý bố trí trận đồ, đối với Tiểu Báo Tử mà nói thì nó có trợ giúp thật lớn, nó chẳng những giúp cho Tiểu Báo Tử lý giải nguyên lý đối với việc học tập trận pháp, mà còn giúp hắn cả trên việc tu luyện.

Lương Nghi Vi Trần, Lương Nghi Vi Trần, Vi Trần hắn không lý giải được, nhưng mà hai chữ ở trước nó, hắn tiếp tục suy nghĩ!

Lương Nghi Thông Thiên kiếm cũng là Lương Nghi, Lương Nghi Vi Trần trận cũng là Lương Nghi, hai cái có chỗ liên hệ thật lớn. Lúc tìm hiểu Lương Nghi Vi Trần trận đồng thời cũng làm cho Tiểu Báo Tử có thể ngộ thật lớn đối với Lương Nghi Thông Thiên kiếm, quan trọng nhất là hắn không thể bỏ thành đây đủ Lương Nghi Vi Trần trận, nhưng mà mượn kiếm khí của Lương Nghi Thông Thiên kiếm có thể bố trí thành một bộ phận của Lương Nghi Vi Trần trận.

Ví như hiện tại, hắn liền có thể sử dụng Thừa Long Ngự Phong Quyết, đem cực dương Thông Thiên kiếm khí phân hóa ra, bày ra cửa sinh tử bên trong thân thể của mình, khiến cho uy lực Lương Nghi Thông Thiên kiếm tăng gấp bội

Đây cũng là chính là nguyên nhân mà Vương Xà khi nhìn thấy trận đồ lại cuống quýt kêu lên. Hắn đã sắp luyện thành Lương Nghi Thông Thiên kiếm, nếu tiếp tục nghiên cứu Lương Nghi Vi Trần trận cẩn thận, như vậy có thể nhẹ nhàng gia tăng chiến lực thêm mấy chục lần, đến lúc đó cho dù là gặp phải cao thủ Thông Huyền Bí Cảnh cũng có thể liều mạng.

- Thông Huyền Bí Cảnh, Thông Huyền Bí Cảnh, nếu như luyện thành Thông Huyền Bí cảnh thì có năng lực gì đây? Vạn nhất giống Kim Thân Hoạt Phật Bát Tự Đa, vạn khí không tốt, dụng phải thượng cổ pháp

bảo, còn chưa kịp xuất sư đã chết mất rồi thì sao?

Bỗng nhiên nghĩ tới tình cảnh của Bát Tư Ba, Tiểu Báo Tử cảm thấy một trận tức giận, hắn lại không biết hiện tại thủ phạm gây ra tình cảnh của Kim Thân Hoạt Phật Bát Tư Đa cũng đang phiền não không thôi.

- Thiên Trường, tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp, ta đã sắp không thể giữ được bình tĩnh nữa rồi!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

423. Chương 437: Độ Nhị Đại Chùy. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 437: Độ nhị đại chùy. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Bắc nguyên thảo nguyên, trong một cái lều chủ soái của Đại Tán.

Một nữ tử sắc mặt ngưng trọng mặc quần áo trắng đang ngồi, lơ lửng trước mặt nàng là thứ khiến cho giang hồ ồn ào huyền ảo, có danh khí to lớn Lưu Ly Ngọc Tịnh bình, chiếc bình đang tản ra hào quang màu trắng trôi nổi trước mặt nàng.

Hào quang đó thập phần thon dài, dài không quá ba tấc, nhưng mà ở trong ba tấc này, cả không gian đều có những vết rạn cực kì quỷ dị!

Những hào quang này, phẳng phất như là kim châm hung ác, đâm vào trong không gian, không gian vô hình vô chất ở trước mặt hào quang này, giống như là đậu hủ, bị hào quang màu trắng đâm vào. Cũng chỉ có ở bên trong hào quang này, hư không mới đem khuôn mặt thần bí hiện ra trước mắt thế nhân.

Tối tăm, sâu thẳm!

Không gian liên tiếp bị xé rách thành hư không. Mơ hồ tản ra lực hút nhẹ nhẹ, đem tất cả bụi bặm phiêu du xung quanh hút vào bên trong, đây mới chỉ là bắt đầu.

Thời gian trôi qua, cái khe không gian bị hào quang đâm rách càng ngày càng lớn, đã không còn cam tâm chỉ hấp thu một chút tru bụi, bọn nó bắt đầu hấp thu cùng nhiều đồ vật xung quanh, không khí bên trong lều cũng càng nhiều, tốc độ dòng chảy cũng bắt đầu gia tăng, hình thành từng đợt lạnh phong, thổi vào người khiến cho lông tóc dựng đứng.

Mã Thiên Trường chấp tay sau lưng, mặt hướng vào một tờ bản đồ thật lớn, đang lâm vào trầm tư, vừa nghe thấy tiếng nữ tử hô, bất đắc dĩ cười khổ một tiếng.

- Nếu như không trấn áp được, vậy thì không cần tiếp tục trấn áp nữa, buông tha nó đi, pháp bảo như vậy vốn không nên xuất hiện ở cái thế giới này, không cần hoàn hảo, dẫn động lực lượng của nó, rồi muốn trấn áp được nó, khó khăn a!

- Ta mặc kệ, lúc này đây ta dẫn động nó chính là vì người. Nếu không phải vì người ta cũng sẽ không động đến nó.

Nữ tử áo trắng mặc kệ nói:

- Nhanh giúp ta trấn áp nó xuống, nếu mà khiến cho nó trốn mất, ta sẽ không có cách nào ăn nói với sư phụ. Người cũng không có quả tốt để ăn!

Thân thể của nữ tử áo trắng nhẹ nhàng run rẩy:

- Thiên Trường nhanh lên, bằng không sẽ không còn kịp nữa!

- Ài!

Mã Thiên Trường khẽ thở dài một tiếng, có vẻ có chút không thể tránh được:

- Cũng được, việc này vốn là vì ta mà xảy ra!

Khi nói chuyện, xoay người lại đi đến trước mặt nữ tử áo trắng, trong mắt hiện lên một đạo kim quang, tay áo hé ra, rồi khép lại, cũng đem Lưu Ly Ngọc Tịnh bình thu vào bên trong tay áo, mà cái khe không gian cái bình tạo thành kia cũng theo đó mà tiêu tán mất, chỉ là, sắc mặt của Mã Thiên Trường cũng hiện lên một tia đỏ ửng, thân thể hơi lắc lư.

- Thiên Trường, người không việc gì chứ?

- Không có việc gì, không có việc gì, lâu rồi không có làm mấy việc này nên nhất thời có chút không thích ứng thôi!

- Tụ lý Càn Không quả nhiên không phải là tầm thường a!

Nữ tử áo trắng khẽ khen

- Lần sau ta lại muốn nhìn xem.

- Không có lần sau, ta đây sử dụng Tụ Lý Càn Không rất hao tổn nguyên khí, vừa rồi tuy rằng nhìn rất thoải mái nhưng mà không có ba năm tu luyện thì không thể nào khôi phục được!

Mã Thiên Trường bất đắc dĩ nói.

Nhìn thấy Từ Ung, Tiểu Báo Tử nhin không được kinh hỉ kêu lên.

Từ sau khi chia tay, đã rất lâu rồi hẳn không có gặp Từ Ung, Từ Ung cùng với mấy đại trưởng lão của các thế gia tinh luyện kim loại đi đến Lý thị ở Bình Châu. Mặc dù an toàn không có vấn đề gì. Nhưng mà Tiểu Báo Tử vẫn có một chút lo lắng. Hiện tại nhìn thấy Từ Ung trở về, nỗi lo lắng này dĩ nhiên đã được tháo bỏ, thay vào đó là một cảm giác vui mừng.

- Ha ha, đã trở về !

Chứng kiến bộ dáng vui vẻ của Tiểu Báo Tử, trong lòng Từ Ung cũng thoáng yên tâm, tuy rằng mấy ngày này một mực ở Lý Thị Bình Châu, nhưng mà những việc làm của tên đồ nhi này trên giang hồ, hẳn vẫn có thể biết được, chỉ cần nhất thời nghĩ đến tên nhóc mới có chút tuổi này đã có được thành tựu như vậy, người làm sư phụ như hẳn đương nhiên là vui vẻ không gì bằng, phải biết rằng hẳn chỉ có một đứa đồ đệ này, thế hệ này của Từ gia cũng không có nhân vật nào xuất sắc. Trong lúc mình còn sống thì không sao, sau khi mình trăm tuổi, Từ Gia chỉ có thể dựa vào tên đệ tử đắc ý nhất này trông nom mà thôi.

- Sư Phụ, ở Lý gia không có việc gì chứ?

- Không có, như thế nào lại có chuyện được, không thể ngờ được người cùng với thiếu chủ Lý gia có quan hệ không tệ, trong cả đám người, đãi ngộ của ta là tốt nhất, nói đi nói lại chẳng phải là nhờ hào quang của người sao!

- Lý Tú?

Tiểu Báo Tử vừa nghe vừa nghĩ đến Lý Tú tặng cho mình Lục Châu Kiếm, không khỏi nở nụ cười:

- Hẳn là người rất tốt, nhưng mà có chút phô trương quá rồi !

- Nếu không phải là hẳn nói cho ta biết, ta còn tưởng rằng cái Song Chùy Tử của người đã bị hủy rồi!

- Ha ha, bây giờ không phải là ta vẫn còn một chiếc hay sao?

Tiểu Báo Tử vừa nói vừa chỉ tay vào cái chùy đen nhìn qua có cảm giác rất nặng nề đặt trước cửa phòng.

- Ủ, không sai.

Từ Ung đi đến phía trước thanh đại chùy màu đen, đánh giá trên dưới một phen, khoát tay liền đem thiết chùy nhắc lên, tuy rằng cái thiết chùy này nặng ngàn cân, nhưng dù sao Từ Ung cũng là một gã cao thủ ngũ phẩm, nhắc cái Thiết chùy này cũng không mất khí lực quá lớn, nhưng mà nếu để cho hắn múa trong một thời gian, chỉ sợ cũng phải phí một phen trắc trở.

- Chùy tốt, lực đạo thật mạnh!

Cầm cái chùy nhắc lên đánh giá cẩn thận một phen:

- Xem ra, mấy lão già kia vì người mà toàn lực luyện chế cái chùy này, tài liệu tốt cũng tiêu hao không ít!

- Đúng vậy cây chùy này được chế tạo rất tốt.

Tiểu Báo Tử cười nói.

- Người nhìn ta mang cho người cái gì rồi hãy nói:

Từ Ung vừa nói, hai tay vỗ nhẹ, thì thấy bốn gã tráng hán đi từ ngoài cửa vào, “ hồng hộc” khiêng theo một cái thiết chùy cự đại đi vào bên trong.

- Đây là ta dùng mảnh thiên ngoại vãn thạch Lý gia không dùng đến để làm tài liệu, nhờ mấy lão già của Giản gia vội vàng chế tạo, người xem xem có vừa tay không?

Tiểu Báo Tử nhẹ nhàng hít một hơi, khoát tay. Liền đem đại chùy mà bốn gã đại hán phải hợp sức khiêng nhắc lên.

- Ủ, không tệ, cũng khoảng hai ngàn cân, rất vừa tay.

Khi nói chuyện hắn lại tiếp nhận cái thiết chùy trong tay Từ Ung, kích thước của hai cái thiết chùy này không sai biệt lắm, sức nặng cũng xấp xỉ, nhưng mà cảm giác cầm một cái trong tay và hai cái trong tay hoàn toàn không giống nhau.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

424. Chương 438-440: Đệ Nhị Đại Chùy.(2-4)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả:Xà Thôn Kinh

Chương 438-440: Đệ nhị đại chùy.(2-4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Đây là một loại cảm giác cực kì quý dị, mà tại bên trong cảm giác cực kì quý dị này Tiểu Báo Tử chợt có cảm ngộ, hai tay đột nhiên huy động, trong viện nổi lên một trận liệt phong.

- Tiểu Báo Tử đừng làm loạn, nơi này là Ô phủ, người đem cây chùy đó múa lên, sẽ phá hủy hơn một nửa Ô Phủ là ít.

Nhìn thấy bộ dáng vui sướng của Tiểu Báo Tử, Từ Ung vội vàng ngăn cản nói.

Tiểu Báo Tử ngượng ngùng cười, buông đôi chùy xuống. có chút khó hiểu hỏi:

- Sư phụ, vì mảnh thiên ngoại vãn thạch này Lý gia phải trải trăm cay ngàn đắng mới lấy được, vì sao lại để người lấy đi đúc chùy cho ta?

- Đây là vì bọn họ không dùng tới!

Từ Ung cười nói:

- Một khối vắn thạch này, tuy rằng không lớn nhưng cũng nặng cả hai ngàn cân, căn bản là rất khó có thể cắt được, cũng vô pháp rèn, người xem hình dạng của nó có phải là tất khó coi không, chuyện này cũng là không có biện pháp nào cả, ta cùng mấy lão già của Giản gia phải mất sức chín trâu hai hổ mới có thể tạo thành một cái chùy như thế này, Lý gia giữ lại cũng vô dụng, liền quyết định đem cái này tặng cho Tiểu Báo Tử nhà người, đây là một cái nhân tình của Lý gia, sau này người còn phải trả!

- Đệ tử hiểu rồi.

Tiểu Báo Tử nói, nhìn lại Khinh Vũ song chùy, trong lòng có chút đáng tiếc.

- Thứ này có lực lượng lớn, uy lực rất mạnh, hai cây chùy trong tay ta, cho dù là phi kiếm cũng không thể phá vỡ phòng ngự của ta, chỉ tiếc là thể tích quá lớn. Mang bên người rất dễ gây chú ý, mẹ nó, nếu mà lão tử có trang bị không gian thì tốt rồi.

Trong đầu Tiểu Báo Tử thập phần buồn bực, bắt đầu nghĩ tới kiếp trước của mình. Cả một đám xuyên qua Đế môn vô luận là chó và mèo, chỉ cần xuyên qua được, liền rất dễ dàng có được một hai cái không gian giới chỉ, nếu không có không gian giới chỉ, thì chỉ có thể cầm pháp bảo trên tay, vì cái gì tất cả đều rơi vào người mình, nhiều năm như vậy nhưng tất cả vẫn còn chưa thấy được bóng dáng.

Rất rõ ràng, Từ Ung cũng nhìn ra nghi hoặc của Tiểu Báo Tử, cười vỗ vỗ vai của hắn nói:

- Tiểu Báo Tử, người hãy biết thế nào là đủ đi, hai thanh chùy này, tuy rằng mang theo rất vướng víu nhưng mà ta tin tưởng chỉ cần người cầm nó trên tay, sử dụng nó, cho dù lần sau người lại tiếp tục đụng phải bất phẩm cường giả, cũng sẽ không thua bọn họ ở phương diện lực lượng.

“Không chỉ là lực lượng!” Trong lòng Tiểu Báo Tử thầm than, “ Nếu là thời gian gặp phải Long Đường Tật, trên tay lão tử có hai cây chùy này, như vậy sẽ không gặp phải khó khăn như vậy, trực tiếp dùng cây búa đập chết nàng, đụng tới Bảo Âm Cách Nhật Nhạc cũng sẽ không hung hiểm như vậy!” Dùng đôi thiết chùy này, cho dù Bảo Âm Cách Nhật Nhạc đã luyện thành cảnh giới nội khí như sắt, hắn cũng có thể đánh cho thành thép nứt!

Nói đến cùng, thất phẩm cường giả cũng tốt, bát phẩm cường giả cũng được, chủ yếu phân thắng bại ở hai phương diện, một là cường độ thân thể, hai là trình độ ngưng luyện nội khí. Còn có một cái quan trọng là Hộ Thân Cương Khí.

Nhưng vô luận là cường độ thân thể cũng tốt, trình độ ngưng luyện nội khí cũng vậy, hoặc là cương khí cũng được, đều có cực hạn, tu vi đạt tới thất phẩm, thân thể là thép xương là sắt, nội khí như sắt, cương khí lại càng tinh tế, công thủ nhất thể, nhưng mà. Nếu như lực công kích đột phá cực hạn của bọn hắn thì sao đây?

Giống như bây giờ, Tiểu Báo Tử cần hai thanh thiết chùy nặng hai ngàn cân, sử dụng lực lượng của mình, hơn nữa trong đó còn có tâm pháp của Quái Lực Quyền, đập xuống một búa. Không cần biết người là mình đồng da sắt, nội khí như cương, công thủ nhất thể, tất cả đều bị đập nát!

Đây tuyệt đối là lực lượng áp chế!

Vì cái gì mà kiếm tu được xưng là có lực công kích cường đại nhất trong quần thể?

Cũng bởi vì bọn hắn có được lực lượng áp chế tuyệt đối, có lẽ bọn hắn không hề giống như Tiểu Báo Tử, có thể múa may hai cây chùy hai ngàn cân như thường, nhưng bọn hắn tu thành kiếm khí có thể ở bên trong một phạm vi nhỏ nhất định sinh ra lực phá hoại cường đại, trong lúc chiến đấu có thể làm bị thương tu sĩ có tu vi cao hơn bọn họ.

Hơn nữa nếu như trong tay bọn hắn có được một thanh phi kiếm tốt, như vậy lực sát thương kia lại càng lớn hơn.

- Tốt lắm, không nên ở chỗ này nói chuyện tiếp!

Chứng kiến vẻ mặt hưng phấn vui vẻ, lại mang theo vài phần như có gì đó suy nghĩ, Từ Ung tiến đến vỗ vai hắn:

- Thu cây chùy lại đi, cầm thứ đồ chơi này biểu diễn mãi không thấy mệt sao?

- Dạ, Tiểu Báo Tử lặng lẽ cười, đập song chùy vào nhau, phát ra một tiếng nổ lớn, hai cây chùy bị hấn ném vào bên trong nhà, lún thật sâu xuống đất.

Hai cây chùy nặng như vậy, hấn cũng không lo lắng bị người ta đánh cắp mất.

Hai người đi vào trong nhà, liền có nô bộc tiến tới rót trà ngon vào chén.

- Thế nào, ở nơi này có quen không!

Vào phòng, Từ Ung đánh giá căn phòng của Tiểu Báo Tử từ trên xuống dưới một lượt, cười nói.

- Rất tốt, gia chủ và đại trưởng lão coi như uống phí một phen khổ tâm!

Tiểu Báo Tử nói rất chính xác, gian phòng này nối liền với gian phòng của Từ Ung, lớn nhỏ như nhau. Tuy rằng hiện tại thanh danh, thực lực của Tiểu Báo Tử sớm đã vượt qua Từ Ung, hơn nữa hai người đều là trưởng lão của Ô gia, nhưng dù sao hấn cũng là đồ đệ của Từ Ung. Giữa hai người có quan hệ thầy trò, bất kể như thế nào, đãi ngộ của hấn cũng không thể vượt qua Từ Ung được, nhưng mà Từ Ung ở bên trong trưởng lão hội của Ô gia cũng là một người không có gì nổi bật, đối với tất cả đãi ngộ của chính mình, cũng không có quá nhiều yêu cầu. Cứ như vậy thật là có chút khó khăn cho bọn họ.

Hiện tại, cái nhà này của Tiểu Báo Tử và mấy gian phòng ốc xung quanh đều giống như gian phòng của Từ Ung, đều rất lịch sự tao nhã, cũng rất phù hợp với khẩu vị của Tiểu Báo Tử. Khiến cho Tiểu Báo Tử thập phần vừa lòng.

- Bọn hấn đương nhiên phải mất công như thế, Ô gia mấy trăm năm nay, nào có được một đệ tử như người đầu!

Từ Ung uống một ngụm trà. Hơi có vẻ đắc ý nói.

- Sư Phụ quá khen!

- Ta không quá khen, ta nói rất đúng sự thật, Không chỉ là Ô gia, cho dù là Đại Tấn ta, từ trước đến nay, thanh niên có ưu thế giống như người cũng cực kì ít, nhưng mà tuổi của người thực sự quá nhỏ, đã có thể công thành danh toại, đó cũng không phải là một chuyện tốt!

Tiểu Báo Tử gật đầu nói:

- Sư phụ nói rất đúng. Nhưng mà đệ tử cũng không phải là công thành danh toại gì cả. Chẳng qua là may mắn có được thanh danh mà thôi!

Ấu mà người ta cũng có được may mắn như người vậy thì quá tốt rồi!

Từ Ung nói:

- Ta còn đang lo lắng người nổi lên quá nhanh, sẽ khiến cho một số người ghen tị. Nhưng mà xem ra ta đã lo lắng vô ích rồi, bởi vì lấy thành tựu hiện tại của người, thì đám người ghen tị kia có mất cả đời cũng không cản được người, cho nên bọn hấn cũng chuyển từ ghen tị sang kính sợ!

- Như vậy thì khiến cho bọn họ cả đời này đều phải kính sợ ta đi!

Tiểu Báo Tử cầm lấy chén trà. Khẽ nhấp một ngụm trong giọng nói tràn ngập tự tin.

- Kế tiếp người có tính toán gì không? Tiếp tục làm một ngoại môn trưởng lão ở Ô gia, hay là có ý định gì khác, ta nghe nói ở bên ngoài người cũng có chút của cải?

- Tài sản tích góp bao nhiêu năm cũng không bằng thu nhập một năm của mỏ quặng tinh thiết!

Tiểu Báo Tử cười nói.

- Cửa cải ở bên ngoài của ta chủ yếu dùng để ổn định người nhà, Người cũng biết, ta còn phải lo cho người nhà nữa mà!

- Điều đó cũng đúng, nhưng mà người cũng không cần lo lắng quá mức. Trên giang hồ có quy củ của giang hồ, ân oán trên giang hồ cũng không được liên lụy đến người nhà, đây là thiết luật đã truyền xuống từ ngàn vạn năm, không có người nào đủ can đảm phá vỡ đâu!

- Điều đó cũng không hoàn toàn, Huyết Vô Nhai không phải là đã tiêu diệt toàn bộ Hạ gia ở Dương Châu sao?

- Hai chuyện đó không giống nhau, Huyết Vô Nhai tiêu diệt toàn bộ Hạ gia ở Dương Châu cũng không phải là vì ân oán giang hồ, hơn nữa cả Hạ gia cũng không có người nào có thể uy hiếp được hắn, người lại hoàn toàn khác, người có lực lượng cường đại, có được năng lực trả thù, cho nên sẽ không có ai dám động vào người nhà của người!

- Cho nên cái gọi là thiết luật này, kỳ thật cũng là do thực lực của mọi người mà quyết định, đúng không?

Tiểu Báo Tử cười hắc hắc nói.

- Không sai, ở tại nơi này, toàn bộ lợi ích đều phải dựa trên thực lực quyết định, người ở trên giang hồ lâu như vậy, hắn là rất rõ ràng điều này!

Từ Ung gật đầu nói,

- Tốt lắm ta cũng không quấy rầy người nữa, đi xa trở về thật sự vẫn còn có đôi chút mệt mỏi, ta phải về nghỉ ngơi, người cũng sinh hoạt nghỉ ngơi cho tốt, sau này nên cùng trao đổi giao lưu thường xuyên với các sư huynh đệ sống ở trong phủ!

- Đệ tử hiểu rồi!

Tiểu Báo Tử gật đầu, tiễn Từ Ung ra sân.

Mấy ngày tiếp theo. Quả nhiên hắn nghe theo lời của Từ Ung, cùng với mấy đệ tử quen biết trong Ô phủ như đám người Kim Nam Thanh cùng nhau ăn cơm uống rượu. Kết thành một đoàn, hắn cùng với mấy tên đệ tử đó cùng đi chấp hành nhiệm vụ, cùng nhau thu thập được liệu trên xe trong đêm, ở cùng một chỗ với bọn họ, Tiểu Báo Tử cũng không cần phải giữ thân phận trưởng lão gì cả.

Mấy năm qua đi, mấy tên đệ tử này ở bên trong Ô gia cũng hình thành một nhóm nhỏ.

Tục ngữ nói thật là đúng, giá ta thượng thập yêu dạng đích nhân quan hệ tối hảo ni?

(đại khái nghĩa là: Nếu như không cùng nhau trải qua một việc khó khăn thì hiện tại làm sao có được mối quan hệ tốt đẹp được?)

Cùng nhau đồng qua song, cùng nhau phiêu qua xướng, cùng nhau khiêng qua thương!

(Đại khái là: cùng nhau đi tới, cùng nhau hưởng thụ và cùng nhau trải qua khó khăn)

Nói đến cùng, chính là một đám trẻ con cùng nhau làm chuyện thất đức, tất cả mọi người hiểu rõ, ở chung với nhau mới tốt, mới không bị những lão đầu nhiều chuyện làm phiền, ví dụ như hiện tại Tiểu Báo tử và đám người Kim Nam Thanh, mặc dù một thân tu vi của Tiểu Báo Tử sớm đã vượt qua bọn hắn rất nhiều, nhưng mà lúc mọi người gặp nhau cũng không có sự tình gì phát sinh cả, gặp nhau đều cười, giảm được rất nhiều chuyện phiền toái.

Mấy người này, năm đó thu thập được liệu trên xe lúc đêm tối, là do Kim Nam Thanh cầm đầu, tất cả mọi người đều dựa vào những được liệu này thu được rất nhiều chỗ tốt, tu vi tăng trưởng cực nhanh, tuy rằng không thể so được với quái thai như Tiểu Báo Tử, nhưng mà ở trong đám đệ tử nội môn của Ô Gia cũng là thứ nhất thứ hai, đặc biệt là Kim Nam Thanh, một thân tu vi của hắn đã đạt tới đỉnh cảnh giới luyện bì. Chỉ còn cách cảnh giới Ly Đoán Cốt một nửa bước, chỉ chờ vượt qua một bước này, Ô gia sẽ lại nhiều hơn một vị trưởng lão, hơn nữa hắn lại có quan hệ với Ô Vân Châu, cho dù tương lai không thể trở thành nhân vật trọng yếu của Ô gia, cũng sẽ là nhân vật chủ chốt một phương, cho nên ở trong ô gia, bọn hắn là nhân vật chạm tay có thể bỏng, đương nhiên cũng là một đám có thể lực nhất trong đám nội môn đệ tử.

Hiện tại, ngay cả Đại công tử của Ô gia cũng phải nhường bọn hắn ba phần.

Tiểu Báo Tử không có tâm để ý chuyện tình của Ô gia. Mà ân oán ở bên trong Ô gia hắn cũng không quan tâm. Nhưng mà Tiểu Báo Tử vẫn rất thân mật với đám đệ tử cùng nhau ăn đêm năm đó. Vài người ở chung một chỗ, ba ngày một bữa tiệc nhỏ, năm ngày một bữa tiệc lớn, âm ỉ một trận.

Đương nhiên Tiểu Báo Tử cũng không cùng với đám đệ tử của Ô gia làm âm ỉ, hẳn một mực chú ý đến thế cục chiến tranh ở phía bắc Đại Tấn.

Không ai có thể lường trước được thế cục chiến tranh, Bắc Nguyên đã sắp sập đổ triệt để, năm mươi vạn đại quân của Đại Tấn quét ngang thảo nguyên, không chỉ đánh tan vương triều Bắc Nguyên, đương nhiên nơi đó đã không còn Vương, còn đánh cho đồng minh trưởng lão hội của các bộ lạc truyền thừa ngàn năm tan rã.

Bắc Nguyên không hề có năng lực phản kháng, Bát Tư Ba bị giết, Diệt Trần trọng thương, Côn Luân Thượng Sư thấy tình thế không ổn liền trở về núi Côn Lôn, hơn nữa còn tuyên bố đóng cửa mười năm, không màng thế sự, sĩ khí của Bắc Nguyên đã hạ xuống thấp nhất, các cao thủ cường giả của Bắc Nguyên đã hoàn toàn bị cường giả võ lâm của Đại Tấn liên thủ diệt sát, Bảo Âm Cách Nhật Nhạc và Tứ Đại Trà Lang của thảo nguyên, hai tên bát phẩm cường giả toàn bộ ngã xuống trước thế tấn công của Thiên Long ở Minh Nghĩa Kinh Viện, lúc này đây có thể nói là toàn bộ các đại thế gia của Đại Tấn dốc toàn lực xuất động. Tiến tới bên trong thảo nguyên điên cuồng cướp đoạt tiền tài, vật phẩm, mỹ nữ. Tạo thành đả kích mang tính hủy diệt đối với Bắc Nguyên, dân cư của các bộ lạc ở Thảo Nguyên đều nhận lấy tổn thương cực nặng, quan trọng nhất là, lúc này đây quân đội của Đại Tấn cũng không có cái gì gọi là nhân đạo. Quân đội gặp được người dân muốn chém thì chém, muốn bắt thì bắt, bắt được tám phần mười dân cư trên thảo nguyên về bán cho các con buôn, làm mặt hàng bán sang các quốc gia khác. Mà Đại Tấn lại tuyên bố thảo nguyên có quyền được mua trước tiên.

Kế tiếp đó là vô số công tác vô cùng rườm rà, các loại phân phối ích lợi, các thế gia cỡ trung giống như Ô gia đánh cờ với nhau, cố gắng tranh đoạt chén canh của nhau, đúng là người gieo hạt chúng ta gặt hái. Nhìn từ bên ngoài thật là náo nhiệt.

Đương nhiên Tiểu Báo Tử ở đường An xa, cũng nhân cơ hội này thu tiền phi nghĩa, hiện tại đường An Xa do thủy quân của Giang Thành chủ quản, vẫn đang khống chế thủy lộ Lạc Giang, căn bản là không thể khống chế được đã bị Tiểu Báo Tử dãi ăn uống, đồng thời lại cấu kết cùng với bọn cướp. dựa vào sông Lạc Giang, đường An Xa kiếm được thật nhiều tiền của phi nghĩa. Đương nhiên phát tài cùng với hẳn còn có Vương Thiên Lôi, hẳn là đại biểu ở bên trong đường An Xa, đồng thời còn kinh doanh lương thực ở đó, cửa hàng của hẳn đã trở thành cửa hàng số một số hai ở trong thành, cho dù là ở bên trong quận Trung Hòa, cũng có chút danh tiếng.

Tuy rằng có rất nhiều người khó chịu trong lòng nhưng mà không ai có lá gan trêu chọc hẳn, dù sao đứng phía sau cửa tiệm của hẳn chính là một gã cường giả có chiến lực bát phẩm, vì sinh ý bên trong một cái tiểu huyện thành mà trêu chọc một cường giả như vậy thì chỉ có đưa ngọc hoặc là một tên không muốn sống mới làm như vậy.

Cho nên sinh ý làm ăn của Vương Thiên Lôi cũng rất an nhàn. Thậm chí, hiện tại hẳn đã muốn kéo dài sinh ý từ Vân Châu đến đây, muốn vận chuyển lương thực thông qua Vân Châu để vận chuyển lương thực từ thảo nguyên sang, Vân Châu là cửa ngõ thông ra Thảo Nguyên, cùng là địa phương năm đó được mở ra nhiều nhất, thông qua Vân Châu để vận chuyển lương thực từ Thảo Nguyên vào, đây tuyệt đối là chuyện tình kiếm lời dễ nhất, hơn nữa đối với Vương Thiên Lôi mà nói, đây cũng là chuyện tình cực kỳ dễ xử lý.

Bởi vì Tiểu Báo Tử là trưởng lão Ô gia Vân Châu. Mà Ô gia lại là một trong những thế gia lớn nhất Vân Châu. Có quan hệ rất tốt đối với nhân mạch thương lộ.

Chuyện này đối với Tiểu Báo Tử mà nói cũng không khó khăn lắm, trên thực tế mà nói, hẳn có thể làm tốt những việc đó, thậm chí hẳn không phải tự mình ra mặt, chỉ cần giao cho Kim Nam Thanh là được, lấy địa vị hiện tại của Kim Nam Thanh ở Ô gia, thì rất dễ dàng có thể hoàn thành chuyện này.

Bắc Nguyên bị tiêu diệt đã là kết cục không thể tránh khỏi, cả Đại Tấn đều đắm chìm trong một mảnh cảm xúc gần như cuồng loạn. Từ Hoàng Đế đến dân chúng. Vạn năm đại loạn, khinh định như vậy sẽ bị tiêu diệt, Hiện tại nghĩ lại, giống như là nằm mơ vậy.

Công lao sự nghiệp bất hủ muôn đời trong truyền thuyết đã đạt được nhanh như vậy, ai cũng không ngờ tới.

Mà sau khi đạt được công lao bất hủ, không thể nghĩ ngờ danh vọng của Hoàng Đế Đại Tấn đã lên đến cao nhất, địa vị cũng đã vượt rất xa so với các Thánh Quân tổ tiên, miễn cưỡng cũng có thể xưng à đệ nhất

Thánh Quân từ trước đến nay, theo ý nào đó mà nói, nguyện vọng suốt đời, hẳn đã đạt được hơn nửa, một nửa còn lại, phải xem hẳn kết thúc như thế nào.

Tiểu Báo Tử xem ra, cái đuôi này sẽ không kết thúc tốt đẹp được, bởi vì món hàng này quá lớn, thảo nguyên Bắc Nguyên rộng lớn không cùng, diện tích lớn gấp mấy lần Đại Tấn hiện nay, có thể quản lý lãnh thổ của một quốc gia lớn như vậy đã là không tồi rồi. Hơn nữa Bắc Nguyên là khối thịt béo lớn nhất. Có thể nuốt xuống được hay không cũng là một vấn đề thật lớn, nếu không thể xử lý tốt, nói không chừng sẽ còn liên lụy đến toàn bộ Đại Tấn, khiến cho đang từ cực thịnh chuyển đến điểm cực suy, cũng không phải là một chuyện khó khăn gì.

Mà trong đó, Tiểu Báo Tử thấy được cơ hội của mình. Nhưng mà cơ hội này cũng không phải là bây giờ, mà là trong tương lai, hẳn còn cần phải quan sát, cần chờ đợi.

Trong lúc đang hội họp cùng với đám người Kim Nam Thanh. An bài tốt chuyện Vương Thiên Lô nhờ hẳn, Tiểu Báo Tử liền bắt đầu suy tính, quyết định bước tiếp theo của mình.

Theo bản tính của hẳn mà nói, hẳn chỉ là một người rất lãnh đạm, dã tâm lớn nhất của hẳn chính là sống lâu hơn vài ngày, làm một ít chuyện tình mình cảm thấy hứng thú.

Hiện tại thứ hẳn cảm thấy hứng thú nhất chính là võ công, còn về phần sống lâu hơn, cho dù hẳn không có một chén Diên Thọ Thủy ở bên trong Kim Nhạn Bôi, hẳn cũng tin tưởng mình có thể sống thêm mấy trăm năm nữa.

Theo ý nào đó mà nói, Tiểu Báo Tử năm nay mười sáu tuổi nhưng cũng đã hoàn thành toàn bộ mục tiêu cả đời của hẳn, thứ duy nhất hẳn theo đuổi đó là lực lượng càng mạnh.

Đương nhiên là trạng thái lý tưởng này, thật sự cũng không có đơn độc giống như trong tưởng tượng của hẳn.

Cũng giống như ở bên trong võ lâm, không phải là giống như cái hẳn vẫn nghe là: “người trong giang hồ thân bất do ki.” Nếu đã bước chân vào vũng nước giang hồ. Trong rất nhiều thời điểm, cần phải nước chảy bèo trôi, cần phải tùy lúc cẩn thận đối với đã kích xung quanh, dù là ngấm ngầm hay công khai, cũng không phải là người có tu vi cường đại thì có thể vô địch hậu thế.

Trong mắt của thường nhân, tu vi của hẳn thoát nhìn thì rất cường đại, nhưng mà Tiểu Báo Tử hiểu được, chính mình có được tu vi hiện tại và chiến tích huy hoàng như vậy là nhờ vào cặp mắt kỳ lạ và vận khí không gì sánh được. Đến khi cặp mắt của hẳn không dùng được nữa, vận khí cũng sẽ có lúc dùng hết. Tới khi đó, hẳn biết lấy cái gì để bảo vệ mình, bảo vệ người nhà của mình?

Vào giờ khắc này, Tiểu Báo Tử cuối cùng cũng có được nhận thức sâu sắc đối với câu nói: “Người trong giang hồ thân bất do ki.”

Những thứ này, không nói đâu xa, hiện tại ngay ở trước mặt hẳn liền có một chuyện tình gấp gáp, đó là ước hẹn ba năm đối với đám người Đại tiểu thư Mạnh Thanh Dung. Tuy rằng vẫn còn thời gian gần một năm, nhưng mà Tiểu Báo Tử lo lắng cũng chính là thời gian gần một năm này.

Thời gian quá dài, hiện tại Mạnh Thị đã biết được mình có thể đánh chết cường giả bát phẩm, biết được trong tay mình có pháp khí Tu La Âm Sát châm, có thể nói, những con bài bảo mệnh chưa lật của mình đều đã bị bọn hẳn biết được, hơn nữa bọn hẳn còn có thời gian chuẩn bị hơn một năm.

Đối với một đại thế gia như Mạnh Thị mà nói, thời gian một năm đủ để làm được rất nhiều chuyện, vì mặt mũi có thể không tiếc bất cứ giá nào, thậm chí có thể biến Mạnh Thanh Dung trở thành một quái vật có sức chiến lực cao hơn cả cường giả bát phẩm, cho dù là không làm như thế. Nhưng mà cũng có thể đưa cho Mạnh Thanh Dung một hai kiện pháp khí có uy lực cường đại, điểm này cũng chính là chỗ khiến hẳn đau đầu!

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()]

425. Chương 441-444: Mưu Đoạt Cổ Bảo.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 441-444: Mưu đoạt cổ bảo.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Quên đi, lo nhiều như vậy cũng không giải quyết được gì, dù sao thì hiện tại ta cũng có hai thanh đại chùy, đem hai thanh đại chùy này tu luyện đến mức lô hỏa thuần thành, thì sẽ có được lực lượng tuyệt đối, đến lúc đó không cần biết hắc có pháp khí uy lực cường đại cỡ nào, trực tiếp cầm chùy xông lên đập, ta cũng không tin tiểu cô nương nũng nịu này có thể chịu đựng được!

Hắn hung tợn thâm nghĩ trong lòng.

Trước cửa cung thật lớn, Lôi Long tôn giả và Kim Bào Nhân sóng vai mà đứng, hai người đều khép hồ đôi mắt. Khuôn mặt hơi ngẩng lên, giống như là đang cảm ứng cái gì đó, qua một lúc lâu, Kim Bào Nhân mới mở miệng nói:

- Tôn Giả, có chuyện gì?

- Hơi thở của pháp bảo kia đã sắp tiêu thất, xem ra đã hoàn toàn bị trấn áp rồi!

- Có thể trấn áp được pháp bảo cấp bậc cao nhất như Lưu Ly Ngọc Tĩnh bình, thủ đoạn thật không tầm thường!

Lôi Long tôn giả khẽ thở dài một tiếng.

- Kỳ thật cũng không có cái gì cả, lai lịch của Mã Thiên Trường rất thần bí, ta hoài nghi hắn là đệ tử của Ngũ Trang Quan!

Kim Bào Nhân thần nhiên nói.

- Ngũ Trang Quan?

Lông mày của Lôi Long tôn giả nhíu lại, vẻ mặt có chút ngoài ý muốn.

- Đã rất lâu rồi Ngũ Trang Quan không hiện thế, sao lại có thể có đệ tử xuất hiện được?

- Lôi Long cung cũng rất lâu không hiện thế, vì cái gì mà một vạn năm trước lại xuất hiện hào kiệt thống nhất thảo nguyên?

Kim Bào Nhân cười lạnh nói.

- Tôn giả đừng tưởng rằng tất cả mọi người đều là kẻ ngốc, đệ tử của người thống nhất thảo nguyên, đệ tử của người ta cũng có thể tiêu diệt Bắc Nguyên, coi như là có vay có trả?

- Lôi Long cung của ta và Ngũ Trang Quan hoàn toàn không có ân oán, bọn hắn cũng không cần phải qua một vạn năm mới làm như vậy, Lão Ô Quy, người cũng không cần phải ly gián quan hệ giữa hai nhà chúng ta.

- Ha ha, ta có ly gián đâu, ta chỉ nói ra ý nghĩ của ta thôi, về phần người nghĩ như thế nào. Không phải việc ta có thể quản, nhưng mà trong việc này, nếu quả thật có thể dùng thủ đoạn dễ dàng trấn áp Lưu Ly Ngọc Tĩnh bình, cũng chỉ có thể là Tụ Lý Càn Khôn của Ngũ Trang Quan thôi!

- Tụ Lý Càn Khôn?

Lôi Long tôn giả lặng đi một chút, nói:

- Nếu quả thật đúng là đệ tử của Ngũ Trang Quan, người cho rằng hắn có thể học được Tụ Lý Càn Không sao?

- Biết sao được, giống như tên đệ tử của Lôi Long Cung một vạn năm trước vậy, thực lực của hắn chẳng phải cũng nằm ngoài ý liệu của tất cả mọi người đó sao?

- Sự tình trước kia đừng có nhắc lại. Hiện tại Bắc Nguyên đã sắp sụp đổ rồi, mục đích tới nơi này của ngươi cũng đã đạt được, có phải là đã đến lúc phải đi? Lôi Long Cung của ta không lưu lão Ô Quy ngươi được!

- Thôi thôi thôi, ta cũng tự mình hiểu được, sẽ không ở đây chọc lão gia hỏa ngươi nữa, ta biết bây giờ ngươi đang rất muốn dùng một tát đánh chết ta, vẫn là đi sớm một chút thì tốt hơn!

Trong khi nói chuyện, cũng không thấy hắn làm ra hành động gì, thân thể hóa thành một đạo kim quang, bay thẳng lên trời cao, trong nháy mắt đã biến mất khỏi tầm mắt của Lôi Long tôn giả.

- Lão Ô Quy chết tiệt này!

Nhìn thấy phương hướng biến mất của Huyền Quy Thổ, Lôi Long tôn giả khẽ chửi một tiếng, nhưng cũng có vẻ có chút không thể tránh được. Lôi long cung là một tồn tại đặc thù, giống như Ngũ Trang Quan trong truyền thuyết, hắn là chủ nhân của Lôi Long cung, không có một thân thủ đoạn thông thiên, cũng không thể tùy ý nhúng tay vào chuyện tình thế tục, cho dù là Bắc Nguyên bị diệt, hắn cũng chỉ có thể âm thầm làm một ít thủ đoạn nhỏ mà thôi. Mà trong lúc này bởi vì có Huyền Quy thượng nhân đến mà không thể thi triển cái thủ đoạn nhỏ này, chỉ có thể đưa đưa Bát Tư Ba một viên Thiên Long thần đan, ai biết trong đại quân của Mã Thiên Trường có một cái cổ bảo nghịch thiên là Ngọc Tịnh Lưu Ly bình. Cho dù Bát Tư Ba có ăn Thiên Long thần đan, nâng thực lực của mình lên Thông Huyền cảnh, nhưng đứng trước mặt cổ bảo vẫn không có đất dụng võ, bị đánh bại trong nháy mắt, thật sự là khiến cho Lôi Long tôn giả buồn bực.

Nhưng mà, sự tình đã đến nước này, hắn cũng không có biện pháp lo liệu.

- Cung chủ, tiếp theo nên làm thế nào?

- Cái gì cũng không cần làm, cái gì cũng không muốn quản. Thiên hạ sắp đại biến, Lôi Long Cung ta tạm thời yên lặng theo dõi kì biến đi!

Lôi Long tôn giả khoát tay áo, xoay người tiến vào Lôi Long cung, hai cái cánh cửa thật lớn chậm rãi khép lại. Tầng ngăn cách giữa Lôi Long Cung và thế giới bên ngoài hoàn toàn mở ra, không còn một tia sinh khí và động tĩnh.

- Cái gì, đi mưu đoạt Lưu Ly Ngọc Tịnh Bình?

Tiểu Báo Tử khiển trách một tiếng, từ trên ghế nhảy dựng lên, sau đó lại mạnh mẽ ngồi xuống, bưng kín miệng mình, bình tĩnh nhìn Kim Kê lão trước mắt, vẻ mặt cổ quái:

- Ngươi không diên đầy chứ, chuyện tình Kim Nạn Bôi lần trước còn chưa có giải quyết đâu, ngươi còn dám có chủ ý với cổ bảo này!

Kim Kê lão vừa mới xuất hiện trước mặt hắn, nhưng lại làm cho hắn hoảng hốt.

Từ sau khi chia tay ở Nam Man Việt Châu, Tiểu Báo Tử không có gặp thẳng nhai này, còn lo không biết hắn chạy đi đâu, ai biết bỗng dưng hắn lại nhảy ra trước mắt của mình.

Chuyện tình Kim Nạn Bôi, đã được giải quyết xong!

Lão Kim Kê nói.

- Giải quyết?

Tiểu Báo Tử có chút khó hiểu.

- Ta nghe nói, mấy tháng trước, Kim Nạn Bôi lại xuất hiện ở Thục Châu, người cầm Kim Nạn Bôi so với người không sai biệt lắm. Nghe nói bị người ta giết, Kim Nạn Bôi cũng bị cướp đi!

- Người là do Tiên Cung thả ra, Kim Nạn Bôi bị cướp cũng là giả, hết thấy đều là một vở kịch thôi!

Lão Kim Kê nói.

Tiểu Báo Tử lúc này mới gật đầu nói:

- Ta biết, người cũng sẽ không dễ dàng bị thu phục như vậy, thì ra là thế, Tiên Cung thật đúng là hào phóng, bảo vật như Kim Nhận Bôi cũng có thể dễ dàng đem tặng!

- Đây không phải là Tiên Cung hào phóng, Kim Nhận Bôi đối với người khác mà nói thì là vật báu vô giá, nhưng đối với Tiên Cung mà nói, thì một chút giá trị cũng không có, hiện tại bên trong Tiên Cung trừ bỏ một ít nhân viên bên ngoài ra, người nào không có tu vi đã ngoài thất phẩm đây? Sống lâu thêm một trăm năm, không đáng để bọn hắn liều mạng. Về phần linh tính, mọi người tu luyện khác nhau tự nhiên cũng không có cùng lựa chọn, không đáng vì chén nước này mà đắc tội ta!

- Nói cũng đúng!

Tiểu Báo Tử cười hắc hắc nói:

- Dù sao đồ chơi kia cũng chỉ có thể dùng một lần thôi!

- Tốt lắm, không nói nhảm nữa, nói chuyện chính sự đi, bây giờ Lưu Ly Ngọc Tĩnh bình đang ở trong lầu của Mã Thiên Trường!

Tiểu Báo Tử vội vàng cắt ngang lời nói của hắn,

- Lão Kim Kê này, ta chưa từng nói là sẽ làm chuyện này mà!

- Sẽ không để cho người làm không công đâu!

- Vấn đề bây giờ không phải là vô ích hay không vô ích, mà là chuyện này quá mức nguy hiểm!

Tiểu Báo Tử nói.

- Ngay cả lão quái vật Thông Huyền Cảnh còn dễ dàng bị thu phục, người muốn ta đi tìm chết à!

- Lưu Ly Ngọc Tĩnh Bình là cổ bảo không thể tùy ý sử dụng, mỗi một lần sử dụng đều phải trả một cái giá thật lớn!

Kim Ngọc Tuyền nói,

- Hơn nữa lần Trước Mã Thiên Trường đã dùng nó thu một tên cường giả Thông Huyền Cảnh, muốn sử dụng một lần nữa cũng không dễ dàng gì!

- Như vậy thì sao? Mã Thiên Trường cũng không phải là một nhân vật đơn giản!

Tiểu Báo Tử trầm lặng nói.

- Người nghị đại chiến diệt quốc lúc này đây chỉ là chuyện trùng hợp sao?

- Người mời Tiên Cung ra tay lúc này chính là Tấn Đế!

- Cái gì?

- Đương kim Hoàng Đế Đại Tấn mời Tiên Cung chúng ta ra tay!

Kim Ngọc Tuyền nói.

- Mã Thiên Trường bên kia người không cần phải lo lắng, tự nhiên sẽ có người xử lý, chuyện chúng ta phải làm rất đơn giản, chỉ cần lên vào bên trong lầu. Tìm và đánh cắp Lưu Ly Ngọc Tĩnh bình là xong!

- Nói cách khác chỉ là đi ăn trộm thôi sao?

- Nếu người đã hiểu như thế. Ta cũng không còn gì để nói!

Kim Ngọc Tuyền cười khỏ nói.

- Nguy hiểm trong chuyện này không lớn, chỉ cần chui vào bên trong lầu cần thận tìm tòi là được.

- Nếu như không tìm thấy thì phải là thế nào?

- Không tìm thấy, thì sẽ trở về.

Kim Ngọc Tuyền nói,

- Bọn hắc tử gửi thư cho chúng ta tức là đồ vật đó ở trong lều, chúng ta chỉ cần tìm kiếm bên trong lều cẩn thận, nếu quả thật là không tìm được, đó cũng không phải là vấn đề của chúng ta!

- Người xác định chỉ cần tìm kiếm bên trong lều?

Về mặt Tiểu Báo Tử khó hiểu nói.

Chuyện này nghe thì rất đơn giản, chỉ cần ở trong lều tướng quân vớt một phen là được, nhưng nhìn hai bên nắm quyền lực. Một phương là Hoàng Đế Đại Tấn, công lao sự nghiệp đã có thể đuổi kịp và vượt qua toàn bộ Đế Vương trong lịch sử. Một bên khác là tổng đốc Văn Châu quyền thế ngập trời, thực lực khó lường. Bị cuốn vào cuộc tranh đấu của hai người này cũng không phải là chuyện tình đơn giản, hậu quả vô cùng!

- Không phải là chúng ta bị cuốn vào, mà là Tiên Cung bị cuốn vào, chúng ta chỉ là người làm việc thôi, yên tâm đi, Tiên Cung sẽ không hy sinh chúng ta!

Kim Ngọc Tuyền nói.

- Ta vẫn cảm thấy không yên tâm !

Tiểu Báo tử nói.

- Trong chuyện này ta vẫn cảm thấy có cái gì đó không đúng, để ta suy nghĩ vài ngày có được không ?

- Người không cảm thấy lá gạn của người rất nhỏ sao?

- Cũng là bởi vì nó nhỏ nên ta mới có thể sống được đến ngày hôm nay, mới có thực lực như bây giờ!

Tiểu Báo tử nói, đối với Kim Ngọc Tuyền hẳn cũng không cần phải băn khoăn gì cả.

- Nói cách khác, giống như Vương Xà vậy, không hiểu sao lại đi đến thảo nguyên, nếu không phải ta ăn nói khéo léo, có lẽ phải gửi lại mạng ở đó rồi.

- Tiểu tử Vương Xà này thật to gan lớn mật, nhưng mà từ trong chuyến đi ấy hẳn cũng lấy được không ít chỗ tốt, trải qua một phen tranh đấu như vậy, sinh tử ấu đả đối với việc bước vào Thông Huyền Cảnh tương lai của hắn có được vô vàn chỗ tốt!

Kim Ngọc Tuyền nói,

- Những người như chúng ta, nói một cách dễ nghe là theo đuổi võ đạo đến cực điểm, sinh mệnh cực kỳ mong manh, nói khó nghe một chút là nghịch thiên hành sự, loại chuyện tình nghịch thiên này, nếu tâm tư không có vài phần hung ác, vài phần tàn nhẫn, thì không thể nào tiến bộ được.

- Nói có lý, nhưng mà ta vẫn cảm thấy chuyện này quá mức nguy hiểm!

- Người không muốn nghe một chút xem thù lao là cái gì à?

- Không muốn nghe!

Tiểu Báo Tử lắc đầu liên tục.

- Ngày mai, ngày mai người quay lại, ta cho người một câu trả lời thuyết phục được không?

- Cũng tốt, vậy thì ngày mai đi. Hiện tại người thay thế vị trí của Xà Vương, hiện tại hai người chúng ta làm cùng với nhau, nếu như người không muốn đi, ta cũng không thể đi được, tổn thất này ta đều sẽ tính cho người!

- Thôi đi, nói không chừng ta không đi là cứu mạng người đấy, ân cứu mạng này, tính cho ai?

Tiểu Báo Tử kêu lên.

Kim Ngọc Tuyền không để ý tới hắn, trực tiếp rời đi. Chỉ để lại một mình Tiểu Báo Tử đang nhú mày suy nghĩ.

- Chuyện này cũng không dễ quyết định, ta đang định chuẩn bị bề quan một thời gian, đem những chỗ tốt lấy được trên thảo nguyên hoàn toàn hấp thu. Không thể tưởng tượng được lại đụng phải chuyện tình này,

lấy trộm Lưu Ly Ngọc Tịnh bình? Chuyện này nghĩ như thế nào cũng đều có vấn đề, Hoàng Đế Đại Tấn làm sao lại biết được sự tồn tại của Tiên Cung, tại sao hắn lại thuê Tiên Cung làm chuyện này đây? Lão Kim Kê không muốn ta suy nghĩ phức tạp, nhưng mà càng không phức tạp, trong lòng của ta lại càng không an ổn!

Tiểu Báo Tử sờ sờ cái cằm, nhúu chặt mày, đi đi lại lại trong phòng, tự hỏi sự tình được mất.

Nếu như không đi?

Nếu như không đi, Tiên Cung tuyệt đối sẽ không cưỡng ép người khác. Nếu mà không đi, tìm một chỗ bế quan, hấp thu hết những chỗ tốt thu được trong chuyến đi thảo nguyên. Nói không chừng còn có thể tăng tiến tu vi của mình lên lục phẩm, không thể nghĩ ngờ đây chính là lựa chọn tốt nhất, chính mình cũng sẽ không tổn thất cái gì cả.

Nhưng mà, trong lòng của hắn lại có chút không ổn, Kim Ngọc Tuyền nói không sai, tu luyện chi đạo, chính là làm chuyện nghịch thiên, phải có được một khí thể hung ác, chỉ dựa vào vận khí thì không được.

Từ lúc học võ công đến nay, Tiểu Báo Tử đều là một đường đi tới. Tuy rằng trong đó cũng có chút nguy hiểm, nhưng mà nó chung vẫn là thuận buồm xuôi gió, hơn nữa vẫn khí cũng rất tốt, chỉ trong một thời gian ngắn đã có được thực lực vô cùng cường đại, tuy rằng cũng phải trải qua vài lần ẩu đả sinh tử, nhưng mà lần nào hắn cũng không hề tổn thương gì cả, ý vào nhiều con bài chưa lật của mình, lúc ẩu đả trong lòng cũng có chút lo lắng, nhưng mà lúc này đây hoàn toàn không có giống như vậy.

Trong lòng hắn không yên.

Chính là bởi vì trong lòng không yên tâm cho nên mới không dám dễ dàng hạ quyết định, nhưng mà ở sâu trong lòng hắn, lại sinh một loại cảm giác nóng lòng muốn thử.

Tổng đốc Văn Châu Mã Thiên Trường, ở trong lòng hắn luôn là hình tượng kỳ nhân thần bí khó lường. Mặc dù từ nhỏ tới giờ Tiểu Báo Tử vẫn chưa có gặp qua hắn nhưng thử

đoạn làm việc của hắn lại làm cho Tiểu Báo Tử âm thầm kinh sợ không thôi.

Tiểu Báo Tử nhận thấy, Bắc Nguyên bị hủy diệt lúc này đây, trên thực tế là cũng được hắn tính toán tốt rồi. Từng bước một ép Bắc Nguyên đến tình trạng này, mà thời tiết cuồng bạo phong tuyết lúc này đây, chỉ là hắn đang chờ đợi một cái cơ hội mà thôi. Bởi vì lúc trước đã chuẩn bị đầy đủ, cho nên chỉ cần đợi đến khi thời cơ tới. Vì chuẩn bị thời cơ hắn đã làm cho thảo nguyên Bắc Nguyên ở phương bắc tồn tại từng vùng một vạn năm tan thành mây khói, thậm chí vọng tộc diệt chủng.

Nhân vật như vậy, trong lòng Tiểu Báo Tử ngoại trừ kính phục ra, còn có một nỗi hiếu kỳ.

- Có lẽ, ta tìm hiểu thêm một chút về phong thái của vị tổng đốc đại nhân cũng không phải là một việc xấu!

Trong lòng Tiểu Báo Tử bỗng nhiên hiện lên ý nghĩ như vậy, mạnh mẽ dừng bước.

- Ừm cũng nhân cơ hội này, càng hiểu biết thêm một chút đối với cổ bảo và chuyện tình của Tiên Cung cũng không phải là một chuyện xấu!

- Ta nghĩ người sẽ không đến chứ.

Trong bóng đêm, Kim Ngọc Tuyền lặng lẽ đứng ở trên tường thành cao lớn của thành Tần Lăng, nhìn Tiểu Báo Tử từ phía xa đi tới, trong mắt hiện lên vẻ mỉm cười, sau đó lại thấy được cái nhẫn đeo trên tay Tiểu Báo Tử.

- Ngay cả nhẫn mà tiểu tử Xà Vương đó cũng đưa cho người, xem ra thương thế của hắn thật không nhẹ!

- Nói không chừng, sau khi thương thế của hắn lành lại, cũng là lúc hắn bước chân vào Thông Huyền Cảnh cũng nên!

Tiểu báo tử nói.

- Đừng nói nhảm nữa, chúng ta đi thôi, ta cũng rất muốn biết một chút về cổ bảo trong truyền thuyết này!

- Có ý tứ, ngày hôm qua bộ dạng của ngươi vẫn là một mực không muốn biết, hiện tại lại nóng lòng muốn biết. Rốt cục là cái gì có thể khiến cho ngươi thay đổi nhiều như vậy chỉ sau một đêm?

- Ta chỉ là cảm thấy lời ngươi nói không sai, Tu luyện chi đạo chính là làm chuyện nghịch thiên, nếu mà không có vài phần dũng khí, vài phần ngoan cường, thì làm sao có thể bước tiếp trên con đường này đây? Ta nhận lời với ngươi không phải là vì thù lao, cũng không phải vì cổ bảo. Đơn thuần chỉ là vì mài luyện tâm tính của ta mà thôi!

- Tốt, Vương Xà quả nhiên không có nhìn lầm người!

Kim Ngọc Tuyền cười ha ha nói.

- Vậy chúng ta đi thôi, còn cách vài trăm dặm nữa mới đến nơi!

Khi nói chuyện, thân hình vừa động cả người giống như tên rời cung, vọt tới hướng bắc, đảo mắt đã biến mất trong bóng đêm mịt mờ.

Tiểu Báo Tử khẽ cười, trên người thanh quang chợt lóe. Một đạo thanh sắc kiếm quang bay ra, phát ra một tiếng “xoát” liền bay ra xa vài dặm, bỏ lại Kim Ngọc Tuyền phía sau.

- Ngự Kiếm phi hành?

Lão Kim Kê đang toàn lực phi hành chỉ cảm thấy thân thể phát lạnh, sau đó liền thấy một đạo thanh sắc kiếm quang bay sát qua người mình, phi thẳng lên trời cao, ẩn vào trong mây mù! Trong mắt của hắn hiện lên vẻ cực kỳ sợ hãi.

- Lão Kim Kê, đừng có dùng đồ kinh công bỏ đi đó, còn vài trăm dặm nữa mới đến nơi!

Thanh âm của Tiểu Báo Tử từ rất xa vọng vào trong tai của Lão Kim Kê, lúc này Lão Kim Kê mới hồi phục lại tinh thần.

- Tiểu Tử này, quả nhiên là ba ngày không gặp phải nhìn bằng cặp mắt khác, lại có thể trở thành kiếm tu!

Trên người Kim Ngọc Tuyền hiện lên một tầng quang mang màu vàng, cũng không biết thân thể có hành động gì, cả người lên bay lên không.

- Bản thân ta muốn nhìn một chút, kiếm tu ngự kiếm phi hành có nhanh như trong truyền thuyết hay không.

Hắn lăm bắm, thân thể hóa thành một đạo kim quang, cũng bay vào trong mây giống như Tiểu Báo Tử, gắt gao đuổi theo thanh sắc kiếm quang của Tiểu Báo Tử.

Đây là lần thứ hai Tiểu Báo Tử chân chính phi hành.

Lần đầu tiên là hắn bị Huyết Vô Nhai bắt, mang theo hắn rồi dùng huyết dương phi hành, khi đó hắn chỉ là một tên tiểu hài tử cái gì cũng không biết mà thôi, tuy rằng ra vẻ trấn định nhưng trong lòng vẫn có chút sợ hãi. Sau này học được Thừa Long Ngự Phong Quyết, lấy công lực cùng với trình độ lý giải công pháp hiện tại của hắn, nhiều nhất cũng chỉ có thể phi hành trong khoảng ba mươi tượng tương đương với chín mươi thước trong không trung mà thôi. Muốn làm được như lời nói trong khẩu quyết, vẫn còn phải tu luyện lâu lắm, sao có thể làm được như hiện tại. Ngự kiếm bay thẳng lên trời cao, bay lượn cực nhanh.

Lúc mới bắt đầu Tiểu Báo Tử còn có chút không quen, bởi vì ngự kiếm phi hành vô luận là tốc độ hay là độ cao, cũng không phải Thừa Long Ngự Phong Quyết có thể sánh bằng.

- Tiểu tử, đến tột cùng ngươi là dạng quái thai đến từ nơi nào. Như thế nào lập tức lại có thể biến thành kiếm tu?

Kim Ngọc Tuyền điều khiển đạo kim quang bay ở phía sau, hướng về phía hắn lên tiếng.

- Ha Ha, là do ngươi không biết đấy thôi. Ta vốn là kiếm tu mà.

Tiểu Báo Tử ha ha cười nói.

- Chỉ là trước kia không thể ngự kiếm phi hành thôi!

- Kiếm cái gì mà kiếm, trên giang hồ có ai mà không biết ngươi dùng chùy chứ!

Kim Ngọc Tuyền thấp giọng mắng, trên giang hồ bây giờ Tiểu Báo Tử cũng được coi là một nhân vật có tiếng tăm, lời đồn đại của hắn trên giang hồ cũng rất nhiều. Tất cả mọi người đều biết vũ khí của hắn chính là một cặp Thiết chùy, tinh thông quyền pháp, hơn nữa đã cô đọng ra quyền ý, trên người còn có một bộ pháp khí uy lực cực lớn. Nhưng mà chưa từng nghe nói qua hắn có sử dụng phi kiếm, hơn nữa còn là một kiếm tu có thể ngự kiếm phi hành hơn vạn năm chưa từng xuất hiện.

- Đó là Chu Báo, bây giờ ta không phải là Chu Báo, bây giờ ta là Hiểu!

Tiểu Báo Tử thần nhiên nói, khuôn mặt của hắn hiện lên một nụ cười cổ quái:

- Ta là Hiểu, không phải là Chu Báo của Ô gia!

Kim Ngọc Tuyền im lặng, cảm thấy lời của Tiểu Báo Tử nói cũng đúng, sau khi Tiểu Báo Tử hóa thân thành Hiểu, đúng là có một tiểu kiếm màu xanh biếc, kiếm pháp cũng không tệ lắm.

Thấy Kim Ngọc Tuyền không nói gì, Tiểu Báo Tử nói:

- Lão Kim Kê, không bằng chúng ta đua xem, thử xem là cương khí của người nhanh hay là ta ngự kiếm nhanh?

- So cái rắm á, ai có thể so sánh với lực công kích và tốc độ của kiếm tu được!

Kim Ngọc Tuyền có chút oán hận nói,

- Ta thấy người ngự kiếm vẫn còn có chút vụng về, chắc là mới luyện thành ngự kiếm không bao lâu, nhân cơ hội này làm quen nhiều một chút với kiếm của người đi, không cần làm mấy chuyện nhảm chàm đó!

Tiểu Báo Tử không cãi được một câu, buồn bực một trận, kiếm quang nhất thời đại thịnh, đẩy nhanh tốc độ lên ba thành, bỏ Kim Ngọc Tuyền ở phía sau.

- Ài, đúng là người trẻ tuổi, thật sự là dễ xúc động. Cho dù là ngự kiếm phi hành, cũng không cần tiêu hao tu vi sao. Người làm như vậy, cho dù đến nơi cũng phải nghỉ ngơi một hồi, sẽ làm chậm trễ thời gian.

Kim Ngọc Tuyền bắt đầu dĩ cười, cũng không thêm oán hận.

Quả nhiên, sau khi kiếm quang của Tiểu Báo Tử bay được hơn mười dặm, liền chậm lại, sắc mặt cũng không lấy gì làm đẹp, sau đó chờ Kim Ngọc Tuyền đuổi theo.

- Tốt lắm tiểu bằng hữu, không cần tiếp tục đùa giỡn nữa, đi tiếp một trăm dặm chính là lều lớn của chúng, cẩn thận một chút không được bại lộ chân tướng!

Khi nói chuyện, kim quang trên người hắn chợt tắt, bay về chỗ có nhiều mây mù, muốn dùng những đám mây dày trên bầu trời để che dấu hành tung của mình.

Tiểu Báo Tử nghĩ nghĩ, cũng đi theo, kiếm quang màu xanh trên người cũng chợt tắt, thanh thế giảm đi. Đi ở phía sau Kim Ngọc Tuyền, lén lút bay vào sâu trong thảo nguyên.

Từ trên không trung quan sát, có thể nhìn rõ thảo nguyên không sót một cái gì.

Tuy rằng Bạo Phong Tuyết đã ngừng lâu rồi. Nhưng tuyết đọng trên thảo nguyên vẫn không biến mất, vẫn là một mảnh trắng xóa, mà ở trên thảo nguyên tuyết trắng, vô số lều bạt màu trắng nối liền thành một đoàn kéo dài đến sâu trong thảo nguyên.

Đây là quân trường của quân đội Đại Tấn.

Tuyết lớn ngăn trở đại quân của Đại Tấn truy kích, ở trong hoàn cảnh như vậy, áp dụng chiến thuật truy kích nhanh chóng là không thực tế, cho nên Mã Thiên Trường liền áp dụng phương pháp thận trọng, vững chắc. chia năm mươi vạn đại quân thành mười quân đoàn, đi song song với nhau, không nói đến hiện tại thiết kỵ của thảo nguyên đã mất hết nhuệ khí và dũng khí, mà cho dù là vẫn còn nhuệ khí thì dưới tình huống vương triều hoàn toàn bị đánh tan. Cũng không thể có đủ nhân mã để tiến hành phản công. Quan trọng nhất là hoàn cảnh hiện tại của thảo nguyên, tuyết lớn bao trùm cả thảo nguyên không chỉ ngăn cản đại quân của Mã Thiên Trường mà còn cản trở cả hoạt động của thiết kỵ thảo nguyên, ưu thế tiến thoái như gió của thiết kỵ Bắc Nguyên hoàn toàn không thể phát huy được. Chỉ cần cho ngựa chạy nhanh một chút thì sẽ bị thụt chân vào bên trong tuyết, không thể đứng dậy được.

Hiện tại việc duy nhất thiết kỵ Bắc Nguyên có thể làm là trốn, hướng tới chỗ sâu bên trong thảo nguyên mà chạy trốn, thoát được càng xa càng tốt, mà các bộ tộc của thảo nguyên thì không được may mắn như thế, bọn hãn không có tốc độ như của quân đội. Chỉ có thể đứng ở nơi này chờ chết. Chờ đợi đại quân của Đại Tấn tấn công chiếm được bộ lạc của bọn hãn. Rồi giết sạch trai tráng trong bộ lạc, nữ nhân và nhi đồng thì bị bắt đi. Được quân đội mang bán cho thương nhân và con buôn nô lệ, cuối cùng là dùng một mối lửa thiêu hủy cả bộ tộc.

Đứng ở trên không có thể nhìn thấy rõ ràng hơn mười chỗ có ánh lửa, đó đúng là những chỗ có bộ lạc bị tiêu hủy.

Tốc độ của Kim Ngọc Tuyền và Tiểu Báo Tử dần chậm lại, cuối cùng dừng ở độ cao ngàn trượng trên không.

- Nơi đó chính là lều trại của Mã Thiên Trường!

Kim Ngọc Tuyền chỉ vào một cái lều lớn được quân đội canh gác rậm rạp.

- Kết thúc của Bắc Nguyên đã được định đoạt.

Tiểu Báo Tử cũng không trả lời hãn, mà nhìn vào trong thảo nguyên, nhẹ nhàng cảm thán một tiếng.

- Đúng vậy, đã kết thúc rồi!

Kim Ngọc Tuyền thấy bộ dáng của Tiểu Báo Tử, không khỏi nở nụ cười.

- Làm sao vậy, luyện tiết Bắc Nguyên à.

- Không phải, chỉ là cảm thấy chuyện này phát sinh quá mức đột ngột, có chút khó tin.

Tiểu Báo Tử tự giễu cười.

- Được rồi, không nói chuyện này nữa, nói thử xem, chúng ta động thủ như thế nào.

- Bây giờ là giờ nào?

- Chắc cũng khoảng giờ dần!

- Chờ một chút nữa, lát nữa sẽ có người tới truyền chỉ, đồng thời còn có tân giám quân. Đến lúc đó nhất định Mã Thiên Trường sẽ dẫn hãn tuân tra đại doanh. Đến lúc đó chúng ta sẽ lẫn vào bên trong.

Đang phi hành ở trên không trung, Tiểu Báo Tử và Kim Ngọc Tuyền thấy rõ ràng một đội cấm kỵ cười kỵ mã hướng tới chỗ lều lớn của đại quân ở sâu trong thảo nguyên. Một lát sau liền thấy Mã Thiên Trường dẫn một đám người ra bên ngoài, đi tuần tra quanh doanh trại.

- Công phu làm ăn gian dối thật đúng là hơn người!

Tiểu Báo Tử thấp giọng thì thầm một tiếng, liếc mắt nhìn Kim Ngọc Tuyền một cái.

- Đi xuống đi!

Kim Ngọc Tuyền khẽ cười, vỗ vỗ Tiểu Báo Tử, hạ thấp kim quang, thân mình như một ngôi sao băng rơi thẳng xuống từ không trung, mục tiêu chính là lều thống soái của Đại Tấn. Đồng dạng Tiểu Báo Tử cũng vận dụng Thiên Xà Liễm Huyện Thuật, sử dụng Thần Hạc Biến trong Thiên Cầm Cửu Biến, không chút dao động thông dong hạ xuống.

Thời tiết âm u, xung quanh lều trưởng của Mã Thiên Trường, tuy rằng cũng có một ít cao thủ, nhưng mà tu vi của những cao thủ này đều là tứ, ngũ phẩm, người mạnh nhất cũng chỉ có tu vi lục phẩm. Căn bản là không có khả năng phát hiện hai người Tiểu Báo Tử và Kim Ngọc Tuyền.

Hai người xâm nhập vào trong lều thống soái rất thuận lợi.

Bởi Vì Mã Thiên Trường đã rời đi, cho nên ngoại trừ bốn gã hộ vệ có tu vi ngũ phẩm trong lều ra, dường như cũng không có những người khác.

Đây là lều chủ soái của Mã Thiên Trường, diện tích còn lớn hơn những cái lều bên ngoài gấp mấy lần, nhưng bên trong lại hết sức đơn giản. Ở giữa lều là một cái chậu lửa, phía bắc lều là một cái bàn không lớn lắm,

bên trên vách lều là một tờ giấy có ghi lại rõ ràng bản đồ địa hình Bắc Nguyên, còn lại thì cái gì cũng không có. Thậm chí một cái ghế dựa thừa ra cũng không có.

Trong đại quân này, ngoại trừ Mã Thiên Trường, không ai có thể ngồi.

Bốn gã hộ vệ, Tiểu Báo Tử và Kim Ngọc Tuyền chia nhau mỗi người xử lý hai tên, rất nhanh có thể vô thanh vô tức chế trụ hai người, chế trụ huyết đạo của bọn hắn làm cho bọn họ còn giống y như không có chuyện gì, đứng ở nơi đó. Giống như hộ vệ gác cửa, cho nên cũng không có lộ ra cái gì dị thường.

Không hề nghi ngờ gì, lúc này đây, công tác chuẩn bị của Tiên Cung vô cùng tốt, mà triều đình Đại Tấn cũng vô cùng phối hợp.

Tám tên thân vệ cưỡi ngựa chạy tới là do triều đình phái đến, tiếp đón phải tới hừng đông mới có thể kết thúc, cho nên rất rõ ràng tâm nhậm giám quân của triều đình sẽ cuốn lấy Mã Thiên Trường cho đến khi hừng đông.

Trong đoạn thoai gian này, phòng bị của lều chủ soái trong đại quân là yếu nhất.

- Lưu Ly Ngọc Tịnh bình là cổ bảo quan trọng như vậy, Mã Thiên Trường sao có thể tùy tiện để nó ở trong lều chủ soái? Theo lý mà nói thì hắn phải mang theo bên mình mới đúng!

Tiểu Báo Tử từng hướng tới Kim Ngọc Tuyền hỏi một cái nghi vấn cực kì hợp lý, mà lúc đó Kim Ngọc Tuyền đã trả lời hắn như sau.

- Nếu đồ vật đó ở trên người của hắn, chúng ta sẽ không thể tìm được trong lều, chúng ta vẫn sẽ có thù lao, ngoài ra những chuyện khác không liên quan đến chúng ta, nhưng mà hắn sẽ không mang cổ bảo kia trên người!

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()]

426. Chương 445-447: Như Ý Huyền Ma Yên, Bách Độc Hàn Quang Chương.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 445-447: Như Ý Huyền Ma Yên, Bách Độc Hàn Quang Chương.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Kim Ngọc Tuyền trả lời vô cùng nắm chắc, mặc dù Tiểu Báo Tử có chút khó hiểu nhưng mà cũng không hỏi nhiều.

Hai người tiến vào bên trong lều, lều trại tuy lớn, nhưng bày biện bên trong lại cực kỳ đơn giản, cho nên có đồ vật gì nhìn qua là biết ngay, dường như không có chỗ nào có thể giấu đồ được.

Cách cách!

Chiếc bàn của Mã Thiên Trường bị Tiểu Báo Tử dùng một chưởng đập nát, nhưng trừ bỏ một đồng gỗ vụn ra thì cái gì cũng không có, theo sau cái bàn là cái ghế dựa cũng bị Tiểu Báo Tử đập vỡ.

- Đây, người kiểm chế chút !

- Kiểm cái rắm à, cổ bảo của cường giả Thông Huyền Cảnh, không có khả năng ngay cả một chưởng của ta cũng không chịu nổi?

Về mặt của Tiểu Báo tử ra vẻ không sao cả nói.

Một câu nói này khiến cho Kim Ngọc Tuyền á khẩu không nói được gì nữa, đúng vậy loại cổ bảo cấp bậc này, làm sao có thể bị Tiểu Báo Tử tát một cái mà đã vỡ vụn ra được?

- Ta muốn nói là ngươi làm ra động tĩnh nhỏ một chút!

Kim Ngọc Tuyền bất đắc dĩ nói, trong lúc hấn nói chuyện, Tiểu Báo Tử đã tung chậu lửa kia ra. Khiến cho than văng đầy mặt đất, rồi cầm lấy cái chậu, xem xét cẩn thận một hồi nhưng không có nhìn ra được cái gì.

- Mã Thiên Trường sẽ không đem đồ vật đó ném vào trong chậu than đâu!

Nhìn thấy Tiểu Báo Tử cầm chậu than nghiên cứu cả nửa ngày, Kim Ngọc Tuyền có chút không kiên nhẫn nói.

- Vậy phải làm sao bây giờ? Đào ba thước đất sao?

Tiểu Báo Tử cười khỏ nói.

- Cái đó cũng không, ngươi muốn làm gì?

Lời nói của Kim Ngọc Tuyền còn chưa dứt, liền vội vàng kêu lên, chỉ thấy Tiểu Báo Tử ném chậu lửa xống, cả người bùng lên kiêu quang màu xanh.

Kiếm quang như mưa, hướng tới xung quanh vọt tới mãnh liệt, kiếm khí sắc như những thanh tiểu đao. Những thứ xung quanh đều bị cắt thành mảnh nhỏ.

- Ngươi điên rồi, nơi này là lầu chủ soái của đại quân!

Kim Ngọc Tuyền cả kinh rống lên.

- Tinh Hà Câu Phần, phá hết cho ta!

Tiểu Báo Tử cũng không để ý đến Kim Ngọc Tuyền, chẳng biết từ lúc nào trong tay hấn đã nắm một đoản kiếm màu xanh biếc, kiếm quang tung hoành hiện lên vô số ánh sao lấp lánh. Nháy mắt, cả bên trong lầu đều được bao phủ trong quang mang màu xanh như ngọc.

- Đây là!

Kim Ngọc Tuyền mờ mịt, tuy rằng hấn là cường giả thất phẩm, tuy rằng đã luyện thành cương khí, nhưng mà đột nhiên Tiểu Báo Tử bùng lên, dùng một trong tam đại sát chiêu của Ngân Nguyệt kiếm pháp. Hấn căn bản là không có tư tưởng phòng bị, mà cũng rất rõ ràng, Tiểu Báo Tử cũng không có nhằm vào hấn, cho nên, hấn cũng không lộn xộn.

Vô số ánh sao phát ra ánh sáng lấp lánh như ngọc, tràn đầy cả bên trong lầu lớn, sau đó mãnh liệt phát nổ.

Oanh, oanh, oanh!

Mỗi một điểm tinh quang đều nổ tung, mỗi một điểm đều tương đương với một kích toàn lực của cao thủ lục phẩm, ở trong lầu lớn có ít nhất mấy ngàn điểm, những điểm này đồng thời nổ tung sinh ra uy lực không thua gì một kích toàn lực của cường giả bát phẩm.

- Ngươi bị điên à!

Kim Ngọc Tuyền gào thét, nhưng mà cuối cùng cũng không có tiếp tục rống lên, mà đỡ đầu nhìn xung quanh.

Sau khi kiếm khí nổ tung, toàn bộ quang mang tản đi, hết thấy bên trong lầu chủ soái so với trước khi kiếm quang của Tiểu Báo Tử nổ tung thì không có bất kỳ cái gì khác nhau cả.

Bốn tên thị vệ bị chế trụ vẫn đỡ đầu đứng đó, cái bàn và ghế dựa đã hóa thành bụi phấn thì được sắp xếp trở lại như cũ, cái bản đồ Bắc Nguyên đã bị xé thành nhiều mảnh rơi trên mặt đất, cũng hợp trở lại như cũ, cái chậu than vương vãi trên mặt đất cũng được xếp lại ngay ngắn như cũ. Tất cả vừa như quen thuộc, lại tựa như xa lạ.

Nháy mắt, sắc mặt của Kim Ngọc Tuyền trở nên cực kỳ khó coi.

- Đây là!

- Huyền thuật!

Thần sắc của Tiểu Báo Tử ngưng trọng.

- Đây là huyền thuật, khi chúng ta vừa mới tiến vào, thì đã lâm vào bên trong huyền thuật của đối phương, chỉ là huyền thuật này thật quá mức giống như thật cho nên chúng ta đều không phát hiện ra.

- Đáng chết, là do ta quá mức khinh địch !

Trên mặt Kim Ngọc Tuyền hiện lên một chút xấu hổ.

Hành động lần này là do hấn làm chủ, hấn là lão nhân của Tiên Cung, Tu vi cũng là thất phẩm, tuổi cũng lớn hơn so với Tiểu Báo Tử, nhưng mà hiện tại không ngờ Tiểu Báo Tử phát hiện ra có điều không đúng trước. Nếu không phải Tiểu Báo Tử phát hiện ra, bây giờ hấn vẫn còn giống như kẻ ngu, tìm đông tìm tây bên trong lều chủ soái, thậm chí có thể đào cả ba thước đất lên, nếu mà như vậy thì thật là làm trò cười cho thiên hạ.

Cho nên hiện tại, hấn có chút cảm giác thẹn quá hóa giận.

Hai tay hấn mạnh mẽ điểm lên người của mình mấy lần, từng cổ cảm giác đau nhức truyền vào trong óc của hấn, đây là biện pháp phá giải huyền thuật ngu ngốc nhất, nhưng cũng là biện pháp hữu hiệu nhất.

Nhưng mà ngoài cảm giác đau đớn cực kỳ ra, thì những cảnh vật bên ngoài không hề thay đổi gì cả, một chút tác dụng cũng không có.

- Cái này hình như là trận pháp, chúng ta đã lâm vào bên trong một cái trận pháp!

Nhìn thấy hành động của Kim Ngọc Tuyền, Tiểu Báo Tử chút nữa bật cười.

- Trận pháp?

Kim Ngọc Tuyền cười lạnh một tiếng nói:

- Trận pháp thì như thế nào?

Khi đang nói chuyện, kim quang trên người đột nhiên hiện ra dữ dội, nhưng chỉ thấy một con gà màu vàng ẩn hiện ở giữa kim quang, hai cánh giương lên, một đôi lợi trào giống y như thật, theo hướng cánh tay của Kim Ngọc Tuyền chộp xuống mắt đất.

Tứ Tuyệt Kim Quang Trảo.

Đệ nhất tuyệt.

Xé!

Móng vuốt kim quang chớp động yêu dị hung mãnh chộp xuống mắt đất, hung hăng xé mặt đất thành hai nửa.

Công hiệu của một trảo này giống như y tên, mặt đất rung động đột trận. Tiểu Báo Tử chỉ cảm thấy dưới chân truyền đến từng đợt lực lượng khổng lồ đến cực điểm, thân hình theo bản năng chột động, nhảy lên đứng ở giữa không trung dưới chân là một mảnh quang mang màu xanh. Hấn ngự kiếm mà đứng, lại nhìn Kim Ngọc Tuyền sử dụng một trảo kim quang xé mặt đất thành hai nửa.

Hô!

Trong nháy mắt khi mặt đất bị xé nứt ra, từ trong kẽ nứt liền tuôn ra một trận sương khói màu trắng, chỉ trong mấy lần hô hấp đã bao phủ trọn bên trong lều chủ soái.

- Xông ra!

Tiểu Báo Tử thầm kêu không tốt, quát lớn một tiếng. Thanh quang dưới chân chột lóe, hướng tới chỗ bên ngoài lều lớn vọt ra. Kim Ngọc Tuyền cũng không dám chậm trễ, toàn thân được bao phủ trong một tầng kim quang. Cũng hướng tới bên ngoài chạy đi giống như Tiểu Báo Tử.

- Khách khách, hai vị đã đến nơi đây, sao không ở lại chơi chốc lát mà đã vội vã chạy đi như vậy sao? Cũng quá không nể mặt mũi bốn phu nhân rồi!

Tiếng cười duyên vang lên ở phía sau, Tiểu Báo Tử và Kim Ngọc Tuyền cơ hồ đều bị một tầng lực lượng vô cùng mềm dẻo kéo trở về bên trong lều chủ soái. Lúc này ở bên trong lều trưởng đã tràn ngập một tầng khối mỏng.

- Hai vị có gì không hài lòng với hoàn cảnh nơi này thì cứ việc nói. Bốn phu nhân có thể đưa hai vị đến chỗ khác tốt hơn.

Tiếng nói vừa dứt, tầng sương mù mỏng bao phủ xung quanh đột nhiên tan đi. Khung cảnh xung quanh cũng biến đổi theo, bây giờ không phải là ở trong lều chủ soái, mà là ở trong một mảnh sơn thủy đẹp mê người.

Núi xa nguy nga, sông gần như vẽ!

Trên bầu trời là một vầng trăng tròn, chiếu vô vàn những tia sáng bạc lấp lánh xuống mặt đất.

Trong một gian tiểu đình trên núi có một nữ tử mặc quần áo trắng đeo mặt nạ lụa mỏng màu xanh, tay cầm bầu rượu lắng lặng ngồi trước bàn đã ở bên trong tiểu đình.

- Hai vị khách quý từ xa mà đến, nếu không uống một hai chén rượu nhạt đã vội rời đi, nếu chuyện này truyền ra ngoài bốn phu nhân sẽ bị người ta chê cười nói bốn phu nhân tiếp đãi khách quý không chu toàn, xin mời!

Tiểu Báo Tử và Kim Ngọc Tuyền nhìn nhau hoảng sợ.

Bất tri bất giác dẫn hai người vào trong huyệt trận, đã khiến hai người bất ngờ, nhưng mà bây giờ từ ngoài ý muốn hai người đã biến thành sợ hãi.

Đúng vậy, sợ hãi!

Cảnh tượng xung quanh dĩ nhiên là do huyền thuật thể nhưng lại hết sức chân thật, hai người cẩn thận quan sát nhưng không thể nhìn ra được một tia dấu hiệu của huyền thuật. Thậm chí, vầng trăng tròn trên cao kia, hai người còn có thể cảm giác trong đó phát ra vô tận nguyệt lực, nhưng mà không có phát giác ra có điều gì dị thường cả.

Còn khoảng cách giữa hai người với gian tiểu đình kia ít nhất cũng hơn trăm trượng, vượt quá phạm vi của cái lều chủ soái lúc trước. Cho dù lúc trước hai người lao ra khỏi cái lều thì khoảng cách cũng không có xa như vậy. Hiện tại khoảng cách xa như vậy, dù hai người có nghĩ như thế nào đều là có chút cảm giác không tốt!

- Thế nào, hai vị có điều gì lo lắng sao?

- Phu nhân đã mời, nào dám không theo!

Kim Ngọc Tuyền ở phía sau lưng mạnh mẽ nhắc chân đi về phía trước.

Tiểu Báo Tử không nói một lời, đi theo phía sau lưng hẳn.

Trong lúc đi tới bọn họ mới phát hiện. Theo cước bộ của bọn họ dưới chân bỗng nhiên xuất hiện một con đường nhỏ bằng đá kéo dài đến tận gian tiểu đình trên đỉnh núi. Trán đường đi hai người đều không gặp phải trở ngại gì, thập phần thuận lợi tiến đến gian tiểu đình.

- Hai vị, mời ngồi!

Nữ nhân áo trắng chỉ hai cái ghế đá trước mặt cười nói.

- Đêm khuya đến thăm, không biết có gì chỉ giáo?

- Các hạ là ai?

Tiểu Báo Tử và Lão Kim Kê cũng không có ngồi xuống. Mới vừa rồi bị đùa giỡn cả nửa ngày, tâm tình của hai người cũng không tốt lắm.

Nữ tử áo trắng nở nụ cười khanh khách.

- Ta là ai, trong lều chủ soái có nữ nhân xuất hiện, thì ta có thể là ai được?

- Vũ nữ?

Tiểu Báo Tử buột miệng nói ra.

Một đạo bạch quang bắn lên phát ra một tiếng xoát.

- Ôi!

Tiểu Báo Tử hú lên quái dị, thân thể lùi lại phía sau ba trượng mới dừng lại được, dưới chân bước loạn một hồi đến khi bước ra con đường đá bên ngoài. Vừa rồi khi hắn muốn lao ra liền đụng phải một cỗ lực lượng mềm dẻo vô cùng, nhưng lúc này đây không có may mắn chỉ đưa hắn quay trở lại như vừa rồi, mà là hất tung hắn lên trên cao. Đưa hắn lên cao khoảng hơn mười trượng thì bị một tầng sương trắng từ trên không trung đè xuống!

Oanh!

Một âm thanh trầm muộn vang lên, Tiểu Báo Tử giống như vừa bị nện thẳng vào vách núi rơi xuống tiểu đình, sắc mặt trắng bệch. Xung quanh hắn có một tầng thanh quang bao quanh, trong mắt hiện lên một tia hoảng sợ. Vừa rồi nếu không phải hắn nhanh tay, lập tức thì triển ra Bách Độc Hàn Quang Chưởng hộ thân, nói không chừng bây giờ hắn đã bị trọng thương.

- A! Bách Độc Hàn Quang Chưởng, người có thể luyện thành thứ đồ chơi này?

Bách Độc Hàn Quang Chưởng được phóng xuất, tựa như một tầng thanh quang nhàn nhạt màu yên lam, bên trong tầng yên lam này mơ hồ có quang mang mờ mờ chớp động. Thấy Tiểu Báo Tử sử dụng Bách Độc Hàn Quang Chưởng, nàng kia cũng có chút ngoài ý muốn, liền đưa tay chụp tầng Bách Độc Hàn Quang Chưởng của Tiểu Báo Tử.

Thần sắc của Tiểu Báo Tử biến đổi, chỉ quang nhẹ giờ lên, vô số điểm kiếm quang rơi xuống như sao, bao phủ nữ tử ở bên trong tầng tầng kiếm quang.

Hắn cũng không phải là một người thích chịu thiệt thòi, vừa rồi ăn nhiều đau khổ ở trong tay của nữ nhân này, nếu nhanh chóng đòi lại, đó không phải là tác phong của hắn.

- Một kiếm tu thuần túy, thú vị!

Bị kiếm quang bao phủ, nữ tử áo trắng không cảm thấy kinh hoảng chút nào, kiếm quang và nữ tử áo trắng “bồng” một cái, lập tức biến thành một đoàn khói nhẹ, kiếm quang đâm xuyên qua người không có chút tổn hại.

Kiếm quang xuyên qua thân thể nữ tử áo trắng, đánh cho nàng hoàn toàn biến thành sương trắng, sau khi kiếm quang biến mất, sương trắng lại một lần nữa ngưng kết lại, hóa thành nữ tử áo trắng. Vẫn đang cầm bầu rượu cười hì hì, rót đầy hai chén của Tiểu Báo Tử và Kim Ngọc Tuyền.

- Bốn phu nhân rất tò mò, Tiểu Hỏa Xà nhà người làm sao có thể nhìn ra được sơ hở?

Tiểu Hỏa Xà?

Tiểu Báo Tử sửng sốt, nghĩ nửa ngày mới hiểu là cô gái này đang hỏi hắn.

- Nhiệt độ của chậu than không đúng, ta nghĩ, người nhất định là không biết được nhiệt độ của chậu than như thế nào. Cho nên tuy rằng cái chậu kia nóng bỏng tay nhưng vẫn dễ dàng có sơ hở, mặt khác ta tên là Hiểu, không phải là Tiểu Hỏa Xà!

- Ô!

Nữ tử áo trắng nhìn chiếc nhẫn của Xà Vương trên tay Tiểu Báo tử nói.

- Bên trong Tiên Cung, chẳng lẽ lại có thêm một con rắn nữa sao?

- Phu nhân biết chúng ta là người trong Tiên Cung?

Lão Kim Kê bước lên trước một bước, hỏi?

- Nói nhảm, bộ dáng khó coi như vậy, mấy trăm năm vẫn không hề thay đổi, không nhận ra mới lạ chứ?

Tuy rằng mặt nàng bị tấm lụa mỏng che đi, nhưng Tiểu Báo Tử và Kim Ngọc Tuyền vẫn có thể cảm giác bộ dáng mỉa mai của nàng. Nàng khinh thường nói tiếp.

- Tiên Cung hiện tại suy sụp đến mức này sao, ngay cả hai tên tiểu tặc cũng có thể thu làm đệ tử!

Những lời này, đối với một người không hề có lòng trung thành như Tiểu Báo Tử thì không là gì cả, nhưng mặt của Kim Ngọc Tuyền thì đã đỏ lên.

- Phu nhân chê cười, hai chúng ta không phải là ăn trộm gì cả!

- Không phải là ăn trộm sao? hai tên gia hỏa các ngươi dáo dác từ bên ngoài lao vào, lại tìm loạn ở bên trong lều, không phải là ăn trộm thì là cái gì?

Nữ tử áo trắng cười khanh khách.

- Hay là hai người các ngươi tới đây để bắt trộm?

- Ngươi!

Kim Ngọc Tuyền bị nàng nói như vậy, trong nháy mắt sắc mặt trở nên đỏ bừng.

- Lão Kim Kê cẩn thận một chút, tâm tình của ngươi thật dễ dao động!

Tiểu Báo Tử ở một bên lạnh lùng nói, những lời nói này có ẩn chứa nội kinh, gần từng tiếng giống như sấm rền truyền vào trong tai Kim Ngọc Tuyền. Kim Ngọc Tuyền mạnh mẽ giật mình một cái, giống như bị dội một chậu nước lạnh vào đầu, trong nháy mắt vội vàng lùi về phía sau hai bước, kim quang trên người hiện ra.

- Cẩn thận! Trong không khí có vấn đề!

- Ha ha tiểu bằng hữu, nhìn ngươi vẫn còn ít tuổi nhưng thật ra lại rất có bản lĩnh!

Nữ tử áo trắng có chút ngoài ý muốn liếc nhìn Tiểu Báo Tử một cái.

- Nhưng mà ngươi có Bách Độc Hàn Quang Chương hộ thân, thật sự cũng không sợ Như Ý Huyền Ma Yên của ta!

- Như Ý Huyền Ma Yên, ngươi là Tâm Nguyệt Hồ.

Nghe thấy năm chữ “ Như Ý Huyền Ma Yên”, thần sắc của Kim Ngọc Tuyền bỗng nhiên trở nên cổ quái, sợ hãi kêu lên một tiếng chỉ vào nữ tử áo trắng, vẻ mặt không thể tin nổi nói:

- Điều đó không có khả năng. Ngươi làm sao có thể là...

- Ta làm sao có thể là Tâm Nguyệt Hồ phải không?

Nữ tử áo trắng cười khanh khách.

- Xem ra bên trong nội tâm của Tiên Cung, đã có người thay thế vị trí của Tâm Nguyệt Hồ rồi, có phải hay không?

Nghe thấy nữ tử áo trắng nói như thế, Kim Ngọc Tuyền giống như ý thức được cái gì, nhất thời thần sắc trở nên cung kính, trong mắt cũng hiện lên một tia ý cười bất đắc dĩ.

- Không thể tưởng tượng được lại có thể gặp được tiền bối ở trong này, thật sự là nước lớn cuốn trôi miếu Long Vương, người một nhà không biết nhau, sớm biết là tiền bối ở đây thì chúng ta cũng chẳng dám tới!

- Các ngươi tới nơi này cũng không phải là để gặp mặt ta? Ta cũng không muốn nhận quan hệ cùng với các ngươi.

Thanh âm của nữ tử áo trắng trong phút chốc trở nên băng lãnh.

- Hiện tại, ta cùng với Tiên Cung không có quan hệ gì, các người chạy tới nơi này của ta là vì muốn ăn trộm Lưu Ly Ngọc Tịnh bình phải không? Mà có thể mời Tiên Cung ra tay, cũng chỉ có thể là Hoàng Đế Đại Tấn thôi, hiện tại ta nói rõ cho các người biết, cái bình đang ở trên tay của ta, nếu các người muốn lấy có thể tự do tiến lên. Nhưng chỉ sợ các người không đủ khả năng lấy được đồ vật này từ trên người của ta mà thôi!

- Ngài nói đùa, nếu ngài đã là tiền bối của Tiên Cung. Mặc dù bây giờ có phải hay không, ta đều không dám cướp đồ vật trong tay ngài. Việc hôm nay chỉ là một hồi hiểu lầm mà thôi, nếu có chỗ nào đắc tội, Lão Kim Kê ta xin tạ lỗi với tiền bối!

- Thì ra là người cùng một nhà !

Tiểu Báo Tử ở một bên nghe xong, lập tức hô to. Bây giờ không hiểu sao bị vây trong một cái huyễn trận cổ quái như vậy, trong lòng hắn cũng cảm thấy lo lắng. Hiện tại nghe thấy đối phương cũng là người trong Tiên Cung, ít nhất cũng đã từng là người trong nội cung, nhất thời trong lòng buông lỏng.

- Hắc hắc, vừa rồi thật sự là xấu hổ, ta không biết tiền bối cũng là người ở trong Tiên Cung, ta ở chỗ này cúi đầu nhận lỗi với ngài !

- Hai người các người thật là giáo hoạt?

Nữ tử áo trắng cười lạnh lùng,

- Biết sai lầm lớn nhất các người phạm phải là gì không?

Tiểu Báo Tử và Kim Ngọc Tuyền vừa nghe thấy những lời này, nhất thời trong lòng trầm xuống, hiện lên một tia cảm giác không tốt.

- Tiền bối, tiền bối. Mở miệng là một tiếng tiền bối, bốn phu nhân già như vậy sao?

Lời nói của nữ tử áo trắng lộ ra oán khí khôn cùng, vỗ mạnh cái bàn đá trước mặt một cái, nhất thời cái bàn đá biến thành một đoàn sương mù màu trắng.

- Cẩn thận!

Tiểu Báo Tử thấp giọng nói. Tầng bảo hộ màu yên lam nháy mắt vây hắn và Lão Kim Kê ở bên trong, cùng lúc đó, cảnh sắc biến đổi trong giây lát. Sông, núi, ánh trăng, tiểu đình cũng đều biến mất, chỉ còn lại một khoảng hư không tràn đầy sương trắng bao phủ.

Vô số sương trắng từ bốn phương tám hướng đè ép về, như có sức nặng vạn quân đè ép lên trên mặt Bách Độc Hàn Quang Chương.

Dưới áp lực cực mạnh, Bách Độc Hàn Quang Chương bắt đầu ba động kịch liệt.

Nó cùng với thần niệm của Tiểu Báo Tử tương hợp, áp lực cực lớn đồng dạng cũng truyền vào trong thần niệm của Tiểu Báo Tử, thần sắc của Tiểu Báo Tử trong nháy mắt trở nên cực kì khó coi.

- Lão Kim Kê, Như Ý Huyền Ma Yên này đến tột cùng là cái gì, vì sao lại quỷ dị như vậy?

- Ta không biết!

Lão Kim Kê nói.

- Cái gì, người không biết?

Tiểu Báo tử trách móc một tiếng.

- Làm sao mà người lại không biết, nàng có phải là người trong Tiên Cung của các người không? Không phải là người đã nói đúng thân phận của nàng sao? Làm sao lại không biết được?

- Ta thật sự không biết!

Lão Kim Kê cười khổ nói.

- Ta chỉ biết Như Ý Huyền Ma Yên này là thủ đoạn của Tâm Nguyệt Hồ, nhưng rốt cục thủ đoạn này có uy lực như thế nào thì ta hoàn toàn không biết!

- Ta khảo, người con mẹ nó cái gì cũng không biết!

Tiểu Báo Tử khẽ chữ một tiếng, toàn lực thúc dục Bách Độc hàn Quang Chướng, đồng thời mang theo Lão Kim Kê tìm kiếm đường ra.

Bên trong mảnh hư không tràn đầy sương khói màu trắng, bên trong tuy rất nhiều sương trắng, lực lượng cũng rất lớn nhưng Tiểu Báo Tử không cần phá vỡ nói, chỉ cần tìm đường ra nên dù sương trắng bảo vệ chặt chẽ nhưng cũng không làm gì được hắn. Thậm chí Tiểu Báo Tử dần dần thích ứng với áp lực của sương trắng, hắn còn muốn mở rộng cái lồng do Bách Độc Hàn Quang Chướng tạo thành trong chốc lát, ép sương trắng bay xa ra ngoài, ngẫu nhiên còn có thể ngưng kết một ít sương trắng, tuy rằng chỉ có thể ngưng kết trong một thời gian rất ngắn, nhưng mà cũng nằm ngoài dự đoán của nữ tử áo trắng.

- Bách Độc Hàn Quang Chướng của ngươi là do sát khí ngưng tụ thành sao? Lại có thể có hàn khí nặng như thế, có thể làm đông kết Như Ý Huyền Ma Yên của ta!

Thanh âm của nữ tử áo trắng vọng ra từ trong sương trắng.

- Cái này ta cũng không biết, chỗ sát khí kia là do ta vô tình phát hiện ra, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng cũng đủ để cô động ra Bách Độc Hàn Quang Chướng.

Tiểu Báo Tử cười nói.

- Vị phu nhân này, người xem, Như Ý Huyền Ma Yên cũng không có bao nhiêu tác dụng đối với ta. Chúng ta cũng không tìm thấy người, không bằng quên chuyện này đi, người thu lại Như Ý Huyền Ma Yên, chúng ta cũng không tìm Lưu Ly Ngọc Tĩnh bình của người, mọi người kết thúc hòa bình được không?

- Tiểu quỷ giao hoạt, người có Bách Độc Hàn Quang Chướng hộ thân, thật sự là ta không làm gì được người, nhưng mà người đừng quên, Bách Độc Hàn Quang Chướng của người cũng chỉ có thể hộ thân thôi, người có thể tìm được đường ra hay sao? Chỉ cần Như Ý Huyền Ma Yên tiếp tục vây các người một lát, đợi cho đại soái trở về, các người cũng không cần phải đi nữa. Chẳng lẽ các người nghĩ rằng các người có khả năng chạy thoát khỏi Lưu Ly Ngọc Tĩnh bình sao?

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()]

427. Chương 448: Tiên Cung Nhị Thập Bát Tinh Tú! (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 448: Tiên Cung nhị thập bát tinh tú! (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Một khi đã như vậy, vậy không có biện pháp nào khác, chỉ có thể đắc tội phu nhân!

Ngữ khí của Tiểu Báo Tử có vẻ có chút bất đắc dĩ, toàn thân nhất thời nổi lên một cỗ khí thế khôn cùng.

Khí thế của Tiểu Báo Tử như cầu vồng, cả người tản mát ra khí tức thô bạo, kiếm quang màu xanh đậm từ trên người hắn bùng lên không hề phát tán ra ngoài, mà vây ở xung quanh người hắn. Đồng thời trong lúc đó một cỗ sát ý khôn cùng khếch tán ra mọi hướng hung ác ngập trời.

- Đây là!

Lão Kim Kê đứng ở bên cạnh Tiểu Báo Tử, cảm giác rõ ràng nhất. Thân thể Tiểu Báo Tử tiêu thất, biến mất bên trong thế giới Như Ý Huyền Ma Yên bao phủ, thanh quang xung quanh Tiểu Báo Tử giống như ngăn cách hắn với thế giới xung quanh. Nếu Không phải bây giờ Lão Kim Kê còn đang ở trong vòng bảo hộ

của Bách Độc Hàn Quang Chương, thì nhất định hắn sẽ cho rằng Tiểu Báo Tử ở bên cạnh hắn chỉ là một ảo ảnh. Tiểu Báo Tử chân thật đã sớm rời khỏi không gian này.

- A, kiếm trận?

Nữ tử áo trắng ẩn thân ở gần đó cũng cảm thấy kỳ lạ khi nhìn thấy kiếm quang của Tiểu Báo Tử tạo thành hiệu quả kì dị. Nhân lực của nàng tốt hơn nhiều so với Lão Kim Kê, liếc mắt một cái liền nhìn ra những kiếm quang trước người của Tiểu Báo Tử tạo thành một cái trận pháp, nhưng đến tốt cùng là loại trận pháp gì thì nàng không nhìn ra.

Tự nhiên nàng cũng nhìn ra Tiểu Báo Tử lấy kiếm khí tạo thành một bộ phận của Lương Nghi Vi Trần Trận, lấy tu vi hiện tại của hắn và sự lý giải đối với Lương Nghi Vi Trần trận. Hắn chỉ có thể miễn cưỡng bày ra một bộ phận của Lương Nghi Vi Trần trận mà thôi.

Lương Nghi Vi Trần Trận là một loại trận pháp công thủ song toàn, nhưng uy lực chân chính chỉ có thể phát huy khi bày ra đầy đủ trận thế, hiện tại Tiểu Báo Tử bày tử môn, nói trắng ra là chỉ có thể gia tăng lực công kích cho kiếm khí của hắn mà thôi.

Nhưng mà như vậy cũng đủ rồi.

Kiếm khí lưu chuyển hoàn mỹ trong tử môn không chỉ có kiếm khí của Ngân Nguyệt kiếm pháp, còn có cả kiếm khí của Lương Nghi Thông Thiên Kiếm.

Trong lúc này, Thừa Long Ngự Phong Quyết lưu động mãnh liệt trong cơ thể của hắn, chia kiếm khí của Lương Cực Thông Thiên Kiếm ở trong đan điền thành vô số kiếm ti thật nhỏ, dung nhập vào bên trong Ngân Nguyệt kiếm khí. Rồi tiếp tục được tử môn của Lương Nghi Vi Trần Trận kích thích, gia cố. Kiếm quang quanh người Tiểu Báo Tử mơ hồ, bên trong thanh quang mang theo một tia huyết quang màu đỏ. Bên trong ẩn chứa một tia hung bạo khôn cùng, phẳng phất như là một quả bom tùy lúc có thể nổ tung.

Nữ tử áo trắng hiển nhiên cũng thấy được nguy hiểm trong đó, cười lạnh một tiếng, sương mù màu trắng từ bốn phương tám hướng xung quanh chen chúc ngưng tụ lại. Lúc này đây, nàng dùng toàn lực phát huy uy lực của Như Ý Huyền Ma Yên, lấy Tiểu Báo Tử và Lão kim Kê làm trung tâm hình thành một quả cầu khối màu trắng đường kính hơn một trượng. Mà ở bên ngoài quả cầu trắng đúng là cái lều lớn không hề tổn hại một chút của Mã Thiên Trường.

Dưới áp lực khổng lồ của Như Ý Huyền Ma Yên, Bách Độc Hàn Quang Chương có chút không thể chịu đựng được. Bản thể của Bách Độc Hàn Quang Chương mà Tiểu Báo Tử ngưng luyện ra chính là Bách Linh Vạn Độc Châu. Mặc dù uy lực của Bách Độc Hàn Quang Chương cực kì kinh người, nhưng dù sao Tiểu Báo Tử cũng mới luyện thành không được bao lâu, liên hệ giữa hắn và Bách Độc Hàn Quang Chương cũng chưa đến mức hòa hợp. Quan trọng nhất là uy lực của Như Ý Huyền Ma Yên của cô gái này hoàn toàn không kém Bách Độc Hàn Quang Chương. Hơn nữa tu vi của nàng cũng cao hơn Tiểu Báo Tử nhiều, cho nên đối phương toàn lực xuất động làm cho Bách Độc Hàn Quang Chương của Tiểu Báo Tử có dấu hiệu sụp đổ.

- Lão Kim Kê giúp ta một chút, đánh thủng một lỗ ở đám khói này cho ta!

Khuôn mặt của Tiểu Báo Tử đỏ bừng, lớn tiếng quát.

- Hiểu rồi!

Kim Ngọc Tuyền cũng biết bây giờ là thời khắc mấu chốt, thấp giọng trả lời. Tinh mang trong mắt bùng lên, cương khí lại một lần nữa ngưng tụ bên ngoài cơ thể, hình thành hai đạo trảo mang màu vàng giờ lên.

Mãnh Tuyệt Kim Quang Trảo.

Đệ Nhị Tuyệt.

Liệt Thiên.

Xoát một tiếng.

Giống như xé lụa, Lão Kim Kê hô lên một tiếng, rời khỏi vòng bảo hộ của Bách Độc Hàn Quang Chương, mặc dù hắn có cương khí hộ thể, nhưng vẫn khó có thể thừa nhận áp lực Như Ý Huyền Ma Yên mang đến. Quan trọng nhất là kim quang trảo của hắn xé sương trắng xung quanh giống như là xé rách cương thiết

vậy, một màn này nhìn như nhẹ nhàng nhưng mà lúc sau sương trắng của Như Ý Huyền Ma Yên ngưng tụ lại còn cứng rắn hơn tinh thiết rất nhiều.

Tuy rằng uy lực kim quang trảo của hắn rất lớn, nhưng sau khi xé một nhát, tuy rằng có thể tách được sương trắng ra thành một lỗ thủng, nhưng cũng làm cho hắn bị thương không nhẹ. Đầu ngón tay đau nhức, chỉ có thể cắn răng chịu đựng kéo rách Như Ý Huyền Ma Yên xung quanh thành một cái lỗ hồng nho nhỏ.

Tiểu Báo Tử chờ đợi đúng là cái cơ hội này.

Sau khi Kim Ngọc Tuyền xé Như Ý Huyền Ma Yên thành một cái lỗ hồng, hắn quát khẽ một tiếng. Thanh quang trên người bùng lên, kiếm quang màu xanh trải rộng quanh người hắn ngưng tụ lại một chỗ, hóa thành một đạo kiếm quang huyết sắc, vô cùng thâm lương, đâm thẳng về hướng lỗ hồng Kim Ngọc Tuyền đã xé ra.

Phốc phốc phốc!

Kiếm quang sắc bén vô cùng đâm vào Như Ý Huyền Ma Yên phát ra từng tiếng vang nhỏ. Như Ý Huyền Ma Yên ngưng tụ cứng rắn như tinh thiết, nhưng trong nháy mắt bị kiếm quang của Tiểu báo Tử đâm thành một cái hang lớn.

- Đi!

Tiểu Báo Tử đâm ra một kiếm, rồi kéo Kim Ngọc Tuyền. Phản ứng của Kim Ngọc Tuyền cũng rất nhanh, kim quang trên người chợt tắt, biến thành một tầng kim quang mỏng như tờ giấy dán chặt vào da của mình, đi phía sau Tiểu Báo Tử.

Tiểu Báo Tử cũng ngưng luyện Bách Độc Hàn Quang Chướng thành một tầng bảo hộ mỏng, dán sát vào người mình, bay theo cái hang kiếm quang của mình đâm thủng.

Lúc trước Như Ý Huyền Ma Yên đã ngưng tụ với mật độ cực cao tạo thành một quả cầu khối có đường kính hơn một trượng, hơn nữa còn lấy Tiểu Báo Tử và Kim Ngọc Tuyền làm trung tâm, cho nên bây giờ Tiểu Báo Tử bạo phát kiếm khí, chỉ cần đâm thủng khoảng cách nửa trượng là được.

Đây đối với kiếm khí mà Tiểu Báo Tử phát ra quả thực là dễ như trở bàn tay.

Tuy rằng Như Ý Huyền Ma Yên có thể tự động chữa trị, nhưng mà muốn chữa trị xong cũng cần phải có thời gian!

Tiểu Báo Tử và Kim Ngọc Tuyền theo sát kiếm quang chạy ra khỏi Như Ý Huyền Ma Yên, một người có cương khí hộ thể, một người có Bách Độc Hàn Quang Chướng hộ thân, tốc độ của bọn họ lại rất nhanh, vượt qua khoảng cách nửa trượng chỉ là chuyện trong nháy mắt. Đến khi bọn họ chạy ra khỏi Như ý Huyền Ma Yên, cái hang lớn bị đâm này mới dần dần khép lại.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()]

428. Chương 449: Tiên Cung Nhị Thập Bát Tinh Tú! (2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 449: Tiên Cung nhị thập bát tinh tú! (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Đáng chết!

Nữ tử áo trắng không ngờ được trong phút chốc Tiểu Báo Tử có thể phát ra lực lượng lớn như vậy. Khẽ chữm một tiếng, quả cầu khói màu trắng mạnh mẽ phát nổ, không ngờ lại muốn nhốt hai người vào trong đó một lần nữa.

- Đi!

Kim Ngọc Tuyền không chút suy nghĩ cúi đầu quát một tiếng, thân hình hóa thành một đạo kim quang bay ra khỏi lầu chủ soái, Tiểu Báo Tử ngự kiếm phi hành sát theo phía sau.

Thanh thế lao ra lúc này đây so với khi tiến vào lớn hơn không biết bao nhiêu lần.

Một đạo Kim quang, một đạo thanh quang từ trong lầu chủ soái bay ra, đã khiến các cao thủ xung quanh chú ý, nhất thời cả đại doanh trở nên hỗn loạn. Hơn mười đạo thân ảnh từ bên trong đại doanh cũng phi thân lên theo, dường như là muốn truy kích Tiểu Báo Tử và Kim Ngọc Tuyền. Nhưng nhìn thấy hai đạo quang mang phi thẳng vào tầng mây cao ngàn trượng, thì cả đám này đều nhìn đến ngây người quên cả truy kích.

Tu vi cao nhất của bọn hắn chẳng qua chỉ là lục phẩm mà thôi, chỉ cần dùng mắt cũng có thể thấy được hai tên gia hỏa giống như hai thanh kiếm đang đâm thẳng trên trời. Nhưng phương pháp tu luyện cương khí phi hành đã tuyệt tích, tuy rằng bọn họ tự tin nhưng cao thủ trong quân đội như bọn hắn làm sao có thể đuổi được đây.

Cho nên cả một đám đều buông tha truy kích. Chạy về trong quân doanh bắt đầu xem xét tình huống trong lầu chủ soái, cả đại doanh biến thành một mảnh hỗn loạn.

Phi phi phi phi !

Về mặt Tiểu Báo Tử ử rử đứng ở trên kiếm quang, sắc mặt tái nhợt như tuyết, ánh mắt quỷ dị, kiếm quang dưới chân rung động không thôi, thoát nhìn cực kì không ổn định.

Đúng là không ổn định, nếu ổn định mới là lạ.

Một kích vừa rồi, nhìn như thoải mái nhưng lại tiêu hao hết nội khí Thanh Ngọc Kiền Nguyên Công của Tiểu Báo Tử, chỉ còn lại một chút nội khí, cũng chỉ có thể miễn cưỡng duy trì kiếm quang dưới chân thôi.

Nâng cao lực công kích của kiếm khí theo cấp số nhân là một công năng của tử môn trong Lương Nghi Vi Trần trận. Hiện tại Tiểu Báo Tử cũng chỉ có thể sử dụng một cái công năng này, cũng chính là dựa theo đặc tính của tử môn. Tiểu Báo Tử mới có thể phá tan giam cầm của Như Ý Huyền Ma Yên.

Nhưng mà muốn kích phát được công hiệu của tử môn, cần phải hao phí kiếm khí kinh người. Trước đây Tiểu Báo Tử cũng biết, bằng vào tu vi lục phẩm đỉnh phong và kiếm khí do cương khí của Thanh Ngọc Kiền Nguyên Công biến thành, căn bản là không đủ để kích thích tử môn của Lương Nghi Vi Trần trận, chỉ có thể nhập kiếm khí hỗn tạp của Cực Dương Thông Thiên Kiếm vào trong đó, mới có thể miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn thấp nhất của tử môn.

Nếu như làm như vậy, Tiểu Báo Tử cũng chỉ có thể phát ra một kích mà thôi.

Một kích mạnh nhất.

Sau khi sử dụng một kiếm đó, nội khí còn lại của hắn cũng chỉ đủ cho hắn miễn cưỡng ngự khí phi hành mà thôi, nếu sau đó gặp phải cường địch, hắn cũng không thể có sức phản kháng được nữa.

Cũng chính bởi nguyên nhân này, Tiểu Báo Tử cuối cùng cũng hiểu được, có ngoại đan chính là có chỗ tốt lớn nhất.

Có ngoại đan, tương đương với có thêm một cái đan điền nữa, chiến lực cũng lớn hơn so với cao thủ đồng cấp.

Có thể đối với người thường mà nói, tu luyện ngoại đan có thể lãng phí một ít thời gian, nhưng mà đối với Tiểu Báo Tử mà nói vấn đề như vậy không tồn tại, ngoại đan của hắn có thể tự động tu luyện hơn nữa cả hai mươi tư giờ trong ngày đều không gián đoạn tu luyện, ưu thế như vậy không phải ai cũng có thể so sánh.

- Xem ra lúc ấy dùng tâm pháp tu luyện ra ngoại đan thứ hai cũng là lựa chọn không tệ lắm! trong lòng Tiểu Báo Tử âm thầm nói. Quăng một tia hồi hận ra sau đầu. Nếu không phải dùng ngoại đan để tu luyện Thanh Ngọc Kiền Nguyên Công, thì thời gian mình giả dạng thành một người khác sao có thể thoải mái như vậy?

Hiện tại thì tốt rồi, thân phận của Hiểu là kiếm tu rất hiếm thấy. Dù trí tưởng tượng của người trong giang hồ có linh động như thế nào cũng tuyệt đối sẽ không nghĩ đến Chu Báo suốt ngày múa may hai cây đại thiết chùy là một kiếm tu có lực công kích cường đại?

Bất kể như thế nào không ai có thể liên hệ hai thân phận này với nhau.

- Xem ra sau này ta phải siêng năng tu luyện Ngân Nguyệt kiếm pháp, thân phận kiếm tu này dùng thật là tốt a!

- Làm sao vậy? Không có chuyện gì chứ?

Nhìn thấy khuôn mặt của Tiểu Báo Tử trắng bệch. Sắc mặt của Kim Ngọc Tuyền cũng không tốt lắm.

Không thể tưởng tượng được hôm nay tới trộm cổ bảo, còn chưa động được đến đồ vật đó, thì đã bị dắt mũi, cuối cùng còn được Tiểu Báo Tử cứu, điều này làm cho hắn cảm thấy có chút mất mặt. Vốn dĩ là hắn hợp tác với Xà Vương, nhưng mà bởi vì Xà Vương bị thương nặng nên nhất thời để Tiểu Báo Tử thay thế vị trí của Xà Vương. Nói một cách khác, trong tổ hợp này, hắn là người quyết định.

Nhưng mà hôm nay đây?

Biểu hiện của hắn xa xa cũng không bằng Tiểu Báo Tử, nếu không phải trong lúc cuối cùng Tiểu Báo Tử đột nhiên bộc phát. Nói không chừng cả hai người vẫn còn bị vây ở bên trong. Điều này làm cho hắn buồn bực vô cùng.

- Ta không sao cả, chỉ là lực lượng hao tổn quá nghiêm trọng!

Tiểu Báo Tử lắc lắc đầu, chậm rãi ổn định tâm thần, cùng lúc đó kiếm quang dưới chân chớp động quang hoa màu xanh, mơ hồ tương hợp với nhện dao động trong đan điền của hắn. Bắt đầu tự động điều tức, khôi phục nguyên khí.

Đúng vậy, hắn đang khôi phục nguyên khí.

Tuy rằng hiện tại Thực Long Thu cốt lâu đã bị phá vỡ, nhưng mà hắn sử dụng cốt lâu này dung hợp vào bên trong phi kiếm, cũng tương đương với Tiểu Báo Tử có một viên ngoại đan khác, kế thừa toàn bộ đặc tính của ngoại đan Thực Long Thu, đó là tự động tu luyện Thanh Ngọc Kiền Nguyên công, hơn nữa đồng dạng là tu luyện trong hai mươi bốn giờ không hề gián đoạn.

Khác nhau duy nhất chính là phi kiếm này có nhiều hơn ngoại đan Thực Long Thu một thao tác làm việc, đó là chuyển hóa nội khí của Thanh Ngọc Kiền Nguyên Công thành Ngân Nguyệt kiếm khí.

Cho nên trong tu luyện, nếu so sánh với ngoại đan Thực Long Thu chỉ đi theo một đường thì chậm hơn một chút, nhưng mà cái này cũng không ảnh hưởng gì cả.

- Thế nào Lão Kim Kê, có muốn tiếp tục đi một chuyến nữa hay không?

- Ta bỏ!

Lão Kim Kê lắc lắc đầu, đẩy tầng mây hai bên người ra, nhìn xuống dưới,

- Người xem, cả đại doanh đều bị kinh động rồi, Mã Thiên Trường cũng đã quay lại rồi, chúng ta sẽ công có bất cứ cơ hội nào cả!

- Hình như người rất kiêng kỵ Mã Thiên Trường!

Tiểu Báo Tử có chút tò mò nói.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()]

429. Chương 450: Tiên Cung Nhị Thập Bát Tinh Tú! (3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 450: Tiên Cung nhị thập bát tinh tú! (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Mặc dù hẳn là tổng đốc Vân Châu, nhưng cũng chỉ là một tổng đốc mà thôi, bên cạnh cũng sẽ không có quá nhiều cao thủ.

- Hẳn là cường giả cứu phẩm!

Lão Kim Kê cắt ngang lời của hẳn, cười lạnh nói.

- Lai lịch sư môn của Mã Thiên Trường cực kì thần bí, có một thân tu vi cứu phẩm đại viên mãn, tương đương với Tam Đại Tông Sư của Bắc Nguyên. Nói cách khác người nghĩ là vì sao Tam Đại Tông Sư của Bắc Nguyên không dám được ăn cả gà về không, đi ám sát Mã Thiên Trường đây?

Chuyện này đúng là lần đầu tiên Tiểu Báo Tử được nghe nói.

Không ngờ được tổng đốc Vân Châu của Đại Tấn là cường giả Cửu Phẩm!

Loại chuyện này, từ trước đến giờ hẳn đều không nghĩ tới, cho tới bây giờ hẳn đều nghĩ rằng ở bên người Mã Thiên Trường có thể sẽ có một phụ tá là cường giả cứu phẩm. Nhưng lại không thể tưởng tượng được bản thân hẳn đã là một cường giả cứu phẩm, chẳng trách nhiều năm qua hẳn làm mưa làm gió ở Vân Châu như vậy nhưng vẫn chưa từng có người nào dám động đến hẳn!

Chứng kiến trên khuôn mặt Tiểu Báo Tử hiện lên một tia kinh hãi, Lão Kim Kê lại nói,

- Kỳ thật người cũng không cần lo lắng như vậy, tuy rằng bây giờ chúng ta không thành công đánh cắp được Lưu Ly Ngọc Tịnh bình, nhưng mà lại phát hiện ra không ngờ phu nhân của Mã Thiên Trường là Tâm Nguyệt Hồ, cái này cũng đã đủ rồi.

- Về chuyện này, ta cũng muốn hỏi, người khẳng định người đàn bà vừa rồi là người của Tiên Cung các người?

- Hẳn là Tâm Nguyệt Hồ của Tiên Cung trước kia!

Lão Kim Kê nói.

- Tâm Nguyệt Hồ hiện tại ta cũng có biết, Mặc dù tu vi cao nhưng vẫn chưa luyện thành Như Ý Huyền Ma Yên, lại càng không thể sử dụng Như Ý Huyền Ma Yên thuần thực như nàng được!

- Nói cách khác, Tâm Nguyệt Hồ chính là danh hiệu của nàng sao?

- Không sai, Tâm Nguyệt Hồ chỉ là một danh hiệu mà thôi. Mỗi một thành viên chính thức của Tiên Cung đều có một danh hiệu, ta là Ngang Nhật Kê, Xà Vương là Dực Hỏa Xà, hẳn đưa nhẫn cho người dùng cho nên Tâm Nguyệt Hồ mới gọi người là Tiểu Hỏa Xà!

Tâm Nguyệt Hồ, Ngang Nhật Kê, Dực Hỏa Xà, những cái này giống như!

- Nhị Thập Bát Tú!

Lão Kim Kê nói.

- Nhưng mà hiện tại Nhị Thập Bát Tú cũng không đầy đủ, lấy thực lực và thủ đoạn của người bây giờ, nếu người nguyện ý cũng có thể có tư cách trở thành một trong Thập Nhị Bát Tú.

- Chỉ có thể trở thành một trong Thập Nhị Bát Tỷ mới có thể là thành viên chính thức sao?

Tiểu Báo Tử hỏi.

- Đúng, chỉ có thể bước chân vào trong Thập Nhị Bát Tỷ. Mới có thể tính là thành viên chính thức của Tiên Cung, mà muốn trở thành một trong Thập Nhị Bát Tỷ, tu vi ít nhất cũng phải đạt tới thất phẩm!

- Ta còn chưa tới thất phẩm!

- Người là kiếm tu, lực công kích vượt xa so với thất phẩm cường giả, lại có Bách Độc Hàn Quang Chưởng hộ thân, chỉ bằng những thứ đó ở trong Thập Nhị Bát Tỷ đã thuộc loại trên trung đẳng. Hiện tại ngay cả ta cũng không nắm chắc có thể đánh thắng người, nếu như ngay cả người cũng không có tư cách thì ta là như thế nào đây?

- Người không cần khiêm tốn như vậy!

Tiểu Báo Tử cười hắc hắc, nhìn thoáng qua dưới mắt đất.

- Nói như vậy, thật sự là Tiên Cung của các người muốn lôi kéo ta vào, nếu không người cũng sẽ không cùng ta nói nhiều như vậy, đúng không?

- Đó là đương nhiên, nhân tài giống như người, đương nhiên ai cũng muốn lôi kéo, mà vừa vặn Tiên Cung của chúng ta hiểu biết về người còn nhiều hơn người khác một chút!

Lão Kim Kê cười hắc hắc nói. Đúng vậy, Tiên Cung của hắn hiểu biết đối với Tiểu Báo Tử nhiều hơn một chút so với các tổ chức khác, đó là bọn hắn biết được thân phận thứ hai của Tiểu Báo Tử là Hiếu.

Đối với giá trị của Tiểu Báo Tử, tự nhiên bọn hắn cũng nhìn cao thêm.

- Hiện tại Tiên Cung Nhị Thập Bát Tỷ còn mười bốn cái ghế trống, trong mười bốn cái ghế trống này, người có thể tùy ý lựa chọn!

- Mặc cho ta chọn? có ý tứ gì?

Tiểu Báo Tử có chút khó hiểu nói.

- Chẳng lẽ ngoài danh hiệu khác nhau ra, bên trong đó còn có điều gì khác nhau sao ?

- Mỗi một Tinh Tú đều có võ công, bí kỹ, dị thuật hoặc là pháp khí tương ứng, đương nhiên có cái là võ công, có cái là bí kỹ, có cái là dị thuật, hoặc là cũng có cái là pháp khí. Ví dụ như ta, tương ứng với Ngang Nhật Kê chính là Kim Quang Tứ Tuyệt Trảo. Tương ứng với Tâm Nguyệt Hồ chính là pháp khí Như Ý Huyền Ma Yên, tiểu tử Xà Vương đó là Dực Hỏa Xà, tu luyện chính là Thất Bảo Kỳ Áo bên trong Thiên Xà Liễm Tức Thuật!

- Như vậy còn những tinh tú khác? Tương ứng với mười bốn tinh tú còn lại là cái gì?

Tiểu Báo Tử hỏi.

- Đây là cơ mật của Tiên Cung, ta cũng không thể nói lung tung, đương nhiên nếu người đồng ý gia nhập Tiên Cung, tự nhiên điều có cũng không phải là bí mật nữa!

Hấp dẫn, trắng trợn hấp dẫn!

Lấy thân công bí kỹ hấp dẫn người gia nhập!

Nếu đổi lại là những người khác, cũng sẽ không cần phải suy nghĩ mà gia nhập ngay, bởi vì Tiểu Báo Tử lấy được không ít bí kỹ dị thuật cường đại nên đối với hấp dẫn của tên gia hỏa này vẫn còn có thể chống cự được.

- Hắc hắc, Lão Kim Kê, chuyện này quá lớn, ta còn muốn suy nghĩ thêm!

- Còn có cái gì để suy nghĩ đây? Gia nhập Tiên Cung trăm lợi cũng không có lấy một hại, Tiên ung quản lý thập phần rời rạc, cũng không quản việc riêng tư của các thành viên, bình thường đối với chúng ta cũng không có nhiều hạn chế, đãi ngộ lại rất tốt, hơn nữa nếu sau này người cảm thấy hối hận, cũng có thể tùy ý rời khỏi. Giống như là Tâm Nguyệt Hồ, không còn quan hệ gì với Tiên Cung nữa!

- Ra vào tự do?

Trong lòng Tiểu Báo Tử chợt động, trên mặt lộ ra một tia cổ quái, nhìn lão Kim Kê.

- Thực sự có thể ra vào tự do sao? Ta luyện võ công của Tiên Cung rồi sau đó có thể rời khỏi được sao?

- Như vậy tự nhiên là không được!

Lão Kim Kê vội vang nói.

- Nhưng mà, sau khi gia nhập Tiên Cung, nếu quả thật muốn rời đi, chỉ cần trả giá những thứ võ học bí kỹ người lấy được ở Tiên Cung là được. Ví dụ như ta ở trong Tiên Cung tu luyện chính là Tứ Tuyệt Kim Quang Trảo, nếu ta muốn rời khỏi Tiên Cung thì nhất định phải bỏ ra một môn võ học gì đó mà Tiên Cung không có, giá trị không dưới võ học Tứ Tuyệt Kim Quang Trảo, hoặc là mấy thứ Pháp khí có giá trị để trao đổi!

- Như vậy ngoài ra thì còn có những ưu đãi gì nữa? Ví dụ như khi ta chấp hành nhiệm vụ lấy được bảo vật.

- Đó đương nhiên là thuộc về người!

Lão Kim Kê nói.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()]

430. Chương 451: Tiên Cung Nhị Thập Bát Tinh Tú! (4)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 451: Tiên Cung nhị thập bát tinh tú! (4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Đương nhiên còn một điều nữa, đó là không được phép tiết lộ bí mật của Tiên Cung!

- Võ công học được từ Tiên Cung thì sao? có thể truyền cho những người khác không?

Tiểu Báo Tử nghĩ tới việc Xà Vương truyền Thiên Xà Liễm Tức Thuật cho hắn.

- Trừ bỏ một vài trường hợp ra, thì cũng có thể!

Lão Kim Kê nói.

- Rộng rãi như vậy sao?

Tiểu Báo Tử có chút ngoài ý muốn.

- Người sẽ tùy tiện truyền võ công cao thâm mình học được cho những người khác sao?

Lão Kim Kê cười lạnh một tiếng.

- Tất cả mọi người ai mà không phải là người ích kỷ, đồ tốt đều muốn chính mình giữ lấy, đều muốn lấy được nhiều ưu đãi. Về phần người khác, vậy thì quên đi!

Tiểu Báo Tử nghe xong, trong lòng giật mình. Đúng vậy chưa nói đến ai khác, chỉ cần nhìn chính mình cũng biết, hiểu được nhiều võ học cao thâm như vậy, nhưng trừ bỏ lần gần đây nhất ở trên thảo nguyên, có truyền lại bộ Thất Toàn Trảm cho tỷ phu Vương Thiên Lôi của mình, thì tất cả những võ học của hắn, hắn đều giữ chặt chẽ trong tay mình, không hề nói cho ai đó sao?

- Xem ra Tiên Cung này thật là nắm bắt được nhược điểm của lòng người, đề ra điều kiện rộng rãi như vậy để hấp dẫn các loại cường giả gia nhập!

Tiểu Báo Tử trong lòng thầm nghĩ, lại tán gẫu chốc lát với Lão Kim Kê, theo như tin tức Lão Kim Kê vô tình hữu ý để lộ ra, cuối cùng hẳn cũng có một ít đối với các hình thức tổ chức, hành động của Tiên Cung, mà càng thêm hiểu biết thì hẳn càng bội phục đối với Tiên Cung.

Theo ý nào đó mà nói. Tiên Cung này kì thật là một tổ chức thập phần rời rạc, lấy phục vụ làm mục đích, lấy lợi ích to lớn để lôi kéo cường giả lại với nhau, do đó sinh ra năng lượng thật lớn.

Cho dù là người đã theo Tiên Cung rồi sau này rời bỏ, biết được thực lực cường đại của Tiên Cung, hơn nữa sau khi lấy được ưu đãi thật lớn trong đó, cũng sẽ không dễ dàng tiết lộ hết thủy bí mật của Tiên Cung đối với người bên ngoài.

Nơi vì trong tổ chức như Tiên Cung, Lợi ích của tổ chức bị hư hao cũng tương đương với lợi ích của mọi người bị tổn hại. Tất nhiên một điều tối quan trọng đối với mọi người trong tổ chức là không được phân chia giai tầng địa vị. Cho dù là người ở phía trên Thập Nhị Bát Tú, cũng chỉ có thể giao nhiệm vụ cho bọn hắn, tuyên bố nhiệm vụ mà thôi, sẽ không quản lý gì đối với Thập Nhị bát Tú cả, bởi vậy cũng sẽ không sinh ra tình huống người không phục ta, ta không phục người loạn xạ lên, cũng sẽ không xuất hiện tình trạng xung đột tranh giành quyền lợi.

Bởi vì căn bản là không hề có quyền để tranh đoạt toàn bộ lợi ích đều phải dựa vào lực lượng của chính mình để đoạt lấy.

Trọng yếu hơn là thành viên sau khi gia nhập Tiên Cung một thời gian dài sẽ thu được rất nhiều lợi ích.

Đó là khi các cường giả đã quen chấp hành nhiệm vụ của Tiên Cung trong một thời gian dài, sẽ càng thêm gắn bó với Tiên Cung, điều đó khiến cho tổ chức nhìn như rời rạc này tràn ngập lực lượng, lúc lượng ngưng tụ như vậy thậm chí còn lớn hơn một ít gia tộc nhà cao cửa rộng, khiến cho Tiên Cung càng thêm vững chắc.

Đây chính là thay đổi về chất khi các cường giả biết hợp tác với nhau, khiến cho nó có được sinh mệnh lực và sức bật cường đại, trăm lợi không có một hại!

Nghĩ thông suốt điểm này, thì hết thấy tất cả đều dễ dàng rồi.

Tiểu Báo Tử rất rõ ràng, chính mình căn bản là không thể chống cự loại hấp dẫn này.

Cho nên hắn mỉm cười nói với Lão Kim Kê.

- Được rồi người đã nói hết lời như vậy, ta cũng không có chuyện gì để nói, để cho ta một chỗ đi!

“Tất Nguyệt Ô, Đấu Mộc Giải. Chủ Hỏa Hầu, Tham Thủy Viên, Hư Nhật Thử. Tùng Thủy Cứu. San Tiêu Long, Quý Kim Dương!” Tiểu Báo Tử nhìn một đồng tài liệu trong tay, khẽ nhíu mày lại,

- Không phải ngày hôm qua người nói Nhị Thập Bát Tú còn mười bốn cái ghế trống sao? Như thế nào bây giờ lại có mười lăm người?

- Đấu Mộc Giải!

Kim Ngọc Tuyền chỉ vào một cái tên trong đó nói

- Đích xác có mười bốn cái ghế trống. Nhưng mà chúng ta vừa mới xác nhận được, Đấu Mộc Giải đã chết rồi, cho nên thừa ra thêm một cái ghế trống nữa!

- Đấu Mộc Giải đã chết? Tiểu Báo Tử đang mỉm cười bỗng ngưng trọng nhìn lại, Nhìn vào ba chữ Đấu Mộc Giải, lại nhìn sang bên cạnh ba chữ kia thấy có ghi “ Ngọc Hư Thông Thiên Kinh” cùng với chú thích ở mặt sau.

- Như thế nào có thể chết được ? Nhị Thập Bát Tú không phải đều là cường giả trên thất phẩm sao ? Nếu Chết đi một người, hẳn là sẽ rất náo động chứ ?

- Đấu Mộc Giải là người trong ma môn Huyết Hà Tông tên là Huyết Vô Nhai, có thể người chưa từng nghe nói qua, nhưng mà hắn đã nổi danh từ mười năm trước, cả thiên hạ đều biết hắn là bát phẩm cường giả,

nhưng mà bởi vì giết chết một tông môn ở Dương Châu nên khiến cho Kiếm Thánh áo trắng Lục Thiếu DU đuổi giết, sau khi bị đuổi giết tới Mãng Thương Sơn thì mất tích, từ đó về sau không còn ai phát hiện ra hành tung của hắn, biết được hắn xảy ra chuyện, mặc dù Tiên Cung phái rất nhiều người đi tìm kiếm, đều không có kết quả. Mười ngày trước, là vừa trong mười năm ngày hắn mất tích. Dựa theo quy củ của Tiên Cung, tuy rằng hắn không chết thì cũng thuộc vào loại tự động rời khỏi, vị trí này cũng trở thành không có ai nắm giữ.

Thần sắc Tiểu Báo Tử che giấu dưới lớp mặt nạ trở nên phấn khích, trên đời này không có ai rõ ràng hơn hắn về kết cục của Huyết Vô Nhai, đích thực mười năm trước tên này đã bị hắn giết chết.

Mười năm trước!

Mười năm!

Trong lúc giật mình, trong giây lát Tiểu Báo Tử ý thức được từ khi hắn bị Huyết Vô Nhai bắt đi đến bây giờ bất tri bất giác đã qua mười năm rồi.

- Thế nào, suy nghĩ xong chưa?

- Ồ, vẫn còn chưa xong, còn phải nhìn xem một chút!

Tiểu Báo Tử mạnh mẽ hồi tỉnh lại, chỉ vào công pháp Ngọc Hư Thông Thiên Kinh của Đẩu Mộc Giải.

- Đây chính là công pháp Huyết Vô Nhai lựa chọn sao?

- Đúng vậy, Ngọc Hư Thông Thiên Kinh này và Thiên Xà Liễm Tức Thuật của Xà Vương đều là một trong Thất Bảo Kỳ Áo, nghe nói vô cùng diệu dụng, chỉ tiếc Tiên Cung chúng ta chỉ có hai loại pháp môn này!

- Một trong Thất Bảo Kỳ Áo sao?

Tiểu Báo Tử cười cười dưới cái mặt nạ, lúc trước khi hắn tu luyện Quái Lực Quyền Tâm Pháp kia cũng có phán đoán, hiện tại rốt cục có thể xác định được, nguyên lai pháp môn năm đó Huyết Vô Nhai dạy mình mình là Ngọc Hư Thông Thiên Kinh, cùng là một trong Thất Bảo Kỳ Áo.

- Thật đúng là may mắn mà!

Trong lòng hắn âm thầm nghĩ.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()]

431. Chương 452: Thập Niên Thương Mang Ngọc Hư Thông Thiên Kinh. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 452: Thập niên thương mang Ngọc Hư Thông Thiên Kinh. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Xem ra năm đó Huyết Vô Nhai không nghĩ tới ta có thể sống sót rời đi, cho nên mới hào phóng như vậy, chỉ tiếc là cuối cùng chính hắn mới không thể rời đi!

Nơi này chính là trong một gian khác điểm bình thường trong Đạm Dương Thành, Ôn Dương, là một trong ba cửa bắc của Đại Tấn. Có thể nói từ lúc xây thành đến giờ đã là khoảng hai ba vạn năm nhưng nơi này luôn luôn ở vào trong một loại không khí khản trương, bởi vì không ai có thể xác định được thiết kỵ của thảo nguyên phương bắc khi nào thì sẽ xuôi nam. Khi nào thì sẽ công thành, khi nào thì sẽ đến làm

cổ. Nếu không phải vương triều trung nguyên mỗi năm đều di dân đến vùng biên giới, chỉ sợ hiện tại địa phương quý quái này đã sớm không có người nào sinh sống.

Nhưng mà hiện giờ, loại không khí khẩn trương này đã biến mất, thay vào đó là không khí an nhạc vãn năm khó gặp, đương nhiên còn có náo nhiệt và hưng phấn.

Bắc Nguyên bị diệt, không có đàm phán, không có đầu hàng, chỉ có giết chóc và cướp đoạt. Những hành vi này của vương triều Đại Tấn ở trong mắt những bạch diện thư sinh là có chút đi ngược lại nho đạo, ở trong mắt một ít người nhân hậu thì là có chút tàn nhẫn, nhưng ở trong mắt nhân dân vùng biên giới như trong thành Đạm Dương này thì đó hoàn toàn là chuyện tình hỉ lòng hỉ dạ.

Mấy ngày nay, ven đường trong thành Đạm Dương, tùy tiện đều có thể thấy được vô số nam tử bởi vì hưng phấn mà uống say sưa ngã ở ven đường, tùy thời có thể nghe được thanh âm gióng trống khua chiêng. Bầu không khí này so với khi hết năm thì còn náo nhiệt hơn rất nhiều.

Sau khi Tiểu Báo Tử và Kim Ngọc Tuyền trở về từ doanh trại đại quân của Mã Thiên Trường, một mạch phi hành đến khi trời sáng thì đặt chân tới thành Đạm Dương.

Hiện tại Ngự Dương vô cùng náo nhiệt, hạng người nào trong võ lâm cũng có, có người tiến bắc, có người xuôi nam, cho nên tuy rằng cách ăn mặc của hai người kì quái nhưng cũng không khiến cho những người khác chú ý, so với hai người bọn họ, những tên gia hỏa ăn mặc kỳ quái đều có ở khắp nơi.

Sau khi Tiểu Báo Tử đồng ý gia nhập Tiên Cung, Lão Kim Kê nhiệt tình với hắn hơn lúc trước rất nhiều, lúc này liền liên hệ với Tiên Cung, không đến hai canh giờ sau, liền mang về một quyển sách có ghi lại từng vị trí trống trong Nhị Thập Bát Tú, ngoài ra còn có quyển sách nhỏ ghi lại ưu đãi của từng vị trí đưa tới trước mặt Tiểu Báo Tử.

Để cho Tiểu Báo Tử tự mình lựa chọn.

Vì vậy mới xảy ra một màn khi này.

- Ta đã nói với ngươi rồi mà Tiểu Báo Tử, gia nhập Tiên Cung càng sớm thì càng có lợi, ngươi xem hiện tại có mười lăm vị trí cho ngươi lựa chọn, nếu ngươi chậm thêm vài năm nữa, nói không chừng, chỉ có thể còn lại vài vị trí mà thôi, mà nếu như sau này tất cả vị trí đã có người đảm nhiệm, cho dù ngươi có muốn gia nhập Tiên Cung cũng không có cơ hội!

- Tốt lắm, Lão Kim Kê à, ngươi có thể im lặng một chút được hay không, hiện tại đã quyết định gia nhập rồi mà, Ngươi cũng đừng có đây mà mèo khen mèo dài đuôi!

Tiểu Báo Tử lắc lắc đầu.

- Ở đây có mười lăm vị trí, ta phải suy nghĩ thật tốt, ngày mai sẽ trả lời cho ngươi được không!

- Có thể, vậy ngươi từ từ mà chọn đi, cũng không cần phải ngay ngày mai, trước kia ta cũng phải suy nghĩ ba ngày mới lựa chọn được. Ha ha chờ sau khi ngươi chọn xong, ta sẽ dẫn ngươi đến Tiên Cung lấy một cái tín vật là xong!

Vừa nói chuyện hắn vừa rời khỏi phòng Tiểu Báo Tử.

- Tiên Cung này thật đúng là thâm hậu, cũng khiến cho ta thật khó lựa chọn!

Tiểu Báo Tử nhìn mười lăm vị trí trước mặt có chút tiến thoái lưỡng nan.

- Đấu Mộc Giải khẳng định là không thể chuyển, Ngọc Hư Thông Thiên Kinh ta đã học xong rồi!

Trong lúc đó, bỗng nhiên trong đầu hắn nổi lên một ý tưởng cổ quái:

- Mẹ nó, Lương Nghi Thông Thiên Kiếm, Ngọc Hư Thông Thiên Kinh, sau này ta đây luyện xong có phải sẽ thăng thiên luôn không? Ủ, nếu có cơ hội có lẽ sẽ

Lắc lắc đầu, vứt cái ý tưởng vô căn cứ này ra sau gáy, đặt toàn lực chú ý lên trên bản danh sách này.

- Ki Thủy Báo!

Đây là một cái tên trên bản danh sách khiến cho Tiểu Báo Tử chú ý, không phải vì cái gì khác, mà chỉ vì trong cái tên này có hai chữ Tiểu Báo, hẳn gọi là Chu Báo, người thân cận cũng đều gọi hẳn là Tiểu Báo Tử, trong cái tên Ki Thủy Báo này cũng bao hàm hai chữ Tiểu Báo, tựa hồ thực tương hợp với hẳn.

Cho nên ngay từ khi bắt đầu, trong lòng của hẳn đã muốn chọn vị trí Ki Thủy Báo này, nếu đã sớm có khuynh hướng như vậy thì hẳn có nhìn những Tinh Tú còn lại cũng chẳng còn ý nghĩ gì.

Ki Thủy Báo, Thuộc tính thủy, là một tức cuối cùng trong Đông Phương Thất Túc, là đuôi rồng đang đưa dẫn dắt gió lốc!

Trong đầu Tiểu Báo Tử hiện lên những tư liệu hiểu biết của mình về Ki Thủy Báo, chỉ có điều những tư liệu này ít đến đáng thương, dù sao cũng không quan trọng. Ở bên trong Tiên Cung danh xưng của Tinh Tú cũng chỉ là một danh hiệu thôi, đến cuối cùng có hàm ý gì, Tiểu Báo Tử cũng không muốn biết.

Đích thực, bây giờ hẳn quyết định gia nhập Tiên Cung, nhưng cũng không có nghĩa là hẳn muốn cả đời này ở trong Tiên Cung, hẳn không phải người của thế giới này, ngay cả Chu gia có công nuôi dưỡng hẳn, hẳn cũng không có quá nhiều lòng trung thành hướng chỉ là một tổ chức như Tiên Cung đây?

Hẳn cần, chính là lấy được ưu đãi sau khi gia nhập Tiên Cung thôi, đợi đến khi thời cơ chín mùi, hẳn sẽ rời khỏi Tiên Cung, dù sao đi nữa, trong đầu hẳn cũng không thiếu công pháp.

Mà đồng thời hẳn cũng hiểu được, tổ chức được tạo thành từ một đoàn các cường giả trên thất phẩm như vậy. Đều là một đám kiệt ngạo bất tuân, dù cho chủ nhân của Tiên Cung có thủ đoạn cao như thế nào cũng không có khả năng khống chế được bọn họ, nữa là chính hẳn.

Trên thực tế, cuối cùng hẳn chọn lựa Ki Thủy Báo, nếu hẳn lựa chọn Ki Thủy Báo, hẳn có thể lấy được phương pháp luyện chế pháp khí đi theo Ki Thủy Báo.

Không phải dị thuật, không phải bí kỹ, không phải tâm pháp, cũng không phải võ công tuyệt kỹ gì cả, mà là pháp môn luyện chế pháp khí, Định Phong Châu!

Định Phong Châu!

Tiểu Báo Tử vừa nhìn thấy đã muốn phá lên cười.

Chỉ sợ là bởi vì trong Nhị Thập Bát Tú của Tiên Cung, khi lựa chọn vị trí Ki Thủy Báo này chỉ có thể lấy được phương pháp luyện chế pháp khí tên là Định Phong Châu, cho nên mới không có ai lựa chọn danh hiệu tinh tú này.

Nhưng đối với Tiểu Báo Tử có thể nói là không sao cả, Định Phong Châu này nhìn như không có lợi gì, nhưng Tiểu Báo Tử lại cho rằng, Định Phong Châu tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()]

432. Chương 453: Thập Niên Thương Mang Ngọc Hư Thông Thiên Kinh. (2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 453: Thập niên thương mang Ngọc Hư Thông Thiên Kinh. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Tiên Cung Nhị Thập Bát Tú, vị trí nào cũng do cường giả đã ngoài thất phẩm tạo thành, sao vị trí này lại kém hơn vị trí khác được?

Mặt khác, Tiểu Báo Tử cũng đã học được hai môn bí kỹ Thiên Xà Liễm Tức Pháp và Ngọc Hư Thông Thiên Kinh, vì vậy hẳn rất rõ ràng uy lực của hai môn bí kỹ này lớn đến mức nào, không có khả năng đều là một trong Nhị Thập Bát Tú mà Ki Thủy Báo lại chỉ có một cái Định Phong Châu có công hiệu giống như gân gà được.

Hơn nữa, cho dù là công hiệu của Định Phong Châu chỉ có như vậy thì thế nào?

Hiện tại các dạng công pháp, bí kỹ, dị thuật hẳn đều không thiếu, có công có thủ. Tuy rằng công pháp của Thập Nhị Bát Tú có uy lực cường đại, hẳn cũng không có nhu cầu cấp bách đối với công pháp, công pháp của chính hắn hẳn còn chưa tu luyện tinh thông. Hắn cũng hiểu rõ đạo lý tham thì thâm.

Cho nên, nghĩ tới nghĩ lui. Hắn vẫn lựa chọn Ki Thủy Báo.

Nhưng mà, lựa chọn của hắn khiến cho Lão Kim Kê cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

- Ki Thủy Báo, người chắc chắn chứ? Người phải biết rằng trong lịch sử Tiên Cung, Ki Thủy Báo này luôn luôn là một trong mấy Tinh Tú còn lại cuối cùng. Người còn không biết, Định Phong Châu này thật ra không có tác dụng gì cả!

- Đương nhiên là ta chắc chắn, nếu không chắc chắn thì ta sẽ không lựa chọn!

Tiểu Báo Tử khoát tay áo nói:

- Hơn nữa ta cảm thấy Định Phong Châu cũng không có đơn giản như vậy!

- Ta nghe nói, người trước đó bắt buộc dĩ phải lựa chọn vị trí này cũng đã từng nói như vậy, nhưng mà đều là tự an ủi mình thôi!

Lão Kim Kê nói:

- Ta Thấy người vẫn nên suy nghĩ lại một chút đi!

- Không cần lo lắng. Ta vẫn quyết định lựa chọn Ki Thủy Báo, dù sao ta cũng gọi là Chu Báo, chọn danh hiệu này cũng coi như chuẩn xác!

Thấy thái độ của Tiểu Báo Tử kiên quyết như vậy, Lão Kim Kê cũng không khuyên thêm nữa.

- Được rồi, nếu người đã kiên trì như vậy, ta cũng không nói thêm nữa, hai ngày nghỉ ngơi đã đủ chưa? Nếu như cảm thấy ổn rồi, Ngày mai chúng ta sẽ xuất phát đi Tiên Cung!

- Ngày mai đi Tiên Cung?

Tiểu Báo Tử hơi sững sờ.

- Có phải có chút quá nhanh không ?

- Người có chuyện gì sao?

- Cũng không hẳn là vậy, chỉ là chuẩn bị kiểm một chỗ bế quan thôi, người cũng biết, qua một thời gian nữa ta sẽ quyết đấu với tiểu nha đầu nhà họ Mạnh kia một trận!

- Tiểu nha đầu kia không đáng để lo, người phải hiểu rằng những tên này chẳng có tên nào có thể so sánh với tên quái vật nhà người, ba năm thời gian hẳn không có khả năng vượt qua thực lực của người được!

Lão Kim kê nói.

- Ta lo lắng chính là thế gia ngàn năm như Mạnh gia ở Trữ Châu, vạn nhất không cần mặt mũi lại mang ra cổ bảo có uy lực như Lưu Ly Ngọc Tịnh Bình, vậy thì phải làm thế nào?

- Điều đó không thể xảy ra. Mạnh gia không có cổ bảo!

Lão Kim Kê nghe xong liền lắc đầu.

- Người cho rằng cổ bảo là rau cải trắng sao, nơi nơi đều có!

-Nhưng mà ngộ nhỡ có thì sao?

- Không có ngộ nhỡ, ta cho người biết cổ bảo giống như Lưu Ly Ngọc Tịnh Bình đại đa số đều là vật đã có chủ. Cho dù có vài món không có chủ cũng không thể có khả năng thuộc sở hữu của Mạnh gia, cho dù là có thì Mạnh gia cũng không dám lấy ra!

- Vì sao, ta thấy Mạnh gia cũng không phải là người sợ phiền phức mà!

- Cũng không phải người nào cũng có thể không biết sợ như Mã Thiên Trường!

Kim Ngọc Tuyền khẽ thở dài một tiếng, vỗ vỗ bả vai Tiểu Báo Tử nói:

- Cái loại cổ bảo cấp bậc này, cho dù thật sự Mạnh gia có, cũng không thể tùy tiện lấy ra cho một nữ tử nhỏ nhỏ sử dụng được. Người chỉ nghĩ tới hiện tại tu vi của người cao, sẽ khiến cho Mạnh gia không từ một thủ đoạn nào để đối phó người. Nhưng người lại không nghĩ tới bởi vì hai năm nay thực lực của người tăng quá nhanh. Chiến tích quá mức hiển hách, cho nên dù tiểu nha đầu kia bại trong tay người một lần nữa, Mạnh gia cũng sẽ không bị mất mặt mũi. Chẳng lẽ người không biết sao? Hiện tại trong miệng của người trên giang hồ, tỷ lệ thắng của người vượt xa tiểu nha đầu của Mạnh gia kia!

- Kháo, có người đặt cược sao?

Tiểu Báo Tử cúi đầu mắng một tiếng.

- Chuyện tình náo động như vậy, tự nhiên là sẽ khiến cho rất nhiều người chú ý!

Lão Kim Kê cười nói.

Thảo nguyên, trong đại doanh quân đội.

Đại doanh bị Tiểu Báo Tử và Lão Kim Kê làm rách đã sớm được sửa chữa lại, giờ phút này trong đại doanh là một mảnh im lặng. Ngay cả một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Khuôn mặt của Mã Thiên Trường âm trầm như nước. Ngồi trên ghế chủ tọa, ánh mắt sắc bén như đao đảo qua mặt tất cả các quan binh trong quân doanh một lượt.

Còn có cả thái giám truyền chỉ và Tân nhậm giám quân đêm qua.

Tân nhậm giám quân này họ Ưông tên Hàn, vốn là xuất thân quan văn, hơi có chút tài danh. Về phần thái giám truyền chỉ, là một thái giám ở trong nội cung, tiến đến truyền chỉ lúc này, mặc dù là ngàn dặm một nhọc nhưng lại đoạt được không ít chỗ tốt.

Vốn dĩ quan hệ đang là hòa thuận vui vẻ, lại bởi vì chuyện âm ỉ đêm qua khiến cho không khí của cả đại doanh trở nên quái dị

- Thiên Trường vô năng khiến cho trung quân đại doanh bị bọn trộm cướp lên vào tập kích, thật sự là rất hổ thẹn!

Trầm mặc nửa ngày, bỗng nhiên Mã Thiên Trường mở miệng nói. Thanh âm bình thản không mang theo chút tình cảm dao động.

- Thuộc hạ vô năng!

Sau khi Mã Thiên Trường nói xong, tất cả thân vệ trong quân doanh đều quỳ xuống đồng thanh hô.

- Chuyện này không liên quan gì đến các người, hai người đột nhập vào đây đều là cường giả đã ngoài thất phẩm, các người cần bản là không thể phòng bị được!

Mã Thiên Trường khoát tay nói,

- Đều đi xuống đi!

- Dạ!

Những thân vệ này đều được Mã Thiên Trường luyện thành một thể. Đối với lời nói của Mã Thiên Trường sẽ không có bất kỳ dị nghị gì, tất cả đều lui ra ngoài.

Bọn hắc vừa lui ra, bên trong đại doanh nguyên bản đang đông đúc chỉ còn lại năm người. Mã Thiên Trường, Ưông Hàn và thái giám truyền chỉ, còn lại là hai gã thủ vệ gác cửa.

- Đại soái, ta là giám quân, bên trong lầu lớn của đại quân này, phải chăng là nên có một cái chỗ ngồi ?

Một đám thân vệ vừa đi, Ông Hàn liền mở miệng nói, tuy rằng ở trên triều đình, hần chỉ là một quan văn không có thực quyền, Nhưng cũng là quan văn tam phẩm, tuy không thể so được với đại tướng biên cương như Mã Thiên Trường. Nhưng dù cho đi đến địa phương nào, một cái chỗ ngồi vẫn là không thể thiếu được.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()]

433. Chương 454: Thập Niên Thương Mang Ngọc Hư Thông Thiên Kinh. (3))

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 454: Thập niên thương mang Ngọc Hư Thông Thiên Kinh. (3))

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Mà bây giờ ở bên trong lầu lớn của quân doanh đứng một hồi lâu, thậm chí ngay cả một cái chỗ ngồi cũng không có, Trong lòng hần vẫn muốn tìm một cái cớ để nói ra, nhưng vừa rồi nhiều người hần không có cách nào mở miệng, hiện tại mọi người đã đi ra hần mới dám nói.

Mã Thiên Trường hơi ngẩn ra, chợt cười nói:

- Ô! Thật là thất lễ Ông đại nhân, là do ta sơ sót. Người đâu, mang cho Ông đại nhân một cái ghế sạch vào đây!

Sau khi nói xong, Mã Thiên Trường quay đầu hướng về chỗ thái giám truyền chỉ hỏi:

- Phí Công Công, có muốn ta cũng lấy cho ngài một cái ghế không!

- Đại soái nói đùa, ở trước mặt ngài nô tài làm sao dám ngồi!

Thái giám họ Phí cười, khuôn mặt nhăn nheo mở ra giống như bông hoa cúc nở rộ, hai mắt híp lại thành một đường nhỏ.

Khi nói chuyện liền có một tên cận vệ mang theo một chiếc ghế bành được lau dọn sạch sẽ, đặt ở phía đối diện cái bàn rồi lui ra ngoài.

- Ông đại nhân, mời!

- Đa tạ đại soái!

Ông hàn ôm quyền, cũng không khách khí, lập tức tiến tới phía trước cái ghế bành ngồi xuống.

Mã Thiên Trường Trường thì không có hành động gì, nhưng mà khóe mắt của tên thái giám họ Phí khẽ giật, trong lòng thầm nghĩ.

- Ông Hàn này không phải là đọc nhiều sách quá nên hồ đồ rồi chứ, hần dám kênh kiệu trước mặt Mã Thiên Trường!

Nhưng mà trong lòng hần cũng lập tức rõ ràng. Hần ở trong nội cung, nên cũng có chút hiểu biết về quan hệ giữa đương kim Thánh Thượng và Mã Thiên Trường, thế nhưng Ông Hàn này chẳng qua chỉ là một quan văn không có thực quyền. tuy rằng Văn danh vang vọng thiên hạ, nhưng nói đến căn cơ, cũng nông cạn vô cùng, như thế nào có thể biết được quan hệ lợi hại trong chuyện này?

- Đại soái, hiện tại Vương Đình Bắc Nguyên đã bị san bằng, các bộ tộc đều bị đánh cho nguyên khí đại thương. Cả thảo nguyên rộng lớn cũng không có người nào có thể ngăn cản binh lực thiết kỵ của Đại Tấn ta, không biết bước tiếp theo đại soái có tính toán gì không!

Sau khi ngồi xuống, Ôn Hân liền ôm quyền hỏi.

- Ôn đại nhân lầm rồi, kế tiếp không phải do ta quyết định, mà là thánh thượng có tính toán ra sao. Nhiệm vụ của ta đã hoàn thành rồi!

Dường như tâm tình của Mã Thiên Trường đã trở nên khá hơn một chút, vuốt râu cười nói:

- Hiện tại Bắc Nguyên đã sắp bị tiêu diệt, còn lại công tác giải quyết hậu quả làm sao cho tốt đó là việc Thánh Thượng và triều đình cần suy tính. Việc duy nhất ta có thể làm bây giờ đó là ổn định năm mươi vạn đại quân này, làm kinh sợ các phần tử xấu của Bắc Nguyên, thực hiện các mệnh lệnh tiếp theo của triều đình mà thôi. Bước tiếp theo làm như thế nào, không phải là chuyện hai người lãnh binh như ta và ngài có thể nói leo!

Ôn Hân gật đầu, bộ dáng biết thân biết phận.

- Ủ! Đại soái nói rất có lý, đúng rồi kẻ trộm lẻ vào trong lều của đại soái hôm qua đã có manh mối gì chưa?

- Chưa có!

Nhắc đến chuyện này, vẻ mặt Mã Thiên Trường tỏ ra cực kỳ chán nản.

- Thực lực của hai tên trộm quá mạnh mẽ, mặc dù thủ hạ của ta đã dốc toàn lực cũng không thể ngăn cản bọn hắn, nhưng mà tu vi của bọn chúng cao như thế, chắc hẳn là phần tử xấu của Bắc Nguyên, bọn chúng muốn đến ám sát bổn soái, nhưng thật không ngờ nhằm đúng vào lúc bổn soái đi tuần trong quân doanh, xông vào vô ích!

Trong nội đan của Mã Thiên Trường đột nhiên có tinh mang lóe lên.

- Ôn đại nhân, Phí công công, thật may là có hai vị, nếu không thì gian kế của kẻ địch đã thực sự thành công rồi, đa tạ, đa tạ!

Nói xong, thật sự đứng lên hướng tới hai người thi lễ.

Hai người luôn miệng nói không dám, cũng không tiếp tục dây dưa ở cái đề tài này nữa, nói chuyện phiếm vài câu rồi cáo từ.

Sau khi tiễn hai người ra khỏi lều lớn, Mã Thiên Trường xoay người lại, trên mặt lóe lên một tia cười âm lãnh. Một tầng sương trắng bỗng nhiên nổi lên, nháy mắt liền biến mất không thấy gì nữa.

- Xem ra hai người này cũng không biết rõ ràng tình hình cụ thể!

Thanh âm của Tâm Nguyệt Hồ vọng lên từ sâu trong làn sương trắng.

- Nếu không cũng sẽ không ngu xuẩn hỏi đến chuyện này.

- Có lẽ bọn hắn thật sự ngu xuẩn như vậy!

Mã Thiên Trường cười dài nói,

- Ôn Hân là một tên đọc sách nhiều quá đến nỗi não cũng tàn rồi. Lại có gan thăm dò ta!

- Chàng nói Ôn Hân biết chuyện này!

Tâm Nguyệt Hồ có chút kinh ngạc nói.

- Đương nhiên, nếu không, nàng nghĩ rằng vì sao mà vị đệ nhất thánh quân từ trước đến nay của chúng ta lại phái một tên không có đầu óc như hắn tới đây?

- Ai biết được? có lẽ vị đệ nhất thánh quân từ xưa đến nay của người thật sự điên rồi!

- Hắn thật sự điên rồi!

Mã Thiên Trường cười lạnh nói,

- Sự tình đã đến nước này, là thời gian nên nghĩ xem nên kết thúc chuyện này như thế nào. Hắn lại vẫn nghĩ đến bảo bối trong tay của ta, thật sự là ngu xuẩn!

- Nói cũng đúng, tuy rằng chúng ta thắng trận này. Thế nhưng làm sao để kết thúc, cũng là chuyện đại sự?

Trong mắt Tâm Nguyệt Hồ chợt có linh quang chớp động, nhẹ nhàng tiêu sái đi đến bên cạnh Mã Thiên Trường, tựa vào người của hắn trầm lặng nói.

- Thiên Trường à, trước kia chàng cũng đã nói, chỉ cần tiêu diệt được Bắc Nguyên, sẽ cùng với ta quy ẩn núi rừng, sau này sẽ không quan tâm đến chuyện của nhân gian nữa, hiện tại Bắc Nguyên đã không còn đường sống. Thiên Trường, có phải là đã đến lúc chàng nên thực hiện lời hứa năm đó?

- Đương Nhiên!

Mã Thiên Trường nghe xong, gật đầu mỉm cười.

- Dích xác, nơi đây đã không còn việc gì nữa, ta sẽ cùng nàng quy ẩn núi rừng, đương nhiên trước đó ta phải gả chồng cho tiểu nha đầu Linh Lung kia đã!

- Hừ! tiện nghi cho tên tiểu tử Lôi Hư đó!

- Thôi đi, Lôi Hư cũng đã rất không tồi rồi!

Mã Thiên Trường nhẹ nhàng ôm Tâm Nguyệt Hồ vào trong lòng.

- Nữ nhân này của chúng ta, càng lớn càng không làm cho ta bớt lo lắng chút nào, nếu không nhanh gả nàng đi, sau này có lẽ sẽ xảy ra rất nhiều chuyện phiền toái.

- Chuyện phiền toái? Ý của chàng là sao?

- Không phải vừa mới nói rồi sao? Vị đệ nhất thánh quân từ trước đến nay của chúng ta có không ít nhi tử đâu!

- Người nói hắn sẽ có chủ ý với con gái của chúng ta sao?

Tâm Nguyệt Hồ hét lên một tiếng.

- Ta sẽ giết hắn!

- Nàng không giết được hắn!

Mã Thiên Trường vỗ vỗ lưng của Tâm Nguyệt Hồ.

- Tên gia hỏa này hiện tại đã không còn bị ràng buộc, cho dù nàng dùng Lưu Ly Ngọc Tịnh Bình cũng không thể thu thập được hắn, ít nhất là hiện tại không thu thập được, cho nên gả nữ nhân đi sớm chừng nào càng an ổn chừng đó.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()]

434. Chương 455: Thần Mộc Vạn Năm Của Tiên Cung. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 455: Thần Mộc Vạn năm của Tiên Cung. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Vậy thì đều do chàng quyết định đi, dù sao nàng cũng là con gái của chàng, Lôi Hư cũng không tồi, quan trọng nhất là Con gái thích hẳn!

Tâm Nguyệt Hồ khẽ cảm thán một tiếng.

- Kỳ thật, ta còn cảm thấy tiểu tử Xà Vương đó càng thích hợp với con gái của chúng ta hơn!

- Hẳn?

Mã Thiên Trường nở nụ cười.

- Lưng hẳn phải gánh vác nhiều lắm, không có tiêu sái như Lôi Hư, con gái đi theo hẳn, giống như là nàng đi theo ta vậy. Phải chờ đợi nhiều năm như vậy mới có được cơ hội quy ẩn núi rừng, nhưng sẽ lại có rất nhiều phiền phức, nàng sẽ yên tâm sao?

Tâm Nguyệt Hồ ngẩng đầu, nhìn Mã Thiên Trường chầm chầm nói từng chút một.

- Không yên tâm!

Hai người ôm nhau mà cười!

Ánh mắt của Tiểu Báo Tử sâu thẳm, tràn đầy mê man.

Ở trước mặt của hẳn nào có cái gì gọi là cung điện, đúng hơn là một bức tranh thủy mặc của Trung Quốc cổ đại. Một bức tranh thủy mặc tuyệt trần.

Núi xa màu xanh đen liên miên không dứt, cao vút trong mây, bên trong sương mù vây quanh, chợt có phi điệp bay ra, xuyên qua mây mù xanh thẳm.

Bên trong dãy núi có một con đường mòn xuyên qua, mấy cái tiểu đình ẩn hiện trong đó, đi bộ xuyên qua sẽ cảm thấy hơi thở khoan khoái vô cùng.

Nơi này chính là tiên cung!

- Đúng là không tưởng tượng được phải không? Không ngờ Tiên Cung lại là một địa phương tồi tàn như vậy!

- Vậy sao ? Ta không cảm thấy thế, Ta cảm thấy thế này mới là tốt!

Tiểu Báo Tử nhìn khắp bốn phía, trên mặt tươi cười chân thành vô cùng.

Trước mặt bọn hắn bây giờ là núi cao, chỗ nghỉ chân là một cái thôn trang nhỏ dưới chân núi, một cái tiểu sơn thôn.

Tiểu sơn thôn này cùng với tiểu sơn thôn hắn đã từng ở dường như có phần giống nhau nhưng lại có phần không giống.

Nơi này với tiểu sơn thôn hắn sinh ra giống nhau ở chỗ tất cả đều rất an bình không có một chút phân tranh, không giống chính là tất cả mọi người ở đây đều biết võ công, tuy rằng tu vi không cao lắm, nhưng mà tất cả mọi người đều có nội khí trong người.

Ví dụ như một lão nông gánh phân cũng có tu vi ngoài tam phẩm, một đại hán cày ruộng ngoài đồng cũng có tu vi ngũ phẩm, thiếu phụ cho heo ăn tu vi cũng là Tứ phẩm. Càng khiến cho Tiểu Báo Tử tán dương chính là, vị thiếu phụ nông phu này lại dùng thủ pháp rải ám khí để cho heo ăn, thật đúng là khiến cho Tiểu Báo Tử được mở rộng tầm mắt.

- Đừng nhìn, mỗi một người thôn dân ở đây đều là tập võ từ lúc nhỏ, nhưng mà không giống như người bên ngoài võ lâm dùng võ công để tranh đấu, chỉ tập võ công để tăng cường sức khỏe mà thôi!

- Những người này đều là người của Tiên Cung!

- Đúng vậy, bọn họ đều là người của Tiên Cung!

Kim Ngọc Tuyền cười nói.

- Tiên Cung đầu tiên chính là được thành lập ở chỗ cái thôn nhỏ này, hiện tại ở trong cái thôn nhỏ này, đều là người thân của thành viên trong Tiên Cung, ta cũng lớn lên ở trong cái thôn này.

Lời còn chưa dứt, liền nghe được một tiếng kêu to:

- Tiểu Tuyền Tử, làm sao lần này ngươi lại đi ra ngoài lâu như vậy. Đại lễ mừng thọ của lão gia ngươi cũng không về, ngươi chuẩn bị về chịu tội đi!

Trong giọng nói lộ ra ý vui sướng khi thấy người khác gặp họa. Nhìn theo hướng phát ra âm thanh thì thấy dưới một gốc cây đại thụ ở đầu thôn, có hai lão nhân thôn dã đang ngồi trên một cái bàn đã sơ sài chơi cờ, chiếu dẫu kịch liệt, chung quanh là một đám người đang theo dõi cuộc chiến. Thanh âm lúc này là của một đại hán trung niên, trong tay cầm một cái cốc đang vui vẻ nhìn Kim Ngọc Tuyền.

Nhìn kỹ thì thấy tu vi của đại hán cũng không yếu, đã đạt tới ngũ phẩm.

- Sự tình bên ngoài nhiều lắm, bạn không tả nổi, làm sao có thể nhàn rỗi giống như ngươi được!

Lão Kim Kê cười mắng.

- Thanh Lão có nhà không?

- Ở nhà, sáng sớm nghe thấy ngươi sắp trở về, nên đã cố ý làm thịt đôi gà để chờ ngươi về, ha ha ha!

Một trận cười vang lên.

Sắc mặt của Lão Kim Kê ửng hồng lên, khe khẽ một tiếng. Cũng không có nổi giận, nhưng mà có chút xấu hổ đối với Tiểu Báo Tử.

- Đừng để ý đến hắn, một đám gia hỏa không có một tên nào là người tốt cả!

Tiểu Báo Tử cười hắc hắc, cũng không nói gì nữa, đi theo sau Lão Kim Kê đến một nhà nông ở phía tây sơn thôn.

Gia đình nông dân này thập phần bình thường, cùng với các gia đình khác ở xung quanh cũng không có gì khác nhau, thậm chí, ở bên trong cái sân nhỏ còn có mấy mấy con gà vịt, đang bới đất tìm ăn. Nhìn thấy Tiểu Báo Tử và Kim Ngọc Tuyền đang đi tới, bọn chúng bị kinh động bay chạy toát loạn, tiếng kêu gào tiếng đập cánh vang lên, cũng làm kinh động người trong nhà.

- Là Kim Ngọc Tuyền sao? Vào đi!

Trong phòng truyền tới thanh âm thoáng nghe có vẻ đôi chút già nua, trong thanh âm còn mang theo sức hút khó tả, khiến cho người nghe hết sức thoải mái.

- Thanh lão, ta dẫn Chu Báo tới!

Dẫn Tiểu Báo Tử vào trong phòng, về mặt Kim Ngọc Tuyền cung kính hướng về chỗ lão giả đang ngồi ở phía đối diện uống trà, cắn hạt để nói.

Lão đầu tử khẽ gật đầu, dời ánh mắt lên trên người Tiểu Báo Tử, trên khuôn mặt già nua lộ ra một tia thỏa mãn cười.

- Tốt lắm! Chàng trai, tuổi còn trẻ mà đã có được thành tựu như thế này.

Lão giả này khoảng chừng sáu mươi tuổi, ánh mắt ôn hòa, thân thể thập phần cường tráng, nhưng thu lại thấp đến thần kì, chỉ có tu vi nhị phẩm mà thôi.

Tu vi nhị phẩm, cho dù ở trên giang hồ cũng chỉ là một trong vô số thành viên, căn bản là sẽ không có địa vị gì cả. Nhưng mà Kim Ngọc Tuyền là thất phẩm cường giả lại thập phần tôn trọng đối với hắn. Quan trọng nhất là khi lão giả đảo mắt qua người mình, ánh mắt bình tĩnh như thâm uyên kia khiến cho tâm tình của Tiểu Báo Tử bình tĩnh trở lại, cả người đều thoải mái hơn rất nhiều.

Trong tim của hắn chợt run lên, hắn có thể chắc chắn lão giả này không hề giống như một lão già vô dụng như trong mắt của hắn, vội vàng tiến lên cúi đầu thi lễ giống như Kim Ngọc Tuyền.

- Đã đến nơi này, thì cũng không cần phải câu nệ như vậy. Nếu đã lựa chọn gia nhập Tiên Cung, vậy thì tất cả mọi người đều là người một nhà. Ta là Phương Thanh bởi vì đã có chút tuổi tác nên tiểu tử này gọi ta một tiếng lão, đương nhiên gọi ta là Lão Phương cũng được!

- Văn bối Chu Báo, người quen cũng gọi ta là Tiểu Báo Tử, sau này còn nhờ Thanh lão chỉ bảo nhiều hơn! Tiểu Báo Tử nói.

- Tiểu Báo Tử, Tiểu Báo Tử, ha ha, không phải là bởi vì một chữ Báo trong tên của ngươi cho nên mới lựa chọn Kì Thủy Báo chứ!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

435. Chương 456: Thần Mộc Vạn Năm Của Tiên Cung. (2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 456: Thần Mộc Vạn năm của Tiên Cung. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Đúng là vì nguyên nhân này!

Tiểu Báo Tử gật đầu nói.

- Kỳ thật văn bối cũng không có nghĩ nhiều như vậy, chỉ là cảm thấy cái tên Kì Thủy Báo này không tệ thôi!

- Dựa theo quy củ, vô luận ngươi lựa chọn vị trí tinh tú nào, đều phải giữ nguyên vị trí đó. Tiên Cung ta từ khi thành lập mấy vạn năm, chưa bao giờ có ngoại lệ!

Nói tới đây hắn liếc mắt nhìn Tiểu Báo Tử một cái, trong ánh mắt lộ ra vẻ kỳ dị.

- Những thuộc vật của tinh tú, có bí kỹ, dị thuật, có võ công, có tâm pháp, còn có phương pháp luyện chế pháp khí. Tương đối mà nói nếu ngươi lựa chọn tinh tú có thuộc vật là pháp khí, Tiên Cung còn có thể giúp ngươi chuẩn bị tốt toàn bộ tài liệu, chỉ là...!

- Chỉ là cái gì?

Tiểu Báo Tử hỏi.

- Chỉ là Tiên Cung đã có năm vạn năm không có Kì Thủy Báo, cho nên tài liệu luyện chế Định Phong Châu cũng không có chuẩn bị, bởi vậy chỉ có thể nói cho người biết phương pháp luyện khí và tài liệu cần dùng mà thôi!

- A?

Tiểu Báo Tử lặng đi một chút, sắc mặt nhất thời trở nên khó coi. Phải biết rằng lúc trước Lão Kim Kê có nói với hắn rất rõ ràng, nếu lựa chọn tinh tú có thuộc vật là pháp khí. Như vậy chẳng những Tiên Cung sẽ cho người phương pháp luyện chế pháp khí, còn có thể chuẩn bị đầy đủ tài liệu cho người. Nhưng mà không nghĩ tới, hắn vừa gia nhập Tiên Cung cũng không có được đãi ngộ này, thần sắc của hắn lập tức trầm xuống.

Đồng dạng, sắc mặt của Kim ngọc Tuyền cũng không lấy gì làm đẹp. Phải biết rằng mặc dù Tiểu Báo tử là người được Xà Vương hết lòng tiến cử nhưng sau hai lần tiếp xúc với Tiểu Báo Tử, hắn cũng đã phát hiện Tiểu Báo Tử sở hữu tiềm lực thật lớn, cho nên mới phải ra sức tiến cử Tiểu Báo Tử gia nhập Tiên Cung,

hơn nữa còn dốc hết khả năng tô điểm cho Tiên Cung, không thể tưởng tượng được lúc này vừa mới về đến nơi, liền bị đánh cho một gậy, nhất thời cảm thấy rầu rĩ trong lòng.

- Thanh lão, tại sao lại có thể như vậy, không phải nói...!

- Ta cũng thật không ngờ các người sẽ lựa chọn Ki Thủy Báo!

Thanh lão cũng lộ ra vẻ thập phần bất đắc dĩ.

- Người cũng biết Tiên Cung chúng ta có một cái quy củ bất thành văn, đó là tinh tú có thuộc vật là phương pháp luyện chế pháp khí, sau khi luyện chế pháp khí xong, nếu có thể còn phải có nghĩa vụ thu thập tài liệu luyện khí chuẩn bị cho hậu nhân sau này sử dụng. Nhưng mà, Tiên Cung Nhị Thập Bát Tú của chúng ta, cũng chừng hơn năm vạn năm không có ai lựa chọn vị trí Ki Thủy Báo. Vị Ki Thủy Báo cũng là tồn tại từ hơn năm vạn năm trước, trong năm vạn năm này, thương hải tang điền, cho dù là vị Ki Thủy Báo trước đó đã thu thập đủ tài liệu, hiện tại cũng không thể tìm ra được!

- Chuyện này...!

Chuyện này, Lão Kim Kê cũng không thể nói gì hơn, chuyện này Thanh lão nói cũng có lý. Tuy rằng Tiên Cung truyền thừa cũng không phải chỉ trong vài năm, nhưng mà cũng không thể cam đoan được những thứ từ vạn năm trước đều nhất nhất có thể lưu lại, cho nên, hẳn có chút khó xử nhìn Tiểu Báo Tử.

- Tiểu Báo Tử à, thật sự là ngại quá, lúc trước ta đúng là không nghĩ đến chuyện này. Hay là người đổi một vị trí khác có được không?

- Đổi vị trí! Có thể đổi được sao?

Tiểu Báo Tử sững sốt một chút.

- Dưới tình huống thông thường thì không thể nhưng mà tình huống của người là đặc thù, đương nhiên người cũng có thể không đổi, ta sẽ đưa phương pháp luyện chế Định Phong Châu cho người, đồng thời đưa cho người một món pháp khí nằm ngoài Nhị Thập Bát Tú để bổ sung có thiếu sót đáng tiếc này!

-A? ! Còn có chuyện tốt như vậy sao? !”

Nếu như nói Tiểu Báo Tử mới vừa rồi còn thập phần ử rử như vậy, bây giờ nghe Thanh lão vừa nói như thế, tinh thần lập tức rung lên, tâm tình là từ dưới nền đất lại bay đến trong mây.

- Người là một trong Nhị Thập Bát Tú, tự nhiên là muốn có đai ngọc của Nhị Thập Bát Tú!

Thanh Lão cười nói.

- Tiên Cung ta từ khi sáng lập đến nay đã trải qua mấy vạn năm, chưa từng có ai phải chịu thiệt thòi, tích lũy trong mấy vạn năm cũng không ít, có để lại ở chỗ này cũng vô dụng. Đúng rồi! ta nghe nói người là kiếm tu, còn luyện thành cả phi kiếm?

- Đúng vậy, ta là kiếm tu, nhưng mà có thể luyện thành phi kiếm cũng là may mắn thôi!

Tiểu Báo Tử cũng không giấu giếm, đương nhiên cũng không có cái gì đáng giá để hẳn phải giấu giếm cả, mang thanh Lục Châu phi kiếm của mình ra.

- Phi kiếm này vốn là một thanh Bách Luyện Thực binh, ta vô ý phát hiện ra tài liệu của nó có linh tính, vừa lúc lại hiểu được một ít phương pháp luyện chế phi kiếm. Liền thử dùng nó để luyện phi kiếm vậy mà không thể tưởng tượng được có thể luyện chế thành công!

- Dích thật là một thanh phi kiếm không tệ!

Thanh lão cẩn thận quan sát một phen nói.

- Thời đại trung cổ, Kiếm tu từng cực kì hưng thịnh, nhưng trong thời gian đó bọn hắn lại khai thác hết tất cả các tài liệu trong thiên địa có thể luyện chế được phi kiếm, sau hơn vạn năm hưng thịnh liền không thể tránh khỏi suy bại. Không thể ngờ được cho tới bây giờ người vẫn có thể kiếm được tài liệu trời sinh linh tính để rèn pháp khí, hơn nữa còn luyện chế thành phi kiếm, thật sự là vận khí tốt!

- Đúng vậy, vận khí của ta luôn luôn rất tốt!

Tiểu Báo Tử nói.

- Xem ra người lấy được pháp môn luyện chế cũng không tồi, thanh phi kiếm này thời trung cổ cũng coi là không tệ, càng không nói là hiện tại!

Thanh Lão cười cười liếc mắt qua Lục Châu kiếm của Tiểu Báo Tử một cái.

- Trong thời kì kiếm tu thịnh hành, phi kiếm được chia làm thiên địa huyền hoàng tứ giai, phi kiếm của người tuy rằng sơ luyện có chút thô ráp, nhưng mà am hiểu bồi luyện kiếm đạo, phi kiếm này cũng có thể miễn cưỡng coi là hoàng giai phi kiếm!

- Chỉ là hoàng giai?

Trong lòng Tiểu Báo Tử có chút không phục, buột miệng nói.

- Hoàng giai đã là giỏi lắm rồi, tiểu bằng hữu, thời kì kiếm tu thịnh hành. Phi kiếm trong thiên hạ không có mười vạn thì cũng có tám vạn nhưng chân chính có thể tiến vào trong tứ giai cũng không đủ một vạn!

Thanh lão nói.

- Thu thanh kiếm lại đi, phương pháp luyện chế Định Phong Châu ta đã chuẩn bị xong cho người rồi!

- Vậy thì đã làm phiền người rồi ! Tiểu Báo Tử thu hồi phi kiếm, cùng với Lão Kim Kê đi phía sau Thanh lão vào phòng trong.

Phòng bên trong cũng sơ sài hết như phòng bên ngoài, là một cái thư phòng nho nhỏ, trong thư phòng có một cái bàn một ghế. Phía sau cái ghế là một cái giá sách, trên giá sách rải rác một ít sách vở, cũng không có gì hấp dẫn ánh mắt người khác, ở trên bàn sách có đặt một cuốn sách da cũ kỹ.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

436. Chương 457: Thần Mộc Vạn Năm Của Tiên Cung. (3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 457: Thần Mộc Vạn năm của Tiên Cung. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- A!

Nhìn thấy cuốn sách da cũ kỹ trên bàn, trong lòng Tiểu Báo Tử cả kinh, bởi vì hình dáng của cuốn sách da này cùng với cuốn sách da nằm đó hẳn không hiểu được chút nào trên người của Huyết Vô Nhai giống nhau y hệt.

Giống nhau.

- Đây là phương pháp luyện chế Định Phong Châu!

Thanh Lão cũng không biết Tiểu Báo Tử suy nghĩ cái gì, tiến lên phía trước cái bàn cầm cuốn sách lên đưa cho Tiểu Báo Tử.

Tiểu Báo Tử nhận lấy, mở cuốn sách ra, ánh mắt ngưng tụ trong giây lát, bởi vì chữ trên quyển sách da này rất giống với quyển sách hắn lấy được của Huyết Vô Nhai năm đó, hắn đều không hiểu được.

- Thanh Lão, mặt trên này!

- Trên này là văn tự thời kì trung cổ!

Thanh lão cười nói.

- Hiện tại người nhận biết được những văn tự này cũng không nhiều lắm, nhưng mà người yên tâm, nếu đã đưa quyển sách da này cho người, tự nhiên chúng ta sẽ dạy người cách đọc nói, nhưng mà chuyện này cần phải có thời gian. Trong chuyện này người cũng sẽ có hai lựa chọn, thứ nhất người tự mình học tập văn tự thời kỳ trung cổ, thứ hai chúng ta giúp người chuyển những văn tự thời kỳ trung cổ này thành văn tự thời hiện đại. Nhưng mà như vậy ngoại trừ người ra cũng sẽ có rất nhiều người biết phương pháp luyện chế Định Phong Châu!

- Ta tự mình học!

Trên mặt Tiểu Báo Tử hiện lên một nụ cười khổ, nhưng trong lòng lại vui mừng không tả. Hơn mười năm nay hắn đã tra qua rất nhiều tư liệu những cuối cùng vẫn không thể tìm ra chữ trên cuốn sách kia đến tốt cùng là loại chữ gì mà lại có hình dạng như gà bới, không thể tưởng tượng được đến lúc gia nhập Tiên Cung lại có thể giải quyết được vấn đề đã quấy nhiễu hắn trong mười năm nay.

- Rồi !

- Như vậy là tốt nhất!

Tựa hồ Thanh lão cũng rất đồng ý với ý tưởng của Tiểu Báo Tử.

- Ngay mai người đến nhà thứ ba trong khu này, nơi đó có một lão phu tử tinh thông các loại văn tự từ thời thượng cổ và trung cổ, người đi theo hắn học tập là được rồi. Loại văn tự này thoạt nhìn thì huyền ảo, nhưng kì thật cũng không phức tạp, lấy tư chất của người nhiều nhất chỉ trong ba tháng có thể đọc hiểu được những văn tự này !

- Đa tạ Thanh lão!

- Còn nữa!

Thanh lão lấy từ trong tay ra một đoạn đầu gỗ màu xanh nhạt đưa cho Tiểu Báo Tử.

- Đây là mộc tâm của một cây bách đào vạn năm. Cây bách đào vạn năm nếu có thể chịu đựng được hơn ngàn lần Thiên Lô oanh kích sẽ hình thành loại mộc tâm này, gọi là Vạn Năm Đào Thần Mộc. Loại thần mộc này có tính chất cứng rắn vô cùng, thần binh lợi khí cũng không thể tổn thương mấy may, hơn nữa cũng đã sinh ra một tia linh tính, đồng thời ẩn chứa một tia Thiên lô chân nguyên, thích hợp nhất dùng để luyện chế phi kiếm hoặc dung hợp với phi kiếm để tăng phẩm chất của phi kiếm. Ta biết người chính là kiếm tu, cũng có một thanh phi kiếm. Tu luyện chính là Thanh Ngọc Kiền Nguyên Công, nếu có thể dung hợp đoạn thần mộc vào phi kiếm của người tất nhiên uy lực sẽ đại tăng, nhất định có thể tăng thêm một cái cấp bậc trở thành huyền giai phi kiếm, tương lai người có thể tiếp tục luyện thành thiên giai phi kiếm cũng không phải là không thể được!

- Đường như Thanh lão rất có hiểu biết đối với kiếm tu!

Tiểu Báo Tử cúi cái đầu xuống, giống như vô ý hỏi.

- Chưa nói đến nghiên cứu, chỉ là bình thường thích xem một ít tạp thư thôi, truyền thừa mấy vạn năm của Tiên Cung, những cái khác thì không có nhưng tư liệu thì có rất nhiều!

Thanh lão thần nhiên cười.

- Thì ra là thế, văn bối thực sự là có chuyện muốn nhờ Thanh lão chỉ dạy một chút về kiếm tu chi đạo. Không sợ ngài chê cười, văn bối chính là trong lúc vô ý có được một quyển kiếm quyết, lại có được cái phi kiếm này, rồi tùy tiện tu luyện thành một kiếm tu, nhưng mà đối với kiếm tu chi đạo, văn bối thật sự là dốt đặc cán mai!

- Chuyện này không thành vấn đề.

Thanh Lão cười nói.

Đối với kiếm tu mà nói, dưới tình huống không có sư môn, người chỉ tùy luyện theo kiếm quyết mà đã có được thành tựu như thế đã là ngoài dự đoán của ta. Nhưng mà hiểu biết về kiếm tu của ta cũng chỉ là do

đọc sách mà hiểu giống như người, cho nên ta cũng chỉ có thể giảng giải cho người một ít vấn đề thường gặp mà thôi, ngoài những điều đó, ta cũng không hiểu biết gì nhiều cả!

- Như vậy cũng là đủ rồi!

Tiểu Báo Tử nói, dù sao đi nữa, hắn cũng chưa từng nghĩ tới sẽ là một kiếm tu thuần túy. Hiện tại chẳng qua là bởi vì thân phận Hiểu, hoặc là nói thân phận Ki Thủy Báo. Nếu như là kiếm tu sẽ càng thêm an toàn hơn nữa còn có thể có điều kiện tăng cường thực lực, vậy thì càng tốt hơn.

Nhưng mà hiện tại kiếm tu thuộc loại chức nghiệp hiếm, mấy vạn năm qua cũng không có xuất hiện, trừ bỏ kiếm quyết bên trong Ngân Nguyệt kiếm pháp, hết thảy việc tu luyện đều phải dựa vào chính hắc mỗ mỗ, bởi vậy việc tu luyện cũng khó khăn rất nhiều, tuy rằng đạt được một chút thành tích, nhưng mà một chút thành tích này không khiến cho Tiểu Báo Tử tự cao, hiện tại hắn đột nhiên phát hiện Thanh lão trước mặt này dường như đối với kiếm tu cực kỳ có hiểu biết. Cần phải đi theo hắc để học tập thêm mới được.

Thấy Tiểu Báo Tử nhiệt tình xin chỉ bảo, Thanh lão cũng không chối từ. Thuận tiện nói về kiếm tu chỉ đạo ở trước mặt của Tiểu Báo Tử và Lão Kim kê. Lão Kim kê đứng nghe, cảm thấy có chút không thú vị liền cáo từ một tiếng, rồi đi vào nhà bếp chuẩn bị thức ăn. Còn lại một mình Tiểu Báo Tử đứng nghe.

Kiếm tu chỉ đạo này, thật ra cũng không phức tạp, chỉ khác so với người bình thường ở chỗ kiếm quyết mà thôi.

Nói đến bản chất của phi kiếm, chẳng qua cũng chỉ là một loại pháp khí mà thôi, chẳng qua là bởi vì sử dụng đơn giản, uy lực thật lớn khiến cho có nhiều tu sĩ dốc lòng nghiên cứu loại pháp khí này, trải qua rất nhiều nỗ lực của tu sĩ cuối cùng cũng có thể chân chính khiến cho loại pháp khí này phát dương quang đại, do đó sáng chế ra hệ thống kiếm tu chỉ đạo có địa vị ngang bằng với các hệ thống tu luyện truyền thống. Thậm chí còn có một số điều kiện riêng biệt vượt qua cả hệ thống tu luyện truyền thống.

Cội nguồn của kiếm tu là hai loại: kiếm quyết và phi kiếm.

Gọi là kiếm quyết nhưng cũng không phải là khắc pháp, bình thường phi kiếm tu cũng sử dụng kiếm, cũng sẽ có kiếm thuật cực kỳ cao minh. Thậm chí còn có một số phi kiếm tu có kiếm thuật còn cao minh hơn rất nhiều so với kiếm tu. Kiếm quyết, chính là chuyển hóa nội khí mà tu sĩ tu luyện ra thành kiếm khí hơn nữa còn có pháp môn tiến hành vận dụng.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

437. Chương 458: Thần Mộc Vạn Năm Của Tiên Cung. (4)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 458: Thần Mộc Vạn năm của Tiên Cung. (4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Đây chính là kiếm quyết.

Vậy cái gì gọi là kiếm khí?

Kiếm khí và nội khí đúng là hai loại. Cũng giống như vậy, kiếm khí là một loại nội khí đặc thù mà thôi, giống như Tiểu Báo Tử tu luyện Cửu Long Thần Hỏa nội khí, Thanh Ngọc Kiền Nguyên nội khí, còn có Huyết Vô Nhai tu luyện Huyết Diễm Thực Cương.

Khác nhau ở chỗ, loại nội khí đặc thù này chỉ có thể phát huy uy lực lớn nhất khi phối hợp với phi kiếm. Đương nhiên nếu tu vi của người đạt tới thất phẩm và luyện thành kiếm cương thì sẽ là một chuyện khác.

Huống hồ, cho dù người đã luyện thành kiếm cương, trong lúc đối đầu với một gã cầm kiếm tu thất phẩm cầm phi kiếm thượng hạng trong tay, cũng sẽ xuất hiện trường hợp cực xấu hổ.

Bởi vì ưu thế của kiếm cương vẫn là lực công kích và lực phòng ngự hơn xa các loại cương khí khác. Nhưng mà lực công kích của một phi kiếm thượng hạng có thể đánh bại kiếm cương của người, thậm chí là cả những loại cương khí khác.

Cho nên, theo ý nào đó mà nói, hơn một nửa thực lực của kiếm tu đều nằm ở trên thanh kiếm.

Bởi vậy, kiếm tu được rất nhiều người chú ý. Người còn kiếm còn, kiếm mất người mất, cái gì nhân kiếm hợp nhất, cái gì trong tay không có kiếm trong lòng có kiếm, cái gì vạn vật trong thiên địa đều có thể dùng làm kiếm, cái gì một kiếm phá vạn pháp. Những cái đó đều là trò của các kiếm tu.

Đến tột cùng bản chất chỉ có một chữ, kiếm!

Người không có kiếm hoàn toàn không phải là một kiếm tu!

Cũng chính là bởi vì nguyên nhân này, kiếm tu rất coi trọng loại pháp khí này, chia làm thiên địa huyền hoàng tứ giai, bên dưới tứ giai thì không phân chia.

Mà có ba tiêu chuẩn để phân chia phẩm cấp của phi kiếm. Thứ nhất đương nhiên là lực công kích, thứ nhì là trình độ rắn chắc, thứ ba là tốc độ.

Đây cũng chính là ưu thế lớn nhất của kiếm tu so với tu sĩ bình thường. Không chỉ có lực công kích lớn, hơn nữa tốc độ của phi kiếm cực nhanh, không chỉ là tốc độ công kích mà còn có cả tốc độ phi hành.

Thời kì trung cổ, kiếm tu bình thường có tu vi đạt tới tứ phẩm là có đủ khả năng ngự kiếm phi hành mà tu sĩ bình thường chỉ khi nào đạt tới thất phẩm mới có thể luyện thành cương khí. Cho dù là luyện thành cương khí, tốc độ phi hành cũng không bằng một nửa so với một kiếm tu tứ phẩm ngự kiếm phi hành. Quan trọng hơn là nếu đối phương có một thanh hảo kiếm trong tay, còn có thể rất dễ dàng đánh tan cương khí mà người phải trăm khổ ngàn sở mới tu luyện ra.

Cho nên, trong khoảng thời gian tài liệu luyện chế trong thiên hạ vẫn còn xung túc, mọi người tự nhiên là đổ xô như ong vỡ tổ đi luyện chế phi kiếm để trở thành kiếm tu. Cũng không phải là đám người này đều rất thiện cận, mà thật sự là không có cách nào khác. Khát vọng lớn nhất khi trở thành tu sĩ là trường sinh, nhưng một khi đã trở thành tu sĩ tất nhiên sẽ gặp phải vô tận tranh đấu, cho nên thực lực cũng rất trọng yếu. Nói cách khác, cho dù thọ nguyên của người là một ngàn năm hay một vạn năm, nhưng người lại là một tên trời gà không chặt, bị người ta một đao chém chết chẳng phải là rất oan uổng sao. Cho nên không có biện pháp nào cả, đây cũng là do tình thế áp bức mà thôi.

Đợi cho đến khi tài liệu luyện kiếm đều tiêu hao dần, kiếm tu biến mất mọi người mới tĩnh tâm lại, đổi sang các phương pháp tu luyện cũng có thể trường sinh khác.

Sau khi nghe Thanh lão giảng giải một hồi, Tiểu Báo Tử cuối cùng cũng hiểu được bản thân mình và kiếm tu thời kỳ trung cổ khác nhau như thế nào, mặc dù mình có một bộ pháp môn tu luyện kiếm tu đầy đủ, cũng có một thanh phi kiếm không tệ, nhưng mà thực lực chênh lệch rất nhiều so với kiếm tu thời kỳ trung cổ.

- Người chỉ là biết vận dụng kiếm pháp, biết được phương pháp ngự kiếm, cũng chỉ là dùng kiếm như một loại vũ khí mà thôi, Giống như người trong võ lâm luyện tập kiếm pháp thông thường vậy. Khi sử dụng phi kiếm người vẫn phải dựa vào kiếm pháp bên trong bộ sách võ thuật. Nếu ở trong thời kỳ trung cổ, người đã bị người ta dùng một cước đá ra khỏi môn phái rồi!

Sau khi Tiểu Báo Tử diễn luyện khả năng ngự kiếm trước mặt Thanh lão một phen, Thanh lão nở nụ cười.

- Tiểu Báo Tử, người phải nhớ kĩ. Kiếm thuật là phải cầm kiếm trong tay mới có thể sử dụng, một khi phi kiếm rời khỏi tay điều quan trọng nhất là nhanh, chuẩn, tàn nhẫn. Nếu hai kiếm tu đánh nhau chỉ có dưới tình huống thực lực, tốc độ của phi kiếm hai người xấp xỉ nhau mới xuất hiện tình huống cầm phi kiếm đánh nhau sống chết bằng kiếm thuật. Nếu không, căn bản là không xuất hiện tình trạng dùng kiếm thuật đánh nhau sống chết!

- Văn bối hiểu rồi!

Nghe tới vừa rồi chính mình ngự kiếm phi hành, lắng không thì triển Ngân Nguyệt kiếm pháp còn có một bộ dáng đặc ý, bây giờ Tiểu Báo Tử chỉ cảm thấy trên mặt phát nóng, hận không thể tìm được một cái lỗ để chui vào.

Thần mộc vạn năm màu xanh nhạt trôi nổi trước mắt Tiểu Báo Tử, tản ra quang mang yếu ớt màu xanh.

Tiểu Báo Tử hít sâu một hơi, hoàn toàn tập trung tinh thần vào đoạn thần mộc dài không đến nửa xích này.

Khí tức sinh mệnh lực nồng đậm đập thẳng vào mặt hắn khiến cho hắn có cảm giác không phải là mình đang đối mặt với một đoạn thần mộc dài nửa xích mà là một gốc thương thiên đại thụ có sinh mệnh lực cực kỳ cường đại.

Đồng thời Tiểu Báo Tử còn có thể cảm thấy bên trong đó có một chút lôi điện lưu động, tuy rằng tia lôi điện này rất nhỏ nhưng lại tràn ngập lôi nguyên lực!

Lôi nguyên lực!

Trong vòng một vạn năm, gốc thần mộc này bị thiên lôi oanh kích hơn ngàn lần, nên chứa đựng trong đó một tia lôi nguyên.

Lôi nguyên không giống như lôi điện lực bình thường. Nó là căn nguyên của lôi điện lực, là hạt giống của lôi điện lực. Thứ này giống như là Huyền Hỏa bổn nguyên Tiểu Báo Tử lấy được cùng với Thực Long Thu. Những hạt giống này cũng giống như hạt giống của thực vật, chỉ cần cho nó cơ hội, cho nó hoàn cảnh thích hợp, cho nó phương pháp chính xác, thì nó có thể lớn lên.

Đương nhiên, nếu không dùng nó trong thời gian quá dài, hoặc cũng không có phương pháp đào tạo thích hợp, một tia lôi nguyên này cũng sẽ chậm rãi tiêu tán đi, chết khô.

Nhưng ít nhất bây giờ, tia lôi nguyên bên trong đoạn vạn niên thần mộc này vẫn rất hoạt bát, tràn ngập sinh mệnh lực.

Việc hắn phải làm bây giờ chính là dung nhập đoạn vạn niên thần mộc này vào trong Lục Châu Kiếm của mình, tương hợp với Lục Châu Kiếm của mình khiến cho phẩm chất của phi kiếm được đề cao, phát ra uy lực càng mạnh.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

438. Chương 459: Thất Phẩm Lôi Nguyên Hóa Thủy, Bích Du Kiếm Hoàn. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 459: Thất phẩm lôi nguyên hóa thủy, Bích Du kiếm hoàn. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Phải biết rằng, cho dù ở thời đại trung cổ. Vạn niên thần mộc này cũng là tài liệu thượng hạng để luyện chế phi kiếm. Không nói đến những thứ khác, chỉ cần nói đến việc nó ẩn chứa một tia lôi nguyên bên trong, nếu biết cách xử lý sẽ không chỉ tăng cường lực công kích thật lớn, mà còn ảnh hưởng mấu chốt đến tốc độ của phi kiếm, dù sao trên đời này thật sự cũng không có thứ gì có thể có tốc độ nhanh hơn lôi điện được.

Ngân Nguyệt kiếm pháp là một bộ kiếm quyết có đầy đủ hệ thống tu luyện, trong đó đương nhiên là có nhắc tới phương pháp luyện chế phi kiếm. Nếu không thì Tiểu Báo Tử cũng không thể thành công trong việc dùng Lục Châu Kiếm luyện chế thành phi kiếm được.

Nhưng mà so sánh với việc luyện chế phi kiếm, hành động dung nhập vạn niên thần mộc vào trong phi kiếm vẫn thập phần nguy hiểm, không cẩn thận có thể hủy diệt cả phi kiếm lẫn vạn niên thần mộc vô cùng trân quý.

Cho nên Tiểu Báo Tử không thể không cực kì thận trọng!

Nhưng mà may mà là trước khi luyện chế lại phi kiếm, Tiểu Báo Tử cũng đã thỉnh giáo Thanh lão cực kỳ cẩn thận. Đối với những điều chú ý trong quá trình hòa tan phi kiếm và cách xử lý các tình huống nguy hiểm có thể phát sinh đều có sáu bảy thành nắm chắc. Lúc này hắn mới dám động thủ.

Đối với một tên tiểu gia hỏa thích liêu lĩnh trong việc tu luyện như Tiểu Báo Tử mà nói, sáu bảy phần nắm chắc cũng đủ rồi.

Đầu ngón tay khẽ động bắn ra một giọt huyết châu, trong lúc giọt huyết châu bay thẳng đến vạn niên thần mộc, Tiểu Báo Tử rung mình một cái, gần như toàn bộ thần niệm đều dung hợp vào vào trong giọt huyết châu này.

- Phệ!

Một cỗ cảm giác trôi chảy truyền tới từ vạn niên thần mộc. Hai mắt của Tiểu Báo Tử đang nhắm bỗng nhiên mở ra.

Thoải mái, rất thư thái, đây là một loại cảm giác khoan khoái từ sâu trong tinh thần.

Bình tĩnh, hài hòa, thuần túy tràn ngập sinh mệnh lực cường đại không hề chứa một tia tạp chất!

Sau khi thần niệm của Tiểu Báo Tử tiến vào bên trong vạn niên thần mộc, cả người giống như được một loại lực lượng thần kỳ tẩy rửa, ý nghĩ vô cùng thanh tĩnh, ý niệm trong đầu vô cùng sáng suốt, thậm chí hắn có cảm giác thần niệm của chính mình cũng được tẩy rửa một phen, nhiều chỗ đã trở nên tinh tế, càng thêm hòa hợp hơn.

- A! đây là!

Trong phút chốc Tiểu Báo Tử giống như đã phát hiện ra chuyện gì đó hết sức kì dị, sắc mặt nhất thời trở nên cổ quái.

- Tại sao lại có thể như vậy, vì sao ta có thể dùng toàn bộ thần niệm xâm nhập vào bên trong vạn niên thần mộc?

Trong lòng Tiểu Báo Tử âm thầm kinh ngạc, trong đầu hiện lên một cái ý niệm cực kỳ quỷ dị.

Phương pháp ngự kiếm chia là hai loại, một loại lấy khí ngự kiếm, cao hơn một tầng đó là lấy thần ngự kiếm.

Lấy khí ngự kiếm chỉ có thể ngự kiếm trong khoảng bên trong của nội khí. Còn lại lấy thần ngự kiếm chính là lấy thần niệm lực để ngự kiếm, bởi vì thần niệm của Tiểu Báo Tử cực kì cường đại cho nên phương pháp ngự kiếm của hắn chính là lấy thần ngự kiếm.

Nhưng mà, đám kiếm tu thời trung cổ, cũng không phải giống như Tiểu Báo Tử, có tu vi dưới thất phẩm nhưng lại có thể hiểu được sự tồn tại của thần niệm.

Cho nên, đám kiếm tu thời trung cổ, có tu vi ở bên dưới thất phẩm, chủ yếu là lấy khí ngự kiếm. Mà tới khi có tu vi tứ phẩm rên cốt giới, tinh thần được củng cố, ý chí kiên định tuy rằng vẫn chưa thể cảm ứng được thần niệm, nhưng đám kiếm tu thời trung cổ cũng đã sáng chế ra một con đường khác, đó là pháp môn dùng máu huyết để nuôi kiếm, dựng kiếm, dục kiếm, khiến cho phi kiếm tương hợp với tâm thần của mình, nhân kiếm hợp nhất, do đó có thể dùng được phương pháp lấy thần ngự kiếm.

Cho nên nếu là một kiếm tu chân chính, thanh phi kiếm trong tay bọn họ thường là do bọn họ lấy máu huyết của chính mình để dưỡng kiếm, thanh phi kiếm này cũng tương liên chặt chẽ với thần hồn của bọn hắn. một khi bị hủy không chỉ có phi kiếm bị hư hao mà thần hồn của bọn hắn cũng bị ảnh hưởng. Bởi vậy mới có cách nói: “tánh mạng đặt ở trên kiếm, phi kiếm ngàn dặm lấy đầu người!”

Vừa đạt được tu vi thất phẩm, có thể hiểu được dự tồn tại của thần niệm, lấy một luồng thần niệm đặt ở trên phi kiếm, đó mới là phương pháp lấy thần ngự kiếm chính thức.

Thế nhưng, khi luyện thành phi kiếm cũng chỉ cần kí thác một phần thần niệm vào trong phi kiếm là được, mà trạng thái của Tiểu Báo Tử bây giờ lại không phải như vậy. Hắn kinh ngạc phát hiện, vạn niên thần mộc này không phải chỉ có thể kí thác một luồng thần niệm của hắn, mà thậm chí còn có thể dung nạp cả thần hồn của hắn.

Nói cách khác, thậm chí hắn còn có thể dung nhập hoàn toàn thần hồn của mình vào trong vạn niên thần mộc, khiến cho vạn niên thần mộc trở thành một cái thân thể khác của mình!

- Đáng tiếc, thần hồn của ta cũng không thể xuất khiếu!

Trong lòng Tiểu Báo Tử âm thầm cười khổ, phương pháp tu luyện của thế giới này ngay từ đầu đã coi trọng việc kiên tu cả trong lẫn ngoài, đầu tiên là kiên tu thân thể lẫn nội khí, mà sau khi tu vi đạt tới tứ phẩm, tinh thần dần dần được tăng cường. Trong lúc tu luyện bất tri bất giác đã được nội khí không ngừng tẩy luyện, dần lớn mạnh lên, nhưng trong quá trình lớn mạnh này sẽ càng ngày càng liên kết chặt chẽ với thân thể, đến cuối cùng sẽ không thể phân ra. Không nói đến việc không thể xuất khiếu, cho dù thật sự có thể xuất khiếu cũng không ai có lá gan làm như vậy. Bởi theo lý thuyết, một khi tâm thần xuất khiếu, sẽ khiến cho huyết nhục tinh hoa bị hao tổn, nếu xảy ra trong thời gian quá dài thân thể sẽ trở nên mục nát. Mà thần hồn sau khi thoát ly khỏi thân thể, mất đi sự tẩm bổ của tâm thần, cũng sẽ chậm rãi tiêu tán mất.

Cho nên, tinh thần và thân thể không thể bị tách rời.

- Tuy rằng không thể hoàn toàn dung nhập vào bên trong vạn niên thần mộc nhưng lại có thể dung nhập phần lớn thần niệm, như vậy sẽ càng dễ dàng thao túng phi kiếm hơn!

- Kỳ thật quan hệ giữa tinh thần và thần niệm rất đơn giản. Nếu coi tinh thần là một thân thể đầy đủ, vậy thì thần niệm chính là những xúc tu của thân thể kéo dài ra.

Tinh thần càng mạnh, xúc tu thần niệm càng nhiều. Trình độ tu luyện tinh thần càng cường đại, thì thậm chí có thể thực thể hóa thần niệm, hơn nữa còn có được năng lực công kích cường đại.

Sử dụng được pháp khí cũng chính là nhờ vào thần niệm, thần niệm rót vào trong pháp khí càng nhiều vậy thì uy lực của pháp khí càng mạnh, càng giúp cho chủ nhân pháp khí thao tác dễ dàng hơn.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

439. Chương 460: Thất Phẩm Lôi Nguyên Hóa Thủy, Bích Du Kiếm Hoàn. (2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 460: Thất phẩm lôi nguyên hóa thủy, Bích Du kiếm hoàn. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Nhưng mà không phải bất kì cái gì cũng có thể tập trung thần niệm vào trong.

Vật phẩm có thể dung nhập thần niệm nhất định phải có linh tính. Đây cũng là nguyên nhân vì sao tài liệu luyện chế phi kiếm nhất định phải là tài liệu có linh tính.

Nhưng mà, những tài liệu có linh tính rất khó kiếm, các loại tài liệu có linh tính cũng phân chia mạnh yếu. Vật có nhiều linh tính thì có thể dung nhập nhiều thần niệm, vật có linh tính ít thì chỉ có thể dung nhập được ít thần niệm. Theo ý nào đó mà nói, linh tính của tài liệu cũng sẽ quyết định phẩm chất của phi kiếm hoặc là pháp khí.

Giống như là Tu La Âm Sát Châm, mười phần linh tính, cho nên Tiểu Báo Tử có thể dung nhập hoàn toàn thần niệm vào trong đó. Dễ dàng sử dụng nó. Cũng có thể dễ dàng bố trí thành Tu La Âm Sát trận bởi vì thể tích của Tu La Âm Sát châm quá nhỏ, bốn mươi chín cái Tu La Âm Sát châm hợp lại cũng không lớn bằng một ngón tay út.

Phi Kiếm thì không giống như vậy, thể tích của nó lớn hơn Tu La Âm Sát châm cả ngàn lần, thao tác tự nhiên cũng khó hơn Tu La Âm Sát Châm ngàn vạn lần.

Linh tính và thần niệm tuy rằng nói ra thì huyền ảo thần bí, nhưng nói trắng ra là vấn đề thể tích và dung lượng.

Thể tích của pháp khí có liên kết chặt chẽ đối với thần niệm. Nếu như thần niệm có thể tràn ngập bên trong pháp khí, như vậy khi thi triển tự nhiên sẽ như cá gặp nước. Nhưng nếu như pháp khí có thể tích quá lớn như vậy sẽ cần nhiều tài liệu có linh tính, cho nên ở thời đại trung cổ, phi kiếm chủ yếu đều là đoản kiếm, trường kiếm cực nhỏ, đồng dạng pháp khí cũng là như thế. Trong truyền thuyết cũng có rất nhiều pháp khí cỡ lớn, nhưng loại pháp khí này cần phải có trận pháp đi kèm mới có thể điều khiển được.

Lục Châu Kiếm của Tiểu Báo tử, sử dụng tài liệu cho dù là ở thời trung cổ cũng là loại tài liệu thượng thừa, cho nên hẳn có thể dễ dàng luyện chế thành công phi kiếm, hơn nữa linh tính của phi kiếm còn rất sung túc. Nhưng loại sung túc này cũng giúp cho thần niệm của Tiểu Báo Tử điều khiển được phi kiếm giống như dùng tay múa kiếm vậy. Nó cân bằng giữa trọng lượng của Phi kiếm và lực lượng. Nhưng nếu múa may trong một thời gian quá dài, cũng sẽ mệt mỏi. Vì vậy nên Tiểu Báo Tử cũng không thể hoàn toàn dung nhập thần niệm của mình vào trong phi kiếm.

Nhưng vạn niên thần mộc thì không giống như vậy!

Linh tính của nó thật sự là quá mạnh mẽ, cho dù Tiểu Báo Tử cố gắng hết sức để dung nhập toàn bộ thần niệm của mình vào trong đó nhưng vẫn không thể lấp đầy được, phẳng phất giống như quơ một cây rơm rạ trong tay vậy. Muốn chơi như thế nào thì chơi như thế đó.

- Đồ vật có được linh tính mạnh như vậy đúng là lần đầu tiên ta nhìn thấy, chỉ là sau khi dung nhập thành công nó với lục châu, có thể phát sinh ra biến hóa như thế nào? Lục châu của ta không phải chỉ đơn giản là một thanh phi kiếm!

Lục Châu kiếm, đương nhiên không chỉ là một thanh phi kiếm, nó còn là một viên ngoại đan của Tiểu Báo Tử!

Một viên ngoại đan có thể tự động tu luyện, một viên ngoại đan đã có tu vi ngoài lục phẩm!

Khỏa ngoại đan này, từ sau khi bị Tiểu Báo Tử luyện chế thành phi kiếm, liền được Tiểu Báo Tử sử dụng phương pháp nhân kiếm hợp nhất đưa vào trong đan điền tẩm bổ, hiện tại đã hợp nhất với tâm tính của Tiểu Báo Tử, có thể xưng là tính mạng giao tu.

- Chỉ mong là lúc này đây có thể thành công. Nói cách khác, lão tử có thể sẽ bị phá hủy mất một viên ngoại đan!

Tiểu Báo Tử nhìn chăm chăm vào đoạn thần mộc màu xanh trước mặt, hung hăng hạ nói.

Miệng hơi mở phun ra một đạo quang mang màu xanh, trực tiếp bao vây vạn niên thần mộc lại, đồng thời thần niệm bắt đầu tiến vào bên trong vạn niên thần mộc bắt đầu dựa theo pháp quyết điều động linh khí bên trong vạn niên thần mộc vận chuyển, khiến cho lực lượng của thanh quang bao xung quanh cũng bắt đầu vận chuyển.

Lúc mới bắt đầu vẫn rất thuận lợi, cũng không có xuất hiện tình huống dị thường nào cả, sinh mệnh linh khí dồi dào bên trong vạn niên thần mộc và kiếm khí của Thanh Ngọc Kiền Nguyên Công dung hợp thập phần thuận lợi. Mà quá trình dung hợp càng sâu sắc thì vạn niên thần mộc màu xanh cũng bắt đầu tan chảy ra, giống như Thực Long Thu cốt lâu hóa thành bột phấn hòa thành một thể với thanh quang trước kia.

- Tốt lắm, rất thuận lợi!

Thông qua thần niệm, Tiểu Báo Tử cảm thụ được linh khí của vạn niên thần mộc đang từng chút một dung hợp với kiếm khí của Thanh Ngọc Kiền Nguyên công. Điều này khiến cho Tiểu Báo Tử âm thầm kinh hỉ.

- Tốt lắm, cứ như vậy!

Linh khí của vạn niên thần mộc ẩn chứa sinh mệnh lực cực kì nồng đậm, một khi dung hợp với nội khí Thanh Ngọc Kiền Nguyên công của ta, lại dùng bí quyết Minh Nguyệt Hóa Thần luyện hóa, như vậy phẩm chất phi kiếm của ta sẽ tăng thêm một bậc.

Ngay lúc hân hoan cho rằng tất cả đều rất thuận lợi thì chợt có biến dị nổi lên.

Dưới thao tác của hân, vạn niên thần mộc đã hoàn toàn tan chảy, nhưng ngay trong nháy mắt hoàn toàn tan chảy ấy chợt xuất hiện một chỗ biến dị cực nhỏ nhưng lại tràn ngập lực lượng có tính hủy diệt.

Lực lượng này tuy rằng rất nhỏ nhưng lại có sức mạnh khủng bố, vừa mới xuất hiện liền hung hăng đánh vào thần niệm của Tiểu Báo Tử, khiến cho cỗ thần niệm hân đang ngưng luyện bị đánh thành mảnh nhỏ. Dưới một kích này, không chỉ đánh vào thần niệm ở bên trong vạn niên thần mộc, mà cả cỗ thần niệm nằm trong Lục Châu kiếm của Tiểu Báo tử cũng bị liên lụy. Suýt chút nữa thì không thể khống chế nổi Lục Châu kiếm của mình.

Thân thể Tiểu Báo Tử đang ngồi xếp bằng trên đất mạnh mẽ giật lên, cả người run rẩy giống như là bị điện giật. Đôi mắt tròng lớn, hai hàm răng gắt gao cắn chặt vào nhau, cố gắng ngưng tụ lại thần niệm còn sót lại của chính mình. Mới vừa rồi khó khăn lắm hân mới có thể chịu đựng được cỗ lực lượng khủng bố kia.

- Mẹ kiếp, là lỗi nguyên!

Tiểu Báo Tử tức giận khê chữ, bên trong vạn niên thần mộc có ẩn chứa lỗi nguyên, Tiểu Báo Tử cũng biết điều đó, nhưng mà hân chưa từng nghĩ đến đạo lỗi nguyên này sẽ cường hãn như vậy, cơ hồ chỉ dùng một kích liền đánh tan thần niệm mà hân đang ngưng tụ, thậm chí thiếu chút nữa còn liên lụy đến thần hồn của bản thân.

Nhưng mà ngay sau khi hân chịu đựng một kích này. Biến hóa xảy ra càng thêm kì dị.

Trong lúc đó quang mang màu xanh nhạt đột nhiên bùng lên mãnh liệt, trong tình huống Tiểu Báo Tử hoàn toàn không kịp phản ứng, lỗi nguyên mãnh liệt trong vạn niên thần mộc và nội khí của Thanh Ngọc Kiền Nguyên công va chạm vào nhau, bộc phát ra phản ứng mãnh liệt.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

440. Chương 461: Thất Phẩm Lôi Nguyên Hóa Thủy, Bích Du Kiếm Hoàn. (3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 461: Thất phẩm lôi nguyên hóa thủy, Bích Du kiếm hoàn. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Hô, hô ,hô!

Thanh quang của Lục Châu kiếm xoay tròn bay lên, vạn niên thần mộc sau khi biến thành bụi phấn thì cùng với thanh quang ngưng tụ lại, giống như một vầng tinh quang màu xanh lơ lửng trước mặt Tiểu Báo Tử. Một cái lỗ xoáy đang dần được hình thành từ tinh quang màu xanh.

Ba, ba, ba, ba!

Sau khi lốc xoáy được hình thành, càng lúc chuyển động càng nhanh, một tia điện quang màu xanh nhỏ như sợi tóc cũng xuất hiện ở bên trong lốc xoáy hơn nữa rất nhanh đã tràn đầy bên trong lốc xoáy.

- Ta hiểu rồi! nội khí của Thanh Ngọc Kiền Nguyên công đang dung hợp với lôi nguyên lực!

Trong mắt Tiểu Báo Tử chợt lóe hồng quang, trong giây lát đã hiểu được tiền căn hậu quả.

Thanh Ngọc Kiền Nguyên công hướng tới, chính là công pháp lôi thuộc tính hiếm thấy, nhưng mà Lôi Thuộc tính thật sự là quá mức dữ dội. Nếu lúc đầu tu luyện, trình độ của nội thể không đủ mạnh, căn bản là không thể thừa nhận được nội khí lôi thuộc tính trong cơ thể, cho nên thứ công pháp này không chỉ có pháp môn có thể áp chế được lôi thuộc tính dữ dội bên trong nội khí, hơn nữa còn hấp thu linh khí lôi thuộc tính tự do trong không khí. Lực lượng của mỗi một lần hấp thu đều từng bước một cường hóa thân thể tu luyện giả, đồng thời khiến cho thân thể và lôi thuộc tính bên trong nội khí hòa hợp với nhau. Đợi cho đến khi thân thể được cường hóa tới một trình độ nhất định, có thể chịu đựng được lôi thuộc tính, công pháp cũng có hỏa hầu nhất định mới chậm rãi tăng cường lôi thuộc tính trong cơ thể.

Tiểu Báo Tử chỉ dùng ngoại đan để tu luyện thứ công pháp này, cho nên căn bản là không cần lo lắng đến sức chịu đựng của cơ thể, đồng thời trong hai mươi bốn giờ đều không ngừng tu luyện bởi vậy tốc độ tu luyện cực nhanh. Bên trong nội khí tự nhiên cũng ẩn chứa lôi điện lực rất mạnh.

Nhưng mà mặc dù lôi điện lực này rất mạnh nhưng xét đến cùng thì chỉ là do hấp thu linh khí có chứa lôi thuộc tính rồi luyện hóa mà thành, thuộc loại cây không có rễ. Dù có cường thịnh thế nào cũng chỉ có một mức độ nhất định.

Bên trong vạn niên thần mộc có ẩn chứa lôi bản nguyên, tuy rằng chỉ có một tia nhưng cũng là bản nguyên của lôi thuộc tính. Chỉ cần chăm sóc cẩn thận thì có thể sinh ra vô tận lôi điện lực. Nhưng mà tia lôi nguyên này thật sự là quá mức mỏng manh, muốn ở bên trong vạn niên thần mộc thai nghén lớn mạnh cũng là chuyện cực kì khó khăn, hơn nữa gốc thần mộc này lại bị chặt mất, tuy rằng có được sinh mệnh lực cường đại nhưng rốt cuộc cũng không thể lớn được, nếu như trải qua vạn năm sau, đến khi hết thấy sinh mệnh nguyên khí đều tiêu tán hết, lôi nguyên cũng sẽ tiêu tán.

Nhưng bây giờ có được đại lượng lôi điện lực ở trong Lục Châu kiếm của Tiểu Báo Tử nuôi dưỡng, tia lôi nguyên này có thể dần dần lớn mạnh, đồng dạng Lục Châu kiếm có được tia lôi nguyên này, sau này Lục Châu kiếm hấp thu lôi điện lực ở trong thiên địa sẽ càng thêm thuận lợi, càng thêm tinh thuần, cũng sẽ không có điều gì phải cố kị cả. Hai cái bộ trợ lẫn nhau.

Đương nhiên những ưu đãi này, bây giờ nhìn vẫn còn chưa ra gì. Hiện tại chỗ tốt duy nhất của Tiểu Báo Tử chính là lôi điện lực bên trong Thanh Ngọc Kiền Nguyên công được tinh khiết hóa triệt để, sau đó lại ảnh hưởng tới nội khí của Thanh Ngọc Kiền Nguyên công, các loại lực lượng dây dưa với nhau khiến cho lốc xoáy chớp động quang mang.

Mà thần niệm thiếu chút nữa bị oanh tán lúc vừa rồi của Tiểu Báo Tử sau khi tụ hợp lại cũng rơi luôn vào bên trong lốc xoáy này.

- Hình như tính chất của nội khí có chút biến hóa!

Cảm nhận được thần niệm chợt có biến hóa, ánh mắt Tiểu Báo Tử lóe lên, sau chợt cảm thấy mừng như điên.

- Tính chất của nội khí đã bắt đầu cải biến. Đúng vậy, đây chính là dấu hiệu từ lục phẩm tiến vào thất phẩm!

Người tu luyện ai cũng biết, từ lục phẩm tiến vào thất phẩm là một cánh cửa thật lớn. Muốn bước qua cánh cửa này, nhất định phải qua hai cửa!

Một cửa là tính chất của nội khí. Từ tam phẩm bước vào tứ phẩm, nội khí sẽ do hỗn độn khí ngưng tụ lại mà thành. Nội khí được ngưng tụ cũng ở trạng thái khí, cũng tinh mịn sâu thẳm giống như hơi thở, ngưng mà không tán. Mà quá trình từ lục phẩm bước vào thất phẩm, nội khí sẽ từ trạng thái khí biến thành thể lỏng, đó là cảnh giới nội khí như nước trong truyền thuyết. Cửa thứ hai là cường độ thân thể. Cảnh giới nội khí như nước có yêu cầu về cường độ thân thể cao gấp mấy lần so với lúc trước, chỉ khi nào cường độ

thân thể phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, đạt tới trình độ thép cốt, mới miễn cưỡng có thể coi là thành công.

Hai cửa này, bất luận một cửa nào cũng đều là khó có thể vượt qua.

Cho nên lục phẩm thì gọi là cao thủ, mà thất phẩm thì được xưng là cường giả!

Từ cổ chí kim hai cánh cửa này đã bóp chết không biết bao nhiêu nhân vật thiên tài tuyệt đỉnh.

Nhưng cũng chính bởi vì những nhân vật này là các thiên tài tuyệt đỉnh, cho nên mới nghĩ ra các lối đi khác. Nghĩ ra phương pháp tu luyện ngoại đan do đó có thể tránh được cửa ải cường độ thân thể.

Cho đến sau này, những tu giả kế tiếp lại phát hiện ra, nguyên lai tu luyện ngoại đan không chỉ có thể tránh được cửa ải cường độ thân thể, ngoài ra còn có rất nhiều công dụng khác. Những phát hiện này là cho phương pháp tu luyện ngoại đan trở nên thịnh hành, sau đó cũng giống như thời kì thịnh hành của kiếm tu thời trung cổ. Nguyên liệu có thể luyện chế ra ngoại đan đã bị khai thác cạn kiệt, cho nên bây giờ những tài liệu có thể dùng để tu luyện ngoại đan cũng cực kỳ hiếm thấy.

Đương nhiên đó cũng không phải là vấn đề Tiểu Báo Tử quan tâm.

Phương pháp luyện chế ngoại đan của Tiểu Báo Tử rất độc đáo, ngoại đan có thể tự động tu luyện bất kể ngày đêm. Tu vi sớm đã đạt tới lục phẩm đại viên mãn, cũng hùng hậu đến cực điểm.

Nội khí của Tiểu Báo Tử đã sớm đạt tới trạng thái ngưng đọng, hơn nữa còn được Minh Nguyệt Hóa Thần quyết tẩy luyện, đã trở nên vô cùng tinh thuần. Tuy rằng vẫn chỉ đang ở trạng thái ngưng đọng nhưng so với trình độ ngưng đọng của người bình thường thì mạnh hơn rất nhiều, cho nên Tiểu Báo Tử mới có thể tự tin giao chiến với cường giả ngoài thất phẩm.

Nhưng mà dù cho nội khí vẫn tiếp tục hùng hậu, tiếp tục tinh mịn, nhưng ngày nào còn chưa sinh ra biến hóa về chất thì ngày đó vẫn chưa thể bước vào thất phẩm.

Hắn đang chờ một cơ hội, một cơ hội để bước chân vào cánh cửa thất phẩm, hiện tại cơ hội đã tới rồi.

Lôi thuộc tính của Thanh Ngọc Kiền Nguyên Công dung hợp với một tia lôi nguyên, rốt cục cũng sản sinh dị biến, bắt đầu khiến cho nội khí của hắn xảy ra biến hóa.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

441. Chương 462: Cửu Thiên Sát Lôi Luyện Cương Khí, Tử Lôi Hiện. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 462: Cửu Thiên Sát Lôi luyện cương khí, tử lôi hiện. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Hô, hô, hô!

Ba, ba, ba!

Bên trong dòng lốc xoáy, ánh sao màu xanh cùng với điện quang màu lam đang hòa quyện với nhau, thỉnh thoảng phát ra thanh âm quái dị.

Răng rắc!

Hô, hoa!

Ngay khi tốc độ dòng xoáy chuyển động tới cực hạn, bên trong trung tâm của lốc xoáy dần ngưng tụ lại, một tầng quang mang đang chậm rãi hình thành bên trong dòng nước xoáy, tuy rằng tốc độ ngưng tụ rất chậm nhưng lại có thể thấy được hết sức rõ ràng.

Thần niệm của Tiểu Báo Tử có thể quan sát rõ ràng tình hình bên trong. Thanh quang đang chớp động kia là nội khí của Thanh Ngọc Kiền Nguyên công đã biến thành thể lỏng, không chỉ có nội khí, ở bên trong lốc xoáy cũng có lõi quang chớp động. Dưới sự ngưng tụ của lõi quang, thanh quang cũng chậm rãi ngưng tụ về phía trung tâm lốc xoáy.

- Thật sự là thần kì, nội khí có chứa lõi thuộc tính nguyên bản là dữ dội vô cùng, thế nhưng lúc này lại ôn nhu như nước, tĩnh lặng như gương!

Trong lòng Tiểu Báo Tử cảm thán, nhưng trong đầu cũng không dám buông lỏng chút nào.

Nội khí của hắn tùy thời có thể từ lục phẩm tiến vào thất phẩm. Nhưng đồng thời hắn cũng muốn luyện chế phi kiếm. Bất kì việc nào trong hai việc này cũng đều không thể trì hoãn được.

Một lần nữa ngưng tụ lại thần niệm của mình, ngón tay của Tiểu Báo Tử chợt động, bắt đầu luyện chế phi kiếm của mình.

Thần niệm của Tiểu Báo Tử tiến vào, lốc xoáy màu xanh cũng bởi vì nội khí ngưng tụ thành thể lỏng mà chậm rãi chấm dứt xoay tròn. Cuối cùng khi một tia lõi quang hóa thành thể lỏng dung nhập vào bên trong trung tâm dòng xoáy, lốc xoáy cũng tự động ngưng lại.

Phốc!

Một tiếng vang nhỏ, lốc xoáy màu xanh chợt tan biến, hóa thành hơn mười cột “nước” màu xanh.

Những cột nước này trôi nổi trước mặt Tiểu Báo Tử. Tổng cộng có chín chín tám mươi mốt giọt, mỗi một giọt đều giống nhau như in, đều có màu xanh giống như thạch anh, tản ra quang mang chói lọi, bên trong quang mang thỉnh thoảng lại có dị quang màu u lam chớp động.

- Ngưng!

Tiểu Báo Tử quát lạnh một tiếng, đầu ngón tay khẽ nhúc nhích, chín chín tám mươi mốt giọt nước màu xanh ngưng tụ lại thành một quả cầu lớn hơn hạt đậu một chút. Viên cầu này không phải ở dạng lỏng mà là ở thể rắn phát ra quang mang yếu ớt giống như là kim châu.

- Ha ha, kiếm hoàn, trong lúc vô tình ta lại có thể ngưng tụ ra kiếm hoàn!

Sắc mặt của Tiểu Báo Tử trở nên cực kì vui vẻ, nâng ngón tay trở lên, nhẹ nhàng điểm lên kiếm hoàn kia một cái, kiếm hoàn kia liền tự động phân tán, biến thành hai cái linh quang màu xanh biếc. Quấn quanh đầu ngón tay của Tiểu Báo Tử như hai con linh xà. Biến thành một cái nhẫn màu xanh biếc quang mang nội liễm.

- Màu như ngọc bích, du động như linh xà, từ nay về sau tên của ngươi không còn là Lục Châu nữa, gọi là Bích Du đi!

Một đạo quang mang màu xanh bích mỏng như dải lụa mang theo tiếng xé gió thê lương từ trong phòng của Tiểu Báo Tử bắn ra. Dải lụa dài phát ra uy thế không cùng, trong nháy mắt liền bay ra ngoài mấy trăm trượng.

- Xoẹt!

Một khối đá núi cách đó trăm trượng bị cắt thành hai đoạn, giống như là đậu hũ. Không hề phát ra một chút tạp âm, sau khi dải lụa màu xanh cắt đôi viên đá lớn ra, liền biến đổi phương hướng bay thẳng lên trên trời. Đường như chỉ trong nháy mắt đã biến mất trong chín tầng mây, nhanh đến nỗi ngay cả Lão Kim Kê cũng không kịp phản ứng.

- Tên tiểu tử này thật là lợi hại, ta chỉ cho hắn một gốc vạn niên thần mộc, cứ tưởng rằng phi kiếm của hắn có thể tăng lên tới huyền giai, nhưng thật không ngờ là hắn lại có thể tăng lên đến địa giai. Địa giai phi kiếm, cho dù là ở vào thời đại kiếm tu cường thịnh cũng không có quá nhiều!

Thanh thế kinh người của dải lụa xanh đã kinh động đến Thanh lão và Lão Kim Kê đang đàm luận ở phòng bên, hai người đồng loạt chạy ra, vừa đứng lúc thấy được cảnh kiếm quang màu xanh ngọc chém đứt đôi tảng đá rồi phóng thẳng lên thiên không. Ánh mắt của Thanh lão chớp chớp, có chút cảm thán nói.

- Địa giai phi kiếm?

Lão Kim Kê sững sờ, có chút không thể tưởng tượng nổi nhìn kiếm quang màu xanh ngọc biến mất ở giữa bầu trời.

- Tốc độ cũng không nhanh như vậy chứ?

- Tốc độ chỉ là một phương diện thôi!

Thanh lão nói:

- Nếu ta đoán không sai, bên trong thanh phi kiếm kia còn được trộn lẫn một loại tài liệu cực kì đặc thù. Không đơn giản chỉ là phi kiếm mà còn có một viên ngoại đan của hắn, hơn nữa còn là một viên ngoại đan có tu vi lục phẩm đại viên mãn, hiện tại được vạn niên thần mộc tẩy luyện, tu vi của khóa nội đan này chắc chắn đã đạt đến thất phẩm?

- Ta biết hắn có một viên ngoại đan, nhưng mà không có nghĩ đến lại có thể dùng viên ngoại đan này luyện chế thành phi kiếm!

Kim Ngọc Tuyền cười khở lắc đầu nói:

- Viên ngoại đan kia tu luyện chính là Thanh Ngọc Kiền Nguyên công, chắc chắn là do Xà Vương truyền cho hắn!

- Thanh Ngọc Kiền Nguyên công có tiềm lực vô cùng to lớn, lại có lõi thuộc tính cường đại, lúc này lại dung hợp với một tia lõi nguyên bên trong vạn niên thần mộc, điều này cũng coi như thành toàn cho hắn!

Thanh lão hí mắt, như có suy nghĩ gì nói.

- Ngoại đan của hắn bây giờ đã có tu vi thất phẩm, lại còn tu luyện Thanh Ngọc Kiền Nguyên công, xem ra vận khí của hắn thực sự là rất nghịch thiên!

Nghe thấy ngữ khí dị thường trong miệng Thanh lão, Lão Kim Kê hơi sững sờ.

- Thanh lão nói vậy là như thế nào?

- Gọi hắn xuống đây rồi sẽ biết!

Thanh lão nói.

- Dạ !

Lão Kim Kê không có hỏi nhiều, thân hình chợt lóe lên một đạo kim quang, bay thẳng lên không trung. Nhưng khi hắn vọt lên trên tầng mây mới phát hiện, vừa rồi Tiểu Báo Tử làm ra thanh thế lớn như vậy nhưng bây giờ đã bỏ đi mất không còn một chút dấu vết. Đưa mắt nhìn ra phạm vi mấy nghìn dặm cũng không hề thấy một chút thân ảnh của hắn.

- Điều này không thể xảy ra, từ khi nào mà kiếm quang của hắn lại trở nên nhanh như vậy?

Phải biết rằng, với tu vi thất phẩm của Lão Kim Kê, nếu đứng ở độ cao ngàn trượng giữa không trung đưa mắt nhìn lại, thì tất cả các động tĩnh lớn nhỏ trong vòng ngàn trượng đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Nhưng vô luận là cương khí phi hành hay là ngự kiếm phi hành, thì trong khoảng thời gian ngắn như vậy cũng không thể bay ra ngoài ngàn dặm được. Đây là một chuyện tình làm cho người ta thập phần kinh sợ. Trừ bỏ cửu phẩm cường giả hắn vẫn chưa từng nghe nói qua người nào có tốc độ phi hành như vậy

Lời còn chưa dứt, liền thấy một đạo quang mang màu xanh ngọc lóe lên ở bên ngoài ngàn dặm, nhưng mà chỉ trong một vài cái hô hấp thì đã bay tới trước mặt hắn.

- Lão Kim Kê, sao ngươi lại tới đây?

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

442. Chương 463: Cửu Thiên Sát Lôi Luyện Cương Khí, Tử Lôi Hiện. (2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 463: Cửu Thiên Sát Lôi luyện cương khí, tử lôi hiện. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Người, người, tốc độ của người sao lại nhanh như vậy!

Chúng kiến Tiểu Báo Tử đứng ở trên kiếm quang màu xanh ngọc, mặt mày có vẻ hơn hớn, Lão Kim Kê có chút cứng họng, ngạc nhiên hỏi.

- Ta cũng không biết, phi kiếm này từ sau khi dung hợp với vạn niên thần mộc, phẩm chất cũng tăng thêm một bậc, tốc độ trở nên nhanh vô cùng, ta nghĩ cũng có thể là do tia lôi nguyên bên trong vạn niên thần mộc.

-Ồ!

Lão Kim Kê gật đầu, trong mắt hiện lên một tia sáng tỏ.

Lôi điện hả?

Thanh kiếm này tu luyện chính là Thanh Ngọc Kiền Nguyên công, lại dung hợp với một tia lôi nguyên, tốc độ nhanh một chút cũng không phải là chuyện khó hiểu.

Trên đời này, còn có thứ gì có thể nhanh hơn lôi điện đây? Trong thời kì của kiếm tu thời trung cổ, tốc độ của kiếm tu có phi kiếm lôi thuộc tính cũng được công nhận là nhanh nhất.

- Đã chơi đủ chưa? Thanh lão có chuyện tìm người, hình như người lại sắp có chuyện tốt đó!

- Ha ha, Tiên Cung đúng là phúc địa của ca, chuyện tốt cứ đến dồn dập không ngừng!

Tiểu Báo Tử ha ha cười nói.

- Xem ra ta đã quyết định đúng. Gia nhập Tiên Cung đúng là sáng suốt!

Nghe nói lại có chuyện tốt, Tiểu Báo Tử hưng phấn nói, kiếm quang chợt lóe đã bay xuống trước mặt Thanh lão, bỏ lại một mình Lão Kim Kê đứng ở giữa không trung.

- Ra mắt Thanh lão, đa tạ Thanh lão.

Đối mặt với Thanh lão, rốt cục Tiểu Báo Tử cũng khom người chào, hẳn thật tâm cảm tạ lão đầu tử này đã cho hắn lợi ích như vậy.

- Không cần đa lễ, người và ta đều là người của Tiên Cung. Những thứ này đều là do người tự mình cố gắng. Còn về phần phẩm chất phi kiếm của người từ hoàng giai lập tức nhảy lên địa giai là do vận khí của người, những chuyện này không quan hệ gì với ta cả!

Thanh lão biết vì sao Tiểu Báo Tử lại hành lễ chu đáo như vậy với mình, mỉm cười nói.

- Vận khí là thứ không thể nắm bắt được, nhưng vận khí của người thực sự là rất tốt!

- Chỉ sợ là đến lúc vận khí dùng hết.

Tiểu Báo Tử cười khổ nói.

- Vận khí dùng hết còn có thực lực.

Thanh lão vỗ vỗ vai Tiểu Báo Tử, nhìn thoáng qua kiếm hoàn xanh biếc như ngọc đeo ở trên tay của hắn.

- Ngoại đan này của ngươi đã đạt tu vi thất phẩm, đã đến thời điểm luyện cương rồi!

- Luyện cương?

Tiểu Báo Tử hơi sững sờ, lúc này mới phản ứng trở lại.

Đúng vậy, thất phẩm là có thể luyện cương!

Vừa rồi bởi vì quá mức hưng phấn nên quên mất chuyện này, giờ được Thanh lão nhắc nhở như vậy, hẳn mới nhớ tới, tu vi khóa ngoại đan của mình đã đến thất phẩm, có thể luyện cương. Đúng rồi, hình như lần trước Xà Vương có nói với hắn. Hắn biết một chỗ sát khí ngưng thực rất thích hợp để ngưng luyện Thanh Ngọc Kiền Nguyên công, sau khi rời khỏi chỗ này nhất định phải chạy đến Thiên Long Đạo một chuyến để ngưng luyện Thanh Ngọc Kiền Nguyên công mới được.

- Sao vậy, có tâm sự gì sao?

Thấy Tiểu Báo Tử trầm mặc không nói, Thanh lão hỏi.

- Dạ không, đa tạ Thanh lão nhắc nhở, là do văn bối đang suy nghĩ, có lần Xà Vương đã nói với ta, chờ đến khi tu luyện Thanh Ngọc Kiền Nguyên công đạt đến tu vi thất phẩm thì có thể đi tìm hắn. Hắn biết có một chỗ có địa mạch sát khí, có thể ngưng luyện Thanh Ngọc Kiền Nguyên Công!

- Địa mạch sát khí? Nói vậy thì thật sự rất đáng tiếc!

Thanh lão nghe xong lời nói của Tiểu Báo Tử, khoát tay áo.

- Thanh Ngọc Kiền Nguyên công có ý chí to lớn, chính là một môn pháp môn tu hành rất mạnh, bên trong nội khí có ẩn chứa lôi thuộc tính rất dữ dội. Chính vì như vậy, sát khí mà người tu luyện loại công pháp này cần chính là sát khí lôi thuộc tính. Nhưng mà bây giờ lôi thuộc tính sát khí cực kỳ hiếm, chỉ có ở một số chỗ đặc thù mới có thể sinh ra. Thứ hai, cho dù có sinh ra được cũng là âm lôi thuộc tính nằm ở dưới nền đất, âm tàn hung hiểm có thừa, đại khí thì thiếu. Chỗ địa mạch sát khí Xà Vương nói tới a cũng biết, đúng hơn là ta nói cho hắn biết, chỗ địa phương kia cũng giống như vạn niên thần mộc, bị lôi điện oanh kích mấy vạn năm rồi hình thành âm lôi sát khí, đối với Xà Vương mà nói, luyện cương ở đó sẽ có tác dụng lớn, nhưng nếu ngươi cũng luyện cương ở chỗ âm lôi sát khí kia thì không khỏi có chút đáng tiếc!

Tiểu Báo Tử nghe xong, khó hiểu hỏi.

- Ta vừa rồi có nói, âm lôi sát khí địa mạch là do thiên lôi oanh kích mà thành, đó là âm lôi. Lôi hành dung hợp với âm khí ở dưới đất, trở nên pha tạp không tinh thuần, âm tàn hung hiểm có thừa mà đại khí thì lại thiếu. Xà Vương dùng nó để luyện cương thì không sai, nhưng ngươi là luyện cương cho ngoại đan, khóa ngoại đan này lại dung hợp với vạn niên thần mộc, cho nên căn bản là không lo lắng bị sát khí ảnh hưởng, cũng không cần phải tìm địa mạch sát khí gì cả, có thể trực tiếp dẫn động Cửu Thiên Lôi Sát oanh kích, như vậy cương khí ngưng tụ ra cũng mạnh hơn Xà Vương cả trăm lần!

- Đúng ở trên chín tầng mây, dẫn động Cửu Thiên Lôi Sát oanh kích?

Tiểu Báo Tử mạnh mẽ giật mình một cái, trong đầu hiện lên cảnh tượng làm cho người ta sợ hãi ở bờ sông ngày đó. Dị nhân kia tựa hồ là cũng đang dẫn động Cửu Thiên Sát Lôi, chẳng lẽ hắn cũng dùng nó luyện cương.

Nhưng nghĩ là nghĩ, ngay lập tức hắn vứt cái suy nghĩ vớ vẩn này ra khỏi đầu, đúng như lời nói của Thanh lão, Tiểu Báo Tử là luyện cương cho ngoại đan, chứ không phải là bản thể luyện cương, cho nên mới có thể dẫn động Cửu Thiên Sát Lôi. Nếu như là bản thể luyện cương, đừng nói là có tu vi thất phẩm, cho dù là có tu vi cửu phẩm bị thiên lôi oanh kích cũng sẽ không có một chút cơ hội chống đỡ.

Thấy Tiểu Báo Tử trầm mặc không nói, Thanh lão còn tưởng rằng hắn đang suy nghĩ, nhân tiện nói:

- Vạn niên thần mộc, trời sinh đã có khả năng hấp thụ lôi sát, cho nên mới có thể sinh ra một luồng lôi nguyên, cho nên, có vạn niên thần mộc trong tay dù cho ngươi có dẫn động Cửu Thiên Sát Lôi thì cũng có tám thành nắm chắc. Mà một khi tiếp dẫn thành công, sẽ thu được rất nhiều chỗ tốt, điều này không cần ta phải nhiều lời chắc hẳn ngươi cũng biết?

- Đa tạ Thanh lão chỉ điểm!

Tiểu Báo Tử nhanh nhẹn nói.

- Mọi người đều là người trong nhà, không cần đa lễ!

Thanh lão cười nói.

- Người hiện tại đã có tu vi thất phẩm, còn cần thời gian củng cố, ta thấy trước tiên người cứ ở lại Tiên Cung vài ngày, đợi đến khi củng cố cảnh giới xong, chờ ngày mưa to gió lớn, dẫn động Cửu Thiên Sát Lôi là được. Trong lúc ở đây cũng tranh thủ thời gian học tập những văn tự cổ kia, để có thể biết được Định Phong Châu cần những tài liệu gì, nên luyện chế như thế nào!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

443. Chương 464: Cửu Thiên Sát Lôi Luyện Cương Khí, Tử Lôi Hiện. (3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 464: Cửu Thiên Sát Lôi luyện cương khí, tử lôi hiện. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Người xem, nếu mà Thanh lão không nói thì ta cũng quên mất việc này!

Mười ngày sau, thiên địa là một mảnh u ám, mây mù buông xuống, tiếng sấm ầm ừ.

Từng giọt nước mưa tinh tế từ trên trời rơi xuống, tưới nhuần cả thiên địa.

Tiểu Báo Tử vẫn mặc quần áo đen, trên mặt là cái mặt nạ bảo vệ đang cười nhìn rất quỷ dị, đưa ánh mắt nhìn về lôi vân ở phía xa, trong lòng khẩn trương vô cùng.

Có thể không khẩn trương sao?

Đi để bị sét đánh đó!

Tuy rằng không phải là bản thể của hắn, thế nhưng gần như toàn bộ thần niệm của hắn đều kí thác ở bên trong Bích Du kiếm hoàn, vạn nhất nếu bị thất bại, vậy Tiểu Báo Tử chỉ có thể khóc không ra nước mắt.

Thiên Lôi, đó cũng không phải là sát khí bình thường. Đó là thiên lôi chân chính đấy!

Từ cổ chí kim, thứ gì có uy lực cực mạnh, có tính chất hủy diệt nhất?

Không phải là uy lực của thuật pháp cường đại, cũng không phải là pháp khí cường đại, mà là thiên lôi!

Thiên lôi, được cả thiên địa công nhận là thứ có tính hủy diệt cực mạnh.

- Tiểu Báo Tử, chuẩn bị xong chưa?

Thanh âm của Thanh lão vang lên ở bên cạnh hắn, lúc này khuôn mặt của hắn cũng mất đi vẻ bình tĩnh thường ngày, mà trở nên có chút ngưng trọng, mơ hồ còn mang theo một tia chờ đợi, thanh âm của hắn so với lúc trước thì có chút khàn khàn!

Tiểu Báo Tử hít sâu một hơi, cường chế cảm giác khẩn trương trong lòng xuống.

- Đã chuẩn bị xong!

- Vậy thì hãy đi đi, nhớ kĩ lúc này đây chỉ là người dẫn động Cửu Thiên Sát Lôi chứ không phải là phân cao thấp với thiên lôi, khi nào ngoại đan hấp thu đủ Cửu Thiên Sát Lôi thì phải lập tức trở về, ngàn vạn lần không được tới gần thiên lôi, để tránh phát sinh rắc rối. Phi kiếm của người mặc dù dung luyện với

vạn niên thần mộc, nhưng trong đó cũng có kim loại, mà kim loại là thứ hấp dẫn lôi điện lớn nhất, cho nên người nhất định phải cực kì cẩn thận!

- Dạ!

Tiểu Báo Tử cúi đầu nói.

Thanh lão nói không sai, kim loại là thứ hấp dẫn lôi điện, nếu không ở thế giới của hắn cũng không dùng kim loại để chế tạo cột thu lôi.

- Vậy thì hãy đi đi, lôi điện trong mây đã bắt đầu xuất hiện rồi. Nhớ kỹ, không được tiếp cận thiên lôi, chỉ cần ở trong lôi vân hấp thụ Cửu Thiên Sát Lôi là được rồi!

- Dạ!

Tiểu Báo Tử khoát tay, Bích Du kiếm phóng ra giống như linh xà, bay thẳng lên chín tầng mây. Tiểu Báo Tử khẩn trương đến cực điểm, kí gửi toàn bộ thần niệm ở trong Bích Du kiếm.

Trong chớp mắt, Bích Du kiếm đã bay lên cao ngàn trượng, đến khi tiếp cận tầng lôi vân dày đặc như chì, tốc độ mới giảm xuống.

- Khí thế này thật là mãnh liệt, uy thế của thiên địa so với cường giả của nhân gian thì mạnh hơn không biết bao nhiêu lần!

Còn chưa tới gần lôi vân nhưng Tiểu Báo Tử cũng cảm thấy bên trong tràn ngập khí tức hủy thiên diệt địa, khiến cho hắn cảm thấy kiên kị, không dám tiến lên phía trước nữa.

Âm thầm cắn chặt răng, Tiểu Báo Tử điều khiển kiếm quang dưới chân, Bích Du kiếm biến thành một con linh xà bay vào trong lôi vân.

Ầm!

Một đạo thiểm điện xuất hiện ở bên cạnh lôi vân, oanh một tiếng, chiếu sáng cả thiên địa. Xung quanh chợt có hơi thở mãnh liệt ba động như thật, phảng phất giống như nộ hải dậy sóng, khí thế này khiến cho tâm thần Tiểu Báo Tử lay động không thôi. Quan trọng nhất là, trong cổ khí thế này cũng ẩn chứa một luồng lôi thuộc tính, nháy mắt đã tiếp xúc với Bích Du kiếm khiến thân thể Tiểu Báo Tử đang từ từ hạ xuống mất đất run rẩy mạnh mẽ. Cảm giác tê dại truyền khắp toàn thân, giống như bị điện giật, hắn mạnh mẽ hô lên một tiếng, hai bàn tay nắm chặt lại.

Cùng lúc đó, trên bầu trời Bích Du kiếm cũng bắt đầu xâm nhập vào trong lôi vân, phảng phất giống như con thuyền nhỏ vùng vẫy giữa biển khơi, mang theo hơi thở không ổn định, gian nan tiếp cận lôi vân.

Ầm vang

Bỗng nhiên, một tiếng sấm vang lên ở phía sau Bích Du kiếm. Một đạo lôi điện cường hãn hơn lúc trước rất nhiều, mang theo khí thế mãnh liệt như nước lũ, chồm tới Bích Du kiếm. Trong đầu Tiểu Báo Tử không kịp làm ra bất kì phản ứng nào, liền vọt tới lôi vân.

- Không được!

Trong lòng Tiểu Báo Tử tự trách một tiếng, thần niệm chợt động, điều khiển Bích Du kiếm tránh khỏi đạo lôi điện đó.

Trong lúc vừa rồi, đạo lôi điện tạo thành ảnh hưởng thực sự quá mãnh liệt, khí tức chấn động đã đẩy Bích Du kiếm vào sâu bên trong lôi vân.

Bên trong lôi vân, vô số tia lôi đình chớp động không ngừng, sát khí mãnh liệt tràn ngập bốn phía, dày đặc đến cực điểm.

Đây đúng là nơi luyện cương tốt, nhưng ở địa phương như thế này Tiểu Báo Tử làm sao dám luyện cương chứ.

Không nói đến luyện cương, chỉ nói đến việc điều khiển Bích Du kiếm di động hắn cũng không làm được.

Bên trong lôi vân, lôi đình sinh sôi không ngớt, bất kỳ chỗ nào cũng có thể phóng ra một đạo thiên lôi, lập tức đạo thiên lôi này sẽ nổ tung, nếu hấn ở trong địa phương khủng bố này luyện cương, không cần nói đến khí thể của lôi điện, chỉ cần ngàn vạn đạo thiên lôi đồng loạt đánh vào người hấn, như vậy ngay cả hấn chết cũng không biết được mình chết như thế nào.

Cho nên, hấn điều khiển Bích Du kiếm bay thật cẩn thận ở trong lôi vân, cẩn thận tránh những chỗ có nhiều lôi điện, cố gắng tìm được một cái lối chui ra khỏi phiền lôi vân này.

Thể tích của phiền lôi vân trước mặt cũng không quá lớn, chỉ khoảng hơn mười dặm, lấy tốc độ của hấn chỉ trong nháy mắt là có thể vượt qua.

Nhưng mà hấn không dám, tuy rằng tốc độ của hấn rất nhanh, nhưng tốc độ của lôi điện còn nhanh hơn nhiều, ba mươi vạn dặm trong một giây đồng hồ?

Người có thể chạy trốn được sao?

Tìm chết hả!

Cho nên Tiểu Báo Tử chỉ có thể thành thành thật thật tìm kiếm đường ra ở bên trong lôi vân.

Lúc mới bắt đầu còn rất thuận lợi, nhưng một lúc sau hấn liền cảm thấy không đúng.

Lôi điện xung quanh càng ngày càng nhiều, từng đạo lôi điện bạo liệt xung quanh Bích Du kiếm, căn bản là không cần hấn phải dùng tâm pháp để hấp thu, Cửu Thiên Lôi Sát ở bốn phía thập phần dễ dàng bao trùm toàn bộ Bích Du kiếm.

Theo lý thuyết lúc này Tiểu Báo Tử phải thúc dục Bích Lôi Kiếm luyện hóa lôi sát thành cương khí, nhưng mà hấn dám làm thế sao?

Ở cái địa phương này dù cho có muốn hấn cũng không dám làm ra bất kỳ hành động mờ ám nào, tùy ý để cho Cửu Thiên Sát Lôi bao vây Bích Du kiếm càng ngày càng dày đặc!

Những luồng lôi sát dày đặc này giống như là vô số đạo kim châm, hung hăng đâm vào bên trong Bích Du kiếm, đâm vào trong thần niệm của Tiểu Báo Tử.

Hết thấy lôi sát mang tính hủy diệt đều hung hăng đánh vào thần niệm của Tiểu Báo Tử, trong nháy mắt, thần niệm của Tiểu Báo Tử đã bị đánh thành trăm ngàn cái lỗ.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

444. Chương 465: Cửu Thiên Sát Lôi Luyện Cương Khí, Tử Lôi Hiện. (4)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 465: Cửu Thiên Sát Lôi luyện cương khí, tử lôi hiện. (4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Ahhhh

Trên mặt đất, Tiểu Báo Tử giống như là cự mãng sắp chết, phát ra tiếng ồ ồ khàn giọng, toàn thân run rẩy, ánh mắt gắt gao nhắm chặt, mồ hôi rơi xuống như mưa ngấm vào quần áo sớm đã bị ướt sẫm nước mưa, trời mưa càng lúc càng lớn, lúc này Tiểu Báo Tử đã ướt đầm từ trong ra ngoài.

-Thanh lão, hấn...!

Chứng kiến bộ dáng của Tiểu Báo Tử, thần sắc của Lão Kim Kê chợt biến đổi.

Thanh lão cực kỳ lão luyện, đưa tay cản hấn lại nói:

- Hiện tại hấn đang ở thời điểm mấu chốt, lúc này chỉ có thể dựa vào chính bản thân hấn, người không được quấy rầy hấn, nếu không sẽ kiểm củi ba năm thiêu một giờ!

- Dạ!

Lão Kim Kê gật gật đầu.

- Nhưng nếu hấn không vượt qua được thì sẽ như thế nào?

- Nhẹ thì thần niệm bị hủy, nặng thì thần hồn câu diệt, thiên lôi chi uy, không thể khinh thường được!

- Nếu nguy hiểm như vậy, sao ngài còn bảo hấn đi!

- Trước đó ta đã nói hết toàn bộ nguy hiểm có thể xảy ra với hấn!

Thanh lão khẽ thở dài một tiếng.

- Nếu hấn chỉ hấp thu Cửu Thiên Lô Sát thì cũng sẽ không nguy hiểm như vậy, nhiều nhất chỉ là thần niệm bị tổn thương thôi. Nhưng mà không ai ngờ được là kiếm quang của hấn lại bị thiên lôi đánh bay vào trong lôi vân. Bên trong lôi vân lôi đình sinh diệt vô số, tuy rằng tràn ngập hủy diệt nhưng cũng mang theo sinh cơ vô tận, hiện tại cũng ta cũng chỉ biết cầu mong cho hấn có thể thành công mà thôi.

Lão Kim Kê đưa ánh mắt nhìn về phía lôi vân dày đặc như chì trên không trung thì thầm nói:

- Nhất định hấn có thể chống đỡ được.

Hô, hô, hô!

Tiểu Báo Tử cảm giác được thần niệm của mình đã bị Cửu Thiên Lô Sát đánh tan, muốn ngưng tụ lại một lần nữa, nhưng mà mỗi một lần hấn sắp ngưng tụ lại được thì thần niệm của hấn lại tiếp tục bị lôi sát đánh tan, cứ tụ rồi lại tan.

Cứ lặp đi lặp lại như thế, cũng không biết qua bao lâu, bao nhiêu lần tụ lại, thần niệm của hấn đã sớm tê liệt, chỉ còn tụ lại theo bản năng lúc trước.

Ầm ầm!

Lại một tiếng nổ ầm vang, một đạo lôi đình to như nắm tay trẻ con nổ vang ở bên cạnh Bích Du kiếm, Cửu Thiên Sát Lô lại một lần nữa bạo phát mãnh liệt, trong nháy mắt đánh tan thần niệm của Tiểu Báo Tử!

Xong rồi!

Trong lòng Tiểu Báo Tử mạnh mẽ run lên, cảm giác cả người giống như bị một thứ lực lượng cường đại xé làm mấy phần, chia năm xẻ bảy. Hóa thành bụi phấn.

Phốc!

Bản thể của Tiểu Báo Tử trên mặt đất phun ra một ngụm tử huyết, thân thể mềm nhũn ngã về phía sau.

- Không tốt!

Thần sắc của Lão Kim Kê mãnh mẽ biến đổi, muốn đưa tay ra đỡ hấn.

- Cẩn thận!

Thanh lão vội vàng quát lên một tiếng, nhưng đã muộn, bàn tay của Lão Kim Kê đã chạm vào thân thể của Tiểu Báo Tử, lập tức cảm thấy có một cỗ lôi sát lực dữ dần bắn ra từ người của hấn, trong nháy mắt đánh bay Lão Kim Kê ra xa mấy trượng.

- Ngọc Tuyền, không làm sao chứ?

Thanh Lão vội vàng hỏi.

- Không có chuyện gì!

Lão Kim Kê từ dưới mặt đất đứng lên, khóe miệng có một tia máu đỏ nhạt.

- Thanh lão chuyện này là thế nào, Tiểu Báo Tử hử!

- Hử vẫn còn đang chống đỡ, nhưng mà vừa rồi chắc là bị sét đánh một cái!

Thanh Lão thoáng nhìn qua Tiểu Báo Tử nằm ở dưới đất, thân thể vẫn không ngừng rung động, bất đắc dĩ thở dài.

- Hiện tại thân thể và thần niệm của hử càng ngày càng liên kết chặt chẽ, cho nên trên người hử cũng tràn ngập Cửu Thiên Lô Sát, người tốt nhất không nên đến gần hử, hiện tại hử chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình thôi. Chúng ta chỉ có thể yên lặng theo dõi kỳ biến!

Trong khi Thanh lão và Kim Ngọc Tuyền đang bất đắc dĩ theo dõi kì biến, thì Tiểu Báo Tử đã chết mất một nửa rồi!

- Đã chết rồi sao? Ta phải chết rồi sao?

Quanh quẩn trong đầu hử cũng chỉ có một cái ý niệm như vậy, mà ở sâu trong ý thức của hử, trong cái không gian thần bí ấy chợt nổi lên một đôi mắt đỏ như máu, phảng phất giống như thấy được nguy cơ của Tiểu Báo Tử, đôi mắt ấy bắt đầu chuyển động, nhưng mà nó cũng không có hành động gì cả mà là truyền từng đạo khẩu quyết huyền ảo vào trong óc Tiểu Báo Tử.

- Tâm giống như mây, phiêu diêu tự tại.

- Ý như nước chảy, mặc tiêu dao.

Khẩu quyết huyền ảo giống như là mây trôi nước chảy truyền vào trong đầu của Tiểu Báo Tử, trong lúc vô ý thức, thần hồn và thần niệm của hử liền dựa theo khẩu quyết này để vận chuyển nội khí, ngưng đọng lại thần niệm.

Cũng không biết trải qua bao lâu!

Phảng phất là chỉ trong nháy mắt, phảng phất lại như là một vạn năm!

Ý thức của Tiểu Báo Tử dần hồi phục. Bên trong lõi vẫn vẫn dày đặc Cửu Sát Thiên Lô, thậm chí còn tăng chứ không giảm, vẫn giống như là kim châm đâm thẳng vào thần niệm của Tiểu Báo Tử, cảm giác đau đớn lại một lần nữa xuất hiện trong ý thức của hử, nhưng lúc này đã phai nhạt hơn rất nhiều.

Thần niệm của Tiểu Báo Tử sau vô số lần ngưng tụ và tán loạn đã được Cửu Thiên Sát Lô tẩy luyện trở nên vô cùng tinh thuần, giống như là thực chất, lại tiếp tục ngưng tụ một lần nữa.

âm, âm, âm!

Xẹt, xẹt, xẹt!

Nhờ vào khẩu quyết thần bí kia mà thần niệm đã ngưng tụ lại được, tiếp tục được lôi sát ngưng luyện, dựa theo Thanh Ngọc Kiền Nguyên Công để ngưng luyện ngoại đan như mây trôi nước chảy.

Tất cả đều đã trở nên suôn sẻ.

Trên mặt đất Tiểu Báo Tử cũng đã hồi phục lại, đứng lên khỏi mặt đất ẩm ướt, cũng không nói chuyện với Thanh lão và Lão Kim Kê, mà đưa ánh mắt nhìn chằm chằm vào phiến lõi vân.

Mưa càng lúc càng lớn, nhưng mà xung quanh thân thể của Tiểu Báo Tử cũng từ từ hiện lên một tầng quang thanh quang mờ nhạt, che chắn hết thấy mưa gió ở bên ngoài.

- Thiên ngoại tiêu dao thiên, không thể tưởng được, trong lúc này ta lại có thể đột phá Ý Thủ Càn Khôn đạt đến cảnh giới thần tri ngoại vật, đây có thể coi là nhân họa đắc phúc không? A! đó là.

Bỗng nhiên trong lúc đó, thân thể của Tiểu Báo Tử chấn động, một đạo lôi điện màu tím nhỏ như linh xà chợt xuất hiện bên cạnh Bích Du kiếm đang hấp thu Cửu Thiên Sát Lô. Đạo lôi điện này từ sâu bên trong lõi vân chui ra, phía sau nó là vô số đạo lôi điện rậm rạp bất ngờ bùng lên!

Lôi điện này dài cả thước, nhưng so với lõi vân xung quanh thì nó rất bất mắt! Ở trung tâm lõi điện cũng thập phần bình thường, nơi nơi đều có lõi điện màu lam chớp lóe, hoặc dài hoặc ngắn, hoặc lớn hoặc nhỏ, nhưng tất cả đều phát ra khí tức hủy diệt, Tiểu Báo Tử tập mãi thành quen.

Đúng vậy, hắc đã thành thói quen.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

445. Chương 466-469: Niệm Sinh Tử Mang Lương Giới Phân Cát. (1-4)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 466-469: Niệm sinh tử mang Lương Giới Phân Cát. (1-4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Nhưng mà, khi hắc nhìn thấy đạo tử sắc lôi điện này, thì trong lòng không nhận được mà rung động mãnh mẽ.

Hắc cũng không biết là tại sao, hắc thậm chí cũng không biết đạo tử sắc lôi điện này đại biểu cho cái gì.

Cái này giống như đứa trẻ sơ sinh vừa mới ra đời đã muốn bú sữa, biết khóc, biết quấy, đây là một loại bản năng trời sinh, có lẽ ngay cả chính bản thân hắc cũng không thể ý thức được.

Cảm giác của Tiểu Báo Tử đối với đạo tử sắc lôi điện này cũng giống như vậy. Tuy rằng trong lúc này hắc hoàn toàn không biết đây là cái gì, nhưng mà một loại bản năng ở sâu bên trong tâm hồn hắc lại nói cho hắc biết, nhanh lên, nhanh chạy tới đoạt lấy đạo tử sắc lôi điện này vào trong tay, mặc dù căn bản là hắc không biết làm thế nào mới có thể đoạt được đạo tử sắc lôi điện kia.

Bích Du kiếm ở bên trong lôi vân được Cửu Thiên Lôi Sát tẩy luyện đã sớm vượt qua yêu cầu của Thanh Ngọc Kiền Nguyên công, quan trọng hơn là hắc không hiểu tại sao mặc dù mình đã luyện thành cảnh giới thứ trong Thiên Ngoại Tiêu Dao Thiên là Thần Trì Ngoại Vật nhưng mà thần niệm của hắc vẫn bị lôi đình lực tiếp tục tẩy luyện.

- Chẳng lẽ muốn ta dùng Bích Du kiếm để hấp thu đạo tử sắc lôi điện này, chuyện này là không thể được, hiện tại Bích Du kiếm đã tràn đầy Cửu Thiên Sát Lôi, nếu không phải có vạn niên thần mộc chống đỡ, chỉ sợ đã sớm phát nổ rồi, nếu lại đi trên chọc đạo tử sắc thiên lôi này, chỉ sợ Bích Du kiếm cũng sẽ bị bạo liệt.

Trong lòng Tiểu Báo Tử âm thầm cân nhắc.

- Chẳng lẽ ta lại phân hóa thần niệm ra ngoài? Ừ, cũng không phải là không thể được!

Thiên Ngoại Tiêu Dao Thiên là một pháp môn luyện thần được truyền từ thời thượng cổ, thần diệu vô cùng, cảnh giới thứ nhất là Ý Thủ Càn Khôn là cảnh giới mài luyện và tích trữ thần niệm, khiến cho thần niệm của người trở nên hùng hậu và tinh thuần. Nhưng vô luận là thần niệm của người hùng hậu đến mức nào, tinh thuần bao nhiêu đi chăng nữa thì thần niệm và tinh thần vẫn liên kết chặt chẽ với nhau. Giống như là quan hệ giữa thân thể và cánh tay của người. Người có thể thông qua thần niệm để điều khiển pháp khí, phi kiếm bởi vì theo như lý thuyết thì thần niệm có thể kéo dài vô hạn. Nói theo cách khác, thần niệm này kỳ thật chính là ý niệm trong đầu của người. Người giàu ảo tưởng, có thể trong nháy mắt tưởng tượng thấy trung tâm của ngân hà ở cách xa mấy tỷ dặm. Nhưng những ý niệm này vẫn là đang ở trong đầu của người. Vô luận phi kiếm hay pháp khí cách người bao xa thì thần niệm vẫn liên kết chặt chẽ với tinh thần của người. Tới cảnh giới thứ hai là Thần Trì Ngoại Vật, thì lại hoàn toàn khác so với cảnh giới thứ nhất. Thần Trì Ngoại Vật, có thể làm cho thần niệm hoàn toàn phân hóa ra ngoài, chặt đứt liên hệ giữa thần niệm và tinh thần, cái này cũng không phải là thần niệm kéo dài vô hạn có thể sánh bằng. Ý niệm trong đầu của người đã từng bước từng bước trở thành tồn tại độc lập, cho dù là bị hủy diệt hay hoàn toàn bị đánh tan thì cũng sẽ không ảnh hưởng đến thần hồn của người.

Nhưng mà, tuy rằng nói thì như vậy nhưng hắc vẫn chưa làm như vậy bao giờ.

Bây giờ thần niệm của hắn đang ở trong lôi vân, được Cửu Thiên Lôi Sát tẩy luyện, những chỗ thần niệm yếu kém đều bị lôi điện đánh tan, trong lúc vô ý đã đạt tới cảnh giới Thần Trì Ngoại Vật, cảnh giới này vừa mới được hình thành đã bắt hắn phân hóa thần niệm ra ngoài đi trên chọc đạo tử sắc lôi điện đang nằm ở trung tâm của vô số đạo lôi đình. Chuyện này đúng thực là muốn làm khó hắn mà.

- Phú quý phải tìm trong nguy hiểm, dù sao cũng chỉ là phân hóa một chút ý niệm trong đầu phân hóa mà thôi, cũng không ảnh hưởng gì đến thần hồn của ta, thậm chí cũng không ảnh hưởng gì đến Bích Du kiếm, vậy thử một lần xem sao!

Hắn đã dồn gần như toàn bộ tinh thần lực vào trong Bích du kiếm, cho nên bây giờ muốn phân hóa một ít ý niệm trong đầu, đối với hắn mà nói cũng không phải là chuyện khó khăn.

Nếu đã quyết định được, tự nhiên tiếp theo là phải thực hiện, trong lúc ở bên trong lôi vân, không được phép xuất hiện một chút do dự.

Chín đốm sáng màu xanh biếc di động từ trên thân Bích Du kiếm bay ra, xung quanh bay xung quanh Bích Du kiếm.

Chín đốm sáng này đó là ý niệm trong đầu của Tiểu Báo Tử.

Chỉ khi nào đạt tới cảnh giới Thần Trì Ngoại Vật mới có thể phân hóa được ý niệm trong đầu. Sau khi phân hóa ý niệm ra ngoài, Tiểu Báo Tử mới phát hiện ra, nguyên lai ý niệm trong đầu lại có hình dạng như vậy, giống như con đom đóm phát ra ánh sáng huỳnh quang màu xanh biếc, lại giống như là ma chơi. Không đúng, không phải giống như là ma chơi, mà kỳ thực nó chính là quỷ hỏa.

Những cái ý niệm này chính là quỷ hỏa!

Trong lòng Tiểu Báo Tử hung hăng mắng một câu, chín đốm quỷ hỏa, không chín cái ý niệm trong đầu bay quanh quần vài vòng xung quanh Bích Du kiếm. Cuối cùng hắn cũng đã quen thuộc với cách điều khiển ý niệm của mình nên bọn chúng bắt đầu phi hành theo sự điều khiển của hắn.

Oanh!

Một tiếng sấm rền vang lên ở bên cạnh, chín cái ý niệm không có một chút trì hoãn, trong nháy mắt bị đạo lôi điện kia đánh thành hư ảo.

- Ta kháo!

Tiểu Báo Tử mắng to một tiếng, lại có chín cái ý niệm khác từ bên trong Bích Du kiếm bay ra, đây là số lượng ý niệm lớn nhất hắn có thể phân hóa ra được trong lúc này. Bây giờ hắn vẫn còn chưa có kinh nghiệm điều khiển, nên chín cái ý niệm bay lảo đảo lảo đảo, bồng bềnh bay đến chỗ trung tâm lôi vân.

Đoạn đường này cũng không thông.

Bên trong lôi vân tràn ngập lôi sát, nếu như là đối với những người khác thì Cửu Sát Thiên Lôi dày đặc sẽ hủy diệt hoàn toàn ý niệm của họ, nhưng mà Tiểu Báo Tử lại ở trong Cửu Sát Thiên Lôi luyện thành cảnh giới Thần Trì Ngoại Vật, cho nên căn bản Cửu Sát Thiên Lôi không có cách nào hủy diệt ý niệm của hắn.

Cái mà hắn phải lo lắng chính là những đạo lôi điện tự sinh tự diệt tràn ngập bên trong lôi quang

Răng rắc, răng rắc!

Vài đạo sấm sét rền vang, chặn đứng đường đi của chín đạo ý niệm, chín đạo ý niệm đột trở nên tán loạn, bỗng nhiên chợt có một đạo lôi điện lóe lên ở bên cạnh rồi nổ tung, mạnh mẽ hủy diệt bốn cái ý niệm.

- Mẹ kiếp, muốn chơi ta hả, hao phí tâm thần như vậy, còn chưa làm được việc gì, vậy mà lại bị đánh tan mất !

Tiểu Báo Tử thầm mắng một tiếng, nhưng mà sự tình đã đến nước này, mặc kệ đi tiếp thì có thể bị đạo tử sắc lôi điện kia hủy diệt hay không, nhưng hắn cũng muốn thử một lần.

Còn lại năm cái ý niệm đang cố gắng hướng tới chỗ trung tâm của lôi vân mà bay tới, lại có vài tiếng sấm rền vang. Vận khí của Tiểu Báo Tử cũng không tệ lắm, sau khi đạo sấm sét kia bạo liệt, hắn vẫn còn thừa lại một cái ý niệm trong đầu, cái ý niệm này đã tới được bên cạnh đạo tử sắc lôi điện.

- Bây giờ ta phải làm cái gì đây?

Cái ý niệm cuối cùng đã đến được bên cạnh đạo tử sắc lôi điện, Tiểu Báo Tử cũng không biết tiếp theo phải làm thế nào nữa?

Xông lên trước, vẫn sẽ bị sét đánh tan, không xông lên, vậy thì ta tới nơi này làm cái gì?

Nghiên cứu đạo tử sắc lôi điện này một chút?

Ta xin người, hiện tại nó chỉ là một cái ý niệm mà thôi.

Đúng vậy hiện tại ở bên cạnh đạo tử sắc lôi điện là một cái ý niệm của Tiểu Báo Tử. Không phải là đầy đủ tinh thần của hắn, cũng không phải là thần niệm của hắn, chỉ là một cái ý niệm do thần niệm phân hóa mà thôi. Mà ngay từ lúc đầu Tiểu Báo Tử chỉ giao cho nó một cái mệnh lệnh là tiếp cận đạo tử sắc lôi điện này, nên làm thế nào sau khi tiếp cận? Tiểu Báo Tử cũng chưa từng nghĩ tới.

Cho nên sau khi cái ý niệm này tiếp cận đạo tử sắc lôi điện thì ngừng lại, liên tục đi theo bên cạnh đạo tử sắc lôi điện, cũng không có xông lên trước, nhưng mà lại ở bên cạnh một bước không rời.

Tiểu Báo Tử đã từ từ phát hiện ra có điều kì dị bên trong đạo tử sắc lôi điện này.

Hết thấy xung quanh đạo tử sắc lôi điện này đều rất cổ quái, bên trong lôi vân luôn có lôi điện sinh diệt không ngừng nhưng đạo tử sắc lôi điện lại giống như một tồn tại đặc thù, vô luận nó đi đến nơi nào thì lôi điện ở nơi đó cũng sẽ tự động tiêu tán, cho dù nơi đó vừa mới có lôi điện được sinh ra, nếu như đạo tử sắc lôi điện đến gần, cũng sẽ lập tức tiêu tán. Tiểu Báo Tử cảm thấy, đạo tử sắc lôi điện này giống như là một cái vương giả của lôi điện, nó đi đến đâu thì lôi điện ở nơi đó sẽ phải quỳ xuống bái lạy, hơn nữa hoàn toàn không có một chút ý niệm phản kháng nào.

Mà cái ý niệm của Tiểu Báo Tử đi ở bên cạnh đạo tử sắc lôi điện này cũng sẽ không bị bất kỳ nguy hiểm gì, bởi vì ở xung quanh đạo tử sắc lôi điện này, căn bản sẽ không có bất kỳ đạo lôi điện nào khác tồn tại.

Răng rắc!

Một tiếng sấm sét rền vang, đạo sấm sét này cũng không phải bạo liệt ở bên cạnh đạo ý niệm của hắn mà là ở bên cạnh Bích Du kiếm, Bích Du kiếm run lên mạnh mẽ, nháy mắt hướng tới vùng trung tâm lôi điện bay tới. Bay tới chỗ nào không bay, lại bay thẳng đến chỗ đạo tử sắc lôi điện kia.

-Nguy hiểm, không được rồi!

Trong lòng Tiểu Báo Tử chấn kinh, thể tích của phiến lôi vân này cũng không lớn. Sau khi bị chấn động, Bích Du kiếm có thể sẽ va chạm với đạo tử sắc lôi điện. Tuy rằng lộ tuyến của đạo tử sắc không theo bất kỳ quy tắc gì cả, nhưng mà rõ ràng nó không có thói quen nhường đường cho người khác, mà thần niệm của Tiểu Báo Tử lại bị ảnh hưởng bởi đạo lôi đình ban nãy, trong khoảng thời gian ngắn, căn bản là không thể điều khiển được Bích Du kiếm.

- Cố gắng hết sức, thuận theo số trời thôi!

Cho đến lúc này, cũng chỉ có thể làm như vậy.

- Cố gắng hết sức, thuận theo số trời!

Cái ý niệm đang đi theo bên cạnh đạo tử sắc lôi điện bất chợt phóng tới, giống như thiêu thân đâm đầu vào lửa.

Ầm!

Cái ý niệm cuối cùng của Tiểu Báo Tử đã triệt để tiến vào bên trong đạo tử sắc lôi điện, đúng vào lúc đạo tử sắc lôi điện chỉ còn cách Bích Du kiếm một chút xíu thì bất chợt dừng lại, sau đó thì khẽ lướt qua bên cạnh Bích Du kiếm, gần như trong lúc đó, thần niệm của Tiểu Báo Tử cũng đã khôi phục lại bình thường, bắt đầu không chế được Bích Du kiếm.

- Diệt!

Một thanh âm quái dị vang lên, cái ý niệm tiến vào bên trong đạo tử sắc lôi điện lúc vừa rồi cũng không có bị hủy diệt, mà là bị đạo tử sắc lôi điện phun ra, cùng lúc đó đạo tử sắc lôi điện cũng chui vào bên trong lôi vân, biến mất không còn thấy bóng dáng nữa.

- Chuyện này là thế nào nhỉ?

Tiểu Báo Tử lúc đầu còn có chút khó hiểu, nhưng bất chợt hắn đột nhiên nhận ra rằng cái ý niệm kia dường như có biến hóa cổ quái, cũng không còn là bộ dáng xanh biếc như quỷ hỏa mà là trở nên trong suốt, giống như một quả cầu thủy tinh màu tím, còn nhẹ nhẹ chớp động quang mang màu tím. Quả cầu màu tím này chớp động ở bên trong lôi vân cũng tạo ra hiệu quả giống như đạo tử sắc lôi điện ban nãy.

- Khá lắm!

Trong lòng Tiểu Báo Tử hết sức vui vẻ, thần niệm từ bên trong Bích Du kiếm tản ra, nháy mắt thu cái ý niệm màu tím này trở về.

Nếu như nói thần niệm của Tiểu Báo Tử giống như là nước, như vậy cái ý niệm do thần niệm của hắn phân hóa ra ngoài đã biến thành một giọt mỡ nóng bỏng rơi vào trong nước. Trong nháy mắt khi thần niệm của hắn mở ra, có vô số đạo lôi điện màu tím nhỏ li ti được phóng thích ra từ trong cái ý niệm này.

Cô lỗ lỗ!

Bích du kiếm mãnh liệt run rẩy, ở bên trong lôi nguyên và đạo lôi ti màu tím va chạm vào nhau, sinh ra một loại cảm giác ăn quá no, ngay cả lôi nguyên cũng muốn nổ tung ra.

- Trở về cho ta!

Cái ý niệm kia sau khi phóng ra lôi ti màu tím thì đứng im ở trong thần niệm của Tiểu Báo Tử, nhưng lại không thể dung nhập với thần niệm của Tiểu Báo Tử được, giống như là nước với mỡ vậy, tuy rằng vẫn đang bị Tiểu Báo Tử khống chế nhưng cuối cùng hắn vẫn không thể dung hợp vào bên trong thần niệm, mà chỉ có thể để nó tồn tại độc lập mà thôi.

Trong lúc lôi nguyên sắp bị những tia lôi ti màu tím làm cho bạo liệt, thì cái ý niệm trong suốt bắt đầu có hành động, nó thu hết những đạo lôi ti màu tím đưa thừa về.

Áp lực của lôi nguyên được giảm bớt, nó bắt đầu tiêu hóa những đạo lôi ti đã hấp thu được.

Tuy rằng những tia lôi ti màu tím này thoát nhìn thì rất nhỏ, nhưng mà Tiểu Báo Tử lại cảm thấy lôi nguyên giống như là con kiến cắn voi vậy, không có thời gian mười ngày nữa tháng, sẽ không thể nào tiêu hóa xong đạo lôi ti màu tím này.

Nhưng mà cuối cùng hắn cũng có thể thở dài nhẹ nhõm.

Sau khi hấp thu lại cái ý niệm này là Bích Du kiếm có thể thoát ra khỏi lôi vân rồi.

Tuy rằng lôi vân càng lúc càng dày đặc, nhưng mà nhờ có khí tức của đạo tử sắc lôi điện kia mặc dù lôi điện bên trong lôi vân vẫn chớp lóe liên tục nhưng mà cũng vô pháp tạo thành tổn thương cho Bích Du kiếm của Tiểu Báo Tử. Chỉ trong nháy mắt, Bích Du kiếm đã phá vỡ lôi vân, hóa thành một đạo cầu vòng màu ngọc bích bay về đầu ngón tay của Tiểu Báo Tử.

Sau khi thu hồi lại Bích Du kiếm, Tiểu Báo Tử liền thở phào nhẹ nhõm, quanh thân chợt nổi lên một trận gió lốc, thân thể hơi lung lay một chút, sắc mặt vàng như nghệ. Nhưng mà vô luận là Thanh lão hay là Lão Kim Kê thì cũng đều không dám tới gần hắn.

Qua một lúc lâu!

Tiểu Báo Tử cuối cùng cũng khôi phục lại bình thường, lưng cũng đã đứng thẳng, trận gió xoáy cổ quái xuất hiện ban nãy cũng đã biến mất, nhưng mà cả người có vẻ suy yếu giống như người bị bệnh nặng mới khỏi

- Tiểu Báo Tử, ngươi có sao không?

- Không có chuyện gì, chỉ là cần phải có một chút thời gian để tiêu hóa hết những thứ thu hoạch được hôm nay!

Tiểu Báo Tử xoay đầu lại, cái mặt nạ tươi cười vẫn đeo trên mặt lại càng có vẻ quỷ dị.

- Người còn rất nhiều thời gian!

Thanh lão cười nói, tuy rằng hắn không biết Tiểu Báo Tử thu hoạch được cái gì, nhưng mà hắn chỉ cần nhìn kiếm quang chớp động lúc này cũng có thể biết được ít nhất Tiểu Báo Tử cũng đã thu thập đủ sát khí của Cửu Thiên Lô Sát để ngưng luyện cương khí.

Một tháng sau, mặc dù sau cơn mưa trời lại sáng, nhưng mà mưa lớn kéo dài mấy ngày không dứt làm cho đất của cả thôn trang giống như là bị nẫu nhừ. Tuy rằng đây là bên trong Tiên Cung, tất cả mọi người đều là cao thủ, nhưng mà mỗi bước đều dùng kinh công cũng không khỏi có chút quá mức quỷ dị, cho nên mặc dù là trời đã tạnh nhưng mà trừ bỏ ba người già trẻ Thanh Lão, Tiểu Báo Tử và Lão Kim Kê ra thì trong thôn vẫn có rất ít người ra khỏi nhà.

- Cơn mưa chết tiệt cuối cùng cũng đã kết thúc!

Tiểu Báo Tử nhìn lên bầu trời quang đãng không còn một gợn mây hung tợn nói.

- Đúng vậy, rút cuộc cũng đã kết thúc, nhưng nhanh như vậy mà người đã muốn rời đi đích xác là nằm ngoài dự đoán của ta, ta nghĩ người sẽ đợi đến khi nào hoàn toàn củng cố được cương khí của Thanh Ngọc Kiền Nguyên Công rồi mới rời đi.

- Không cần, Cương khí của Thanh Ngọc Kiền Nguyên Công văn bối đã luyện thành, việc còn lại chỉ là củng cố cảnh giới mà thôi!

Tiểu Báo Tử nói tiếp.

- Hiện tại văn bối không thể luôn luôn ở bên trong Tiên Cung được, dù sao ở bên ngoài văn bối vẫn còn rất nhiều chuyện phải làm!

- Được rồi, là do ta sơ sót !

Thanh lão gật đầu nói.

- Nghe lão phu tử nói, người đã học xong cổ ngữ, hiện tại có thể đọc được văn tự thời cổ ở trong quyển sách đó rồi à ?

- Lão phu tử đã quá khen rồi, văn bối chỉ mới hiểu được sơ sơ mà thôi !

Tiểu Báo Tử cười nói :

- Đó cũng là nhờ lão phu tử dạy tốt, nếu không văn bối cũng sẽ không học được nhanh như vậy, chỉ tiếc.. ..!

- Không có gì đáng tiếc cả, bây giờ người đã là một trong Nhị Thập Bát Tú của Tiên Cung.

Hắn lo dạy cho người cũng bởi vì hiện tại còn rất ít những người trẻ tuổi có suy nghĩ giống như người, nguyện ý theo học văn tự từ thời cổ đại!

Thanh lão bất đắc dĩ lắc đầu, khuôn mặt mang đầy vẻ tiếc hận.

- Người có thể kiên trì theo hắn học tập hơn nữa còn có được thành tựu như thế, ta nghĩ người cao hứng nhất định là hắn chứ không phải là người.

Tiểu Báo Tử ngại ngùng cười, gật đầu.

- Bất kể là như thế nào, văn bối vẫn muốn cảm tạ lão phu tử một chút.

- Lão gia hỏa này ở lại Tiên Cung nhiều năm như vậy, mong muốn lớn nhất đúng là có thể truyền thừa lại tất cả những gì hắn biết cho các người, người có thể phát dương quang đại những thứ học được từ chỗ hắn, chính là cảm tạ lớn nhất đối với hắn!

Thanh lão vỗ vai Tiểu Báo Tử nói.

- Nhưng mà bây giờ, tài liệu luyện chế Đinh Phong Châu cũng không dễ tìm đâu!

- Đúng vậy!, tuy rằng khó tìm nhưng mà chỉ cần kiên trì, nhất định sẽ có cơ hội!

Tiểu Báo Tử nói.

- Ủ! Thời gian cũng không còn sớm nữa, lão bắt tử ta đây cũng sẽ không làm người chậm trễ nữa. Ngọc Tuyền, thay ta tiễn Tiểu Báo!

- Dạ!

Lão Kim Kê nói.

- Sao vậy, người không cùng đi với ta sao?

- Hiện tại cũng không có nhiệm vụ, vì sao ta phải rời đi!

Lão Kim Kê cười cười.

- Nơi này là nhà của ta, nhà của ta là ở chỗ này!

- Ta hiểu rồi!

Tiểu Báo Tử gãi đầu nói.

- Bất kể thế nào, ta vẫn cần phải cảm ơn người, lúc này đây, ta có thể lấy được rất nhiều chỗ tốt, có khi còn nhiều hơn cả phần thưởng khi gia nhập Tiên Cung.

- Tiên Cung sẽ không quan tâm người lấy được bao nhiêu chỗ tốt!

Lão Kim Kê cười nói.

- Chúng ta chỉ cần biết người là một thành viên của chúng là đã được rồi!

Tiểu Báo Tử mỉm cười nói.

- Ha ha, có đạo lý!

- Vậy ta không tiễn người nữa!

Lão Kim Kê đưa Tiểu Báo Tử tới cửa thôn.

- Phương pháp và tuyến đường để tiến vào Tiên Cung ta đã nói cho người một lần rồi, có cần ta nhắc lại một lần nữa không?

- Không cần, ta đã nhớ rồi!

Tiểu Báo Tử nói.

Tiên Cung nằm ở trong Liên Vân sơn mạch, Liên Vân sơn mạch này chính là một dãy núi nhỏ ở Thanh Châu của Đại Tấn, cũng không phải là ngọn núi lớn gì cả nên cũng sẽ không khiến cho người ta chú ý, lại càng không có sản vật đặc thù gì cả.

Đương nhiên, đây cũng là ý tưởng của Tiểu Báo Tử khi đang tiến vào Tiên Cung.

Đi theo phía sau Lão Kim Kê tiến vào Tiên Cung, Tiểu Báo Tử mới chợt phát hiện Liên Vân sơn mạch dường như không phải được hình thành từ tự nhiên, mà là có người dùng tuyệt đại thần thông xé rách không gian chỗ này. Khiến cho nơi này tự hình thành một thế giới riêng, chỉ để lại mấy tòa núi nhỏ này giống như là bình phong để chắn cửa vào.

Đây là Lương Giới Phân Cát Thuật!

Vận dụng đại thần thông, phân tách một bộ phận của không gian ra ngoài, trở thành một thế giới độc lập. Đây chính là đại thần thông thời cổ đại, nghe nói trong thời kì thượng cổ thần thông này được sử dụng rất phổ biến. Tiểu Báo Tử có thể may mắn biết được loại thần thông này cũng là nhờ đọc được trên cuốn sách da lấy được trên người Huyết Vô Nhai. Bên trên quyển sách đó có ghi lại loại thần thông này, thần thông này cũng giống như kết giới ở trong bức tranh châm biếm ở kiếp trước của hắn, nhưng cũng lại có chỗ không giống.

Lưỡng Giới Phân Cát Thuật có hai tác dụng, loại thứ nhất chính là tạm thời phong bế một không gian riêng không cho liên kết với thế giới bên ngoài, cái đó và kết giới đều không khác nhau lắm. Một loại khác chính là chia cắt vĩnh cửu, ngăn cách không gian để tự hình thành một thế giới riêng.

Loại tác dụng thứ nhất thì còn có thể dễ dàng làm được, nhưng loại tác dụng sau thì rất khó, bởi vì muốn chia cắt một khối không gian vĩnh cửu không chỉ cần phải có thực lực cường đại, ngoài ra còn cần phải có quang sát khí tự do!

- Đúng rồi, chính là quang sát khí tự do!

Tiểu Báo Tử tu luyện Tam Giới Tiểu Na Di trận cũng cần phải có sát khí phù quang.

Không gian có thuộc tính tự động khép lại, mà trước kia tuy rằng Tiểu Báo Tử hiểu được một ít nhưng cũng không được rõ ràng như bây giờ. Giống như là thân thể con người vậy, bị cắt một cái, trải qua một lát sẽ tự động liền lại, nhưng tốc độ liền lại của không gian so với cơ thể người nhanh hơn rất nhiều, mà quang sát khí tự do thì có thể làm giảm tốc độ khép lại. Giống như là Tiểu Báo Tử vận dụng Tam Giới Tiểu Na Di, nếu như không có sát khí phù quang, hắn sẽ bị không gian cắt thành vô số huyết nhục chỉ trong một khoảng thời gian ngắn.

Đồng dạng muốn sử dụng Lưỡng Giới Phân Cát Thuật để chia cắt một khối không gian vĩnh cửu hình thành nên một không gian độc lập cũng cần phải vận dụng quang sát khí tự do. Cắt một khối không gian nhỏ từ trong không gian bản nguyên, khiến cho khối không gian này trở thành một tồn tại độc lập, đều tự lớn dần trở thành một không gian đầy đủ.

Đi ra cửa Tiên Cung, quay đầu nhìn lại, cánh cửa hắn vừa từ đó đi ra đã biến mất, ở phía sau hắn bây giờ chỉ là dãy Liên Vân sơn mạch liên miên không dứt mà thôi.

- Phân cách một cái Liên Vân sơn mạch mệnh mông thành một thế giới độc lập như vậy, việc này cần có bao nhiêu thần thông đây!

Nhìn mấy ngọn núi ít ỏi phía sau, trong lòng Tiểu Báo Tử nhẹ nhàng thở dài, có chút kinh ngạc pha lẫn chút sợ hãi.

- Nhưng mà, bất kể thế nào, cuối cùng ta cũng giải quyết được hai vấn đề lớn. ta không thể phân cách trọn một cái núi non trên thế giới này. Nhưng mà ta tại có sát khí phù quang, ta cũng hiểu được phương pháp Lưỡng Giới Phân Cát, tuy rằng chưa thể phân cách ra một không gian quá lớn nhưng có thể bỏ hai cái đại chùy vào, thu hoạch lần này khi đến Tiên Cung thật sự là rất lớn!

Nghĩ đến những thứ thu hoạch được trong lần này, Tiểu Báo Tử không thể nhịn được kích động, hắn hít sâu vào một hơi, lại thở ra một hơi thật dài.

Luyện thành Bích Du kiếm, tu vi ngoại đan đột phá lục phẩm, hấp thu Cửu Thiên Lô Sát, luyện thành cương khí Thanh Ngọc Kiền Nguyên công, Thiên Ngoại Tiêu Dao Thiên đạt tới cảnh giới Thần Trì Ngoại vật, còn ở bên trong lôi vân được đạo tử sắc lôi điện kia tẩy luyện một cái ý niệm, hiện tại còn có thể hiểu được Lưỡng Giới Phân Cát Thuật và phương pháp luyện chế Định Phong Châu.

Tất cả những thứ này, đều là Tiểu Báo Tử thu được khi tới Tiên Cung, thật là không thể tin được.

Đương nhiên, đối với Tiểu Báo Tử mà nói, thu hoạch lớn nhất cũng không phải là đột phá thất phẩm, cũng không phải là Lưỡng Giới Phân Cát Thuật hoặc là cương khí mới được luyện thành, mà là cái ý niệm được đạo tử sắc lôi điện kia tẩy luyện.

Mặc dù Tiểu Báo Tử cũng không biết nó có công dụng đặc thù gì, nhưng mà những tia lôi ti màu tím tràn ra từ trong cái ý niệm kia đã hoàn toàn dung hợp với lôi nguyên ở trong Bích Du kiếm, có lẽ đã được hoàn toàn tiêu hóa. Có thể tăng cường rất lớn uy lực cho lôi nguyên, đồng thời cũng có thể nói nó đã cải biến tính chất của lôi nguyên. Giống như là huyền hỏa ở trong đan điền của Tiểu Báo Tử đã từ từ cải biến nội khí Cửu Long Thần Hỏa, sau khi lôi nguyên tiêu hóa một ít lôi ti màu tím đã bắt đầu phát ra một ít quang mang màu tím. Hơn nữa Tiểu Báo Tử cảm giác chỉ cần lôi nguyên của hắn hoàn toàn tiêu hóa hết những đạo lôi ti màu tím này, như vậy lôi điện trong nội khí lôi nguyên sinh ra trong tương lai cho dù không bằng đạo tử sắc lôi điện bên trong lôi vân nhưng uy lực cũng sẽ lớn hơn lôi điện bình thường rất nhiều.

- Thu hoạch trong lần này thực sự là rất lớn!

Tiểu Báo Tử ngẩng đầu nhìn lên trời, khoe miệng dưới mặt nạ hiện lên một nụ cười cực thỏa mãn.

- Lưỡng Giới Phân Cát, Lưỡng Giới Phân Cát, xem ra ta phải trở về một chuyến mới được!

Ban đêm trên trời đầy sao, trong trời đêm, một dải ngân hà rực rỡ vắt ngang qua bầu trời, hàng vạn ngôi sao, chớp động, giống như vô số ánh mắt từ trên cao đang quan sát thiên địa.

Tiểu Báo Tử đứng ở trong sơn cốc mình bị Huyết Vô Nhai bắt đi năm đó, vẻ mặt phức tạp.

- Không biết tinh hà này, có phải là ngân hà mà ta nhìn thấy trong kiếp trước hay không?

Nói cũng thật buồn cười, thời gian kiếp trước của Tiểu Báo Tử, từ nhỏ đến lớn đều được nghe người ta nói qua cái gì ngân hà không ngân hà, nhưng mà cả đời lại chưa từng nhìn thấy đến tận cùng ngân hà có cái bộ dáng gì.

Nhưng thật ra sao Bắc Đẩu thì lại thấy được rất nhiều. Những lúc rảnh rỗi hẳn đều ngẩng đầu nhìn lên trời ngắm sao, được hẳn chú ý nhiều nhất cũng là chòm sao Bắc Đẩu.

Tiến tới thế giới này đã không thể nhìn thấy sao Bắc Đẩu, nhưng mà trừ việc không có sao Bắc Đẩu ra, thì bầu trời ở đây cùng với bầu trời trong kiếp trước cũng không khác nhau bao nhiêu, hoặc là nói ngoại trừ một ít tinh hà vắt ngang phía chân trời ra, hẳn cũng không biết khác nhau ở chỗ nào.

- Thật là có chút thú vị, thế giới này cũng có nhị thập bát tú, vẫn là cách gọi giống như trên địa cầu, nhưng mà trên trời lại không có chòm sao Bắc Đẩu, cũng không biết bọn hắn phân chia tinh tú như thế nào. Hiện tại lão tử cũng đã trở thành một ngôi sao trên bầu trời rồi!

Tiểu Báo Tử đang ở trong cái u cốc nằm trong dãy Mãng Thương sơn, cũng chính là nơi hắn đã giết chết Huyết Vô Nhai năm đó.

Mười năm qua đi, Tiểu Báo Tử cũng chưa từng nghĩ tới sau khi mình giết chết Huyết Vô Nhai, rời khỏi địa phương quỷ quái này, trừ bỏ những ưu đãi lấy được từ trên người Huyết Vô Nhai thì sẽ không còn liên quan gì đến Huyết Vô Nhai nữa.

Nhưng mà thế sự khó liệu, không thể tưởng tượng được mười năm sau hắn lại tiếp tục có liên quan với Huyết Vô Nhai.

Huyết Vô Nhai cũng là một trong Nhị Thập Bát Tú của Tiên Cung.

Xà Vương vừa là một trong Nhị Thập Bát Tú của Tiên Cung vừa là chủ tọa của Thiên Long Đạo. Huyết Vô Nhai là cường giả của ma môn Huyết Hà Tông, cũng là một trong Nhị Thập Bát Tú.

Từ hai điểm này có thể thấy được, cái Tiên Cung không có chút danh tiếng này, có thực lực ẩn giấu phía sau rất cực là mạnh như thế nào.

Thế nhưng hết thảy, cũng không phải là chuyện tình hắn quan tâm, hiện tại hắn chỉ muốn thu thập sát khí phù quang để tu luyện Lưỡng Giới Phân Cát Thuật. Đột nhiên hắn nổi lên hứng thú đi tới nơi này, dù sao hai cái địa phương này cũng rất gần nhau, lấy thực lực của hắn bây giờ, chỉ trong vài nhịp hô hấp là có thể tới nơi. Độc trùng mãnh thú ở xung quanh cũng sẽ không sinh ra uy hiếp quá lớn đối với hắn.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

446. Chương 470: Thái Huyền Kinh Lô Dao, Triều Đình Ban Thưởng. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 470: Thái Huyền Kinh Lô dao, triều đình ban thưởng. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Điều làm cho hấn cảm thấy thất vọng duy nhất chính là, lúc này đây hấn không tìm thấy vật nhỏ kia nữa.

Lưỡng Giới Phân Cát Thuật thập phần cường đại, cũng vô cùng mãnh mẽ, nhưng mà đồng thời Tiểu Báo Tử cũng đã có được một vài hiểu biết đối với chia cắt không gian.

Cảnh giới thứ nhất trong Lưỡng Giới Phân Cát Thuật, Tiểu Báo Tử có thể thực hiện được nhưng mà tác dụng của cảnh giới thứ nhất chỉ có thể bao trùm không gian trong phạm vi trăm trượng, hơn nữa nếu muốn duy trì thì hấn cần phải hao tổn tinh lực rất lớn, đối với Tiểu Báo Tử mà nói thì đó là một gánh nặng thật lớn. Nếu Tiểu Báo Tử muốn không cần lo lắng tiêu hao thì chỉ có thể tạo thành một cái tiểu kết giới trong phạm vi hơn trượng mà thôi, dùng để dọa nạt người khác còn được, chứ dùng để đối địch thì không cần phải bàn nữa.

Tác dụng của cảnh giới thứ hai mới khiến hấn coi trọng nhất, hấn có thể cắt ra một khối không gian nhỏ, khiến cho nó giống như một khối không gian độc lập thuộc về bản thân mình. Nguyên bản ý tưởng của Tiểu Báo Tử là luyện thành cảnh giới thứ hai của Lưỡng Giới Phân Cát thuật, thì có thể ở trong không gian tùy ý phân cắt, muốn cắt như thế nào thì cắt, dù sao không gian có thể tự động khôi phục, cắt nhiều hay cắt ít cũng đều không có chuyện gì cả.

Ý muốn của hấn thật sự rất đơn giản, nhưng cũng thật sự là quá mức tham lam. Dù cho hấn luyện thành Lưỡng Giới Phân Cát Thuật thì cũng không thể tùy ý làm bậy với không gian được.

Bởi vì không gian bị phân cách sẽ liên kết với thần hồn của người, chỉ có như vậy người mới có thể khống chế được nó, sử dụng được nó. Nếu không mà nói, dù cho người có phân cắt ra bao nhiêu không gian đi nữa thì không gian cũng sẽ phiêu tán ở trong hư không vô tận, giống như là bong bóng hơi vậy.

Điều quan trọng nhất là không gian này sẽ liên kết chặt chẽ với tinh thần của người chứ không phải là thần niệm. Nếu như là thần niệm thì Tiểu Báo Tử còn có thể phân hóa một ít ý niệm của mình ra ngoài, dù sao hiện tại Thiên Ngoại Tiêu Dao Thiên của hấn đã luyện tới cảnh giới Thần Trì Ngoại Vật, nhiều nhất là có thể phân hóa ra mười tám cái ý niệm. quan trọng nhất là cho dù những cái ý niệm này có bị hủy diệt hoàn toàn, thì sau khi thần niệm của hấn khôi phục thì lại có thể một lần nữa phân hóa. Thần niệm không bị mất thì ý niệm cũng bất diệt. Đồng thời thần niệm của hấn ngày càng mạnh, thì hấn càng có thể phân hóa ra nhiều ý niệm. Đến khi nào hấn có thể phân hóa ra được chín chín tám mươi một cái ý niệm thì hấn cũng đã đạt tới cảnh giới tiếp theo của Thiên Ngoại Tiêu Dao Thiên. Đương nhiên cái này không phải là điều hấn có thể làm được, tuy rằng thần niệm của hấn bây giờ hùng hậu hơn rất nhiều so với người bình thường, nhưng mà tới cảnh giới Thần Trì Ngoại Vật cũng chỉ có thể phân hóa ra mười tám cái ý niệm. Mà sau này muốn gia tăng thêm một cái ý niệm cũng cần phải tích lũy được một lượng thần niệm cực kỳ khổng lồ.

Đáng tiếc chính là, ra không gian riêng được Lưỡng Giới Phân Cát Thuật, phân cách cũng không liên kết gì với thần niệm của hấn mà là trực tiếp ràng buộc với tinh thần của hấn. Thần niệm chỉ là một cái chìa khóa để mở không gian này mà thôi.

Cứ như vậy thì mặc dù thần niệm của Tiểu Báo Tử có tiếp tục hùng hậu, ý niệm có nhiều hơn nữa, cũng chỉ có thể dùng làm chìa khóa mà thôi. Không gian phân cách liên kết chặt chẽ với tinh thần nên Tiểu Báo Tử cũng không thể phân cách không gian một cách tùy tiện được, chỉ có thể từ từ gia tăng tu vi của mình khiến cho tinh thần thêm hùng hậu, dung lượng của không gian cũng được từ từ gia tăng.

Hiện tại, cái không gian cơ bản này cũng đã đủ để hấn để hai cái đại chùy vào rồi.

Nếu để hai cái đại chùy vào bên trong thì dù có muốn để thêm vật khác vào cũng không thể được.

Nhưng mà như thế cũng đã quá đủ đối với Tiểu Báo Tử rồi, cực kỳ thỏa mãn.

Ít nhất hiện tại hấn cũng không cần phải vì hai cái đại chùy kia mà buồn rầu không thôi, bây giờ lúc nào hấn cũng có thể tùy ý mang nó theo.

- Bây giờ lão tử luôn mang hai cái đại chùy bên người, xem xem còn ai dám tìm lão tử gây phiền phức. Độc! người nói xem có đúng không?

Tiểu Báo Tử cười ha ha vỗ vỗ đầu Tiểu Độc nói.

Hô hô!

Tiểu Độc lẻ lười, thân thiết liếm tay Tiểu Báo Tử, ánh mắt cũng linh động vô cùng. So với trước thì thông minh hơn rất nhiều, đương nhiên thân thể cũng nhỏ hơn trước nhiều.

Đúng vậy Tiểu Độc đã thu nhỏ lại, trước kia thân mình của Tiểu Độc to bằng một con nghé con nhưng hiện tại chỉ nhỏ bằng con chó Nhật, lớp lông mượt mà màu bạc trên người bóng loáng, khoe miệng mơ hồ lộ ra hai chiếc răng nanh, nhưng mà nếu nó không toét cái miệng ra thì ai cũng sẽ tin tưởng đây không phải là một con yêu thú đã mở ra linh trí.

Đúng vậy, hiện tại Tiểu Độc hoàn toàn có thể được xưng là yêu thú. Nó có thể có biến hóa lớn như vậy hoàn toàn đều là nhờ Bảo Âm Cách Nhật mang lại.

Ngày ấy Tiểu Báo Tử đánh nhau với Bảo Âm Cách Nhật, thì nó bị Bảo Âm Cách Nhật đánh cho nhất xỉu, sinh tử không rõ. Mà Cuối cùng Tiểu Báo Tử cũng giết chết Bảo Âm Cách Nhật. Nhưng ai cũng không ngờ được là sau khi Bảo Âm Cách Nhật bị giết chết, thì quyền ý cũng không bị tiêu tán, hoặc là có thể nói nó không bị tiêu tán sạch sẽ. Đại bộ phận quyền ý không bị tiêu tan đều bị Tiểu Độc đang mê man bên cạnh thôn phệ không còn một mảnh, Mà sau khi Tiểu Độc cắn nuốt quyền ý của Bảo Âm Cách Nhật thì liền lâm vào tình trạng hôn mê trầm trọng, có thể nói mà ngủ say hoặc hôn mê. Nếu không phải Tiểu Báo Tử thông qua liên hệ tâm thần giữa hắc và Tiểu Độc biết nó hôn mê chính là để hấp thu quyền ý, thì hắc sẽ lo lắng không yên.

Chính bởi vì Tiểu Độc hôn mê như vậy, cho nên Tiểu Báo Tử chỉ có thể một thân một mình xâm nhập thảo nguyên, phải biết rằng ngay từ đầu hắc an bài ổn thỏa mọi việc, muốn cho Tiểu Độc thông qua việc chém giết ở trung nguyên để trưởng thành.

Nhưng mà hiện tại Tiểu Báo Tử cũng âm thầm cảm thấy may mắn là chính mình không mang theo Tiểu Độc đi cùng, nếu không lúc gặp Ma Tôn Diệt Trần ở ma quỷ cốc, chỉ sợ là Tiểu Độc đã bỏ mạng vì mình.

Những chuyện tình ma xui quỷ khiến như vậy, cũng chỉ chợt lóe lên ở trong đầu Tiểu Báo Tử mà thôi.

Từ lúc hắc trở về từ Tiên Cung đến nay đã qua ba tháng rồi, trong ba tháng này ngoại trừ lần Tiểu Báo Tử trở về nhà một chuyến thì toàn bộ thời gian còn lại hắc đều ở nơi này tu luyện Lương Giới Phân Cát thuật.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

447. Chương 471: Thái Huyền Kinh Lôi Dao, Triều Đình Ban Thưởng. (2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 471: Thái Huyền Kinh Lôi đao, triều đình ban thưởng. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Mà Tiểu Độc thì luôn đi theo bên cạnh hắc, trong lúc Tiểu Báo Tử tu luyện thì Tiểu Độc ở bên cạnh xưng vương xưng bá. Nhưng cũng đồng thời phụ trách cung cấp thức ăn cho Tiểu Báo Tử.

Sau khi hấp thu quyền ý của Bảo Âm Cách Nhật, tuy rằng thực lực của Tiểu Độc không tăng lên nhiều, nhưng linh trí lại mở ra rất nhiều so với lúc trước. Tiểu Báo Tử cảm thấy hiện tại linh trí của Tiểu Độc ngang ngửa với một đứa bé mười hai mười ba tuổi, ngoại trừ việc không nói được ra thì Tiểu Báo Tử mang theo hắc cũng sẽ không cảm thấy buồn.

- Độc à, ngươi cảm thấy nơi này thế nào?

Ồ, ô, ô!

- Ha ha người cũng cảm thấy như thế à! Ta cũng nghĩ như vậy !

Tiểu Báo Tử vỗ vỗ đầu Tiểu Độc, đứng dậy nói.

- Nơi đây đúng là rất tốt, ngày nào đó lão tử cảm thấy mệt mỏi, sẽ dọn dẹp cái sơn động kia một chút rồi sống ở trong đó, chắc chắn sẽ rất thoải mái !

Ồ,ô,ô!

- Người cũng muốn ở đó hả? Được, ta sẽ làm một chỗ cho người. Cho người vào đó ở cùng!

Ồ, ô, ô

- Được được, chắc chắn ta sẽ cho người ở cùng, sẽ không bị mưa ướt!

Tiểu Báo Tử cười nói.

Linh trí của Tiểu Độc càng gia tăng thì tinh thần lực của nó cũng được tăng trưởng, liên hệ giữa hần và Tiểu Độc cũng càng thêm chặt chẽ, so với trước đây thì quan hệ cũng thân cận hơn không ít. Những lúc không có chuyện gì làm Tiểu Báo Tử cũng sẽ tâm sự với Tiểu Độc một ít chuyện nhỏ tuy rằng Tiểu Độc không thể nói chuyện, nhưng mà bởi vì có liên hệ trên tinh thần nên hần vẫn có thể hiểu được ý tứ của nó. Sau ba tháng sống chung, một người một sói càng thêm gắn bó.

- Tốt lắm, Tiểu Độc à, đừng nghĩ nhiều như vậy, nào đã có chuyện tốt như vậy, ta hiện tại đang còn rất nhiều chuyện cần phải xử lý, nào có tâm trí rảnh rỗi mà tới đây ẩn cư!

Tiểu Báo Tử vỗ vỗ đầu Tiểu Độc.

- Ngoan ngoan ngủ đi, ngày mai chúng ta còn phải trở về nữa, ta còn phải đùa giỡn với tiểu nha đầu kia đấy!

Quyết đấu với tiểu nha đầu của Mạnh gia, Tiểu Báo Tử hoàn toàn không để ở trong lòng, mặc dù Mạnh Thanh Dung là thiên tài trăm năm khó gặp của Mạnh gia ở Trữ Châu đi nữa, nhưng mà Tiểu Báo Tử ta là ai cơ chứ?

Ngay cả tên diên như Ma Tôn Diệt Trần hần cũng dám trêu chọc, hơn nữa lại có thể toàn thân thoát ra khỏi tay của Ma Tôn Diệt Trần, chỉ với một chút này cũng đủ để hần tin tưởng mình có thể đối mặt với tất cả địch nhân trong thiên hạ.

Đương nhiên, không tính dị nhân dẫn động sát lôi ngày đó, hần căn bản không phải là người trong thiên hạ, hần là người trên trời.

Tuy rằng Mạnh Thanh Dung là thiên tài, Mạnh gia ở Trữ Châu cũng là gia tộc lớn, nhưng cũng sẽ không thể sánh được với sức mạnh của Ma Tôn Diệt Trần, thực lực cũng sẽ không vượt qua Tịch Diệt Ma Cung.

Nhưng mà, dẫn đây nhất hần lại nhận được một cái tin tức khiến trong lòng hần không thể không sinh một tia cảnh giác.

Trận quyết đấu lúc này đây có thể nói là hấp dẫn hầu hết ánh mắt của người trong võ lâm, mà hiện giờ kết cục của Bắc Nguyên đã được quyết định. Cao thủ cường giả của Bắc Nguyên suy giảm, hoặc là bị cường giả Trung Nguyên giết chết, hoặc là tới nương nhờ Tịch Diệt Ma Cung và Côn Luân Kim Đỉnh. Nhưng hiển nhiên là hai đại môn phái lớn nhất Bắc Nguyên này đã đạt thành hiệp nghị với vương triều Đại Tấn, nếu muốn hai môn phái này che chở, thu dụng các người, thì điều kiện đầu tiên là không được đối lập với vương triều Đại Tấn, thậm chí nếu như vương triều Đại Tấn chủ động yêu cầu trợ giúp thì cần phải trợ giúp mạnh mẽ.

Đối với điều kiện này, có hai phần ba người trong võ lâm của thảo nguyên phải bắt buộc dĩ chấp nhận, mà một phần ba số người còn sót lại thì lưu lạc trở thành mã tặc hoặc là thảo khấu trên thảo nguyên. Nhưng mà không có sự hậu thuẫn của hai đại môn phái lớn nhất Bắc Nguyên này, thì bọn họ cũng chỉ còn là một đám mã tặc hoặc là thảo khấu bình thường mà thôi.

Hưởng chi một số cường giả có danh tiếng và uy danh lớn như Tứ Đại Thương Lang đã sớm bị đại tấn phái ra các cường giả đuổi giết, hoặc là đã chết hoặc là đã chạy trốn không dám tiếp tục xuất đầu lộ diện. Như

vậy bọn mã tặc và thảo khấu cũng chỉ có thể làm ra một số ít hành động nhỏ mà thôi, không thể gây ra được sóng gió gì, đồng dạng những người trong võ lâm cũng hoàn toàn không có một chút hứng thú với bọn chúng. Chỉ là chỗ nhà có tang thôi, không cần lãng phí tinh thần chú ý đến bọn chúng.

Bởi vậy võ lâm đại Tấn đã sớm thu lại ánh mắt đang dõi theo phương bắc, để chú ý đến một chuyện khác.

Trưởng lão Chu Báo của Ô gia quyết đấu với Thiếu Chủ Mạnh Thanh Dung của Mạnh gia ở Trữ châu.

Cuộc quyết đấu này đã được ước định cách đây hai năm rưỡi. Hai năm rưỡi trước, cao thủ kiệt xuất nhất trong vòng trăm năm trở lại đây của Mạnh gia ở Trữ Châu là Mạnh Thanh Dung rời nhà đi lịch lãm bên ngoài. Gặp được Chu Báo lúc ấy vẫn còn là thống lĩnh thủy quân Giang Thành, hai bên đã xảy ra xung đột. Trận xung đột này giống như châm lửa vào củi, hai bên xảy ra một trận quyết chiến sinh tử, đồng thời cũng phát sinh một đoạn truyền kỳ ngàn năm có một trong chốn giang hồ.

Trong trận chiến này, Chu Báo chỉ mới có tu vi tứ phẩm nhưng không chỉ đánh bại Mạnh Thanh Dung mà còn đánh chết cả thất phẩm cường giả của Mạnh gia âm thầm đi theo bảo vệ Mạnh Thanh Dung.

Tiểu Báo Tử đánh một trận thành danh, bằng vào tu vi tứ phẩm đánh chết thất phẩm cường giả, điều này cũng khiến cho Tiểu Báo Tử trở thành một đoạn truyền kỳ trong chốn giang hồ.

Sau đó, Chu Báo của Ô gia lại tỏa sáng chói lọi trong cuộc chiến với Bắc Nguyên, tuy rằng không lập được nhiều chiến tích, nhưng mà mỗi một chiến tích đều khiến cho người ta cảm thấy run sợ, không thể tưởng tượng nổi.

Đầu tiên là trong quá trình vận chuyển lương thảo, đuổi giết một tên cường giả trong Tứ Đại Thương Lang, là Bảo Âm Cách Nhật có địa vị chỉ đứng sau Tam Đại Tông Sư tu vi bát phẩm mà thôi. Lại xâm nhập vào sâu bên trong thảo nguyên, công Xà Vương của Thiên Long Đạo bị Tam Đại Tông Sư đuổi giết ngàn dặm, sinh tử không rõ trở về.

Có lời đồn đại là Tiểu Báo Tử cứu được Xà Vương ở trong tay Ma Tôn Diệt Trần, rồi liên thủ với Xà Vương đánh cho Ma Tôn Diệt Trần bị thương nặng, sau đó Tiểu Báo Tử còn móc được một con mắt của Ma Tôn Diệt Trần.

Chiến tích lần này của Tiểu Báo Tử tuy rằng kinh người, nhưng mà một trận chiến này chỉ là do người ta đồn đại, mà toàn bộ mọi chuyện đều bị trùm lên một tầng quang mang thần bí.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

448. Chương 472: Thái Huyền Kinh Lô Dao, Triều Đình Ban Thưởng. (3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 472: Thái Huyền Kinh Lô dao, triều đình ban thưởng. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Mọi chuyện ở Võ lâm, giang hồ, cho tới bây giờ đều là do người trong thiên hạ đồn đại mà thành, mà người trong võ lâm luôn luôn cho rằng không có lửa làm sao có khói.

Cho dù là Tiểu Báo Tử cũng không thực sự móc được một mắt của Diệt Trần, nhưng mà cũng đã cứu được Xà Vương từ trong tay Diệt Trần, chuyện này đúng là đã được chính miệng Xà Vương thừa nhận, cũng bởi vì chuyện này mà Thiên Long Đạo cũng thiếu Tiểu Báo Tử một cái đại nhân tình.

Cứ như vậy, kết cục của trận chiến này mọi người đều có thể đoán được.

Sẽ không ai cho rằng Mạnh Thanh Dung có thể thắng. Thực lực của Tiểu Báo Tử đã được mọi người xác nhận, bằng vào pháp khí trong tay, hẳn có thể đấu ngang tay với bất phẩm cường giả.

Mạnh Thanh Dung thì sao?

Cho dù là thiên tài, cho dù là có một đại thế gia ngàn năm như Mạnh gia làm hậu thuẫn, nhưng mà chênh lệch thực lực giữa hai bên thì không có cách nào bù đắp được.

Huống chi, hiện tại Chu Báo cũng không phải là một tiểu hài tử không hiểu sự đời, chỉ miễn cưỡng có Ô gia ở Vân Châu làm hậu thuẫn. Hiện tại hẳn không chỉ có Ô gia mà còn có cả Thiên long Đạo.

Bởi vì hẳn đã cứu Xà Vương một mạng cho nên Thiên Long Đạo đã công khai ủng hộ hẳn, do đó trước khi trận quyết đấu này xảy ra, Mạnh gia muốn nói chuyện với Tiểu Báo Tử, muốn dùng một số lợi ích để tạo thành áp lực đối với Tiểu Báo Tử.

Cho nên, hiện tại hầu hết người trên giang hồ đều sẽ đặt cược cho Tiểu Báo Tử thắng lợi, đương nhiên cũng có một số ít những trên gia hỏa ôm mộng may mắn, đặt Mạnh Thanh Dung thắng lợi.

Tiểu Báo Tử cũng không quá để ý đối với phong vân trên giang hồ. Đối với hẳn mà nói, vô luận là thắng hay bại đều không có ý nghĩa quá lớn. Thậm chí nếu Mạnh gia đưa ra điều kiện đủ lớn, hẳn còn có thể thua trận này. Đáng tiếc, bởi vì hẳn được Thiên Long Đạo ủng hộ cho nên Mạnh gia cũng không dám sử dụng thủ đoạn để chiến thắng, thật là khiến hẳn cho chút thất vọng.

Tiểu Báo Tử cũng không phải loại người quan tâm đến chuyện thắng bại, hẳn chỉ quan tâm đến tu vi và chuyện tu luyện của mình trong tương lai mà thôi. Thắng cũng được, thua cũng tốt, những chuyện đó chỉ là phù du, hẳn không muốn chú ý quá mức đến nó.

Nhưng mà hẳn không để ý không có nghĩa là người khác cũng không để ý. Đặc biệt là Ô gia, Ô gia thật sự là coi trọng quá mức đối với chuyện này. Đủ loại tin tức tình báo thực tế, thông qua rất nhiều đường truyền từ Ô gia vào tai Tiểu Báo Tử.

Hiện tại thậm chí là ngày sinh tháng đẻ của Mạnh Thanh Dung, một ngày nàng ăn mấy bát cơm, tính cách như thế nào, yêu thích nhất là màu gì, thích quần áo như thế nào nhất, từng học qua loại võ công nào, do ai dạy, từng trải qua bao nhiêu trận chiến đấu, dùng bao nhiêu chiêu có thể phân thắng bại, dùng loại chiêu thức như thế nào, Tiểu Báo Tử đều nắm rõ như lòng bàn tay.

Thậm chí có nhiều thời gian, hẳn còn biết được một ngày Mạnh Thanh dung thay quần áo, tắm rửa mấy lần, đã đi nhà vệ sinh mấy lần. Những tin tức này đều là Ô gia báo cho hẳn, nhưng mà Tiểu Báo Tử hiểu được, dựa vào năng lực của Ô gia căn bản là không thể lấy được những tin tức tình báo như vậy, trong đó khẳng định có bàn tay của Thiên Long Đạo.

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, nhưng mà biết được đến mức độ này, không khỏi có chút nhàm chán.

Nhưng mà Tiểu Báo Tử cũng không có ngăn cản những loại tin tức tình báo này. Người trong giang hồ, thân bất do kỷ, cho dù hiện tại thực lực của hẳn ở trong giang hồ đã hoàn toàn không giống như vài năm trước. Nhưng mà đối mặt với giang hồ hiểm ác, hẳn vẫn không thể thay đổi cách nghĩ của mình, việc duy nhất có thể làm là thuận theo tự nhiên, nước chảy bèo trôi.

Tin tức tình báo mà Tiểu Báo Tử muốn biết nhất, thì Ô gia vẫn đang tiến hành điều tra, nhưng mà vẫn không có một chút tin tức nào cả.

Đó là pháp khí của Mạnh Thanh Dung.

Tiểu Báo Tử có thực lực mạnh mẽ có thể giết chết bất phẩm cường, Tiểu Báo Tử có thể cứu được Xà Vương ở trong tay của Ma Tôn Diệt Trần, Tiểu Báo Tử còn nắm trong tay một kiện pháp khí.

Chỉ dựa vào ba điểm này, Mạnh Thanh Dung muốn quyết đấu với Tiểu Báo Tử, tất nhiên cũng phải có một hai kiện pháp khí nào đó.

Thực lực bản thân?

Ba năm thời gian, nếu như Mạnh gia không tiếc bất cứ một thứ gì, cũng có thể đào tạo ra được một tên thất phẩm cường giả. Nhưng mà thất phẩm cường giả có thể đối mặt với một tên quái vật như Tiểu Báo Tử được sao?

Long Đường Tật không phải là thất phẩm cường giả sao? ba năm trước đây không phải là đã hoàn toàn bị Tiểu Báo Tử giết chết sao, Bảo Âm Cách Nhật cũng là bát phẩm cường giả đấy thôi? Đối mặt với Tiểu Báo Tử còn không phải là đã bị đánh cho thành đồng thịt vụn sao, ngay cả quyền ý cũng bị sủng vật của Tiểu Báo Tử hấp thu.

Dưới tình huống như vậy, cho dù Mạnh gia không tiếc vốn liếng, khiến cho Mạnh Thanh Dung trở thành thất phẩm cường giả thì có thể đạt được lợi ích gì đây?

Bát phẩm thì như thế nào ?

Mạnh gia không có thực lực này.

Mạnh gia không tiếc vốn liếng, có thể biến một cao thủ tứ phẩm trở thành một cường giả thất phẩm, nhưng điều đó cũng đồng nghĩa với việc phải hi sinh tiền đồ của người đó. Còn về phần bát phẩm, cũng không phải là thứ mà một thế gia như Mạnh gia có thể làm được, không phải chỉ có Mạnh gia không làm được, Thiên Long Đạo cũng không làm được, Bái Hỏa Giáo cũng không làm được, Minh Nghĩa Viện cũng không làm được, Tịch Diệt Ma Cung và Côn Luân Kim Đỉnh của Bắc Nguyên cũng giống như vậy.

Thất phẩm cường giả không phải là đối thủ của Chu Báo, đây là sự thật mà người trong võ lâm đều thừa nhận, cho nên dù thực lực của Mạnh Thanh Dung có bị mạnh mẽ thúc đẩy lên cảnh giới bát phẩm nhưng muốn chiến thắng Chu Báo cũng là chuyện tình cực kỳ xa vời.

Cho nên dù sao cũng thua, Mạnh gia nếu không muốn bị mất hết mặt mũi, chỉ có thể sử dụng ngoại vật.

Ngoại vật là cái gì ?

Pháp khí, thậm chí là pháp bảo, cổ bảo!

Trận chiến Bắc Nguyên có hai việc khiến cho thiên hạ tối kinh ngạc. Việc thứ nhất đương nhiên là cuộc chiến diệt quốc. Vương triều Bắc Nguyên tồn tại từng bừng hơn vạn năm ở thảo nguyên phương bắc, trong mấy vạn năm sánh vai thảnh thơi còn chen ép một ít lợi ích của người trung nguyên. Vậy mà lại bại chỉ sau một trận chiến, vương triều Bắc Nguyên sụp đổ. Đây không thể nghi ngờ là việc tối kinh ngạc thứ nhất trong lòng mọi người.

Chuyện thứ hai, chính là lực lượng của cổ bảo.

Một tên cường giả Thông Huyền Cảnh bí ẩn, dưới uy thế của cổ bảo, thậm chí ngay cả một chút lực chống cự cũng không có, tin tưởng bất kỳ một người nào trong võ lâm nếu được chứng kiến một màn kia thì trong lòng cũng sinh ra một loại cảm giác mất mát, tiếp theo trong lòng sinh sẽ sinh ra một loại cảm giác thất bại, thậm chí bởi vì chán ngán thất vọng mà tu vi bị giam chân tại chỗ, cho dù không tận mắt nhìn thấy, chỉ được nghe kể lại thì cũng có kết quả giống như vậy.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

449. Chương 473: Thái Huyền Kinh Lôi Dao, Triều Đình Ban Thưởng. (4)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 473: Thái Huyền Kinh Lôi dao, triều đình ban thưởng. (4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Cổ bảo Lưu Ly Ngọc Tịnh Bình mang đến cho người trong võ lâm ngạc nhiên thật sự là quá mức cường đạo. Đương nhiên người trong võ lâm biết được kiện cổ bảo kia gọi là Lưu Ly Ngọc Tịnh bình cũng không nhiều.

Chỉ bằng vào một món cổ bảo có thể tùy ý tiêu diệt được một tên cường giả Thông Huyền Cảnh, lại liên tưởng đến Tiểu Báo Tử nhờ vào sức mạnh cường đại của pháp khí đã tiêu diệt hai tên cường giả ngoài thất phẩm, như vậy nếu Mạnh Thanh Dung cũng có một kiện pháp khí cường đại thì sao?

Cũng không phải là không có hi vọng thắng lợi.

Nói về xuất thân, bối cảnh của Tiểu Báo Tử kém xa Mạnh Thanh Dung. Nếu như hắn có thể nhờ vào vận may *** chớ nên có được một món pháp khí thì thiếu chủ của Mạnh gia là Mạnh Thanh Dung vì sao lại không thể?

Mạnh Thanh Dung nhất định sẽ sử dụng món pháp khí này trong trận quyết đấu. Điều này có lẽ đã trở thành suy nghĩ chung của mọi người trong võ lâm, nhưng là loại pháp khí như thế nào thì không ai biết.

Cho dù bằng vào thực lực của Thiên Long Đạo, bỏ ra rất nhiều tâm tư, cũng không điều tra ra được đến tột cùng Mạnh Thanh Dung có loại pháp khí nào trên người, chỉ có thể mơ hồ đoán được đó là một pháp khí có uy lực cực mạnh.

Đúng vậy Thiên Long Đạo từ ba tháng trước cũng đã xác nhận trong tay Mạnh Thanh Dung có một món pháp khí, một món pháp khí có uy lực cực lớn, nghe nói lực công kích của nó rất mạnh, nhưng đến tột cùng là mạnh bao nhiêu thì trong tin tức tình báo cũng không xác minh được.

Đây cũng chính là điều duy nhất làm cho Tiểu Báo Tử lo lắng. Tuy rằng hắn không quan tâm đến việc thắng thua, nhưng nếu vì chủ quan mà đánh rơi mất cái mạng nhỏ thì thật sự cái được cũng không bù nổi cái mất.

- Thật sự là phiền toái! Đối với một đại gia tộc như Mạnh gia tuy rằng muốn chuẩn bị pháp khí cũng không dễ dàng, nhưng cũng không phải là không thể làm được. Nếu quả thật là có lòng muốn giết ta, vậy thì chỉ cần đưa cho tiểu nha đầu kia một hai kiện pháp khí, vậy thì ta đây chẳng phải là sẽ gặp phải xui xẻo lớn sao? Thôi ta không quản được hành động của Mạnh gia, nhưng lại có thể quản được hành động của mình, còn có một khoảng thời gian nữa, có lẽ ta nên tranh thủ thời gian xem có thể nâng cao tu vi lên đến thất phẩm không.

Tiểu Báo Tử trầm nghĩ trong lòng, Nếu không biết được thực lực của đối phương, hiện tại việc duy nhất Tiểu Báo Tử có thể làm là cố gắng nâng cao thực lực của chính mình. Hành tẩu nhiều năm trên giang hồ, hắn cũng hiểu được một cái đạo lý tối trọng yếu đó là nhân nghĩa, hòa nhã không thể giải quyết được chuyện gì, hết thấy đều phải dựa vào thực lực để quyết định. Nếu không thể khống chế được thực lực của đối thủ, vậy thì chỉ có thể cố gắng nâng cao thực lực của chính mình.

Trữ Châu, Bột Hải quận, Hồ thành.

Bột Hải quận cũng không phải là chỗ ở của tổng đốc Trữ Châu. Phủ tổng đốc của Trữ Châu nằm ở trong thành Nam Dương.

Nhưng mà không giống như quận Nam Dương bị quản lý chặt chẽ, thương nghiệp của Bột Hải quận cũng phát đạt dị thường, đồng thời nơi này cũng là nơi khởi nguyên của Mạnh gia.

Mạnh gia của Trữ Châu, là một trong những thế gia lớn nhất thiên hạ, truyền thừa đến nay đã là hơn ba ngàn năm. Thời gian Mạnh gia bắt đầu khởi nghiệp ở đây, thì nơi này còn chưa được gọi là Hồ thành mà chỉ là một cái trấn nhỏ, giống như là Thanh Dương trấn ở Vân Châu, thậm chí còn không bằng. Nó chỉ là một cái đường phố dài không quá trăm dặm, xung quanh chỉ có vài cái tiểu điểm, cho nên chỗ này tên là Tiểu Điểm Phố, những người quen thuộc thì gọi là Tiểu Điểm Tử.

Ba ngàn năm trước, sẽ không có ai nghĩ đến cái trấn nhỏ Tiểu Điểm Tử này, sẽ phát triển trở thành một tòa thành thị rộng lớn như bây giờ. Tuy rằng không phải là tòa thành thị giàu có nhất ở Trữ Châu nhưng lại là thành thị có giá trị nhất, Hồ thành!

Hồ thành có một chữ hồ bởi vì vị lão tổ của Mạnh gia tên là Mạnh Hồ, xuất thân từ một tên tạp vụ quán ăn ở Tiểu Điểm Phố.

Sau hơn ba ngàn năm. Trấn nhỏ trước kia đã biến thành Hồ thành trước mặt có diện tích lớn hơn gấp hàng trăm ngàn lần, chỉ có một thứ không thay đổi đó là Hồ thành vẫn vĩnh viễn yên tĩnh và u nhã như vậy, bởi vì Mạnh Hồ yêu thích yên tĩnh.

Hồ thành dựa lưng vào núi, quay mặt ra biển. Núi là Nhai Sơn, biển là Bột Hải. Hồ thành nằm ngay bên cạnh bờ biển.

- Thế An, Thanh Dung sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Ta lo lắng nàng sẽ không thể chịu đựng được!

Bên trong biệt viện của Mạnh gia, chợt có một thanh âm ôn nhu nhẹ nhàng nhưng tràn ngập ý lo lắng vang lên. Trong thời gian nửa năm nay, cái thanh âm tràn đầy nghi vấn này đã vang lên vô số lần. nhưng mà mỗi một lần trả lời cái thanh âm này cũng chỉ là một tiếng thở dài mà thôi.

Nhưng mà lúc này đây, trừ bỏ một tiếng thở dài tịch mịch, nàng lại có thêm một câu trả lời.

- Ta biết người yêu thương Thanh Dung, nhưng mà đây cũng là chuyện tình bất đắc dĩ. Thời gian ước hẹn ba năm chỉ còn lại nửa năm. Nếu như Thanh Dung không thể tế luyện thành công Thái Huyền Kinh Lôi Đao trong vòng nửa năm này, vậy thì trận quyết đấu nửa năm sau, nàng sẽ không có bất kỳ cơ hội chiến thắng nào.

- Vì cái gì mà nhất định phải thắng, cho dù có thua cũng có ảnh hưởng gì đâu?

Thanh âm êm ái kích động.

- Thực lực của Chu Báo của Ô gia, đến tột cùng là mạnh bao nhiêu chàng cũng không phải là không biết. Chưa nói đến bát phẩm cường giả, cho dù là Ma Tôn Diệt Trần cũng đã bị tổn thất nặng ở trong tay hắn. Cho dù Thanh Dung bị hắn đánh bại cũng sẽ không có ảnh hưởng gì cả, vì sao mà Thanh Dung nhất định phải tế luyện Thái Huyền Kinh Lôi Đao, vì sao nhất định phải bắt Thanh Dung đánh bại Chu Báo? Hơn nữa cho dù Thanh Dung thật sự tế luyện thành công Thái Huyền Kinh Lôi Đao đi nữa, cũng chưa chắc có thể đánh bại Chu Báo?

- Nàng nói không sai, cho dù Thanh Dung có tế luyện thành công Thái Huyền Kinh Lôi Đao đi nữa thì phần thắng cũng không lớn. Nhưng mà cho dù là thua thì cũng không làm mất uy phong của Mạnh gia ta, muốn trách cũng chỉ có thể trách vận khí của Thanh Dung không tốt, được sinh ra ở trong Mạnh gia chúng ta, vừa ra ngoài lịch lãm đã đụng ngay phải tên quái vật Chu Báo kia!

- Nhưng mà...!

- Không nhưng nhị gì hết!

Đột nhiên trong lúc đó thanh âm trở nên kiên quyết.

- Triều Đình sắp tới muốn tiến hành ban thưởng. Bắc Nguyên bị diệt chính là đại sự ngàn năm khó gặp, nhưng cũng là một cái kỳ ngộ. Hiện tại mỗi một đại thế gia đều chuẩn bị vợ vết phần thưởng trong lần này, muốn lấy được đầy đủ chỗ tốt, nhất định phải phô bày đầy đủ thực lực.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

450. Chương 474: Thái Huyền Kinh Lôi Đao, Triều Đình Ban Thưởng. (5)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 474: Thái Huyền Kinh Lôi Đao, triều đình ban thưởng. (5)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Dừng lại lấy hơi một chút hần tại tiếp tục bằng giọng hùng hồn:

Cao thủ của Mạnh gia ta trong cuộc chiến Bắc Nguyên đã lập được rất nhiều công lao. Đủ để có thể đạt được phần thưởng không kém gì các đại thế gia khác, nhưng mà nếu trong cuộc chiến lần này, Thanh Dung không thể biểu lộ được uy phong của Mạnh gia ta. Thì rất có thể sẽ ảnh hưởng tới việc đánh giá để ban thưởng, lợi ích của Mạnh gia cũng sẽ bị suy giảm. Thân là gia chủ của Mạnh gia, ta tuyệt đối không thể cho phép chuyện này xảy ra!

- Chàng là gia chủ của Mạnh gia, nhưng cũng là phụ thân của Thanh Dung!

- Đủ rồi, chuyện này nói đến đây thôi, Như Ngọc! Nàng tạm thời đi nghỉ đi. Ta tin tưởng Thanh Dung nhất định có thể tế luyện thành công Thái Huyền Kinh Lô đao!

Thái Huyền Kinh Lô đao?

Triều đình ban thưởng?

Thanh Dương trấn, Chu Phủ.

Vừa mới tiến vào đại sảnh không được bao lâu, Tiểu Báo Tử đã xé phong thư và tin tức thu nhận được thành từng mảnh nhỏ.

Vừa mới từ Mãng Thương sơn trở về, Tiểu Báo Tử đã nhận được phong thư này, trong thư nói rằng Mạnh gia ở Trữ Châu vì muốn Thanh Dung thắng trận nên đã giao tuyệt thế thần binh Thái Huyền Kinh Lô Đao cho Mạnh Thanh Dung tế luyện.

Là thần binh chứ không phải pháp khí.

Mặc dù thần binh cũng là một loại pháp khí, nhưng mà người trong võ lâm vẫn xem thần binh là một hệ thống độc lập, giống như là phi kiếm vậy.

Thần binh cũng giống như pháp khí, phải tế luyện thì mới có thể sử dụng được. Nhưng mà với khả năng của Mạnh Thanh Dung, nhiều nhất cũng chỉ có thể lấy máu tế luyện, miễn cưỡng sử dụng được thần binh này mà thôi. Trong mắt của người bình thường trong võ lâm thì thần binh thập phần thần kỳ, nhưng đối với Tiểu Báo Tử thì nó cũng không đáng nhắc tới.

Phải biết rằng một thân phận khác của hần chính là kiếm tu, hơn nữa hần còn có một thanh địa giai phi kiếm. Có thể lấy thần ngự kiếm, là một kiếm tu thập phần cường đại.

Cho nên, sau khi nhìn thấy tin tức báo, trong lòng Tiểu Báo Tử mơ hồ thời dài một hơi nhẹ nhõm, may mắn là thần binh, chứ không phải là một cái pháp khí cổ quái khiến hần bất ngờ. Cho Dù uy lực của Thái Huyền Kinh Lô đao có cường đại đến cỡ nào, Tiểu Báo Tử cũng không hề sợ hãi, hần tin tưởng mình hoàn toàn có thể đối phó được.

Về phần tin tức thứ hai, thì lại khiến cho hần động tâm.

Triều đình tiến hành ban thưởng cho các công thần có công trong cuộc chiến thảo phạt Bắc Nguyên.

Lần này Bắc Nguyên bị hủy diệt, không chỉ là do triều đình Đại Tấn vạn người một lòng, mà còn là do các đại thế gia trong võ lâm dốc sức giúp đỡ. Triều đình không có khả năng không ban thưởng cho bọn họ để lấy lòng người.

Nguyên bản việc phong thưởng phải diễn ra sớm, nhưng bởi vì những người lập công có nhiều lắm, cho nên lần phong thưởng này mới kéo dài đến bây giờ, đồng dạng mọi người cũng đều hiểu được lần ban thưởng này, có lẽ là lần phong thưởng có quy mô lớn nhất trong lịch sử.

Mà Tiểu Báo Tử cũng hiểu được, trong lần ban thưởng này, hần cũng có một suất lớn, hơn nữa còn là một suất rất lớn.

Bởi vì lúc này đây số lần hần thể hiện bản lĩnh tuy rằng không nhiều lắm, người khác có thể biết được cũng chỉ có hai lần, nhưng mà công lao của hai lần này cũng đủ vượt qua đại đa số người khác.

Cũng không phải ai cũng có thể tiến vào trong thảo nguyên giết chết bát phẩm cường giả. An toàn vận chuyển lương thảo đến tiền tuyến, cũng không phải ai cũng có thể xâm nhập vào trong tiền tuyến cứu được cửu phẩm cường giả từ trong tay một trong Tam Đại Tông Sư là Ma Tôn Diệt Trần.

Nguyên bản, Tiểu Báo Tử cũng không thêm để chuyện ban thưởng, nhưng mà khi hắn đọc được tin tình báo thì không nhịn được mà vẫn động tâm bởi vì lần ban thưởng này cũng không phải giống như những lần phong thưởng trước kia. Ngoại trừ tước vị, tiền tài, ngoại vật ra thì còn có đất đai.

Lần này, triều đình lại ban thưởng đất đai.

Thảo nguyên phương bắc được phân chia thành vô số phần, dùng để ban thưởng cho những người có công trong trận chiến này.

Đây là chính sách để kết thúc cuộc chiến tiêu diệt Bắc Nguyên!

Nhưng mà tin tức này vẫn chưa được công bố, vẫn còn trong trạng thái cơ mật, thậm chí Ô gia và Thiên Long Đạo cũng không biết, tựa như bọn hắn cũng không biết đến tột cùng là Mạnh Thanh Dung của Mạnh gia sử dụng loại pháp khí gì.

Những tin tình báo này là do Tiên Cung đưa tới.

- Không thể tưởng tượng được Tiên Cung lại có thể sắp xếp nội gián ở bên trong hoàng cung Đại Tấn, tin tức tình báo như thế cũng có thể thu được.

Phải biết rằng chuyện tình ban thưởng đất đai chính là do Hoàng Đế và mấy người tâm phúc bí mật thảo luận không chỉ thảo luận một số chi tiết tỉ mỉ, mà kể cả một ít hướng đi tiếp theo cũng phải lấy ra thảo luận. Ví dụ như chia như thế nào, thưởng cho ai, lấy cái gì làm tiêu chuẩn để ban thưởng, mỗi người có thể được ban nhiều hay ít....Những cái này cần phải có thời gian dài để thảo luận và nghiên cứu, không có một năm rưỡi thời gian thì không thể nào thống nhất được. Thậm chí có lẽ đây mới chỉ là một chút ý tứ của hoàng đế và tâm phúc mà thôi, có thể chỉ là gặp mặt rồi thuận miệng nói một hai câu chứ chưa bàn bạc chính thức. Cho nên chuyện này Thiên Long Đạo cũng không biết, chỉ có Tiên Cung nắm được thông tin.

- Quên đi, mặc kệ Tiên Cung làm sao có thể biết được thì cũng chẳng có quan hệ gì với ta, ta chỉ cần thuận theo tự nhiên là được rồi. Trong trận chiến tiêu diệt Bắc Nguyên, ta cũng đã lập được công lớn, cho dù không phải là người có công lao lớn nhất, nhưng mà cũng tuyệt đối sẽ có tư cách được ban đất phong hầu, chẳng lẽ đến lúc đó ta sẽ phải chạy đến phương bắc để làm một tên lãnh chúa sao?

Nghĩ đến hậu quả trong lần ban đất phong hầu này, trong lòng Tiểu Báo Tử âm thầm kinh hãi, một cái này có lẽ không phải là biện pháp tốt nhất, nhưng cũng là biện pháp có hiệu quả nhất.

Hiện tại Đại Tấn thi hành chính là chế độ châu quận. Kỳ thật cũng chính là chế độ quận huyện chế của vương triều phong kiến trong kiếp trước của Tiểu Báo Tử, chính là cấp độ cao của chế độ trung ương tập quyền.

Tuy Đại Tấn đang thực thi dạng chế độ này nhưng đồng dạng cũng tồn tại chế độ tư hữu đất đai, nếu mà người có đủ tiền, người có thể mua hơn vạn mẫu ruộng cũng được, thậm chí người có thể mua cả một ngọn núi, có thể truyền thừa ngàn năm, vạn năm. Người có thể ở trong phần đất của mình để xây nhà, làm ruộng, chăn heo, nuôi gà, thậm chí người có thể bỏ hoang, dùng để làm sân Golf, đá banh, cũng không ai quản người. Nhưng mà người cần phải nộp thuế, người không thể xây dựng quân đội, phải chịu sự quản chế của phủ nha địa phương. Nếu ở trong phần đất của người xảy ra án mạng người cũng cần phải tố giác, giao cho phủ nha xử lý, vô luận là người có bao nhiêu đất đi chăng nữa thì tất cả những đất đai đó đều là quốc thổ nội địa của Đại Tấn đều bị Đại Tấn quản lý. Dù cho toàn bộ đất đai trong huyện đều là đất của người, người cũng là một đại địa chủ nhưng người nhìn thấy huyện lệnh đại nhân thì vẫn phải quỳ xuống.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

451. Chương 475: Phân Đất Phong Hầu, Bế Quan Tại Địa Tâm Hỏa Mạch. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 475: Phân đất phong hầu, bế quan tại Địa Tâm Hỏa mạch. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Cái trong thiên hạ gọi là Vương đất, dẫn thổ thân hay là Vương thần chẳng lẽ chính là ý tứ này.

Nhưng nếu là phân đất phong hầu thì lại hoàn toàn khác. Sau khi phân đất phong hầu, người chính là chủ nhân tuyệt đối của địa phương đó, có thể thu thuế, xây dựng quân đội, trừ bỏ ở địa phương không thuộc lãnh thổ của triều đình Đại Tấn ra, quyền lực của người cũng giống như hoàng đế ở bên trong triều đình. Dù cho phần đất phong của người chỉ lớn bằng một cái huyện thì người cũng là chúa đất ở trong huyện này, người có thể tùy ý giết người, người có thể tùy ý ban thưởng đất đai cho người dân, có thể tùy ý cướp đoạt nữ nhân. Thậm chí còn có thể sử dụng sơ dạ quyền. Tất cả những chuyện này không ai có thể quản người, hoàng đế Đại Tấn cũng quản không được.

Tin tưởng, vô luận là ai, làm sao lấy được tin tức này, sẽ khiến cho cả Đại Tấn dậy sóng, cao thủ tiến vào thảo nguyên tiêu diệt Bắc Nguyên sẽ tăng vọt.

Ai mà không muốn có một vùng đất hoàn toàn tự chủ thuộc về riêng mình chứ? Cái này giống như là tu luyện võ công, nếu tu luyện võ công tới cực hạn, có được thực lực cường đại, khi đó thì lực lượng quốc gia cũng không thể tạo thành uy hiếp đối với người, chẳng những có thể hưởng thụ trường sinh, còn có thể hưởng thụ cuộc sống tiêu điều tự tại, mà nếu như có thể được phong thưởng một vùng đất đai ở phương bắc thì dù cho người không tu luyện võ công đến cực hạn, cũng có thể có được cuộc sống tiêu điều tự tại.

- Phân đất phong hầu, đây không phải là biện pháp tốt nhất. Nhưng mà nếu làm tốt việc này, như vậy vương triều Đại Tấn trong vòng ngàn năm không cần phải lo lắng phương bắc không ổn định nữa!

Tiểu Báo Tử phân tích kỹ lưỡng những hậu quả mà việc ban đất phong hầu ở thảo nguyên phương bắc sẽ mang đến, trong lòng cũng không nhận được mà cảm thán một phen. Hoàng đế Đại Tấn và mấy tên tâm phúc của hắn cũng thật là có tâm tư sáo rỗng.

Thảo nguyên phương bắc có diện tích quá lớn, so với Đại Tấn còn lớn hơn gấp mấy lần. Đại Tấn có khả năng tiêu diệt được nó, chinh phục được nó, nhưng mà muốn quản lý nói này hiệu quả thì cũng thật là khó khăn. Nhất là bây giờ Đại Tấn muốn di chuyển đại quy mô dân cư, nhưng loại di chuyển này cũng không phải là di chuyển dân cư của Đại Tấn sang phương bắc, mà là biến đại bộ phận dân cư trên thảo nguyên phương bắc trở thành nô lệ, tù binh hoặc là bọn giặc cướp.

Mấy vạn năm qua tộc người du mục của Bắc Nguyên thích nhất là việc đến trung nguyên để cướp giết của dân cư, cho nên lúc này đây Đại Tấn mới làm ra một hành động tàn nhẫn, khiến nơi đây tuyệt tự. Bắc Nguyên vốn dĩ đã hoang vắng, trải qua một hồi thiên kiếp như Bạo Phong Tuyết và một cuộc chiến tranh diệt quốc, dân cư sớm đã giảm bớt rất nhiều, đặc biệt là thanh niên trai tráng bị chết mất chín phần, còn lại là những người già yếu có thể sống sót cũng cực ít, tiếp tục trải qua một hồi cướp bóc của Đại Tấn, cả thảo nguyên phương bắc trừ bỏ một số ít bọn đạo phỉ còn sót lại thì chỉ còn là một cái thảo nguyên trống rỗng không có người.

Trên danh nghĩa, thì mảnh thảo nguyên là thuộc về Đại Tấn. Nhưng mà Đại Tấn lại không hề dư thừa nhân công để quản lý, địa phương quỷ quái này cách trung nguyên cả ngàn dặm, giao thông không tiện, nếu quả thật cũng xây dựng chế độ trung ương tập quyền giống như ở trung nguyên, như vậy từ khi phát ra một đạo mệnh lệnh, đến khi truyền xuống phương bắc thì cũng phải tốn mất nửa năm rồi.

Có người còn nói, không phải có cường giả sao? Có cao thủ sao? Bọn hắn có thể phi hành, có thể ngày đi ngàn dặm, thậm chí là ngàn dặm bảo mã, có thể dùng những cái này để truyền tin tức mà!

Vấn đề là, số lượng người quá ít!

Người cũng không thể khiến cho cường giả ngoài thất phẩm làm người đưa thư được.

Thỉnh thoảng có chuyện khẩn cấp, có lẽ còn có thể sử dụng một chút những cao thủ cường giả này mang mệnh lệnh của triều đình đến, nhưng mà nếu quả thực xây dựng chế độ châu phủ để thống trị, thì hàng năm triều đình đều có bao nhiêu mệnh lệnh, quốc sách, một cái nối tiếp một cái phát ra, ở đâu có nhiều cao thủ cường giả như vậy? Ở đâu có được ngàn dặm bảo mã nhiều như vậy?

Ở đại thảo nguyên phương bắc mà thực hiện chế độ châu quận thì chỉ khiến cho sự khống chế của triều đình Đại Tấn đối với phương bắc ngày càng yếu. Thậm chí cuối cùng còn có thể thoát ly khống chế, trung nguyên sẽ lại một lần nữa lâm vào thế bị động.

Nhưng mà thực hiện việc ban đất phong hầu thì không giống như vậy, chia phần đất này cho vô số người, cái này tương đương với việc phân chia một Bắc Nguyên thống nhất thành vô số thế lực nhỏ, chuyện này cũng giống như thời chiến quốc trong kiếp trước của Tiểu Báo Tử. Mà trong địa bàn khổng lồ của Bắc Nguyên lúc này đây đang tập trung vô số dân cư vô công rồi nghề, chỉ cần phân đất phong hầu cho đúng chuẩn mực, như vậy Bắc Nguyên sẽ bị phân chia thành vô số vương quốc độc lập, không có cách nào thống nhất lại được.

Cả vùng đất hoang vắng giống như thời chiến quốc ở Trung Quốc cổ đại, thậm chí là thời chiến quốc của Nhật Bản, hơn nữa trải qua biến hóa lần này, rất có thể sau này sẽ xuất hiện tình huống hài hước. Ta cho người mười mấy người, người đi đoạt lại một tòa thành cho ta.

Cứ như vậy, trung nguyên không cần phải lo lắng nữa!

Suy nghĩ thêm một chút, mấy trăm mảnh đất phong thậm chí là mấy ngàn mảnh đất phong, cho dù là có một người anh hùng tài trí, mưu lược kiệt xuất muốn thống nhất thảo nguyên, nếu không có thời gian xấp xỉ ngàn năm thì cũng không làm được. Loại tình huống tán loạn như thế này thì sao có thể hình thành uy hiếp đối với Đại Tấn đây?

Huống chi, những vùng đất này đều là do triều đình trung nguyên ban đất phong hầu, những tên gia hỏa có tư cách được ban đất phong hầu sẽ rời bỏ nơi trung nguyên phồn hoa này sao?

Tối đa thì sẽ chỉ phái một ít người nhà đi xử lý mà thôi, đặc biệt là những gia tộc nhà cao cửa rộng hoặc là các môn phái, đã lập được nhiều công lao trong cuộc chiến tiêu diệt bắc nguyên lần này. Bọn họ nhất định sẽ được ban thưởng một vùng đất lớn ở phương bắc, nhưng mà tất cả căn cơ của họ đều ở trung nguyên, họ sẽ cam tâm rời khỏi trung nguyên sao?

Ít nhất trong mấy trăm năm nữa cũng không. Tiểu Báo Tử có thể tưởng tượng diễn biến cuối cùng của chuyện này. Thảo nguyên phương bắc rộng lớn sẽ chậm rãi phát triển thành một loại giống như Châu Âu thời trung cổ. Trên danh nghĩa là thuộc về chính phủ trung ương, là thuộc về Đại Tấn, triều đình không trực tiếp quản lý những vùng đất này, thế nhưng triều đình lại quản lý chủ nhân của những vùng đất này. Bọn họ đảm nhiệm đủ loại chức vị ở trong triều đình, vùng đất phong này đối với bọn họ mà nói, chỉ là một nguồn thu nhập mà thôi.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

452. Chương 476: Phân Đất Phong Hầu, Bế Quan Tại Địa Tâm Hỏa Mạch. (2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 476: Phân đất phong hầu, bế quan tại Địa Tâm Hỏa mạch. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Đương nhiên mới đầu có thể hình thành phiên trấn giống như thời Đại Đường, nhưng mà cho dù là hình thành phiên trấn thì triều đình cũng không cần để ý, Bắc Nguyên lớn như vậy, mấy ngàn cái phiên trấn tranh giành lẫn nhau, nếu không có thời gian mấy trăm năm thì cũng không có cách nào xác lập quyền hành. Mà mấy trăm năm sau, Đại Tấn có còn tồn tại hay không cũng là một vấn đề.

Nói theo cách khác, chính sách ban đất phong hầu lần này chính là Đại Tấn để lại một cái tai họa ngầm cực lớn cho hậu nhân của mấy trăm năm sau, thậm chí là cả ngàn năm sau. Đổi lại là sự phồn vinh và cường thịnh cho cả vương triều trung nguyên trong vòng ngàn năm, ít nhất trước mắt thì là như thế.

Đối với vương triều trung nguyên ngàn năm sau mà nói, đây là một việc cực kỳ đau đầu, nhưng đối với Đại Tấn bây giờ thì không hề nghi ngờ đây là phương pháp giải quyết vấn đề có hiệu quả và nhanh chóng nhất.

Tiểu Báo Tử không có hứng thú đối với chính sách của Đại Tấn, nhưng mà đối với việc ban đất phong hầu lại cực kỳ có hứng thú.

- Làm một tên chúa đất, nắm trong tay quyền lực một phương. Hình như là giấc mộng năm đó của ta đang dần trở thành hiện thực, đáng tiếc, tuy rằng hiện tại lão tử vẫn muốn được như thế, nhưng sao nghĩ đến chuyện này lại không cảm thấy hưng phấn!

Tiểu Báo Tử đứng lên, thu lại những suy nghĩ của mình.

- Hiện tại nghĩ đến những việc này thì cũng muộn rồi, trước tiên phải xử lý gọn gàng chuyện quyết đấu đã rồi nói sau. Thái Huyền Kinh Lôi đao, hắc hắc, Thái Huyền Kinh Lôi Đao chẳng qua chỉ là một thanh thần binh mà thôi, hiện tại lão tử đã luyện thành phi kiếm, người lại sử dụng thần binh để đối phó ta. Thực sự là muốn chết!

Thần binh và phi kiếm đều là pháp khí, nhưng mà vì sao ở thời kỳ trung cổ kiếm tu có thể hoành hành thiên hạ, trở thành tu giả chủ lực mà tu giả thần binh thì chỉ hưng thịnh chứ không thể nổi bật được?

Cũng là bởi vì phi kiếm có được những ưu thế lớn hơn thần binh rất nhiều. Hơn nữa trải qua hơn vạn năm phát triển, công pháp của kiếm tu và pháp quyết tu luyện đã được hoàn thiện từ lâu, vượt xa so với thần binh.

Mà thần binh Thái Huyền Kinh Lôi đao cũng giống như vậy, nhiều nhất chỉ có một bộ công pháp đi kèm với thần binh mà thôi. Cái này có lẽ còn có thể dọa được người khác, nhưng không dọa được Tiểu Báo Tử.

Huống chi tu vi của tiểu nha đầu kia còn chưa thể sử dụng được thần binh Thái Huyền Kinh Lôi đao, nàng không có thực lực này, nhiều nhất chỉ có thể miễn cưỡng tế luyện mà thôi.

Nếu như vậy tất nhiên sẽ có rất nhiều sơ hở, cho dù Tiểu Báo Tử không thể sử dụng thủ đoạn của kiếm tu, nhưng mà có được nhân lực và kinh nghiệm của kiếm tu, hẳn như thế nào lại sợ hãi chứ.

- Tiểu nha đầu đáng thương này bị người ta dẫn dắt, lại dám dùng thần binh để đối phó ta!

Tiểu Báo Tử yên tâm trong lòng.

- Như thế ta có thể yên tâm tu luyện quyền pháp được rồi, ha ha!

Tiểu Báo Tử tu luyện quyền pháp vẫn chưa từng gián đoạn, việc tu luyện Cửu Long Thần Hỏa công cũng chưa từng ngừng lại.

Sau khi chiến một trận với Long Đường Tật và Bảo Âm Cách Nhật, rồi đụng phải Ma Tôn Diệt Trần, áp lực mà ba gã cường giả này mang lại hoàn toàn khác nhau, thu hoạch cũng khác nhau. Thu hoạch lớn nhất đương nhiên là trong trận chiến với Bảo Âm Cách Nhật, mà trận chiến lấy cứng đối cứng với Long Đường Tật hoặc là cái cảm giác tuyệt vọng bên bờ sinh tử khi đối mặt với Ma Tôn Diệt Trần cũng làm cho hắn lấy được lợi ích không nhỏ.

- Quyền ý và chùy ý ta đều đã luyện thành, Nhưng mà luôn luôn cảm thấy có chút không thể dung hợp được với nhau, chùy cũng là quyền, quyền cũng là chùy. Nếu mà có thể kết hợp chùy pháp và quyền pháp thành một thể, thì thực lực của ta nhất định sẽ được nâng cao thêm một bước!

Tiểu Báo Tử trầm nghĩ trong lòng, vũ khí loại chùy này, nguyên bản là do hắn biến đổi từ nắm tay mà thành. Là do nắm tay biến đổi từ đơn giản đến phức tạp, hai cái đều là một thể.

Tinh thông chùy pháp, nhất định cũng sẽ tinh thông quyền pháp.

Đây là một cái triết lý trong chốn võ lâm, Tiểu Báo Tử tu luyện quyền ý cũng đã đạt tới trình độ cao, nhưng mà cho tới nay đều là quyền chùy tu luyện riêng biệt, do đó luyện thành một loại quyền ý, một loại chùy ý. Mặc dù hai cái này đều là Tiểu Báo Tử phân hóa ra từ trong quyền ý nhưng mà nếu như không thể dung hợp hai cái lại với nhau, như vậy quyền vẫn là quyền, chùy vẫn là chùy, võ đạo của Tiểu Báo Tử vẫn sẽ trì trệ không tiến triển được.

Từ trong phòng đi ra, lúc này đêm đã khuya, gió lạnh thổi tới khiến cho Tiểu Báo Tử đang suy nghĩ rối loạn bình tĩnh trở lại.

Chu phủ bây giờ là phủ đệ lớn nhất trong Thanh Dương Trấn, diện tích của phủ đệ bây giờ lớn gấp đôi so với trụ sở của Hắc Long Hội.

Nhưng mà cũng không có ai dám nói cái gì, hiện tại thế lực của Chu gia ở Thanh Dương trấn không phải Hắc Long Hội có thể so sánh. Đương nhiên Chu gia cũng không phải là loại cường hào ác bá gì cả. Mà Ngược lại, Vương Thiên Lôi còn đưa ra ý tưởng, Chu gia đã mua gần hai phần ba cửa hàng ở mặt tiền của Thanh Dương Trấn, lại làm một con đường nối thẳng tới thị trấn. Hiện tại Chu gia đã trở thành thương hội lớn nhất Thanh Dương Trấn, mấy huynh đệ của Tiểu Báo Tử đều đã trở thành lão bản, chưởng quầy của các cửa hàng lớn.

Những người sáng suốt đều có thể nhìn ra chỉ trong thời gian không lâu nữa, Chu gia quật khởi đã là sự thật không thể tránh khỏi.

Đối với tất cả những chuyện này, Tiểu Báo Tử cũng chẳng hề quan tâm, hắn cũng chẳng cần tốn thời gian lo lắng. Chỉ cần thực lực của chính mình không ngừng tăng lên, chỉ cần địa vị của mình ở trong võ lâm, thậm chí là ở trong triều đình được củng cố, như vậy Chu gia ở Thanh Dương Trấn cũng sẽ vững như núi Thái Sơn. Nơi đó chẳng qua cũng chỉ là một cái trấn nhỏ mà thôi.

Cho nên sau khi Tiểu Báo Tử trở về, cho tới bây giờ cũng không quản sự tình trong nhà, mà Chu lão đầu đối với mình như một người khác. Tiền đồ của nhi tử như thế, tự nhiên là cực kỳ vừa lòng nhưng mà trong cái hài lòng này lại lộ ra một tia xa lạ. Đây cũng là điều mà Tiểu Báo Tử không muốn thấy nhất.

Nhưng mà mẹ của hắn thì không có gì thay đổi. Cả ngày đều nói đến việc tuổi của hắn cũng không còn nhỏ nữa, nên tìm một người vợ. Thỉnh thoảng lại tìm đến một vài tiểu nha đầu để cho Tiểu Báo Tử xem mắt, khiến cho Tiểu Báo Tử hết sức đau đầu.

Gió đêm như nước, Tiểu Báo Tử nhẹ nhàng tiêu sái đi trên con đường mòn ở trong biệt viện, cái gì cũng không muốn, cái gì cũng không làm, thậm chí là cái gì cũng không nhìn, chỉ lặng lẽ hưởng thụ sự yên tĩnh và trong lành của ban đêm mà thôi.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

453. Chương 477: Phân Đất Phong Hầu, Bế Quan Tại Địa Tâm Hỏa Mạch. (3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 477: Phân đất phong hầu, bế quan tại Địa Tâm Hỏa mạch. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Bỗng nhiên con mắt của Tiểu Báo Tử trợn trừng, bước chân dừng lại. Xoay đầu lại.

- Đại ca, đã trễ thế này rồi, sao người lại tới đây?

Người tới chính là đại ca của Tiểu Báo Tử, năm nay đã ngoài ba mươi tuổi. Từ một thợ săn miền sơn núi mà trở thành người giàu có nhất trong Thanh Dương Trấn, đồng thời cũng là người có thân phận cao quý nhất, hiển nhiên hắn vẫn chưa thích ứng được với tất cả những cảnh ngộ giống như mộng ảo này. Vì thế đối với người tạo ra tất cả những thứ này là Tiểu Báo Tử, tự nhiên hắn cũng sinh ra một loại kính sợ từ tận sâu trong lòng. Mặc dù hắn cũng là người nhìn thấy Tiểu Báo Tử lớn lên từng chút một, mặc dù trước kia Tiểu Báo Tử tè dầm hắn cũng giúp, nhưng mà hiện tại bất kể như thế nào hắn cũng không thể liên tưởng giữa Tiểu Báo Tử bây giờ và tên tiểu tử hắn vẫn phải giúp khi đi vệ sinh trước kia.

Hiện tại, hắn cũng không phải gọi Là Đại Cẩu Tử, mà đã có một cái tên mới, Chu Đại Hổ.

Nghe thấy Tiểu Báo Tử hơi, trên mặt hắn nhất thời hiện lên một tia khó xử, pha lẫn chút xấu hổ.

- Đại ca, có chuyện gì thì cứ nói, chúng ta là huynh đệ một nhà. Không cần phải khách khí!

- Đúng!

Hắn nói, trên mặt lại càng lộ ra vẻ khó xử.

- Kỳ thật, ta muốn nhờ đệ một chuyện.

- Giúp đỡ, có chuyện gì, đại ca muốn nhờ ta giúp đỡ chuyện gì?

Tiểu Báo Tử cười nói.

- Đại ca cứ nói thẳng đừng ngại, chỉ cần tiểu đệ có thể làm được, ta nhất định sẽ giúp!

- Tốt tốt tốt!

Chu Đại Hổ nghe xong thì hết sức hưng phấn, nói ra mấy chữ tốt liên tục, đi đến bên cạnh Tiểu Báo Tử nói.

- Ta, ta muốn, ta muốn nạp thiếp!

Giống như là dùng hết khí lực toàn thân mới có thể nói ra được những lời này. Nghe được những lời này của Chu Đại Hổ, Tiểu Báo Tử không khỏi cảm thấy đau đầu!

Người muốn nạp thiếp, sao không đi nói với cha người. Thẹn thùng như vậy làm cái gì ?

Nháy mắt sinh ra một cỗ xúc động muốn một cước đạp chết hắn.

- Đại ca, người nói cái gì, người muốn, người muốn nạp thiếp?

- Đúng, đúng vậy, ta muốn nạp thiếp!

- Chuyện này sao người không nói với cha mẹ, nói với ta làm cái gì?

Tiểu Báo Tử trợn trừng mắt xúc động nói.

- Không, không phải. về phía cha mẹ thì không có vấn đề, chủ...chủ yếu là, chủ yếu là đại tẩu của người.

- Đại tẩu!

Tiểu Báo Tử thở dài một hơi, nhàm chán gãi gãi đầu, trong nháy mắt hắn đã hiểu rõ chuyện này rồi.

Vị đại tẩu này trong nhà mình chính là một nhân vật cường thế, thập phần tài giỏi, thông minh lanh lợi, trước kia đã có thời gian đứng đầu những nông dân trong thôn. Thân là vợ của lão đại, mọi việc trong nhà đều do một mình nàng quán xuyến. Nhưng mà thanh âm của nàng cũng hơi lớn, tính tình thì nóng nảy, không có chuyện gì liền lôi Chu Đại Hổ ra mắng cho một trận.

Chu Đại Hổ cũng là một người nhún nhường, dù sao đây cũng là lão bà của hắn, nông dân có thể lấy được một người vợ tháo vát cũng là chuyện không dễ dàng. Vì thế hắn mới luôn nhẫn nhịn.

- Đại ca, chuyện này ta không thể giúp được, ta nghĩ tốt nhất là người nên về thương lượng thật tốt với đại tẩu xem sao!

- A?

Chu Đại Hổ choáng váng, chuyện này cũng bởi vì không thể thương lượng được với gia đình nhà vợ cho nên hắn mới tìm đến Tiểu Báo Tử.

- Tiểu Báo Tử, người xem!

- Đại ca, đây là việc nhà của người, người lại là lão đại của Chu gia ta, người nói xem loại chuyện này người làm đệ đệ như ta sao có thể nhúng tay vào được đây? Chuyện này người làm ngược rồi, nếu như trong tương lai ta muốn nạp thiếp, không thể thuyết phục được vợ của ta, ta sẽ tìm đại ca tới hỗ trợ. Hiện tại người không thuyết phục được đại tẩu lại chạy tới tìm ta, chuyện này hoàn toàn là ta không thể giúp được!

Tiểu Báo Tử vỗ vỗ vai Chu Đại Hổ, cười hắc hắc, đưa thẳng hắn ra bên ngoài biệt viện,

- Cứ như vậy đi, người tiếp tục trở về thương lượng với cha mẹ thật tốt, rồi tiếp tục nghĩ biện pháp thuyết phục đại tẩu, được không?

- Nhưng mà!

Thấy hắn còn muốn nói gì đó, Tiểu Báo Tử cũng không muốn nghe hắn dài dòng liền đẩy hắn ra ngoài sân, bản thân thì xoay người trở về phòng, nhất quyết không ra khiến cho Chu Đại Hổ phải bất đắc dĩ rời đi.

Quả nhiên là nam nhân có tiền thì sẽ trở nên đồi bại!

Nghĩ đến năm đó, Chu Đại Hổ là một người miền núi thật thà chất phác!

Nhưng bây giờ thì sao?

Bây giờ cũng muốn nạp thiếp, cũng muốn nạp thiếp rồi!

Tiểu Báo Tử lắc đầu cười khổ.

Thường có câu, thanh quan cũng khó quản việc nhà. Đây là việc nhà của lão đại, hắn cũng không muốn nhúng tay vào.

- Quên đi, ngày mai ta sẽ trở về quận Trung Hòa, rèn luyện quyền pháp một chút ở trong địa hỏa mạch, tôi luyện một chút tinh thần võ đạo của ta, tranh thủ xem có thể đột phá tu vi thất phẩm không, còn mấy chuyện trong nhà này, vẫn là bớt quan tâm một chút thì tốt hơn, cứ để bọn họ tự mình xử lý đi!

Nguyên bản hắn còn muốn ở nhà thêm mấy ngày, hưởng thụ một chút thanh tĩnh nhân sinh, nhưng mà trải qua chuyện tình của Chu Đại Hổ, hắn cũng chẳng còn tâm trí nào để ở lại đây nữa!

Ba ngày sau, bên trong Địa Hỏa Tâm mạch của quận Trung Hòa.

Lý Nguyên đã rời khỏi quận Trung Hòa, hiện tại quyền cai quản Địa Tâm Hỏa Mạch ở quận Trung Hòa đã sớm đổi lại, mà mất đi ảnh hưởng của Tiểu báo Tử, quyền sử dụng của Ô gia đối với cái Địa Tâm Hỏa mạch bị giảm bớt đi rất nhiều, cùng chia đôi với Tam gia Bùi La Giản, thậm chí còn phải nhượng bộ một ít.

Dù sao quận Trung Hòa cũng không thuộc trong phạm vi thế lực của Ô gia.

Cho nên Tiểu Báo Tử muốn đi vào Địa Tâm Hỏa mạch tu luyện cũng không thể đơn giản như năm đó, có thể nghênh ngang đi vào.

Nhưng mà lúc này đây Tiểu Báo Tử hoàn toàn không có ý định nghênh ngang đi vào. Phòng thủ của Địa Tâm Hỏa mạch này thoát nhìn thì thực sự nghiêm ngặt, nhưng đối với cao thủ như Tiểu Báo Tử mà nói thì không có bất kỳ tác dụng nào cả. chờ đến khi những tên hộ vệ đổi phiên gác, liền nghênh ngang đi vào. Địa Tâm Hỏa mạch trong quận Trung Hòa đối với hắn thì đã vô cùng quen thuộc rồi.

Chỉ tốn một chút công phu. Tiểu Báo Tử đã đặt chân tới bên trong thông đạo của Địa Tâm Hỏa mạch, một luồng khí khô nóng quen thuộc đập vào mặt Tiểu Báo Tử, mà nội khí của Cửu Long Thần Hỏa trong người hắn cũng bắt đầu điên cuồng hút hỏa hệ linh khí.

- Có người xâm nhập vào Địa Tâm Hỏa mạch!

Còn chưa đi được hai bước, đã nghe thấy trong thông đạo truyền đến một tiếng quát lớn, sau đó một đạo kinh phong chợt đánh tới.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

454. Chương 478: Phân Đất Phong Hầu, Bế Quan Tại Địa Tâm Hỏa Mạch. (4)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 478: Phân đất phong hầu, bế quan tại Địa Tâm Hỏa mạch. (4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- A!

Tiểu Báo Tử hơi sững sờ, hắn biết rất rõ trong thông đạo sẽ có cao thủ của tứ đại thế gia mai phục, nhưng mà hắn thật không ngờ lại có sự trùng hợp như thế, hắn lại có thể gặp được cao thủ của Ô gia. Kể đang hưởng tới bên này xong tới không phải là Đại Thiết Chùy của Ô gia sao?

Nếu đã gặp cao thủ của Ô gia, tự nhiên Tiểu Báo Tử sẽ không hạ thủ tàn nhẫn, thân thể nhẹ nhàng lách qua, tránh thoát một kích này, sau đó vung cánh tay lên mạnh mẽ bắt được cái chùy trong tay hắn. Hơi nghiêng người sang một bên, sau đó đá nhẹ vào phía sau đầu gối của hắn.

Tất cả động tác thông thuận như mây trôi nước chảy, kể mới tới khê a một tiếng, lập tức quỳ xuống mặt đất.

- Đùng hoảng hốt, ta là Chu Báo, ta đến Địa Tâm Hỏa mạch để luyện công!

Tiểu Báo tử thấp giọng nói, thanh âm vang lên ở bên tai đối phương khiến cho đối phương đang định hét lên báo động lập tức ngậm miệng, sau đó từ trên mặt đất đứng lên, ngẩng đầu nhìn lại, thấy rõ bộ dáng của Tiểu báo Tử, liền vội vàng hành lễ.

- Đệ tử Ô Lôi, bái kiến Chu trưởng lão!

- Không cần đa lễ, chuyện này là thế nào, mấy hôm này là đến lượt Ô gia chúng ta sử dụng Địa Tâm Hỏa mạch à?

- Vâng, chúng ta có thể sử dụng ba tháng. Mộc trưởng lão đang luyện chế binh khí ở bên trong. Chu trưởng lão, có cần phải thông báo với Mộc trưởng lão một tiếng hay không?

- Không cần, ta tới đây lúc này là để bế quan tu luyện, không muốn kinh động đến những người khác, chuyện này chỉ có người biết là được!

Nói tới đây, hắn nhìn Ô Lôi một cái, đưa cây chùy đang cầm trong tay cho hắn.

- Người sẽ không nhiều chuyện chứ?

- Không có!

Ô Lôi lắc đầu cười nói, Địa Tâm Hỏa mạch đều được phân làm rất nhiều thông đạo, cho tới bây giờ đều hấp dẫn rất nhiều cao thủ cường giả, những tên hộ vệ bên ngoài kia cũng không làm gì được bọn họ cả, chúng ta canh giữ ở trong thông đạo cũng chỉ ngăn không cho bọn họ xông vào tinh luyện thất trong Địa Tâm Hỏa mạch thôi, còn bọn hắn tiến vào bên trong những thông đạo khác để tu luyện, không phải là chuyện nhóm chúng ta có thể quản được!

- Có thể không bị người khác gây phiền toái đương nhiên chính là tốt nhất!

Tiểu Báo Tử gật đầu nói.

- Ta đi đây, người cứ coi như chưa có chuyện gì phát sinh, lúc trước như thế nào, thì bây giờ như thế, đi đi !

- Đệ tử hiểu rồi!

Diện tích của địa tâm hỏa mạch trước mặt kỳ thực rất lớn, cái chỗ gọi là tinh luyện thất kỳ thật là một trong vô số cái thông đạo thông với Địa Tâm Hỏa Mạch, chẳng qua là bởi vì nó lớn nhất, dài nhất hơn nữa thông đạo lại mở ra rộng nhất, nên thích hợp dùng để xây dựng tinh luyện thất.

Trừ bỏ cái thông đạo lớn nhất này, thì thông đạo trên vách đá này rậm rạp như tổ ong. Hoặc lớn hoặc nhỏ, đồng dạng cũng cũng có những thông đạo thông xuống dòng dung nham ở bên dưới lòng đất, nhưng mà những thông đạo này thật sự là quá chật hoặc là địa phương có sát khí và nhiệt khí quá nặng cho nên bị vứt bỏ, hoặc cũng có thể nói là không được người ta coi trọng.

Phía biết rằng, Địa Tâm Hỏa Mạch có hai cái tác dụng tối trọng yếu. Một cái chính là dùng để tinh luyện kim loại giống như Ô gia, có thể dùng dòng dung nham này để tạo rèn ra các thanh thần binh, hai là dùng để tu luyện công pháp hành hỏa như Tiểu Báo Tử, ngưng sát luyện cương, tăng tiến tu vi.

Trong thiên hạ, có được tư cách kiến tạo tinh luyện thất ở bên trong Địa Tâm Hỏa Mạch cũng có rất ít thể lực, hiện tại Đại Tấn chỉ có vài nhà, hơn nữa đã bị phân phối chia nhau. Mà người trong võ lâm tu luyện hỏa hành công pháp tuy rằng nhiều, nhưng mà có tư cách đi vào hỏa mạch này cũng ít ỏi vô cùng. Cho dù có tư cách đi vào trong hỏa mạch này, nếu thực lực của người không đủ hay nói cách khác, nếu người chưa đạt tới tam phẩm, cũng sẽ chết vì bị hỏa độc.

Mà một ít người đã có thực lực vượt qua tam phẩm, muốn lợi dụng Địa Tâm Hỏa Mạch để tăng cường tu vi thì lại không hề có tư cách tiến vào trong Địa Tâm Hỏa Mạch. Cho nên cũng xuất hiện tình huống lên lút trốn vào giống như Tiểu Báo Tử.

Nhưng mà những người như vậy dù sao cũng rất ít, Tứ đại thế gia tinh luyện kim loại của Đại Tấn cũng không phải dễ dàng đối phó như thế, trừ đám thủ vệ ở bên ngoài, thì ở trong thông đạo cũng có cao thủ của các nhà làm nhiệm vụ canh giữ. Cho nên dù có qua mặt được đám thủ vệ gác cửa bên ngoài, muốn đi vào chỗ sâu bên trong chủ thông đạo cũng không thể được.

Dù sao những người có tu vi vượt qua thất phẩm đã rất ít ỏi có thể đếm được, người tu luyện nội khí hành hỏa có tu vi vượt qua thất phẩm lại càng như phượng mao lân giác, mà những người như thế cũng sẽ bị triều đình Đại Tấn và các thế lực lớn mời chào, căn bản là không cần lo lắng không có Địa Tâm Hỏa Mạch để dùng, cho nên tứ đại thế gia chỉ cần bố trí một ít cao thủ trong thông đạo cũng đã đủ dùng.

Nguyên bản lấy thân phận và địa vị của Tiểu Báo Tử bây giờ, nếu muốn vào Địa Tâm Hỏa Mạch bế quan tu luyện, chỉ cần nói với Ô gia một tiếng, tự nhiên Ô gia sẽ an bài hết thảy, bởi vì hiện tại Tiểu Báo Tử không chỉ là trưởng lão của Ô gia, hơn nữa còn là chiến lực cực mạnh của Ô gia, hiện tại chiến lực của hắn đã vượt qua đại trưởng lão Ô gia Lữ Nhất Nguyệt, đó là điều không ai có thể nghi ngờ. Hắn muốn bế quan nâng cao thực lực, đối với Ô gia mà nói, đó là chuyện họ muốn cầu mà còn không được.

Nhưng mà Tiểu Báo Tử ngay từ đầu đã hoàn toàn không nghĩ tới chuyện này, hắn cũng không muốn bởi vì chuyện này mà đi kinh động Ô gia, cho nên hắn liền trực tiếp đến đây. Nhưng không thể ngờ được lại đụng phải đệ tử của Ô gia đang canh gác ở đây.

Đi thẳng một đường dọc theo thông đạo của Địa Tâm Hỏa Mạch. Đi tiếp một đoạn Tiểu Báo Tử tìm được một cái thông đạo trên vách tường có nguyên khí hành hỏa tỏa ra mãnh liệt nhất rồi chui vào.

Cái thông đạo này rất ngắn, độ cao cũng chỉ đến vai hắn, chiều rộng cũng vừa tầm so với thân thể hắn. Bởi vậy Tiểu Báo Tử chỉ có thể chui vào bên trong.

Chui vào trong thông đạo này giống như con chuột, vừa tiến vào trong thông đạo đã thấy từng dòng nguyên khí hành hỏa pha lẫn hỏa độc phả vào mặt.

- Nguyên lực hành hỏa thật dày đặc, xem ra ta lựa chọn địa phương này quả thực là không sai!

Tiểu Báo Tử thầm nghĩ trong lòng, vận chuyển Cửu Long Thần Hỏa công, chỉ thấy một đạo linh khí màu hỏa hồng giống như dải lụa dao động ở xung quanh hắn, cần nuốt hành hỏa nguyên lực vô cùng dày đặc trong không khí.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

455. Chương 479: Kỳ Vật Trong Dòng Dung Nham. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 479: Kỳ vật trong dòng dung nham. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Đây chính là hình thái thứ hai của Cửu Long Thần Hỏa công, có thể tu luyện Cửu Long Thần Hỏa công đến trình độ này, chỉ sợ trừ bỏ mấy vị trưởng lão không màng thể sự của Thiên Long Đạo ra thì cũng không còn ai khác.

Đối với người bên ngoài mà nói những hành hỏa nguyên khí này giống như độc vật, nhưng đối với Tiểu Báo Tử mà nói, những hành hỏa nguyên lực này, đều là vật đại bổ.

Cửa vào thông đạo rất nhỏ hẹp, Tiểu Báo Tử chỉ có thể chui vào giống như con chuột, nhưng mà sau khi bò vào một đoạn, thông đạo dần dần lớn lên, bây giờ hắn đã có thể ngồi thẳng lưng mà đi vào bên trong.

Lại đi tiếp một đoạn, xung quanh bắt đầu nóng lên, dải lụa màu kim hồng ở xung quanh thân thể Tiểu Báo Tử đã biến thành ba dải, nhưng mà hắn vẫn có thể cảm giác thấy từng trận lửa nóng kéo tới.

- Hiện tại có lẽ đã tới vị trí dòng sông dung nham ở bên dưới thông đạo rồi!

Tiểu Báo Tử im lặng tính toán phương vị của mình.

Cái thông đạo này rất thẳng, đi bộ thẳng một đường, tốc độ của Tiểu Báo Tử cũng không chậm, cho nên hắn tính toán một chút liền phát hiện, lúc này mình đã xâm nhập xuống lòng đất rất sâu, nhìn về phía thông đạo vẫn có vẻ sâu thẳm phía trước, Tiểu Báo Tử nhẹ nhàng nhíu mày.

- Dòng dung nham ở dưới đất đều thông với các thông đạo. Làm sao mà cho tới bây giờ ta vẫn còn chưa thấy một chút dấu hiệu của dòng nham thạch đây?

Mục đích chủ yếu của hắn khi tới nơi này chính là vì tìm kiếm dòng nham thạch ngầm, bởi vì hắn cần địa hỏa nguyên tủy ở bên trong dòng dung nham để mài luyện gân cốt của hắn, giúp hắn thông hiểu quyền ý, ngưng luyện nội khí của hắn.

Đối với người khác mà nói, địa hỏa nguyên tủy là một thứ gì đó cực kì hiếm thấy, bởi vì chúng nó ẩn sâu trong dòng nham thạch ở bên dưới Địa Tâm Hỏa Mạch. Võ lâm cao thủ bình thường, thậm chí là cửu phẩm cường giả, cũng không có khả năng xâm nhập vào trong dòng nham thạch bên dưới Địa Tâm Hỏa mạch để thu thập hành hỏa nguyên khí loại này, cũng chỉ có một số tình huống cực kì ngẫu nhiên hoặc ở một số chỗ cực kỳ đặc thù, mới có thể tìm được loại nguyên khí hành hỏa thượng hạng này.

Nhưng Tiểu Báo Tử lại không có vấn đề này. Hắc nhật quyền ý có công năng câu dẫn, có thể câu dẫn địa hỏa nguyên tủy ở trong dòng nham thạch ra. Bởi vậy hắn chỉ cần tìm được dòng nham thạch ở bên dưới Địa Tâm Hỏa Mạch mà thôi, sau đó phát động quyền ý của mình, muốn có bao nhiêu địa hỏa nguyên tủy thì sẽ có bấy nhiêu, tiếp theo lại dùng Cửu Long Thần Hỏa công hấp thụ địa hỏa nguyên tủy vào cơ thể. Dùng để luyện thể, luyện khí, luyện cả quyền ý. Đây là kế hoạch của hắn. Nhưng mà hắn không ngờ được, đi tìm cả nửa ngày cũng không tìm được chút tung tích nào của dòng dung nham. Điều này không khỏi làm hắn có chút buồn bực.

- Mẹ nó, ta nhớ trong sách có nói, cuối những thông đạo của Địa Tâm Hỏa Mạch đều thông với dòng dung nham dưới đất!

Cũng chính bởi vì như thế. Cho nên Tiểu Báo Tử mới chọn một cái thông đạo tỏa ra hành hỏa nguyên lực nồng đậm nhất, theo suy nghĩ của hắn cái thông đạo tỏa ra hành hỏa nguyên lực nồng đậm nhất tự nhiên

cũng là cái thông đạo gần dòng dung nham nhất, nếu không tại sao lại có thể tỏa ra hành hỏa nguyên khí nồng đậm như vậy.

Nhưng mà không ngờ được, chẳng những nó không phải là gần nhất, thậm chí còn có thể là xa nhất.

- Không đúng, nếu khoảng cách xa như vậy thì vì sao trong cái thông đạo này lại có hành hỏa nguyên lực nồng đậm hơn? Hiện tại ta đã ngưng luyện ra ba con hỏa long, nhưng nếu đi thêm một đoạn nữa vẫn không thấy dòng dung nham, thì chỉ sợ ba con hỏa long cũng không chịu nổi hành hỏa nguyên lực đậm đặc như vậy!

Tu vi của Tiểu Báo Tử hơn xa những người khác, nhưng hắn cũng chỉ là người, bên trong cái thông đạo này càng ngày càng dày đặc hành hỏa nguyên lực. Khiến cho hắn có chút không chịu nổi, cũng chỉ có hắn mới có thể kiên trì trong thời gian lâu như vậy, nếu đổi thành một người khác, thì cho dù là cường giả thất phẩm, luyện thành cương khí cũng không thể chịu được.

Trong lòng vừa động, một tầng thanh mang nhàn nhạt chớp động ở quanh thân của Tiểu Báo Tử, hắn vừa vận dụng cương khí của Thanh Ngọc Kiền Nguyên công mới luyện thành, Bích Du kiếm cũng ở phía sau, hóa thành một đạo quang mang màu ngọc bích chạy xung quanh ngón tay của hắn, che chắn tất cả nhiệt khí ở bên ngoài.

Hắn đến đây để luyện công, không phải đến để bị giày vò, ba dải lụa màu kim hồng bay múa ở quanh thân hắn dường như là đã hút no hỏa hành linh lực rồi, trên mình đều có lân phiến màu kim hồng chớp động, đầu rồng, râu rồng, ngũ trảo đều đã hình thành rõ ràng, thoát nhìn so với thật sự cũng không có gì khác nhau, hoàn toàn không thể ngờ được ba con hỏa long này là do nội khí của Tiểu Báo Tử ngưng kết mà thành.

Có thanh quang bao bọc quanh thân Tiểu Báo Tử lại đi xuống phía dưới hai ba canh giờ nữa, thần sắc đội nhiên biến đổi, bởi vì ở không xa trong thông đạo phía trước đã xảy ra biến đổi. Đứng ở chỗ này, căn bản là không thể nhìn thấy được tình hình thực tế ở chỗ rẽ tiếp theo, nhưng hắn lại có thể cảm giác được một cỗ nhiệt lượng đủ để làm nóng chảy cả kim loại phun ra từ cái chỗ rẽ kia, bên trong những nguyên khí này còn có phần lớn địa hỏa nguyên tủy lẫn bên trong.

- Không thể nào, chẳng lẽ cái thông đạo này lại thông thẳng xuống đáy dòng nham lưu của Địa Tâm Hỏa Mạch, cũng chỉ có ở địa phương này mới có thể tồn tại địa hỏa nguyên tủy, vận khí của ta không tốt như vậy chứ?

Trong lòng Tiểu Báo Tử âm thầm nói. Địa hỏa nguyên tủy thiên nhiên nếu tồn tại ở đây, thì phải là ở đáy của dòng nham thạch bên dưới Địa Tâm Hỏa Mạch này.

Phải biết rằng ở sâu trong địa mạch thần bí dị thường, là chỗ đặc biệt không thua gì ở đáy biển, những dòng nham thạch giống như vậy đại đa số là nổi thẳng vào tâm trái đất, nhưng mà ở bên dưới những dòng nham thạch này đôi khi sẽ tồn tại một khoảng trống rỗng, chỗ trống rỗng này giống như những đường hầm qua sông, đường hầm dưới đáy biển trong kiếp trước của Tiểu Báo Tử. Có thể nối liền với nhau nhưng chỉ sợ lại tràn ngập hỏa độc, cho dù là một tên bát phẩm cường giả cũng không thể sống sót trong địa phương này.

Cho nên Tiểu Báo Tử dừng bước.

Thanh quang trên người đang đại thịnh, nhưng sau đó tựa hồ nghĩ tới điều gì, thanh quang hoàn toàn tiêu thất. Bàn tay vừa động, năm con hỏa long màu kim hồng theo ngón tay của hắn bay ra, trực tiếp nhắm đến chỗ rẽ ngoặt trong động bay tới, đồng thời cánh tay của Tiểu Báo Tử khẽ nhích lên, ba ngọn lửa màu vàng chớp động, cuối cùng hóa thành một đầu bặt chấm hoàn toàn do hỏa diễm tạo thành bay nhanh tới chỗ cái động kia.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

456. Chương 480: Kỳ Vật Trong Dòng Dung Nham. (2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 480: Kỳ vật trong dòng dung nham. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- A! Năm con hỏa long, một đầu bọt chằm.

Mãi một lúc sau Tiểu Báo Tử mới mạnh mẽ hí dài một tiếng, hắn cảm nhận được một cỗ nhiệt lưu thông qua hỏa long và bọt gối liên tục không ngừng truyền vào trong cơ thể hắn, huyền hỏa trong đan điền chớp động, Cửu Long Thần Hỏa công, Minh Nguyệt Hóa Thần Quyết đều mãnh liệt vận hành trước tiên, điên cuồng hấp thu năng lượng khổng lồ này.

Cũng không biết đã qua bao lâu, năm con hỏa long và đầu bọt chằm từ chỗ động khẩu kia bay trở về, chui vào trong cơ thể Tiểu Báo Tử, trên làn da của Tiểu Báo Tử nổi lên một tầng hồng sắc quang mang nhàn nhạt, dao động.

Ánh mắt của Tiểu Báo Tử mãnh mẽ mở ra, từ trong ngực móc ra một cái bình sứ nho nhỏ, đổ ra một khóa đan hoàn màu trắng cho vào trong miệng.

Dịch cân đan!

Đây là dịch cân đan!

Thực lực và địa vị của Tiểu Báo Tử ở Ô gia được tăng lên, thì hắn cũng lấy được càng nhiều tài nguyên ở Ô gia hơn, hơn nữa sinh ý ở đường An Xa cũng dựa vào lực lượng của hắn mà ngày càng lớn mạnh, hiện tại không chỉ độc quyền vận tải đường thủy trên sông Lạc Giang, còn bắt đầu với công việc sinh ý được liệu.

Được liệu dịch cân đan tuy rằng khó tìm, nhưng Tiểu Báo Tử cũng không phải dùng những được liệu hiếm thấy này để luyện đan. Được liệu hắn dùng để luyện đan cũng không cần nhiều lắm, bởi vậy tuy rằng không dễ dàng nhưng khi hắn trở về từ thảo nguyên phương bắc, đường An Xa đã vận chuyển tới một ít tài liệu luyện đan, mặc dù một số loại tài liệu hi hữu có số lượng rất ít nhưng cũng đủ để hắn luyện thành một lọ dịch cân đan.

Sau khi nuốt khóa dịch cân đan vào bụng, Tiểu Báo Tử lập tức vận công hóa giải được lực, được lực bị hai mở hóa thành ba cỗ năng lượng băng hàn đến tận xương hòa hợp lại một chỗ, bắt đầu chạy theo gân mạch khung xương của hắn, lực lượng băng hàn giống như là những băng tiễn tàn nhẫn, hung hăng đâm vào kinh mạch gân cốt của hắn, khiến cho kinh mạch và gân cốt của hắn như bị đông lạnh.

Hiện tại thân thể của Tiểu Báo Tử vẫn đang ở bên dưới dòng nham thạch. Nhiệt lực khôn cùng ở bốn phía xung quanh vẫn không ngăn được cỗ hàn ý tàn khốc này bốc lên.

Hắn mạnh mẽ đứng lên, hai chân dang ra, cả người lùi lại một chút, khung xương cả người theo động tác của hắn mà phát ra tiếng răng rắc, thanh âm răng rắc nghe có chút đông cứng, giống như đeo giày cứng trong mùa đông, giày dẫm lên mặt băng cũng phát ra thanh âm như vậy.

Nhưng qua một lúc không lâu, thanh âm này cũng đã biến mất, khung xương cũng bắt đầu trơn tru hơn.

Hoa rắc rắc, kết, rắc, rắc, làm. Làm, đinh, đinh!

Trong lúc thanh âm chuyển biến thì động tác của Tiểu Báo Tử chợt nhanh chợt chậm, chốc lát là Nguyệt Ma Hạo Bì quyền, lát sau lại là Huyết Yêu Tội Cốt quyền, cuối cùng là Thái Cực quyền.

Chậm rãi, động tác của hắn trong lúc đó bỗng nhiên biến thành chậm rãi, nhìn tốc độ phản phát giống như là cực lý chăm chú đánh ra từng chiêu Thái Cực quyền, nhưng trong động tác lại pha lẫn pháp môn của Huyết Yêu Tội Cốt quyền và Nguyệt Ma Hạo Bì quyền.

Khung xương của Tiểu Báo Tử phát ra thanh âm càng ngày càng thanh thúy.

Đinh, đinh, đinh, đinh!

Giống như châu ngọc rơi xuống bàn, thanh thúy dễ nghe.

Chà, chà, chà, chà.

Đột nhiên trong thanh âm thanh thúy dễ nghe, đột nhiên vang lên từng đợt thủy triều.

Lúc vừa mới bắt đầu, thanh âm này không lớn, nghe cũng không rõ ràng lắm, cũng không liên mạch. Nhưng theo thời gian trôi qua, tốc độ ra quyền của Tiểu Báo Tử càng ngày càng chậm, thanh âm này cũng càng lúc càng lớn, càng ngày càng thành quy luật. Giống như sóng biển xô bờ.

Hô, hô, hô. Hô

Sau đó toàn thân Tiểu Báo Tử giống như dính đầy thủy ngân, mỗi một động tác đều kéo theo khí huyết trong cơ thể bốc lên, phát ra thanh âm giống như của thủy triều lên tới đỉnh điểm, lại giống như sóng biển xô bờ.

Lúc này cả người Tiểu Báo Tử giống như được đắm chìm vào trong một bầu không khí huyền diệu, Huyết Yêu Tội Cốt quyền, Nguyệt Ma Họa Bì quyền, còn có những hình ảnh của dị nhân đã dẫn động lôi sắt kia, một ít quyền pháp rèn thể khác của hắn. Tất cả những thứ này đều tan ra thành một thể trong đầu của hắn, cũng không phân biệt lẫn nhau, mà dung hợp tất cả các quyền pháp lại một chỗ, đó là Thái Cực quyền.

Oanh...

Cũng không biết qua bao lâu, từng đợt tiếng sấm rền vang từ trong cơ thể hắn, động tác càng chậm, tiếng sấm lại càng rền vang.

- Hô, không được, còn thiếu một chút nữa!

Động tác của Tiểu Báo Tử bỗng nhiên nhanh hơn, song chưởng mạnh mẽ mở ra, như viên hàu đưa tay, thân thể trên không trung giống như bị mất kiểm soát ngã nhào xuống mặt đất, thân thể có vẻ lảo đảo.

Đứng thẳng người lên ánh mắt Tiểu Báo Tử hơi híp lại, không chút nghĩ ngợi liền đi thẳng tới chỗ rẽ ngoặt ở phía trước.

- Vẫn còn thiếu một ít hỏa hậu, địa hỏa nguyên tuy ở chỗ này mặc dù nhiều nhưng vẫn không đạt được yêu cầu của ta. Nếu tiến vào chỗ sâu kia mạnh mẽ đột phá rèn luyện cốt giới, thì sẽ có lợi đối với việc phát triển trong tương lai. Ta cần nhiều địa hỏa nguyên tủy nguyên chất hơn nữa. Ta phải tiến vào trong cái thông đạo này vậy!

Trong lòng Tiểu Báo Tử thầm nghĩ, dưới chân cũng không chút buông lỏng. Bước chân tới chỗ thông đạo rẽ ngoặt.

Hô!

Nhiệt lưu dữ dội đập thẳng vào mặt, thiếu chút nữa thổi bay Tiểu Báo Tử về phía sau, Tiểu Báo Tử cắn răng một cái, trên người nổi lên một tầng quang mang màu kim hồng, mạnh mẽ tiến tới.

- Chính là chỗ này !

Rất cực ở phía sau chỗ rẽ ngoặt trong thông đạo, xuyên qua một cái đường hầm kỳ nhiệt vô cùng, Tiểu Báo Tử cảm thấy cả người buông lỏng.

Hắn cực kỳ may mắn bởi vì đường hầm này không dài, sau khi xuyên qua đường hầm này thì bắt đầu đi tới phía trước, nhiệt lực khôn cùng cũng giảm bớt rất nhiều, cũng không ảnh hưởng tới Tiểu Báo Tử nhiều lắm! Ở trong này vòng vo mấy vòng, cuối cùng Tiểu Báo Tử cũng thấy được mục tiêu của hắn, dòng nham thạch ở tâm trái đất.

Dung nham cuộn cuộn như tương, tản ra nhiệt lượng thật lớn, quang mang màu kim hồng chiếu sáng cả một vùng đường hầm.

Đây là một chỗ có dòng dung nham chảy qua. Đồng dạng cũng tồn tại một cái chỗ trống ở dưới đất, nhưng mà so sánh với cái chỗ rỗng thông với chủ thông đạo của Địa Tâm Hỏa mạch thì chỗ trống rỗng này nhỏ hơn rất nhiều, nhưng cũng đều có nhiệt lượng nồng đậm hơn chỗ khác rất nhiều.

Nhưng mà so với cái đường hầm có chứa phần lớn nhiệt khí của địa hỏa nguyên tử trước kia thì nơi này dễ chịu hơn rất nhiều.

- Tới rồi, cuối cùng cũng đã tới, ta chỉ cần tại đây, đây là vật gì!

Tiểu Báo Tử mừng thầm, chuẩn bị dùng cái chỗ này làm nơi luyện công của hắn, bỗng nhiên trong lúc đó ngậy ngậy cả người.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

457. Chương 481: Kỳ Vật Trong Dòng Dung Nham. (3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 481: Kỳ vật trong dòng dung nham. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Bởi vì hắn thấy được một món đồ kỳ quái ở đó, trên một chỗ nham thạch bên trong dòng dung nham ở tâm trái đất.

Dòng dung nham ở tâm trái đất kỳ thật so với dòng sông trên mặt đất thì không khác nhau lắm, bất đồng chính là chảy ở trong sông là nước, còn chảy ở bên trong dòng nham thạch này là nham thạch nóng chảy mà thôi.

Cho nên dòng dung nham ở tâm trái đất trong quá trình chảy xuôi cũng sẽ gặp trở ngại, mà các vật chất nóng chảy tạo thành dòng dung nham cũng không giống nhau có một chút vật chất đặc thù trong quá trình chảy xuôi theo dòng dung nham có thể chồng chất lên nhau. Giống như là cát đã ở trong dòng sông trên mặt đất vậy, dần dà bên trong dòng nham thạch cũng sẽ tự hình thành một ít đảo nhỏ, hay tảng đá linh tính gì đó.

Nói chung đảo nhỏ hay tảng đá cũng sẽ không tồn tại trong thời gian quá dài, bởi vì dù cho vật chất cứng rắn bao nhiêu, khi bị dòng dung nham bào mòn ngày này qua ngày khác cũng sẽ không chịu được.

Hiện tại dòng dung nham trước mặt Tiểu Báo Tử này cũng không lớn, dòng dung nham màu kim hồng chảy xuôi cũng thập phần ổn định, chỗ dị thường duy nhất chính là ở giữa dòng dung nham có một tòa tiểu đảo hoặc là một tảng đá, có lẽ không thể gọi là đảo, nhiều nhất chỉ là một đồng đá hoặc là chướng ngại vật hơi lớn một chút mà thôi.

Khiến cho Tiểu Báo Tử cảm thấy kinh ngạc chính là một khối đen tuyền ở trên đồng chướng ngại vật này. Bên trên khối đá đen nhìn rất bình thường này, Tiểu Báo Tử cảm thấy một tia linh tính.

Tiểu Báo Tử cảm thấy tảng đá phát ra linh tính nồng đậm, căn bản không phải là một vật chết, mà là một sinh vật rành rành, linh tính nồng đậm như vậy có thể còn nồng đậm hơn so với tài liệu chuyện chế Lục Châu kiếm, có thể sánh ngang với linh tính cường đại của Tu La Âm Sát châm.

- Tài liệu thượng hạng, đây là tài liệu thượng hạng để luyện chế pháp khí!

Trong lòng Tiểu Báo Tử điên cuồng kêu lên.

- Nếu đợi thêm mấy ngàn năm nữa, nói không chừng tảng đá kia có thể mở ra linh trí, có thể có một tiểu hầu tử từ bên trong nhảy ra cũng không chừng. Nhưng mà hiện tại nó vẫn là một tảng đá, một khối tài liệu thượng hạng để luyện chế pháp khí.

Tảng đá kia cũng không biết đã tồn tại bao nhiêu năm ở bên trong dòng dung nham ở tâm trái đất, tích lũy bao nhiêu vật chất kỳ lạ, lại được nham lưu tẩy luyện cả ngàn vạn năm mới có thể sinh ra linh tính mãnh liệt như thế.

Gặp được bảo bối như vật, tự nhiên Tiểu Báo Tử sẽ không nường tay, cũng sẽ không bỏ qua, đầu ngón tay vừa nhấc. kiếm khí của Dương Cực Thông Thiên kiếm được bắn ra, lập tức xông vào bên trong dòng nham lưu, dựa theo cảm giác của Tiểu Báo Tử, bắt đầu cắt tảng đá có linh tính kia ra.

“Sa!”

Một tiếng kêu quái dị vang lên từ chỗ bị kiếm khí của Dương Cực Thông Thiên Kiếm cắt, sau đó Tiểu Báo Tử liền cảm giác được một cỗ lực lượng bá đạo từ trong tảng đá bắn ngược ra, mãnh liệt tới Dương Cực Thông Thiên Kiếm. cũng may là Tiểu Báo Tử sử dụng Dương Cực Thông Thiên Kiếm, nếu đổi lại là một đồ vật khác. Bất kể là binh khí tốt hay là võ công tốt, chắc chắn sẽ bị cỗ lực lượng bá đạo vô cùng này đánh cho tiêu tán.

- Không phải tảng đá!

Trải qua lần này, Tiểu Báo Tử rốt cục xác định được, vật có linh tính cường đại không phải là tảng đá đen tuyền ở trong mắt hắc, mà là thứ gì đó ẩn chứa ở bên trong tảng đá.

Dương Cực Thông Thiên Kiếm sắc bén vô cùng, tuy rằng nhận lấy phản kích mãnh liệt nhưng vẫn ương ngạnh cắt vào tảng đá, tảng đá màu đen rơi xuống, dung nhập vào trong dòng nham thạch rồi biến mất không thấy gì nữa, từng đạo quang mang màu kim hồng ở trong dòng dung nham bạo liệt chói lọi.

Không có chỗ nào có thể dễ dàng ẩn thân hơn so với bên trong dòng nham thạch, lúc này phần gốc rễ của tảng đá đã bị cắt đứt, nó rơi xuống bên trong dòng dung nham, nước chảy bèo trôi, có trời mới biết nó sẽ chạy đến nơi nào.

Tiểu Báo Tử đương nhiên sẽ không để cho chuyện như vậy phát sinh, chứng kiến hòn đá kia chìm dần xuống đáy dòng dung nham. Hắc biến chuyển thanh đao, hướng tới chỗ dòng nham thạch đang tỏa ra quang mang màu kim sắc thu lại một bộ phận.

Lưỡng Giới Phân Cát Thuật!

Nháy mắt, một ít không gian ở chỗ đó liền bị cắt ra, không gian xung quanh bị cắt ra, đương nhiên tảng đá cũng không thể chạy đi được nữa.

Sau khi hai khối không gian bị phân cách ra, Tiểu Báo Tử vung mạnh tay áo, dòng nham lưu bên trong bị phân cách ra, một khối vật chất tối đen, chớp động quang mang màu kim hồng từ bên trong bay ra, hướng tới chỗ Tiểu Báo Tử bay tới. hắc phát tay một nữa, mặt ngoài tảng đá vỡ vụn ra, lộ ra một khối vật chất màu vàng linh tính vô cùng ở bên trong.

Một thứ vật chất màu kim hồng, giống vàng mà không phải vàng, giống đá mà không phải đá, hình dạng cũng rất bất quy tắc hiện ra ở trước mắt Tiểu Báo Tử.

Không chút nghĩ ngợi, đầu ngón tay Tiểu Báo Tử nhẹ nhàng điểm một cái. Một cái ý niệm như quỷ hỏa rung rinh bay tới chỗ cái vật chất kỳ quái kia.

Đây đúng là một cái ý niệm được Tiểu Báo Tử phân tách ra.

Tiểu Báo Tử đã hoàn toàn hiểu được. Thứ vật chất này đã có linh tính đến cực điểm, nếu cho nó thời gian xấp xỉ một nghìn năm, tuyệt đối có thể mở ra thần trí, nhưng mà hiện tại cũng tiện nghi cho hắc.

Nhanh như vậy mà đã sắp sửa mở ra thần trí, kỳ vật này đối với cái ý niệm của hắc cũng không có ý bài xích, thậm chí nó đã sớm tích tụ mấy vạn năm, giờ lại có một cái ý niệm tiến vào, lập tức hòa cùng cái ý niệm này giống như nước và sữa hòa lẫn vào nhau, tuy hai mà là một.

Dưới sự khổng chế của Tiểu Báo Tử, quang mang ở bên ngoài của thứ này dần dần thu lại, lộ ra hình dáng cứng rắn bên ngoài, thể tích cũng dần thu lại, chỉ bằng nắm tay người lớn. Giống như tảng đá màu đen vậy.

- Đồ vật này là thứ tốt, cũng không biết nên dùng thể nào, cứ thu lại đã!

Tiểu Báo Tử trầm nghĩ trong lòng, bởi vì thể tích của đồ vật này cũng không lớn lắm, cũng không chiếm nhiều diện tích, cho nên Tiểu Báo Tử liền ném vào cái không gian phân cách để hai thanh đại chùy của mình.

Hai thanh thiết chùy mặc dù lớn, cũng chiếm hết cái không gian này, nhưng nếu bỏ thêm một tảng đá bằng nắm tay người lớn, vẫn thừa sức bỏ vào!

Làm tốt tất cả chuyện này, Tiểu Báo Tử nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, giải khai Lương Giới Phân Cát thuật vừa mới thi triển, Hắc Nhật quyền ý bốc lên từ phía sau hắn, Hắc Nhật quyền ý bắt đầu lưu chuyển, một đám bọt khí to bằng nắm tay trẻ con từ bên dưới dòng dung nham bay lên.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

458. Chương 482: Quyền Ý Luyện Thành Thất Phẩm. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 482: Quyền ý luyện thành thất phẩm. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Tốt lắm, đã đến lúc tu luyện, thử xem trong lúc này đây có thể đột phá được hay không!

Tiểu Báo Tử lắng không đứng ở ở phía trên dòng dung nham, cái giày ở chân sớm đã bị dòng nham lưu làm chảy mất, hắn chỉ có thể cõi ra đứng chân không ở phía trên dòng dung nham, dòng dung nham lao đến dưới chân hắn khoảng một tấc thì sẽ tự động vượt qua, giống như bị một cỗ lực lượng thần bí ngăn cản lại.

Bước chân của Tiểu Báo Tử chậm rãi di động ở phía trên dòng dung nham, một tay hắn nắm lại, một tay thả dọc theo thân thể thư giãn, tùy theo động tác của hắn mà phạm vi được quyền ý bao bọc cũng càng lúc càng rộng.

Một vầng mặt trời màu đen thật lớn hừng hực thiêu đốt không gian. Xung quanh vầng mặt trời màu đen có một quả cầu nhỏ hơn đang chớp động ánh sáng màu kim chúc.

Đây là chùy ý của hắn, cũng là quyền ý của hắn.

Ba tháng, hắn ở bên trong dòng dung nham dưới tâm trái đất này đã ròng rã ba tháng, luyện quyền ba tháng. Trải qua vô số lần diễn luyện và thử dung hợp, cuối cùng hắn cũng có thể ngưng luyện quyền ý và chùy ý của mình cùng một chỗ, dung nhập chùy ý vào bên trong quyền ý, sau này cũng không cần phân ra cái gì chùy ý hay quyền ý nữa.

Quyền là chùy nhỏ, chùy là quyền lớn!

Hai cái này hợp nhất, tự nhiên uy lực cũng tăng lên rất nhiều.

Cái bàn tay đang đưa lên kia hợp lại với thân thể thành một góc độ mở, góc độ này thập phần huyền ảo, giống như ôm trọn cả Chư Thiên Ngôi Sao của tinh hệ quyền ý vậy, đầu ngón tay hơi động, phảng phất như là đang chơi huyền cầm vậy.

Ở ngoài tinh hệ, là hư không ảm đạm, cái gì cũng không có, có lẽ là bởi vì thực lực của Tiểu Báo Tử quá yếu, căn bản là không thể phóng xuất ra được quá nhiều ngôi sao tại bên trong quyền ý của chính mình,

Nhưng mà bên trong đầu óc của Tiểu Báo Tử lại có vô số ánh sao chớp động, thế cho nên ở trong ánh mắt của hắn cũng có quang mang của các vì sao chớp động sáng ngời.

Vô số thiên thể, vô số các tinh hệ, vô số hắc động, vô số các đám tinh vân.

Dù loại thiên thể xuất hiện ở trong đầu của hắn. Không ngừng sinh sôi và hủy diệt, tiếp tục sinh ra, tiếp tục bị hủy diệt, lúc mới bắt đầu Tiểu Báo Tử còn có chút không thích ứng, bởi vì hắn căn bản là không hiểu được rõ ràng, tại sao mình dung hợp quyền ý với chùy ý lại với nhau lại xuất hiện kết quả như vậy, nhưng mà vài ngày sau hắn dần dần thích ứng, cũng dần dần hiểu được, ở trong óc của hắn xuất hiện những thứ này, rất có thể là hắn bắt chước đầy đủ quyền ý của vũ trụ. Đáng tiếc quyền ý của hắn tuy rằng làm cho người ta sợ hãi, nhưng lại không thể xuất ra bên ngoài cơ thể. Khiến cho hắn căn bản là không thể không chế nó để diễn luyện ở bên ngoài cơ thể.

Bây giờ có thể nhìn thấy được toàn bộ quyền ý ở trong đầu của mình đã là một cái tiến bộ thật lớn rồi, nhưng mà rất nhanh hắn liền phát hiện ra vấn đề. Quyền ý của hắn rất loạn.

Loạn tới cực điểm.

Thiên thể trong vũ trụ đều có quỹ tích tự vận hành của riêng mình, ngày qua ngày, năm nối năm, mãi mãi không bao giờ thay đổi, nhưng ngôi sao sống tới cực hạn cũng sẽ bị hủy diệt, đồng dạng cũng sẽ tạo thành điều kiện để một ngôi sao mới được sinh ra.

Nhưng mà cái vũ trụ bên trong đầu của Tiểu Báo Tử dường như có chút rối loạn, thiên thể vận hành đều có quỹ tích của bọn chúng nhưng mà quỹ tích giữa bọn chúng với nhau thì lại không rõ ràng, thường xuyên sẽ xuất hiện tình trạng hai thiên thể va chạm vào nhau.

Quỹ tích vận chuyển của thiên thể giao nhau ở cùng một chỗ, khiến cho thiên thể va chạm vào nhau, ở trong vũ trụ cũng có phát sinh, nhưng mà cái vũ trụ ở trong đầu Tiểu báo Tử thì tỷ lệ phát sinh lại quá lớn, cho dù là một tinh hệ nhỏ như Thái Dương Hệ đôi khi cũng sẽ phát sinh chuyện tình hành tinh va chạm vào nhau. Đôi khi những viên thiên thể này sau khi va chạm vào nhau sẽ phát sinh một cỗ lực lượng hất văng cả hai ra xa, bay đến chỗ một cái thiên thể khác ở trong tinh hệ này, oanh một tiếng đâm vào nhau đến long trời lở đất.

Nhất là lúc mới bắt đầu, Tiểu Báo Tử còn không hiểu được, đến tốt cùng thì vì sao lại như thế, nhưng mà dần dần hắn đã hiểu được, nguyên nhân của những cái này hoàn toàn là do bản thân mình.

Quyền ý này của mình hình thành hoàn toàn là do ngẫu nhiên ngoài ý muốn, mà sự hình thành của vũ trụ là do kiếp trước hắn có xem sách báo khoa học và phóng sự trên tv nên cũng biết được đôi chút. Đối với sự hình thành của vũ trụ hắn cũng chỉ biết được đại khái, còn hiểu biết đối với quỹ tích vận chuyển tự nhiên của các loại thiên thể thì hoàn toàn không giúp được gì, dù sao kiếp trước hắn học trung văn chứ không phải là học thiên văn học. Những thứ như là góc độ gì gì đó, thiên thể gian dẫn lực, thiên thể lực học thì hắn hoàn toàn không biết cho nên mới phát sinh tình huống như vậy.

Tóm lại là quyền ý của hắn rất phức tạp, rất khủng bố, đã được hình thành nhưng lại là một thứ quyền ý hỗn loạn vô cùng cần được điều chỉnh lại.

Điều chỉnh như thế nào?

Quyền pháp!

Quyền ý trong đầu của Tiểu Báo Tử vô cùng hỗn loạn, quyền ý quyền ý, là thứ liên kết chặt chẽ với quyền pháp của hắn, hắn không hiểu được nguyên lý của thiên thể cũng không có vấn đề gì, chỉ cần điều chỉnh quyền pháp là được rồi.

Quyền ý này xuất hiện trong thời gian hắn luyện quyền, trong thời gian hắn diễn luyện các loại quyền pháp thì xuất hiện ở trong đầu của hắn, như vậy diễn biến của quyền ý cũng được quyền pháp của hắn khống chế.

Trong ba tháng này, hắn chậm rãi tìm tòi quy luật ở trong đó, quỹ tích vận hành của người không phải rất loạn sao?

Ta vận dụng quyền pháp của mình để điều chỉnh, một tay nắm Chư Thiên Ngôi Sao ở trong đầu, một cái nắm tay khác thì đập vỡ những thiên thể có quỹ tích rối loạn. Bên trong không gian tối tăm, tựa hồ có một

loại quy luật dẫn dắt từ xưa đến nay đang hiển hiện ở trên nắm tay của Tiểu Báo Tử. Hắn không biết quy tắc vận hành chính xác của thiên thể là cái gì. Thế nhưng khi quả đấm của hắn đập qua vài lần, điều chỉnh quỹ tích của thiên thể tới một trình độ nhất định, hắn sẽ sinh ra một loại cảm giác quyền ý đã hết. sau khi loại cảm giác này sinh ra, vô luận hắn có dùng biện pháp gì cũng đều không thể tiếp tục thay đổi quỹ tích vận hành của mấy thiên thể này nữa. Tiểu Báo Tử hiểu được, quỹ tích vận chuyển của mấy thiên thể này là đúng, đồng dạng quyền pháp của hắn cũng chậm chậm thành hình.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

459. Chương 483: Quyền Ý Luyện Thành Thất Phẩm. (2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 483: Quyền ý luyện thành thất phẩm. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Thiếp, oanh, oanh.

Nguyên bản động tác của Tiểu Báo Tử đang chậm rãi chợt biến đổi trong nháy mắt. Trở nên dữ dằn, nguyên bản cánh tay đang giơ lên kia mạnh mẽ nắm chặt lại, mà nguyên bản cái nắm tay đang nắm lại kia thì lại thư dần mở ra.

Sau khi thay đổi thì khí thế trên người Tiểu Báo Tử cũng thay đổi đột ngột, bởi vì vậy mà quỹ tích của thiên thể đang được hòa hoãn uốn nắn biến thành hủy diệt cuồng bạo.

Mỗi một quyền vung ra, trong đầu của Tiểu Báo Tử liền có một ngôi sao bị đánh thành bụi phấn.

Địa hỏa nguyên tủy ở xung quanh hắn đã bị quyền ý ảnh hưởng bay lên mãnh liệt, bay xung quanh thân thể Tiểu Báo Tử, hung hăng rót vào trong thân thể của hắn.

Sắc mặt của Tiểu Báo Tử lập tức trở nên đỏ bừng, nhưng mà hắn lại như không hề hay biết, vẫn tiếp tục một quyền lại một quyền đánh ra, tình huống như vậy kéo dài trong gần mười ngày, ngày nào cũng giống như ngày nào.

Cương mãnh, bá đạo, thô bạo, tràn ngập tính hủy diệt!

Nếu hiện tại dùng một lời nói có thể biểu thị được tính chất một quyền đánh ra của Tiểu Báo Tử lúc này thì chỉ có thể là câu này.

Bản chất của hắn chính là hủy diệt!

Nắm tay của Tiểu Báo Tử lúc này tuy rằng không thể chân chính hủy diệt thần tinh, nhưng mà sau khi hắn dùng một quyền rồi lại một quyền đánh vào thì rốt cục một viên thần tinh ở bên trong đầu hắn cũng bị hủy diệt. Quyền kinh, quyền phong, quyền ý của hắn đều mang theo ý cảnh hủy diệt hết thảy.

Nắm tay, chính là dùng để hủy diệt!

Thời viễn cổ xa xưa, vì sinh tồn, vì đối kháng với thiên địa chi uy. Con người đã biết cảm vũ khí, sáng chế ra các loại thần thông vũ khí, nhưng mà nguyên thủy nhất vẫn là dùng nắm đấm của mình, bọn họ dùng nắm tay của mình để cầu sinh. Nhưng cũng có thể nói ý nghĩa quả đấm của bọn hắn đại biểu cho hủy diệt.

Bởi vì bọn họ sinh ra là để hủy diệt.

Cho nên, nói về quyền pháp thì nó thuộc về một loại nghệ thuật hủy diệt.

Điểm này, sau khi Tiểu Báo Tử hủy diệt vô số ngôi sao thì rốt cục cũng hoàn toàn lĩnh ngộ được.

Quyền pháp hủy diệt, khí tức hủy diệt!

Đây chính là chân ý của quyền pháp của Tiểu Báo Tử, cũng là mục tiêu quyền pháp hắn theo đuổi cả đời.

Lấy Thái Cực Quyền làm khung xương, làm nền, lấy Đại Hoang Thập Tam Quyền làm huyết nhục, lấy Thiên Xà Liễm Tức Pháp, Ngọc Hư Thông Thiên Kinh làm kinh mạch, lấy Phiên Thiên Chùy Pháp, Loạn Phi Phong Chùy Pháp để tham khảo, diễn biến ra vũ trụ trong đầu. Cuối cùng trong ba tháng quyền pháp của Tiểu Báo Tử đã hoàn toàn dung hợp trơn tru, tạo thành một loại quyền pháp thuộc về riêng hắn.

Thời gian hắn xuất thủ một lần nữa sau này, sẽ không có phân chia Thái Cực Đại Hoang, Phiên Thiên, Loạn Phi Phong khác biệt, Thiên Xà Liễm Tức và Ngọc Hư Thông Thiên Kinh cũng sẽ không cần cố ý vận dụng, hết thảy đều dung nhập vào trong môn quyền pháp hắn mới diễn luyện ra này.

Cánh cửa quyền pháp này, vẫn còn xa mới tới viên mãn, chỉ có thể xưng tụng là có chút thành tựu!

Thậm chí, Tiểu Báo Tử còn cho rằng, cánh cửa quyền pháp của hắn vĩnh viễn không thể có viên mãn, bởi vì quyền ý của hắn thật sự là quá mức khổng lồ, muốn uốn nắn lại toàn bộ quyền ý hỗn loạn, đập nát toàn bộ những thiên thể chạy loạn trong đầu, dường như là một chuyện tình không có khả năng hoàn thành.

Nhưng mà ở một mặt khác cũng thể hiện ra, cánh cửa quyền pháp này, còn có khả năng diễn biến vô hạn.

Vô hạn diễn biến, có lẽ đúng là ưu thế lớn nhất của cánh cửa quyền pháp này.

Nhưng mà, hiện tại Tiểu Báo Tử cũng không có nghĩ nhiều như vậy, hắn chỉ muốn có thể dung hợp được quyền pháp và chùy pháp lại làm một là được rồi.

Trong ba tháng này, mỗi ngày hắn đều hấp thu địa hỏa nguyên tủy, mỗi ngày đều rèn luyện quyền pháp của mình, mỗi ngày đều phải chịu đựng cảm giác địa hỏa nguyên tủy đốt cân liệt cốt, giãy vò gân cốt của mình, một ít dịch cân đan đã sớm bị hắn dùng hết. Nhưng tất cả chuyện này đều không hề phí công.

Trong khi hắn hoàn toàn thông hiểu được đạo lý của quyền pháp, thì nội khí Cửu Long Thần Hỏa trong cơ thể rốt cục cũng biến thành thể lỏng, chạy ở bên trong kinh mạch của hắn. Thất phẩm đại thành!

Động tác của hắn chậm rãi ngừng lại. Khí thể cuồng bạo mạnh mẽ vừa rồi chợt tắt, quang mang trong mắt cũng tiêu tán hết, từng bước từng bước rời khỏi dòng dung nham.

- Hô, thời gian chắc cũng đã được ba tháng, ở trong địa phương quỷ quái này ba tháng chỉ có thể ăn lương khô, ngay cả uống nước cũng phải phiên toái, rốt cục có thể được giải thoát rồi.

Trong lòng Tiểu Báo Tử thầm hô may mắn, ở trong này ba tháng, hắn đã gầy đi một vòng, cao thêm một đoạn. Thức ăn của hắn là lương khô mang tới, cũng may mấy ngày này là đến lượt Ô gia sử dụng Địa Tâm Hỏa Mạch, cho nên hắn mới không cần ra khỏi hỏa mạch cũng có thể có nước uống. Nếu không, cứ cách vài ngày hắn lại phải đi ra một lần, như vậy thì không có cách nào đặt toàn bộ tinh lực vào bên trong quyền pháp.

- Lúc này đây xem như ta đã thiếu tên kia một cái nhân tình, phải nghĩ biện pháp trả cho hắn mới được!

Trong ba tháng này, Ô Lôi trợ giúp cho hắn rất lớn, hắn đương nhiên sẽ không quên. Cũng thông qua ba tháng này hắn đã có chút minh bạch rồi, vì cái gì mà rất nhiều cường giả đã đạt tới thực lực rất cao nhưng vẫn giữ một cái chức vị hữu danh vô thực ở trong một cái tổ chức nào đó, bởi vì tu luyện đòi hỏi phải có hậu cần.

Nếu người chỉ có một thân một mình, muốn bề quan một cái để đột phá cảnh giới, nhanh thì là ba tháng chậm thì là nửa năm, thậm chí có thể là một năm, chẳng lẽ thật sự có thể không cần ăn uống sao?

Không có khả năng!

Coi như người có thể không ăn, nhưng nước thì vẫn phải uống. Trừ phi là người tìm được một địa phương đủ ăn đủ uống để bề quan.

Nhưng mà chân chính tu luyện đến cảnh giới như Tiểu Báo Tử lúc này, đối với nơi bề quan cũng cần có những yêu cầu đặc thù, có nhiều lúc đều ở trong những hoàn cảnh cực đoan. Giống như Tiểu Báo Tử lúc

này, cần phải ở bên trong Địa Tâm Hỏa Mạch mới có thể đề cao tỷ lệ đột phá thật lớn. Có người thì ở trong băng tuyết ngập trời để đột phá, hơn nữa mỗi một lần đột phá đều có yêu cầu cực cao đối với điều kiện thân thể, cần phải có năng lượng dự trữ sung túc, không có chuẩn bị sung túc, có khi còn chưa đợi đến lúc thực lực của người đột phá, thì người đã bị chết đuối rồi.

Trước kia Tiểu Báo Tử bế quan cũng không phải ở trong những địa phương có hoàn cảnh cực đoan như vậy cho nên mới không ý thức được vấn đề lớn như vậy. Thế nhưng trong lần bế quan ở trong Địa Tâm Hỏa Mạch, xem như hắn đã nhận thức được sâu sắc việc này. Một cường giả, trừ phi là có được tình huống đặc thù, nếu không thì không thể nào tồn tại một mình được.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

460. Chương 484: Quyền Ý Luyện Thành Thất Phẩm. (3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 484: Quyền ý luyện thành thất phẩm. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Chỉ sợ cũng vì nguyên nhân này mà thế những thế lực như Tiên Cung mới có thể tồn tại.

Sau khi đi ra khỏi Địa Tâm Hỏa Mạch, hắn cũng không làm kinh động bất kì kẻ nào. Hóa thành một đạo lưu quang màu xanh, nhắm thẳng phía chân trời bay tới.

Lần bế quan này, có thể nói là hắn đã thay da đổi thịt, dung hợp được tất cả các loại quyền pháp của mình thành một thể. Nhưng lại không bao gồm Thừa Long Ngự Phong Quyết và Thiên Cầm Cửu Biến.

Thừa Long Ngự phong Quyết căn bản không phải là một loại quyền pháp, mà là một môn tâm pháp thần kì, không thể dung nhập quyền pháp bên trong, ít nhất thì hiện tại hắn không làm được.

Về phần Thiên Cầm Cửu Biến cũng không phải là quyền pháp. Mà là một môn tuyệt học đầy đủ được truyền từ thời thượng cổ, trong đó chính là tâm pháp, chiêu thức cũng cực kỳ huyền ảo, cũng không phải là thứ bây giờ hắn có thể động được, thậm chí hắn cũng không học hết bộ võ học này, cho nên cũng không tồn tại vấn đề có thể dung nhập được nó vào bên trong quyền ý của quyền pháp của mình được hay không. Chuyện như vậy, đợi cho đến khi hắn luyện tinh thông võ học của mình rồi nói sau.

- Vấn đề hiện tại, chính là tìm một địa mạch để luyện cương khí của mình, con mẹ nó kỳ thật sát khí của Huyết Tủy Nguyên Sát chính là thứ tốt nhất để luyện thành cương khí, tuy nhiên nó đã bị ta chặt đứt lúc trước mất rồi. Lúc này đây ta cũng đã làm cho địa hỏa nguyên tủy ở bên trong Địa Tâm Hỏa Mạch biến thành như vậy. Ngưng luyện nội khí trở nên vô cùng tinh thuần, nhưng cũng ảnh hưởng nghiêm trọng tới chất lượng lúc này của Địa Tâm Hỏa Mạch, sẽ không có khả năng còn Huyết Tủy Nguyên Sát để dùng, thực là phiền toái!

Vận khởi Thừa Long Ngự Phong Quyết, hai tay mở rộng ra, dưới chân khê đập vài cái, lấy tốc độ cực nhanh bay ra khỏi thành Trung Hòa, nhắm thẳng Giang Thành mà bay đi.

Địa phương ước định quyết đấu ba năm trước chính là Giang Tâm Đảo của Giang Thành.

Quận Trung Hòa, Giang Thành.

Nơi này là cửa vào của quận Trung Hòa, vốn dĩ cũng không có chỗ nào hấp dẫn mọi người, nhưng hôm nay lại hấp dẫn hơn nửa ánh mắt của giang hồ, bởi vì trưởng lão của Ô gia là Chu Báo quyết đấu cùng với thiếu chủ của Mạnh gia ở Trữ Châu là Mạnh Thanh Dung ở trên Giang Tâm Đảo của Giang thành. Trận đấu

này đã được ước định từ ba năm trước đây, nhưng trong ba năm này chiến tích, thanh danh và uy vọng của Tiểu Báo Tử đột nhiên bùng lên, khiến cho càng ngày càng nhiều người chú ý.

- Người xem trong trận đấu này, đến tột cùng là ai sẽ thắng đây?
- Vô nghĩa, đương nhiên là Chu Tiểu Báo, hắn đã từng giết chết cường giả bát phẩm đó!
- Vậy cũng không hẳn. Nói không chừng Mạnh gia ở Trữ Châu sẽ có pháp khí gì đó, giống như kiện pháp bảo kia, cường giả Thông Huyền Cảnh cũng bị thu vào chứ đừng nói là Chu Báo!
- Làm sao có thể, người cứ nói đùa, pháp bảo như vậy người cho là rau cải trắng à!
- Cho dù không phải rau cải trắng thì thế nào, người khác không có nhưng Mạnh gia ở Trữ Châu chưa chắc đã không có, Mạnh gia ở Trữ Châu là thế gia đã truyền thừa mấy ngàn năm, như thế nào lại không có một hai món bảo bối chứ!
- Nói cũng có đạo lý!
- Không có khả năng, cho dù có cũng sẽ không lấy ra.
- Cướp cái rắm a! Ai dám cướp của Mạnh gia?
- Điều này cũng không nhất định, nếu có thể xuất ra pháp bảo như vậy, không cướp mới là lạ!

Một buổi sáng sớm, không từ một tháng trước tất cả các khách điểm trong Giang Thành đã tràn đầy người, ngay cả nhà dân cũng có người ở nhờ.

Mà từ ba ngày trước đã bắt đầu, liên tục có người trong võ lâm tiến tới chỗ Giang Tâm Đảo, ở chỗ đó không rời đi. Hiện tại cả khi Giang Tâm Đảo đều chật kín người, chen chúc dị thường. Đều tìm cách gạt bỏ người khác để tiến lên.

Trung tâm của Giang Tâm Đảo, đã sớm được thanh lý một địa phương rộng rãi, nguyên bản còn có một tên gia hỏa muốn tiến lên trên đảo, nhưng lại bị Chu Sẹo ở trên lôi đài hung hăng trừng mắt một cái đuổi trở lại.

- Chẳng lẽ các ngươi muốn biến thống lĩnh đại nhân thành khỉ sao? Biểu diễn cho các ngươi xem ở trong này?

Một câu, khiến cho mọi người đang hứng chí như bị dội một gáo nước lạnh.

Mặc dù Tiểu Báo Tử không muốn bị người khác coi là khỉ, nhưng mà người đến xem khỉ đúng là nhiều vô cùng.

Gia chủ Mạnh gia là Mạnh Thế An, cũng là phụ thân của Mạnh Thanh Dung đã đến. Đệ nhất cường giả của Mạnh gia, cũng là cường giả bát phẩm Mạnh Hải Thần cũng đã có mặt. Đây là Mạnh gia, còn về phía Ô gia thì gia chủ của Ô gia là Ô Duyên Thắng và đệ nhất cường giả Lữ Nhất Nguyệt cũng đã có mặt, trừ bỏ hai thế gia này thì các thế gia còn lại của võ lâm và các đại môn phái cũng đều phái người có mặt, tất cả đều muốn biết một chút về vị được xưng là đệ nhất thiên tài trong ngàn năm qua của võ lâm, Chu Báo này đến tột cùng có chỗ nào hơn người.

Đệ nhất thiên tài của võ lâm trong ngàn năm qua!

Đây là sau khi Tiểu Báo Tử từ Bắc Nguyên trở về, được người ta gọi là đệ nhất thiên tài trong ngàn năm qua!

Ngàn năm trước thì thế nào?

Bằng tu vi tứ phẩm đánh thất phẩm, ngũ phẩm đánh bát phẩm, lục phẩm đánh cửu phẩm, bây giờ vẫn còn sống rất tiêu dao, quái vật như vậy trong vòng một ngàn năm qua cũng chỉ có Tiểu Báo Tử là người đầu tiên, một ngàn năm trước có hay không cũng không ai biết rõ ràng được!

- Nhiều người như vậy, thực sự đều là đến xem trò khỉ sao?

Sắc mặt của Tiểu Báo Tử thật không tốt, từ mười ngày trước đã không tốt.

Đi từ Giang Thành đến Giang Tâm Đảo, nhìn thấy người trong võ lâm lục tục kéo tới, Tiểu Báo Tử liền có một loại xúc động muốn giết người.

- Tiểu Báo Tử đừng nghĩ nhiều như vậy, người trong võ lâm thôi mà. Điều là đến xem náo nhiệt, hơn nữa thực lực của người cũng khiến cho người khác chú ý nhiều lắm, cho nên người đến hơi nhiều một chút so với trong dự liệu!

Ô Duyên Thắng đứng ở bên cạnh hần cười khỏ nói. Hần đã sớm đến đây, cũng biết Tiểu Báo Tử sẽ cảm thấy khó chịu khi bị người ta xem như trò khỉ. Thậm chí hần còn muốn phong bế Giang Tâm Đảo này lại, nhưng mà hần lo lắng là Giang Tâm Đảo này cũng không phải là cấm địa gì cả, nếu cưỡng chế khiến cho giang hồ bất mãn, nói không chừng sẽ gây ra chuyện lớn.

Hơn nữa hiện tại Tiểu Báo Tử đã không phải là thống lĩnh thủy quân của Giang Thành, mà Lý Nguyên ở nơi đó làm một chức quan nhân tản, địa phương Lý Nguyên quản hạt cũng không nằm trong phạm vi quận Trung Hòa. Nếu hần hạ lệnh phong tỏa Giang Tâm Đảo, liền có vẻ có chút danh không chính, ngôn không thuận.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

461. Chương 485: Quyền Ý Luyện Thành Thất Phẩm. (4)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 485: Quyền ý luyện thành thất phẩm. (4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Hiện tại lại đúng là thời điểm mấu chốt trước khi triều đình phong thưởng, nếu bởi vì chuyện này mà bị những tên trong triều đình kia cắn một miếng, như vậy sẽ mất đi tiên cơ trong lần phong thưởng này, đó cũng không phải là một chuyện tốt.

Tuy rằng lúc này đây bọn hần không biết triều đình sẽ phong thưởng cái gì, nhưng công lao của một mình Tiểu Báo Tử có thể còn lớn hơn mấy phần so với công lao của cả Ô gia bọn hần. Mà Tiểu Báo Tử lại là trưởng lão của Ô gia, hần được ưu đãi tự nhiên Ô gia cũng sẽ được nhờ. Cho nên Ô Duyên Thắng không muốn bởi vì chuyện này mà làm ảnh hưởng đến chuyện phong thưởng của Tiểu Báo Tử.

Không giống với hần, Tiểu Báo Tử cũng biết lúc này đã sắp đến lúc triều đình phong thưởng, đối với đất phong hần cũng có khát vọng rất mạnh mẽ bởi vậy hần mới nghe theo lời khuyên bảo của Ô Duyên Thắng, nhưng mà hôm nay chứng kiến những người này đi lại tấp nập như đi chợ, trong lòng vẫn còn có chút khó chịu.

Tiểu Báo Tử đi theo sau Ô Duyên Thắng, cũng hơi thấp hơn so với Lữ Nhất Nguyệt một chút. Hiện tại thực lực của hần đã vượt xa vị gia chủ của Ô gia này, cũng vượt qua cả trưởng lão Lữ Nhất Nguyệt, nhưng mà hiện tại hần chỉ là trưởng lão của Ô gia mà thôi, mà địa vị này trong Ô gia thì vẫn thấp hơn hai vị này một chút. Hần xuất thân từ Ô gia, không thể bởi vì thực lực của chính mình mạnh lên một chút liền không để Ô gia vào trong mắt, chuyện như vậy, cho dù là Tiểu Báo Tử muốn làm nhưng ở chỗ này trước toàn thể mọi người hần cũng không làm được. Giống như kiếp trước hần làm một nhân viên công vụ, cho dù có khinh thường lãnh đạo, nói xấu sau lưng, nhưng mà ở trước mặt lãnh đạo hần vẫn phải một bộ dáng ngoan ngoãn!

- Tới rồi, tới rồi, Chu Báo tới rồi !

- Ở đâu, chỗ nào, người nào là Chu Báo?

- Ở chỗ nào chứ ? Như thế nào ta không thấy? Người không lừa ta đấy chứ ?

- Như thế nào lại lừa người, người nhìn, người mặc y phục màu đen kia!

Hôm nay Tiểu Báo Tử mặc một cái áo khoác màu đen. Nhưng mà từ cái áo đen ở bên ngoài thì cách ăn mặc vẫn là bộ dáng của một học sinh trung học thuần lương. So với lúc trước hắn đã gầy đi một ít, cao thêm một chút, trên tai lộ ra cái bông tai hình xương sọ cổ quái, hắn đi ở phía sau lưng Ô Duyên Thắng, trên mặt không có biểu cảm gì, có vẻ có chút hồ hững, từ từ đi vào vùng đất trống ở trung tâm.

- Hắn chính là Chu Báo sao ? Vẫn còn trẻ như vậy?

- Người bị ngốc à, Chu Báo mới có mười bảy tuổi thôi? Nếu không thì hắn cũng sẽ không nổi danh như vậy!

- Đúng, đúng vậy, hắn là đệ nhất cao thủ trẻ tuổi nhất. Cao thủ trẻ tuổi nhất hiểu không? Nếu là bốn năm mười tuổi, có thể nổi danh như vậy sao?

- Tiểu tử này còn rất tuấn tú nữa!

- Nghe nói hắn vẫn chưa có một người vợ nào? Muội muội của người vẫn còn có hy vọng đó!

Tiếng nghị luận tràn ngập bên tai, Tiểu Báo Tử hơi ngẩng lên, nhẹ nhàng thở ra một hơi. Nguyên bản hắn còn muốn cấp cho Mạnh Thanh Dung của Mạnh gia kia một chút mặt mũi, chơi đùa với nàng một hồi, hiện tại thì một chút tâm tình hắn cũng không có.

- Đến rồi sao, vậy thì tốt quá, giải quyết sớm một chút, rồi chạy lấy người!

Nguyên bản khuôn mặt của Tiểu Báo Tử vốn không có diễn cảm gì bỗng nhiên hiện lên một nụ cười thần nhiên, đám người kia tách ra. Một thiếu nữ áo tím trong tay ôm một thanh trường đao có hình thù kì dị chậm rãi đi tới giữa sân.

- Một tên bát phẩm, một tên lục phẩm, còn có ba mươi tên cao thủ ngũ phẩm Chẳng này người cũng đủ để san bằng Ô gia, ha ha, Mạnh gia ở Trữ Châu quả là danh bất hư truyền!

Tiểu Báo Tử thầm nghĩ trong lòng, ánh mắt chuyển đến trên người thiếu nữ áo tím.

Ba năm, ngạo kiều vẫn là ngạo kiều, dáng người không có gì thanh đối, ngay cả mặt mũi cũng vẫn giống y như vậy. Nhưng mà đôi mắt so với ba năm trước đây thì sắc bén hơn gấp mấy lần.

Cũng giống như Ô Duyên Thắng và Lữ Nhất Nguyệt, gia chủ Mạnh gia và các cường giả cũng không đi theo Mạnh Thanh Dung tiến vào giữa sân mà thối lui sang một bên. Đám người ở xung quanh cũng tránh ra, chừa cho bọn hắn một chỗ.

Đây là luận võ, là quyết đấu, dựa vào luật lệ của võ lâm thì thường là cần phải có một người công chính đứng ra làm trọng tài. Nhưng mà đối với Tiểu Báo Tử thì Mạnh gia cũng tốt, Ô gia cũng được, mà Mạnh Thanh Dung cũng cảm thấy thế, đều im lặng không nói.

Bởi vậy cũng sinh ra một mà cổ quái, mọi người đều tập trung chặt ních ở xung quanh khu đất trống, nhưng mà chỗ đứng của mọi người cũng rất có thứ tự. Người có thực lực mạnh thì đứng trước, người có thực lực kém thì đứng sau, đứng ở phía sau đám người, chỉ có hai gã có tu vi yếu ớt. Bốn tên cường giả, bát phẩm cường giả Mạnh Hải Thần của Mạnh gia và thất phẩm cường giả Lữ Nhất Nguyệt của Ô gia, hai người bọn hắn và gia chủ hai nhà đương nhiên là đứng ở hàng thứ nhất, vị trí tốt nhất. Sau đó là đến vài tên đầu lĩnh thủy quân của Giang Thành bao gồm cả thống lĩnh thủy quân của Giang Thành. Kỳ thật vị trí của mọi người đều được xếp theo thực lực từ trong ra ngoài. Lúc này ánh mắt của mấy ngàn người đều sáng lên, bắt đầu chú ý vào hai người ở giữa sân.

Hai người này đều không có gì khác thường, Tiểu Báo Tử mặc kệ, hắn đối mặt với Mạnh Thanh Dung, trừ bỏ một tia kiêu ngạo ra, hiển nhiên còn có một chút ngại ngùng, hoàn toàn coi thường anh mắt cực nóng xung quanh.

Hai người cũng không nói gì, Mạnh Thanh Dung còn liếc mắt nhìn Tiểu Báo Tử một cái, xác nhận xem đối thủ của mình là thật hay là giả, Tiểu Báo Tử cũng chẳng thèm để ý, chỉ là trong lúc Mạnh Thanh Dung liếc mắt nhìn hắn, thì khẽ gật đầu xem như bắt chuyện qua.

Thái độ như vậy ở trong mắt những người đứng xem thì là một loại coi rẻ. trên mặt Mạnh Thế An và Mạnh Hải Thần đều lộ vẻ giận dữ, nhưng người trong cuộc là Mạnh Thanh Dung lại không có cảm giác gì. Sau khi xác nhận đối thủ xong, nàng cũng không hề nói ra một tiếng, cây trường đao hình thù kỳ lạ trong tay nàng xoát một tiếng liền bổ tới chỗ Tiểu Báo Tử.

- A?

Trừ bỏ Tiểu Báo Tử ra, mọi người ở đây đều hô lên một tiếng. Một đao này của Mạnh Thanh Dung không hề có bất kì điểm báo trước nào, cũng không có chào hỏi, tốc độ cũng cực nhanh, nhanh đến nỗi, ở giữa sân chỉ có một mình Mạnh Hải Thần là có thể phản ứng lại.

Cái này, đã gần như là đánh lén!

Một đao này hạ xuống, chuẩn bị chém xuống người Tiểu Báo Tử, mọi người vốn dĩ cả kinh, tiếp tục nhìn lại, lại tiếp tục kinh sợ.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

462. Chương 486: Quyền Ý Luyện Thành Thất Phẩm. (5)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 486: Quyền ý luyện thành thất phẩm. (5)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Một đao này của Mạnh Thanh Dung không ngờ lại chém trúng một cái hư ảnh. Một đao này đã nhanh, nhưng tốc độ của Tiểu Báo Tử lại còn nhanh hơn. Hoàn toàn vượt qua tốc độ phản ứng của ánh mắt bọn họ.

Đối với một đao gần như là đánh lén này, Tiểu Báo Tử cũng không thể hiện ra cái gì bất mãn, khuôn mặt vẫn là một bộ dáng hồ hững, hai tay vẫn chấp ở sau lưng, cũng không có ra tay, hẳn đang chờ Mạnh Thanh Dung phát huy uy lực mạnh nhất của Thái Huyền Kinh Lôi đao.

Xôn xao!

Một mảnh xôn xao.

- Tốc độ của Chu Báo này thật là nhanh!

- Hẳn cũng quá khinh người đi, bây giờ cũng vẫn còn chấp tay sau lưng, hẳn không sợ bị chặt ra à!

- Tiểu tử này cũng có thể là đang giả bộ lắm chứ?

Tiếng nghị luận không ngừng vang lên bên tai, Mạnh Bảo An chau mày, sắc mặt của Mạnh Hải Thần cũng âm trầm xuống, chỉ dựa vào trạng thái tốc độ vừa rồi của Tiểu Báo Tử, hẳn cũng có thể khẳng định, hiện tại thực lực của Tiểu Báo Tử đã vượt xa Mạnh Thanh Dung. Hiện tại Chu Báo đã bước chân vào hàng ngũ cường giả thất phẩm, cho dù Mạnh Thanh Dung có Thái Huyền Kinh Lôi Đao trong tay, cũng không thể thắng được hẳn. Trừ khi dưới tình huống Chu Báo không ngờ tới, nàng có thể xuất kì bất ý kích phát toàn bộ uy lực của Tiểu Báo Tử.

Giữa sân, Tiểu Báo Tử và Mạnh Thanh Dung đã cuốn lại một chỗ, tốc độ của Mạnh Thanh Dung cực nhanh, sau một đao không có kết quả lập tức động thân tiến lên, một đao nối tiếp một đao bổ ra, chỉ trong mấy hơi thở liền bao vây Tiểu Báo Tử trong ngàn quang cuộn cuộn.

- Như vậy vô ích, đạo pháp của người không tệ, tốc độ của không tồi, nhưng mà chênh lệch thực lực của chúng ta quá lớn, tốc độ và đạo pháp của người cũng không bù nổi loại chênh lệch này!

Ba năm qua, thực lực của Mạnh Thanh Dung tiến bộ vô cùng mau, đạt tới ngũ phẩm, cũng có thể coi là một nhân vật thiên tài. Nhưng ở trong mắt của Tiểu Báo Tử, thực lực ngũ phẩm thật sự là không đáng để mắt tới, bởi vậy cũng không cần phải dây dưa cùng nàng.

Mạnh Thanh Dung ấp úng không nói, đạo pháp trong tay lại nhanh hơn vài phần.

- Ta nói rồi, vô dụng!

Tiểu Báo Tử khẽ thở dài một tiếng, đưa cánh tay trái đang để ở sau lưng lên, nhẹ nhàng bắn ra.

Đương!

Một âm thanh dễ nghe vang lên, một cái ngón tay nhìn như chậm chạp nhưng chuẩn xác điểm vào sống đạo trên tay Mạnh Thanh Dung. Nàng chỉ cảm thấy có một cỗ lực lượng mạnh mẽ đánh úp lại, Thái Huyền Kinh Lôi Dao trong tay thiếu chút nữa cũng không giữ chắc được, cả thân thể giống như là điều đứt dây liên tục lui về phía sau đến mười bước mới có thể đứng vững.

Tay phải của Tiểu Báo Tử vẫn để ở sau lưng, tay trái rủ xuống, bộ dáng rất nhàn nhã.

Mạnh Thanh Dung cắn chặt răng, giờ thanh đao trong tay lên, chợt có một tia điện quang nhàn nhạt màu lam chớp động mãnh liệt.

Đùng, đùng!

Hồ quang màu lam dị thường phát ra thanh âm quái dị, khiến cho những người đứng xem đều phát lạnh trong lòng.

Thái Huyền Kinh Lôi đao, thần binh trấn tộc của Mạnh Gia, bên trong ẩn chứa uy lực của Cửu Thiên Sát Lôi, phối hợp với Hoàn Vũ Thiên Dao tổ truyền của Mạnh gia, không gì có thể cản nổi.

Mạnh Thanh Dung là người nổi bật nhất trong đám thế hệ trẻ tuổi của Mạnh gia, đệ nhất thiên tài, lại là con gái của gia chủ. Tuy rằng từng thua trong tay Tiểu Báo Tử một lần, nhưng mà nàng cũng không nhụt chí, mà ngược lại giống như là tìm được mục tiêu tu luyện. Trong ba năm nay, khổ cực tu luyện rất cực cũng có thể tế luyện thành công thanh thần binh Thái Huyền Kinh Lôi Dao mà chỉ có cường giả thất phẩm mới có thể phát huy toàn bộ uy lực này. Nàng có thể phát huy được bảy thành lực lượng.

Bảy thành lực lượng, như vậy cũng đủ rồi.

Khuyết điểm duy nhất chính là thực lực của nàng quá yếu. Cho nên nếu muốn phát huy hoàn toàn bảy thành lực lượng này, cần phải có thời gian tu luyện.

Hồ quang màu u lam chớp động, ở xung quanh Thái Huyền Kinh Lôi Dao đã hình thành một đám quang cầu to bằng quả bóng bàn bên trong có điện quang chớp động.

- Chu Báo đang làm gì?

- Hiện tại chính là cơ hội tốt!

- Đúng vậy, vì sao lại không tiến lên? Nếu để cho nàng hoàn thành một chiêu này, thì sẽ phiền toái!

- Chu Báo này cũng quá mức cuồng vọng, hắn đang chờ đối phương tự lực!

Tiếng nghị luận ồn ào kịch liệt vang lên, Mạnh Thanh Dung đã hoàn thành quá trình tự lực, trường đao trong tay hướng về phía trước, hai tay nắm chặt chuôi đao, điện quang cuồng loạn bắn ra bốn phía, trong nháy mắt đã bao vây thân thể của nàng lại.

Đạo ý bá đạo pha lẫn lôi điện mãnh liệt bắn tới chỗ Tiểu Báo Tử.

Hoàn Vũ Thiên Lôi đao, cuồng lôi trùng cửu tiêu!

Ầm vang!

Giống như một tia sét mạnh mẽ, lôi quang chớp động trong nháy mắt đã tiến tới trước mặt Tiểu Báo Tử.

Sau đó, tất cả dường như dừng lại!

Đúng vậy, dừng lại!

Toàn thân Mạnh Thanh Dung vẫn được bao vây ở bên trong điện quang, thân thể cũng vẫn lửng lơ không trên không trung, hai tay cầm đao, vẫn duy trì tư thế đâm tới, mũi đao trực tiếp hướng tới mi tâm của Tiểu Báo Tử.

Nhưng mà hiện tại, ở phía trước mũi đao, có thêm một bàn tay!

Tay trái của Tiểu Báo Tử.

Chỉ thấy năm ngón tay của hắn biến thành hư ảo, lòng bàn tay đối diện với mũi đao, một chút điện quang yếu ớt ngưng tụ ở giữa lòng bàn tay của hắn và mũi đao, chậm rãi lớn lên. Điện quang bao xung quanh cơ thể Mạnh Thanh Dung và ở trên trường đao thì chậm rãi tiêu tán.

Một cỗ lực lượng kỳ dị phát ra từ bàn tay trái của Tiểu Báo Tử, khiến cho toàn bộ năng lượng trên người Mạnh Thanh Dung và trên thanh trường đao, đều tập trung vào không gian ở giữa lòng bàn tay của hắn và mũi thanh đao.

Rất nhanh, một cái quang cầu màu xanh lam được ngưng tụ từ những tia lôi điện xuất hiện ở trong tay hắn.

Quang cầu màu xanh lam này cũng không giống với quang cầu được tạo thành từ lôi điện bao xung quanh thanh trường đao lúc nãy. Quả cầu lôi điện vừa rồi có hồ quang màu lam nhỏ li ti chớp động, còn mơ hồ phát ra âm thanh. Mà quả cầu màu lam này lại xanh mượt như nước biển, lưu quang chớp động nhưng không hề có một tia điện quang tràn ra.

Những người không có chuyên môn thì tự nhiên cũng không nhìn ra được gì, nhưng người trong nghề giống như Mạnh Hải Thần thì chỉ liếc mắt một cái là có thể nhìn ra được môn đạo. Chiêu này rõ ràng chính là toàn bộ uy lực của Thái Huyền Kinh Lôi đao mà Mạnh Thanh Dung có thể phát huy được, nhưng mà Tiểu Báo Tử chỉ cần dùng một tay có thể nhẹ nhàng đỡ được một chiêu như vậy, còn ngưng luyện thành một đoàn.

Chứng kiến tình huống này, thân thể Mạnh Hải Thần cũng mạnh mẽ run lên, bước về phía trước một bước.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

463. Chương 487: Quyền Ý Luyện Thành Thất Phẩm. (6)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 487: Quyền ý luyện thành thất phẩm. (6)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Thúc tổ, ngài!

Mạnh Thế An đang đứng ở một bên, thấy thế liền vội mở miệng. Muốn hỏi xem Mạnh Hải Thần muốn làm cái gì, Mạnh Hải Thần khoát tay, ngăn trở lời hắn muốn nói.

Cách đó không xa, Ô Duyên Thắng và Lữ Nhất Nguyệt đều trợn mắt nhìn nhau. Trong ánh mắt đều lóe lên một tia kinh hoàng.

Mạnh Hải Thần là bát phẩm cường giả, nếu hắn muốn ra tay, ở đây không ai có thể ngăn cản được hắn.

Nhưng mà, bọn họ cũng an tâm bởi vì Mạnh Hải Thần cũng chỉ bước tới từng bước mà thôi, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chú vào Tiểu Báo Tử, phảng phất giống như là muốn ghi tạc bộ dáng của người này vào trong đầu. Cũng không có động tác dư thừa.

Một trảo này của Tiểu Báo Tử nhìn như tùy ý, nhưng ở trong mắt hắn lại có thể cảm giác được hư chiêu của Tiểu Báo Tử giống như ôm trọn cả thiên địa ở bên trong, có một loại ý cảnh vô cùng rộng lớn.

Loại quan ý cảnh này, ở đây trừ hắn và một ít cường giả đã ngưng luyện thành đao ý ra, thì rất cả những người khác đều không thể nhìn được manh mối bên trong.

Cho nên hắn chỉ dám đi từng bước một chứ không dám tiến hành động thủ suy nghĩ.

Bởi vì hắn biết Tiểu Báo Tử đã không chế chặt chẽ cục diện trong sân. Mạnh Thanh Dung cũng được, Thái Huyền Kinh Lôi đao cũng thế, đều không thể sinh ra một tia uy hiếp đối với hắn. thậm chí hắn còn có thể ra tay đối phó chính mình.

Dưới tình huống như thế, coi như hắn vứt hết tất cả mặt mũi, liên thủ với Mạnh Thanh Dung giao chiến với Tiểu Báo Tử, Mạnh gia cũng không thể lưu được người này lại.

Huống chi tuy rằng Tiểu Báo Tử có chút cố chấp, nhưng lại không hề có sát ý, cho nên hắn mới dừng bước, yên lặng theo dõi kỳ biến.

- Vậy thì chấm dứt trò hề này ở đây đi!

Tiểu Báo Tử nhẹ nhàng nói, tay trái mạnh mẽ vẫy một cái, lập tức cả người Mạnh Thanh Dung lẫn thanh đao đều bị kéo về phía hắn.

Hô một tiếng, Mạnh Thanh Dung không giữ được thanh đao. Thanh Đao quay cuồng bay ra khỏi tay nàng, khiến nàng ngã xuống đất cách chỗ Tiểu Báo Tử năm trượng, không còn chút khí lực nào để đứng lên. Thái Huyền Kinh Lôi đao và quả lôi cầu màu lam đang ở trong tay Tiểu Báo Tử. Nhưng mà hiện tại, Thái Huyền Kinh Lôi đao đã có vẻ có chút ảm đạm vô quang.

Tiểu Báo Tử vươn cái tay phải luôn luôn để ở sau lưng ra, nắm lấy chuỗi của Thái Huyền Kinh Lôi đao. Tách cái lôi cầu ra khỏi thanh đao, đi tới chỗ Mạnh Thanh Dung đang nằm ở dưới đất, cầm thanh đao xuống trước mặt nàng.

Mà tay trái của hắn thì chợt xuất hiện một lôi cầu màu lam, trên mặt hiện lên nụ cười tự tin.

- Thật là một tiểu nha đầu đáng thương, lại muốn dùng lôi điện để đối phó ta, nhưng mà ta đã trải qua tràng diện còn lớn hơn nhiều, một chút tiểu lôi tiểu điện như vậy, thật sự là không đáng để mắt tới!

Tiểu Báo Tử cười lạnh một tiếng, tay trái mạnh mẽ thu lại, rồi đẩy ra, điện cầu màu lam lập tức bay thẳng tới chỗ đám người đang đứng xem.

A!

- Cứu mạng!

- Người muốn làm gì?

Những tiếng hô sợ hãi vang lên từ trong đám người, tuy rằng không biết uy lực của tiểu cầu màu lam này như thế nào. Nhưng mà mọi người đều đã được chứng kiến quá trình hình thành của nó, vậy thôi cũng đủ khiến cho mọi người run sợ trong lòng, không ai dám đụng vào nó.

Nhất thời trong đám người vang lên từng đợt thanh âm thảm thiết, cả đám người cũng hỗn loạn cả lên.

Xoát!

Trong khi đám người đứng xem đều vô cùng hoang mang, quả lôi cầu chỉ còn cách đám người kia ba thước thì quỹ tích của nó đột nhiên thay đổi, biến thành vòng góc bay thẳng lên phía trên. Đến khi bay tới độ cao ba mươi bốn mươi trượng, Thì bàn tay trái của Tiểu Báo Tử khẽ động. Lôi cầu chợt nổ tung ở trên không trung.

Nhất thời, không trung chợt hiện lên một quầng sáng chói mắt. Thậm chí ánh sáng này còn lấn át cả ánh mặt trời. Qua một lúc lâu mới tiêu tán đi.

- Có một thanh đao tốt, võ học không tệ, đáng tiếc. Tu Vi vẫn chưa đủ!

Ánh sáng vừa bùng lên, Tiểu Báo Tử chợt xoay người lại, hướng tới chỗ cô gái đang trên mặt đất cười nói.

- Có lẽ mấy năm tiếp theo người có thể phát huy được toàn bộ uy lực của thanh đao. Có lẽ, lúc đó sẽ tạo thành chút uy hiếp đối với ta!

- Thua chính là thua, không có có lẽ!

Thanh âm của Mạnh Hải Thần vang lên ở sau lưng, hần đi đến trước mặt Mạnh Thanh Dung, rút thanh Thái Huyền Kinh Lôi đao ở dưới đất lên, trả lại cho Mạnh Thanh Dung.

- Mạnh trưởng lão, ý của ngài là?

- Trận quyết đấu này, Mạnh gia chúng ta thua.

Mạnh Hải Thần cất cao giọng nói, thanh âm cực kỳ lớn giống như là bọn hắn không phải là bị thua mà là người thắng cuộc vậy.

- Chu trưởng lão võ công cái thế, Hải Thần bội phục. Lúc trước Mạnh gia ta có gì bất kính, mong rằng Chu trưởng lão không để bụng.

- Mạnh đại trưởng lão quá khách khí rồi, việc này cũng là do hiểu lầm mà ra, tới ngày hôm nay cũng đã được giải quyết, sao còn nói đến hai chữ tha thứ!

Tiểu Báo Tử cười ôm quyền.

- Đúng vậy, việc này đã được giải quyết rồi.

Mạnh Hải Thần cũng ôm quyền thi lễ, Mang theo Mạnh Thanh Dung và người của Mạnh gia xoay người rời đi, cũng không có một chút dừng dài.

- Nhân lực của lão gia hỏa này không tệ, cũng là một người thông minh!

Tiểu Báo Tử thầm nghĩ trong lòng, hướng tới chỗ Ô Duyên Thắng và Lữ Nhất Nguyệt gật đầu một cái, cùng nhau rời đi.

Chỉ để lại một đám nhân vật trong giang hồ đứng ngẩn người, một lúc lâu mới kịp phản ứng lại, lập tức giải tán.

Trận quyết đấu được người trong giang hồ mong đợi suốt hai năm cứ như vậy mà kết thúc với phần thắng thuộc về Tiểu Báo Tử.

Trong trận quyết đấu này, trưởng lão Chu Báo của Ô gia thể hiện ra uy thế hoàn toàn áp đảo. Khiến cho mọi người ở đây đều không nhìn ra thực lực của hắn đến tột cùng là thuộc cảnh giới nào.

Vài ngày sau, Giang Tâm Đảo và Giang Thành đã từ trong náo nhiệt khôi phục lại bình thường. Mà Tiểu Báo Tử thì nhận được công văn của triều đình, muốn hắn trong vòng một tháng phải đi đến kinh thành, nhận phong thưởng.

Đồng dạng trên giang hồ cũng có rất nhiều người nhận được công văn. Bọn hắn đều là những người lập được công lao trong trận tiêu diệt Bắc Nguyên.

- Khánh châu tham tướng Chu Báo, Võ công cao cường, trung thành tận tâm, có công hộ lượng giết địch. Phong làm Vũ Dương Huyện Tử, ban cho ba nghìn thực ấp, sáu trăm dặm đất phong, cha truyền con nối, khâm thủ!

Thanh âm của thái giám đột nhiên vang lên bên tai của Tiểu Báo Tử. Khiến hắn sợ run cả người, cúi đầu thật sâu xuống dưới.

Mãi đến khi thanh âm lạnh lạnh kia chấm dứt, Tiểu Báo Tử mới ngẩng đầu lên, lớn tiếng nói.

- Tạ ơn hoàng thượng, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

464. Chương 488: Vũ Dương Huyền Tử, Sau Trăm Dặm Đất Phong. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 488: Vũ Dương Huyền Tử, sau trăm dặm đất phong. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Chu Huyền Tử xin hãy đứng lên!

Tiểu Báo Tử nghe thấy hắn gọi như vậy, lại nghe thấy ngữ điệu này, trên người nổi đầy da gà.

Hắn đến kinh thành đã được mười ba ngày. Tin tức triều đình sẽ ban đất phong hầu cho các công thần đã lan truyền khắp thiên hạ.

Tin tức này, làm cho cả thiên hạ đều sôi trào.

Ban đất phong hầu?

Có lẽ lúc trước, có một số người thông minh đã nghĩ tới biện pháp này, thế nhưng đến khi triều đình chân chính thực hiện, bọn hắn vẫn cảm thấy có chút khó tin.

Triều đình lại muốn ban đất phong hầu, chế độ châu quận kéo dài hơn một vạn năm rốt cục đã đến cực hạn của nó. Hiện tại phải thực hiện chế độ từ trước một vạn năm để bù lại loại cực hạn này.

Đại đa số mọi người đang vì có thể có được một mảnh đất hoàn toàn thuộc về mình mà hưng phấn, mà một số người khác thì càng suy nghĩ sâu xa hơn.

Số người được ban đất phong hầu trong lần này rất nhiều. Dù sao diện tích của Bắc Nguyên thật sự là rất lớn, thực hiện chế độ châu quận căn bản là hoàn toàn không thích hợp.

Đại Tấn chỉ lấy một chút đất nằm ở phía nam Bắc Nguyên, thành lập ra ba châu mới. Còn lại nằm ngoài phần đất của ba châu này thì hoàn toàn là đất để ban thưởng phong hầu.

Đến tận cùng vùng đất được ban cho mỗi người có diện tích lớn nhỏ thế nào, ngay cả hoàng đế cũng không rõ ràng lắm, hắn chỉ là nắm giữ một ít địa bàn của các thế gia và đại phái mà thôi.

Tiếp tục đến Lý gia ở Bình Châu, Mạnh gia ở Trữ Châu, Lưu gia ở Dự Châu...

Vân vân.

Mười hai đại thế gia lớn nhất Đại Tấn cũng nhận được phần đất phong nhiều nhất. Cũng là địa phương màu mỡ, có nhiều đồng cỏ và nguồn nước nhất trên thảo nguyên. Nhưng mà địa bàn của bọn họ lại rất gần nhau, mấy nhà cùng chen chúc ở một chỗ, cũng không biết là cố tình hay là vô ý mà biên giới của mấy vùng đất phong này cũng không rõ ràng lắm. Rõ ràng trong chuyện này có mưu mô.

Ô gia cũng nhận được một khối đất phong, giống như của Tiểu Báo Tử, đều sáu trăm dặm. Nhưng mà vùng đất phong của Ô gia lại cách vùng đất phong của Tiểu Báo Tử rất xa. Một cái ở phía đông, một cái ở phía tây, cách nhau chừng mấy nghìn dặm.

Ở trong hoàng cung, một tấm bản đồ bắc nguyên thật lớn bị phân chia thành vô số miếng đậu hủ nho nhỏ khác nhau, đừng có xem thường những miếng đậu hủ nho nhỏ này, nếu ước lượng theo diện tích thực tế thì mỗi một miếng đậu hủ này đều có diện tích tới mấy trăm dặm.

- Hai nghìn ba trăm năm mươi hai khối đất phong. Thủ đoạn của hoàng thượng thật cao minh!

Nhìn thấy thảo nguyên phương bắc giống như một khối bánh ngọt thật to bị phân cách thành nhiều mảnh như vậy, một lão đầu tử mặc áo xanh, cười như nở hoa.

- Không nói đến hiện tại trên thảo nguyên đã không có người nào. Cho dù là có người, muốn thống nhất được thảo nguyên, không có thời gian một nghìn năm thì cũng không làm được.

- Đây cũng không phải là thủ đoạn của ta, mà là thủ đoạn của người!

Tấn đế mỉm cười mân mê bộ râu dưới cằm, lộ ra vẻ đắc chí và hài lòng. Trong lịch sử khai quốc mấy trăm năm qua của Đại Tấn, vương triều Trung Nguyên đã trải qua mấy vạn năm, hẳn chính là vị vua đầu tiên có thể chinh phục được đại thảo nguyên phương bắc. Chỉ dựa vào cái công lao này, cũng có thể hoàn toàn áp chế tất cả các bậc minh quân hay là thánh quân trước kia.

- Thần chỉ đưa ra một cái đề nghị nho nhỏ mà thôi, nếu không phải là hoàng thượng anh minh, thì tất cả những chuyện này chẳng qua đều là một trò cười mà thôi!

- Tốt! Tốt! Hai người chúng ta cũng không cần phải tiếp tục ở chỗ này mà tăng bốc cho nhau nữa. Mã Thiên Trường muốn từ chức, người đã biết chưa?

- Đã biết rồi!

Nói đến chuyện này, nguyên bản sắc mặt của hai người đang hưng phấn đều trầm xuống.

- Người này, người nói xem, đến tận cùng là hẳn muốn làm cái gì?

- Hẳn muốn thoát ra!

Nam tử áo xanh thản nhiên nói.

- Hẳn không muốn tiếp tục nhúng tay vào vũng nước đục này!

- Nước đục? Đây là nước đục sao? Đây là thiên hạ đại sự? đây là thiên hạ đại cục, là công lao sự nghiệp bất hủ muôn đời, chẳng lẽ người cho rằng đây là nước đục sao?

Thanh âm của Tấn đế trong lúc đó bỗng vang lên. Về bất mãn không cần nói cũng biết.

- Không phải ta cho rằng, mà là hẳn cho rằng. Hẳn cảm thấy tất cả các công lao sự nghiệp này chỉ là vũng nước đục mà thôi, chúng ta đều rõ ràng, nếu không phải vì báo thù, đương nhiên hẳn cũng sẽ không trợ giúp ngài cướp ngôi, cũng sẽ không giúp ngài trấn thủ bắc cương nhiều năm như vậy. Hiện tại Bắc Nguyên đã bị tiêu diệt, nguyện vọng của hẳn đã thực hiện được. Hẳn muốn rời đi cũng là chuyện bình thường!

- Bình thường ? Hừ chuyện của hẳn. Không phải là chuyện của ta sao ?

Tấn đế nộ khí trùng thiên quát to.

- Qua nhiều năm như vậy ta để cho hẳn trấn thủ bắc cương, cho hẳn quyền hành ngút trời, để cho hẳn giúp ta kiềm giữ Bắc Nguyên, hiện tại thì tốt rồi, Bắc Nguyên đã bị tiêu diệt. Hẳn lại muốn đi, hẳn coi ta là cái gì ?

Nam tử áo xanh cũng không nói gì, trên thực tế, hẳn cũng không muốn nói chuyện.

Mã Thiên Trường và hẳn đều đã ở bên cạnh Tấn Đế từ rất lâu rồi, sở dĩ Tấn Đế có thể trở thành hoàng thượng, hai người bọn họ cũng có tám phần công lao. Mà sau khi Tấn Đế lên ngôi, hai người lại càng được tối trọng dụng và tín nhiệm, một người là đại tướng ở biên cương Bắc Nguyên, còn một người hành tẩu ở trong nội các. Phẩm chất không cao lắm, nhưng lại có quyền hành to đến kinh người. Gần như là tương đương với Trần lão gia tử Trần Dật Phu. Mà nếu so sánh trọng lượng lời nói trước mặt Tấn Đế, thì vị nam tử áo xanh này còn có quyền hành hơn cả Trần lão gia tử.

Cũng bởi vì như vậy nên hẳn hiểu rõ hơn tất cả những người khác, vì sao Tấn Đế phải phần nộ như vậy, đồng dạng hẳn cũng hiểu được trong lúc Tấn Đế rít gào như là oán phụ thì tốt nhất là không nên nói leo vào.

- Người nói, cái đơn xin từ chức này ta có nên phê chuẩn hay không?

Nghe Tấn Đế hỏi, hẳn ngẩng đầu lên, trên mặt lộ ra một nụ cười khổ.

- Bệ hạ, thứ lỗi thần nói thẳng, cái đơn xin từ chức này, ngài có phê chuẩn hay không, kết quả cũng giống nhau. Nếu như ngài không phê chuẩn, tên vương bát đản này cũng nhất định sẽ đi, chẳng thà phê chuẩn còn hơn!

- Phê chuẩn, chẳng phải là rất tiện nghi cho hần sao?

Tần Đế quát.

- Cái này cũng không hần, trong lúc tiêu diệt Bắc Nguyên, hần đã lập được rất nhiều công lao, nói là công lao đệ nhất cũng không sai. Bắc Nguyên này còn có mấy chỗ địa bàn cực lớn chưa phân chia, ngài liền phát một chỗ lớn cho hần, để cho hần đi đến phương bắc gây sức ép. Dù sao khi hần từ chức, hần cũng cần có một chỗ để ở, ngài ban đất cho hần, có thể nói là chỗ đặt chân tuyệt hảo cho hần, hần không có lý do gì để từ chối cả!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

465. Chương 489: Vũ Dương Huyền Tử, Sau Trăm Dặm Đất Phong. (2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 489: Vũ Dương Huyền Tử, sau trăm dặm đất phong. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Nhưng mà....!

- Bệ hạ, ngài căn bản là không cần lo lắng tên vương bát đản này, nhiều năm như vậy ngài còn chưa nhìn ra được sao? Hần vốn là một người không có dã tâm, lại không có con trai, chỉ có một đứa con gái chưa lập gia đình. Cho hần một vùng đất lớn một chút, hoàn cảnh tốt một chút, chỉ cần hần đến nơi đó, cũng tương đương với trợ giúp hoàng thượng trấn áp đám thổ tài chủ này, dù cho hần không có ý tứ này, đám thổ tài chủ kia cũng sẽ không dám làm bừa.

- Hần sẽ đi sao?

- Cho hần một nơi non xanh nước biếc, tự nhiên hần sẽ đi!

Nam Tử áo xanh cười nói.

- Vậy thì cứ theo ý tứ của người!

Tần Đế gật đầu, vừa rồi mặc dù hần thực sự phẫn nộ, mắng cho tên vương bát đản kia một trận. Nhưng mà ở chung nhiều năm như vậy, hần cũng hiểu rất rõ cá tính của Mã Thiên Trường. Nếu như mình thật sự không phê chuẩn cho hần, tên vương bát đản này nhất định sẽ từ quan mà đi, quả thực như vậy thì mặt mũi của mình sẽ bị mất hết. Chẳng thà thật sự thuận theo ý của hần, ban cho hần một vùng đất phong tốt, cho hần đến đó ở. Người này nhận của mình một cái nhân tình, nói không chừng sẽ giúp mình giám sát chặt chẽ đám thổ tài chủ ở thảo nguyên phương bắc.

Thổ tài chủ, đây là cách mà vua tôi hai người gọi đám chủ nhân của vùng đất vừa được ban thưởng. Những người này một khi đã được ban đất phong hầu, nhất định sẽ trở thành chúa đất, nhưng mà Tần Đế cảm thấy, gọi là cái gì chúa đất thật sự là không thích hợp, cho nên nam tử áo xanh liền gọi bọn họ là thổ tài chủ, dần dà cũng thành quen.

- Về kiện cổ bảo Lưu Ly Ngọc Tịnh bình kia, thật sự không có cách gì sao?

Đột nhiên trong lúc đó, lời nói của Tần Đế chợt xoay chuyển.

- Không có biện pháp, Tiên Cung đã trả lại thù lao, còn trả thêm cả tiền bồi thường, hơn nữa cũng nói rõ sẽ không tiếp tục nhận chuyện này!

- Như vậy, có cách khác hay không...

- Tiên Cung cũng không làm được, những tổ chức khác cũng khẳng định là không làm được!

Nam tử áo xanh cười khổ nói.

- Bệ hạ, coi như thôi đi, thứ cổ bảo như Lưu Ly Ngọc Tịnh bình vốn dĩ không nên xuất hiện ở trên đời này. Mã Thiên Trường đã để lộ ra, ta dự đoán phiền phức của hần cũng sẽ không nhỏ đâu!

- Người khác có thể không biết rõ lai lịch xuất thân của thằng nhãi Mã Thiên Trường, chứ chúng ta còn không rõ sao? Hần có Ngũ Trang Quan chống lưng, cho dù là có phiền toái cũng sẽ không quá lớn!

- Vậy là được rồi, bệ hạ, cổ bảo Lưu Ly Ngọc Tịnh Bình này ở lại trên người hần càng an toàn hơn so với ở trong tay của ngài!

- Hừ hần là tổng đốc của Vân Châu mà trong tay lại có một kiện pháp bảo có thể trấn áp số mệnh như vậy. Ta là hoàng đế của Đại Tấn, mà lại chỉ có một kiện pháp khí Thuần Dương thôi, chẳng lẽ người không thấy như thế nào không ổn sao?

- Lưu Ly Ngọc Tịnh bình là kiện pháp bảo có thể trấn áp được số mệnh, nhưng mà thời đại ngày nay cũng không giống như thời đại ngày xưa, hiện tại cũng không phải là thời thượng cổ. Lại muốn loại pháp bảo có thể trấn áp số mệnh, hoàng thượng à, tốt quá hóa dở đó!

- Những lời người nói, cũng không phải là ta không hiểu được, nhưng mà vừa nghĩ tới tên khốn kiếp kia, ta lại không nhịn được mà muốn phát hỏa!

- Cái này cũng thể hiện rõ tính tình của bệ hạ!

Nam tử áo xanh cười nói.

Tấn Đế ngẩng đầu, nhìn hần một cái.

- Đúng vậy sao?

- Đúng vậy, bệ hạ!

Hai người đồng thời nở nụ cười.

- Được rồi, vậy thì chúng ta hãy suy nghĩ xem, nên ban thưởng cho vị Mã đại tổng đốc ở địa phương nào thì thích hợp!

- Chúc mừng Chu trưởng lão!

Sau khi triều đình ban thưởng cho Tiểu Báo Tử xong, hần mặt mày hớn hờ đi ra thì gặp Ô Duyên Thắng và Lữ Nhất Nguyệt, trăm miệng một lời bắt đầu chúc mừng.

Sáu trăm dặm đất phong!

Cái này cũng tương đương với phần đất phong Ô gia được ban thưởng, Vũ Dương Huyện Tử, đây là tước vị ngũ phẩm. Cũng tương đương với gia chủ của Ô gia Ô Duyên Thắng. Phong thưởng cá nhân của Tiểu Báo Tử cũng có thể xem như là hậu hĩnh.

- Đâu có đâu có!

Tiểu Báo Tử vội vàng nói.

- Ta cũng không biết Hắc Thạch Dụ này là ở địa phương nào!

- Ai biết được?

Ô Duyên Thắng cũng nở nụ cười khổ.

- Quyết định của triều đình lúc này đây cũng thật phần đột ngột, thảo nguyên phương bắc lại quá lớn. Ô gia ta cũng được ban cho sáu trăm dặm, đêm qua ta cùng với Lữ trưởng lão tìm cả nửa ngày trên bản đồ

mới tìm được. Vừa nhìn cũng thấy khá tốt thế nhưng lại kề bên Đông Hải, cách Vân Châu gần ngàn dặm, ta phỏng chừng hiện tại ngay cả khói bụi cũng không có!

Lữ Nhất Nguyệt ở một bên gật đầu đồng ý, nhưng mà trong mắt của hắn Tiểu Báo Tử lại có thể nhìn thấy một tia hâm mộ và chua xót.

Hắn là đại trưởng lão của Ô gia, tuy rằng trong cuộc chiến với Bắc Nguyên cũng có tác dụng rất lớn, nhưng là chiến lực lớn nhất của Ô gia, hắn phải ở lại canh chừng Ô gia, nên cũng không lập được nhiều công lao gì trên chiến trường cả, bởi vì không có công lao nên cũng chẳng có cái gì phong thưởng. Mà một ít con cháu của hắn tuy rằng cũng được ra chiến trường, nhưng bắt đầu dĩ là tu vi thật sự quá thấp, cho nên cũng không lập được công lao đủ nhiều để được ban đất. Bởi vậy chứng kiến Tiểu Báo Tử và Ô Duyên Thắng thảo luận chuyện tình phong đất, hắn có vẻ có chút không được tự nhiên.

Ô Duyên Thắng và Tiểu Báo Tử đều là nhân vật thông minh lanh lợi vô cùng, sao lại không biết trong lòng hắn đang suy nghĩ gì. Nhưng mà chuyện này bọn họ cũng không có cách nào, vô luận là hắn hay là Ô Duyên Thắng, cũng sẽ không cắt một phần đất phong ra đưa cho hắn, dù rằng luật pháp Đại Tấn cũng cho phép làm như vậy.

Cho nên, hai người đều rất ăn ý không thảo luận vấn đề này nữa.

Mấy ngày kế tiếp, Tiểu Báo Tử liền đi dạo xung quanh kinh thành Đại Tấn mấy ngày, tuy rằng mới trải qua chiến tranh loạn lạc, nhưng mà ở vùng Kiền Châu phúc địa, trung tâm của Trung nguyên. Trong kinh thành của Đại Tấn, căn bản sẽ không có một chút dấu vết trải qua chiến tranh. Trái lại sau khi Bắc Nguyên bị tiêu diệt, trong kinh thành đã lâm vào một bầu không khí cực kỳ cuồng nhiệt.

Đúng vậy là cuồng nhiệt. Bắc Nguyên bị tiêu diệt, không chỉ là kinh thành Đại Tấn, mà là tất cả các địa phương của Đại Tấn đều lâm vào một loại cảm xúc cuồng nhiệt, mà chuyện triều đình ban đất phong hầu tiếp theo, càng làm cho loại cuồng nhiệt này đạt đến cực hạn.

Ai mà không muốn đạt được một khối đất đai? Ai mà không muốn trở thành chư hầu một phương?

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

466. Chương 490: Vũ Dương Huyền Tử, Sau Trăm Dặm Đất Phong. (3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 490: Vũ Dương Huyền Tử, sau trăm dặm đất phong. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Chuyện này trước kia rất khó thực hiện, trừ phi người lập được công lao, hoặc là có được một thế lực thật lớn, mới có thể giống như Mã Thiên Trường, làm đại tổng đốc của Vân Châu, được xưng là chư hầu một phương.

Có thể giống như vậy, nhưng mà mỗi người đều biết. Chư hầu một phương như vậy chỉ là do người ta khen tặng người, bởi vì người cũng không phải là chư hầu chân chính, chỉ là một quan chức bị triều đình chỉ huy mà thôi.

Chư hầu, từ thời trung cổ, đúng là để gọi các vương công quý tộc được ban đất phong hầu. cũng chỉ có vương công quý tộc được ban đất phong hầu mới có thể được xưng tụng là chư hầu một phương.

Hiện tại chế độ ban đất phong hầu đã xuất hiện lại sau hơn một vạn năm biến mất, mà chư hầu đã tiêu thất sau hơn vạn năm cũng lại một lần nữa xuất hiện trước mặt thế nhân.

Những gia tộc, và cá nhân được ban đất phong hầu này, vô luận là được thưởng địa phương lớn hay bé, phi nhiều hay không, cũng đều là chư hầu chân chính.

Mà chư hầu làm cho người ta ấn tượng đầu tiên chính là cái gì?

Chúa đất!

Ấn tượng thứ hai là gì?

Tranh bá!

Chư hầu tranh bá, anh hùng lớp lớp xuất hiện.

Đây là một câu thành ngữ của Đại Tấn, truyền lưu mấy vạn năm.

Hơn hai nghìn chư hầu, ở trên thảo nguyên phương bắc không một bóng người, chỉ cần nghĩ cũng biết, sẽ có bao nhiêu rối loạn!

Những chuyện này, cũng chính là điều Tấn Đế muốn.

- Hắc hắc, Thống lĩnh đại nhân, người xem ngày hôm nay chúng ta đi tới chỗ nào?

Tiểu Báo Tử nhàn nhã tiêu sái đi ở trên đường, Tiểu Độc tung ta tung tăng đi chạy dưới chân hắc, mà ở phía sau là Chu Sẹo.

Thằng nhãi Chu Sẹo này, thực lực trong ba năm qua tiến bộ vô cùng mau, đã có tu vi tứ phẩm rèn cốt giới. Tu vi tứ phẩm không cao không thấp, cũng có thể coi là một cao thủ, cho dù là vào trong một thế gia cỡ trung như Ô gia cũng có thể làm được trưởng lão rồi.

Từ sau khi Tiểu Báo Tử một lần nữa tới Giang Tâm Đảo, hắc liền luôn luôn đi theo sau Tiểu Báo Tử thậm chí còn muốn từ chức. Trên thực tế không chỉ có một mình hắc có ý tưởng này, mà ngay cả đám Khuê Thành, Giang Hiểu, mấy tên đầu lĩnh thủy quân Giang Thành cũng có ý tưởng này.

Ba năm nay, tuy rằng có một thống lĩnh thủy quân mới, nhưng thống lĩnh thủy quân này cũng không có thực quyền quá lớn, bởi vì đám binh lính thủy quân này đã thống nhất thành một đoàn rồi, vẫn có Giang Hiểu, võ có Chu Sẹo, hơn nữa An Xa đường có tiền vốn hùng hậu ủng hộ, khiến cho hắc căn bản là không thể nhúng tay vào quyền lực bên trong thủy quân.

Nhưng mà bọn Giang Hiểu cũng là người thông minh. Sẽ không làm khó quá đáng vị thống lĩnh thủy quân này, cho nên trong ba năm qua, thể diện của mọi người cũng đều không có trở ngại. Vị tân thống lĩnh thủy quân này muốn làm việc gì, chỉ cần không mạo phạm đến lợi ích của thủy quân, thủy quân cũng sẽ không hề phản kháng mà nghe theo, cho nên trong ba năm nay tất cả mọi người đều bình an vô sự.

Trong ba năm, dựa vào những dược liệu ngày đó Tiểu Báo Tử tặng cho, cũng với một ít tích lũy, thực lực của Chu Sẹo rốt cục cũng đột phá tứ phẩm, trở thành đệ nhất cao thủ trong thủy quân Giang Thành, nhưng mà đối với chuyện tình của thủy quân Giang Thành hắc cũng không hề quan tâm nữa.

Trong chuyện này, chỉ sợ là người trong võ lâm đều có thể lý giải được. Sau khi người có được thực lực cực mạnh, người sẽ không cảm thấy hứng thú đối với một số chuyện tình của thế gian nữa.

Mà đồng dạng hắc cũng phát hiện, sau khi tu vi tiến vào tứ phẩm, tốc độ của hắc liền trở nên chậm chạp. Nếu không có cường giả chân chính chỉ điểm, bằng vào trụ cột của hắc, căn bản đừng nghĩ tới tiếp tục tiến thêm một bước, mà trên đời này, chân chính có thể giúp được hắc cũng chỉ có một người là Tiểu Báo Tử. Cho nên, hắc đợi đến khi Tiểu Báo Tử trở lại Giang Tâm Đảo, liền dứt khoát đi theo phía sau Tiểu Báo Tử, không muốn tiếp tục trở về.

Về phần đám người Vương Thành. Bọn họ thấy được tiền đồ tươi sáng của Tiểu Báo Tử.

Sống ở cái Giang Thành nho nhỏ, cho dù là có tiền thì cũng có ích lợi gì đây?

Hiện tại triều đình đã tiêu diệt Bắc Nguyên, thảo nguyên rộng lớn cũng trở thành đất phong, mọi người đều nói một thời đã mới đã sắp đến. Đi theo phía sau Tiểu Báo Tử, bước lên võ đài lớn hơn, mới là việc bọn hắc nên làm.

Bọn hắn tuy rằng đã không còn trẻ, nhưng mà đều là tráng niên chính trực, vẫn còn chưa tới tuổi về quê dưỡng già. Bọn hắn cũng có hùng tâm, cũng có chí khí, chỉ là lúc trước không có cơ hội thôi, hiện tại cơ hội ở ngay trước mắt bọn hắn, đương nhiên bọn hắn cũng sẽ không bỏ qua.

Đối với Tiểu Báo Tử mà nói, hiện tại đích thật là hắn cũng đang cần một ít thủ hạ giống như bọn họ.

Hắn vốn không phải là một tên quân sự, trong thời gian làm thống lĩnh trước kia, liền giao tất cả chuyện này cho Vương Thành quản lý. Sau này lại từ chức thống lĩnh, Lý Nguyên lên làm tân thống lĩnh, kỳ thật cũng không có chuyện gì cần phải quản, chỉ phụ trách ra sức mà thôi.

Hiện tại bất đồng, hắn có một cái tước vị, một vùng đất phong, vô luận là vùng đất phong có bao nhiêu, phì nhiêu hay không phì nhiêu, có đáng giá hay không đáng giá, hắn cũng không thể tùy tiện tiện được. Cho dù là chính mình không ở, lưu lại cho người nhà ở cũng tốt. Nhưng mà vùng đất cần phải được quản lý, mà rất rõ ràng là Chu gia vốn xuất thân từ vùng rừng núi vì vậy rất kém trong vấn đề này, căn bản sẽ không có nhân tài trong phương diện này. Nhân tài biết cách quản lý nội bộ lại chấp nhận đi theo hắn giống như Vương Thành và Giang Hiểu, đương nhiên là muốn tìm cũng không tìm thấy.

Nhưng mà, vùng Giang Tâm Đảo và An Xa đường hắn cũng không muốn buông tay, cho nên lần đầu tiên hắn cảm thấy thủ hạ và nhân công trong tay mình vốn dĩ đã thiếu thốn, giờ lại càng không đủ dùng.

Nhưng mà Giang Hiểu đã giúp hắn giải quyết chuyện tình Giang Tâm Đảo và An Xa đường.

- Đại nhân yên tâm, thủy quân ở Giang Tâm Đảo đều là người của chúng ta. Thực lực của mấy tên tiểu đội trưởng kia đều không tệ, năng lực cũng rất mạnh mẽ. Sau khi chúng ta đi, tự nhiên bọn hắn sẽ leo lên vị trí của chúng ta, thủy quân của cả Giang Thành đều là người của chúng ta, cũng không phải chúng ta đi rồi thì người khác có thể động vào được. Ngài đừng quên chúng ta cũng có quan hệ với bọn thủy phi trên sông, tầng quan hệ này được củng cố sẽ có ưu đãi thật lớn đối với mọi người. Một khi thủy quân Giang Thành xảy ra vấn đề, bọn thủy phi sẽ là người thứ nhất không đáp ứng. Theo suy nghĩ của ta dù là thành chủ Giang Thành cũng tốt, hay là thống lĩnh đại nhân đương nhiệm cũng tốt. Điều không có gan động đến thủy quân Giang Thành của chúng ta.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

467. Chương 491: Vũ Dương Huyền Tử, Sau Trăm Dặm Đất Phong. (4)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 491: Vũ Dương Huyền Tử, sau trăm dặm đất phong. (4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Đây là những lời Giang Hiểu nói với hắn, tuy rằng giảng giải không quá rõ ràng nhưng mà một chút cũng không thể nghi ngờ, cho dù bọn hắn có rời đi thì Giang Tâm Đảo vẫn là của hắn. Đối Giang Hiểu hắn thực sự yên tâm cũng rất có lòng tin.

Bởi vậy khi đám người bọn hắn muốn đi theo Tiểu Báo Tử đến kinh thành. Tiểu Báo Tử cũng không lo lắng nhiều liền đồng ý.

- Hôm nay đi chỗ nào? Người muốn đến chỗ nào? Ta nói cho người biết, đừng có nghĩ đến việc đưa ta đến mấy chỗ lầu xanh. Đừng cho là ta không biết mấy ngày nay người thường trốn đi đâu!

Tiểu Báo Tử cười lạnh nói.

- Ta không dám !

Dù là da mặt của Chu Ba rất dày, nhưng nghe được Tiểu Báo Tử nói vậy thì khuôn mặt già nua đỏ bừng.

- Đại nhân, ta biết một tửu lâu, đồ ăn rất không tệ, chúng ta đến đó được không?

- Người đi đi, ta còn có việc.

Tiểu Báo Tử nói.

- A, đại nhân. Ngài không ăn cơm à?

- Ta muốn đi dạo quanh các nhà sách một vòng. Ta biết đối với loại địa phương này người không có hứng thú.

Tiểu Báo Tử khoát tay nói.

- Đi thôi đi thôi!

- Đại nhân, ngài lại muốn đi hiệu sách à.

Trên mặt Chu Sẹo hiện lên thần sắc cổ quái, hắn đã cùng với Tiểu Báo Tử đi dạo mấy ngày ở trong kinh thành. Nhưng mà địa điểm đi dạo mỗi ngày của Tiểu Báo Tử đều là hiệu sách. Mấy ngày nay, gần như tất cả các hiệu sách trong kinh thành hắn đều đã đi qua một lần, hơn nữa mỗi một lần cũng đều mua một đồng sách về. trong vài ngày đầu hắn còn đi theo Tiểu Báo Tử, về sau Tiểu Báo Tử nhìn thấy sắc mặt của hắn càng ngày càng khổ, liền dứt khoát đuổi hắn đi. Một mình đi lang thang ở trong hiệu sách, càng được thanh tĩnh.

- Đúng thế! Đại nhân ta lại muốn đi hiệu sách, không chỉ như thế, ta còn muốn tiếp tục mua rất nhiều sách.

Tiểu Báo Tử nói.

- Mau cút đi.

- Dạ!

Chu Sẹo nói, đối với việc đi dạo hiệu sách, một chút hứng thú hắn cũng không có, nghe được Tiểu Báo Tử nói vậy, hắn như được đại xá, chạy trốn còn nhanh hơn thỏ.

Đi dạo hiệu sách là một cái thói quen nhỏ của Tiểu Báo Tử ở kiếp trước. Ở kiếp này, hắn lại tìm được chỗ tốt rất lớn từ trong sách, vậy nên đối với hiệu sách hắn cũng có một tia tình cảm thân thiết.

Mà kinh thành lại là đô thành lớn nhất của Đại Tấn. là chỗ tốt hạng nhất nhì trong thiên hạ, cũng là trung tâm kinh tế văn hóa của thiên hạ. Tầng thư trong hiệu sách của kinh thành thì phong phú hơn rất nhiều so với quận Vân Châu xa xôi hay là địa phương nhỏ như Gianh Thành. Mà Tiểu Báo Tử cũng tìm được rất nhiều thứ hắn muốn biết ở trong những quyển sách này.

Đã nhiều ngày, tất cả các hiệu sách lớn nhỏ trong kinh thành hắn đều đã đi dạo qua. Tuy rằng hắn còn trẻ tuổi nhưng vung tay lại cực kỳ hào phóng, chỉ cần thấy cái gì vừa mắt, tất nhiên hắn sẽ mua. Bởi vậy hắn cũng trở thành khách quý của những cửa hàng này.

Ngư Thị phố, là một trong những phố cổ của kinh thành, bên trong một cái hiệu sách gần chợ, Tiểu báo Tử ghé qua nhiều nhất cũng chính là chỗ này.

Lão bản của những hiệu sách này cũng không biết thân phận của hắn, chỉ cho rằng hắn là một thiếu gia phú quý nào đó, đi du ngoạn ở trong kinh thành, nên coi hắn là một con cá lớn.

Cho nên, Tiểu Báo Tử vừa đến Ngư Thị phố, liền lập tức bị một đám lão bản xung quanh nhiệt tình với đến.

Tiểu Báo Tử cũng cười chào hỏi lại những lão bản đó. Trong lúc bước vào một cửa hàng ở mặt tiền, cước bộ của hắn chợt dừng lại, ánh mắt chú ý sang một bên.

- Thật là một tiểu cô nương xinh đẹp.

Một cô nương thật xinh đẹp, khuôn mặt tinh tế, dịu dàng động lòng người, bộ dáng chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi, bên người mang theo một tiểu nha hoàn, đang đi lang thang ở trong Ngư Thị phố.

Hai tiểu cô nương này đều mặc nam trang, nhưng Tiểu Báo Tử chỉ liếc mắt một cái, liền nhận ra bọn họ là nữ giả nam trang. Không chỉ có hắn đã nhìn ra mà hầu hết đám người ở trong Ngự Thị phố này cũng đều nhìn ra.

Nhưng ầm Ngự Thị phố là một phố bán sách, người tới nơi này đều là người nhã nhặn. chứng kiến hai tiểu cô nương giả trang thành nam nhân, cũng làm như không phát hiện. Ngược lại, đám lão bản nhìn thấy các nàng giống như là nhìn thấy dê béo, nhiệt tình hướng tới các nàng mời chào mua sách.

Đương nhiên, trong đó cũng có một vài ánh mắt không có hảo ý, đối với những thứ này, Tiểu Báo Tử cũng chỉ cười nhẹ.

Nay cô gái giả trang nam nhân này nhất định là rất có lai lịch. Hiện tại đang đi theo phía sau, chí ít có năm sáu tên cao thủ đang âm thầm trông chừng. Nếu ai không có mắt tìm hai tiểu cô nương này phiền phức, vậy có thể xác định chắc chắn là đã đá trúng thiết bản rồi.

Sau đó, hai tiểu cô nương đang đi dạo xung quanh bỗng ngẩng đầu lên, chạm vào ánh mắt của Tiểu Báo Tử.

Nhìn thấy Tiểu Báo Tử, tiểu cô nương đầu tiên là lặng đi một chút. Sau đó trên mặt hiện lên một tia hoang mang, cánh tay khẽ huých vào tiểu nha hoàn bên cạnh rồi chỉ chỉ vào Tiểu Báo Tử. Tiểu nha hoàn kia cũng ngẩng đầu nhìn sang chỗ Tiểu Báo Tử, đồng dạng nàng cũng lặng đi một chút, sau đó khuôn mặt nổi lên biểu tình không thể tưởng tượng nổi.

- Các nàng biết ta!

Chứng kiến biểu tình của hai người, lại liên tưởng đến đám cao thủ ẩn ở phía sau, Tiểu Báo Tử nhất thời hiểu rõ, hiện tại hắn rất nổi tiếng, rất được ưa chuộng.

Không phải có một câu nói như vậy sao. Người nổi tiếng thật nhiều rắc rối.

Ở thế giới này mặc dù không có cái gì camera, nhưng cũng không thiếu đại sư am hiểu hội họa. Theo như hắn biết, bức họa vẽ hắn sớm đã được lưu truyền rộng rãi bên ngoài. Mỗi một thế lực cường đại đều có, một mặt là bởi vì bọn họ không muốn bởi vì không nhận ra hắn mà phát sinh chút hiểu lầm, còn mặt khác là có ý đồ riêng.

Rất rõ ràng, hai tiểu cô nương này đã từng nhìn thấy bức họa của hắn, cho nên hiện tại mới có biểu tình như vậy.

Nếu đã bị đối phương nhận ra, Tiểu Báo Tử nhẹ nhàng cười tiến lên nói.

- Xin chào hai vị công tử!

Thấy Tiểu Báo Tử đột nhiên tiến lên nói chuyện cùng các nàng, hai người hiển nhiên đều chưa có chút chuẩn bị tâm lý, hơi có chút bối rối.

- Người, người nói chuyện với chúng ta sao?

Tiểu cô nương xinh đẹp hỏi.

- Đương nhiên, tại hạ thấy hai vị công tử phong tư yếu diệu, khí vũ bất phàm cho nên muốn đến kết giao một chút. Tại hạ là Vân Châu Chu Báo. Xin hỏi quý tính đại danh hai vị!

- Chu, Chu Báo, người thật sự là Vân Châu Chu Báo!

- Đúng là tại hạ!

Tiểu Báo Tử mỉm cười nói. Tâm thần hoàn toàn đặt ở trên người đám cao thủ xung quanh, khi hắn tiếp cận hai người này thì đám cao thủ ẩn ở một nơi bí mật nào đó ngoài kia đã có chút động tĩnh. Nhưng mà lại không có một người nào tiến lên.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

468. Chương 492: Ta Nghĩ Cần Có Một Cái Nhà! (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 492: Ta nghĩ cần có một cái nhà! (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Người đứng là Vân Châu Chu Báo!

Tiểu cô nương ăn mặc giống như một gã sai vặt ở đằng sau kia cũng nhin không được hỏi lại một lần nữa.

Tiểu Báo Tử không trả lời chỉ gật gật đầu.

- Tại hạ Yến Phi, đây là thư đồng của ta Tiểu Hoàng!

Cô nương xinh đẹp kia cũng học Tiểu Báo Tử ôm quyền nói.

- Thì ra là Yến Công tử, tại hạ hữu lễ!

Tiểu Báo Tử nghe cô nương xinh đẹp này nói xong liền lặng đi đôi chút. Họ Yến chính là quốc hộ, chẳng lẽ cô gái này chính là hoàng thân quốc thích.

Lúc này Yến Phi cũng đã khôi phục lại tinh thần, bắt đầu hàn huyên với Tiểu Báo Tử.

Trò chuyện cũng không khẩn trương mà rất lơ lửng. Hai người vừa nói vừa cười, giống như đã trở thành bằng hữu nhiều năm vậy. Nhìn thấy cảnh này, gã sai vặt tên là Tiểu Hoàng sửng sốt, có chút nghi hoặc không biết đến tột cùng Tiểu Báo Tử có thủ đoạn gì, có thể thân thiết với công chúa điện hạ như vậy.

Niềm vui nhân sinh chính là sở trường đóng kịch của Tiểu Báo tử. Huống chi đối mặt lại là một tiểu cô nương chưa hiểu chuyện đời. Kiếp trước ở trên internet đọc được vô số chuyện cười, lại càng thuận miệng nói ra, cho nên chỉ dùng công phu mấy câu, liền tạo được hứng thú cho Yến Phi.

Ba người đi dạo theo Ngự Thị Phố, vừa đi vừa nói chuyện.

- Thật sự là nghe danh không bằng gặp mặt, trên giang hồ đồn Chu huynh hung thần ác sát như hổ lang, không thể tưởng tượng được huynh lại là một người nho nhã, thông thái như vậy.

- Chưa hẳn đã là như vậy, không có lửa thì làm sao có khói, chỉ là tâm tình của ta hôm nay tốt mà thôi, nếu ngày nào đó tâm tình của ta không tốt, vậy thì sẽ giống như là hổ lang!

Tiểu Báo tử cười nói:

- Yến huynh hôm nay tới nơi này để mua sách à?

- Đúng vậy, Chu huynh cũng đến mua sách à?

- Ta là người thích nghiên cứu tạp thư, càng là sách lạ kỳ cổ quái ta càng thích, thời gian ở Vân Châu trước kia, hiệu sách rất ít, lần này đến kinh thành đương nhiên là phải đi thỏa mãn thú vui này rồi!

- Thỏa mãn, người đi dạo hiệu sách là để thỏa mãn!

Yến Phi tò mò hỏi.

- À không, còn mua sách nữa !

Tiểu Báo Tử dẫn theo Yến Phi vào một hiệu sách.

- Ta đã đi dạo vài ngày ở Ngự Thị phố này, đối với nơi này cũng coi như có chút quen thuộc, hiệu sách này là một trong những nhà có nhiều sách nhất, cũng rất đa dạng, cho nên ta cũng thích tới nơi này nhất !

Nói xong, liền cầm một quyển sách lên, lật ra đọc.

Yến Phi nhìn quanh bốn phía, chợt thấy trên cái giá sách bên cạnh có đặt một quyển sách, trong mắt sáng ngời, cầm quyển sách lên, chăm chú đọc giống như Tiểu Báo Tử.

- Như thế nào, Yến huynh cảm thấy hứng thú đối với y thuật sao ?

Tiểu Báo Tử lật ra vài trang sách, để qua một bên, khước mắt nhìn sang bên cạnh, chứng kiến quyển sách Yến Phi cầm trên tay, cười hỏi.

- Cũng không phải, chỉ là muốn tìm phương thuốc cổ truyền trị đau đầu thôi!

- Phương thuốc cổ truyền?

Tiểu Báo Tử cười cười.

- Nếu quả thật là bị đau đầu, vậy thì sao không tìm một thầy thuốc giỏi, xem có thể chữa được không, phương thuốc cổ truyền tác dụng không lớn lắm!

- Vì sao?

Yến Phi khó hiểu hỏi.

- Ta nghe kể một ít phương thuốc cổ truyền rất hữu hiệu mà!

- Phương thuốc cổ truyền, sở dĩ được gọi như vậy là bởi vì chúng nó đều có tác dụng ngẫu nhiên, đối với những người khác nhau cũng có kết quả khác nhau. Đối với người này có thể là thuốc đến bệnh tan, đối với người khác không chừng lại là độc dược trí mạng!

- A?

Yến Phi cả kinh, vội vàng ném quyển sách trên tay đi, nhìn thấy Tiểu Báo Tử tươi cười nhìn mình, khuôn mặt không khỏi nóng lên.

- Người đùa bỡn ta?

- Không có, ta nói rất đúng sự thật!

Tiểu Báo Tử cười nói.

- Nhắc tới phương thuốc cổ truyền này, ta lại nhớ tới một chuyện cười?

- Chuyện cười?

Vừa rồi dọc đường, Tiểu Báo Tử đã kể cho hần nghe không ít chuyện cười, khiến nàng thập phần vui vẻ, hiện tại vừa nghe phương thuốc cổ truyền cũng có chuyện cười, nàng không khỏi tò mò.

- Truyện cười gì, kể cho ta nghe một chút!

- Được!

Tiểu Báo Tử gật đầu nói.

- Trong đất Thục có một người, học văn ba năm, cả ba năm đều không thi đỗ. Sau chuyển qua học võ, cũng chẳng làm được trò trống gì. Chuyển qua học y thuật, lại sáng tạo ra phương thuốc cổ cực kỳ tốt!

Sau khi nói xong, Yến Phi và Tiểu Hoàng đều che miệng cười, qua một lúc lâu mới nhịn lại được, Yến Phi hung hăng lườm Tiểu Báo Tử một cái.

- Từ trước đến nay nào có người nào như vậy, người bịa chuyện à!

- Sao lại không có được? Nếu không có người như vậy, làm sao trên đời này lại có thể có nhiều phương thuốc cổ truyền như vậy?

Nói xong, mọi người lại cười lớn một trận.

Mấy người nói chuyện một hồi, sau khi nghe xong mấy câu chuyện cười thì quan hệ của ba người cũng thân cận hơn không ít, gia đình Yến Phi có truyền thống học thức, Tiểu Báo Tử thì có kinh nghiệm hơn người khác cả một đời người, kiếp này cũng xem rất nhiều tạp thư, hơn nữa Tiểu Báo Tử rất giỏi quan sát nét

mặt, cách nói năng nho nhã, bất tri bất giác liền dùng tới một ít chiêu thức tán gái xem trong sách, hai người càng nói càng hợp, càng nói càng vui vẻ, rất có cảm giác thân thiết.

Khiến cho Tiểu Hoàng đứng ở một bên, ứa cả mồ hôi, nàng là một hạ nhân, một nô tài trong cung, tính mạng của nàng thậm chí còn không bằng con chó, bởi vì công chúa là người tốt, coi nàng như chị em ruột cho nên những ngày nàng ở cùng công chúa mới dễ dàng như vậy. Lần này cùng công chúa đi ra ngoài một chuyến, nếu công chúa đi theo tên nam nhân này, nàng cũng chỉ có một con đường chết.

Nhưng mà Công Chúa và Tiểu Báo Tử nói chuyện ăn ý như vậy, nàng cũng không có lá gan quấy rầy, chỉ có thể ở nơi này lo lắng suy nghĩ.

Tiểu Báo Tử dẫn Yến Phi đi dạo hai vòng quanh Ngự Thị Phố, chính mình mua bảy tám quyển sách. Nhìn mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, nhân tiện nói.

- Yến huynh, ta thấy cũng không còn sớm nữa, không bằng tìm một chỗ nào đó ăn chút gì, lấp đầy cái bụng đã, được không?

- Được.

Lông mày Yến Phi khẽ nhíu, trong mắt hiện lên một tia hưng phấn.

- ta nghe nói Hương Mãn Lâu, chính là lầu đệ nhất kinh thành, đến đó ăn đi?

- Hương Mãn Lâu?

Tiểu Báo Tử lắc đầu liên tục.

- Không không không, cái địa phương ấy nhìn thì tốt mà lại không ra gì? Chỉ có cái biển vàng mà thôi. Nếu người thật sự muốn ăn no, ăn ngon thì phải đến Địa Đàn phố, nơi đó cái gì cũng có, vừa tiện lại vừa ngon, hơn nữa có thể thưởng thức đặc sản của kinh thành!

- Người mới tới kinh thành không bao lâu, nhưng lại rất quen thuộc với kinh thành?

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

469. Chương 493: Ta Nghĩ Cần Có Một Cái Nhà! (2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 493: Ta nghĩ cần có một cái nhà! (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Ôi, không có cách gì cả, cái gì ta cũng không thích, chỉ thích ăn ngon thôi!

Tiểu Báo Tử hắc hắc cười nói.

- Thế nào, đi cùng ta chứ!

- Được!

Yến Phi cũng không từ chối, để cho Tiểu Báo Tử dẫn đường, đi tới Địa Đàn phố.

Hoàng Thành, Thượng Lâm Uyển.

Ánh Trăng sáng ngời tỏa ra ánh sáng màu bạc lấp lánh, khiến cả Thượng Lâm Uyển lâm vào một mảnh lung linh sương tuyết.

Bên trong Thượng Lâm Uyển, hoàng đế Đại Tấn Yến Vân Thiên ngồi bên cái bàn đá trong đình viện, cầm trong tay một chén trà, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm bóng đen ở trước người hắn.

- Cái gì, Chu Báo, Vân Châu Chu Báo và Phỉ nhi đi dạo cả một ngày?

- Đúng vậy, thưa bệ hạ!

- Vì sao các người không ngăn cản?

- Chu Báo Cùng với công chúa trò chuyện với nhau rất vui vẻ, dường như hắn cũng không biết thân phận của công chúa, cũng không có làm ra hành động khác thường gì với công chúa, chỉ là kết giao đi dạo mà thôi, cho nên...

- Cho nên cái rắm.

Chén trà trong tay bay thẳng đến chỗ cái bóng đen kia.

- Tuy rằng tên Chu Báo kia tuổi trẻ, nhưng mà từ nhỏ đã lăn lộn ở trên giang hồ. Là một tên giảo hoạt, chắc chắn hắn đã nhìn ra Phỉ nhi là nữ giả nam trang. Trò chuyện với nhau thật vui, không có hành động gì khác thường, đi dạo cả một ngày. Đây không phải là những hành động khác người sao, nếu hắn không có ý đồ gì với Phỉ nhi hắn có thể như vậy không? Các người đều là heo à? Cái đó cũng không nhìn ra?

Tấn đế rít gào, không còn là một Tấn đế hỉ nộ không ra mặt, uyên thâm như biển trên triều đình ban ngày.

Bóng đen nằm trên mặt đất, không dám nói một câu, Nhưng mà hắn vẫn tức giận quát mắng, dường như là đem hết lửa giận trong lòng phát tiết ra ngoài vậy.

Tấn đế Yến Vân Thiên nổi giận đùng đùng đứng lên khỏi ghế đá, thông thả đi qua đi lại vài bước trong sảnh. Bỗng nhiên dừng chân lại.

- Báo cáo toàn bộ hành tung trong Hoàng Thành mấy ngày hôm của Chu Báo cho ta, còn nữa, bảo Âm Ti đưa toàn bộ tư liệu về Chu Báo đến ngự thư phòng đi!

- Dạ!

Tiểu Báo Tử hoàn toàn không ngờ tới, chỉ cùng với Yến Phi đi dạo phố một ngày, đã phải nhận được sự chăm sóc của Tấn Đế như thế, cho nên tâm tình của hắn vẫn rất tốt.

Hôm nay, cảm giác của hắn đối với Yến Phi cô nương rất tốt, nhưng mà cũng phải nói, hắn đối với tiểu cô nương này cũng không phải là vừa gặp đã yêu. Chuyện tình vừa gặp đã yêu chỉ có ở trong chuyện cổ tích mới phát sinh. Hắn chỉ là rất có hảo cảm đối với tiểu cô nương này mà thôi.

Tiểu cô nương này thực xinh đẹp, rất phù hợp với thẩm mỹ quan của Tiểu Báo Tử, tính cách dịu dàng động lòng người, nói chuyện ôn nhu, nghe rất thoải mái, gia thế chắc là cũng không tệ, rất có thể còn là hoàng thân quốc thích. Đường nhiên quan trọng nhất là nàng cũng rất xinh đẹp, ngũ quan xinh xắn đáng yêu, khi cười cái miệng nhỏ nhắn như một đóa hoa nở rộ, tất cả đều phù hợp với tiêu chuẩn tìm lão bà của Tiểu Báo Tử.

- Ủ, hiệu quả lần đầu tiên gặp mặt thật sự không tệ, ta hắn là đã để lại ấn tượng không tệ đối với nàng.

Tiểu Báo Tử thập phần vừa lòng với biểu hiện ngày hôm nay của mình, nhưng mà tiếp theo nên làm như thế nào hắn cũng có chút đau đầu.

Theo đuổi nữ hài tử, đúng là một chuyện khó khăn, Yến Phi này rõ ràng là một người trong kinh thành, mà lão tử hai ngày nữa lại phải đi, phải theo đuổi như thế nào đây? Có nên vì nàng mà ở lại kinh thành không? Nhất định là không được, lão tử còn có rất nhiều chuyện phải làm. Hơn nữa nếu ta ở lại kinh thành, nhất định sẽ khiến cho rất nhiều người chú ý và hoài nghi!

Kinh thành không giống như những địa phương khác, cường giả như Tiểu Báo Tử ở trong thành cực kỳ bị người ta chú ý, mỗi một lần tiến vào kinh thành đều phải lập hồ sơ, lúc này đây bởi vì hắn được nhận ban thưởng cho nên mới đi vào kinh thành, xem như có lý do chính đáng, nhưng mà một khi đã xong việc hắn lập tức phải rời đi. Nếu ở lại quá lâu, nhất định sẽ có phiền toái, đến lúc đó cho dù mình nói là ở lại kinh thành vì một tiểu cô nương, chẳng những người ta không tin tưởng, còn có thể làm trò cười cho họ.

Nhưng mà, nếu hấn cứ như vậy mà buông tha, hấn cũng không muốn. Tới thế giới này nhiều năm như vậy, khó khăn lắm mới tìm thấy một người hấn cảm thấy thích. Cứ như vậy mà bỏ cuộc thật sự không phải là tính cách của hấn, hơn nữa tuổi của hấn cũng không ít. Ở trong thế giới này, những người bằng tuổi hấn, trừ khi là có vấn đề, bằng không cho dù chưa thành thân cũng đã đính hôn từ lâu rồi. Đại đa số những thiếu niên mười năm mười sáu đều đã được bố mẹ đính hôn rồi. Hiện tại tuy rằng chính hấn cũng không sốt ruột, nhưng mà người nhà của hấn đã rất nóng nảy, không chỉ người nhà của hấn, còn có đám Chu Sẹo, đám thủ hạ của hấn đối với chuyện này cũng thập phần chú ý, thường mang biểu muội của mình đến giới thiệu cho hấn. Khiến cho hấn thập phần buồn bực.

- Đúng rồi, Tiên Cung không phải có rất nhiều cơ sở ngầm ở kinh thành sao? ngay cả đại sự như chuyện ban đất phong hầu cũng biết trước nửa năm, không có lý nào lại không điều tra được thân phận của Yến Phi, không bằng nhờ bọn họ điều tra thêm, nếu mà thích hợp thì chuẩn bị hậu lễ tới tận cửa để cầu hôn!

Nghĩ đến đây, hấn lập tức đã thông suốt. Nơi này cũng không phải là thế kỉ 21 của Trung Quốc, cũng không có cái gì là tự do yêu đương. Mà vừa ý nữ hài tử nào cũng không cần phải theo đuổi, trực tiếp mang sính lễ đến tặng, tìm một bậc trưởng bối đức cao vọng trọng đến nhà cầu hôn là được. Nếu thành công thì thôi, nếu không được còn có lần thứ hai, lần thứ ba, đến khi nào đồng ý mới thôi.

Dù sao hiện tại Tiểu Báo Tử cũng không còn là một người không chút tiếng tăm, hơn nữa hấn còn có một vùng đất phong rộng sáu trăm dặm ở thảo nguyên phương bắc, cũng là chư hầu một phương. Thân phận như vậy, cho dù Yến Phi đúng thật là hoàng thân quốc thích cũng miễn cưỡng có tư cách sánh đôi.

- Ngộ nhờ nếu nàng là công chúa, chỉ sợ cũng có chút phiền phức!

Loại chuyện tình liên quan đến hạnh phúc chung thân của mình, đương nhiên hấn phải suy nghĩ nhiều một chút, tính toán đủ đường.

Nhưng mà hiện tại chế độ thay mặt ép duyên như thế này, cũng có thể mang cho tên gia hỏa như hấn rất nhiều tiện lợi, nhưng đồng dạng cũng sẽ mang đến rất nhiều phiền toái, thậm chí phiền toái còn lớn hơn tiện lợi rất nhiều.

Bởi vì trong thế giới này, có quyền quyết định chính thức chính là cha mẹ nhà gái. Nếu cha mẹ Yến Phi suy nghĩ nhiều một chút, chứng kiến tên gia hỏa có giá trị lợi dụng lớn như Tiểu Báo Tử, lại đưa ra một số yêu cầu phiền toái. Như vậy thì Tiểu Báo Tử cũng sẽ cảm thấy khó xử.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

470. Chương 494: Ta Nghĩ Cần Có Một Cái Nhà! (3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 494: Ta nghĩ cần có một cái nhà! (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Đoạt người rồi bỏ chạy?

Tiểu Báo Tử suy nghĩ một chút, lập tức buông tha cho ý nghĩ phóng túng này. Dưa chín ép thì không ngọt, Trừ phi mình thật sự là có được tình cảm của Yến Phi, nếu không mà cưỡng ngạnh ép buộc thì chỉ có một kết cục là bị truy sát đến chết mà thôi.

Cứ miễn man suy nghĩ như vậy, sau khi suy nghĩ một đêm, cuối cùng cũng không có cái gì rõ ràng cả.

- Quên đi, ngay mai đến điểm liên lạc của Tiên Cung, nhờ bọn họ giúp ta điều tra thêm thân phận thật sự của Yến Phi đã!

- Cái gì, người của hoàng thành điều tra ta?

Ngày hôm sau Tiểu Báo Tử liền đi tới chỗ liên lạc bí mật của Tiên Cung ở trong kinh thành, hắn bây giờ là một trong Nhị Thập Bát Tinh Tú của Tiên Cung, đương nhiên có tư cách dùng hệ thống thông tin tình báo của Tiên Cung, không ngờ vừa mới tới chỗ liên lạc còn chưa kịp nói ra yêu cầu của mình, liền nghe được một tin tức như vậy.

Hương Mãn Lâu, đây chính là đệ nhất tử lâu của kinh thành, chính là một trong những điểm liên lạc của Tiên Cung ở trong kinh thành. Lão bản của bọn hắn là Lý Uyển Hương, cũng là một trong những thành viên ngoại vi của Tiên Cung.

Nhưng mà rất rõ ràng, Lý Uyển Hương rất được Tiên Cung tín nhiệm, đến nỗi còn cho nàng biết thân phận chân thật của Tiểu Báo Tử. Cho nên Tiểu Báo Tử vừa mới đi vào trong Hương Mãn Lâu, còn chưa biết làm thế nào có thể liên hệ với Lý Uyển Hương, thì ngay lập tức đã có người đưa hắn tới phòng của Lý Uyển Hương.

- Tiểu cô nương giả nam trang đi dạo cả một ngày với với người ngày hôm qua tên là Yến Phi Nhi. Là con gái được Tần đế Yến Văn Thiên sủng ái nhất. Cũng bởi vì chuyện này mà hôm qua hắn đã nổi trận lôi đình, hắn cho rằng người có ý đồ với nữ nhi của hắn. Cho nên đã phái người điều tra người. Ta thấy người tốt nhất là sớm rời khỏi kinh thành tốt một chút còn hơn.

Lý Uyển Hương là một phụ nhân xinh đẹp hơn 40 tuổi, nhưng rất biết cách dưỡng nhan, vậy nên nhìn qua chỉ khoảng tầm ba mươi tuổi. Một đôi mắt to mọng nước vô cùng đáng yêu, nàng tươi cười nhìn Tiểu Báo Tử.

- Biết không, có rất nhiều người đều có chủ ý đối với Phi nhi công chúa, nhưng mà vẫn chưa có một người nào thành công!

- Người khác không thành công, cũng không có nghĩa là ta cũng không thành công!

Tiểu Báo Tử khẽ cười nói.

- Người không phải là có chủ ý đối với Yến Phi nhi đấy chứ?

- Vậy thì sao, không được à?

- Không phải là không được, mà là rất khó!

- Cho nên, ta mới tới tìm người !

Tiểu Báo Tử nhẹ nhàng ngồi tựa lưng vào cái ghế.

- Ta là một trong Nhị Thập Bát Tinh Tú của Tiên Cung, ta nghĩ ta có tư cách sử dụng hệ thống tình báo của Tiên Cung, có được không ?

- Người khẳng định là muốn dùng hệ thống tình báo của Tiên Cung vào chuyện này sao? Cho dù hiện tại người là một trong Nhị Thập Bát Tinh Tú, nhưng hàng năm người cũng chỉ có thể sử dụng hệ thống tình báo của Tiên Cung một lần mà không phải trả tiền, người thật sự muốn sử dụng cơ hội này vào chuyện nhằm chán này sao.

- Ha ha, với ta mà nói, còn có chuyện gì quan trọng hơn chuyện này sao?

Tiểu Báo Tử sờ sờ cái mũi, đứng dậy.

- Ta phải rời khỏi kinh thành, nhưng mà ta cũng không muốn buông tha tiểu cô nương này, ta muốn nàng phải là tân nương của ta, cho nên làm phiền người!

- Nếu người nói như vậy, ta cũng không có cách nào thay đổi, người cứ yên tâm rời đi. Nơi này, ta sẽ giúp đỡ người theo dõi nàng!

- Vậy thì nhờ người!

- Tiểu tử phiền toái !

Sau khi Tiểu Báo Tử rời khỏi, Lý Uyển Hương đưa tay đỡ lấy cái trán của mình, bất đắc dĩ nói thầm.

- Ài! nhiều năm như vậy, chẳng lẽ Tiên Cung đã sa sút như vậy, thật sự là phải làm mới cho một tên nhãi con sao ?

- Thống lĩnh đại nhân, ngày mai phải rời khỏi kinh thành sao?

Sau khi Tiểu Báo Tử trở về chỗ ở, vẻ mặt trở nên âm trầm, truyền mệnh lệnh cho đám thủ hạ, ngày mai sẽ rời khỏi kinh thành.

- Đương nhiên, ở kinh thành lâu như vậy. Những thứ cần lấy cũng đã lấy được, thứ không cần lấy cũng đều lấy được, còn muốn ở lại kinh thành làm cái gì?

Tiểu Báo Tử tức giận nói.

Sự tình quả nhiên ý như lời Lý Uyển Hương nói, hắn vừa rời khỏi Hương Mãn lâu, liền biết có người theo dõi mình, nhưng mà tu vi của người theo dõi hắn cũng không cao, thậm chí có thể nói chỉ biết một chút quyền cước thô thiển.

Tiểu Báo Tử cũng rõ ràng, những người này đều là người của cận vệ của hoàng thành, cũng không có để những người này vào trong mắt, nhưng mà hắn cũng không có hành động gì, dù sao những người này cũng chỉ âm thầm theo dõi chính mình, chứ không có làm chuyện gì quá mức.

Nhưng mà cái cảm giác bị người ta nhìn chằm chằm như vậy cũng không phải là một chuyện tốt. Tuy rằng lấy năng lực của Tiểu Báo Tử, muốn cắt đuôi những người này cũng không phải là một chuyện khó khăn. Nhưng nếu làm như vậy sẽ khiến cho người ta hoài nghi. Thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện. Nếu đã giao chuyện này cho Tiên Cung đi làm, như vậy chính mình tiếp tục ở lại chỗ này cũng không có ý nghĩa gì, hắn tin tưởng năng lực của Tiên Cung.

Cho nên, vừa về đến nơi liền hạ lệnh rời đi.

- Đại nhân, ngài chuẩn bị đi đâu, Giang Thành hay là Vân Châu!

Tuy rằng hiện tại thế lực của Tiểu Báo Tử rất lớn, nhưng mà cẩn thận nghĩ lại thì không có thực sự một người nào, cũng không có một chỗ nào chính xác cả. An Xa đường ở quận Trung Hòa trong Giang thành. Nhưng mà đó là địa phương buôn bán của hắn, tất cả đều do Vương Thiên Lôi xử lý, là nhà của Chu Hoa Và Vương Thiên Lôi.

Ô gia, hắn là trưởng lão của Ô gia, nhưng mà hắn cũng không mang họ Ô. Hai cái Chu phủ ở Thanh Dương trấn, đó là nơi ở của phụ thân hắn và các huynh đệ, mặc dù mình cũng là chủ nhân ở đó, nhưng mà hiện tại hắn không muốn ở cùng một chỗ với bọn họ.

Hắc Thạch Dụ ở thảo nguyên phương bắc, sau trăm dặm nơi đó hoàn toàn thuộc về hắn, nhưng mà hắn chưa từng đi đến địa phương đó một lần nào, ở trên bản đồ cũng phải tìm cả nửa ngày mới có thể tìm ra, hắn cũng không thể ở đó được.

Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có một chỗ duy nhất là tiểu viện tử năm đó ở trong quân Trung Hòa, nhưng hiện tại hắn đã không còn người hầu ở trong quận Trung hòa, hơn nữa còn có cả đám người Chu Sẹo đi theo hắn, những người này cũng không giống như hắn, đều cần phải chuyển nhà. Dù thế nào cũng cần phải có một địa phương ổn định mới được.

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi có chút đau đầu!

- Mẹ nó, xem ra vẫn nên nhanh chóng tìm được một lão bà. Nói cách khác phải có một chỗ ở đến nơi đến chốn. Thật sự là có chút đau đầu!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

471. Chương 495: Độc Môn Khôi Lỗi Thuật, Thanh Phong Lâu Bi Kịch. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 495: Độc môn Khôi Lỗi Thuật, Thanh Phong Lâu bi kịch. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Tiểu Báo Tử đang ngồi ôm đầu gối, hắn đã đưa ra quyết định, hắn không trì hoãn thời gian nữa, vội vàng rời khỏi kinh thành.

Trước phải về Vân Châu, sau đó đem một đám thuộc hạ ở Trung Hòa quận thành dàn xếp xuống, kỳ thật cũng không có bao nhiêu người, hai ba mươi người thì bỏ đi, sau đó đi đến đất phong của mình, chỗ đó chính là đất phong của mình, tuy hiện giờ hắn chưa sờ tới địa phương đó, nhưng mà, tóm lại là muốn đi, nếu như đó là một địa phương không tệ, hắn sẽ quyết định định cư ở nơi đó.

Hắn vẫn suy nghĩ đêm chiều như trước, từ thế giới trước đi tới thế giới này, hắn từ một người hơn bốn mươi tuổi biến thành một đứa trẻ, trí nhớ kiếp trước không có tiêu trừ, mà tất cả của thế giới này, hắn cũng không có lòng trung thành gì.

Không có lòng trung thành, cho nên, hắn không có cảm giác an toàn, những năm gần đây, hắn chỉ cố gắng nghĩ cách làm thế nào để tăng thực lực của mình lên, có vận khí, cũng có vất vả, nhưng theo thực lực tăng lên, cảm giác an toàn của hắn cũng tăng lên, hiện tại, hắn cần phải tìm một nơi có lòng trung thành này, đây là một thế giới xa lạ, người khác không thể nào cho hắn lòng trung thành, hắn chỉ có thể dựa vào chính mình để tìm kiếm lòng trung thành.

Xe ngựa đi trên quan đạo, tốc độ không nhanh, có chút rung xóc, không gian trong xe rất rộng rãi, hiện tại hắn là một Tử tước, mà tước vị của Đại Tấn, thậm chí là tất cả vương triều của Trung Nguyên đại lục này không có gì khác với Trung Quốc cổ đại, Công Hầu Bá Tử Nam ngũ đẳng, hiện giờ tốt xấu gì hắn cũng là Tử tước, cũng là Ngũ phẩm, đương nhiên xe ngựa cũng không thể kém được, bằng không thì, không chỉ hắn bị mất mặt, mà cả triều đình cũng bị mất mặt.

Chiếc xe ngựa này hắn vừa mua, chưa tính là quá xa hoa, nhưng tuyệt đối đáng giá, trong không gian xe có giường êm, có bàn nhỏ, có thể ngồi, nằm ngủ và đứng, ở bên cạnh giường êm, còn có một loạt các hộc nhỏ, có thể đặt đủ loại đồ trang trí, chắc chắn các phu nhân rất ưa thích.

Nhưng Tiểu Báo Tử chủ ý nhìn trúng tính bí mật của nó, chung quanh đều có vải bạt che phủ, kết cấu của xe ngựa cũng rất chặt chẽ, hình thành một không gian độc lập.

Tiểu Báo Tử ưa thích một không gian độc lập thuộc về mình.

- Mẹ kiếp, ở trong này, còn có côn trùng.

Có một con nhện nhỏ từ trong rên che từ từ bò ra, phun tơ, sau đó bò lên giường êm, Tiểu Báo Tử đưa tay lên, bắn ra một chỉ, như chuẩn bị bắn chết nó, bỗng nhiên một cách nghĩ cổ quái xuất hiện trong đầu của hắn.

Nóng giữa bắn ra một đạo quang điểm màu xanh lá, mà thứ bắn ra cũng không phải nội khí, mà là một ý niệm trong đầu.

Ý niệm trong đầu giống như ma trôi.

Chỉ thoáng qua, nhưng lại ẩn trong thân thể của con nhện.

Sau đó, một loại cảm giác cực kỳ kỳ dị truyền vào trong ý niệm của hắn, trong khoảnh khắc đó, hắn như biến thành một con nhện nhỏ này, có tri giác, xúc giác, cảm giác, thị giác.

Nhưng, đây chỉ là một chuyện.

Trong nháy mắt này, ý niệm trong đầu của hắn bị dập tắt, có một cảm giác hơi nhỏ, có tính chất giống như lực lượng lúc đồng quy vu tâm, giống như một gợn sóng, ba một tiếng, biến mất.

Con nhện vô lực từ trên vách xe rơi xuống, không nhúc nhích, Tiểu Báo Tử vẫn cảm nhận trong cơ thể của nó vẫn còn khí tức sinh mệnh, nó còn sống, nhưng mà, mất đi linh hồn.

Thứ mà thần niệm của Tiểu Báo Tử có cảm giác như lực lượng đồng quy vu tâm chính là linh hồn của nó.

- Như vậy, nếu như ta đem linh hồn con người lấy ra thì sao?

Tiểu Báo Tử thâm nghĩ trong lòng, mở màn xe ra, vừa nhấc tay lên, một cổ hấp lực từ lòng bàn tay của hắn truyền ra, lướt qua các con nhện, để các loại.

Sau khi Tiểu Báo Tử nắm vào trong tay liền khởi động Hỏa Hồng Tinh, đem linh hồn trong con nhện rút ra, sau đó, dùng một tia ý niệm tiến vào trong cơ thể con nhện.

Thông qua tia thần niệm này, Tiểu Báo Tử có cảm giác như bản thân của mình biến thành một con nhện nhỏ, nhưng mà, cảm giác rất không tốt, bởi vì đầu của con nhện này rất đau, phảng phất tùy thời đều có thể nổ tung.

- Ba!

Một tiếng nổ nhỏ, con nhện nổ tung, nhưng mà, lúc này đây, ý niệm trong đầu của Tiểu Báo Tử không có chuyện gì, thần niệm trở về trong đầu của Tiểu Báo Tử.

Sau khi thu hồi thần niệm vào trong đầu, một loại cảm giác cổ quái rơi vào trong óc của hắn, đó chính là cảm giác trong vài giây đồng hồ khi hắn biến thành con nhện.

- Mặc dù chỉ là một tia ý niệm trong đầu, nhưng đối với côn trùng, nó vẫn quá mức cường đại, nhưng mà, côn trùng thập phần yếu ớt, nếu như không phải côn trùng thì sao?

Sau khi dùng phương pháp này sử dụng trên mấy con côn trùng khác một lúc, kết quả đều giống như vậy, điểm khác nhau duy nhất chính là thời gian nổ tung dài ngắn không giống nhau, nhưng mà, cũng không phải là không có thu hoạch, thậm chí Tiểu Báo Tử còn điều khiển thân thể con để đi đi lại lại và nhảy vài cái.

Đúng là đã đi đi lại lại vài bước, làm cho cảm giác kỳ diệu trước kia có chút thành thực.

- Nếu như ta có thể tìm được vài loại sinh vật có thể thừa nhận ý niệm của ta, đem ý niệm trong đầu đánh vào, chẳng phải ta có thể có nhiều phân thân là các sinh vật hay sao?

Nghĩ tới đây, trong mắt của hắn sáng ngời, tâm tư cũng bắt đầu nóng lên.

- Đại nhân, phía trước chính là Tùng Giang thành, chúng ta phải nghỉ ngơi ở đó một đêm.

Ngoài xe ngựa, truyền đến âm thanh của Chu sẹo.

- Tốt, nghỉ lại ở Tùng Giang thành!

Tiểu Báo Tử gật đầu nói.

Hiện tại hắn đã có chút không chờ được, muốn bắt vài con mèo và chó để làm thí nghiệm.

Tùng Giang thành là một tiểu thành của Đại Tấn, hiện giờ đã đóng cửa thành từ sớm, nhưng mà, bây giờ Tiểu Báo Tử là Tử tước Ngũ phẩm, có quyền lực bảo mở cửa thành vào đêm khuya a.

Vào thành, liền gặp phải Huyền lệnh và thủ bị Tùng Giang ân cần thăm hỏi, thịnh tình mời bọn họ ở lại nhà, bị Tiểu Báo Tử cự tuyệt, sau một hồi qua loa, Chu sẹo tới bẩm báo nói là đã tìm được khách sạn.

Tùng Giang thành không lớn, khách sạn cũng không nhiều, có thể tiếp nhận nhiều người như vậy cũng chỉ có một chỗ, khách điểm này cũng là một mắc xích của khách sạn Duyệt Lai nổi danh thiên hạ, tên là Duyệt Văn khách sạn.

Đoàn người Tiểu Báo Tử tiến vào một cái sân rộng, đây là sân rộng duy nhất của Duyệt Văn khách sạn. Cũng chính là khách sạn duy nhất có thể dung nạp nhiều người như vậy.

Kế tiếp là màn phân phối phòng hơi ẩm ỉ một chút, nhưng chuyện này không liên quan tới Tiểu Báo Tử, phòng của hắn chính là phòng tốt nhất, đó là một gian phòng chữ Thiên.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

472. Chương 496: Độc Môn Khôi Lỗi Thuật, Thanh Phong Lâu Bi Kịch. (2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 496: Độc môn Khôi Lỗi Thuật, Thanh Phong Lâu bi kịch. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Phòng chữ Thiên là gian phòng tốt nhất của Duyệt Văn khách sạn, gian phòng này rất lớn, thậm chí còn có phòng đọc sách và phòng tiếp khách.

- Có ý tứ!

Tiểu Báo Tử vừa mới bước vào cửa, thần sắc hơi động một chút, trên mặt xuất hiện một tia biểu lộ cổ quái, nhưng biểu lộ này chỉ lóe lên tức thì, liền điềm nhiên như không có việc gì, đi đến bên giường.

Bên giường có một giá áo, đem áo khoác cởi ra, treo lên kệ, Tiểu Báo Tử đi đến cái bàn đặt ở giữa gian phòng.

Trên bàn ấm trà và chén trà đã sớm chuẩn bị tốt, thò tay kiểm tra, nước vẫn còn nóng.

- Xem ra cái khách sạn này đã chuẩn bị đầy đủ rồi a!

Tiểu Báo Tử thì thào lẩm bẩm, thò tay xách ấm trà lên.

Trong nháy mắt xách ấm trà lên, một đạo hào quang bích lục mạnh mẽ từ cái vòi ấm trà bắn vào cổ tay của hắn.

Nhanh đến cực điểm.

Nhanh đến tình trạng Tiểu Báo Tử không thể ngờ tới, cho nên hắn đã có chuẩn bị sẵn tâm lý cũng không thể né tránh.

Một cảm giác tê tê từ trên cánh tay của hắn truyền tới, cơ hồ trong nháy mắt, cả cánh tay phải của hắn đã bị tê dại.

- Độc tính thật mạnh a!

Mục quang của Tiểu Báo Tử lóe lên, hắn đã nhìn rõ chân diện mục của đạo hào quang vừa rồi, đó chính là một con nhện toàn thân màu bích lục và nhỏ như hạt đậu nành.

Lúc này, con nhện màu bích lục này đang bám chặt gao trên cổ tay phải của hắn, toàn thân tê dại.

Theo đạo lý, khi con nhện cắn trúng Tiểu Báo Tử, Bách Độc Hàn Quang Chương sẽ tự động hộ chủ.

Mà nọc độc của con nhện màu bích lục này vô cùng mạnh mẽ, nhưng mà, cơ thể của hắn đã được Bích Linh Vạn Độc Châu ăn cần sắc sọc, lại tu thành Bách Độc Hàn Quang Chương, bởi vậy, sau khi con nhện này cắn trúng tay của Tiểu Báo Tử chỉ làm hắn tê dại mà thôi, liền bị Bách Độc Hàn Quang Chương hấp thu hoàn toàn, cánh tay của hắn đã trở lại bình thường, mà con nhện bị hàn khí Bách Độc Hàn Quang Chương đông cứng lại, không thể nhảy ra được.

- Rất tinh vi sát cục a!

Tiểu Báo Tử mỉm cười, đầu ngón tay gầy nhẹ, bắn con nhện màu bích lục này rơi xuống mặt bàn.

- Đội xe của ta rời đi cũng không ẩn mật, hẳn bọn họ sẽ đoán được ta sẽ nghỉ ngơi ở Tùng Giang thành, lại từ nhân số chúng ta mà phán đoán được chỉ có thể ở trọ trong Duyệt Văn khách sạn, mà với thân phận của ta, đương nhiên sẽ ở trong gian phòng chữ Thiên, cho nên trước đó đem con nhện nhỏ này vào để bên ẩm trà, ôm cây đợi thỏ, chỉ cần thời điểm ta uống trà, nhất kích tất sát.

Chỉ trong chốc lát, Tiểu Báo Tử đã đoán ra được quan hệ nhân quả trong đó, nhìn thì rất đơn giản, nhưng đó lại là sát cục.

- Xem ra người muốn giết ta rất có lòng tin đối với tiểu chút chút này a.

Tiểu Báo Tử nhìn con nhện nhỏ đang nằm cứng ngắt trên mặt bàn, nhớ tới lai lịch của nó.

- Bích Lân Ngũ Độc, một trong chín loại kịch độc hung tuyệt nhất trong thiên hạ, đáng tiếc, các người tuyệt đối không ngờ rằng, ta có Bích Linh Vạn Độc Châu trong người a.

Tiểu Báo Tử luyện chế Bách Độc Hàn Quang Chương, lại có Bích Linh Vạn Độc Châu phòng thân, có thể giải tất cả độc vật, hơn nữa tướng mạo của con nhện này quá mức làm người ta chú ý, cho nên chỉ cần liếc nhìn là nhìn ra được lai lịch của nó.

Một trong chín loại kịch độc của thiên hạ, Bích Lân Ngũ Độc xếp thứ nhất.

Vì cái gì mà nó được xếp thứ nhất.

Bởi vì chỉ có đem năm loại độc tổ hợp thành với nhau, mới có thể được xưng là một trong chín loại kịch độc hung tuyệt nhất, mà khi tách năm loại này ra, cho dù chỉ dùng một chút, cũng có thể giết chết cường giả Thất Bát phẩm, cho nên nó được xưng là một trong chín loại kịch độc không có thuốc giải a.

Chỉ cần một lượng kịch độc rất nhỏ cũng có thể độc chết cường giả Cửu phẩm, chỉ có như vậy mới có thể đưa thân vào hàng ngũ chín đại tuyệt độc. Mà lúc này Tiểu Báo Tử trúng phải loại kịch độc mạnh nhất, tuy Bích Linh Vạn Độc Châu có thể hóa giải, nhưng cũng không nhất định là hẳn có thể hóa giải ngay được.

Không thấy vừa rồi cánh tay phải của Tiểu Báo Tử bị tê dại hay sao?

Chỉ đến lúc độc tố lan ra khắp cánh tay phải của hắn, Bích Linh Vạn Độc Châu mới có thể đem độc tố này hóa giải hoàn toàn.

Bích Linh Vạn Độc Châu có thể giải vạn độc, nhưng mà, cần phải có thời gian.

Hiện tại Tiểu Báo Tử không muốn suy nghĩ rốt cuộc là ai muốn giết hắn, mà là hắn đang nhìn con Bích Lân Ngũ Độc trên mặt bàn, khóe miệng co quắp hai cái.

- Con nhện bình thường không chịu nổi ý niệm trong đầu của hắn, ta lại muốn nhìn, con Bích Lân Ngũ Độc này có thể tiếp nhận được hay không.

Nghĩ tới đây, hắn lúc này liền khởi động Hỏa Hồng Tình, đem hồn phách trong con Bích Lân Ngũ Độc rút ra. Sau đó đem một tia ý niệm tiến vào trong thân thể của nó.

- Lạnh quá!

Một cổ kỳ hàn từ trên người Bích Lân Ngũ Độc truyền tới, thiếu chút nữa đông cứng cả tia ý niệm trong trong đầu của hắn.

- Khá lắm, Bách Độc Hàn Quang Chương đúng là lợi hại!

Tiểu Báo Tử trầm nghĩ trong lòng, hắn nhấc tay truyền một cỗ nhiệt lực vào mặt bàn, qua một hồi lâu, ý niệm trong đầu của Tiểu Báo Tử mới trì hoãn lại, lúc này ý niệm trong người con nhện đã không còn lạnh lẽo nữa.

Đây chính là một loại cảm giác rất kỳ diệu, lúc này Tiểu Báo Tử mới thử khổng chế thân thể của Bích Lân Ngũ Độc, rất thuận lợi, dù có chút uốn éo, nhưng rất nhanh, Tiểu Báo Tử liền quen thuộc loại cảm giác này, không giống với quá trình sử dụng phi kiếm, hẳn có thể thông qua ý niệm trong đầu mà cảm giác được cảm giác của Bích Lân Ngũ Độc, mắt nó khép lại, tuyến độc của nó, còn có, âm thanh chói tai và nóng nảy.

Đây chính là loại âm thanh mà chỉ có Bích Lân Ngũ Độc mới có thể nghe được, mà sau khi nghe được âm thanh này, Tiểu Báo Tử cảm giác được thân thể Bích Lân Ngũ Độc bắt đầu có một phản ứng muốn rời khỏi.

Chỉ là thân thể a.

Hồn phách của nó sớm đã bị Tiểu Báo Tử rút ra, đã sớm hồn phi phách tán, hiện tại ý niệm trong đầu của Tiểu Báo Tử đang thay thế cho hồn phách của nó.

Dùng ý niệm trong đầu thay thế hồn phách, như vậy, con Bích Lân Ngũ Độc này có thể được xem là thân thể nối dài của Tiểu Báo Tử, mà bên trong hồn phách của con Bích Lân Ngũ Độc này đã bị hạ cấm chế, cũng theo hồn phách của nó mà tiêu tán, hướng chi, Tiểu Báo Tử biết rõ, cũng không phải con Bích Lân Ngũ Độc này bị hạ cấm chế, cũng không giống như quá trình liên hệ tâm hồn giữa hắc và tiểu Độc, nó đã bị thuần hóa a.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

473. Chương 497: Độc Môn Khôi Lỗi Thuật, Thanh Phong Lôu Bi Kịch. (3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 497: Độc môn Khôi Lỗi Thuật, Thanh Phong Lôu bi kịch. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Phải biết rằng, bất luận là cấm chế hồn phách cao thấp ra sao, mà có khế ước tâm hồn cổ quái như Tiểu Báo Tử và tiểu Độc, trên giang hồ đều thủ đoạn thượng thừa, người biết ít lại càng ít, mà thủ đoạn khu động độc trùng mãnh thú đều là thuần hóa, giống như quá trình huấn luyện chó săn vậy.

Rất rõ ràng, hiện giờ, từ phản ứng thân thể của Bích Lân Ngũ Độc chính là từ âm thanh bên tai kia, loại âm thanh này chỉ có con nhện này nghe được, mà đó là một loại tín hiệu, một loại hiệu lệnh.

Nghĩ tới đây, Bích Lân Ngũ Độc nhảy vài cái. Sau đó thích ứng với thân thể mới này, tám cái chân bắt đầu chuyển động, thân thể hóa thành một đạo bích quang, bắn về phía cửa sổ.

Men theo âm thanh, Bích Lân Ngũ Độc rất nhanh tìm được khởi nguồn của âm thanh, nhưng trong quá trình tiến lên, Tiểu Báo Tử cảm giác có chút không đúng.

Có hai điểm hắc thấy không đúng, hắc phát hiện, khống chế sinh vật và ngự kiếm không giống nhau, ngự kiếm là ngự kiếm, đó chỉ là một thanh binh khí thì bỏ đi, mà lúc ngự kiếm, thân thể của hắc còn có thể chuyển động, nhưng khi khống chế thân thể sinh vật, thân thể của hắc cứng ngắt ngồi ở chỗ đó, tập trung tinh thần, hết sức chăm chú khống chế cỗ thân thể này, tinh thần tập trung độ cao hơn lúc ngự kiếm rất nhiều, lúc này mới có thể ra mệnh lệnh cho ý niệm điều khiển thân thể của Bích Lân Ngũ Độc, đây là điểm thứ nhất. Thứ hai, con Bích Lân Ngũ Độc này bị Bách Độc Hàn Quang Chương ảnh hưởng quá sâu, lúc ban đầu còn không biết, nhưng khi vận động kịch liệt, Tiểu Báo Tử liền cảm giác được con Bích Lân Ngũ Độc này không được.

Khá tốt là tốc độ của con nhện này quá nhanh, mà người thao túng con nhện cũng ở trong khách sạn, cho nên, vào trước khi con nhện độc này xong đời, hắc đã nhìn thấy.

- Ân?

Đây là một gian phòng khác trong khách sạn, gian phòng này nhỏ hơn gian phòng của Tiểu Báo Tử rất nhiều, cấp bậc gian phòng này không cao, trong phòng chỉ có một người, có một ngọn đèn lơ lửng, mượn ánh sáng của ngọn đèn Tiểu Báo Tử cũng nhìn thấy tướng mạo của người nọ.

Bộ dáng rất bình thường, ba mươi bốn mươi tuổi. Có điểm giống như một nông phu vừa đi ra khỏi ruộng, nhưng trong mắt có ánh sáng lạnh lùng chớp động, người nào nhìn thấy cũng phải sợ hãi.

Sau khi Bích Lâm Ngũ Độc tiến vào phòng người này, liền té thẳng xuống mặt đất, mà từ ý niệm trong đầu, Tiểu Báo Tử cảm giác được con Bích Lâm Ngũ Độc này rất thống khổ, rất rõ ràng, khí quan trên người của nó đã bị Bách Độc Hàn Quang Chưởng làm suy kiệt hoàn toàn, lại vừa mới đi một nơi xa như vậy, hoàn toàn là hồi quang phản chiếu.

Hiển nhiên người nọ không phán đoán được tình hình này, nhìn thấy bộ dạng Bích Lâm Ngũ Độc biến thành như vậy, liền chấn động, cầm con nhện lên, đặt trong lòng bàn tay. Muốn nhìn kỹ thoáng một chút, không ngờ, cánh tay vừa đụng vào con nhện một cái, liền cảm thấy đầu ngón tay tê rần, cảm giác tê dại truyền ra khắp cánh tay.

Hắn nhanh chóng thối lui hai bước, khẽ quát một tiếng, tay trái vung lên. Chẳng biết lúc nào xuất hiện một thanh đoản đao, chỉ thấy hàn quang lóe lên, cắt toàn bộ cánh tay phải xuống.

- Ách!

Đây cũng là một người hung ác, dù chặt cả cánh tay, cũng chỉ kêu rên một tiếng, thối lui đến bên giường, ném đoản đao sang một bên, lấy trong người ra một bình sứ trắng, dùng miệng cắn nắp lọ, đem được vật trong bình đổ ra vài viên, sau đó đem một ít bột thuốc ra bôi lên vết thương.

Sau khi làm xong những việc này, bỗng nhiên hắn cảm giác không đúng, ngẩng đầu lên, hoảng sợ phát hiện, chẳng biết từ lúc nào trong phòng xuất hiện một người, đây chính là mục tiêu ám sát của hắn, đang mỉm cười nhìn mình.

Trong nội tâm giật mình cả kinh, vô ý thức muốn dùng tay trái sờ đao, nhưng khi sờ đến đao, đã nghĩ đến cái gì đó, tay dừng lại, vẻ mặt cười khổ nhìn Tiểu Báo Tử.

- Người thắng!

- Ba!

Một bàn tay thô trực tiếp đánh lên mặt hắn, đánh hắn bay vào góc tường.

- Tại sao muốn giết ta?

- Người muốn giết người rất nhiều!

Bị Tiểu Báo Tử tát một cái bay vào góc tường, gò má trái lập tức sưng đỏ, nhưng vẻ mặt người này không chút biểu tình, bộ dáng rất lạnh khốc.

- Người như ngươi rất phiền, giả trang đến trước mặt của ta, mặt co quắp a!

Tiểu Báo Tử lạnh lùng cười cười nói ra. Tay nhấc lên, một cổ vô lực đao vô hình tản ra, bắt hắn bay đến trước mặt Tiểu Báo Tử, một tay nắm cổ của hắn.

- Ta hỏi lại một lần, là ai cho ngươi tới giết ta, không nói lời nào, ta liền giết ngươi, nói ra, ta sẽ tha cho ngươi!

- Ngươi sẽ thả ta?

Rốt cuộc thần sắc của nam tử này khẽ động, có chút khó tin nói ra.

- Trả lời vấn đề của ta, ta sẽ thả ngươi!

- Ta không biết ai muốn giết ngươi, ta chỉ được lệnh bảo mang đầu của ngươi cho thượng cấp!

- Thượng cấp?

- Ta là người Thanh Phong Lâu!

Tiểu Báo Tử buông tay, thả người này xuống mặt đất.

Thanh Phong Lâu là một tổ chức sát thủ, là một tổ chức sát thủ rất nổi tiếng trong giang hồ, giống như Tiên Cung. Tiên Cung vợ vết rất nhiều cường giả, mà dưới cờ Thanh Phong Lâu có rất nhiều sát thủ, chuyên

tiếp nhận các loại nhiệm vụ giết người, nghe nói trong Thanh Phong Lâu có sát thủ thực lực cao đến Bát phẩm.

- Cường giả Bát phẩm làm sát thủ?

Chưa từng nghe nói chuyện không biết xấu hổ như vậy, làm thế cường giả Bát phẩm mất hết mặt mũi, nhưng nói đi cũng phải nói lại, người không biết xấu hổ chính là vô địch, mà cường giả Bát phẩm lại làm chức nghiệp sát thủ, cơ hồ không nói tới cái gì mặt mũi, chỉ cần tiền là được.

Nhưng không có gì là tuyệt đối, cường giả Bát phẩm chức nghiệp sát thủ không thể tùy ý ra tay, nếu muốn mời hẳn ra tay, cái giá phải trả thậm chí không phải một người một thể lực, ngay cả những thế gia đại phiệt cũng khó gánh nổi.

Huống chi, bởi vì là cường giả Bát phẩm, cho nên, nhiều khi, hành vi phải bị hạn chế một chút, nếu người nào cũng giết, rất dễ dàng chọc nhiều người tức giận. Cho nên, cường giả Bát phẩm sát thủ của Thanh Phong Lâu rất ít khi ra tay, chỉ tọa trấn Thanh Phong Lâu, uy hiếp người khác.

Nếu như người này đúng là sát thủ của Thanh Phong Lâu. Như vậy, hẳn sẽ không biết người ủy thác, bởi vì Thanh Phong Lâu chỉ đem mục tiêu muốn giết nói cho hẳn, còn tin tức người ủy thác thì không nói cho hẳn nghe.

- Đã như vậy, làm phiền người nhắn với thượng cấp của ngươi rằng, đem người ủy thác giết cho ta, đem đầu của hắn đến trước mặt của ta!

Tiểu Báo Tử thần nhiên nói ra, còn không đợi tên nam tử này có phản ứng, liền cảm thấy bị xiết chặt, cả người bị ném ra ngoài cửa sổ, hung hăng ném ra ngoài khách sạn, chỉ nghe một tiếng rắc, xương cốt phát ra tiếng nổ.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

474. Chương 498: Độc Môn Khôi Lỗi Thuật, Thanh Phong Lâu Bi Kịch. (4)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 498: Độc môn Khôi Lỗi Thuật, Thanh Phong Lâu bi kịch. (4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Chỉ một tiếng nổ này, ít nhất có một phần ba xương cốt của hắn bị vỡ vụn.

Người nọ phun ra một ngụm máu, phải nằm dưới đất rất lâu, mới miễn cưỡng bò dậy.

Nhìn vào khách sạn, trong mắt hiện ra một tia không bỏ được, đang chuẩn bị rời đi, bên tai lại truyền tới âm thanh nhỏ như muỗi kêu của Tiểu Báo Tử.

- Nói cho thượng cấp của ngươi biết, ta cho các ngươi thời gian một tháng. Nếu như làm không được, lão tử sẽ san bằng Thanh Phong Lâu của các ngươi.

Tuy âm thanh này rất nhỏ, nhưng khi hắn nghe được, cả người run lên, trong mắt cũng hiện ra một không thể tưởng tượng nổi.

Cuồng vọng, quá cuồng vọng.

Thanh Phong Lâu đã tu kiến được ba trăm năm, chấp hành vô số nhiệm vụ, trong những người ám sát có ít nhất mười hai tên cường giả Thất phẩm, sáu tên cường giả Bát phẩm.

Ba trăm năm qua, đó là một thế lực, hay là một người nào đó, cho dù vô cùng thống hận Thanh Phong Lâu, nhưng không có người nào dám nói ra những lời như vậy.

San bằng Thanh Phong lâu, san bằng thế nào?

Dùng đầu người sao?

Trong Thanh Phong Lâu không chỉ có cường giả Bát phẩm tọa trấn, còn có sát thủ Thất phẩm.

Cường giả Thất phẩm trong võ lâm cũng được xem là lực lượng đỉnh phong, cường giả Thất phẩm làm sát thủ, lực uy hiếp còn lớn hơn cường giả Thất phẩm bình thường.

Hơn nữa Thanh Phong Lâu là tổ chức sát thủ, thủ đoạn giết người cũng vô cùng cao thâm, giết vô số người trong ba trăm năm qua mà không ngã, trên tay khăng định còn có thủ đoạn khác kinh người, cho nên, trên giang hồ, trong chốn võ lâm, cho dù không vừa mắt đối với Thanh Phong Lâu. Những thế gia môn phiệt, võ lâm đại phái cũng không dám đơn giản đối đầu với Thanh Phong Lâu, nhưng bây giờ Tiểu Báo Tử dám nói như vậy, tại sao hắn có tin tưởng lớn như vậy?

Đương nhiên Tiểu Báo Tử tin tưởng, đến lúc đó hắn cũng không cần thỉnh cường giả Tiên Cung ra tay, bởi vì hắn không trả nổi cái giá tiền này, huống chi. Thanh Phong Lâu, tổ chức sát thủ, hiện tại hắn không nhìn vào mắt.

Đối với những người khác, đó là tổ chức vô cùng thần bí, nhưng ở trong mắt hắn, không có gì là lớn cả.

Hắn muốn san bằng Thanh Phong Lâu. Chỉ cần làm tốt hai chuyện là xong, thứ nhất, tra được tổng bộ của Thanh Phong Lâu, thứ hai, bảo vệ tốt người nhà của mình.

Hai điểm này, Tiên Cung đều có thể làm được.

Việc thỉnh cường giả Tiên Cung tấn công Thanh Phong Lâu, mời bọn họ bảo vệ người nhà của mình và tra tổng bộ của Thanh Phong Lâu, cái giá không quá lớn.

- Mẹ kiếp, ta không đi chọc các người người, các người lại đi trêu chọc ta, nếu không cho các người một chút giáo huấn. Chẳng phải bất cứ a miêu a cầu nào cũng dám đến gây phiền toái cho Chu Báo ta sao?

Tiểu Báo Tử nói trong lòng.

Sở dĩ hắn nói ra những lời ngoan độc như vậy, cũng không phải là chuyện không làm được.

Sở dĩ Thanh Phong Lâu nổi danh, trừ thực lực của bọn họ ra, còn vì bọn họ dây dưa không dứt, sau khi tiếp nhận nhiệm vụ, tất nhiên sẽ đem toàn lực hoàn thành, một không được thì tới hai, hai không được thì tới ba, thẳng cho đến khi hoàn thành nhiệm vụ mới thôi.

Cho nên, cho dù hiện giờ Tiểu Báo Tử ra tay giết chết tên giết người bằng độc này, ngày mai sẽ có một tên chơi lửa, hôm sau nữa sẽ có một tên chơi nước, Tiểu Báo Tử không có thời gian nhiều như vậy để chơi với Thanh Phong Lâu, chỉ bằng giải quyết một lần cho xong.

Huống chi, mình và Thanh Phong Lâu không có cừu hận, đột nhiên Thanh Phong Lâu phái sát thủ tới giết mình, làm cho hắn thập phần căm tức.

Người không phạm ta, ta không phạm người!

Đây là chuẩn tắc mà hắn thờ phụng, nếu người vô duyên vô cớ tìm ta gây phiền toái, nếu ta không đánh người rằng rơi đầy đất, hắn sẽ không phải là Chu Báo.

Huống chi, hiện tại hắn có thực lực này, một Thanh Phong Lâu mà thôi.

Ba trăm năm cơ đấy, chẳng lẽ thật sự cho rằng không ai làm gì được sao? Nếu như không phải còn có giá trị lợi dụng, sớm đã bị người ta san bằng rồi.

- Hắc hắc, một tháng kế tiếp, ta muốn nhìn thủ đoạn ám sát của Thanh Phong Lâu a, ân, cái này là vật gì?

- Cuồng vọng, đúng là quá cuồng vọng, san bằng Thanh Phong Lâu, ta đúng là muốn nhìn tên Chu Báo này làm cách nào có thể san bằng Thanh Phong Lâu của ta đây!

Một tiếng gầm gừ vang vọng cả tiểu viện, đây là một vùng phía nam Trung Hòa quận, là một tiểu thành ở gần Kiền Châu. Trong một tiểu viện bình thường, tiểu viện này không có chút đặc thù nào cả, nhưng đây chính là tổng bộ tổ chức sát thủ Thanh Phong Lâu danh chấn thiên hạ.

Thanh Phong Lâu là một tổ chức sát thủ, cũng có thể xem là tổ chức sát thủ thành công nhất trên giang hồ suốt ba trăm năm qua. Cũng không phải bọn họ có bao nhiêu lợi hại, mà là vì thời gian bọn họ tồn tại đủ dài.

Sát thủ, đây là chức nghiệp làm cho người ta chán ghét. Trong chốn vô lâm, đã từng tồn tại vô số tổ chức sát thủ, nhưng cho dù tổ chức sát thủ này cường đại cỡ nào, chẳng khác nào phù dung sớm nở tối tàn mà thôi, náo nhiệt không quá vài chục năm, sẽ bị tổ chức sát thủ mới thay thế.

Cũng không phải vì thực lực của bọn họ không đủ, mà là vì người bọn họ đắc tội quá nhiều.

Đi đêm lắm có ngày gặp ma!

Giết nhiều người, cuối cùng sẽ bị người giết!

Nhưng Thanh Phong Lâu này vẫn tồn tại trên giang hồ suốt ba trăm năm, hơn nữa vẫn còn dấu hiệu sắp sửa truyền thừa xuống dưới, cũng có thể nói đây là một kỳ tích, đương nhiên, người quen biết sẽ biết, đó là vì Thanh Phong Lâu thờ phụng nguyên tắc.

Coi chừng, cẩn thận!

Tuyệt đối không tiếp nhận sinh ý có thể đưa đến đại họa, thậm chí chính vì vậy, Thanh Phong Lâu còn có một người chuyên lo tìm hiểu phong hiểm của sinh ý, những người này không phải là sát thủ, tất cả sinh ý, đều thông qua những người này trước mới tiếp nhận, Thanh Phong Lâu mới có thể tiếp tục tồn tại, mà những người tiếp nhận sinh ý chính là người ước định thực lực của đối tượng.

Chính vì coi chừng và cẩn thận, cho nên, Thanh Phong Lâu mới có thể tồn tại hơn ba trăm năm, đứng mãi không ngã.

Lúc này đây, bọn họ tiếp nhận sinh ý giết Tiểu Báo Tử, cũng đã trải qua ước lượng, nhưng không ngờ sát thủ lại về tay không.

Sát thủ thất bại thì không tính, nhưng càng làm cho bọn họ không ngờ được là, sát thủ phái đi không có chết, mà còn làm người truyền tin, nhắn cho bọn họ một cái tin tức không thể ngờ được.

Người vừa gào thét vừa rồi, chính là lâu chủ Thanh Phong Lâu, chính là sát thủ thâm niên của Thanh Phong Lâu, cao thủ Lục phẩm, Lam Vũ.

Trong phòng ngồi tám người, lấy Lam Vũ làm chủ, trừ Lam Vũ ra, còn có ba gã cường giả Thất phẩm, một gã cường giả Bát phẩm, chính bốn tên cường giả này, chính là chiêu bài cuối cùng của Thanh Phong Lâu, cũng chính là chiến lực mạnh nhất, cũng chỉ khi sinh ý của Thanh Phong Lâu liên lụy đến cường giả, mới có thể đem bọn họ mời ra.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

475. Chương 499: Độc Hại Phân Thân Yêu Tu Huyền Tưởng. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 499: Độc Hại Phân Thân Yêu Tu Huyền Tưởng. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Trừ năm người này ra, ba người còn lại, một người chính là tên sát thủ được phát đi giết Tiểu Báo Tử, sau bị tự chặt cánh tay, xám xịt trở về tổng bộ, hai người còn lại, chính là hai người chuyên xác định sinh ý và phong hiểm của nhiệm vụ.

Mà sắc mặt tên sát thủ bị cụt tay hôi bại, quỳ trên mặt đất, muốn bao nhiêu chặt vật thì có bấy nhiêu chặt vật.

Tiếng gầm của Lam Vũ dù lớn, nhưng không có bất cứ người nào động dung, bọn họ cũng không cần động dung, bởi vì bốn gã cường giả không nói chuyện, dù bọn họ có địa vị ở Thanh Phong Lâu, nhưng tính ước thúc của lâu chủ Lam Vũ với bọn họ không lớn, sắc mặt tên sát thủ cụt tay như tro tàn, cho nên cũng không có bao nhiêu cảm xúc chấn động, về phần hai người phụ trách, tâm của bọn họ sâu như biển, làm sao có thể vì tiếng gào của Lam Vũ mà động dung chứ?

Sau khi Lam Vũ gào thét, trong phòng yên tĩnh một hồi lâu, một gã mặc áo xanh trong hai gã phụ trách sinh ý mở miệng nói chuyện.

- Lâu chủ bớt giận, chuyện này cần bàn bạc kỹ hơn, xem ra chúng ta đã đánh giá thấp thực lực của Chu Báo rồi.

- Đánh giá thấp sao? Ta nhìn không ra a!

Một người khác hình như không đồng ý với hắn, hắn ăn mặc một thân áo bào xám, sắc mặt trắng bệch, nói ra.

- Ta nhìn thấy, hắn chỉ có vận khí tốt thì bỏ đi, chúng ta đã đánh giá thực lực của hắn rất cao, đem hắn trở thành cường giả Bát phẩm, cho nên mới phái Khôi Hải đi, Bích Lân Ngũ Độc của hắn là thiên hạ kỳ độc, cho dù cường giả Bát phẩm bị cắn trúng một cái, không có giải được, chỉ có con đường chết. Hơn nữa, kế hoạch làm rất kỹ càng, lúc này đây, vận khí của hắn tốt, cho nên sớm phát hiện ra a!

- Chuyện này có thể không phải là vận khí!

Người áo xanh lắc đầu nói ra.

- Vừa rồi Khôi Hải đã nói qua, sở dĩ hắn bị cụt tay, chính là vì bị Bích Lân Ngũ Độc cắn một cái, Khôi Hải là đệ tử Vạn Trùng Môn. Sở trường của hắn chính là dụng độc, mà Bích Lân Ngũ Độc đã được hắn huấn luyện nhiều năm, vì sao đột nhiên quay lại cắn hắn? Nếu không phải do tên Chu Báo kia giả trò, còn có cách nào giải thích nữa sao?

- Bích Lân Ngũ Độc của hắn không tệ, nhưng mà, người phải biết rằng, vừa rồi hắn cũng nói, Bích Lân Ngũ Độc đã bị phát hiện từ sớm, cho nên mới quay trở về một lúc là chết, sở dĩ cản trở, có khả năng là một loại phản ứng bản năng, ta cũng không tin trong một thời gian ngắn như vậy, tên Chu Báo kia có thể khống chế Bích Lân Ngũ Độc, nếu hắn thật sự làm được việc này, đúng là tên Chu Báo này rất đáng sợ. Không, không phải là vấn đề đáng sợ nữa, mà là chúng ta phán đoán sai lầm, chúng ta cần phán đoán hắn lại một lần nữa, không, không phải, mà là ước định lại một lần nữa, chúng ta sẽ đem đầu của người ủy thác cho hắn.

- Cái gì?

Nghe xong lời này, Lam Vũ nhin không được, giương cái đầu lên, ngữ khí lạnh lẽo ác liệt.

- Chu Báo xuất thân Ô gia, am hiểu quyền pháp và chùy pháp. Đã ngưng luyện ra chùy ý cường đại, tu luyện chính là Cửu Long Thần Hỏa Công của Ô gia, hơn nữa thành công ngưng luyện ra nội khí Hỏa Long, còn có một món pháp khí rất lợi hại, tu vi đã đến Thất phẩm, mà thời điểm hắn Tứ phẩm đã đánh chết cường giả Thất phẩm, thời điểm Ngũ phẩm tiêu diệt cường giả Bát phẩm, thời điểm Lục phẩm, cứu Vương Xà từ trong tay Ma Tôn Diệt Trần, nghe nói còn đánh Diệt Trần trọng thương, nhưng những loại đồn đãi trong giang hồ và chưa được chứng thực, nhưng chúng ta đã xem xét hết, đây chính là tư liệu vốn có của hắn.

Người áo xanh chen vào, ngữ khí không hề bận tâm, liếc mắt nhìn lão già có tu vi Bát phẩm, lạnh lùng phân tích.

- Do đó chúng ta đã suy đoán thực lực của Chu Báo không kém đại trưởng lão, cho nên, tấn công không có bất cứ ý nghĩa nào, cho nên mới phái phái Khôi Hải đi, tuy thực lực của Khôi Hải là Tứ phẩm, nhưng

am hiểu nhất chính là dùng âm mưu giết người, có thể nói là dụng độc Tông Sư, mà trước kia chúng ta chưa từng nghe nói qua Chu Báo biết dụng độc, chớ đừng nói chi là phân biệt độc trùng, cho nên, nhược điểm lớn nhất của hắn là độc!

- Đây chính là phân tích thực lực về hắn của chúng ta, tuy hắn xuất thân Ô gia, hơn nữa hiện tại còn là ngoại môn trưởng lão của Ô gia, nhưng chúng ta không tin Ô gia sẽ vì hắn mà trở mặt với Thanh Phong Lâu, bọn họ không có thực lực đó, huống chi, chỉ cần chúng ta làm gọn gàng, không lưu một tia dấu vết, Ô gia cũng không có khả năng tìm được chứng cứ, Thiên Long Đạo cũng không làm gì được, tuy quan hệ giữa Vương Xà Thiên Long Đạo với hắn rất mật thiết, nhưng nếu lần này Chu Báo bị giết, dưới tình huống không tìm được chứng cứ, Thiên Long Đạo cũng không vì một người không có bao nhiêu quan hệ với mình mà trở mặt với Thanh Phong Lâu, cho nên, chúng ta mới tiếp nhận sinh ý này!

Người áo bào tro tiếp lời, tỉnh táo nói ra.

- Cho nên, ta tình nguyện cho rằng Chu Báo hiện giờ không chết là do vận khí, nhưng nếu hắn đúng như chúng ta vừa nói, hắn có thể trong thời gian ngắn khống chế Bích Lân Ngũ Độc, điều này nói lên, chúng ta chỉ mới lý giải được bề ngoài của Chu Báo, những điều chúng ta nhìn thấy, tất cả những lời đồn trên giang hồ, cũng chỉ là mặt ngoài, trong bóng tối, tên Chu Báo này có sự phức tạp, thậm chí là một thân phận khác, nếu đúng là như vậy, lâu chủ, đối với chúng ta mà nói, lựa chọn tốt nhất chính là đưa đầu của người ủy thác cho hắn.

- Không được, tuyệt đối không được, nếu như chúng ta làm như vậy, danh dự của Thanh Phong Lâu sẽ mất sạch, chúng ta tuyệt đối không làm như vậy được, tên Chu Báo này mới mười mấy tuổi thì bỏ đi, ta không tin khó đối phó như vậy, nếu không, bốn vị trưởng lão, các người đồng loạt ra tay vây giết tên tiểu tử kia, ta cũng không tin, dù Chu Báo hắn có thủ đoạn thông thiên, dưới tay của ba cường giả Thất phẩm, một cường giả Bát phẩm chạy trốn!

- Nếu như chúng ta làm như vậy, chẳng khác nào triệt để vạch mặt với Ô gia, cũng sẽ đắc tội Thiên Long Đạo Vương Xà, còn nữa, tên Chu Báo này không phải người này bình thường trong võ lâm, hắn còn là người của triều đình, đối nghịch với triều đình, chẳng khác nào cho triều đình một cái cớ đối phó với Thanh Phong Lâu chúng ta.

Người áo xanh nói ra, câu đầu tiên đã không để mắt tới đề nghị của Lam Vũ.

- Vậy thì lại phái người đi giết, không phải hắn nói còn thời gian một tháng sao? Giết không được hắn, thì ra tay với người bên cạnh của hắn, chẳng phải ở Vân Châu hắn còn gia đình sao? Hừ, tên gia hỏa cuồng vọng này, chỉ giết được mấy tên cường giả, đã cho rằng mình là thiên hạ vô địch, không đem Thanh Phong Lâu chúng ta để ở trong mắt, ta ngược lại muốn nhìn, hắn có bản lĩnh gì mà đòi san bằng Thanh Phong Lâu chúng ta.

Sắc mặt Lam Vũ dữ tợn, trong mắt xuất hiện ngọn lửa phẫn nộ.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

476. Chương 500: Độc Hạt Phân Thân Yêu Tu Huyền Tưởng. (2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 500: Độc Hạt Phân Thân Yêu Tu Huyền Tưởng. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Nếu như hần tìm đến thật, như vậy, mấy vị trưởng lão sẽ ra tay, Ô gia cùng Thiên Long Đạo thậm chí triều đình, cũng không thể nói gì a.

Trong phòng trầm mặc một hồi.

- Nếu lâu chủ đã quyết định, như vậy, ta đề nghị vận dụng lực lượng cường đại nhất để tập sát người nhà của Chu Báo, tạo lửa giận cho hần, sau đó bố trí thiên la địa võng ở tổng bộ, đem tiểu tử cuồng vọng kia một lần hành động diệt sát!

Ánh mặt người áo bào tro lóe lên, nói ra.

- Vậy thì tốt, cứ quyết định như vậy đi, đem những tên chữ Thiên không đi làm nhiệm vụ phái ra đi.

Lâu chủ nói ra.

- Chư vị, còn ai có ý kiến gì không?

Không có người nào nói chuyện, hiển nhiên là mặc định với loại an bài này.

- Vậy thì tốt, ta muốn cho tên tiểu tử cuồng vọng kia biết, thủ đoạn lôi đình của Thanh Phong Lâu là thế nào a.

Cả nội viện, đều quanh quần hào khí của lâu chủ Thanh Phong Lâu.

...

- Người rốt cuộc muốn làm gì, chẳng lẽ thật sự muốn làm cho Thanh Phong Lâu lâm vào chỗ vạn kiếp bất phục sao?

Vừa ra khỏi sân nhỏ, người áo xanh liền kéo người áo bào tro lại, thấp giọng nói ra.

- Thế tại sao vừa rồi người không lên tiếng ngăn cản đi.

Người áo bào tro cười lạnh một tiếng, bỏ qua cánh tay của người áo xanh.

- Lần này Khôi Hải thất bại trở về, rất rõ ràng là do mọi người phán đoán sai lầm, đã như vậy, đã đâm lao thì phải theo lao a.

- Đâm lao thì phải theo lao? Người nói thật nhẹ nhõm, vận nhất tên Chu Báo kia...

- Không có vạn nhất, người còn không nhìn ra được sao? Lâu chủ đã không đáp ứng điều kiện của Chu Báo, đã như vậy, như vậy, cũng chỉ có thể giết Chu Báo thôi, quyết định sớm, chúng ta tranh thủ nắm quyền chủ động trong tay, chẳng phải lúc đó người cũng nghĩ vậy sao, nếu không, vừa rồi người đã lên tiếng ngăn cản!

- Dù là nói thế, nhưng mà...

- Không có nhưng mà, chuyện đã quyết định, không còn đạo lý đổi ý, đổi ý cũng vô dụng thôi, Thanh Phong Lâu đã tồn tại hơn ba trăm năm, hiện tại trong lâu còn có bốn tên cường giả tọa trấn, cho dù chúng ta đánh giá thấp thực lực của Chu Báo, phải sát thủ đi giết hần không được, nhưng ta cũng không tin, hần có thể xông vào Thanh Phong Lâu mà toàn thân trở ra, đúng không?

Người áo bào tro nói ra.

- Nói cũng phải, tên Chu Báo kia càng lợi hại, cũng là ý vào pháp khí mà thôi, mà đại trưởng lão cũng có một kiện pháp khí a!

- Đó là đương nhiên, bằng không thì, ta cũng không giật dây lâu chủ!

Người áo bào tro gật đầu, cười âm hiểm nói ra.

- Nhưng mà, có một số việc chúng ta nên sớm quyết định thôi.

- Chuyện gì?

- Chuyện Chu Báo, có lẽ chỉ là một bắt đầu, người không biết là, những năm gần đây Thanh Phong Lâu chúng ta quá rêu rao sao? Làm sát thủ mà cả thiên hạ đều biết, có thể cũng không thể xem là một loại thành công a!

Người áo bào tro nói ra.

- Ý ngươi là?

- Có một số việc, chúng ta nên sớm chuẩn bị thì tốt hơn, lưu lại một con đường lui cho mình a.

Áo bào tro giơ tay lên, nhẹ nhàng phủ phủ cái trán của mình.

- Gần đây mí mắt của ta hay nhảy lên, ta cảm giác có một chuyện không tốt sẽ xảy ra, Lăng Phong huynh. Ta và ngươi đều là người thông minh, ý của ta, có lẽ ngươi cũng hiểu chứ?

- Đương nhiên ta biết rõ, cây to đón gió a!

Người được gọi là Lăng Phong chính là người áo xanh, lắc đầu nói ra.

- Nhưng mà, với thực lực hiện giờ của Thanh Phong Lôu, cho dù ngươi muốn nghĩ cách, cũng không dễ dàng đây.

- Đương nhiên không dễ dàng, nhưng mà, nếu như lúc này, có nhiều chuyện xảy ra, thực lực của Thanh Phong Lôu từ từ suy yếu, nghe nói lúc này, Khôi Hải không chỉ mất một cánh tay, tổn thất một con Bích Lân Ngũ Độc, mà còn bị mất một con bò cạp mà hần thiên tân vạn khổ mới bắt được, thực lực đại tổn a!

- Một tổ chức sát thủ, làm hơn ba trăm năm, đến bây giờ, ngay cả những thái điều chưa ra giang hồ cũng biết tới, ngươi không biết là, ngày tốt lành của bọn họ sắp hết rồi sao?

Tiểu Báo Tử ngồi trên xe ngựa, trong tay vuốt vuốt một con bò cạp, giống như đang nói chuyện với mình, nhưng lại giống như đang nói chuyện với con bò cạp trong tay.

Con bò cạp này, hần phát hiện trong phòng của tên sát thủ, hần trực tiếp ném văng tên gia hỏa kia ra, mà hành lý của gia hỏa đáng thương kia không có mang đi.

Nhưng làm như một sát thủ, hành lý của hần cũng không nhiều, ngay cả quần áo để thay đổi cũng không có, chỉ có một cái gói nhỏ và ống trúc.

Những thứ trong tay không có giá trị gì, đó là thuốc giải và các loại độc, tất cả đều bị đối phương mang theo người, cho dù là ống trúc kia, cũng được đối phương mang theo, mà thời điểm hần bị Tiểu Báo Tử đánh tới bởi, mới văng ra ngoài.

Trong ống trúc đó chính là một con bò cạp, con này so với Bích Lân Ngũ Độc, thì nó còn lớn hơn Bích Lân Ngũ Độc rất nhiều, mà Tiểu Báo Tử nhiếp hồn phách của con bò cạp ra, đem ý niệm của mình tiến vào.

Có cái gì không phù hợp đây?

Sau khi trải qua một thời gian ngắn luyện tập, Tiểu Báo Tử có cảm giác mình hoàn toàn quen thuộc với thân thể của con bò cạp này.

Mà càng làm hứng thú của hần tăng lên, vài ngày nay, hần một mực dùng ý niệm khống chế cổ thân thể này, muốn từ đó tìm được một ít biện pháp điều khiển thích hợp, cũng không thể mỗi lần mình điều khiển con bò cạp này, thân thể vốn có ngồi bất động a? Như vậy cũng không hay, hơn nữa giá trị cũng không lớn.

Trải qua mấy ngày lục lọi Tiểu Báo Tử cũng có một ít tâm đắc, đó chính là, hần không cần cho rằng con bò cạp này chính là thân thể của mình, ý niệm trong đầu của hần phân hóa ra, hần chỉ cần hạ một mệnh lên xuống thân niệm, con bò cạp lại dựa theo nhiệm vụ của mình mà hoàn thành, giống như một chương trình cố định vậy.

Sau đó, hần nhanh chóng sở được một thứ khác, bản năng!

Đúng, là bản năng!

Sinh vật đều có bản năng, ăn uống ngủ hô hấp đều là bản năng, cho dù là một người chết nào sống cuộc đời thực vật, cũng đều có một ít bản năng cơ bản, cho dù hồn phách có bị rút đi, cũng có bản năng, bởi vì bản năng tồn tại sẵn trong cơ thể mọi sinh vật, mà không phải là hồn phách, chính vì có bản năng tồn tại, cho nên ý niệm trong đầu của Tiểu Báo Tử, cả hai tương hợp, cho dù Tiểu Báo Tử không đi thao túng nó, nó cũng giống như một con bò cạp bình thường, không khác nhiều, mà khi Tiểu Báo Tử muốn nó làm gì,

cũng chỉ cần thần niệm khẽ động, con bò cạp này sẽ dựa theo suy nghĩ của hắc mà làm, trải qua thí nghiệm không ngừng, hiện tại ý niệm trong đầu của Tiểu Báo Tử hoàn toàn thay thế hồn phách của con bò cạp này. Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

477. Chương 501: Độc Hạt Phân Thân Yêu Tu Huyền Tưởng. (3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 501: Độc Hạt Phân Thân Yêu Tu Huyền Tưởng. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Mắt khác Tiểu Báo Tử còn có một phát hiện, đó chính là, con bò cạp này có thể hấp thu nhật nguyệt tinh hoa, có thể tu luyện! Đây chính là phát hiện ngoài ý muốn khi thần niệm của hắc tiến vào cơ thể của con bò cạp. Thân thể con bò cạp này có thể tự động hấp thu thiên địa nguyên khí chung quanh, hơn nữa còn đem thiên địa nguyên khí chung quanh chuyển hóa thành một loại năng lượng cùng loại với nội khí.

Đây chính là một phát hiện ngoài ý muốn, cũng là phát hiện làm hắc kinh hãi.

Sau phát hiện này, hắc đầu óc hoạt động liên tục, theo một ý nào đó, hiện tại thân thể con bò cạp này chính là một phân thân của hắc, hơn nữa còn là một phân thân linh hoạt, hiện tại hắc có hai khóa Ngoại Đan, đều có thể tự hành tu luyện, nếu như con bò cạp này cũng tu luyện được, không thể nói trước tương lai còn có cơ hội tu thành yêu thú, nhiều ra một phân thân yêu thú, cũng là một con át chủ bài cường hãn.

Hơn nữa, nếu như có thể thành công, như vậy, hắc không chỉ có một cái phân thân yêu thú đơn giản như vậy.

Hắc có thể phân hóa bao nhiêu thần niệm trong đầu, thì sẽ có được bấy nhiêu phân thân, mà nếu như những phân thân này có được Ngoại Đan tự động tu luyện...

Cái ý niệm này vừa sinh ra, đã làm cho hắc hưng phấn khó ức chế.

Nhưng mà, ném thử kết quả lại làm cho hắc hơi thất vọng, đúng là hắc có thể làm cho bò cạp tự động tu luyện, hấp thu nhật nguyệt tinh hoa, trên thực tế, chuyện này rất đơn giản, chỉ cần hạ một mệnh lệnh nhỏ nhỏ trong thần niệm là được, giống như một chương trình cơ học vậy, dựa vào một lập trình cố định, hấp thu thể nào, hấp thu bao nhiêu thời gian, sau khi hấp thu xong thì chuyển hóa thành nguyên khí.

Giống như năm đó hắc tự hành luyện chế Ngoại Đan. Nhưng mà, rất nhanh, vấn đề xảy ra, vào ngày thứ ba, hắc rất buồn rầu phát hiện, nội khí trong thân thể bò cạp đã chật ních, nếu như tiếp tục tu luyện, chỉ sợ sẽ bạo thể mà chết, hắc mới nhớ tới, tu luyện, cần nội ngoại kiêm tu.

Luyện thể chỉ pháp chính là do nhân loại mà vô số năm, mới có được quy mô như hiện giờ, yêu thú thì sao? Hoàn toàn dựa vào bản năng mà tu luyện, cho nên, cho dù có yêu thú ngẫu nhiên khai mở linh trí, có thể tu luyện thành công, nhưng thời gian tu luyện của chúng rất dài, bởi vì bọn chúng không giống nhân loại, từ lúc tu luyện đã khai mở kinh mạch, khiếu huyết thông thấu, cũng biết nội khí vận chuyển trong cơ thể thế nào, đối với yêu thú mà nói, loại chuyện mà tu sĩ nhân loại bình thường đều biết, đã trở thành vấn đề không nhỏ.

- Mẹ kiếp, đừng nói là chín phân thân, cho dù là một, cũng không biết phải tu luyện đến ngày tháng năm nào a!

Sau khi phát hiện vấn đề, Tiểu Báo Tử thầm cười khổ.

- Có nên đi tìm một chút công pháp yêu tu trong truyền thuyết hay không?

Yêu tu, chính là cách gọi sau khi yêu thú tu thành người, nhưng loại sinh linh giống như thế đã tuyệt tích từ thời đại Thượng Cổ rồi, về phần công pháp yêu tu, chỉ là đồ vật trong truyền thuyết mà thôi, bởi vì nó không có tác dụng với nhân loại, nhân loại tu luyện công pháp của yêu tu chẳng khác nào tự tìm chết, dù cho không chết, cũng biến thành quái vật, cho nên, cũng không có người này mạo hiểm đi thu thập thứ đồ vật nguy hiểm này.

- Yêu tu cũng tốt, yêu tu cũng được, nghe nói cũng chỉ dựa vào bản năng tu luyện, cho dù là có công pháp yêu tu, môn công pháp này thường thường chỉ viết ra công pháp thích hợp cho yêu tu và đồng tộc tu luyện, bởi vì thích hợp cho cùng tộc tu luyện, ta đi đâu tìm công pháp cho bò cạp đây?

Tiểu Báo Tử nghĩ tới đây liền cảm thấy nhục trí.

- Nhưng ta nghe nói, yêu thú tu luyện, toàn bộ bằng bản năng, chỉ cần khai mở linh trí, chỉ cần không gặp đại kiếp nạn, dựa vào bản năng, tu luyện cũng không chậm, giống như ta không chế nó tu luyện, chính là nuông chiều thành hư.

Ý thức được điểm này, Tiểu Báo Tử không cưỡng cầu nữa, thuận theo tự nhiên.

Bởi như vậy, dưới trạng thái vô dục vô cầu, liên hệ giữa hắc và bạch cạp như cá gặp nước, ý niệm của hắc hoàn toàn dung hợp vào trong cơ thể con bạch cạp, mà dường như con bạch cạp đã khai mở linh trí, linh tính tăng nhiều, thấy chuyện này, Tiểu Báo Tử không cần quá chú ý, nó sẽ hoàn thành cách nghĩ của Tiểu Báo Tử.

- Đại nhân, Vân Châu cấp báo!

Ngoài xe ngựa, âm thanh của Chu sọ vang lên, lộ ra chút lo lắng.

- Mười tám tên sát thủ lên vào Vân Châu, hình như muốn gây bất lợi cho lão thái gia.

- Thanh Phong Lâu đáng chết.

Tiểu Báo Tử nói thầm một câu, nhưng lại không chút lo lắng, bởi vì lúc ban đêm ném bay tên sát thủ, hắc liền tìm được phân bộ Tiên Cung ở Tùng Giang thành này, Tùng Giang là một tiểu thành, cho nên, Tiên Cung chỉ bố trí chỗ này một người, vừa đi vào ngõ hẻm đã gặp được một người bán hàng rong.

Người không nhiều, hữu dụng là được, Tiểu Báo Tử cũng không có để ý người này làm nghề bán hàng rong, hắc đem yêu cầu mà mình ủy thác nói ra, Tiên Cung tự có một hệ thống riêng, cho nên vào ngày hôm sau, hắc liền nhận được trả lời thiết phục, ủy thác được tiếp thu, phái cường giả đi bảo hộ người nhà của Tiểu Báo Tử, mà nhận được câu trả lời về địa điểm chính xác của Thanh Phong Lâu.

Cái giá Tiểu Báo Tử phải trả chính là đan phương Dịch Cân Đan.

- Không thể ngờ được lại là đan phương Dịch Cân Đan năm nào a, xem ra chúng ta lấy được từ trên người hắc không ít bí mật a.

Trong một túp lều ở Tiên Cung, Thanh lão đang lặng lẽ nhìn đan phương trong tay, trong mắt có thần quang kỳ dị chớp động.

- Nhiều năm như vậy, Tiên Cung chúng ta một mực đi tìm kiếm đan phương này, không ngờ vô tình lại có được nó trong tay a.

- Mỗi người đều có bí mật của mình, hắc còn trẻ như thế, đã có thực lực như vậy, trước đó chắc chắn đã có được đại cơ duyên, không cần cảm thấy kỳ lạ, cho nên, đối với chuyện này, không cần giật mình quá mức!

- Ta cũng không có giật mình, ta chỉ cảm thấy ngoài ý muốn a!

Thanh lão đặt đan phương trong tay xuống mặt bàn, ngẩng đầu nói ra.

- Lão nghèo kiệt hủ lậu, người đã ở chung với hắc một đoạn thời gian, người có ý kiến gì về hắc không?

- Nhân tài khó có được, lại là người không có quá nhiều tâm tư!

Đứng bên cạnh Thanh lão, mặc một bộ áo bào màu trắng, trung niên nam tử giống thư sinh gầy yếu nói ra.

- Chỉ là trên người hắc, hình như có quá nhiều bí mật, bởi vậy, làm việc quá mức cẩn thận mà thôi!

- Chuyện này không cần lo lắng, từ khi lực lượng của hắc càng ngày càng mạnh, bí mật của hắc cũng từ từ không còn là bí mật nữa, giống như hiện tại, không phải hắc đã lấy đan phương Dịch Cân Đan ra tiến hành trao đổi rồi sao?

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

478. Chương 502: Giết Gà Dọa Khỉ, Hành Động San Bằng Thanh Phong Lâu. (1)

- Hắc có đan phương Dịch Cân Đan, như vậy, hắc cũng có vài loại khác nữa!

- Có khả năng, nhưng mà, chuyện này thì có quan hệ gì tới chúng ta chứ?

Thanh lão mỉm cười nói ra.

- Đối với chúng ta mà nói, Đoán Cốt Đan cũng không có giá trị quá lớn, Định Mạch Đan. Hoán Huyết Đan, Tẩy Tủy Đan thì hơi phiền toái, người thật sự cho rằng trên đời này vẫn còn được vật có thể luyện chế mấy loại đan dược này sao? Cũng chỉ có Dịch Cân Đan, bây giờ chúng ta mới có điều kiện luyện chế một đám a.

- Nói cũng phải, nhưng mà, đối với chúng ta mà nói, Đoán Cốt Đan không có giá trị, nhưng những tên trong chốn võ lâm kia...

- Chuyện này không có quan hệ tới chúng ta!

Thanh lão chen ngang lời nói của lão già nghèo kiết hủ lậu.

- Người đã ngẩn ngơ ở Tiên Cung suốt mấy trăm năm, lúc nào quan tâm đến chuyện trên giang hồ rồi?

- Không phải ta quan tâm chuyện trên giang hồ, mà ta lo lắng sau khi tin tức này tiết lộ ra ngoài, sẽ sinh ra ảnh hưởng không tốt cho tiểu tử kia.

- Chỉ cần chúng ta không nói, thì không có người nào tiết lộ cả, Tiểu Báo Tử là người của Tiên Cung chúng ta, người trong Tiên Cung, chỉ cần hỗ trợ nhau cùng có lợi, quyết không làm ra chuyện phá hoại lẫn nhau!

Thanh lão nhìn lão nghèo kiết hủ lậu, nói xong lời này liền dừng lại một chút.

- Cho nên, người không cần lo lắng chuyện như vậy xảy ra ở Tiên Cung.

- Ta cũng yên tâm rồi!

Lão nghèo kiết hủ lậu hết sức hài lòng.

- Vậy thì cứ để tiểu tử đó đi giày vò đi!

- Do hắc thôi, tuy hắc là Tiên Cung Nhị Thập Bát Tú, nhưng dù sao tuổi vẫn còn nhỏ, cần học hỏi thêm kinh nghiệm, giang hồ chính là nơi lịch lãm rèn luyện tốt nhất.

- Người xem, chuyện của Thanh Phong Lâu, chúng ta có nên âm thầm ra tay không?

Lão già nghèo kiết hủ lậu có chút do dự nói ra.

- Dù sao trong Thanh Phong Lâu, có bốn tên cường giả, hắc chỉ có một người, chỉ sợ phải cố hết sức a!

- Ta đã cho Ngọc Tuyền âm thầm đi theo, trông chừng hắc rồi.

- Ân, như vậy cũng tốt, tu vi Ngọc Tuyền vừa đột phát Bát phẩm, có hắc ở bên cạnh tiểu tử kia, chắc có lẽ không xảy ra chuyện gì lớn!

- Người đúng là quá quan tâm đến hắc a!

- Nhiều... Nhiều năm như vậy, người nhìn người thu được thứ chó má gì, chỉ có hấn là kiên nhẫn đi theo ta học, những người khác, đặt mộng xuống là cứ như dưới mộng có lông lá, bộ dáng đều ngồi không yên.

Lão già nghèo kiệt hủ lậu cười lạnh nói ra.

- Ta còn trông cậy vào hấn sẽ truyền thừa những vật kia xuống a, không quan tâm thì sao được.

Chuyện xảy ra trên giang hồ, truyền đi rất nhanh, đặc biệt là quan hệ tới danh nhân bát quái.

Tuy Thanh Phong Lâu là một tổ chức sát thủ, nghe rất thần bí, nhưng cũng giống như tên nam nhân áo bào tro đã nói, ba trăm năm, dù là một thái điều cũng biết đến sự tồn tại của Thanh Phong Lâu, uy phong thì uy phong. Nhưng cũng quá rêu rao. Một tập đoàn sát thủ, rêu rao là một công việc không quá tốt đẹp.

Chính vì quá mức nổi danh, quá mức rêu rao, cho nên, mỗi khi có hành động đại quy mô, Thanh Phong Lâu sẽ hấp dẫn sự chú ý của người khác, lúc này đây, bọn họ huy động mấy tên sát thủ đi giết thân nhân của Tiểu Báo Tử, tuy hành động rất bí mật, nhưng không thể lừa gạt người có tâm, trọng yếu nhất chính là hành động của bọn họ đã thất bại, toàn bộ sát thủ đều chết.

Mười hai tên sát thủ phái đi Vân Châu và Trung Hòa quận thành đều bị giết chết, thậm chí ngay cả người Chu gia cũng không nhìn thấy, không chỉ bị giết, thi thể, tư cách và địa vị bài trong Thanh Phong Lâu cũng bị đánh trên tường thành.

Bởi như vậy, đã oanh động cả giang hồ, biến thành một đại sự kiện.

Nhưng chỉ mấy ngày, người trong võ lâm cũng biết. Thanh Phong Lâu muốn đối phó Chu Báo, phái mười hai tên sát thủ đi giết thân nhân của Chu Báo, nhưng toàn bộ sát thủ bị cường giả thần bí trong Chu gia bắt đầu đánh chết, không tên nào chạy thoát, thậm chí còn bị phơi nắng ba ngày.

Ô gia cũng làm ra cử động tỏ vẻ bất mãn rất lớn đối với Thanh Phong Lâu, hơn nữa ra cảnh cáo, sẽ giết chết bất cứ người nào của Thanh Phong Lâu nếu tiến vào Vân Châu, là địch nhân của Ô gia, tuy Ô gia không phải là danh môn đại phái hay ngàn năm thế gia, nhưng đối với loại hành vi khiêu khích này cũng sẽ tiến hành đáp trả mạnh mẽ.

Nói trắng ra, lúc này Ô gia đang tỏ thái độ với Thanh Phong Lâu.

Vào lúc đám người trong võ lâm còn không có thăm dò ra tiền căn hậu quả của câu chuyện, lại có một tin tức xuất hiện, đó là một ít hàng ổ xuất hiện mặt ngoài của Thanh Phong Lâu, bị Chu Báo tung ra, hơn nữa tỏ vẻ sau hai mươi ngày nữa, sẽ san bằng hàng ổ của Thanh Phong Lâu.

Võ lâm xôn xao!

Giang hồ sôi trào!

Chu Báo tiếp tục không làm cho người khác bớt lo, lúc này lại biến thành tiêu điểm trong thiên hạ.

- San bằng Thanh Phong Lâu, khẩu khí thật lớn!

- Chu Báo điên à? Thanh Phong Lâu đứng sừng sững trong võ lâm mấy trăm năm không ngã, hấn nói san bằng là san bằng, chẳng lẽ hấn thật sự cho rằng hấn chính là nhân vật cấp bậc Bắc Nguyên tam đại Tông Sư hay sao?

- Không thể a, nếu như hấn không nắm chắc, chắc chắn sẽ không nói như vậy, ngay cả địa chỉ hàng ổ của Thanh Phong Lâu cũng có thể tìm ra dễ dàng, nói rõ hấn đã thăm dò ra chi tiết của Thanh Phong Lâu a.

- Chu Báo tử không đơn giản a, mười hai tên sát thủ chữ Thiên của Thanh Phong Lâu đều thất thủ, hơn nữa đều bị giết chết, người ra tay có tu vi thấp nhất là Thất phẩm, Vân Châu Ô gia nhất định không có thực lực cường đại như vậy, sau lưng thằng này nhất định có Thiên Long Đạo chống lưng a.

- Đúng vậy a đúng vậy a, mười hai tên sát thủ chữ Thiên cứ như vậy mà chết, không có thực lực Thất phẩm nhất định không làm được, tên Chu Báo này đúng là đại thủ bút a, không ngờ trong thời gian ngắn như vậy lại có thể tìm được hai tên cường giả Thất phẩm giúp đỡ, xem ra lúc này đây, Thanh Phong Lâu sẽ có phiền toái!

- Tuổi hán vẫn còn trẻ a, cho nên mới nói ra những lời ngông cuồng như vậy, chẳng chừa lại khả năng hòa giải nào cả, đã cùng Thanh Phong Lâu kết cừ hận không chết không thôi, nếu như lúc này hán không triệt để san bằng Thanh Phong Lâu, vậy sau này, hán không được sống khá giả, mà hai tên cường giả Thất phẩm kia cũng không thể bảo vệ hán cả đời được.

Đây chính là lời của tên thuyết thư.

- Người trẻ tuổi a, còn chưa ráo máu đầu, làm việc quá xúc động, quá xúc động a!

Chỉ mấy ngày ngắn ngủi, lời đồn bay khắp bốn phía của giang hồ, nói cái gì cũng có, mà Chu Báo chính là tâm điểm, lại hoàn toàn biến mất ở trong tầm mắt của mọi người.

479. Chương 503: Giết Gà Dọa Khỉ, Hành Động San Bằng Thanh Phong Lâu. (2)

Trên một quan đạo của Trung Hòa quận, Tiểu Báo Tử mặc một bộ quần áo đen nhìn lão Kim kê.

- Lão Kim kê, ta không có mời người a, người tới đây làm gì?

- Thanh lão bảo ta tới lược trận cho người a!

Kim Ngọc Tuyền nói ra.

- Lá gan của người không nhỏ a, chỉ nói một tiếng là không chết không thôi với Thanh Phong Lâu.

- Hừ, ta không có trêu chọc bọn chúng, bọn chúng còn phái người đi giết ta, lại còn phái sát thủ ám sát người nhà của ta, lão tử không tiêu diệt bọn chúng, sau này còn ngày tốt lành hay sao?

Tiểu Báo Tử cười lạnh nói ra.

- Người có biết rằng, thực lực của Thanh Phong Lâu này mạnh thế nào không?

- Biết một chút, nghe nói có cường giả Bát phẩm tọa trấn!

- Người có nắm chắc như vậy?

- Chuyện không nắm chắc, ta sẽ không làm!

Tiểu Báo Tử nói ra.

- Nói sau, nhiều năm như vậy, chắc chắn Thanh Phong Lâu đắc tội với không ít người, cho nên hang ổ của chúng thần bí như vậy, vẫn bị lão tử đào ra địa điểm chính xác, nghĩ đến, bọn họ cũng không sống khá giả gì a.

- Có lẽ, nhưng nếu người cho rằng bọn chúng là cặn bã, chắc chắn không dễ dàng như vậy đâu.

Lão Kim kê lắc đầu nói ra.

- Thực lực của Thanh Phong Lâu không thể bỏ qua, cho dù là có cừ oán với bọn họ, biết rõ hang ổ, nhưng mọi người đều làm việc rất cẩn thận, huống chi, bây giờ người là một con chim đầu đàn, nếu người động thủ với Thanh Phong Lâu không có kết quả, bọn họ ngốc như vậy sao?

- Cũng đúng, không có người nào là ngu cả, cho nên hiện giờ ta mới làm kẻ dẫn đây!

- Đây chính là điểm ta không rõ, Thanh Phong Lâu phái sát thủ ra không làm gì được người, người và Thanh Phong Lâu có rất nhiều điểm để thỏa hiệp, vì sao người lại chọn hoàn cảnh bất lợi như vậy?

- Ta cao hứng, ta thích, tâm tình của ta khó chịu!

Tiểu Báo Tử nói ra.

- Đương nhiên, nguyên nhân chính là ta muốn tìm người thử chùy!

- Thử chùy?

- Đúng vậy, thử chùi!

Nói đến chùi, một cổ tự tin cường đại từ trên người hấn tẩn ra, khoe miệng cũng xuất hiện một nụ cười tà ác.

- Thanh Phong Lâu không phải có một cường giả Bát phẩm sao? Không phải nội khí như thép sao? Ta muốn thử xem, hấn có thể tiếp được mấy chùi của ta?

- Giết cường giả Bát phẩm không dễ dàng a, có phải ngươi có cảm giác giết cường giả Bát phẩm dễ như giết gà?

Ngữ khí lão Kim kê bất thiện.

- Ta không có ý đó, ta cũng biết, ngươi đã bước vào hàng ngũ Bát phẩm a!

Tiểu Báo Tử vội vàng nói ra, nhìn thấy biểu lộ phần uất trên mặt của lão Kim kê, cơ mặt co rút hai cái.

- Chủ yếu là vì gần đây ta có cảm giác, hình như có rất nhiều người đánh chủ ý lên người ta, cho nên ta muốn giết gà cho khỉ xem a!

- Giết gà cho khỉ xem?

- Ách!

Tiểu Báo Tử cảm giác được cái ót của mình đã xuất hiện mồ hôi lạnh, lại nhìn ra ánh mắt của lão Kim kê xuất hiện một tia bất thiện.

- Ta sai, tất cả là ta sai, đừng có nhìn ta như vậy!

Tiểu Báo Tử vỗ vỗ miệng của mình, cười nói ra.

- Tiểu tử, ta thì lại thấy ngươi đang cố tình gây khó dễ cho ta a!

- Làm sao lại thế, bất kể nói thế nào, chúng ta đang hợp tác với nhau, làm sao ta lại đi gây khó dễ cho ngươi được chứ?

Tiểu Báo Tử cười hắc hắc nói ra.

Lão Kim kê hừ lạnh một tiếng, không nói thêm gì nữa.

- Thực con mẹ nó không may, tại sao ta lại quên người trước mặt chính là một con gà lớn chứ, còn giết gà cho khỉ xem, đừng nói khỉ không nhìn thấy, lại bị gà giết chết!

Tiểu Báo Tử thầm chửi trong lòng là mình ngu xuẩn.

- Ách, lão Kim kê à, lúc này, làm phiền ngươi lược trận cho ta a!

Dù hấn đối với mình có tự tin tuyệt đối, nhưng mà, có một cường giả Bát phẩm lược trận, chuyện tốt như vậy hấn làm sao bỏ qua được chứ.

- Cũng được, ngươi muốn giết gà, ta sẽ lược trận giúp ngươi!

Lão Kim kê nói với ngữ khí bất thiện.

- Ta sai ta sai, ta không giết gà, ta không giết gà!

Tiểu Báo Tử liên tục cười khổ.

Lão Kim kê là người thành thật, thấy vẻ mặt khổ sở của Tiểu Báo Tử, một bụng tức giận cũng tiêu một ít, nhân tiện nói ra.

- Tiểu tử, tuy thực lực của ngươi không tệ, nhưng ta rất ngạc nhiên, làm sao ngươi có tự tin lớn như vậy!

Lão Kim kê nói ra, trong mắt lộ ra một tia thần thái không biết giải quyết thế nào.

- Chùi của ngươi, thật sự lợi hại như vậy sao?

- Ngươi không tin?

- Có chút không tin!

Lão Kim kê nói ra.

- Đáng tiếc a, ta không có mang chùy theo bên người, bằng không thì, ta sẽ cho ngươi biết!

Tuy hắc có thể tùy thời mang đôi thiết chùy trong không gian phân cách lấy ra, nhưng Tiểu Báo Tử tạm thời không muốn làm bại lộ Lương Giới Phân Cát bí thuật.

Hắc đem Dịch Cân Đan ra làm đại giá, giao cho Tiên Cung, cũng là do hắc tự định giá, so sánh với Đoán Cốt Đan, Dịch Cân Đan mới là thứ Tiên Cung khan hiếm, đương kim trên đời, không nói những cao môn đại phiệt kia, cho dù là thế gia trung đẳng như Ô gia, cũng chỉ có năng lực cho đệ tử của mình dùng Đoán Cốt Thang mà thôi, chớ đừng nói chi là tổ chức thần bí như Tiên Cung, tuy đối với người bình thường mà nói, dược liệu Đoán Cốt Thang vô cùng trân quý, nhưng từ sản lượng mà nói, dược liệu cung ứng vẫn đầy đủ. Hơn nữa Tiên Cung có nhiều võ công bí truyền như vậy, cho nên, bước vào đoán cốt giới, đối với người trong Tiên Cung không có gì khó khăn cả.

Nhưng Dịch Cân Đan lại khác.

Bọn họ có thể dùng Dịch Cân Thang, nhưng số lượng rất ít, chủ yếu là vì linh dược khó cầu, cho dù có thể tìm đủ dược liệu luyện chế Dịch Cân Thang, nhưng số lượng dược tề không đủ. Mà Dịch Cân Đan lại khác, không cần số lượng dược liệu cực nhỏ, mà hiệu quả của nó còn tốt hơn cả Dịch Cân Thang vài lần, cũng chính vì như vậy, Tiểu Báo Tử mới có thể dễ dàng như vượt qua đạo hạm kia, tiến vào Thất phẩm.

Hắc đã đi qua Tiên Cung một lần, cũng biết được cái gọi là Tiên Cung đang nằm trong một tiêu sơn thôn, có rất nhiều cao thủ có tu vi đoán cốt giới, nhưng rất rõ ràng, tất cả đều bị kẹt ở cửa ải đoán cốt giới tiến lên dịch cân giới, mà trong rất rất nhiều cao thủ đó, chỉ có một ít người vượt qua đạo hạm tiến vào Thất phẩm, cho nên, Dịch Cân Đan đối với Tiên Cung mà nói, thập phần trọng yếu, cũng vì Tiểu Báo Tử gài đúng chỗ ngứa của Tiên Cung, cho nên Tiên Cung mới hào phóng như vậy, chỉ một cái đã phái ra ba tên cường giả Thất phẩm.

Về phần ba loại đan phương cái gì Định Mạch Đan kia a, Hoán Huyết Đan a, Tẩy Tủy Đan, không cần phải nhắc tới, những linh dược cần thiết, cho dù là Tiên Cung, cũng không nhất định có được, cho nên, nói cho cùng, chỉ có Dịch Cân Đan là thích hợp nhất.

480. Chương 504: Giết Gà Dọa Khỉ, Hành Động San Bằng Thanh Phong Lâu. (3)

Hơn nữa Tiểu Báo Tử cũng không cần lo lắng Tiên Cung sẽ đem đan phương Dịch Cân Đan tiết lộ ra ngoài, Tiên Cung tích trữ nhiều bí kỹ như vậy, cũng không cần vì một hai thứ, không dùng đan phương này để giao dịch với người khác.

Về phần tại sao có tin tưởng lớn như vậy, cũng là vì hắc có được cặp chùy kia a.

Tiến vào Thất phẩm, hắc đã gặp phải rất nhiều cao thủ, cho nên hắc có lý giải rất sâu về cường giả Bát phẩm, cũng minh bạch, so với cường giả Thất phẩm, cường giả Bát phẩm nội khí như thép chiếm ưu thế rất lớn, cũng giống như cường giả Thất phẩm với cường giả dưới Thất phẩm.

Một nội khí như nước, một nội khí như thép, có thể giống nhau sao?

Nhưng Tiểu Báo Tử không sợ, cho dù mạnh tới đâu cũng có một cái giới hạn, nội khí của ngươi như thép thì sao? Cho dù có cứng rắn hơn nữa cũng không biến thái bằng cặp đại chùy của hắc a.

Mà cặp chùy của hắc lại nặng hơn bốn ngàn cân a, cộng thêm lực công kích thì đầu yếu hơn mấy vạn cân? Đừng nói ngươi có nội khí như thép, cho dù ngươi là một người thép ở trước mặt Tiểu Báo Tử, cũng bị đánh thành nhão nhọt.

Huống chi hiện giờ quyền ý của Tiểu Báo Tử dung hợp với chùy ý chứ, cặp song chùy nặng bốn ngàn cân ở trong tay của Tiểu Báo Tử cũng không nặng bao nhiêu cả.

Lại phối hợp thêm hai chủng tâm pháp Ngọc Hư Thông Thiên Kính và Thiên Xà Liễm Tức Thuật phối hợp công kích sẽ đánh ra bạo kích, cho dù là cường giả Cửu phẩm, cũng không thể đỡ nổi công kích của Tiểu Báo Tử.

Vấn đề bạo kích thì nói sau, Thiên Xà Liễm Tức Thuật và Ngọc Hư Thông Thiên Kính phối hợp với nhau, thì vấn đề này Tiểu Báo Tử đã thử nghiệm nhiều lần rồi, không sai biệt lắm, mỗi kích là năm mươi lần, mà mỗi lần đập xuống, sẽ có hiệu quả bạo kích xuất hiện, dù Tiểu Báo Tử dùng biện pháp nào, tỷ lệ thắng đều rất cao.

Nếu như dùng hai đấm, Tiểu Báo Tử còn có thể kiềm chế, bởi vì hắn có thể đem Loạn Phi Phong Chùy Pháp dung nhập vào trong quyền pháp, mỗi hô hấp có thể đánh ra mười quyền, nhưng làm thế thì tay của hắn sẽ bị tổn thương quá lớn, nhưng sử dụng chùy thì không giống, không nói đến sức nặng của đại chùy, uy lực mỗi chùy đánh ra đều mạnh hơn nắm đấm gấp bội, quan trọng hơn là Tiểu Báo Tử không cần lo lắng sẽ ảnh hưởng đến thân thể bị tổn thương. Trái lại, dưới sức nặng cực lớn của thiết chùy, khi tốc độ xuất chùy cực nhanh, tốc độ thiết chùy tăng lên đến một mức độ nhất định, thì không cần Tiểu Báo Tử dùng sức, quán tính cực lớn sẽ vận chuyển song chùy, mỗi một hô hấp, thậm chí có thể đánh ra mười chùy, nói cách khác, mỗi một hô hấp, hắn có thể đánh ra hai lần bạo kích.

Mà mỗi đại chùy của hắn nặng hai ngàn cân, tăng thêm Ngọc Hư Thông Thiên Kính sẽ hình thành hai lần bạo kích!

Đừng nói là Bát phẩm, cho dù là Cửu phẩm, bất ngờ không đề phòng, cũng sẽ ăn thiệt thòi.

Có thể nói, cầm trong tay cặp song chùy, dù cho có gặp phải cường giả Cửu phẩm, Tiểu Báo Tử cũng không sợ.

- Mà thôi, ta cũng không hỏi ngươi, dù sao đến Thanh Phong Lâu, ngươi nhất định sẽ bạo lộ át chủ bài, thời gian hai mươi ngày, ta có thể đợi được.

- Hai mươi ngày, ai nói hai mươi ngày, ta muốn đi Thanh Phong Lâu ngay bây giờ!

- Hiện tại?

Lão Kim kê sững sờ, ngẩn đầu, nhìn chằm chằm vào Tiểu Báo Tử.

- Mười ngày trước, không phải là ngươi nói phải một tháng mới tới Thanh Phong Lâu gây phiền toái sao? Hiện giờ mới mười ngày, không phải còn hai mươi ngày sao?

- Một tháng trước, ta đã nói với sát thủ kia, ta đã bảo trong một tháng phải đưa đầu người ủy thác đến trước mặt ta, bằng không thì, ta sẽ san bằng Thanh Phong Lâu, nhưng hiện tại, đám sát thủ chết tiết này không định làm như vậy, còn phái sát thủ tới giết người nhà ta, có thể nhẫn nại, nhưng không thể nhẫn nhục, ngươi cho rằng ta còn có thể cho bọn chúng thời gian để đối phó ta sao?

- Nhưng nếu bọn chúng thấy không thể đối phó người nhà của ngươi được, cảm giác cần phải ước định lại thực lực của ngươi, cuối cùng chiếu theo ý của ngươi thì sao? Khi đó ngươi chẳng cần phải xuất binh à!

Lời của lão Kim kê cũng không phải không có khả năng, Thanh Phong Lâu đứng sừng sững trên giang hồ hơn ba trăm năm, tuy những năm gần đây danh tiếng hơi lớn, nhưng cũng có cách sinh tồn, bọn họ biết được ở sau lưng Tiểu Báo Tử không chỉ có một cường giả Thất phẩm, thể hiện ra thực lực cường đại vượt qua dự tính của bọn họ, nói không chừng còn cải biến sách lược, sẽ thể hiện ra sự thân thiện của mình với Tiểu Báo Tử.

- Chê cười, ta không san bằng Thanh Phong Lâu, bọn chúng sẽ đi tìm người ủy thác khác!

Tiểu Báo Tử cười âm hiểm.

- Vậy ngươi không biết người nào muốn đối phó ngươi sao?

- Muốn, đương nhiên muốn, nhưng so sánh thì chuyện san bằng Thanh Phong Lâu quan trọng hơn, chỉ cần san bằng Thanh Phong Lâu, cho dù người nào muốn ủy thác giết ta, thì có bất cứ tổ chức sát thủ nào dám nhận chứ?

Tiểu Báo Tử cười nói, tuy lúc này không muốn nói đến bốn chữ “Giết gà dọa khỉ”, nhưng dụng tâm của hắn chính là như thế. Nếu như Tiểu Báo Tử có bản lĩnh san bằng Thanh Phong Lâu. Như vậy, bất cứ tổ chức sát thủ nào muốn động vào Tiểu Báo Tử, phải tự định giá thực lực của mình, nếu cái giá phải trả quá lớn, thì không ai dám nhận.

Giang hồ tuy lớn, cũng không phải là không có tổ chức sát thủ mạnh hơn Thanh Phong Lâu, nhưng cho dù mạnh hơn Thanh Phong Lâu, cũng không mạnh hơn bao nhiêu, nếu như Tiểu Báo Tử có thể san bằng Thanh Phong Lâu, như vậy, thì phải xem lại sức nặng của mình, phải lo lắng xem cỗ thế lực ủng hộ Tiểu Báo Tử, cho nên, không có bất cứ tổ chức sát thủ nào nguyện ý rảnh rỗi ro này.

Tiểu Báo Tử biết rõ mấy năm nay, tốc độ quật khởi của mình quá nhanh, động tĩnh cũng quá lớn, cho nên mới làm nhiều người giật mình, có những người có thiện ý, có chút kỳ dị, nhưng cũng có chút ác ý. Hiện trên giang hồ người đánh chủ ý lên người hắn rất nhiều, mà biểu hiện của hắn, dù nhiều dù ít, cũng đã động chạm tới lợi ích của nhiều người.

Mình chỉ biểu hiện tương đối, mình lại đụng chạm nhiều lợi ích, mà căn cơ của mình trong mắt nhiều người là quá nhỏ bé, là một tiểu tử chưa mọc đủ lông vừa đi ra khỏi sơn thôn, trong mắt nhiều người, chính là không có căn cơ, cho dù có cường đại hơn nữa, gặp phải mưa to gió lớn, sẽ bị thổi ngã, hơn nữa, mà mình chưa chính thức phát triển tới mức nhiều người phải giật mình, còn chưa cường đại đến mức người ta phải cố kỵ, bởi vậy, người đánh chủ ý lên mình quá nhiều.

Từ việc sát thủ Thanh Phong Lâu dám ra tay với mình, Thanh Phong Lâu là một tổ chức có tên tuổi, mà bọn chúng cũng là một tổ chức nổi tiếng có quy củ và cơ cấu chặt chẽ trên giang hồ.

481. Chương 505: Sấm Lâu! (1)

Bọn chúng phái người đi ám sát mình, nói rõ, trong suy nghĩ của bọn chúng, thực lực của mình hoàn toàn nằm trong phạm vi khống chế của bọn chúng, có lẽ giết mình sẽ phải trả một cái giá khá lớn, nhưng bỏ ra một cái giá lớn, khi thành công sẽ thu về một thu hoạch không kém.

Thanh Phong Lâu có thể có cách nghĩ này, thì người khác cũng có suy nghĩ này, cho nên, tổ chức Thanh Phong Lâu này nhất định phải san bằng, cho dù nó có khó gặm hơn nữa cũng phải gặm, sau khi gặm xong Thanh Phong Lâu, sau này sẽ ít đi rất nhiều phiền toái.

Chuyện này, mới là nguyên nhân chính thức dẫn tới hành động san bằng Thanh Phong Lâu.

- Ta biết rõ tín tâm của ngươi đến từ đâu rồi!

Sau khi nhìn thấy Tiểu Báo Tử giắt hai thanh đại chùy ở sau lưng, dù lão Kim kê đã chuẩn bị tâm lý, nhưng hắn cũng phải hít một ngụm khí lạnh.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Báo Tử cho song chùy xuất hiện, chỉ thấy mỗi tay hắn cầm một thanh chùy, hai tay đưa ra phía sau, hai thanh thiết chùy giao nhau, ở xa xa nhìn thấy, Tiểu Báo Tử biến thành thân cao tám thước, là một quái vật có hai cái đầu.

Đúng là hai đại chùy này quá nặng, cho nên mỗi bước đi của Tiểu Báo Tử, dưới mặt đất sẽ lõm xuống hình dấu chân sâu vài tấc, dấu chân này bắt đầu từ cửa thành tới đầu một con hẻm.

Dấu chân ở cửa thành là sâu nhất, nhưng càng về sau, dấu chân càng nông, thời điểm Tiểu Báo Tử đứng ở đầu hẻm, chân hắn đứng trên mặt đất vững vàng, dưới chân, không còn dấu chân nào nữa, cùng lúc đó, khí thế trên người của hắn đã ngưng luyện đến cực điểm.

Thân thể không quá cường hãn, giống như không phải cầm hai thanh đại chùy, mà là một ngọn núi, hắn vừa đứng ở đầu hẻm, cả phố nhỏ đều bị một cỗ khí thế khổng lồ bao phủ, giống như bất cứ lúc này, thì ngọn núi này sẽ đè xuống, đem sinh linh trong ngõ hẻm đè chết.

Đây chính là hang ổ của Thanh Phong Lâu, sau khi Tiểu Báo Tử đi tới hang ổ của Thanh Phong Lâu, thì cả vùng phía nam của Trung Hòa quận thành này biến thành một vùng yên tĩnh quỷ dị.

Cũng không phải trong thành này không có người trong võ lâm. Cũng không phải không có môn phái giang hồ, mà những nhân vật võ lâm, môn phái giang hồ, chỉ là tôm tép trong giang hồ, bỗng nhiên nghe nói ở bên cạnh của mình, có một con quái vật ăn thịt người đang ngủ say, hoặc là không tin, hoặc là bị sợ hãi nên không dám làm gì, mà trong một con hẻm nhỏ bình thường, lúc này biến thành tiêu điểm của võ lâm.

Về phần phủ nha, cho dù như thế nào, cũng không có khả năng vì những đồn đãi trên giang hồ liền đi bắt người, dù phái mấy bộ khoái đi tra xét, bọn họ trở về báo cáo, trong hẻm nhỏ này làm gì có sát thủ nào đâu, chỉ là một trang viên hiền hòa mà thôi.

Đương nhiên, đây không phải vấn đề đáng chú ý, nếu cái Thanh Phong Lâu này bị mấy bộ khoái bình thường tùy tiện tìm ra sơ hở, thì đó không phải là Thanh Phong Lâu.

Mà trong hẻm nhỏ này cũng không có chuyện gì xảy ra, một đêm có sao sáng đầy trời, người ở trong thành cũng không ngờ rằng Tiểu Báo Tử xuất hiện ở cửa thành, trên lưng giắt hai thành đại chùy mà lão Kim kê cũng phải hít một ngụm khí lạnh, từng bước một đi đến trước hẻm, ngừng lại.

Phố nhỏ rất dài, có chỗ quẹo ngoặt, dưới thị giác ba trăm sáu mươi độ của Tiểu Báo Tử, cũng không nhìn thấy cảnh tượng phái sau chỗ quẹo ngoặt, cho nên hắn không nhìn thấy gì ở phía sau đó.

Trong ngõ hẻm không có người, thậm chí hơi thở của động vật nhỏ cũng không có, mặt đất rất sạch sẽ, rất bằng phẳng, cũng rất khô ráo.

Đứng ở đầu hẻm, Tiểu Báo Tử vuốt cằm, lông mày nhíu lại, trong mắt hiện ra ý cười.

- Đứng đứng ở nơi đó, tuy ánh mắt của ta không nhìn thấy chỗ quẹo ngoặt, nhưng linh giác của ta cảm thấy sự tồn tại của người.

- Vân Châu Chu Báo đúng là danh bất hư truyền!

Trong chỗ quẹo ngoặt có tiếng vỗ tay, một người từ trong đó đi ra.

- Mẹ, đầu năm nay, ngay cả sát thủ cũng học giả bộ, hôm nay lão tử đến phá quán, người lại vỗ tay hoan nghênh, đầu óc bị hư à!

Tiểu Báo Tử cười lạnh nhìn người này.

- Xem ra cái Thanh Phong Lâu này đã sa đoạ rồi, sát thủ nha, nên ẩn trong bóng tối nhất kích tất sát, giả trang cái gì chứ!

- Ta danh bất hư truyền là chuyện của ta, người là vị nào?

- Thanh Phong Lâu Hô Diên Bình!

Người này đi tới ngõ hẻm thì dừng lại, giống như không để ý tới khí thế như núi của Tiểu Báo Tử.

- Vân Châu Chu Báo, danh truyền thiên hạ, không thể ngờ lại là người không giữ lời hứa.

Tiểu Báo Tử cười cười, nói ra.

- Hứa hẹn cái rắm, lão tử đã bảo các người đem đầu của người ủy thác tới gặp, các người lại đi giết người nhà của ta, giữa chúng ta đã không tồn tại hứa hẹn rồi!

- Người cho chúng ta thời gian một tháng để đi lấy đầu người ủy thác, nhưng cũng không nói không cho chúng ta đi giết người nhà của người a!

Người nọ không thay đổi sắc mặt nói ra.

- Ân, cũng có đạo lý!

Tiểu Báo Tử cũng cười nói:

- Như vậy, coi như lão tử không tuân thủ lời hứa đi, lão tử là đùa nghịch các người, thì sao nào, cần ta đi!

Khi đang nói chuyện, khí thế bàng bạc như trời long đất lở xuất hiện, một đạo cuồng phong thổi qua, lập tức, bụi đất tung bay, vẻ mặt mỉm cười của nam tử biến mất, hừ lạnh một tiếng, một cổ khí thế âm nhu từ

trên người của hắn xuất hiện, hóa giải khí thể phô thiên cái địa của Tiểu Báo Tử, nhưng mà, thân thể vẫn lui về phía sau hai bước, trên mặt đất xuất hiện hai dấu chân, sắc mặt trong nháy mắt đã đỏ bừng.

- Thất phẩm, không ngờ ngươi đã tiến vào Thất phẩm dịch cân giới!

Hắn có chút kinh dị hô lên.

Trừ những người quen biết ra, cũng không có bao nhiêu người biết tu vi của Tiểu Báo Tử đã đạt tới Thất phẩm, tuy thời điểm Tiểu Báo Tử chiến đấu với Mạnh Thanh Dung thể hiện ra ưu thế mang tính áp đảo, nhưng trong mắt của người giang hồ, tu vi của hắn chỉ là Lục phẩm mà thôi.

Cho dù là dạng thiên tài nào, Thất phẩm cũng là một cánh cửa cực lớn, trước kia chiến lực của Tiểu Báo Tử rất mạnh, thậm chí vượt qua Thất phẩm, nhưng chiến lực không có nghĩa là tu vi, chiến lực do rất nhiều nhân tố tạo thành, như pháp khí, như pháp bảo, như vũ kỹ công pháp, thậm chí là binh khí bình thường, mà trong tính toán chiến lực, chính là tu vi phẩm cấp, chỉ có thể dùng số lượng nội khí và trình độ ngưng luyện của nội khí để cân nhắc.

Nhưng hiện tại, nam tử này từ khí thể bạo phát vừa rồi của Tiểu Báo Tử, rốt cục cảm giác được tu vi của Tiểu Báo Tử không phải là Lục phẩm, mà đã bước qua đại hạm, trở thành Thất phẩm.

482. Chương 506: Sấm Lâu! (2)

Mười bảy tuổi, cường giả Thất phẩm!

- Trách không được ngươi lại có thái độ kiêu ngạo và to gan như vậy, thì ra, ngươi đã đột phá tới Thất phẩm!

Nam tử sợ hãi thán phục, trong mắt hiện ra thần sắc bất khả tư nghị, nhưng mà, dù kinh ngạc cũng không có nghĩa là hắn không dám đối mặt với áp lực của Tiểu Báo Tử, cái gì cũng không làm.

- Động thủ!

Nam tử lệ quát một tiếng, đồng thời, kinh lực âm như ở chung quanh thân thể bao bọc toàn thân của hắn, thân thể như cá bơi trong nước tiến đến gần Tiểu Báo Tử.

Từ tiếng quát chói tai của hắn, vô số ám khí từ trong con hẻm nhỏ bắn ra, có cương châm, có thiết phi đao, đao tiêu, liễu diệt đao, lưu tinh chùy, thậm chí là lôi hỏa cầu, đổ ập xuống, dùng khí thể phô thiên cái địa bao phủ Tiểu Báo Tử.

Kim châm, lưỡi đao, chớp động ánh hào quang sâu kín che phủ gương mặt Tiểu Báo Tử, thậm chí Tiểu Báo Tử còn cảm nhận được trên lưỡi của những ám khí này, đều có một màu sắc gì đó, trên những thứ này đều có kịch độc, chỉ dính một phần rất nhỏ, cũng có thể đi châu diêm vương, hơn nữa Tiểu Báo Tử tin tưởng, từ những âm thanh của ám khí bay tới, liền có thể đoán được, cũng ẩn chứa những thứ có công dụng phá tan cương khí, không nói chưa luyện thành cương khí, cho dù luyện thành cương khí, cũng bị những thứ này phá tan cương khí, làm thân thể bị thương, tuy nhiên loại khả năng này rất nhỏ, nhưng cũng không phải không tồn tại.

Đối mặt với ám khí phô thiên cái địa này, Tiểu Báo Tử không có khả năng trốn tránh, nhưng mà, hắn cũng không trốn tránh, thân thể thoáng một cái, đôi bàn tay đưa ra sau, dùng thiết chùy ngăn cản.

- Đinh đinh đinh, đương đương đương, ba ba ba...

Ở đầu hẻm phát ra âm thanh kim loại va chạm chói tai, tiếng va chạm liên tiếp, phát ra âm thanh ồn ào, vô số ám khí này, thân thể của Tiểu Báo Tử đều bị hai thanh thiết chùy che chắn.

Cực lớn, đây chính là hình dung duy nhất về cặp thiết chùy này, bởi vì Tiểu Báo Tử đem đôi thiết chùy này đặt trước người, liền dễ dàng che kín thân thể của hắn lại, không chỉ là ám khí, thậm chí là nam tử kia, dùng thân pháp quý dị tiến đến gần hắn, thứ nghênh đón hắn, không phải là thân thể của Tiểu Báo Tử, mà là đại thiết chùy,

- Đang...

Sau khi nam tử này đến gần, bị Tiểu Báo Tử chắn thiết chùy về phía trước, phát ra âm thanh va chạm.

Thân hình nam tử lùi lại, một ánh đao tinh tế trong tay run rẩy kịch liệt, thần sắc đại biến.

- Lực lượng rất lớn a!

Từ trên thiết chùy truyền đến một cỗ lực lượng, vượt xa dự đoán của hắn.

Hắn là Thất phẩm cường giả, nội ngoại kiêm tu, thân thể gân cốt đã được tinh luyện vô số lần, vô cùng cường hãn, cơ bắp dưới lớp trường bào kia còn cứng hơn cả sắt thép, rất kiên cố, nói là cương cần thiết cốt còn không đủ.

Trên thực tế, những cường giả có tu vi đạt tới Thất phẩm, đều được gọi là cương cần thiết cốt, không có ngoại lệ, bởi vì thân thể không mạnh như vậy, không thể dung nạp nội khí Thất phẩm.

Cũng chính vì như vậy, đại đa số cường giả trên thế giới này, không để ý tới binh khí, bởi vì binh khí thông thường không thể nào tạo ra sát thương cơ bản đối với cường giả đã ngoài Thất phẩm, thậm chí đối với cường giả có tu vi cao thâm, tác dụng của binh khí đã suy yếu rất nhiều, cũng chỉ có binh khí cấp bậc thần binh, mới có thể tạo thành một chút uy hiếp đối với cường giả, nhưng chỉ là uy hiếp, nhưng hôm nay, hắn bất đắc dĩ phát hiện, đã có người đánh vỡ nhận thức bình thường trong đầu của mọi người.

Hai thanh thiết chùy của Tiểu Báo Tử, cũng không phải bách luyện chi vật, trên thực tế, tất cả thiết chùy đều khó có khả năng là thứ bách luyện chi vật, bởi vì hình dạng của chúng quá kỳ quái, huống chi hai thanh đại chùy trong tay Tiểu Báo Tử quá lớn.

Không phải bách luyện chi vật, cũng không có đao phong sắc bén như lưỡi đao, nhưng mà nó có được lực lượng, lực lượng làm cho hắn cảm thấy tim đập chân run, loại lực lượng này một là từ Tiểu Báo Tử, hai là tới từ bản thân đại chùy.

Hai thanh đại chùy này nặng ngàn cân a.

Sau khi ngượng kháng thiết chùy một cái, Hô Diên Bình đã đưa ra kết luận, sự thật là, hắn tính toán chỉ được một nửa sức nặng mà thôi.

Hai thanh thiết chùy này, giống như hai cái đại môn, hai cái đại thuẫn, che dấu Tiểu Báo Tử vào bên trong, sau khi giấu trong đại thuẫn, công kích phát ra từ bốn phía, đều không sinh ra hiệu quả gì, tuy hắn tinh thông thân pháp quỷ dị, nhưng đối mặt với xác rùa đen như Tiểu Báo Tử, cũng không có chút biện pháp nào, đao của hắn, không thể tạo thành uy hiếp gì với thiết chùy, thậm chí, nếu như chém nhiều hơn mấy đao, không thể nói trước, thanh đao bách luyện chi vật của hắn có bị thiết chùy kia mài mòn hay không.

Sau một cơn mưa ám khí, đầu hẻm lại trở nên yên tĩnh, trừ trên mặt đất có đầy ám khí ra, giống như chưa có chuyện gì xảy ra, Hô Diên Bình cũng thối lui đến khúc quẹo của ngõ hẻm, lúc này đây, rốt cuộc hắn cũng có bộ dạng của sát thủ, ẩn nấp khí tức của mình, tùy thời ám sát.

- Ha ha ha ha, chẳng lẽ Thanh Phong Lâu có danh tiếng vang dội thiên hạ lại chỉ có chút thủ đoạn này sao?

Tiểu Báo Tử cười lớn, bước vào trong ngõ hẻm, hai thanh đại chùy trong tay giắt vào sau lưng, phảng phất muốn đi thẳng vào sâu trong hẻm nhỏ.

Bỗng nhiên, lúc tiến vào giữa hẻm, ttay phải của Tiểu Báo Tử vung lên.

- Hô!

Đại chùy trong tay nện mạnh vào vách tường.

- Oanh!

Một tiếng vang thật lớn, tro bụi văng khắp nơi, đá vụn bay loạn, nện thành một cái lỗ thủng cực lớn trên vách tường, đủ cho ba bốn người tiến vào.

Đằng sau vách tường là hoa viên, rất lớn, nhưng đã bị vứt đi.

Cái tiểu viện trong ngõ hẻm này chính là nơi của Thanh Phong Lâu, nhưng đã sớm dời tất cả đi, mà hành vi của Tiểu Báo Tử đã chứng minh, bọn họ rời đi là đúng.

Một búa nện mở vách tường, tiến vào sân nhỏ, tên thể Tiểu Báo Tử xoay tròn, song chùy như múa, lập tức nghe được hai tiếng kêu thảm thiết, hai tên sát thủ đang nấp trong chỗ tối bị ngạc nhiên và không kịp tránh né, cho nên tiếp xúc thân mật với đại chùy của hắn, cuối cùng phát ra âm thanh thảm thiết mà chết.

Thi thể bay ra ngoài cách đó mấy trượng, thậm chí xương cốt trong cơ thể không có cái nào lành lặn.

Tiêu diệt hai gã sát thủ, Tiểu Báo Tử sải bước tiến vào trong Thanh Phong Lâu, lần này, hoàn toàn quấy rầy bố trí của Thanh Phong Lâu.

Bởi vì Thanh Phong Lâu ở trong chỗ sâu nhất của ngõ hẻm, cho nên, bọn hắn bố trí rất nhiều người ở trong đó, còn hai tên sát thủ vừa rồi, bố trí ở tường viện, tùy thời ám sát.

483. Chương 507: Sấm Lâu! (3)

Kết quả Tiểu Báo Tử cũng không đi vào bình thường, mà trực tiếp phá tường mà đi, làm cho những bố trí của chúng tan thành bong bóng, hoặc là nói, chỉ có thể cải biến bố trí mà thôi.

Đối với lộ tuyến tiến lên của Tiểu Báo Tử, Thanh Phong Lâu không phải là không có nghiên cứu qua, bọn họ cũng biết, tường cao đối với Tiểu Báo Tử cũng vô dụng mà thôi.

Hắn có thể dùng quyền để phá, cũng có thể dùng khinh công lướt qua, tóm lại, tường viện không ngăn cản được Tiểu Báo Tử.

Nhưng trước kia, bọn họ cũng không cho rằng Tiểu Báo Tử sẽ phá tường mà đi, bởi vì dùng nắm đấm phá tường hao phí quá nhiều sức lực, đặc biệt đây là hang ổ của sát thủ, lúc phá tường còn phải coi chừng sát thủ của bọn họ ám sát, dù là phương diện nào, cũng không có điều kiện thuận lợi nhất để dùng kinh công. Mà làm như vậy, lúc bay trên không trung, rất dễ dàng biến thành bia ngắm của người khác, nhưng mà, nếu không có kinh công cực cao hoặc ngưng luyện ra cương khí, thì không có ngoại lệ, đối phó đối thủ như vậy, Thanh Phong Lâu cũng có thủ đoạn tương ứng, hơn nữa đã bố trí tốt.

Nhưng mà, cuối cùng bọn họ cũng không ngờ Tiểu Báo Tử lại phá tường mà đi, mà đối mặt với phương pháp phá tường, sát thủ bí mật ẩn ở gần đó cũng bất lực vì thiết chùy của Tiểu Báo Tử quá nặng, tốc độ cũng quá nhanh, mà tường viện đối mặt với thiết chùy, chẳng khác nào là giấy, không tạo thành hiệu quả ngăn trở nào, cho nên phải nhìn Tiểu Báo Tử dùng một chùy nện xuống.

Cho đến khi Tiểu Báo Tử dùng chùy nện vào bức tường thứ hai, mà Hồ Duyên Bình một mực ẩn trong khúc quẹo, lúc này cực kỳ giận dữ, trong mắt ẩn hiện tức giận và nhục nhã, hắn cảm thấy đang bị đùa nghịch, hoàn toàn bị đùa nghịch, giống như kẻ ngu nấp trong khúc quẹo, tùy thời ám sát, nhưng lại không biết đối phương căn bản không đem hắn để vào mắt, trực tiếp phá tường mà đi.

- Lúc nào sát thủ Thanh Phong Lâu thích chiến đấu chính diện rồi?

Tiểu Báo Tử cười cười nhìn nhuyển đao trong tay của Hồ Duyên Bình chớp động hàn quang, tay trái vung chùy lên, đem bảo vệ toàn thân, tay phải nện một cái, nện xuống Hồ Duyên Bình.

Chùy chưa tới, thể đã tới, đại chùy như núi, hoàn toàn phong kín đường lui của Hồ Duyên Bình.

Ánh đao vừa ẩn, Hồ Duyên Bình nhảy lên không trung, giống như cá trong nước, một tầng lực lượng âm nhu bao phủ đại chùy nện tới, giống như có linh tính đánh úp Tiểu Báo Tử.

Lực lượng âm nhu rất nhẹ, giống như nước chảy, như khí tức, tốc độ rất nhanh, cũng không ngành kháng với đại chùy, mà đại chùy trượt ra ngoài. Bởi vậy, trong lúc lơ đãng, lực lượng này đã vượt qua phòng ngự của đại chùy và xuất hiện trước mặt Tiểu Báo Tử.

Lực lượng âm nhu này đã vượt qua đại chùy, đao phong lạnh thấu xương xuất hiện trước mặt, giống như muốn chém cái trán của Tiểu Báo Tử thành hai nửa.

- Mẹ kiếp!

Mục quang Tiểu Báo Tử ngưng tụ, thanh mang trên người hiện ra. Thanh mang đung vào công kích của đối phương, lập tức triệt tiêu thành vô hình, không chỉ có như thế, bên trong thanh mang ẩn chứa sát khí vô cùng tinh mịn, mà lực lượng này tan vào trong cơ thể Hồ Duyên Bình.

Thân hình Hồ Duyên Bình như cá bơi lội, chùy ảnh xuyên qua, bỗng nhiên cảm giác cương khí trước mặt hòa tan lực lượng âm nhu thành vô hình, trong nội tâm cả kinh, hần nhìn thanh mang lóe lên rồi biến mất trên người của Tiểu Báo Tử.

- Cương khí!

Đây là ý niệm cuối cùng của hần, hàn khí lẫn liệt của sát khí đã làm hần rùng mình, sau đó, hần cảm thấy toàn thân chết lặng, cương khí vừa động đã tiêu tán thành vô hình, cũng không ý niệm tiếp theo của hần xuất hiện, thiết chùy của Tiểu Báo Tử đã tới trước mặt của hần, đánh một cái thật mạnh lên người của hần.

Lúc cương khí của Hồ Duyên Bình biến mất không hiểu, hết thấy lo lắng cũng biến mất, Ngọc Hư Thông Thiên Kính ẩn trong thiết chùy đã nện lên thân thể của hần, giống như người đi đường trên đường lớn, bị một chiếc xe ngựa bảy mươi con ngựa kéo chạy qua cán trướng, chùy của Tiểu Báo Tử còn mang theo tính hủy diệt.

Bởi vậy, hần cũng không bị đánh bay, mà bị nện thành cà chua, biến thành một bãi nhão nhoẹt, trong nhất thời, máu tươi bắn tung tóe, thịt nát bay loạn, ngay cả xương cốt cũng biến thành nát vụn.

Đây chính là giết đến mức không còn cặn bã!

Một chùy nện xuống, hào khí chung quanh ngưng tụ.

Thân hình mấy thân ảnh của sát thủ nhưng bóng ma sắp công kích cũng trì trệ, thể công dừng lại, tuy che mặt, Tiểu Báo Tử có thể nhìn thấy dưới lớp vải đen che mặt của chúng nhìn ra tâm tình khiếp sợ và do dự.

Đương nhiên hần không bỏ qua cơ hội này, song chùy vung mạnh, chỉ trong nháy mắt, mấy tên sát thủ chạy tới đều đi gặp diêm vương.

Sau khi giải quyết Hồ Duyên Bình, linh giác Tiểu Báo Tử phát hiện, những sát thủ ẩn ở xung quanh đã lui lại.

Phục kích đã mất đi ý nghĩa, Thanh Phong Lâu cũng nhìn ra, bọn sát thủ ẩn cho rằng tuyệt kỹ thu liễm khí tức đã không còn bất kỳ hiệu quả gì, cặp thiết chùy trong tay Tiểu Báo Tử quá mức biến thái, cát bụi bay mù mịt, đám sát thủ biết rõ năng lực của mình, bị đụng trúng liền chết, dập đầu là bị tổn thương, dưới tình huống như vậy, cho dù là sát thủ kiên cường, cũng phải lựa chọn lui lại.

Bọn họ là sát thủ, không phải là tử sĩ, tuy có một vài thời điểm, cả hai đều giống nhau.

- Xem ra thân phận của Hồ Duyên Bình cũng không đơn giản a, hần vừa chết, người của Thanh Phong Lâu liền lui lại, xem ra chuẩn bị trú đóng ở đây!

Tiểu Báo Tử giờ song chùy lên, đặt song chùy vào sau lưng, ánh mắt đảo quanh, hang ổ của Thanh Phong Lâu, đã nằm trong phạm vi tầm mắt của hần, ở giữa bọn họ, chỉ cách một bức tường, mà Tiểu Báo Tử tin tưởng, ở đâu đó, vẫn còn cất dấu rất nhiều sát thủ, đồng thời còn có ba gã cường giả, hai gã Thất phẩm, một gã Bát phẩm, còn có lâu chủ Thanh Phong Lâu Lam Vũ. Tuy hần là một cao thủ Lục phẩm, nhưng chiến lực của hần không thua kém gì Thất phẩm, đây là tin tức mà Tiên Cung nhận được.

Bên trong Thanh Phong Lâu, còn ẩn dấu sát cục gì?

Tiểu Báo Tử đứng trước tường vậy, nhìn vào tiểu viện đang tản ra sát cơ lạnh lẽo ác liệt, có trời mới biết nơi này có bao nhiêu bầy rập, bao nhiêu sát thủ đang chờ hần?

- Chẳng lẽ các ngươi cho rằng cứ núp trong đó thì ta không làm gì được sao?

Tiểu Báo Tử cười lạnh, đem hai thanh đại chùy đều đặt lên tay phải, tay trái nâng lên, ở trên nắm đấm có ba đạo hỏa diễm màu kim sắc, khoe miệng của Tiểu Báo Tử xuất hiện nụ cười ác ý, nhẹ nhàng vung lên.

- Hô!

Ba đoàn hỏa diễm nhanh chóng bay vào Thanh Phong Lâu, là ba đoàn hỏa diễm a.

484. Chương 508: Hư Không Pháp Khí, Múa Rìu Qua Mắt Thợ. (1)

Chỉ thấy tay trái của Tiểu Báo Tử vung lên liên tục, chỉ trong mấy hô hấp. Hơn mười hai mươi đoàn hỏa diễm kim sắc được hất ném ra ngoài, đây chính là đệ tam hình thái Chân Long Cửu Hình của Cửu Long Thần Hỏa Công, tốc độ hỏa diễm cực nhanh, gặp vật là đốt, đốt cây cột lớn thành than, chỉ thấy ánh lửa chớp động, rất nhanh, cả sân nhỏ của Thanh Phong Lâu bị đốt cháy.

Đúng là quá thiếu đạo đức mà!

Mà cái sân nhỏ trong hang ổ của Thanh Phong Lâu không tệ, dùng để che dấu mình, kỳ thật kết cấu bố trí xung quanh của sân nhỏ cũng không quá lớn, thậm chí kiến trúc chủ yếu đều do gỗ cấu thành, bởi như vậy, bị lửa đốt, trong thời gian ngắn, đã biến thành một trận đại hỏa hoạn.

Mà trận hỏa hoạn này, làm cho sát thủ ẩn giấu không thể ngáy giấc được, hô to gọi nhỏ trong nội viện, hơn mười bóng đen xông tới, lao thẳng vào Tiểu Báo Tử.

Dưới hỏa hoạn lớn như vậy, che dấu cũng không có quá nhiều ý tứ, khói lửa giáp công, chỉ có yêu quái mới có thể che dấu được.

Nhưng mà, những sát thủ này cũng không trực tiếp lao đầu về hướng Tiểu Báo Tử, mà dừng lại cách Tiểu Báo Tử một khoảng cách mười trượng thì dừng lại, làm ra tư thế đề phòng.

- Đúng là thanh thế rất mạnh a!

Tiểu Báo Tử hí mắt nhìn hỏa hoạn đang diễn ra.

- Nhưng mà, khí thế này, cũng chỉ có thể tăng thêm lòng dũng cảm mà thôi.

Trong nội tâm Tiểu Báo Tử cười lạnh, hắn muốn tạo thành hiệu quả này, mặc kệ đối phương bố trí sát cục gì trong Thanh Phong Lâu, chỉ cần hất cho một đóm lửa, cũng đốt tất cả không còn gì, hiện tại, Thanh Phong Lâu muốn vây công, đó không phải là phương thức am hiểu của chúng, nhưng hiện tại cũng là phương thức tốt nhất bọn họ mới có thể dùng.

Làm đối thủ của bọn họ, dưới tình huống như vậy, đương nhiên không thể để địch nhân được như nguyện, nếu không, hoàn toàn bất lợi đối với hắn.

Để không cho đối phương được như nguyện, như vậy, cũng chỉ có thể chọn một con đường khác mà tiến vào.

Quét mắt nhìn sát thủ chung quanh, Tiểu Báo Tử cười lạnh, bước chân tiến về phía trước một bước.

Hắn bước lên một bước, giống như sao băng rơi xuống, mặt đất run rẩy, cả thân thể mượn lực một bước này, tay cầm hai thanh đại chùy nhảy lên, trong miệng quát lớn một tiếng.

- Giết!

Bảy bảy bốn mươi chín Tu La Âm Sát Chân từ trên người hất bay ra.

- Vèo vèo vèo...

Tiếng xé gió làm cho người ta buốt rùng vang lên, hơn mười tên sát thủ Thanh Phong Lâu lao tới, chỉ trong nháy mắt, tất cả đều té xuống mặt đất.

Mà bọn họ lao tới, trừ làm bia cho Tu La Âm Sát Chân ra, không còn tác dụng gì khác, lúc này Tiểu Báo Tử đang bay trên không trung, sau khi Tu La Âm Sát Chân giết chết sát thủ lao tới, liền trở về bên cạnh hắn, tạo thành trận địa Tu La Âm Sát Chân xung quanh hắn.

- Đi chết đi!

Thân hình Tiểu Báo Tử ở trên không trung hét to một tiếng, song chùy trong tay bắt đầu xoay tròn, thân thể của hắn cũng xoay tròn theo.

- Xem Toàn Phong Chùy của lão tử đây!

Thiết chùy xoay tròn, lấy uy thế khôn cùng rơi đập vào trong nội viện, mục tiêu chính là hỏa trụ đang bốc cháy.

Sát thủ, chính là một đám người âm thầm ẩn núp để ám sát, người tốt lành có thể làm ra thanh thế lớn như vậy sao?

Trong lòng Tiểu Báo Tử âm thầm nói thầm, đại chùy đập trúng hỏa trụ.

Với thực lực của Tiểu Báo Tử hiện tại, hỏa diễm không còn chút lực sát thương và uy hiếp với hắn nữa, về phần khí thế của đối phương, Tiểu Báo Tử cũng lựa chọn bỏ qua.

Toàn Phong Chùy nện thẳng vào trong hỏa trụ đang bốc cháy.

- Âm âm!

Tiếng nổ giống như sấm sét giữa trời quang, đại địa bắt đầu chấn động mãnh liệt, một thân ảnh cực lớn bị ném ra ngoài, bay thẳng ra ngoài hơn mười trượng, đụng vào bức tường ở bên ngoài tường viện, lúc này mới dừng lại.

Có một tên sát thủ ẩn sau hỏa trụ phun máu tươi ra, người kia muốn đứng dậy, nhưng người này lại không còn khí lực đứng lên.

Nhìn thấy một sự việc, mới có thể cảm thụ một sự việc khác.

Rất rõ ràng, cao thủ cường giả Thanh Phong Lâu đối với song chùy trong tay Tiểu Báo Tử không có nhận thức đầy đủ.

- Lại là một cường giả Thất phẩm, đúng là không còn ý nghĩa a!

Tiểu Báo Tử nhìn thấy người này vốn rất uy phong凛冽, hiện giờ lại bị đánh không bò dậy nổi, vẻ mặt hiện ra dự vọng chưa thỏa mãn.

Mặt đất cũng bị đối phương nện xuống mà tạo ra một cái hố cực lớn, Tiểu Báo Tử đứng trong cái hố đó, cầm đại chùy lên, sau đó nện một chùy, nện xuống một trang viên đang bốc cháy ở bên cạnh đó.

- Thanh Phong Lâu chỉ có như vậy thôi sao? Khinh địch như vậy nên bị ta san bằng, đúng là làm cho người ta thất vọng a!

Tiểu Báo Tử cất cao giọng nói ra, trong âm thanh lộ ra một tia khinh thường.

Không có trả lời, không có một tiếng động nào, ở chung quanh yên tĩnh đến mức một cây châm rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy được rõ ràng, thần sắc từ từ ngưng trọng, linh giác của hắn khuếch tán vào trong nội viện, nhưng không phát hiện điều gì mấy may.

Tại đây không có người, một người trong nội viện cũng không có!

Trong nội viện này cũng chỉ có đám sát thủ xông tới và tên cường giả Thất phẩm bị hắn đánh bay ra ngoài, hiện giờ trong nội viện không có một người nào sống, hoặc là nói, trong nội viện này, cũng chỉ có một ít người như vậy.

- Thanh Phong Lâu có đến ba gã cường giả Thất phẩm, một gã cường giả Bát phẩm, còn một một lâu chủ Lam Vũ cao thủ Lục phẩm có chiến lực Thất phẩm, nhưng bây giờ, tổng cộng có tới năm tên cường giả, nhưng mà bây giờ, chỉ có hai tên xuất hiện, ba tên cường giả còn lại ở nơi nào?

Trong nội tâm Tiểu Báo Tử âm thầm suy tính, một cổ cảm giác nguy cơ như ẩn như hiện xuất hiện trong lòng.

Tình huống như vậy đúng là quá quỷ dị, chẳng lẽ hôm nay rất vừa vặn, ba người bọn chúng không ở đây?

Trên đời này không có chuyện trùng hợp như vậy chứ?

Tin tình báo của Tiên Cung nói rất rành mạch, trong Thanh Phong Lâu có năm tên cường giả tọa trấn trong lâu, bình thường sẽ không đi ra ngoài, hơn nữa có đi ra ngoài thì cũng không có tới ba tên cùng đi, chuyện này không hợp lẽ thường!

Tiểu Báo Tử ngẩng đầu lên, hiện tại, trong nội viện này chỉ có một dạng đồ vật có thể khả nghi, đó chính là một cái gương đồng sắp bị nung chảy.

Trong cái tiểu viện này, cũng chỉ có cái sân nhỏ này là khác với các nơi khác, mà dù đặt cái gương đồng này ở bất cứ vị trí nào, từ kiểu dáng của nó, hoàn toàn không hợp với lẽ thường, sau khi linh giác Tiểu Báo Tử đảo qua, hoàn toàn không nhìn ra cái gương đồng này có cái gì không đúng cả, trên thực tế đây là một cái gương đồng bình thường.

485. Chương 509: Hư Không Pháp Khí, Múa Rìu Qua Mắt Thợ. (2)

- Không tốt. xuyên toa hư không!

Đột nhiên có một đám ánh sáng màu xanh đột nhiên xuất hiện phía sau Tiểu Báo Tử, làm thân sắc của hắn đại biến, đại chuy trong tay đưa lên bảo vệ hậu tâm.

Kiểm quang màu bạc, như độc xà thổ tín lóe ra màu xanh, đâm thẳng vào hậu tâm của Tiểu Báo Tử.

- Đỉnh!

Một tiếng giòn tan, kiểm quang đánh lên đại chùy, sau đó biến mất, cơ hồ là đồng thời, ánh sáng màu xanh lại một lần nữa xuất hiện, lúc này đây, xuất hiện bên cạnh Tiểu Báo Tử, trong ánh sáng màu xanh lóe ra một ánh đao bá đạo và sát khí nặng nề.

Tiểu Báo Tử dùng đại chùy ngăn cản cũng vô dụng, ánh đao trực tiếp chém trúng Tu La Âm Sát Châm bên cạnh hắn, sương mù màu trắng nổi lên, sau khi bị công kích, Tu La Âm Sát nhanh chóng khởi động.

Cơ hồ lúc Tu La Âm Sát Trận khởi động, ánh sáng màu xanh lại biến mất một lần nữa.

Sương mù xuất hiện là cho Tiểu Báo Tử không biết làm sao, đúng là không biết làm sao a!

Đây là cái gì?

Xuyên toa hư không a, người lóe lên rồi không có gì, hơn nữa khi xuất hiện là xuất hiện ở sau lưng của người, trên đời này còn gì quỷ dị hơn chuyện này sao? Còn có chuyện gì khó lý giải hơn sao? Hiện giờ nên bắt đầu từ đâu đây?

Có!

Bởi vì có, cho nên, ở bên trong sương mù bao phủ, Tiểu Báo Tử mới thúc thủ vô sách phòng ngự, Tiểu Báo Tử nhanh chóng cười lên.

Trong chuyện này, khó mà nói cho chính xác được!

- Xem ra Thanh Phong Lâu này đã lấy ra át chủ bài cuối cùng rồi, chỉ sợ Thanh Phong Lâu đã lấy chí bảo trấn áp số mệnh của lâu ra, mẹ kiếp, sát thủ phối hợp với xuyên toa hư không chi thuật, đúng là như hổ thêm cánh.

Tiểu Báo Tử thầm nói trong lòng.

Xuyên toa hư không chi thuật này, đối với người khác mà nói, có khả năng sinh ra hiệu quả cực lớn, có thể sinh ra hiệu quả miểu sát cường giả Thất phẩm a.

Nhưng lại gặp ngay Tiểu Báo Tử, hắn có cảm giác muốn cười lớn, sau khi ánh sáng màu xanh xuất hiện sau lưng của mình, Tiểu Báo Tử đã có cảm giác ở sau lưng xuất hiện chấn động thần bí mà quen thuộc, mà dưới ánh mắt ba trăm sáu mươi độ không có góc chết của mình, hắn hoàn toàn nhìn rõ quá trình hình thành của ánh sáng màu xanh, tất cả những thứ này, ở trước mặt của Tiểu Báo Tử, hoàn toàn không có chút thần bí nào, trái lại, thập phần vụng về.

Quá vụng về!

Thời điểm sử dụng Tam Giới Tiểu Na Di xuyên toa hư không cũng sinh ra một tia chấn động không gian, nhưng mà, khi tu vi Tiểu Báo Tử đề cao, loại không gian chấn động này càng lúc càng nhỏ, làm sao mà giống như đám người Thanh Phong Lâu a!

Giống như việc người ôm một tảng đá lớn ném thẳng xuống sông, người bình thường có thể không phát giác được, nhưng ở trước mặt một quái vật tinh thông Tam Giới Tiểu Na Di và Lương Giới Phân Cát chi thuật, giống như múa đao trước mặt Quang Công a.

Nhưng Tiểu Báo Tử tạm thời không muốn bại lộ việc mình có thể xuyên toa hư không, bởi vậy mới dùng Tu La Âm Sát trận hoàn toàn khóa mình lại.

- Chung quanh nơi này có không ít ánh mắt nhìn chăm chăm vào! Ta không muốn bọn chúng nhìn thấy ta dùng Tam Giới Tiểu Na Di cùng Lương Giới Phân Cát a!

Đột nhiên, ánh sáng màu xanh hiện lên, lập tức bị sương mù do Tu La Âm Sát trận bao quanh, một tiếng Long ngâm vang lên, kim quang xuất hiện bốn phía bắn ra như mưa, giống như ánh sao sáng trên bầu trời hội tụ lại, vô cùng chói mắt.

Cơ hồ trong nháy mắt, Tiểu Báo Tử vận dụng tới Tu La Âm Sát trận.

- Mẹ kiếp!

Tiểu Báo Tử hú lên quái dị, cũng là hấn phản ứng nhanh, song chùy đưa lên đón đỡ.

Đang! Một tiếng vang thật lớn, vang vọng như tiếng chuông đồng, phát ra âm thanh chói tai, giống như có rất nhiều người ghé vào lỗ tai của hấn mà gõ chuông vậy.

Tu La Âm Sát trận đã bị phá vỡ, thân hình của Tiểu Báo Tử bị đạo ánh sáng xanh này đánh bay ra ngoài, tiếp theo đó là hai thanh đại thiết chùy.

- Chính là lúc này!

Ánh sáng màu xanh vừa biến mất, thời điểm xuất hiện một lần nữa, nó đã xuất hiện ở sau lưng Tiểu Báo Tử, thậm chí, lúc thân thể của Tiểu Báo Tử còn đang ở trên không trung, Tiểu Báo Tử đã cảm nhận được không gian chấn động rất kịch liệt.

- Khốn kiếp!

Tiểu Báo Tử chửi lớn một tiếng, thân hình dừng lại ở ngay giữa không trung.

Thừa Long Ngự Phong Quyết!

Sinh sinh ngừng quán tính lại, ổn định thân thể của mình ở giữa không trung, bởi vì trong tay hấn cầm hai thanh đại chùy, mà lúc này ngừng gấp, cho nên hấn lập tức có cảm giác như muốn nôn ra máu.

Hấn cường ngạnh nuốt nghịch huyết trong cổ xuống, thân thể của hấn hấn xoay tròn, nhanh như tốc độ ánh sáng, song chùy cùng hướng vào chỗ không gian chấn động, cơ hồ ngay vào lúc hấn đập song chùy xuống, ánh sáng màu xanh hiện đã hiện ra, đứng ngay phương hướng song chùy đập xuống.

- Xuyên toa hư không, ta xxx con mẹ nó!

Hấn phần nộ quát lớn một tiếng, máu từ trong miệng trào ra, trong mắt hiện ra tinh quang hung tàn.

- Không tốt!

Bên trong ánh sáng màu xanh, đột nhiên xuất hiện một tiếng kinh hô hoảng sợ, ánh sáng màu xanh vừa mới xuất hiện đã vụt tắt, song chùy đánh hụt.

- Hừ!

Tiểu Báo Tử chỉ hừ lạnh một tiếng, hai tay mở ra, song chùy xoay tròn, đập vào không gian phía sau lưng, cũng giống vừa rồi, song chùy đập tới, ánh sáng màu xanh vừa hiện, vừa ẩn, nhưng vào lúc này, không phải không có hiệu quả.

- Đúng là đại vận mà!

Đúng là gặp đại vận, một kích này vậy lại có hiệu quả bạo kích, phải biết rằng, chỉ có Ngọc Hư Thông Thiên Kính và Thiên Xà Liễm Tức Thuật trùng hợp cùng một nhịp, mới có thể sinh ra hiệu quả bạo kích, mà lần này trùng hợp, không sai biệt lắm gặp được bạo kích phải năm mươi lần mới xuất hiện một lần.

Năm mươi kích, chỉ là một con số bình quân đại khái, cũng không phải nói người nện năm mươi cái, thì nhất định trong năm mươi lần nện đó sẽ có một lần bạo kích, cũng có thể xuất hiện trong lần công kích đầu tiên của năm mươi kích, cũng có thể xuất hiện tại lần thứ năm mươi, xác suất năm mươi kích, chỉ là con số sau khi Tiểu Báo Tử nện vô số chùy mới tính ra a.

Nói trắng ra, hắn đã từng liên tiếp nện xuống hơn một vạn chùy, thiếu chút nữa đã làm bản thân mệt chết, mà bên trong một vạn chùy này, xuất hiện không hơn hai trăm lần bạo kích, về sau lại thí nghiệm qua mấy lần, kết quả cơ bản cũng giống nhau.

Mà hiện giờ Tiểu Báo Tử gặp đại vận, sau một kích, liền xuất hiện hiệu quả bạo kích, hắn cũng cảm giác được, đột nhiên xuất hiện bạo kích, đối phương cũng phát hiện vấn đề này.

Cho nên, thời điểm ánh sáng màu xanh vừa xuất hiện, đã cách hắn hơn mười trượng có thừa.

486. Chương 510: Hư Không Pháp Khí, Múa Rìu Qua Mắt Thợ. (3)

Khoảng cách mười trượng Tiểu Báo Tử cũng không buông tha, hai lần công kích không trúng, hắn đứng trên mặt đất, cảm giác được lúc này ánh sáng màu xanh xuất hiện sẽ có chấn không không gian thần bí, trên mặt Tiểu Báo Tử hiện ra nụ cười lạnh lùng vui vẻ..

Hắn cảm giác được khí tức không gian không ổn định.

Đúng, là không ổn định!

Đây là vấn đề xảy ra khi hắn liên tục thi triển một trăm hai mươi lần Tam Giới Tiểu Na Di cự ly ngắn, hoặc là mười tám lần Tam Giới Tiểu Na Di cự ly dài, lúc này mới xuất hiện không gian chấn động.

Một khi xuất hiện tình huống không gian chấn động thì Tiểu Báo Tử lập tức dừng lại, bởi vì nếu cứ tiếp tục như vậy, thì sẽ xuất hiện tình huống không gian mất đi trạng thái ổn định, cũng không chỉ định được vị trí sẽ đến, mà lần đầu tiên hắn luyện tập bị rơi xuống dưới đáy sông Lạc, mà đồng thời hắn cũng âm thầm may mắn là mình không bị truyền tống vào trong viên đá hoặc dưới nền đất.

- Ta đến muốn nhìn một lần, tiếp theo, các người sẽ truyền tống đến địa phương nào.

Tiểu Báo Tử cười lạnh, thời điểm sau lưng xuất hiện không gian chấn động thì hắn nhảy lên, song chùy nện xuống đạo ánh sáng màu xanh đang chớp động kia.

Lúc này đây, ánh sáng màu xanh cũng không có biến mất, đạo tinh quang hàn bích kia một lần nữa từ trong đạo ánh sáng xanh bắn ra, nghênh tiếp song chùy của Tiểu Báo Tử, hiển nhiên, đối phương cũng hiểu không thể tiếp tục xuyên toa hư không nữa, cho nên mới dùng đạo hàn bích này ngăn cản song chùy của Tiểu Báo Tử, lại sau đó mới xuyên toa hư không đi tiếp.

Nhưng mà bọn họ đã đánh giá cao đạo tinh quang hàn bích này rồi, cũng đánh giá thấp uy lực của song chùy, song chùy về lên không trung một hình vòng cung quý dị, tránh né đạo tinh quang hàn bích kia, lúc lên lúc xuống, nện mạnh vào đạo ánh sáng màu xanh.

Đạo hàn bích kia vô huyệt, lại không đánh trả kịp, mà thiết chùy của Tiểu Báo Tử lại đánh xuống đạo ánh sáng màu xanh kia.

Oanh! Một tiếng giòn vang, rất nhỏ bé, nhưng Tiểu Báo Tử lại nghe được rất rõ ràng, ánh sáng màu xanh lại biến mất một lần nữa, nhưng sắc mặt Tiểu Báo Tử lại hiện ra nụ cười thắng lợi.

- Xuyên toa a, tiếp tục xuyên toa đi!

Hắn cười lạnh, nắm thiết chùy trong tay thật chặt, mở rộng linh giác ra, lập tức đem trọn sơn nhĩ bao phủ trong phạm vi của linh giác.

Xuyên toa hư không là một kỹ thuật, cũng là một việc có hạn chế cực lớn, giống như Tam Giới Tiểu Na Di của Tiểu Báo Tử, tuy có thể xuyên toa hư không, nhưng chỉ có thể xuyên toa một khoảng cách nhất định, Thanh Phong Lâu cũng có phương pháp xuyên toa hư không như vậy, nhưng kỹ thuật này lại không lưu loát như Tam Giới Tiểu Na Di của Tiểu Báo Tử.

Dù là tốc độ xuyên toa hư không, hay là hiệu suất của việc xuyên toa cũng không bằng, bởi vậy, hiện giờ lại bị Tiểu Báo Tử đánh trở về, nhất định sẽ không xuất hiện tình huống Tiểu Báo Tử không khống chế được.

- Tại sao lại như vậy? Tại sao tên Chu Báo này lại biết rõ thời gian và địa điểm mà chúng ta xuất hiện?

Trong vô tận hư không, tên lâu chủ Thanh Phong Lâu Lam Vũ, đại trưởng lão và một tên cường giả Thất phẩm khác của Thanh Phong Lâu đang ngồi trên một tấm thảm màu đỏ chói, phần nộ mắng chửi.

- Hư không thần trảm!

Đây chính là căn cơ sinh tồn của Thanh Phong Lâu, cũng là thứ bảo đảm thời kỳ Thanh Phong Lâu mới thành lập không bị tiêu diệt, mà hiện tại, rất quý dị, tấm Hư không thần trảm này lại đi hiệu lực, không chỉ mất đi hiệu lực, mà ba người bọn họ còn bị nhốt trong phiến hư không này, cho dù có thực lực cũng không thể xuất ra.

- Đại trưởng lão, không thể lại tiếp tục như vậy, tiếp theo, chúng ta nhất định phải lao ra.

- Lao ra, nói thì đơn giản, nhưng không biết tên Chu Báo này dùng phương pháp gì mà đoán được quy luật của Hư không thần trảm a, hiện tại hư không thần trảm đã bị tổn thương, nếu như cưỡng ép xông ra, cũng không thể thành công!

- Vậy thì phải nhìn đại trưởng lão rồi.

Chuyện tới nước này, Lam Vũ cũng không còn băn khoăn gì cả.

- Đại trưởng lão, chỉ cần ngài sử dụng toàn bộ uy lực của Long Nhận, mới có con đường sống a!

- Vừa rồi ta đã dùng toàn lực thúc dục Long Nhận rồi, nhưng mà trong hư không này, lại bị hạn chế rất lớn, cho nên xuất Long Nhận ra cũng không có nhiều loại biến hóa.

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Sắc mặt Lam Vũ biến hóa rất khó xem.

- Hiện tại chúng ta không thể thao túng Hư không thần trảm nữa. Chỉ mong tên Chu Báo kia không thể dự đoán được Hư không thần trảm sẽ xuất hiện ở nơi nào, tiếp theo Hư không thần trảm xuyên toa, ta sẽ thúc dục toàn bộ uy lực của Long Nhận, mà các người, phải liều lĩnh xông ra, làm như vậy, mới có khả năng tìm ra được một con đường sống.

- Chúng ta thì như thế, vậy ngài thì sao?

Thần sắc Lam Vũ rất khó nhìn, từ trong lời nói của đại trưởng lão, hẳn nghe ra một hương vị không tốt.

- Ta, ta còn có thể thế nào chứ? Hư không thần trảm đã mất đi khống chế, muốn phá vỡ hư không, ta chỉ có thể dựa vào man lực mà thôi, đợi sau khi phá vỡ hư không, lại thúc dục Long Nhận, các người cho rằng, ta còn chiến lực sao?

Đại trưởng lão cười khổ nói ra.

- Nhưng mà...

- Không có thời gian, Hư không thần trảm đã bắt đầu phá vỡ hư không, các người nhanh chóng chuẩn bị đi!

Bỗng nhiên lúc này, sắc mặt đại trưởng lão ngưng trọng, bàn tay nhấn một cái thật mạnh vào Hư không thần trảm dưới chân.

Một cổ không gian chấn động từ bàn tay hắn lóe lên, đạo ánh sáng màu xanh của thần phẩm lập tức xuất hiện.

- Ở chỗ này sao?

Trong sân, thần sắc Tiểu Báo Tử xuất hiện lãnh ý, hư không chấn động sẽ biến mất tổng mấy hô hấp, sau đó nó sẽ xuất hiện lại, còn lần này, cách hắn rất gần, thiết chùy trong tay cũng không nện xuống, trái lại, hắn nhảy lên, sự thật cũng chứng minh, hắn làm như vậy là đúng.

Cơ hồ vào lúc đạo ánh sáng xanh xuất hiện, đạo tinh quang hàn bích kia cũng xuất hiện, không chỉ xuất hiện, nó còn bao phủ phương viên ba trượng của ánh sáng xanh, nếu như Tiểu Báo Tử mạo muội xông lên, nhất định sẽ bị đạo hàn bích kia đâm trúng, dù thiết chùy của Tiểu Báo Tử nặng nề, nhưng đạo hàn bích kia cũng rất quý dị, đã phá vỡ Tu La Âm Sát trận của Tiểu Báo Tử, cho nên Tiểu Báo Tử không dám cho thiết chùy tiếp xúc với nó, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất a!

Cho nên Tiểu Báo Tử đứng ở một bên, chỉ lạnh lùng nhìn hàn quang chớp động, nhìn thấy hai đạo nhân ảnh từ trong hàn quang xuất hiện, sau đó hàn quang biến mất, sau đó, song chùy nện xuống, đập vào đạo ánh sáng xanh kia.

487. Chương 511: Kết Cục Quỷ Dị, Phán Đoán Đảo Mã Độc Thung. (1)

Lam Vũ và gã cường giả Thất phẩm kia, thời điểm lao ra khỏi đạo ánh sáng xanh, còn lấy binh khí hộ thể, nhưng cũng không bị công kích, cũng không bị ngăn cản, rất nhẹ nhàng lao tới, trong nội tâm không khỏi buông lỏng, cho rằng hiện giờ Tiểu Báo Tử không cảm nhận được không gian chấn động, tâm thần cũng buông lỏng một lát, một trái một phải đứng ở bên cạnh đạo ánh sáng xanh, giống như môn thần giữ cửa.

Môn thần!

Hai người không biết Tiểu Báo Tử đã phát giác được không gian chấn động ở khoảng cách gần, cũng suy đoán sẽ có người từ trong lao ra, cho nên, tùy tiện ra tay công kích cũng không phải là chuyện tốt.

Quả nhiên, tất cả đều đúng như dự liệu của hắn, thời điểm hai người còn chưa đứng vững, song chùy đã vung mạnh tới trước, đánh trúng vào vị trí của hai người trước đạo ánh sáng xanh, hai người còn chưa kịp suy nghĩ, chùy của hắn đã tới.

- Không tốt!

Có phản ứng trước tiên chính là tên cường giả Thất phẩm, sau đó là Lam Vũ, nhưng hai người đều chậm trễ, thời điểm có phản ứng, hàn quang bích sắc đã biến mất, mà chùy của Tiểu Báo Tử đã thừa dịp này nện xuống.

- Đỉnh đương, đỉnh đương!

Lúc này đây, âm thanh phát ra giống như tiếng thủy tinh đổ vỡ, trong hư không, ánh sáng màu xanh dừng lại một chút, một cỗ khí tức quái dị truyền đến, sau đó là một cỗ không gian chấn động có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Không gian, vào lúc này, giống như một tấm cao su mặc cho người ta bóp nặn.

- Đỉnh đỉnh đỉnh...

Âm thanh như tiếng nổ vang phát ra. Đột nhiên lúc này, âm thanh biến mất, không gian chấn động cũng biến mất, nơi vốn là đạo ánh sáng xanh xuất hiện, có một tấm thảm bay lơ lửng trên không trung, có một người ngồi trên đó.

Tư thế lơ lửng này chỉ duy trì trong nháy mắt, tấm thảm kia giống như tấm chăn lông bình thường, cùng với người ngồi trên đó rơi phịch xuống đất, vào lúc rơi xuống, còn có một đám bích quang.

- Ứng ực!

- Đại trưởng lão!

Lam Vũ kêu lên một tiếng, lao về bóng người kia, mà tên cường giả Thất phẩm kia, lại di động thân thể, quay mắt về phía Tiểu Báo Tử, trong ánh mắt, chớp động hàn quang lạnh lẽo.

- Xem ra, hiện giờ, đúng là chúng ta tính sai!

Nam tử này dùng âm thanh khàn khàn nói ra.

- Đúng vậy a, các người tính sai, ta là người có linh giác trời sinh linh mẫn, cho nên, có rất nhiều chuyện các người không thể gạt được nó.

Tiểu Báo Tử cười nói, khẽ vẫy tay, vừa rồi đạo bích quang bị phá, Tu La Âm Sát châm rơi lả tả trên mặt đất bay vào tay của hắn, nhưng mà, làm cho hắn cảm thấy đau lòng là, một bộ châm bốn mươi chín căn pháp khí này, chỉ còn một nửa.

- Đó là bảo bối gì, sao mà lợi hại như vậy?

Tiểu Báo Tử dùng ánh mắt nhìn tên đại trưởng lão đang té xuống đất được Lam Vũ dìu dậy, giống như đang hỏi chuyện phiếm.

- Lục Long Nhận, pháp khí tiến nhập Huyền cấp, so với Tu La Âm Sát Châm của người còn cao hơn một đẳng cấp.

Người nọ lạnh lùng nói ra.

- Đúng là các người tính sai!

Trên mặt Tiểu Báo Tử xuất hiện nụ cười sáng lạng, hai tay cầm hai thanh đại chùy.

- Kỳ thật, nếu như các người không sử dụng thủ đoạn, nói không chừng, ta đã không tới đây tìm các người!

- Đúng thế, nhưng mà không ai nghĩ tới, người lại có thể khắc chế Hư không thần trảm!

Người nọ bất đắc dĩ cười nói.

Tiểu Báo Tử cũng cười, chỉ là trong nụ cười này, lộ ra một cổ hương vị cực kỳ miễn cưỡng.

- Xem ra đúng là trời muốn Thanh Phong Lô các người bị diệt rồi!

Cơ mặt của Tiểu Báo Tử co rút hai cái, vừa nhìn là biết tâm tình của hắn không tốt, trong đầu không biết là nên khóc hay nên cười.

Vốn là có thể xuyên toa hư không, sau đó lại dùng độc, sớm biết Thanh Phong Lô dễ dàng đối phó như vậy, mình cũng không cần phí nhiều tâm tư.

Trước mặt thằng này tự cho là thông minh, hoặc là nói hắn rất thông minh, mượn công phu nói chuyện, trong lúc bất tri bất giác phóng ra một loại kịch độc không màu không mùi, nếu không phải Bích Linh Vạn Độc Châu trong người sinh ra phản ứng, hắn còn không biết đối phương đã phóng độc.

Mà từ phản ứng kịch liệt của Bích Linh Vạn Độc Châu, kịch độc mà đối phương thi triển ra tuyệt đối không phải loại bình thường, thậm chí còn kịch liệt hơn cả loại độc của Bích Lân Ngũ Độc.

Cho nên, hiện tại, tâm tình của hắn rất không tốt, cười nói còn miễn cưỡng, thậm chí, đại chùy trong tay cũng bắt ổn.

Đột nhiên nụ cười trên mặt đã sáng lạng trở lại.

- Kỳ thật, chúng ta cũng không cần phải làm nhiều chuyện như vậy, tuy chiến lực của người mạnh mẽ, nhưng nếu năm người chúng ta liên thủ, người không hề có một cơ hội này, đáng tiếc a, lâu chủ và Đại trưởng lão không chịu nghe lời ta!

- Thôi trưởng lão, người...

Nghe nam tử nói thế, bỗng nhiên thần sắc trên mặt của đại trưởng lão biến đổi, ngẩng đầu lên thật mạnh, nói.

- Người...

- Lâu chủ a, ta đã sớm nói, chúng ta làm sát thủ, không phải mở kỹ viện, tại sao lại đánh ra danh hào vang dội như vậy?

Thôi trưởng lão mỉm cười nói ra.

Trong nội tâm Tiểu Báo Tử khẽ động, nhẹ buông tay, hai thanh đại chùy rơi xuống đất.

- Người hạ độc!

Hắn bụm lấy ngực của mình, trong đầu hết sức nhớ lại từng độc tác và biểu lộ đã từng xem trên TV, vẻ mặt đầy phần nộ.

- Đúng vậy, đương nhiên là ta hạ độc!

Nụ cười trên mặt Thôi trưởng lão càng lúc càng nhiều, nhẹ nhàng đưa ống tay áo, một cổ hương khí nhàn nhạt từ tay áo của hắn tản ra, ngửi được mùi hương này, Tiểu Báo Tử cảm thấy đầu óc choáng váng một hồi, may mắn lúc này có Bích Linh Vạn Độc Châu, một loại cảm giác mát lạnh chảy vào trong kinh mạch toàn thân của hắn, làm cho đầu óc của hắn khôi phục thanh tỉnh.

- Thôi Hải Long, ngươi muốn làm gì?

Tiểu Báo Tử không có nói chuyện, Lam Vũ quát lên một tiếng, trong âm thanh, tràn ngập ý tứ hoảng sợ.

- Không có có ý gì a, lâu chủ, ngươi không biết là ngươi đã không còn thích hợp để làm lâu chủ Thanh Phong Lâu rồi sao?

Thôi Hải Long thấy Lam Vũ nói thế, quay đầu lại.

- Nếu như không phải vì ngươi, Thanh Phong Lâu chúng ta cũng không có rơi xuống bộ dạng thê thảm như hiện nay a.

- Ngươi muốn tạo phản?

- Cũng không biết làm sao đây?

Dù đang bận nhưng Thôi Hải Long vẫn ung dung ngẩng đầu lên nói.

- Còn có lựa chọn nào tốt hơn sao?

- Người...

Lúc này Lam Vũ hoảng sợ, toàn thân tê dại, cho tới nay Thôi Hải Long có biểu hiện hết sức bình thường, tiến vào hàng ngũ cường giả Thất phẩm vài chục năm, ngay từ đầu, hắn còn có chút đề phòng tên cường giả mới tấn chức Thất phẩm này, nhưng từ từ, hắn phát hiện, tên Thôi Hải Long này không có chút hứng thú với quyền lực, chuyện hắn hứng thú nhất chính là ở trong phòng của mình, loay hoay với đám độc trùng, nuôi dưỡng những thứ cổ quái, hơn nữa có nhiều lần. Thanh Phong Lâu gặp phải phiền toái, đều là hắn ra mặt giải quyết, mà giải quyết rất hoàn mỹ.

488. Chương 512: Kết Cục Quỷ Dị, Phán Đoán Đảo Mã Độc Thung. (2)

Cho nên từ từ, tâm tư đề phòng của hắn đối với Thôi Hải Long đã nhạt đi.

Lại nói, vài tên trưởng lão cường giả trong Thanh Phong Lâu, hắn cũng không quá thân thuộc, thứ nhất là vì trên giang hồ có một ít quy tắc ngầm, muốn vận dụng sát thủ là cường giả Thất phẩm rất phiền toái, cho nên chỉ có thể cho bọn họ tọa trấn ở nhà, mà hang ổ của Thanh Phong Lâu phải nói là rất kiên cố, lại thập phần che giấu, chưa từng có người nào xông vào thẳng như Tiểu Báo Tử hiện giờ, thứ hai là sau khi tu vi bước vào Thất phẩm, truy cầu lực lượng còn chấp nhất hơn cả người bình thường, thời điểm không có việc gì sẽ không lộ diện, đặc biệt là Thôi Hải Long, tu luyện chính là Vạn Độc Càn Khôn Công, cơ hồ là mấy tháng không thấy bóng dáng của hắn, không thể ngờ được, vào lúc mấu chốt thế này, đột nhiên hắn làm phản, làm cho Lam Vũ không có bất cứ cơ hội phản ứng nào.

- Phản bội Thanh Phong Lâu, ngươi cũng không có bất cứ chỗ tốt nào!

- Ta không nói mình muốn phản bội Thanh Phong Lâu a, lâu chủ, ta chỉ cảm thấy ngươi làm thống lĩnh của Thanh Phong Lâu rất bất lực, cho nên, chuẩn bị thay thế ngươi mà thôi!

- Là thay thế à, không thể ngờ ngươi lại có dã tâm lớn đến như vậy.

- Ha ha, thứ ngươi không ngờ tới còn rất nhiều đấy!

Thôi Hải Long từ từ nói ra.

- Nhưng hiện giờ, người không nên suy nghĩ nhiều.

- Người...

Một màu đen tràn lên ót của Lam Vũ, hắn muốn vận công kháng độc, nhưng nội khí không thể vận dụng, thân thể mềm nhũn, ngã xuống đất, sau đó bắt đầu co rút, miệng sùi bọt mép, qua một hồi lâu, rốt cuộc không thể động đậy, tay chân co lại thành một đoàn, không còn một tia sinh cơ.

- Loại độc người dùng với ta không giống với hắn?

Nhìn một màn hí kịch trước mặt, Tiểu Báo Tử dùng tay chống đỡ thân thể, nói ra.

- Đương nhiên, Thanh Phong Lâu đối với ta không còn gì là bí mật, nhưng người thì không giống, mười bảy tuổi đạt tới Thất phẩm, trên người của người nhất định có đại bí mật, ta không khinh địch đến mức đi giết người nha.

- Người sợ đánh rắn không chết, bị rắn cắn sao?

- Ha ha ha ha ha...

Thôi Hải Long cười lớn.

- Người biết ta hạ độc gì với người không?

- Người không biết, Bích Lân Độc Hạt đang ở trên tay ta sao?

Khóe miệng Tiểu Báo Tử khê cong lại, trên miệng xuất hiện nụ cười quỷ dị.

- A?

Thôi Hải Long sững sờ một lúc, còn chưa rõ Tiểu Báo Tử nói thế là ý gì, trong nháy mắt hắn ngẩng người, chỉ thấy trong tay Tiểu Báo Tử, thu hai thanh đại chùy vào trong tay, nện xuống một cái thật mạnh.

- Người... Phốc!

Một tiếng kêu sợ hãi, sau đó là một tiếng nổ, cuối cùng là tiếng thiết chùy va chạm vào nhau.

Tiểu Báo Tử cũng không cho thẳng này bao nhiêu cơ hội để suy nghĩ, cầm hai thanh đại chùy giơ lên, đối mặt với một kích mạnh mẽ như thế, hiển nhiên Thôi Hải Long không ngờ rằng Tiểu Báo Tử lại không bị trúng độc, cho nên không có chút phòng bị nào, cho nên cứ như vậy, cái đầu bị thiết chùy đánh nát như dưa hấu, bị song chùy biến thành một đồng nhão nhoẹt.

- Vốn, ta còn muốn nói, ta muốn Thanh Phong Lâu các người vong, nhưng hiện tại xem ra, không phải chỉ có ta muốn Thanh Phong Lâu vong, mà ông trời cũng muốn Thanh Phong Lâu vong, nhưng ông trời lại mượn tay của ta làm mà thôi.

Giết chết tên cường giả cuối cùng của Thanh Phong Lâu, Tiểu Báo Tử cũng không có cảm giác thoải mái gì cả, trái lại, hắn còn có cảm giác quỷ dị.

Vốn hắn chờ mong một trận đại chiến, nhưng lại không xảy ra, cường giả Bát phẩm mạnh nhất Thanh Phong Lâu bởi vì thao túng Hư không thần trảm và mượn nhờ lực lượng không gian, bị nó phản phệ mà chết, cho nên không có cơ hội ra tay, về phần hai tên cường giả khác, tên Lam Vũ không chết trong tay mình, mà là bị người mình hạ độc chết, mà Thôi Hải Long, hoàn toàn có lòng tin vào công phu hạ độc của mình, cho nên không có chút phòng bị nào, cứ như vậy bị Tiểu Báo Tử đập chết.

Chuyện này đúng là quá dễ dàng, chẳng khác nào một vở hài kịch.

Dù Thanh Phong Lâu có rất nhiều ngành, rất nhiều sát thủ, nhưng lực uy hiếp không thể so sánh được với bốn tên cường giả và một tên cao thủ có chiến lực cấp cường giả, đặc biệt là đại trưởng lão có tu vi Bát phẩm. Hiện tại năm người này đều đã chết, những tên sát thủ còn lại, hoàn toàn không đáng kể.

Ba trăm năm qua, Thanh Phong Lâu ám sát biết bao nhiêu người, có bao nhiêu vô tội?

Hiện tại chiến lực mạnh nhất đã không còn, những thế lực, môn phái từng có người bị sát thủ Thanh Phong Lâu giết chết, đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội đánh chó mù đường này.

Nghĩ thông suốt điểm này, Tiểu Báo Tử từ từ đi tới bên cạnh thi thể Lam Vũ và đại trưởng lão, ngẩng đầu, một đạo hỏa diễm kim sắc hiện ra, lập tức đem thi thể Lam Vũ đốt thành tro tàn, về phần đại trưởng lão, Tiểu Báo Tử cũng không chủ quan, thao túng Tu La Âm Sát Châm còn thừa lại, đâm vào đầu của hắn, sau khi xác định thì đúng là tên này đã chết thật.

Hắn cũng không dám dùng lửa thiêu, mà hắn nhìn chăm chăm vào Hư không thần trảm dưới người của tên đại trưởng lão.

Sau khi xác định đại trưởng lão đã chết, tay Tiểu Báo Tử nhấc lên, hắn hút tẩm Hư không thần trảm có công dụng xuyên toa hư không vào trong tay, một cỗ sát khí vô cùng quen thuộc từ trên tẩm thấm truyền ra.

- Sát khí phù quang a, nhưng mà, hình như quá mức pha tạp, hỗn tạp, trách không được mỗi lần sử dụng đều tạo ra không gian chấn động mạnh như vậy.

Tiểu Báo Tử âm thầm nắm lấy, liền biết rõ nguyên do trong đó, lại vẫy tay một cái, hắn lại chặt đứt liên hệ với Tu La Âm Sát Châm, phá vỡ Lục Long Nhận và cầm vào trong tay.

- Pháp khí tiến nhập Huyền cấp sao?

Nhìn thanh bình khí trong tay có màu xanh cổ quái Tiểu Báo Tử nhẹ giọng lầm bầm,

- So với Tu La Âm Sát Châm của ta cao hơn một bậc, như vậy, Tu La Âm Sát Châm của ta là sát khí cấp bậc nào? Tuy ta đã sớm biết rõ cấp bậc của pháp khí Tu La Âm Sát Châm, nhưng chưa từng có tư liệu rõ ràng, chẳng lẽ bên trong Thanh Phong Lâu này lại có?

Dùng Hư không thần trảm bao bọc Lục Long Nhận, Tiểu Báo Tử ngẩng đầu nhìn trời, lại nhìn một mảnh bờ bên trong sân nhỏ, khe chau mày, bắt đầu đi và Thanh Phong Lâu đã biến thành hoang tàn.

Hắn không chút do dự vung chùy phá hủy vách tường, sau đó hủy đi vách phòng, thậm chí hắn còn dùng chùy đập xuống mặt đất, giống như bị điên vậy, nhưng sau khi gõ vài chục chùy xuống đất, đại chùy của hắn đánh bật cửa một mật thất.

Trong mật thất, cũng không có nhiều thứ, chỉ có mấy dãy giá sách, trong đó ghi lại rất nhiều danh mục sinh ý và mục tiêu của Thanh Phong Lâu đã nhận trong nhiều năm nay, hắn muốn tìm được người ủy thác giết mình là ai, liếc mắt nhìn lên một trang giấy ghi tên của mình, thuận tay xé tờ này xuống, nhét vào trong ngực, trừ các mục đó ra, trong mật thất chỉ còn một cái mộc đàn màu tím, trong hộp chứa rất nhiều ngân phiếu của Đại Tấn, đây chính là vốn sinh tồn của Thanh Phong Lâu, cũng là tất cả tài sản của Thanh Phong Lâu, số lượng kinh người, chỉ mỗi Đại Thông Tiền Trang, thì Thanh Phong Lâu đã tồn hơn hai mươi vạn lượng bạc.

489. Chương 512: Kết Cục Quỷ Di, Phán Đoán Đảo Mã Độc Thung. (2)

Cho nên từ từ, tâm tư đề phòng của hắn đối với Thôi Hải Long đã nhạt đi.

Lại nói, vài tên trưởng lão cường giả trong Thanh Phong Lâu, hắn cũng không quá thân thuộc, thứ nhất là vì trên giang hồ có một ít quy tắc ngầm, muốn vận dụng sát thủ là cường giả Thất phẩm rất phiền toái, cho nên chỉ có thể cho bọn họ tọa trấn ở nhà, mà hạng ỏ của Thanh Phong Lâu phải nói là rất kiên cố, lại thập phần che giấu, chưa từng có người nào xông vào thẳng như Tiểu Báo Tử hiện giờ, thứ hai là sau khi tu vi bước vào Thất phẩm, truy cầu lực lượng còn chấp nhất hơn cả người bình thường, thời điểm không có việc gì sẽ không lộ diện, đặc biệt là Thôi Hải Long, tu luyện chính là Vạn Độc Càn Khôn Công, cơ hồ là mấy tháng không thấy bóng dáng của hắn, không thể ngờ được, vào lúc mấu chốt thế này, đột nhiên hắn làm phản, làm cho Lam Vũ không có bất cứ cơ hội phản ứng nào.

- Phản bội Thanh Phong Lâu, người cũng không có bất cứ chỗ tốt nào!

- Ta không nói mình muốn phản bội Thanh Phong Lâu a, lâu chủ, ta chỉ cảm thấy người làm thống lĩnh của Thanh Phong Lâu rất bất lực, cho nên, chuẩn bị thay thế người mà thôi!

- Là thay thế à, không thể ngờ người lại có dã tâm lớn đến như vậy.

- Ha ha, thứ người không ngờ tới còn rất nhiều đấy!

Thôi Hải Long từ từ nói ra.

- Nhưng hiện giờ, người không nên suy nghĩ nhiều.

- Người...

Một màu đen tràn lên ót của Lam Vũ, hắn muốn vận công kháng độc, nhưng nội khí không thể vận dụng, thân thể mềm nhũn, ngã xuống đất, sau đó bắt đầu co rút, miệng sùi bọt mép, qua một hồi lâu, rốt cuộc không thể động đậy, tay chân co lại thành một đoàn, không còn một tia sinh cơ.

- Loại độc người dùng với ta không giống với hắn?

Nhìn một màn hí kịch trước mặt, Tiểu Báo Tử dùng tay chống đỡ thân thể, nói ra.

- Đương nhiên, Thanh Phong Lâu đối với ta không còn gì là bí mật, nhưng người thì không giống, mười bảy tuổi đạt tới Thất phẩm, trên người của người nhất định có đại bí mật, ta không khinh địch đến mức đi giết người nha.

- Người sợ đánh rắn không chết, bị rắn cắn sao?

- Ha ha ha ha ha...

Thôi Hải Long cười lớn.

- Người biết ta hạ độc gì với người không?

- Người không biết, Bích Lân Độc Hạt đang ở trên tay ta sao?

Khóe miệng Tiểu Báo Tử khê cong lại, trên miệng xuất hiện nụ cười quỷ dị.

- A?

Thôi Hải Long sững sờ một lúc, còn chưa rõ Tiểu Báo Tử nói thế là ý gì, trong nháy mắt hắn ngẩng người, chỉ thấy trong tay Tiểu Báo Tử, thu hai thanh đại chùy vào trong tay, nện xuống một cái thật mạnh.

- Người... Phốc!

Một tiếng kêu sợ hãi, sau đó là một tiếng nổ, cuối cùng là tiếng thiết chùy va chạm vào nhau.

Tiểu Báo Tử cũng không cho rằng này bao nhiêu cơ hội để suy nghĩ, cầm hai thanh đại chùy giơ lên, đối mặt với một kích mạnh mẽ như thế, hiển nhiên Thôi Hải Long không ngờ rằng Tiểu Báo Tử lại không bị trúng độc, cho nên không có chút phòng bị nào, cho nên cứ như vậy, cái đầu bị thiết chùy đánh nát như dưa hấu, bị song chùy biến thành một đồng nhão nhoẹt.

- Vốn, ta còn muốn nói, ta muốn Thanh Phong Lâu các người vong, nhưng hiện tại xem ra, không phải chỉ có ta muốn Thanh Phong Lâu vong, mà ông trời cũng muốn Thanh Phong Lâu vong, nhưng ông trời lại mượn tay của ta làm mà thôi.

Giết chết tên cường giả cuối cùng của Thanh Phong Lâu, Tiểu Báo Tử cũng không có cảm giác thoải mái gì cả, trái lại, hắn còn có cảm giác quỷ dị.

Vốn hắn chờ mong một trận đại chiến, nhưng lại không xảy ra, cường giả Bát phẩm mạnh nhất Thanh Phong Lâu bởi vì thao túng Hư không thần trảm và mượn nhờ lực lượng không gian, bị nó phản phệ mà chết, cho nên không có cơ hội ra tay, về phần hai tên cường giả khác, tên Lam Vũ không chết trong tay mình, mà là bị người mình hạ độc chết, mà Thôi Hải Long, hoàn toàn có lòng tin vào công phu hạ độc của mình, cho nên không có chút phòng bị nào, cứ như vậy bị Tiểu Báo Tử đập chết.

Chuyện này đúng là quá dễ dàng, chẳng khác nào một vở hài kịch.

Dù Thanh Phong Lâu có rất nhiều ngành, rất nhiều sát thủ, nhưng lực uy hiếp không thể so sánh được với bốn tên cường giả và một tên cao thủ có chiến lực cấp cường giả, đặc biệt là đại trưởng lão có tu vi Bát phẩm. Hiện tại năm người này đều đã chết, những tên sát thủ còn lại, hoàn toàn không đáng kể.

Ba trăm năm qua, Thanh Phong Lâu ám sát biết bao nhiêu người, có bao nhiêu vô tội?

Hiện tại chiến lực mạnh nhất đã không còn, những thế lực, môn phái từng có người bị sát thủ Thanh Phong Lâu giết chết, đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội đánh chó mù đường này.

Nghĩ thông suốt điểm này, Tiểu Báo Tử từ từ đi tới bên cạnh thi thể Lam Vũ và đại trưởng lão, ngẩng đầu, một đạo hỏa diễm kim sắc hiện ra, lập tức đem thi thể Lam Vũ đốt thành tro tàn, về phần đại trưởng lão, Tiểu Báo Tử cũng không chú quan, thao túng Tu La Âm Sát Châm còn thừa lại, đâm vào đầu của hắn, sau khi xác định thì đúng là tên này đã chết thật.

Hắn cũng không dám dùng lửa thiêu, mà hắn nhìn chằm chằm vào Hư không thần trảm dưới người của tên đại trưởng lão.

Sau khi xác định đại trưởng lão đã chết, tay Tiểu Báo Tử nhấc lên, hắn hút tấm Hư không thần trảm có công dụng xuyên toa hư không vào trong tay, một cỗ sát khí vô cùng quen thuộc từ trên tấm thảm truyền ra.

- Sát khí phù quang a, nhưng mà, hình như quá mức pha tạp, hỗn tạp, trách không được mỗi lần sử dụng đều tạo ra không gian chấn động mạnh như vậy.

Tiểu Báo Tử âm thầm nắm lấy, liền biết rõ nguyên do trong đó, lại vẫy tay một cái, hắn lại chặt đứt liên hệ với Tu La Âm Sát Châm, phá vỡ Lục Long Nhận và cắm vào trong tay.

- Pháp khí tiến nhập Huyền cấp sao?

Nhìn thanh bình khí trong tay có màu xanh cổ quai Tiểu Báo Tử nhẹ giọng lầm bầm,

- So với Tu La Âm Sát Châm của ta cao hơn một bậc, như vậy, Tu La Âm Sát Châm của ta là sát khí cấp bậc nào? Tuy ta đã sớm biết rõ cấp bậc của pháp khí Tu La Âm Sát Châm, nhưng chưa từng có tư liệu rõ ràng, chẳng lẽ bên trong Thanh Phong Lâu này lại có?

Dùng Hư không thần trảm bao bọc Lục Long Nhận, Tiểu Báo Tử ngẩng đầu nhìn trời, lại nhìn một mảnh bờ bên trong sân nhỏ, khe chau mày, bắt đầu đi và Thanh Phong Lâu đã biến thành hoang tàn.

Hắn không chút do dự vung chùy phá hủy vách tường, sau đó hủy đi vách phòng, thậm chí hắn còn dùng chùy đập xuống mặt đất, giống như bị điên vậy, nhưng sau khi gõ vài chục chùy xuống đất, đại chùy của hắn đánh bật cửa một mật thất.

Trong mật thất, cũng không có nhiều thứ, chỉ có mấy dãy giá sách, trong đó ghi lại rất nhiều danh mục sinh ý và mục tiêu của Thanh Phong Lâu đã nhận trong nhiều năm nay, hắn muốn tìm được người ủy thác giết mình là ai, liếc mắt nhìn lên một trang giấy ghi tên của mình, thuận tay xé tờ này xuống, nhét vào trong ngực, trừ các mục đó ra, trong mật thất chỉ còn một cái mộc đàn màu tím, trong hộp chứa rất nhiều ngân phiếu của Đại Tấn, đây chính là vốn sinh tồn của Thanh Phong Lâu, cũng là tất cả tài sản của Thanh Phong Lâu, số lượng kinh người, chỉ mỗi Đại Thông Tiền Trang, thì Thanh Phong Lâu đã tồn hơn hai mươi vạn lượng bạc.

490. Chương 513: Kết Cục Quỷ Di, Phán Đoán Đảo Mã Độc Thung. (3)

Tiền bạc của Thanh Phong Lâu là tiền đen, sát thủ là một chức nghiệp không hợp pháp ở Đại Tấn, cho nên, số tiền này không thể lấy danh nghĩa của Thanh Phong Lâu mà sử dụng được, với ánh mắt của một người hiện đại, những tấm ngân phiếu này là kỳ phiếu công trái, tích góp qua ba trăm năm, những kỳ phiếu công trái này đủ để đại bộ phận người trong thiên hạ điên cuồng, ngân hàng tư nhân cũng muốn thu của hắn.

- Trách không được có rất nhiều người lại thích làm cường đạo như vậy, thì ra chỉ cần làm một chuyện thật lớn là tâm tính sáng khoái như vậy.

Từ trong mật thất đi ra, Tiểu Báo Tử quăng lại một hỏa cầu, đốt sạch sẽ mật thất.

- Các vị tiền bối, ta diễn thì cũng diễn xong rồi, hiện tại phải rời đi, mọi người không có ý kiến gì chứ?

Đi trở về trong nội viện, Tiểu Báo Tử cũng không có lập tức rời đi, mà nói vào không khí, sau khi đợi mấy hô hấp, chung quanh không có một tia âm thanh trả lời, Tiểu Báo Tử cười cười gật đầu, rời khỏi sân nhỏ.

Thanh Phong Lâu cứ như vậy là xong?

Sau nửa ngày khi Tiểu Báo Tử san bằng Thanh Phong Lâu, diệt hết toàn bộ cao tăng của Thanh Phong Lâu, chuyện này lại truyền khắp giang hồ.

Trước sau điều làm giang hồ dậy sóng, nhưng lần này giang hồ cũng không oanh động bao lâu, mọi người phát hiện, mọi người đã chết lặng với những chuyện Tiểu Báo Tử làm ra, mặc kệ hắn làm ra chuyện kinh thiên động địa gì, cũng từ từ có thể tiếp nhận.

Dù sao so với chuyện của Thanh Phong Lâu, chuyện hắn làm Diệt Trần bị trọng thương còn oanh động hơn nhiều, tuy nhiên, chuyện này cho đến bây giờ chưa được chứng minh.

Lúc này đây, mọi người càng quan tâm là Tiểu Báo Tử đã cướp được gì trong Thanh Phong Lâu.

Tuy không nhất định là toàn bộ của Thanh Phong Lâu, nhưng mà, có rất nhiều cường giả quan sát hành động lần này của Tiểu Báo Tử, đều nhìn về cái mật thất bị Tiểu Báo Tử mở ra, lại nhìn cái mật thất này bị một mối lửa đốt thành tro bụi. Tuy không biết hắn đã lấy được cái gì ở trong mật thất, nhưng nhìn thấy thần sắc của hắn khi ra khỏi mật thất, tuyệt đối không phải ra về tay không.

Nhưng mà, cho dù trong nội tâm rất hiếu kỳ, lại ghen ghét, nhưng không có người nào ngốc đến mức đứng ra hỏi Tiểu Báo Tử rốt cuộc là cái gì, cũng không có ai đi ngấp nghé đồ vật mà Tiểu Báo Tử đạt được.

Bởi vì lần này Tiểu Báo Tử bày ra không chỉ là thực lực của bản thân, mà hắn còn bày ra thế lực của mình.

Hai tên cường giả Thất phẩm bảo hộ người nhà của hắn, làm cho sát thủ của Thanh Phong Lâu ra về tay không, đây không phải là chuyện người bình thường có thể làm được.

...

- Chuyện này kỳ thật về mặt ý nghĩa, chẳng khác gì mấy tên côn đồ tranh đoạt địa bàn của nhau cả!

Đại Tấn Kiên Châu, kinh thành, Tấn đế Yến Vân Thiên hí mắt, nhìn công báo trên bay, bỗng nhiên cười, nói:

- Vừa đi ra ngoài lẩn lộn, không có căn cứ, giống như phù du trong nước, gió lớn thổi là bay, thời điểm này, đấu với người ta rất hung ác, giống như không muốn sống, cầm đao lao tới chém lẫn nhau, người chém ta một đao, ta cũng chém người một đao, ai ngã xuống trước, thì người đó phải chết, người cuối cùng còn đứng được, chính là người thắng, chỉ khi người biểu hiện ra mặt hung ác của bản thân mình trước mặt người khác, có đầy đủ thực lực, thời điểm người khác muốn tính toán người, muốn đối đầu với người, cũng phải suy nghĩ tới sự hung ác của người, trong nội tâm mới có cố kỵ, bình thường sẽ không ra tay. Mà loại bản khoản này, loại ra tay không cho người khác cơ hội thở dốc này, đã cho người đại cơ hội, cho người cơ hội tăng tiến thực lực, mà đợi đến lúc thực lực của người tăng lên đến đỉnh điểm, thì không còn ai dám tính toán hay đối đầu với người cả, càng thêm không dám xuống tay, như vậy, người mới có thể kinh doanh, địa bàn của người mới phát triển an toàn, mới có thể đánh ra uy phong của mình, đây chính là cách làm hiện tại của Chu Báo!

- Ý ngài là, hắn cố tình biểu hiện hung ác?

- Đúng, nhất định là hắn cố ý, trước đó, dù thực lực của hắn không tệ, cũng có thanh danh to lớn trong giang hồ, nhưng người đánh chủ ý lên người hắn không ít, trong đó cũng không thiếu cao môn đại phiệt, cũng bởi vì hắn không có căn cứ, chỉ dựa vào thực lực bản thân và quan hệ với Vương Xà, cũng không mang tới bao nhiêu uy hiếp cho người, cho nên Thanh Phong Lâu mới có lá gan tiếp sinh ý về hắn, cho nên mới dám phát sát thủ đi ám sát, cũng chính vì thế. Hắn mới ra tay hung ác, một lần hành động san bằng Thanh Phong Lâu, loại chuyện này nói dễ nghe là lập uy, nói khó nghe một chút, chính là hung ác, rất rõ ràng, hiện giờ, hắn rất hung ác với Thanh Phong Lâu!

- Nói như vậy, tên Chu Báo kia, đúng là một nhân vật có số má.

- Hắn đúng là nhân vật có số má!

Ánh mắt Tấn đế bình thản nhìn thiếu nữ trước mặt.

- Người có muốn đi gặp hắn một lần hay không?

Thiếu nữ được Yến Vân Thiên gọi là Yến nhi mặc một bộ quần áo màu hồng nhạt, dáng người cao gầy, khuôn mặt thanh tú, trong đôi mắt chớp động hào quang thông minh, bị Yến Vân Thiên hỏi như vậy, biểu lộ có chút ngưng trọng.

- Phụ hoàng, ta có thể gặp hần sao?

- Tuổi người không còn nhỏ, qua ngày mai, người đã mười sáu, cũng nên tìm một tấm chồng, mà tuổi của tên Chu Báo này tương tự như người, lại có một thân võ công cao tuyệt, cách làm người không tệ, trọng yếu nhất chính là hần rất thông minh, có tiền đồ to lớn, hiện tại đã có rất rất nhiều cao môn đại phiệt đánh chủ ý lên người hần, Bình Châu Lý thị, Sóc Châu Nghiêm thị, còn có rất nhiều tiểu thế gia, hình như cũng có ý đánh quan hệ thông gia với hần, người gả cho hần, còn tốt hơn gả cho đám nhị thế tử ở kinh thành, còn mạnh hơn đám tiểu vương tử man di a!

Yến nhi lẳng lặng đứng ở nơi đó, cũng không nói chuyện, trên mặt xuất hiện ráng mây đỏ, suy nghĩ trong chốc lát, hỏi:

- Phụ hoàng, ngài kỳ vọng vào hần cao như vậy sao?

- Vì sao lại hỏi vậy?

- Hiện tại hần chỉ là một huyện tử bình thường, hơn nữa đất phong nằm ở Bắc Nguyên xa xôi, tuy không có nhiều người lập công trong lần diệt Bắc Nguyên, nhưng cũng không ít, thế nhưng ta chỉ thấy phụ hoàng quan tâm nhất chỉ có một mình hần, lại muốn gả ta cho hần, điều này chẳng phải nói lên kỳ vọng của ngài vào hần sao?

- Đúng vậy a, đúng là ta có chút kỳ vọng vào hần, nhưng hiện tại ta còn không có thăm dò rõ ràng quan hệ chính thức giữa hần và Thiên Long Đạo, đợi đến lúc quan hệ này rõ ràng thì nói sau.

- Vậy ngài muốn ta đi...

- Không, đương nhiên không phải, người cho rằng ta vì chuyện muốn biết rõ quan hệ giữa hần và Thiên Long Đạo mới gả người cho hần sao?

Yến Vân Thiên lắc đầu.

491. Chương 514: Kết Cục Quỷ Dị, Phán Đoán Đảo Mã Độc Thung. (4)

- Yến nhi a, người quá thông minh, chính vì người quá mức thông minh, cho nên, nhiều khi người biểu hiện sự hiểu biết của mình quá mức, trước khi ta biết rõ ràng chi tiết của hần, ta sẽ không gả người cho hần, ta chỉ muốn người đi gặp mặt hần một lần, cho người tự cảm nhận về hần, ánh mắt nhìn người của người gần đây rất tinh chuẩn a!

Yến Vân Thiên mỉm cười nói ra.

- Đa tạ phụ hoàng, ta hiểu ý của ngài!

...

Một hào quang bí lục bao phủ từ đầu tới chân, cảm thụ được một tia thuần âm chi khí tinh thuần từ ánh trăng, chạy dọc theo lỗ chân lông, từng điểm từng điểm thấm thấu vào trong cơ thể, sau đó hóa thành quang hạt, dung hợp với khí lưu trong cơ thể, tiến vào đan điền.

Đan điền!

Điểm cuối cùng của tất cả khí lưu chính là đan điền a!

Chuyện này không cần tu luyện công pháp, cũng không cần thăm dò kinh mạch rõ ràng, đây chính là một loại bản năng.

Thuần âm chi khí của ánh trăng dung hợp với thiên địa nguyên khí ở chung quanh, sau đó chạy dọc theo khiếu huyệt của Bích Lân Độc Hạt, chuyện duy nhất Tiểu Báo Tử có thể làm chính là theo sát phương

hướng lưu động của cổ khí lưu này, cũng chỉ có như vậy, cổ khí lưu này mới không tiêu tán dọc đường, cuối cùng chạy vào trong “Đan điền”.

Suốt hai tháng, mỗi khi có trăng vào buổi tối. Hắc đều phải làm như vậy, hắc đem tất cả lực chú ý của mình tập trung lên người của Bích Lân Độc Hạt, tuy không bảo chứng nó tu thành yêu tu chính thức, nhưng trải qua thời gian hai tháng này, hắc cũng có một chút thu hoạch.

Khí lực của Bích Lân Độc Hạt đã mạnh hơn không ít, độc tố cũng đậm đặc hơn trước kia, càng sền sệt, trọng yếu nhất là, hắc phát hiện, cái độc châm của nó, hình như càng ngày càng cứng, càng ngày càng sắc nhọn.

Trong quá trình hấp thu nhật nguyệt tinh hoa, hắc có thể cảm nhận rõ ràng mỗi lần khí lưu chảy qua cái châm đều lưu lại một bộ phận, nếu mà hắc tận lực làm như vậy, cơ hồ mỗi lần đem tất cả khí lưu lưu lại trong cây độc châm thì phát hiện công dụng không rõ, giống như khí lưu có thể cường hóa độc châm một cách vô hạn.

- Chẳng lẽ đây chính là Đảo Mã Độc Thung trong truyền thuyết?

Trong đầu Tiểu Báo Tử xuất hiện một ý nghĩ kỳ quái.

- Yêu tu chi đạo đúng là quá mức vô vãn, ta cũng không tìm được thứ gì để tham khảo, đành phải đem tinh lực đặt lên cây độc châm này, nói không chừng trong tương lai có được thu hoạch ngoài ý muốn a!

Ngay vào lúc Tiểu Báo Tử nghĩ ngợi lung tung, hắc cảm giác được xe ngựa đã dừng lại.

Thần niệm khẽ động, hắc cho một tia thần niệm tiến vào trong thân thể Bích Lân Độc Hạt, mà con bò cạp này vẫn đứng ở trên cửa sổ, hấp thu tinh toa của mặt trăng, đây chính là chỗ tốt của việc dùng ý niệm thay thế linh hồn, đây cũng là thứ có thể tu luyện một ngày hai mươi bốn giờ, ban đêm có tinh hoa của ánh trăng, ban ngày có tinh hoa của mặt trời, gọi là nhật nguyệt tinh hoa.

Chỉ cần truyền ý niệm của mình vào đầu của hắc, Bích Lân Độc Hạt sẽ thành thật chấp hành, làm cho được một trăm phần trăm yêu cầu của hắc.

- Đại nhân, phía trước có một con sông!

Lông mày Tiểu Báo Tử nhíu lại, vừa rồi hắc đang chìm đắm trong ảo tưởng Đảo Mã Độc Thung, hiện giờ nghe được lời nói này, thiếu chút nữa nghe thành “Sư phụ, phía trước có một con sông!”

- Ta không phải Đường Tăng, người cũng không phải Bát Giới!

Bất đắc dĩ nhắc màn che lên, nhìn Chu sẹo, Tiểu Báo Tử cười khổ lắc đầu.

- Con sông gì?

- Không biết thưa đại nhân!

Về mặt Chu sẹo đau khổ.

Bọn họ đang đi tới đất phong của Tiểu Báo Tử, gọi là Hắc Thạch Dục, phương viên sáu trăm dặm, nhưng dù hắc là chủ nhân của phong địa, hay là Yến Vân Thiên phong địa cho hắc, cũng không biết rốt cuộc Hắc Thạch Dục là cái địa phương nào, vào thời điểm phong đất, trước tiên triều đình của Yến Vân Thiên nghĩ tới phong đất cho cao môn đại phiệt, vô lâm đại phái trước tiên, về phần trên đó có cái gì, bọn hắc mặc kệ, chớ nói chi đến nhân vật cấp bậc như Tiểu Báo Tử, đất phong của bọn họ, chính là một đám người Hàn Lâm Viện đem địa đồ Bắc Nguyên chia ra làm một ngàn khối đất phong, sau đó, tùy tiện chỉ một ngón tay, liền quyết định vấn đề.

Dù là bọn họ hay là Tiểu Báo Tử, Hắc Thạch Dục, chẳng qua là một cái tên lạ lẫm a.

Đứng nhìn con sông dài không thấy điểm đầu và điểm cuối này, lại không nhìn thấy bờ bên kia, nước sông chảy xiết, tiếng sóng vỗ rì rào, nhìn lại địa đồ trong tay, Tiểu Báo Tử cũng sưng sờ.

- Chu sẹo, chúng ta không đi sai đường đấy chứ?

- Ta cũng không biết, ngài phải hỏi Giang Hiểu a, ta nhìn thì nhất định đi nhầm, trên bản đồ không có nói là có một con sông lớn a.

Chu sọ nói ra.

Tiểu Báo Tử đưa ánh mắt nhìn về phía Giang Hiểu đang cầm địa đồ.

- Đại nhân, chúng ta đi đúng đường rồi, nhiệm vụ không có vấn đề.

Giang Hiểu hung hăng liếc nhìn Chu sọ, cười khở nói ra.

- Phần địa đồ này do Hàn Lâm Viện làm ra rất vội vàng, nói là làm ra chứ thật sự là đem bản đồ của Bắc Nguyên phóng lớn lên gấp nhiều lần, sau đó vẽ ra, có lẽ nhiều thứ không có trên đây, mà con sông lớn này trên bản đồ chỉ là một đầu dây nhỏ, ta còn tưởng rằng đây là một con mương đấy, ai mà biết nó là một con sông lớn chứ.

Giang Hiểu cười khở chỉ vào đoạn dây nhỏ trên bản đồ cho Tiểu Báo Tử nhìn.

Tiểu Báo Tử nhìn địa đồ, lại ngẩng đầu nhìn dòng sông lớn trước mặt.

- Nói cách khác, chúng ta đi hai tháng trên thảo nguyên mênh mông này, sau đó lạc đường?

- Đại nhân nói đùa, chúng ta không có lạc đường, nhưng trên bản đồ con sông này quá nhỏ. Tiếp tục đi về phía trước, lại đi thêm hai tháng, sẽ đi tới đất phong của ngài.

Khóe miệng của Tiểu Báo Tử co quắp.

- Còn phải đi hai tháng sao?

- Đại nhân, đây đã là không tệ rồi, đất phong của ngài cũng không phải là xa nhất, có rất nhiều người còn xa hơn cả ngài đấy!

Giang Hiểu cùng cười nói, nhưng trong lòng thầm oán trách: “Nếu như lão nhân gia nguyện ý cưỡi ngựa mà không phải ngồi xe ngựa, bây giờ chúng ta đã tới đất phong của ngài rồi!”

Nhưng những lời này, hắn không dám nói ra, hắn cũng không biết vì sao Tiểu Báo Tử lại nhiễm tật xấu như vậy, xe ngựa, làm sao mà nhanh hơn cưỡi ngựa a!

- Một con sông lớn như vậy, chắc có lẽ cũng nổi danh a?

Tiểu Báo Tử buông địa đồ ra, đi đến bờ sông, suy nghĩ rồi nói ra.

- Các người ở chỗ này chờ một lát, ta đi xem trên mặt sông có thứ đồ cổ quái nào không!

Tiểu Báo Tử nói xong, thân hình nhảy lên, nhảy lên không trung mấy thước, vận dụng Long Ngự Phong Quyết, cưỡi gió mà đi, trong nháy mắt, liền biến mất trước mặt mọi người.

492. Chương 515: Áp Long Giang, Dã Tâm Nảy Mầm. (1)

- Đây mới là lực lượng của cường giả a!

Nhìn thấy thân hình của Tiểu Báo Tử biến mất, làm cho ánh mắt của đám người đứng đợi trên bờ sông nhìn mà hâm mộ, cường giả Thất phẩm biết bay, đây là một thưởng thức, nhưng trong đời bọn họ chưa từng gặp được cường giả Thất phẩm bay qua, hiện tại tận mắt nhìn thấy, trong nội tâm xin ra một ít cảm xúc.

Về phần chuyện cường giả Thất phẩm phải ngưng luyện ra cương khí là điều kiện tiên quyết, bọn họ hoàn toàn quên đi.

Tiểu Báo Tử cưỡi gió bay trên không, thần sắc không được tốt lắm, một con sông lớn như vậy chảy qua thảo nguyên, mà đất phong của hắn lại nằm ở nơi đối diện, đối với tương lai thập phần bất lợi.

Với tư cách là người có ý thức của kiếp trước, hắn cũng biết rõ mình vĩnh viễn không thể trở về được, cho nên sau đó Tiểu Báo Tử liền bắt đầu cố gắng nuôi dưỡng lòng trung thành với cái thế giới này.

Nhưng mà, chuyện này không dễ dàng.

Hiện tại có một cơ hội cực tốt, hần có được đất phong của mình, trên thế giới này văn bản pháp luật rất rõ ràng, là đất phong hoàn toàn thuộc về mình, đã cho hần một cơ hội, một cơ hội có thể bài đường lòng trung thành đã đánh mất vài chục năm.

Đương nhiên hần sẽ không bỏ qua cơ hội này, đây là cơ hội!

Cho nên, thời điểm hần đi ra khỏi Vân Châu là ngồi xe ngựa, đúng là hần đã ưa thích cái không gian tự nhân độc lập thuộc về chính mình, thứ hai, hần muốn nhân cơ hội này quen thuộc lộ tuyến và hoàn cảnh đi tới đất phong của mình, chuẩn bị cho tương lai.

Nhưng hần không ngờ, lần này đi tới hai tháng, lại gặp được một con sông còn lớn hơn cả con sông Trường Giang ở kiếp trước của hần, hoàn toàn ngăn cách đất phong của hần với Trung Nguyên, chuyện này làm cho tâm tình của hần không tốt lắm.

Cho nên hần mới nghĩ ra cách.

Về phần tìm cầu, đây chính là chuyện cười, với kỹ thuật kiến trúc của thế giới hiện tại, không thể làm ra một cây cầu có thể bắt ngang con sông rộng lớn này.

- Mẹ kiếp, đúng là con sông này còn dài hơn cả Trường Giang a, nước chảy rất xiết, nhưng lại không nằm trong lãnh địa của ta, thời điểm vận chuyển trong tương lai, qua sông là một vấn đề lớn, ồ, ở chỗ kia có người.

Tiểu Báo Tử đứng trên không trung nhìn con sông rộng lớn trên thảo nguyên, nhìn thấy một đội ngũ từ xa xa đi về phía trước, mục tiêu, hình như cũng là con sông lớn này.

Thân thể Tiểu Báo Tử khẽ động, liền nhắm chỗ đó bay đi.

Đội nhân mã này còn nhiều hơn đội ngũ của Tiểu Báo Tử, hơn trăm người, từ những lời nói chuyện của bọn họ, Tiểu Báo Tử cũng tinh tường, cũng giống như hần, võ lâm thế gia này đã lập công trong cuộc chiến với Bắc Nguyên, họ Triệu, chỉ là một tiểu thế gia, còn kém xa Ô gia, cũng may mắn như bằng hữu ở Trữ Châu của Từ Ung sư phụ của hần, có thể xưng vương xưng bá ở một ít tiểu thành, nhưng trong thời điểm diễn ra cuộc chiến diệt Bắc Nguyên, vận khí cực chó, đoạt được trấn tộc chi bảo của một bộ tộc, hiến cho triều đình, do đó được phong làm huyện nam, được phong một lãnh thổ gần hai trăm dặm ở Bắc Nguyên.

Đúng, là phong địa gần hai trăm dặm, mà đám người này, chính là người của Triệu gia phái tới tiếp nhận phong địa, nhưng tên gia chủ Triệu gia kia không tự mình tới đây, mà phái một đám nô bộc và họ hàng xa, phái tới trông coi phong địa, dù nhân số nhiều, nhưng gia hỏa có thực lực cao nhất chỉ là Tam phẩm mà thôi, không có ai bước vào đoán cốt giới.

Cũng giống như Tiểu Báo Tử, sau khi người Triệu gia đi tới bên cạnh con sông lớn này, đều dừng bước lại, bọn họ có chừng trăm người, cho nên mang theo nhiều đồ vật hơn so với đội ngũ của Tiểu Báo Tử, nhìn thấy con sông lớn như vậy, cũng chỉ có thể than thở nhìn sông.

- Mẹ kiếp, người là cái đồ đáng chết, dẫn đường cái quỷ gì, tại sao ở đây có một con sông?

Bỗng nhiên lúc này, một người đi ở phía trước nắm cổ áo một người, hung ác nâng thân thể của hần lên.

- Nói, tại sao ở nơi này lại có một con sông lớn như vậy!

- Khục, khục, khục, khục, tại đây, tại đây...

Bị nắm cổ áo, bị người ta ghì chặt cổ áo, cho nên sắc mặt biến thành màu tím.

- Triệu Khắc, người hỏi như vậy cũng không ra tin tức gì đâu, ngược lại sẽ bóp chết hần đấy!

- Hừ!

Tên hần tử Triệu Khắc hừ lạnh một tiếng, ném mạnh người nọ xuống đất, chỉ vào mũi của hần nói ra.

- Người tốt nhất nói rõ ràng cho ta, bằng không thì, ta sẽ ném người xuống sông cho cá ăn.

- Ta, khực, ta đã từng nói với ngươi rồi, khực, khực, ta là người bộ lạc Mạc Tang, chỉ đi qua tiểu thạch hà, những nơi khác chưa từng đi qua.

Người bị hấn ném xuống đất nói ra với ngữ khí đứt quãng.

- Chúng ta còn giữa ngươi lại làm gì? Lãng phí lương thực à!

Triệu Khắc trừng mắt, tiến lên muốn đánh.

- Ta biết rõ đây là nơi nào, ta biết rõ.

Người nọ nói ra.

- Hồn đản, ngươi còn dám lừa ta!

Nói còn chưa dứt lời, Triệu Khắc đã quát lên.

- Ta chưa từng đi qua nơi này, nhưng ta biết rõ đây là nơi nào, ta không có lừa ngươi a!

Người nọ vừa thấy Triệu Khắc tiến đến, vội vàng ôm đầu, co lại trên mặt đất, lớn tiếng kêu lên.

Từ khẩu âm của hấn, Tiểu Báo Tử nghe ra được, người này chính là một người Bắc Nguyên.

- Tên Chu sẻo đúng là ngu ngốc a, cả bọn thuộc hạ nữa, đi thảo nguyên mà không tìm người Bắc Nguyên dẫn đường, đúng là ngu ngốc mà.

Nói đến chuyện này, Tiểu Báo Tử có xúc động muốn thổ huyết, hấn vốn muốn tìm một người Bắc Nguyên dẫn đường, phải biết rằng, Bắc Nguyên bị diệt, tuy quân đội Đại Tấn tiến hành diệt sạch các bộ tộc trên thảo nguyên, nhưng cũng không thể diệt sạch huyết mạch của Bắc Nguyên được, trên thực tế, rất nhiều người Bắc Nguyên bị bắt tới Đại Tấn, biến thành đầy tớ, dù là người bình thường hay quý tộc thảo nguyên, cũng bị buôn bán giống như gia súc, mậu dịch buôn bán nô lệ vốn đã suy tàn trở nên hưng thịnh, mà Đại Tấn vốn đã kích loại chuyện này cũng bảo trì trăm mặc, nhưng có một chuyện mà thương nhân buôn nô lệ truyền miệng với nhau, đó chính là, người muốn bán thì bán người Bắc Nguyên, nếu dám bán một người Trung Nguyên, chẳng những sinh ý của người không thành công, mà còn lãnh đủ, người sẽ táng gia bại sản, cho nên, dù lá gan của đám buôn nô lệ có lớn hơn nữa, cũng không dám bắt người Trung Nguyên đem bán.

Nhưng Tiểu Báo Tử nhìn ra, đây là chuyện sớm muộn.

Chỉ cần một thứ có lợi, tất sẽ có một tệ, Tiểu Báo Tử cũng không thèm để ý, lợi cũng tốt, tệ cũng thế, có quan hệ với hấn sao? Hấn chỉ đi Bắc Nguyên làm thổ hoàng đế.

Đồng thời, trước kia đi, hấn đã bảo Chu sẻo đi tìm người quen thuộc Bắc Nguyên dẫn đường, lúc ấy ở Vân Châu có mở màn thị trường nô lệ, phần lớn là nô lệ Bắc Nguyên, muốn tìm một người quen đường cũng không khó, nhưng do lúc ấy giao cho Chu sẻo quá nhiều việc, mà tên vương bát đản này cũng là chúa hay quên, kết quả đến thời điểm rồi đi, mới đi tìm, lúc này thị trường nô lệ đã đóng cửa từ sớm.

493. Chương 516: Ấp Long Giang, Dã Tâm Nảy Mầm. (2)

Cho dù thời điểm Vân Châu chiến tranh, có bắt đại lượng nô lệ Bắc Nguyên, nhưng vì Vân Châu quá gần với Bắc Nguyên, dân chúng song phương có chút thù hận với nhau, tại Vân Châu, nô lệ Bắc Nguyên không đáng giá, hơn nữa sau khi bán ra ngoài, kết cục thường thường là bị người mua đánh chết ngay lập tức, mà dù là quân đội, hay là đối với thương nhân buôn nô lệ mà nói, không phải là nơi buôn bán tốt, hơn nữa, triều đình Đại Tấn cũng không muốn có nô lệ Bắc Nguyên sống ở Vân Châu, nơi gần Bắc Nguyên như thế, bởi vậy, mậu dịch bán nô lệ ở Vân Châu như phù dung sớm nở tối tàn, thời điểm đoàn người Tiểu Báo Tử đi tìm mua, thì thị trường buôn nô lệ ở Vân Châu đã đóng cửa chuyển đi.

Đây cũng không phải là không có nô lệ Bắc Nguyên ở Vân Châu, mà những nô lệ còn lại ở Vân Châu, phần lớn là những bộ tộc ở phía nam, hoàn toàn không hiểu về phương bắc, mà đại bản của Tiểu Báo Tử, lại nằm ở phía tây bắc xa xôi, những người ở các bộ tộc phía nam không có đi qua, thậm chí không có khái niệm, cho nên, cũng không cần bọn họ làm gì.

Nhưng khá tốt, bọn họ còn có địa đồ, mà Giang Hiểu cũng xưng phong nhận việc này, mà đường đi trên thảo nguyên không có hiểm địa, một đường bước đi là được. Cho nên mới trực tiếp ra đi, đi được hai tháng, một đường coi như là bình tĩnh, Bắc Nguyên bị diệt, thảo nguyên trống trải, cũng không có người nào sinh sống, ngẫu nhiên cũng gặp được một ít người, đều là người lập công trong chiến đấu với Bắc Nguyên, có được công huân, có được đất phong ở Bắc Nguyên, nhưng Bắc Nguyên quá lớn, người được phong cũng nhiều, cũng không phải cùng đường, cho nên trên đường gặp nhau, thì đường ai nấy đi, trong năm sáu ngày nay, từ từ xâm nhập phương bắc, những người gặp được càng ngày càng thưa thớt, trừ đàn sói ra, đúng là không gặp được người nào, trên đường đi cũng thông suốt, cho tới hôm nay, bị con sông lớn này ngăn cản đường đi.

- Tuy người này chưa từng đi qua đây, nhưng cũng nghe nói qua, có trời mới biết sau khi qua sông, còn gặp phải địa phương gì, mang theo hắc, còn tốt hơn thầy bói xem voi.

Nghĩ tới đây, ống tay áo Tiểu Báo Tử cuốn lên, một đạo cương khí đỏ thẫm xuất hiện, tiến vào trong dòng nước.

Thiên Cầm Cửu Biến, Thần Hạc Biến, Hạc Hải Vô Nhai!

Người Bắc Nguyên kia cũng không biết võ công, cho dù biết võ công, sau khi biến thành đầy tớ, một thân võ công cũng bị phế, hiện tại chỉ là một người bình thường, bị Tiểu Báo Tử cuốn lên rất dễ dàng.

Trong mắt của người khác, chỉ cảm thấy đột nhiên xuất hiện một cổ quái phong, một đạo khí lưu đỏ thẫm này giống như tấm lụa trắng trống trải xuất hiện, cuốn người này lên trời, trong thời gian ngắn liền không thấy bóng dáng, không khỏi kinh hãi, một hồi bối rối không đáng nhắc tới.

Lại nói Tiểu Báo Tử đem người này nhiếp lên, cũng không nói gì, trực tiếp đưa hắc đến đội xe của mình, sau đó buông ra.

Tên Bắc Nguyên này nhìn thấy trận thế như vậy, vừa rồi bay trên bầu trời, cho rằng mình gặp quỷ, còn không bằng lúc Tiểu Báo Tử bị Huyết Vô Nhai bắt đi, ngay cả nước tiểu cũng xì ra, cho đến khi rơi xuống đất, nhìn thấy một đội nhân mã, lúc này mới bình tĩnh trở lại, nhưng mùi khai của nước tiểu không thể lẫn át được.

- Đại nhân, đây là...

Chu sọ hỏi.

- Một người Bắc Nguyên, nói là biết cách qua con sông này, cho nên ta mang hắc đến.

Tiểu Báo Tử hung hăng liếc nhìn hắc.

Chu sọ tự biết đuối lý, bị Tiểu Báo Tử liếc nhìn, co đầu rút cổ lại, ấp úng không dám trả lời.

- Vừa rồi ngươi mới nói dù chưa tới nơi này, nhưng biết rõ tên của con sông này đúng không, nói đi, ở đây là nơi nào?

- Nơi này, chính là Áp Long Giang!

Tên Bắc Nguyên này rụt rè sợ hãi, tuy hắc không biết võ công, nhưng cũng là một tiểu quý tộc, cho nên cũng có hiểu biết đôi chút về võ công, tự nhiên biết rõ, người võ lâm có thể bay, đều là gia hỏa không thể đựng vào, đám người này có thủ đoạn thông thiên, mình ở trước mặt người như vậy, không nên tồn tại bất cứ đối trá nào.

- Áp Long Giang? Cái tên đúng là không tệ a, làm cách nào để sang sông?

- Sang... Sang sông? Dừng... Dừng thuyền a!

- Nói nhầm, đương nhiên ta biết là phải dùng thuyền, nhưng trên con sông này làm gì có thuyền?

Tiểu Báo Tử cười nhỏ một tiếng, làm cho hắc giật mình.

- Tốt rồi, không phải sợ, ta không có ác ý với ngươi, ta cũng giống như đám người kia, chỉ muốn ngươi dẫn đường a!

Tiểu Báo Tử nói ra.

- Vừa rồi người nói, sang sông phải dùng thuyền, như vậy, người biết ở đây có thuyền không?
- Tại Tà Thạch Than!

Người nọ vội hỏi.

- Ta là người bộ lạc Mạc Tang, thuộc về bộ tộc Hắc Lang, nơi xa nhất của bộ tộc chúng ta chính là tiểu thạch hà, còn cách Áp Long Giang này bốn trăm dặm, đi qua tiểu thạch hà, chính là địa bàn của bộ tộc Hoàn Sơn, mà Áp Long Giang nằm ở địa bàn của bộ tộc Hoàn Sơn, mà ở nơi đó có một cái ghềnh, chính là Tà Thạch Than.

- Đại nhân, Tà Thạch Than ở chỗ này!

Thời điểm người này nói đến ba chữ “Tà Thạch Than”. Giang Hiểu đã tìm trên địa đồ, hơn nữa nhanh chóng tìm ra.

- Cách nơi này rất xa a!

Tiểu Báo Tử liếc nhìn địa đồ, lông mày nhíu lại.

- Chỉ ít cũng hơn trăm dặm!

Giang Hiểu cũng nói với vẻ bất đắc dĩ.

- Lại nói, dù sao người của chúng ta không nhiều lắm, các người đều đi vào trong xe ngựa đi, ta sẽ đưa các người sang sông, tránh khỏi phiền toái.

Tiểu Báo Tử nói ra.

Lúc này đây, chủ yếu là tính chất dò đường, cho nên người đi không nhiều lắm, chỉ có hãn và một đám thủ hạ, kỳ thật chỉ có mấy người Giang Hiểu, Vương Thành, Chu sọ và mấy tên lão binh thủy quân Giang Thành, cũng chỉ hơn mười người, cộng thêm những thứ mang theo, tối đa cũng không nhiều hơn một ngàn cân, chỉ nửa xe mà thôi.

Dùng năng lực của Tiểu Báo Tử, chỉ có bao nhiêu người thế này, mang của người lẫn ngựa và vật tư, toàn bộ công qua sông cũng không có gì.

- Đại nhân, như vậy sao được, ngài là người cao quý a.
- Câm miệng lại, sang sông sớm một chút mới tới nơi sớm!

Tiểu Báo Tử không kiên nhẫn nói ra, ông tay áo cuốn một cái, hình thành một đạo khí lưu, giống như vừa rồi, cuốn lấy ba con ngựa, bay lên không trung, bay sang bờ bên kia của Áp Long Giang, mọi người hai mắt nhìn nhau, nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

- Móa, Chu sọ, lần này chúng ta bị người hại thảm rồi!

Giang Hiểu chửi nhỏ một tiếng, tiến vào trong xe ngựa, Vương Thành cũng hung hăng liếc nhìn Chu sọ, chui vào bên trong, Chu sọ bị hai người này làm toàn thân phát lạnh, cũng không dám nhiều lời, cũng không dám đi vào, mà ra ý bảo đám lão binh tiến vào trong xe.

494. Chương 517: Áp Long Giang, Dã Tâm Nảy Mầm. (3)

Tiểu Báo Tử không biết Áp Long Giang dài bao nhiêu, nhưng sau khi bay qua, không bao lâu đã tới bờ bên kia, mà chiều rộng của con sông này, cũng không vượt qua mười dặm là bao.

Vượt qua Áp Long Giang, làm cho mấy thớt ngựa cả kinh nên bốn vó mềm ra, mà Tiểu Báo Tử cũng cảm thấy mệt mỏi.

Hãn đã tới Thất phẩm, nhưng cũng chưa tu thành cương khí, ngự kiếm chi thuật cũng tốt, Thừa Phong Ngự Long cũng được, nhưng đó là do hãn tự bay, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới vấn đề phụ

trọng, đương nhiên, cũng không phải không thể mang theo, nhưng trong lúc bay, mang theo một phụ trọng gần ngàn cân, đối với Tiểu Báo Tử mà nói, vẫn là một chuyện rất gian nan.

Hạc Hải Vô Nhai, chính là một thủ pháp cưỡi gió Thần Hạc Biến, phóng xuất ra, hình thành một đạo khí lưu rất nhỏ, biến thành một tấm vải, có thể cuốn người hoặc vật vào trong, mang theo bay lên bầu trời, mà Thần Hạc Biến vốn phải kết hợp với Hạc Lệ Cửu Thiên, nhưng cho tới bây giờ Tiểu Báo Tử không có cảm giác gì với Hạc Lệ Cửu Thiên, mà chỉ cảm giác Thần Hạc Biến là một chiêu vô cùng tiện lợi, liền luyện tập, không nghĩ tới hôm nay lại có chuyện cần dùng, cho nên giảm bớt rất nhiều công sức cho Tiểu Báo Tử.

Dù là một chiêu Hạc Hải Vô Nhai vô cùng thần diệu, Tiểu Báo Tử cũng chỉ chạy tới chạy lui năm lần là có thể chuyển toàn bộ nhân mã sang sông, đương nhiên, kể cả tên người Bắc Nguyên kia.

Sang sông, trong ánh mắt đám thủ hạ nhìn Tiểu Báo Tử, giống như nhìn thần tượng của mình, nhưng Tiểu Báo Tử cũng không có tâm tư mà để ý tới.

Hắn đã sắp thoát lực.

- Vương Thành, Giang Hiểu, từ giờ trở đi, chuyện ở nơi đây giao cho các người phụ trách, ta cần tĩnh dưỡng một thời gian ngắn, Chu sẹ, người nên nghe lời hai người bọn họ, đừng có để ta nghe nói là người gây chuyện, nếu không, ta sẽ ném người xuống Áp Long Giang!

Tiểu Báo Tử thấy Chu sẹ muốn nói chuyện, một câu này đã làm hắn cảm miệng lại.

- Một chết ta, đúng là một chết ta mà, việc này đúng là không phải dành cho người làm mà!

Tiến vào trong xe ngựa, Tiểu Báo Tử liền nằm lên giường, cũng may mắn trên người hắn có Ngoại Đan Hỏa Hồng Tinh giúp hắn khôi phục, nếu không, chỉ sợ hắn đã sớm kiên trì không nổi.

- Hai tháng, còn phải đi thêm hai tháng. Mụ mụ, là tên vương bát đản nào lại đem đất phong của ta đi xa thế, còn cách một con sông lớn nữa, tương lai không thể làm gì a, có nên nghĩ biện pháp, chiếm con sông này không ta. Ít nhất cũng phải xây một cái bến cảng trên sông này mới được!

Tiểu Báo Tử âm thầm tự định giá, bỗng nhiên cười nói.

- Mẹ kiếp, ta lại như vậy rồi, còn chưa nhìn thấy đất phong đã muốn chiếm đoạt địa bàn, nơi này có tổng cộng hơn hai ngàn mảnh đất phong a, hơn hai nghìn chữ hầu a, chỉ cần ta có được một phần ba, không đến mười năm, Bắc Nguyên này đã biến thành hỗn loạn, Đại Tấn nhất định sẽ vô tư a, ha ha ha... Độc a!

Chuyện đoạt địa bàn, đối với Tiểu Báo Tử hiện tại, vẫn là chuyện quá xa xôi, nhắm mắt lại, bắt đầu vận công điều tức, bởi vì hắn có Ngoại Đan và huyền hỏa trợ giúp, chỉ dùng ba giờ, hắn đã khôi phục toàn bộ nội khí bị tiêu hao.

Lại đem thần niệm tiến vào trong ý niệm của Bích Lân Độc Hạt.

- Đúng là không tệ, xem ra, ta tu luyện ra cái Đảo Mã Độc Thung này rồi, ít nhất con Bích Lân Độc Hạt này còn mạnh hơn tinh quái khác một chút!

Tiểu Báo Tử thu hồi thần niệm, vung tay lên, một đạo hàn bích lóe lên, đem Lục Long Nhận lấy được từ Thanh Phong Lâu ra.

- Pháp khí tiến nhập Huyền khí sao? Đối với ta không có tác dụng gì, đáng tiếc, nếu là một kiện Thuần Dương pháp khí là tốt rồi!

Sau khi thu được Lục Long Nhận thì Tiểu Báo Tử rất dễ bụng, sau khi trở về, liền trăm phương ngàn kế thu thập tin tức liên quan tới pháp khí, mà những tin tức này, Tiên Cung không thiếu, chỉ là lúc trước hắn không hỏi a.

Trong thiên địa có rất nhiều vật thần kỳ, bị gọi là kỳ vật, là do những kỳ vật này có thể tương dung với sắt khí và tài liệu khác, luyện ra đồ vật gọi là pháp bảo.

Nhưng pháp bảo, chỉ là cách gọi chung mà thôi.

Trong truyền thuyết có một câu như thế này, cái gọi là pháp bảo là ở thời đại Thượng Cổ, ở Thái Cổ gọi là pháp khí.

Mà trên thực tế, pháp bảo ở thời đại Thái Cổ còn một cách gọi khác, tiên khí!

Mà ở thời đại Thượng Cổ, cũng có rất nhiều người gọi phi kiếm các loại là pháp bảo.

Nhưng trên thực tế, tiêu chuẩn phân chia chính thức chính: linh khí, pháp khí, tiên khí!

Linh khí là loại kém nhất, chỉ là một ít đồ vật có được chút linh tính và thuộc tính đặc thù, miễn cưỡng cầu thông được với thần thức của người dùng, có thể gia tăng một chút lực sát thương và lực phòng hộ, nhưng lực sát thương của linh khí tương đối có hạn, không thể gia tăng chiến lực cho chủ nhân khiêu chiến vượt cấp.

Pháp khí thì không giống, pháp khí có được linh tính chân chính, công năng cũng lớn hơn linh khí, cho dù pháp khí cấp thấp nhất, cũng có thể trợ giúp chủ nhân khiêu chiến vượt cấp.

Nói thí dụ như Tu La Âm Sát Châm, uy lực cực lớn, nhưng chỉ là pháp khí cấp thấp nhất, thông linh!

Lục Long Nhận cao hơn Tu La Âm Sát Châm một cấp, thuộc về Huyền cấp, pháp khí tiến nhập Huyền cấp khác với pháp khí thông linh chính là, trong pháp khí Huyền cấp có phong ấn hồn phách yêu thú, trong Lục Long Nhận có phong ấn hồn phách của một con Giao Long. Trừ hồn pháp yêu thú ra, còn có thể phong ấn những đồ vật có linh tính và uy lực cường đại, nói thí dụ như Bích Du Kiếm của Tiểu Báo Tử, bên trong có Vạn Niên Đào Thần Mộc tràn ngập linh tính, cũng đủ để đưa nó vào hàng ngũ pháp khí Huyền cấp.

Nếu như pháp khí thông linh dùng tài liệu thượng thừa, như vậy, nếu có thể thành công phong ấn hồn phách của yêu thú vào trong nó, như vậy cũng có thể thăng cấp lên pháp khí Huyền cấp.

Về phần Thuần Dương pháp khí và tiên khí, chỉ là một truyền thuyết.

Cho dù là Kiếm Tiên hoành thành thời đại Thượng Cổ, Thuần Dương pháp khí cũng là một kiện bảo vật trấn áp số mệnh môn phái, mà đại đa số kiếm tu, chỉ có pháp khí thông linh thì bỏ đi, phi kiếm có tứ giai, Thiên Địa Huyền Hoàng, phi kiếm Huyền giai và Hoàng giai đều thuộc về pháp khí thông linh, mà Địa giai cùng Thiên giai, thuộc về Huyền cấp, về phần phi kiếm cấp bậc Thuần Dương, nghe nói có, nhưng không có ở trong thời đại của Kiếm Tiên, cũng chỉ có vài thanh, chính là vài thanh chưa từng lộ mặt, dùng chúng để trấn áp số mệnh của môn phái a.

(Chương này đến chương tiếp theo thiếu một đoạn, em đã kiểm tra text nguồn tác giả post cũng thiếu mong các độc giả thông cảm, đây là do lỗi nguồn không phải là em dịch sót :D)

495. Chương 517: Áp Long Giang, Dã Tâm Nảy Mầm. (3)

Chương 517: Áp Long Giang, dã tâm nảy mầm. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Tiểu Báo Tử không biết Áp Long Giang dài bao nhiêu, nhưng sau khi bay qua, không bao lâu đã tới bờ bên kia, mà chiều rộng của con sông này, cũng không vượt qua mười dặm là bao.

Vượt qua Áp Long Giang, làm cho mấy thớt ngựa cả kinh nên bốn vó mềm ra, mà Tiểu Báo Tử cũng cảm thấy mệt mỏi.

Hắn đã tới Thất phẩm, nhưng cũng chưa tu thành cương khí, ngự kiếm chi thuật cũng tốt, Thừa Phong Ngự Long cũng được, nhưng đó là do hắn tự bay, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới vấn đề phụ trọng, đương nhiên, cũng không phải không thể mang theo, nhưng trong lúc bay, mang theo một phụ trọng gần ngàn cân, đối với Tiểu Báo Tử mà nói, vẫn là một chuyện rất gian nan.

Hạc Hải Vô Nhai, chính là một thủ pháp cưỡi gió Thần Hạc Biến, phóng xuất ra, hình thành một đạo khí lưu rất nhỏ, biến thành một tấm vải, có thể cuốn người hoặc vật vào trong, mang theo bay lên bầu trời, mà Thần Hạc Biến vốn phải kết hợp với Hạc Lệ Cửu Thiên, nhưng cho tới bây giờ Tiểu Báo Tử không có cảm giác gì với Hạc Lệ Cửu Thiên, mà chỉ cảm giác Thần Hạc Biến là một chiêu vô cùng tiện lợi, liền luyện tập, không nghĩ tới hôm nay lại có chuyện cần dùng, cho nên giảm bớt rất nhiều công sức cho Tiểu Báo Tử.

Dù là một chiêu Hạc Hải Vô Nhai vô cùng thần diệu, Tiểu Báo Tử cũng chỉ chạy tới chạy lui năm lần là có thể chuyển toàn bộ nhân mã sang sông, đương nhiên, kể cả tên người Bắc Nguyên kia.

Sang sông, trong ánh mắt đăm thủ hạ nhìn Tiểu Báo Tử, giống như nhìn thần tượng của mình, nhưng Tiểu Báo Tử cũng không có tâm tư mà để ý tới.

Hắn đã sắp thoát lực.

- Vương Thành, Giang Hiểu, từ giờ trở đi, chuyện ở nơi đây giao cho các người phụ trách, ta cần tĩnh dưỡng một thời gian ngắn, Chu sẹ, người nên nghe lời hai người bọn họ, đừng có để ta nghe nói là người gây chuyện, nếu không, ta sẽ ném người xuống Áp Long Giang!

Tiểu Báo Tử thấy Chu sẹ muốn nói chuyện, một câu này đã làm hắn cảm miệng lại.

- Một chết ta, đúng là một chết ta mà, việc này đúng là không phải dành cho người làm mà!

Tiến vào trong xe ngựa, Tiểu Báo Tử liền nằm lên giường, cũng may mắn trên người hắn có Ngoại Đan Hỏa Hồng Tình giúp hắn khôi phục, nếu không, chỉ sợ hắn đã sớm kiên trì không nổi.

- Hai tháng, còn phải đi thêm hai tháng. Mụ mụ, là tên vương bát đản nào lại đem đất phong của ta đi xa thế, còn cách một con sông lớn nữa, tương lai không thể làm gì a, có nên nghĩ biện pháp, chiếm con sông này không ta. Ít nhất cũng phải xây một cái bến cảng trên sông này mới được!

Tiểu Báo Tử âm thầm tự định giá, bỗng nhiên cười nói.

- Mẹ kiếp, ta lại như vậy rồi, còn chưa nhìn thấy đất phong đã muốn chiếm đoạt địa bàn, nơi này có tổng cộng hơn hai ngàn mảnh đất phong a, hơn hai nghìn chữ hầu a, chỉ cần ta có được một phần ba, không đến mười năm, Bắc Nguyên này đã biến thành hỗn loạn, Đại Tấn nhất định sẽ vô tư a, ha ha ha... Độc a!

Chuyện đoạt địa bàn, đối với Tiểu Báo Tử hiện tại, vẫn là chuyện quá xa xôi, nhắm mắt lại, bắt đầu vận công điều tức, bởi vì hắn có Ngoại Đan và huyền hỏa trợ giúp, chỉ dùng ba giờ, hắn đã khôi phục toàn bộ nội khí bị tiêu hao.

Lại đem thần niệm tiến vào trong ý niệm của Bích Lân Độc Hạt.

- Đúng là không tệ, xem ra, ta tu luyện ra cái Đảo Mã Độc Thung này rồi, ít nhất con Bích Lân Độc Hạt này còn mạnh hơn tinh quái khác một chút!

Tiểu Báo Tử thu hồi thần niệm, vung tay lên, một đạo hàn bích lóe lên, đem Lục Long Nhận lấy được từ Thanh Phong Lâu ra.

- Pháp khí tiến nhập Huyền khí sao? Đối với ta không có tác dụng gì, đáng tiếc, nếu là một kiện Thuần Dương pháp khí là tốt rồi!

Sau khi thu được Lục Long Nhận thì Tiểu Báo Tử rất dễ bụng, sau khi trở về, liền trăm phương ngàn kế thu thập tin tức liên quan tới pháp khí, mà những tin tức này, Tiên Cung không thiếu, chỉ là lúc trước hắn không hỏi a.

Trong thiên địa có rất nhiều vật thần kỳ, bị gọi là kỳ vật, là do những kỳ vật này có thể tương dung với sát khí và tài liệu khác, luyện ra đồ vật gọi là pháp bảo.

Nhưng pháp bảo, chỉ là cách gọi chung mà thôi.

Trong truyền thuyết có một câu như thế này, cái gọi là pháp bảo là ở thời đại Thượng Cổ, ở Thái Cổ gọi là pháp khí.

Mà trên thực tế, pháp bảo ở thời đại Thái Cổ còn một cách gọi khác, tiên khí!

Mà ở thời đại Thượng Cổ, cũng có rất nhiều người gọi phi kiếm các loại là pháp bảo.

Nhưng trên thực tế, tiêu chuẩn phân chia chính thức chính: linh khí, pháp khí, tiên khí!

Linh khí là loại kém nhất, chỉ là một ít đồ vật có được chút linh tính và thuộc tính đặc thù, miễn cưỡng câu thông được với thần thức của người dùng, có thể gia tăng một chút lực sát thương và lực phòng hộ, nhưng

lực sát thương của linh khí tương đối có hạn, không thể gia tăng chiến lực cho chủ nhân khiêu chiến vượt cấp.

Pháp khí thì không giống, pháp khí có được linh tính chân chính, công năng cũng lớn hơn linh khí, cho dù pháp khí cấp thấp nhất, cũng có thể trợ giúp chủ nhân khiêu chiến vượt cấp.

Nói thí dụ như Tu La Âm Sát Châm, uy lực cực lớn, nhưng chỉ là pháp khí cấp thấp nhất, thông linh!

Lục Long Nhận cao hơn Tu La Âm Sát Châm một cấp, thuộc về Huyền cấp, pháp khí tiến nhập Huyền cấp khác với pháp khí thông linh chính là, trong pháp khí Huyền cấp có phong ấn hồn phách yêu thú, trong Lục Long Nhận có phong ấn hồn phách của một con Giao Long. Trừ hồn pháp yêu thú ra, còn có thể phong ấn những đồ vật có linh tính và uy lực cường đại, nói thí dụ như Bích Du Kiếm của Tiểu Báo Tử, bên trong có Vạn Niên Đào Thần Mộc tràn ngập linh tính, cũng đủ để đưa nó vào hàng ngũ pháp khí Huyền cấp.

Nếu như pháp khí thông linh dùng tài liệu thượng thừa, như vậy, nếu có thể thành công phong ấn hồn phách của yêu thú vào trong nó, như vậy cũng có thể thăng cấp lên pháp khí Huyền cấp.

Về phần Thuần Dương pháp khí và tiên khí, chỉ là một truyền thuyết.

Cho dù là Kiếm Tiên hoành thành thời đại Thượng Cổ, Thuần Dương pháp khí cũng là một kiện bảo vật trấn áp số mệnh môn phái, mà đại đa số kiếm tu, chỉ có pháp khí thông linh thì bỏ đi, phi kiếm có tứ giai, Thiên Địa Huyền Hoàng, phi kiếm Huyền giai và Hoàng giai đều thuộc về pháp khí thông linh, mà Địa giai cùng Thiên giai, thuộc về Huyền cấp, về phần phi kiếm cấp bậc Thuần Dương, nghe nói có, nhưng không có ở trong thời đại của Kiếm Tiên, cũng chỉ có vài thanh, chính là vài thanh chưa từng lộ mặt, dùng chúng để trấn áp số mệnh của môn phái a.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

496. Chương 517: Áp Long Giang, Dã Tâm Nảy Mầm. (3)

Chương 517: Áp Long Giang, dã tâm nảy mầm. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Tiểu Báo Tử không biết Áp Long Giang dài bao nhiêu, nhưng sau khi bay qua, không bao lâu đã tới bờ bên kia, mà chiều rộng của con sông này, cũng không vượt qua mười dặm là bao.

Vượt qua Áp Long Giang, làm cho mấy thốt ngựa cả kinh nên bốn vó mềm ra, mà Tiểu Báo Tử cũng cảm thấy mệt mỏi.

Hắn đã tới Thất phẩm, nhưng cũng chưa tu thành cương khí, ngự kiếm chi thuật cũng tốt, Thừa Phong Ngự Long cũng cũng được, nhưng đó là do hắn tự bay, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới vấn đề phụ trọng, đương nhiên, cũng không phải không thể mang theo, nhưng trong lúc bay, mang theo một phụ trọng gần ngàn cân, đối với Tiểu Báo Tử mà nói, vẫn là một chuyện rất gian nan.

Hạc Hải Vô Nhai, chính là một thủ pháp cưỡi gió Thần Hạc Biển, phóng xuất ra, hình thành một đạo khí lưu rất nhỏ, biến thành một tấm vải, có thể cuốn người hoặc vật vào trong, mang theo bay lên bầu trời, mà Thần Hạc Biển vốn phải kết hợp với Hạc Lệ Cửu Thiên, nhưng cho tới bây giờ Tiểu Báo Tử không có cảm giác gì với Hạc Lệ Cửu Thiên, mà chỉ cảm giác Thần Hạc Biển là một chiêu vô cùng tiện lợi, liên luyện tập, không nghĩ tới hôm nay lại có chuyện cần dùng, cho nên giảm bớt rất nhiều công sức cho Tiểu Báo Tử.

Dù là một chiêu Hạc Hải Vô Nhai vô cùng thần diệu, Tiểu Báo Tử cũng chỉ chạy tới chạy lui năm lần là có thể chuyển toàn bộ nhân mã sang sông, đương nhiên, kể cả tên người Bắc Nguyên kia.

Sang sông, trong ánh mắt đăm đũa nhìn Tiểu Báo Tử, giống như nhìn thần tượng của mình, nhưng Tiểu Báo Tử cũng không có tâm tư mà để ý tới.

Hắn đã sắp thoát lực.

- Vương Thành, Giang Hiểu, từ giờ trở đi, chuyện ở nơi đây giao cho các người phụ trách, ta cần tĩnh dưỡng một thời gian ngắn, Chu sẹo, người nên nghe lời hai người bọn họ, đừng có để ta nghe nói là người gây chuyện, nếu không, ta sẽ ném người xuống Áp Long Giang!

Tiểu Báo Tử thấy Chu sẹo muốn nói chuyện, một câu này đã làm hắn cảm miệng lại.

- Một chết ta, đúng là một chết ta mà, việc này đúng là không phải dành cho người làm mà!

Tiến vào trong xe ngựa, Tiểu Báo Tử liền nằm lên giường, cũng may mắn trên người hắn có Ngoại Đan Hỏa Hồng Tinh giúp hắn khôi phục, nếu không, chỉ sợ hắn đã sớm kiên trì không nổi.

- Hai tháng, còn phải đi thêm hai tháng. Mụ mụ, là tên vương bát đản nào lại đem đất phong của ta đi xa thế, còn cách một con sông lớn nữa, tương lai không thể làm gì a, có nên nghĩ biện pháp, chiếm con sông này không ta. Ít nhất cũng phải xây một cái bến cảng trên sông này mới được!

Tiểu Báo Tử âm thầm tự định giá, bỗng nhiên cười nói.

- Mẹ kiếp, ta lại như vậy rồi, còn chưa nhìn thấy đất phong đã muốn chiếm đoạt địa bàn, nơi này có tổng cộng hơn hai ngàn mảnh đất phong a, hơn hai nghìn chữ hầu a, chỉ cần ta có được một phần ba, không đến mười năm, Bắc Nguyên này đã biến thành hỗn loạn, Đại Tấn nhất định sẽ vô tư a, ha ha ha... Độc a!

Chuyện đoạt địa bàn, đối với Tiểu Báo Tử hiện tại, vẫn là chuyện quá xa xôi, nhắm mắt lại, bắt đầu vận công điều tức, bởi vì hắn có Ngoại Đan và huyền hỏa trợ giúp, chỉ dùng ba giờ, hắn đã khôi phục toàn bộ nội khí bị tiêu hao.

Lại đem thần niệm tiến vào trong ý niệm của Bích Lân Độc Hạt.

- Đúng là không tệ, xem ra, ta tu luyện ra cái Đảo Mã Độc Thung này rồi, ít nhất con Bích Lân Độc Hạt này còn mạnh hơn tinh quái khác một chút!

Tiểu Báo Tử thu hồi thần niệm, vung tay lên, một đạo hàn bích lóe lên, đem Lục Long Nhận lấy được từ Thanh Phong Lâu ra.

- Pháp khí tiến nhập Huyền khí sao? Đối với ta không có tác dụng gì, đáng tiếc, nếu là một kiện Thuần Dương pháp khí là tốt rồi!

Sau khi thu được Lục Long Nhận thì Tiểu Báo Tử rất dễ bụng, sau khi trở về, liền trăm phương ngàn kế thu thập tin tức liên quan tới pháp khí, mà những tin tức này, Tiên Cung không thiếu, chỉ là lúc trước hắn không hỏi a.

Trong thiên địa có rất nhiều vật thần kỳ, bị gọi là kỳ vật, là do những kỳ vật này có thể tương dung với sát khí và tài liệu khác, luyện ra đồ vật gọi là pháp bảo.

Nhưng pháp bảo, chỉ là cách gọi chung mà thôi.

Trong truyền thuyết có một câu như thế này, cái gọi là pháp bảo là ở thời đại Thượng Cổ, ở Thái Cổ gọi là pháp khí.

Mà trên thực tế, pháp bảo ở thời đại Thái Cổ còn một cách gọi khác, tiên khí!

Mà ở thời đại Thượng Cổ, cũng có rất nhiều người gọi phi kiếm các loại là pháp bảo.

Nhưng trên thực tế, tiêu chuẩn phân chia chính thức chính: linh khí, pháp khí, tiên khí!

Linh khí là loại kém nhất, chỉ là một ít đồ vật có được chút linh tính và thuộc tính đặc thù, miễn cưỡng câu thông được với thần thức của người dùng, có thể gia tăng một chút lực sát thương và lực phòng hộ, nhưng lực sát thương của linh khí tương đối có hạn, không thể gia tăng chiến lực cho chủ nhân khiêu chiến vượt cấp.

Pháp khí thì không giống, pháp khí có được linh tính chân chính, công năng cũng lớn hơn linh khí, cho dù pháp khí cấp thấp nhất, cũng có thể trợ giúp chủ nhân khiêu chiến vượt cấp.

Nói thí dụ như Tu La Âm Sát Châm, uy lực cực lớn, nhưng chỉ là pháp khí cấp thấp nhất, thông linh!

Lục Long Nhận cao hơn Tu La Âm Sát Châm một cấp, thuộc về Huyền cấp, pháp khí tiến nhập Huyền cấp khác với pháp khí thông linh chính là, trong pháp khí Huyền cấp có phong ấn hồn phách yêu thú, trong Lục Long Nhận có phong ấn hồn phách của một con Giao Long. Trừ hồn pháp yêu thú ra, còn có thể phong ấn những đồ vật có linh tính và uy lực cường đại, nói thí dụ như Bích Du Kiếm của Tiểu Báo Tử, bên trong có Vạn Niên Đào Thần Mộc tràn ngập linh tính, cũng đủ để đưa nó vào hàng ngũ pháp khí Huyền cấp.

Nếu như pháp khí thông linh dùng tài liệu thượng thừa, như vậy, nếu có thể thành công phong ấn hồn phách của yêu thú vào trong nó, như vậy cũng có thể thăng cấp lên pháp khí Huyền cấp.

Về phần Thuần Dương pháp khí và tiên khí, chỉ là một truyền thuyết.

Cho dù là Kiếm Tiên hoành thành thời đại Thượng Cổ, Thuần Dương pháp khí cũng là một kiện bảo vật trấn áp số mệnh môn phái, mà đại đa số kiếm tu, chỉ có pháp khí thông linh thì bỏ đi, phi kiếm có tứ giai, Thiên Địa Huyền Hoàng, phi kiếm Huyền giai và Hoàng giai đều thuộc về pháp khí thông linh, mà Địa giai cùng Thiên giai, thuộc về Huyền cấp, về phần phi kiếm cấp bậc Thuần Dương, nghe nói có, nhưng không có ở trong thời đại của Kiếm Tiên, cũng chỉ có vài thanh, chính là vài thanh chưa từng lộ mặt, dùng chúng để trấn áp số mệnh của môn phái a.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

497. Chương 518: Hắc Ma Tra Mã. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 518: Hắc Ma Tra Mã. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Một tiếng rống thảm thiết vang lên, tiểu Độc đã tru lên, chắc chắn có chuyện xảy ra.

Rống!

Tiểu Báo Tử biết rõ nhất định là tiểu Độc đã gặp phải cường địch. Cho nên, không chút nghi ngại, phóng đi nhanh như thiểm điện, bay thẳng vào sâu trong thảo nguyên.

- Tra Mã!

Tên dẫn đường kêu lên thật lớn, nhưng thần sắc của hắn không lộ ra vẻ hoảng sợ, nhưng chỉ thống khổ do hắn rơi xuống mặt đất, trong miệng đang nói lảm bảm một mình, lộ ra tâm tình thập phần kích động và hưng phấn.

Tên dẫn đường nói thổ ngữ của Bắc Nguyên, nhưng cũng không thể nghe rõ toàn bộ, dù trong số người ở đây có người hiểu ngôn ngữ Bắc Nguyên, cho nên khi nghe vào trong tai lại trở nên hồ đồ, khi Tang Công nghe thấy, sắc mặt liền trắng bệch.

- Tra Mã, Hắc Ma Tra Mã, đây chính là Hắc Ma Tra Mã!

Tang Công cả kinh kêu lên, sau đó chạy nhanh trở lại.

Còn không đợi Tang Công chạy hai bước, cổ áo đã bị Chu sọ nắm lên.

- Tra Mã, Hắc Ma Tra Mã, thứ đồ vật đáng chết này, hắc dẫn chúng ta tới sào huyệt của Hắc Ma Tra Mã. Tang Côn kêu lên đầy sợ hãi, thần sắc kinh hoàng tới cực điểm.

- Hắc Ma Tra Mã là thứ gì?

Thần sắc Giang Hiểu biến đổi, lông mày nhíu lại một cái, đi đến trước mặt Tang Công hỏi.

- Hắc Ma Tra Mã là một trong số ác ma cường đại nhất trên thảo nguyên!

Tang Côn rung giọng nói ra.

Giang Hiểu cười cười.

- Ác ma cường đại nhất, trên thảo nguyên có ác ma sao? Tại sao cho tới bây giờ chúng ta chưa từng nghe nói qua?

- Bởi vì sào huyệt của Hắc Ma Tra Mã nằm ở Hắc Vĩ Nguyên, chưa bao giờ ra khỏi Hắc Vĩ Nguyên, mà diện tích Hắc Vĩ Nguyên rất rộng lớn, cho dù là người Bắc Nguyên, cũng rất ít biết rõ sự tồn tại của Tra Mã, ta cũng chỉ ngẫu nhiên nghe một bằng hữu ở Hoành Sơn nói mà thôi.

- Nhìn không ra, ngươi lại có nhiều bằng hữu như vậy nha?

Giang Hiểu nghe hắc nói có bằng hữu, không khỏi trêu ghẹo nói ra.

- Đại nhân minh giám, bằng hữu của ta là một đại quý tộc của bộ tộc Hoành Sơn, cho nên biết rõ rất nhiều bí mật, có một lần, sau khi uống say, liền nói ra những chuyện này, cho nên ta mới biết rõ.

Đột nhiên vào lúc này, giống như hắc nhớ tới cái gì đó, chỉ vào tên dẫn đường kia.

- Hắc, hắc nhất định là đại quý tộc của bộ tộc Hắc Lang, bằng không thì hắc không thể biết rõ bí mật của Hắc Ma Tra Mã.

- Phi!

Tên dẫn đường hung hăng nhổ một cục đàm hương về phía Tang Côn, sau đó lại huyền thuyên nói ra một tràng thổ ngữ, người khác nghe thì không hiểu, nhưng khi Tang Côn nghe thấy thì sắc mặt càng khó xem.

- Ngươi không cần lo hắc nói cái gì, ngươi chỉ cần nói cho chúng ta biết, rốt cục Tra Mã là tồn tại thế nào?

- Ta không biết, ta chỉ biết giữa bộ tộc Hắc Lang và bộ tộc Hoành Sơn có truyền lưu về một con ác ma mấy ngàn năm trước!

Tang Côn bắt đắc dĩ nói ra.

- Nó ẩn nấp ở chỗ sâu trong Hắc Vĩ Nguyên, tuy có được lực lượng vô cùng mạnh mẽ, nhưng nó chưa từng rời khỏi Hắc Vĩ Nguyên một bước!

- Vậy vừa rồi hắc nói cái gì?

- Hắc vừa mới nói, mấy ngày gần đây chính là thời gian mà Hắc Ma Tra Mã đi ra ngoài kiếm ăn, chúng ta sẽ biến thành đồ ăn của Tra Mã.

Sắc mặt Tang Côn trắng bệch nói ra.

- Đều là tin tức vô dụng a!

Giang Hiểu bất mãn nói ra, quay đầu lại liếc nhìn tên dẫn đường, chỉ thấy hắc đã ngậm mồm lại, trên mặt mang theo nụ cười thắng lợi, giống như hiện giờ hắc không phải là tù binh, mà là một người thắng lợi.

- Ngươi là cái đồ đáng chết!

Thần sắc Thiết Không Dực tái nhợt, hung hăng đá một cước vào tên dẫn đường, dẫm hắc xuống mặt đất.

- Ngươi dám đùa nghịch lão tử!

Tâm tình của hắc không xong, vốn muốn mượn cơ hội này quan hệ tốt với Tiểu Báo Tử, tăng thêm tình hữu nghị với mọi người, sau này có thể được cường giả chiếu cố, nhưng không ngờ tới, còn chưa tới địa bàn,

đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hơn nữa ngoài ý muốn này là do tên dẫn đường làm ra, làm sao mà hắn không tức giận cho được chứ?

- Thiết đại nhân, không nên làm chuyện không có ý nghĩa này, có vấn đề gì, đợi đến lúc đại nhân quay về sẽ xử lý!

Giang Hiểu thản nhiên nói ra, liếc nhìn chung quanh!

- Bảo các huynh đệ đứng nguyên tại chỗ không được lộn xộn, ở nơi này có đầm lầy, cho nên, mọi người không nên chạy loạn, yên tâm đi, có đại nhân ở đây, chúng ta không có việc gì đâu!

Giang Hiểu nhắc tới Tiểu Báo Tử đã làm cho mọi người yên lòng, dù sao bọn họ cũng đã nhìn thấy Tiểu Báo Tử đưa bọn họ qua Áp Long Giang, cho nên rất tin tưởng.

Người của Thiết Không Dực không được trấn tĩnh như vậy, đã trở nên hỗn loạn, bỗng nhiên, trong đám người truyền ra một tiếng kinh hô.

- Hồngбет, không tốt, có người rớt xuống bùn.

- Đáng chết, không kéo lên được.

- Đầu của hắn đã chìm xuống, mọi người coi chừng, không nên rớt xuống bùn.

Từng tiếng kinh hô vang lên liên tiếp, đợi đến thời điểm bọn người Thiết Không Dực đuổi tới, đã có ba bốn người rơi xuống bùn, có hai người hoàn toàn chìm xuống bùn. hai người còn lại cũng bị bùn vùi đến ngực.

Trong đám người này có rất nhiều người biết võ công, kịp thời kéo hai tên gia hỏa chưa tính là xui xẻo lên, nếu không, lần này đã chết mất bốn người.

- Từ giờ trở đi, tất cả mọi người trung thực đứng nguyên tại chỗ cho ta, nếu không, rớt xuống dưới bùn, không ai cứu các ngươi lên đâu!

Thiết Không Dực tức giận quát lớn, quay người lại, tính trừng trị tên dẫn đường.

- Đúng là nắm móc, uống nước lạnh bị tê răng.

Thân thể đang bay nhanh giữa không trung, nương theo tiếng gào thét mà đi tới.

Âm thanh truyền đi rất xa, mà hắn có tiểu Độc có liên hệ tâm linh nên nghe được rất rõ ràng, Tiểu Báo Tử biết rõ tiểu Độc đã gặp cường địch.

Tiểu Độc hấp thu quyền ý Bảo Âm Cách Nhật Nhạc đã thuê biến một lần, thực lực tăng nhiều, chiến lực không dưới cường giả Thất phẩm, nhưng bây giờ, nó lại báo cho Tiểu Báo Tử biết là đã gặp cường địch.

Đây là chỗ sâu trong Hắc Vĩ Nguyên, chẳng lẽ còn cất giấu một cường giả trên Thất phẩm hoặc là yêu thú hay sao?

Đúng, là yêu thú, tiếng gầm giận dữ lúc vừa bắt đầu, trong đó ẩn chứa lực lượng cường đại chấn nhiếp tâm thần, cho dù là hắn cũng cảm thấy kinh ngạc.

Tốc độ của hắn không chậm, tốc độ của Thừa Long Ngự Phong Quyết đã tới cực hạn, giống như một tia chớp màu đen, xuyên thẳng qua chỗ sâu trong Hắc Vĩ Nguyên.

Oanh! Ở xa xa, có một tiếng nổ truyền đến, một thân hình khổng lồ hiện ra trong bóng tối.

- Rong? Hay là rắn?

Dưới ánh trăng, thân thể màu đen dài hơn mười trượng kia phát ra uy thế khổng lồ, làm cho tim của Tiểu Báo Tử đập nhanh.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

498. Chương 518: Hắc Ma Tra Mã. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 518: Hắc Ma Tra Mã. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Một tiếng rống thảm thiết vang lên, tiểu Độc đã tru lên, chắc chắn có chuyện xảy ra.

Rống!

Tiểu Báo Tử biết rõ nhất định là tiểu Độc đã gặp phải cường địch. Cho nên, không chút nghĩ ngợi, phóng đi nhanh như thiểm điện, bay thẳng vào sâu trong thảo nguyên.

- Tra Mã!

Tên dẫn đường kêu lên thật lớn, nhưng thần sắc của hắn không lộ ra vẻ hoảng sợ, nhưng chỉ thống khổ do hắn rơi xuống mặt đất, trong miệng đang nói lầm bầm một mình, lộ ra tâm tình thập phần kích động và hưng phấn.

Tên dẫn đường nói thổ ngữ của Bắc Nguyên, nhưng cũng không thể nghe rõ toàn bộ, dù trong số người ở đây có người hiểu ngôn ngữ Bắc Nguyên, cho nên khi nghe vào trong tai lại trở nên hồ đồ, khi Tang Công nghe thấy, sắc mặt liền trắng bệch.

- Tra Mã, Hắc Ma Tra Mã, đây chính là Hắc Ma Tra Mã!

Tang Công cả kinh kêu lên, sau đó chạy nhanh trở lại.

Còn không đợi Tang Công chạy hai bước, cổ áo đã bị Chu sọ nắm lên.

- Tra Mã, Hắc Ma Tra Mã, thứ đồ vật đáng chết này, hắn dẫn chúng ta tới sào huyệt của Hắc Ma Tra Mã.

Tang Côn kêu lên đầy sợ hãi, thần sắc kinh hoàng tới cực điểm.

- Hắc Ma Tra Mã là thứ gì?

Thần sắc Giang Hiểu biến đổi, lông mày nhíu lại một cái, đi đến trước mặt Tang Công hỏi.

- Hắc Ma Tra Mã là một trong số ác ma cường đại nhất trên thảo nguyên!

Tang Côn rung giọng nói ra.

Giang Hiểu cười cười.

- Ác ma cường đại nhất, trên thảo nguyên có ác ma sao? Tại sao cho tới bây giờ chúng ta chưa từng nghe nói qua?

- Bởi vì sào huyệt của Hắc Ma Tra Mã nằm ở Hắc Vĩ Nguyên, chưa bao giờ ra khỏi Hắc Vĩ Nguyên, mà diện tích Hắc Vĩ Nguyên rất rộng lớn, cho dù là người Bắc Nguyên, cũng rất ít biết rõ sự tồn tại của Tra Mã, ta cũng chỉ ngẫu nhiên nghe một bằng hữu ở Hoành Sơn nói mà thôi.

- Nhìn không ra, ngươi lại có nhiều bằng hữu như vậy nha?

Giang Hiểu nghe hắn nói có bằng hữu, không khỏi trêu ghẹo nói ra.

- Đại nhân minh giám, bằng hữu của ta là một đại quý tộc của bộ tộc Hoành Sơn, cho nên biết rõ rất nhiều bí mật, có một lần, sau khi uống say, liền nói ra những chuyện này, cho nên ta mới biết rõ.

Đột nhiên vào lúc này, giống như hắn nhớ tới cái gì đó, chỉ vào tên dẫn đường kia.

- Hắn, hắn nhất định là đại quý tộc của bộ tộc Hắc Lang, bằng không thì hắn không thể biết rõ bí mật của Hắc Ma Tra Mã.

- Phi!

Tên dẫn đường hung hăng nhổ một cục đàm hướng về phía Tang Côn, sau đó lại huyền thuyên nói ra một tràng thổ ngữ, người khác nghe thì không hiểu, nhưng khi Tang Côn nghe thấy thì sắc mặt càng khó xem.

- Người không cần lo hấn nói cái gì, người chỉ cần nói cho chúng ta biết, rốt cục Tra Mã là tồn tại thế nào?

- Ta không biết, ta chỉ biết giữa bộ tộc Hắc Lang và bộ tộc Hoành Sơn có truyền lưu về một con ác ma mấy ngàn năm trước!

Tang Côn bắt đầu nói ra.

- Nó ẩn nấp ở chỗ sâu trong Hắc Vĩ Nguyên, tuy có được lực lượng vô cùng mạnh mẽ, nhưng nó chưa từng rời khỏi Hắc Vĩ Nguyên một bước!

- Vậy vừa rồi hấn nói cái gì?

- Hấn vừa mới nói, mấy ngày gần đây chính là thời gian mà Hắc Ma Tra Mã đi ra ngoài kiếm ăn, chúng ta sẽ biến thành đồ ăn của Tra Mã.

Sắc mặt Tang Côn trắng bệch nói ra.

- Điều là tin tức vô dụng a!

Giang Hiểu bắt đầu nói ra, quay đầu lại liếc nhìn tên dẫn đường, chỉ thấy hấn đã ngậm mồm lại, trên mặt mang theo nụ cười thắng lợi, giống như hiện giờ hấn không phải là tù binh, mà là một người thắng lợi.

- Người là cái đồ đáng chết!

Thần sắc Thiết Không Dực tái nhợt, hung hăng đá một cước vào tên dẫn đường, dẫm hấn xuống mặt đất.

- Người dám đùa nghịch lão tử!

Tâm tình của hấn không xong, vốn muốn mượn cơ hội này quan hệ tốt với Tiểu Báo Tử, tăng thêm tình hữu nghị với mọi người, sau này có thể được cường giả chiếu cố, nhưng không ngờ tới, còn chưa tới địa bàn, đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hơn nữa ngoài ý muốn này là do tên dẫn đường làm ra, làm sao mà hấn không tức giận cho được chứ?

- Thiết đại nhân, không nên làm chuyện không có ý nghĩa này, có vấn đề gì, đợi đến lúc đại nhân quay về sẽ xử lý!

Giang Hiểu thản nhiên nói ra, liếc nhìn chung quanh!

- Bảo các huynh đệ đứng nguyên tại chỗ không được lộn xộn, ở nơi này có đầm lầy, cho nên, mọi người không nên chạy loạn, yên tâm đi, có đại nhân ở đây, chúng ta không có việc gì đâu!

Giang Hiểu nhắc tới Tiểu Báo Tử đã làm cho mọi người yên lòng, dù sao bọn họ cũng đã nhìn thấy Tiểu Báo Tử đưa bọn họ qua Áp Long Giang, cho nên rất tin tưởng.

Người của Thiết Không Dực không được trấn tĩnh như vậy, đã trở nên hỗn loạn, bỗng nhiên, trong đám người truyền ra một tiếng kinh hô.

- Hồngбет, không tốt, có người rớt xuống bùn.

- Đáng chết, không kéo lên được.

- Đầu của hấn đã chìm xuống, mọi người coi chừng, không nên rớt xuống bùn.

Từng tiếng kinh hô vang lên liên tiếp, đợi đến thời điểm bọn người Thiết Không Dực đuổi tới, đã có ba bốn người rơi xuống bùn, có hai người hoàn toàn chìm xuống bùn. hai người còn lại cũng bị bùn vùi đến ngực.

Trong đám người này có rất nhiều người biết võ công, kịp thời kéo hai tên gia hỏa chưa tính là xui xẻo lên, nếu không, lần này đã chết mất bốn người.

- Từ giờ trở đi, tất cả mọi người trung thực đứng nguyên tại chỗ cho ta, nếu không, rớt xuống dưới bùn, không ai cứu các người lên đâu!

Thiết Không Dực tức giận quát lớn, quay người lại, tính trừng trị tên dẫn đường.

- Đúng là nắm mốc, uống nước lạnh bị tê răng.

Thân thể đang bay nhanh giữa không trung, nương theo tiếng gào thét mà đi tới.

Âm thanh truyền đi rất xa, mà hần có tiểu Độc có liên hệ tâm linh nên nghe được rất rõ ràng, Tiểu Báo Tử biết rõ tiểu Độc đã gặp cường địch.

Tiểu Độc hấp thu quyền ý Bảo Âm Cách Nhật Nhạc đã thuế biến một lần, thực lực tăng nhiều, chiến lực không dưới cường giả Thất phẩm, nhưng bây giờ, nó lại báo cho Tiểu Báo Tử biết là đã gặp cường địch.

Đây là chỗ sâu trong Hắc Vĩ Nguyên, chẳng lẽ còn cất giấu một cường giả trên Thất phẩm hoặc là yêu thú hay sao?

Đúng, là yêu thú, tiếng gầm giận dữ lúc vừa bắt đầu, trong đó ẩn chứa lực lượng cường đại chấn nhiếp tâm thần, cho dù là hần cũng cảm thấy kinh ngạc.

Tốc độ của hần không chậm, tốc độ của Thừa Long Ngự Phong Quyết đã tới cực hạn, giống như một tia chớp màu đen, xuyên thẳng qua chỗ sâu trong Hắc Vĩ Nguyên.

Oanh! Ở xa xa, có một tiếng nổ truyền đến, một thân hình khổng lồ hiện ra trong bóng tối.

- Rõng? Hay là rắn?

Dưới ánh trăng, thân thể màu đen dài hơn mười trượng kia phát ra uy thế khổng lồ, làm cho tim của Tiểu Báo Tử đập nhanh.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

499. Chương 519: Hắc Ma Tra Mã. (2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 519: Hắc Ma Tra Mã. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Lúc này tiểu Độc đã biến thành một con Cự Lang cao hơn một trượng, nhảy lên xuống chung quanh thân thể khổng lồ kia, rống to, đang chiến đấu với con quái vật kia.

Đây là một con rắn, là một con rắn toàn thân đen kịt, lân phiến rậm rạp màu đen che kín thân hình, tuy thân hình của nó rất lớn, nhưng lại vô cùng linh động, nửa người dưới ẩn dưới đất, nhưng nửa người trên, linh hoạt như một cây roi, đi theo sau lưng thân ảnh của tiểu Độc.

Nhưng dù sao tiểu Độc cũng là sói, không chỉ có tốc độ nhanh, mà bản thân của nó cũng có tuyệt chiêu đặc biệt, thân thể lúc thì huyền hóa thành ba đạo, khi thì huyền thành bốn đạo, thời điểm tối đa, lại có thể huyền hóa ra chín đạo thân ảnh, trọng yếu nhất là những Cự Lang do nó huyền hóa ra có lực sát thương rất mạnh, cho nên, mặc dù tốc độ của con rắn rất nhanh, nhưng đã lộ ra chút hỗn loạn.

Chính điều này đã làm tiểu Độc chiếm tiện nghi.

Nhìn thấy trên thân thể của con rắn khổng lồ này có từng đạo vết thương đan xen nhau thì biết rõ. Nhưng điều này cũng nói rõ lực phòng thủ cực kỳ cường đại của nó, bởi vì móng vuốt sắc bén của tiểu Độc có thể đoạn thạch phân kim, nhưng chạm vào lân phiến màu đen kia, cũng chỉ lưu lại từng vết trầy xước mà thôi.

Nhưng mà, con rắn lớn này cũng không phải thứ bình thường, tuy trong thời gian ngắn không tìm thấy chân thân của tiểu Độc, nhưng mỗi lần thời gian vừa hết, nó đều phun ra một ngụm sương mù hôi tanh, đem chân thân của tiểu Độc và các ảo ảnh bao phủ vào bên trong, mà mỗi lần tiểu Độc lao ra khỏi khói đen, tốc độ đều chậm hơn một phần, thậm chí, thân hình cũng bị lão đảo một chút, bởi như vậy, tốc độ của nó càng ngày càng chậm, có rất nhiều lần gặp nguy hiểm, suýt rơi vào miệng của con rắn.

Tiểu Báo Tử không chút nghĩ ngợi, một đôi thiết chùy màu đen xuất hiện từ hư vô, được hất cầm trong tay, từ trên không trung lao xuống, cầm thiết chùy trong tay nện vào người con rắn.

- Oanh!

Một lực phản chấn khổng lồ từ trên đại chùy truyền vào tay của Tiểu Báo Tử, lại từ cánh tay của hắn truyền ra khắp toàn thân.

Sắc mặt Tiểu Báo Tử lạnh lẽo, thân hình bay lên.

Trúng một chùy của Tiểu Báo Tử, đương nhiên con rắn này cũng không kiếm được chỗ tốt, chỗ bị chùy đánh trúng, bị đánh da tróc thịt bong, lân phiến rơi xuống đất.

- Rống!

Con rắn này bị trọng thương nên phát ra tiếng rống giận dữ, thân hình khổng lồ, nửa thân dưới cũng lộ ra.

Thân thể của nó bị một chùy của Tiểu Báo Tử đánh gãy, nhưng xương cốt không có đứt đoạn, lúc lắc thân hình một chút, sau đó thân hình lao thẳng lên không trung hơn mười trượng, lúc ở trên không trúng liền há cái miệng đỏ như máu ra, cắn vào Tiểu Báo Tử, Tiểu Báo Tử còn cách thật xa mà vẫn có thể ngửi được mùi hôi kinh khủng từ miệng của nó.

- Muốn chết?

Vừa rồi Tiểu Báo Tử quan sát thấy, phạm là nơi nào bị con rắn này đụng trúng, bất luận là đồng cỏ và nguồn nước, hay là bụi cỏ, đều bị một loại lực lượng mạnh mẽ ăn mòn.

Nhưng loại lực lượng này đối với người có Bích Linh Vạn Độc Châu như Tiểu Báo Tử, không đáng chú ý, mà Tiểu Báo Tử cũng không muốn lãng phí quá nhiều thời gian.

Mà thân hình của con rắn này quá mức khổng lồ, cái miệng há ra, muốn đem hắn và đại chùy nuốt vào trong bụng.

- Ở bên ngoài người có lân phiến, nhưng trong bụng người có không?

Vào lúc con rắn này vừa mở miệng, thì cũng chính là lúc nó lộ ra sơ hở lớn nhất.

Vào lúc này Tiểu Báo Tử thu đại chùy trong tay lại, bỗng nhiên lúc này biến mất trước con rắn, rất rõ ràng, con rắn này trước đó chưa từng gặp qua chuyện này quỷ dị như vậy, sững sờ trong chốc lát, miệng vẫn mở ra, ngay vào lúc nó sững sờ đó, thân thể của Tiểu Báo Tử đã xuất hiện trước miệng nó, một đạo kiếm khí màu đỏ thẫm lập tức lóe lên, trực tiếp đâm vào đầu con rắn.

- Ríttttt!

Con rắn lớn này rít lên lồng lộn, thân thể cũng vặn vẹo một cách điên cuồng, bởi vì yết hầu của nó đã bị Dương Cực Thông Thiên Kiếm trực tiếp đâm thủng, bởi vì nó xoay chuyển thân thể, cho nên, kiếm khí đâm rách một nửa thân thể, kiếm khí đụng trúng lân phiến màu đen, thời điểm kiếm khí đâm trúng lân phiến, hắn cảm giác rõ ràng có một cổ lực cản cường đại.

Bởi vì lực lượng Dương Cực Thông Thiên Kiếm của Tiểu Báo Tử, cũng khó đâm thủng lân phiến của nó.

Tiểu Báo Tử tin tưởng uy lực của Lương Nghi Thông Thiên Kiếm, nhưng đồng thời cũng biết rõ sinh mệnh lực của con rắn rất mạnh, bởi vậy sau một kích vừa rồi, hắn nhanh chóng lui lại, sự thật chứng minh, Tiểu Báo Tử đã làm đúng.

Bị một kiếm đâm từ cổ xuống, con rắn này vẫn chưa chết, chỉ bị thương nặng và trở nên điên cuồng hơn mà thôi.

Mà đã điên cuồng lên thì có phiền toái, thân thể dài hơn mười trượng co lại, giống như một cây roi khổng lồ, mà dưới hình thể khổng lồ của nó thì Tiểu Báo Tử giống như một con kiến, thân hình linh hoạt xuyên thẳng qua khe hở của con rắn, muốn chờ tới khi con rắn này kiệt sức, nhưng hắn đã đánh giá thấp sinh mệnh lực cường đại của con rắn này rồi.

Mà sinh mệnh lực ương ngạnh của các loại bò sát đã được công nhận, mà con rắn khổng lồ này đã ẩn nấp trong Hắc Vĩ Nguyên mấy ngàn năm, linh trí sớm đã mở ra, một thân tu vi cũng kinh thiên động địa, số lượng và chất lượng yêu khí trong cơ thể của nó, đều vượt xa một gia hỏa mới tiến vào Thất phẩm như Tiểu Báo Tử, cho dù có cộng toàn bộ nội khí của Ngoại Đan cũng không thể sánh bằng con rắn quái vật này, bởi vì nó đã tu luyện mấy ngàn năm rồi a.

Dương Cực Thông Thiên Kiếm có uy lực vô cùng, nhưng thời điểm đối mặt với quái vật như vậy, khó khăn lắm mới có thể làm rách làn phiến của nó, hơn nữa là đâm từ bên trong ra.

Sau khi bị trọng thương, con rắn cũng học khôn ra, ngậm miệng lại thật chặt, không chỉ là miệng, ngay cả nơi bị thương, cũng được nó che kín lại, dù cho Tiểu Báo Tử hiểu được Tam Giới Tiểu Na Di, dưới tính huống như vậy, cũng không dám có chút khinh thị, chỉ có thể không ngừng vận dụng Tam Giới Tiểu Na Di để tìm cơ hội.

- Mẹ kiếp, linh giác của con quái vật này đúng là quá linh mãnh mà.

Sau mấy lần sử dụng Tam Giới Tiểu Na Di Tiểu Báo Tử liền cảm thấy mệt mỏi, linh giác của con quái vật này vượt xa dự đoán của Tiểu Báo Tử, cho nên có phòng bị, chỉ cần Tiểu Báo Tử lóe lên, thì nó sẽ phát giác được, sau khi bị nó phác giác, nó sẽ áp dụng phương thức phòng ngự, làm cho Tiểu Báo Tử không tìm được cơ hội.

Nhưng hắn dùng Tam Giới Tiểu Na Di cũng không phải không có thu hoạch, trải qua giày vò, một cổ máu nóng từ miệng vết thương của con rắn trào ra, phun ra như suối, làm cho xung quanh phát ra mùi máu tươi nồng nặc.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

500. Chương 519: Hắc Ma Tra Mã. (2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 519: Hắc Ma Tra Mã. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Lúc này tiểu Độc đã biến thành một con Cự Lang cao hơn một trượng, nhảy lên xuống chung quanh thân thể khổng lồ kia, rống to, đang chiến đấu với con quái vật kia.

Đây là một con rắn, là một con rắn toàn thân đen kịt, làn phiến rậm rạp màu đen che kín thân hình, tuy thân hình của nó rất lớn, nhưng lại vô cùng linh động, nửa người dưới ẩn dưới đất, nhưng nửa người trên, linh hoạt như một cây roi, đi theo sau lưng thân ảnh của tiểu Độc.

Nhưng dù sao tiểu Độc cũng là sói, không chỉ có tốc độ nhanh, mà bản thân của nó cũng có tuyệt chiêu đặc biệt, thân thể lúc thì huyền hóa thành ba đạo, khi thì huyền thành bốn đạo, thời điểm tối đa, lại có thể huyền hóa ra chín đạo thân ảnh, trọng yếu nhất là những Cự Lang do nó huyền hóa ra có lực sát thương rất mạnh, cho nên, mặc dù tốc độ của con rắn rất nhanh, nhưng đã lộ ra chút hỗn loạn.

Chính điều này đã làm tiểu Độc chiếm tiện nghi.

Nhìn thấy trên thân thể của con rắn khổng lồ này có từng đạo vết thương đan xen nhau thì biết rõ. Nhưng điều này cũng nói rõ lực phòng thủ cực kỳ cường đại của nó, bởi vì móng vuốt sắc bén của tiểu Độc có thể đoạn thạch phân kim, nhưng chạm vào lân phiến màu đen kia, cũng chỉ lưu lại từng vết trầy xước mà thôi.

Nhưng mà, con rắn lớn này cũng không phải thứ bình thường, tuy trong thời gian ngắn không tìm thấy chân thân của tiểu Độc, nhưng mỗi lần thời gian vừa hết, nó đều phun ra một ngụm sương mù hôi tanh, đem chân thân của tiểu Độc và các ảo ảnh bao phủ vào bên trong, mà mỗi lần tiểu Độc lao ra khỏi khối đen, tốc độ đều chậm hơn một phần, thậm chí, thân hình cũng bị lão đảo một chút, bởi như vậy, tốc độ của nó càng ngày càng chậm, có rất nhiều lần gặp nguy hiểm, suýt rơi vào miệng của con rắn.

Tiểu Báo Tử không chút nghĩ ngợi, một đôi thiết chùy màu đen xuất hiện từ hư vô, được hất cầm trong tay. từ trên không trung lao xuống, cầm thiết chùy trong tay nện vào người con rắn.

- Oanh!

Một lực phản chấn khổng lồ từ trên đại chùy truyền vào tay của Tiểu Báo Tử, lại từ cánh tay của hắn truyền ra khắp toàn thân.

Sắc mặt Tiểu Báo Tử lạnh lẽo, thân hình bay lên.

Trúng một chùy của Tiểu Báo Tử, đương nhiên con rắn này cũng không kiếm được chỗ tốt, chỗ bị chùy đánh trúng, bị đánh da tróc thịt bong, lân phiến rơi xuống đất.

- Rống!

Con rắn này bị trọng thương nên phát ra tiếng rống giận dữ, thân hình khổng lồ, nửa thân dưới cũng lộ ra.

Thân thể của nó bị một chùy của Tiểu Báo Tử đánh gãy, nhưng xương cốt không có đứt đoạn, lúc lắc thân hình một chút, sau đó thân hình lao thẳng lên không trung hơn mười trượng, lúc ở trên không trúng liên há cái miệng đỏ như máu ra, cắn vào Tiểu Báo Tử, Tiểu Báo Tử còn cách thật xa mà vẫn có thể ngửi được mùi hôi kinh khủng từ miệng của nó.

- Muốn chết?

Vừa rồi Tiểu Báo Tử quan sát thấy, phạm là nơi nào bị con rắn này đụng trúng, bất luận là đồng cỏ và nguồn nước, hay là bụi cỏ, đều bị một loại lực lượng mạnh mẽ ăn mòn.

Nhưng loại lực lượng này đối với người có Bích Linh Vạn Độc Châu như Tiểu Báo Tử, không đáng chú ý, mà Tiểu Báo Tử cũng không muốn lãng phí quá nhiều thời gian.

Mà thân hình của con rắn này quá mức khổng lồ, cái miệng há ra, muốn đem hắn và đại chùy nuốt vào trong bụng.

- Ở bên ngoài người có lân phiến, nhưng trong bụng người có không?

Vào lúc con rắn này vừa mở miệng, thì cũng chính là lúc nó lộ ra sơ hở lớn nhất.

Vào lúc này Tiểu Báo Tử thu đại chùy trong tay lại, bỗng nhiên lúc này biến mất trước con rắn, rất rõ ràng, con rắn này trước đó chưa từng gặp qua chuyện này quỷ dị như vậy, sững sờ trong chốc lát, miệng vẫn mở ra, ngay vào lúc nó sững sờ đó, thân thể của Tiểu Báo Tử đã xuất hiện trước miệng nó, một đạo kiếm khí màu đỏ thẫm lập tức lóe lên, trực tiếp đâm vào đầu con rắn.

- Ríttttt!

Con rắn lớn này rít lên lồng lộn, thân thể cũng vặn vẹo một cách điên cuồng, bởi vì vết hầu của nó đã bị Dương Cực Thông Thiên Kiếm trực tiếp đâm thủng, bởi vì nó xoay chuyển thân thể, cho nên, kiếm khí đâm rách một nửa thân thể, kiếm khí đụng trúng lân phiến màu đen, thời điểm kiếm khí đâm trúng lân phiến, hắn cảm giác rõ ràng có một cổ lực cản cường đại.

Bởi vì lực lượng Dương Cực Thông Thiên Kiếm của Tiểu Báo Tử, cũng khó đâm thủng lân phiến của nó.

Tiểu Báo Tử tin tưởng uy lực của Lương Nghi Thông Thiên Kiếm, nhưng đồng thời cũng biết rõ sinh mệnh lực của con rắn rất mạnh, bởi vậy sau một kích vừa rồi, hắn nhanh chóng lui lại, sự thật chứng minh, Tiểu Báo Tử đã làm đúng.

Bị một kiếm đâm từ cổ xuống, con rắn này vẫn chưa chết, chỉ bị thương nặng và trở nên điên cuồng hơn mà thôi.

Mà đã điên cuồng lên thì có phiền toái, thân thể dài hơn mười trượng co lại, giống như một cây roi khổng lồ, mà dưới hình thể khổng lồ của nó thì Tiểu Báo Tử giống như một con kiến, thân hình linh hoạt xuyên thẳng qua khe hở của con rắn, muốn chờ tới khi con rắn này kiệt sức, nhưng hắn đã đánh giá thấp sinh mệnh lực cường đại của con rắn này rồi.

Mà sinh mệnh lực ương ngạnh của các loại bò sát đã được công nhận, mà con rắn khổng lồ này đã ẩn nấp trong Hắc Vĩ Nguyên mấy ngàn năm, linh trí sớm đã mở ra, một thân tu vi cũng kinh thiên động địa, số lượng và chất lượng yêu khí trong cơ thể của nó, đều vượt xa một gia hỏa mới tiến vào Thất phẩm như Tiểu Báo Tử, cho dù có cộng toàn bộ nội khí của Ngoại Đan cũng không thể sánh bằng con rắn quái vật này, bởi vì nó đã tu luyện mấy ngàn năm rồi a.

Dương Cực Thông Thiên Kiếm có uy lực vô cùng, nhưng thời điểm đối mặt với quái vật như vậy, khó khăn lắm mới có thể làm rách làn phiến của nó, hơn nữa là đâm từ bên trong ra.

Sau khi bị trọng thương, con rắn cũng học khôn ra, ngậm miệng lại thật chặt, không chỉ là miệng, ngay cả nơi bị thương, cũng được nó che kín lại, dù cho Tiểu Báo Tử hiểu được Tam Giới Tiểu Na Di, dưới tính huống như vậy, cũng không dám có chút khinh thị, chỉ có thể không ngừng vận dụng Tam Giới Tiểu Na Di để tìm cơ hội.

- Mẹ kiếp, linh giác của con quái vật này đúng là quá linh mãnh mà.

Sau mấy lần sử dụng Tam Giới Tiểu Na Di Tiểu Báo Tử liền cảm thấy mệt mỏi, linh giác của con quái vật này vượt xa dự đoán của Tiểu Báo Tử, cho nên có phòng bị, chỉ cần Tiểu Báo Tử lóe lên, thì nó sẽ phát giác được, sau khi bị nó phác giác, nó sẽ áp dụng phương thức phòng ngự, làm cho Tiểu Báo Tử không tìm được cơ hội.

Nhưng hắn dùng Tam Giới Tiểu Na Di cũng không phải không có thu hoạch, trải qua giày vò, một cổ máu nóng từ miệng vết thương của con rắn trào ra, phun ra như suối, làm cho xung quanh phát ra mùi máu tươi nồng nặc.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

501. Chương 520: Vấn Đề Nhân Khẩu Ở Đất Phong. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 520: Vấn đề nhân khẩu ở đất phong. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Thời điểm này, con rắn cũng hiểu nếu cứ tiếp tục như vậy nó sẽ rất bất lợi, bởi vì hiện tại nó không chỉ đối mặt với một mình Tiểu Báo Tử, mà trên mặt đất nó còn phải đề phòng con sói có chiến lực mạnh mẽ đang rình mò.

Cho nên sau khi nó phát hiện mình không thể nào đánh trúng Tiểu Báo Tử, quả quyết chui xuống bùn đất bỏ trốn.

Đừng nhìn thân thể của nó lớn như vậy, ở bên trong bùn đất, lại giống như cá chạch, oạch một cái, tốc độ chui xuống cực nhanh, làm cho Tiểu Báo Tử cũng cảm thấy lú lút không thôi.

Ngay cả chùy cũng chưa kịp đánh xuống là nó đã chui vào trong đất, nếu như có thể dùng cái gì đó để hình dung, Tiểu Báo Tử nghĩ ngay tới mì ăn liền, thời điểm ăn mì ăn liền, chỉ cần hút một cái, là đã nhanh chóng nuốt mì vào trong bụng, mà cái con rắn quái vật này cũng giống như vậy, chỉ cần thoát một cái chui đầu vào trong đất, thân thể của nó nhanh chóng biến mất trong lòng đất.

Khi con rắn chui vào trong đất bỏ chạy, thì tiểu Độc giống như đã dùng hết sức lực toàn thân, nó ngã ngổ trên đồng cỏ, khôi phục bộ dáng nhỏ nhắn như tiểu sủng vật, thở phì phò từng ngụm lớn.

Tiểu Báo Tử đang ở trên không trung, tay nhấc lên, liền hấp nó bay lên không trung, ở trong loại tình huống này, hẳn không dám có chút khinh thường nào.

Không ngờ, ngay vào lúc tiểu Độc bay lên không trung, thì dị biến xuất hiện.

Vô số bùn đất hóa thành “Tay” từ mặt đất vươn ra, đuổi theo tiểu Độc đang ở không trung, chớp tới.

- Hừ!

Tiểu Báo Tử hừ lạnh một tiếng, thân hình tiến lên, tiến vào sau lưng của tiểu Độc, hai ngón tay hợp lại, kiếm khí màu đỏ bắn ra, cắt đứt đám bùn nhão này, đoạt tiểu Độc vào trong tay.

- Khò khè khò khè khò khè...

Bãi cỏ dưới đất, giống như nước bị đun sôi, giống như sôi trào, bãi cỏ hoàn toàn bị lật lên, mà vùng bùn ở dưới, giống như có tính mạng, không gió mà bay, như hóa thành một bàn tay vô hình, hình thành vô số đầu xúc tu, từ mặt đất bay lên, quấn lấy Tiểu Báo Tử và tiểu Độc.

- Hình như con quái vật kia đã không nhện được rồi!

Tiểu Báo Tử bắt đắc dĩ, thân hình tiếp tục bay lên, không hề ham chiến, trực tiếp bay về nơi đóng quân của đám thuộc hạ.

- Đại nhân trở lại, đại nhân trở lại!

Nhìn thấy Tiểu Báo Tử bay trở về, đám người phía dưới như bắt được một cọng rơm cứu mạng.

- Đại nhân, ngài đã trở về, vừa rồi chúng ta suýt bị hù chết!

Chu sọ đi tới trước mặt Tiểu Báo Tử, lập tức nói ra.

- Câm miệng, thằng này đã làm cái gì thế?

Tiểu Báo Tử nói ra, chỉ chỉ vào người đang bị trói gô, nhìn tên Tang Côn, hỏi.

- Đại nhân, thằng này mạnh miệng, trừ những lời mắng chửi người, những cái khác một câu cũng không chịu nói!

Chu sọ oán hận tiến lên lại đập Tang Côn một cước.

- Tên này đã làm những gì?

Tiểu Báo Tử đi tới phía trước hỏi.

Rất rõ ràng, Tang Côn nhìn thấy Tiểu Báo Tử có thể trở về cũng hết sức kinh ngạc, hẳn ngẩng đầu nhìn thấy trên người của Tiểu Báo Tử đầy bùn nhão lộ ra vẻ chật vật.

- Người, vì sao người không chết?

- Hừ, đúng là đại gia hỏa kia hết sức lợi hại, nhưng muốn giết ta, còn chưa đủ đâu!

Tiểu Báo Tử cười lạnh, một cước đạp lên chân của Tang Côn, dùng sức mạnh một chút, trực tiếp dẫm chân của hắn thành phần vụn.

- Nghe đây, ngươi nhất định phải chết, hiện tại nói chi tiết của đại gia hỏa kia cho ta nghe, ta sẽ cho ngươi chết không đau đớn, nếu không, ta sẽ cho ngươi sống không bằng chết!

- Hừ!

Tang Côn cường ngạnh, nghiêng đầu qua một bên, nhưng vì đau đớn từ cái chân truyền tới, cho nên thân thể của hắn run rẩy kịch liệt, nhưng không kêu rên lấy một tiếng.

- Người rất gan lì, ta không thích loại người như vậy chút nào!

Tiểu Báo Tử cười lạnh, giơ chân lên, đá nhẹ vào thân thể của hắn, mũi chân đá vào mấy đại huyết trên người của hắn, đồng thời, truyền một cỗ lực lượng cực nóng vào trong đó. Lực lượng chui vào yếu huyết của Tang Côn, bắt đầu lưu động trong kinh mạch của hắn.

- A!

Dù là sức chịu đựng của Tang Côn rất mạnh, một nhiệt độ cao hơn một trăm độ đang lưu động khắp kinh mạch của hắn, đã làm cho hắn không chịu đựng nổi.

Đây cũng là do Tiểu Báo Tử sợ hắn chết, nên bảo lưu khí lực, nếu không, chỉ bằng một cỗ nội khí này, đã làm cho Tang Côn mất mạng ngay lập tức.

Tang Côn nằm rạp trên mặt đất, thân thể đỏ như con tôm luộc, cả người uốn cong, không ngừng run rẩy, trong miệng phát ra vô số âm thanh tuyệt vọng, mà Tiểu Báo Tử đứng nhìn thân thể của hắn run rẩy, phát ra âm thanh tuyệt vọng, mặt không đổi sắc.

- Sự kiên nhẫn của ta không nhiều, cho nên, nếu như ngươi trong một nén hương còn không chịu nói ra, ta cũng không cần hỏi ngươi nữa, ta sẽ làm cho ngươi giống như hiện giờ, ở chỗ này, khóc thét bảy ngày bảy đêm!

- Ta nói ta nói...

Tang Côn gật đầu, hắn là một người rắn rỏi, nhưng không phải đồ ngu, ở chỗ này khóc thét bảy ngày bảy đêm không phải là lựa chọn tốt.

- Sớm nói thì không cần phải chịu khổ nhiều như vậy, đúng không?

Chu sọ đứng ở một bên mắng chửi.

- Nói đi!

Tiểu Báo Tử đá Tang Côn một cước, trực xuất tia nội khí ra khỏi cơ thể của hắn, đồng thời khóa khí lực của hắn lại, làm cho hắn không còn một tia khí lực, không cách nào tự sát.

- Đó là Hắc Ma Tra Mã!

Tang Côn trầm thấp thở phò phò, một chữ đều phải dừng lại một lúc.

- Đó chính là ác ma trong truyền thuyết của bộ tộc Hắc Lang chúng ta, là ác ma trên Hắc Vĩ Nguyên, hai ngàn năm trước, đệ nhất dũng sĩ của bộ tộc Hắc Lang chúng ta xâm nhập vào Hắc Vĩ Nguyên, nhìn thấy con quái vật kia, biết rõ nó có được đại uy năng, không chỉ có thân thể khổng lồ, uy lực vô cùng, nhưng lại có thể thao túng bùn đất bên dưới Hắc Vĩ Nguyên cho mình dùng, ở bên trong Hắc Vĩ Nguyên, nó là tồn tại vô địch!

Tang Côn chỉ nói như vậy liền ngừng lại.

- Ta chỉ biết rõ có bao nhiêu đây thôi!

- Người chỉ biết có bao nhiêu đó thôi sao?

Về mặt Chu sọ hiện ra nét không tin, hung dữ hỏi lại.

- Cho dù ngươi có giết ta, dù tra tấn ta thế nào, cũng không có khả năng biết thêm chút tin tức nào từ ta, Hắc Vĩ Nguyên là một tuyệt địa, khắp nơi đều là đầm lầy, điểm này, các bộ tộc phía bắc Áp Long Giang đều rất rõ ràng, cho nên, không ai nguyện ý đi vào nơi tuyệt địa thế này, trong chỗ sâu của Hắc Vĩ Nguyên có ác ma trấn giữ, hơn nữa ở đây cũng không có thiên tài địa bảo gì để hấp dẫn các dũng sĩ cường đại. Cho nên, người trên thảo nguyên này không có bao nhiêu người biết rõ tin tức về nó.

- Không biết nhiều lắm, còn dám dẫn chúng ta tiến vào Hắc Vĩ Nguyên, xem ra ngươi đã ôm quyết tâm phải chết rồi a!

Tiểu Báo Tử cười lạnh.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

502. Chương 520: Vấn Đề Nhân Khẩu Ở Đất Phong. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 520: Vấn đề nhân khẩu ở đất phong. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Thời điểm này, con rắn cũng hiểu nếu cứ tiếp tục như vậy nó sẽ rất bất lợi, bởi vì hiện tại nó không chỉ đối mặt với một mình Tiểu Báo Tử, mà trên mặt đất nó còn phải đề phòng con sói có chiến lực mạnh mẽ đang rình mò.

Cho nên sau khi nó phát hiện mình không thể nào đánh trúng Tiểu Báo Tử, quả quyết chui xuống bùn đất bỏ trốn.

Đừng nhìn thân thể của nó lớn như vậy, ở bên trong bùn đất, lại giống như cá chạch, oạch một cái, tốc độ chui xuống cực nhanh, làm cho Tiểu Báo Tử cũng cảm thấy lú lù không thôi.

Ngay cả chùy cũng chưa kịp đánh xuống là nó đã chui vào trong đất, nếu như có thể dùng cái gì đó để hình dung, Tiểu Báo Tử nghĩ ngay tới mì ăn liền, thời điểm ăn mì ăn liền, chỉ cần hút một cái, là đã nhanh chóng nuốt mì vào trong bụng, mà cái con rắn quái vật này cũng giống như vậy, chỉ cần thoát một cái chui đầu vào trong đất, thân thể của nó nhanh chóng biến mất trong lòng đất.

Khi con rắn chui vào trong đất bỏ chạy, thì tiểu Độc giống như đã dùng hết sức lực toàn thân, nó ngã ngổ trên đồng cỏ, khôi phục bộ dáng nhỏ nhắn như tiểu sủng vật, thở phì phò từng ngụm lớn.

Tiểu Báo Tử đang ở trên không trung, tay nhắc lên, liền hấp nó bay lên không trung, ở trong loại tình huống này, hẳn không dám có chút khinh thường nào.

Không ngờ, ngay vào lúc tiểu Độc bay lên không trung, thì dị biến xuất hiện.

Vô số bùn đất hóa thành “Tay” từ mặt đất vươn ra, đuổi theo tiểu Độc đang ở không trung, chớp tới.

- Hừ!

Tiểu Báo Tử hừ lạnh một tiếng, thân hình tiến lên, tiến vào sau lưng của tiểu Độc, hai ngón tay hợp lại, kiếm khí màu đỏ bắn ra, cắt đứt đám bùn nhão này, đoạt tiểu Độc vào trong tay.

- Khò khè khò khè khò khè...

Bãi cỏ dưới đất, giống như nước bị đun sôi, giống như sôi trào, bãi cỏ hoàn toàn bị lật lên, mà vũng bùn ở dưới, giống như có tính mạng, không gió mà bay, như hóa thành một bàn tay vô hình, hình thành vô số đầu xúc tu, từ mặt đất bay lên, quấn lấy Tiểu Báo Tử và tiểu Độc.

- Hình như con quái vật kia đã không nhịn được rồi!

Tiểu Báo Tử bắt đầu dĩ, thân hình tiếp tục bay lên, không hề ham chiến, trực tiếp bay về nơi đóng quân của đám thuộc hạ.

- Đại nhân trở lại, đại nhân trở lại!

Nhìn thấy Tiểu Báo Tử bay trở về, đám người phía dưới như bắt được một cọng rơm cứu mạng.

- Đại nhân, ngài đã trở về, vừa rồi chúng ta suýt bị hù chết!

Chu sọ đi tới trước mặt Tiểu Báo Tử, lập tức nói ra.

- Câm miệng, thằng này đã làm cái gì thế?

Tiểu Báo Tử nói ra, chỉ chỉ vào người đang bị trói gô, nhìn tên Tang Côn, hỏi.

- Đại nhân, thằng này mạnh miệng, trừ những lời mắng chửi người, những cái khác một câu cũng không chịu nói!

Chu sọ oán hận tiến lên lại đập Tang Côn một cước.

- Tên này đã làm những gì?

Tiểu Báo Tử đi tới phía trước hỏi.

Rất rõ ràng, Tang Côn nhìn thấy Tiểu Báo Tử có thể trở về cũng hết sức kinh ngạc, hẩn ngắc đầu nhìn thấy trên người của Tiểu Báo Tử đầy bùn nhão lộ ra vẻ chật vật.

- Người, vì sao người không chết?

- Hừ, đúng là đại gia hỏa kia hết sức lợi hại, nhưng muốn giết ta, còn chưa đủ đâu!

Tiểu Báo Tử cười lạnh, một cước đạp lên chân của Tang Côn, dùng sức mạnh một chút, trực tiếp dẫm chân của hắn thành phần vụn.

- Nghe đây, người nhất định phải chết, hiện tại nói chi tiết của đại gia hỏa kia cho ta nghe, ta sẽ cho người chết không đau đớn, nếu không, ta sẽ cho người sống không bằng chết!

- Hừ!

Tang Côn cường ngạnh, nghiêng đầu qua một bên, nhưng vì đau đớn từ cái chân truyền tới, cho nên thân thể của hắn run rẩy kịch liệt, nhưng không kêu rên lấy một tiếng.

- Người rất gan lì, ta không thích loại người như vậy chút nào!

Tiểu Báo Tử cười lạnh, giơ chân lên, đá nhẹ vào thân thể của hắn, mũi chân đá vào mấy đại huyết trên người của hắn, đồng thời, truyền một cỗ lực lượng cực nóng vào trong đó. Lực lượng chui vào yếu huyết của Tang Côn, bắt đầu lưu động trong kinh mạch của hắn.

- A!

Dù là sức chịu đựng của Tang Côn rất mạnh, một nhiệt độ cao hơn một trăm độ đang lưu động khắp kinh mạch của hắn, đã làm cho hắn không chịu đựng nổi.

Đây cũng là do Tiểu Báo Tử sợ hắn chết, nên bảo lưu khí lực, nếu không, chỉ bằng một cỗ nội khí này, đã làm cho Tang Côn mất mạng ngay lập tức.

Tang Côn nằm rạp trên mặt đất, thân thể đỏ như con tôm luộc, cả người uốn cong, không ngừng run rẩy, trong miệng phát ra vô số âm thanh tuyệt vọng, mà Tiểu Báo Tử đứng nhìn thân thể của hắn run rẩy, phát ra âm thanh tuyệt vọng, mặt không đổi sắc.

- Sự kiên nhẫn của ta không nhiều, cho nên, nếu như người trong một nén hương còn không chịu nói ra, ta cũng không cần hỏi người nữa, ta sẽ làm cho người giống như hiện giờ, ở chỗ này, khóc thét bảy ngày bảy đêm!

- Ta nói ta nói...

Tang Côn gật đầu, hắn là một người rần rỏi, nhưng không phải đồ ngu, ở chỗ này khóc thét bảy ngày bảy đêm không phải là lựa chọn tốt.

- Sớm nói thì không cần phải chịu khổ nhiều như vậy, đúng không?

Chu sọ đứng ở một bên mắng chửi.

- Nói đi!

Tiểu Báo Tử đá Tang Côn một cước, trực xuất tia nội khí ra khỏi cơ thể của hắn, đồng thời khóa khí lực của hắn lại, làm cho hắn không còn một tia khí lực, không cách nào tự sát.

- Đó là Hắc Ma Tra Mã!

Tang Côn trầm thấp thở phì phò, một chữ đều phải dừng lại một lúc.

- Đó chính là ác ma trong truyền thuyết của bộ tộc Hắc Lang chúng ta, là ác ma trên Hắc Vĩ Nguyên, hai ngàn năm trước, đệ nhất dũng sĩ của bộ tộc Hắc Lang chúng ta xâm nhập vào Hắc Vĩ Nguyên, nhìn thấy con quái vật kia, biết rõ nó có được đại uy năng, không chỉ có thân thể khổng lồ, uy lực vô cùng, nhưng lại có thể thao túng bùn đất bên dưới Hắc Vĩ Nguyên cho mình dùng, ở bên trong Hắc Vĩ Nguyên, nó là tồn tại vô địch!

Tang Côn chỉ nói như vậy liền ngừng lại.

- Ta chỉ biết rõ có bao nhiêu đây thôi!

- Người chỉ biết có bao nhiêu đó thôi sao?

Vẻ mặt Chu sọ hiện ra nét không tin, hung dữ hỏi lại.

- Cho dù người có giết ta, dù tra tấn ta thế nào, cũng không có khả năng biết thêm chút tin tức nào từ ta, Hắc Vĩ Nguyên là một tuyệt địa, khắp nơi đều là đầm lầy, điểm này, các bộ tộc phía bắc Áp Long Giang đều rất rõ ràng, cho nên, không ai nguyện ý đi vào nơi tuyệt địa thế này, trong chỗ sâu của Hắc Vĩ Nguyên có ác ma trấn giữ, hơn nữa ở đây cũng không có thiên tài địa bảo gì để hấp dẫn các dũng sĩ cường đại. Cho nên, người trên thảo nguyên này không có bao nhiêu người biết rõ tin tức về nó.

- Không biết nhiều lắm, còn dám dẫn chúng ta tiến vào Hắc Vĩ Nguyên, xem ra người đã ôm quyết tâm phải chết rồi a!

Tiểu Báo Tử cười lạnh.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

503. Chương 521: Vấn Đề Nhân Khẩu Ở Đất Phong. (2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 521: Vấn đề nhân khẩu ở đất phong. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Rơi vào trong tay các người, sớm muộn gì cũng phải chết, vừa rồi đã có thêm người chôn cùng, cho dù ta có chết cũng đáng!

Tang Côn đã đem chuyện ở nơi này nói ra, trên mặt lộ ra nụ cười giải thoát, nhắm mắt đợi chết!

- Người là đồ hỗn đản!

Thiên Không Dực cũng không nhịn được nữa, nổi giận gầm lên một tiếng, xông lên, lúc này dùng tay nắm cước đá vào Tang Côn.

Tiểu Báo Tử cũng không ngăn cản, thậm chí không thèm liếc nhìn, chỉ vẫy tay, gọi Ôn Đô tới đây.

- Ôn Đô, người là người trong thảo nguyên, mặc dù không có đi tới Hắc Vĩ Nguyên này, nhưng chắc cũng có nghe nói, hiện tại chúng ta cũng không tiến vào chỗ sâu trong Hắc Vĩ Nguyên, người có thể dẫn chúng ta ra ngoài không?

- Ta sẽ cố hết sức, cố hết sức!

Ôn Đô gật đầu liên tục.

- Cố hết sức thì không được, không thể dẫn chúng ta ra ngoài, người chỉ có con đường chết.

Tiểu Báo Tử cười lạnh một tiếng.

- Nếu như có thể dẫn chúng ta ra ngoài, người sẽ lập đại công, sau này ta sẽ không bạc đãi người.

- Đại nhân yên tâm, tiểu nhân nhất định sẽ dẫn các vị đại nhân ra khỏi Hắc Vĩ Nguyên.

Nghe Tiểu Báo Tử hứa hẹn, Ôn Đô đại hỉ, hẳn biết rõ Tiểu Báo Tử là cường giả, cho nên không dễ dàng hứa hẹn, nhưng một khi hắn hứa hẹn, nhất định sẽ thực hiện, Tiểu Báo Tử sẽ không bạc đãi mình, chỉ cần lúc này mình mang bọn họ đi ra thảo nguyên, nói không chừng, hắn có thể thoát khỏi thân phận đầy tớ, thậm chí còn được một thân phận.

- Người là phản đồ, hỗn đản!

Dưới cơn mưa đòn của Thiết Không Dực, Tang Côn vẫn nghe được đoạn đối thoại của Ôn Đô với Tiểu Báo Tử, quả thực đã làm Tiểu Báo Tử giật mình, xem ra Thiết Không Dực không hạ tử thủ với hắn, cũng không phải không dám, mà để phòng ngừa đến lúc đó bọn họ không đi ra khỏi Hắc Vĩ Nguyên.

- Thiết huynh, giết hắn đi, giữ người này lại cuối cùng chỉ là mối họa!

Tiểu Báo Tử than nhẹ một tiếng, nhưng hắn nhanh chóng tin tưởng, mâu thuẫn khó giải quyết nhất chính là mâu thuẫn dân tộc, mà tên Tang Côn này là người theo đi theo chủ nghĩa dân tộc cực đoan, muốn xúi giục là không thể nào, muốn sử dụng cũng không được, đối với người như vậy không nên đặt quá nhiều hi vọng.

Thiết Không Dực nghe Tiểu Báo Tử nói thế, do dự một chút. Một cước đá trúng cổ Tang Côn, đá gãy cổ của hắn, quay người nói.

- Chu đại nhân, xảy ra chuyện này, thật sự là...

- Không cần giữ lại, nếu không người chết là chúng ta!

Tiểu Báo Tử khoát khoát tay nói ra.

- Ta thấy chúng ta nên sớm rời khỏi nơi quỷ quái này, tuy vừa rồi ta đánh Hắc Ma Tra Mã bỏ chạy, nhưng nó đúng như lời Tang Côn nói, nó có thể thao túng bùn đất trong Hắc Vĩ Nguyên, nếu vạn nhất nó điên cuồng tìm chúng ta, ta thì không có chuyện, nhưng các người sẽ gặp phiền toái.

- Đúng, đúng...

Thiết Không Dực gật đầu nói ra, không dám có chút làm trái.

Trên đường đi, tên Ôn Đô rất cẩn thận dẫn đội, Ôn Đô cẩn thận như vậy, phải trải qua ba ngày bốn ba, cả đoàn người mới rời khỏi Hắc Vĩ Nguyên, bước vào trên đất bằng cứng rắn.

Trong ba ngày qua, có năm sáu người rơi vào trong đầm lầy, bởi vì giải cứu kịp thời, cũng không tạo thành tổn thất gì, mà trong ba ngày qua, linh giác của Tiểu Báo Tử không dám buông lỏng chút nào, cái con quái vật gọi là Hắc Ma Tra Mã cũng không phải là yêu thú bình thường, nó có thể thao túng bùn đất dưới chân, nếu như trong lòng nó không cam lòng, trực tiếp xông tới, lợi dụng bùn đất dưới chân tiến hành công kích đoàn người, hắn và tiểu Độc thì không có việc gì, nhưng người mà hắn dẫn theo sẽ chết toàn bộ.

Về phần đám người Thiết Không Dực, thì càng không cần nói tới.

Trên thực tế, trong ba ngày này, hắn cũng cảm giác được sự tồn tại của Hắc Ma Tra Mã ở xung quanh, hắn cũng cảm nhận được thần niệm của nó, nhưng nó vẫn bảo trì khoảng cách ngoài ba dặm với đoàn người, trong khoảng cách ngắn như vậy, chỉ cần nó phát động công kích, hắn sẽ bảo vệ đám người của mình.

Nhưng rõ ràng, nó là một con quái vật cẩn thận, sau khi nó cảm nhận được khí tức quen thuộc của Tiểu Báo Tử, nó đã lựa chọn nhượng bộ lui binh.

Xu lợi tránh hại, chính là bản năng của sinh vật.

Bởi vậy, dọc theo con đường này, có thể nói bọn người Tiểu Báo Tử hữu kinh vô hiểm.

Sau khi xác định đã rời khỏi Hắc Vĩ Nguyên, mọi người hoàn toàn buông lỏng một hơi, mà Tiểu Báo Tử, hiển nhiên hẳn không có cảm giác hào khí như vậy.

Tâm tư của hắn đều đặt trên người của Hắc Ma Tra Mã.

Với thủ đoạn của hắn, hắn có lòng tin dẫn dụ Hắc Ma Tra Mã xuất hiện, sau đó giết chết, nhưng hắn không muốn làm như vậy, hắn muốn thu Hắc Ma Tra Mã cho mình dùng.

Từ khi Tiểu Báo Tử phát hiện mình có thể nhờ vào ý niệm khống chế sinh vật cho mình dùng, hắn sẽ biến chúng thành khôi lỗi, cho nên hắn càng chú ý tới những sinh linh cường đại.

Con Hắc Ma Tra Mã này cho hắn một ấn tượng rất sâu, mà làm cho hắn cảm thấy hứng thú nhất, nếu như hắn có thể biến nó thành khôi lỗi, như vậy, đối với lãnh địa tương lai, có chỗ tốt rất lớn.

Mà cái Hắc Vĩ Nguyên này, chính là một cái bình chướng tự nhiên hiện nay, cách lãnh địa của hắn không xa, nếu như hắn có thể thu đầu Tra Mã này cho mình dùng, như vậy, hắn có thể vô tình khuếch trương lãnh địa của mình ra.

Đợi đã nào!

Hình như hắn nghĩ tới cái gì đó, mở bản đồ Bắc Nguyên ra đất phong của mình, thần sắc của hắn trở nên cổ quái.

Bởi vì, ở trên bản đồ này, Hắc Vĩ Nguyên bị chia cắt thành sáu khối, phân biệt phân cho sáu người khác nhau, mà trong đó có một người giáp giới với lãnh địa của hắn, nói cách khác, nếu như hắn có thể khống chế được con Tra Mã này. Như vậy, thì hắn có thể hô phong hoán vũ trên lãnh địa của người khác, không cho người ta được an bình, cuối cùng không thể không rời khỏi đất phong.

Khi cách nghĩ thiếu đạo đức này lóe lên trong đầu của hắn, sau đó, khóe miệng của hắn xuất hiện nụ cười càng ngày càng rạng rỡ.

- Đúng là trời cũng giúp ta, trời cũng giúp ta a!

Nhưng muốn bắt và hàng phục Tra Mã không phải là chuyện dễ dàng, nó là một đầu yêu thú lâu năm, trong ba ngày nay, Tiểu Báo Tử đều cảm nhận được sự tồn tại thần niệm của nó, nói cách khác, cho dù Tiểu Báo Tử có vận dụng lực lượng của Hỏa Hồng Tinh, cũng không có khả năng nhiếp hồn phách của nó ra.

Công dụng của Hỏa Hồng Tinh vô cùng thần diệu, nhưng cũng có một cực hạn, hắn có thể đem một ít sinh linh bình thường, đem linh trí và hồn phách nguyên vẹn nhiếp ra, nhưng đối với một ít sinh vật cường đại, không chỉ là yêu thú, cho dù là đám mãnh thú như hổ và sư tử, cũng rất khó nhiếp được hồn phách của chúng ra, mà cho dù nhiếp ra cũng không phải là thần hồn hoàn chỉnh, vẫn còn lưu lại một ít trong người, như vậy, sẽ có xung đột với ý niệm trong đầu của hắn, cho nên hắn không thể thao túng được.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

504. Chương 521: Vấn Đề Nhân Khẩu Ở Đất Phong. (2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 521: Vấn đề nhân khẩu ở đất phong. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Rơi vào trong tay các người, sớm muộn gì cũng phải chết, vừa rồi đã có thêm người chôn cùng, cho dù ta có chết cũng đáng!

Tang Côn đã đem chuyện ở nơi này nói ra, trên mặt lộ ra nụ cười giải thoát, nhắm mắt đợi chết!

- Người là đồ hồn đản!

Thiên Không Dực cũng không nhịn được nữa, nổi giận gầm lên một tiếng, xông lên, lúc này dùng tay đâm cước đá vào Tang Côn.

Tiểu Báo Tử cũng không ngăn cản, thậm chí không thèm liếc nhìn, chỉ vẫy tay, gọi Ôn Đô tới đây.

- Ôn Đô, người là người trong thảo nguyên, mặc dù không có đi tới Hắc Vĩ Nguyên này, nhưng chắc cũng có nghe nói, hiện tại chúng ta cũng không tiến vào chỗ sâu trong Hắc Vĩ Nguyên, người có thể dẫn chúng ta ra ngoài không?

- Ta sẽ cố hết sức, cố hết sức!

Ôn Đô gật đầu liên tục.

- Cố hết sức thì không được, không thể dẫn chúng ta ra ngoài, người chỉ có con đường chết.

Tiểu Báo Tử cười lạnh một tiếng.

- Nếu như có thể dẫn chúng ta ra ngoài, người sẽ lập đại công, sau này ta sẽ không bạc đãi người.

- Đại nhân yên tâm, tiểu nhân nhất định sẽ dẫn các vị đại nhân ra khỏi Hắc Vĩ Nguyên.

Nghe Tiểu Báo Tử hứa hẹn, Ôn Đô đại hỉ, hẳn biết rõ Tiểu Báo Tử là cường giả, cho nên không dễ dàng hứa hẹn, nhưng một khi hắn hứa hẹn, nhất định sẽ thực hiện, Tiểu Báo Tử sẽ không bạc đãi mình, chỉ cần lúc này mình mang bọn họ đi ra thảo nguyên, nói không chừng, hắn có thể thoát khỏi thân phận đầy tớ, thậm chí còn được một thân phận.

- Người là phản đồ, hồn đản!

Dưới cơn mưa đòn của Thiết Không Dực, Tang Côn vẫn nghe được đoạn đối thoại của Ôn Đô với Tiểu Báo Tử, quả thực đã làm Tiểu Báo Tử giật mình, xem ra Thiết Không Dực không hạ tử thủ với hắn, cũng không phải không dám, mà để phòng ngừa đến lúc đó bọn họ không đi ra khỏi Hắc Vĩ Nguyên.

- Thiết huynh, giết hắn đi, giữ người này lại cuối cùng chỉ là mối họa!

Tiểu Báo Tử than nhẹ một tiếng, nhưng hắn nhanh chóng tin tưởng, mâu thuẫn khó giải quyết nhất chính là mâu thuẫn dân tộc, mà tên Tang Côn này là người theo đi theo chủ nghĩa dân tộc cực đoan, muốn xúi giục là không thể nào, muốn sử dụng cũng không được, đối với người như vậy không nên đặt quá nhiều hi vọng.

Thiết Không Dực nghe Tiểu Báo Tử nói thế, do dự một chút. Một cước đá trúng cổ Tang Côn, đá gãy cổ của hắn, quay người nói.

- Chu đại nhân, xảy ra chuyện này, thật sự là...

- Không cần giữ lại, nếu không người chết là chúng ta!

Tiểu Báo Tử khoát khoát tay nói ra.

- Ta thấy chúng ta nên sớm rời khỏi nơi quỷ quái này, tuy vừa rồi ta đánh Hắc Ma Tra Mã bỏ chạy, nhưng nó đúng như lời Tang Côn nói, nó có thể thao túng bùn đất trong Hắc Vĩ Nguyên, nếu vạn nhất nó điên cuồng tìm chúng ta, ta thì không có chuyện, nhưng các người sẽ gặp phiền toái.

- Đúng, đúng...

Thiết Không Dực gật đầu nói ra, không dám có chút làm trái.

Trên đường đi, tên Ôn Đô rất cẩn thận dẫn đội, Ôn Đô cẩn thận như vậy, phải trải qua ba ngày bốn ba, cả đoàn người mới rời khỏi Hắc Vĩ Nguyên, bước vào trên đất bằng cứng rắn.

Trong ba ngày qua, có năm sáu người rơi vào trong đầm lầy, bởi vì giải cứu kịp thời, cũng không tạo thành tổn thất gì, mà trong ba ngày qua, linh giác của Tiểu Báo Tử không dám buông lỏng chút nào, cái con quái vật gọi là Hắc Ma Tra Mã cũng không phải là yêu thú bình thường, nó có thể thao túng bùn đất dưới chân, nếu như trong lòng nó không cam lòng, trực tiếp xông tới, lợi dụng bùn đất dưới chân tiến hành công kích đoàn người, hắc và tiểu Độc thì không có việc gì, nhưng người mà hắc dẫn theo sẽ chết toàn bộ.

Về phần đám người Thiết Không Dực, thì càng không cần nói tới.

Trên thực tế, trong ba ngày này, hắc cũng cảm giác được sự tồn tại của Hắc Ma Tra Mã ở xung quanh, hắc cũng cảm nhận được thần niệm của nó, nhưng nó vẫn bảo trì khoảng cách ngoài ba dặm với đoàn người, trong khoảng cách ngắn như vậy, chỉ cần nó phát động công kích, hắc sẽ bảo vệ đám người của mình.

Nhưng rõ ràng, nó là một con quái vật cẩn thận, sau khi nó cảm nhận được khí tức quen thuộc của Tiểu Báo Tử, nó đã lựa chọn nhượng bộ lui binh.

Xu lợi tránh hại, chính là bản năng của sinh vật.

Bởi vậy, dọc theo con đường này, có thể nói bọn người Tiểu Báo Tử hữu kinh vô hiểm.

Sau khi xác định đã rời khỏi Hắc Vĩ Nguyên, mọi người hoàn toàn buông lỏng một hơi, mà Tiểu Báo Tử, hiển nhiên hắc không có cảm giác hào khí như vậy.

Tâm tư của hắc đều đặt trên người của Hắc Ma Tra Mã.

Với thủ đoạn của hắc, hắc có lòng tin dẫn dụ Hắc Ma Tra Mã xuất hiện, sau đó giết chết, nhưng hắc không muốn làm như vậy, hắc muốn thu Hắc Ma Tra Mã cho mình dùng.

Từ khi Tiểu Báo Tử phát hiện mình có thể nhờ vào ý niệm khống chế sinh vật cho mình dùng, hắc sẽ biến chúng thành khôi lỗi, cho nên hắc càng chú ý tới những sinh linh cường đại.

Con Hắc Ma Tra Mã này cho hắc một ấn tượng rất sâu, mà làm cho hắc cảm thấy hứng thú nhất, nếu như hắc có thể biến nó thành khôi lỗi, như vậy, đối với lãnh địa tương lai, có chỗ tốt rất lớn.

Mà cái Hắc Vĩ Nguyên này, chính là một cái bình chướng tự nhiên hiện nay, cách lãnh địa của hắc không xa, nếu như hắc có thể thu đầu Tra Mã này cho mình dùng, như vậy, hắc có thể vô tình khuếch trương lãnh địa của mình ra.

Đợi đã nào!

Hình như hắc nghĩ tới cái gì đó, mở bản đồ Bắc Nguyên ra đất phong của mình, thần sắc của hắc trở nên cổ quái.

Bởi vì, ở trên bản đồ này, Hắc Vĩ Nguyên bị chia cắt thành sáu khối, phân biệt phân cho sáu người khác nhau, mà trong đó có một người giáp giới với lãnh địa của hắc, nói cách khác, nếu như hắc có thể khống chế được con Tra Mã này. Như vậy, thì hắc có thể hô phong hoán vũ trên lãnh địa của người khác, không cho người ta được an bình, cuối cùng không thể không rời khỏi đất phong.

Khi cách nghĩ thiếu đạo đức này lóe lên trong đầu của hắc, sau đó, khóe miệng của hắc xuất hiện nụ cười càng ngày càng rạng rỡ.

- Đúng là trời cũng giúp ta, trời cũng giúp ta a!

Nhưng muốn bắt và hàng phục Tra Mã không phải là chuyện dễ dàng, nó là một đầu yêu thú lâu năm, trong ba ngày nay, Tiểu Báo Tử đều cảm nhận được sự tồn tại thần niệm của nó, nói cách khác, cho dù Tiểu Báo Tử có vận dụng lực lượng của Hỏa Hồng Tinh, cũng không có khả năng nhiếp hồn phách của nó ra.

Công dụng của Hỏa Hồng Tinh vô cùng thần diệu, nhưng cũng có một cực hạn, hắc có thể đem một ít sinh linh bình thường, đem linh trí và hồn phách nguyên vẹn nhiếp ra, nhưng đối với một ít sinh vật cường đại, không chỉ là yêu thú, cho dù là đám mãnh thú như hổ và sư tử, cũng rất khó nhiếp được hồn phách của chúng ra, mà cho dù nhiếp ra cũng không phải là thần hồn hoàn chỉnh, vẫn còn lưu lại một ít trong người, như vậy, sẽ có xung đột với ý niệm trong đầu của hắc, cho nên hắc không thể thao túng được.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

505. Chương 522: Vấn Đề Nhân Khẩu Ở Đất Phong. (3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 522: Vấn đề nhân khẩu ở đất phong. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Điểm chết người nhất là, hiện tại Hỏa Hồng Tinh của hắn chỉ có thể nhiếp ra một lần, bởi vì công việc này hao phí rất nhiều tinh lực và thể lực, cho dù là tu vi Thất phẩm hiện tại của hắn, thân thể dịch cân giới, cũng chỉ có thể duy trì trạng thái này trong một nén hương, mà thân hồn càng cường đại, muốn nhiếp ra càng hao phí nhiều thời gian, sau khi vận dụng một lần, muốn tiếp tục dùng lần thứ hai, ít nhất phải đợi ba ngày sau, mà đối với sinh vật như vậy, không nói hồn phách bị nhiếp đi hơn phân nửa, chỉ cần mất đi một nửa hồn phách, sống được tối đa không quá một giờ.

Cho nên, đối với sinh vật có hồn phách cường đại, Tiểu Báo Tử không thể dùng cách này.

Chỉ có thể đợi đến lúc tu vi của mình cường đại, uy lực của Hỏa Hồng Tinh tăng lên một bậc, mới có ý niệm này.

Cách Hắc Vĩ Nguyên, tốc độ của cả đội ngũ tăng lên rất nhiều, rốt cục nửa tháng sau, cũng tới lãnh địa.

Đất phong của Thiết Không Dục và đất phong của Tiểu Báo Tử liền kề nhau, nhưng đất phong lại xa xôi hơn Tiểu Báo Tử một chút, cần phải đi qua đất phong của Tiểu Báo Tử, đi thêm sáu trăm dặm, cho nên, hai đội nhân mã tới lãnh địa của Tiểu Báo Tử thì tách ra, Thiết Không Dục cần phải đi vòng qua Hắc Thạch Dục. Chỉ có như vậy, mới có thể dùng tốc độ nhanh nhất đi tới đất phong của mình, mà Tiểu Báo Tử, thì mang theo một đám thủ hạ dưới tay đi dò xét lãnh địa của mình.

Hắc Thạch Dục!

Đây chính là tên của đất phong, nhưng trên thực tế, Hắc Thạch Dục chỉ là một cái tên đại khái.

Ở đây là phía bắc của thảo nguyên, Hắc Thạch Dục chính là tên của một cái hạp cốc do hai tòa núi thấp tạo thành. Bởi vì đá trong hạp cốc đều là màu đen, cho nên mới có tên gọi là Hắc Thạch Dục.

Hạp cốc không dài, chỉ có lộ trình ba bốn dặm, trong cốc đá vụn khắp nơi, hai bên của vách núi đều là bụi cỏ và dây leo, cũng có đá tảng lộ ra, đều là màu đen, hoặc lớn hoặc nhỏ, ở xa xa nhìn lại, cái hạp cốc này giống như một thông đạo màu đen. Đi vào Hắc Thạch Dục, Tiểu Báo Tử cũng đã xuống ngựa, hắn dẫn theo thủ hạ đi vào Hắc Thạch Dục, vừa đi vào Hắc Thạch Dục, đã nhìn thấy một bộ hài cốt dựa vào một tảng đá lớn, hài cốt cũng không được trọn vẹn đầy đủ, chỉ còn lại nửa thân trên, vải trên thi cốt cũng đã bị phong hóa, bay phất phơ trong gió, nhìn cảnh này vô cùng thê lương.

Lại đi về phía trước, bước vào trong hạp cốc, lúc này mới phát hiện trong cốc phủ kín bởi thi cốt, tất cả đều không được trọn vẹn đầy đủ, phần lớn là bị dã thú trên thảo nguyên gặm thành nhiều mảnh nhỏ, trên thực tế, có thể lưu lại chút xương cốt đã là không tệ rồi.

- Đại nhân, Hắc Thạch Dục này thuộc về một bộ tộc trung bình ở thảo nguyên, có biên giới là Hắc Thạch Dục này, Mã tổng đốc quét ngang thảo nguyên, bộ tộc này đã chống cự ở đây rất kịch liệt, nhưng cuối cùng cũng bị công phá, diệt sạch toàn bộ, cho nên có rất nhiều thi thể.

Tiểu Báo Tử khoát khoát tay, ngăn lời hắn nói, đương nhiên hắn biết chuyện gì xảy ra, Đại Tán hướng diệt Bắc Nguyên, tạo ra một cơ nghiệp muôn đời bất hủ, nhưng đối với người Bắc Nguyên mà nói, đó là tai họa ngập đầu, cái gọi là nhất tướng công thành vạn cốt khô, đó chính là nói Mã Thiên Trường, thành tựu cho Đại Tán, thành tựu cho Yến Văn Thiên, nhưng cũng từ số lượng hài cốt trên đất, có trời mới biết đã chết bao nhiêu người.

Tiểu Báo Tử hoàn toàn không có ý kiến gì với việc Bắc Nguyên bị diệt, hắn không để trong lòng chuyện Bắc Nguyên bị diệt.

Nhưng không ai vì hành vi diệt chủng mà sinh ra một cảm giác khoái cảm âm tàn cả, nhìn thấy nhiều hài cốt như vậy, hắn vẫn sinh ra khó chịu, dù sao nơi đây là lãnh địa của hắn, không ai muốn trong nhà mình chôn cất nhiều thi cốt như vậy, đúng không?

Xuyên qua Hắc Thạch Dục, tâm trạng mọi người lộ ra một chút nặng nề, dù là ai khi đối mặt với nhiều thi cốt như vậy, tâm tình cũng không tốt, nhưng mà, sau khi mọi người xuyên qua Hắc Thạch Dục, tâm tình phiền muộn cũng thoải mái hơn một chút.

- Đúng là một nơi xinh đẹp a!

Sau khi đi qua Hắc Thạch Dục, chính là một gò núi, chỉ thấy núi thấp phập phồng, dòng sông chảy ngang, địa thế hơi nghiêng về hướng đông nam, xen kẽ giữa núi thấp và đồi chính là một con sông chảy qua, có nhiều dòng sông phân nhánh, giao nhau, hình thành một hệ thống kênh rạch chằng chịt, dòng sông nuôi dưỡng cỏ cây của thảo nguyên.

Phong cảnh đẹp thì đẹp, nhưng tính cảnh trên thảo nguyên, làm cho người ta cảm thán.

- Đúng là con mẹ nó sát cảnh!

Chu sọ mở miệng chửi một câu.

Trên thảo nguyên có người, có dê, có trâu, nhưng không nhiều lắm, hơn mười người, hơn mười đầu trâu và hơn mười dê đầu, mà chung quanh bọn họ, là một bầy sói.

Đàn sói trên thảo nguyên, lúc xảy ra chiến tranh, người được lợi nhất chính là đàn sói, sau khi trải qua trận bão tuyết trăm năm khó gặp, nguyên khí thảo nguyên đại thương, đàn sói phát hiện, đột nhiên có nhiều đồ ăn hơn, nhiều đến mức không cần phải đi săn, khắp nơi đều là thi thể, khắp nơi đều là bữa ăn ngon, người trên thảo nguyên dùng sói làm đồ dâng, dùng đàn sói làm tấm gương, sau một hồi đại chiến diệt tộc, thi thể của bọn họ nuôi mập đàn sói, cũng có thể nói là chết có ý nghĩa!

- Xem ra đám người kia là những người sống sót còn lại, đều là một ít người già yếu.

Nhìn đàn sói vây khốn bọn người này, Tiểu Báo Tử nhú mày.

- Mạng của bọn họ thật tốt, không ngờ tránh được một kiếp, còn sống tới bây giờ.

Giang Hiểu nói ra.

- Trên thảo nguyên còn không ít người già yếu, Mã Thiên Trường chỉ giết chết người cường tráng, lưu lại những người già yếu để bọn họ tự sinh tự diệt, đại đa số người đã không còn sức lao động tay chân, nhưng vẫn có một ít người ương ngạnh sống sót!

Tiểu Báo Tử vỗ vỗ thân thể tiểu Độc một cái, bảo nó xông tới.

- NGAO...OOO...

Một âm thanh vang vọng từ trong miệng của tiểu Độc tru lên, âm thanh tản ra khắp nơi.

Bầy sói đang vây công đám người già yếu, đột nhiên ngừng lại, quay đầu nhìn về phương hướng của tiểu Độc, trong ánh mắt, toát ra ý tứ hoảng sợ và thần phục.

Bọn sói này rất hung tàn, nhưng chỉ là hung tàn, cũng chỉ là đàn sói bình thường, tiểu Độc đã là yêu thú, trên người chảy huyết thống của Hoang Thú thời Thượng Cổ, đối với đồng loại, trời sinh đã có lực chấn nhiếp đàn sói, hơn nữa mấy năm gần đây, thực lực tiểu Độc tăng nhiều, hấp thu quyền ý của cường giả Bát phẩm, sớm đã không phải là đàn sói trước mắt có thể so sánh, chỉ tru lên một tiếng, đã đủ làm cho đàn sói trước mặt thần phục, đương nhiên, hình như lang vương trong đàn sói không cam lòng, nhưng mà, chỉ một kích, một đạo tia chớp màu bạc xuất hiện, móng vuốt của tiểu Độc đã xé nát đầu của lang vương ra làm hai, ngay cả thi thể của lang vương cũng bị xé thành hai nửa.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

506. Chương 522: Vấn Đề Nhân Khẩu Ở Đất Phong. (3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 522: Vấn đề nhân khẩu ở đất phong. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Điểm chết người nhất là, hiện tại Hỏa Hồng Tinh của hắn chỉ có thể nhiếp ra một lần, bởi vì công việc này hao phí rất nhiều tinh lực và thể lực, cho dù là tu vi Thất phẩm hiện tại của hắn, thân thể dịch cân giới, cũng chỉ có thể duy trì trạng thái này trong một nén hương, mà thân hồn càng cường đại, muốn nhiếp ra càng hao phí nhiều thời gian, sau khi vận dụng một lần, muốn tiếp tục dùng lần thứ hai, ít nhất phải đợi ba ngày sau, mà đối với sinh vật như vậy, không nói hồn phách bị nhiếp đi hơn phân nửa, chỉ cần mất đi một nửa hồn phách, sống được tối đa không quá một giờ.

Cho nên, đối với sinh vật có hồn phách cường đại, Tiểu Báo Tử không thể dùng cách này.

Chỉ có thể đợi đến lúc tu vi của mình cường đại, uy lực của Hỏa Hồng Tinh tăng lên một bậc, mới có ý niệm này.

Cách Hắc Vĩ Nguyên, tốc độ của cả đội ngũ tăng lên rất nhiều, rốt cục nửa tháng sau, cũng tới lãnh địa.

Đất phong của Thiết Không Dục và đất phong của Tiểu Báo Tử liền kề nhau, nhưng đất phong lại xa xôi hơn Tiểu Báo Tử một chút, cần phải đi qua đất phong của Tiểu Báo Tử, đi thêm sáu trăm dặm, cho nên, hai đội nhân mã tới lãnh địa của Tiểu Báo Tử thì tách ra, Thiết Không Dục cần phải đi vòng qua Hắc Thạch Dục. Chỉ có như vậy, mới có thể dùng tốc độ nhanh nhất đi tới đất phong của mình, mà Tiểu Báo Tử, thì mang theo một đám thủ hạ dưới tay đi dò xét lãnh địa của mình.

Hắc Thạch Dục!

Đây chính là tên của đất phong, nhưng trên thực tế, Hắc Thạch Dục chỉ là một cái tên đại khái.

Ở đây là phía bắc của thảo nguyên, Hắc Thạch Dục chính là tên của một cái hạp cốc do hai tòa núi thấp tạo thành. Bởi vì đá trong hạp cốc đều là màu đen, cho nên mới có tên gọi là Hắc Thạch Dục.

Hạp cốc không dài, chỉ có lộ trình ba bốn dặm, trong cốc đá vụn khắp nơi, hai bên của vách núi đều là bụi cỏ và dây leo, cũng có đá tảng lộ ra, đều là màu đen, hoặc lớn hoặc nhỏ, ở xa xa nhìn lại, cái hạp cốc này giống như một thông đạo màu đen. Đi vào Hắc Thạch Dục, Tiểu Báo Tử cũng đã xuống ngựa, hắn dẫn theo thủ hạ đi vào Hắc Thạch Dục, vừa đi vào Hắc Thạch Dục, đã nhìn thấy một bộ hài cốt dựa vào một tảng đá lớn, hài cốt cũng không được trọn vẹn đầy đủ, chỉ còn lại nửa thân trên, vải trên thi cốt cũng đã bị phong hóa, bay phất phơ trong gió, nhìn cảnh này vô cùng thê lương.

Lại đi về phía trước, bước vào trong hạp cốc, lúc này mới phát hiện trong cốc phủ kín bởi thi cốt, tất cả đều không được trọn vẹn đầy đủ, phần lớn là bị dã thú trên thảo nguyên gặm thành nhiều mảnh nhỏ, trên thực tế, có thể lưu lại chút xương cốt đã là không tệ rồi.

- Đại nhân, Hắc Thạch Dục này thuộc về một bộ tộc trung bình ở thảo nguyên, có biên giới là Hắc Thạch Dục này, Mã tổng đốc quét ngang thảo nguyên, bộ tộc này đã chống cự ở đây rất kịch liệt, nhưng cuối cùng cũng bị công phá, diệt sạch toàn bộ, cho nên có rất nhiều thi thể.

Tiểu Báo Tử khoát khoát tay, ngăn lời hắn nói, đương nhiên hắn biết chuyện gì xảy ra, Đại Tán hướng diệt Bắc Nguyên, tạo ra một cơ nghiệp muôn đời bất hủ, nhưng đối với người Bắc Nguyên mà nói, đó là tai họa ngập đầu, cái gọi là nhất tướng công thành vạn cốt khô, đó chính là nói Mã Thiên Trường, thành tựu cho Đại Tán, thành tựu cho Yến Văn Thiên, nhưng cũng từ số lượng hài cốt trên đất, có trời mới biết đã chết bao nhiêu người.

Tiểu Báo Tử hoàn toàn không có ý kiến gì với việc Bắc Nguyên bị diệt, hắn không để trong lòng chuyện Bắc Nguyên bị diệt.

Nhưng không ai vì hành vi diệt chủng mà sinh ra một cảm giác khoái cảm âm tàn cả, nhìn thấy nhiều hài cốt như vậy, hắn vẫn sinh ra khó chịu, dù sao nơi đây là lãnh địa của hắn, không ai muốn trong nhà mình chôn cất nhiều thi cốt như vậy, đúng không?

Xuyên qua Hắc Thạch Dục, tâm trạng mọi người lộ ra một chút nặng nề, dù là ai khi đối mặt với nhiều thi cốt như vậy, tâm tình cũng không tốt, nhưng mà, sau khi mọi người xuyên qua Hắc Thạch Dục, tâm tình phiền muộn cũng thoải mái hơn một chút.

- Đúng là một nơi xinh đẹp a!

Sau khi đi qua Hắc Thạch Dục, chính là một gò núi, chỉ thấy núi thấp phập phồng, dòng sông chảy ngang, địa thế hơi nghiêng về hướng đông nam, xen kẽ giữa núi thấp và đồi chính là một con sông chảy qua, có nhiều dòng sông phân nhánh, giao nhau, hình thành một hệ thống kênh rạch chằng chịt, dòng sông nuôi dưỡng cỏ cây của thảo nguyên.

Phong cảnh đẹp thì đẹp, nhưng tính cảnh trên thảo nguyên, làm cho người ta cảm thán.

- Đúng là con mẹ nó sát cảnh!

Chu sọ mở miệng chửi một câu.

Trên thảo nguyên có người, có dê, có trâu, nhưng không nhiều lắm, hơn mười người, hơn mười đầu trâu và hơn mười dê đầu, mà chung quanh bọn họ, là một bầy sói.

Đàn sói trên thảo nguyên, lúc xảy ra chiến tranh, người được lợi nhất chính là đàn sói, sau khi trải qua trận bão tuyết trăm năm khó gặp, nguyên khí thảo nguyên đại thương, đàn sói phát hiện, đột nhiên có nhiều đồ ăn hơn, nhiều đến mức không cần phải đi săn, khắp nơi đều là thi thể, khắp nơi đều là bữa ăn ngon, người trên thảo nguyên dùng sói làm đồ dâng, dùng đàn sói làm tấm gương, sau một hồi đại chiến diệt tộc, thi thể của bọn họ nuôi mập đàn sói, cũng có thể nói là chết có ý nghĩa!

- Xem ra đám người kia là những người sống sót còn lại, đều là một ít người già yếu.

Nhìn đàn sói vây khốn bọn người này, Tiểu Báo Tử nhú mày.

- Mạng của bọn họ thật tốt, không ngờ tránh được một kiếp, còn sống tới bây giờ.

Giang Hiểu nói ra.

- Trên thảo nguyên còn không ít người già yếu, Mã Thiên Trường chỉ giết chết người cường tráng, lưu lại những người già yếu để bọn họ tự sinh tự diệt, đại đa số người đã không còn sức lao động tay chân, nhưng vẫn có một ít người ương ngạnh sống sót!

Tiểu Báo Tử vỗ vỗ thân thể tiểu Độc một cái, bảo nó xông tới.

- NGAO...OOO...

Một âm thanh vang vọng từ trong miệng của tiểu Độc tru lên, âm thanh tản ra khắp nơi.

Bầy sói đang vây công đám người già yếu, đột nhiên ngừng lại, quay đầu nhìn về phương hướng của tiểu Độc, trong ánh mắt, toát ra ý tứ hoảng sợ và thần phục.

Bọn sói này rất hung tàn, nhưng chỉ là hung tàn, cũng chỉ là đàn sói bình thường, tiểu Độc đã là yêu thú, trên người chảy huyết thống của Hoang Thú thời Thượng Cổ, đối với đồng loại, trời sinh đã có lực chấn nhiếp đàn sói, hơn nữa mấy năm gần đây, thực lực tiểu Độc tăng nhiều, hấp thu quyền ý của cường giả Bát phẩm, sớm đã không phải là đàn sói trước mắt có thể so sánh, chỉ tru lên một tiếng, đã đủ làm cho đàn sói trước mặt thần phục, đương nhiên, hình như lang vương trong đàn sói không cam lòng, nhưng mà, chỉ một kích, một đạo tia chớp màu bạc xuất hiện, móng vuốt của tiểu Độc đã xé nát đầu của lang vương ra làm hai, ngay cả thi thể của lang vương cũng bị xé thành hai nửa.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

507. Chương 523: Vấn Đề Nhân Khẩu Ở Đất Phong. (4)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 523: Vấn đề nhân khẩu ở đất phong. (4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Nhìn xem tiểu Độc dẫn đàn sói đi xa, đám người già có cảm giác sống sót vượt qua tai nạn, Tiểu Báo Tử than nhẹ một tiếng.

- Giang Hiểu, người mang những người này tìm một nơi an trí cho bọn họ, Ôn Đô, người đi theo đi, người cũng là người trong thảo nguyên, câu thông tương đối dễ dàng, nói cho bọn họ biết, từ giờ trở đi, ta chính là chủ nhân của bọn họ.

- Vâng, chủ nhân!

Ôn Đô khom người bái tạ Tiểu Báo Tử thật sâu, đi theo đằng sau Giang Hiểu, đi về phía đám người già kia.

- Vương Thành!

- Có thuộc hạ, dẫn theo các huynh đệ tìm hiểu tình hình xung quanh, tìm một nơi để hạ trại, những ngày này, tất cả mọi người đều mệt mỏi, nghỉ ngơi sớm đi!

- Vâng!

Wương Thành lĩnh mệnh rời đi.

Wương Thành với tư cách là phó thống lĩnh của thủy quân Gianh Thành, Vương Thành dẫn binh đi rất có nghề, dù chưa đánh qua trận đại chiến nào, nhưng dùng để chỉ huy trăm người, vẫn dư xài.

Sau khi an bài tốt tất cả, Tiểu Báo Tử tung người nhảy lên, sử dụng Thừa Long Ngự Phong Quyết, bắt đầu dò xét địa bàn của mình.

Đất phong sáu trăm dặm, cũng không chỉ có diện tích, mà là phương viên, tính toán như vậy, lấy Hắc Thạch Dục làm cửa vào, phương viên sáu trăm dặm, đã tương đương với một đại châu của Đại Tấn, bằng diện tích hai tiểu châu, diện tích lớn như vậy, cho dù bay trên không trung, Tiểu Báo Tử cũng chỉ mơ hồ nhìn thấy toàn cảnh, đất phong của hắn, chủ yếu là đồi núi, nhưng ở biên giới phía tây có một rặng núi lớn, thế đất ở phía tây cao hơn phía đông, mà con sông lớn rõ ràng là chảy ra từ rặng núi lớn đó.

- Địa phương này, đúng là rất tốt, nhưng đáng tiếc, người quá ít.

Người quá ít!

Đối với Tiểu Báo Tử thì đây chính là đại phiền toái, cũng là đại phiền toái của tất cả các thế lực, gia tộc khi đến đất phong của mình.

Một khối đất phong, muốn kiến thiết, nhất định phải có người, không có người, người có đất phong cũng vô dụng, chẳng khác gì một khối đất hoang.

Bắc Nguyên đã bị diệt, thậm chí có thể nói, đã vong tộc diệt chủng, một thảo nguyên rộng lớn, hiện giờ ở trong tình trạng thiếu vắng dân cư, mà ở phía tây ở đây, là một rặng núi lớn, không ai biết đầu sơn mạch này trải dài bao nhiêu, cũng không người nào biết, bên trong tòa núi này có gì, rộng lớn mênh mông, rặng núi này rất cổ xưa, đồng thời cũng rất lạnh, quanh năm bị băng tuyết bao trùm, trừ một ít cường giả ưa thích dò xét ra, không có người nào dám đi vào bên trong rặng núi này, chớ đừng nói chỉ là có người ở.

Sơn mạch, cường giả có thể vượt qua, nhưng người bình thường không được, tất cả mọi người biết rõ đường sau sơn mạch còn có quốc gia, còn có rất nhiều người, nhưng muốn vượt qua rặng núi này, chỉ có thể bay.

Mà rằng núi này trải dài mấy vạn dặm, cho nên, từ xưa tới nay, bên trong núi này không xuất hiện người ở, chớ đừng nói chi là chiến tranh.

Mặt tây nam, chính là tây bắc của Đại Tấn, chỗ đó, có một phiên thổ địa khổng lồ, được gọi là Tây Vực, diện tích của Tây Vực cũng tương đương với Đại Tấn, nhưng khác với Đại Tấn, nó không thống nhất. có mấy trăm quốc gia lớn nhỏ, mỗi năm đều có chiến tranh, đánh nhau diễn ra không ngừng, nhưng mà, những năm gần đây, nghe nói thế cục đã có chút hòa hoãn, mấy đại quốc cũng thập phần giàu có và đông đúc, cũng có thông thương sinh ý với Đại Tấn, các nước Tây Vực, đặc sản là các loại hương liệu, bảo thạch cùng nhiều đặc sản khác, những thứ này, nếu bán cho Đại Tấn, giá trị tăng lên gấp mười lần, đồng thời, thương phẩm của Đại Tấn cũng bán sang Tây Vực, giá trị cũng tăng lên gấp mười lần, nhưng mà, Tây Vực và Đại Tấn ngăn cách với địa phương của Tiểu Báo Tử bằng một sa mạc vạn dặm, còn cách nhau một cái hồ Hàn Hải bao la bát ngát, chỉ có một thương lộ đi thông qua, giống như con đường tơ lụa ở kiếp trước của Tiểu Báo Tử, trên con đường này đạo phỉ rất nhiều, chỉ có một số ít thương nhân giàu có mới có thể đi thông thương giữa hai bên.

Đối với Tiểu Báo Tử mà nói, có lẽ sau này các nước Tây Vực sẽ hữu dụng với hắn, nhưng hiện tại, không có giá trị gì, hắn cần không phải là thương phẩm, là nhân khẩu, đại lượng nhân khẩu.

Lại nhìn về hướng chính đông và chính nam, chính là đất phong của hai ngàn nhân sĩ, cũng gặp phải vấn đề giống như hắn, đều thiếu khiết nhân khẩu, thảo nguyên trống trải, căn bản là không có người, cho dù muốn nghĩ cách cũng không có khả năng.

Hướng chính bắc thì sao?

Đó là băng nguyên, băng nguyên bao la bát ngát, đừng nói là người, ngay cả cỏ cũng không có.

- Mẹ kiếp, xem ra vẫn nên nghĩ cách từ Đại Tấn a!

Trong lòng Tiểu Báo Tử âm thầm định giá, đây là lãnh địa của hắn, hắn cũng cần nhân khẩu, nhưng mà, hắn cũng không muốn nhìn thấy trong lãnh địa của mình toàn người mất xanh, mất mũi sâu và cao a, cho nên cuối cùng, hắn quyết định đánh chủ ý về phía Đại Tấn.

- Hắc hắc, Yến Vân Thiên đánh chủ ý hay thật, phong đất cho rất nhiều người ở phương bắc, vừa không có nhân khẩu, nếu muốn khởi nghiệp ở Bắc Nguyên này, không có mấy trăm năm là không thể nào, mà đợi tới mấy trăm năm sau, khẳng định sẽ xuất hiện cảnh chư hầu tranh bá, muốn uy hiếp được Đại Tấn, khó càng thêm khó, chẳng những Đại Tấn có thêm ba châu, mà còn hóa giải uy hiếp từ phương bắc, đúng là cao a, bởi như vậy, nhân khẩu rất thừa thớt, chính là muốn làm cho đám chư hầu như chúng ta bắt người cướp của để tăng nhân khẩu a, hắn đem thổ địa ở đông bắc, đều phân cho tất cả các đại gia tộc, cao môn đại phiệt, còn những môn phái như Thiên Long Đạo, bởi vì thiếu nhân khẩu, những môn phái này sẽ trắng trợn tiến hành bắt người ở các bộ tộc xung quanh đông bắc, để tăng thêm nhân khẩu cho mình. Bởi làm vậy, chẳng những dập tan hi vọng giương lên của tất cả các bộ tộc Bắc Nguyên, mà còn giải quyết rất nhiều tai họa ngầm ở Đại Tấn, chỉ cần triều đình Đại Tấn không loạn, trong thiên hạ này, sẽ không còn lực lượng gì có thể uy hiếp được nó, kế tiếp thì sao? Yến Vân Thiên sẽ làm cái gì?

Nghĩ đi nghĩ lại, bỗng nhiên Tiểu Báo Tử nghĩ tới hoàng đế Đại Tấn, hắn có hứng thú thành lập một công lao sự nghiệp bất hủ muôn đời a.

- Yến Vân Thiên, Mã Thiên Trường, đúng là một đôi quân thần lợi hại a, Mã Thiên Trường vô thanh vô tức, âm thầm giấu tài ở Vân Châu mười năm, một khi động thủ, dùng thế lôi đình vạn quân diệt Bắc Nguyên. Yến Vân Thiên mượn chuyện Bắc Nguyên bị diệt, không chỉ thành công tiêu diệt uy hiếp từ Bắc Nguyên, còn cắt đất phong hầu khắp bốn phía, đem ánh mắt tất cả đại thế gia trong nước dời đến thảo nguyên, mỗi một nhà đều có đất phong, sẽ tập trung vào đó, làm cho những thế gia này kiêng kỵ lẫn nhau, cho dù tất cả mọi người đều biết đất phong này là một cục thịt mỡ có độc.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

508. Chương 523: Vấn Đề Nhân Khẩu Ở Đất Phong. (4)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 523: Vấn đề nhân khẩu ở đất phong. (4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Nhìn xem tiểu Độc dẫn đàn sói đi xa, đám người già có cảm giác sống sót vượt qua tai nạn, Tiểu Báo Tử than nhẹ một tiếng.

- Giang Hiểu, người mang những người này tìm một nơi an trí cho bọn họ, Ôn Đô, người đi theo đi, người cũng là người trong thảo nguyên, câu thông tương đối dễ dàng, nói cho bọn họ biết, từ giờ trở đi, ta chính là chủ nhân của bọn họ.

- Vâng, chủ nhân!

Ôn Đô khom người bái tạ Tiểu Báo Tử thật sâu, đi theo đằng sau Giang Hiểu, đi về phía đám người già kia.

- Vương Thành!

- Có thuộc hạ, dẫn theo các huynh đệ tìm hiểu tình hình xung quanh, tìm một nơi để hạ trại, những ngày này, tất cả mọi người đều mệt mỏi, nghỉ ngơi sớm đi!

- Vâng!

Wương Thành lĩnh mệnh rời đi.

Wương Thành với tư cách là phó thống lĩnh của thủy quân Gianh Thành, Vương Thành dẫn binh đi rất có nghề, dù chưa đánh qua trận đại chiến nào, nhưng dùng để chỉ huy trăm người, vẫn dư xài.

Sau khi an bài tốt tất cả, Tiểu Báo Tử tung người nhảy lên, sử dụng Thừa Long Ngự Phong Quyết, bắt đầu dò xét địa bàn của mình.

Đất phong sáu trăm dặm, cũng không chỉ có diện tích, mà là phương viên, tính toán như vậy, lấy Hắc Thạch Dục làm cửa vào, phương viên sáu trăm dặm, đã tương đương với một đại châu của Đại Tấn, bằng diện tích hai tiểu châu, diện tích lớn như vậy, cho dù bay trên không trung, Tiểu Báo Tử cũng chỉ mơ hồ nhìn thấy toàn cảnh, đất phong của hắn, chủ yếu là đồi núi, nhưng ở biên giới phía tây có một rặng núi lớn, thế đất ở phía tây cao hơn phía đông, mà con sông lớn rõ ràng là chảy ra từ rặng núi lớn đó.

- Địa phương này, đúng là rất tốt, nhưng đáng tiếc, người quá ít.

Người quá ít!

Đối với Tiểu Báo Tử thì đây chính là đại phiền toái, cũng là đại phiền toái của tất cả các thế lực, gia tộc khi đến đất phong của mình.

Một khối đất phong, muốn kiến thiết, nhất định phải có người, không có người, người có đất phong cũng vô dụng, chẳng khác gì một khối đất hoang.

Bắc Nguyên đã bị diệt, thậm chí có thể nói, đã vong tộc diệt chủng, một thảo nguyên rộng lớn, hiện giờ ở trong tình trạng thiếu vắng dân cư, mà ở phía tây ở đây, là một rặng núi lớn, không ai biết đầu sơn mạch này trải dài bao nhiêu, cũng không người nào biết, bên trong tòa núi này có gì, rộng lớn mênh mông, rặng núi này rất cổ xưa, đồng thời cũng rất lạnh, quanh năm bị băng tuyết bao trùm, trừ một ít cường giả ưa thích dò xét ra, không có người nào dám đi vào bên trong rặng núi này, chớ đừng nói chi là có người ở.

Sơn mạch, cường giả có thể vượt qua, nhưng người bình thường không được, tất cả mọi người biết rõ đằng sau sơn mạch còn có quốc gia, còn có rất nhiều người, nhưng muốn vượt qua rặng núi này, chỉ có thể bay.

Mà rặng núi này trải dài mấy vạn dặm, cho nên, từ xưa tới nay, bên trong núi này không xuất hiện người ở, chớ đừng nói chi là chiến tranh.

Mặt tây nam, chính là tây bắc của Đại Tấn, chỗ đó, có một phiên thổ địa khổng lồ, được gọi là Tây Vực, diện tích của Tây Vực cũng tương đương với Đại Tấn, nhưng khác với Đại Tấn, nó không thống nhất. có mấy trăm quốc gia lớn nhỏ, mỗi năm đều có chiến tranh, đánh nhau diễn ra không ngừng, nhưng mà, những năm gần đây, nghe nói thế cục đã có chút hòa hoãn, mấy đại quốc cũng thập phần giàu có và đông đúc, cũng có thông thương sinh ý với Đại Tấn, các nước Tây Vực, đặc sản là các loại hương liệu, bảo thạch cùng nhiều đặc sản khác, những thứ này, nếu bán cho Đại Tấn, giá trị tăng lên gấp mười lần, đồng thời, thương phẩm của Đại Tấn cũng bán sang Tây Vực, giá trị cũng tăng lên gấp mười lần, nhưng mà, Tây Vực và Đại Tấn ngăn cách với địa phương của Tiểu Báo Tử bằng một sa mạc vạn dặm, còn cách nhau một cái hồ Hàn Hải bao la bát ngát, chỉ có một thương lộ đi thông qua, giống như con đường tơ lụa ở kiếp trước của Tiểu Báo Tử, trên con đường này đạo phỉ rất nhiều, chỉ có một số ít thương nhân giàu có mới có thể đi thông thương lộ giữa hai bên.

Đối với Tiểu Báo Tử mà nói, có lẽ sau này các nước Tây Vực sẽ hữu dụng với hắn, nhưng hiện tại, không có giá trị gì, hắn cần không phải là thương phẩm, là nhân khẩu, đại lượng nhân khẩu.

Lại nhìn về hướng chính đông và chính nam, chính là đất phong của hai ngàn nhân sĩ, cũng gặp phải vấn đề giống như hắn, đều thiếu kiệt nhân khẩu, thảo nguyên trống trải, căn bản là không có người, cho dù muốn nghĩ cách cũng không có khả năng.

Hướng chính bắc thì sao?

Đó là băng nguyên, băng nguyên bao la bát ngát, đừng nói là người, ngay cả cỏ cũng không có.

- Mẹ kiếp, xem ra vẫn nên nghĩ cách từ Đại Tấn a!

Trong lòng Tiểu Báo Tử âm thầm định giá, đây là lãnh địa của hắn, hắn cũng cần nhân khẩu, nhưng mà, hắn cũng không muốn nhìn thấy trong lãnh địa của mình toàn người mắt xanh, mũi sâu và cao a, cho nên cuối cùng, hắn quyết định đánh chủ ý về phía Đại Tấn.

- Hắc hắc, Yên Vân Thiên đánh chủ ý hay thật, phong đất cho rất nhiều người ở phương bắc, vừa không có nhân khẩu, nếu muốn khởi nghiệp ở Bắc Nguyên này, không có mấy trăm năm là không thể nào, mà đợi tới mấy trăm năm sau, khẳng định sẽ xuất hiện cảnh chư hầu tranh bá, muốn uy hiếp được Đại Tấn, khó càng thêm khó, chẳng những Đại Tấn có thêm ba châu, mà còn hóa giải uy hiếp từ phương bắc, đúng là cao a, bởi như vậy, nhân khẩu rất thừa thớt, chính là muốn làm cho đám chư hầu như chúng ta bắt người cướp của để tăng nhân khẩu a, hắn đem thổ địa ở đông bắc, đều phân cho tất cả các đại gia tộc, cao môn đại phiệt, còn những môn phái như Thiên Long Đạo, bởi vì thiếu nhân khẩu, những môn phái này sẽ trắng trợn tiến hành bắt người ở các bộ tộc xung quanh đông bắc, để tăng thêm nhân khẩu cho mình. Bởi làm vậy, chẳng những dập tan hi vọng giương lên của tất cả các bộ tộc Bắc Nguyên, mà còn giải quyết rất nhiều tai họa ngầm ở Đại Tấn, chỉ cần triều đình Đại Tấn không loạn, trong thiên hạ này, sẽ không còn lực lượng gì có thể uy hiếp được nó, kế tiếp thì sao? Yên Vân Thiên sẽ làm cái gì?

Nghĩ đi nghĩ lại, bỗng nhiên Tiểu Báo Tử nghĩ tới hoàng đế Đại Tấn, hắn có hứng thú thành lập một công lao sự nghiệp bất hủ muôn đời a.

- Yên Vân Thiên, Mã Thiên Trường, đúng là một đôi quân thần lợi hại a, Mã Thiên Trường vô thanh vô tức, âm thầm giấu tài ở Vân Châu mười năm, một khi động thủ, dùng thế lôi đình vạn quân diệt Bắc Nguyên. Yên Vân Thiên mượn chuyện Bắc Nguyên bị diệt, không chỉ thành công tiêu diệt uy hiếp từ Bắc Nguyên, còn cắt đứt phong hầu khắp bốn phía, đem ánh mắt tất cả đại thế gia trong nước dời đến thảo nguyên, mỗi một nhà đều có đất phong, sẽ tập trung vào đó, làm cho những thế gia này kiêng kỵ lẫn nhau, cho dù tất cả mọi người đều biết đất phong này là một cục thịt mỡ có độc.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

509. Chương 524: Vấn Đề Nhân Khẩu Ở Đất Phong. (5)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 524: Vấn đề nhân khẩu ở đất phong. (5)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Tiểu Báo Tử nhẹ nhàng hít mắt lại, nhớ tới bản đồ phong hầu của Bắc Nguyên rồi lại tiếp:

- Nhưng không ai muốn ném đi khối thịt này, đều sẽ phái người đến tăng cường thực lực cho đất phong của mình, đồng thời cũng lưu lại một đường lui cho gia tộc, những thế gia này, những đại phiệt này, không một nhà nào lương thiện cả, tất cả đều tồn tại mấy trăm năm, thậm chí mấy vạn năm, thời điểm ở Trung Nguyên, đều vì lợi ích của mình, cho nên mâu thuẫn đều được ẩn giấu rất sâu, nhưng đến Bắc Nguyên, đất phong nằm trần trụi ở đó, cho dù hiện giờ không có mâu thuẫn, tương lai cũng xảy ra mâu thuẫn, đến lúc đó phải xem ai hung ác hơn, phân tán lực chú ý của tất cả đại thế gia, cũng đem ánh mắt nhìn chằm chằm vào Đại Tấn lên Bắc Nguyên, làm cho lực ảnh hưởng trong nước từ từ yếu bớt.

- Ha ha, may mắn là đất phong của lão tử nằm cách bọn chúng rất xa, cũng có thể học Mã Thiên Trường giấu tài, nhân khẩu, nhân khẩu a, đây là một nan đề, nhưng cũng không phải không thể giải quyết, nhưng căn cơ của ta quá nhỏ bé, chỉ sợ tranh giành không lại những người kia, đành phải nghĩ biện pháp.

Đứng giữa không trung, nhìn mảnh đất phong rộng lớn phía dưới, Tiểu Báo Tử nhíu mày suy nghĩ.

Chiêu mộ dân chúng từ Đại Tấn không thực tế, không nói tới Đại Tấn không cho phép làm ra cử động này, cho dù có cho phép, cũng không có người nào nguyện ý đi tới phương bắc khắc nghiệt này sinh sống cả, chỉ có ngu ngốc mới làm thế, Đại Tấn phồn hoa không ở, chạy tới nơi chim không thềm ỉa này sinh sống làm cái gì?

Như vậy, có dạng người nào nguyện ý rời Đại Tấn đi tới đây sinh sống?

Bỗng nhiên hàn quang trong mắt Tiểu Báo Tử lóe lên, một suy nghĩ đáng sợ xuất hiện trong óc của hắn.

Không đúng!

Một chiêu này của Tấn để nhìn thì rất hay, nhưng trên thực tế vẫn còn một khả năng lật bàn a, chỉ cần lật bàn là Đại Tấn sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục a!

- Nếu như ta là gia chủ của các cao môn đại phiệt kia, dưới tình huống như vậy, ta sẽ phát động chiến tranh, ủng hộ Bái Hỏa Giáo ở phía nam khởi sự, hiện tại Đại Tấn nhìn thì ổn định, nhưng nếu những cao môn đại phiệt này tận lực phát động chiến tranh. Như vậy, vô cùng có khả năng đem trọn Đại Tấn biến thành một nơi hỗn loạn, chỉ cần những cao môn đại phiệt này giữ vững một điểm thăng bằng, làm cho trận chiến tranh này kéo dài mười năm hai mươi năm, khi đó, nhất định sẽ có lưu dân xuất hiện ở bốn phía, trôi giạt khắp nơi, muốn có bao nhiêu người sẽ có bấy nhiêu người, chỉ cần dùng chút thủ đoạn, là có thể dời đám lưu dân này tới lãnh địa của mình. Bởi như vậy, sẽ có nhân khẩu a, bây giờ nhìn thì thấy căn cơ của Đại Tấn rất vững chắc, nhưng nếu những đại thế gia này đồng lòng phát động, nhất định sẽ thành công, huống chi, nếu như tâm tư của bọn họ sâu một chút, căn bản là không cần cưỡng ép thôi động, chỉ cần đánh tâm tư lên mấy tên hoàng tử là được. Bởi như vậy, chỉ cần đánh chủ ý lên hoàng tộc Đại Tấn, đem trọn Trung Nguyên đảo loạn, cũng có được rất nhiều nhân khẩu, về phần sau khi Trung Nguyên đại loạn thành thế nào, ở trong mắt các thế gia, cao môn đại phiệt có đất phong, hoàn toàn không liên quan tới bọn họ, nhiều nhất là thay triều đổi đại, đến lúc đó, Trung Nguyên vẫn là căn cơ của bọn họ, còn đất phong ở phương bắc, sẽ tăng thực lực và tạo con đường lui cho mình, ta xxx con mẹ nó, tại sao ta lại nghĩ ra cái chủ ý thiếu đạo đức như vậy!

- Hoàng thượng a, ngài nhất định phải làm a, thiên hạ sắp loạn rồi!

Đại Tấn Kiên Châu, kinh thành, áo đạo màu trắng, ba sợi râu dài theo gió phiêu động, vẻ mặt Minh Nguyệt Thăng lúc này sâu khổ, nhìn thiên hạ chỉ tôn trước mặt, hướng về Yến Văn Thiên nói ra.

- Những cái thế gia đại tộc kia, vì lợi ích của mình, chuyện gì cũng có thể làm ra a.
- Ta biết rõ, đương nhiên ta biết rõ, ta làm như vậy, chính là đưa thiên hạ vào hiểm địa, nhưng mà, đây chẳng phải là cơ hội khó có được cho chúng ta sao?

Yến Vân Thiên cười nói.

- Như thế nào, Nguyệt Thăng huynh, người sợ?
- Sợ thì không phải, ta chỉ lo lắng đến lúc đó không khống chế được cục diện thôi!

Minh Nguyệt Thăng nói ra.

- Hoàng Thượng, ngài ngẫm lại, những thế gia đại phiệt kia cũng không dễ dàng đối phó a, hiện tại ngài đã diệt Bắc Nguyên, có thể nói là lập nên cơ nghiệp trước nay chưa từng có, những thánh hoàng thời cổ đại cũng không bằng, ta thấy, không bằng ngài nên giao cho hậu thế làm thì hơn, cũng nên cho bọn họ hi vọng, bằng không, một mình ngài làm xong việc này, hậu thế mất đi mục tiêu phấn đấu, chuyện này không nên làm quá tuyệt, đúng không?

- Ha ha ha ha...

Một phen lí do thoái thác làm cho Tấn đế cười ha hả, chỉ vào mũi Minh Nguyệt Thăng mắng.

- Người đang khích ta? Hay là đang mắng ta? Có chuyện gì cứ việc nói thẳng, ta và người nói chuyện, không nên vòng vo làm gì a.
- Bệ hạ, không phải ta vòng vo với ngài, ta đang nói chuyện thực tế với ngài a, hành vi của ngài, tính nguy hiểm quá lớn, ta không đồng ý!
- Tính nguy hiểm quá lớn, tiền lãi cũng rất lớn a!

Tấn đế lên tiếng.

- Nhưng một khi thất bại Đại Tấn sẽ diệt vong a!

Minh Nguyệt Thăng nói ra không chút lưu tình.

- Vong thì thế nào? Việc đã đến nước này, cũng đã làm đến mức này, nếu như không tiếp tục, như vậy chẳng phải là quá tiếc nuối, ta có nhiều nhi tử như vậy, chỉ cần bọn chúng không phải là đồ phế vật, cho dù Đại Tấn có diệt vong, huyết mạch Yến gia chúng ta cũng không có tuyệt, nếu như bọn chúng không có bản lĩnh, cho dù triều đình Đại Tấn tồn tại một ngàn năm, một vạn năm, cuối cùng huyết mạch Yến gia cũng đoạn tuyệt, năm đó, những hoàng tử tranh giành với ta, bọn họ cũng muốn đạt được vị trí này, cũng cần phải tranh giành, cũng cần đoạt, mà không phải ngồi chờ ta đem vị trí tôn quý nhất thiên hạ này tặng cho bọn chúng.

- Ta không đồng ý với cách nghĩ của bệ hạ, nhưng mà, nếu tâm ý bệ hạ đã quyết, vậy thì chỉ có thể làm tiếp mà thôi!

Minh Nguyệt Thăng thở dài thật sâu, tâm ý Tấn đế đã quyết. Như vậy, Minh Nguyệt Thăng hoàn toàn hiểu rõ tính cách của hắn, chuyện này không thể vãn hồi nữa rồi.

- Được rồi, đừng có dùng khuôn mặt sầu thảm như thế, cho dù ngày mai Đại Tấn có diệt vong, người cũng phải đánh với ta một ván cờ, nhìn xem kỳ nghệ của ta gần đây có tiến bộ hay không!

- HA...HA, mười tám tuổi trở thành quân chủ một quốc gia, chuyên tâm lo chính sự, bệ hạ a, ngài hai mươi tám tuổi mới học đánh cờ, làm sao có thể tiến bộ chứ?

Nhắc tới đánh cờ, Minh Nguyệt Thăng cười, không chút che giấu ý trào phúng trên mặt.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

510. Chương 524: Vấn Đề Nhân Khẩu Ở Đất Phong. (5)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 524: Vấn đề nhân khẩu ở đất phong. (5)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Tiểu Báo Tử nhẹ nhàng hít mắt lại, nhớ tới bản đồ phong hầu của Bắc Nguyên rồi lại tiếp:

- Nhưng không ai muốn ném đi khối thịt này, đều sẽ phái người đến tăng cường thực lực cho đất phong của mình, đồng thời cũng lưu lại một đường lui cho gia tộc, những thế gia này, những đại phiệt này, không một nhà nào lương thiện cả, tất cả đều tồn tại mấy trăm năm, thậm chí mấy vạn năm, thời điểm ở Trung Nguyên, đều vì lợi ích của mình, cho nên mâu thuẫn đều được ẩn giấu rất sâu, nhưng đến Bắc Nguyên, đất phong nằm trần trụi ở đó, cho dù hiện giờ không có mâu thuẫn, tương lai cũng xảy ra mâu thuẫn, đến lúc đó phải xem ai hung ác hơn, phân tán lực chú ý của tất cả đại thế gia, cũng đem ánh mắt nhìn chằm chằm vào Đại Tấn lên Bắc Nguyên, làm cho lực ảnh hưởng trong nước từ từ yếu bớt.

- Ha ha, may mắn là đất phong của lão tử nằm cách bọn chúng rất xa, cũng có thể học Mã Thiên Trường giấu tài, nhân khẩu, nhân khẩu a, đây là một nan đề, nhưng cũng không phải không thể giải quyết, nhưng căn cơ của ta quá nhỏ bé, chỉ sợ tranh giành không lại những người kia, đành phải nghĩ biện pháp.

Đứng giữa không trung, nhìn mảnh đất phong rộng lớn phía dưới, Tiểu Báo Tử nhíu mày suy nghĩ.

Chiêu mộ dân chúng từ Đại Tấn không thực tế, không nói tới Đại Tấn không cho phép làm ra cử động này, cho dù có cho phép, cũng không có người nào nguyện ý đi tới phương bắc khắc nghiệt này sinh sống cả, chỉ có ngu ngốc mới làm thế, Đại Tấn phồn hoa không ở, chạy tới nơi chim không thềm ỉa này sinh sống làm cái gì?

Như vậy, có dạng người nào nguyện ý rời Đại Tấn đi tới đây sinh sống?

Bỗng nhiên hàn quang trong mắt Tiểu Báo Tử lóe lên, một suy nghĩ đáng sợ xuất hiện trong óc của hắn.

Không đúng!

Một chiêu này của Tấn để nhìn thì rất hay, nhưng trên thực tế vẫn còn một khả năng lật bàn a, chỉ cần lật bàn là Đại Tấn sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục a!

- Nếu như ta là gia chủ của các cao môn đại phiệt kia, dưới tình huống như vậy, ta sẽ phát động chiến tranh, ủng hộ Bái Hỏa Giáo ở phía nam khởi sự, hiện tại Đại Tấn nhìn thì ổn định, nhưng nếu những cao môn đại phiệt này tận lực phát động chiến tranh. Như vậy, vô cùng có khả năng đem trọn Đại Tấn biến thành một nơi hỗn loạn, chỉ cần những cao môn đại phiệt này giữ vững một điểm thăng bằng, làm cho trận chiến tranh này kéo dài mười năm hai mươi năm, khi đó, nhất định sẽ có lưu dân xuất hiện ở bốn phía, trôi giạt khắp nơi, muốn có bao nhiêu người sẽ có bấy nhiêu người, chỉ cần dùng chút thủ đoạn, là có thể dời đám lưu dân này tới lãnh địa của mình. Bởi như vậy, sẽ có nhân khẩu a, bây giờ nhìn thì thấy căn cơ của Đại Tấn rất vững chắc, nhưng nếu những đại thế gia này đồng lòng phát động, nhất định sẽ thành công, huống chi, nếu như tâm tư của bọn họ sâu một chút, căn bản là không cần cưỡng ép thôi động, chỉ cần đánh tâm tư lên mấy tên hoàng tử là được. Bởi như vậy, chỉ cần đánh chủ ý lên hoàng tộc Đại Tấn, đem trọn Trung Nguyên đảo loạn, cũng có được rất nhiều nhân khẩu, về phần sau khi Trung Nguyên đại loạn thành thế nào, ở trong mắt các thế gia, cao môn đại phiệt có đất phong, hoàn toàn không liên quan tới bọn họ, nhiều nhất là thay triều đổi đại, đến lúc đó, Trung Nguyên vẫn là căn cơ của bọn họ, còn đất phong ở phương bắc, sẽ tăng thực lực và tạo con đường lui cho mình, ta xxx con mẹ nó, tại sao ta lại nghĩ ra cái chủ ý thiếu đạo đức như vậy!

- Hoàng thượng a, ngài nhất định phải làm a, thiên hạ sắp loạn rồi!

Đại Tấn Kiên Châu, kinh thành, áo đạo màu trắng, ba sợi râu dài theo gió phiêu động, vẻ mặt Minh Nguyệt Thăng lúc này sâu khổ, nhìn thiên hạ chỉ tôn trước mặt, hướng về Yến Vân Thiên nói ra.

- Những cái thế gia đại tộc kia, vì lợi ích của mình, chuyện gì cũng có thể làm ra a.
- Ta biết rõ, đương nhiên ta biết rõ, ta làm như vậy, chính là đưa thiên hạ vào hiểm địa, nhưng mà, đây chẳng phải là cơ hội khó có được cho chúng ta sao?

Yến Vân Thiên cười nói.

- Như thế nào, Nguyệt Thăng huynh, người sợ?
- Sợ thì không phải, ta chỉ lo lắng đến lúc đó không khống chế được cục diện thôi!

Minh Nguyệt Thăng nói ra.

- Hoàng Thượng, ngài ngẫm lại, những thế gia đại phiệt kia cũng không dễ dàng đối phó a, hiện tại ngài đã diệt Bắc Nguyên, có thể nói là lập nên cơ nghiệp trước nay chưa từng có, những thánh hoàng thời cổ đại cũng không bằng, ta thấy, không bằng ngài nên giao cho hậu thế làm thì hơn, cũng nên cho bọn họ hi vọng, bằng không, một mình ngài làm xong việc này, hậu thế mất đi mục tiêu phấn đấu, chuyện này không nên làm quá tuyệt, đúng không?

- Ha ha ha ha...

Một phen lí do thoái thác làm cho Tấn đế cười ha hả, chỉ vào mũi Minh Nguyệt Thăng mắng.

- Người đang khích ta? Hay là đang mắng ta? Có chuyện gì cứ việc nói thẳng, ta và người nói chuyện, không nên vòng vo làm gì a.
- Bệ hạ, không phải ta vòng vo với ngài, ta đang nói chuyện thực tế với ngài a, hành vi của ngài, tính nguy hiểm quá lớn, ta không đồng ý!
- Tính nguy hiểm quá lớn, tiền lãi cũng rất lớn a!

Tấn đế lên tiếng.

- Nhưng một khi thất bại Đại Tấn sẽ diệt vong a!

Minh Nguyệt Thăng nói ra không chút lưu tình.

- Vong thì thế nào? Việc đã đến nước này, cũng đã làm đến mức này, nếu như không tiếp tục, như vậy chẳng phải là quá tiếc nuối, ta có nhiều nhi tử như vậy, chỉ cần bọn chúng không phải là đồ phế vật, cho dù Đại Tấn có diệt vong, huyết mạch Yến gia chúng ta cũng không có tuyệt, nếu như bọn chúng không có bản lĩnh, cho dù triều đình Đại Tấn tồn tại một ngàn năm, một vạn năm, cuối cùng huyết mạch Yến gia cũng đoạn tuyệt, năm đó, những hoàng tử tranh giành với ta, bọn họ cũng muốn đạt được vị trí này, cũng cần phải tranh giành, cũng cần đoạt, mà không phải ngồi chờ ta đem vị trí tôn quý nhất thiên hạ này tặng cho bọn chúng.

- Ta không đồng ý với cách nghĩ của bệ hạ, nhưng mà, nếu tâm ý bệ hạ đã quyết, vậy thì chỉ có thể làm tiếp mà thôi!

Minh Nguyệt Thăng thở dài thật sâu, tâm ý Tấn đế đã quyết. Như vậy, Minh Nguyệt Thăng hoàn toàn hiểu rõ tính cách của hắn, chuyện này không thể vãn hồi nữa rồi.

- Được rồi, đừng có dùng khuôn mặt sầu thảm như thế, cho dù ngày mai Đại Tấn có diệt vong, người cũng phải đánh với ta một ván cờ, nhìn xem kỳ nghệ của ta gần đây có tiến bộ hay không!

- HA...HA, mười tám tuổi trở thành quân chủ một quốc gia, chuyên tâm lo chính sự, bệ hạ a, ngài hai mươi tám tuổi mới học đánh cờ, làm sao có thể tiến bộ chứ?

Nhắc tới đánh cờ, Minh Nguyệt Thăng cười, không chút che giấu ý trào phúng trên mặt.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

511. Chương 525: Đánh Ngươi Răng Rơi Đầy Đất. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 525: Đánh ngươi răng rơi đầy đất. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Vậy thì thử xem!

Yến Vân Thiên cười nói, lôi kéo Minh Nguyệt Thăng đi vào trong ngự thư phòng.

...

- Đại nhân, ta đã đem phương viên hai trăm dặm nhìn qua một lần, tất cả mọi người đã bị ta kéo tới.

Bắc Nguyên, Hắc Thạch Dục.

Trên một cánh đồng cỏ trống trải, hơn mười lều vải chằng chịt xếp thành hàng.

Mười ngày trước Tiểu Báo Tử dẫn đoàn người đi tới lãnh địa Hắc Thạch Dục, sau khi thu thập được một đám người già, liền giao cho Chu sọ một nhiệm vụ, bảo hắn dẫn theo binh lính và tiểu Độc đi xung quanh, tuần tra một vòng quanh lãnh địa, phạm là nhìn thấy người, liền bảo hắn kéo qua, trong mười ngày, đã kéo được hơn một trăm người, những người này, đều là dân chăn nuôi ở các bộ tộc kế bên, vào lúc diễn ra chiến tranh, bộ lạc bị diệt, thanh cường tráng tử vong, một đám già yếu trốn thoát được, vốn trong phương viên mấy trăm dặm này có mấy ngàn người còn sống, nhưng một năm trôi qua, lại không có ăn, không có uống, thi cốt trên thảo nguyên nuôi dưỡng đàn sói béo ú, lại muốn ném thử hương vị người sống, trải qua giày vò, cũng chỉ còn lại hơn trăm người.

Hơn một trăm người này, quần áo tả tơi, hình dáng tiều tụy, có nhiều người có bộ dáng hấp hối.

- Lương thực đủ không?

- Không kém bao nhiêu đâu, dù sao đã nuôi đàn sói trên thảo nguyên mập như vậy, nhưng lại không thể giết sói, chỉ cần sống qua khoảng thời gian này, bầy dê bò của chúng ta lớn mạnh, vấn đề gì đều được giải quyết!

Chu sọ lộ ra chút hưng phấn nói ra.

- Ân, như vậy cũng tốt, ta đã nhìn trúng nơi này, chuẩn bị thành lập một thị trấn, đem toàn bộ nhân khẩu trong lãnh địa tụ tập lại đây, cũng quản lý cho tốt!

- Vâng, đã biết!

- Người không cần phải đi, chuyện này giao cho Giang Hiểu là được, Chu sọ, ngươi mang theo mấy thủ hạ đắc lực trở về Trung Nguyên một chuyến, nói cho bọn lão Uông, nghĩ biện pháp mở rộng thông lộ An Viễn Đường, tìm một thương lộ đi thông tới thảo nguyên này.

Lão Uông chính là Uông Đại Đồng, vốn là thủy quân Giang Thành chuyên môn phụ trách hậu cần lương thảo, hiện tại đã là phó đường chủ An Viễn Đường, là chủ lực kiếm tiền của Tiểu Báo Tử, mà hiển nhiên, với hắn mà nói, hắn có thiên phú thương nghiệp hơn làm quan quân nhiều, mấy năm qua, cũng bởi vì hắn cố gắng, thực lực cả An Viễn Đường mới có thể bành chướng, tuy không tính là đại thương đoàn, nhưng có chút danh tiếng.

- Quá tốt, đúng lúc ta phải trở về a!

Chu sọ nghe Tiểu Báo Tử nói, cao hứng nói.

- Ta biết rõ ngươi muốn trở về, ở cái nơi chim không thềm ỉa này làm sao mà tốt bằng nơi phồn hoa như Trung Nguyên chứ!

- Hắc hắc, đại nhân, không phải ta có ý tứ này, chỉ là vài tháng không gặp vợ, có chút nhớ nhung a!

- Đi thôi đi thôi, đừng nói nhảm, đúng rồi, mi đi ra, đi cùng với lão Vương là được, lưu lại đây mười người là được rồi!

Tiểu Báo Tử nói ra.

- Vâng!

Chu sọ hưng phấn chạy trở về.

- Đại nhân, mặc dù ở đây chúng ta có hơn trăm người, nhưng những người có thể lao động chân chính cũng không quá hai ba mươi người thôi, muốn thành lập một thị trấn, quá mức miễn cưỡng a!

- Trước tiên xây dựng sơ sơ là được rồi, nơi này là phương bắc, sắp qua mùa Hạ rồi, chỉ cần hết mùa Hạ, khí trời sẽ lạnh, nếu trước khi tuyết rơi mà không làm nhà cho tốt, đám người này sẽ không qua được mùa đông này đâu.

Tiểu Báo Tử nói với Giang Hiểu, ánh mắt nhìn lên trời, một mảnh trống trải, làm cho hắn có cảm giác như mình vừa trở lại xã hội nguyên thủy, một lần nữa kiến tạo văn minh.

- Vâng, ta sẽ bảo bọn họ đẩy nhanh tốc độ, ân, trong chốc lát ta sẽ đi vào trong núi lấy đá đem về, người ở đây không nhiều lắm, chỉ cần xây mấy gian phòng lớn là được, sau đó làm khung, chỉ cần che gió cản tuyết là xong.

Tiểu Báo Tử nói ra, nhưng trong lòng hơi phiền muộn, làm lãnh chúa tới mức của hắn, đúng là thiên hạ ít có, tự mình chạy đến giúp dân trong lãnh địa đập đá, còn vận chuyển xuống núi, lại giúp dân xây dựng phòng ốc, trình tự nào cũng có hắn tham gia, nhưng mà, cũng chính vì như vậy, đám người lưu dân thảo nguyên bị Chu sọ dùng vũ lực ép buộc tới đây mới yên tâm ở lại, nhiều thế hệ dân cư thảo nguyên chuyên lo việc chăn nuôi, trải qua trận đại chiến thảm thiết đã giết sạch trai tráng khỏe mạnh, bọn họ cũng đánh mất đi trụ cột sinh tồn, hiện tại Tiểu Báo Tử đã đến, đã cho bọn họ hi vọng được sống, trọng yếu nhất là, tuy Tiểu Báo Tử lợi hại, nhưng cũng không làm gì bọn họ, không giống như bọn quý tộc trong bộ lạc trước kia, ỉa đái trên đầu của bọn họ, cho nên, trải qua một đoạn thời gian, bọn họ có cảm giác Tiểu Báo Tử còn tốt hơn cả thủ lĩnh trước kia của bọn họ.

- Đại nhân đại nhân!

Có âm thanh dồn dập truyền tới, sau đó là âm thanh thở dốc từ phía sau truyền tới.

- O, không phải Ôn Đô lão gia của chúng ta sao? Tìm ta có chuyện gì?

- Hắc hắc, đại nhân, ngài nhìn ngài kìa, không ngờ lại hay nói giỡn như thế!

Ôn Đô nghe Tiểu Báo Tử nói thế, khoe miệng co quắp.

- Ai nói giỡn với người, người xem, bây giờ người rất ngắn nắp a.

Nhìn thấy quần áo mới tinh của Ôn Đô, Tiểu Báo Tử cười ha hả nói ra.

- Đều là phúc của đại nhân, nếu không phải đại nhân trọng dụng, Ôn Đô đã không có hôm nay!

Ôn Đô cười nói.

Từ khi đến nơi này, Tiểu Báo Tử liền để cho Ôn Đô phụ trách quản lý đám dân chăn nuôi do Chu sọ mang về. Cái khác không nói, hắn xuất thân từ một tiểu quý tộc trong bộ tộc nên hắn có quản lý rất ngay ngắn, hắn quản lý trăm người này rất ngắn nắp, nhưng hắn cũng không vì một chút quyền lực Tiểu Báo Tử cho hắn mà lên mặt tiểu nhân đắc chí, hắn tâm tâm tận lực quản lý tất cả, làm thật tốt công tác cầu thông đám dân chăn nuôi với Tiểu Báo Tử, bình thường đám dân chăn nuôi này có yêu cầu gì cũng được đáp ứng, bây giờ hắn bên trong đám dân này, cũng có được một ít danh khí, được bọn họ gọi là Ôn Đô lão gia.

- Nói đi, tìm ta có chuyện gì?

- Đại nhân, lão nhân Cách Tạng cầu kiến!

- Lão nhân Cách Tạng!

Tiểu Báo Tử nhường mầy, lão nhân Cách Tang này hẳn biết rõ, hẳn là trưởng lão trong đám dân chăn nuôi, lớn tuổi nhất, kiến thức cũng rất uyên bác, trên người hẳn có huyết thống của quý tộc, trọng yếu nhất là, cái mạng của hắn rất dài, hơn bảy mươi tuổi, trải qua một phen dài vô như vậy, hẳn vẫn sống đến bây giờ, sinh mệnh lực rất ương ngạnh, cho dù là Tiểu Báo Tử cũng phải bội phục.

- Tội dân Cách Tang, bái kiến chủ nhân!

Ôn Đô dẫn Cách Tang đến trước mặt Tiểu Báo Tử, vừa thấy Tiểu Báo Tử, Cách Tang đã quỳ xuống, dập đầu hành đại lễ với Tiểu Báo Tử.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

512. Chương 525: Đánh Ngươi Răng Rơi Đầy Đất. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 525: Đánh ngươi răng rơi đầy đất. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Vậy thì thử xem!

Yến Vân Thiên cười nói, lôi kéo Minh Nguyệt Thăng đi vào trong ngự thư phòng.

...

- Đại nhân, ta đã đem phương viên hai trăm dặm nhìn qua một lần, tất cả mọi người đã bị ta kéo tới.

Bắc Nguyên, Hắc Thạch Dục.

Trên một cánh đồng cỏ trống trải, hơn mười lều vải chằng chịt xếp thành hàng.

Mười ngày trước Tiểu Báo Tử dẫn đoàn người đi tới lãnh địa Hắc Thạch Dục, sau khi thu thập được một đám người già, liền giao cho Chu sọ một nhiệm vụ, bảo hắn dẫn theo binh lính và tiểu Địch đi xung quanh, tuần tra một vòng quanh lãnh địa, phạm là nhìn thấy người, liền bảo hắn kéo qua, trong mười ngày, đã kéo được hơn một trăm người, những người này, đều là dân chăn nuôi ở các bộ tộc kế bên, vào lúc diễn ra chiến tranh, bộ lạc bị diệt, thanh cường tráng tử vong, một đám già yếu trốn thoát được, vốn trong phương viên mấy trăm dặm này có mấy ngàn người còn sống, nhưng một năm trôi qua, lại không có ăn, không có uống, thi cốt trên thảo nguyên nuôi dưỡng đàn sói béo ú, lại muốn nếm thử hương vị người sống, trải qua giày vò, cũng chỉ còn lại hơn trăm người.

Hơn một trăm người này, quần áo tả tơi, hình dáng tiều tụy, có nhiều người có bộ dáng hấp hối.

- Lương thực đủ không?

- Không kém bao nhiêu đâu, dù sao đã nuôi đàn sói trên thảo nguyên mập như vậy, nhưng lại không thể giết sói, chỉ cần sống qua khoảng thời gian này, bầy dê bò của chúng ta lớn mạnh, vấn đề gì đều được giải quyết!

Chu sọ lộ ra chút hưng phấn nói ra.

- Ân, như vậy cũng tốt, ta đã nhìn trúng nơi này, chuẩn bị thành lập một thị trấn, đem toàn bộ nhân khẩu trong lãnh địa tụ tập lại đây, cũng quản lý cho tốt!

- Vâng, đã biết!

- Người không cần phải đi, chuyện này giao cho Giang Hiểu là được, Chu sẹo, người mang theo mấy thủ hạ đắc lực trở về Trung Nguyên một chuyến, nói cho bọn lão Uông, nghĩ biện pháp mở rộng thông lộ An Viễn Đường, tìm một thương lộ đi thông tới thảo nguyên này.

Lão Uông chính là Uông Đại Đồng, vốn là thủy quân Giang Thành chuyên môn phụ trách hậu cần lương thảo, hiện tại đã là phó đường chủ An Viễn Đường, là chủ lực kiếm tiền của Tiểu Báo Tử, mà hiển nhiên, với hắn mà nói, hắn có thiên phú thương nghiệp hơn làm quan quân nhiều, mấy năm qua, cũng bởi vì hắn cố gắng, thực lực cả An Viễn Đường mới có thể bành chướng, tuy không tính là đại thương đoàn, nhưng có chút danh tiếng.

- Quá tốt, đúng lúc ta phải trở về a!

Chu sẹo nghe Tiểu Báo Tử nói, cao hứng nói.

- Ta biết rõ người muốn trở về, ở cái nơi chim không thềm ỉa này làm sao mà tốt bằng nơi phồn hoa như Trung Nguyên chứ!

- Hắc hắc, đại nhân, không phải ta có ý tứ này, chỉ là vài tháng không gặp vợ, có chút nhớ nhung a!

- Đi thôi đi thôi, đừng nói nhảm, đúng rồi, mi đi ra, đi cùng với lão Vương là được, lưu lại đây mười người là được rồi!

Tiểu Báo Tử nói ra.

- Vâng!

Chu sẹo hưng phấn chạy trở về.

- Đại nhân, mặc dù ở đây chúng ta có hơn trăm người, nhưng những người có thể lao động chân chính cũng không quá hai ba mươi người thôi, muốn thành lập một thị trấn, quá mức miễn cưỡng a!

- Trước tiên xây dựng sơ sơ là được rồi, nơi này là phương bắc, sắp qua mùa Hạ rồi, chỉ cần hết mùa Hạ, khí trời sẽ lạnh, nếu trước khi tuyết rơi mà không làm nhà cho tốt, đám người này sẽ không qua được mùa đông này đâu.

Tiểu Báo Tử nói với Giang Hiểu, ánh mắt nhìn lên trời, một mảnh trống trải, làm cho hắn có cảm giác như mình vừa trở lại xã hội nguyên thủy, một lần nữa kiến tạo văn minh.

- Vâng, ta sẽ bảo bọn họ đẩy nhanh tốc độ, ân, trong chốc lát ta sẽ đi vào trong núi lấy đá đem về, người ở đây không nhiều lắm, chỉ cần xây mấy gian phòng lớn là được, sau đó làm khung, chỉ cần che gió cản tuyết là xong.

Tiểu Báo Tử nói ra, nhưng trong lòng hơi phiền muộn, làm lãnh chúa tới mức của hắn, đúng là thiên hạ ít có, tự mình chạy đến giúp dân trong lãnh địa đập đá, còn vận chuyển xuống núi, lại giúp dân xây dựng phòng ốc, trình tự nào cũng có hắn tham gia, nhưng mà, cũng chính vì như vậy, đám người lưu dân thảo nguyên bị Chu sẹo dùng vũ lực ép buộc tới đây mới yên tâm ở lại, nhiều thế hệ dân cư thảo nguyên chuyên lo việc chăn nuôi, trải qua trận đại chiến thảm thiết đã giết sạch trai tráng khỏe mạnh, bọn họ cũng đánh mất đi trụ cột sinh tồn, hiện tại Tiểu Báo Tử đã đến, đã cho bọn họ hi vọng được sống, trọng yếu nhất là, tuy Tiểu Báo Tử lợi hại, nhưng cũng không làm gì bọn họ, không giống như bọn quý tộc trong bộ lạc trước kia, ỉa đái trên đầu của bọn họ, cho nên, trải qua một đoạn thời gian, bọn họ có cảm giác Tiểu Báo Tử còn tốt hơn cả thủ lĩnh trước kia của bọn họ.

- Đại nhân đại nhân!

Có âm thanh dồn dập truyền tới, sau đó là âm thanh thở dốc từ phía sau truyền tới.

- O, không phải Ôn Đô lão gia của chúng ta sao? Tìm ta có chuyện gì?

- Hắc hắc, đại nhân, ngài nhìn ngài kia, không ngờ lại hay nói giỡn như thế!

Ôn Đô nghe Tiểu Báo Tử nói thế, khoe miệng co quắp.

- Ai nói giỡn với người, người xem, bây giờ người rất ngăn nắp a.

Nhìn thấy quần áo mới tinh của Ôn Đô, Tiểu Báo Tử cười ha hả nói ra.

- Điều là phúc của đại nhân, nếu không phải đại nhân trọng dụng, Ôn Đô đã không có hôm nay!

Ôn Đô cười nói.

Từ khi đến nơi này, Tiểu Báo Tử liền để cho Ôn Đô phụ trách quản lý đám dân chăn nuôi do Chu sẹo mang về. Cái khác không nói, hần xuất thân từ một tiểu quý tộc trong bộ tộc nên hần có quản lý rất ngay ngắn, hần quản lý trăm người này rất ngăn nắp, nhưng hần cũng không vì một chút quyền lực Tiểu Báo Tử cho hần mà lên mặt tiểu nhân đắc chí, hần tâm tâm tận lực quản lý tất cả, làm thật tốt công tác câu thông đám dân chăn nuôi với Tiểu Báo Tử, bình thường đám dân chăn nuôi này có yêu cầu gì cũng được đáp ứng, bây giờ hần bên trong đám dân này, cũng có được một ít danh khí, được bọn họ gọi là Ôn Đô lão gia.

- Nói đi, tìm ta có chuyện gì?

- Đại nhân, lão nhân Cách Tang cầu kiến!

- Lão nhân Cách Tang!

Tiểu Báo Tử nhượng mày, lão nhân Cách Tang này hần biết rõ, hần là trưởng lão trong đám dân chăn nuôi, lớn tuổi nhất, kiến thức cũng rất uyên bác, trên người hần có huyết thống của quý tộc, trọng yếu nhất là, cái mạng của hần rất dài, hơn bảy mươi tuổi, trải qua một phen dài vô như vậy, hần vẫn sống đến bây giờ, sinh mệnh lực rất ương ngạnh, cho dù là Tiểu Báo Tử cũng phải bội phục.

- Tội dân Cách Tang, bái kiến chủ nhân!

Ôn Đô dẫn Cách Tang đến trước mặt Tiểu Báo Tử, vừa thấy Tiểu Báo Tử, Cách Tang đã quỳ xuống, dập đầu hành đại lễ với Tiểu Báo Tử.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

513. Chương 526: Đánh Người Răng Rơi Đầy Đất. (2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 526: Đánh người răng rơi đầy đất. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Đứng, người lớn tuổi như vậy, ta không thụ nổi lễ này của người, sẽ giảm thọ!

Tiểu Báo Tử vội vàng tránh qua một bên, Cách Tang tự xưng là tội dân là vì sau khi Đại Tấn diệt Bắc Nguyên, Đại Tấn vương triều của Yên Văn Thiên đem tất cả dân chúng của Bắc Nguyên là tội phạm, là nô tài.

- Người đứng lên đi, có chuyện cứ việc nói thẳng, ta không thích những lễ tiết thế này!

Tiểu Báo Tử nói.

- Là như thế này thưa đại nhân, hiện giờ chúng ta đều là người bị diệt quốc, nếu như không phải đại nhân hảo tâm thu lưu chúng ta, chúng ta không thể sống qua mùa đông này, cho dù không bị chết cồng, cũng sẽ bị đàn sói trên thảo nguyên này ăn tươi!

- Nói điể chính!

Tiểu Báo Tử chen ngang lời hần nói. Cách Tang nói tiếng Đại Tấn không tốt, ngữ điệu cũng bị biến đổi, nhưng Tiểu Báo Tử vẫn hiểu được ý tứ của hần.

- Đại nhân, chúng ta đều là dân chăn nuôi đời đời sinh hoạt ở chỗ này, cho nên rất quen thuộc với thổ địa nơi đây, ta biết rõ đại nhân muốn thành lập thị trấn ở đây, để cho dân chăn nuôi chúng ta không phải trôi dạt khắp nơi, có được sinh hoạt như người Trung Nguyên. Ta biết rõ một nơi, phi thường thích hợp thành lập thị trấn, cho nên cả gan cầu kiến đại nhân!

- Ah, vậy sao?

Lông mày Tiểu Báo Tử nhíu mày, mấy ngày nay, hắn dựa vào Thừa Long Ngự Phong Quyết của mình để xem xét phương viên mấy trăm dặm nơi đây, trong đầu cũng tìm được một nơi tốt để thành lập thị trấn, nhưng hắn chẳng khác nào cưỡi ngựa xem hoa, có vài nơi, nhưng chưa quyết định nơi nào.

Bây giờ nghe thấy Cách Tang nói thế, hắn rất hứng thú.

- A! Người nói xem, địa phương nào phù hợp!

- Dưới Tích Lôi Sơn!

Cách Tang nói ra.

- Dưới Tích Lôi Sơn, địa thế bằng phẳng, Thánh Sơn có hai nhánh sông chảy qua, ở giữa hai nhánh sông, là một khoảng đất trống, chỗ đó, không chỉ thích hợp thành lập thị trấn, còn có thể xây dựng công sự, chỗ hai sông giao nhau, chỉ cần cải tạo một chút, sẽ hình thành một sông đào bảo vệ thành tự nhiên!

- Chỗ kia ta cũng đã từng gặp!

Tiểu Báo Tử gật đầu nói ra.

- Chỉ là không biết ngọn núi đó là Tích Lôi Sơn, đúng rồi, cái ngọn núi kia rất cao a.

- Đúng thế thưa đại nhân, ở gần đó có một ngọn núi rất cao.

- Cách nghĩ của người không tệ, xem ra, không chỉ là ta, các người cũng định xây công sự?

- Xây công sự là nguyện vọng mấy trăm năm qua của bộ tộc chúng ta, nhưng ở đây quá vắng vẻ, chung quanh đều có hàng xóm cường đại, nếu như xây công sự, rất dễ dàng bị người bên ngoài rình mò, nhưng hiện tại, vấn đề này không còn tồn tại!

Khi đang nói chuyện, hắn lấy trong lòng bàn tay một tấm da dê.

- Đại nhân, xây công sự, chính là nguyện vọng mấy trăm năm qua của bộ tộc chúng ta, phía trên này có ghi lại tư tưởng và cách xếp đặt công sự của lịch đại tổ tiên chúng ta, kính xin đại nhân vui lòng nhận cho!

- Rất không tệ!

Tiếp nhận tấm da dê này, mở ra xem xét, nó rất lớn, phác họa trên đó rất rõ ràng, còn mang theo một ít phong tình của dị vực, Tiểu Báo Tử nhìn thấy rất vui vẻ, xem vài lần, Tiểu Báo Tử thu hồi tấm da dê vào trong ngực.

- Tốt lắm, lão Cách Tang, người đã có tình giao cách thiết kế và xếp đặt công sự cho ta, nhưng nó còn quá mức khổng lồ, ý của ta là, phải phân ra từng bước một, trước tiên phải thành lập một cái trấn nhỏ cho mọi người ở.

Tiểu Báo Tử đi đến trước mặt Cách Tang, đưa tay vịn vai hắn.

- Về phần các người, cũng không cần lo lắng, ta sẽ không làm gì các người, tại Đại Tấn, các người là tội dân, nhưng mà, hiện tại, đây là lãnh địa của ta, các người là nhóm dân cư đầu tiên trên lãnh địa của ta, chỉ cần không rời khỏi lãnh địa, các người và những người khác, không có gì khác nhau, hiểu chưa?

- Tội dân đã hiểu!

- Tốt rồi, đi thôi!

Tiểu Báo Tử khoát khoát tay, ý bảo Cách Tang rời đi.

Đối với việc dân bản địa lấy lòng, Tiểu Báo Tử vui vẻ tiếp nhận, đối với lo lắng của tội dân, hắn cũng hiểu, nhưng mà, hắn cũng không làm gì những người cũ này, những người này ở trong lãnh địa của hắn, hiện tại

hắn có nhu cầu cách bách về nhân khẩu, thậm chí hắn còn muốn những lưu dân khác trên thảo nguyên tìm đến nơi này nương tựa.

Hiện giờ, trong thời gian ngắn không có khả năng tìm thêm nhân khẩu từ Trung Nguyên và nơi khác được. Cho nên, chỉ có thể đánh chủ ý lên lưu dân trên thảo nguyên, lão Cách Tang sinh hoạt ở thảo nguyên nhiều năm như vậy, cho nên rất quen thuộc nơi này, cũng có thể xem là địa đầu xà, nếu có hắn trợ giúp, nghĩ đến chuyện này có thể làm chơi ăn thật.

Trong lúc đang suy nghĩ, đã thấy một tên binh sĩ hấp tấp chạy tới.

- Không tốt, đại nhân, không tốt, đánh, đánh!

- Vội cái gì?

Tiểu Báo Tử nhìn thấy người chạy tới, chính là một tên thân tín của Chu sẹo.

- Cái gì đánh, ai đánh ai, nói rõ ràng!

- Chu đại nhân đang đánh nhau với người khác!

Người nọ thở hổn hển nói ra.

- Có người đến lãnh địa của chúng ta nháo sự.

- Cái gì? Có người đến nháo sự!

Tiểu Báo Tử cười cười, hắn không ngờ có người dám ăn gan báo mới dám đến lãnh địa của hắn nháo sự.

- Đi thôi, nhìn xem là người nào!

Tiểu Báo Tử khoát tay, bảo tên binh sĩ kia dẫn đường.

Đi ra xa một chút, đã nghe được âm thanh quát lớn và tiếng binh khí giao nhau.

- Các ngươi là ai mà lớn mật như vậy, dám động thủ với ta, các ngươi có biết ta là ai không?

Một tiếng rống giận truyền tới, truyền vào trong tai Tiểu Báo Tử rất rõ ràng.

- Ngươi không nói, ta làm sao biết ngươi là ai chứ!

Tiểu Báo Tử cười cười đi vào sân, chỉ thấy Chu sẹo và người tới đang động thủ, chung quanh có một đám người vây quanh, trừ thủ hạ Chu sẹo ra, còn có một đám người không rõ lai lịch. Những người này đều mặc thanh sam, ngay cả kiểu dáng cũng giống như đúc, vừa nhìn là biết nô bộc của phú hào. Một tay cầm đao thương, lộ ra biểu lộ hung thần ác sát, hung hăng nhìn thủ hạ Chu sẹo, chỉ cần có va chạm, liền vung đao chém giết.

Người hiện giờ đang đấu với Chu sẹo có tuổi khoảng ba mươi tuổi, mặt trắng, khuôn mặt tuấn tú, mặt một trường bào màu đỏ, cầm trong tay một thanh trường thương, cũng giống như Chu sẹo, cũng có tu vi Tứ phẩm, đang chiến đấu bất phân thắng bại.

Thấy Tiểu Báo Tử đi tới, Chu sẹo tấn công một chiêu, bức bách đối phương xoay thương về phòng thủ, sau đó nhảy ra ngoài, đứng ở bên cạnh Tiểu Báo Tử.

Nam tử thấy Chu sẹo thoái lui, mở trường thương ra, còn muốn truy đuổi, lại bị một lão già ngăn cản.

- Cao thủ Thất phẩm, đúng là khó được a!

Nhìn thấy lão già tiến lên một bước tới bên cạnh tên nam tử, bắt lấy trường thương trong tay của tên nam tử, mục quang nhìn chằm chằm vào Tiểu Báo Tử.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

514. Chương 526: Đánh Ngươi Răng Rơi Đầy Đất. (2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 526: Đánh ngươi răng rơi đầy đất. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Đùng, ngươi lớn tuổi như vậy, ta không thụ nổi lễ này của ngươi, sẽ giảm thọ!

Tiểu Báo Tử vội vàng tránh qua một bên, Cách Tang tự xưng là tội dân là vì sau khi Đại Tấn diệt Bắc Nguyên, Đại Tấn vương triều của Yến Vân Thiên đem tất cả dân chúng của Bắc Nguyên là tội phạm, là nô tài.

- Ngươi đứng lên đi, có chuyện cứ việc nói thẳng, ta không thích những lễ tiết thế này!

Tiểu Báo Tử nói.

- Là như thế này thưa đại nhân, hiện giờ chúng ta đều là người bị diệt quốc, nếu như không phải đại nhân hảo tâm thu lưu chúng ta, chúng ta không thể sống qua mùa đông này, cho dù không bị chết còng, cũng sẽ bị đàn sói trên thảo nguyên này ăn tươi!

- Nói điể chính!

Tiểu Báo Tử chen ngang lời hắn nói. Cách Tang nói tiếng Đại Tấn không tốt, ngữ điệu cũng bị biến đổi, nhưng Tiểu Báo Tử vẫn hiểu được ý tứ của hắn.

- Đại nhân, chúng ta đều là dân chăn nười đời đời sinh hoạt ở chỗ này, cho nên rất quen thuộc với thổ địa nơi đây, ta biết rõ đại nhân muốn thành lập thị trấn ở đây, để cho dân chăn nuôi chúng ta không phải trôi dạt khắp nơi, có được sinh hoạt như người Trung Nguyên. Ta biết rõ một nơi, phi thường thích hợp thành lập thị trấn, cho nên cả gan cầu kiến đại nhân!

- Ah, vậy sao?

Lông mày Tiểu Báo Tử nhíu mày, mấy ngày nay, hắn dựa vào Thừa Long Ngự Phong Quyết của mình để xem xét phương viên mấy trăm dặm nơi đây, trong đầu cũng tìm được một nơi tốt để thành lập thị trấn, nhưng hắn chẳng khác nào cưỡi ngựa xem hoa, có vài nơi, nhưng chưa quyết định nơi nào.

Bây giờ nghe thấy Cách Tang nói thế, hắn rất hứng thú.

- A! Ngươi nói xem, địa phương nào phù hợp!

- Dưới Tích Lôi Sơn!

Cách Tang nói ra.

- Dưới Tích Lôi Sơn, địa thế bằng phẳng, Thánh Sơn có hai nhánh sông chảy qua, ở giữa hai nhánh sông, là một khoảng đất trống, chỗ đó, không chỉ thích hợp thành lập thị trấn, còn có thể xây dựng công sự, chỗ hai sông giao nhau, chỉ cần cải tạo một chút, sẽ hình thành một sông đào bảo vệ thành tự nhiên!

- Chỗ kia ta cũng đã từng gặp!

Tiểu Báo Tử gật đầu nói ra.

- Chỉ là không biết ngọn núi đó là Tích Lôi Sơn, đúng rồi, cái ngọn núi kia rất cao a.

- Đúng thế thưa đại nhân, ở gần đó có một ngọn núi rất cao.

- Cách nghĩ của ngươi không tệ, xem ra, không chỉ là ta, các ngươi cũng định xây công sự?

- Xây công sự là nguyện vọng mấy trăm năm qua của bộ tộc chúng ta, nhưng ở đây quá vắng vẻ, chung quanh đều có hàng xóm cường đại, nếu như xây công sự, rất dễ dàng bị người bên ngoài rình mò, nhưng hiện tại, vấn đề này không còn tồn tại!

Khi đang nói chuyện, hần lấy trong lòng bàn tay một tấm da dê.

- Đại nhân, xây công sự, chính là nguyện vọng mấy trăm năm qua của bộ tộc chúng ta, phía trên này có ghi lại tư tưởng và cách xếp đặt công sự của lịch đại tổ tiên chúng ta, kính xin đại nhân vui lòng nhận cho!

- Rất không tệ!

Tiếp nhận tấm da dê này, mở ra xem xét, nó rất lớn, phác họa trên đó rất rõ ràng, còn mang theo một ít phong tình của dị vực, Tiểu Báo Tử nhìn thấy rất vui vẻ, xem vài lần, Tiểu Báo Tử thu hồi tấm da dê vào trong ngực.

- Tốt lắm, lão Cách Tang, người đã có tình giao cách thiết kế và xếp đặt công sự cho ta, nhưng nó còn quá mức khổng lồ, ý của ta là, phải phân ra từng bước một, trước tiên phải thành lập một cái trấn nhỏ cho mọi người ở.

Tiểu Báo Tử đi đến trước mặt Cách Tang, đưa tay vịn vai hần.

- Về phần các người, cũng không cần lo lắng, ta sẽ không làm gì các người, tại Đại Tấn, các người là tội dân, nhưng mà, hiện tại, đây là lãnh địa của ta, các người là nhóm dân cư đầu tiên trên lãnh địa của ta, chỉ cần không rời khỏi lãnh địa, các người và những người khác, không có gì khác nhau, hiểu chưa?

- Tội dân đã hiểu!

- Tốt rồi, đi thôi!

Tiểu Báo Tử khoát khoát tay, ý bảo Cách Tang rời đi.

Đối với việc dân bản địa lấy lòng, Tiểu Báo Tử vui vẻ tiếp nhận, đối với lo lắng của tội dân, hần cũng hiểu, nhưng mà, hần cũng không làm gì những người cũ này, những người này ở trong lãnh địa của hần, hiện tại hần có nhu cầu cách bách về nhân khẩu, thậm chí hần còn muốn những lưu dân khác trên thảo nguyên tìm đến nơi này nương tựa.

Hiện giờ, trong thời gian ngắn không có khả năng tìm thêm nhân khẩu từ Trung Nguyên và nơi khác được. Cho nên, chỉ có thể đánh chủ ý lên lưu dân trên thảo nguyên, lão Cách Tang sinh hoạt ở thảo nguyên nhiều năm như vậy, cho nên rất quen thuộc nơi này, cũng có thể xem là địa đầu xà, nếu có hần trợ giúp, nghĩ đến chuyện này có thể làm chơi ăn thật.

Trong lúc đang suy nghĩ, đã thấy một tên binh sĩ hấp tấp chạy tới.

- Không tốt, đại nhân, không tốt, đánh, đánh!

- Vội cái gì?

Tiểu Báo Tử nhìn thấy người chạy tới, chính là một tên thân tín của Chu sẹo.

- Cái gì đánh, ai đánh ai, nói rõ ràng!

- Chu đại nhân đang đánh nhau với người khác!

Người nọ thở hắt ra nói ra.

- Có người đến lãnh địa của chúng ta nháo sự.

- Cái gì? Có người đến nháo sự!

Tiểu Báo Tử cười cười, hần không ngờ có người dám ăn gan báo mới dám đến lãnh địa của hần nháo sự.

- Đi thôi, nhìn xem là người nào!

Tiểu Báo Tử khoát tay, bảo tên binh sĩ kia dẫn đường.

Đi ra xa một chút, đã nghe được âm thanh quát lớn và tiếng binh khí giao nhau.

- Các người là ai mà lớn mật như vậy, dám động thủ với ta, các người có biết ta là ai không?

Một tiếng rống giận truyền tới, truyền vào trong tai Tiểu Báo Tử rất rõ ràng.

- Người không nói, ta làm sao biết người là ai chứ!

Tiểu Báo Tử cười cười đi vào sân, chỉ thấy Chu sẹo và người tới đang động thủ, chung quanh có một đám người vây quanh, trừ thủ hạ Chu sẹo ra, còn có một đám người không rõ lai lịch. Những người này đều mặc thanh sam, ngay cả kiểu dáng cũng giống như đúc, vừa nhìn là biết nô bộc của phú hào. Một tay cầm đao thương, lộ ra biểu lộ hung thần ác sát, hung hăng nhìn thủ hạ Chu sẹo, chỉ cần có va chạm, liền vung đao chém giết.

Người hiện giờ đang đấu với Chu sẹo có tuổi khoảng ba mươi tuổi, mặt trắng, khuôn mặt tuần tú, mặt một trường bào màu đỏ, cầm trong tay một thanh trường thương, cũng giống như Chu sẹo, cũng có tu vi Tứ phẩm, đang chiến đấu bất phân thắng bại.

Thấy Tiểu Báo Tử đi tới, Chu sẹo tấn công một chiêu, bức bách đối phương xoay thương về phòng thủ, sau đó nhảy ra ngoài, đứng ở bên cạnh Tiểu Báo Tử.

Nam tử thấy Chu sẹo thối lui, mở trường thương ra, còn muốn truy đuổi, lại bị một lão già ngăn cản.

- Cao thủ Thất phẩm, đúng là khó được a!

Nhìn thấy lão già tiến lên một bước tới bên cạnh tên nam tử, bắt lấy trường thương trong tay của tên nam tử, mục quang nhìn chăm chăm vào Tiểu Báo Tử.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

515. Chương 527: Đánh Người Răng Rơi Đầy Đất. (3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 527: Đánh người răng rơi đầy đất. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Các người là người nào, tại sao chạy tới lãnh địa của ta nháo sự?

- Lãnh đạo của người?

Nam tử nghe vậy, trong mắt hiện ra một tia tinh quang, nhìn thấy Tiểu Báo Tử.

- Người là Chu Báo Ô gia?

- Đúng, ta chính là Chu Báo Ô gia, người là ai?

Tiểu Báo Tử tiến lên một bước, bước chân nhẹ nhàng đạp xuống.

- Ta là Vương Hoa, Bản Châu Vương thị!

Nam tử ngẩng đầu, ngạo nghễ nói ra.

- Vương Hoa?

Tiểu Báo Tử nhẹ gạt đầu, hắn đã từng nghe qua, Vương thị Bản Châu là một thế gia đại phiệt nổi tiếng thiên hạ.

Nghiêm khắc mà nói, Vương Hoa cũng không phải là dòng chính của Vương thị, chỉ là bàng chi, trong lần tiêu diệt Bắc Nguyên, mượn lực lượng Vương thị, lập được không ít công lao, cho nên cũng có một khối đất phong, chừng hai trăm dặm, nằm cạnh đất phong của Tiểu Báo Tử, có thể nói, hai người là hàng xóm.

- Thì ra là Vương công tử!

Tiểu Báo Tử cười cười.

- Không biết Vương công tử đại giá quang lâm có gì không, hiện giờ người gây sự với thủ hạ của ta, hình như không phải là đạo của khách a.

- Ta cũng không muốn làm người khó xử, ta đang đuổi bắt nô bộc trốn đi, thủ hạ của người dám ngăn cản, lá gan đúng là lớn a!

- Ta thấy lá gan của người mới không nhỏ a!

Tiểu Báo Tử ung dung nói ra, trong mắt hiện ra một tia khắc nghiệt, hẳn không biết đầu óc của tên Vương hoa này có bị hư không, tại sao lúc này còn thể hiện tính khí coi trời bằng vung thế.

- Chu Báo, ta không muốn là địch thủ với người, cũng vô tình ý xâm phạm lãnh địa của người, ta chỉ đuổi bắt nô tài bỏ trốn, chỉ cần ta bắt được người, sẽ rời đi.

- Người xem ta trở thành cái gì, đây là vườn rau nhà Vương thị của người sao? Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi?

Tiểu Báo Tử lạnh lùng nói ra.

- Nhìn mặt mũi Vương thị Bản Châu, hôm nay ta không muốn khó xử cho người, người rút đi cho ta.

- Chu Báo, người muốn cùng Vương thị là địch sao?

Vương Hoa lạnh lùng nói ra.

- Người cũng dám quát lớn với ta, lá gan đúng là quá lớn!

- Ai!

Tiểu Báo Tử nhìn mặt mũi lạnh lẽo ác liệt của Vương Hoa, bỗng nhiên thở dài một tiếng, đưa mắt nhìn lão già áo xám, chỉ vào Vương Hoa nói.

- Ta nói, tên này nhà các người bị lừa đá rồi sao? Nhanh mang hắn đi, bằng không thì, ta sẽ động thủ đuổi người.

- Người, người lớn mật!

Sắc mặt Vương Hoa đỏ bừng, cầm ngân thương trong tay đưa lên, muốn tiến lên, đáng tiếc, bị lão già giữ trường thương lại, cầm chặt trong tay, không thể động đậy.

- Vương Phúc, người muốn tạo phản à?

- Thiếu gia, ngài không phải đối thủ của hắn, để cho ta tới!

Lão già áo xám nói ra.

- Người xác định sẽ động thủ với ta?

- Chu đại nhân cười, ngài là cường giả nổi tiếng thiên hạ, ta chỉ là một nô tài, làm sao dám động thủ với ngài chứ?

Hồi sam lão già cười khổ nói ra.

- Nhưng tên nô bộc trốn đi mang theo một vật phẩm trọng yếu, vật này chính là bảo vật trấn áp khí vận của đất phong ma gia chủ ban cho, dù thế nào cũng không thể đánh mất, cho nên, kính xin đại nhân dàn xếp một hai!

- Vứt cái gì bảo vật đó đi, đó là chuyện của các người, không có quan hệ với ta, nhưng đây là địa bàn của ta, ta không cho phép người ta nháo sự ở đây, nếu như ngay từ đầu các người nói chuyện dễ nghe, chuyện

này còn thương lượng được, nhưng hiện tại nũa, thật xin lỗi, muốn tìm người, bảo gia chủ Vương gia các người tới đây, Chu sẹo, tiễn khách.

Tiểu Báo Tử cười lạnh, dùng khí độ từ trên cao nhìn xuống, mang theo một tia giễu cợt nhìn Vương Hoa, quay người muốn rời đi.

- Người cuồng vọng!

- Chu đại nhân, ngài thật sự không cho Vương thị mặt mũi sao?

Lão già áo xám nói ra.

Tiểu Báo Tử dừng bước lại nói ra.

- Mặt mũi là người tự có, không phải người ta cho, hôm nay là các người quét sạch mặt mũi của ta, hôm nay các người có thể còn sống rời đi, đã là thiên đại mặt mũi rồi!

- Đã như vậy, lão hủ đành phải cả gan, lãnh giáo Chu đại nhân!

- Ô, người động thủ với ta?

Tiểu Báo Tử xoay người lại, liếc nhìn Vương Phúc.

- Sinh là người Vương gia, chết cũng là quỷ của Vương gia.

Vương Phúc khẽ quát một tiếng, trong tay xiết chặt, sinh sinh cầm trường thương chỉ vào Tiểu Báo Tử, một thương đâm vào mặt của Tiểu Báo Tử.

Thương đỏ như lửa, mũi thương như điện!

- Tốt!

Trong chốc lát khí thế khôn cùng ngưng tụ vào một điểm, thời điểm đâm vào mặt của Tiểu Báo Tử, bỗng nhiên lúc này, tách ra, giống như băng tuyết, Nộ Phóng Tuyết Liên.

Một chiêu xuất kỳ bất ý này, ẩn chứa một cổ khí tức sắc bén, đủ để đâm rách hộ thân cương khí của cường giả Thất phẩm.

Ông!

Một tiếng giòn vang, một tiếng rung động lác lư.

Đầu ngón tay Tiểu Báo Tử bắn ra, thời điểm mũi thương sắp đâm trúng mặt của mình, ngón tay điểm lên mũi thương.

Ngân thương bắn ra, Vương phúc lui lại năm bước. Miễn cưỡng dừng bước lại, trường thương trong tay không ngừng run rẩy, phát ra tiếng vang ông ông.

Sau đó là âm thanh của một cái tát vang lên, thì ra lúc Vương Phúc ra tay, Vương Hoa đã xông về phía Tiểu Báo Tử, chẳng biết trong tay lúc nào cầm một thanh kiếm, mà tốc độ của hắn quá chậm, đoản kiếm còn chưa đánh tới, đã bị Tiểu Báo Tử trở tay tát một cái, đánh bay ra ngoài, răng trong miệng bay giữa không trung, lúc rơi xuống mặt đất, hàm răng không còn một cái nào,

- Dám hỗn láo với ta, đánh người răng rơi đầy đất.

(Text nguồn thiếu 1 đoạn mong các độc giả thông cảm)

Khi ở Tiên Cung Tiểu Báo Tử đã từng được lão phu tử dạy hắn văn tự cổ đại giảng qua về phương diện này.

Cái gọi là khí vận, từ ý nghĩa nào đó mà nói, chính là chỉ khí số, mệnh vận. Thứ này nghe rất huyền ảo, trên thực tế, cũng có chút thần bí, lấy cảnh giới hiện tại của Tiểu Báo Tử còn khó có thể lý giải.

Hắn chỉ là biết bảo vật trấn áp khí vận, chính là bảo vật có thể kéo dài khí vận của một quốc gia, một thế lực, một người.

Quốc gia khác nhau, thể lực khác nhau, người khác nhau, khí vận cũng khác nhau. Bảo vật cần dùng để trấn áp khí vận cũng khác nhau. Bảo vật dùng để trấn áp khí vận nhất định phải cùng thực lực bản thân người tương thích. Bằng không, không chỉ không thể kéo dài khí vận của người, bảo trì khí vận, ngược lại còn đem toàn bộ khí vận của người dồn ép.

Ví dụ đơn giản nhất là một thể gia bình thường như Ô gia nắm giữ một thông linh pháp khí, như Tu La Âm Sát Châm của Tiểu Báo Tử liền đủ để trấn áp khí vận. Người phóng tới trong tay Ô gia, Ô gia cũng không dám giữ lại, thất phu vô tội, hoài bích có tội!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

516. Chương 527: Đánh Người Răng Rơi Đầy Đất. (3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 527: Đánh người răng rơi đầy đất. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Các người là người nào, tại sao chạy tới lãnh địa của ta nháo sự?

- Lãnh đạo của người?

Nam tử nghe vậy, trong mắt hiện ra một tia tinh quang, nhìn thấy Tiểu Báo Tử.

- Người là Chu Báo Ô gia?

- Đúng, ta chính là Chu Báo Ô gia, người là ai?

Tiểu Báo Tử tiến lên một bước, bước chân nhẹ nhàng đạp xuống.

- Ta là Vương Hoa, Bản Châu Vương thị!

Nam tử ngẩng đầu, ngạo nghễ nói ra.

- Vương Hoa?

Tiểu Báo Tử nhẹ gạt đầu, hắn đã từng nghe qua, Vương thị Bản Châu là một thể gia đại phiệt nổi tiếng thiên hạ.

Nghiêm khắc mà nói, Vương Hoa cũng không phải là dòng chính của Vương thị, chỉ là bàng chi, trong lần tiêu diệt Bắc Nguyên, mượn lực lượng Vương thị, lập được không ít công lao, cho nên cũng có một khối đất phong, chừng hai trăm dặm, nằm cạnh đất phong của Tiểu Báo Tử, có thể nói, hai người là hàng xóm.

- Thì ra là Vương công tử!

Tiểu Báo Tử cười cười.

- Không biết Vương công tử đại giá quang lâm có gì không, hiện giờ người gây sự với thủ hạ của ta, hình như không phải là đạo của khách a.

- Ta cũng không muốn làm người khó xử, ta đang đuổi bắt nô bộc trốn đi, thủ hạ của người dám ngăn cản, lá gan đúng là lớn a!

- Ta thấy lá gan của người mới không nhỏ a!

Tiểu Báo Tử ung dung nói ra, trong mắt hiện ra một tia khắc nghiệt, hắn không biết đầu óc của tên Vương hoa này có bị hư không, tại sao lúc này còn thể hiện tính khí coi trời bằng vung thế.

- Chu Báo, ta không muốn là địch thủ với người, cũng vô tình ý xâm phạm lãnh địa của người, ta chỉ đuổi bắt nô tài bỏ trốn, chỉ cần ta bắt được người, sẽ rời đi.

- Người xem ta trở thành cái gì, đây là vườn rau nhà Vương thị của người sao? Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi?

Tiểu Báo Tử lạnh lùng nói ra.

- Nhìn mặt mũi Vương thị Bản Châu, hôm nay ta không muốn khó xử cho người, người rút đi cho ta.

- Chu Báo, người muốn cùng Vương thị là địch sao?

Vương Hoa lạnh lùng nói ra.

- Người cũng dám quát lớn với ta, lá gan đúng là quá lớn!

- Ai!

Tiểu Báo Tử nhìn mặt mũi lăng lệ ác liệt của Vương Hoa, bỗng nhiên thở dài một tiếng, đưa mắt nhìn lão già áo xám, chỉ vào Vương Hoa nói.

- Ta nói, tên này nhà các người bị lừa đá rồi sao? Nhanh mang hắn đi, bằng không thì, ta sẽ động thủ đuổi người.

- Người, người lớn mật!

Sắc mặt Vương Hoa đỏ bừng, cầm ngân thương trong tay đưa lên, muốn tiến lên, đáng tiếc, bị lão già giữ trường thương lại, cầm chặt trong tay, không thể động đậy.

- Vương Phúc, người muốn tạo phản à?

- Thiếu gia, ngài không phải đối thủ của hắn, để cho ta tới!

Lão già áo xám nói ra.

- Người xác định sẽ động thủ với ta?

- Chu đại nhân chê cười, ngài là cường giả nổi tiếng thiên hạ, ta chỉ là một nô tài, làm sao dám động thủ với ngài chứ?

Hồi sam lão già cười khở nói ra.

- Nhưng tên nô bộc trốn đi mang theo một vật phẩm trọng yếu, vật này chính là bảo vật trấn áp khí vận của đất phong ma gia chủ ban cho, dù thế nào cũng không thể đánh mất, cho nên, kính xin đại nhân dàn xếp một hai!

- Vứt cái gì bảo vật đó đi, đó là chuyện của các người, không có quan hệ với ta, nhưng đây là địa bàn của ta, ta không cho phép người ta nháo sự ở đây, nếu như ngay từ đầu các người nói chuyện dễ nghe, chuyện này còn thương lượng được, nhưng hiện tại này, thật xin lỗi, muốn tìm người, bảo gia chủ Vương gia các người tới đây, Chu se, tiễn khách.

Tiểu Báo Tử cười lạnh, dùng khí độ từ trên cao nhìn xuống, mang theo một tia giễu cợt nhìn Vương Hoa, quay người muốn rời đi.

- Người cuồng vọng!

- Chu đại nhân, ngài thật sự không cho Vương thị mặt mũi sao?

Lão già áo xám nói ra.

Tiểu Báo Tử dừng bước lại nói ra.

- Mặt mũi là người tự có, không phải người ta cho, hôm nay là các người quét sạch mặt mũi của ta, hôm nay các người có thể còn sống rời đi, đã là thiên đại mặt mũi rồi!

- Đã như vậy, lão hủ đành phải cả gan, lãnh giáo Chu đại nhân!

- Ô, người động thủ với ta?

Tiểu Báo Tử xoay người lại, liếc nhìn Vương Phúc.

- Sinh là người Vương gia, chết cũng là quỷ của Vương gia.

Vương Phúc khẽ quát một tiếng, trong tay xiết chặt, sinh sinh cầm trường thương chỉ vào Tiểu Báo Tử, một thương đâm vào mặt của Tiểu Báo Tử.

Thương đỏ như lửa, mũi thương như điện!

- Tốt!

Trong chốc lát khí thế khôn cùng ngưng tụ vào một điểm, thời điểm đâm vào mặt của Tiểu Báo Tử, bỗng nhiên lúc này, tách ra, giống như băng tuyết, Nộ Phóng Tuyết Liên.

Một chiêu xuất kỳ bất ý này, ẩn chứa một cỗ khí tức sắc bén, đủ để đâm rách hộ thân cương khí của cường giả Thất phẩm.

Ông!

Một tiếng giòn vang, một tiếng rung động lác lư.

Đầu ngón tay Tiểu Báo Tử bắn ra, thời điểm mũi thương sắp đâm trúng mặt của mình, ngón tay điểm lên mũi thương.

Ngân thương bắn ra, Vương phúc lui lại năm bước. Miễn cưỡng dừng bước lại, trường thương trong tay không ngừng run rẩy, phát ra tiếng vang ông ông.

Sau đó là âm thanh của một cái tát vang lên, thì ra lúc Vương Phúc ra tay, Vương Hoa đã xông về phía Tiểu Báo Tử, chẳng biết trong tay lúc nào cầm một thanh kiếm, mà tốc độ của hắn quá chậm, đoản kiếm còn chưa đánh tới, đã bị Tiểu Báo Tử trở tay tát một cái, đánh bay ra ngoài, răng trong miệng bay giữa không trung, lúc rơi xuống mặt đất, hàm răng không còn một cái nào,

- Dám hỗn láo với ta, đánh người răng rơi đầy đất.

(Text nguồn thiếu 1 đoạn mong các độc giả thông cảm)

Khi ở Tiên Cung Tiểu Báo Tử đã từng được lão phu tử dạy hắn văn tự cổ đại giảng qua về phương diện này.

Cái gọi là khí vận, từ ý nghĩa nào đó mà nói, chính là chỉ khí số, mệnh vận. Thứ này nghe rất huyền ảo, trên thực tế, cũng có chút thần bí, lấy cảnh giới hiện tại của Tiểu Báo Tử còn khó có thể lý giải.

Hắn chỉ là biết bảo vật trấn áp khí vận, chính là bảo vật có thể kéo dài khí vận của một quốc gia, một thế lực, một người.

Quốc gia khác nhau, thế lực khác nhau, người khác nhau, khí vận cũng khác nhau. Bảo vật cần dùng để trấn áp khí vận cũng khác nhau. Bảo vật dùng để trấn áp khí vận nhất định phải cùng thực lực bản thân người tương thích. Bằng không, không chỉ không thể kéo dài khí vận của người, bảo trì khí vận, ngược lại còn đem toàn bộ khí vận của người dồn ép.

Ví dụ đơn giản nhất là một thế gia bình thường như Ô gia nắm giữ một thông linh pháp khí, như Tu La Âm Sát Châm của Tiểu Báo Tử liền đủ để trấn áp khí vận. Người phóng tới trong tay Ô gia, Ô gia cũng không dám giữ lại, thất phu vô tội, hoài bích có tội!

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

517. Chương 528: Giang Hồ Độ Nhất Mỹ Nữ Hai Mươi Năm Trước Xuất Hiện. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 528: Giang hồ độ nhất mỹ nữ hai mươi năm trước xuất hiện. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Mà quốc gia như Đại Tấn triều, giàu có tứ hải, dùng để trấn áp khí vận chính là một kiện thuần dương pháp khí, tên là Sơn Hà Bình Thiên Quan. Cái này cũng đã đủ, phải biết rằng tại vương triều trước Đại Tấn triều, dùng để trấn áp khí vận, mạnh nhất cũng chỉ là một kiện pháp khí gần với cấp bậc thuần dương mà thôi.

Dựa theo cách nói của lão phu tử, nếu như hoàng đế của Đại Tấn vương triều tùy tiện làm hỏng mà nói, Thuần Dương pháp khí Sơn Hà Bình Thiên Quan chỉ ít có thể để Đại Tấn vương triều kéo dài nghìn năm.

Trong các đại thế gia cũng đồng dạng có pháp khí trấn áp khí vận của riêng mình, các đại bộ tộc của Bắc Nguyên cũng có loại đồ vật này.

Tựa như Hồng Ngọc Điếu Trụy bị Tiểu Báo Tử chế tạo thành Hồng Ngọc Giới Chỉ, đó là pháp khí trấn áp khí vận của Hắc Lang.

Pháp khí này tối đa cũng chỉ là thông linh pháp khí. Thế nhưng bởi vì không gian thuộc tính hiếm thấy, để Hắc Lang bộ tộc tại vài lần đối diện tai họa ngập đầu, sau đó đông sơn tái khởi. Bất quá hiện tại, thứ này rơi vào trong tay Tiểu Báo Tử, khí vận của Hắc Lang bộ tộc coi như đã tận.

Về phần Thanh Tĩnh Lưu Ly Ngọc Bình sớm đã vượt qua pháp khí, chính là tiên khí. Thứ này nghìn vạn lần không thể lấy ra trấn áp khí vận, áp cái gì chết cái đó. Trừ phi người đã chân chính thống trị thiên hạ, mới có tư cách vận dụng tiên khí trấn áp khí vận. Bất quá, chân chính thống trị thiên hạ, loại chuyện này chỉ có một ít kẻ tâm thần nổi danh trên lịch sử mới có thể tưởng tượng.

Hiện tại Tấn Đế, dã tâm tuy lớn. Thế nhưng cũng không đến trình độ tâm thần này. Do đó, cũng không cần Thanh Tĩnh Lưu Ly Ngọc Bình để trấn áp khí vận.

- Nhân Chân Thổ, Vương Hoa làm thế nào biết trên người người có thánh vật của Hắc Lang bộ, hơn nữa còn không nói đó là đồ vật của Vương gia bọn họ?

Từ chỗ mấy thiên tướng, Tiểu Báo Tử đã biết công chủ Hắc Lang bộ này tên là Nhân Chân Thổ. Còn Nhân Chân Thổ này tựa hồ cũng nhận thức tình thế. Đối với Tiểu Báo Tử cũng trở nên phục tùng, hầu hạ hân thập phần thích ý. Tuy rằng còn có chút vụng về, bất quá, ngấm lại thân phận lúc trước của nàng, làm coi như không sai.

Nhân Chân Thổ nghe được, nét mặt lộ vẻ bi thương:

- Lúc Hắc Lang thành bị các người công hãm, phụ thân để ta cầm thánh vật thừa loạn trốn đi. Ta đem thánh vật tìm địa phương bí mật cất giấu. Sau đó đang trên đường đào vong, gặp phải binh sĩ của các người, bắt ta lại, đưa tới Vân Châu. Ta vốn nghĩ rằng cả đời này đã không còn cơ hội trở lại thảo nguyên, không ngờ, khi ở Vân Châu, Vương Hoa lại đem ta mua xuống.

- Sau đó, người lại theo bọn họ trở về thảo nguyên?

- Đúng, chúng ta bị mua làm nô lệ đều là tội dân, vẫn đều làm người dẫn đường. Thế nhưng không nghĩ tới, ta bị một tên hỗn đản nhận ra!

Nói đến đây, nét mặt Nhân Chân Thổ hiện lên vẻ cực kỳ phẫn nộ, nghiêng rằng nghiêng lợi nói:

- Ta còn tưởng rằng hắn là người tốt, nghĩ không ra, lúc hắn đạt được thánh vật của Hắc Lang tộc, dĩ nhiên chạy đẩy Vương gia mật báo, uống cho ta thực tin hắn một lòng muốn giúp ta trọng chấn bộ tộc Hắc Lang!

- Thật là khờ quá!

Báo Tử cười thầm:

- Xem ra tiểu nha đầu này là bị người lừa tài lừa cả sắc.

Trải qua nói chuyện, Báo Tử cũng để sự tình tìm hiểu rõ ràng, người nhận ra Nhân Chân Thổ tên là Thiết Mộc Nhĩ, là một võ sĩ Hắc Lang. Người này lúc đầu nhìn thấy tiểu nha đầu, biểu hiện thập phần kích động, làm ra vẻ một lòng phục vụ quên mình. Thế nhưng quay người lại, liền đem Nhân Chân Thổ bán cho Vương gia còn chịu Vương gia sai khiến, âm thầm giám chế Nhân Chân Thổ. Sau đó khi Nhân Chân Thổ một lần nữa thu hồi thánh vật, xuất thủ cướp đoạt. Bất quá thật không ngờ lại bị Nhân Chân Thổ nhìn ra sơ hở, một đao chém đứt mệnh căn của hắn. Bỏ trốn, ma xui quỷ khiến chui vào trong lãnh địa của Tiểu Báo Tử.

- Được rồi, sự tình đã qua, ta đã minh bạch, người lui xuống đi sao! Yên tâm ở lại đây, ta có thể bảo đảm không xúc phạm tới người. Bất quá tâm tư chán hưng bộ tộc Hắc Lang gì đó của người vẫn là bỏ đi thôi. Hiện tại thời đại thay đổi, Bắc Nguyên đã vong, người không có khả năng trọng Hắc Lang bộ!

- Cái này ta đương nhiên hiểu rõ. Những năm gần đây, ta cũng đã nghĩ thông. Người Trung Nguyên các người khí vận đang thịnh, trường sinh thiên lại vứt bỏ chúng ta, hiện tại thảo nguyên lại bị phân cho những người cường đại của các người. Chúng ta căn bản là không có bất cứ cơ hội gì cả.

- Có thể nhận rõ hiện thực là tốt rồi!

Nhìn thấy dáng dấp nản chí thất vọng của Nhân Chân Thổ, Tiểu Báo Tử gật đầu cười cười.

Đúng lúc này, ngoài trường truyền đến thanh âm của Giang Hiểu:

- Đại nhân, Vương gia lại phái người tới.

- Còn chưa kết thúc!

Tiểu Báo Tử cười lạnh một tiếng. Khi hắn cùng Nhân Chân Thổ nói chuyện, đã cảm giác được có hơn mười cỗ khí tức của cao thủ tiếp cận. Bất quá hắn cũng không có lưu ý, bởi vì khí tức của những cao thủ này cũng không phải lặng yên tiềm hành. Mà là lấy tốc độ đi bộ của phạm nhân tới gần đại trưởng của hắn. Hơn nữa phía trước hơn mười cao thủ, vẫn là khí tức phi thường quen thuộc của Giang Hiểu.

- Để cho bọn họ tiến đến!

- Dạ!

Ngoài trường, Giang Hiểu đáp một tiếng, xoay người nói với hơn mười cao thủ theo phía sau hắn:

- Chư vị, mời!

Lúc này, Vương gia đến không ít người.

- Phụng Châu Vương thị, Vương Nguyệt Nhi gặp qua Chu đại nhân!

Wương Nguyệt Nhi đi tới trước mặt Tiểu Báo Tử liền ôm quyền nói.

- Vương Nguyệt Nhi!

Trong mắt Tiểu Báo Tử không khỏi sáng ngời, đây là một nữ nhân nổi danh:

- Ha ha ha ha, thì ra là Vương đại tiểu thư, Vương đại tiểu thư đại giá quang lâm, Chu Báo không có từ xa tiếp đón, thật lễ, thật lễ!

Hắn từ chỗ ngồi đứng dậy, đi tới trước mặt Vương Nguyệt Nhi, vẻ mặt xin lỗi.

- Vương đại nhân khách khí, Nguyệt Nhi không rõ tự đến, mong đại nhân thứ lỗi!

- Hắc hắc!

Tiểu Báo Tử cười gượng hai tiếng:

- Vương đại tiểu thư, mời ngồi, Giang Hiểu, nhanh dâng trà lên!

- Dạ!

Giang Hiểu gật đầu một cái, rất tự nhiên mang theo Nhân Chân Thổ ra khỏi đại trướng.

Đợi mọi người ngồi vào chỗ của mình, Tiểu Báo Tử mỉm cười nói:

- Không biết Vương đại tiểu thư đại giá quang lâm, là có chuyện gì?

- Lần này Nguyệt Nhi đến bái phỏng Chu đại nhân, thứ nhất vì mấy ngày trước biểu đệ mạo phạm, hướng đại nhân xin lỗi. Thứ hai còn là vì đào nô kia mà đến. Thỉnh cầu đại nhân nể mặt Nguyệt Nhi, để chúng ta mang đào nô kia đi, hảo hảo quản giáo!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

518. Chương 528: Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nữ Hai Mươi Năm Trước Xuất Hiện. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 528: Giang hồ đệ nhất mỹ nữ hai mươi năm trước xuất hiện. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Mà quốc gia như Đại Tấn triều, giàu có tứ hải, dùng để trấn áp khí vận chính là một kiện thuần dương pháp khí, tên là Sơn Hà Bình Thiên Quan. Cái này cũng đã đủ, phải biết rằng tại vương triều trước Đại Tấn triều, dùng để trấn áp khí vận, mạnh nhất cũng chỉ là một kiện pháp khí gần với cấp bậc thuần dương mà thôi.

Dựa theo cách nói của lão phu tử, nếu như hoàng đế của Đại Tấn vương triều tùy tiện làm hỏng mà nói, Thuần Dương pháp khí Sơn Hà Bình Thiên Quan chỉ ít có thể để Đại Tấn vương triều kéo dài nghìn năm.

Trong các đại thế gia cũng đồng dạng có pháp khí trấn áp khí vận của riêng mình, các đại bộ tộc của Bắc Nguyên cũng có loại đồ vật này.

Tựa như Hồng Ngọc Điều Trục bị Tiểu Báo Tử chế tạo thành Hồng Ngọc Giới Chỉ, đó là pháp khí trấn áp khí vận của Hắc Lang.

Pháp khí này tối đa cũng chỉ là thông linh pháp khí. Thế nhưng bởi vì không gian thuộc tính hiếm thấy, để Hắc Lang bộ tộc tại vài lần đối diện tai họa ngập đầu, sau đó đông sơn tái khởi. Bất quá hiện tại, thứ này rơi vào trong tay Tiểu Báo Tử, khí vận của Hắc Lang bộ tộc coi như đã tận.

Về phần Thanh Tĩnh Lưu Ly Ngọc Bình sớm đã vượt qua pháp khí, chính là tiên khí. Thứ này nghìn vạn lần không thể lấy ra trấn áp khí vận, áp cái gì chết cái đó. Trừ phi người đã chân chính thống trị thiên hạ, mới có tư cách vận dụng tiên khí trấn áp khí vận. Bất quá, chân chính thống trị thiên hạ, loại chuyện này chỉ có một ít kẻ tâm thần nổi danh trên lịch sử mới có thể tưởng tượng.

Hiện tại Tấn Đế, dã tâm tuy lớn. Thế nhưng cũng không đến trình độ tâm thần này. Do đó, cũng không cần Thanh Tĩnh Lưu Ly Ngọc Bình để trấn áp khí vận.

- Nhân Chân Thổ, Vương Hoa làm thế nào biết trên người người có thánh vật của Hắc Lang bộ, hơn nữa còn không nói đó là đồ vật của Vương gia bọn họ?

Từ chỗ mấy thiên tướng, Tiểu Báo Tử đã biết công chủ Hắc Lang bộ này tên là Nhân Chân Thổ. Còn Nhân Chân Thổ này tựa hồ cũng nhận thức tình thế. Đối với Tiểu Báo Tử cũng trở nên phục tùng, hầu hạ hẳn

thập phần thích ý. Tuy rằng còn có chút vụng về, bất quá, ngấm lại thân phận lúc trước của nàng, làm coi như không sai.

Nhân Chân Thổ nghe được, nét mặt lộ vẻ bi thương:

- Lúc Hắc Lang thành bị các người công hãm, phụ thân để ta cầm thành vật thừa loạn trốn đi. Ta đem thánh vật tìm địa phương bí mật cất giấu. Sau đó đang trên đường đào vong, gặp phải binh sĩ của các người, bắt ta lại, đưa tới Vân Châu. Ta vốn nghĩ rằng cả đời này đã không còn cơ hội trở lại thảo nguyên, không ngờ, khi ở Vân Châu, Vương Hoa lại đem ta mua xuống.

- Sau đó, người lại theo bọn họ trở về thảo nguyên?

- Đúng, chúng ta bị mua làm nô lệ đều là tội dân, vẫn đều làm người dẫn đường. Thế nhưng không nghĩ tới, ta bị một tên hỗn đản nhận ra!

Nói đến đây, nét mặt Nhân Chân Thổ hiện lên vẻ cực kỳ phẫn nộ, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Ta còn tưởng rằng hần là người tốt, nghĩ không ra, lúc hần đạt được thánh vật của Hắc Lang tộc, dĩ nhiên chạy đậy Vương gia mật báo, uống cho ta thực tin hần một lòng muốn giúp ta trọng chấn bộ tộc Hắc Lang!

- Thật là khờ quá!

Báo Tử cười thầm:

- Xem ra tiểu nha đầu này là bị người lừa tài lừa cả sắc.

Trải qua nói chuyện, Báo Tử cũng để sự tình tìm hiểu rõ ràng, người nhận ra Nhân Chân Thổ tên là Thiết Mộc Nhĩ, là một võ sĩ Hắc Lang. Người này lúc đầu nhìn thấy tiểu nha đầu, biểu hiện thập phần kích động, làm ra vẻ một lòng phục vụ quên mình. Thế nhưng quay người lại, liền đem Nhân Chân Thổ bán cho Vương gia còn chịu Vương gia sai khiến, âm thầm giám chế Nhân Chân Thổ. Sau đó khi Nhân Chân Thổ một lần nữa thu hồi thánh vật, xuất thủ cướp đoạt. Bất quá thật không ngờ lại bị Nhân Chân Thổ nhìn ra sơ hở, một đao chém đứt mệnh căn của hần. Bỏ trốn, ma xui quỷ khiến chui vào trong lãnh địa của Tiểu Báo Tử.

- Được rồi, sự tình đã qua, ta đã minh bạch, người lui xuống đi sao! Yên tâm ở lại đây, ta có thể bảo đảm không xúc phạm tới người. Bất quá tâm tư chấn hưng bộ tộc Hắc Lang gì đó của người vẫn là bỏ đi thôi. Hiện tại thời đại thay đổi, Bắc Nguyên đã vong, người không có khả năng trọng Hắc Lang bộ!

- Cái này ta đương nhiên hiểu rõ. Những năm gần đây, ta cũng đã nghĩ thông. Người Trung Nguyên các người khí vận đang thịnh, trường sinh thiên lại vứt bỏ chúng ta, hiện tại thảo nguyên lại bị phân cho những người cường đại của các người. Chúng ta căn bản là không có bất cứ cơ hội gì cả.

- Có thể nhận rõ hiện thực là tốt rồi!

Nhìn thấy dáng dấp nản chí thất vọng của Nhân Chân Thổ, Tiểu Báo Tử gật đầu cười cười.

Đúng lúc này, ngoài trường truyền đến thanh âm của Giang Hiểu:

- Đại nhân, Vương gia lại phái người tới.

- Còn chưa kết thúc!

Tiểu Báo Tử cười lạnh một tiếng. Khi hần cùng Nhân Chân Thổ nói chuyện, đã cảm giác được có hơn mười cỗ khí tức của cao thủ tiếp cận. Bất quá hần cũng không có lưu ý, bởi vì khí tức của những cao thủ này cũng không phải lặng yên tiềm hành. Mà là lấy tốc độ đi bộ của phạm nhân tới gần đại tướng của hần. Hơn nữa phía trước hơn mười cao thủ, vẫn là khí tức phi thường quen thuộc của Giang Hiểu.

- Để cho bọn họ tiến đến!

- Dạ!

Ngoài trường, Giang Hiểu đáp một tiếng, xoay người nói với hơn mười cao thủ theo phía sau hần:

- Chư vị, mời!

Lúc này, Vương gia đến không ít người.

- Phụng Châu Vương thị, Vương Nguyệt Nhi gặp qua Chu đại nhân!

Vương Nguyệt Nhi đi tới trước mặt Tiểu Báo Tử liền ôm quyền nói.

- Vương Nguyệt Nhi!

Trong mắt Tiểu Báo Tử không khỏi sáng ngời, đây là một nữ nhân nổi danh:

- Ha ha ha ha, thì ra là Vương đại tiểu thư, Vương đại tiểu thư đại giá quang lâm, Chu Báo không có từ xa tiếp đón, thật lễ, thật lễ!

Hắn từ chỗ ngồi đứng dậy, đi tới trước mặt Vương Nguyệt Nhi, vẻ mặt xin lỗi.

- Vương đại nhân khách khí, Nguyệt Nhi không rõ tự đến, mong đại nhân thứ lỗi!

- Hắc hắc!

Tiểu Báo Tử cười gượng hai tiếng:

- Vương đại tiểu thư, mời ngồi, Giang Hiểu, nhanh dâng trà lên!

- Dạ!

Giang Hiểu gật đầu một cái, rất tự nhiên mang theo Nhân Chân Thố ra khỏi đại trường.

Đợi mọi người ngồi vào chỗ của mình, Tiểu Báo Tử mỉm cười nói:

- Không biết Vương đại tiểu thư đại giá quang lâm, là có chuyện gì?

- Lần này Nguyệt Nhi đến bái phỏng Chu đại nhân, thứ nhất vì mấy ngày trước biểu đệ mạo phạm, hướng đại nhân xin lỗi. Thứ hai còn là vì đào nô kia mà đến. Thỉnh cầu đại nhân nể mặt Nguyệt Nhi, để chúng ta mang đào nô kia đi, hảo hảo quản giáo!

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

519. Chương 529: Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nữ Hai Mươi Năm Trước Xuất Hiện. (2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 529: Giang hồ đệ nhất mỹ nữ hai mươi năm trước xuất hiện. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Ha hã, Vương đại tiểu thư nói quá lời!

Tiểu Báo Tử cười gượng, trong lòng có chút vướng mắc đáp.

- Mẹ nó, lão tử mới mười bảy, người cũng đã ba mươi bảy, luận tuổi tác, làm mẹ ta còn dư dả, còn tự xưng Nguyệt Nhi, Nguyệt Nhi, ta khinh!

Vương đại tiểu thư này năm nay đã ba mươi bảy. Bất quá, lớn lên thật là đẹp, quá đẹp. Là Tiểu Báo Tử có ký ức kiếp trước, khi nhìn thấy nàng ta, cũng không thể không thừa nhận, đây là một đại mỹ nữ.

Chính bởi nàng là một đại mỹ nữ, hơn nữa lại xuất thân hiển hách, do đó, hơn hai mươi năm trước trên giang hồ, nàng được xưng đệ nhất mỹ nữ, dẫn tới vô số niên thiếu hào kiệt theo đuổi. Có người nói, hai mươi năm trước, vì nàng quyết đấu tuyệt không dưới trăm lần, đây còn đều là niên thiếu anh hào có nổi danh trên giang hồ năm đó. Tựa như Báo Tử hiện tại.

Hơn nữa, hiện tại tuy rằng đã gần bốn mươi tuổi. Thế nhưng nhìn qua vẫn như thiếu nữ hơn hai mươi tuổi, xinh đẹp kinh nhân, so với nữ tử còn trẻ ngây ngô, càng thêm một phần khí chất quyến rũ.

Đương nhiên, người nghìn vạn lần không nên cho rằng vị giang hồ đệ nhất mỹ nữ hai mươi năm trước vị này chỉ là một bình hoa. Trên thực tế, nàng còn là võ lâm cao thủ danh chấn giang hồ.

Vương Nguyệt Nhi tư thông tuệ, ngộ tính cực cao. Khi mười bảy tuổi, một thân tu vi liền tiến vào tứ phẩm, là một trong những cao thủ trẻ tuổi nổi danh nhất lúc bấy giờ.

Tuổi trẻ, xinh đẹp, xuất thân cao quý, võ nghệ cao cường, tất cả đều trở thành phong quang trên giang hồ năm đó. Có thể nói cả giang hồ đều đã từng vì nữ nhân này mà điên cuồng.

Đáng tiếc, nàng hiện tại đã ba mươi bảy!

Tuy rằng nhìn bộ dáng chỉ như hơn hai mươi, bất quá, Tiểu Báo Tử lại không chút hứng thú.

- Chuyện của Vương Hoa, ta đã cho hần giáo huấn. Đã qua thì bỏ đi, về phần đào nô mà người nói. Thật ra, ta đây đúng là không phát hiện đào nô nào cả. Người cũng biết phương viên sáu trăm dặm này của ta, vừa núi, vừa sông, coi như là có người trốn tới lãnh địa của ta, tùy tiện tìm một chỗ trốn. Bị lạnh chết, đói chết, hay sói ăn cũng không biết, người nói sao?

- Chu đại nhân nói có đạo lý, vốn là thế. Chuyện này cũng không nên tới làm phiền người. Bất quá vừa lúc có người ở lãnh địa của người gặp qua đào nô kia. Còn nói đào nô kia đã được đại nhân thu lưu. Do đó, lúc này ta mới đến tìm đại nhân ngài!

- Ha ha ha ha ha ha!

Chu Báo cười ha ha:

- Thật không? Ta đây thực muốn nhìn, là tên Vương bát đản nào nhìn thấy, Vương đại tiểu thư, nói miệng không bằng chứng, mới đem chứng cứ đến!

- Được!

Vương Nguyệt Nhi nói. Thân thể hơi nghiêng, quay sang một gã thanh y nô bộc bên cạnh gật đầu, kẻ kia liền đứng ra.

- Đây là nô bộc của gia tộc ta, tên là Thiết Mộc Nhĩ. Chính hần lúc trước đã phát hiện tên đào nô kia.

Vương Nguyệt Nhi chỉ vào nam tử sắc mặt tái nhợt nói:

- Chính là thị nữ vừa rồi đứng bên cạnh người là đào nô của Vương gia ta. Tên là Nhân Chân Thố, vốn là công chủ Hắc Lang bộ. Nếu như Chu đại nhân có nghi vấn gì, có thể hỏi hần.

- Lời nói này thật buồn cười, người tùy tiện chỉ ra một tên nô bộc, để hần đứng ra làm chứng thị nữ của nhà chúng ta là đào nô của Vương gia các người. Ta đây có phải cũng có thể tùy tiện nhận người qua nói tên cái gì Thiết Mộc Nhĩ này là một con chó do đi lạc hai mươi năm trước của chúng ta không?

- Chu đại nhân chớ vội kết luận, đây chỉ là một người làm chứng bên ta mà thôi. Ta còn một người làm chứng khác, có thể chứng minh, thị nữ kia của người là đào nô của Vương gia chúng ta, đã chạy trốn tới lãnh địa của người. Đồng thời còn bị người bắt đi. Qua hai ngày liền biến thành thị nữ của người, hầu hạ bên cạnh người.

- Còn có chuyện này?

Tiểu Báo Tử nhàu mày một cái:

- Ta lại muốn xem người làm chứng kia!

- Là thủ hạ của đại nhân ngài! Chu đại nhân hần là biết hần đi!

Báo Tử nhìn người nô, nam tử hơn ba mươi tuổi, thiếu một cánh tay, Tiểu Báo Tử có ấn tượng. Đây là một trong những mục dân của nhóm đầu tiên tiến nhập lãnh địa của hần lưu lạc.

- Thủ hạ của ta, ha ha, nói thật ra, ta thật sự không quá quen biết. Vương đại tiểu thư, người phải biết rằng, ta từ lúc tới đây, liền suốt ngày đều đứng trong đại trường, rất ít ra ngoài. Sự vụ cụ thể đều do Giang Hiểu đến quản, Giang Hiểu, người tiến đến, xem có nhận được người này không?

- Không nhận ra!

Mành đại trưởng còn chưa có xúc lên, thanh âm của Giang Hiểu đã truyền vào.

Mành đại trưởng lại bị xúc lên, Giang Hiểu dẫn theo Nhân Chân Thổ đi vào:

- Đi, mang trà cho các vị khách nhân!

Nhân Chân Thổ hạ giọng ứng một tiếng, cúi đầu, trước mang cho Tiểu Báo Tử một chén. Sau đó lại cẩn thận đi tới trước mặt đám người Vương gia, nhất nhất mời trà.

- Chu Báo, người ở ngay trước mặt, người còn không chịu tiếp nhận?

Ngay khi Nhân Chân Thổ mời trà cho mọi người, một kẻ trong đám người Vương mạnh mẽ nắm cổ tay nàng.

Nhân Chân Thổ hét lên một tiếng, nước trà trong tay bắn ra.

Cùng lúc, trong đại trường một trận yên lặng.

Con mắt Tiểu Báo Tử nhẹ nhàng híp lại. Hơi ngẩng đầu, khóe miệng hiện lên một tia tiểu ý băng lãnh.

- Vương đại tiểu thư, ta thấy, Vương gia các người tốt nhất là để khối đất phong bên cạnh ta đổi chủ nhân đi!

- Lời này là có ý gì?

Vương Nguyệt Nhi biến sắc, ngữ khí cũng trở nên u lãnh.

- Vương Hoa này, ta nhìn hần thật sự rất không vừa mắt. Nếu như để hần làm hàng xóm của ta. Ta sẽ trở nên rất nóng nảy, ta một khi nóng nảy sẽ giết người. Ngày hôm nay là nể mặt Vương đại tiểu thư người, ta không giết hần. Bất quá, ta không dám cam đoan tương lai nhìn thấy hần sẽ không giết hần. Do đó, vì lợi ích của Vương gia các người suy nghĩ, vẫn là nên đổi người đi?

- Người đang uy hiếp ta?

- Ta chỉ là cho các người một lời khuyên mà thôi!

- Chu đại nhân, người cũng đừng quên, phong địa này không phải của Vương gia ta, mà là đương kim hoàng thượng phân. Vương gia ta cũng không có quyền lực thay đổi.

Vương Nguyệt Nhi nói:

- Lê nào, Chu đại nhân người có quyền thay đổi sao? Hoặc giả người muốn nói cho chúng ta biết, người sẽ giết chết một công thần có công diệt Bắc Nguyên?

- Công thần thì thế nào? Tại đại trưởng của ta, lôi kéo thị nữ của ta, có ý đồ gây rối, coi như là nháo tới trước mặt hoàng thượng, ta cũng không sợ!

Tiểu Báo Tử lớn tiếng quát, mạnh mẽ chỉ Vương Hoa:

- Buông nàng ra, bằng không, ta lập tức giết người!

- Ba!

Một tiếng vang giòn, Vương Nguyệt Nhi một chưởng đem tay vịn ghế phách thành mặt phấn, quay đầu nói:

- Vương Hoa, buông tay ra!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

520. Chương 529: Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nữ Hai Mươi Năm Trước Xuất Hiện. (2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 529: Giang hồ đệ nhất mỹ nữ hai mươi năm trước xuất hiện. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Ha hả, Vương đại tiểu thư nói quá lời!

Tiểu Báo Tử cười gượng, trong lòng có chút vướng mắc đáp.

- Mẹ nó, lão tử mới mười bảy, người cũng đã ba mươi bảy, luận tuổi tác, làm mẹ ta còn dư dả, còn tự xưng Nguyệt Nhi, Nguyệt Nhi, ta khinh!

Vương đại tiểu thư này năm nay đã ba mươi bảy. Bất quá, lớn lên thật là đẹp, quá đẹp. Là Tiểu Báo Tử có ký ức kiếp trước, khi nhìn thấy nàng ta, cũng không thể không thừa nhận, đây là một đại mỹ nữ.

Chính bởi nàng là một đại mỹ nữ, hơn nữa lại xuất thân hiển hách, do đó, hơn hai mươi năm trước trên giang hồ, nàng được xưng đệ nhất mỹ nữ, dẫn tới vô số niên thiếu hào kiệt theo đuổi. Có người nói, hai mươi năm trước, vì nàng quyết đấu tuyệt không dưới trăm lần, đây còn đều là niên thiếu anh hào có nổi danh trên giang hồ năm đó. Tựa như Báo Tử hiện tại.

Hơn nữa, hiện tại tuy rằng đã gần bốn mươi tuổi. Thế nhưng nhìn qua vẫn như thiếu nữ hơn hai mươi tuổi, xinh đẹp kinh nhân, so với nữ tử còn trẻ ngây ngô, càng thêm một phần khí chất quyến rũ.

Đương nhiên, người nghìn vạn lần không nên cho rằng vị giang hồ đệ nhất mỹ nữ hai mươi năm trước vị này chỉ là một bình hoa. Trên thực tế, nàng còn là võ lâm cao thủ danh chấn giang hồ.

Vương Nguyệt Nhi tư thông tuệ, ngộ tính cực cao. Khi mười bảy tuổi, một thân tu vi liền tiến vào tứ phẩm, là một trong những cao thủ trẻ tuổi nổi danh nhất lúc bấy giờ.

Tuổi trẻ, xinh đẹp, xuất thân cao quý, võ nghệ cao cường, tất cả đều trở thành phong quang trên giang hồ năm đó. Có thể nói cả giang hồ đều đã từng vì nữ nhân này mà điên cuồng.

Đáng tiếc, nàng hiện tại đã ba mươi bảy!

Tuy rằng nhìn bộ dáng chỉ như hơn hai mươi, bất quá, Tiểu Báo Tử lại không chút hứng thú.

- Chuyện của Vương Hoa, ta đã cho hần giáo huấn. Đã qua thì bỏ đi, về phần đào nô mà người nói. Thật ra, ta đây đúng là không phát hiện đào nô nào cả. Người cũng biết phương viên sáu trăm dặm này của ta, vừa núi, vừa sông, coi như là có người trốn tới lãnh địa của ta, tùy tiện tìm một chỗ trốn. Bị lạnh chết, đói chết, hay sói ăn cũng không biết, người nói sao?

- Chu đại nhân nói có đạo lý, vốn là thế. Chuyện này cũng không nên tới làm phiền người. Bất quá vừa lúc có người ở lãnh địa của người gặp qua đào nô kia. Còn nói đào nô kia đã được đại nhân thu lưu. Do đó, lúc này ta mới đến tìm đại nhân ngài!

- Ha ha ha ha ha ha!

Chu Báo cười ha ha:

- Thật không? Ta đây thực muốn nhìn, là tên Vương bát đản nào nhìn thấy, Vương đại tiểu thư, nói miệng không bằng chứng, mới đem chứng cứ đến!

- Được!

Vương Nguyệt Nhi nói. Thân thể hơi nghiêng, quay sang một gã thanh y nô bộc bên cạnh gật đầu, kẻ kia liền đứng ra.

- Đây là nô bộc của gia tộc ta, tên là Thiết Mộc Nhĩ. Chính hắn lúc trước đã phát hiện tên đào nô kia.

Vương Nguyệt Nhi chỉ vào nam tử sắc mặt tái nhợt nói:

- Chính là thị nữ vừa rồi đứng bên cạnh người là đào nô của Vương gia ta. Tên là Nhân Chân Thổ, vốn là công chủ Hắc Lang bộ. Nếu như Chu đại nhân còn nghi vấn gì, có thể hỏi hắn.

- Lời nói này thật buồn cười, người tùy tiện chỉ ra một tên nô bộc, để hắn đứng ra làm chứng thị nữ của nhà chúng ta là đào nô của Vương gia các người. Ta đây có phải cũng có thể tùy tiện nhận người qua nói tên cái gì Thiết Mộc Nhĩ này là một con chó do đi lạc hai mươi năm trước của chúng ta không?

- Chu đại nhân chớ vội kết luận, đây chỉ là một người làm chứng bên ta mà thôi. Ta còn một người làm chứng khác, có thể chứng minh, thị nữ kia của người là đào nô của Vương gia chúng ta, đã chạy trốn tới lãnh địa của người. Đồng thời còn bị người bắt đi. Qua hai ngày liền biến thành thị nữ của người, hầu hạ bên cạnh người.

- Còn có chuyện này?

Tiểu Báo Tử nhu mày một cái:

- Ta lại muốn xem người làm chứng kia!

- Là thủ hạ của đại nhân ngài! Chu đại nhân hắn là biết hắn đi!

Báo Tử nhìn người nọ, nam tử hơn ba mươi tuổi, thiếu một cánh tay, Tiểu Báo Tử có ấn tượng. Đây là một trong những mục dân của nhóm đầu tiên tiến nhập lãnh địa của hắn lưu lạc.

- Thủ hạ của ta, ha ha, nói thật ra, ta thật sự không quá quen biết. Vương đại tiểu thư, người phải biết rằng, ta từ lúc tới đây, liên suốt ngày đều đứng trong đại trường, rất ít ra ngoài. Sự vụ cụ thể đều do Giang Hiểu đến quản, Giang Hiểu, người tiến đến, xem có nhận được người này không?

- Không nhận ra!

Mành đại trưởng còn chưa có xúc lên, thanh âm của Giang Hiểu đã truyền vào.

Mành đại trưởng lại bị xúc lên, Giang Hiểu dẫn theo Nhân Chân Thổ đi vào:

- Đi, mang trà cho các vị khách nhân!

Nhân Chân Thổ hạ giọng ứng một tiếng, cúi đầu, trước mang cho Tiểu Báo Tử một chén. Sau đó lại cẩn thận đi tới trước mặt đám người Vương gia, nhất nhất mời trà.

- Chu Báo, người ở ngay trước mặt, người còn không chịu tiếp nhận?

Ngay khi Nhân Chân Thổ mời trà cho mọi người, một kẻ trong đám người Vương mạnh mẽ nắm cổ tay nàng.

Nhân Chân Thổ hét lên một tiếng, nước trà trong tay bắn ra.

Cùng lúc, trong đại trường một trận yên lặng.

Con mắt Tiểu Báo Tử nhẹ nhàng híp lại. Hơi ngẩng đầu, khóe miệng hiện lên một tia tiểu ý băng lãnh.

- Vương đại tiểu thư, ta thấy, Vương gia các người tốt nhất là để khối đất phong bên cạnh ta đổi chủ nhân đi!

- Lời này là có ý gì?

Vương Nguyệt Nhi biến sắc, ngữ khí cũng trở nên u lãnh.

- Vương Hoa này, ta nhìn hắn thật sự rất không vừa mắt. Nếu như để hắn làm hàng xóm của ta. Ta sẽ trở nên rất nóng nảy, ta một khi nóng nảy sẽ giết người. Ngày hôm nay là nể mặt Vương đại tiểu thư người, ta không giết hắn. Bất quá, ta không dám cam đoan tương lai nhìn thấy hắn sẽ không giết hắn. Do đó, vì lợi ích của Vương gia các người suy nghĩ, vẫn là nên đổi người đi?

- Người đang uy hiếp ta?

- Ta chỉ là cho các người một lời khuyên mà thôi!

- Chu đại nhân, người cũng đừng quên, phong địa này không phải của Vương gia ta, mà là đương kim hoàng thượng phân. Vương gia ta cũng không có quyền lực thay đổi.

Vương Nguyệt Nhi nói:

- Lẽ nào, Chu đại nhân người có quyền thay đổi sao? Hoặc giả người muốn nói cho chúng ta biết, người sẽ giết chết một công thần có công diệt Bắc Nguyên?

- Công thần thì thế nào? Tại đại trưởng của ta, lôi kéo thị nữ của ta, có ý đồ gây rối, coi như là nháo tới trước mặt hoàng thượng, ta cũng không sợ!

Tiểu Báo Tử lớn tiếng quát, mạnh mẽ chỉ Vương Hoa:

- Buông nàng ra, bằng không, ta lập tức giết người!

- Ba!

Một tiếng vang giòn, Vương Nguyệt Nhi một chưởng đem tay vịn ghế phách thành mặt phấn, quay đầu nói:

- Vương Hoa, buông tay ra!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

521. Chương 530: Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nữ Hai Mươi Năm Trước Xuất Hiện. (3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 530: Giang hồ đệ nhất mỹ nữ hai mươi năm trước xuất hiện. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Dạ!

Trước mặt Vương Nguyệt Nhi, Vương Hoa phảng phất như một con mèo nhỏ, buông tay Nhân Chân Thổ ra.

- Chu đại nhân, người cũng thấy, nữ nhân này chính là đào nô của Vương gia. Nàng trộm bảo vật của Vương gia, nể mặt người, chúng ta có thể không dẫn đi, nhưng, bảo vật nàng trộm nhất định phải giao ra đây!

- Nàng không phải đào nô của nhà các người, mà là thị nữ của ta!

Báo Tử cười lạnh nói:

- Nàng là thị nữ theo ta từ Vân Châu qua đây. Vương đại tiểu thư, ta thấy, người nên đi tới nơi khác tìm đào nô nhà các người đi sao!

- Chu Báo, xem ra, người là thành tâm cùng Vương gia ta đối địch!

Vương Nguyệt Nhi trầm giọng nói.

- Nếu như người nhất định phải lấy Vương gia ra để ép ta. Ta cũng không có biện pháp!

Tiểu Báo Tử cười lạnh, nhẹ nhàng nâng chung trà lên, nhấp một ngụm:

- Rất xin lỗi. Vương đại tiểu thư, miếu nhỏ của chúng ta không lưu được Vương gia các người. Chư vị, mời trở về đi, Giang Hiểu, tiễn khách!

- Chu Báo!

- Thế nào, Vương đại tiểu thư còn muốn gì nữa?

Báo Tử nhàu mày lại, cười nhạt:

- Hôm nay dẫn đến bảy tứ phẩm, ba ngũ phẩm, còn có một lục phẩm, cộng thêm một lục phẩm là người, không kể phế vật kia, tổng cộng mười hai người. Người có tin hay không, ta một chùy có thể đem tất cả các người đập nát vụn!

- Được, tốt lắm!

Vương Nguyệt Nhi hít sâu một hơi, đứng dậy, cường ép đem cơn tức của mình đè ép xuống. Cho tới bây giờ, gần bốn mươi năm, dù là đa nương nàng cũng chưa từng dùng thái độ này nói chuyện với nàng. Huống chi là một tiểu mao hài tử mười bảy tuổi.

- Nếu Chu đại nhân hạ lệnh trục khách, Vương Nguyệt Nhi ta cũng không phải người mặt dày mày dạn. Chỉ là thỉnh Chu đại nhân không nên quên việc hôm nay là được!

- Trí nhớ của ta luôn không tốt. Bất quá, đến lúc đó Vương đại tiểu thư nhớ nhắc nhở ta là được!

Tiểu Báo Tử cười lạnh cầm chén trà trong tay đặt lên mặt bàn:

- Đi thôi, không tiễn!

- Chúng ta đi!

Vương Nguyệt Nhi vung tay áo, xoay người rời đi.

- Chờ một chút!

- Thế nào, Chu đại nhân có phải muốn lưu chúng ta lại không?

- Không quan hệ tới người!

Tiểu Báo Tử âm lãnh cười. Nhìn nhân chứng cụt tay kia:

- Thế nào. Người cũng muốn đi. Cái này có thể không làm được, ta đã quyết định đem người treo cổ, người đi, ta treo cổ ai?

- Cái này...Người... Vương đại tiểu thư, cứu cứu ta, người nói qua sẽ dẫn ta đi. Vương đại tiểu thư, người đã nói...

Vương Nguyệt Nhi liếc hắt một cái, lại quay đầu nhìn phía Tiểu Báo Tử.

- Vương đại tiểu thư, không muốn đi, có phải là muốn xem ta treo cổ người này thế nào?

- Hừ!

Vương Nguyệt Nhi vung tay áo, chẳng thèm để ý đến tên cụt tay, dẫn theo người của Vương gia nghênh ngang rời đi.

- Tha mạng a, đại nhân, tha mạng a, đại nhân. Ta nhất thời hồ đồ, ta...!

Nhân chứng cụt tay mạnh mẽ quỳ xuống.

- Giang Hiểu, treo hắn lên cây cột cạnh lãnh địa của Vương gia cho ta!

- Dạ, đại nhân!

- Chu Báo này, ý vào một thân võ công, cũng dám không để Vương gia ta vào mắt. Biểu tỷ, vừa rồi vì sao không động thủ? Cho dù hắn là Thất phẩm cường giả, nhưng chúng ta nhiều người như vậy...

- Câm miệng!

Vương Nguyệt Nhi quát lạnh một tiếng, hung hăng trừng mắt với Vương Hoa:

- Người tên vô dụng này, một tiểu nữ nhân cũng canh giữ không được. Còn mặt mũi ở đây nói nhăng nói cuội, động thủ, người động thủ a, hử là Thất phẩm cường giả. Hử lấy thực lực một người diệt cả Thanh Phong lâu. Chỉ bằng mấy người chúng ta còn chưa đủ nhét kẽ răng của hử. Chuyện này ta sẽ như thực bầm báo gia chủ. Người chớ nên hỏi nữa. Ba ngày sau, người cùng ta trở lại Trung Nguyên. Sự tình ở đây, toàn bộ giao cho Vương Phúc để ý!

- A? Vì sao, đây chính là đất phong của ta a!

- Ta cũng không tin hử dám giết ta?

- Hử đương nhiên dám, lấy thực lực của hử, muốn thần không biết quỷ không hay đem người giết chết thật sự là quá dễ. Căn bản sẽ không lưu lại chút chứng cứ nào. Hử đối với người đã động sát tâm, người ở đây căn bản chỉ có một đường chết.

- Cứ quyết định như vậy, chớ nên nói thêm nữa!

Vương Nguyệt Nhi trầm giọng nói.

- Đại nhân, người đã treo cổ!

- Tốt, cứ treo ở đó cho ta!

Tiểu Báo Tử nói:

- Để tất cả mọi người đi xem, nhìn kết quả của việc phản bội ta.

- Dạ!

Giang Hiểu đáp:

- Bất quá, đại nhân làm như vậy có thỏa đáng không? Vương Nguyệt Nhi không đơn gian đâu, nghe nói năm đó...!

- Chuyện của nàng năm đó là trên giang hồ độc đại bát quái, lưu truyền rất rộng, đều bị người viết thành bình luận!

Tiểu Báo Tử nói.

- Vậy ngài còn...!

- Ta thế nào, ta nói cho người, nữ nhân này sống an nhàn sung sướng, được người tán tụng hai ba mươi năm, đều sắp bốc lên tới trời. Khiến cho nàng hiện tại cũng không biết mình là cái gì. Đối với nữ nhân như vậy, người nghìn vạn lần đừng nuông chiều nàng. Càng nuông chiều càng vô lý, không nên để ý tới nàng, nàng cũng không làm ra sóng gió gì được đâu!

- Dạ!

Giang Hiểu đáp, tuy rằng đối với lời nói của Tiểu Báo Tử không tán thành lắm. Bất quá hiện tại Tiểu Báo Tử đã không phải Tiểu Báo Tử mấy năm trước nữa. Khi đó, gặp phải sự tình hử còn dám cùng Tiểu Báo Tử tranh luận. Thế nhưng hiện tại tu vi của Tiểu Báo Tử đã đến Thất phẩm. Tuy rằng đối với đám thủ hạ thấp phần ôn hòa, thế nhưng hữu ý vô ý lộ ra khí tức cường giả, căn bản khiến hử không nhắc nổi một tia ý niệm phản kháng trong đầu. Khi Tiểu Báo Tử quyết định việc gì, cho dù trong lòng hử có cách nhìn khác, cũng không có dũng khí phản bác.

- Ta biết người lo lắng cái gì, nếu như Vương Nguyệt Nhi này lại trẻ ra hai mươi tuổi, ta cũng sẽ lo lắng những tên hoa si kia tới tìm ta gây phiền toái. Bất quá hiện tại nàng đã bốn mươi tuổi, những tên hoa si theo đuổi nàng năm đó sẽ vì nàng xuất đầu sao? Lão Giang, nếu là người, người sẽ làm vậy sao?

- Ách, cái này...

Giang Hiểu mặt đỏ lên, nghĩ đến khuôn mặt tuyệt mỹ kia của Vương Nguyệt Nhi, có chút xấu hổ, nói:

- Đại nhân, nói có chắc chắn không?

- Kháo, người mới chính là hoa si!

Tiểu Báo Tử cười mắng một tiếng. Xoay người rời đi.

Nửa đêm trên thảo nguyên, có vẻ đặc biệt u tĩnh, trên bầu trời vắng lặng, một vầng trăng lơ lửng chiếu ánh sáng xuống đại địa. Cả thảo nguyên đều bao phủ trong một mảnh sương trắng.

Bỗng nhiên, bầu trời tối sầm lại, không biết từ đâu bay tới một đám mây đen, thảo nguyên nhất thời tối đen. Sau đó, mây đen trên bầu trời càng ngày càng nhiều, càng lúc càng dày đặc.

- Âm âm...

Một tiếng sấm vang lên, thiểm điện sáng rực trong sát na chiếu sáng cả đại địa.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

522. Chương 530: Giang Hồ Độ Nhất Mỹ Nữ Hai Mươi Năm Trước Xuất Hiện. (3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 530: Giang hồ độ nhất mỹ nữ hai mươi năm trước xuất hiện. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Dạ!

Trước mặt Vương Nguyệt Nhi, Vương Hoa phảng phất như một con mèo nhỏ, buông tay Nhân Chân Thố ra.

- Chu đại nhân, người cũng thấy, nữ nhân này chính là đào nô của Vương gia. Nàng trộm bảo vật của Vương gia, nể mặt người, chúng ta có thể không dẫn đi, nhưng, bảo vật nàng trộm nhất định phải giao ra đây!

- Nàng không phải đào nô của nhà các người, mà là thị nữ của ta!

Báo Tử cười lạnh nói:

- Nàng là thị nữ theo ta từ Vân Châu qua đây. Vương đại tiểu thư, ta thấy, người nên đi tới nơi khác tìm đào nô nhà các người đi sao!

- Chu Báo, xem ra, người là thành tâm cùng Vương gia ta đối địch!

Wương Nguyệt Nhi trầm giọng nói.

- Nếu như người nhất định phải lấy Vương gia ra để ép ta. Ta cũng không có biện pháp!

Tiểu Báo Tử cười lạnh, nhẹ nhàng nâng chung trà lên, nhấp một ngụm:

- Rất xin lỗi. Vương đại tiểu thư, miếu nhỏ của chúng ta không lưu được Vương gia các người. Chư vị, mời trở về đi, Giang Hiếu, tiễn khách!

- Chu Báo!

- Thế nào, Vương đại tiểu thư còn muốn gì nữa?

Báo Tử nhàu mày lại, cười nhạt:

- Hôm nay dẫn đến bảy tứ phẩm, ba ngũ phẩm, còn có một lục phẩm, cộng thêm một lục phẩm là người, không kể phế vật kia, tổng cộng mười hai người. Người có tin hay không, ta một chùy có thể đem tất cả các người đập nát vụn!

- Được, tốt lắm!

Vương Nguyệt Nhi hít sâu một hơi, đứng dậy, cưỡng ép đem cơn tức của mình đè ép xuống. Cho tới bây giờ, gần bốn mươi năm, dù là đa nương nàng cũng chưa từng dùng thái độ này nói chuyện với nàng. Huống chi là một tiểu mao hài tử mười bảy tuổi.

- Nếu Chu đại nhân hạ lệnh trục khách, Vương Nguyệt Nhi ta cũng không phải người mặt dày mày dạn. Chỉ là thỉnh Chu đại nhân không nên quên việc hôm nay là được!

- Trí nhớ của ta luôn không tốt. Bất quá, đến lúc đó Vương đại tiểu thư nhớ nhắc nhở ta là được!

Tiểu Báo Tử cười lạnh cầm chén trà trong tay đặt lên mặt bàn:

- Đi thôi, không tiễn!

- Chúng ta đi!

Vương Nguyệt Nhi vung tay áo, xoay người rời đi.

- Chờ một chút!

- Thế nào, Chu đại nhân có phải muốn lưu chúng ta lại không?

- Không quan hệ tới người!

Tiểu Báo Tử âm lãnh cười. Nhìn nhân chứng cụt tay kia:

- Thế nào. Người cũng muốn đi. Cái này có thể không làm được, ta đã quyết định đem người treo cổ, người đi, ta treo cổ ai?

- Cái này...Người... Vương đại tiểu thư, cứu cứu ta, người nói qua sẽ dẫn ta đi. Vương đại tiểu thư, người đã nói...

Vương Nguyệt Nhi liếc hắt một cái, lại quay đầu nhìn phía Tiểu Báo Tử.

- Vương đại tiểu thư, không muốn đi, có phải là muốn xem ta treo cổ người này thế nào?

- Hừ!

Vương Nguyệt Nhi vung tay áo, chẳng thèm để ý đến tên cụt tay, dẫn theo người của Vương gia nghênh ngang rời đi.

- Tha mạng a, đại nhân, tha mạng a, đại nhân. Ta nhất thời hồ đồ, ta...!

Nhân chứng cụt tay mạnh mẽ quỳ xuống.

- Giang Hiểu, treo hắn lên cây cột cạnh lãnh địa của Vương gia cho ta!

- Dạ, đại nhân!

- Chu Báo này, ý vào một thân võ công, cũng dám không để Vương gia ta vào mắt. Biểu tỳ, vừa rồi vì sao không động thủ? Cho dù hắn là Thất phẩm cường giả, nhưng chúng ta nhiều người như vậy...

- Câm miệng!

Vương Nguyệt Nhi quát lạnh một tiếng, hung hăng trừng mắt với Vương Hoa:

- Người tên vô dụng này, một tiểu nữ nhân cũng can đảm giữ không được. Còn mặt mũi ở đây nói nhăng nói cuội, động thủ, người động thủ a, hắn là Thất phẩm cường giả. Hắn lấy thực lực một người diệt cả Thanh Phong lâu. Chỉ bằng mấy người chúng ta còn chưa đủ nhét kẽ răng của hắn. Chuyện này ta sẽ như thực bẩm báo gia chủ. Người chớ nên hối nữa. Ba ngày sau, người cùng ta trở lại Trung Nguyên. Sự tình ở đây, toàn bộ giao cho Vương Phúc để ý!

- A? Vì sao, đây chính là đất phong của ta a!

- Ta cũng không tin hần dám giết ta?

- Hần đương nhiên dám, lấy thực lực của hần, muốn thần không biết quỷ không hay đem người giết chết thật sự là quá dễ. Căn bản sẽ không lưu lại chút chứng cứ nào. Hần đối với người đã động sát tâm, người ở đây căn bản chỉ có một đường chết.

- Cứ quyết định như vậy, chớ nên nói thêm nữa!

Vương Nguyệt Nhi trầm giọng nói.

- Đại nhân, người đã treo cổ!

- Tốt, cứ treo ở đó cho ta!

Tiểu Báo Tử nói:

- Để tất cả mọi người đi xem, nhìn kết quả của việc phản bội ta.

- Dạ!

Giang Hiểu đáp:

- Bất quá, đại nhân làm như vậy có thỏa đáng không? Vương Nguyệt Nhi không đơn gian đâu, nghe nói năm đó...!

- Chuyện của nàng năm đó là trên giang hồ độc đại bát quái, lưu truyền rất rộng, đều bị người viết thành bình luận!

Tiểu Báo Tử nói.

- Vậy ngài còn...!

- Ta thế nào, ta nói cho người, nữ nhân này sống an nhàn sung sướng, được người tán tụng hai ba mươi năm, đều sắp bốc lên tới trời. Khiến cho nàng hiện tại cũng không biết mình là cái gì. Đối với nữ nhân như vậy, người nghìn vạn lần đừng nuông chiều nàng. Càng nuông chiều càng vô lý, không nên để ý tới nàng, nàng cũng không làm ra sóng gió gì được đâu!

- Dạ!

Giang Hiểu đáp, tuy rằng đối với lời nói của Tiểu Báo Tử không tán thành lắm. Bất quá hiện tại Tiểu Báo Tử đã không phải Tiểu Báo Tử mấy năm trước nữa. Khi đó, gặp phải sự tình hần còn dám cùng Tiểu Báo Tử tranh luận. Thế nhưng hiện tại tu vi của Tiểu Báo Tử đã đến Thất phẩm. Tuy rằng đối với đám thủ hạ thấp phần ôn hòa, thế nhưng hữu ý vô ý lộ ra khí tức cường giả, căn bản khiến hần không nhắc nổi một tia ý niệm phản kháng trong đầu. Khi Tiểu Báo Tử quyết định việc gì, cho dù trong lòng hần có cách nhìn khác, cũng không có dũng khí phản bác.

- Ta biết người lo lắng cái gì, nếu như Vương Nguyệt Nhi này lại trẻ ra hai mươi tuổi, ta cũng sẽ lo lắng những tên hoa si kia tới tìm ta gây phiền toái. Bất quá hiện tại nàng đã bốn mươi tuổi, những tên hoa si theo đuổi nàng năm đó sẽ vì nàng xuất đầu sao? Lão Giang, nếu là người, người sẽ làm vậy sao?

- Ách, cái này...

Giang Hiểu mặt đỏ lên, nghĩ đến khuôn mặt tuyệt mỹ kia của Vương Nguyệt Nhi, có chút xấu hổ, nói:

- Đại nhân, nói có chắc chắn không?

- Kháo, người mới chính là hoa si!

Tiểu Báo Tử cười mắng một tiếng. Xoay người rời đi.

Nửa đêm trên thảo nguyên, có vẻ đặc biệt u tĩnh, trên bầu trời vắng lặng, một vầng trăng lơ lửng chiếu ánh sáng xuống đại địa. Cả thảo nguyên đều bao phủ trong một mảnh sương trắng.

Bỗng nhiên, bầu trời tối sầm lại, không biết từ đâu bay tới một đám mây đen, thảo nguyên nhất thời tối đen. Sau đó, mây đen trên bầu trời càng ngày càng nhiều, càng lúc càng dày đặc.

- Âm âm...

Một tiếng sấm vang lên, thiểm điện sáng rực trong sát na chiếu sáng cả đại địa.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

523. Chương 531: Cổ Khư Hiện Thế, Cường Giả Như Mây. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 531: Cổ Khư hiện thế, cường giả như mây. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Âm âm, âm âm, âm âm!

Tiếng sấm thứ nhất vang lên, không bao lâu là đạo thứ hai, thứ ba, thứ tư...

Tiếng sấm dồn dập vang vọng khắp thảo nguyên.

- Kỳ quái?

Tiểu Báo Tử mạnh mẽ mở mắt, phảng phất như bị kinh sợ, sắc mặt thoáng cái trắng bệch.

- Vì sao trong lòng ta lại lo lắng, cảm giác như có chuyện gì sắp phát sinh. Ta chỉ là Thất phẩm thôi, sao có được dự cảm mạnh như vậy?

Hắn từ trên giường đứng lên, xốc màn trướng, bên ngoài từng hạt mưa to như hạt đậu rơi xuống, hắn chẳng hề để ý, chỉ vừa ngàng đầu, liền sửng sốt:

- Kia là cái gì? Ảo ảnh sao?

Ánh trắng trên thảo nguyên đã bị mây đen che phủ, căn bản không có tia sáng, đưa tay không nhìn rõ năm ngón. Tất cả mọi người đã trốn vào bên trong trướng bông. Cho dù còn tỉnh cũng không giống hắn đi tới bên ngoài. Cho dù ra ngoài, cũng không nhìn thấy cái gì.

Bất quá Tiểu Báo Tử thấy, thấy rất rõ. Tại phía chân trời xa xôi, một tòa cự thành hoang phế hiện lên trên bầu trời.

- Ngay cả một tia sáng cũng không có, đây không phải ảo ảnh!

Con mắt Tiểu Báo Tử nhẹ nhàng híp lại:

- Vậy đây là cái gì?

- Lẽ nào ngoại trừ ta, những người khác đều không nhìn thấy thứ kia sao?

Bão tố đi qua, sáng sớm ngày thứ hai, không khí trên thảo nguyên đều lộ ra một cổ khí tức tươi mát.

Đây vốn là khí trời mà thích nhất thích nhất. Bất quá hiện tại, tất cả tâm tư của hắn đều bị tòa phế tích thật lớn huyền phù giữa không trung kia hấp dẫn.

Nhưng mà tựa hồ ngoài hắn ra, cũng không có ai khác nhìn thấy.

Ánh nắng dưới tầng mây che phủ như ẩn như hiện. Tiểu Báo Tử phát hiện, khi ánh nắng chiếu đến tòa phế tích phía chân trời kia, sẽ thấy nổi lên một trận thất thải quang mang, trông rất đẹp mắt.

Thế nhưng, chỉ có hắc thấy được!

Những người khác tựa hồ đều không nhìn thấy. Thậm chí hắc đã từng giả bộ đứng trên thảo nguyên nhìn về phía chân trời ở phương đông nửa ngày, dẫn tới Giang Hiểu cũng nhìn theo, nhưng Giang Hiểu lại một chút phản ứng cũng không có, đây chứng tỏ điều gì?

Điều này chứng tỏ hắc nhìn không thấy.

- Vì sao bọn họ đều nhìn không thấy, chỉ có ta có thể thấy được? Chẳng lẽ là bởi vì Hỏa Hồng Tinh!

Trong lòng Tiểu Báo Tử máy động, phảng phất như nhìn thấy quỷ, mảnh mẽ đem ánh mắt từ phía chân trời phương đông thu hồi lại.

Về Hỏa Hồng Tinh, Tiểu Báo Tử biết cũng không nhiều hơn lúc hắc sáu tuổi bao nhiêu. Nói thật ra, nếu như hắc tận lực theo đuổi, như vậy hắc nhất định biết nhiều hơn so với hiện tại. Bất quá, hắc cuối cùng vẫn lựa chọn cẩn thận, ngậm miệng không đề cập tới Hỏa Hồng Tinh, đem đôi mắt thần kỳ của mình ẩn dấu. Cứ như vậy, hắc được an toàn, thế nhưng có rất nhiều tin tức và bí mật về Hỏa Hồng Tinh, hắc cũng không tìm hiểu được.

- Tiểu tử, đang nhìn cái gì đấy?

Có thể hắc đã quá mức tập trung tinh lực, đến nỗi có người tiến lại trong vòng mười trượng lại không phát hiện.

- Lão kim kê, sao lại là ngươi?

Thấy rõ người đến, Tiểu Báo Tử bị dọa vừa chém tay ra giữa đường lại thu hồi.

- Ta biết ngươi đang thoải mái ở trong lãnh địa của mình, bất quá không có biện pháp, có nhiệm vụ!

- Nhiệm vụ?

Tiểu Báo Tử cười cười:

- Thế nào? Lại có buôn bán lớn?

Phải biết rằng, tuy rằng hiện tại hắc là một trong Tiên Cung hai mươi tám tinh tú, bất quá đối với sự tình của Tiên Cung cũng không nhiệt tình. Tiên Cung hiển nhiên cũng rất hiểu tâm tình của hắc. nếu như không đủ lợi ích, sẽ không để Lão kim kê đến tìm hắc.

- Lần này không phải buôn bán!

Lão kim kê thần sắc khó coi nói:

- Trương Nguyệt Lộc gây ra phiền toái lớn, hiện tại bị người ta truy sát, chúng ta phải đi cứu hắc!

- Trương Nguyệt Lộc?

Báo Tử đầu tiên là sửng sốt, chợt hiểu được, đây cũng là người của nhị thập bát tú.

- Chỉ có hai người chúng ta?

Tiểu Báo Tử hỏi. Tiên Cung nhị thập bát tú yếu nhất đều là Thất phẩm cường giả, có thể truy sát một gã Thất phẩm cường giả, chứng tỏ, thực lực đối phương cũng rất mạnh.

- Hai chúng ta là đủ!

- Lúc nào đi?

- Càng nhanh càng tốt!

- Tốt lắm, ta đem sự tình ở đây giao phó một chút đã!

Tiểu Báo Tử không có do dự, càng không cự tuyệt. Thân là một thành viên của Tiên Cung, cứu giúp lẫn nhau chính là một nghĩa vụ. Đương nhiên, loại nghĩa vụ này chỉ giới hạn trong thành viên của Tiên Cung.

Giống như lần trước Tiểu Báo Tử và Thanh Phong lâu xung đột, nếu như Tiểu Báo Tử không phải lựa chọn cùng Thanh Phong lâu giao tranh. Như vậy, khi hắn không chống đỡ được, Tiên Cung cũng sẽ phái người đến giúp hắn. Bất quá, lúc đó hắn lựa chọn cùng Thanh Phong lâu ngạnh đấu, do đó Tiên Cung mới nhận bảo hộ người nhà hắn.

Hiện tại một thành viên của nhị thập bát tú bị người truy sát. Thân là một trong nhị thập bát tú, hắn tự nhiên là nghĩa bất dung từ.

Giao phó sự tình của lãnh địa cho Giang Hiểu xong, để phế tích huyền phù tại phía chân trời phương đông triệt để bỏ mặc.

So với cùng Lão Kim Kê phi hành, tốc độ ngự kiếm phi hành của hắn rõ ràng nhanh hơn một bậc, điều này làm cho tâm tình của hắn đặc biệt thư sướng.

- Ta nói Lão Kim Kê a, không nên chậm như vậy được không? Huynh đệ chúng ta đang bị người truy sát, người có một chút tinh thần chuyên nghiệp có được hay không?

- Người câm miệng!

Lão Kim Kê phẫn nộ kêu lên, nhìn Tiểu Báo Tử ngự kiếm phi hành, thần thái ung dung, hung hăng mắng:

- Người là kiếm tu, ta có gốc mối cùng người so tốc độ!

- Vậy cũng đúng, muốn so cũng so không được!

Tiểu Báo Tử hắc hắc cười nói, bỗng nhiên, thần sắc hơi biến một chút. Bởi vì hắn phát hiện Lão Kim Kê chậm rãi thay đổi phương hướng phi hành, dĩ nhiên bay về hướng đông, phẳng phất như thẳng hướng tòa phế tích huyền phù giữa không trung kia.

- Chúng ta đang đi đâu a, không phải tại Trung Nguyên sao?

- Năm ngày trước là ở Trung Nguyên. Bất quá hiện tại, Trương Nguyệt Lộ đã bị truy sát đến Đông Hải!

Lão Kim Kê bất đắc dĩ nói:

- Người đến chết còn sĩ diện, khi bị truy sát dĩ nhiên không cùng chúng ta liên hệ, còn muốn ngạnh chống, đợi khi chống không được, cùng Tiên Cung liên hệ đã đến bờ Đông Hải. Đợi được Tiên Cung cho ta biết, ta lại tới tìm người, đến lúc này hắn không sai biệt lắm đã ra biển, có trời mới biết còn sống hay không?

- Nếu như hắn chết, chúng ta chẳng phải là một chuyến tay không!

Tiểu Báo Tử nói.

- Nếu như hắn chết, chúng ta sẽ thông tri Tiên Cung, đem đám người truy sát hắn toàn bộ giết sạch!

Lão Kim Kê lạnh lùng nói, trong lúc nói toát ra một cổ sát khí hiểm có:

- Mặc kệ là ai, mặc kệ lệ thuộc loại thể lực nào!

Tiểu Báo Tử nghe, đột nhiên phát lạnh, phải biết rằng, mười năm trước, hắn cũng tự tay giết chết một thành viên trong nhị thập bát tú a!

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

524. Chương 531: Cổ Khư Hiện Thế, Cường Giả Như Mây. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kình

Chương 531: Cổ Khư hiện thế, cường giả như mây. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Âm âm, âm âm, âm âm!

Tiếng sấm thứ nhất vang lên, không bao lâu là đạo thứ hai, thứ ba, thứ tư...

Tiếng sấm dồn dập vang vọng khắp thảo nguyên.

- Kỳ quái?

Tiểu Báo Tử mạnh mẽ mở mắt, phảng phất như bị kinh sợ, sắc mặt thoáng cái trắng bệch.

- Vì sao trong lòng ta lại lo lắng, cảm giác như có chuyện gì sắp phát sinh. Ta chỉ là Thất phẩm thôi, sao có được dự cảm mạnh như vậy?

Hắn từ trên giường đứng lên, xóc mạnh trướng, bên ngoài từng hạt mưa to như hạt đậu rơi xuống, hắn chẳng hề để ý, chỉ vừa ngàng đầu, liền sững sờ:

- Kia là cái gì? Ảo ảnh sao?

Ánh trăng trên thảo nguyên đã bị mây đen che phủ, căn bản không có tia sáng, đưa tay không nhìn rõ năm ngón. Tất cả mọi người đã trốn vào bên trong trướng bông. Cho dù còn tỉnh cũng không giống hắn đi tới bên ngoài. Cho dù ra ngoài, cũng không nhìn thấy cái gì.

Bất quá Tiểu Báo Tử thấy, thấy rất rõ. Tại phía chân trời xa xôi, một tòa cự thành hoang phế hiện lên trên bầu trời.

- Ngay cả một tia sáng cũng không có, đây không phải ảo ảnh!

Con mắt Tiểu Báo Tử nhẹ nhàng híp lại:

- Vậy đây là cái gì?

- Lẽ nào ngoại trừ ta, những người khác đều không nhìn thấy thứ kia sao?

Bão tố đi qua, sáng sớm ngày thứ hai, không khí trên thảo nguyên đều lộ ra một cổ khí tức tươi mát.

Đây vốn là khí trời mà thích nhất thích nhất. Bất quá hiện tại, tất cả tâm tư của hắn đều bị tòa phế tích thật lớn huyền phù giữa không trung kia hấp dẫn.

Nhưng mà tựa hồ ngoài hắn ra, cũng không có ai khác nhìn thấy.

Ánh nắng dưới tầng mây che phủ như ẩn như hiện. Tiểu Báo Tử phát hiện, khi ánh nắng chiếu đến tòa phế tích phía chân trời kia, sẽ thấy nổi lên một trận thất thải quang mang, trông rất đẹp mắt.

Thế nhưng, chỉ có hắn thấy được!

Những người khác tựa hồ đều không nhìn thấy. Thậm chí hắn đã từng giả bộ đứng trên thảo nguyên nhìn về phía chân trời ở phương đông nửa ngày, dẫn tới Giang Hiểu cũng nhìn theo, nhưng Giang Hiểu lại một chút phản ứng cũng không có, đây chứng tỏ điều gì?

Điều này chứng tỏ hắn nhìn không thấy.

- Vì sao bọn họ đều nhìn không thấy, chỉ có ta có thể thấy được? Chẳng lẽ là bởi vì Hỏa Hồng Tình!

Trong lòng Tiểu Báo Tử máy động, phảng phất như nhìn thấy quỷ, mạnh mẽ đem ánh mắt từ phía chân trời phương đông thu hồi lại.

Về Hỏa Hồng Tình, Tiểu Báo Tử biết cũng không nhiều hơn lúc hắn sáu tuổi bao nhiêu. Nói thật ra, nếu như hắn tận lực theo đuổi, như vậy hắn nhất định biết nhiều hơn so với hiện tại. Bất quá, hắn cuối cùng vẫn lựa chọn cẩn thận, ngậm miệng không đề cập tới Hỏa Hồng Tình, đem đôi mắt thần kỳ của mình ẩn

dấu. Cứ như vậy, hắn được an toàn, thế nhưng có rất nhiều tin tức và bí mật về Hỏa Hồng Tình, hắn cũng không tìm hiểu được.

- Tiểu tử, đang nhìn cái gì đấy?

Có thể hắn đã quá mức tập trung tinh lực, đến nỗi có người tiến lại trong vòng mười trượng lại không phát hiện.

- Lão kim kê, sao lại là người?

Thấy rõ người đến, Tiểu Báo Tử bị dọa vừa chém tay ra giữa đường lại thu hồi.

- Ta biết người đang thoải mái ở trong lãnh địa của mình, bất quá không có biện pháp, có nhiệm vụ!

- Nhiệm vụ?

Tiểu Báo Tử cười cười:

- Thế nào? Lại có buôn bán lớn?

Phải biết rằng, tuy rằng hiện tại hắn là một trong Tiên Cung hai mươi tám tinh tú, bất quá đối với sự tình của Tiên Cung cũng không nhiệt tình. Tiên Cung hiển nhiên cũng rất hiểu tâm tình của hắn. nếu như không đủ lợi ích, sẽ không để Lão kim kê đến tìm hắn.

- Lần này không phải buôn bán!

Lão kim kê thần sắc khó coi nói:

- Trương Nguyệt Lộc gây ra phiền toái lớn, hiện tại bị người ta truy sát, chúng ta phải đi cứu hắn!

- Trương Nguyệt Lộc?

Báo Tử đầu tiên là sửng sốt, chợt hiểu được, đây cũng là người của nhị thập bát tú.

- Chỉ có hai người chúng ta?

Tiểu Báo Tử hỏi. Tiên Cung nhị thập bát tú yếu nhất đều là Thất phẩm cường giả, có thể truy sát một gã Thất phẩm cường giả, chứng tỏ, thực lực đối phương cũng rất mạnh.

- Hai chúng ta là đủ!

- Lúc nào đi?

- Càng nhanh càng tốt!

- Tốt lắm, ta đem sự tình ở đây giao phó một chút đã!

Tiểu Báo Tử không có do dự, càng không cự tuyệt. Thân là một thành viên của Tiên Cung, cứu giúp lẫn nhau chính là một nghĩa vụ. Đường nhiên, loại nghĩa vụ này chỉ giới hạn trong thành viên của Tiên Cung.

Giống như lần trước Tiểu Báo Tử và Thanh Phong lâu xung đột, nếu như Tiểu Báo Tử không phải lựa chọn cùng Thanh Phong lâu giao tranh. Như vậy, khi hắn không chống đỡ được, Tiên Cung cũng sẽ phái người đến giúp hắn. Bất quá, lúc đó hắn lựa chọn cùng Thanh Phong lâu ngạnh đấu, do đó Tiên Cung mới nhận bảo hộ người nhà hắn.

Hiện tại một thành viên của nhị thập bát tú bị người truy sát. Thân là một trong nhị thập bát tú, hắn tự nhiên là nghĩa bất dung từ.

Giao phó sự tình của lãnh địa cho Giang Hiểu xong, để phế tích huyền phù tại phía chân trời phương đông triệt để bỏ mặc.

So với cùng Lão Kim Kê phi hành, tốc độ ngự kiếm phi hành của hắn rõ ràng nhanh hơn một bậc, điều này làm cho tâm tình của hắn đặc biệt thư sướng.

- Ta nói Lão Kim Kê a, không nên chậm như vậy được không? Huynh đệ chúng ta đang bị người truy sát, người có một chút tinh thần chuyên nghiệp có được hay không?

- Người câm miệng!

Lão Kim Kê phần nộ kêu lên, nhìn Tiểu Báo Tử ngự kiếm phi hành, thần thái ung dung, hung hăng mắng:

- Người là kiếm tu, ta có ngọc mới cùng ngươi so tốc độ!

- Vậy cũng đúng, muốn so cũng so không được!

Tiểu Báo Tử hắc hắc cười nói, bỗng nhiên, thần sắc hơi biến một chút. Bởi vì hắn phát hiện Lão Kim Kê chậm rãi thay đổi phương hướng phi hành, dĩ nhiên bay về hướng đông, phẳng phất như thẳng hướng tòa phế tích huyền phù giữa không trung kia.

- Chúng ta đang đi đâu a, không phải tại Trung Nguyên sao?

- Năm ngày trước là ở Trung Nguyên. Bất quá hiện tại, Trương Nguyệt Lộc đã bị truy sát đến Đông Hải!

Lão Kim Kê bất đắc dĩ nói:

- Người đến chết còn sĩ diện, khi bị truy sát dĩ nhiên không cùng chúng ta liên hệ, còn muốn ngạnh chống, đợi khi chống không được, cùng Tiên Cung liên hệ đã đến bờ Đông Hải. Đợi được Tiên Cung cho ta biết, ta lại tới tìm ngươi, đến lúc này hắn không sai biệt lắm đã ra biển, có trời mới biết còn sống hay không?

- Nếu như hắn chết, chúng ta chẳng phải là một chuyến tay không!

Tiểu Báo Tử nói.

- Nếu như hắn chết, chúng ta sẽ thông tri Tiên Cung, đem đám người truy sát hắn toàn bộ giết sạch!

Lão Kim Kê lạnh lùng nói, trong lúc nói toát ra một cổ sát khí hiếm có:

- Mặc kệ là ai, mặc kệ lệ thuộc loại thể lực nào!

Tiểu Báo Tử nghe, đột nhiên phát lạnh, phải biết rằng, mười năm trước, hắn cũng tự tay giết chết một thành viên trong nhị thập bát tú a!

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

525. Chương 532: Cổ Khư Hiện Thế, Cường Giả Như Mây. (2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 532: Cổ Khư hiện thế, cường giả như mây. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Vậy vì sao các ngươi không đi đối phó Lục Thiểu Du? Nếu không vì hắn, Huyết Vô Nhai cũng sẽ không thất tung!

- Huyết Vô Nhai là Vương bát đản, Lục Thiểu Du chỉ có một người, cùng hắn là bát phẩm. Theo lý mà nói, cho dù là bị truy sát cũng sẽ không có nguy hiểm tính mạng. Hơn nữa, tuy rằng hắn đã thất tung mười năm, thế nhưng đến nay chúng ta cũng vô pháp xác nhận hắn đến tột cùng còn sống hay đã chết? Mặc kệ hắn trốn ở Mãng Thương Sơn luyện cái tuyệt thế võ công gì, lại vài chục năm nữa có thể đi ra tìm Lục Thiểu Du báo thù cũng không chừng!

- Xem ra ngươi đối với Huyết Vô Nhai không có hảo cảm gì a!

Tiểu Báo Tử nói.

- Gia hỏa kia, không có mấy người có hảo cảm đối với hắc!

Lão Kim Kê nói:

- Năm đó hắc gia nhập Tiên Cung cũng không có mấy người đồng ý!

- Vậy vì sao còn để hắc gia nhập?

- Tiên Cung có tôn chỉ của Tiên Cung, Huyết Vô Nhai các loại điều kiện đều phù hợp, chúng ta không có lý do cự tuyệt!

Kim Ngọc Tuyền nói:

- Sao người đối với sự tình của Huyết Vô Nhai cảm thấy hứng thú?

- Không có gì, chỉ là nghe người vừa, hình như là chỉ cần có người chọc tới người của Tiên Cung chúng ta, thì tuyệt không bỏ qua!

- Đó là đương nhiên, người của Tiên Cung chúng ta không phải ai muốn trêu chọc là có thể trêu chọc như vậy!

Lão Kim Kê cười lạnh:

- Giống như lúc này!

- Trương Nguyệt Lộc đến tốt cùng trêu chọc ai, lại bị người truy sát?

- Hừ! Người này hình như muốn làm chuyện gì đó bí mật, cho nên mới thần bí như vậy. Hơn nữa, lộ tuyến chạy trốn của hắc cũng không đúng, hắc cách Tiên Cung rất gần, nếu như chạy về hướng Tiên Cung mà nói, căn bản không có nhiều chuyện như vậy. Đẳng này hắc lại lựa chọn đông phương đại hải, khiến chúng ta nghĩ thập phần kỳ quái!

- Như vậy, các người không có điều tra rõ nguyên nhân sao?

- Mỗi người đều có bí mật của mình. Tiên Cung cũng sẽ không đào móc bí mật của thành viên.

Lão Kim Kê nói.

Hai người tại không trung phi hành tốc độ không chậm, bắt quá từ lãnh địa của Tiểu Báo Tử đến đông phương đại hải xa vạn dặm. Nếu như một mình Báo Tử ngự kiếm phi hành, cũng phải mất một ngày đêm. Hiện tại có thêm Lão Kim Kê, vị này tuy là bát phẩm cường giả, thế nhưng lại không phải lấy tốc độ tăng trưởng, Tiểu Báo Tử muốn theo tốc độ của hắc, đến được biên giới Đông Hải chỉ ít phải mất hai ngày một đêm.

Hai người hiện tại đã bay ba bốn thời thần. Trong mắt Tiểu Báo Tử, phương hướng của bọn họ chính là thẳng hướng phía tòa phế tích thần bí huyền phù giữa không trung kia bay qua. Nhưng kỳ lạ là tòa phế tích này thoạt nhìn cũng không xa xôi. Trong mắt Tiểu Báo Tử dĩ nhiên vẫn xa xôi như vậy, giống như lần đầu tiên hắc nhìn thấy, phẳng phất như vĩnh viễn đều cách xa như vậy!

- Mẹ nó, thứ này càng lúc càng giống ảo ảnh. Quá quỷ dị, ngay cả Lão Kim Kê cũng không nhìn thấy, xem ra quả nhiên là Hỏa Hồng Tinh của ta đang tác quái. Chỉ mong chỉ là ảo giác, mẹ nó, khẳng định là ảo giác, lão tử cái gì cũng không nhìn thấy!

Trong lòng Tiểu Báo Tử âm thầm nói, hơi cúi đầu xuống.

Hai ngày sau, bờ Đông Hải.

Ba đào trắng lệt, bọt nước văng khắp nơi.

Đến Đông Hải, phế tích huyền phù giữa không trung kia có vẻ càng thêm rõ ràng, thậm chí, một vài kiến trúc bên trong, cũng dần hiện lên trong mắt Tiểu Báo Tử. Thế nhưng khoảng cách lại vẫn xa xôi như vậy.

Hai người ở đây không hẹn mà cùng dừng lại.

Tiểu Báo Tử không nói một tiếng vận khởi Thiên Xà Liễm Tức Thuật, trốn tại phía sau một bãi đá ngầm. Đồng dạng, Lão Kim Kê cũng thu liễm khí tức, trốn cách đó không xa.

Hầu như ngay sau khi hai người bọn họ ẩn giấu, hai tiếng gào thét từ trên đỉnh đầu bọn họ truyền đến, lưỡng đạo quang mang màu sắc bất đồng thẳng hướng sâu trong Đông Hải bay đi, chính là Thất phẩm cường giả.

- Thất phẩm cường giả chính là thất phẩm cường giả, Linh Giác thật lợi hại!

Khi hai người đó bay xa, Tiểu Báo Tử và Lão Kim Kê mới lộ đầu ra:

- Chính là hai người bọn họ truy sát Trương Nguyệt Lộ?

- Khẳng định không phải!

Lão Kim Kê lắc đầu nói:

- Người tới truy sát hiện tại hẳn đã sớm tiến nhập trong Đông Hải, không có khả năng so với chúng ta còn chậm hơn!

Bỗng nhiên, thần sắc của hắn biến đổi:

- Lại tới!

Hai người lại một lần nữa ẩn trốn!

Lúc này đến không phải hai mà là bốn.

- Me nó, chuyện gì xảy ra, những tên Thất phẩm cường giả này sao lại nhảy ra nhiều như vậy? Còn cùng chạy đến Đông Hải, chẳng lẽ là đến tập hợp sao?

- Tập hợp thì chưa chắc, bất quá, khẳng định xảy ra đại sự!

Kim Ngọc Tuyền cũng nhíu mày lại.

Nếu như tới một hai người cũng bỏ đi, nhưng là thoáng cái liền xuất hiện năm người. Tuy rằng là Thất phẩm, thế nhưng những Thất phẩm cường giả này sao mà hiếm có, coi như là những thế gia nghìn năm kia, Thất phẩm cường giả cũng là tài nguyên quý giá nhất, thuộc về nhân vật và vũ khí mang tính chiến lược. Như hiện tại kết thành đội xuất hiện tại bờ Đông Hải, vậy quả thực là sự tình không thể tưởng tượng. Trừ phi xảy ra sự tình kinh thiên động địa, không phải nói, một địa phương không có khả năng xuất hiện nhiều Thất phẩm cường giả như vậy.

Đúng lúc này, trên bầu trời đột nhiên lại truyền đến vài tiếng gào thét.

- Lúc này là thất phẩm!

Cho dù là Lão Kim Kê lúc này rốt cục cũng kỳ quái nói. Bắt đầu làm ra tư thế đề phòng. Bất quá, lúc này vài tên thất phẩm cường giả xuất hiện cũng không có ý chiếu cố bọn họ, cùng mấy người lúc trước giống nhau, trực tiếp bay tới chỗ sâu trong Đông Hải.

Tiểu Báo Tử nhẹ nhàng hít một hơi, nhìn phương hướng bọn họ phi hành, tựa hồ đối diện với phế tích cổ quái kia a!

- Lão Kim Kê, ngươi làm cái gì, ngươi chưa cùng ta nói có nhiều người truy sát Trương Nguyệt Lộ như vậy a!

Ánh mắt Tiểu Báo Tử chợt lóe, bắt đầu bất mãn kêu:

- Nước Đông Hải này thực sự là quá đục, ta cũng không muốn nhảy xuống!

- Ta cũng không muốn nhảy xuống, ta thấy chúng ta vẫn nên tìm địa phương đặt chân, hỏi một câu đến tột cùng xảy ra chuyện gì đi sao!

Lão Kim Kê thần sắc biến ảo bất định nói:

- Chúng ta bay hai ngày, cũng chưa từng nghỉ ngơi, càng không có liên lạc với Tiên Cung. Nếu hiện tại nhiều cường giả đến Đông Hải như vậy, xem ra nơi đây thật có đại sự, chúng ta hiện tại cần tin tình báo!

- Được rồi, liên lạc một điểm gần nhất!

- Tiên Cung điểm liên lạc khắp nơi đều có!

Lão Kim Kê nói:

- Điểm này ngươi không phải không biết!
- Ta đến bây giờ còn không thể tưởng tượng, thực lực Tiên Cung lại khổng lồ như vậy!

Tiểu Báo Tử nói.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

526. Chương 532: Cổ Khư Hiện Thế, Cường Giả Như Mây. (2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 532: Cổ Khư hiện thế, cường giả như mây. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Vậy vì sao các ngươi không đi đối phó Lục Thiệu Du? Nếu không vì hắn, Huyết Vô Nhai cũng sẽ không thất tung!
 - Huyết Vô Nhai là Vương bát đản, Lục Thiệu Du chỉ có một người, cùng hắn là bát phẩm. Theo lý mà nói, cho dù là bị truy sát cũng sẽ không có nguy hiểm tính mạng. Hơn nữa, tuy rằng hắn đã thất tung mười năm, thế nhưng đến nay chúng ta cũng vô pháp xác nhận hắn đến tột cùng còn sống hay đã chết? Mặc kệ hắn trốn ở Mãng Thương Sơn luyện cái tuyệt thế võ công gì, lại vài chục năm nữa có thể đi ra tìm Lục Thiệu Du báo thù cũng không chừng!
 - Xem ra ngươi đối với Huyết Vô Nhai không có hảo cảm gì a!
- Tiểu Báo Tử nói.
- Gia hỏa kia, không có mấy người có hảo cảm đối với hắn!

Lão Kim Kê nói:

- Năm đó hắn gia nhập Tiên Cung cũng không có mấy người đồng ý!
- Vậy vì sao còn để hắn gia nhập?
- Tiên Cung có tôn chỉ của Tiên Cung, Huyết Vô Nhai các loại điều kiện đều phù hợp, chúng ta không có lý do cự tuyệt!

Kim Ngọc Tuyền nói:

- Sao ngươi đối với sự tình của Huyết Vô Nhai cảm thấy hứng thú?
- Không có gì, chỉ là nghe ngươi vừa, hình như là chỉ cần có người chọc tới người của Tiên Cung chúng ta, thì tuyệt không bỏ qua!
- Đó là đương nhiên, người của Tiên Cung chúng ta không phải ai muốn trêu chọc là có thể trêu chọc như vậy!

Lão Kim Kê cười lạnh:

- Giống như lúc này!
- Trương Nguyệt Lộc đến tột cùng trêu chọc ai, lại bị người truy sát?

- Hừ! Người này hình như muốn làm chuyện gì đó bí mật, cho nên mới thần bí như vậy. Hơn nữa, lộ tuyến chạy trốn của hắn cũng không đúng, hắn cách Tiên Cung rất gần, nếu như chạy về hướng Tiên Cung mà nói, căn bản không có nhiều chuyện như vậy. Đàng này hắn lại lựa chọn đông phương đại hải, khiến chúng ta nghĩ thật phần kỳ quái!

- Như vậy, các người không có điều tra rõ nguyên nhân sao?

- Mỗi người đều có bí mật của mình. Tiên Cung cũng sẽ không đào móc bí mật của thành viên.

Lão Kim Kê nói.

Hai người tại không trung phi hành tốc độ không chậm, bắt quá từ lãnh địa của Tiểu Báo Tử đến đông phương đại hải xa vạn dặm. Nếu như một mình Báo Tử ngự kiếm phi hành, cũng phải mất một ngày đêm. Hiện tại có thêm Lão Kim Kê, vị này tuy là bát phẩm cường giả, thế nhưng lại không phải lấy tốc độ tăng trưởng, Tiểu Báo Tử muốn theo tốc độ của hắn, đến được biên giới Đông Hải chỉ ít phải mất hai ngày một đêm.

Hai người hiện tại đã bay ba bốn thời thần. Trong mắt Tiểu Báo Tử, phương hướng của bọn họ chính là thẳng hướng phía tòa phế tích thần bí huyền phù giữa không trung kia bay qua. Nhưng kỳ lạ là tòa phế tích này thoát nhìn cũng không xa xôi. Trong mắt Tiểu Báo Tử dĩ nhiên vẫn xa xôi như vậy, giống như lần đầu tiên hắn nhìn thấy, phẳng phất như vĩnh viễn đều cách xa như vậy!

- Mẹ nó, thứ này càng lúc càng giống ảo ảnh. Quá quỷ dị, ngay cả Lão Kim Kê cũng không nhìn thấy, xem ra quả nhiên là Hỏa Hồng Tinh của ta đang tác quái. Chỉ mong chỉ là ảo giác, mẹ nó, khẳng định là ảo giác, lão tử cái gì cũng không nhìn thấy!

Trong lòng Tiểu Báo Tử âm thầm nói, hơi cúi đầu xuống.

Hai ngày sau, bờ Đông Hải.

Ba đào trắng lệt, bọt nước văng khắp nơi.

Đến Đông Hải, phế tích huyền phù giữa không trung kia có vẻ càng thêm rõ ràng, thậm chí, một vài kiến trúc bên trong, cũng dần hiện lên trong mắt Tiểu Báo Tử. Thế nhưng khoảng cách lại vẫn xa xôi như vậy.

Hai người ở đây không hẹn mà cùng dừng lại.

Tiểu Báo Tử không nói một tiếng vận khởi Thiên Xà Liễm Tức Thuật, trốn tại phía sau một bãi đá ngầm. Đồng dạng, Lão Kim Kê cũng thu liễm khí tức, trốn cách đó không xa.

Hầu như ngay sau khi hai người bọn họ ẩn giấu, hai tiếng gào thét từ trên đỉnh đầu bọn họ truyền đến, lưỡng đạo quang mang màu sắc bất đồng thẳng hướng sâu trong Đông Hải bay đi, chính là Thất phẩm cường giả.

- Bát phẩm cường giả chính là bát phẩm cường giả, Linh Giác thật lợi hại!

Khi hai người đó bay xa, Tiểu Báo Tử và Lão Kim Kê mới lộ đầu ra:

- Chính là hai người bọn họ truy sát Trương Nguyệt Lộ?

- Khẳng định không phải!

Lão Kim Kê lắc đầu nói:

- Người tới truy sát hiện tại hắn đã sớm tiến nhập trong Đông Hải, không có khả năng so với chúng ta còn chậm hơn!

Bỗng nhiên, thần sắc của hắn biến đổi:

- Lại tới!

Hai người lại một lần nữa ẩn trốn!

Lúc này đến không phải hai mà là bốn.

- Mẹ nó, chuyện gì xảy ra, những tên Thất phẩm cường giả này sao lại nhảy ra nhiều như vậy? Còn cùng chạy đến Đông Hải, chẳng lẽ là đến tập hợp sao?

- Tập hợp thì chưa chắc, bắt quá, khẳng định xảy ra đại sự!

Kim Ngọc Tuyền cũng nhú mào lại.

Nếu như tới một hai người cũng bỏ đi, nhưng là thoáng cái liền xuất hiện năm người. Tuy rằng là Thất phẩm, thế nhưng những Thất phẩm cường giả này sao mà hiếm có, coi như là những thế gia nghìn năm kia, Thất phẩm cường giả cũng là tài nguyên quý giá nhất, thuộc về nhân vật và vũ khí mang tính chiến lược. Như hiện tại kết thành đội xuất hiện tại bờ Đông Hải, vậy quả thực là sự tình không thể tưởng tượng. Trừ phi xảy ra sự tình kinh thiên động địa, không phải nói, một địa phương không có khả năng xuất hiện nhiều Thất phẩm cường giả như vậy.

Đúng lúc này, trên bầu trời đột nhiên lại truyền đến vài tiếng gào thét.

- Lúc này là bát phẩm!

Cho dù là Lão Kim Kê lúc này rốt cục cũng kỳ quái nói. Bắt đầu làm ra tư thế đề phòng. Bắt quá, lúc này vài tên bát phẩm cường giả xuất hiện cũng không có ý chiếu cố bọn họ, cùng mấy người lúc trước giống nhau, trực tiếp bay tới chỗ sâu trong Đông Hải.

Tiểu Báo Tử nhẹ nhàng hít mắt lại, nhìn phương hướng bọn họ phi hành, tựa hồ đối diện với phế tích cổ quái kia a!

- Lão Kim Kê, người làm cái gì, người chưa cùng ta nói có nhiều người truy sát Trương Nguyệt Lộc như vậy a!

Ánh mắt Tiểu Báo Tử chợt lóe, bắt đầu bắt mồm kêu:

- Nước Đông Hải này thực sự là quá đục, ta cũng không muốn nhảy xuống!

- Ta cũng không muốn nhảy xuống, ta thấy chúng ta vẫn nên tìm địa phương đặt chân, hỏi một câu đến tột cùng xảy ra chuyện gì đi sao!

Lão Kim Kê thần sắc biến ảo bất định nói:

- Chúng ta bay hai ngày, cũng chưa từng nghỉ ngơi, càng không có liên lạc với Tiên Cung. Nếu hiện tại nhiều cường giả đến Đông Hải như vậy, xem ra nơi đây thật có đại sự, chúng ta hiện tại cần tin tình báo!

- Được rồi, liên lạc một điểm gần nhất!

- Tiên Cung điểm liên lạc khắp nơi đều có!

Lão Kim Kê nói:

- Điểm này người không phải không biết!

- Ta đến bây giờ còn không thể tưởng tượng, thực lực Tiên Cung lại khổng lồ như vậy!

Tiểu Báo Tử nói.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

527. Chương 533: Cổ Khư Hiện Thế, Cường Giả Như Mây. (3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 533: Cổ Khư hiện thế, cường giả như mây. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Yên tâm đi, từ từ sẽ thành thói quen!

Lão Kim Kê vỗ vỗ vai Tiểu Báo Tử nói:

- Đi thôi!

- Cổ Khư. Người nói Cổ Khư xuất hiện ở chỗ sâu trong Đông Hải?

Trên một trấn nhỏ bên bờ Đông Hải, Lão Kim Kê vẽ mặt kích động nói.

- Cổ Khư đó là cái gì?

Tiểu Báo Tử cũng cường chế kích động trong lòng, làm ra vẻ mặt không giải thích được nói.

- Cái gọi là Cổ Khư, trên bản chất là cùng Tiên Cung giống nhau.

Lão Kim Kê nói với Tiểu Báo Tử:

- Điều là bị tu sĩ Thượng Cổ thời đại nắm giữ đại thần thông dùng phương pháp Lưỡng Giới Phân Cát cắt đứt thành không gian độc lập. Chỉ là đã bỏ hoang, không giống Tiên Cung, bây giờ vẫn còn người đang sử dụng!

- Ý người là đây là không gian độc lập bị phân cách ra từ Thượng Cổ thời đại!

- Đúng, các môn phái Thượng Cổ thời đại đều có địa phương như vậy.

Người bên cạnh Lão Kim Kê tiếp lời nói, đây là một phụ nhân niên kỷ khoảng bốn mươi lăm, một thân xiêm y hoa lá cực kỳ tục khí, cầm trong tay một hạt dưa, từng hạt nhét vào miệng, vô đưa lẫn nước bọt từ trong miệng ả nhỏ ra đầy đất.

- Bất quá, đại đa số đều bỏ hoang, phiêu đảng trong hư không, Lưỡng Giới Phân Cát thuật phân cắt không gian, nhất định phải cùng thần hồn tương liên. Nếu như chủ nhân không gian biến mất. Như vậy muốn tiếp tục tồn tại, phải có một vật thay thế tựa như chiếc nhẫn trên tay người.

Trong lòng Tiểu Báo Tử cả kinh, vô ý thức đưa tay xoa nhẹ Hồng Ngọc Giới Chỉ trên tay trái một cái, trong lòng thầm kêu không ổn. Bản thân đã cải biến, nhưng vì thời gian quá gấp, sơ ý dĩ nhiên quên để Hồng Ngọc Giới Chỉ cởi ra.

- Tiền bối hảo nhân lực!

Tiểu Báo Tử hắc hắc cười nói, cởi nhẫn, bỏ vào trong ngực.

- Nói như vậy, loại đại hình phân cắt không gian này khi mất đi chủ nhân, đều phiêu đảng trong hư không, cuối cùng dần dần tiêu tán. Cùng hư không dung hợp, chỉ có một số ít có vật thay thế, sẽ tồn tại một đoạn thời gian rất dài. Đương nhiên, khi vật thay thế hư hao, không gian cuối cùng sẽ trở về hư không. Thế nhưng, còn có một bộ phận cực nhỏ đó chính là khi gặp phải tình huống đặc thù, những không gian hoang phế này lại hiện thế. Khi đó chúng được gọi là Cổ Khư!

- "Đa tạ tiền bối chỉ điểm!"

Tiểu Báo Tử nói:

- Bất quá, chúng ta làm sao biết được Cổ Khư hiện thế? Lẽ nào có người thấy qua sao?

- Thấy? Trừ phi là người có Hỏa Hồng Tình, bằng không không ai có thể thấy!

Hoa y phụ nhân kia cười lạnh nói:

- Đáng tiếc, huyết mạch Hỏa Hồng Tình từ mấy nghìn năm trước đã bị thanh trừ không còn một mảnh. Đáng tiếc!

- Hỏa Hồng Tình có thể thấy Cổ Khư!

- Hỏa Hồng Tình là một loại lực lượng huyết mạch duy nhất có thể trực tiếp thấy Cổ Khư. Bất quá, ngoại trừ Hỏa Hồng Tình, còn có vài loại huyết mạch khác có thể cảm giác được Cổ Khư hiện thế. Không phải vậy, người cho là mấy hôm nay thực sự là đi tập hợp a?

- Bọn họ đều là bay về hướng Cổ Khư sao?
- Đúng, khẳng định đều là bay về hướng Cổ Khư!

Lão Kim Kê nói:

- Xem ra Trương Nguyệt Lộc cũng là bởi vì có được tin tức Cổ Khư xuất thế, cho nên mới bị truy sát, đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn không chạy về Tiên Cung, mà trực tiếp chạy đến Đông Hải!
- Hiện tại ngoài mấy lão quái vật chân chính ra, đã không ai hiểu được Lương Giới Phân Cát thuật. Đối với mấy lão quái vật này mà nói, Cổ Khư căn bản là không có lực hấp dẫn gì. Do đó, bọn họ sẽ không ra tay.

Hoa y phụ nhân kia nói:

- Hiện tại vấn đề là, ngoài mấy lão quái vật này ra, một vài tên có dã tâm!
- Tiền bối đối với việc này thật sự rất rõ ràng a!

Tiểu Báo Tử khẽ nhủ mảy mai, đối với những người liên lạc ở các địa phương của Tiên Cung này, trong lòng hắn có thể nói là thập phần hiếu kỳ. Bọn họ nhìn qua đều tuổi già sức yếu, cũng đều không có tu vi gì trong người, phẳng phất như phàm nhân. Thế nhưng Báo Tử luôn luôn cảm thấy những người này rất không đơn giản. Thế nhưng trong khoảng thời gian ngắn lại không thể nói rõ bọn họ không đơn giản ở chỗ nào. Rõ ràng, trung niên phụ nhân thoát nhìn thập phần bình thường mà tục khí này cũng không phải nhân vật đơn giản.

- Bằng hữu, đừng nghĩ dò xét ta, nhanh cùng tên Tiểu Kim Kê này đi Đông Hải đi sao, nói không chừng các người vận khí tốt, có thể tìm được cửa vào Cổ Khư, có thể đạt được một vài chỗ tốt. Người tuổi còn nhỏ, tu vi có thể đến trình độ này, chỉ ít chứng tỏ vận khí rất tốt. Cơ hội như vậy, đương nhiên không thể bỏ qua, nội tình của những lão già chúng ta, người hiện tại đã là người trong Tiên Cung, từ từ đều sẽ biết!
- Vừa rồi tiền bối nói một ít tên có dã tâm, không biết là chỉ những kẻ nào?
- Hoàng đế Đại Tấn triều các người chính là một trong đó. Còn có một vài người khác, bắt quá yên tâm, thực lực những người này không quá mạnh mẽ, lấy thực lực hai người các người, coi như không thắng được, chạy cũng thoát ra được!

Tiểu Báo Tử nghe, cũng không thể nói gì hơn, bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Lão Kim Kê.

- Chúng ta cũng nên đi!

Lão Kim Kê gật đầu:

- Hoa đại di, cảm tạ tin tức của người!
- Mau đi đi, xem có kiếm được chỗ tốt nào không. Mấy nghìn năm, thế giới buồn chán này cũng nên biến đổi.

Hoa di cười khoát khoát tay. Cắn hạt dưa, lắc cặp móng lớn đi ra khỏi phòng.

- Bên trong Cổ Khư đến tột cùng có cái gì khiến nhiều người quan tâm như vậy?
- Không ai biết bên trong Cổ Khư có cái gì, trong những không gian độc lập Thượng Cổ thời đại này đôi khi thậm chí gặp được tiên khí. Nhưng có lúc, vật gì cũng không có, còn có thể gặp phải nguy hiểm. Bất quá, một lần gần nhất Cổ Khư xuất thế là sự tình mấy nghìn năm trước. Cổ Khư này đến tột cùng có lai lịch gì, là Thượng Cổ thời đại nào tạo ra, cũng không có ai biết được!
- Vậy nhiều người như vậy còn hướng chạy đi đâu?
- Nguy hiểm và kỳ ngộ luôn cùng tồn tại, không phải nói, gia hỏa Trương Nguyệt Lộc cũng sẽ không làm thành chột vật như vậy!

Kim Ngọc Tuyền chỉ là cười lạnh nói.

- Bất quá, dựa theo quy củ của Tiên Cung, cho dù là hắn phát hiện Cổ Khư, đồng thời từ bên trong đạt được chỗ tốt, Tiên Cung cũng sẽ không quản, không phải sao?

- Đúng vậy! Tiền đề là hần có thể trụ được. Hiện tại người xem, sự tình không đối phó được, ngược lại khiến chúng ta cũng kéo vào!

- Đây nói không chừng là chuyện tốt!

- Chuyện tốt cái rắm!

Kim Ngọc Tuyền lắc đầu nói:

- Người đừng tưởng rằng có thể bên trong Cổ Khư kia có thứ tốt gì. Khắp nơi đều là kỳ trân dị bảo. Nói cho người, từ Trung Cổ tới nay, trong Cổ Khư này không biết chôn vùi bao nhiêu cường giả, cho dù có Hỏa Hồng Tinh ở bên trong cũng không chắc có thể toàn thân trở ra. Huống chi huyết mạch Hỏa Hồng Tinh này đã tuyệt tích.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

528. Chương 533: Cổ Khư Hiện Thế, Cường Giả Như Mây. (3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 533: Cổ Khư hiện thế, cường giả như mây. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Yên tâm đi, từ từ sẽ thành thói quen!

Lão Kim Kê vỗ vỗ vai Tiểu Báo Tử nói:

- Đi thôi!

- Cổ Khư. Người nói Cổ Khư xuất hiện ở chỗ sâu trong Đông Hải?

Trên một trấn nhỏ bên bờ Đông Hải, Lão Kim Kê vẻ mặt kích động nói.

- Cổ Khư đó là cái gì?

Tiểu Báo Tử cũng cường chế kích động trong lòng, làm ra vẻ mặt không giải thích được nói.

- Cái gọi là Cổ Khư, trên bản chất là cùng Tiên Cung giống nhau.

Lão Kim Kê nói với Tiểu Báo Tử:

- Đầu là bị tu sĩ Thượng Cổ thời đại nắm giữ đại thần thông dùng phương pháp Lưỡng Giới Phân Cát cắt đứt thành không gian độc lập. Chỉ là đã bỏ hoang, không giống Tiên Cung, bây giờ vẫn còn người đang sử dụng!

- Ý người là đây là không gian độc lập bị phân cách ra từ Thượng Cổ thời đại!

- Đúng, các môn phái Thượng Cổ thời đại đều có địa phương như vậy.

Người bên cạnh Lão Kim Kê tiếp lời nói, đây là một phụ nhân niên kỷ khoảng bốn mươi lăm, một thân xiêm y hoa lá cực kỳ tục khí, cầm trong tay một hạt dưa, từng hạt nhét vào miệng, vô đưa lẫn nước bọt từ trong miệng ả nhỏ ra đầy đất.

- Bất quá, đại đa số đều bỏ hoang, phiêu dăng trong hư không, Lưỡng Giới Phân Cát thuật phân cắt không gian, nhất định phải cùng thần hồn tương liên. Nếu như chủ nhân không gian biến mất. Như vậy muốn tiếp tục tồn tại, phải có một vật thay thế tựa như chiếc nhẫn trên tay người.

Trong lòng Tiểu Báo Tử cả kinh, vô ý thức đưa tay xoa nhẹ Hồng Ngọc Giới Chỉ trên tay trái một cái, trong lòng thầm kêu không ổn. Bản thân đã cải biến, nhưng vì thời gian quá gấp, sơ ý dĩ nhiên quên để Hồng Ngọc Giới Chỉ cởi ra.

- Tiền bối hảo nhân lực!

Tiểu Báo Tử hắc hắc cười nói, cởi nhẫn, bỏ vào trong ngực.

- Nói như vậy, loại đại hình phân cắt không gian này khi mất đi chủ nhân, đều phiêu dăng trong hư không, cuối cùng dần dần tiêu tán. Cùng hư không dung hợp, chỉ có một số ít có vật thay thế, sẽ tồn tại một đoạn thời gian rất dài. Đương nhiên, khi vật thay thế hư hao, không gian cuối cùng sẽ trở về hư không. Thế nhưng, còn có một bộ phận cực nhỏ đó chính là khi gặp phải tình huống đặc thù, những không gian hoang phế này lại hiện thế. Khi đó chúng được gọi là Cổ Khư!

- "Đa tạ tiền bối chỉ điểm!

Tiểu Báo Tử nói:

- Bất quá, chúng ta làm sao biết được Cổ Khư hiện thế? Lẽ nào có người thấy qua sao?

- Thấy? Trừ phi là người có Hỏa Hồng Tình, bằng không không ai có thể thấy!

Hoa y phụ nhân kia cười lạnh nói:

- Đáng tiếc, huyết mạch Hỏa Hồng Tình từ mấy nghìn năm trước đã bị thanh trừ không còn một mảnh. Đáng tiếc!

- Hỏa Hồng Tình có thể thấy Cổ Khư!

- Hỏa Hồng Tình là một loại lực lượng huyết mạch duy nhất có thể trực tiếp thấy Cổ Khư. Bất quá, ngoại trừ Hỏa Hồng Tình, còn có vài loại huyết mạch khác có thể cảm giác được Cổ Khư hiện thế. Không phải vậy, người cho là mấy hôm nay thực sự là đi tập hợp a?

- Bọn họ đều là bay về hướng Cổ Khư sao?

- Đúng, khẳng định đều là bay về hướng Cổ Khư!

Lão Kim Kê nói:

- Xem ra Trương Nguyệt Lộc cũng là bởi vì có được tin tức Cổ Khư xuất thế, cho nên mới bị truy sát, đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn không chạy về Tiên Cung, mà trực tiếp chạy đến Đông Hải!

- Hiện tại ngoài mấy lão quái vật chân chính ra, đã không ai hiểu được Lương Giới Phân Cát thuật. Đối với mấy lão quái vật này mà nói, Cổ Khư căn bản là không có lực hấp dẫn gì. Do đó, bọn họ sẽ không ra tay.

Hoa y phụ nhân kia nói:

- Hiện tại vấn đề là, ngoài mấy lão quái vật này ra, một vài tên có dã tâm!

- Tiền bối đối với việc này thật sự rất rõ ràng a!

Tiểu Báo Tử khẽ nhủ mảy mai, đối với những người liên lạc ở các địa phương của Tiên Cung này, trong lòng hắn có thể nói là thập phần hiếu kỳ. Bọn họ nhìn qua đều tuổi già sức yếu, cũng đều không có tu vi gì trong người, phảng phất như phạm nhân. Thế nhưng Báo Tử luôn luôn cảm thấy những người này rất không đơn giản. Thế nhưng trong khoảng thời gian ngắn lại không thể nói rõ bọn họ không đơn giản ở chỗ nào. Rõ ràng, trung niên phụ nhân thoát nhìn thập phần bình thường mà tục khí này cũng không phải nhân vật đơn giản.

- Bằng hữu, đừng nghĩ dò xét ta, nhanh cùng tên Tiểu Kim Kê này đi Đông Hải đi sao, nói không chừng các ngươi vận khí tốt, có thể tìm được cửa vào Cổ Khư, có thể đạt được một vài chỗ tốt. Người tuổi còn nhỏ, tu vi có thể đến trình độ này, chỉ ít chứng tỏ vận khí rất tốt. Cơ hội như vậy, đương nhiên không thể bỏ qua, nội tình của những lão già chúng ta, người hiện tại đã là người trong Tiên Cung, từ từ đều sẽ biết!

- Vừa rồi tiền bối nói một ít tên có dã tâm, không biết là chỉ những kẻ nào?

- Hoàng đế Đại Tấn triều các người chính là một trong đó. Còn có một vài người khác, bắt quá yên tâm, thực lực những người này không quá mạnh mẽ, lấy thực lực hai người các người, coi như không thắng được, chạy cũng thoát ra được!

Tiểu Báo Tử nghe, cũng không thể nói gì hơn, bắt đắc dĩ liếc mắt nhìn Lão Kim Kê.

- Chúng ta cũng nên đi!

Lão Kim Kê gật đầu:

- Hoa đại di, cảm tạ tin tức của người!

- Mau đi đi, xem có kiếm được chỗ tốt nào không. Mấy nghìn năm, thế giới buồn chán này cũng nên biến đổi.

Hoa di cười khoát khoát tay. Cẩn hạt dưa, lắc cặp móng lớn đi ra khỏi phòng.

- Bên trong Cổ Khư đến tột cùng có cái gì khiến nhiều người quan tâm như vậy?

- Không ai biết bên trong Cổ Khư có cái gì, trong những không gian độc lập Thượng Cổ thời đại này đôi khi thậm chí gặp được tiên khí. Nhưng có lúc, vật gì cũng không có, còn có thể gặp phải nguy hiểm. Bất quá, một lần gần nhất Cổ Khư xuất thế là sự tình mấy nghìn năm trước. Cổ Khư này đến tột cùng có lai lịch gì, là Thượng Cổ thời đại nào tạo ra, cũng không có ai biết được!

- Vậy nhiều người như vậy còn hướng chạy đi đâu?

- Nguy hiểm và kỳ ngộ luôn cùng tồn tại, không phải nói, gia hoả Trương Nguyệt Lộ cũng sẽ không làm thành chât vật như vậy!

Kim Ngọc Tuyền chỉ là cười lạnh nói.

- Bất quá, dựa theo quy củ của Tiên Cung, cho dù là hấn phát hiện Cổ Khư, đồng thời từ bên trong đạt được chỗ tốt, Tiên Cung cũng sẽ không quản, không phải sao?

- Đúng vậy! Tiên đề là hấn có thể trụ được. Hiện tại người xem, sự tình không đối phó được, ngược lại khiến chúng ta cũng kéo vào!

- Đây nói không chừng là chuyện tốt!

- Chuyện tốt cái rắm!

Kim Ngọc Tuyền lắc đầu nói:

- Người đừng tưởng rằng có thể bên trong Cổ Khư kia có thứ tốt gì. Khắp nơi đều là kỳ trân dị bảo. Nói cho người, từ Trung Cổ tới nay, trong Cổ Khư này không biết chôn vùi bao nhiêu cường giả, cho dù có Hỏa Hồng Tình ở bên trong cũng không chắc có thể toàn thân trở ra. Huống chi huyết mạch Hỏa Hồng Tình này đã tuyệt tích.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

529. Chương 534: Địa Cung Bí Mật Tiểu Lôi Âm Tự. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 534: Địa cung bí mật Tiểu Lôi Âm Tự. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Người đối với sự tình Hỏa Hồng Tình tựa hồ cũng rất lý giải a!

Tiểu Báo Tử nhìn như lơ đãng hỏi:

- Những truyền thuyết về Hỏa Hồng Tình rất nhiều, bất quá ta nghe đều quá mức không thể tưởng tượng nổi, cũng chưa từng có nghe qua Hỏa Hồng Tình đối với Cổ Khư có trợ giúp gì cả.

- Cổ Khư đã mấy nghìn năm không có hiện thế. Thế nhân cũng rất ít người biết, người không có nghe nói qua cũng bình thường. Về phần Hỏa Hồng Tình, trên giang hồ từng lưu truyền rất nhiều thuyết pháp, bất quá đều rất khiên cưỡng. Trừ người chân chính có Hỏa Hồng Tình, không ai có thể lý giải được công dụng thật sự của nó. Đối với Hỏa Hồng Tình, ngoại nhân chỉ có thể xác định là nó có thể đề cao Linh Giác, là tài liệu tốt nhất để điều chế ngoại đan. Đồng thời, có thể thấy rõ ràng Cổ Khư.

- Vậy năm đó vì sao phải tiêu diệt huyết mạch Hỏa Hồng Tình?

- Chuyện huyết mạch Hỏa Hồng Tình bị diệt này thập phần quỷ dị. Cho dù Tiên Cung là chúng ta cũng không biết là chủ ý của ai. Phải biết rằng, năm đó người có Hỏa Hồng Tình sẽ có tiềm lực cường đại. Trong chốn võ lâm hầu hết môn phái đều điên cuồng vơ vét đệ tử có huyết mạch Hỏa Hồng Tình, bồi dưỡng bọn họ, chính là vì nguyên nhân này, lúc đó người có huyết mạch Hỏa Hồng Tình tập trung trong các đại môn phái. Trong đó bao gồm Thiên Long Đạo, Bái Hỏa Huyền Giáo, còn có Ma Môn,... Chính tà lưỡng đạo đều có, thế nhưng đột nhiên có một ngày, người có huyết mạch Hỏa Hồng Tình trong các đại môn phái tập thể làm phản, chuốc lấy cả thiên hạ truy sát, dần dần trở thành lan ra cả võ lâm và thiên hạ đại sự. Những đại môn phái kia không chỉ truy sát đệ tử trong môn, còn truy sát tất cả những người có huyết mạch Hỏa Hồng Tình. Tất cả đều tựa như đã được ước định trước, ba năm ngắn ngủi, liền đem toàn bộ huyết mạch Hỏa Hồng Tình thanh trừ!

- Chuyện này, Tiên Cung chúng ta lẽ nào không có tham dự?

- Không có, Tiên Cung cho tới bây giờ không làm loại sự tình buồn chán này. Hơn nữa chuyện này rõ ràng liên lụy đến mấy đại môn phái bí ẩn kia. Sau đó cách làm của các đại môn phái đã chứng thực điểm này. Phàm là huyết mạch Hỏa Hồng Tình vừa xuất hiện, bọn họ sẽ lập tức xuất hiện, đem kẻ đó giết chết.

- Đối với loại chuyện này, Tiên Cung không có hứng thú sao?

- Trong Tiên Cung cũng không có người có Hỏa Hồng Tình, do đó chuyện này và Tiên Cung không quan hệ!

Lão Kim Kê lắc đầu nói:

- Hơn nữa, đây là bí ẩn của các đại môn phái kia, thăm dò bí mật của người khác là điều tối kỵ trên giang hồ, Tiên Cung cũng sẽ không làm loại chuyện như vậy!

- Vậy cũng đúng, bất quá, hiện tại Cổ Khư xuất thế, nếu có một người có huyết mạch Hỏa Hồng Tình là tốt rồi!

- Được rồi, đừng chọc vào loại phiền phức này, có Hỏa Hồng Tình không nhất định là chuyện tốt gì!

Kim Ngọc Tuyền lắc đầu nói, liếc mắt nhìn Tiểu Báo Tử:

- Bất quá, nếu như người có thể lấy được một viên Hỏa Hồng Tình làm ngoại đan, lại là một chuyện rất tốt đó!

Tiểu Báo Tử không có nói nữa, chỉ là lặng lẽ cười, buồn bực đi về phái trước.

Một đường này đi hết một ngày đêm. Trên đường cũng gặp phải mấy bát phẩm cường giả. Trong đó ít thì giống như bọn họ có hai người, nhiều thì cũng chỉ ba bốn người mà thôi. Mọi người đụng mặt đều duy trì khoảng cách nhất định. Vừa tiếp xúc liền phân ra, không chào hỏi, cũng không nói chuyện, lại càng không phát sinh xung đột.

Tiểu Báo Tử và Lão Kim Kê đều là trang phục Tiên Cung nhị thập bát tú. Những cường giả này nhìn thấy, tu vi trên bát phẩm, hầu hết đều biết đến tồn tại của Tiên Cung. Cho dù là không biết lai lịch hai người, nhìn thấy trang phục kỳ quái kia, tự nhiên cũng biết hai người không dễ chọc. Thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện, đương nhiên cũng đều tự tránh đi, do đó, hai người dọc theo đường đi cũng không có gặp phải phiền phức gì.

Phi hành một ngày đêm, dù là tu vi hai người đều vô cùng thâm hậu, cũng cảm thấy mệt. Đứng giữa không trung nhìn một mảnh sóng xanh dưới chân, Tiểu Báo Tử cười khổ nói:

- Ta nói Lão Kim Kê a, Đông Hải rộng vô biên, vô hạn, chúng ta đi đâu tìm Trương Nguyệt Lộ a?

- Theo phía sau những người đó. Hiện tại ta khẳng định Trương Nguyệt Lộ bị truy sát cùng Cổ Khư có liên quan. Tuy rằng hiện tại chúng ta không biết Cổ Khư đang ở đâu. Từ phương hướng đám người phi hành, hẳn là ngay chính đông phương không sai. Tu vi của hẳn là là Thất phẩm, không so được với hai ta, bị truy sát lâu như vậy, hẳn là cũng thụ thương. Chạy cũng không xa lắm, nếu vận khí không tốt, hiện tại đã bị đuổi kịp. Còn vận khí quá tốt, đã tiến nhập Cổ Khư. Cái này ai cũng không nói rõ được.

- Thế nhưng...

- Được rồi, nghỉ ngơi một chút đã, ta phỏng chừng con đường phía trước đã không còn dài...

- Đi thôi!

Đông Hải rất lớn, phóng nhãn nhìn lại, ngoài nước biển vẫn là nước biển, thỉnh thoảng có thể thấy vài hòn đảo cô linh. Xuất hiện trên mặt biển lại phẳng phất như tùy thời sẽ bị ba đào nuốt trôi.

Hai người lại đi nửa ngày, thẳng đến sắc trời đã tối mịt, ánh trăng sáng tỏ mọc lên, mới dừng lại.

Phía trước bọn họ là một đảo lớn, phương viên chừng trăm dặm, dãy núi trên đảo nhấp nhô, kéo dài trăm dặm, đem phân nửa diện tích đảo chiếm cứ.

Hai người đứng đó, cách hòn đảo lớn này khoảng mười dặm. Thế nhưng vẫn có thể nghe được từng trận tiếng gầm từ trên đảo truyền đến, cùng cương khí quang trạch bạo xuất.

- Chính là ở đây sao?

- Không khác tin tình báo là mấy!

Hai người ẩn giấu khí tức, chậm rãi hạ xuống đảo.

- Lạc Hải Vân, ngươi cho là ngươi có thể thoát được Vương gia chúng ta truy sát sao?

- Phụng Châu Vương thị?

- Lạc Hải Vân chính là Trương Nguyệt Lộ, hẳn là Phụng Châu Mạnh Sơn Quận đương đại gia chủ của Lạc gia. Bất quá, so với thế gia nghìn năm như Vương gia, còn kém không chỉ một bậc.

Tiểu Báo Tử gật đầu:

- Hiện tại chúng ta làm sao bây giờ? Phải đi cứu hắn sao?

- Trước cứ nhìn xem thế nào đã, Trương Nguyệt Lộ có một kiện phòng ngự pháp khí, cầu thắng không được, nhưng tự bảo vệ mình vẫn là dư dả!

Tiểu Báo Tử gật đầu một cái, đem ánh mắt chuyển đến giữa thuyền.

Lúc này, giữa sân tranh đấu đã dần quyết liệt, Lạc Hải Vân là một gã trung niên nam tử, lớn lên tướng mạo coi như là đường đường. Chỉ là hiện tại đang chật vật bất kham, cầm bào trên người đã sớm bị rách tả tơi, đầy máu đọng trên người, đầu tóc tán loạn. Sắc mặt thập phần tái nhợt, quanh thân bao phủ một tầng xích hoàng sắc cương khí. Bất quá, cương khí chớp động như sắp tắt, có chút ảm đạm, có vẻ không chống đỡ được bao lâu nữa.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

530. Chương 534: Địa Cung Bí Mật Tiểu Lô Âm Tự. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 534: Địa cung bí mật Tiểu Lô Âm Tự. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Người đối với sự tình Hỏa Hồng Tinh tựa hồ cũng rất lý giải a!

Tiểu Báo Tử nhìn như lơ đãng hỏi:

- Những truyền thuyết về Hỏa Hồng Tinh rất nhiều, bất quá ta nghe đều quá mức không thể tưởng tượng nổi, cũng chưa từng có nghe qua Hỏa Hồng Tinh đối với Cổ Khư có trợ giúp gì cả.

- Cổ Khư đã mấy nghìn năm không có hiện thế. Thế nhân cũng rất ít người biết, người không có nghe nói qua cũng bình thường. Về phần Hỏa Hồng Tinh, trên giang hồ từng lưu truyền rất nhiều thuyết pháp, bất quá đều rất khiên cưỡng. Trừ người chân chính có Hỏa Hồng Tinh, không ai có thể lý giải được công dụng thật sự của nó. Đối với Hỏa Hồng Tinh, ngoại nhân chỉ có thể xác định là nó có thể đề cao Linh Giác, là tài liệu tốt nhất để điều chế ngoại đan. Đồng thời, có thể thấy rõ ràng Cổ Khư.

- Vậy năm đó vì sao phải tiêu diệt huyết mạch Hỏa Hồng Tinh?

- Chuyện huyết mạch Hỏa Hồng Tinh bị diệt này thập phần quỷ dị. Cho dù Tiên Cung là chúng ta cũng không biết là chủ ý của ai. Phải biết rằng, năm đó người có Hỏa Hồng Tinh sẽ có tiềm lực cường đại. Trong chốn võ lâm hầu hết môn phái đều điên cuồng vơ vét đệ tử có huyết mạch Hỏa Hồng Tinh, bồi dưỡng bọn họ, chính là vì nguyên nhân này, lúc đó người có huyết mạch Hỏa Hồng Tinh tập trung trong các đại môn phái. Trong đó bao gồm Thiên Long Đạo, Bái Hỏa Huyền Giáo, còn có Ma Môn,... Chính tà lưỡng đạo đều có, thế nhưng đột nhiên có một ngày, người có huyết mạch Hỏa Hồng Tinh trong các đại môn phái tập thể làm phản, chuốc lấy cả thiên hạ truy sát, dần dần trở thành lan ra cả võ lâm và thiên hạ đại sự. Những đại môn phái kia không chỉ truy sát đệ tử trong môn, còn truy sát tất cả những người có huyết mạch Hỏa Hồng Tinh. Tất cả đều tựa như đã được ước định trước, ba năm ngắn ngủi, liền đem toàn bộ huyết mạch Hỏa Hồng Tinh thanh trừ!

- Chuyện này, Tiên Cung chúng ta lẽ nào không có tham dự?

- Không có, Tiên Cung cho tới bây giờ không làm loại sự tình buồn chán này. Hơn nữa chuyện này rõ ràng liên lụy đến mấy đại môn phái bí ẩn kia. Sau đó cách làm của các đại môn phái đã chứng thực điểm này. Phàm là huyết mạch Hỏa Hồng Tinh vừa xuất hiện, bọn họ sẽ lập tức xuất hiện, đem kẻ đó giết chết.

- Đối với loại chuyện này, Tiên Cung không có hứng thú sao?

- Trong Tiên Cung cũng không có người có Hỏa Hồng Tinh, do đó chuyện này và Tiên Cung không quan hệ!

Lão Kim Kê lắc đầu nói:

- Hơn nữa, đây là bí ẩn của các đại môn phái kia, thăm dò bí mật của người khác là điều tối kỵ trên giang hồ, Tiên Cung cũng sẽ không làm loại chuyện như vậy!

- Vậy cũng đúng, bất quá, hiện tại Cổ Khư xuất thế, nếu có một người có huyết mạch Hỏa Hồng Tinh là tốt rồi!

- Được rồi, đừng chọc vào loại phiền phức này, có Hỏa Hồng Tinh không nhất định là chuyện tốt gì!

Kim Ngọc Tuyền lắc đầu nói, liếc mắt nhìn Tiểu Báo Tử:

- Bất quá, nếu như người có thể lấy được một viên Hỏa Hồng Tinh làm ngoại đan, lại là một chuyện rất tốt đó!

Tiểu Báo Tử không có nói nữa, chỉ là lặng lẽ cười, buồn bực đi về phái trước.

Một đường này đi hết một ngày đêm. Trên đường cũng gặp phải mấy bát phẩm cường giả. Trong đó ít thì giống như bọn họ có hai người, nhiều thì cũng chỉ ba bốn người mà thôi. Mọi người đụng mặt đều duy trì khoảng cách nhất định. Vừa tiếp xúc liền phân ra, không chào hỏi, cũng không nói chuyện, lại càng không phát sinh xung đột.

Tiểu Báo Tử và Lão Kim Kê đều là trang phục Tiên Cung nhị thập bát tú. Những cường giả này nhìn thấy, tu vi trên bát phẩm, hầu hết đều biết đến tồn tại của Tiên Cung. Cho dù là không biết lai lịch hai người, nhìn thấy trang phục kỳ quái kia, tự nhiên cũng biết hai người không dễ chọc. Thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện, đương nhiên cũng đều tự tránh đi, do đó, hai người dọc theo đường đi cũng không có gặp phải phiền phức gì.

Phi hành một ngày đêm, dù là tu vi hai người đều vô cùng thâm hậu, cũng cảm thấy mệt. Đứng giữa không trung nhìn một mảnh sóng xanh dưới chân, Tiểu Báo Tử cười khổ nói:

- Ta nói Lão Kim Kê a, Đông Hải rộng vô biên, vô hạn, chúng ta đi đâu tìm Trương Nguyệt Lộ a?

- Theo phía sau những người đó. Hiện tại ta khẳng định Trương Nguyệt Lộ bị truy sát cùng Cổ Khư có liên quan. Tuy rằng hiện tại chúng ta không biết Cổ Khư đang ở đâu. Từ phương hướng đám người phi hành, hẳn là ngay chính đông phương không sai. Tu vi của hẳn là Thất phẩm, không so được với hai ta, bị truy sát lâu như vậy, hẳn là cũng thụ thương. Chạy cũng không xa lắm, nếu vận khí không tốt, hiện tại đã bị đuổi kịp. Còn vận khí quá tốt, đã tiến nhập Cổ Khư. Cái này ai cũng không nói rõ được.

- Thế nhưng...

- Được rồi, nghỉ ngơi một chút đã, ta phỏng chừng con đường phía trước đã không còn dài...

- Đi thôi!

Đông Hải rất lớn, phóng nhãn nhìn lại, ngoài nước biển vẫn là nước biển, thỉnh thoảng có thể thấy vài hòn đảo cô linh. Xuất hiện trên mặt biển lại phẳng phất như tùy thời sẽ bị ba đào nuốt trôi.

Hai người lại đi nửa ngày, thẳng đến sắc trời đã tối mịt, ánh trăng sáng tỏ mọc lên, mới dừng lại.

Phía trước bọn họ là một đảo lớn, phương viên chừng trăm dặm, dãy núi trên đảo nhấp nhô, kéo dài trăm dặm, đem phân nửa diện tích đảo chiếm cứ.

Hai người đứng đó, cách hòn đảo lớn này khoảng mười dặm. Thế nhưng vẫn có thể nghe được từng trận tiếng gầm từ trên đảo truyền đến, cùng cương khí quang trạch bạo xuất.

- Chính là ở đây sao?

- Không khác tin tình báo là mấy!

Hai người ẩn giấu khí tức, chậm rãi hạ xuống đảo.

- Lạc Hải Vân, người cho là người có thể thoát được Vương gia chúng ta truy sát sao?

- Phụng Châu Vương thị?

- Lạc Hải Vân chính là Trương Nguyệt Lộ, hẳn là Phụng Châu Mạnh Sơn Quận đương đại gia chủ của Lạc gia. Bất quá, so với thế gia nghìn năm như Vương gia, còn kém không chỉ một bậc.

Tiểu Báo Tử gật đầu:

- Hiện tại chúng ta làm sao bây giờ? Phải đi cứu hắn sao?

- Trước cứ nhìn xem thế nào đã, Trương Nguyệt Lộ có một kiện phòng ngự pháp khí, cầu thắng không được, nhưng tự bảo vệ mình vẫn là dư dả!

Tiểu Báo Tử gật đầu một cái, đem ánh mắt chuyển đến giữa thuyền.

Lúc này, giữa sân tranh đấu đã dần quyết liệt, Lạc Hải Vân là một gã trung niên nam tử, lớn lên tướng mạo coi như là đường đường. Chỉ là hiện tại đang chật vật bất kham, cầm bảo trên người đã sớm bị rách tả tơi, đầy máu đọng trên người, đầu tóc tán loạn. Sắc mặt thập phần tái nhợt, quanh thân bao phủ một

tầng xích hoàng sắc cương khí. Bất quá, cương khí chớp động như sắp tắt, có chút ảm đảm, có vẻ không chống đỡ được bao lâu nữa.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

531. Chương 535: Địa Cung Bí Mật Tiểu Lôi Âm Tự. (2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 535: Địa cung bí mật Tiểu Lôi Âm Tự. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Vây công hấn là bốn gã Thất phẩm cường giả, y phục trên người cũng giống nhau. Trong mắt Báo Tử, bộ y phục này cùng y phục của tôi tổ Vương gia hấn nhìn thấy trên thảo nguyên cũng có vài phần tương tự. Chỉ là so với thanh y nô bộc kia, y phục của mấy người này là kim sắc, cũng đại khí hơn rất nhiều, chất liệu cũng không phải mấy nô bộc nhỏ nhỏ kia có thể so sánh được.

Trên người bọn họ chớp động đủ loại cương khí, liều mạng đánh tới Lạc Hải Vân. Luận tu vi, bọn họ hơn kém không nhiều lắm, thế nhưng nhân số lại chiếm ưu thế tuyệt đối. Quan trọng nhất là ở bên sân, còn có một cường giả mặc y phục đồng dạng, nhưng màu sắc lại là ám kim sắc. Trên người hấn tràn ra khí tức không kém bất phẩm.

- Người không phải nói hấn có một kiện phòng ngự pháp khí sao? Sao lại không dùng?

Tiểu Báo Tử hướng Lão Kim Kê truyền âm nói.

- Xem ra hấn đã dùng rồi, cho nên mới có thể sống đến bây giờ!

Ánh mắt Lão Kim Kê chăm chú vào trên người cường giả ám kim sắc y phục kia:

- Vương Nguyệt Bạch, không ngờ hấn cũng đến!

- Vương tộc đệ nhất cường giả Vương Nguyệt Bạch?

- Không chỉ có hấn, người xem bả đao trong tay hấn kia. Hấn là Vương gia trấn tộc thần binh Phi La Tử Văn Đao. Cũng chỉ có đao này mới có thể phá vỡ phòng ngự của Trương Nguyệt Lộc. Bất quá, người nhìn tay hấn run rẩy kia, chứng tỏ vì phá vỡ Diệu Hóa Chuyển Luân, hấn cũng bị thương không rõ a, cho nên mới đứng ngoài quan chiến.

- Chúng ta nên làm gì bây giờ?

Tay Tiểu Báo Tử không khỏi xiết chặt, hiện tại hấn cùng Phụng Châu Vương gia coi như là đối địch, kết thành thù hận. Nếu là có thể nhân cơ hội này, đem vài tên cường giả Vương gia lưu lại, sẽ làm suy yếu một chút thực lực của Vương gia, đây tuyệt đối là chuyện tốt nhất cử lưỡng tiện.

Vương gia tuy rằng là thế gia nghìn năm, thế nhưng cũng không có khả năng có quá nhiều cường giả. Huống chi là Vương gia đệ nhất cường giả như Vương Nguyệt Bạch!

- Người nhìn bộ dáng Trương Nguyệt Lộc, xem ra Manh Sơn Quận Lạc gia đã xong, cừu hận song phương đã không thể hóa giải!

- Vậy còn chờ cái gì?

- Không có gì để chờ nữa!

Lão Kim Kê nói. Từ chỗ ẩn thân đứng ra, cao giọng hô:

- Bằng hữu Vương gia, dừng tay đi!

- Ai?

Vương Nguyệt Bạch mạnh mẽ quay người lại, khi hắn thấy rõ trang phục của Lão Kim Kê, thần sắc trở nên khó coi.

- Tiên Cung?

- Tiên Cung Ngang Nhật Kê, Kị Thủy Báo!

Lão Kim Kê nói. Tiểu Báo Tử phía sau hắn cũng lộ ra thân hình:

- Các hạ tay cầm Phi La Tử Văn Dao. Nghĩ đến chính là Vương gia đệ nhất cường giả Vương Nguyệt Bạch?

- Tại hạ chính là Vương Nguyệt Bạch, không biết hai vị đại giá quang lâm, có gì chỉ giáo?

- Cho người người của ngươi dừng tay, Lạc Hải Vân là Trương Nguyệt Lộc một trong Tiên Cung nhị thập bát tú của Tiên Cung ta. Nếu không dừng tay, đó là cùng Tiên Cung đối địch!

Sắc mặt Vương Nguyệt Bạch thoáng cái trở nên khó coi.

- Lạc Hải Vân là một trong nhị thập bát tú Tiên Cung các ngươi.

- Không sai, nhanh ngừng tay đi thôi!

- Lạc Hải Vân là sinh tử đại địch của Vương gia chúng ta, đã giết chết ba gã cường giả, còn có hơn mười gã cao thủ của Vương gia, chúng ta hao tổn tâm cơ mới đem hắn khốn ở chỗ này!

- Hừ!

Lão Kim Kê hừ lạnh một tiếng cắt đứt lời nói của hắn. Trên người hắn hắc bào không gió tự bay, một cỗ khí thế vô hình từ trên người hắn tràn ra. Đây là khí tức đặc biệt của bát phẩm cường giả, trong tay kim tiên chợt lóe, hai tay trong nháy mắt bị một tầng kim sắc thiết trảo bao trùm, hơi nghiêng đầu nói với Tiểu Báo Tử:

- Dẫn Trương Nguyệt Lộc đi ra, có người ngăn trở giết chết không tha!

- Biết!

Tiểu Báo Tử gạt đầu, đầu ngón tay khẽ động, một đạo bích sắc lưu quang tựa như linh xà dao động trên đầu ngón tay của hắn. Thân hình như quỷ mị đi vào trận thế do bốn người đang động thủ giữa sân tạo thành.

- Các hạ, không nên khinh người quá đáng!

Thấy Lão Kim Kê vừa tới, nói cũng chẳng thêm, liền để Tiểu Báo Tử động thủ, Vương Nguyệt Bạch nhất thời rống lên. Trong tay Phi La Tử Văn Dao mạnh mẽ hoành trước người:

- Ngươi là người trong Tiên Cung, nhưng Bản Châu Vương thị cũng không phải dễ chọc!

- A!

- Không tốt!

- Đỉnh, đỉnh, đương...

Chỉ nghe trong trận truyền ra vài tiếng vang nhẹ, Tiểu Báo Tử lên vào trong trận của bốn người, căn bản không có động tác gì, bích du kiếm quang liền chớp động, kiếm quang quỷ dị dĩ nhiên đem bốn gã Thất phẩm cường giả đẩy lùi.

- Ngươi là kiếm tu!

Mặc dù đang cùng Lão Kim Kê giằng co, thế nhưng Tiểu Báo Tử không chút nào che giấu kiếm khí vô cùng phong phú căn bản là không thể gạt được con mắt của Vương Nguyệt Bạch.

Tiểu Báo Tử cũng không có để ý đến hắn, một kiếm đem bốn gã cường giả Vương gia đẩy ra, liền vọt tới bên cạnh Lạc Hải Vân, nhắc hắn lên, thân thể chớp động hai lần, liền đến bên cạnh Lão Kim Kê.

- Tốc độ thật nhanh, lợi kiếm thật lợi hại, nghĩ không ra, trong Tiên Cung nhị thập bát tú còn có kiếm tu!

Vương Nguyệt Bạch cắn chặt răng nói:

- Lúc này, Vương gia chúng ta nhận thức mình yếu thế, đi!

Vung tay lên, liền gọi bốn gã Thất phẩm cường giả khác của Vương gia, vọt người rời khỏi.

- Hẳn là người thông minh!

Lão Kim Kê nhìn bốn người rời khỏi, mỉm cười nói:

- Nghĩ không ra vừa rồi người dĩ nhiên không có hạ sát thủ, thực sự là để ta hiếu kỳ!

- Ta vì sao muốn hạ sát thủ?

Tiểu Báo Tử thản nhiên nói:

- Chúng ta ngày hôm nay là tới cứu người, không phải tới giết người!

- Không sai, chúng ta là tới cứu người!

Lão Kim Kê gật đầu, liếc mắt nhìn Lạc Hải Vân.

- Trương Nguyệt Lộc, xem ra người thương không nhẹ a!

- Khụ khụ...

Trương Nguyệt Lộc hung hăng ho hai tiếng, thổ ra một búng máu, ngẩng đầu nhìn Lão Kim Kê:

- Lúc này lão tử thua, Lạc gia cũng xong, bắt quá, Vương gia cũng không có đạt được thứ đó, ta nguyện ý.

- Loại chuyện này đừng nghĩ nữa, người là người trong Tiên Cung, tự nhiên biết Tiên Cung chúng ta có quy củ, chúng ta sẽ không để người cùng Bản Châu Vương thị là địch!

- Khụ, được rồi, ta hiểu ý của người!

Trương Nguyệt Lộc gật đầu, cũng không bắt buộc.

- Mặc kệ nói như thế nào, người cũng là người trong Tiên Cung, chúng ta cứu người là phải làm!

Lão Kim Kê ngữ khí trở nên đậm mạc.

- Các người biết, lúc này vì sao Vương gia lại xuất động nhiều lực lượng như vậy đến diệt Lạc gia, lại truy sát ta sao?

- Vì Cổ Khư!

- Sao các người biết?

Lạc Hải Vân cả kinh.

- Hiện tại cả thiên hạ các thế lực cùng nhân vật có thực lực đều đã biết. Chúng ta dọc theo đường đi chỉ ít gặp phải bảy tám cường giả!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

532. Chương 535: Địa Cung Bí Mật Tiểu Lôi Âm Tự. (2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 535: Địa cung bí mật Tiểu Lôi Âm Tự. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Vây công hấn là bốn gã Thất phẩm cường giả, y phục trên người cũng giống nhau. Trong mắt Báo Tử, bộ y phục này cùng y phục của tôi tớ Vương gia hấn nhìn thấy trên thảo nguyên cũng có vài phần tương tự. Chỉ là so với thanh y nô bộc kia, y phục của mấy người này là kim sắc, cũng đại khí hơn rất nhiều, chất liệu cũng không phải mấy nô bộc nhỏ nhỏ kia có thể so sánh được.

Trên người bọn họ chớp động đủ loại cương khí, liễu mạng đánh tới Lạc Hải Vân. Luận tu vi, bọn họ hơn kém không nhiều lắm, thế nhưng nhân số lại chiếm ưu thế tuyệt đối. Quan trọng nhất là ở bên sân, còn có một cường giả mặc y phục đồng dạng, nhưng màu sắc lại là ám kim sắc. Trên người hấn tràn ra khí tức không kém bát phẩm.

- Người không phải nói hấn có một kiện phòng ngự pháp khí sao? Sao lại không dùng?

Tiểu Báo Tử hướng Lão Kim Kê truyền âm nói.

- Xem ra hấn đã dùng rồi, cho nên mới có thể sống đến bây giờ!

Ánh mắt Lão Kim Kê chăm chú vào trên người cường giả ám kim sắc y phục kia:

- Vương Nguyệt Bạch, không ngờ hấn cũng đến!

- Vương tộc đệ nhất cường giả Vương Nguyệt Bạch?

- Không chỉ có hấn, người xem bả đao trong tay hấn kia. Hấn là Vương gia trấn tộc thần binh Phi La Tử Văn Đao. Cũng chỉ có đao này mới có thể phá vỡ phòng ngự của Trương Nguyệt Lộc. Bất quá, người nhìn tay hấn run rẩy kia, chứng tỏ vì phá vỡ Diệu Hóa Chuyển Luân, hấn cũng bị thương không rõ a, cho nên mới đứng ngoài quan chiến.

- Chúng ta nên làm gì bây giờ?

Tay Tiểu Báo Tử không khỏi xiết chặt, hiện tại hấn cùng Phụng Châu Vương gia coi như là đối địch, kết thành thù hận. Nếu là có thể nhân cơ hội này, đem vài tên cường giả Vương gia lưu lại, sẽ làm suy yếu một chút thực lực của Vương gia, đây tuyệt đối là chuyện tốt nhất cử lưỡng tiện.

Wương gia tuy rằng là thế gia nghìn năm, thế nhưng cũng không có khả năng có quá nhiều cường giả. Huống chi là Vương gia đệ nhất cường giả như Vương Nguyệt Bạch!

- Người nhìn bộ dáng Trương Nguyệt Lộc, xem ra Manh Sơn Quận Lạc gia đã xong, cừu hận song phương đã không thể hóa giải!

- Vậy còn chờ cái gì?

- Không có gì để chờ nữa!

Lão Kim Kê nói. Từ chỗ ẩn thân đứng ra, cao giọng hô:

- Bằng hữu Vương gia, dừng tay đi!

- Ai?

Wương Nguyệt Bạch mạnh mẽ quay người lại, khi hấn thấy rõ trang phục của Lão Kim Kê, thần sắc trở nên khó coi.

- Tiên Cung?

- Tiên Cung Ngang Nhật Kê, Kị Thủy Báo!

Lão Kim Kê nói. Tiểu Báo Tử phía sau hấn cũng lộ ra thân hình:

- Các hạ tay cầm Phi La Tử Văn Đao. Nghĩ đến chính là Vương gia đệ nhất cường giả Vương Nguyệt Bạch?

- Tại hạ chính là Vương Nguyệt Bạch, không biết hai vị đại giá quang lâm, có gì chỉ giáo?

- Cho người người của người dừng tay, Lạc Hải Vân là Trương Nguyệt Lộc một trong Tiên Cung nhị thập bát tú của Tiên Cung ta. Nếu không dừng tay, đó là cùng Tiên Cung đối địch!

Sắc mặt Vương Nguyệt Bạch thoáng cái trở nên khó coi.

- Lạc Hải Vân là một trong nhị thập bát tú Tiên Cung các người.

- Không sai, nhanh ngừng tay đi thôi!

- Lạc Hải Vân là sinh tử đại địch của Vương gia chúng ta, đã giết chết ba gã cường giả, còn có hơn mười gã cao thủ của Vương gia, chúng ta hao tổn tâm cơ mới đem hắc khố ở chỗ này!

- Hừ!

Lão Kim Kê hừ lạnh một tiếng cắt đứt lời nói của hắn. Trên người hắc bào không gió tự bay, một cổ khí thể vô hình từ trên người hắn tràn ra. Đây là khí tức đặc biệt của bát phẩm cường giả, trong tay kim tiên chợt lóe, hai tay trong nháy mắt bị một tầng kim sắc thiết trảo bao trùm, hơi nghiêng đầu nói với Tiểu Báo Tử:

- Dẫn Trương Nguyệt Lộc đi ra, có người ngăn trở giết chết không tha!

- Biết!

Tiểu Báo Tử gạt đầu, đầu ngón tay khẽ động, một đạo bích sắc lưu quang tựa như linh xà dao động trên đầu ngón tay của hắn. Thân hình như quỷ mỵ đi vào trận thế do bốn người đang động thủ giữa sân tạo thành.

- Các hạ, không nên khinh người quá đáng!

Thấy Lão Kim Kê vừa tới, nói cũng chẳng thêm, liền để Tiểu Báo Tử động thủ, Vương Nguyệt Bạch nhất thời rống lên. Trong tay Phi La Tử Văn Dao mạnh mẽ hoành trước người:

- Người là người trong Tiên Cung, nhưng Bản Châu Vương thị cũng không phải dễ chọc!

- A!

- Không tốt!

- Đỉnh, đỉnh, đương...

Chỉ nghe trong trận truyền ra vài tiếng vang nhẹ, Tiểu Báo Tử lên vào trong trận của bốn người, căn bản không có động tác gì, bích du kiếm quang liền chớp động, kiếm quang quỷ dị dĩ nhiên đem bốn gã Thất phẩm cường giả đẩy lùi.

- Người là kiếm tu!

Mặc dù đang cùng Lão Kim Kê giằng co, thế nhưng Tiểu Báo Tử không chút nào che giấu kiếm khí vô cùng phong duệ căn bản là không thể gạt được con mắt của Vương Nguyệt Bạch.

Tiểu Báo Tử cũng không có để ý đến hắn, một kiếm đem bốn gã cường giả Vương gia đẩy ra, liền vọt tới bên cạnh Lạc Hải Vân, nhắc hắn lên, thân thể chớp động hai lần, liền đến bên cạnh Lão Kim Kê.

- Tốc độ thật nhanh, lợi kiếm thật lợi hại, nghĩ không ra, trong Tiên Cung nhị thập bát tú còn có kiếm tu!

Wang Nguyệt Bạch cắn chặt răng nói:

- Lúc này, Vương gia chúng ta nhận thức mình yếu thế, đi!

Vung tay lên, liền gọi bốn gã Thất phẩm cường giả khác của Vương gia, vọt người rời khỏi.

- Hắn là người thông minh!

Lão Kim Kê nhìn bốn người rời khỏi, mỉm cười nói:

- Nghĩ không ra vừa rồi người dĩ nhiên không có hạ sát thủ, thực sự là để ta hiểu kỳ!

- Ta vì sao muốn hạ sát thủ?

Tiểu Báo Tử thần nhiên nói:

- Chúng ta ngày hôm nay là tới cứu người, không phải tới giết người!

- Không sai, chúng ta là tới cứu người!

Lão Kim Kê gật đầu, liếc mắt nhìn Lạc Hải Vân.

- Trương Nguyệt Lộc, xem ra người thương không nhẹ a!

- Khụ khụ...

Trương Nguyệt Lộc hung hăng ho hai tiếng, thổ ra một búng máu, ngẩng đầu nhìn Lão Kim Kê:

- Lúc này lão tử thua, Lạc gia cũng xong, bắt quá, Vương gia cũng không có đạt được thứ đó, ta nguyện ý.

- Loại chuyện này đừng nghĩ nữa, người là người trong Tiên Cung, tự nhiên biết Tiên Cung chúng ta có quy củ, chúng ta sẽ không để người cùng Bản Châu Vương thị là địch!

- Khụ, được rồi, ta hiểu ý của người!

Trương Nguyệt Lộc gật đầu, cũng không bắt buộc.

- Mặc kệ nói như thế nào, người cũng là người trong Tiên Cung, chúng ta cứu người là phải làm!

Lão Kim Kê ngữ khí trở nên đậm mạc.

- Các người biết, lúc này vì sao Vương gia lại xuất động nhiều lực lượng như vậy đến diệt Lạc gia, lại truy sát ta sao?

- Vì Cổ Khư!

- Sao các người biết?

Lạc Hải Vân cả kinh.

- Hiện tại cả thiên hạ các thế lực cùng nhân vật có thực lực đều đã biết. Chúng ta dọc theo đường đi chỉ ít gặp phải bảy tám cường giả!

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

533. Chương 536: Địa Cung Bí Mật Tiểu Lôi Âm Tự. (3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 536: Địa cung bí mật Tiểu Lôi Âm Tự. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Lão Kim Kê lạnh lùng nói:

- Tiên Cung đã chứng thực. Có một tòa Cổ Khư xuất hiện tại Đông Hải, bắt quá, cụ thể ở địa phương nào, chúng ta cũng không biết!

- Mẹ nó!

Lạc Hải Vân hung hăng đấm một cái, nét mặt lộ vẻ phẫn nộ khó hiểu.

- Lần này, người thật sự là quá tham lam, nếu người sớm đem tin tức thông tri Tiên Cung, há lại xảy ra sự tình như vậy!

Lão Kim Kê vỗ vỗ vai hắn, nét mặt lộ ra một tia đồng tình nói:

- Cường giả Vương gia kia có thể truy sát người mấy vạn dặm, không đem được người trừ khử, xem ra, Lạc gia các người đã xong!

- Cừu này bắt cộng đái thiên!

Lạc Hải Vân hít sâu một hơi, cả người run rẩy, hàm răng nghiến lên ken két, cho dù Tiểu Báo Tử cũng có thể cảm giác được oán khí vô biên trên người hắn.

Lão Kim Kê và Tiểu Báo Tử liếc mắt nhìn nhau, cũng không nhắc lại loại chuyện này. Loại sự tình phá gia diệt môn này, đặt trên người ai, cũng đều phần nộ không ngớt. Hơn nữa rất rõ ràng, chuyện này là hắc tự mình rước lấy.

- Lão Lạc a, người xem chúng ta nên trở lại Tiên Cung hay là đi Cổ Khư thử thời vận?

Kim Ngọc Tuyền chờ một lát, thấy khí tức của Lạc Hải Vân bình phục lại, mới lên tiếng hỏi.

- Đương nhiên phải đi Cổ Khư. Coi như là tin tức Cổ Khư xuất thế bị tiết lộ ra ngoài thì thế nào? Nhưng tên kia coi như là biết Cổ Khư xuất hiện tại Đông Hải lại làm sao, bọn họ cũng không biết phương vị cụ thể, cũng không nên tiến nhập Cổ Khư kiểu gì?

- Lẽ nào người biết?

- Ta đương nhiên biết!

Lạc Hải Vân nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, trong ánh mắt bắn ra quang mang cực oán độc:

- Ta còn biết Cổ Khư này là thuộc về môn phái nào ở Thượng Cổ thời đại, bên trong có thể thu được đồ vật gì!

- Trách không được Vương gia lại liều mạng truy sát người. Nếu như đổi lại là ta, e là cũng không nhịn được loại mê hoặc này mất thôi!

Lão Kim Kê nghe rồi cười khổ nói:

- Lá gan của người cũng quá lớn, chỗ tốt như vậy, người cũng muốn độc chiếm!

Lạc Hải Vân không nói gì, chỉ là cơ mặt giật giật.

Lão Kim Kê từ trong lòng móc ra một bình sứ nhỏ, đưa tới trước mặt hắn:

- Trước đem Dưỡng Khí Đan ăn vào, điều tức một hồi, chờ khôi phục một ít, chúng ta cùng đi Cổ Khư!

- Đại trưởng lão, lẽ nào cứ bỏ đi như vậy! Chúng ta diệt cả nhà Lạc gia, chỉ để lại một mình Lạc Hải Vân, hắc chính là mầm tai họa a!

- Hắn là một đại họa căn. Bất quá, hiện tại chúng ta đã giết không được hắn!

Vương Nguyệt Bạch thở dài một hơi:

- Nghĩ không ra hắn dĩ nhiên là người trong Tiên Cung, chuyện này chúng ta phải lập tức bẩm báo gia chủ, để hắn sớm phòng bị.

- Thế nhưng...

- Người cho là bọn họ chỉ có ba người, chúng ta nơi này có năm người có thể lưu lại bọn họ sao?

Vương Nguyệt Bạch cười lạnh nói:

- Bọn họ đều là một trong Tiên Cung nhị thập bát tú, chúng ta trước không biết, truy sát Lạc Hải Vân cũng không tính. Hiện tại lại thêm hai người, chúng ta đem bọn họ đều giết chết. Chẳng khác nào cùng Tiên Cung kết thành hận thù. Cừu này ta cũng không dám kết. Hơn nữa, hai người đến sau kia, một là bát phẩm cường giả, một là kiếm tu, chúng ta căn bản là không có thực lực lưu lại bọn họ. Kiếm tu kia chỉ một kiếm liền đem bốn người các người bức lui. Thực lực có thể thấy được, ta khi phá pháp khí của Lạc Hải Vân đã bị pháp khí của hắn phản phệ, thụ thương. Phi La Tử Văn Đao cũng đã bị tổn thương, chiến lực giảm đi, không chỉ nói lưu lại bọn họ, thực xung đột, cũng có thể là chúng ta bị lưu lại hơn phân nửa!

- Thế nhưng...

- Không nhưng nhị gì nữa, chuyện này quá lớn, chúng ta phải lập tức thông tri gia chủ, để hần đến định đoạt. Chuyện này nói không chừng rất có thể liên quan đến sinh tử tồn vong của Vương gia chúng ta. Tiên Cung không thể so với nhà khác, bọn họ là thế lực cường đại lưu truyền từ Thượng Cổ thời đại tới nay. Nội tình so với các đại thế gia bây giờ muốn thâm hậu hơn nhiều. Cao thủ như mây, cường giả như mưa, trên chóc bọn chúng, còn không bằng tìm cho mình một khối đậu hũ đập đầu chết!

- Chúng ta sẽ tùy ý Tiên Cung xâm lược sao?

- Vậy cũng không phải!

Wương Nguyệt Bạch lắc đầu nói:

- Thế lực như Tiên Cung lưu truyền từ Thượng Cổ tới nay cũng không phải một mình hần. Hơn nữa trong bọn họ đều có một ước định thành quy củ, tuyệt sẽ không hành sự giống các môn phái, thế gia hiện nay. Bọn họ cứu Lạc Hải Vân là một chuyện, có giúp hần báo thù hay không lại là chuyện khác. Do đó, chúng ta phải lo lắng chỉ là Lạc Hải Vân. Không cần lo lắng Tiên Cung, không phải như vậy, thế giới này đã sớm loạn.

- Đại trưởng lão, ý người là những thế lực từ Thượng Cổ truyền xuống này sẽ không tùy tiện can thiệp giang hồ?

Một người cận trọng hỏi.

Wương Nguyệt Bạch liếc hần một cái, thán một tiếng:

- Ta chỉ là một bát phẩm, nào biết nhiều sự tình như thế, trở về đi, tất cả do gia chủ định đoạt!

- Như vậy Cổ Khư, chúng ta thực buông tha?

Lại một người hỏi.

- Còn có thể thế nào, sự tình đi đến bước này, người cho là Lạc Hải Vân sẽ dẫn chúng ta đi Cổ Khư sao? Người cho là lấy thực lực của chúng ta có thể đi theo phía sau ba người bọn họ sao?

Wương Nguyệt Bạch cười khổ nói:

- Lão Đình a, đừng nghĩ nhiều vô dụng. Người không chú ý tới sao, chúng ta một đường này gặp phải bao nhiêu cường gia. Cái này chứng tỏ sự tình Cổ Khư đã bị tiết lộ ra ngoài. Bên phía gia chủ cũng biết tin tức, hiện tại đã có kế sách ứng đối. Chúng ta chỉ cần đem sự tình Tiên Cung báo lại, chờ đợi gia chủ giao phó!

- Người xác định Cổ Khư kia là di chỉ Tiểu Lôi Âm Tự?

Lão Kim Kê nghe Lạc Hải Vân kể lại sự tình Cổ Khư, dĩ nhiên nhin không được kêu sợ hãi.

- Không sai, là di chỉ Tiểu Lôi Âm Tự!

Lạc Hải Vân mặt không biểu tình nói.

- Nghĩ không ra a, dĩ nhiên là di chỉ Tiểu Lôi Âm Tự, dĩ nhiên hiện thế lúc này, đáng tiếc a, coi như là chúng ta đi vào, chỉ sợ cũng không đạt được chỗ tốt gì. Bất quá, Tiểu Lôi Âm Tự từ Thượng Cổ thời đại đã bị Yêu tộc đập tan. Coi như chúng ta có thể đi vào, cũng không chiếm được chỗ tốt gì.

- Vậy cũng không chắc!

Lạc Hải Vân âm lãnh nói:

- Thượng Cổ Yêu tộc cũng không có tìm được địa cung Tiểu Lôi Âm Tự a!

Tại một tòa đảo đơn độc sâu trong Đông Hải, Tiểu Báo Tử, Lão Kim Kê, Lạc Hải Vân phi hành tròn hai ngày rốt cục dừng lại.

Đứng ở trên bờ cát, Lạc Hải Vân từ trên người móc ra một tấm vải đen. Tấm vải này cũng không biết là vật gì chế thành, cũng không biết tồn tại bao lâu, phát ra một mùi hôi thối.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

534. Chương 536: Địa Cung Bí Mật Tiểu Lôi Âm Tự. (3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 536: Địa cung bí mật Tiểu Lôi Âm Tự. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Lão Kim Kê lạnh lùng nói:

- Tiên Cung đã chứng thực. Có một tòa Cổ Khư xuất hiện tại Đông Hải, bất quá, cụ thể ở địa phương nào, chúng ta cũng không biết!

- Mẹ nó!

Lạc Hải Vân hung hăng đâm một cái, nét mặt lộ vẻ phần nộ khó hiểu.

- Lần này, người thật sự là quá tham lam, nếu người sớm đem tin tức thông tri Tiên Cung, há lại xảy ra sự tình như vậy!

Lão Kim Kê vỗ vỗ vai hắn, nét mặt lộ ra một tia đồng tình nói:

- Cường giả Vương gia kia có thể truy sát người mấy vạn dặm, không đem được người trừ khử, xem ra, Lạc gia các người đã xong!

- Cừu này bắt cộng đãi thiên!

Lạc Hải Vân hít sâu một hơi, cả người run rẩy, hàm răng nghiến lên ken két, cho dù Tiểu Báo Tử cũng có thể cảm giác được oán khí vô biên trên người hắn.

Lão Kim Kê và Tiểu Báo Tử liếc mắt nhìn nhau, cũng không nhắc lại loại chuyện này. Loại sự tình phá gia diệt môn này, đặt trên người ai, cũng đều phần nộ không ngớt. Hơn nữa rất rõ ràng, chuyện này là hắn tự mình rước lấy.

- Lão Lạc a, người xem chúng ta nên trở lại Tiên Cung hay là đi Cổ Khư thử thời vận?

Kim Ngọc Tuyền chờ một lát, thấy khí tức của Lạc Hải Vân bình phục lại, mới lên tiếng hỏi.

- Đương nhiên phải đi Cổ Khư. Coi như là tin tức Cổ Khư xuất thế bị tiết lộ ra ngoài thì thế nào? Nhưng tên kia coi như là biết Cổ Khư xuất hiện tại Đông Hải lại làm sao, bọn họ cũng không biết phương vị cụ thể, cũng không nên tiến nhập Cổ Khư kiểu gì?

- Lẽ nào người biết?

- Ta đương nhiên biết!

Lạc Hải Vân nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, trong ánh mắt bắn ra quang mang cực oán độc:

- Ta còn biết Cổ Khư này là thuộc về môn phái nào ở Thượng Cổ thời đại, bên trong có thể thu được đồ vật gì!

- Trách không được Vương gia lại liều mạng truy sát người. Nếu như đổi lại là ta, e là cũng không nhịn được loại mê hoặc này mất thôi!

Lão Kim Kê nghe rồi cười khỏ nói:

- Lá gan của ngươi cũng quá lớn, chỗ tốt như vậy, ngươi cũng muốn độc chiếm!

Lạc Hải Vân không nói gì, chỉ là cơ mặt giật giật.

Lão Kim Kê từ trong lòng móc ra một bình sứ nhỏ, đưa tới trước mặt hắn:

- Trước đem Đường Khí Đan ăn vào, điều tức một hồi, chờ khôi phục một ít, chúng ta cùng đi Cổ Khư!

- Đại trưởng lão, lẽ nào cứ bỏ đi như vậy! Chúng ta diệt cả nhà Lạc gia, chỉ để lại một mình Lạc Hải Vân, hẳn chính là mầm tai họa a!

- Hẳn là một đại họa căn. Bất quá, hiện tại chúng ta đã giết không được hắn!

Vương Nguyệt Bạch thở dài một hơi:

- Nghĩ không ra hẳn dĩ nhiên là người trong Tiên Cung, chuyện này chúng ta phải lập tức bẩm báo gia chủ, để hắn sớm phòng bị.

- Thế nhưng...

- Ngươi cho là bọn họ chỉ có ba người, chúng ta nơi này có năm người có thể lưu lại bọn họ sao?

Vương Nguyệt Bạch cười lạnh nói:

- Bọn họ đều là một trong Tiên Cung nhị thập bát tú, chúng ta trước không biết, truy sát Lạc Hải Vân cũng không tính. Hiện tại lại thêm hai người, chúng ta đem bọn họ đều giết chết. Chẳng khác nào cùng Tiên Cung kết thành hận thù. Cừu này ta cũng không dám kết. Hơn nữa, hai người đến sau kia, một là bát phẩm cường giả, một là kiếm tu, chúng ta căn bản là không có thực lực lưu lại bọn họ. Kiếm tu kia chỉ một kiếm liền đem bốn người các ngươi bức lui. Thực lực có thể thấy được, ta khi phá pháp khí của Lạc Hải Vân đã bị pháp khí của hắn phản phệ, thụ thương. Phi La Tử Văn Đao cũng đã bị tổn thương, chiến lực giảm đi, không chỉ nói lưu lại bọn họ, thực xung đột, cũng có thể là chúng ta bị lưu lại hơn phân nửa!

- Thế nhưng...

- Không nhưng nhị gì nữa, chuyện này quá lớn, chúng ta phải lập tức thông tri gia chủ, để hắn đến định đoạt. Chuyện này nói không chừng rất có thể liên quan đến sinh tử tồn vong của Vương gia chúng ta. Tiên Cung không thể so với nhà khác, bọn họ là thế lực cường đại lưu truyền từ Thượng Cổ thời đại tới nay. Nội tình so với các đại thế gia bây giờ muốn thâm hậu hơn nhiều. Cao thủ như mây, cường giả như mưa, trên chọc bọn chúng, còn không bằng tìm cho mình một khối đậu hũ đập đầu chết!

- Chúng ta sẽ tùy ý Tiên Cung xâm lược sao?

- Vậy cũng không phải!

Vương Nguyệt Bạch lắc đầu nói:

- Thế lực như Tiên Cung lưu truyền từ Thượng Cổ tới nay cũng không phải một mình hắn. Hơn nữa trong bọn họ đều có một ước định thành quy củ, tuyệt sẽ không hành sự giống các môn phái, thế gia hiện nay. Bọn họ cứu Lạc Hải Vân là một chuyện, có giúp hắn báo thù hay không lại là chuyện khác. Do đó, chúng ta phải lo lắng chỉ là Lạc Hải Vân. Không cần lo lắng Tiên Cung, không phải như vậy, thế giới này đã sớm loạn.

- Đại trưởng lão, ý ngươi là những thế lực từ Thượng Cổ truyền xuống này sẽ không tùy tiện can thiệp giang hồ?

Một người cạnh trọng hỏi.

Vương Nguyệt Bạch liếc hắn một cái, thán một tiếng:

- Ta chỉ là một bát phẩm, nào biết nhiều sự tình như thế, trở về đi, tất cả do gia chủ định đoạt!

- Như vậy Cổ Khư, chúng ta thực buông tha?

Lại một người hỏi.

- Còn có thể thế nào, sự tình đi đến bước này, người cho là Lạc Hải Vân sẽ dẫn chúng ta đi Cổ Khư sao? Người cho là lấy thực lực của chúng ta có thể đi theo phía sau ba người bọn họ sao?

Vương Nguyệt Bạch cười khổ nói:

- Lão Đình a, đừng nghĩ nhiều vô dụng. Người không chú ý tới sao, chúng ta một đường này gặp phải bao nhiêu cường gia. Cái này chứng tỏ sự tình Cổ Khư đã bị tiết lộ ra ngoài. Bên phía gia chủ cũng biết tin tức, hiện tại đã có kế sách ứng đối. Chúng ta chỉ cần đem sự tình Tiên Cung báo lại, chờ đợi gia chủ giao phó!

- Người xác định Cổ Khư kia là di chỉ Tiểu Lôi Âm Tự?

Lão Kim Kê nghe Lạc Hải Vân kể lại sự tình Cổ Khư, dĩ nhiên nhin không được kêu sợ hãi.

- Không sai, là di chỉ Tiểu Lôi Âm Tự!

Lạc Hải Vân mặt không biểu tình nói.

- Nghĩ không ra a, dĩ nhiên là di chỉ Tiểu Lôi Âm Tự, dĩ nhiên hiện thế lúc này, đáng tiếc a, coi như là chúng ta đi vào, chỉ sợ cũng không đạt được chỗ tốt gì. Bất quá, Tiểu Lôi Âm Tự từ Thượng Cổ thời đại đã bị Yêu tộc đập tan. Coi như chúng ta có thể đi vào, cũng không chiếm được chỗ tốt gì.

- Vậy cũng không chắc!

Lạc Hải Vân âm lãnh nói:

- Thượng Cổ Yêu tộc cũng không có tìm được địa cung Tiểu Lôi Âm Tự a!

Tại một tòa đảo đơn độc sâu trong Đông Hải, Tiểu Báo Tử, Lão Kim Kê, Lạc Hải Vân phi hành tròn hai ngày rốt cục dừng lại.

Đứng ở trên bờ cát, Lạc Hải Vân từ trên người móc ra một tấm vải đen. Tấm vải này cũng không biết là vật gì chế thành, cũng không biết tồn tại bao lâu, phát ra một mùi hôi thối.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

535. Chương 537: Đông Hải Triều Thiên Cung. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 537: Đông Hải Triều Thiên cung. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Chính là vì thứ này, ta mới bị lọt vào họa diệt môn, Phụng Châu Vương thị, Lạc Hải Vân ta cùng người bất cộng đái thiên!

Lạc Hải Vân gào thét!

Tiểu Báo Tử quay đầu, ánh mắt vẫn hướng về chân trời phía xa, tại Đông Hải bay vừa tròn hai ngày, đi mấy vạn dặm, thế nhưng huyền ảnh Cổ Khư huyền phù giữa không trung tựa hồ cũng không gần hơn khi hần ở đất phong bao nhiêu.

Bất quá, tinh thông Lương Giới Phân Cát thuật ở trên cô đảo này cảm giác được khí tức tầm thường bất đồng.

Trong mơ hồ, hắn cảm thấy Cổ Khư phía chân trời và cô đảo tựa hồ tồn tại một thông đạo bí ẩn. Thông đạo này cũng không phải như Tam Giới Tiểu Na Di và Lương Giới Phân Cát, mà là cùng loại với Hư Không Thần Thảm mà Tiểu Báo Tử lĩnh ngộ từ trong không gian truyền tống thông đạo.

Nói cách khác, giữa Cổ Khư và cô đảo này tồn tại một thông đạo không gian.

- Chúng ta phải làm sao mới có thể đi vào Cổ Khư?

Lão Kim Kê hỏi, trong thần sắc lơ đãng cũng lộ ra một chút lo lắng.

Lạc Hải Vân biết cửa vào Cổ Khư ở chỗ này, thế nhưng hiển nhiên, biết điểm này không chỉ có mình Lạc Hải Vân, trong khoảng thời gian ngắn đã có năm cường giả hạ xuống cô đảo này.

- Ta không biết. Ta chỉ biết là mảnh áo cà sa này là then chốt. Thế nhưng đến tột cùng làm thế nào đi vào được, ta cũng không rõ.

Lời còn chưa dứt, Tiểu Báo Tử đột nhiên đưa tay ra, đem mảnh áo cà sa cầm trong tay!

- Người làm cái gì?

Lạc Hải Vân khẽ quát một tiếng, liền muốn động thủ, lại bị Lão Kim Kê một bên giữ lấy cổ tay.

- Ta biết đây là thứ gì?

Tiểu Báo Tử liếc mắt nhìn Lạc Hải Vân, trong mắt hàn mang chợt lóe:

- Ta cũng biết dùng như thế nào, bất quá, chỉ là một mảnh này vẫn thiếu.

- Ý ngươi là...?

Tiểu Báo Tử không nói gì, chỉ là khoát tay:

- Chư vị bằng hữu, tất cả mọi người ra đi. Chúng ta mục đích tương đồng. Bất quá, nếu hiện tại không hợp tác, mọi người đều không thể vào được.

- Người biết sử dụng mảnh áo cà sa này thế nào?

Một thanh âm khàn khàn từ một phương vị khác trên cô đảo truyền tới.

- Ta đã từng xem qua thứ này, nếu như ta không nhìn lầm, đây là một mảnh cùng loại với Hư Không Thần Thảm. Mảnh nhỏ này có năng lực xuyên toa hư không, đồng thời cũng có thể mở ra thông đạo giữa nơi này và Cổ Khư. Bất quá, một mảnh này căn bản là thiếu!

- Người hiểu được Lương Giới Phân Cát thuật?

Lại có một thanh âm nữa vang lên.

- Ta không hiểu Lương Giới Phân Cát chi pháp, bất quá ta lại hiểu được một ít tiểu kỹ xảo không gian!

Tiểu Báo Tử gật đầu nói.

- Người xác định người có thể mở thông đạo?

- Người trong Tiên Cung sẽ không cùng các vị chơi đùa kiểu này!

Một bên Lão Kim Kê âm lãnh nói:

- Các vị đều ra đi, sự tình như vậy hợp thì cùng có lợi, phân ra thì cả hai cùng có hại. Ta nghĩ, không ai nguyện ý trước khi tiến nhập Cổ Khư bị vất sạch một hồi đi?

- Đó là đương nhiên!

Thanh âm khàn khàn lúc đầu lại vang lên, cùng với một thân ảnh hùng tráng đi tới.

Theo thân ảnh ấy xuất hiện, càng nhiều thân ảnh từ chỗ nấp đi ra.

- Hảo gia hỏa, không có ai thực lực thấp hơn thất phẩm!

Nhìn những nhân ảnh đi tới, Tiểu Báo Tử âm thầm hấp một ngụm lương khí.

Lúc này đã không cần phải ẩn dấu, tính cả bọn Báo Tử thì trên cô đảo này tổng cộng có mười chín người, mỗi người đều có thực lực không dưới Thất phẩm.

- Cường giả ở đây không sai biệt lắm đều là Thất phẩm chiếm một phần ba.

Tiểu Báo Tử trầm nghĩ trong lòng.

Từ chỗ tối đi ra, mấy cường giả tựa như thập phần quen thuộc, đều là gật đầu với nhau, cũng không có biểu hiện ra địch ý quá lớn. Đương nhiên, cũng không có biểu hiện ra thiện ý gì cả.

Ánh mắt của bọn họ đều chăm chú vào trên người Tiểu Báo Tử, nam tử khỏe mạnh, thanh âm khàn khàn kia trong tay cũng cầm một mảnh cà sa nhỏ. So với mảnh trong tay Lạc Hải Vân lớn hơn một chút, không hề do dự đưa tới trước mặt Báo Tử:

- Tại hạ Bái Hỏa Huyền Giáo Mạc An Đồng, đây là mảnh áo cà sa của chúng ta!

- Bái Hỏa Huyền Giáo?

Tiểu Báo Tử liếc mắt nhìn Mạc An Đồng, nhìn một đoàn hỏa diễm trên góc áo của hắn, hơi gật đầu. Bái Hỏa Huyền Giáo hắn không phải rất quen thuộc. Bất quá lại biết Tiểu Minh Vương, vị cửu phẩm cường giả kia, hình như mình còn nợ nàng một ước định, Địa Hỏa Nguyên Tủy, hắc hắc.

- Minh Nghĩa Kinh Viện, Kim Long Ngọc!

Thanh âm lạnh lạnh cũng vang lên, đi tới trước mặt Tiểu Báo Tử, cầm mảnh áo cà sa trong tay đưa qua, đồng thời còn không quên hung hăng trừng mắt với Mạc An Đồng.

Bái Hỏa Huyền Giáo và Minh Nghĩa Kinh Viện là hai thế lực đối lập lớn nhất của Đại Tấn triều, Mạc An Đồng và Kim Long Ngọc cũng đều là bát phẩm cường giả. Gặp nhau ở đây dĩ nhiên không giao đấu, thực có chút ngoài ý liệu của Tiểu Báo Tử.

Cầm hai mảnh áo cà sa cùng một mảnh trong tay lúc đầu ghép lại với nhau.

- Ân, cũng cần phải thêm đúng hai mảnh này nữa thì hoàn chỉnh được!

Trên thực tế Tiểu Báo Tử sớm đã thành công tìm được cửa vào từ cô đảo này đi thông Cổ Khư. Bất quá, hắn cũng có thể cảm giác được, trong cửa vào này có cấm chế cường đại, chỉ dựa vào nắm giữ Lương Giới Phân Cát thuật, căn bản là không có khả năng cửa vào mở ra.

Bất quá, có áo cà sa này thì khác rồi. Nó giống như Hư Không Thần Thảm, bên trên dùng kim ti tú chính là một không gian pháp trận.

Áo cà sa cũng không hoàn chỉnh, pháp trận cũng không hoàn chỉnh, đối với Tiểu Báo Tử mà nói, những thông tin này cũng đã đủ.

Hỏa Hồng Tình, hiểu biết đối với không gian, cộng thêm pháp trận không trọn vẹn này, hắn có mười phần nắm chắc có thể mở ra thông đạo đi tới Cổ Khư.

Đem ba mảnh cà sa ghép lại.

Tiểu Báo Tử giơ tay lên, áo cà sa liền bị hắn ném ra, bay cũng không xa, khi cách mọi người chừng mười trượng thì huyền phù tại không trung, sau đó, cấp bách xoay tròn.

Theo áo cà sa xoay tròn, một điểm thanh quang nhàn nhạt bắt đầu từ trên đó hiện ra, chậm rãi ngưng tụ, hình thành một đạo quang trụ thanh sắc, bắn thẳng tới mặt đất trước mặt mọi người.

- Đây là...

Ánh mắt mọi người nhất tề nhìn về phía Tiểu Báo Tử. Hắn không nói gì, chỉ trực tiếp đi tới phía trước, đứng trong thanh quang, “Xoát” một tiếng, hầu như ngay khi hắn đứng trong thanh quang, thân hình liền biến mất trong mắt mọi người.

- Là Tiếp Dẫn thần quang, Cổ Khư Tiếp Dẫn thần quang!

Phía sau Mạc An Đồng, một người phảng phất như nghĩ đến điều gì, cả kinh kêu lên.

Mạc An Đồng trừng mắt với hắn, vừa ngẩng đầu, đón nhận ánh mắt hơi khiêu khích của Kim Long Ngọc, hắn liền nhếch miệng cười, tiến lên một bước, bước vào trong thanh quang.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

536. Chương 537: Đông Hải Triều Thiên Cung. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 537: Đông Hải Triều Thiên cung. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Chính là vì thứ này, ta mới bị lọt vào họa diệt môn, Phụng Châu Vương thị, Lạc Hải Vân ta cùng người bất cộng đái thiên!

Lạc Hải Vân gào thét!

Tiểu Báo Tử quay đầu, ánh mắt vẫn hướng về chân trời phía xa, tại Đông Hải bay vừa tròn hai ngày, đi mấy vạn dặm, thế nhưng huyền ảnh Cổ Khư huyền phù giữa không trung tựa hồ cũng không gần hơn khi hắn ở đất phong bao nhiêu.

Bất quá, tinh thông Lương Giới Phân Cát thuật ở trên cô đảo này cảm giác được khí tức tầm thường bất đồng.

Trong mơ hồ, hắn cảm thấy Cổ Khư phía chân trời và cô đảo tựa hồ tồn tại một thông đạo bí ẩn. Thông đạo này cũng không phải như Tam Giới Tiểu Na Di và Lương Giới Phân Cát, mà là cùng loại với Hư Không Thần Thảm mà Tiểu Báo Tử lĩnh ngộ từ trong không gian truyền tống thông đạo.

Nói cách khác, giữa Cổ Khư và cô đảo này tồn tại một thông đạo không gian.

- Chúng ta phải làm sao mới có thể đi vào Cổ Khư?

Lão Kim Kê hỏi, trong thần sắc lơ đãng cũng lộ ra một chút lo lắng.

Lạc Hải Vân biết cửa vào Cổ Khư ở chỗ này, thế nhưng hiển nhiên, biết điểm này không chỉ có mình Lạc Hải Vân, trong khoảng thời gian ngắn đã có năm cường giả hạ xuống cô đảo này.

- Ta không biết. Ta chỉ biết là mảnh áo cà sa này là then chốt. Thế nhưng đến tột cùng làm thế nào đi vào được, ta cũng không rõ.

Lời còn chưa dứt, Tiểu Báo Tử đột nhiên đưa tay ra, đem mảnh áo cà sa cầm trong tay!

- Người làm cái gì?

Lạc Hải Vân khẽ quát một tiếng, liền muốn động thủ, lại bị Lão Kim Kê một bên giữ lấy cổ tay.

- Ta biết đây là thứ gì?

Tiểu Báo Tử liếc mắt nhìn Lạc Hải Vân, trong mắt hàn mang chợt lóe:

- Ta cũng biết dùng như thế nào, bất quá, chỉ là một mảnh này vẫn thiếu.

- Ý người là...?

Tiểu Báo Tử không nói gì, chỉ là khoát tay:

- Chư vị bằng hữu, tất cả mọi người ra đi. Chúng ta mục đích tương đồng. Bất quá, nếu hiện tại không hợp tác, mọi người đều không thể vào được.

- Người biết sử dụng mảnh áo cà sa này thế nào?

Một thanh âm khàn khàn từ một phương vị khác trên cô đảo truyền tới.

- Ta đã từng xem qua thứ này, nếu như ta không nhìn lầm, đây là một mảnh cùng loại với Hư Không Thần Thảm. Mảnh nhỏ này có năng lực xuyên toa hư không, đồng thời cũng có thể mở ra thông đạo giữa nơi này và Cổ Khư. Bất quá, một mảnh này căn bản là thiếu!

- Người hiểu được Lương Giới Phân Cát thuật?

Lại có một thanh âm nữa vang lên.

- Ta không hiểu Lương Giới Phân Cát chi pháp, bất quá ta lại hiểu được một ít tiểu kỹ xảo không gian!

Tiểu Báo Tử gật đầu nói.

- Người xác định người có thể mở thông đạo?

- Người trong Tiên Cung sẽ không cùng các vị chơi đùa kiểu này!

Một bên Lão Kim Kê âm lãnh nói:

- Các vị đều ra đi, sự tình như vậy hợp thì cùng có lợi, phân ra thì cả hai cùng có hại. Ta nghĩ, không ai nguyện ý trước khi tiến nhập Cổ Khư bị vất sạch một hồi đi?

- Đó là đương nhiên!

Thanh âm khàn khàn lúc đầu lại vang lên, cùng với một thân ảnh hùng tráng đi tới.

Theo thân ảnh ấy xuất hiện, càng nhiều thân ảnh từ chỗ nấp đi ra.

- Hảo gia hỏa, không có ai thực lực thấp hơn thất phẩm!

Nhìn những nhân ảnh đi tới, Tiểu Báo Tử âm thầm hấp một ngụm lương khí.

Lúc này đã không cần phải ẩn dấu, tính cả bọn Báo Tử thì trên cô đảo này tổng cộng có mười chín người, mỗi người đều có thực lực không dưới Thất phẩm.

- Cường giả ở đây không sai biệt lắm đều là Thất phẩm chiếm một phần ba.

Tiểu Báo Tử trầm nghĩ trong lòng.

Từ chỗ tối đi ra, mấy cường giả tựa như thập phần quen thuộc, đều là gật đầu với nhau, cũng không có biểu hiện ra địch ý quá lớn. Đương nhiên, cũng không có biểu hiện ra thiện ý gì cả.

Ánh mắt của bọn họ đều chăm chú vào trên người Tiểu Báo Tử, nam tử khỏe mạnh, thanh âm khàn khàn kia trong tay cũng cầm một mảnh cà sa nhỏ. So với mảnh trong tay Lạc Hải Vân lớn hơn một chút, không hề do dự đưa tới trước mặt Báo Tử:

- Tại hạ Bái Hỏa Huyền Giáo Mạc An Đồng, đây là mảnh áo cà sa của chúng ta!

- Bái Hỏa Huyền Giáo?

Tiểu Báo Tử liếc mắt nhìn Mạc An Đồng, nhìn một đoàn hỏa diễm trên góc áo của hắn, hơi gật đầu. Bái Hỏa Huyền Giáo hắn không phải rất quen thuộc. Bất quá lại biết Tiểu Minh Vương, vị cường phẩm cường giả kia, hình như mình còn nợ nàng một ước định, Địa Hỏa Nguyên Tủy, hắc hắc.

- Minh Nghĩa Kinh Viện, Kim Long Ngọc!

Thanh âm lạnh lạnh cũng vang lên, đi tới trước mặt Tiểu Báo Tử, cầm mảnh áo cà sa trong tay đưa qua, đồng thời còn không quên hung hăng trừng mắt với Mạc An Đồng.

Bái Hỏa Huyền Giáo và Minh Nghĩa Kinh Viện là hai thế lực đối lập lớn nhất của Đại Tấn triều, Mạc An Đồng và Kim Long Ngọc cũng đều là bát phẩm cường giả. Gặp nhau ở đây dĩ nhiên không giao đấu, thực có chút ngoài ý liệu của Tiểu Báo Tử.

Cầm hai mảnh áo cà sa cùng một mảnh trong tay lúc đầu ghép lại với nhau.

- Ân, cũng cần phải thêm đúng hai mảnh này nữa thì hoàn chỉnh được!

Trên thực tế Tiểu Báo Tử sớm đã thành công tìm được cửa vào từ cô đảo này đi thông Cổ Khư. Bất quá, hắn cũng có thể cảm giác được, trong cửa vào này có cấm chế cường đại, chỉ dựa vào nắm giữ Lương Giới Phân Cát thuật, căn bản là không có khả năng cửa vào mở ra.

Bất quá, có áo cà sa này thì khác rồi. Nó giống như Hư Không Thần Thảm, bên trên dùng kim ti tú chính là một không gian pháp trận.

Áo cà sa cũng không hoàn chỉnh, pháp trận cũng không hoàn chỉnh, đối với Tiểu Báo Tử mà nói, những thông tin này cũng đã đủ.

Hỏa Hồng Tình, hiểu biết đối với không gian, cộng thêm pháp trận không trọn vẹn này, hắn có mười phần nắm chắc có thể mở ra thông đạo đi tới Cổ Khư.

Đem ba mảnh cà sa ghép lại.

Tiểu Báo Tử giơ tay lên, áo cà sa liền bị hắn ném ra, bay cũng không xa, khi cách mọi người chừng mười trượng thì huyền phù tại không trung, sau đó, cấp bách xoay tròn.

Theo áo cà sa xoay tròn, một điểm thanh quang nhàn nhạt bắt đầu từ trên đó hiện ra, chậm rãi ngưng tụ, hình thành một đạo quang trụ thanh sắc, bắn thẳng tới mặt đất trước mặt mọi người.

- Đây là...

Ánh mắt mọi người nhất tề nhìn về phía Tiểu Báo Tử. Hắn không nói gì, chỉ trực tiếp đi tới phía trước, đứng trong thanh quang, “Xoát” một tiếng, hầu như ngay khi hắn đứng trong thanh quang, thân hình liền biến mất trong mắt mọi người.

- Là Tiếp Dẫn thần quang, Cổ Khư Tiếp Dẫn thần quang!

Phía sau Mạc An Đồng, một người phảng phất như nghĩ đến điều gì, cả kinh kêu lên.

Mạc An Đồng trừng mắt với hắn, vừa ngẩng đầu, đón nhận ánh mắt hơi khiêu khích của Kim Long Ngọc, hắn liền nhếch miệng cười, tiến lên một bước, bước vào trong thanh quang.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

537. Chương 538: Đông Hải Triều Thiên Cung. (2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 538: Đông Hải Triều Thiên cung. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Sự tình kế tiếp liền thuận lý thành chương, những cường giả này tựa như đã ước định xong, đều đứng vào trong thanh quang, không có tranh đoạt, cũng không có chen lấn, chỉ là dựa theo thực lực lớn nhỏ đứng vào.

Lão Kim Kê là người thứ ba đi vào, Lạc Hải Vân theo sát sau đó, hiện tại Lạc Hải Vân đổi một thân trang phục Tiên Cung nhị thập bát tú, ở đây không ai có thể nhận ra hắn.

Bất quá tin tưởng, khi đoàn người này từ Cổ Khư trở lại Trung Nguyên, liền nhận được tin tức về Lạc Hải Vân trước tiên, đồng thời cũng sẽ ở đó chờ xem trò cười Vương gia đi. Chỉ là hiện tại, lực chú ý của mọi người đều là ở trên Cổ Khư.

- Đây là địa phương quý quá gì vậy?

Thanh quang chợt lóe, thân hình Tiểu Báo Tử xuất hiện trên phế tích thật lớn. Sau đó, thân hình Lão Kim Kê và Lạc Hải Vân cũng hiện ra theo.

- Thiên địa nguyên khí thật nồng hậu!

Lão Kim Kê cảm khái một tiếng. Nghe lời này, Tiểu Báo Tử mới chú ý tới, trong thiên địa mờ mịt này, thiên địa nguyên khí dày đặc chỉ ít gấp mười lần bên ngoài.

Theo thanh quang liên tiếp, cường giả trên cô đảo đều được vận chuyển đến trong phế tích này. Hầu hết mọi người khi xuất hiện cũng đều kinh hãi với thiên địa nguyên khí nồng hậu ở đây.

Tiểu Báo Tử cảm giác lại không giống.

Không gian Cổ Khư này rất có vấn đề. Không chỉ có bất ổn định, hơn nữa tràn ngập khe hở mắt thường không thể nhìn thấy, tựa như một tấm thủy tinh rạn nứt, tùy thời đều có thể vỡ vụn ra.

- Tốt tốt, ta đang tốt đẹp, tự nhiên chạy đến địa phương quý quá như vậy làm cái gì?

Trong lòng Tiểu Báo Tử thầm nói, ánh mắt hướng về Lạc Hải Vân và Lão Kim Kê.

- Chưa vị, chúng ta đã tiến nhập Cổ Khư, có thể tại đây đạt được cái gì đều dựa vào bản lĩnh của mình!

Lão Kim Kê ôm quyền nói với mọi người, sau đó vung tay áo lên, dẫn Tiểu Báo Tử và Lạc Hải Vân nhún người rời đi.

Để lại đám cường giả cảnh giác nhìn nhau, không ai nói gì cả, cũng đều hướng những nơi khác rời đi.

- Nếu không phải lúc trước người nói cho ta biết địa phương quý quá này là di chỉ Tiểu Lôi Âm Tự, ta còn nhìn không ra nơi này là một chùa miếu đây!

Ba người lướt qua không trung, nhìn phế tích phía dưới, Tiểu Báo Tử cảm thán nói.

- Tiểu Lôi Âm Tự tại Thượng Cổ thời đại cũng được coi là một danh môn, đáng tiếc a, đắc tội Thượng Cổ Yêu tộc, bị Yêu tộc đánh phá hư không, trùng nhập trong chùa, đem cổ tháp vạn năm này triệt để san thành bình địa. Trong chùa tất cả đều bị Thượng Cổ Yêu tộc cướp bóc không còn cái gì.

- Vậy chúng ta còn tới đây làm cái gì?

Tiểu Báo Tử hỏi.

- Hừ, Thượng Cổ thời đại tài nguyên phong phú đến cực điểm. Khi đó đồ vật có giá trị đặt ở hiện tại được xưng là hiếm thế kỳ bảo. Đồ vật ở trong mắt các tu sĩ Thượng Cổ không có bất cứ giá trị gì, khắp nơi đều có, đến hiện tại cũng được rất nhiều người coi là thiên tài địa bảo, người xem nơi đó!

Vừa nói, Lão Kim Kê tựa hồ nhìn thấy cái gì, gơ ngón tay chỉ về phía trước:

- Kia hình như là một cây Tu Tuyết Thảo, là tài liệu trấn tâm trừ thần tuyệt hảo. Trong hiện tại sớm đã tuyệt tích mấy nghìn năm!

Lão Kim Kê dừng lại trước một cây màu trắng, giống như lông bò công, cẩn thận nhổ cây Tu Tuyết Thảo lên.

- Đồ vật như vậy tại Thượng Cổ thời đại giống như cỏ dại, thế nhưng ở hiện tại đều là hi thế chi bảo!

- Hiện tại ta quan tâm là Tiểu Lôi Âm Tự địa cung!

Xác nhận xung quanh không có ai, Tiểu Báo Tử mới thấp giọng nhắc nhở.

Ở trong cô đảo hai ngày, Lạc Hải Vân đã đưa cho hắn mảnh áo cà sa cùng tin tức Cổ Khư xuất thế, lại cả bị Vương gia diệt tộc, nhân quả trong đó đều nói một lần.

Nguyên lai ba năm trước, hắc ở trong một mảnh hoang sơn dã tự vô ý đạt được mảnh áo cà sa cuốn lấy một quyển chép tay. Từ trong bản chép tay biết được, mảnh hoang sơn dã tự này chính là một đạo thống của một tăng nhân từ trong Tiểu Lôi Âm Tự thời đại Thượng cổ trốn ra lưu lại đến bây giờ. Đạo thống này của hắc cũng đã thất truyền.

Trong bản chép tay ghi lại về một ít bí ẩn của Tiểu Lôi Âm Tự. Chỉ là bởi thời gian thật sự quá dài, những ghi chép này cũng qua tay nhiều người, có một ít đã bị mất đi. Có một ít nội dung lại là từ ngữ phỏng đoán của hậu nhân. Đến cuối cùng, Lạc Hải Vân cũng chỉ có thể xác định một việc, đó chính là Tiểu Lôi Âm Tự tuy rằng bị công phá, cướp sạch không còn gì. Nhưng còn một địa cung chưa có bị Yêu tộc tìm được.

Về phần trong địa cung bảo tồn vật gì thì không được biết.

Nguyên bản Lạc Hải Vân cũng chỉ coi là một quyển dã sử để xem, dù sao từ Thượng Cổ thời đại tới nay, nhiều năm trôi qua như vậy, cảnh còn người mất. Tiểu Lôi Âm Tự cũng đã không còn, coi như là không biến mất, một mảnh Cổ Khư kia vẫn đang tồn tại. Thế nhưng muốn hiện thế cũng là một chuyện khả năng không lớn. Bởi vì Cổ Khư hiện thế hoàn toàn là hiện tượng ngẫu nhiên, cho dù thật sự có hiện thế cũng

Nhưng hết lần này tới lần khác, những sự tình trên chính là trùng hợp thần diệu như vậy. Một tháng trước, mảnh áo cà sa kia đột nhiên xuất hiện phản ứng kỳ diệu. Kim tuyến thêu trên áo cà sa đột nhiên chớp động, bay thẳng về đông phương. Lạc Hải Vân tuy rằng không có Hỏa Hồng Tinh, bất quá coi như là người có kiến thức rộng rãi. Tự nhiên minh bạch đây là tiêu chí Tiểu Lôi Âm Tự hiện thế. Điều này không khỏi làm hắc vui mừng quá đỗi, liền bắt đầu âm thầm chuẩn bị đi tìm Cổ Khư.

Thiên hạ không bức tường nào không lọt gió, Mạnh Sơn Quận thuộc về Bản Châu, trải rộng cơ sở ngầm của Vương gia. Tuy rằng Lạc gia là đại hộ ở Mạnh Sơn Quận, coi như là có chút thế lực, nhưng kém Vương thị rất nhiều. Trong gia tộc cũng có người ngầm tiết lộ tin tức. Hơn nữa năm đó hắc đạt được hai món đồ vật này, cũng không có báo lại, càng chưa từng nghĩ tới chuyện tốt như vậy lại rơi xuống đầu mình, do đó cũng không có tận lực bảo mật. Khi đợi được Cổ Khư xuất thế, muốn bảo mật đã không kịp.

Sự tình bị Bản Châu Vương thị biết được. Chuyện kể tiếp liền giống như đoạn kết thông tục nhất trên giang hồ, cường bức không được, dụ dỗ không xong, liền bắt đầu dùng vũ lực cướp đoạt. Mạnh Sơn Quận Lạc thị, bách niên vọng tộc này liền tại suy nghĩ sai lầm của Lạc Hải Vân mà sụp đổ. Cũng may còn được Tiểu Báo Tử và Lão Kim Kê cứu mạng.

- Đây là giang hồ, tuyệt không thể đi sai một bước, đi sai một bước thua cả ván cờ. Lạc Hải Vân đối mặt chỉ là một Vương gia, mà Hỏa Hồng Tinh của ta phải đối mặt chỉ e là tất cả cao môn đại phái, thế gia đại phiệt trong thiên hạ. Chỉ cần bí mật của ta bị tiết lộ ra ngoài, kết cục khẳng định so với hắc thậm chí còn thảm hơn gấp ngàn vạn lần!

Tiểu Báo Tử trong lòng âm thầm nhắc nhở chính mình, từ trong tao ngộ của Lạc Hải Vân, hắc đối với giang hồ lại thêm hiểu rõ, trở nên trực quan, trong lòng cũng càng thêm tỉnh táo.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

538. Chương 538: Đông Hải Triều Thiên Cung. (2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 538: Đông Hải Triều Thiên cung. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Sự tình kế tiếp liền thuận lý thành chương, những cường giả này tựa như đã ước định xong, đều đứng vào trong thanh quang, không có tranh đoạt, cũng không có chen lấn, chỉ là dựa theo thực lực lớn nhỏ đứng vào.

Lão Kim Kê là người thứ ba đi vào, Lạc Hải Vân theo sát sau đó, hiện tại Lạc Hải Vân đổi một thân trang phục Tiên Cung nhị thập bát tú, ở đây không ai có thể nhận ra hắn.

Bất quá tin tưởng, khi đoàn người này từ Cổ Khư trở lại Trung Nguyên, liền nhận được tin tức về Lạc Hải Vân trước tiên, đồng thời cũng sẽ ở đó chờ xem trò cười Vương gia đi. Chỉ là hiện tại, lực chú ý của mọi người đều là ở trên Cổ Khư.

- Đây là địa phương quý quái gì vậy?

Thanh quang chợt lóe, thân hình Tiểu Báo Tử xuất hiện trên phế tích thật lớn. Sau đó, thân hình Lão Kim Kê và Lạc Hải Vân cũng hiện ra theo.

- Thiên địa nguyên khí thật nồng hậu!

Lão Kim Kê cảm khái một tiếng. Nghe lời này, Tiểu Báo Tử mới chú ý tới, trong thiên địa mờ mịt này, thiên địa nguyên khí dày đặc chỉ ít gấp mười lần bên ngoài.

Theo thanh quang liên tiếp, cường giả trên cô đảo đều được vận chuyển đến trong phế tích này. Hầu hết mọi người khi xuất hiện cũng đều kinh hãi với thiên địa nguyên khí nồng hậu ở đây.

Tiểu Báo Tử cảm giác lại không giống.

Không gian Cổ Khư này rất có vấn đề. Không chỉ có bất ổn định, hơn nữa tràn ngập khe hở mắt thường không thể nhìn thấy, tựa như một tấm thủy tinh rạn nứt, tùy thời đều có thể vỡ vụn ra.

- Tốt tốt, ta đang tốt đẹp, tự nhiên chạy đến địa phương quý quái như vậy làm cái gì?

Trong lòng Tiểu Báo Tử thầm nói, ánh mắt hướng về Lạc Hải Vân và Lão Kim Kê.

- Chưa vị, chúng ta đã tiến nhập Cổ Khư, có thể tại đây đạt được cái gì đều dựa vào bản lĩnh của mình!

Lão Kim Kê ôm quyền nói với mọi người, sau đó vung tay áo lên, dẫn Tiểu Báo Tử và Lạc Hải Vân nhún người rời đi.

Để lại đám cường giả cảnh giác nhìn nhau, không ai nói gì cả, cũng đều hướng những nơi khác rời đi.

- Nếu không phải lúc trước người nói cho ta biết địa phương quý quái này là di chỉ Tiểu Lôi Âm Tự, ta còn nhìn không ra nơi này là một chùa miếu đây!

Ba người lướt qua không trung, nhìn phế tích phía dưới, Tiểu Báo Tử cảm thán nói.

- Tiểu Lôi Âm Tự tại Thượng Cổ thời đại cũng được coi là một danh môn, đáng tiếc a, đắc tội Thượng Cổ Yêu tộc, bị Yêu tộc đánh phá hư không, trùng nhập trong chùa, đem cổ tháp vạn năm này triệt để san thành bình địa. Trong chùa tất cả đều bị Thượng Cổ Yêu tộc cướp bóc không còn cái gì.

- Vậy chúng ta còn tới đây làm cái gì?

Tiểu Báo Tử hỏi.

- Hừ, Thượng Cổ thời đại tài nguyên phong phú đến cực điểm. Khi đó đồ vật có giá trị đặt ở hiện tại được xưng là hiếm thế kỳ bảo. Đồ vật ở trong mắt các tu sĩ Thượng Cổ không có bất cứ giá trị gì, khắp nơi đều có, đến hiện tại cũng được rất nhiều người coi là thiên tài địa bảo, người xem nơi đó!

Vừa nói, Lão Kim Kê tựa hồ nhìn thấy cái gì, gơ ngón tay chỉ về phía trước:

- Kia hình như là một cây Tu Tuyết Thảo, là tài liệu trấn tâm trừ thần tuyệt hảo. Trong hiện tại sớm đã tuyệt tích mấy nghìn năm!

Lão Kim Kê dừng lại trước một cây màu trắng, giống như lông bò công, cẩn thận nhổ cây Tu Tuyết Thảo lên.

- Đồ vật như vậy tại Thượng Cổ thời đại giống như cỏ dại, thế nhưng ở hiện tại đều là hi thế chi bảo!

- Hiện tại ta quan tâm là Tiểu Lôi Âm Tự địa cung!

Xác nhận xung quanh không có ai, Tiểu Báo Tử mới thấp giọng nhắc nhở.

Ở trong cô đảo hai ngày, Lạc Hải Vân đã đưa cho hắn mảnh áo cà sa cùng tin tức Cổ Khư xuất thế, lại cả bị Vương gia diệt tộc, nhân quả trong đó đều nói một lần.

Nguyên lai ba năm trước, hắn ở trong một mảnh hoang sơn dã tự vô ý đạt được mảnh áo cà sa cuốn lấy một quyển chép tay. Từ trong bản chép tay biết được, mảnh hoang sơn dã tự này chính là một đạo thống của một tăng nhân từ trong Tiểu Lôi Âm Tự thời đại Thượng cổ trốn ra lưu lại đến bây giờ. Đạo thống này của hắn cũng đã thất truyền.

Trong bản chép tay ghi lại về một ít bí ẩn của Tiểu Lôi Âm Tự. Chỉ là bởi thời gian thật sự quá dài, những ghi chép này cũng qua tay nhiều người, có một ít đã bị mất đi. Có một ít nội dung lại là từ ngữ phỏng đoán của hậu nhân. Đến cuối cùng, Lạc Hải Vân cũng chỉ có thể xác định một việc, đó chính là Tiểu Lôi Âm Tự tuy rằng bị công phá, cướp sạch không còn gì. Nhưng còn một địa cung chưa có bị Yêu tộc tìm được.

Về phần trong địa cung bảo tồn vật gì thì không được biết.

Nguyên bản Lạc Hải Vân cũng chỉ coi là một quyển dã sử để xem, dù sao từ Thượng Cổ thời đại tới nay, nhiều năm trôi qua như vậy, cảnh còn người mất. Tiểu Lôi Âm Tự cũng đã không còn, coi như là không biến mất, một mảnh Cổ Khư kia vẫn đang tồn tại. Thế nhưng muốn hiện thế cũng là một chuyện khả năng không lớn. Bởi vì Cổ Khư hiện thế hoàn toàn là hiện tượng ngẫu nhiên, cho dù thật sự có hiện thế cũng

Nhưng hết lần này tới lần khác, những sự tình trên chính là trùng hợp thần diệu như vậy. Một tháng trước, mảnh áo cà sa kia đột nhiên xuất hiện phản ứng kỳ diệu. Kim tuyến thêu trên áo cà sa đột nhiên chớp động, bay thẳng về đông phương. Lạc Hải Vân tuy rằng không có Hỏa Hồng Tinh, bất quá coi như là người có kiến thức rộng rãi. Tự nhiên minh bạch đây là tiêu chí Tiểu Lôi Âm Tự hiện thế. Điều này không khỏi làm hắn vui mừng quá đỗi, liền bắt đầu âm thầm chuẩn bị đi tìm Cổ Khư.

Thiên hạ không bức tường nào không lọt gió, Mạnh Sơn Quận thuộc về Bản Châu, trải rộng cơ sở ngầm của Vương gia. Tuy rằng Lạc gia là đại hộ ở Mạnh Sơn Quận, coi như là có chút thế lực, nhưng kém Vương thị rất nhiều. Trong gia tộc cũng có người ngầm tiết lộ tin tức. Hơn nửa năm đó hắn đạt được hai món đồ vật này, cũng không có báo lại, càng chưa từng nghĩ tới chuyện tốt như vậy lại rơi xuống đầu mình, do đó cũng không có tận lực bảo mật. Khi đợi được Cổ Khư xuất thế, muốn bảo mật đã không kịp.

Sự tình bị Bản Châu Vương thị biết được. Chuyện kế tiếp liền giống như đoạn kết thông tục nhất trên giang hồ, cường bức không được, dụ dỗ không xong, liền bắt đầu dùng vũ lực cướp đoạt. Mạnh Sơn Quận Lạc thị, bách niên vọng tộc này liền tại suy nghĩ sai lầm của Lạc Hải Vân mà sụp đổ. Cũng may còn được Tiểu Báo Tử và Lão Kim Kê cứu mạng.

- Đây là giang hồ, tuyệt không thể đi sai một bước, đi sai một bước thua cả ván cờ. Lạc Hải Vân đối mặt chỉ là một Vương gia, mà Hỏa Hồng Tinh của ta phải đối mặt chỉ e là tất cả cao môn đại phái, thế gia đại phiệt trong thiên hạ. Chỉ cần bí mật của ta bị tiết lộ ra ngoài, kết cục khẳng định so với hắn thậm chí còn thảm hơn gấp ngàn vạn lần!

Tiểu Báo Tử trong lòng âm thầm nhắc nhở chính mình, từ trong tao ngộ của Lạc Hải Vân, hắn đối với giang hồ lại thêm hiểu rõ, trở nên trực quan, trong lòng cũng càng thêm tỉnh táo.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

539. Chương 539: Đông Hải Triều Thiên Cung. (3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 539: Đông Hải Triều Thiên cung. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Ghi chép về địa cung trong bản chép tay kia là thật sao?

- Vậy phải đến đó mới biết được!

Lão Kim Kê có chút bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Lạc Hải Vân:

- Hi vọng địa cung này thật sự tồn tại, và chúng ta có thể từ trong đó đạt được một ít thứ tốt. Bằng không, người bị như vậy thực chẳng đáng.

- Bỏ đi, coi như là có thể từ trong địa cung tìm được tiên khí, cũng không đáng!

Lạc Hải Vân cười thầm nói:

- Hiện tại ta chỉ hi vọng trong địa cung này có thể có đồ vật giúp ta tiêu diệt Vương thị mà thôi!

- Chuyện này, người nên hiểu, Tiên Cung chúng ta luôn luôn không thích tiếp nhận loại thành viên có thâm cừu đại hận.

- Khi các người thu nạp ta chính là lúc ta phong quang nhất!

Lão Kim Kê cười cười:

- Được rồi, chớ nên nhiều lời vô ích, dẫn đường đi sao!

Lạc Hải Vân gật đầu, nhìn kỹ địa hình một chút, bắt đầu dẫn theo Tiểu Báo Tử và Lão Kim Kê bước đi vào sâu trong phế tích.

Đi một hồi, Báo Tử và Lão Kim Kê hầu như đồng thời ngừng bước.

- Bằng hữu bên kia, ra đi!

Trong mắt Lão Kim Kê chợt lóe hàn quang, hai tay khẽ nâng, hai tay ẩn trong tay áo mơ hồ chớp động hàn quang.

- Tiên Cung cường giả, danh bất hư truyền!

Bốn đạo thân ảnh từ sau một khối cự thạch hiện ra:

- Chúng ta đã toàn lực thu liễm khí tức, nghĩ không ra, dĩ nhiên vẫn bị các hạ phát hiện.

Nhìn bốn người này, con mắt Tiểu Báo Tử co rút lại, trong bọn họ dĩ nhiên có hai bát phẩm cường giả.

- Nguyên lai là Đông Hải Triều Thiên cung nhị cung chủ!

Lão Kim Kê và Tiểu Báo Tử đều không nói gì, Lạc Hải Vân đã nhận ra người đến:

- Bốn vị có gì chỉ giáo sao?

Đông Hải Triều Thiên cung, ẩn cư Đông Hải, chính là một trong những môn phái mạnh nhất ở ngoài Đông Hải, cùng Thiên Long Đạo, Bái Hỏa Huyền Giáo đều là thiên niên đại phái. Chỉ là, phạm vi thế lực của bọn họ đều ở ngoài Đông Hải, rất ít liên lạc với Trung Thổ.

- Các hạ hảo nhân lực, Triều Thiên cung Vạn Nhâm Sơn gặp qua ba vị.

- Vạn cung chủ, người đi theo chúng ta có mục đích gì?

- Các hạ nói giỡn, Cổ Khư lớn như vậy, chúng ta chỉ là đi cùng phía, đồng thời đi phía sau các người mà thôi.

- Phải không?

Lão Kim Kê cười lạnh nói:

- Vừa rồi chúng ta đã thay đổi phương hướng ba lần. Các người vẫn theo phía sau, lẽ nào thực cho rằng Tiên Cung ta không người sao?

- Vậy thì xin lỗi, xem ra, thực sự là trùng hợp.

Đối mặt với Lão Kim Kê chất vấn, khuôn mặt béo phì của Vạn Nhâm Sơn tràn ngập vẻ tươi cười. Nhìn đáng dấp kia, một chút cũng không giống bát phẩm cường giả, mà lại như thương nhân hòa khí phát tài.

- Ta không tin trên đời này có chuyện xảo hợp như vậy!

Sắc mặt Lão Kim Kê bất thiện nhìn bốn người Triều Thiên cung.

- Ta cũng không có biện pháp!

Vạn Nhâm Sơn hai tay chìa ra, lộ ra biểu tình bất đắc dĩ. Phía sau hắn, ba người còn lại đều cười, đó là một dáng tươi cười không kiêng nể gì cả, trong tiếng cười còn mang theo giễu cợt rõ ràng. Bọn họ có bốn người, hai gã bát phẩm cường giả, hai gã Thất phẩm cường giả. Mà bên phía Báo Tử chỉ có ba người, kém một gã bát phẩm cường giả. Nhìn chỉ là thiếu một người, thế nhưng trên thực lực mà nói cũng kém rất nhiều.

Theo lý mà xem, một gã bát phẩm cường giả tuyệt đối có thể đấu với hơn mười gã Thất phẩm cường giả. Dù sao nội khí như nước và nội khí như cương hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau. Do đó, từ trạng diện mà xem, thực lực Triều Thiên cung chiếm ưu thế tuyệt đối.

- Nói như vậy, Triều Thiên cung các người là muốn cùng Tiên Cung chúng ta đối địch?

- Ha hã, coi người nói kìa, Triều Thiên cung chúng ta ở Đông Hải hoang vắng hoang vắng, nào dám cùng người trong Tiên Cung đối địch. Bất quá đường lớn hướng lên trời, các người đi một bên. Tiên Cung tuy rằng danh chấn thiên hạ, thực lực cao cường. Bất quá cũng không có thể bá đạo như vậy, ngay cả đi cũng không cho đi phải không? Loại chuyện này coi như là nói ra chỉ sợ cũng...

- Xoát!

Lão Kim Kê bên này không có thời gian cùng Vạn Nhâm Sơn nhiều lời vô ích. Khi Vạn Nhâm Sơn còn chưa nói hết câu, đã như thiểm điện lao về phía trước, trong tay kim quang bạo thiểm, mãnh liệt công tới Vạn Nhâm Sơn.

Vạn Nhâm Sơn hiển nhiên thật không ngờ Lão Kim Kê chẳng giăng đạo lý như thế, nói đánh là đánh, nhất thời bị buộc luống cuống tay chân.

Ba người phía sau vừa thấy không tốt, đều quát một tiếng, xông lên phía trước, chuẩn bị bao vây.

Tiểu Báo Tử cười khê một tiếng, bích sắc quang mang thanh thủy từ đầu ngón tay bạo ra, hóa thành điểm điểm bích quang, trong nháy mắt đem ba người bao phủ.

- Cuồng vọng!

Một gã bát phẩm cường giả khác phía sau Vạn Nhâm Sơn chợt quát một tiếng, một cổ lam sắc cương khí từ trên người hắn dâng lên như phong ba bạo xuất.

- Vạn Thủy Chân Cương phá cho ta!

- Hô lạp lạp...

Một tiếng nổ lớn vang lên, như thác nước từ cửu thiên rơi xuống, lam sắc cương khí tựa như sóng lớn điên cuồng cuốn đến, đem bích sắc kiếm quang Tiểu Báo Tử phóng xuất hoàn toàn bao phủ. Không chỉ có như vậy, lam sắc cự lãng mãnh liệt vọt lên, thẳng hướng Tiểu Báo Tử và Lạc Hải Vân Lạc Hải Vân cuốn trôi tất cả, phẳng phất tùy thời đều có thể đem cả hai bao phủ.

- Không tốt!

Lạc Hải Vân sắc mặt đại biến, thân hình vội vàng thối lui, Tiểu Báo Tử thì không hề nhúc nhích, ngay khi lam sắc cự lãng sắp hoàn toàn bao phủ hắn, lam sắc cương khí chợt dừng lại, sau đó, kịch liệt run rẩy. Một đạo bích thanh sắc quang mang trong lam sắc cương khí minh diệt bất định.

- Không tốt, đây là...

- Đồ ngu, ta nhìn không ra ngươi là bát phẩm cường giả sao? Không có nắm chắc ta sẽ ra tay sao? Ngươi thực khi ta là kẻ ngốc a, chán sống tới mức đi tìm người mình không thể đối phó mà xuất thủ?

Tiểu Báo Tử chỉ là cười nhạt, một đạo bích thanh sắc thất luyện mạnh mẽ từ trong lam sắc cương khí bạo khởi. U lam sắc hồ quang theo kiếm quang phóng lên, điểm chết người là trong hồ quang còn mang theo vô tận kiếm khí.

Kiếm quang như điện chớp mắt liền đem lam sắc cự lãng đánh tan, lộ ra thân hình ba người được cương khí bảo hộ phía sau.

- Ngày hôm nay lão tử liền cho các ngươi kiến thức cái gì gọi là hậu sinh khả úy!

- Chạy mau!

- Không tốt!

- Hắn là kiếm tu!

Vài tiếng kêu sợ hãi vang lên, nhưng chẳng thay đổi được bất kỳ sự tình gì, Ngân Nguyệt kiếm quyết hoàn toàn triển khai, bích thanh sắc kiếm khí giống như tử thần gặt lấy sinh mệnh. Trong nháy mắt bỏ đôi thân thể một gã Thất phẩm cường giả. Trong hai người còn lại, tên bát phẩm thân thể kia bỏ chạy kịp thời, thế nhưng cũng bị kiếm khí chặt đứt một cánh tay. Một người khác khi né tránh, hai chân bị cắt đứt từ đầu gối.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

540. Chương 539: Đông Hải Triều Thiên Cung. (3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 539: Đông Hải Triều Thiên cung. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Ghi chép về địa cung trong bản chép tay kia là thật sao?

- Vậy phải đến đó mới biết được!

Lão Kim Kê có chút bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Lạc Hải Vân:

- Hi vọng địa cung này thật sự tồn tại, và chúng ta có thể từ trong đó đạt được một ít thứ tốt. Bằng không, người bị như vậy thực chẳng đáng.

- Bỏ đi, coi như là có thể từ trong địa cung tìm được tiên khí, cũng không đáng!

Lạc Hải Vân cười thầm nói:

- Hiện tại ta chỉ hi vọng trong địa cung này có thể có đồ vật giúp ta tiêu diệt Vương thị mà thôi!

- Chuyện này, ngươi nên hiểu, Tiên Cung chúng ta luôn luôn không thích tiếp nhận loại thành viên có thâm cừ đại hận.

- Khi các ngươi thu nạp ta chính là lúc ta phong quang nhất!

Lão Kim Kê cười cười:

- Được rồi, chớ nên nhiều lời vô ích, dẫn đường đi sao!

Lạc Hải Vân gật đầu, nhìn kỹ địa hình một chút, bắt đầu dẫn theo Tiểu Báo Tử và Lão Kim Kê bước đi vào sâu trong phế tích.

Đi một hồi, Báo Tử và Lão Kim Kê hầu như đồng thời ngừng bước.

- Bằng hữu bên kia, ra đi!

Trong mắt Lão Kim Kê chợt lóe hàn quang, hai tay khẽ nâng, hai tay ẩn trong tay áo mơ hồ chớp động hàn quang.

- Tiên Cung cường giả, danh bất hư truyền!

Bốn đạo thân ảnh từ sau một khối cự thạch hiện ra:

- Chúng ta đã toàn lực thu liễm khí tức, nghĩ không ra, dĩ nhiên vẫn bị các hạ phát hiện.

Nhìn bốn người này, con mắt Tiểu Báo Tử co rút lại, trong bọn họ dĩ nhiên có hai bát phẩm cường giả.

- Nguyên lai là Đông Hải Triều Thiên cung nhị cung chủ!

Lão Kim Kê và Tiểu Báo Tử đều không nói gì, Lạc Hải Vân đã nhận ra người đến:

- Bốn vị có gì chỉ giáo sao?

Đông Hải Triều Thiên cung, ẩn cư Đông Hải, chính là một trong những môn phái mạnh nhất ở ngoài Đông Hải, cùng Thiên Long Đạo, Bái Hỏa Huyền Giáo đều là thiên niên đại phái. Chỉ là, phạm vi thế lực của bọn họ đều ở ngoài Đông Hải, rất ít liên lạc với Trung Thổ.

- Các hạ hảo nhân lực, Triều Thiên cung Vạn Nhâm Sơn gặp qua ba vị.

- Vạn cung chủ, người đi theo chúng ta có mục đích gì?

- Các hạ nói giỡn, Cổ Khư lớn như vậy, chúng ta chỉ là đi cùng phía, đồng thời đi phía sau các người mà thôi.

- Phải không?

Lão Kim Kê cười lạnh nói:

- Vừa rồi chúng ta đã thay đổi phương hướng ba lần. Các người vẫn theo phía sau, lẽ nào thực cho rằng Tiên Cung ta không người sao?

- Vậy thì xin lỗi, xem ra, thực sự là trùng hợp.

Đối mặt với Lão Kim Kê chất vấn, khuôn mặt béo phì của Vạn Nhâm Sơn tràn ngập vẻ tươi cười. Nhìn dáng dấp kia, một chút cũng không giống bát phẩm cường giả, mà lại như thương nhân hòa khí phát tài.

- Ta không tin trên đời này có chuyện xảo hợp như vậy!

Sắc mặt Lão Kim Kê bất thiện nhìn bốn người Triều Thiên cung.

- Ta cũng không có biện pháp!

Vạn Nhâm Sơn hai tay chìa ra, lộ ra biểu tình bất đắc dĩ. Phía sau hắn, ba người còn lại đều cười, đó là một dáng tươi cười không kiêng nể gì cả, trong tiếng cười còn mang theo giễu cợt rõ ràng. Bọn họ có bốn người, hai gã bát phẩm cường giả, hai gã Thất phẩm cường giả. Mà bên phía Báo Tử chỉ có ba người, kém một gã bát phẩm cường giả. Nhìn chỉ là thiếu một người, thế nhưng trên thực lực mà nói cũng kém rất nhiều.

Theo lý mà xem, một gã bát phẩm cường giả tuyệt đối có thể đấu với hơn mười gã Thất phẩm cường giả. Dù sao nội khí như nước và nội khí như cương hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau. Do đó, từ trạng diện mà xem, thực lực Triều Thiên cung chiếm ưu thế tuyệt đối.

- Nói như vậy, Triều Thiên cung các người là muốn cùng Tiên Cung chúng ta đối địch?

- Ha ha, coi người nói kia, Triều Thiên cung chúng ta ở Đông Hải hoang vắng hoang vắng, nào dám cùng người trong Tiên Cung đối địch. Bất quá đường lớn hướng lên trời, các người đi một bên. Tiên Cung tuy

rằng danh chấn thiên hạ, thực lực cao cường. Bất quá cũng không có thể bá đạo như vậy, ngay cả đi cũng không cho đi phải không? Loại chuyện này coi như là nói ra chỉ sợ cũng...

- Xoát!

Lão Kim Kê bên này không có thời gian cùng Vạn Nhâm Sơn nhiều lời vô ích. Khi Vạn Nhâm Sơn còn chưa nói hết câu, đã như thiểm điện lao về phía trước, trong tay kim quang bạo thiểm, mãnh liệt công tới Vạn Nhâm Sơn.

Vạn Nhâm Sơn hiển nhiên thật không ngờ Lão Kim Kê chẳng giảng đạo lý như thế, nói đánh là đánh, nhất thời bị buộc luống cuống tay chân.

Ba người phía sau vừa thấy không tốt, đều quát một tiếng, xông lên phía trước, chuẩn bị bao vây.

Tiểu Báo Tử cười khê một tiếng, bích sắc quang mang thanh thúy từ đầu ngón tay bạo ra, hóa thành điểm điểm bích quang, trong nháy mắt đem ba người bao phủ.

- Cuồng vọng!

Một gã bát phẩm cường giả khác phía sau Vạn Nhâm Sơn chợt quát một tiếng, một cỗ lam sắc cương khí từ trên người hần dâng lên như phong ba bạo xuất.

- Vạn Thủy Chân Cương phá cho ta!

- Hô lạp lạp...

Một tiếng nổ lớn vang lên, như thác nước từ cửu thiên rơi xuống, lam sắc cương khí tựa như sóng lớn điên cuồng cuốn đến, đem bích sắc kiếm quang Tiểu Báo Tử phóng xuất hoàn toàn bao phủ. Không chỉ có như vậy, lam sắc cự lãng mãnh liệt vọt lên, thẳng hướng Tiểu Báo Tử và Lạc Hải Vân Lạc Hải Vân cuốn trôi tất cả, phẳng phất tùy thời đều có thể đem cả hai bao phủ.

- Không tốt!

Lạc Hải Vân sắc mặt đại biến, thân hình vội vàng thối lui, Tiểu Báo Tử thì không hề nhúc nhích, ngay khi lam sắc cự lãng sắp hoàn toàn bao phủ hần, lam sắc cương khí chợt dừng lại, sau đó, kịch liệt run rẩy. Một đạo bích thanh sắc quang mang trong lam sắc cương khí minh diệt bất định.

- Không tốt, đây là...

- Đồ ngu, ta nhìn không ra ngươi là bát phẩm cường giả sao? Không có nắm chắc ta sẽ ra tay sao? Người thực khi ta là kẻ ngốc a, chán sống tới mức đi tìm người mình không thể đối phó mà xuất thủ?

Tiểu Báo Tử chỉ là cười nhạt, một đạo bích thanh sắc thất luyện mạnh mẽ từ trong lam sắc cương khí bạo khởi. U lam sắc hồ quang theo kiếm quang phóng lên, điểm chết người là trong hồ quang còn mang theo vô tận kiếm khí.

Kiếm quang như điện chớp mắt liền đem lam sắc cự lãng đánh tan, lộ ra thân hình ba người được cương khí bảo hộ phía sau.

- Ngày hôm nay lão tử liền cho các ngươi kiến thức cái gì gọi là hậu sinh khả úy!

- Chạy mau!

- Không tốt!

- Hần là kiếm tu!

Vài tiếng kêu sợ hãi vang lên, nhưng chẳng thay đổi được bất kỳ sự tình gì, Ngân Nguyệt kiếm quyết hoàn toàn triển khai, bích thanh sắc kiếm khí giống như tử thần gặt lấy sinh mệnh. Trong nháy mắt bỏ đôi thân thể một gã Thất phẩm cường giả. Trong hai người còn lại, tên bát phẩm thân thể kia bỏ chạy kịp thời, thế nhưng cũng bị kiếm khí chặt đứt một cánh tay. Một người khác khi né tránh, hai chân bị cắt đứt từ đầu gối.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

541. Chương 540: Đông Hải Triều Thiên Cung. (4)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 540: Đông Hải Triều Thiên cung. (4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Kiểm tu hung mãnh!

Bất quá là trong nháy mắt, một gã bát phẩm, hai gã Thất phẩm, một chết, hai trọng thương, tất cả đều mất đi sức chiến đấu!

Trong đó tự nhiên là có nhân tố Tiểu Báo Tử xuất kỳ bất ý. Thế nhưng Ngân Nguyệt kiếm quyết phối hợp Bích Du Kiếm cùng Thanh Ngọc cương khí của hắn chém ra lực sát thương khổng lồ!

- Chết tiệt, đi mau, Tiên Cung, ta kết thành tử thù!

Đang bị Lão Kim Kê tấn công, Vạn Nhâm Sơn hiển nhiên cũng thật không ngờ sẽ là cục diện như vậy. Dưới cục diện đó, một gã bát phẩm, hai gã Thất phẩm đã bị đối phương một người xoá sạch. Mà bản thân lại bị mất tiên cơ, hiện tại đã không còn bất cứ phần thắng gì nữa. Thậm chí rất có thể còn bỏ xác nơi này.

Hắn cũng là một người quyết đoán, thấy thời cơ đã mất, mạnh mẽ tấn công, liều mạng chịu một trảo của Lão Kim Kê, đoạt lấy sơ hở, thuận tay tóm lấy hai gã cường giả còn sống, bay đi như điện.

- Hừ, chạy rất nhanh!

Lão Kim Kê cấp cho Vạn Nhâm Sơn một trảo, trong lòng chưa đủ, lại không muốn đuổi theo, đành trừng mắt nhìn ba người rời khỏi.

- Tiểu tử này, ta nghĩ sẽ không có người đi theo chúng ta nữa đúng không?

Trên người Tiểu Báo Tử bích quang thu liễm, tựa như có chút suy nghĩ nói.

- Đi thôi. Đừng để ý nhiều như vậy, trước tiên tìm địa cung.

Lão Kim Kê vỗ vỗ Lạc Hải Vân vẫn chết lạng ở đó nói.

Hắn biết Tiểu Báo Tử là kiểm tu, thế nhưng lại không biết hắn dĩ nhiên mạnh mẽ như thế, xuất thủ liền đoạt mạng người.

Thẳng đến Lão Kim Kê vỗ lên vai, hắn mới tỉnh lại.

- A, được, đi theo ta!

- Tên này, chúng ta cùng Triều Thiên cung rốt cuộc kết đại cừu. Chết một cường giả, trọng thương hai, xem ra sau này phải cẩn thận.

- Thế nào, Đông Hải Triều Thiên cung rất mạnh sao?

Tiểu Báo Tử có chút không giải thích được liếc mắt nhìn Lão Kim Kê:

- Người tựa hồ đối với bọn họ rất kiêng kỵ a!

- Chỉ là không muốn chuốc lấy phiền phức thôi. Nếu như thực kiêng kỵ, ta cũng sẽ không để người hạ tử thủ.

Lão Kim Kê lặng lẽ cười:

- Bất quá, Triều Thiên cung cung chủ là nữ nhân, nổi danh phiến toái, nghe Thanh Lão nói, sáu mươi năm trước nàng thiếu chút nữa gia nhập Tiên Cung chúng ta, sau này tuy không thành. Bất quá cùng mấy lão trong cung quan hệ cũng không tệ.

- Lẽ nào những người đó còn có thể giúp đỡ ngoại nhân sao?

- Không đến mức đó, bất quá, trên mặt mũi có chút bối rối, người không cần lo lắng, chuyện này ta sẽ xử lý.

Lão Kim Kê nói.

Ba người lại đi một đoạn, càng chạy, Tiểu Báo Tử liền càng bầu không khí có chút không đúng.

- Thế nào? Có phải là có phát hiện gì không?

Biểu tình Tiểu Báo Tử có chút quái dị, Lão Kim Kê trong lòng khẽ động hỏi.

- Cũng không thể tính là phát hiện gì cả, chỉ là nghĩ không gian này có chút không thích hợp, hình như Thiên Địa nguyên khí một mực bị cuốn trôi!

- Linh Giác của người thật mẫn cảm a. Ở đây Thiên Địa nguyên khí tuy rằng đặc hơn, thế nhưng đừng nói là Thượng Cổ, cho dù Trung Cổ thời đại cũng có chỗ không bằng, Bất quá đây là chuyện nằm trong dự liệu. Tất cả không gian Cổ Khư xuất hiện cũng không ổn định. Có người nói không gian Cổ Khư đều là có hư hao, có rất nhiều khe hở không gian mất thường nhìn không thấy. Thiên Địa nguyên khí đều là từ những khe hở này chảy ra. Bất quá không nên lo lắng, không gian Cổ Khư băng diệt là một quá trình dài đằng đặc, chỉ cần bên trong còn có Thiên Địa nguyên khí, vậy chứng tỏ không gian này còn chưa hoàn toàn tan vỡ, chúng ta có thể yên tâm...

Lời còn chưa dứt liền nghe thanh âm Lạc Hải Vân đi phía sau vang lên:

- Tìm được rồi, ta nghĩ chính là tại chỗ này.

- Là ở trong này!

Trong thanh âm của Lạc Hải Vân lộ ra hưng phấn, chỉ vào một mảnh tượng phật sứ mẽ bất kham nói.

Phật tượng rất lớn, chỉ là đầu cũng cao chừng mười trượng, bất quá, đầu Phật tượng đã rơi xuống, thân thể ngồi xếp bằng cũng đã phong hoá gần hết.

- Mẹ nó, đem đại tượng Phật này, chùa miếu cũng đủ lớn!

- Tu sĩ Thượng Cổ thời đại đều có đại thần thông, làm ra Đại Phật như vậy cũng là nhắc chân nhắc tay mà thôi!

Lão Kim Kê liếc mắt nhìn nói, quay đầu nói với Lạc Hải Vân:

- Người nói địa cung liền ở đây? Làm sao đi vào được?

Lạc Hải Vân từ trong lòng móc ra một hạt châu trong suốt đưa đến trước mặt hai người.

- Đây là xá lợi tử?

Thấy Lạc Hải Vân lấy ra đồ vật, Lão Kim Kê liếc mắt liền nhận ra được:

- Người lại có thứ này?

- Đây là xá lợi tử vị đại đức cao tăng chạy ra từ Tiểu Lôi Âm Tự kia lưu lại, chuyên môn dùng để mở ra địa cung.

- Vị đại đức cao tăng kia suy nghĩ thật chu đáo a!

Nhìn xá lợi tử cỡ quả trứng, Báo Tử có chút không rõ, nói.

Bất quá hẳn cũng không có tâm tư suy nghĩ, bởi vì xá lợi tử trong tay Lạc Hải Vân bắt đầu phong hoá.

Gió trong không gian không lớn, tối đa chỉ có thể gọi là gió nhẹ. Thế nhưng gió thổi nhẹ đã đem xá lợi tử thổi thành tro tàn, hiển nhiên ngoài dự liệu của ba người, đặc biệt Lạc Hải Vân, trong lòng khẩn trương.

- Chớ nên hoảng loạn, hình như có biến hóa!

Quả nhiên xá lợi tử bị gió thổi thành hạt cát cũng không có bay xa, mà tụ tập lại rơi vào một bên tượng phật, hình thành vòng xoáy trong suốt.

- Lại là một không gian độc lập!

Tiểu Báo Tử ánh mắt chợt lóe, nhìn ra phần cuối trong đó.

Dòng xoáy trong suốt lưu chuyển chính là thông đạo không gian. Đi thông tới một không gian không ai biết, chỉ là so với thông đạo thông đạo không gian bọn họ từ bên ngoài đi ra kia, dòng xoáy này hiển nhiên cao minh hơn nhiều. So với Hư Không Thần Thảm Hư Không Thần Thảm mà Tiểu Báo Tử biết phải cao minh hơn gấp trăm lần.

- Như vậy chúng ta có thể đi vào sao?

Lão Kim Kê nhìn Tiểu Báo Tử hỏi.

- Không phải thì chúng ta tới nơi này làm gì?

Tiểu Báo Tử cười, bước đi hướng dòng xoáy kia, Lão Kim Kê và Lạc Hải Vân theo sát phía sau.

Bị dòng xoáy bao bọc, Tiểu Báo Tử liền cảm giác được không gian xung quanh thoáng cái điên đảo. Trong lòng hấn căng thẳng, linh giác toàn bộ phóng xuất, đem các loại không gian ba động huyền ảo xung quanh đều nhớ kỹ. Hấn đối với không gian đã có lý giải nhất định. Chỉ là loại lý giải này còn rất nông cạn. Hấn có thể sử dụng Lương Giới Phân Cát, có thể sử dụng Tam Giới Tiểu Na Di, nhưng chỉ là sử dụng, muốn chân chính nắm giữ không gian huyền bí, còn cần kinh lịch chuyện tương tự. Giống như là bọn họ tiến nhập Cổ Khư, dòng xoáy thông đạo này đối với hấn mà nói đều là thể nghiệm và tài phú cực kỳ quý giá.

- Chúng ta đến nơi rồi!

Đang chìm đắm trong quỹ tích không gian ba động huyền diệu, trong tai truyền đến thanh âm của Lão Kim Kê.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

542. Chương 540: Đông Hải Triều Thiên Cung. (4)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 540: Đông Hải Triều Thiên cung. (4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Kiểm tu hung mãnh!

Bất quá là trong nháy mắt, một gã bát phẩm, hai gã Thất phẩm, một chết, hai trọng thương, tất cả đều mất đi sức chiến đấu!

Trong đó tự nhiên là có nhân tố Tiểu Báo Tử xuất kỳ bất ý. Thế nhưng Ngân Nguyệt kiếm quyết phối hợp Bích Du Kiếm cùng Thanh Ngọc cương khí của hấn chém ra lực sát thương khổng lồ!

- Chết tiệt, đi mau, Tiên Cung, ta kết thành tử thù!

Đang bị Lão Kim Kê tấn công, Vạn Nhâm Sơn hiển nhiên cũng thật không ngờ sẽ là cục diện như vậy. Dưới cục diện đó, một gã bát phẩm, hai gã Thất phẩm đã bị đối phương một người xoá sạch. Mà bản thân lại bị mất tiên cơ, hiện tại đã không còn bất cứ phần thắng gì nữa. Thậm chí rất có thể còn bỏ xác nơi này.

Hắn cũng là một người quyết đoán, thấy thời cơ đã mất, mạnh mẽ tấn công, liều mạng chịu một trảo của Lão Kim Kê, đoạt lấy sơ hở, thuận tay tóm lấy hai gã cường giả còn sống, bay đi như điện.

- Hừ, chạy rất nhanh!

Lão Kim Kê cấp cho Vạn Nhâm Sơn một trảo, trong lòng chưa đủ, lại không muốn đuổi theo, đành trừng mắt nhìn ba người rời khỏi.

- Tiểu tử này, ta nghĩ sẽ không có người đi theo chúng ta nữa đúng không?

Trên người Tiểu Báo Tử bích quang thu liễm, tựa như có chút suy nghĩ nói.

- Đi thôi. Đừng để ý nhiều như vậy, trước tiên tìm địa cung.

Lão Kim Kê vỗ vỗ Lạc Hải Vân vẫn chết lặng ở đó nói.

Hắn biết Tiểu Báo Tử là kiếm tu, thế nhưng lại không biết hắn dĩ nhiên mạnh mẽ như thế, xuất thủ liền đoạt mạng người.

Thăng đến Lão Kim Kê vỗ lên vai, hắn mới tỉnh lại.

- A, được, đi theo ta!

- Tên này, chúng ta cùng Triều Thiên cung rốt cuộc kết đại cừu. Chết một cường giả, trọng thương hai, xem ra sau này phải cẩn thận.

- Thế nào, Đông Hải Triều Thiên cung rất mạnh sao?

Tiểu Báo Tử có chút không giải thích được liếc mắt nhìn Lão Kim Kê:

- Người tựa hồ đối với bọn họ rất kiêng kỵ a!

- Chỉ là không muốn chuốc lấy phiền phức thôi. Nếu như thực kiêng kỵ, ta cũng sẽ không để người hạ tử thủ.

Lão Kim Kê lặng lẽ cười:

- Bất quá, Triều Thiên cung cung chủ là nữ nhân, nổi danh phiền toái, nghe Thanh Lão nói, sáu mươi năm trước nàng thiếu chút nữa gia nhập Tiên Cung chúng ta, sau này tuy không thành. Bất quá cùng mấy lão trong cung quan hệ cũng không tệ.

- Lẽ nào những người đó còn có thể giúp đỡ ngoại nhân sao?

- Không đến mức đó, bất quá, trên mặt mũi có chút bối rối, người không cần lo lắng, chuyện này ta sẽ xử lý.

Lão Kim Kê nói.

Ba người lại đi một đoạn, càng chạy, Tiểu Báo Tử liền càng bầu không khí có chút không đúng.

- Thế nào? Có phải là có phát hiện gì không?

Biểu tình Tiểu Báo Tử có chút quái dị, Lão Kim Kê trong lòng khẽ động hỏi.

- Cũng không thể tính là phát hiện gì cả, chỉ là nghĩ không gian này có chút không thích hợp, hình như Thiên Địa nguyên khí một mực bị cuốn trôi!

- Linh Giác của người thật mẫn cảm a. Ở đây Thiên Địa nguyên khí tuy rằng đặc hơn, thế nhưng đừng nói là Thượng Cổ, cho dù Trung Cổ thời đại cũng có chỗ không bằng, Bất quá đây là chuyện nằm trong dự liệu. Tất cả không gian Cổ Khư xuất hiện cũng không ổn định. Có người nói không gian Cổ Khư đều là có hư hao, có rất nhiều khe hở không gian mắt thường nhìn không thấy. Thiên Địa nguyên khí đều là từ những khe hở này chảy ra. Bất quá không nên lo lắng, không gian Cổ Khư băng diệt là một quá trình dài đằng đặc, chỉ cần bên trong còn có Thiên Địa nguyên khí, vậy chứng tỏ không gian này còn chưa hoàn toàn tan vỡ, chúng ta có thể yên tâm...

Lời còn chưa dứt liền nghe thanh âm Lạc Hải Vân đi phía sau vang lên:

- Tìm được rồi, ta nghĩ chính là tại chỗ này.

- Là ở trong này!

Trong thanh âm của Lạc Hải Vân lộ ra hưng phấn, chỉ vào một mảnh tượng phật sứt mẽ bất kham nói.

Phật tượng rất lớn, chỉ là đầu cũng cao chừng mười trượng, bất quá, đầu phật tượng đã rơi xuống, thân thể ngồi xếp bằng cũng đã phong hoá gần hết.

- Mẹ nó, đem đại tượng phật này, chùa miếu cũng đủ lớn!

- Tu sĩ Thượng Cổ thời đại đều có đại thần thông, làm ra Đại Phật như vậy cũng là nhấc chân nhấc tay mà thôi!

Lão Kim Kê liếc mắt nhìn nói, quay đầu nói với Lạc Hải Vân:

- Người nói địa cung liền ở đây? Làm sao đi vào được?

Lạc Hải Vân từ trong lòng móc ra một hạt châu trong suốt đưa đến trước mặt hai người.

- Đây là xá lợi tử?

Thấy Lạc Hải Vân lấy ra đồ vật, Lão Kim Kê liếc mắt liền nhận ra được:

- Người lại có thứ này?

- Đây là xá lợi tử vị đại đức cao tăng chạy ra từ Tiểu Lôi Âm Tự kia lưu lại, chuyên môn dùng để mở ra địa cung.

- Vị đại đức cao tăng kia suy nghĩ thật chu đáo a!

Nhìn xá lợi tử cỡ quả trứng, Báo Tử có chút không rõ, nói.

Bất quá hần cũng không có tâm tư suy nghĩ, bởi vì xá lợi tử trong tay Lạc Hải Vân bắt đầu phong hoá.

Gió trong không gian không lớn, tối đa chỉ có thể gọi là gió nhẹ. Thế nhưng gió thổi nhẹ đã đem xá lợi tử thổi thành tro tàn, hiển nhiên ngoài dự liệu của ba người, đặc biệt Lạc Hải Vân, trong lòng khẩn trương.

- Chớ nên hoảng loạn, hình như có biến hóa!

Quả nhiên xá lợi tử bị gió thổi thành hạt cát cũng không có bay xa, mà tụ tập lại rơi vào một bên tượng phật, hình thành vòng xoáy trong suốt.

- Lại là một không gian độc lập!

Tiểu Báo Tử ánh mắt chợt lóe, nhìn ra phần cuối trong đó.

Dòng xoáy trong suốt lưu chuyển chính là thông đạo không gian. Đi thông tới một không gian không ai biết, chỉ là so với thông đạo thông đạo không gian bọn họ từ bên ngoài đi ra kia, dòng xoáy này hiển nhiên cao minh hơn nhiều. So với Hư Không Thần Thảm Hư Không Thần Thảm mà Tiểu Báo Tử biết phải cao minh hơn gấp trăm lần.

- Như vậy chúng ta có thể đi vào sao?

Lão Kim Kê nhìn Tiểu Báo Tử hỏi.

- Không phải thì chúng ta tới nơi này làm gì?

Tiểu Báo Tử cười, bước đi hướng dòng xoáy kia, Lão Kim Kê và Lạc Hải Vân theo sát phía sau.

Bị dòng xoáy bao bọc, Tiểu Báo Tử liền cảm giác được không gian xung quanh thoáng cái điên đảo. Trong lòng hần căng thẳng, linh giác toàn bộ phóng xuất, đem các loại không gian ba động huyền ảo xung quanh đều nhớ kỹ. Hần đối với không gian đã có lý giải nhất định. Chỉ là loại lý giải này còn rất nông cạn. Hần có thể sử dụng Lương Giới Phân Cát, có thể sử dụng Tam Giới Tiểu Na Di, nhưng chỉ là sử dụng, muốn chân chính nắm giữ không gian huyền bí, còn cần kinh lịch chuyện tương tự. Giống như là bọn họ tiến nhập Cổ Khư, dòng xoáy thông đạo này đối với hần mà nói đều là thể nghiệm và tài phú cực kỳ quý giá.

- Chúng ta đến nơi rồi!

Đang chìm đắm trong quỹ tích không gian ba động huyền diệu, trong tai truyền đến thanh âm của Lão Kim Kê.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

543. Chương 541: Thanh Đăng Cổ Phật.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 541: Thanh Đăng Cổ Phật.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Tiểu Báo Tử nhất thời suy nghĩ của mình thu trở lại.

Cảnh tượng trong địa cung xuất hiện ở trước mặt hắn.

Thanh Đăng, Cổ Phật!

Đây là ấn tượng đầu tiên mà Tiểu Lôi Âm Tử địa cung mang đến cho hắn. Đương nhiên cũng là ấn tượng duy nhất!

Một chén Thanh Đăng, ngọn đèn như đậu tán ra ánh hoàng sắc quang mang!

Một phật tượng cô linh đứng ở cạnh tường địa cung, ngoài ra đó là thanh thạch.

Địa cung không lớn, cao bất quá hai trượng. Lấy nhãn lực của Tiểu Báo Tử nhìn lại diện tích cũng khoảng năm sáu mươi thước vuông.

Rất áp lực!

Ngoài Thanh Đăng và Cổ Phật tựa hồ cái gì cũng không có.

Ánh mắt ba người hầu như đồng thời hướng lên Thanh Đăng kia. Hỏa quang giống như đậu tương ở trong mắt bọn họ tựa như hỏa hoa chớp động.

Mặc kệ đó là vật vì, địa phương quý quái này là địa cung từ Thượng Cổ truyền đến. Chỉ ít có hơn mười năm lịch sử, một ngọn Thanh Đăng hơn mười vạn năm, người nói nó không phải bảo bối, ăn mày cũng không tin a!

- Ngọn Thanh Đăng này khẳng định là bảo bối!

So với Tiểu Báo Tử và Lão Kim Kê thận trọng, Lạc Hải Vân cũng không có bất cứ cố kỵ gì. Hắn hiện tại cửa nát nhà tan, một lòng một dạ muốn tìm Vương gia báo thù. Đương nhiên sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội gì có thể tăng cường thực lực. Do đó, vừa nhìn thấy ngọn Thanh Đăng này. Nhận định là bảo bối liền muốn đem nó cầm lấy.

- Cẩn thận!

Tiểu Báo Tử và Lão Kim Kê hầu như đồng thời nhắc nhở, bất quá, vẫn chậm một bước.

- A!

Tay Lạc Hải Vân còn chưa đụng tới Thanh Đăng đã hét thảm một tiếng. Chỉ thấy hoàng quang chợt lóe, bàn tay Lạc Hải Vân liền biến mất, cũng chỉ có Báo Tử mơ hồ thấy rõ, tay của hắn là trong nháy mắt hóa khí.

- Chết tiệt!

Lão Kim Kê mắng nhỏ một tiếng. Đưa tay nâng Lạc Hải Vân lên, thoa dước lên miệng vết thương giúp hẩn.

- Đây là bảo bối, bất quá, muốn đem nó đi lại không dễ dàng a!

Tiểu Báo Tử chậm rãi tiến lên vài bước, liếc mắt nhìn ngọn Thanh Đăng, nhẹ nhàng thán một tiếng.

Đột nhiên, Huyền Hỏa trong đan điền hẩn nhảy lên. Toàn thân Cửu Long Thần Hỏa cương khí bắt đầu khởi động.

- Tê!

Tiểu Báo Tử sắc mặt nhất thời trở nên trắng bệch, lui liền ba bước, mới đứng vững được.

- Người sao vậy?

Lão Kim Kê thấy sắc mặt Tiểu Báo Tử không tốt, vội vã hỏi.

- Ngọn đèn chết tiệt này hình như cùng nội khí của ta có xung đột!

- Cái gì?

Lời còn chưa dứt, thấy hoàng quang chợt lóe, ngọn Thanh Đăng dĩ nhiên ngay dưới mắt bọn họ biến mất không thấy, làm địa cung nhất thời một mảnh hắc ám.

- Chuyện gì xảy ra? Ngọn đèn đâu?

Lạc Hải Vân kêu lên.

Ba người đều là có thực lực trên Thất phẩm cường giả, thị lực cực thịnh. Tuy rằng không có ngọn đèn, thế nhưng tất cả trong địa cung vẫn nằm trong tầm mắt của bọn họ. Chỉ là ngọn đèn kia đến tột cùng biến mất kiểu gì, bọn họ lại không thấy rõ được.

- Không biết, hình như đột nhiên biến mất!

Tiểu Báo Tử như thật trả lời. Bất quá, trong lòng hẩn cũng hiểu được, ngay khi Thanh Đăng biến mất, đồng thời trong đan điền của hẩn, cũng thêm một ngọn Thanh Đăng. Có trời mới biết ngọn Thanh Đăng này làm thế nào có thể bay vào trong đan điền của hẩn. Hẩn cũng không biết cái này có mang đến cho mình ảnh hưởng gì. Bất quá, Thanh Đăng có thể an toàn đến trong đan điền, mà không phải đem bản thân hóa khí, nghĩ đến hẩn sẽ không có nguy hiểm quá lớn.

- Thượng Cổ chi bảo, thần diệu vô cùng, khả năng chúng ta thực vô duyên với nó rồi!

Lão Kim Kê than nhẹ một tiếng:

- Nơi này là Tiểu Lô Âm Tự địa cung, vô luận xảy ra cái gì...Ta dùng trảo lực thử qua, không chỉ không có tổn hại chút nào đối với phật tượng này, mờ hồ còn bị lực phản chấn từ trong phật tượng bắn trở lại. Hiển nhiên, tài liệu dùng để chế tạo phật tượng này cực kỳ quý giá. Thế nên đây cũng là bảo bối. Nếu không đi cũng là uổng công a!

Ba người lại đem địa cung này tìm kiếm một lần, chung quy vẫn không tìm được đồ vật có giá trị gì. Cuối cùng đành bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

- Bỏ đi, trong địa cung này cũng không có đồ vật giá trị gì cả. Chúng ta ở đây cũng vô ích, đi ra ngoài không chừng còn có thể tìm được đồ vật có giá trị.

Trong lòng Lạc Hải Vân tuy rằng không muốn, thế nhưng cũng chỉ đành gật đầu. Phật tượng kia cũng tốt, đáng tiếc, không mang đi được.

Nếu đã hạ quyết định, như vậy ba người tự nhiên cũng không quá mức nán lại, tiến nhập trong dòng xoáy trong suốt rời khỏi địa cung, trở lại trong Cổ Khư.

Lạc Hải Vân và Lão Kim Kê đều lưu luyến liếc mắt nhìn dòng xoáy trong suốt kia, tựa hồ có chút không muốn.

- Nhanh rời khỏi đây, nếu để người khác phát hiện địa cung này, lại thấy chúng ta ở đây, nói không chừng có thể có phiền phức.

Tiểu Báo Tử nói.

Lão Kim Kê và Lạc Hải Vân tự nhiên minh bạch ý tứ của Tiểu Báo Tử. Tuy rằng bọn họ cũng không có đạt được chỗ tốt trong địa cung, nhưng sự tình này cũng chỉ có bọn họ biết. Người khác nghĩ như thế nào có trời mới biết được. Để cho người khác phát hiện địa cung này, đi vào vừa nhìn thấy trống rỗng, sẽ cho rằng có người đem bảo bối bên trong lấy đi, tuyệt không tin tưởng bên trong không có bảo bối.

Quả nhiên, sau khi ba người rời khỏi không lâu, có vài người hầu như đồng thời xuất hiện tại địa cung. Cùng bọn Báo Tử như nhau, cao hứng mà đến, thất vọng mà về.

Ba người Báo Tử tại Cổ Khư lại đi dạo ba bốn ngày, cũng đạt được không ít thứ tốt. Tiểu Lôi Âm Tự này tuy rằng đã bị Thượng Cổ Yêu tộc diệt môn. Thế nhưng dù sao cũng là môn phái nổi danh. Những Yêu tộc kia cũng không phải không có người chết. Trong Tiểu Lôi Âm Tự không hề thiếu thi cốt Thượng Cổ Yêu tộc lưu lại. Còn có một ít đan dược, binh khí...

Bất quá Yêu tộc cũng không phải lấy đan dược tăng trưởng. Tuy rằng đều là một ít thiên tài địa bảo. Chứa đựng không cần luyện đan, cũng không biết để dành. Hơn nữa có thể lưu lại thi cốt cũng đều là thực lực kém. Do đó đan dược bọn họ cũng không động. Thật ra thì đồng binh khí tuy rằng hầu hết đều sút mẻ, nhưng có cấp bậc rất cao. Có khá nhiều đều là cấp bậc thần binh. Tuy rằng bỏ đi thời gian dài, lại sút mẻ, linh tính đã tiêu tán, nhưng tài liệu là tài liệu tốt a. Chỉ cần đi sửa chữa, vẫn có thể chém ra uy lực cường đại. Hơn nữa coi như là binh khí đã phế, có rất nhiều tài liệu đều là hiện tại đã thất truyền, mang về cũng là một tuyệt bút tài phú.

Có chút vận khí tốt, thậm chí còn nhặt được một hai kiện pháp bảo sút mẻ, thực tại khiến người cao hứng.

Đương nhiên, khiến người cao hứng chính là thực vật trong phế tích, chúng đối với Tiểu Báo Tử bang trợ là lớn nhất. Bởi vì nhiều loại trong hiện tại sớm đã tuyệt tích. Nhưng lại là tài liệu luyện chế Dịch Cân Đan, Định Mạch Đan Tẩy Tủy Đan, và Hoán Huyết Đan, số lượng thật đúng là không ít.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

544. Chương 541: Thanh Đăng Cổ Phật.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 541: Thanh Đăng Cổ Phật.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Tiểu Báo Tử nhất thời suy nghĩ của mình thu trở lại.

Cảnh tượng trong địa cung xuất hiện ở trước mặt hắn.

Thanh Đăng, Cổ Phật!

Đây là ấn tượng đầu tiên mà Tiểu Lôi Âm Tự địa cung mang đến cho hắn. Đương nhiên cũng là ấn tượng duy nhất!

Một chén Thanh Đăng, ngọn đèn như đậu tán ra ánh hoàng sắc quang mang!

Một phật tượng cô linh đứng ở cạnh tường địa cung, ngoài ra đó là thanh thạch.

Địa cung không lớn, cao bất quá hai trượng. Lấy nhãn lực của Tiểu Báo Tử nhìn lại diện tích cũng khoảng năm sáu mươi thước vuông.

Rất áp lực!

Ngoài Thanh Đăng và Cổ Phật tựa hồ cái gì cũng không có.

Ánh mắt ba người hầu như đồng thời hướng lên Thanh Đăng kia. Hỏa quang giống như đậu tương ở trong mắt bọn họ tựa như hỏa hoa chớp động.

Mặc kệ đó là vật vì, địa phương quỷ quái này là địa cung từ Thượng Cổ truyền đến. Chỉ ít có hơn mười năm lịch sử, một ngọn Thanh Đăng hơn mười vạn năm, người nói nó không phải bảo bối, ăn mày cũng không tin a!

- Ngọn Thanh Đăng này khẳng định là bảo bối!

So với Tiểu Báo Tử và Lão Kim Kê thận trọng, Lạc Hải Vân cũng không có bất cứ cố kỵ gì. Hắn hiện tại cửa nát nhà tan, một lòng một dạ muốn tìm Vương gia báo thù. Đương nhiên sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội gì có thể tăng cường thực lực. Do đó, vừa nhìn thấy ngọn Thanh Đăng này. Nhận định là bảo bối liền muốn đem nó cầm lấy.

- Cẩn thận!

Tiểu Báo Tử và Lão Kim Kê hầu như đồng thời nhắc nhở, bắt quá, vẫn chậm một bước.

- A!

Tay Lạc Hải Vân còn chưa đụng tới Thanh Đăng đã hét thảm một tiếng. Chỉ thấy hoàng quang chợt lóe, bàn tay Lạc Hải Vân liền biến mất, cũng chỉ có Báo Tử mơ hồ thấy rõ, tay của hắn là trong nháy mắt hóa khí.

- Chết tiệt!

Lão Kim Kê mắng nhỏ một tiếng. Đưa tay nâng Lạc Hải Vân lên, thoa dược lên miệng vết thương giúp hắn.

- Đây là bảo bối, bắt quá, muốn đem nó đi lại không dễ dàng a!

Tiểu Báo Tử chậm rãi tiến lên vài bước, liếc mắt nhìn ngọn Thanh Đăng, nhẹ nhàng thán một tiếng.

Đột nhiên, Huyền Hỏa trong đan điền hắn nhảy lên. Toàn thân Cửu Long Thần Hỏa cương khí bắt đầu khởi động.

- Tê!

Tiểu Báo Tử sắc mặt nhất thời trở nên trắng bệch, lui liền ba bước, mới đứng vững được.

- Người sao vậy?

Lão Kim Kê thấy sắc mặt Tiểu Báo Tử không tốt, vội vã hỏi.

- Ngọn đèn chết tiệt này hình như cùng nội khí của ta có xung đột!

- Cái gì?

Lời còn chưa dứt, thấy hoàng quang chợt lóe, ngọn Thanh Đăng dĩ nhiên ngay dưới mắt bọn họ biến mất không thấy, làm địa cung nhất thời một mảnh hắc ám.

- Chuyện gì xảy ra? Ngọn đèn đâu?

Lạc Hải Vân kêu lên.

Ba người đều là có thực lực trên Thất phẩm cường giả, thị lực cực thịnh. Tuy rằng không có ngọn đèn, thế nhưng tất cả trong địa cung vẫn nằm trong tầm mắt của bọn họ. Chỉ là ngọn đèn kia đến tột cùng biến mất kiểu gì, bọn họ lại không thấy rõ được.

- Không biết, hình như đột nhiên biến mất!

Tiểu Báo Tử như thật trả lời. Bắt quá, trong lòng hắn cũng hiểu được, ngay khi Thanh Đăng biến mất, đồng thời trong đan điền của hắn, cũng thêm một ngọn Thanh Đăng. Có trời mới biết ngọn Thanh Đăng này làm thế nào có thể bay vào trong đan điền của hắn. Hắn cũng không biết cái này có mang đến cho mình

ảnh hưởng gì. Bất quá, Thanh Đăng có thể an toàn đến trong đan điền, mà không phải đem bản thân hóa khí, nghĩ đến hẳn sẽ không có nguy hiểm quá lớn.

- Thượng Cổ chỉ bảo, thần diệu vô cùng, khả năng chúng ta thực vô duyên với nó rồi!

Lão Kim Kê than nhẹ một tiếng:

- Nơi này là Tiểu Lôi Âm Tự địa cung, vô luận xảy ra cái gì...Ta dùng thảo lực thử qua, không chỉ không có tổn hại chút nào đối với phật tượng này, mờ hồ còn bị lực phản chấn từ trong phật tượng bắn trở lại. Hiển nhiên, tài liệu dùng để chế tạo phật tượng này cực kỳ quý giá. Thế nên đây cũng là bảo bối. Nếu không đi cũng là uổng công a!

Ba người lại đem địa cung này tìm kiếm một lần, chung quy vẫn không tìm được đồ vật có giá trị gì. Cuối cùng đành bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

- Bỏ đi, trong địa cung này cũng không có đồ vật giá trị gì cả. Chúng ta ở đây cũng vô ích, đi ra ngoài không chừng còn có thể tìm được đồ vật có giá trị.

Trong lòng Lạc Hải Vân tuy rằng không muốn, thế nhưng cũng chỉ đành gật đầu. Phật tượng kia cũng tốt, đáng tiếc, không mang đi được.

Nếu đã hạ quyết định, như vậy ba người tự nhiên cũng không quá mức nán lại, tiến nhập trong dòng xoáy trong suốt rồi khỏi địa cung, trở lại trong Cổ Khư.

Lạc Hải Vân và Lão Kim Kê đều lưu luyến liếc mắt nhìn dòng xoáy trong suốt kia, tựa hồ có chút không muốn.

- Nhanh rời khỏi đây, nếu để người khác phát hiện địa cung này, lại thấy chúng ta ở đây, nói không chừng có thể có phiền phức.

Tiểu Báo Tử nói.

Lão Kim Kê và Lạc Hải Vân tự nhiên minh bạch ý tứ của Tiểu Báo Tử. Tuy rằng bọn họ cũng không có đạt được chỗ tốt trong địa cung, nhưng sự tình này cũng chỉ có bọn họ biết. Người khác nghĩ như thế nào có trời mới biết được. Để cho người khác phát hiện địa cung này, đi vào vừa nhìn thấy trống rỗng, sẽ cho rằng có người đem bảo bối bên trong lấy đi, tuyệt không tin tưởng bên trong không có bảo bối.

Quả nhiên, sau khi ba người rời khỏi không lâu, có vài người hầu như đồng thời xuất hiện tại địa cung. Cùng bọn Báo Tử như nhau, cao hứng mà đến, thất vọng mà về.

Ba người Báo Tử tại Cổ Khư lại đi dạo ba bốn ngày, cũng đạt được không ít thứ tốt. Tiểu Lôi Âm Tự này tuy rằng đã bị Thượng Cổ Yêu tộc diệt môn. Thế nhưng dù sao cũng là môn phái nổi danh. Những Yêu tộc kia cũng không phải không có người chết. Trong Tiểu Lôi Âm Tự không hề thiếu thi cốt Thượng Cổ Yêu tộc lưu lại. Còn có một ít đan dược, binh khí...

Bất quá Yêu tộc cũng không phải lấy đan dược tăng trưởng. Tuy rằng đều là một ít thiên tài địa bảo. Chứa đựng không cần luyện đan, cũng không biết để dành. Hơn nữa có thể lưu lại thi cốt cũng đều là thực lực kém. Do đó đan dược bọn họ cũng không động. Thật ra thì đồng binh khí tuy rằng hầu hết đều sút mẻ, nhưng có cấp bậc rất cao. Có khá nhiều đều là cấp bậc thần binh. Tuy rằng bỏ đi thời gian dài, lại sút mẻ, linh tính đã tiêu tán, nhưng tài liệu là tài liệu tốt a. Chỉ cần đi sửa chữa, vẫn có thể chém ra uy lực cường đại. Hơn nữa coi như là binh khí đã phế, có rất nhiều tài liệu đều là hiện tại đã thất truyền, mang về cũng là một tuyệt bút tài phú.

Có chút vận khí tốt, thậm chí còn nhặt được một hai kiện pháp bảo sút mẻ, thực tại khiến người cao hứng.

Đương nhiên, khiến người cao hứng chính là thực vật trong phế tích, chúng đối với Tiểu Báo Tử bang trợ là lớn nhất. Bởi vì nhiều loại trong hiện tại sớm đã tuyệt tích. Nhưng lại là tài liệu luyện chế Dịch Cân Đan, Định Mạch Đan Tẩy Tủy Đan, và Hoán Huyết Đan, số lượng thật đúng là không ít.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

545. Chương 542: Thanh Đăng Cổ Phật. (2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 542: Thanh Đăng Cổ Phật. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Tiểu Báo Tử đại khái đánh giá một chút. Lúc này được tài của hắn phỏng chừng có thể luyện chế số lượng đầy đủ Dịch Cân Đan và Định Mạch Đan, thậm chí còn có thể luyện ra mấy viên Hoán Huyết Đan và Tẩy Tủy Đan, cái này đối với hắn bang trợ thật sự là quá lớn.

Trừ được liệu, Tiểu Báo Tử thu hoạch cũng không nhiều. Trên thực tế, mấy ngày nay tinh lực của hắn ngoài đặt trên được liệu, đó là cảm ứng Thanh Đăng chỉ linh tồn tại trong cơ thể. Có trời mới biết nó là vật gì. Một mực giục Tiểu Báo Tử mau nhanh rời khỏi Cổ Khư, đến hiện thể dạo chơi.

Chết người là thằng nhãi này có thể tùy thời la hét trong đầu hắn, mà Tiểu Báo Tử lại không cách nào ngăn cản. Thậm chí có vài lần, Tiểu Báo Tử đang luyện công, đột nhiên lao tới khiến cho Tiểu Báo Tử thiếu chút nữa tẩu hỏa nhập ma, khiến hắn cảm tức vô cùng, nhưng cũng không có biện pháp.

Bất quá, bởi vì Thanh Đăng chỉ linh quá mức lăm lăm, hơn mười vạn năm không cùng người nói chuyện, cho nên mới để Tiểu Báo Tử biết được đại khái lai lịch của nó.

Chính như hắn lúc trước nhắc tới, Tiểu Lôi Âm Tự địa cung là chuyên môn dùng để trấn áp ác linh. Mà ở Thượng Cổ thời đại Tiểu Lôi Âm Tự vẫn có nhiệm vụ trừ ma vệ đạo. Đem yêu ma quỷ quái tiết diệt. Tu vi cao cường, giết không chết, liền đem bọn chúng trấn áp. Thanh Đăng chỉ linh hoạt này khi còn sống là một đại yêu. Bị Tiểu Lôi Âm Tự bắt, hủy diệt nhục thân, đem nguyên linh đặt ở trong Thanh Đăng đốt cháy, luyện hóa, thế nhưng không nghĩ tới, hắn vận khí tốt. Thanh Đăng này nguyên bản chính là một kiện Thuần Dương pháp khí, đã dần dần sinh ra bản mạng nguyên linh, chỉ đợi bản mạng nguyên linh này sinh thành, sẽ tiến hóa thành tiên khí.

Thế nhưng trong Tiểu Lôi Âm Tự ai cũng không có chú ý. Đây cũng là sự tình không có biện pháp. Tuy rằng theo lý mà nói, một kiện Thuần Dương sinh ra dưới tình huống cực ngẫu nhiên sẽ sinh ra bản mạng nguyên linh, đoạt lấy Thiên Địa nguyên khí tiến hóa thành tiên khí. Thế nhưng xác suất thật sự là quá thấp. Quan trọng nhất là đây là một quá trình cực dài. Không có một vạn năm căn bản không thành. Do đó, trong Tiểu Lôi Âm Tự không người phát hiện vấn đề này, chỉ đem ngọn đèn này coi như một kiện Thuần Dương pháp khí để luyện hóa nguyên linh đại yêu. Lại để hắn lợi dụng sơ hở, đem nguyên linh của mình cùng nguyên linh của ngọn đèn hợp làm một. Thuần Dương pháp khí sinh ra nguyên linh tựa như hải tử nào có năng lực chống lại? Thoáng cái liền bị Thanh Đăng chỉ linh hiện tại thôn phệ, đợi được Tiểu Lôi Âm Tự phát hiện cũng đã chậm. Không chỉ mất một kiện Thuần Dương pháp khí có hi vọng tiến hóa thành tiên khí, ngay cả luyện hóa yêu nguyên linh của đại yêu kia cũng là chuyện không có khả năng!

Bất quá, đồng dạng nguyên linh của đại yêu cùng Thanh Đăng kết hợp một thể. Muốn rời khỏi cũng là chuyện không có khả năng. Do đó bất đắc dĩ, hòa thượng Tiểu Lôi Âm Tự liền thẳng thắn đem hắn bỏ trong địa cung, để nó tự sinh tự diệt!

- Vì sao lại như vậy, nếu Thanh Đăng đã có nguyên linh hoàn chỉnh, hắn là đi vào hóa thành tiên khí, sao bị phế bỏ được?

- Nói cái rắm, lão tử là là nguyên linh tự nhiên cũng là yêu linh, nguyên linh của Thanh Đăng này chính là một chút Đâu Suất Hỏa sinh thành, cùng ta căn bản là không tương hợp. Lão tử dùng tròn vạn năm mới đem khí tức Đâu Suất Hỏa từ trong nguyên hóa giải. Ngọn đèn này có tám phần uy lực đều tại Đâu Suất Hỏa. Hiện tại ta thành nguyên linh, nó không thể khu động Đâu Suất Hỏa, tự nhiên cũng vô dụng, cái này có gì kỳ lạ.

Tiểu Báo Tử và Lạc Hải Vân đều không nói gì. Thần sắc Lạc Hải Vân so với trước càng thêm hơi bại. Trước khi tiến nhập, hẳn tuy rằng cửa nát nhà tan. Thế nhưng lại còn có một thân thể cường đại, còn hy vọng báo thù, thế nhưng hiện tại?

Vô duyên vô cớ thiếu một bàn tay, tuy rằng tu vi không có suy giảm, thế nhưng thực lực khẳng định là hạ thấp. Trong một ngày chịu đả kích lớn như vậy, cho dù ai cũng không có tâm tình tốt.

Lúc này, ba người đều cẩn thận, không muốn dẫm theo vết xe đổ của Lạc Hải Vân.

Tìm kiếm nửa canh giờ, ba người không phát hiện được gì. Nơi này lớn như vậy, tất cả đều do thanh thạch bình thường chồng lên nhau mà thành. Lấy tay gõ, sẽ phát ra thanh âm nặng nề. Không có ám cách đặc thù, cũng không có hoa văn, càng không nói tới bảo bối.

- Nếu không để ta đem phật tượng lấy đi, ngược lại cũng không lớn.

Cuối cùng, ba người thật sự là không có biện pháp, Tiểu Báo Tử nhìn phật tượng ngồi ngay ngắn bên cạnh tường nói.

Một ngọn Thanh Đăng đã có lực sát thương lớn như vậy, huống chi là đại phật như vậy?

Do đó, Báo Tử tuy rằng nói ra. Lại cũng không có động, hai người bọn họ còn lại cũng không có động, chỉ là bình tĩnh nhìn phật tượng kia tựa như muốn nhìn thấu nó.

- Ha ha, thật là tiểu tử có ý tứ, phật tượng kia cũng không có cơ quan thuật gì cả, bất quá cũng không có chỗ tốt gì, các ngươi coi như là mang đi, cũng vô dụng.

Một thanh âm đột nhiên vang lên trong đầu Tiểu Báo Tử, thần sắc hắn mạnh mẽ đại biến. May mà nét mặt hắn bị mặt nạ bao trùm, bằng không nhất định sẽ bị Lão Kim Kê và Lạc Hải Vân nhìn ra dị dạng.

- Ai?

Thanh âm xuất hiện trong đầu, rất tự nhiên như một ý niệm vậy.

- Ta không phải người a, ta là linh, Thanh Đăng chỉ linh a. Ha hả, vậy ở chỗ này hơn mười vạn năm, rốt cục tìm được cơ hội đi ra ngoài, khó có được!

- Thanh Đăng chỉ linh, người chính là ngọn Thanh Đăng vừa rồi!

- Không sai, tiểu tử thông minh.

- Người làm thế nào chạy đến trong đan điền của ta?

- Ha hả, người không cần hỏi. Tiểu tử, ta hỏi người, người tới nơi này là tìm kiếm bảo bối trong Tiểu Lôi Âm Tự đi sao? Ta nói cho người, người phải thất vọng, trong Tiểu Lôi Âm Tự địa cung không có bảo bối gì cả!

- Không có bảo bối, không đúng, người không phải là một bảo bối sao?

- Mẹ nó, ta không phải thuộc về Tiểu Lôi Âm Tự!

Thanh Đăng chỉ linh nói rằng, ngữ khí có chút phiền muộn:

- Tiểu Lôi Âm Tự địa cung không phải nơi dùng để cất bảo bối, mà là nơi dùng để trấn áp ác linh. Tiểu Lôi Âm Tự sở dĩ bị Yêu tộc công kích, cũng bởi vì trấn áp quá nhiều ác linh. Khiến nhiều người tức giận. Các lộ Yêu Vương liên hợp, công hãm Tiểu Lôi Âm Tự, ác linh trong địa cung này cũng bị phóng xuất hết thảy!

- Nói cách khác, trừ người ra, ta là một chút lợi ích cũng không chiếm được?

- Không khác là mấy đâu!

Thanh Đăng chỉ linh thẳng thắn nói:

- Đương nhiên, nếu như người muốn nói bảo bối, Thanh Đăng này có thể được cho là một, bất quá đối với người tác dụng không lớn. Được rồi, không nên nhiều lời vô ích, mau mang ta ra ngoài đi, ta ở đây chính là đã chán muốn chết rồi!

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

546. Chương 542: Thanh Đăng Cổ Phật. (2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 542: Thanh Đăng Cổ Phật. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Tiểu Báo Tử đại khái đánh giá một chút. Lúc này được tài của hắc phỏng chừng có thể luyện chế số lượng đầy đủ Dịch Cân Đan và Định Mạch Đan, thậm chí còn có thể luyện ra mấy viên Hoán Huyết Đan và Tẩy Tủy Đan, cái này đối với hắc bang trợ thật sự là quá lớn.

Trừ được liệu, Tiểu Báo Tử thu hoạch cũng không nhiều. Trên thực tế, mấy ngày nay tinh lực của hắc ngoài đặt trên được liệu, đó là cảm ứng Thanh Đăng chỉ linh tồn tại trong cơ thể. Có trời mới biết nó là vật gì. Một mực giục Tiểu Báo Tử mau nhanh rời khỏi Cổ Khư, đến hiện thể dạo chơi.

Chết người là thằng nhãi này có thể tùy thời la hét trong đầu hắc, mà Tiểu Báo Tử lại không cách nào ngăn cản. Thậm chí có vài lần, Tiểu Báo Tử đang luyện công, đột nhiên lao tới khiến cho Tiểu Báo Tử thiếu chút nữa tẩu hỏa nhập ma, khiến hắc cảm tức vô cùng, nhưng cũng không có biện pháp.

Bất quá, bởi vì Thanh Đăng chỉ linh quá mức lăm lăm, hơn mười vạn năm không cùng người nói chuyện, cho nên mới để Tiểu Báo Tử biết được đại khái lai lịch của nó.

Chính như hắc lúc trước nhắc tới, Tiểu Lôi Âm Tự địa cung là chuyên môn dùng để trấn áp ác linh. Mà ở Thượng Cổ thời đại Tiểu Lôi Âm Tự vẫn có nhiệm vụ trừ ma vệ đạo. Đem yêu ma quỷ quái tiết diệt. Tu vi cao cường, giết không chết, liền đem bọn chúng trấn áp. Thanh Đăng chỉ linh hoạt này khi còn sống là một đại yêu. Bị Tiểu Lôi Âm Tự bắt, hủy diệt nhục thân, đem nguyên linh đặt ở trong Thanh Đăng đốt cháy, luyện hóa, thế nhưng không nghĩ tới, hắc vận khí tốt. Thanh Đăng này nguyên bản chính là một kiện Thuần Dương pháp khí, đã dần dần sinh ra bản mạng nguyên linh, chỉ đợi bản mạng nguyên linh này sinh thành, sẽ tiến hóa thành tiên khí.

Thế nhưng trong Tiểu Lôi Âm Tự ai cũng không có chú ý. Đây cũng là sự tình không có biện pháp. Tuy rằng theo lý mà nói, một kiện Thuần Dương sinh ra dưới tình huống cực ngẫu nhiên sẽ sinh ra bản mạng nguyên linh, đoạt lấy Thiên Địa nguyên khí tiến hóa thành tiên khí. Thế nhưng xác suất thật sự là quá thấp. Quan trọng nhất là đây là một quá trình cực dài. Không có một vạn năm căn bản không thành. Do đó, trong Tiểu Lôi Âm Tự không người phát hiện vấn đề này, chỉ đem ngọn đèn này coi như một kiện Thuần Dương pháp khí để luyện hóa nguyên linh đại yêu. Lại để hắc lợi dụng sơ hở, đem nguyên linh của mình cùng nguyên linh của ngọn đèn hợp làm một. Thuần Dương pháp khí sinh ra nguyên linh tựa như hài tử nào có năng lực chống lại? Thoáng cái liền bị Thanh Đăng chỉ linh hiện tại thôn phệ, đợi được Tiểu Lôi Âm Tự phát hiện cũng đã chậm. Không chỉ mất một kiện Thuần Dương pháp khí có hi vọng tiến hóa thành tiên khí, ngay cả luyện hóa yêu nguyên linh của đại yêu kia cũng là chuyện không có khả năng!

Bất quá, đồng dạng nguyên linh của đại yêu cùng Thanh Đăng kết hợp một thể. Muốn rời khỏi cũng là chuyện không có khả năng. Do đó bất đắc dĩ, hòa thượng Tiểu Lôi Âm Tự liền thẳng thắn đem hắc bỏ trong địa cung, để nó tự sinh tự diệt!

- Vì sao lại như vậy, nếu Thanh Đăng đã có nguyên linh hoàn chỉnh, hắc là đi vào hóa thành tiên khí, sao bị phế bỏ được?

- Nói cái rắm, lão tử là là nguyên linh tự nhiên cũng là yêu linh, nguyên linh của Thanh Đăng này chính là một chút Đầu Suất Hỏa sinh thành, cùng ta căn bản là không tương hợp. Lão tử dùng tròn vạn năm mới

đem khí tức Đâu Suất Hỏa từ trong nguyên hóa giải. Ngọn đèn này có tám phần uy lực đều tại Đâu Suất Hỏa. Hiện tại ta thành nguyên linh, nó không thể khu động Đâu Suất Hỏa, tự nhiên cũng vô dụng, cái này có gì kỳ lạ.

Tiểu Báo Tử và Lạc Hải Vân đều không nói gì. Thần sắc Lạc Hải Vân so với trước càng thêm hơi bại. Trước khi tiến nhập, hắn tuy rằng cửa nát nhà tan. Thế nhưng lại còn có một thân thể cường đại, còn hy vọng báo thù, thế nhưng hiện tại?

Vô duyên vô cớ thiếu một bàn tay, tuy rằng tu vi không có suy giảm, thế nhưng thực lực khẳng định là hạ thấp. Trong một ngày chịu đả kích lớn như vậy, cho dù ai cũng không có tâm tình tốt.

Lúc này, ba người đều cẩn thận, không muốn dẫm theo vết xe đổ của Lạc Hải Vân.

Tìm kiếm nửa canh giờ, ba người không phát hiện được gì. Nơi này lớn như vậy, tất cả đều do thanh thạch bình thường chồng lên nhau mà thành. Lấy tay gõ, sẽ phát ra thanh âm nặng nề. Không có ám cách đặc thù, cũng không có hoa văn, càng không nói tới bảo bối.

- Nếu không để ta đem phật tượng lấy đi, ngược lại cũng không lớn.

Cuối cùng, ba người thật sự là không có biện pháp, Tiểu Báo Tử nhìn phật tượng ngồi ngay ngắn bên cạnh tường nói.

Một ngọn Thanh Đăng đã có lực sát thương lớn như vậy, hướng chi là đại phật như vậy?

Do đó, Báo Tử tuy rằng nói ra. Lại cũng không có động, hai người bọn họ còn lại cũng không có động, chỉ là bình tĩnh nhìn phật tượng kia tựa như muốn nhìn thấu nó.

- Ha ha, thật là tiểu tử có ý tứ, phật tượng kia cũng không có cơ quan thuật gì cả, bất quá cũng không có chỗ tốt gì, các ngươi coi như là mang đi, cũng vô dụng.

Một thanh âm đột nhiên vang lên trong đầu Tiểu Báo Tử, thần sắc hắn mạnh mẽ đại biến. May mà nét mặt hắn bị mặt nạ bao trùm, bằng không nhất định sẽ bị Lão Kim Kê và Lạc Hải Vân nhìn ra dị dạng.

- Ai?

Thanh âm xuất hiện trong đầu, rất tự nhiên như một ý niệm vậy.

- Ta không phải người a, ta là linh, Thanh Đăng chi linh a. Ha hã, vậy ở chỗ này hơn mười vạn năm, rốt cục tìm được cơ hội đi ra ngoài, khó có được!

- Thanh Đăng chi linh, ngươi chính là ngọn Thanh Đăng vừa rồi!

- Không sai, tiểu tử thông minh.

- Ngươi làm thế nào chạy đến trong đan điền của ta?

- Ha hã, ngươi không cần hỏi. Tiểu tử, ta hỏi ngươi, ngươi tới nơi này là tìm kiếm bảo bối trong Tiểu Lôi Âm Tự đi sao? Ta nói cho ngươi, ngươi phải thất vọng, trong Tiểu Lôi Âm Tự địa cung không có bảo bối gì cả!

- Không có bảo bối, không đúng, ngươi không phải là một bảo bối sao?

- Mẹ nó, ta không phải thuộc về Tiểu Lôi Âm Tự!

Thanh Đăng chi linh nói rằng, ngữ khí có chút phiền muộn:

- Tiểu Lôi Âm Tự địa cung không phải nơi dùng để cất bảo bối, mà là nơi dùng để trấn áp ác linh. Tiểu Lôi Âm Tự sở dĩ bị Yêu tộc công kích, cũng bởi vì trấn áp quá nhiều ác linh. Khiến nhiều người tức giận. Các lộ Yêu Vương liên hợp, công hãm Tiểu Lôi Âm Tự, ác linh trong địa cung này cũng bị phóng xuất hết thảy!

- Nói cách khác, trừ ngươi ra, ta là một chút lợi ích cũng không chiếm được?

- Không khác là mấy đâu!

Thanh Đăng chi linh thẳng thắn nói:

- Đương nhiên, nếu như người muốn nói bảo bối, Thanh Đăng này có thể được cho là một, bất quá đối với người tác dụng không lớn. Được rồi, không nên nhiều lời vô ích, mau mang ta ra ngoài đi, ta ở đây chính là đã chán muốn chết rồi!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

547. Chương 543: Thanh Đăng Cổ Phật. (3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 543: Thanh Đăng Cổ Phật. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Muốn đi ra ngoài. Cũng không dễ dàng như vậy a!

Tiểu Báo Tử cười nói:

- Chúng ta đến địa cung này chính là vì tìm kiếm lợi ích, hơn nữa đã vì nó nỗ lực trả đại giới, nếu không chiếm được chỗ tốt, hai người bọn họ sẽ không dễ dàng rời khỏi. Bọn họ không rời khỏi, ta cũng không được rời khỏi a.

- Ta không phải cùng người nói rồi sao? Nơi này thực không có chỗ tốt gì cả, chỗ tốt lớn nhất đã bị người lấy. Nếu như các người thật muốn kiếm chỗ tốt, vậy thì như người vừa nói, mang phật tượng trở về. Phật tượng này nguyên bản là làm làm trấn áp trận nhãn. Chất liệu dùng là Thái Ất La Huyền Kim, là tài liệu luyện khí tốt nhất, bất quá chính là quá nặng, đại khái có mấy trăm nghìn cân đi sao!

- Cái gì? Mấy trăm nghìn cân? Điều đó không có khả năng Điều đó không có khả năng, thể tích nhỏ như vậy, trọng lượng lớn như thế. Địa cung này sao có thể chịu được.

- Người gốc a, trận nhãn tự nhiên có chỗ huyền diệu. Người nhìn kỹ, phật tượng này đặt trên mặt đất đúng không?

- Sai a, phật tượng này hình như không phải đặt trên mặt đất.

Lão Kim Kê mở miệng, chỉ vào phật tượng:

- Các người nhìn, phật tượng hình như là huyền phù!

- Lại có chuyện này?

Tiểu Báo Tử kêu lên, vẻ mặt kinh ngạc, tiến sát vào phật tượng, trong lòng lại nói:

- Tới gần không nguy hiểm đi sao?

- Đây chỉ là vật chết mà thôi nào có nguy hiểm gì!

Trong giọng nói Thanh Đăng chỉ linh trần ngập coi thường.

- Cần thận!

Có vết xe đổ của Lạc Hải Vân, Lão Kim Kê nhắc nhở.

- Không có việc gì!

Tiểu Báo Tử nói, bất quá cũng không có trực tiếp đưa tay sờ phật tượng, mà là lấy ra Bích Du Kiếm, gõ lên phật tượng hai cái, kiếm đập lên phật tượng phát ra thanh âm leng keng, giống như gõ lên kim loại.

- Hình như không có vấn đề gì!

Tiểu Báo Tử thu Bích Du Kiếm, đi tới trước phật tượng phật tượng, hai tay nâng phật tượng lên.

- Ách!

phát ra hai tiếng, mạnh mẽ nhắc lên.

- Ca!

Một tiếng vang nhỏ, sau đó là một tiếng gọi.

- Tiểu Báo Tử, thế nào?

- Mẹ nó, cái này quá nặng, cổ sức như vậy cũng bó tay!

Tiểu Báo Tử vịn vào thắt lưng, khập khiễng lui vài bước.

Sắc mặt Lão Kim Kê và Lạc Hải Vân nhất thời trở nên quái dị, cũng không có nói nữa, Lão Kim Kê thì tại Tiểu Báo Tử lui ra phía sau, tiến lên thử, gật đầu nói:

- Ủm, thứ này thật sự là quá nặng, muốn mang đi không dễ dàng a!

- Lẽ nào chúng ta đến tay không!

Lạc Hải Vân nhất thời cấp bách.

- Chúng ta lại cẩn thận tìm một lần, xem có gì không!

Lão Kim Kê minh bạch tâm tình của Lạc Hải Vân. Bất quá hắn cũng rất bất đắc dĩ, trong địa cung này liếc mắt liền có thể đem mọi vật nhìn rõ ràng, hắn là bát phẩm cường giả, Linh Giác nhạy cảm vô cùng. Trong địa cung chỉ cần có ba động dị thường nào liền không thể giấu được hắn. Do đó, ngoài Thanh Đăng quỷ dị kia, trong địa cung này không còn dị thường gì cả. Vô luận tìm kiếm thêm bao nhiêu lần cũng tuyệt không có thu hoạch gì quá lớn. Trừ phi thật có thể thật có thể đem phật tượng kia mang đi.

Hắn cũng nhìn ra, phật tượng này không phải dùng chất liệu bình thường làm ra.

Ngọn Thanh Đăng này chính là một Thuần Dương pháp khí, có hy vọng tiến hóa thành tiên khí. Tiểu Báo Tử hưng phấn một phen, thế nhưng còn không đợi được hắn hoàn toàn hưng phấn. Thanh Đăng nguyên linh đã gọi cho hắn một chậu nước lạnh, bởi vì nguyên linh của đại yêu và nguyên linh do Đâu Suất Hỏa hỏa tự hành sinh ra đã dung hợp, linh tính mất hết, thành một kiện pháp khí.

Loại tâm tình thay đổi nhanh chóng này khiến hắn cảm thấy thập phần căm tức. Bất quá có căm tức cũng vô ích, hắn căn bản không biết nên đối phó với Thanh Đăng nguyên linh ẩn trong thân thể của mình như thế nào.

- Người cũng dừng quá mức chán nản. Thanh Đăng này đã mất đi linh tính, còn lại chút Đâu Suất Hỏa hỏa chủng hữu dụng, đối với người mà nói cũng không nhất định là một chuyện xấu!

Thanh Đăng nguyên linh kia nói:

- Cứ như vậy, người càng dễ đem Đâu Suất Hỏa này tinh luyện ra, một lần nữa làm tài liệu Thuần Dương pháp khí.

- Ý của người là để ta luyện chế Thuần Dương pháp khí?

Tiểu Báo Tử phẳng phất như nghe được một chuyện cười lớn:

- Người cho là pháp khí dễ luyện chế như vậy sao?

- Người cho là pháp khí rất khó luyện chế sao?

Thanh Đăng nguyên linh ha ha cười nói:

- Đối với ta đơn giản nhất chính là luyện khí, không cần động não nhất cũng là luyện khí, người một thân Tiên Thiên Huyền Hỏa, tu luyện nội khí thuộc tính Thuần Dương, vốn là người luyện khí thích hợp nhất.

Chỉ cần người nguyên ý, tài liệu sung túc, tùy thời đều có thể luyện chế ra bảy tám kiện Thuần Dương pháp khí!

- Người hiểu được luyện khí?

Tiểu Báo Tử trong lòng khẽ động, có chút do dự hỏi.

Luyện khí chỉ pháp tại hiện thể sớm đã thành thất truyền. Những môn phiệt nghìn năm, cao môn đại phái kia thỉnh thoảng cũng có một hai lão quái vật hiểu được luyện khí. Tối đa cũng chỉ có thể luyện chế ra một ít pháp khí cấp bậc thông linh mà thôi. Ngẫu nhiên cũng luyện ra pháp khí nhập huyền đã là cực may mắn. Luyện khí chỉ pháp đã theo Thiên Địa nguyên khí xói mòn, thiên tài địa bảo lẽ đã sớm biến mất. Bất quá Thanh Đăng nguyên linh này vốn là Thượng Cổ đại yêu, hiểu được luyện khí chỉ pháp cũng không kỳ quái.

- Luyện khí là sở trường của Yêu tộc ta, ta đương nhiên hiểu được!

Thanh Đăng nguyên linh cười nói:

- Bất quá, bất kỳ sự tình gì cũng đều có giá của nó, ta có thể dạy người luyện khí, nhưng người cũng phải cho ta chỗ tốt mới được!

- Chỗ tốt gì?

- Ta cần một tấm thân thể!

- Thân thể?

Nghe hai chữ này, trong lòng Tiểu Báo Tử một trận lạnh lẽo:

- Người muốn loại thân thể gì? Ta tìm cho người!

- Cái này không vội!

Thanh Đăng nguyên linh nói:

- Ta ở trong Thanh Đăng thời gian quá dài, sớm đã thành cùng Thanh Đăng này hợp làm một, căn bản là không thể rời khỏi. Hiện tại cho dù tìm được thân thể thích hợp cũng không làm ra chuyện gì!

- Vậy người không phải nói rầm chó sao?

- Ta cần thời gian để hoàn thiện nguyên linh, thể nhưng ở trong địa cung đáng chết này không thể làm được. Trong không gian độc lập ta cũng vô pháp làm được.

- Vậy ở nơi nào có thể làm được?

- Rời khỏi không gian này, trở lại thế giới hiện thực.

- Ở đây Thiên Địa ở bên ngoài nồng hậu a, có thể người không biết, thế giới bên ngoài đã không giống các người trước kia. So với trong Cổ Khư Thiên Địa nguyên khí tuy rằng kém thời kỳ Thượng Cổ. Nhưng lại nồng hậu gấp chục lần thế giới bên ngoài. Nếu như người cần Thiên Địa nguyên khí đến bổ sung nguyên linh, ta thấy người vẫn nên ở lại đây là hơn.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

548. Chương 543: Thanh Đăng Cổ Phật. (3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 543: Thanh Đăng Cổ Phật. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Muốn đi ra ngoài. Cũng không dễ dàng như vậy a!

Tiểu Báo Tử cười nói:

- Chúng ta đến địa cung này chính là vì tìm kiếm lợi ích, hơn nữa đã vì nó nỗ lực trả đại giới, nếu không chiếm được chỗ tốt, hai người bọn họ sẽ không dễ dàng rời khỏi. Bọn họ không rời khỏi, ta cũng không được rời khỏi a.

- Ta không phải cùng người nói rồi sao? Nơi này thực không có chỗ tốt gì cả, chỗ tốt lớn nhất đã bị người lấy. Nếu như các người thật muốn kiếm chỗ tốt, vậy thì như người vừa nói, mang phật tượng trở về. Phật tượng này nguyên bản là làm làm trấn áp trận nhân. Chất liệu dùng là Thái Ất La Huyền Kim, là tài liệu luyện khí tốt nhất, bất quá chính là quá nặng, đại khái có mấy trăm nghìn cân đi sao!

- Cái gì? Mấy trăm nghìn cân? Điều đó không có khả năng! Điều đó không có khả năng, thể tích nhỏ như vậy, trọng lượng lớn như thế. Địa cung này sao có thể chịu được.

- Người gốc a, trận nhân tự nhiên có chỗ huyền diệu. Người nhìn kỹ, phật tượng này đặt trên mặt đất đúng không?

- Sai a, phật tượng này hình như không phải đặt trên mặt đất.

Lão Kim Kê mở miệng, chỉ vào phật tượng:

- Các người nhìn, phật tượng hình như là huyền phù!

- Lại có chuyện này?

Tiểu Báo Tử kêu lên, vẽ mặt kinh ngạc, tiến sát vào phật tượng, trong lòng lại nói:

- Tôi gần không nguy hiểm đi sao?

- Đây chỉ là vật chết mà thôi nào có nguy hiểm gì!

Trong giọng nói Thanh Đăng chỉ linh tràn ngập coi thường.

- Cẩn thận!

Có vết xe đổ của Lạc Hải Vân, Lão Kim Kê nhắc nhở.

- Không có việc gì!

Tiểu Báo Tử nói, bất quá cũng không có trực tiếp đưa tay sờ phật tượng, mà là lấy ra Bích Du Kiếm, gõ lên phật tượng hai cái, kiếm đập lên phật tượng phát ra thanh âm leng keng, giống như gõ lên kim loại.

- Hình như không có vấn đề gì!

Tiểu Báo Tử thu Bích Du Kiếm, đi tới trước phật tượng phật tượng, hai tay nâng phật tượng lên.

- Ách!

phát ra hai tiếng, mạnh mẽ nhắc lên.

- Ca!

Một tiếng vang nhỏ, sau đó là một tiếng gọi.

- Tiểu Báo Tử, thế nào?

- Mẹ nó, cái này quá nặng, cố sức như vậy cũng bó tay!

Tiểu Báo Tử vịn vào thắt lưng, khập khiễng lui vài bước.

Sắc mặt Lão Kim Kê và Lạc Hải Vân nhất thời trở nên quái dị, cũng không có nói nữa, Lão Kim Kê thì tại Tiểu Báo Tử lui ra phía sau, tiến lên thử, gật đầu nói:

- Ủm, thứ này thật sự là quá nặng, muốn mang đi không dễ dàng a!

- Lẽ nào chúng ta đến tay không!

Lạc Hải Vân nhất thời cấp bách.

- Chúng ta lại cẩn thận tìm một lần, xem có gì không!

Lão Kim Kê minh bạch tâm tình của Lạc Hải Vân. Bất quá hắn cũng rất bất đắc dĩ, trong địa cung này liếc mắt liền có thể đem mọi vật nhìn rõ ràng, hắn là bát phẩm cường giả, Linh Giác nhạy cảm vô cùng. Trong địa cung chỉ cần có ba động dị thường nào liền không thể giấu được hắn. Do đó, ngoài Thanh Đăng quỷ dị kia, trong địa cung này không còn dị thường gì cả. Vô luận tìm kiếm thêm bao nhiêu lần cũng tuyệt không có thu hoạch gì quá lớn. Trừ phi thật có thể thật có thể đem phật tượng kia mang đi.

Hắn cũng nhìn ra, phật tượng này không phải dùng chất liệu bình thường làm ra.

Ngọn Thanh Đăng này chính là một Thuần Dương pháp khí, có hy vọng tiến hóa thành tiên khí. Tiểu Báo Tử hưng phấn một phen, thế nhưng còn không đợi được hắn hoàn toàn hưng phấn. Thanh Đăng nguyên linh đã gọi cho hắn một chậu nước lạnh, bởi vì nguyên linh của đại yêu và nguyên linh do Đâu Suất Hỏa hỏa tự hành sinh ra đã dung hợp, linh tính mất hết, thành một kiện pháp khí.

Loại tâm tình thay đổi nhanh chóng này khiến hắn cảm thấy thập phần căm tức. Bất quá có căm tức cũng vô ích, hắn căn bản không biết nên đối phó với Thanh Đăng nguyên linh ẩn trong thân thể của mình như thế nào.

- Người cũng đừng quá mức chán nản. Thanh Đăng này đã mất đi linh tính, còn lại chút Đâu Suất Hỏa hỏa chủng hữu dụng, đối với người mà nói cũng không nhất định là một chuyện xấu!

Thanh Đăng nguyên linh kia nói:

- Cứ như vậy, người càng dễ đem Đâu Suất Hỏa này tinh luyện ra, một lần nữa làm tài liệu Thuần Dương pháp khí.

- Ý của người là để ta luyện chế Thuần Dương pháp khí?

Tiểu Báo Tử phảng phất như nghe được một chuyện cười lớn:

- Người cho là pháp khí dễ luyện chế như vậy sao?

- Người cho là pháp khí rất khó luyện chế sao?

Thanh Đăng nguyên linh ha ha cười nói:

- Đối với ta đơn giản nhất chính là luyện khí, không cần động não nhất cũng là luyện khí, người một thân Tiên Thiên Huyền Hỏa, tu luyện nội khí thuộc tính Thuần Dương, vốn là người luyện khí thích hợp nhất. Chỉ cần người nguyện ý, tài liệu sung túc, tùy thời đều có thể luyện chế ra bảy tám kiện Thuần Dương pháp khí!

- Người hiểu được luyện khí?

Tiểu Báo Tử trong lòng khẽ động, có chút do dự hỏi.

Luyện khí chỉ pháp tại hiện thế sớm đã thành thất truyền. Những môn phiệt nghìn năm, cao môn đại phái kia thỉnh thoảng cũng có một hai lão quái vật hiểu được luyện khí. Tối đa cũng chỉ có thể luyện chế ra một ít pháp khí cấp bậc thông linh mà thôi. Ngẫu nhiên cũng luyện ra pháp khí nhập huyền đã là cực may mắn. Luyện khí chỉ pháp đã theo Thiên Địa nguyên khí xói mòn, thiên tài địa bảo lẽ đã sớm biến mất. Bất quá Thanh Đăng nguyên linh này vốn là Thượng Cổ đại yêu, hiểu được luyện khí chỉ pháp cũng không kỳ quái.

- Luyện khí là sở trường của Yêu tộc ta, ta đương nhiên hiểu được!

Thanh Đăng nguyên linh cười nói:

- Bất quá, bất kỳ sự tình gì cũng đều có giá của nó, ta có thể dạy người luyện khí, nhưng người cũng phải cho ta chỗ tốt mới được!

- Chỗ tốt gì?

- Ta cần một tấm thân thể!

- Thân thể?

Nghe hai chữ này, trong lòng Tiểu Báo Tử một trận lạnh lẽo:

- Người muốn loại thân thể gì? Ta tìm cho người!

- Cái này không vội!

Thanh Đăng nguyên linh nói:

- Ta ở trong Thanh Đăng thời gian quá dài, sớm đã thành cùng Thanh Đăng này hợp làm một, căn bản là không thể rời khỏi. Hiện tại cho dù tìm được thân thể thích hợp cũng không làm ra chuyện gì!

- Vậy người không phải nói răm chó sao?

- Ta cần thời gian để hoàn thiện nguyên linh, thể nhưng ở trong địa cung đáng chết này không thể làm được. Trong không gian độc lập ta cũng vô pháp làm được.

- Vậy ở nơi nào có thể làm được?

- Rời khỏi không gian này, trở lại thế giới hiện thực.

- Ở đây Thiên Địa ở bên ngoài nòng hậu a, có thể người không biết, thế giới bên ngoài đã không giống các người trước kia. So với trong Cổ Khư Thiên Địa nguyên khí tuy rằng kém thời kỳ Thượng Cổ. Nhưng lại nòng hậu gấp chục lần thế giới bên ngoài. Nếu như người cần Thiên Địa nguyên khí đến bổ sung nguyên linh, ta thấy người vẫn nên ở lại đây là hơn.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

549. Chương 544: Thông Thiên Pháp Nhãn. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 544: Thông thiên pháp nhãn. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Bên ngoài Thiên Địa nguyên khí đã trở nên yếu kém như vậy sao?

Thanh Đăng nguyên linh hiển nhiên thật không ngờ sẽ có loại chuyện này, có chút ngoài ý muốn hỏi.

- Đúng, chính là yếu kém như vậy, không bằng một phần mười ở đây.

- Vậy cũng không có cách nào, ở đây nguyên khí sung túc, thể nhưng lại thiếu hai loại tối then chốt.

- Cái gì?

- Nhật Nguyệt tinh hoa và Cửu Thiên Lô Đình Chi Khí a!

Thanh Đăng nguyên linh nói:

- Hai loại này mới là nguyên khí tối then chốt trong thiên địa. Những nguyên khí khác nhiều một chút, thiếu một ít cũng không quan trọng. Ta muốn thoát khỏi Thanh Đăng, phải có hai loại nguyên khí này!

- Nói cách khác, người muốn ta mang người đi ra ngoài, hấp thu Nhật Nguyệt tinh hoa và Cửu Thiên Lô Đình Chi Khí, bổ toàn nguyên linh. Ta lại giúp người tìm một tấm thân thể, để người rời khỏi Thanh Đăng phải không?

- Thông minh!

Thanh Đăng nguyên linh cười không ngừng, bỗng nhiên nói:

- Thế giới bên ngoài thực đã túng quẫn đến trình độ này rồi sao? Các người ngay cả đồ bỏ cũng muốn?

- Đồ bỏ, chúng ta nhặt những đồ bỏ này, đem tới hiện thế đều là thiên tài địa bảo chân chính a!

Tiểu Báo Tử cười khỏ nói.

Đang khi nói chuyện, bỗng nhiên nghe được bên tai truyền đến tiếng kêu hưng phấn của Lạc Hải Vân:

- Các người xem, ta tìm được một kiện pháp khí hoàn chỉnh!

Vừa ngừng đầu, thấy Lạc Hải Vân đang giơ một kiện pháp khí hình thoi lên.

- Pháp khí này chỉ ít là cấp bậc nhập huyền, tuy rằng linh tính mất hết, thế nhưng lại thập phần hoàn chỉnh, chỉ cần trở lại hảo hảo tế luyện một phen là có thể sử dụng được.

- Vậy thì chúc mừng người, báo thù có hi vọng!

Tiểu Báo Tử cười nói bỗng nhiên thần sắc hấn biến đổi, dưới chân hầu như đồng thời truyền đến một trận rung động rất nhỏ.

- Đây là...

- Không xong, đi nhanh, cửa vào không gian Tiểu Lôi Âm Tự đang biến mất, nếu không đi, sẽ cùng không gian này biến mất trong hư không vô tận.

Xa xa, đồng dạng cũng truyền đến một trận kinh hô, Tiểu Báo Tử và Lão Kim Kê, Lạc Hải Vân đưa mắt nhìn nhau, hầu như đồng thời phóng người, bay về phía bọn họ tiến vào.

Cổ Khư phiêu đảng trong hư không, có đôi khi dừng lại một nơi một đoạn thời gian, sau đó tiếp tục phiêu đảng. Những địa phương Cổ Khư dừng lại này, có một số là sâu trong hư không, có số lại là ngẫu nhiên dừng lại bị hiện thế, hoặc cùng hiện thế tương liên. Đây đều là sự tình cực kỳ ngẫu nhiên. Thế nhưng có một số cũng có thể khẳng định, đó chính là Cổ Khư không có khả năng vĩnh viễn dừng lại tại bất kỳ địa phương nào.

Một Cổ Khư ngẫu nhiên dừng lại tại hiện thế, thời gian cũng không nhất định. Bất quá khi chúng đã bị lực lượng hư không dẫn dắt, chuẩn bị rời khỏi, luôn có một ít dấu hiệu. Đây là tín hiệu cho những người tiến nhập Cổ Khư mau chóng rời khỏi. Khi những dấu hiệu này xuất hiện, phải rời khỏi. Vô luận là ở đây có bao nhiêu thứ tốt, bởi vì nếu người còn không rời khỏi, sẽ bị không gian mang đến trong hư không. Cùng không gian phiêu đảng trong hư không vô tận, muốn trở lại, có trời mới biết là khi nào.

Không thể, tựa như Thanh Đăng chỉ linh này, bị nhốt chính là hơn mười vạn năm. Đợi được Cổ Khư lại một lần nữa hiện thế, người ngay cả xương cốt cũng không tìm được.

Thanh quang liên thiểm, Tiểu Báo Tử và Lão Kim Kê, Lạc Hải Vân đã tiến nhập cô đảo trong Cổ Khư, nhìn nhãn thần hai người đều có chút thất vọng. Đặc biệt Lạc Hải Vân, nỗ lực trả đại giới lớn như vậy, lại chỉ đoạt được một ít thiên tài địa bảo và một kiện Nhập Huyền pháp khí, thật sự là thua thiệt lớn.

Lúc trở lại, xung quanh, thanh quang không ngừng chớp động, năm nhóm người cùng bọn họ tiến nhập Cổ Khư chỉ trở lại bốn nhóm. Hơn nữa trong bốn nhóm, có hai nhóm bị thương, chính là Bái Hỏa Huyền Giáo và Minh Nghĩa Kinh Viện lưỡng cổ thế lực.

Tiểu Báo Tử không có tâm tư để ý bọn họ, trước tiên rời khỏi cô đảo, về phần những người khác tại cô đảo làm cái gì, là chuyện không liên quan tới bọn họ.

Khi rời khỏi, Tiểu Báo Tử tận mắt thấy Cổ Khư huyền phù giữa không trung kia bị hút vào dòng xoáy lớn màu đen, biến mất không thấy. Hấn nhin không được run rẩy một chút.

Đi theo phía sau Lão Kim Kê và Lạc Hải Vân cũng không quay đầu lại.

Nơi này là ở chỗ sâu trong Đông Hải tựa như khi đi vào, muốn đi ra ngoài, cũng phải bay rất lâu.

Trong lòng Tiểu Báo Tử lo lắng sự tình trong phong địa của bản thân. Trên người lại thêm một ngọn Thanh Đăng cổ quái tự nhiên là không muốn làm mất thời gian tại Đông Hải, liền cùng Lão Kim Kê cáo biệt một tiếng rồi ngự kiếm rời đi.

Bích Du Kiếm của hắn chính là Địa giai phi kiếm, Nhập Huyền pháp khí. Hơn nữa lại tu luyện Thanh Ngọc Kiền Nguyên Công, bên trong ẩn chứa Lôi Điện chân ý cường đại. Tốc độ so với cương khí phi hành bình thường phải nhanh gấp mấy lần. Chỉ ở giữa không trung xẹt qua một đạo bích sắc cầu vòng. Trong chớp mắt đã biến mất trong mắt hai người.

- Tốc độ thật nhanh a, Lão Kim Kê, Ki Thủy Báo này chẳng lẽ là người của Kim Quang Động?

Lão Kim Kê cười vỗ vỗ vai hắn:

- Quy củ của Tiên Cung, người cũng biết, chuyện này ta không thể nói được a!

- Minh bạch, minh bạch!

Lạc Hải Vân vội vàng gạt đầu, không hề hỏi về sự tình của Tiểu Báo Tử.

Tiểu Báo Tử ngự kiếm tốc độ nhanh kinh người, hắn và Lão Kim Kê cùng Lạc Hải Vân tiến nhập Đông Hải, đến cô đảo kia dùng thời gian vài ngày. Hiện tại phóng mở tốc độ, không hề bận tâm hai người, rời khỏi Đông Hải chỉ dùng thời gian nửa ngày.

Đây là lần đầu tiên hắn tự học thành phi kiếm tới nay, phóng mở tốc độ phi hành. Chỉ cảm thấy toàn thân thư sướng vô cùng, một lần dùng phi kiếm thứ phá không gian, cảm giác đó thật là sướng khoái tới cực điểm.

- Tiểu tử, kiếm chế chút đi, phi kiếm này của người chỉ là Nhập Huyền pháp khí, có phi nữa cũng không nhanh đến mức đó. Chút tốc độ ấy đã khiến người hưng phấn như vậy, thực sự là không có tiền đồ.

- Hừ, thứ tốt đều bị bọn tu sĩ Thượng Cổ các người cướp đi. Tại hiện thế có thể làm được như ta, có một kiện Nhập Huyền pháp khí đã cảm tạ trời đất rồi. Ta đương nhiên hưng phấn, người có bản lĩnh hiện tại cũng lấy cho ta một kiện đi a!

- Ha hã, người nói cũng có đạo lý, hiện tại Thiên Địa nguyên khí thật sự là quá loãng. Thật đúng là không thích ứng a!

- Vậy thì ít lời đi!

Tiểu Báo Tử phần nộ nói, bị Thanh Đăng chi linh này vừa nói như vậy, trong khoảng thời gian ngắn cũng phá mất hứng thú phi hành.

- Phi kiếm này của người chất liệu không tồi, đáng tiếc người tu luyện không đúng cách, nếu như tu luyện tốt mà nói, phi kiếm này chỉ ít là một thanh Thuần Dương phi kiếm!

Tiểu Báo Tử nghe trong mắt sáng ngời, Thuần Dương phi kiếm?

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

550. Chương 544: Thông Thiên Pháp Nhân. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 544: Thông thiên pháp nhân. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Bên ngoài Thiên Địa nguyên khí đã trở nên yếu kém như vậy sao?

Thanh Đăng nguyên linh hiển nhiên thật không ngờ sẽ có loại chuyện này, có chút ngoài ý muốn hỏi.

- Đúng, chính là yếu kém như vậy, không bằng một phần mười ở đây.
- Vậy cũng không có cách nào, ở đây nguyên khí sung túc, thế nhưng lại thiếu hai loại tối then chốt.
- Cái gì?
- Nhật Nguyệt tinh hoa và Cửu Thiên Lôì Đình Chi Khí a!

Thanh Đăng nguyên linh nói:

- Hai loại này mới là nguyên khí tối then chốt trong thiên địa. Những nguyên khí khác nhiều một chút, thiếu một ít cũng không quan trọng. Ta muốn thoát khỏi Thanh Đăng, phải có hai loại nguyên khí này!
- Nói cách khác, người muốn ta mang người đi ra ngoài, hấp thu Nhật Nguyệt tinh hoa và Cửu Thiên Lôì Đình Chi Khí, bỏ toàn nguyên linh. Ta lại giúp người tìm một tấm thân thể, để người rời khỏi Thanh Đăng phải không?
- Thông minh!

Thanh Đăng nguyên linh cười không ngừng, bỗng nhiên nói:

- Thế giới bên ngoài thực đã túng quẫn đến trình độ này rồi sao? Các người ngay cả đồ bỏ cũng muốn?
- Đồ bỏ, chúng ta nhặt những đồ bỏ này, đem tới hiện thế đều là thiên tài địa bảo chân chính a!

Tiểu Báo Tử cười khổ nói.

Đang khi nói chuyện, bỗng nhiên nghe được bên tai truyền đến tiếng kêu hưng phấn của Lạc Hải Vân:

- Các người xem, ta tìm được một kiện pháp khí hoàn chỉnh!

Vừa ngừng đầu, thấy Lạc Hải Vân đang giơ một kiện pháp khí hình thoi lên.

- Pháp khí này chỉ ít là cấp bậc nhập huyền, tuy rằng linh tính mất hết, thế nhưng lại thập phần hoàn chỉnh, chỉ cần trở lại hảo hảo tế luyện một phen là có thể sử dụng được.
- Vậy thì chúc mừng người, báo thù có hi vọng!

Tiểu Báo Tử cười nói bỗng nhiên thần sắc hẩn biến đổi, dưới chân hầu như đồng thời truyền đến một trận rung động rất nhỏ.

- Đây là...

- Không xong, đi nhanh, cửa vào không gian Tiểu Lôì Âm Tự đang biến mất, nếu không đi, sẽ cùng không gian này biến mất trong hư không vô tận.

Xa xa, đồng dạng cũng truyền đến một trận kinh hô, Tiểu Báo Tử và Lão Kim Kê, Lạc Hải Vân đưa mắt nhìn nhau, hầu như đồng thời phóng người, bay về phía bọn họ tiến vào.

Cổ Khư phiêu đảng trong hư không, có đôi khi dừng lại một nơi một đoạn thời gian, sau đó tiếp tục phiêu đảng. Những địa phương Cổ Khư dừng lại này, có một số là sâu trong hư không, có số lại là ngẫu nhiên dừng lại bị hiện thế, hoặc cùng hiện thế tương liên. Đây đều là sự tình cực kỳ ngẫu nhiên. Thế nhưng có một số cũng có thể khẳng định, đó chính là Cổ Khư không có khả năng vĩnh viễn dừng lại tại bất kỳ địa phương nào.

Một Cổ Khư ngẫu nhiên dừng lại tại hiện thế, thời gian cũng không nhất định. Bất quá khi chúng đã bị lực lượng hư không dẫn dắt, chuẩn bị rời khỏi, luôn có một ít dấu hiệu. Đây là tín hiệu cho những người tiến nhập Cổ Khư mau chóng rời khỏi. Khi những dấu hiệu này xuất hiện, phải rời khỏi. Vô luận là ở đây có bao nhiêu thứ tốt, bởi vì nếu người còn không rời khỏi, sẽ bị không gian mang đến trong hư không. Cùng không gian phiêu đảng trong hư không vô tận, muốn trở lại, có trời mới biết là khi nào.

Không thể, tựa như Thanh Đăng chi linh này, bị nhốt chính là hơn mười vạn năm. Đợi được Cổ Khư lại một lần nữa hiện thế, người ngay cả xương cốt cũng không tìm được.

Thanh quang liên thiểm, Tiểu Báo Tử và Lão Kim Kê, Lạc Hải Vân đã tiến nhập cô đảo trong Cổ Khư, nhìn nhân thần hai người đều có chút thất vọng. Đặc biệt Lạc Hải Vân, nỗ lực trả đại giới lớn như vậy, lại chỉ đoạt được một ít thiên tài địa bảo và một kiện Nhập Huyền pháp khí, thật sự là thua thiệt lớn.

Lúc trở lại, xung quanh, thanh quang không ngừng chớp động, năm nhóm người cùng bọn họ tiến nhập Cổ Khư chỉ trở lại bốn nhóm. Hơn nữa trong bốn nhóm, có hai nhóm bị thương, chính là Bái Hỏa Huyền Giáo và Minh Nghĩa Kinh Viện lưỡng cổ thể lực.

Tiểu Báo Tử không có tâm tư để ý bọn họ, trước tiên rời khỏi cô đảo, về phần những người khác tại cô đảo làm cái gì, là chuyện không liên quan tới bọn họ.

Khi rời khỏi, Tiểu Báo Tử tận mắt thấy Cổ Khư huyền phù giữa không trung kia bị hút vào dòng xoáy lớn màu đen, biến mất không thấy. Hắn nhìn không được run rẩy một chút.

Đi theo phía sau Lão Kim Kê và Lạc Hải Vân cũng không quay đầu lại.

Nơi này là ở chỗ sâu trong Đông Hải tựa như khi đi vào, muốn đi ra ngoài, cũng phải bay rất lâu.

Trong lòng Tiểu Báo Tử lo lắng sự tình trong phong địa của bản thân. Trên người lại thêm một ngọn Thanh Đăng cổ quái tự nhiên là không muốn làm mất thời gian tại Đông Hải, liền cùng Lão Kim Kê cáo biệt một tiếng rồi ngự kiếm rời đi.

Bích Du Kiếm của hắn chính là Địa giai phi kiếm, Nhập Huyền pháp khí. Hơn nữa lại tu luyện Thanh Ngọc Kiền Nguyên Công, bên trong ẩn chứa Lôi Điện chân ý cường đại. Tốc độ so với cương khí phi hành bình thường phải nhanh gấp mấy lần. Chỉ ở giữa không trung xẹt qua một đạo bích sắc cầu vòng. Trong chớp mắt đã biến mất trong mắt hai người.

- Tốc độ thật nhanh a, Lão Kim Kê, Ki Thủy Báo này chẳng lẽ là người của Kim Quang Động?

Lão Kim Kê cười vỗ vỗ vai hắn:

- Quy củ của Tiên Cung, người cũng biết, chuyện này ta không thể nói được a!

- Minh bạch, minh bạch!

Lạc Hải Vân vội vàng gật đầu, không hề hỏi về sự tình của Tiểu Báo Tử.

Tiểu Báo Tử ngự kiếm tốc độ nhanh kinh người, hắn và Lão Kim Kê cùng Lạc Hải Vân tiến nhập Đông Hải, đến cô đảo kia dùng thời gian vài ngày. Hiện tại phóng mở tốc độ, không hề bận tâm hai người, rời khỏi Đông Hải chỉ dùng thời gian nửa ngày.

Đây là lần đầu tiên hắn tự học thành phi kiếm tới nay, phóng mở tốc độ phi hành. Chỉ cảm thấy toàn thân thư sướng vô cùng, một lần dùng phi kiếm thứ phá không gian, cảm giác đó thật là sướng khoái tới cực điểm.

- Tiểu tử, kiếm chế chút đi, phi kiếm này của ngươi chỉ là Nhập Huyền pháp khí, có phi nữa cũng không nhanh đến mức đó. Chút tốc độ ấy đã khiến ngươi hưng phấn như vậy, thực sự là không có tiền đồ.

- Hừ, thứ tốt đều bị bọn tu sĩ Thượng Cổ các người cướp đi. Tại hiện thế có thể làm được như ta, có một kiện Nhập Huyền pháp khí đã cảm tạ trời đất rồi. Ta đương nhiên hưng phấn, ngươi có bản lĩnh hiện tại cũng lấy cho ta một kiện đi a!

- Ha ha, ngươi nói cũng có đạo lý, hiện tại Thiên Địa nguyên khí thật sự là quá loãng. Thật đúng là không thích ứng a!

- Vậy thì ít lời đi!

Tiểu Báo Tử phần nộ nói, bị Thanh Đăng chỉ linh này vừa nói như vậy, trong khoảng thời gian ngắn cũng phá mất hứng thú phi hành.

- Phi kiếm này của ngươi chất liệu không tồi, đáng tiếc ngươi tu luyện không đúng cách, nếu như tu luyện tốt mà nói, phi kiếm này chỉ ít là một thanh Thuần Dương phi kiếm!

Tiểu Báo Tử nghe trong mắt sáng ngời, Thuần Dương phi kiếm?

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

551. Chương 545: Thông Thiên Pháp Nhân. (2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 545: Thông thiên pháp nhân. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Đây là cái khái niệm gì?

Cho dù là ở Trung Cổ thời đại, kiếm tu hoành pháp thiên hạ cũng không có mấy thanh Thuần Dương phi kiếm a!

Phi kiếm tứ giai, thiên địa huyền hoàng, cho dù là Thiên Giai phi kiếm cũng chỉ là một kiện Nhập Huyền pháp khí. Còn Thuần Dương phi kiếm lại là thứ những đại kiếm tu môn phái kia dùng để trấn áp số mệnh, khả ngộ bất khả cầu a!

- Người là nói, phi kiếm của ta có tiềm chất làm thành Thuần Dương phi kiếm?

- Ý ta nói là bởi vì người luyện không đúng cách, làm hỏng chất liệu của phi kiếm này!

Thanh Đăng chỉ linh tức giận nói.

- Ta nghĩ đã không sai!

Tiểu Báo Tử cũng chẳng thêm để ý nói:

- Ở nơi này nào có nhiều Thuần Dương pháp khí như vậy a, có một hai kiện pháp khí đã là không kém rồi!

- Nói cũng đúng, thế giới hiện tại thay đổi quá lớn!

Thanh Đăng chỉ linh nói:

- Bất quá người nhìn không ra sao? So với trước đây, hiện tại Thiên Địa nguyên khí thật là loãng tới cực điểm. Thế nhưng uy lực pháp khí là không hạ thấp. Trong thế giới này, tu luyện so với chúng ta trước đây khó khăn hơn nhiều, trình tự thực lực cũng thấp, pháp khí tác dụng cũng lớn hơn nữa!

- Tuy nói như vậy, thế nhưng thiên tài địa bảo khó tìm a!

- Pháp khí, tiên khí tại tinh không có nhiều. Có một kiện thích hợp với bản thân liền đủ để hoành tảo thiên hạ. Đặc biệt tại thế giới này, tuy rằng người nói thiên tài địa bảo khó tìm, thế nhưng người hiện tại không phải có Đầu Suất Hóa sao? Trên người người còn có Thái Cổ Thực Long Thu yêu hỏa. Chỉ cần tìm được một hai kiện tài liệu, cộng thêm bản lĩnh luyện khí của ta làm ra một kiện Thuần Dương pháp khí thích hợp với người vẫn là không thành vấn đề!

Tiểu Báo Tử nghe chỉ là cười. Lời nói này hoàn toàn là cùng đám cán bộ thông tiền thế nói cho dân chúng nghe, nói thì hay nhưng thực tế thì?

Một hai kiện tài liệu thích hợp, những lời này, đi đâu mà tìm thiên tài địa bảo luyện chế Thuần Dương pháp khí đây?

- Bất quá, người luôn ở trong thân thể ta cũng không phải một chuyện a, đi ra ngoài thôi!

Trong lòng Tiểu Báo Tử khẽ động, nói sang chuyện khác, người này cũng không biết dùng thủ đoạn gì, để Thanh Đăng tiến nhập trong đan điền của mình. Còn nguyên linh hắn thì có thể như thường tiến nhập trong óc mình, khiến hắn thật phần cảm tức.

Cứ như vậy, chính mình ở trước mặt Thanh Đăng chỉ linh sẽ không có bất kỳ bí mật gì đáng nói.

Đây vẫn là chuyện nhỏ, tương lai nếu bản thân tìm được mỹ nữ, thành thân, muốn xếp hình, vậy nhất cử nhất động chẳng phải là cũng bị hấn nhìn thấy sao? Tiểu Báo Tử cũng không có muốn trước mặt người khác biểu diễn loại sự tình này.

- Đi ra, hắc hắc, ta là nghĩ ra được a, bất quá, Thái Cổ Thực Long Thu Huyền Hỏa trong đan điền người đối với Đâu Suất Hỏa bang trợ rất lớn, có thể bỏ toàn Đâu Suất Hỏa. Do đó ta nghĩ vẫn là ở lại đây tương đối tốt!

- Người...

Cơn tức của Tiểu Báo Tử lập tức phát tác, giới thật kẻ này đúng là đem đan điền của mình trở thành nhà, căn cũng căn không được.

- Thế nào tiểu tử, đừng tức giận như vậy. Tức giận sẽ tổn thương thân thể, đặc biệt người tu hành chúng ta, cơn tức vừa đến rất dễ dẫn phát tâm ma. Ta thấy người a, vẫn nên ép cơn giận của mình lại đi sao!

- Ta sẽ không có thói quen ép cơn tức xuống!

Tiểu Báo Tử cười lạnh nói, án hạ kiếm quang, rơi xuống trên mặt đất.

- Ta cũng không tin ta để tên quỷ nhà ngươi lấy không ra.

Tiểu Báo Tử cười lạnh, tìm một chỗ không người yên lặng hoang vắng, tìm một hang động nhỏ tiến vào.

Bằng hữu, ở đây không phải địa phương tốt để tu luyện a, âm khí quá nặng, ta thấy người tu luyện là...a!

Nói còn chưa xong, Thanh Đăng chi linh đã kỳ quái hết lên.

Ẩn thân nhập động, Tiểu Báo Tử liền vận chuyển Hỏa Hồng Tình, Hỏa Hồng Tình là một loại huyết mạch cực kỳ thần diệu, hấn còn chưa có hoàn toàn hiểu rõ ảo diệu của nó. Bất quá hấn lại biết, Hỏa Hồng Tình có tác dụng thu nhiếp thần hồn, Thanh Đăng chi linh này chính là nguyên linh thân thể, cũng là thần hồn cấu thành, Hỏa Hồng Tình hấn là hữu hiệu.

Quả nhiên, Hỏa Hồng Tình một khi vận chuyển, nguyên bản Thanh Đăng chi linh vô luận thế nào cũng không thấy được chân thân liền hiện ra trong mắt hấn.

Đó là một con thanh sắc hồ ly như vượn như yên, cuộn mình tại tâm đèn của Thanh Đăng.

...

- Hừ, người đi ra cho ta!

Trong mắt hồng quang hiện ra, tay trái Tiểu Báo Tử nhắm đan điền của mình hư không một trào.

Một đoàn thanh quang chớp động, Thanh Đăng nguyên bản ở trong đan điền liền bị lôi ra. Bị hấn vững vàng nắm trong tay, mà hoàng sắc hỏa quang lúc ở địa cung đốt bàn tay của Lạc Hải Vân thành tro tàn cũng không có xuất hiện.

Đem Thanh Đăng lăng không nhiếp ra, hồng quang trong mắt Tiểu Báo Tử biến mất, trong tay chín đạo hồng sắc kinh khí đem Thanh Đăng vững vàng cuốn lấy.

Thiên Cầm Cửu Biến, Thương Cưu Trảo!

Cái gọi là Thương Cưu, chính là Cửu Đầu Đểu, chính là yêu cầm nổi danh Thượng Cổ thời đại, lấy ăn âm khí mà sống. Có thể trấn phách hấp hồn, còn Thương Cưu Trảo này muốn đại thành cũng cần lấy sinh linh hồn, phách. Khi luyện thành, tùy tiện một trảo liền có thể đem sinh linh thần hồn trực tiếp từ trong thân thể móc ra. Quả thực là thâm độc lợi hại. Thương Cưu Trảo này thật là quá mức nham hiểm, Tiểu Báo Tử cũng không muốn luyện. Bất quá dùng để trấn áp thần hồn cũng dư dả, dùng Thương Cưu Trảo này chung quy so với dùng Hỏa Hồng Tình mạnh hơn nhiều.

Chính là trong khoảng thời gian ngắn, hấn vận dụng Hỏa Hồng Tình thu lấy thần hồn đã tạo thành ảnh hưởng cực lớn đối với thân thể. Thanh Đăng chi linh thần hồn này cũng không thể so với những a miêu a cầu kia, dễ dàng bị nhiếp ra. Thế nhưng hao phí thật lớn, cũng may hấn còn có Thiên Cầm Cửu Biến.

- Đây là, người làm như thế nào được. Người bắt quá là tu vi Thất phẩm, sao có lực lượng lớn như vậy đem ta lẳng không nhiếp ra, hơn nữa còn đem ta từ tâm đèn nhiếp ra!

Lần này Tiểu Báo Tử không chỉ có đem Thanh Đăng từ trong đan điền nhiếp ra, còn đem Thanh Đăng nguyên linh từ trong tâm đèn nhiếp ra, bị phong tại Thương Cưu Trảo không thể động đây.

- Hừ, hiện thể Thiên Địa nguyên khí rất yếu nhược, tu vi của ta cũng rất kém, bắt quá cũng không phải không thể trị người!

- Không đúng, không đúng, nguyên linh của ta cùng tâm đèn hợp nhất, trừ phi có thủ đoạn phi thường, bằng không tuyệt đối không thể đem ta từ tâm đèn nhiếp ra. Năm đó Tiểu Lô Âm Tự Thiên Long Thiện Xướng cũng làm không được điểm này. Đây không phải thủ đoạn bình thường.

- Người không phải Thượng Cổ đại yêu sao? Thần thông quảng đại, kiến thức rộng rãi, sao lại nhìn không ra ta dùng thủ đoạn gì?

Tiểu Báo Tử vẻ mặt đùa cợt, mấy ngày này, Thanh Đăng chỉ linh tại trước mặt Tiểu Báo Tử lúc nào cũng khoe khoang bản thân chính là Thượng Cổ đại yêu. Thần thông quảng đại, rồi lại giữ kín lai lịch của mình, ngay cả danh tính chân thực cũng không chịu nói ra. Giả vờ cao thâm khiến Tiểu Báo Tử thập phần phản cảm. Luôn luôn nghĩ thẳng nhai này chính là hạng người khoe khoang phù phiếm, hẳn là không có bản lĩnh gì lớn. Hiện tại lại đem hắn từ trong đan điền bắt ra, còn dùng Thương Cưu Trảo lực phong cấm, đối với hắn tự nhiên cũng không nể mặt.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

552. Chương 545: Thông Thiên Pháp Nhân. (2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 545: Thông thiên pháp nhân. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Đây là cái khái niệm gì?

Cho dù là ở Trung Cổ thời đại, kiếm tu hoành phách thiên hạ cũng không có mấy thanh Thuần Dương phi kiếm a!

Phi kiếm tứ giai, thiên địa huyền hoàng, cho dù là Thiên Giai phi kiếm cũng chỉ là một kiện Nhập Huyền pháp khí. Còn Thuần Dương phi kiếm lại là thứ những đại kiếm tu môn phái kia dùng để trấn áp số mệnh, khả ngộ bất khả cầu a!

- Người là nói, phi kiếm của ta có tiềm chất làm thành Thuần Dương phi kiếm?

- Ý ta nói là bởi vì người luyện không đúng cách, làm hỏng chất liệu của phi kiếm này!

Thanh Đăng chỉ linh tức giận nói.

- Ta nghĩ đã không sai!

Tiểu Báo Tử cũng chẳng thèm để ý nói:

- Ở nơi này nào có nhiều Thuần Dương pháp khí như vậy a, có một hai kiện pháp khí đã là không kém rồi!

- Nói cũng đúng, thế giới hiện tại thay đổi quá lớn!

Thanh Đăng chỉ linh nói:

- Bất quá người nhìn không ra sao? So với trước đây, hiện tại Thiên Địa nguyên khí thật là loãng tới cực điểm. Thế nhưng uy lực pháp khí là không hạ thấp. Trong thế giới này, tu luyện so với chúng ta trước đây khó khăn hơn nhiều, trình tự thực lực cũng thấp, pháp khí tác dụng cũng lớn hơn nữa!

- Tuy nói như vậy, thế nhưng thiên tài địa bảo khó tìm a!

- Pháp khí, tiên khí tại tinh không có nhiều. Có một kiện thích hợp với bản thân liền đủ để hoành tảo thiên hạ. Đặc biệt tại thế giới này, tuy rằng người nói thiên tài địa bảo khó tìm, thế nhưng người hiện tại không phải có Đâu Suất Hỏa sao? Trên người người còn có Thái Cổ Thực Long Thu yêu hỏa. Chỉ cần tìm được một hai kiện tài liệu, cộng thêm bản lĩnh luyện khí của ta làm ra một kiện Thuần Dương pháp khí thích hợp với người vẫn là không thành vấn đề!

Tiểu Báo Tử nghe chỉ là cười. Lời nói này hoàn toàn là cùng đám cán bộ thông tiền thế nói cho dân chúng nghe, nói thì hay nhưng thực tế thì?

Một hai kiện tài liệu thích hợp, những lời này, đi đâu mà tìm thiên tài địa bảo luyện chế Thuần Dương pháp khí đây?

- Bất quá, người luôn ở trong thân thể ta cũng không phải một chuyện a, đi ra ngoài thôi!

Trong lòng Tiểu Báo Tử khẽ động, nói sang chuyện khác, người này cũng không biết dùng thủ đoạn gì, để Thanh Đăng tiến nhập trong đan điền của mình. Còn nguyên linh hắc thì có thể như thường tiến nhập trong óc mình, khiến hắc thần phần cảm tức.

Cứ như vậy, chính mình ở trước mặt Thanh Đăng chỉ linh sẽ không có bất kỳ bí mật gì đáng nói.

Đây vẫn là chuyện nhỏ, tương lai nếu bản thân tìm được mỹ nữ, thành thân, muốn xếp hình, vậy nhất cử nhất động chẳng phải là cũng bị hắc thần nhìn thấy sao? Tiểu Báo Tử cũng không có muốn trước mặt người khác biểu diễn loại sự tình này.

- Đi ra, hắc hắc, ta là nghĩ ra được a, bất quá, Thái Cổ Thực Long Thu Huyền Hỏa trong đan điền người đối với Đâu Suất Hỏa bang trợ rất lớn, có thể bổ toàn Đâu Suất Hỏa. Do đó ta nghĩ vẫn là ở lại đây tương đối tốt!

- Người...

Cơn tức của Tiểu Báo Tử lập tức phát tác, giới thật kẻ này đúng là đem đan điền của mình trở thành nhà, căn cứ cũng không được.

- Thế nào tiểu tử, đừng tức giận như vậy. Tức giận sẽ tổn thương thân thể, đặc biệt người tu hành chúng ta, cơn tức vừa đến rất dễ dẫn phát tâm ma. Ta thấy người a, vẫn nên ép cơn giận của mình lại đi sao!

- Ta sẽ không có thói quen ép cơn tức xuống!

Tiểu Báo Tử cười lạnh nói, án hạ kiếm quang, rơi xuống trên mặt đất.

- Ta cũng không tin ta để tên quỷ nhà người lấy không ra.

Tiểu Báo Tử cười lạnh, tìm một chỗ không người yên lặng hoang vắng, tìm một hang động nhỏ tiến vào.

Bằng hữu, ở đây không phải địa phương tốt để tu luyện a, âm khí quá nặng, ta thấy người tu luyện là...a!

Nói còn chưa xong, Thanh Đăng chỉ linh đã kỳ quái hét lên.

Ẩn thân nhập động, Tiểu Báo Tử liền vận chuyển Hỏa Hồng Tinh, Hỏa Hồng Tinh là một loại huyết mạch cực kỳ thần diệu, hắc còn chưa có hoàn toàn hiểu rõ ảo diệu của nó. Bất quá hắc lại biết, Hỏa Hồng Tinh có tác dụng thu nhiếp thần hồn, Thanh Đăng chỉ linh này chính là nguyên linh thân thể, cũng là thần hồn cấu thành, Hỏa Hồng Tinh hắc là hữu hiệu.

Quả nhiên, Hỏa Hồng Tinh một khi vận chuyển, nguyên bản Thanh Đăng chỉ linh vô luận thế nào cũng không thấy được chân thân liền hiện ra trong mắt hắc.

Đó là một con thanh sắc hồ ly như vậy như yên, cuộn mình tại tâm đèn của Thanh Đăng.

...

- Hừ, người đi ra cho ta!

Trong mắt hồng quang hiện ra, tay trái Tiểu Báo Tử nhằm đan điền của mình hư không một trảo.

Một đoàn thanh quang chớp động, Thanh Đăng nguyên bản ở trong đan điền liền bị lôi ra. Bị hấn văng vàng nắm trong tay, mà hoàng sắc hỏa quang lúc ở địa cung đốt bàn tay của Lạc Hải Vân thành tro tàn cũng không có xuất hiện.

Đem Thanh Đăng lẳng không nhiếp ra, hồng quang trong mắt Tiểu Báo Tử biến mất, trong tay chín đạo hồng sắc kinh khí đem Thanh Đăng vững vàng cuốn lấy.

Thiên Cầm Cửu Biến, Thương Cưu Trảo!

Cái gọi là Thương Cưu, chính là Cửu Đầu Điều, chính là yêu cầm nổi danh Thượng Cổ thời đại, lấy ăn âm khí mà sống. Có thể trấn phách hấp hồn, còn Thương Cưu Trảo này muốn đại thành cũng cần lấy sinh linh hồn, phách. Khi luyện thành, tùy tiện một trảo liền có thể đem sinh linh thần hồn trực tiếp từ trong thân thể móc ra. Quả thực là thâm độc lợi hại. Thương Cưu Trảo này thật là quá mức nham hiểm, Tiểu Báo Tử cũng không muốn luyện. Bất quá dùng để trấn áp thần hồn cũng dư dả, dùng Thương Cưu Trảo này chung quy so với dùng Hỏa Hồng Tình mạnh hơn nhiều.

Chính là trong khoảng thời gian ngắn, hấn vận dụng Hỏa Hồng Tình thu lấy thần hồn đã tạo thành ảnh hưởng cực lớn đối với thân thể. Thanh Đăng chỉ linh thần hồn này cũng không thể so với nhưng a miêu a cầu kia, dễ dàng bị nhiếp ra. Thế nhưng hao phí thật lớn, cũng may hấn còn có Thiên Cầm Cửu Biến.

- Đây là, người làm như thế nào được. Người bắt quả là tu vi Thất phẩm, sao có lực lượng lớn như vậy đem ta lẳng không nhiếp ra, hơn nữa còn đem ta từ tâm đèn nhiếp ra!

Lần này Tiểu Báo Tử không chỉ có đem Thanh Đăng từ trong đan điền nhiếp ra, còn đem Thanh Đăng nguyên linh từ trong tâm đèn nhiếp ra, bị phong tại Thương Cưu Trảo không thể động đậy.

- Hừ, hiện thể Thiên Địa nguyên khí rất yếu nhược, tu vi của ta cũng rất kém, bắt quả cũng không phải không thể trị người!

- Không đúng, không đúng, nguyên linh của ta cùng tâm đèn hợp nhất, trừ phi có thủ đoạn phi thường, bằng không tuyệt đối không thể đem ta từ tâm đèn nhiếp ra. Năm đó Tiểu Lôi Âm Tự Thiên Long Thiện Xướng cũng làm không được điểm này. Đây không phải thủ đoạn bình thường.

- Người không phải Thượng Cổ đại yêu sao? Thần thông quảng đại, kiến thức rộng rãi, sao lại nhìn không ra ta dùng thủ đoạn gì?

Tiểu Báo Tử vẻ mặt đùa cợt, mấy ngày này, Thanh Đăng chỉ linh tại trước mặt Tiểu Báo Tử lúc nào cũng khoe khoang bản thân chính là Thượng Cổ đại yêu. Thần thông quảng đại, rồi lại giữ kín lai lịch của mình, ngay cả danh tính chân thực cũng không chịu nói ra. Giả vờ cao thâm khiến Tiểu Báo Tử thập phần phản cảm. Luôn luôn nghĩ thẳng nhai này chính là hạng người khoe khoang phù phiếm, hấn là không có bản lĩnh gì lớn. Hiện tại lại đem hấn từ trong đan điền bắt ra, còn dùng Thương Cưu Trảo lực phong cấm, đối với hấn tự nhiên cũng không nề mặt.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

553. Chương 546: Thông Thiên Pháp Nhãn. (3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 546: Thông thiên pháp nhãn. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Phương diện này có vấn đề, có vấn đề lớn!

Thanh Đăng nguyên linh nói:

- Thanh Đăng này chính là Thuần Dương pháp khí, nguyên linh của ta đã cùng nó dung hợp hơn mười vạn năm, không chỉ nói tu vi của người như vậy. Coi như là những đại thần thông giả kia cũng không có khả năng dễ dàng đem ta từ trong Thanh Đăng tách ra.

Thanh Đăng chi linh rít gào:

- Thủ đoạn hiện tại người dùng để trói buộc nguyên linh của ra lộ ra Thương Cưu khí tức. Bất quá nếu như ta ở trong đèn, coi như là thực để Thương Cưu đến cũng vô pháp làm gì được ta. Chết tiệt thủ đoạn có thể đem ta từ trong Thanh Đăng tách ra bất quá chỉ trên đầu ngón tay. Người sao có thể có được?

- Thực khó khăn như vậy sao?

Tiểu Báo Tử trong lòng khẽ động, vừa rồi tuy rằng mệt nhọc một chút, nhưng quá trình cũng rất thuận lợi. Hắn cũng không nghĩ tới có bao nhiêu khó khăn a!

Lúc này, Thanh Đăng chi linh lại mở miệng:

- Người là tu vi Thất phẩm. Những thủ đoạn thần thông kia người coi như biết, cũng căn bản không thể sử dụng, lẽ nào người có thông thiên pháp nhãn?

Nói đến đây, hắn phảng phất nghĩ đến cái gì, nói:

- Không có khả năng a, người là nhân loại bình thường a, sao có được thông thiên pháp nhãn!

- Thông thiên pháp nhãn, ta cũng không rõ, lại càng chưa từng nghe nói qua. Bất quá, người đoán đúng một chút, con mắt của ta thật sự không giống với người thường.

- Không phải thông thiên pháp nhãn? Không có khả năng, chỉ có thông thiên pháp nhãn mới có năng lực như vậy, lẽ nào...

Bỗng nhiên trong lúc đó, hắn tựa hồ nghĩ đến sự tình trọng yếu gì:

- Tiểu tử, để ta nhìn xem con mắt của người có gì đặc biệt!

- Nực cười, vì sao ta phải cho người xem con mắt của ta có gì đặc biệt. Hiện tại người đang nằm trong lòng bàn tay của ta.

Tiểu Báo Tử cười lạnh nói.

- Ha ha ha ha, xác thực, người để ta từ trong Thanh Đăng nhiếp ra, thật sự có vài phần bản lĩnh. Thế nhưng, người trừ có thể sử dụng lực lượng Thương Cưu đem ta miễn cưỡng trói buộc ra, thì có thể làm gì ta đây? Lấy lực lượng hiện tại của người, muốn hủy diệt nguyên linh của ta chỉ có một biện pháp, vận dụng lực lượng vừa rồi người đem ta nhiếp ra. Nói cách khác chính là con mắt của người!

Thanh Đăng nguyên linh tựa hồ nghĩ thông suốt, cười nói.

- Hừ, người nói cũng có đạo lý, ta thật không có cách nào đem nguyên linh của người đánh tan!

Báo Tử nói. Nguyên linh và thần hồn, hồn phách không giống.

Nguyên linh chính là Quỷ Hồn, bất quá lại không giống với Quỷ Hồn. Quỷ Hồn là thứ tiêu tán, còn nguyên linh lại là sinh mệnh thể độc lập, rời khỏi thân thể sẽ không giống như Quỷ Hồn rất nhanh tiêu tán. Cũng không bị gió thổi mà tiêu tán. Nguyên linh là một loại sinh mệnh ổn định.

Bất quá, nguyên linh ổn định thì ổn định, cũng là so với Quỷ Hồn, kỳ thực cũng cùng nhân thân thể như nhau, nếu bị trùng kích nhất định cũng sẽ bị tổn thương, thậm chí so với thân thể người bình thường yếu hơn chút.

Nhưng mà Thanh Đăng chi linh cùng Thuần Dương pháp khí hòa hợp nhất thể hơn mười vạn năm. Tuy rằng bị Tiểu Báo Tử dùng lực lượng Hỏa Hồng Tình cưỡng ép đi ra. thế nhưng sớm đã nhiễm lực lượng

Thuần Dương pháp khí, đâu dễ tiêu hủy như vậy. Cho dù Tiểu Báo Tử vận dụng Hỏa Hồng Tinh cũng bắt quá năm chắc đem hấn nhiếp ra. Về phần hủy diệt nguyên linh, Tiểu Báo Tử tin tưởng, chỉ ít hiện tại hấn không làm được.

Nghe được Tiểu Báo Tử thừa nhận không thể đem chính mình đánh tan, Thanh Đăng nguyên linh lại cao hứng.

- Bất quá, ta lại có thể vĩnh viễn trói buộc ngươi, giống như ngươi trước đây tại Tiểu Lôi Âm Tự địa cung trọn đời không thấy mặt trời!

Tiểu Báo Tử lạnh lùng nói, trong mắt hồng quang mạnh mẽ chớp động.

- Huyết Luân Nhân? Không đúng, Hắc Thủy Chân Mâu, cũng không phải, Ngân Sương Chi Mâu, không giống a, thông thiên pháp nhân. Tại sao có thể như vậy?

Thấy hồng quang trong mắt Tiểu Báo Tử, Thanh Đăng chi linh nhin không được hét lên:

- Ta hiểu rồi, ta đã hiểu rõ toàn bộ, chết tiệt, đám tu sĩ điên cuồng kia dĩ nhiên thành công. Bọn chúng dĩ nhiên thành công lấy được lực lượng của Tiên Thiên Thần.

Trong miệng Thanh Đăng nguyên linh, Tiểu Báo Tử nghe được truyền thuyết của Thời đại Thượng Cổ.

Tại hiện thế trong truyền thuyết, Thời đại Thượng Cổ được thần bí hóa thật lớn, thậm chí có thể nói là yêu ma hóa, còn trong miệng Thanh Đăng chi linh, Thời đại Thượng Cổ này càng thêm chân thực cũng càng thêm phù hợp thực tế.

Tu Luyện Giả Thời đại Thượng Cổ cùng Tu Luyện Giả hiện thế khác biệt không lớn, cũng là từ nhất phẩm bắt đầu tu lên đến cửu phẩm. Cũng có đại tiểu tam giới chi thuyết. Chỉ là khi đó, bởi Thiên Địa nguyên khí sung túc, thiên tài địa bảo cũng sung túc, do đó tu luyện so với hiện thế dễ dàng hơn nhiều.

Ví dụ đơn giản nhất, tại hiện thế, Tiểu Tam giới tu luyện hầu như hao phí thời gian cả đời của đại bộ phận Tu Luyện Giả. Bởi vì hiện thế, người đối với rèn đúc thân thể cần từng bước một. Từng bước một dùng nội khí để tư nhuận, bồi luyện, mới có thể từ Luyện Bì Giới dần dần thăng lên, làm được nội ngoại hợp nhất. Thế nhưng tại Thời đại Thượng Cổ không cần, khắp nơi đều là thiên tài địa bảo. Người có thể dùng Linh Dược cường hóa thân thể ăn thay cơm, hiệu quả tuy rằng không so được với Đoán Cốt Đan, Dịch Cân Đan các loại, thế nhưng người không chịu nổi lượng nhiều a. Hơn nữa khi đó Thiên Địa nguyên khí so với hiện thế sung túc hơn nhiều, không chỉ có cường hóa thân thể rất nhanh. Hấp thu nội khí cũng nhanh, do đó, Thời đại Thượng Cổ Tu Luyện Giả tại Tiểu Tam giới căn bản là không hao phí quá nhiều thời gian. Đối với bọn họ mà nói, tu luyện đạo thứ nhất là từ Đoán Cốt Giới tiến vào Dịch Cân Giới, Cũng chính là từ Lục phẩm tiến vào Thất phẩm chi cảnh có chút khó khăn, nhưng cũng chỉ là khó khăn nhỏ mà thôi. Hơn phân nửa số người có thể vượt qua.

Chân chính khó khăn là từ Tiểu Tam giới vượt lên Đại Tam giới, tại một cửa này có thể loại bỏ hầu hết mọi người. Thế nhưng cũng có phân nửa người tiến vào Đại Tam Giới, thành tựu Tán Tiên nghiệp vị.

Tán Tiên Thông Huyền!

Thông Huyền bí cảnh đó là Tán Tiên nghiệp vị ở thời đại Thượng Cổ.

Tu đến Tán Tiên nghiệp vị, ưu thế của Thượng Cổ tu sĩ sẽ không còn rõ rệt nữa. Trên thực tế căn bản là không có ưu thế gì cả.

Bởi vì tu luyện đến Tẩy Tủy Giới liền phải trải qua cửu kiếp, Cửu Trọng Lôi Kiếp.

Chỉ khi trải qua được một trọng lôi kiếp mới có thể chân chính nhảy ra ngoài tam giới, thành tựu Chân Tiên nghiệp vị.

Lôi kiếp tại thời đại Thượng Cổ thậm chí so với hiện thế càng thêm lợi hại, nếu như độ không qua lôi kiếp, liền thân tử đạo tiêu. Nếu như vượt qua một trọng lôi kiếp, như vậy chúc mừng ngươi, ngươi chính là chân chính nhảy ra ngoài tam giới, thành tựu Chân Tiên nghiệp vị, người chính là Chân Tiên.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

554. Chương 546: Thông Thiên Pháp Nhân. (3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 546: Thông thiên pháp nhân. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Phương diện này có vấn đề, có vấn đề lớn!

Thanh Đăng nguyên linh nói:

- Thanh Đăng này chính là Thuần Dương pháp khí, nguyên linh của ta đã cùng nó dung hợp hơn mười vạn năm, không chỉ nói tu vi của người như vậy. Coi như là những đại thần thông giả kia cũng không có khả năng dễ dàng đem ta từ trong Thanh Đăng tách ra.

Thanh Đăng chỉ linh rít gào:

- Thủ đoạn hiện tại người dùng để trói buộc nguyên linh của ta lộ ra Thương Cửu khí tức. Bất quá nếu như ta ở trong đèn, coi như là thực để Thương Cửu đến cũng vô pháp làm gì được ta. Chết tiệt thủ đoạn có thể đem ta từ trong Thanh Đăng tách ra bất quá chỉ trên đầu ngón tay. Người sao có thể có được?

- Thực khó khăn như vậy sao?

Tiểu Báo Tử trong lòng khẽ động, vừa rồi tuy rằng một nhọc một chút, nhưng quá trình cũng rất thuận lợi. Hắn cũng không nghĩ tới có bao nhiêu khó khăn a!

Lúc này, Thanh Đăng chỉ linh lại mở miệng:

- Người là tu vi Thất phẩm. Những thủ đoạn thần thông kia người coi như biết, cũng căn bản không thể sử dụng, lẽ nào người có thông thiên pháp nhân?

Nói đến đây, hắn phảng phất nghĩ đến cái gì, nói:

- Không có khả năng a, người là nhân loại bình thường a, sao có được thông thiên pháp nhân!

- Thông thiên pháp nhân, ta cũng không rõ, lại càng chưa từng nghe nói qua. Bất quá, người đoán đúng một chút, con mắt của ta thật sự không giống với người thường.

- Không phải thông thiên pháp nhân? Không có khả năng, chỉ có thông thiên pháp nhân mới có năng lực như vậy, lẽ nào...

Bỗng nhiên trong lúc đó, hắn tựa hồ nghĩ đến sự tình trọng yếu gì:

- Tiểu tử, để ta nhìn xem con mắt của người có gì đặc biệt!

- Nực cười, vì sao ta phải cho người xem con mắt của ta có gì đặc biệt. Hiện tại người đang nằm trong lòng bàn tay của ta.

Tiểu Báo Tử cười lạnh nói.

- Ha ha ha ha, xác thực, người để ta từ trong Thanh Đăng nhiếp ra, thật sự có vài phần bản linh. Thế nhưng, người trừ có thể sử dụng lực lượng Thương Cửu đem ta miễn cưỡng trói buộc ra, thì có thể làm gì ta đây? Lấy lực lượng hiện tại của người, muốn hủy diệt nguyên linh của ta chỉ có một biện pháp, vận dụng lực lượng vừa rồi người đem ta nhiếp ra. Nói cách khác chính là con mắt của người!

Thanh Đăng nguyên linh tựa hồ nghĩ thông suốt, cười nói.

- Hừ, người nói cũng có đạo lý, ta thật không có cách nào đem nguyên linh của người đánh tan!

Báo Tử nói. Nguyên linh và thần hồn, hồn phách không giống.

Nguyên linh chính là Quỷ Hồn, bất quá lại không giống với Quỷ Hồn. Quỷ Hồn là thứ tiêu tán, còn nguyên linh lại là sinh mệnh thể độc lập, rời khỏi thân thể sẽ không giống như Quỷ Hồn rất nhanh tiêu tán. Cũng không bị gió thổi mà tiêu tán. Nguyên linh là một loại sinh mệnh ổn định.

Bất quá, nguyên linh ổn định thì ổn định, cũng là so với Quỷ Hồn, kỳ thực cũng cùng nhân thân thể như nhau, nếu bị trùng kích nhất định cũng sẽ bị tổn thương, thậm chí so với thân thể người bình thường yếu hơn chút.

Nhưng mà Thanh Đăng chi linh cùng Thuần Dương pháp khí hòa hợp nhất thể hơn mười vạn năm. Tuy rằng bị Tiểu Báo Tử dùng lực lượng Hỏa Hồng Tinh cưỡng ép đi ra. thể nhưng sớm đã nhiễm lực lượng Thuần Dương pháp khí, đâu dễ tiêu hủy như vậy. Cho dù Tiểu Báo Tử vận dụng Hỏa Hồng Tinh cũng bất quá năm chắc đem hấn nhiếp ra. Về phần hủy diệt nguyên linh, Tiểu Báo Tử tin tưởng, chỉ ít hiện tại hấn không làm được.

Nghe được Tiểu Báo Tử thừa nhận không thể đem chính mình đánh tan, Thanh Đăng nguyên linh lại cao hứng.

- Bất quá, ta lại có thể vĩnh viễn trói buộc ngươi, giống như ngươi trước đây tại Tiểu Lôi Âm Tự địa cung trọn đời không thấy mặt trời!

Tiểu Báo Tử lạnh lùng nói, trong mắt hồng quang mạnh mẽ chớp động.

- Huyết Luân Nhân? Không đúng, Hắc Thủy Chân Mâu, cũng không phải, Ngân Sương Chi Mâu, không giống a, thông thiên pháp nhân. Tại sao có thể như vậy?

Thấy hồng quang trong mắt Tiểu Báo Tử, Thanh Đăng chi linh nhịn không được hét lên:

- Ta hiểu rồi, ta đã hiểu rõ toàn bộ, chết tiệt, đám tu sĩ điên cuồng kia dĩ nhiên thành công. Bọn chúng dĩ nhiên thành công lấy được lực lượng của Tiên Thiên Thần.

Trong miệng Thanh Đăng nguyên linh, Tiểu Báo Tử nghe được truyền thuyết của Thời đại Thượng Cổ.

Tại hiện thế trong truyền thuyết, Thời đại Thượng Cổ được thần bí hóa thật lớn, thậm chí có thể nói là yêu ma hóa, còn trong miệng Thanh Đăng chi linh, Thời đại Thượng Cổ này càng thêm chân thực càng thêm phù hợp thực tế.

Tu Luyện Giả Thời đại Thượng Cổ cùng Tu Luyện Giả hiện thế khác biệt không lớn, cũng là từ nhất phẩm bắt đầu tu lên đến cửu phẩm. Cũng có đại tiểu tam giới chi thuyết. Chỉ là khi đó, bởi Thiên Địa nguyên khí sung túc, thiên tài địa bảo cũng sung túc, do đó tu luyện so với hiện thế dễ dàng hơn nhiều.

Ví dụ đơn giản nhất, tại hiện thế, Tiểu Tam giới tu luyện hầu như hao phí thời gian cả đời của đại bộ phận Tu Luyện Giả. Bởi vì hiện thế, người đối với rèn đúc thân thể cần từng bước một. Từng bước một dùng nội khí để tư nhuận, bồi luyện, mới có thể từ Luyện Bì Giới dần dần thăng lên, làm được nội ngoại hợp nhất. Thế nhưng tại Thời đại Thượng Cổ không cần, khắp nơi đều là thiên tài địa bảo. Người có thể dùng Linh Dược cường hóa thân thể ăn thay cơm, hiệu quả tuy rằng không so được với Đoán Cốt Đan, Dịch Cân Đan các loại, thế nhưng người không chịu nổi lượng nhiều a. Hơn nữa khi đó Thiên Địa nguyên khí so với hiện thế sung túc hơn nhiều, không chỉ có cường hóa thân thể rất nhanh. Hấp thu nội khí cũng nhanh, do đó, Thời đại Thượng Cổ Tu Luyện Giả tại Tiểu Tam giới căn bản là không hao phí quá nhiều thời gian. Đối với bọn họ mà nói, tu luyện đạo thứ nhất là từ Đoán Cốt Giới tiến vào Dịch Cân Giới, Cũng chính là từ Lục phẩm tiến vào Thất phẩm chỉ cảnh có chút khó khăn, nhưng cũng chỉ là khó khăn nhỏ mà thôi. Hơn phân nửa số người có thể vượt qua.

Chân chính khó khăn là từ Tiểu Tam giới vượt lên Đại Tam giới, tại một cửa này có thể loại bỏ hầu hết mọi người. Thế nhưng cũng có phân nửa người tiến vào Đại Tam Giới, thành tựu Tấn Tiên nghiệp vị.

Tấn Tiên Thông Huyền!

Thông Huyền bí cảnh đó là Tấn Tiên nghiệp vị ở thời đại Thượng Cổ.

Tu đến Tán Tiên nghiệp vị, ưu thế của Thượng Cổ tu sĩ sẽ không còn rõ rệt nữa. Trên thực tế căn bản là không có ưu thế gì cả.

Bởi vì tu luyện đến Tẩy Tủy Giới liền phải trải qua cửu kiếp, Cửu Trọng Lôi Kiếp.

Chỉ khi trải qua được một trọng lôi kiếp mới có thể chân chính nhảy ra ngoài tam giới, thành tựu Chân Tiên nghiệp vị.

Lôi kiếp tại thời đại Thượng Cổ thậm chí so với hiện thế càng thêm lợi hại, nếu như độ không qua lôi kiếp, liền thân tử đạo tiêu. Nếu như vượt qua một trọng lôi kiếp, như vậy chúc mừng ngươi, ngươi chính là chân chính nhảy ra ngoài tam giới, thành tựu Chân Tiên nghiệp vị, ngươi chính là Chân Tiên.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

555. Chương 547: Tam Giới Chi Ngoại Thuần Dương Pháp Khí (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 547: Tam giới chi ngoại Thuần Dương pháp khí (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Lôi kiếp cũng không chỉ một lần. Nếu như ngươi còn muốn tiến thêm một bước, đột phá Chân Tiên chi nghiệp vị, liền cần liên tục lợi dụng Cửu Thiên Lôi Đình tới tẩy luyện thân thể. Bởi vì khi đó cũng chỉ có lực lượng Lôi Đình mới có tư cách cường hóa thân thể ngươi.

Nếu như ngươi có thể lại trải qua bát trọng lôi kiếp, liền có thể rèn ra kim thân, thành tựu Nhân Tiên nghiệp vị.

Cái gọi là cửu chuyển lôi kiếp, kim thân thành chính là chỉ Nhân Tiên nghiệp vị.

Sau Nhân Tiên thì sao?

Ngưng tam hoa, tụ ngũ khí.

Đương nhiên, những cái này đối với Tiểu Báo Tử hiện tại mà nói đều là để sau.

Hiện tại hẳn ngay cả Tán Tiên cũng không phải, càng không nói tới Nhân Tiên, cũng như ngưng tam hoa, tụ ngũ khí gì cả.

So với hiện thế mà nói, ưu thế lớn nhất của Tu Luyện Giả Thời đại Thượng Cổ cũng không nằm ở tu vi, hay Thiên Địa nguyên khí, mà là ở pháp bảo.

Khi đó có thể nói pháp khí đầy đất, tiên khí nhiều như chó con mới đẻ, một môn phái coi như là đệ tử bình thường, trên tay cũng sẽ có một hai kiện pháp khí tùy thân. Nào như hiện tại, khắp thiên hạ đều khó tìm thấy một kiện pháp khí.

Do đó, gặp phải tình huống như vậy, trừ thiên tài địa bảo sung túc ra, thì phải nhắc tới một đám nhân sĩ đặc thù cùng tài nghệ đặc thù, phương sĩ, phương thuật trong Tu Luyện Giả.

Nghe Thanh Đăng chỉ linh miêu tả, Tiểu Báo Tử đối với phương sĩ và phương thuật này dần dần hiểu biết. Theo hắn thấy, những phương sĩ này liền giống với khoa học gia hậu thế. Nếu như tưởng tượng lại hình tượng trong ký ức một chút thì chức nghiệp này cũng là như luyện kim thuật sĩ trong kỳ huyền kiếp trước.

Những phương sĩ này giỏi về lợi dụng đủ loại tài liệu để luyện chế pháp khí, tiên khí. Đương nhiên, bọn họ cũng sẽ luyện đan, thậm chí còn có thể làm một ít sự tình cổ quái khác.

Đương nhiên, cũng không phải tất cả những người nghiên cứu phương thuật là phương sĩ, chỉ có người có tạo nghệ cực cao trên phương thuật mới được gọi là phương sĩ.

Đối với Thời đại Thượng Cổ, nghiên cứu phương thuật cũng là hứng thú lớn nhất của bọn họ. Bởi vì không chỉ có thể cho bọn họ tự hành luyện chế thủ pháp vừa tay, còn có thể tiêu tốn thời gian. Do đó, dần dần, phương thuật thậm chí phát triển thành lưu hành Thời đại Thượng Cổ, cũng là kỹ nghệ cường đại nhất.

Phương thuật này giống như khoa học vậy, những phương sĩ điên cuồng kia đưa ra rất nhiều tư tưởng, thiết tưởng, thế nhưng cũng không thể giải quyết được.

Một tư tưởng trong đó là đem huyết mạch của Tiên Thiên Thần dung nhập trên người phàm nhân. Để cho bọn họ nắm giữ lực lượng của Tiên Thiên Thần.

Đây là vấn đề khó khăn nhất trong phương thuật, cũng là một nan đề điên cuồng nhất.

Tiên Thiên Thần, cho dù là ở Thời đại Thượng Cổ cũng tựa như truyền thuyết. Bởi vì những Tiên Thiên Thần này sinh tồn tại Thái Cổ thời đại so với Thời đại Thượng Cổ càng thêm xa xôi. Còn Thời đại Thượng Cổ, hiểu biết đối với Tiên Thiên Thần, trừ Thái Cổ tiên dân thuật lại ra, chỉ có mất cổ thi thể của Tiên Thiên Thần bất hủ.

Tiên Thiên Thần cùng sinh linh bình thường khác nhau. Bọn họ trời sinh liền có đại thần thông, thân thể cũng to lớn vô cùng, cao đến mười trượng. Sau khi trưởng thành, có thể cao tới mấy trăm trượng. Hình dáng cũng là cổ quái, duy nhất tương đồng chính là đại thần thông của bọn họ.

Trích tinh thần. Nã nhật nguyệt. Hiểu âm dương. Phá huyền cơ!

Đều là bản lĩnh thiên sinh của bọn họ, căn bản là không cần tu luyện. Luận thực lực, Tiên Thiên Thần vừa mới sinh ra đều phải so với Tu Luyện Giả kinh lịch chín lần lôi kiếp, thành tựu Nhân Tiên nghiệp vị. Thậm chí còn có truyền thuyết, phương pháp tu luyện của nhân loại đó là đại năng giả, đại trí giả trong Thái Cổ tiên nhân quan sát Tiên Thiên Thần mà sáng tạo ra.

Đối với những truyền thuyết này, Tiểu Báo Tử cũng chỉ là nghe rồi cười bỏ qua mà thôi.

Tiên Thiên Thần tuy rằng trời sinh thần thông, Tuyệt Bá Thiên Địa, thế nhưng lại có một chỗ hỏng, đó là năng lực sinh dục cực thấp. Quan trọng nhất chính là chỉ có Tiên Thiên Thần cùng Tiên Thiên Thần kết hợp, mới có thể dẫn sinh huyết mạch, sinh hạ hài tử. Do đó huyết mạch của Tiên Thiên Thần căn bản là rất khó lưu truyền.

Cho đến Thời đại Thượng Cổ, Thái Cổ Tiên Thiên Thần sớm đã tuyệt chủng. Chỉ để lại mấy khối thân thể. Mà một vài phương sĩ điên cuồng trong Thượng Cổ đột nhiên lại muốn dùng những thân thể bất hủ của Tiên Thiên Thần này, đem huyết mạch của Tiên Thiên Thần dung nhập trên người phàm nhân, để phàm nhân cũng có Tiên Thiên Thần chi thần thông!

- Bọn họ thành công?

- Chỉ ít khi ta bị trói buộc tại Tiểu Lôi Âm Tự địa cung, bọn họ còn không có thành công. Bất quá, khi thấy con mắt của người, ta nghĩ bọn họ hẳn là thành công đem huyết mạch của Tiên Thiên Thần dung nhập trong huyết mạch của phàm nhân!

Thanh Đăng chỉ linh than thở:

- Một đám gia hỏa điên cuồng!

- Trong hiện thế xác thực có rất nhiều có huyết mạch chi lực thần kỳ. Xem ra, thực nghiệm của các phương sĩ kia thật sự đã thành công!

Tiểu Báo Tử cũng cười khổ nói:

- Bất quá rất rõ ràng, những huyết mạch chi lực này cũng không thể mang đến cho chúng ta lực lượng của Tiên Thiên Thần.

- Nói như ***, ngay từ đầu đã không có ai muốn thông qua phương thức này khiến nhân loại biến thành Tiên Thiên Thần. Mục đích của phương sĩ chỉ là trộm một ít thần thông của Tiên Thiên Thần mà thôi. Hiện tại người có thể vận dụng lực lượng của thông thiên pháp nhãn đã chứng tỏ bọn họ thành công rồi!

Thanh Đăng chi linh kêu lên.

- Thế nhưng ta đến bây giờ vẫn không cách nào hoàn toàn vận dụng con mắt của ta.

- Hoàn toàn vận dụng. Cái này đương nhiên là không có khả năng, cường độ thân thể của người bày ra đó, huyết mạch là một chuyện. vận dụng lại là một chuyện khác. Ta cho người một cây chùy một trăm vạn cân, người có thể ném nó không?

Thanh Đăng chi linh cười lạnh nói:

- Muốn chân chính vận dụng những thần thông này, chí ít phải đợi người đạt được Nhân Tiên nghiệp vị, hơn nữa những phương sĩ điên cuồng nghiên cứu phương pháp này vốn không định cho những kẻ ngay cả sẽ không nghiệp vị cũng chưa đạt được dùng.

- Thế nhưng trong hiện thế có rất nhiều người có thể có huyết mạch chi lực vận dụng như thường a!

Tiểu Báo Tử có chút không phục nói.

- Hừ, vậy cũng chỉ là có thể sử dụng một thần thông da lông mà thôi. Nếu như chân chính có người có thể đem Thái Cổ Tiên Thiên Thần chi thần thông vận dụng như thường. Thế giới này đã không phải như hiện tại rồi.

Tiểu Báo Tử không nói gì, nhưng nghe Thanh Đăng chi linh kia lại nói:

- Được rồi, nên nói đều đã nói với người rồi. Ta không nghĩ tới người dĩ nhiên có huyết mạch của Tiên Thiên Thần, có thể vận dụng một bộ phận thông thiên pháp nhãn thần thông. Ta nhận thua. Bất quá, lấy bản lĩnh hiện tại của người, coi như có thông thiên pháp nhãn cũng không có khả năng đem ta tiêu diệt. Về phần Thương Cửu Trảo có thể trói buộc ta nhất thời, cũng không thể trói buộc ta cả đời. Người như vậy đối với ai cũng không có lợi. Ta thấy vẫn là để ta thả trở về đi!

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

556. Chương 547: Tam Giới Chi Ngoại Thuần Dương Pháp Khí (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 547: Tam giới chi ngoại Thuần Dương pháp khí (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Lôi kiếp cũng không chỉ một lần. Nếu như người còn muốn tiến thêm một bước, đột phá Chân Tiên chi nghiệp vị, liền cần liên tục lợi dụng Cửu Thiên Lôi Đình tới tẩy luyện thân thể. Bởi vì khi đó cũng chỉ có lực lượng Lôi Đình mới có tư cách cường hóa thân thể người.

Nếu như người có thể lại trải qua bát trọng lôi kiếp, liền có thể rèn ra kim thân, thành tựu Nhân Tiên nghiệp vị.

Cái gọi là cửu chuyển lôi kiếp, kim thân thành chính là chỉ Nhân Tiên nghiệp vị.

Sau Nhân Tiên thì sao?

Ngưng tam hoa, tụ ngũ khí.

Đương nhiên, những cái này đối với Tiểu Báo Tử hiện tại mà nói đều là để sau.

Hiện tại hẳn ngay cả Tán Tiên cũng không phải, càng không nói tới Nhân Tiên, cũng như ngưng tam hoa, tụ ngũ khí gì cả.

So với hiện thể mà nói, ưu thế lớn nhất của Tu Luyện Giả Thời đại Thượng Cổ cũng không nằm ở tu vi, hay Thiên Địa nguyên khí, mà là ở pháp bảo.

Khi đó có thể nói pháp khí đầy đất, tiên khí nhiều như chó con mới đẻ, một môn phái coi như là đệ tử bình thường, trên tay cũng sẽ có một hai kiện pháp khí tùy thân. Nào như hiện tại, khắp thiên hạ đều khó tìm thấy một kiện pháp khí.

Do đó, gặp phải tình huống như vậy, trừ thiên tài địa bảo sung túc ra, thì phải nhắc tới một đám nhân sĩ đặc thù cùng tài nghệ đặc thù, phương sĩ, phương thuật trong Tu Luyện Giả.

Nghe Thanh Đăng chỉ linh miêu tả, Tiểu Báo Tử đối với phương sĩ và phương thuật này dần dần hiểu biết. Theo hẳn thấy, những phương sĩ này liền giống với khoa học gia hậu thế. Nếu như tưởng tượng lại hình tượng trong ký ức một chút thì chức nghiệp này cũng là như luyện kim thuật sĩ trong kỳ huyền kiếp trước.

Những phương sĩ này giỏi về lợi dụng đủ loại tài liệu để luyện chế pháp khí, tiên khí. Đương nhiên, bọn họ cũng sẽ luyện đan, thậm chí còn có thể làm một ít sự tình cổ quái khác.

Đương nhiên, cũng không phải tất cả những người nghiên cứu phương thuật là phương sĩ, chỉ có người có tạo nghệ cực cao trên phương thuật mới được gọi là phương sĩ.

Đối với Thời đại Thượng Cổ, nghiên cứu phương thuật cũng là hứng thú lớn nhất của bọn họ. Bởi vì không chỉ có thể cho bọn họ tự hành luyện chế thủ pháp vừa tay, còn có thể tiêu tốn thời gian. Do đó, dần dần, phương thuật thậm chí phát triển thành lưu hành Thời đại Thượng Cổ, cũng là kỹ nghệ cường đại nhất.

Phương thuật này giống như khoa học vậy, những phương sĩ điên cuồng kia đưa ra rất nhiều tư tưởng, thiết tưởng, thể nhưng cũng không thể giải quyết được.

Một tư tưởng trong đó là đem huyết mạch của Tiên Thiên Thần dung nhập trên người phàm nhân. Để cho bọn họ nắm giữ lực lượng của Tiên Thiên Thần.

Đây là vấn đề khó khăn nhất trong phương thuật, cũng là một nan đề điên cuồng nhất.

Priest Thiên Thần, cho dù là ở Thời đại Thượng Cổ cũng tựa như truyền thuyết. Bởi vì những Tiên Thiên Thần này sinh tồn tại Thái Cổ thời đại so với Thời đại Thượng Cổ càng thêm xa xôi. Còn Thời đại Thượng Cổ, hiểu biết đối với Tiên Thiên Thần, trừ Thái Cổ tiên dân thuật lại ra, chỉ có mất cổ thi thể của Tiên Thiên Thần bất hủ.

Priest Thiên Thần cùng sinh linh bình thường khác nhau. Bọn họ trời sinh liền có đại thần thông, thân thể cũng to lớn vô cùng, cao đến mười trượng. Sau khi trưởng thành, có thể cao tới mấy trăm trượng. Hình dáng cũng là cổ quái, duy nhất tương đồng chính là đại thần thông của bọn họ.

Trích tinh thần. Nã nhật nguyệt. Hiểu âm dương. Phá huyền cơ!

Đều là bản lĩnh thiên sinh của bọn họ, căn bản là không cần tu luyện. Luận thực lực, Priest Thiên Thần vừa mới sinh ra đều phải so với Tu Luyện Giả kinh lịch chín lần lôi kiếp, thành tựu Nhân Tiên nghiệp vị. Thậm chí còn có truyền thuyết, phương pháp tu luyện của nhân loại đó là đại năng giả, đại trí giả trong Thái Cổ tiên nhân quan sát Priest Thiên Thần mà sáng tạo ra.

Đối với những truyền thuyết này, Tiểu Báo Tử cũng chỉ là nghe rồi cười bỏ qua mà thôi.

Priest Thiên Thần tuy rằng trời sinh thần thông, Tuyệt Bá Thiên Địa, thể nhưng lại có một chỗ hỏng, đó là năng lực sinh dục cực thấp. Quan trọng nhất chính là chỉ có Priest Thiên Thần cùng Priest Thiên Thần kết hợp, mới có thể dẫn sinh huyết mạch, sinh hạ hài tử. Do đó huyết mạch của Priest Thiên Thần căn bản là rất khó lưu truyền.

Cho đến Thời đại Thượng Cổ, Thái Cổ Priest Thiên Thần sớm đã tuyệt chủng. Chỉ để lại mấy khối thân thể. Mà một vài phương sĩ điên cuồng trong Thượng Cổ đột nhiên lại muốn dùng những thân thể bất hủ của

Tiên Thiên Thần này, đem huyết mạch của Tiên Thiên Thần dung nhập trên người phạm nhân, để phạm nhân cũng có Tiên Thiên Thần chi thần thông!

- Bọn họ thành công?

- Chỉ ít khi ta bị trói buộc tại Tiểu Lôi Âm Tự địa cung, bọn họ còn không có thành công. Bất quá, khi thấy con mắt của người, ta nghĩ bọn họ hẳn là thành công đem huyết mạch của Tiên Thiên Thần dung nhập trong huyết mạch của phạm nhân!

Thanh Đăng chi linh than thở:

- Một đám gia hỏa điên cuồng!

- Trong hiện thể xác thực có rất nhiều có huyết mạch chi lực thần kỳ. Xem ra, thực nghiệm của các phương sĩ kia thật sự đã thành công!

Tiểu Báo Tử cũng cười khở nói:

- Bất quá rất rõ ràng, những huyết mạch chi lực này cũng không thể mang đến cho chúng ta lực lượng của Tiên Thiên Thần.

- Nói như ***, ngay từ đầu đã không có ai muốn thông qua phương thức này khiến nhân loại biến thành Tiên Thiên Thần. Mục đích của phương sĩ chỉ là trộm một ít thần thông của Tiên Thiên Thần mà thôi. Hiện tại người có thể vận dụng lực lượng của thông thiên pháp nhãn đã chứng tỏ bọn họ thành công rồi!

Thanh Đăng chi linh kêu lên.

- Thế nhưng ta đến bây giờ vẫn không cách nào hoàn toàn vận dụng con mắt của ta.

- Hoàn toàn vận dụng. Cái này đương nhiên là không có khả năng, cường độ thân thể của người bày ra đó, huyết mạch là một chuyện. vận dụng lại là một chuyện khác. Ta cho người một cây chùy một trăm vạn cân, người có thể ném nó không?

Thanh Đăng chi linh cười lạnh nói:

- Muốn chân chính vận dụng những thần thông này, chí ít phải đợi người đạt được Nhân Tiên nghiệp vị, hơn nữa những phương sĩ điên cuồng nghiên cứu phương pháp này vốn không định cho những kẻ ngay cả sẽ không nghiệp vị cũng chưa đạt được dùng.

- Thế nhưng trong hiện thể có rất nhiều người có thể có huyết mạch chi lực vận dụng như thường a!

Tiểu Báo Tử có chút không phục nói.

- Hừ, vậy cũng chỉ là có thể sử dụng một thần thông da lông mà thôi. Nếu như chân chính có người có thể đem Thái Cổ Tiên Thiên Thần chi thần thông vận dụng như thường. Thế giới này đã không phải như hiện tại rồi.

Tiểu Báo Tử không nói gì, nhưng nghe Thanh Đăng chi linh kia lại nói:

- Được rồi, nên nói đều đã nói với người rồi. Ta không nghĩ tới người dĩ nhiên có huyết mạch của Tiên Thiên Thần, có thể vận dụng một bộ phận thông thiên pháp nhãn thần thông. Ta nhận thua. Bất quá, lấy bản lĩnh hiện tại của người, coi như có thông thiên pháp nhãn cũng không có khả năng đem ta tiêu diệt. Về phần Thương Cưu Trảo có thể trói buộc ta nhất thời, cũng không thể trói buộc ta cả đời. Người như vậy đối với ai cũng không có lợi. Ta thấy vẫn là để ta thả trở về đi!

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

557. Chương 548 549: Tam Giới Chi Ngoại Thuần Dương Pháp Khí. (2 3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 548 549: Tam giới chi ngoại Thuần Dương pháp khí. (2 3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Dem người lại thả ra? Buồn cười, Thanh Đăng kia là một kiện Thuần Dương pháp khí a, vừa lúc thích hợp để ta tế luyện. Dem người thả ra, ta dùng cái gì. Ta thấy, không bằng tìm một con chó, con mèo đem nguyên linh của người đánh vào là được.

- Thanh Đăng là Thuần Dương pháp khí không sai. Thế nhưng bản mạng chi linh của nó đã bị ta thôn phệ, người căn bản là không thể sử dụng!

Thanh Đăng chi linh vội kêu lên:

- Hơn nữa, nguyên linh của ta cũng không phải tùy tiện sinh vật gì cũng có thể thừa thụ. Ta ở trong Thanh Đăng hơn mười vạn năm, nguyên linh sớm đã nhiễm hỏa tính của Đâu Suất Hỏa, đã không thể chiếm thân thể sinh linh, chỉ có dùng tâm đèn của Thanh Đăng mới thích hợp với ta nhất!

- Ta là không có cách nào. Thuần Dương pháp khí a, người nói vô dụng là sẽ vô dụng sao? Ta lại nghĩ chung quy có thể tìm ra biện pháp sử dụng đi sao!

- Không có biện pháp dùng, khẳng định không có!

Thanh Đăng chi linh nói:

- Nếu không như vậy, ta nói cho người pháp môn làm sao ngự sử Đâu Suất Hỏa này. Uy lực của Thanh Đăng này, mười thành có đến chín thành nằm ở Đâu Suất Hỏa. Người đem Đâu Suất Hỏa nắm bắt, ta sẽ dạy người làm sao luyện chế Thuần Dương pháp khí, có Đâu Suất Hỏa này, lại thêm tài liệu thích hợp, có thể dễ dàng luyện chế ra một món Thuần Dương pháp khí mới!

- Ta vì sao phải tin người?

- Người không tin ta cũng vô dụng, có thể chúng ta vẫn giằng co như vậy, người dùng Thương Cưu Trảo nhốt ta, lại thử tế luyện Thanh Đăng mà xem, người có thể ngự sử hay không?

Thanh Đăng chi linh dù vội vẫn ung dung nói.

- Coi như ta thực sự không thể ngự sử thì thế nào?

Tiểu Báo Tử cười lạnh nói:

- Cũng không nhất định đem thứ này cho người a!

Đang khi nói chuyện, tiện tay trích một giọt máu rơi lên Thanh Đăng, làm vẽ tế luyện.

- Người...!

Nhìn thấy Tiểu Báo Tử bắt đầu luyện Thanh Đăng, Thanh Đăng chi linh rất cực hoảng loạn:

- Thanh Đăng này sớm đã bị hỏng, người coi như là luyện thành cũng vô ích!

Lời còn chưa dứt, Tiểu Báo Tử liền mở mắt, lộ ra vẻ mê hoặc.

- Vì sao lại như vậy? Sao lại dễ dàng như thế? Đây không phải Thuần Dương pháp khí sao? Thế nào luyện so với thông linh pháp khí còn dễ dàng hơn nhiều.

- Người, tiểu tử này, cái gì cũng đều không hiểu. Ngủ ngốc!

Có thể là quá mức kích động, Thanh Đăng chi linh mắng chữ liền một hơi. Khiến Tiểu Báo Tử nghe được ngẩn người, thẳng đến mắng xong, hần mới phản ứng lại.

Chớp con mắt, nhìn thanh sắc hồ ly bị Thương Cưu Trảo nhốt trong lòng bàn tay, ánh mắt hần nhất thời trở nên bất thiện.

- Người, nguyên linh chết tiết này, chán sống rồi! Ta là người mà ngươi có thể tùy tiện mắng chửi sao? Người đúng là đầu óc bả đậu a!

Tay Tiểu Báo Tử nắm chặt, một cỗ lực lượng nhiếp hồn đoạt phách lập tức đem nguyên linh bao vây.

- A, a, a, đừng mà, đừng mà, người, tiểu tử này, thật sự là quá không lễ phép.

- Lễ phép, đầu óc người thật đúng là làm bằng bả đậu. Cùng Thượng Cổ đại yêu, ta nói lễ phép cái rắm a!

Tiểu Báo Tử cười lạnh nói:

- Vừa rồi không phải người mắng ta rất thoải mái sao? Khi đó sao người không nói lễ phép đi, hiện tại cùng ta giảng lễ phép, có thể sao?

- Ta, ý ta không phải như vậy. Ta đã sớm nói qua, Thanh Đăng kia đã phế bỏ. Chỉ có thể làm nơi cư trú cho nguyên linh như ta, không có khả năng khôi phục thành Thuần Dương pháp khí. Bởi vì nguyên linh của nó đã mất, hiện tại người có đem nó tế luyện cũng vô dụng.

- Cái kia có quan hệ gì với người?

Tiểu Báo Tử nói.

- Ta, ta, ta còn muốn cư trú ở bên trong a. Hiện tại người đem tế luyện, ta lại cư trú trên Thanh Đăng, chẳng phải cũng bị tiểu tử người khống chế?

Thanh Đăng nguyên linh bất đắc dĩ nói.

- Không ngờ còn có chuyện này, cảm tạ người đã nhắc nhở a!

Tiểu Báo Tử cười nói:

- Hiện tại, người còn muốn tiến nhập Thanh Đăng không?

- Không tiến nhập Thanh Đăng còn có thể làm sao?

Thanh Đăng chỉ linh ngữ khí có vẻ ủ rũ:

- Chết tiết. Hiện tại trên đời này, căn bản là không có đồ vật gì có thể cho nguyên linh ta cư trú, bất quá tiểu tử, tuy rằng Thanh Đăng này đã bị người tế luyện, ta cũng sẽ không chịu người khống chế!

- Lễ nào người còn muốn phá cấm chế của ta sao?

- Nói cái rắm, nguyên linh không phải nguyên thần, tuy rằng bất tử bất diệt. Thế nhưng cùng người bình thường không khác biệt lắm. Chỉ có dựa vào pháp khí, tiên khí hoặc thiên tài địa bảo gì khác, mượn ngoại vật mới có được lực lượng của mình. Ta hiện tại là thân nguyên linh, làm sao có thể xóa đi cấm chế của người. Bất quá, ta có thể cùng người giao dịch!

- Giao dịch?

- Đúng, ta thừa nhận người tế luyện Thanh Đăng là điểm trùng tử huyết của ta. Thế nhưng ta đồng dạng không cam lòng chịu tiểu tử người khống chế. Ta có thể trở lại Thanh Đăng, thế nhưng người phải đồng ý không được khống chế ta. Để ta làm việc cho người. Ta cũng sẽ tại thời khắc quan trọng bang trợ người. Tỷ như ta sẽ dạy người làm sao đem Đầu Suất Hỏa từ trong Thanh Đăng tách ra. Ta cũng sẽ dạy người luyện khí chỉ pháp, thế nhưng người không thể dưới tình huống ta không muốn, ép buộc ta làm việc giúp người. Bằng không, ta tình nguyện lấy thân nguyên linh phiêu bạt trong thiên địa cũng không trở lại trong Thanh Đăng.

Nói đến đây, hần phảng phất như hạ quyết tâm:

- Người cũng biết, Thương Cưu Trảo của người chỉ có thể bắt ta nhất thời, không thể nhốt ta một đời. Chỉ cần để ta tìm được cơ hội, ta nhất định có thể thoát khỏi người khống chế. Đến lúc đó người đạt được chỉ là một ngọn Thanh Đăng bỏ đi mà thôi.

- Được rồi. Ta đáp ứng người!

Tiểu Báo Tử không chút suy nghĩ, liền đáp ứng:

- Thứ nhất, hắn cũng không có ý muốn đem Thanh Đăng chi linh biến thành nô lệ. Thứ hai sâu trong lòng hắn nghĩ Thanh Đăng này đã bị ta tế luyện. Người trở lại Thanh Đăng, coi như là không muốn, cuối cùng cũng phải chịu ta bài bố!

Thấy Tiểu Báo Tử đáp ứng, Thanh Đăng chi linh rõ ràng thở phào một hơi. Muốn Tiểu Báo Tử thề, Báo Tử tự nhiên là không muốn. Hai người lại trả giá một phen. Cuối cùng Tiểu Báo Tử chỉ đành thề, nói tuyệt không ép buộc Thanh Đăng chi linh làm việc cho hắn. Thế nhưng đồng thời cũng bắt Thanh Đăng chi linh phải thề không được tiết lộ bí mật của hắn cho bất cứ kẻ nào.

Sau khi một người, một linh thề xong, Thanh Đăng chi linh mới có chút không cam tâm trở lại Thanh Đăng. Vừa trở lại, Tiểu Báo Tử cảm giác cũng không giống lúc trước.

Bởi vì hắn đã đem Thanh Đăng tế luyện qua. Do đó, hắn có thể cảm thấy rất rõ ràng, Thanh Đăng chi linh này. Thân ảnh của nó cũng vô pháp giấu diếm được Linh Giác của hắn nữa. Đồng dạng, cho dù Thanh Đăng trở lại trong đan điền Tiểu Báo Tử, Thanh Đăng chi linh cũng đừng hòng giống trước không kiêng nể gì cả xuất hiện trong óc hắn, cùng hắn nói chuyện. Hiện tại quyền chủ động hoàn toàn nằm trong tay Tiểu Báo Tử.

Bất quá Tiểu Báo Tử không có dự định để Thanh Đăng này thả lại đan điền. Nghĩ lại trong đan điền của mình có một nguyên linh, hắn vẫn cảm thấy không thoải mái.

Hắn chuẩn bị để Thanh Đăng phóng tới trong không gian phân cách. Hắn còn có một việc muốn làm, chính là để Thanh Đăng nguyên linh nói cho mình làm sao để gỡ xuống Đâu Suất Hỏa trên Thanh Đăng. Uy lực của Đâu Suất Hỏa này hắn đã từng nhìn thấy, chỉ là chợt lóe liền đem bàn tay của một gã Thất phẩm cường giả hoá tảng.

- Đâu Suất Hỏa cũng là kết quả của kết quả. Là phương sĩ tìm tòi đặc tính của Tiên Thiên cửu hỏa, lấy ra tinh hoa của nhiều loại hậu thiên chi hỏa tạo thành. Nắm giữ một bộ phận Tiên Thiên chi hỏa, tâm đèn của Thanh Đăng này là Thiên Thanh Mộc vạn năm chế tạo thành. Do đó, mới có thể chịu được. Người đem nó tách ra thì dễ, thế nhưng không có chỗ để phóng ra, trừ phi người có thể tìm được một vật phẩm có thể thừa nhận được Đâu Suất Hỏa, bất quá đồ vật như vậy, hiện thế e là rất khó tìm được a?

Trong giọng nói của Thanh Đăng chi linh lộ ra vài phần đắc ý, phảng phất như gian kế đã thực hiện được.

- Người, gia hỏa giáo hoạt này!

Tiểu Báo Tử cười nhỏ một tiếng, tay vừa nhấc, một kiện đồ vật cổ quái xuất hiện trong tay hắn:

- Người nói thứ này được chưa?

Thứ hắn lấy ra chính là tảng đá cổ quái ngày ấy trong nham lưu của Địa Đế Hỏa Mạch đạt được. Hắn biết đó là tài liệu tốt để luyện chế pháp khí, thế nhưng lại không biết nó là thứ gì?

- Địa hỏa kim tinh, người lại có địa hỏa kim tinh!

Thấy đồ vật Tiểu Báo Tử lấy ra, con mắt của Thanh Đăng nguyên linh trợn trừng lên, đương nhiên tiền đề là hắn có mắt.

- Người sao có được thứ này, điều này sao có thể? Người không phải nói trong hiện thế thiên tài địa bảo đều đã không còn sao? Thế nào có thể có thứ này, còn là một khối lớn như vậy!

- Người đừng quản ta làm sao có được. Ta chỉ hỏi người, thứ này có thể dung nạp Đâu Suất Hỏa hay không?

- Tiểu tử, hiện tại vấn đề cũng không phải có thể dung nạp Đâu Suất Hỏa hay không. Hiện tại người có Địa Hỏa Kim Tinh, có Đâu Suất Hỏa. Nếu như người lại thu thập đủ Địa Hỏa Nguyên Tử, người liền có thể luyện chế một kiện sơ cấp Thuần Dương pháp khí!

- Thực?

Tiểu Báo Tử trong lòng vui vẻ.

- Đương nhiên là thật, Đâu Suất Hỏa chính là tinh hoa do chúng phương sĩ lấy ra từ trong chín chín tám mươi một loại hậu thiên chi hỏa, uy lực tuy rằng thua Tiên Thiên chi hỏa. Thế nhưng cũng không kém mấy

loại hậu thiên chi hỏa nổi danh kia. Hơn nữa nó còn có một ít đặc tính của Tiên Thiên chi hỏa. Địa Hỏa Kim Tinh lại là một ít tinh hoa trong Địa Để Nham Lưu, đã bị Khôn Cực Âm Hỏa ngưng luyện vô số năm hình thành, là tài liệu luyện chế tiên khí tuyệt hảo!

- Tiên khí!

- Người đừng nghĩ dễ như vậy. Khối Địa Hỏa Kim Tinh này của người hỏa hậu không đủ. Nếu như lại để nó trong Địa Để Nham Lưu ngưng luyện. Mấy trăm vạn năm có thể dùng để luyện chế tiên khí. Hiện tại sao? Chỉ có thể dùng để luyện chế Thuần Dương pháp khí?

- Không đúng a, người không phải đã nói, Thuần Dương pháp khí là có thể tiến hóa thành tiên khí sao? Thanh Đăng kia của người lúc đó chẳng phải là một kiện Thuần Dương pháp khí có thể tiến hóa thành tiên khí sao? Hơn nữa tài liệu của Thanh Đăng không phải là Thiên Thanh Mộc vạn năm?

- Tiểu tử, đừng ở đó mà tưởng bở. Ta nói, Thiên Thanh Mộc vạn năm chỉ là một danh xưng thôi. Sở dĩ gọi Thiên Thanh Mộc vạn năm cũng không phải nói nó chỉ sinh trưởng vạn năm. Thiên Thanh Mộc này chính là dị chủng thời đại Thái Cổ lưu lại, chia làm trăm năm, nghìn năm, vạn năm, mười vạn năm, trăm vạn năm. Vạn năm Thiên Thanh Mộc chỉ là từ lúc hạt giống đến lúc nảy mầm mất tổng cộng một vạn năm. Còn trưởng thành cần bao nhiêu năm người tự mình tính toán đi. Thanh Đăng này là dùng Thiên Thanh Mộc mười vạn năm luyện chế thành!

Tiểu Báo Tử nhẹ nhàng nuốt một ngụm nước bọt, cười hắc hắc:

- Ta không nói Thuần Dương pháp khí sao, Đâu Suất Hỏa, Địa Hỏa Nguyên Tủy cùng Địa Hỏa Kim Tinh thật có thể đủ luyện thành một kiện Thuần Dương pháp khí chưa?

- Đương nhiên không phải, còn cần Huyền Hỏa của Thái Cổ Thực Long Thu trong cơ thể người nữa!

Thanh Đăng chỉ linh nói:

- Luyện khí là một loại thuật pháp, người cũng chớ nghĩ một lần là xong.

Phẩm công là một môn học vấn, Tiểu Báo Tử đã từng luyện khí. Bích Du kiếm là do hắn tự mình luyện ra. Thế nhưng khi nghe Thanh Đăng chỉ linh đại khái dạy hắn một ít pháp môn luyện khí cơ sở, hắn mới phát hiện thủ đoạn luyện khí của mình thì ra bất kham như thế.

Luyện khí cũng là một loại phương thuật. Thời đại Thượng Cổ, phương thuật thịnh hành, chỉ cần là Tu Luyện Giả đều nghiên cứu qua. Giống như là kiếp trước của Tiểu Báo Tử, tại trường học, học hoá học vật lý số học vậy, ít nhiều đều hiểu được một ít lý luận. Bất quá lý luận chính là lý luận, như Thanh Đăng chỉ linh đại khái cũng chính là biết một ít lý luận. Giống như là kiếp trước của Tiểu Báo Tử có thể giải phương trình, dựa theo giới thiệu làm một hai thực nghiệm hóa học đơn giản. Tuy rằng đã là thuyết tương đối học thuộc lòng, nhưng người để hắn chế tạo bom nguyên tử, đó chính là thiên phương dạ đàm.

Tiểu Báo Tử phỏng chừng Thanh Đăng chỉ linh này cũng chính là trình độ học sinh trung học mà thôi. Thế nhưng chính hắn cũng chỉ là một tiểu học, thậm chí là một gia hỏa học tiền ban cũng không được. Có một học sinh trung học dạy bảo đã là rất tốt rồi.

Mà quá trình luyện khí cũng không quá thần bí, từ ý nghĩa nào đó mà nói, cùng phản ứng hoá học kiếp trước thập phần tương tự. Các loại thiên tài địa bảo khác nhau tương hỗ kết hợp, lực lượng chồng chất, biến dị, cuối cùng phát ra đủ loại hiệu quả khác nhau.

Đây là nguyên lý luyện khí cơ bản nhất, đáng tiếc, chỉ là nguyên lý mà thôi.

- Chúng phương sĩ trải qua vô số năm nghiên cứu, tổng kết ra mấy nghìn loại pháp môn luyện chế pháp khí, tiên khí, ta cũng chỉ là biết một ít trong đó thôi!

Thanh Đăng chỉ linh nói:

- Bất quá, hiện tại tài liệu của người thập phần đủ. Dùng để luyện chế Thuần Dương pháp khí đã dư dả, chỉ là luyện chế pháp khí cũng không phải sự tình một sớm một chiều liền có thể hoàn thành. Người cần thời gian, còn cần đủ kiên trì. Mặt khác, Thuần Dương pháp khí không chỉ có dùng để giết địch phòng thân, tác dụng lớn nhất của nó là để tư nhuận nhục thân và thần hồn. Bản thân người tu luyện chính là Ngũ Hành

chức hỏa công pháp. Lại luyện chế ra một loại Kim Hỏa nhị hành Thuần Dương pháp khí. Đối với thân thể , tu vi , còn có thần hồn của người đều có tác dụng tẩm bổ khổng lồ. Đây đều là sự tình thông linh pháp khí và Nhập Huyền pháp khí không thể làm được!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

558. Chương 548 549: Tam Giới Chi Ngoại Thuần Dương Pháp Khí. (2 3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 548 549: Tam giới chi ngoại Thuần Dương pháp khí. (2 3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Đem người lại thả ra? Buồn cười, Thanh Đăng kia là một kiện Thuần Dương pháp khí a, vừa lúc thích hợp để ta tế luyện. Đem người thả ra, ta dùng cái gì. Ta thấy, không bằng tìm một con chó, con mèo đem nguyên linh của người đánh vào là được.

- Thanh Đăng là Thuần Dương pháp khí không sai. Thế nhưng bản mạng chi linh của nó đã bị ta thôn phệ, người căn bản là không thể sử dụng!

Thanh Đăng chi linh vội kêu lên:

- Hơn nữa, nguyên linh của ta cũng không phải tùy tiện sinh vật gì cũng có thể thừa thụ. Ta ở trong Thanh Đăng hơn mười vạn năm, nguyên linh sớm đã nhiễm hỏa tính của Đâu Suất Hỏa, đã không thể chiếm thân thể sinh linh, chỉ có dùng tâm đèn của Thanh Đăng mới thích hợp với ta nhất!

- Ta là không có cách nào. Thuần Dương pháp khí a, người nói vô dụng là sẽ vô dụng sao? Ta lại nghĩ chung quy có thể tìm ra biện pháp sử dụng đi sao!

- Không có biện pháp dùng, khẳng định không có!

Thanh Đăng chi linh nói:

- Nếu không như vậy, ta nói cho người pháp môn làm sao ngự sử Đâu Suất Hỏa này. Uy lực của Thanh Đăng này, mười thành có đến chín thành nằm ở Đâu Suất Hỏa. Người đem Đâu Suất Hỏa nắm bắt, ta sẽ dạy người làm sao luyện chế Thuần Dương pháp khí, có Đâu Suất Hỏa này, lại thêm tài liệu thích hợp, có thể dễ dàng luyện chế ra một món Thuần Dương pháp khí mới!

- Ta vì sao phải tin người?

- Người không tin ta cũng vô dụng, có thể chúng ta vẫn giằng co như vậy, người dùng Thương Cưu Trảo nhốt ta, lại thử tế luyện Thanh Đăng mà xem, người có thể ngự sử hay không?

Thanh Đăng chi linh dù vội vẫn ung dung nói.

- Coi như ta thực sự không thể ngự sử thì thế nào?

Tiểu Báo Tử cười lạnh nói:

- Cũng không nhất định đem thứ này cho người a!

Đang khi nói chuyện, tiện tay trích một giọt máu rơi lên Thanh Đăng, làm vết tế luyện.

- Người...!

Nhìn thấy Tiểu Báo Tử bắt đầu luyện Thanh Đăng, Thanh Đăng chi linh rốt cục hoảng loạn:

- Thanh Đăng này sớm đã bị hỏng, người coi như là luyện thành cũng vô ích!

Lời còn chưa dứt, Tiểu Báo Tử liền mở mắt, lộ ra vẻ mê hoặc.

- Vì sao lại như vậy? Sao lại dễ dàng như thế? Đây không phải Thuần Dương pháp khí sao? Thế nào luyện so với thông linh pháp khí còn dễ dàng hơn nhiều.

- Người, tiểu tử này, cái gì cũng đều không hiểu. Ngủ ngốc!

Có thể là quá mức kích động, Thanh Đăng chỉ linh mẫn chữ liền một hơi. Khiến Tiểu Báo Tử nghe được ngẩn người, thẳng đến mẫn xong, hần mới phản ứng lại.

Chớp con mắt, nhìn thanh sắc hồ ly bị Thương Cửu Trảo nhốt trong lòng bàn tay, ánh mắt hần nhất thời trở nên bất thiện.

- Người, nguyên linh chết tiệt này, chán sống rồi! Ta là người mà người có thể tùy tiện mẫn chữ sao? Người đúng là đầu óc bả đậu a!

Tay Tiểu Báo Tử nắm chặt, một cỗ lực lượng nhiếp hồn đoạt phách lập tức đem nguyên linh bao vây.

- A, a, a, đừng mà, đừng mà, người, tiểu tử này, thật sự là quá không lễ phép.

- Lễ phép, đầu óc người thật đúng là làm bằng bả đậu. Cùng Thượng Cổ đại yêu, ta nói lễ phép cái rắm a! Tiểu Báo Tử cười lạnh nói:

- Vừa rồi không phải người mẫn ta rất thoải mái sao? Khi đó sao người không nói lễ phép đi, hiện tại cùng ta giảng lễ phép, có thể sao?

- Ta, ý ta không phải như vậy. Ta đã sớm nói qua, Thanh Đăng kia đã phế bỏ. Chỉ có thể làm nơi cư trú cho nguyên linh như ta, không có khả năng khôi phục thành Thuần Dương pháp khí. Bởi vì nguyên linh của nó đã mất, hiện tại người có đem nó tế luyện cũng vô dụng.

- Cái kia có quan hệ gì với người?

Tiểu Báo Tử nói.

- Ta, ta, ta còn muốn cư trú ở bên trong a. Hiện tại người đem tế luyện, ta lại cư trú trên Thanh Đăng, chẳng phải cũng bị tiểu tử người khống chế?

Thanh Đăng nguyên linh bất đắc dĩ nói.

- Không ngờ còn có chuyện này, cảm tạ người đã nhắc nhở a!

Tiểu Báo Tử cười nói:

- Hiện tại, người còn muốn tiến nhập Thanh Đăng không?

- Không tiến nhập Thanh Đăng còn có thể làm sao?

Thanh Đăng chỉ linh ngữ khí có vẻ ủ rũ:

- Chết tiệt. Hiện tại trên đời này, căn bản là không có đồ vật gì có thể cho nguyên linh ta cư trú, bất quá tiểu tử, tuy rằng Thanh Đăng này đã bị người tế luyện, ta cũng sẽ không chịu người khống chế!

- Lễ nào người còn muốn phá cấm chế của ta sao?

- Nói cái rắm, nguyên linh không phải nguyên thần, tuy rằng bất tử bất diệt. Thế nhưng cùng người bình thường không khác biệt lắm. Chỉ có dựa vào pháp khí, tiên khí hoặc thiên tài địa bảo gì khác, mượn ngoại vật mới có được lực lượng của mình. Ta hiện tại là thân nguyên linh, làm sao có thể xóa đi cấm chế của người. Bất quá, ta có thể cùng người giao dịch!

- Giao dịch?

- Đúng, ta thừa nhận người tế luyện Thanh Đăng là điểm trúng tử huyệt của ta. Thế nhưng ta đồng dạng không cam lòng chịu tiểu tử người khống chế. Ta có thể trở lại Thanh Đăng, thế nhưng người phải đồng ý không được khống chế ta. Để ta làm việc cho người. Ta cũng sẽ tại thời khắc quan trọng bang trợ người.

Tỷ như ta sẽ dạy người làm sao đem Đâu Suất Hỏa từ trong Thanh Đăng tách ra. Ta cũng sẽ dạy người luyện khí chi pháp, thế nhưng người không thể dưới tình huống ta không muốn, ép buộc ta làm việc giúp người. Bằng không, ta tình nguyện lấy thân nguyên linh phiêu bạt trong thiên địa cũng không trở lại trong Thanh Đăng.

Nói đến đây, hắc phảng phất như hạ quyết tâm:

- Người cũng biết, Thương Cưu Trảo của người chỉ có thể bắt ta nhất thời, không thể nhốt ta một đời. Chỉ cần để ta tìm được cơ hội, ta nhất định có thể thoát khỏi người khổng chế. Đến lúc đó người đạt được chỉ là một ngọn Thanh Đăng bỏ đi mà thôi.

- Được rồi. Ta đáp ứng người!

Tiểu Báo Tử không chút suy nghĩ, liền đáp ứng:

- Thứ nhất, hắc cũng không có ý muốn đem Thanh Đăng chi linh biến thành nô lệ. Thứ hai sâu trong lòng hắc nghĩ Thanh Đăng này đã bị ta tế luyện. Người trở lại Thanh Đăng, coi như là không muốn, cuối cùng cũng phải chịu ta bài bố!

Thấy Tiểu Báo Tử đáp ứng, Thanh Đăng chi linh rõ ràng thở phào một hơi. Muốn Tiểu Báo Tử thề, Báo Tử tự nhiên là không muốn. Hai người lại trả giá một phen. Cuối cùng Tiểu Báo Tử chỉ đành thề, nói tuyệt không ép buộc Thanh Đăng chi linh làm việc cho hắc. Thế nhưng đồng thời cũng bắt Thanh Đăng chi linh phải thề không được tiết lộ bí mật của hắc cho bất cứ kẻ nào.

Sau khi một người, một linh thề xong, Thanh Đăng chi linh mới có chút không cam tâm trở lại Thanh Đăng.

Vừa trở lại, Tiểu Báo Tử cảm giác cũng không giống lúc trước.

Bởi vì hắc đã đem Thanh Đăng tế luyện qua. Do đó, hắc có thể cảm thấy rất rõ ràng, Thanh Đăng chi linh này. Thân ảnh của nó cũng vô pháp giấu diếm được Linh Giác của hắc nữa. Đồng dạng, cho dù Thanh Đăng trở lại trong đan điền Tiểu Báo Tử, Thanh Đăng chi linh cũng dừng hòng giống trước không kiêng nể gì cả xuất hiện trong óc hắc, cùng hắc nói chuyện. Hiện tại quyền chủ động hoàn toàn nằm trong tay Tiểu Báo Tử.

Bất quá Tiểu Báo Tử không có dự định để Thanh Đăng này thả lại đan điền. Nghĩ lại trong đan điền của mình có một nguyên linh, hắc vẫn cảm thấy không thoải mái.

Hắc chuẩn bị để Thanh Đăng phóng tới trong không gian phân cách. Hắc còn có một việc muốn làm, chính là để Thanh Đăng nguyên linh nói cho mình làm sao để gỡ xuống Đâu Suất Hỏa trên Thanh Đăng. Uy lực của Đâu Suất Hỏa này hắc đã từng nhìn thấy, chỉ là chợt lóe liền đem bàn tay của một gã Thất phẩm cường giả hoá tảng.

- Đâu Suất Hỏa cũng là kết quả của kết quả. Là phương sĩ tìm tòi đặc tính của Tiên Thiên cửu hỏa, lấy ra tinh hoa của nhiều loại hậu thiên chi hỏa tạo thành. Nắm giữ một bộ phận Tiên Thiên chi hỏa, tâm đèn của Thanh Đăng này là Thiên Thanh Mộc vạn năm chế tạo thành. Do đó, mới có thể chịu được. Người đem nó tách ra thì dễ, thế nhưng không có chỗ để phóng ra, trừ phi người có thể tìm được một vật phẩm có thể thừa nhận được Đâu Suất Hỏa, bất quá đồ vật như vậy, hiện thế e là rất khó tìm được a?

Trong giọng nói của Thanh Đăng chi linh lộ ra vài phần đắc ý, phảng phất như gian kế đã thực hiện được.

- Người, gia hỏa giáo hoạt này!

Tiểu Báo Tử chửi nhỏ một tiếng, tay vừa nhấc, một kiện đồ vật cổ quái xuất hiện trong tay hắc:

- Người nói thứ này được chưa?

Thứ hắc lấy ra chính là tảng đá cổ quái ngày ấy trong nham lưu của Địa Đế Hỏa Mạch đạt được. Hắc biết đó là tài liệu tốt để luyện chế pháp khí, thế nhưng lại không biết nó là thứ gì?

- Địa hỏa kim tinh, người lại có địa hỏa kim tinh!

Thấy đồ vật Tiểu Báo Tử lấy ra, con mắt của Thanh Đăng nguyên linh trợn trừng lên, đương nhiên tiền đề là hắc có mắt.

- Người sao có được thứ này, điều này sao có thể? Người không phải nói trong hiện thể thiên tài địa bảo đều đã không còn sao? Thế nào có thể có thứ này, còn là một khối lớn như vậy!

- Người đừng quản ta làm sao có được. Ta chỉ hỏi người, thứ này có thể dung nạp Đâu Suất Hỏa hay không?

- Tiểu tử, hiện tại vấn đề cũng không phải có thể dung nạp Đâu Suất Hỏa hay không. Hiện tại người có Địa Hỏa Kim Tinh, có Đâu Suất Hỏa. Nếu như người lại thu thập đủ Địa Hỏa Nguyên Thủy, người liền có thể luyện chế một kiện sơ cấp Thuần Dương pháp khí!

- Thực?

Tiểu Báo Tử trong lòng vui vẻ.

- Đương nhiên là thật, Đâu Suất Hỏa chính là tinh hoa do chúng phương sĩ lấy ra từ trong chín chín tám mươi một loại hậu thiên chi hỏa, uy lực tuy rằng thua Tiên Thiên chi hỏa. Thế nhưng cũng không kém mấy loại hậu thiên chi hỏa nổi danh kia. Hơn nữa nó còn có một ít đặc tính của Tiên Thiên chi hỏa. Địa Hỏa Kim Tinh lại là một ít tinh hoa trong Địa Đế Nham Lưu, đã bị Khôn Cực Âm Hỏa ngưng luyện vô số năm hình thành, là tài liệu luyện chế tiên khí tuyệt hảo!

- Tiên khí!

- Người đừng nghĩ dễ như vậy. Khối Địa Hỏa Kim Tinh này của người hỏa hậu không đủ. Nếu như lại để nó trong Địa Đế Nham Lưu ngưng luyện. Mấy trăm vạn năm có thể dùng để luyện chế tiên khí. Hiện tại sao? Chỉ có thể dùng để luyện chế Thuần Dương pháp khí?

- Không đúng a, người không phải đã nói, Thuần Dương pháp khí là có thể tiến hóa thành tiên khí sao? Thanh Đăng kia của người lúc đó chẳng phải là một kiện Thuần Dương pháp khí có thể tiến hóa thành tiên khí sao? Hơn nữa tài liệu của Thanh Đăng không phải là Thiên Thanh Mộc vạn năm?

- Tiểu tử, đừng ở đó mà tưởng bở. Ta nói, Thiên Thanh Mộc vạn năm chỉ là một danh xưng thôi. Sở dĩ gọi Thiên Thanh Mộc vạn năm cũng không phải nói nó chỉ sinh trưởng vạn năm. Thiên Thanh Mộc này chính là dị chủng thời đại Thái Cổ lưu lại, chia làm trăm năm, nghìn năm, vạn năm, mười vạn năm, trăm vạn năm. Vạn năm Thiên Thanh Mộc chỉ là từ lúc hạt giống đến lúc nảy mầm mất tổng cộng một vạn năm. Còn trưởng thành cần bao nhiêu năm người tự mình tính toán đi. Thanh Đăng này là dùng Thiên Thanh Mộc mười vạn năm luyện chế thành!

Tiểu Báo Tử nhẹ nhàng nuốt một ngụm nước bọt, cười hắc hắc:

- Ta không nói Thuần Dương pháp khí sao, Đâu Suất Hỏa, Địa Hỏa Nguyên Thủy cùng Địa Hỏa Kim Tinh thật có thể đủ luyện thành một kiện Thuần Dương pháp khí chưa?

- Đương nhiên không phải, còn cần Huyền Hỏa của Thái Cổ Thực Long Thu trong cơ thể người nữa!

Thanh Đăng chỉ linh nói:

- Luyện khí là một loại thuật pháp, người cũng chớ nghĩ một lần là xong.

Phẩm công là một môn học vấn, Tiểu Báo Tử đã từng luyện khí. Bích Du kiếm là do hắn tự mình luyện ra. Thế nhưng khi nghe Thanh Đăng chỉ linh đại khái dạy hắn một ít pháp môn luyện khí cơ sở, hắn mới phát hiện thủ đoạn luyện khí của mình thì ra bất kham như thế.

Luyện khí cũng là một loại phương thuật. Thời đại Thượng Cổ, phương thuật thịnh hành, chỉ cần là Tu Luyện Giả đều nghiên cứu qua. Giống như là kiếp trước của Tiểu Báo Tử, tại trường học, học hoá học vật lý số học vậy, ít nhiều đều hiểu được một ít lý luận. Bất quá lý luận chính là lý luận, như Thanh Đăng chỉ linh đại khái cũng chính là biết một ít lý luận. Giống như là kiếp trước của Tiểu Báo Tử có thể giải phương trình, dựa theo giới thiệu làm một hai thực nghiệm hóa học đơn giản. Tuy rằng đã là thuyết tương đối học thuộc lòng, nhưng người để hắn chế tạo bom nguyên tử, đó chính là thiên phương dạ đàm.

Tiểu Báo Tử phỏng chừng Thanh Đăng chỉ linh này cũng chính là trình độ học sinh trung học mà thôi. Thế nhưng chính hắn cũng chỉ là một tiểu học, thậm chí là một gia hỏa học tiền ban cũng không được. Có một học sinh trung học dạy bảo đã là rất tốt rồi.

Mà quá trình luyện khí cũng không quá thần bí, từ ý nghĩa nào đó mà nói, cùng phản ứng hoá học kiếp trước thập phần tương tự. Các loại thiên tài địa bảo khác nhau tương hỗ kết hợp, lực lượng chồng chất, biến dị, cuối cùng phát ra đủ loại hiệu quả khác nhau.

Đây là nguyên lý luyện khí cơ bản nhất, đáng tiếc, chỉ là nguyên lý mà thôi.

- Chúng phương sĩ trải qua vô số năm nghiên cứu, tổng kết ra mấy nghìn loại pháp môn luyện chế pháp khí, tiên khí, ta cũng chỉ là biết một ít trong đó thôi!

Thanh Đăng chỉ linh nói:

- Bất quá, hiện tại tài liệu của người thập phần đủ. Dùng để luyện chế Thuần Dương pháp khí đã dư dả, chỉ là luyện chế pháp khí cũng không phải sự tình một sớm một chiều liền có thể hoàn thành. Người cần thời gian, còn cần đủ kiên trì. Mặt khác, Thuần Dương pháp khí không chỉ có dùng để giết địch phòng thân, tác dụng lớn nhất của nó là để tư nhuận nhục thân và thần hồn. Bản thân người tu luyện chính là Ngũ Hành chúc hỏa công pháp. Lại luyện chế ra một loại Kim Hỏa nhị hành Thuần Dương pháp khí. Đối với thân thể, tu vi, còn có thần hồn của người đều có tác dụng tắm bổ khổng lồ. Đây đều là sự tình thông linh pháp khí và Nhập Huyền pháp khí không thể làm được!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

559. Chương 550-552: Làm Một Lãnh Chúa Thật Khó A. (1-3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 550-552: Làm một lãnh chúa thật khó a. (1-3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Ta nên làm như thế nào?

- Theo ta nói mà làm, người tế luyện Thanh Đăng, hiện tại ta và người đã trên cùng một ngựa, do đó người không cần lo lắng cho ta, sẽ làm gì xấu với người.

- Ta không lo lắng người làm chuyện gì xấu đối với ta. Bất quá, người cũng nên đem lai lịch của người nói cho ta biết đi?

- Ta là đại yêu, sinh tồn tại thời đại Thượng Cổ theo như lời người, bất quá tại thời đại của ta, đại yêu rất nhiều. Coi như là nói cho người, người cũng sẽ không biết lai lịch của ta. Hơn nữa, hiện tại ta đã biến thành Thanh Đăng chỉ linh. Tất cả đối với ta mà nói cũng không có ý nghĩa quá lớn. Người cứ gọi ta là Thanh Linh là được!

- Thanh Linh, người thật đúng là tùy tiện a!

Tiểu Báo Tử mỉm cười nói, bất quá cũng không tiếp tục truy hỏi lai lịch của hắn. Chỉ là y theo thuyết pháp của hắn, cẩn thận đem Đầu Suất Hỏa trên Thanh Đăng gỡ xuống, chậm rãi dung nhập trong Địa Hỏa Kim Tinh.

- Người cần dùng Đầu Suất Hỏa và Thái Cổ Thực Long Thu yêu hỏa tư nhuận Địa Hỏa Kim Tinh, đây là chuyện hết sức công phu, tuyệt không được vội vã, đợi được hỏa hậu khá khá chút. Ta lại nói cho người biết làm thế nào để luyện chế pháp khí!

- Vậy thì đa tạ người!

Tiểu Báo Tử cười, đầu ngón tay hồng sắc bảo thạch chợt lóe, cũng đem Thanh Đăng trực tiếp đưa đến trong không gian thiết cát của mình. Thậm chí ngay cả nói cũng không có để Thanh Linh nói thêm nửa câu.

- Hừ, Thượng Cổ đại yêu, hiện tại cũng biến thành nguyên linh, chịu lão tử khống chế. Cảm giác này thật đúng là sướng khoái.

Trong lòng Tiểu Báo Tử thầm vui vẻ, đứng dậy:

- Trở về xem thế nào đã. Cũng không biết lãnh địa của ta hiện tại thế nào. Ta và người của Vương gia tranh chấp, rời khỏi mấy ngày, chỉ mong người của Vương gia không có ngu ngốc tới trên chóc bộ hạ của ta. Bất quá nói đi nói lại, cường giả Vương gia tựa hồ đối với Cổ Khư cảm thấy hứng thú hơn đi!

Tiểu Báo Tử nghĩ, phát ra kiếm quang, đi thẳng đến tây bắc.

Bắc Nguyên đại địa, hiện tại là một mảnh khí thế ngất trời!

Từ Đại Tấn triều phân phong nhiều phong địa như vậy. Những chủ nhân phong địa trong mấy ngày này đều lục tục chạy tới lãnh địa của mình.

Người khác nhau có phương pháp khác nhau. Trên đại thảo nguyên, chủ nhân cũ hoàn toàn bị diệt. Những chủ nhân mới tựa như vẽ lên trang giấy trắng, hoàn toàn dựa theo ý chí của bản thân kiến thiết lãnh địa.

Đặc biệt những ruộng đất thu được kia, người trong võ lâm xuất thân Võ Doãn là nhiệt tình nhất, đột nhiên từ một kẻ giang hồ kiếm cơm biến thành chủ nhân một mảnh lãnh địa lớn. Trên mảnh đất này tuy rằng có thể cũng không có ai, nhưng quyền lực của bọn hắn ở đây thậm chí ngang với hoàng đế Đại Tấn triều. Điều này khiến bọn họ làm sao không mừng rỡ cho được?

Thời gian hơn nửa năm, có một bộ phận lớn quân gia di chuyển tới đây. Thương nhân khôn khéo tự nhiên cũng sẽ không bỏ qua cơ hội này. Vô số thương lộ hầu như đồng thời được mở thông.

Địa bàn vốn thuộc về Bắc Nguyên đã biến thành ba châu của Đại Tấn triều. Mà ba châu này đương nhiên trở thành trung chuyển trạm mậu dịch ở biên cảnh. Địa phương vốn không có bao nhiêu người ở đã thành cảnh tượng phồn hoa vài phần.

Hiện tại phương bắc loại sinh ý nào tốt nhất?

Không thể nghi ngờ là sinh ý nhân khẩu!

Tuy rằng Đại Tấn đối với sinh ý nhân khẩu có nhiều hạn chế, mệnh lệnh rõ ràng cấm buôn bán nhân khẩu. Người muốn buôn bán, cũng chỉ có thể buôn bán những nô lệ Bắc Nguyên kia, còn có một vài nam man tộc cũng được. Thế nhưng nếu như người buôn bán nhân khẩu Đại Tấn triều, dù cho người bán là ác đồ giết người phóng hỏa, cuối cùng cũng phải lên đoạn đầu đài.

Thế nhưng, đồng chí Mã Khắc Tư vĩ đại không phải đã nói sao? Chỉ cần có lợi ích, thương nhân liền dám mạo hiểm mất đầu, hiện tại sinh ý nhân khẩu lợi nhuận lớn nhất, lúc này không làm, còn đợi khi nào?

Hơn nữa, phương bắc Tổng đốc tam châu cũng không phải nhân vật thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn như Mã Thiên Trường. Bọn họ cũng biết thảo nguyên phương bắc nhu cầu cấp bách nhân khẩu, cho nên đối với một số sự tình, cũng là một mắt nhắm, một mắt mở. Thứ nhất đây là khoản thu nhập thêm. Thứ hai cũng sẽ không đắc tội với ai.

Cả phương bắc tam châu sinh ý nhân khẩu liên náo nhiệt.

Đến nỗi khi Báo Tử đến lãnh địa của mình, ngạc nhiên phát hiện, người lại nhiều thêm.

Ban đầu trên lãnh địa của mình, tính toán đầu ra đẩy cũng chỉ có một hai trăm người. Thế nhưng hiện tại đã không sai biệt lắm có ba bốn trăm người. Nhân số gia tăng gấp đôi không ngừng, mà tiểu trấn tập cũng đã có hình thức ban đầu. Tại một con đường nhỏ uốn lượn quanh Tích Lôi Sơn, hai bên đường đã dựng hai dãy phòng ốc giản dị. Mà trên thảo nguyên dưới chân núi, mấy trăm đầu ngựa đương ở đó ăn cỏ uống nước, cảnh tượng tốt lành cùng an bình.

Kiểm quang của Tiểu Báo Tử ở trên lãnh địa của mình tuần tra một vòng, tìm một địa phương yên lặng hạ xuống. Thay y phục, mới thi triển Thiên Cầm Cửu Biến thân pháp, trở lại tiểu trấn dưới Tích Lôi Sơn.

Vừa xuất hiện tại trấn tập, người giữ cửa liền nhận ra, nhanh chóng chạy đi báo tin. Do đó, còn chưa đi được vài bước, liền thấy đám người Giang Hiểu sắc mặt vui mừng chào đón.

- Đại nhân, người trở lại, thật sự là quá tốt!
- Giang đại nhân, đã nhiều ngày thật sự là khổ cực cho người!
- Không dám nhận đại nhân khách lễ, có thể vì đại nhân làm việc là vinh quang của thuộc hạ!

Giang Hiểu khom người nói.

- Nhìn sắc mặt vui mừng này của người, có phải lại có chuyện tốt gì không?
- Đại nhân anh minh, đã nhiều ngày, chúng ta đang khai thác núi đá, chỉnh sửa phòng ốc, trong lúc vô ý phát hiện một quặng sắt. Chúng ta đã tìm người xem qua, quặng sắt tinh kia là Thượng phẩm, hơn nữa phạm vi rất rộng, từ nay về sau, chúng ta đã có thể không cần lo lắng về tiền tài nữa.
- Tốt, quá tốt!

Dù là Tiểu Báo Tử kiến thức rộng rãi, nghe được tin tức này, cũng nhin không được mừng rỡ. Hắn xuất thân Ô gia, tự nhiên minh bạch giá trị quặng sắt tinh. Có nó, lãnh địa của hắn có nuôi thêm mấy nghìn người nữa cũng không thành vấn đề a!

- Còn có, đại nhân, gần đây có mấy thương đội tới chỗ chúng ta. Không chỉ có mang đến vật tư cho chúng ta, còn dẫn người tới!

Nói đến đây, Giang Hiểu vô ý thức hướng phía Tiểu Báo Tử tiếp cận:

- Đại nhân, những người này không phải người Bắc Nguyên, cũng không phải người Nam Man, mà là người Đại Tấn. Đây là một ít nông dân phía nam theo Bái Hỏa Huyền Giáo tạo phản, bị quan binh và những kẻ buôn lậu nhân khẩu này cấu kết, đưa đến thảo nguyên.
- Biết rồi!

Tiểu Báo Tử gật đầu nói, hắn từ nhỏ tiếp thu chủ nghĩa Mác giáo dục, sự tình như vậy, hắn đã sớm dự liệu được. Sau này, sinh ý nhân khẩu khẳng định sẽ thịnh vượng.

Bất quá hắn cũng không cho rằng buôn bán nhân khẩu thật có thể đủ cải biến tình huống của thảo nguyên. Phải biết rằng, cho dù là thời kì toàn thịnh của Bắc Nguyên, nhân khẩu cũng chỉ là mấy nghìn vạn mà thôi.

Người Bắc Nguyên đã quen sông du mục, chỉ có đại tộc nhân khẩu chân chính qua năm mươi vạn, mới có tư cách, có năng lực tại thảo nguyên xây công sự.

Còn Đại Tấn triều thì sao?

Chỉ là Vân Châu, tại Mã Thiên Trường thống trị liền khoảng ba triệu người.

Người Trung Nguyên và người thảo nguyên tập quán không giống nhau. Tập quán của người Trung Nguyên an ổn, tập quán nông canh, xây công sự, sinh sôi nảy nở. Mà những tập quán này đều cần đại lượng nhân khẩu để hoàn thành. Hiện tại dân tộc du mục hầu như bị hoàn toàn khu trục. Còn lại một mảnh thảo nguyên rộng lớn do người được phong đến bổ sung. Cứ như vậy, cả thảo nguyên sinh thái tất sẽ bị thay đổi. Thậm chí Tiểu Báo Tử tin tưởng, không tới mười năm, Bắc Nguyên đại thảo nguyên sẽ thay đổi hoàn toàn, người sẽ càng ngày càng nhiều. Mà chính sách nhân khẩu ở Đại Tấn triều, cho dùng những thương nhân kia có bản lĩnh thông thiên cũng không có khả năng thỏa mãn nhu cầu nhân khẩu của thảo nguyên.

Trừ phi, suy nghĩ lúc trước của Tiểu Báo Tử, Đại Tấn triều xảy ra chiến loạn, như vậy thứ nhất, một số đông nhân khẩu di chuyển. Thảo nguyên phương bắc là một điểm đến tốt. Bất quá hiện tại, tất cả vẫn là không biết được.

- Cách Tang Lão Đa cũng rất có bản lĩnh, lại giúp chúng ta triệu tập hơn một trăm mục dân lưu lã xung quanh, hiện tại mọi người cũng dần xếp xong!

Giang Hiểu tiếp tục nói rằng.

Tiểu Báo Tử khẽ nhủ mào:

- Cách Tang Lão Đa này thật sự tận hết sức lực giúp chúng ta sao?

- Đại nhân thấy có gì không đúng sao?

Nghe ra ý tứ trong giọng nói của Tiểu Báo Tử, Giang Hiểu vội hỏi.

- Không có gì không thích hợp. Đừng nói là mấy trăm người, coi như là mấy nghìn người cũng không làm nên sóng gió gì. Chúng ta hiện tại chính là thiếu người, người càng nhiều càng tốt, về phần những người đó có tâm tư dị dạng gì, chúng ta cũng không cần lo lắng!

- Dạ, đại nhân!

- Sự tình lãnh địa, tất cả đều giao cho người, chỉ cần sự tình người nghĩ đối với lãnh địa hữu ích thì cứ làm, không cần thông qua ta, người có thể trực tiếp hạ quyết định!

- Đại nhân, như vậy sợ rằng không tốt, có một số chuyện...

- Đại sự cũng do người định đoạt, ta chỉ quản sự tình quấy rối!

Tiểu Báo Tử khoát khoát tay nói:

- Ta cũng không có ý tự quản sự vụ ở đây!

- Dạ!

Giang Hiểu cúi đầu đáp:

- Đại nhân, phủ đệ của người đã xây xong, ta dẫn người đi!

- Tốt!

Lúc đến phủ đệ, nghe hẳn là rất giản dị. Kỳ thực cũng không sai, đây là một đại viện tử lớn nhất trong thành trấn tập mới xây dựng. Khi Tiểu Báo Tử bay ở trên trời đã thấy qua. Bất quá nhìn cũng không kỹ. Hiện tại được Giang Hiểu dẫn tới trước mặt, mới phát giác, nơi này dĩ nhiên là cửa tiền cửa xuất đại viện tử. Có vài chục gian phòng ở. Bên trong hoa viên, đình đài, lầu các cũng mới kiến tạo, nghĩ đến không bao lâu nữa liền có thể hoàn thành.

- Người muốn làm phòng ở lớn như vậy, một mình ta ở thế nào a?

- Đại nhân, đây chỉ là phủ đệ lâm thời của ngài thôi, tương lai...

- Được được, ta biết!

Tiểu Báo Tử bắt đầu xoa tay, trực tiếp bước vào phòng.

Tiến vào phủ đệ mới, Tiểu Báo Tử thực có chút cảm giác mới mẻ. Bất quá cảm giác mới mẻ cũng chỉ là vài ngày đầu. Mấy ngày sau. Tiểu Báo Tử cũng hiểu được không có gì, phủ đệ kiến thiết nghiêm ngặt mà nói còn chưa có hoàn thành. Đình viện a, giả sơn a, hồ nước a, đều là hình thức ban đầu. Thường thường có công nhân tới làm. Do đó, Tiểu Báo Tử vì muốn thanh tĩnh, liền ở trong viện tử sâu nhất kia. Viện tử này tuy rằng không lớn, thế nhưng hẳn cùng tiểu thị nữ Nhân Chân Thố ở cũng dư dả.

Mấy hôm không thấy, Nhân Chân Thố trở nên trắng trẻo, cũng béo. Nàng là thị nữ chỉ định của Tiểu Báo Tử. Tuy rằng Tiểu Báo Tử không ở đây, thế nhưng cũng không có ai dám ngược đãi nàng. Trên thực tế, trong đại viện tử này, ngoài Giang Hiểu ra, lời nói linh nghiệm nhất, có quyền uy nhất chính là nàng. Thứ nhất nàng là thị nữ của Tiểu Báo Tử, thứ hai, nàng cũng từng là công chủ Hắc Lang bộ. Tuy rằng hiện tại Hắc Lang bộ đã không còn tồn tại. Thế nhưng hạ nhân trong viện này đều là mục dân trên thảo nguyên. Bắc Nguyên mới diệt không lâu, uy danh Hắc Lang bộ vẫn là có nghe nói qua, đối với Nhân Chân Thố tự nhiên là có cảm giác kính sợ thiên sinh.

Một ngày này, trời cao khí sáng, chính là thời tiết cuối thu. Ở chỗ tây bắc, là người Trung Nguyên. Thời tiết cuối thu, nhiệt độ cũng đã hạ thấp, người trong lãnh địa, ngoài Tiểu Báo Tử tu vi thâm hậu, không sợ hành lạnh ra, những người còn lại cơ bản đều mặc áo da. Giang Hiểu và Nhân Chân Thố cũng không ngoại lệ.

- Đại nhân, đây là du trà do Cách Tang Lão Đa bọn họ nhờ ta tặng cho ngài!

Báo Tử còn chưa bước ra khỏi cửa, đã thấy Nhân Chân Thổ bưng một chén lớn qua đây.

- Trước vào phòng hăng nói, chờ ta trở lại rồi uống, thế nào, ở có quen không?

- Quen!

Nhân Chân Thổ cúi đầu nói:

- Ở đây vốn là cách Hắc Lang bộ không xa. Thảo nguyên cùng nguồn nước đều rất quen thuộc. Trước đây ta đã từng tới nơi này, chỉ là khi đó không có nhiều người như hiện tại mà thôi.

Nhân Chân Thổ nói tựa hồ là nghĩ đến cuộc sống trước đây, thần tình có chút buồn bã.

- Đã qua, đều đã qua rồi. Đau thương cũng sẽ trở lại được.

Báo Tử nhìn Nhân Chân Thổ nói:

- Người cũng không phải tuyệt sắc mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành gì, cũng không phải tuyệt thế cường giả tu vi đến cửu phẩm, đó là chút tiền vốn, hiện tại cũng đều nằm trong tay ta. Lúc này có thể nói là hai bàn tay trắng, cho dù có chút bí mật, thế nhưng cũng không tạo nổi sóng gió gì. Hiện tại bộ tộc Bắc Nguyên đã bị diệt, Hắc Lang bộ các người thân là một trong những cường tộc của Bắc Nguyên là không có khả năng phục hưng. Người cũng không nên suy nghĩ những sự tình không thực tế kia nữa. An tâm ở chỗ này đi thôi, hảo hảo sống, qua một hai năm, tìm người vừa ý gả đi, sinh hạ một nam một nữ. Nếu như tư chất khá, ta thật ra có thể thu làm đồ đệ. Nói không chừng cũng có thể tu đến cảnh giới Thất phẩm!

- Dạ!

Thân thể Nhân Chân Thổ nhẹ nhàng run lên, hơi gục đầu xuống, cầm cái chén kia rời khỏi.

- Tiểu nha đầu người là không tệ, chính là tâm tư quá mức linh hoạt. Mấy ngày nay mỗi ngày cũng những mục dân lưu lãng kia tiếp xúc, trong lòng nổi một ít tâm tư, cho rằng Giang Hiểu sẽ không biết sao?

Tiểu Báo Tử lắc đầu cười cười, nhắc chân hướng ra phía ngoài đi đến.

Gió thu đã rất lạnh, trên trời cũng không có bao nhiêu người đi lại, Tiểu Báo Tử mặc một thân thường phục, chậm rãi đi trên đường.

Bỗng nhiên, hắn dừng bước, nhíu mày lại.

- Bái Hỏa Huyền Giáo?

Đàn hương nhàn nhạt từ một căn phòng bên cạnh truyền đến. Còn có một trận tiếng cầu khẩn, thanh âm tuy rằng không lớn, thế nhưng lại căn bản không thể gạt được Tiểu Báo Tử.

- Giang Hiểu nói hiện tại phương bắc tam châu buôn lậu nhân khẩu tràn lan. Không chỉ có người Bắc Nguyên cùng người Nam Man, còn có một ít loạn dân phía nam bị trở thành nô lệ đem đến tây bắc. Phía nam là đại bản doanh của Bái Hỏa Huyền Giáo. Những loạn dân này đều là bị bọn chúng ép buộc. Có một hai Bái Hỏa giáo chúng cũng không phải là chuyện ngoài dự đoán. Bất quá, nơi này là lãnh địa của ta. Tuy rằng nói tôn giáo tín ngưỡng tự do, thế nhưng Bái Hỏa Giáo cũng không phải tôn giáo bình thường. Đó chính là một hành gia tạo phản, xem ra phải cùng Giang Hiểu nói một tiếng để hắn lần sau mua người chú ý một ít, tận lực đừng cho những Bái Hỏa Giáo giáo chúng này cắm rễ trên lãnh địa!

Tiểu Báo Tử nghĩ, liền chuẩn bị trực tiếp từ cửa phòng nhà người này đi qua, một tiểu Bái Hỏa Giáo giáo chúng mà thôi, không đáng để hắn gây chiến.

Đúng lúc này, một thanh âm cực nhỏ truyền vào trong tai hắn.

- Thiếu công tử, chúng ta đã cùng phu nhân liên hệ, phu nhân và tôn giả rất nhanh sẽ tới đón người, thỉnh người kiên trì chờ đợi vài ngày!

- Tình huống ở đây có cùng mẫu thân đại nhân nói qua không?

- Đã nói qua, phu nhân nói, nàng sẽ nghĩ cách!

- Tốt, người đi đi, chú ý, giống như bình thường, không được lộ ra sơ hở.

- Dạ, thiếu công tử!

Thanh âm tan biến, Tiểu Báo Tử cũng dừng lại.

- Thiếu công tử, phu nhân, tôn giả!

Trong miệng chậm rãi nhắc lại ba xưng hô này:

- Lễ nào người bên trong là nhi tử của Bái Hỏa Giáo tôn giả? Bái Hỏa Giáo tôn giả không nhiều lắm a, Tiểu Minh Vương được coi là một, bất quá khẳng định không phải Tiểu Minh Vương ảo là kia, vậy là ai đây?

Đang lúc suy nghĩ, cánh cửa mở ra, một con mắt lộ ra ngoài, ánh mắt kia vừa lúc cùng ánh mắt của Tiểu Báo Tử giao nhau.

- Ách!

Ánh mắt đối phương ngưng lại, thân thể cũng mạnh mẽ run rẩy, hơi nghiêng về phía sau, tựa hồ là muốn giữ cửa. Bất quá, động tác làm một nửa, liền cứng đờ ở đó, tựa hồ suy nghĩ một chút, chậm rãi mở cửa ra.

- Tội dân bái kiến chủ nhân!

Mọi người trên trần tập này trên danh nghĩa đều là tội dân Bắc Nguyên, mà Tiểu Báo Tử là chủ nhân của bọn hắn. Mặc dù Tiểu Báo Tử cũng không có giác ngộ của chủ nhân. Thế nhưng người bình thường nhìn thấy hắn vẫn đều nói một câu như vậy.

- Ha ha, tội dân?

Tiểu Báo Tử cười, ngẩng đầu liếc mắt nhìn trong phòng, bởi vì bên cạnh đều là phòng ốc giản dị. Nên trong phòng một mực rõ ràng, một thiếu niên bạch y tuổi tác tương đương với hắn, đang cầm hương, quỳ gối trước một pho tượng. Chỉ là lúc này, đầu hắn quay về phía này, ngạc nhiên nhìn ngoài cửa, trong mắt chớp động vẻ hoảng sợ.

- Ta chỉ bước qua mà thôi, không cần đa lễ như vậy, đi thôi!

Tiểu Báo Tử khoát khoát tay, đi thẳng.

Người trong phòng đi cũng không được, ở lại cũng không xong, thần sắc âm trầm khiến người phải sợ hãi.

- Tào hộ pháp, người nói, hắn vừa rồi có nghe được chúng ta nói chuyện hay không?

Thẳng đến Tiểu Báo Tử đã không thấy nhân ảnh, thiếu niên trong phòng mới nói.

- Hắn là Thất phẩm cường giả, Linh Giác khiến người phải sợ hãi, hắn là đều đã nghe được!

Tào hộ pháp sắc mặt trắng bệch nói:

- Chỉ sợ hiện tại chúng ta nói chuyện cũng có thể truyền tới tai hắn.

- Chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

Thiếu niên vội la lên.

- Thiếu công tử yên tâm, người không có việc gì!

Tào hộ pháp quay đầu, cười khở vồ vồ vai thiếu niên:

- Cho dù Chu đại nhân vừa rồi không bắt chúng ta, chứng tỏ hắn cũng không đặt chúng ta vào mắt, cũng sẽ không làm gì chúng ta. Tôn giả và phu nhân sẽ đến, có chuyện gì hắn sẽ cùng tôn giả đàm phán!

Lời nói vừa dứt, là hai người bọn hắn căn bản là không có tư cách để Tiểu Báo Tử quan tâm.

- Người là...

- Thiếu công tử, việc đã đến nước này, chúng ta có thể làm chỉ là ngoan ngoãn ở đây chờ đợi kết quả!

Tào hộ pháp nói:

- Nơi này là địa bàn của Chu đại nhân, có một số việc tóm lại cần phải giao phó một chút.

- Chỉ mong thứ các người giao phó không làm ta tức giận. Không phải vậy, ta sẽ khiến các người thi cốt vô tồn!

Vừa đi, một bên nghe hai người đối thoại, trong lòng Tiểu Báo Tử âm thầm nghĩ:

- Bái Hỏa Giáo tôn giả không chỉ có một, thế nhưng không có khả năng ai cũng đều giống Tiểu Minh Vương tu thành cử phẩm. Không biết thực lực của tôn giả này ra sao, có chủ ý gì. Tây bắc Khổ Hàn Chi Địa này ngay cả người cũng không có, vì sao bọn chúng lại cảm thấy hứng thú với nơi này? Lẽ nào Bái Hỏa Giáo muốn tại tây bắc tìm điểm dừng chân? Vậy cũng không đúng a, coi như là muốn tìm địa phương, cũng không tới tìm ta. Hiện tại phương bắc khắp nơi đều có loại nhu nhược, lấy thực lực của Bái Hỏa Giáo âm thầm khống chế một lãnh địa nhỏ cũng không khó a!

Trong đầu nghĩ đến sự tình trong lãnh địa, đột nhiên, hần cười:

- Mẹ nó, hảo hảo chạy tới đây làm lãnh chúa cái gì? Hiện tại ta rất cục biết vì sao những hoàng đế kia tại tu vi vô đạo đều không có khả năng cao bao nhiêu, thì ra có nhiều chuyện phiền phức như vậy. Cho dù là ta, mọi chuyện đều giao cho Giang Hiểu, lại bởi vì có một lãnh địa như vậy, trong đầu chung qui vẫn phải suy nghĩ, thật sự là một kiện khó khăn, như vậy nhất định ảnh hưởng đến ta tu luyện!

- Khụ. Người, tên hỗn đản, người cũng dám đối xử với ta như vậy, người dĩ nhiên đem ta đưa tới địa phương đáng chết này!

Đêm cuối thu trên thảo nguyên, trong trẻo nhưng lạnh lùng. Lúc này đã vào canh ba, cỏ dại xung quanh đã ngưng ra một tầng sương mù nhàn nhạt. Khắp nơi không người, Tiểu Báo Tử liền từ không gian độc lập, đem Thanh Đăng lấy ra, vừa ra tới Thanh Linh liền oa oa gọi, đối với cử động của Tiểu Báo Tử thập phần bất mãn.

- Địa phương kia so với Tiểu Lô Âm Tự địa cung rộng rãi hơn nhiều!

Tiểu Báo Tử cười nói:

- Thứ đó cũng nhiều a!

- Hừ!

Thanh Linh hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

560. Chương 550-552: Làm Một Lãnh Chúa Thật Khó A. (1-3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 550-552: Làm một lãnh chúa thật khó a. (1-3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Ta nên làm như thế nào?

- Theo ta nói mà làm, người tế luyện Thanh Đăng, hiện tại ta và người đã trên cùng một ngựa, do đó người không cần lo lắng cho ta, sẽ làm gì xấu với người.

- Ta không lo lắng người làm chuyện gì xấu đối với ta. Bất quá, người cũng nên đem lai lịch của người nói cho ta biết đi?

- Ta là đại yêu, sinh tồn tại thời đại Thượng Cổ theo như lời người, bắt quá tại thời đại của ta, đại yêu rất nhiều. Coi như là nói cho người, người cũng sẽ không biết lai lịch của ta. Hơn nữa, hiện tại ta đã biến thành Thanh Đăng chi linh. Tất cả đối với ta mà nói cũng không có ý nghĩa quá lớn. Người cứ gọi ta là Thanh Linh là được!

- Thanh Linh, người thật đúng là tùy tiện a!

Tiểu Báo Tử mỉm cười nói, bắt quá cũng không tiếp tục truy hỏi lai lịch của hắn. Chỉ là y theo thuyết pháp của hắn, cẩn thận đem Đâu Suất Hỏa trên Thanh Đăng gỡ xuống, chậm rãi dung nhập trong Địa Hỏa Kim Tinh.

- Người cần dùng Đâu Suất Hỏa và Thái Cổ Thực Long Thu yêu hỏa tư nhuận Địa Hỏa Kim Tinh, đây là chuyện hết sức công phu, tuyệt không được vội vã, đợi được hỏa hậu khá khá chút. Ta lại nói cho người biết làm thế nào để luyện chế pháp khí!

- Vậy thì đa tạ người!

Tiểu Báo Tử cười, đầu ngón tay hồng sắc bảo thạch chợt lóe, cũng đem Thanh Đăng trực tiếp đưa đến trong không gian thiết cát của mình. Thậm chí ngay cả nói cũng không có để Thanh Linh nói thêm nữa câu.

- Hừ, Thượng Cổ đại yêu, hiện tại cũng biến thành nguyên linh, chịu lão tử khống chế. Cảm giác này thật đúng là sáng khoái.

Trong lòng Tiểu Báo Tử thầm vui vẻ, đứng dậy:

- Trở về xem thế nào đã. Cũng không biết lãnh địa của ta hiện tại thế nào. Ta và người của Vương gia tranh chấp, rời khỏi mấy ngày, chỉ mong người của Vương gia không có ngu ngốc tới trêu chọc bộ hạ của ta. Bất quá nói đi nói lại, cường giả Vương gia tựa hồ đối với Cổ Khư cảm thấy hứng thú hơn đi!

Tiểu Báo Tử nghĩ, phát ra kiếm quang, đi thẳng đến tây bắc.

Bắc Nguyên đại địa, hiện tại là một mảnh khí thể ngát trời!

Từ Đại Tấn triều phân phong nhiều phong địa như vậy. Những chủ nhân phong địa trong mấy ngày này đều lục tục chạy tới lãnh địa của mình.

Người khác nhau có phương pháp khác nhau. Trên đại thảo nguyên, chủ nhân cũ hoàn toàn bị diệt. Những chủ nhân mới tựa như vẽ lên trang giấy trắng, hoàn toàn dựa theo ý chí của bản thân kiến thiết lãnh địa.

Đặc biệt những ruộng đất thu được kia, người trong võ lâm xuất thân Võ Doanh là nhiệt tình nhất, đột nhiên từ một kẻ giang hồ kiếm cơm biến thành chủ nhân một mảnh lãnh địa lớn. Trên mảnh đất này tuy rằng có thể cũng không có ai, nhưng quyền lực của bọn hắn ở đây thậm chí ngang với hoàng đế Đại Tấn triều. Điều này khiến bọn họ làm sao không mừng rỡ cho được?

Thời gian hơn nửa năm, có một bộ phận lớn quần gia di chuyển tới đây. Thương nhân khôn khéo tự nhiên cũng sẽ không bỏ qua cơ hội này. Vô số thương lộ hầu như đồng thời được đả thông.

Địa bàn vốn thuộc về Bắc Nguyên đã biến thành ba châu của Đại Tấn triều. Mà ba châu này đương nhiên trở thành trung chuyển trạm mậu dịch ở biên cảnh. Địa phương vốn không có bao nhiêu người ở đã thành cảnh tượng phồn hòa vài phần.

Hiện tại phương bắc loại sinh ý nào tốt nhất?

Không thể nghi ngờ là sinh ý nhân khẩu!

Tuy rằng Đại Tấn đối với sinh ý nhân khẩu có nhiều hạn chế, mệnh lệnh rõ ràng cấm buôn bán nhân khẩu. Người muốn buôn bán, cũng chỉ có thể buôn bán những nô lệ Bắc Nguyên kia, còn có một vài nam man tộc cũng được. Thế nhưng nếu như người buôn bán nhân khẩu Đại Tấn triều, dù cho người bán là ác đồ giết người phóng hỏa, cuối cùng cũng phải lên đoạn đầu đài.

Thế nhưng, đồng chí Mã Khắc Tư vĩ đại không phải đã nói sao? Chỉ cần có lợi ích, thương nhân liền dám mạo hiểm mất đầu, hiện tại sinh ý nhân khẩu lợi nhuận lớn nhất, lúc này không làm, còn đợi khi nào?

Hơn nữa, phương bắc Tổng đốc tam châu cũng không phải nhân vật thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn như Mã Thiên Trường. Bọn họ cũng biết thảo nguyên phương bắc nhu cầu cấp bách nhân khẩu, cho nên đối với một số sự tình, cũng là một mắt nhắm, một mắt mở. Thứ nhất đây là khoản thu nhập thêm. Thứ hai cũng sẽ không đắc tội với ai.

Cả phương bắc tam châu sinh ý nhân khẩu liền náo nhiệt.

Đến nỗi khi Báo Tử đến lãnh địa của mình, ngạc nhiên phát hiện, người lại nhiều thêm.

Ban đầu trên lãnh địa của mình, tính toán đầu ra đầu vào cũng chỉ có một hai trăm người. Thế nhưng hiện tại đã không sai biệt lắm có ba bốn trăm người. Nhân số gia tăng gấp đôi không ngừng, mà tiểu trấn tập cũng đã có hình thức ban đầu. Tại một con đường nhỏ uốn lượn quanh Tích Lô Sơn, hai bên đường đã dựng hai dãy phòng ốc giản dị. Mà trên thảo nguyên dưới chân núi, mấy trăm đầu ngựa đương ở đó ăn cỏ uống nước, cảnh tượng tốt lành cùng an bình.

Kiểm quang của Tiểu Báo Tử ở trên lãnh địa của mình tuần tra một vòng, tìm một địa phương yên lặng hạ xuống. Thay y phục, mới thi triển Thiên Cầm Cừu Biến thân pháp, trở lại tiểu trấn dưới Tích Lô Sơn.

Vừa xuất hiện tại trấn tập, người giữ cửa liền nhận ra, nhanh chóng chạy đi báo tin. Do đó, còn chưa đi được vài bước, liền thấy đám người Giang Hiểu sắc mặt vui mừng chào đón.

- Đại nhân, người trở lại, thật sự là quá tốt!

- Giang đại nhân, đã nhiều ngày thật sự là khổ cực cho người!

- Không dám nhận đại nhân khích lệ, có thể vì đại nhân làm việc là vinh quang của thuộc hạ!

Giang Hiểu khom người nói.

- Nhìn sắc mặt vui mừng này của người, có phải lại có chuyện tốt gì không?

- Đại nhân anh minh, đã nhiều ngày, chúng ta đang khai thác núi đá, chỉnh sửa phòng ốc, trong lúc vô ý phát hiện một quặng sắt. Chúng ta đã tìm người xem qua, quặng sắt tinh kia là Thượng phẩm, hơn nữa phạm vi rất rộng, từ nay về sau, chúng ta đã có thể không cần lo lắng về tiền tài nữa.

- Tốt, quá tốt!

Dù là Tiểu Báo Tử kiến thức rộng rãi, nghe được tin tức này, cũng nhin không được mừng rỡ. Hắn xuất thân Ô gia, tự nhiên minh bạch giá trị quặng sắt tinh. Có nó, lãnh địa của hắn có nuôi thêm mấy nghìn người nữa cũng không thành vấn đề a!

- Còn có, đại nhân, gần đây có mấy thương đội tới chỗ chúng ta. Không chỉ có mang đến vật tư cho chúng ta, còn dẫn người tới!

Nói đến đây, Giang Hiểu vô ý thức hướng phía Tiểu Báo Tử tiếp cận:

- Đại nhân, những người này không phải người Bắc Nguyên, cũng không phải người Nam Man, mà là người Đại Tấn. Đây là một ít nông dân phía nam theo Bái Hỏa Huyền Giáo tạo phản, bị quan binh và những kẻ buôn lậu nhân khẩu này cấu kết, đưa đến thảo nguyên.

- Biết rồi!

Tiểu Báo Tử gật đầu nói, hắn từ nhỏ tiếp thu chủ nghĩa Mác giáo dục, sự tình như vậy, hắn đã sớm dự liệu được, Sau này, sinh ý nhân khẩu khẳng định sẽ thịnh vượng.

Bất quá hắn cũng không cho rằng buôn bán nhân khẩu thật có thể đủ cải biến tình huống của thảo nguyên. Phải biết rằng, cho dù là thời kì toàn thịnh của Bắc Nguyên, nhân khẩu cũng chỉ là mấy nghìn vạn mà thôi.

Người Bắc Nguyên đã quen sông du mục, chỉ có đại tộc nhân khẩu chân chính qua năm mươi vạn, mới có tư cách, có năng lực tại thảo nguyên xây công sự.

Còn Đại Tấn triều thì sao?

Chỉ là Vân Châu, tại Mã Thiên Trường thống trị liền khoảng ba triệu người.

Người Trung Nguyên và người thảo nguyên tập quán không giống nhau. Tập quán của người Trung Nguyên an ổn, tập quán nông canh, xây công sự, sinh sôi nảy nở. Mà những tập quán này đều cần đại lượng nhân khẩu để hoàn thành. Hiện tại dân tộc du mục hầu như bị hoàn toàn khu trục. Còn lại một mảnh thảo nguyên rộng lớn do người được phong đến bổ sung. Cứ như vậy, cả thảo nguyên sinh thái tất sẽ bị thay đổi. Thậm chí Tiểu Báo Tử tin tưởng, không tới mười năm, Bắc Nguyên đại thảo nguyên sẽ thay đổi hoàn toàn, người sẽ càng ngày càng nhiều. Mà chính sách nhân khẩu ở Đại Tấn triều, cho dùng những thương nhân kia có bản lĩnh thông thiên cũng không có khả năng thỏa mãn nhu cầu nhân khẩu của thảo nguyên.

Trừ phi, suy nghĩ lúc trước của Tiểu Báo Tử, Đại Tấn triều xảy ra chiến loạn, như vậy thứ nhất, một số đông nhân khẩu di chuyển. Thảo nguyên phương bắc là một điểm đến tốt. Bất quá hiện tại, tất cả vẫn là không biết được.

- Cách Tang Lão Đa cũng rất có bản lĩnh, lại giúp chúng ta triệu tập hơn một trăm mục dân lưu lã xung quanh, hiện tại mọi người cũng dần xếp xong!

Giang Hiểu tiếp tục nói rằng.

Tiểu Báo Tử khẽ nhún mày:

- Cách Tang Lão Đa này thật sự tận hết sức lực giúp chúng ta sao?

- Đại nhân thấy có gì không đúng sao?

Nghe ra ý tứ trong giọng nói của Tiểu Báo Tử, Giang Hiểu vội hỏi.

- Không có gì không thích hợp. Đừng nói là mấy trăm người, coi như là mấy nghìn người cũng không làm nên sóng gió gì. Chúng ta hiện tại chính là thiếu người, người càng nhiều càng tốt, về phần những người đó có tâm tư dị dạng gì, chúng ta cũng không cần lo lắng!

- Dạ, đại nhân!

- Sự tình lãnh địa, tất cả đều giao cho người, chỉ cần sự tình người nghĩ đối với lãnh địa hữu ích thì cứ làm, không cần thông qua ta, người có thể trực tiếp hạ quyết định!

- Đại nhân, như vậy sợ rằng không tốt, có một số chuyện...

- Đại sự cũng do người định đoạt, ta chỉ quản sự tình quấy rối!

Tiểu Báo Tử khoát khoát tay nói:

- Ta cũng không có ý tự quản sự vụ ở đây!

- Dạ!

Giang Hiểu cúi đầu đáp:

- Đại nhân, phủ đệ của người đã xây xong, ta dẫn người đi!

- Tốt!

Lúc đến phủ đệ, nghe hẳn là rất giản dị. Kỳ thực cũng không sai, đây là một đại viện tử lớn nhất trong thành trấn tập mới xây dựng. Khi Tiểu Báo Tử bay ở trên trời đã thấy qua. Bất quá nhìn cũng không kỹ. Hiện tại được Giang Hiểu dẫn tới trước mặt, mới phát giác, nơi này dĩ nhiên là cửu tiến cửu xuất đại viện tử. Có vài chục gian phòng ở. Bên trong hoa viên, đình đài, lầu các cũng mới kiến tạo, nghĩ đến không bao lâu nữa liền có thể hoàn thành.

- Người muốn làm phòng ở lớn như vậy, một mình ta ở thế nào a?

- Đại nhân, đây chỉ là phủ đệ lâm thời của ngài thôi, tương lai...

- Được được, ta biết!

Tiểu Báo Tử bất đắc dĩ xua tay, trực tiếp bước vào phòng.

Tiến vào phủ đệ mới, Tiểu Báo Tử thực có chút cảm giác mới mẻ. Bất quá cảm giác mới mẻ cũng chỉ là vài ngày đầu. Mấy ngày sau. Tiểu Báo Tử cũng hiểu được không có gì, phủ đệ kiến thiết nghiêm ngặt mà nói

còn chưa có hoàn thành. Đình viện a, giả sơn a, hồ nước a, đều là hình thức ban đầu. Thường thường có công nhân tới làm. Do đó, Tiểu Báo Tử vì muốn thanh tịnh, liền ở trong viện tử sâu nhất kia. Viện tử này tuy rằng không lớn, thế nhưng hẳn cùng tiểu thị nữ Nhân Chân Thổ ở cũng dư dả.

Mấy hôm không thấy, Nhân Chân Thổ trở nên trắng trẻo, cũng béo. Nàng là thị nữ chỉ định của Tiểu Báo Tử. Tuy rằng Tiểu Báo Tử không ở đây, thế nhưng cũng không có ai dám ngược đãi nàng. Trên thực tế, trong đại viện tử này, ngoài Giang Hiểu ra, lời nói linh nghiệm nhất, có quyền uy nhất chính là nàng. Thứ nhất nàng là thị nữ của Tiểu Báo Tử, thứ hai, nàng cũng từng là công chủ Hắc Lang bộ. Tuy rằng hiện tại Hắc Lang bộ đã không còn tồn tại. Thế nhưng hạ nhân trong viện này đều là mục dân trên thảo nguyên. Bắc Nguyên mới diệt không lâu, uy danh Hắc Lang bộ vẫn là có nghe nói qua, đối với Nhân Chân Thổ tự nhiên là có cảm giác kính sợ thiên sinh.

Một ngày này, trời cao khí sáng, chính là thời tiết cuối thu. Ở chỗ tây bắc, là người Trung Nguyên. Thời tiết cuối thu, nhiệt độ cũng đã hạ thấp, người trong lãnh địa, ngoài Tiểu Báo Tử tu vi thâm hậu, không sợ hành lạnh ra, những người còn lại cơ bản đều mặc áo da. Giang Hiểu và Nhân Chân Thổ cũng không ngoại lệ.

- Đại nhân, đây là du trà do Cách Tang Lão Đa bọn họ nhờ ta tặng cho ngài!

Báo Tử còn chưa bước ra khỏi cửa, đã thấy Nhân Chân Thổ bưng một chén lớn qua đây.

- Trước vào phòng hăng nói, chờ ta trở lại rồi uống, thế nào, ở có quen không?

- Quen!

Nhân Chân Thổ cúi đầu nói:

- Ở đây vốn là cách Hắc Lang bộ không xa. Thảo nguyên cùng nguồn nước đều rất quen thuộc. Trước đây ta đã từng tới nơi này, chỉ là khi đó không có nhiều người như hiện tại mà thôi.

Nhân Chân Thổ nói tựa hồ là nghĩ đến cuộc sống trước đây, thần tình có chút buồn bã.

- Đã qua, đều đã qua rồi. Đau thương cũng sẽ trở lại được.

Báo Tử nhìn Nhân Chân Thổ nói:

- Người cũng không phải tuyệt sắc mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành gì, cũng không phải tuyệt thế cường giả tu vi đến cửu phẩm, đó là chút tiền vốn, hiện tại cũng đều nằm trong tay ta. Lúc này có thể nói là hai bàn tay trắng, cho dù có chút bí mật, thế nhưng cũng không tạo nổi sóng gió gì. Hiện tại bộ tộc Bắc Nguyên đã bị diệt, Hắc Lang bộ các người thân là một trong những cường tộc của Bắc Nguyên là không có khả năng phục hưng. Người cũng không nên suy nghĩ những sự tình không thực tế kia nữa. An tâm ở chỗ này đi thôi, hảo hảo sống, qua một hai năm, tìm người vừa ý gả đi, sinh hạ một nam một nữ. Nếu như tư chất khá, ta thật ra có thể thu làm đồ đệ. Nói không chừng cũng có thể tu đến cảnh giới Thất phẩm!

- Dạ!

Thân thể Nhân Chân Thổ nhẹ nhàng run lên, hơi gục đầu xuống, cầm cái chén kia rồi khỏi.

- Tiểu nha đầu người là không tệ, chính là tâm tư quá mức linh hoạt. Mỗi ngày nay mỗi ngày cũng những mục dân lưu lãng kia tiếp xúc, trong lòng nổi một ít tâm tư, cho rằng Giang Hiểu sẽ không biết sao?

Tiểu Báo Tử lắc đầu cười cười, nhắc chân hướng ra phía ngoài đi đến.

Gió thu đã rất lạnh, trên trần cũng không có bao nhiêu người đi lại, Tiểu Báo Tử mặc một thân thường phục, chậm rãi đi trên đường.

Bỗng nhiên, hẳn dừng bước, nhíu mày lại.

- Bái Hỏa Huyền Giáo?

Đàn hương nhàn nhạt từ một căn phòng bên cạnh truyền đến. Còn có một trận tiếng cầu khẩn, thanh âm tuy rằng không lớn, thế nhưng lại căn bản không thể gạt được Tiểu Báo Tử.

- Giang Hiểu nói hiện tại phương bắc tam châu buôn lậu nhân khẩu tràn lan. Không chỉ có người Bắc Nguyên cùng người Nam Man, còn có một ít loạn dân phía nam bị trở thành nô lệ đem đến tây bắc. Phía nam là đại bản doanh của Bái Hỏa Huyền Giáo. Những loạn dân này đều là bị bọn chúng ép buộc. Có một hai Bái Hỏa giáo chúng cũng không phải là chuyện ngoài dự đoán. Bất quá, nơi này là lãnh địa của ta. Tuy rằng nói tôn giáo tín ngưỡng tự do, thế nhưng Bái Hỏa Giáo cũng không phải tôn giáo bình thường. Đó chính là một hành gia tạo phản, xem ra phải cùng Giang Hiểu nói một tiếng để hấn lần sau mua người chú ý một ít, tận lực đừng cho những Bái Hỏa Giáo giáo chúng này cắm rễ trên lãnh địa!

Tiểu Báo Tử nghĩ, liền chuẩn bị trực tiếp từ cửa phòng nhà người này đi qua, một tiểu Bái Hỏa Giáo giáo chúng mà thôi, không đáng để hấn gây chiến.

Đúng lúc này, một thanh âm cực nhỏ truyền vào trong tai hắn.

- Thiếu công tử, chúng ta đã cùng phu nhân liên hệ, phu nhân và tôn giả rất nhanh sẽ tới đón người, thỉnh người kiên trì chờ đợi vài ngày!

- Tình huống ở đây có cùng mẫu thân đại nhân nói qua không?

- Đã nói qua, phu nhân nói, nàng sẽ nghĩ cách!

- Tốt, người đi đi, chú ý, giống như bình thường, không được lộ ra sơ hở.

- Dạ, thiếu công tử!

Thanh âm tan biến, Tiểu Báo Tử cũng dừng lại.

- Thiếu công tử, phu nhân, tôn giả!

Trong miệng chậm rãi nhắc lại ba xưng hô này:

- Lễ nào người bên trong là nhi tử của Bái Hỏa Giáo tôn giả? Bái Hỏa Giáo tôn giả không nhiều lắm a, Tiểu Minh Vương được coi là một, bất quá khẳng định không phải Tiểu Minh Vương ẻo lả kia, vậy là ai đây?

Đang lúc suy nghĩ, cánh cửa mở ra, một con mắt lộ ra ngoài, ánh mắt kia vừa lúc cùng ánh mắt của Tiểu Báo Tử giao nhau.

- Ách!

Ánh mắt đối phương ngưng lại, thân thể cũng mạnh mẽ run rẩy, hơi nghiêng về phía sau, tựa hồ là muốn giữ cửa. Bất quá, động tác làm một nửa, liền cứng đờ ở đó, tựa hồ suy nghĩ một chút, chậm rãi mở cửa ra.

- Tội dân bách kiến chủ nhân!

Mọi người trên trần tập này trên danh nghĩa đều là tội dân Bắc Nguyên, mà Tiểu Báo Tử là chủ nhân của bọn hắn. Mặc dù Tiểu Báo Tử cũng không có giác ngộ của chủ nhân. Thế nhưng người bình thường nhìn thấy hắn vẫn đều nói một câu như vậy.

- Ha ha, tội dân?

Tiểu Báo Tử cười, ngẩng đầu liếc mắt nhìn trong phòng, bởi vì bên cạnh đều là phòng ốc giản dị. Nên trong phòng một mực rõ ràng, một thiếu niên bạch y tuổi tác tương đương với hắn, đang cầm hương, quỳ gối trước một pho tượng. Chỉ là lúc này, đầu hắn quay về phía này, ngạc nhiên nhìn ngoài cửa, trong mắt chớp động vẻ hoảng sợ.

- Ta chỉ bước qua mà thôi, không cần đa lễ như vậy, đi thôi!

Tiểu Báo Tử khoát khoát tay, đi thẳng.

Người trong phòng đi cũng không được, ở lại cũng không xong, thần sắc âm trầm khiến người phải sợ hãi.

- Tào hộ pháp, người nói, hắn vừa rồi có nghe được chúng ta nói chuyện hay không?

Thẳng đến Tiểu Báo Tử đã không thấy nhân ảnh, thiếu niên trong phòng mới nói.

- Hắn là Thất phẩm cường giả, Linh Giác khiến người phải sợ hãi, hắn là đều đã nghe được!

Tào hộ pháp sắc mặt trắng bệch nói:

- Chỉ sợ hiện tại chúng ta nói chuyện cũng có thể truyền tới tai hắn.
- Chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

Thiếu niên vội la lên.

- Thiếu công tử yên tâm, người không có việc gì!

Tào hộ pháp quay đầu, cười khổ vỗ vỗ vai thiếu niên:

- Cho dù Chu đại nhân vừa rồi không bắt chúng ta, chứng tỏ hắn cũng không đặt chúng ta vào mắt, cũng sẽ không làm gì chúng ta. Tôn giả và phu nhân sẽ đến, có chuyện gì hắn sẽ cùng tôn giả đàm phán!

Lời nói vừa dứt, là hai người bọn hắn căn bản là không có tư cách để Tiểu Báo Tử quan tâm.

- Người là...

- Thiếu công tử, việc đã đến nước này, chúng ta có thể làm chỉ là ngoan ngoãn ở đây chờ đợi kết quả!

Tào hộ pháp nói:

- Nơi này là địa bàn của Chu đại nhân, có một số việc tóm lại cần phải giao phó một chút.
- Chỉ mong thứ các người giao phó không làm ta tức giận. Không phải vậy, ta sẽ khiến các người thi cốt vô tồn!

Vừa đi, một bên nghe hai người đối thoại, trong lòng Tiểu Báo Tử âm thầm nghĩ:

- Bái Hỏa Giáo tôn giả không chỉ có một, thế nhưng không có khả năng ai cũng đều giống Tiểu Minh Vương tu thành cử phẩm. Không biết thực lực của tôn giả này ra sao, có chủ ý gì. Tây bắc Khổ Hàn Chi Địa này ngay cả người cũng không có, vì sao bọn chúng lại cảm thấy hứng thú với nơi này? Lẽ nào Bái Hỏa Giáo muốn tại tây bắc tìm điểm dừng chân? Vậy cũng không đúng a, coi như là muốn tìm địa phương, cũng không tới tìm ta. Hiện tại phương bắc khắp nơi đều có loại nhu nhược, lấy thực lực của Bái Hỏa Giáo âm thầm khống chế một lãnh địa nhỏ cũng không khó a!

Trong đầu nghĩ đến sự tình trong lãnh địa, đột nhiên, hắn cười:

- Mẹ nó, hảo hảo chạy tới đây làm lãnh chúa cái gì? Hiện tại ta rất cục biết vì sao những hoàng đế kia tại tu vi vô đạo đều không có khả năng cao bao nhiêu, thì ra có nhiều chuyện phiền phức như vậy. Cho dù là ta, mọi chuyện đều giao cho Giang Hiểu, lại bởi vì có một lãnh địa như vậy, trong đầu chung qui vẫn phải suy nghĩ, thật sự là một kiện khó khăn, như vậy nhất định ảnh hưởng đến ta tu luyện!
- Khụ. Người, tên hỗn đản, người cũng dám đối xử với ta như vậy, người dĩ nhiên đem ta đưa tới địa phương đáng chết này!

Đêm cuối thu trên thảo nguyên, trong trẻo nhưng lạnh lùng. Lúc này đã vào canh ba, cỏ dại xung quanh đã ngưng ra một tầng sương mù nhàn nhạt. Khắp nơi không người, Tiểu Báo Tử liền từ không gian độc lập, đem Thanh Đăng lấy ra, vừa ra tới Thanh Linh liền oa oa gọi, đối với cử động của Tiểu Báo Tử thập phần bất mãn.

- Địa phương kia so với Tiểu Lôi Âm Tự địa cung rộng rãi hơn nhiều!

Tiểu Báo Tử cười nói:

- Thứ đó cũng nhiều a!
- Hừ!

Thanh Linh hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

561. Chương 553-555: Ta Có Pháp Khí. (1-3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 553-555: Ta có pháp khí. (1-3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Hiện tại chỗ ẩn thân duy nhất của hắn là Thanh Đăng đã bị Tiểu Báo Tử tế luyện. Từ ý nghĩa nào đó mà nói, hắn cùng Tiểu Báo Tử đã biến thành một loại quan hệ như chủ nhà mà khách ở trọ. Hơn nữa vẫn là một quan hệ không có hợp đồng. Tuy rằng trước khi hắn tiến nhập Thanh Đăng đã để Tiểu Báo Tử thề thốt, tuyệt không được ép hắn làm việc mà mình không muốn. Nhưng vấn đề là, Tiểu Báo Tử căn bản là không cần ép buộc hắn làm bất cứ sự tình gì. Chỉ cần hắn nguyện ý, chỉ cần tại Thanh Đăng dùng tới não cân, hắn chính là muốn ở cũng không được.

Do đó, cho dù vị Thượng Cổ đại yêu này lòng dạ có cao cỡ nào, ở trước mặt Tiểu Báo Tử cũng không thể không cúi đầu. Khi thông suốt liền ngậm miệng không nói. Chỉ là hừ lạnh một tiếng, lấy đó để biểu đạt bất mãn đối với hành vi của Tiểu Báo Tử.

- Không có biện pháp, ngọn đèn này thật sự là quá chói mắt!

Tiểu Báo Tử nhún nhún vai:

- Nếu nó đã phế, đối với ta cũng không có lợi, do đó ta không có khả năng lại đem nó để trong đan điền. Chỉ có thể đem tới địa phương người khác nhìn không thấy. Nếu như người không thích có thể tùy thời rời khỏi a!

- Hừ!

Tiếp tục là một tiếng hừ lạnh.

- Người gọi ta ra làm cái gì? Có chuyện gì không?

- Người nhìn cái này không đúng sao? Ta vì sao khi không có chuyện lại đem người gọi ra? Như vậy người chẳng phải là thành nô bộc của ta sao? Ta chỉ là nghĩ đêm nay trăng sáng, trên thảo nguyên lại thanh tĩnh không người, sợ người ở đó buồn chán. Do đó mới lấy ngọn đèn ra, muốn cùng người tâm sự mà thôi. Nếu như người thích thanh tĩnh, ta đành đem ngọn này này thả lại.

- Vậy cũng không cần, tâm sự cũng tốt. Địa phương quý quái thứ đó tuy rằng nhiều, thế nhưng cũng quá thanh tĩnh!

Thanh Linh vội vàng nói.

Một người một linh tại thảo nguyên trò chuyện câu được câu không, nội dung rất nhiều, rất tạp, bất quá cũng là một phương pháp tiêu khiển thời gian tốt.

Tiểu Báo Tử minh bạch, quan hệ giữa người với người là cần kinh doanh, kinh doanh ra sao? Người gặp phải một thường nhân, có thể mời hắn uống rượu. Quan hệ này tự nhiên sẽ tăng tiến. Thế nhưng người gặp phải một nguyên linh không cần ăn, không cần uống rượu, không cần hát, không cần để muối muối thì nên làm cái gì bây giờ?

Cũng tốt, tìm ra nhược điểm của hắn là được.

Nhược điểm lớn nhất của Thanh Linh chính là sợ tịch mịch. Một người bị nhốt tại địa cung hơn mười vạn năm, không có điên đã là sự tình thập phần đáng được ăn mừng. Trên thực tế Tiểu Báo Tử thậm chí ngẫm coi là Thanh Linh kỳ thực đã điên, chỉ là tạm thời nhìn không ra mà thôi.

Biết nhược điểm là tốt rồi, trước để hắn ném đến một địa phương cùng loại. Sau đó không có việc gì lại gọi hắn ra tâm sự. Dần dần, quan hệ này tự nhiên cũng thân mật, vả lại thẳng thắn này chỉ có thể đứng

ở trong Thanh Đăng. Mà Thanh Đăng lại bị chính mình tế luyện, hắc cũng không rời khỏi, cũng không đi tìm người khác. Lâu ngày, hắc tin tưởng, Thanh Linh này khẳng định sẽ bị chính mình khơi thông.

Có một Thượng Cổ đại yêu như vậy bên người, chỗ tốt ẩn hình là cực lớn.

Do đó, hắc mới có thể tại đêm hôm khuya khoắt chạy tới chỗ sâu trong thảo nguyên này, cùng Thanh Linh đánh rằm.

- Người không phải nói muốn hấp thu Nhật Nguyệt tinh hoa sao? Đêm nay ánh trăng không sai a!

Tiểu Báo Tử nói:

- Người nếu như muốn hấp thu Cửu Thiên Lô Đình Chi Khí cũng được. ta có thể mang người đi tìm địa phương có lõi đình, bất quá loại sự tình tiêu hao khí lực này phải có hồi báo.

- Người để ta hiện tại hấp thu Cửu Thiên Lô Đình Chi Khí? Chơi cái trò gì vậy, ta cũng không muốn bị Lô Đình đánh chết, bất quá tinh hoa nguyệt quang này ta cũng nhận!

Thanh Linh vui vẻ nói, hóa thành một cổ khói xanh nhàn nhạt, từ tâm đăng thoát ra, đón nguyệt quang ngân bạch, huyền phù giữa không trung, hơi rung động, hấp thụ Nhật Nguyệt tinh hoa từ trong nguyệt quang tràn ra.

Ánh trăng nhu hòa nhẹ nhàng bao phủ tầng khói nhẹ. Tiểu Báo Tử nhìn khói xanh kia cẩn thận đem từng tia phi sắc quang mang trong nguyệt quang hấp đến trong cơ thể. Sau đó, dưới khói xanh lưu động cùng nó hòa hợp nhất thể, trong lòng không khói khẽ động.

- Ta đang lo không hiểu pháp môn yêu tu, Bích Lân Độc Hạt kia chỉ có thể dựa theo bản năng tu luyện độc châm phía sau đuôi. Người này là Thượng Cổ đại yêu khẳng định biết pháp môn của yêu tu, không bằng lại hỏi hắc!

Hắc thầm nghĩ trong lòng, tâm niệm lưu chuyển, một hạt tử thật nhỏ, cả người xanh như ngọc bích từ trong tay áo của hắc bò ra. Bò lên tảng đá trên thảo nguyên, cũng cùng Thanh Linh hấp thu Nhật Nguyệt tinh hoa, đương nhiên, quá trình hấp thu này vẫn giống như trước đây, hoàn toàn dùng để ngưng luyện độc châm đằng sau đuôi.

Cũng không quá lâu, trên bầu trời ánh trăng đã dần dần hạ xuống, khói xanh bỗng bành run run một chút, đột nhiên ngưng tụ lại một chỗ.

- Tiểu tử, người từ đâu có một con hạt tử như vậy. A, hồn phách của nó bị người hút đi, dùng ý niệm của người thay thế. Tiểu tử, người muốn luyện nó thành khô lôi sao?

- Hảo nhân lực, không sai, ta thật là muốn luyện nó thành khô lôi!

- Xem ra ta vẫn xem thường người. Người không chỉ có Thái Cổ Tiên Thiên Thần chi huyết mạch, tựa hồ còn hiểu được luyện thần công pháp a. Dĩ nhiên tại Thất phẩm có thể phân hoá ý niệm trong đầu, xem ra ta vẫn quá mức xem thường người.

- Đây chỉ là một ít tiểu thuật mà thôi. Nếu như ta không có Hỏa Hồng Tinh mà nói, coi như là phân hóa ra ý niệm trong đầu, cũng không có khả năng chiếm thân thể nó!

- Tiểu tử, người không nên quá kiêu ngạo, loại phương thức khống chế Khôi Lôi này của người chính là phương thức Thái Cổ Tiên Thiên Thần khống chế khô lôi. Hậu thế khô lôi thuật đều là chúng phương sĩ căn cứ theo loại phương pháp này sáng tạo ra. Bất quá, bởi vì không có thông thiên pháp nhãn, không thể đem sinh linh sinh hồn hoàn toàn trực tiếp nhiếp ra. Do đó khô lôi của bọn họ dùng tài liệu chính là thi thể, do vật chết chế tác mà thành. Đâu so được với người trực tiếp dùng thân thể sinh linh a!

Thanh Đăng cảm thán nói.

- Lẽ nào Thượng Cổ thời đại Tu Luyện Giả cũng vô pháp đem sinh linh sinh hồn hoàn toàn nhiếp ra?

- Không được, Thượng Cổ thời đại thần thông giả có thể dễ dàng đem sinh linh sinh hồn đánh tan, thế nhưng không cách nào giống người hoàn chỉnh nhiếp ra, mà sinh hồn bị đánh tan.

Cũng có rất nhiều phương pháp có thể đem sinh linh sinh hồn nhiếp ra. Thế nhưng những phương pháp này chỉ có thể nhiếp đại bộ phận sinh hồn, mà không thể đem sinh hồn hoàn chỉnh nhiếp ra. Chỉ cần sinh linh trong cơ thể có một tia dấu vết hồn phách, như vậy, ý niệm tiến nhập trong đó cũng không có khả năng hoàn toàn dung hợp. Thao túng cũng khó khăn, thậm chí còn có thể để lại rất nhiều hậu hoạn. Do đó bọn họ tình nguyện dùng thi thể và vật chết chế tác khôi lỗi!

- Nhiếp ra sinh hồn khó như vậy sao?

- Ha ha, người có thông thiên pháp nhãn nhiếp hồn câu phách chỉ lực đương nhiên không cảm thấy. Bất quá người trong quá trình sử dụng hẳn là có thể cảm giác được sinh linh hồn phách không chỉ cùng sinh linh đại não tương dung. Mà còn rải rác khắp thân thể. Một bộ phận dung hợp với đại não kia chỉ là tương đương với cành lá. Mà ở cành lá, dưới thân thể còn tồn tại lượng lớn bộ rễ giống như cây cối. Sinh linh càng cường đại, bộ rễ lại càng nhiều, cắm càng sâu, người muốn hủy diệt một cây đại thụ là chuyện dễ dàng. Một cây búa, một mối lửa đều có thể đem nó hủy diệt. Thế nhưng người muốn đem nó nhổ tận gốc, lại là một chuyện khó khăn gấp trăm lần. Ngoài ra, người trừ phải nhổ tận gốc, còn phải bảo đảm mỗi đoạn rễ nhỏ đều hoàn chỉnh nhổ ra ngoài, không bị chút tổn hại. Người cho rằng đây là một chuyện có khả năng sao?

- Đối với người thường mà nói không có khả năng, thế nhưng đối với những đại thần thông giả kia mà nói...

- Bọn họ đem đại thụ nhổ ra hoàn chỉnh không chút mệt mỏi là dễ, thế nhưng sinh hồn không phải đại thụ a!

Thanh Linh than nhỏ:

- Ngoài trừ có lực lượng thông thiên pháp nhãn, thật đúng là không có biện pháp nào có thể sạch sẽ lưu loát đem sinh hồn móc ra!

- Xem ra, mình có loại huyết mạch này thật là rất may mắn a!

- Người cũng đừng vui vẻ quá sớm, con mắt của người không thể như thông thiên pháp nhãn. Ngoài nó ra, còn dung hợp huyết mạch khác, chỉ ít hiện tại ta có thể nhìn ra, con mắt của người còn có Hắc Thủy Chân Đồng và vài loại thiên sinh thần nhãn công năng. Cũng không biết năm đó các phương sĩ kia làm thế nào được. Dĩ nhiên lại có thể đem nhiều loại Tiên Thiên Thần chi huyết mạch hòa hợp làm một như vậy. Bất quá, ta lại biết liên quan đến trong Tiên Thiên Thần chi huyết mạch, những phương sĩ kia còn có một lý luận!

- Lý luận gì?

- Tập chủng lý luận!

Thanh Linh nói rằng:

- Tiên Thiên Thần chi huyết mạch quá cường đại, căn bản là không phải sinh linh bình thường có khả năng thừa thụ. Do đó, ngay từ đầu, bọn họ làm giảm loại công năng huyết mạch cường đại này, chỉ lấy công năng yếu nhất trong mỗi một loại huyết mạch. Còn đem công năng cường đại nhất áp chế xuống phía dưới, cho vào thân thể sinh linh bình thường, để thân thể chậm rãi thích ứng loại huyết mạch này. Theo thời gian trôi qua, thân thể không chỉ có thích ứng, còn được cường hóa thật lớn. Cuối cùng để công năng của Tiên Thiên Thần chi huyết mạch chậm rãi phóng ra!

- Phương pháp này không tệ!

- Phương pháp này xác thực không tệ, nghe nói mới đầu còn thành công. Thế nhưng rất nhanh, vấn đề liền xuất hiện. Như vậy thực sự có thể phát huy một bộ phận lực lượng của huyết mạch. Nhưng đồng thời, huyết mạch của chính thân thể sinh linh sẽ chậm rãi tan vỡ. Bởi vì cho dù là huyết mạch bị thành công dung nhập trong cơ thể. Một khi bị kích thích, lực lượng huyết mạch sẽ thức tỉnh, mà tốc độ thức tỉnh vượt quá khả năng cường hóa và thích ứng của thân thể. Do đó, cuối cùng phương pháp này thất bại. Thế nhưng cùng lúc đó, các phương sĩ lại phát hiện, nếu như đem vài loại huyết mạch dung hợp với nhau. Mỗi một loại lực lượng huyết mạch tương hỗ chế ước liền có thể trì hoãn huyết mạch thức tỉnh. Đây là lý luận tập chủng, bất quá đồng thời đem vài loại huyết mạch dung hợp với nhau, nói dễ vậy sao! Hơn nữa, thẳng đến khi ta bị trói buộc tại Tiểu Lôi Âm Tự, bọn họ còn chưa có thành công!

- Hiện tại xem ra, bọn họ đã thành công!

- Khả năng thành công, cũng khả năng không thành công!

Thanh Linh cười lạnh nói:

- Hiện tại lực lượng huyết mạch của ngươi vừa mới phát ra, nói không chừng, số lần dùng nhiều lên, tốc độ huyết mạch thức tỉnh sẽ nhanh hơn, ngươi bắt quá tu vi Thất phẩm mà thôi, thân thể cũng là thân thể thường nhân. Ngươi cho là ngươi có thể thừa thụ bao nhiêu lực lượng trong huyết mạch?

- Ta khao!

Trong lòng Tiểu Báo Tử run lên, nghĩ đến cảm giác uể oải lúc chính mình sử dụng Hỏa Hồng Tình, đột nhiên rung mình:

- Mẹ nó, nguyên lai lão tử một mực đùa với lửa a, không được, lần sau không thể làm như vậy, Hỏa Hồng Tình này đối với ta là có bang trợ, thế nhưng nếu vì thế mà mất mạng, cũng không đáng!

- Khôi lỗi này của ngươi không tệ, cũng là Thượng phẩm, bắt quá, ngươi tựa hồ cũng không hiểu được phương pháp yêu tu a!

- Đang muốn hướng ngươi thỉnh giáo!

- Ngươi rất thông minh. Tuy rằng không biết phương pháp yêu tu, lại tìm được pháp bảo bản mạng tu luyện của yêu tu.

- Ta là may mắn thôi!

- Vận khí nếu như quá tốt, cũng không nhất định là một chuyện tốt!

Thanh Linh cười:

- Ngươi chẳng lẽ không thấy sự tình có chút quỷ dị sao?

- Sự tình quỷ dị? Có ý gì?

- Tiểu Lôi Âm Tự đột nhiên xuất hiện tại hiện thế, cùng hiện thế liên kết, ngươi nghĩ chuyện này chỉ là ngẫu nhiên sao? Tiểu Lôi Âm Tự đã ở trong hư không phiêu đảng hơn mười vạn năm, ta cũng chưa từng thấy nó ở đâu dừng lại!

- Cái này cũng không kỳ quái, trước đây cũng có rất nhiều Cổ Khư xuất hiện!

- Cái này không giống!

Thanh Linh nói rằng:

- Không gian khác ta không biết, thế nhưng sự tình Tiểu Lôi Âm Tự ta lại biết rõ ràng. Tuy rằng lúc đó ta bị trói buộc, thế nhưng ta lại biết, Tiểu Thế Giới của Tiểu Lôi Âm Tự bị Ma La Đại Thánh quật đến sâu trong hư không. Kiền Nguyên Ba Tiêu Phiến của Ma La Đại Thánh là Thái Hạo tiên khí, một phiến có thể phá vỡ hư không vô tận. Hừ hừ, hơn mười vạn năm, ta nói cho ngươi, nếu như không có nguyên nhân đặc thù gì, coi như là mấy trăm vạn năm, Tiểu Lôi Âm Tự cũng đừng hòng trở lại hiện thế.

- Vậy vì sao nó trở lại?

- Đúng vậy, vì sao nó trở lại?

Thanh Linh cười nói:

- Do đó, ta mới nghĩ sự tình có chút không thích hợp. Bắt quá, ta bị nhốt trong địa cung hơn mười vạn năm, lúc này mới thoát ra không lâu, ngươi lại đem ta nhốt trong tiểu thế giới của mình, ta đương nhiên sẽ không biết vì sao?

- Không biết thì bỏ đi. Ta thực không có hứng thú muốn biết sự tình như vậy!

Tiểu Báo Tử nói:

- Ta không muốn chuốc lấy phiền phức!

- Hiện tại Thiên Địa nguyên khí thấp, tuổi này của ngươi, tu đến Thất phẩm, lại nắm giữ Thái Cổ Tiên Thiên Thần chỉ huyết mạch, ngươi cho là ngươi thật có thể đặt mình trong ra ngoài sao? Cho dù ngươi mặc kệ, người khác cũng sẽ không đồng ý.

- Ai không đồng ý?

- Không biết, đây chỉ là cảm giác của ta mà thôi.

Thanh Linh cười thập phần hài lòng:

- Được rồi, không nói chuyện này nữa, ngươi muốn pháp quyết yêu tu, hiện tại ta có thể dạy ngươi. Cứ như vậy, khôi lỗi của ngươi sẽ không cần phải trốn cả ngày.

- Vậy thì phiền ngươi!

Cơ trên mặt Tiểu Báo Tử giật giật.

Một tháng rất nhanh trôi qua.

Từ ngày ấy cảm giác được bản thân bị sự tình trong phong địa khiến cho phân tâm, làm lỡ tiến độ tu hành. Cùng lúc, dựa theo phương pháp yêu tu mà Thanh Linh dạy bắt đầu tu luyện khôi lỗi của mình. Mặt khác, đã chậm rãi cảm thụ được Địa Hỏa Kim Tinh hỏa hậu, để luyện chế cho mình một kiện Thuần Dương pháp khí.

Đáng tiếc, những ngày yên bình đã trôi qua. Một tháng sau, Vương Thành và Chu Sẹo trở lại, còn có cả gia quyến của cả hai cùng với hơn năm trăm người, và vật tư mua được. Đương nhiên, nhóm người này còn đang trên đường đến, Chu Sẹo và Vương Thành là đi trước mở đường.

- Vội vã rống lên cái gì?

Một hồi đến phong địa, Vương Thành và Chu Sẹo đều không nghỉ ngơi, mà chạy thẳng đến viện tử của Báo Tử. Đặc biệt là Chu Sẹo, người còn chưa tới, đã hô to gọi nhỏ, khiến Tiểu Báo Tử vẻ mặt tức giận.

- Không phải a đại nhân, thật là có việc gấp mà!

- Có việc gấp gì a?

Nhìn thấy Vương Thành đã ở đây, Tiểu Báo Tử minh bạch chuyện này e là thực sự trọng đại, nếu không phải, Vương Thành sẽ không theo Chu Sẹo đến.

- Đại nhân, chúng ta lần này trở lại Trung Nguyên, đã nghe được một đại sự a!

- Đại sự gì vậy?

- Ta cũng không rõ lắm, hình như là Cổ Khư xuất thế!

Chu Sẹo vuốt đầu, vẻ mặt nghi hoặc.

- Cổ Khư xuất thế?

Tiểu Báo Tử nhíu mày lại, sự tình Cổ Khư hẳn biết rõ, e là trên đời này không có ai biết rõ bằng, thuận tiện nói:

- Cổ Khư xuất thế, cùng chúng ta có quan hệ gì?

- Người biết Cổ Khư?

- Lời vô ích, ta đương nhiên biết!

Tiểu Báo Tử quay đầu hỏi Vương Thành:

- Thăng nhai này miệng lưỡi vớ vẩn, để ngươi nói đi!

- Dạ, đại nhân.

Vương Thành cười, đem ngọn ngành sự tình kể ra.

Nguyên lai một lần Cổ Khư xuất thế, dẫn đến không chỉ là những kẻ Tiểu Báo Tử đã gặp. Ngoài ra, còn có mấy đại thế gia, môn phái cũng đều phái người đi, thậm chí còn có cường giả trong cung cũng tiến vào Cổ Khư. Cũng không phải chỉ có bọn họ đi đến cô đảo, điểm này Tiểu Báo Tử cũng minh bạch. Người của Triều Thiên cung cùng bọn họ không phải một đường, nhưng cũng xuất hiện trong Cổ Khư, bởi vậy có thể thấy được Tiểu Lôi Âm Tự chỉ ít còn có một cửa vào khác.

Trong Cổ Khư có tình huống gì, Tiểu Báo Tử cũng rõ ràng. Tuy rằng được thảo đầy đất đem tới hiện thể đều là trân dược, tuy tiện tìm được một đồ vật đều là pháp khí. Thế nhưng dù sao qua nhiều năm như vậy, đừng nói là pháp khí, đó là linh khí cũng đã thành phế phẩm. Báo Tử rất cuộc vận khí tốt, kiếm được một kiện Thuần Dương pháp khí cũng là một phế phẩm, nếu không lấy được một đại yêu trở về. Chuyến này thật đúng là chẳng đáng. Thế nhưng hết lần này tới lần khác còn có người so với hắn tốt hơn.

Hầu hết mọi người cùng hắn kiếm một ít dược liệu, phế vật liền đi ra, thế nhưng có một nhóm người vận khí tốt, bọn họ dĩ nhiên nhặt được một kiện Thuần Dương pháp khí.

Hiện tại sự tình Trung Nguyên đó là bọn họ gây ra.

Đại nội cường giả!

Cường giả từ trong hoàng cung đi ra.

Bọn họ nhặt được một kiện Thuần Dương pháp khí.

Theo lý mà nói, nhặt được thứ tốt như vậy, cho dù hoàng đế, cũng muốn giấu diếm một chút mới tốt a. Thế nhưng hết lần này tới lần khác Tần Đế kia không biết bị điên gì, hoặc giả, đang có âm mưu gì, dĩ nhiên đem Thuần Dương pháp khí này lấy ra làm phần thưởng.

- Thiên hạ anh hùng đại hội? Hắn bị điên sao?

Nghe danh hào bư hãn như thế, Tiểu Báo Tử đột nhiên rùng mình.

- Đại nhân, hoàng thượng thông minh như vậy, sao có thể bị điên đây, nghĩ đến hắn là có dụng ý!

Giang Hiểu đứng một bên nói.

- Khẳng định là có dụng ý. Bất quá dụng ý này là cái gì chúng ta cũng không dễ đoán. Cũng không cần đoán. Chỉ coi hắn bị điên thôi!

Tiểu Báo Tử cười lạnh nói:

- Một kiện Thuần Dương pháp khí, thật là có thể dụ tới không ít người tham gia, đúng rồi, thiên hạ anh hùng đại hội này đến tột cùng là mục đích gì?

- Nghe nói là bởi vì Bắc Nguyên bị diệt, trắng trợn phân phong Bắc Nguyên chi địa, đẩy to uy phong của Đại Tấn triều. Lần này diệt quốc chi chiến, người trong võ lâm xuất lực rất nhiều. Nếu như không phải đông đảo võ lâm cường giả, cao thủ đồ sát cường giả, cao thủ thảo nguyên. E là sự tình đã không dễ dàng như vậy. Lúc này lại xảy ra Cổ Khư hiện thế, hoàng thất từ đó được một kiện Cổ Khư pháp khí, vì vậy cử hành anh hùng đại hội này, thứ nhất dương danh thiên hạ của Đại Tấn triều. Thứ hai cũng để kiện Thuần Dương pháp khí này tìm được minh chủ, phát dương quang đại.

- Đây là lý do rầm cho gì. Đã muốn làm loạn võ phạm vi lớn như vậy?

- Dạ!

Vương Thành gật đầu nói:

- Lúc này, thiên hạ anh hùng đại hội cũng không có hạn chế gì, chỉ cần là người trong võ lâm Đại Tấn, tại Bắc Nguyên chi chiến xuất lực, không quan trọng võ công cao thấp, đều có thể tham gia, người thắng cuối cùng sẽ thu được kiện Thuần Dương pháp khí kia.

- Thế nào, người cũng muốn tham gia?

Nghe ra ngữ khí, Chu Sẹo cười hỏi.

- Hắc hắc, đại nhân, tiểu nhân nói, cho dù thiên hạ anh hùng đại hội chỉ cần là quân nhân Đại Tấn đều có thể tham gia, sao lại không tới phiên ta a. Ta bất quá là tu vi tứ phẩm, bị những cường giả kia một chưởng đánh chết, ngài đi còn thì còn có cơ hội a.

- Muốn đi thì cứ đi đi. Tuy rằng người một mực làm thủy quân, không có trên chiến trường Bắc Nguyên, thế nhưng lúc Bắc Nguyên bị diệt, các người vẫn tiếp vận lương thảo, coi như là có xuất lực rồi. Cũng có thể tham gia, về phần tu vi, hừ, Thuần Dương pháp khí này có thể hấp dẫn nghìn vạn người, cuối cùng đạt được chỉ có một, người thua thì thua, cũng không mất mặt gì cả. Đi xem cũng tốt, suốt ngày khó chịu ở đây không phải tính cách của người.

- Vậy thì đa tạ đại nhân!

Nghe Tiểu Báo Tử nói, Chu Sẹo sắc mặt vui mừng, liên thanh nói lời cảm tạ.

- Đúng rồi, nói nửa ngày, các người còn chưa nói cho ta biết, kiện Thuần Dương pháp khí này là cái gì?

- Đến tột cùng là cái gì thật không có ai biết, chỉ biết là một kiện Thuần Dương pháp khí mà thôi!

Vương Thành cười khổ nói:

- Nghe đồn hình như là một đồ vật dạng bảo tháp!

Một kiện Thuần Dương pháp khí có giá trị ra sao?

Chỉ có số ít người có thể nói rõ được.

Trên thực tế, trước đó, trên giang hồ đại đa số người cũng không có nghe nói qua Thuần Dương pháp khí. Bọn họ chỉ biết là trên thế giới này có rất nhiều pháp bảo kỳ dị mà thôi.

Trước đây không biết không sao, hiện tại biết được, lời đồn đãi giang hồ truyền là nhanh nhất. Đặc biệt là khi tất cả mọi người trên giang hồ đối với một việc cảm thấy hứng thú. Chuyện này sẽ càng truyền đi nhanh hơn. Không quá lâu, cả giang hồ đều biết, Thuần Dương pháp khí chính là pháp bảo gần với tiên khí.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

562. Chương 553-555: Ta Có Pháp Khí. (1-3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 553-555: Ta có pháp khí. (1-3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Hiện tại chỗ ẩn thân duy nhất của hắn là Thanh Đăng đã bị Tiểu Báo Tử tế luyện. Từ ý nghĩa nào đó mà nói, hắn cùng Tiểu Báo Tử đã biến thành một loại quan hệ như chủ nhà mà khách ở trọ. Hơn nữa vẫn là một quan hệ không có hợp đồng. Tuy rằng trước khi hắn tiến nhập Thanh Đăng đã để Tiểu Báo Tử thề thốt, tuyệt không được ép hắn làm việc mà mình không muốn. Nhưng vấn đề là, Tiểu Báo Tử căn bản là không cần ép buộc hắn làm bất cứ sự tình gì. Chỉ cần hắn nguyện ý, chỉ cần tại Thanh Đăng dùng tới não cân, hắn chính là muốn ở cũng không được.

Do đó, cho dù vị Thượng Cổ đại yêu này lòng dạ có cao cỡ nào, ở trước mặt Tiểu Báo Tử cũng không thể không cúi đầu. Khi thông suốt liền ngậm miệng không nói. Chỉ là hừ lạnh một tiếng, lấy đó để biểu đạt bất mãn đối với hành vi của Tiểu Báo Tử.

- Không có biện pháp, ngọn đèn này thật sự là quá chói mắt!

Tiểu Báo Tử nhún nhún vai:

- Nếu nó đã phế, đối với ta cũng không có lợi, do đó ta không có khả năng lại đem nó để trong đan điền. Chỉ có thể đem tới địa phương người khác nhìn không thấy. Nếu như người không thích có thể tùy thời rời khỏi a!

- Hừ!

Tiếp tục là một tiếng hừ lạnh.

- Người gọi ta ra làm cái gì? Có chuyện gì không?

- Người nhìn cái này không đúng sao? Ta vì sao khi không có chuyện lại đem người gọi ra? Như vậy người chẳng phải là thành nô bộc của ta sao? Ta chỉ là nghĩ đêm nay trăng sáng, trên thảo nguyên lại thanh tĩnh không người, sợ người ở đó buồn chán. Do đó mới lấy ngọn đèn ra, muốn cùng người tâm sự mà thôi. Nếu như người thích thanh tĩnh, ta đành đem ngọn này thả lại.

- Vậy cũng không cần, tâm sự cũng tốt. Địa phương quý quá thứ đó tuy rằng nhiều, thế nhưng cũng quá thanh tĩnh!

Thanh Linh vội vàng nói.

Một người một linh tại thảo nguyên trò chuyện câu được câu không, nội dung rất nhiều, rất tạp, bất quá cũng là một phương pháp tiêu khiển thời gian tốt.

Tiểu Báo Tử minh bạch, quan hệ giữa người với người là cần kinh doanh, kinh doanh ra sao? Người gặp phải một thường nhân, có thể mời hắn uống rượu. Quan hệ này tự nhiên sẽ tăng tiến. Thế nhưng người gặp phải một nguyên linh không cần ăn, không cần uống rượu, không cần hát, không cần để muối muối thì nên làm cái gì bây giờ?

Cũng tốt, tìm ra nhược điểm của hắn là được.

Nhược điểm lớn nhất của Thanh Linh chính là sợ tịch mịch. Một người bị nhốt tại địa cung hơn mười vạn năm, không có điên đã là sự tình thập phần đáng được ăn mừng. Trên thực tế Tiểu Báo Tử thậm chí ngầm coi là Thanh Linh kỳ thực đã điên, chỉ là tạm thời nhìn không ra mà thôi.

Biết nhược điểm là tốt rồi, trước để hắn ném đến một địa phương cùng loại. Sau đó không có việc gì lại gọi hắn ra tâm sự. Dần dần, quan hệ này tự nhiên cũng thân mật, vả lại thăng nhãi này chỉ có thể đứng ở trong Thanh Đăng. Mà Thanh Đăng lại bị chính mình tế luyện, hắn cũng không rời khỏi, cũng không đi tìm người khác. Lâu ngày, hắn tin tưởng, Thanh Linh này khẳng định sẽ bị chính mình khơi thông.

Có một Thượng Cổ đại yêu như vậy bên người, chỗ tốt ẩn hình là cực lớn.

Do đó, hắn mới có thể tại đêm hôm khuya khoắt chạy tới chỗ sâu trong thảo nguyên này, cùng Thanh Linh đánh rắm.

- Người không phải nói muốn hấp thu Nhật Nguyệt tinh hoa sao? Đêm nay ánh trăng không sai a!

Tiểu Báo Tử nói:

- Người nếu như muốn hấp thu Cửu Thiên Lô Đình Chi Khí cũng được. ta có thể mang người đi tìm địa phương có lô đình, bất quá loại sự tình tiêu hao khí lực này phải có hồi báo.

- Người để ta hiện tại hấp thu Cửu Thiên Lô Đình Chi Khí? Chơi cái trò gì vậy, ta cũng không muốn bị Lô Đình đánh chết, bất quá tinh hoa nguyệt quang này ta cũng nhận!

Thanh Linh vui vẻ nói, hóa thành một cổ khói xanh nhàn nhạt, từ tâm đăng thoát ra, đón nguyệt quang ngân bạch, huyền phù giữa không trung, hơi rung động, hấp thụ Nhật Nguyệt tinh hoa từ trong nguyệt quang tràn ra.

Ánh trăng nhu hòa nhẹ nhàng bao phủ tầng khói nhẹ. Tiểu Báo Tử nhìn khói xanh kia cẩn thận đem từng tia phi sắc quang mang trong nguyệt quang hấp đến trong cơ thể. Sau đó, dưới khói xanh lưu động cùng nó hòa hợp nhất thể, trong lòng không khỏi khẽ động.

- Ta đang lo không hiểu pháp môn yêu tu, Bích Lân Độc Hạt kia chỉ có thể dựa theo bản năng tu luyện độc châm phía sau đuôi. Người này là Thượng Cổ đại yêu khẳng định biết pháp môn của yêu tu, không bằng lại hỏi hần!

Hần thầm nghĩ trong lòng, tâm niệm lưu chuyển, một hạt tử thật nhỏ, cả người xanh như ngọc bích từ trong tay áo của hần bò ra. Bò lên tảng đá trên thảo nguyên, cũng cùng Thanh Linh hấp thu Nhật Nguyệt tinh hoa, đương nhiên, quá trình hấp thu này vẫn giống như trước đây, hoàn toàn dùng để ngưng luyện độc châm đằng sau đuôi.

Cũng không quá lâu, trên bầu trời ánh trăng đã dần dần hạ xuống, khói xanh bồng bênh run run một chút, đột nhiên ngưng tụ lại một chỗ.

- Tiểu tử, ngươi từ đâu có một con hạt tử như vậy. A, hồn phách của nó bị ngươi hút đi, dùng ý niệm của ngươi thay thế. Tiểu tử, ngươi muốn luyện nó thành khôi lỗi sao?

- Hảo nhân lực, không sai, ta thật là muốn luyện nó thành khôi lỗi!

- Xem ra ta vẫn xem thường ngươi. Ngươi không chỉ có Thái Cổ Tiên Thiên Thần chi huyết mạch, tựa hồ còn hiểu được luyện thần công pháp a. Dĩ nhiên tại Thất phẩm có thể phân hoá ý niệm trong đầu, xem ra ta vẫn quá mức xem thường ngươi.

- Đây chỉ là một ít tiểu thuật mà thôi. Nếu như ta không có Hỏa Hồng Tinh mà nói, coi như là phân hóa ra ý niệm trong đầu, cũng không có khả năng chiếm thân thể nó!

- Tiểu tử, ngươi không nên quá kiêu ngạo, loại phương thức khống chế Khôi Lỗi này của ngươi chính là phương thức Thái Cổ Tiên Thiên Thần khống chế khôi lỗi. Hậu thế khôi lỗi thuật đều là chúng phương sĩ căn cứ theo loại phương pháp này sáng tạo ra. Bất quá, bởi vì không có thông thiên pháp nhãn, không thể đem sinh linh sinh hồn hoàn toàn trực tiếp nhiếp ra. Do đó khôi lỗi của bọn họ dùng tài liệu chính là thi thể, do vật chết chế tác mà thành. Đầu so được với ngươi trực tiếp dùng thân thể sinh linh a!

Thanh Đăng cảm thán nói.

- Lẽ nào Thượng Cổ thời đại Tu Luyện Giả cũng vô pháp đem sinh linh sinh hồn hoàn toàn nhiếp ra?

- Không được, Thượng Cổ thời đại thần thông giả có thể dễ dàng đem sinh linh sinh hồn đánh tan, thế nhưng không cách nào giống ngươi hoàn chỉnh nhiếp ra, mà sinh hồn bị đánh tan.

Cũng có rất nhiều phương pháp có thể đem sinh linh sinh hồn nhiếp ra. Thế nhưng những phương pháp này chỉ có thể nhiếp đại bộ phận sinh hồn, mà không thể đem sinh hồn hoàn chỉnh nhiếp ra. Chỉ cần sinh linh trong cơ thể có một tia dấu vết hồn phách, như vậy, ý niệm tiến nhập trong đó cũng không có khả năng hoàn toàn dung hợp. Thao túng cũng khó khăn, thậm chí còn có thể để lại rất nhiều hậu họa. Do đó bọn họ tình nguyện dùng thi thể và vật chết chế tác khôi lỗi!

- Nhiếp ra sinh hồn khó như vậy sao?

- Ha ha, ngươi có thông thiên pháp nhãn nhiếp hồn câu phách chi lực đương nhiên không cảm thấy. Bất quá ngươi trong quá trình sử dụng hần là có thể cảm giác được sinh linh hồn phách không chỉ cùng sinh linh đại não tương dung. Mà còn rải rác khắp thân thể. Một bộ phận dung hợp với đại não kia chỉ là tương đương với cành lá. Mà ở cành lá, dưới thân thể còn tồn tại lượng lớn bộ rễ giống như cây cối. Sinh linh càng cường đại, bộ rễ lại càng nhiều, cắm càng sâu, ngươi muốn hủy diệt một cây đại thụ là chuyện dễ dàng. Một cây búa, một mối lửa đều có thể đem nó hủy diệt. Thế nhưng ngươi muốn đem nó nhổ tận gốc, lại là một chuyện khó khăn gấp trăm lần. Ngoài ra, ngươi trừ phải nhổ tận gốc, còn phải bảo đảm mỗi đoạn rễ nhổ đều hoàn chỉnh nhổ ra ngoài, không bị chút tổn hại. Ngươi cho rằng đây là một chuyện có khả năng sao?

- Đối với người thường mà nói không có khả năng, thế nhưng đối với những đại thần thông giả kia mà nói...

- Bọn họ đem đại thụ nhổ ra hoàn chỉnh không sót mẻ là dễ, thế nhưng sinh hồn không phải đại thụ a!

Thanh Linh than nhỏ:

- Ngoại trừ có lực lượng thông thiên pháp nhãn, thật đúng là không có biện pháp nào có thể sạch sẽ lưu loát đem sinh hồn móc ra!

- Xem ra, mình có loại huyết mạch này thật là rất may mắn a!

- Người cũng đừng vui vẻ quá sớm, con mắt của người không thể như thông thiên pháp nhãn. Ngoài nó ra, còn dung hợp huyết mạch khác, chỉ ít hiện tại ta có thể nhìn ra, con mắt của người còn có Hắc Thủy Chân Đồng và vài loại thiên sinh thần nhãn công năng. Cũng không biết năm đó các phương sĩ kia làm thế nào được. Dĩ nhiên lại có thể đem nhiều loại Tiên Thiên Thần chi huyết mạch hòa hợp làm một như vậy. Bất quá, ta lại biết liên quan đến trong Tiên Thiên Thần chi huyết mạch, những phương sĩ kia còn có một lý luận!

- Lý luận gì?

- Tập chủng lý luận!

Thanh Linh nói rằng:

- Tiên Thiên Thần chi huyết mạch quá cường đại, căn bản là không phải sinh linh bình thường có khả năng thừa thụ. Do đó, ngay từ đầu, bọn họ làm giảm loại công năng huyết mạch cường đại này, chỉ lấy công năng yếu nhất trong mỗi một loại huyết mạch. Còn đem công năng cường đại nhất áp chế xuống phía dưới, cho vào thân thể sinh linh bình thường, để thân thể chậm rãi thích ứng loại huyết mạch này. Theo thời gian trôi qua, thân thể không chỉ có thích ứng, còn được cường hóa thật lớn. Cuối cùng để công năng của Tiên Thiên Thần chi huyết mạch chậm rãi phóng ra!

- Phương pháp này không tệ!

- Phương pháp này xác thực không tệ, nghe nói mới đầu còn thành công. Thế nhưng rất nhanh, vấn đề liền xuất hiện. Như vậy thực sự có thể phát huy một bộ phận lực lượng của huyết mạch. Nhưng đồng thời, huyết mạch của chính thân thể sinh linh sẽ chậm rãi tan vỡ. Bởi vì cho dù là huyết mạch bị thành công dung nhập trong cơ thể. Một khi bị kích thích, lực lượng huyết mạch sẽ thức tỉnh, mà tốc độ thức tỉnh vượt quá khả năng cường hóa và thích ứng của thân thể. Do đó, cuối cùng phương pháp này thất bại. Thế nhưng cùng lúc đó, các phương sĩ lại phát hiện, nếu như đem vài loại huyết mạch dung hợp với nhau. Mỗi một loại lực lượng huyết mạch tương hỗ chế ước liền có thể trì hoãn huyết mạch thức tỉnh. Đây là lý luận tạp chủng, bất quá đồng thời đem vài loại huyết mạch dung hợp với nhau, nói dễ vậy sao! Hơn nữa, thẳng đến khi ta bị trói buộc tại Tiểu Lôi Âm Tự, bọn họ còn chưa có thành công!

- Hiện tại xem ra, bọn họ đã thành công!

- Khả năng thành công, cũng khả năng không thành công!

Thanh Linh cười lạnh nói:

- Hiện tại lực lượng huyết mạch của người vừa mới phát ra, nói không chừng, số lần dùng nhiều lên, tốc độ huyết mạch thức tỉnh sẽ nhanh hơn, người bất quá tu vi Thất phẩm mà thôi, thân thể cũng là thân thể thường nhân. Người cho là người có thể thừa thụ bao nhiêu lực lượng trong huyết mạch?

- Ta khảo!

Trong lòng Tiểu Báo Tử run lên, nghĩ đến cảm giác uể oải lúc chính mình sử dụng Hỏa Hồng Tinh, đột nhiên rung mình:

- Mẹ nó, nguyên lai lão tử một mực đùa với lửa a, không được, lần sau không thể làm như vậy, Hỏa Hồng Tinh này đối với ta là có bang trợ, thế nhưng nếu vì thế mà mất mạng, cũng không đáng!

- Khôi lỗi này của người không tệ, cũng là Thượng phẩm, bất quá, người tựa hồ cũng không hiểu được phương pháp yêu tu a!

- Đang muốn hướng người thỉnh giáo!

- Người rất thông minh. Tuy rằng không biết phương pháp yêu tu, lại tìm được pháp bảo bản mạng tu luyện của yêu tu.

- Ta là may mắn thôi!

- Vận khí nếu như quá tốt, cũng không nhất định là một chuyện tốt!

Thanh Linh cười:

- Người chẳng lẽ không thấy sự tình có chút quỷ dị sao?
- Sự tình quỷ dị? Có ý gì?
- Tiểu Lô Âm Tự đột nhiên xuất hiện tại hiện thế, cùng hiện thế liên kết, người nghĩ chuyện này chỉ là ngẫu nhiên sao? Tiểu Lô Âm Tự đã ở trong hư không phiêu dăng hơn mười vạn năm, ta cũng chưa từng thấy nó ở đâu dừng lại!
- Cái này cũng không kỳ quái, trước đây cũng có rất nhiều Cổ Khư xuất hiện!
- Cái này không giống!

Thanh Linh nói rằng:

- Không gian khác ta không biết, thế nhưng sự tình Tiểu Lô Âm Tự ta lại biết rõ ràng. Tuy rằng lúc đó ta bị trời buộc, thế nhưng ta lại biết, Tiểu Thế Giới của Tiểu Lô Âm Tự bị Ma La Đại Thánh quạt đến sâu trong hư không. Kiền Nguyên Ba Tiêu Phiến của Ma La Đại Thánh là Thái Hạo tiên khí, một phiến có thể phá vỡ hư không vô tận. Hừ hừ, hơn mười vạn năm, ta nói cho người, nếu như không có nguyên nhân đặc thù gì, coi như là mấy trăm vạn năm, Tiểu Lô Âm Tự cũng đừng hòng trở lại hiện thế.
- Vậy vì sao nó trở lại?
- Đúng vậy, vì sao nó trở lại?

Thanh Linh cười nói:

- Do đó, ta mới nghĩ sự tình có chút không thích hợp. Bất quá, ta bị nhốt trong địa cung hơn mười vạn năm, lúc này mới thoát ra không lâu, người lại đem ta nhốt trong tiểu thế giới của mình, ta đương nhiên sẽ không biết vì sao?
- Không biết thì bỏ đi. Ta thực không có hứng thú muốn biết sự tình như vậy!

Tiểu Báo Tử nói:

- Ta không muốn chuốc lấy phiền phức!
- Hiện tại Thiên Địa nguyên khí thấp, tuổi này của người, tu đến Thất phẩm, lại nắm giữ Thái Cổ Tiên Thiên Thần chi huyết mạch, người cho là người thật có thể đặt mình trong ra ngoài sao? Cho dù người mặc kệ, người khác cũng sẽ không đồng ý.
- Ai không đồng ý?
- Không biết, đây chỉ là cảm giác của ta mà thôi.

Thanh Linh cười thấp phần hải lòng:

- Được rồi, không nói chuyện này nữa, người muốn pháp quyết yêu tu, hiện tại ta có thể dạy người. Cứ như vậy, khôi lỗi của người sẽ không cần phải trốn cả ngày.
- Vậy thì phiền người!

Cơ trên mặt Tiểu Báo Tử giật giật.

Một tháng rất nhanh trôi qua.

Từ ngày ấy cảm giác được bản thân bị sự tình trong phong địa khiến cho phân tâm, làm lỡ tiến độ tu hành. Cùng lúc, dựa theo phương pháp yêu tu mà Thanh Linh dạy bắt đầu tu luyện khôi lỗi của mình. Mặt khác, đã chậm rãi cảm thụ được Địa Hỏa Kim Tinh hỏa hậu, để luyện chế cho mình một kiện Thuần Dương pháp khí.

Đáng tiếc, những ngày yên bình đã trôi qua. Một tháng sau, Vương Thành và Chu Sẹo trở lại, còn có cả gia quyến của cả hai cùng với hơn năm trăm người, và vật tư mua được. Đương nhiên, nhóm người này còn đang trên đường đến, Chu Sẹo và Vương Thành là đi trước mở đường.

- Vội vã rống lên cái gì?

Một hồi đến phong địa, Vương Thành và Chu Sẹo đều không nghỉ ngơi, mà chạy thẳng đến viện tử của Báo Tử. Đặc biệt là Chu Sẹo, người còn chưa tới, đã hô to gọi nhỏ, khiến Tiểu Báo Tử về mặt tức giận.

- Không phải a đại nhân, thật là có việc gấp mà!

- Có việc gấp gì a?

Nhìn thấy Vương Thành đã ở đây, Tiểu Báo Tử minh bạch chuyện này e là thực sự trọng đại, nếu không phải, Vương Thành sẽ không theo Chu Sẹo đến.

- Đại nhân, chúng ta lần này trở lại Trung Nguyên, đã nghe được một đại sự a!

- Đại sự gì vậy?

- Ta cũng không rõ lắm, hình như là Cổ Khư xuất thế!

Chu Sẹo vuốt đầu, vẻ mặt nghi hoặc.

- Cổ Khư xuất thế?

Tiểu Báo Tử nhíu mày lại, sự tình Cổ Khư hắn biết rõ, e là trên đời này không có ai biết rõ bằng, thuận tiện nói:

- Cổ Khư xuất thế, cùng chúng ta có quan hệ gì?

- Người biết Cổ Khư?

- Lời vô ích, ta đương nhiên biết!

Tiểu Báo Tử quay đầu hỏi Vương Thành:

- Thăng nhai này miệng lưỡi vớ vẩn, để người nói đi!

- Dạ, đại nhân.

Wương Thành cười, đem ngọn ngành sự tình kể ra.

Nguyên lai một lần Cổ Khư xuất thế, dẫn đến không chỉ là những kẻ Tiểu Báo Tử đã gặp. Ngoài ra, còn có mấy đại thế gia, môn phái cũng đều phái người đi, thậm chí còn có cường giả trong cung cũng tiến vào Cổ Khư. Cũng không phải chỉ có bọn họ đi đến cô đảo, điểm này Tiểu Báo Tử cũng minh bạch. Người của Triều Thiên cung cùng bọn họ không phải một đường, nhưng cũng xuất hiện trong Cổ Khư, bởi vậy có thể thấy được Tiểu Lôi Âm Tự chỉ ít còn có một cửa vào khác.

Trong Cổ Khư có tình huống gì, Tiểu Báo Tử cũng rõ ràng. Tuy rằng được thảo đầy đất đem tới hiện thể đều là trân dược, tuy tiện tìm được một đồ vật đều là pháp khí. Thế nhưng dù sao qua nhiều năm như vậy, đừng nói là pháp khí, đó là linh khí cũng đã thành phế phẩm. Báo Tử rất cuộc vận khí tốt, kiếm được một kiện Thuần Dương pháp khí cũng là một phế phẩm, nếu không lấy được một đại yêu trở về. Chuyến này thật đúng là chẳng đáng. Thế nhưng hết lần này tới lần khác còn có người so với hắn tốt hơn.

Hầu hết mọi người cùng hắn kiếm một ít dược liệu, phế vật liền đi ra, thế nhưng có một nhóm người vận khí tốt, bọn họ dĩ nhiên nhặt được một kiện Thuần Dương pháp khí.

Hiện tại sự tình Trung Nguyên đó là bọn họ gây ra.

Đại nội cường giả!

Cường giả từ trong hoàng cung đi ra.

Bọn họ nhặt được một kiện Thuần Dương pháp khí.

Theo lý mà nói, nhặt được thứ tốt như vậy, cho dù hoàng đế, cũng muốn giấu diếm một chút mới tốt a. Thế nhưng hết lần này tới lần khác Tần Đế kia không biết bị điên gì, hoặc giả, đang có âm mưu gì, dĩ nhiên đem Thuần Dương pháp khí này lấy ra làm phần thưởng.

- Thiên hạ anh hùng đại hội? Hắn bị điên sao?

Nghe danh hào bưu hãn như thế, Tiểu Báo Tử đột nhiên rùng mình.

- Đại nhân, hoàng thượng thông minh như vậy, sao có thể bị điên đây, nghĩ đến hắn là có dụng ý!

Giang Hiểu đứng một bên nói.

- Khẳng định là có dụng ý. Bất quá dụng ý này là cái gì chúng ta cũng không dễ đoán. Cũng không cần đoán. Chỉ coi hắn bị điên thôi!

Tiểu Báo Tử cười lạnh nói:

- Một kiện Thuần Dương pháp khí, thật là có thể dụ tới không ít người tham gia, đúng rồi, thiên hạ anh hùng đại hội này đến tột cùng là mục đích gì?

- Nghe nói là bởi vì Bắc Nguyên bị diệt, trắng trợn phân phong Bắc Nguyên chi địa, đẩy to uy phong của Đại Tấn triều. Lần này diệt quốc chi chiến, người trong võ lâm xuất lực rất nhiều. Nếu như không phải đông đảo võ lâm cường giả, cao thủ đồ sát cường giả, cao thủ thảo nguyên. E là sự tình đã không dễ dàng như vậy. Lúc này lại xảy ra Cổ Khư hiện thế, hoàng thất từ đó được một kiện Cổ Khư pháp khí, vì vậy cử hành anh hùng đại hội này, thứ nhất dương danh thiên uy của Đại Tấn triều. Thứ hai cũng để kiện Thuần Dương pháp khí này tìm được minh chủ, phát dương quang đại.

- Đây là lý do rắc rối cho gì. Đã muốn làm loạn võ phạm vi lớn như vậy?

- Dạ!

Vương Thành gật đầu nói:

- Lúc này, thiên hạ anh hùng đại hội cũng không có hạn chế gì, chỉ cần là người trong võ lâm Đại Tấn, tại Bắc Nguyên chi chiến xuất lực, không quan trọng võ công cao thấp, đều có thể tham gia, người thắng cuối cùng sẽ thu được kiện Thuần Dương pháp khí kia.

- Thế nào, người cũng muốn tham gia?

Nghe ra ngữ khí, Chu Sẹo cười hỏi.

- Hắc hắc, đại nhân, tiểu nhân nói, cho dù thiên hạ anh hùng đại hội chỉ cần là quân nhân Đại Tấn đều có thể tham gia, sao lại không tới phiên ta a. Ta bất quá là tu vi tứ phẩm, bị những cường giả kia một chiêu đánh chết, ngại đi còn thì còn có cơ hội a.

- Muốn đi thì cứ đi đi. Tuy rằng người một mực làm thủy quân, không có trên chiến trường Bắc Nguyên, thế nhưng lúc Bắc Nguyên bị diệt, các người vẫn tiếp vận lương thảo, coi như là có xuất lực rồi. Cũng có thể tham gia, về phần tu vi, hừ, Thuần Dương pháp khí này có thể hấp dẫn nghìn vạn người, cuối cùng đạt được chỉ có một, người thua thì thua, cũng không mất mặt gì cả. Đi xem cũng tốt, suốt ngày khó chịu ở đây không phải tính cách của người.

- Vậy thì đa tạ đại nhân!

Nghe Tiểu Báo Tử nói, Chu Sẹo sắc mặt vui mừng, liên thanh nói lời cảm tạ.

- Đúng rồi, nói nửa ngày, các người còn chưa nói cho ta biết, kiện Thuần Dương pháp khí này là cái gì?

- Đến tột cùng là cái gì thật không có ai biết, chỉ biết là một kiện Thuần Dương pháp khí mà thôi!

Vương Thành cười khổ nói:

- Nghe đồn hình như là một đồ vật dạng bảo tháp!

Một kiện Thuần Dương pháp khí có giá trị ra sao?

Chỉ có số ít người có thể nói rõ được.

Trên thực tế, trước đó, trên giang hồ đại đa số người cũng không có nghe nói qua Thuần Dương pháp khí. Bọn họ chỉ biết là trên thế giới này có rất nhiều pháp bảo kỳ dị mà thôi.

Trước đây không biết không sao, hiện tại biết được, lời đồn đãi giang hồ truyền là nhanh nhất. Đặc biệt là khi tất cả mọi người trên giang hồ đối với một việc cảm thấy hứng thú. Chuyện này sẽ càng truyền đi nhanh hơn. Không quá lâu, cả giang hồ đều biết, Thuần Dương pháp khí chính là pháp bảo gần với tiên khí.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

563. Chương 556-558: Ác Khách Lâm Môn. (1-3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 556-558: Ác khách lâm môn. (1-3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Dưới Thuần Dương pháp khí, còn có thông linh pháp khí và Nhập Huyền pháp khí, mà gần mấy năm qua trên giang hồ vẫn rất nổi danh. Khi Bắc Nguyên bị diệt đó là ý vào một kiện thông linh pháp khí đánh chết bát phẩm cường giả của họ.

Thông linh pháp khí liền để một Ngũ Phẩm cao thủ giết chết một bát phẩm cường giả, như vậy, Thuần Dương pháp khí cao hơn nó hai cấp thì sao?

Đây là một quá trình đủ để cho cả giang hồ, lẫn võ lâm điên cuồng suy nghĩ, tưởng tượng.

Tuy rằng cái này theo Tiểu Báo Tử thấy chỉ là chuyện cười thôi. Thế nhưng lại đủ để đốt lên mộng tưởng của vô số người trong võ lâm.

Hơn nữa, thiên hạ anh hùng đại hội này không chỉ có một kiện Thuần Dương pháp khí. Nếu như đạt được thứ tự tốt, còn có phần thưởng khác, về phần đến tốt cùng là loại phần thưởng gì, tin tưởng, tin tức rất nhanh sẽ truyền tới.

- Được rồi, không nên nghĩ nhiều như vậy. Chu Sẹo, ta phỏng chừng a, lấy thực lực hiện tại của ngươi coi như là đi, cũng không có khả năng đạt được phần thưởng gì. Nên đừng ở đây nghĩ linh tinh làm gì, gặp phải cường giả chân chính, có thể đi xa tới đâu thì đi tới đó, không nên cậy mạnh cố đầu, không đáng đâu!

- Dạ tạ đại nhân quan tâm!

- Được rồi, đều trở về đi ! Chuyện này, ai muốn tham gia cũng được. Ta sẽ không ngăn cản, bất quá, vẫn nên lượng sức mà đi, hiểu chưa?

- Dạ, đại nhân!

Khi mọi người chuẩn bị rời khỏi đây, thần tình Tiểu Báo Tử đột nhiên khẽ biến, nét mặt hiện lên vẻ nghi hoặc:

- Giang Hiểu, người dẫn người đi xem, bên ngoài tựa hồ là có khách đến.

Lời còn chưa dứt, liền nghe bên ngoài truyền đến một trận tiếng xôn xao.

Mấy người Chu Sẹo thần sắc đều là trầm xuống. Nhất tề đi ra phía ngoài, thế nhưng còn không có đợi được bọn họ đi tới bên ngoài, đã thấy cửa viện bị phá ra. Nhân Chân Thổ lão đảo từ ngoài cửa bị một cổ lực mạnh đẩy vào.

- Chu Báo, người thật cao ngạo a!

Theo Nhân Chân Thổ tiến đến, còn có ba người, một lão giả, một trung niên nhân và một thiếu niên. Trong đó chỉ có lão giả là Tiểu Báo Tử nhận được. Chính là Ô gia đại trưởng lão Lữ Nhất Nguyệt. Lúc này hẳn

đang vẽ mặt xấu hổ, nhìn vào bên trong. Đón nhận ánh mắt của Tiểu Báo Tử, lập tức đem ánh mắt của mình né ra.

Phát ra tiếng kêu là thiếu niên kia, niên kỷ cùng Tiểu Báo Tử không sai biệt lắm. Một thân cẩm bào, ngạo khí mười phần, nét mặt mang theo một tia cười nhạt. Tiểu Báo Tử nhìn có chút quen mặt. Nhất thời lại không nhớ rõ đã gặp ở nơi nào.

Ở phía sau hắn, trung niên nam tử, một thân hắc y, vóc người hùng tráng, nét mặt hờ hững, lộ ra một cổ thần sắc không giận mà uy.

- Bất phẩm cường giả?

Từ khí thế của hắc y nam tử này, Tiểu Báo Tử rất dễ dàng nhận thấy được tu vi của đối phương. Người này dĩ nhiên là một bất phẩm cường giả.

- Lữ trưởng lão đại giá quang lâm, không có đón tiếp từ xa. Thứ tội!

- Không dám nhận!

Lữ Nhất Nguyệt vội vàng nói:

- Chu trưởng lão. Ta tới giới thiệu một chút, vị này chính là nhị thiếu gia Ô Ngọc Long, vị này chính là Thiên Long Đạo Lâm Hiếu Thanh trưởng lão!

- Ô Ngọc Long, Lâm Hiếu Thanh?

Ánh mắt Tiểu Báo Tử vừa ngưng, nghĩ lại năm đó bản thân tại Ô gia chân tuyển đại hội cũng từng gặp qua vị nhị thiếu gia Ô Ngọc Long này. Bởi vì ngay sau chân tuyển đại hội chính là yến tiệc báai sư của Ô Ngọc Long. Chỉ là bởi vì lúc đó bản thân đối với chuyện này cũng không quan tâm. Mới chớp mắt đã hơn mười năm trôi qua, Ô Ngọc Long cũng từ một tiểu hải tử trưởng thành một thiếu niên anh vũ. Bản thân không ngờ không nhận ra.

- Nguyên lai là Lâm trưởng lão, nhị thiếu gia a!

Tiểu Báo Tử chấp tay nói:

- Chư vị, mời vào bên trong, Nhân Chân Thổ, dâng trà!

- Hừ!

Nghe vậy, nhị thiếu gia Ô Ngọc Long kia hừ lạnh một tiếng, liếc mắt nhìn Tiểu Báo Tử, đi theo phía sau Lâm Hiếu Thanh trực tiếp vào trong phòng.

- Kỳ quái, ta và Ô nhị thiếu gia này không quen biết, hắn địch ý đối với ta tựa hồ rất sâu a!

Tiểu Báo Tử chau mày, hắn không có tâm tư trêu chọc loại quần áo lụa là như Ô Ngọc Long. Bất quá, nếu như đối phương trêu chọc hắn. Vậy hắn cũng không cần phải nể mặt nhường nhịn. Dù sao chính mình hiện tại đã không phải môn đồ của Ô gia năm đó nữa. Đó là ngay cả Ô gia gia chủ và đại gia lão gặp mình cũng phải lễ nhượng ba phần. Huống chi một tiểu tử như vậy. Quan trọng nhất là tiểu tử này còn là đồ đệ Vương Xà.

Giang Hiếu, Chu Sẹo, Vương Thành ba người cũng bất mãn. Đặc biệt là Chu Sẹo, hàn quang trong mắt chớp động, nếu như không phải bị nhân thân của Tiểu Báo Tử ngăn lại, sớm đã trở mặt.

- Các người đều xuống phía dưới đi, nơi này có ta là được.

- Mẹ nó, tiểu tử kia cũng quá kiêu ngạo. Thứ đồ chó má gì cũng dám chạy đến địa bàn của chúng ta. Nếu không phải đại nhân nói, lão tử đã sớm cho hắn một quyền.

- Đủ rồi, Chu Sẹo, đại nhân chúng ta xuất thân Ô gia. Tuy rằng hiện tại đã danh mãn thiên hạ. Nhưng dù sao vẫn là Ô gia ngoại môn trưởng lão. Ô Ngọc Long kia là Ô gia thiếu chủ, đại nhân có chút cố kỵ cũng là bình thường.

- Thế nhưng...

- Người cũng đừng lo lắng.

Giang Hiểu cười vỗ vỗ vai Chu Sẹo nói:

- Đại nhân chúng ta không phải loại người thích chịu thiệt a. Người hãy chờ xem, phía sau còn trò hay để xem!

- Ý người là đại nhân sẽ...

Chu Sẹo vui vẻ nói. Bất quá rất nhanh liền bị Giang Hiểu che miệng lại:

- Nói nhỏ giọng chút đi, bọn họ chỉ ít có hai cường giả đấy!

- Người làm sao mà biết?

- Nói như rầm, Thiên Long Đạo chính là một trong môn phái cường đại nhất thiên hạ, có thể tại đó hỗn đến vị trí trưởng lão, không có thực lực Thất phẩm là không được!

- A, như vậy a. Ta hiểu rồi.

Chu Sẹo vỗ đầu mình, cười nói.

Tiểu Báo Tử đem ba người dẫn vào trong phòng, phân chủ khách ngồi vào chỗ của mình, Nhân Chân Thố dâng trà, rồi lui ra ngoài.

- Lữ trưởng lão, không biết ba vị đại giá quang lâm, có gì chỉ giáo a?

- Cái này, ta thấy vẫn là để Lâm trưởng lão nói với các người đi. Ngày hôm nay ta chỉ là một người tiếp khách mà thôi.

Lữ Nhất Nguyệt cười khổ nói, cố tình muốn đi gặp Tiểu Báo Tử truyền lại tin tức. Bất quá Lâm Hiểu Thanh cũng là một bát phẩm cường giả. Đó là dùng truyền âm nhập bí chi thuật cũng không gạt được hẳn.

- Như vậy a. Lâm trưởng lão, không biết người tới nơi này tìm tại hạ là có chuyện gì?

Báo Tử chuyển hướng Lâm Hiểu Thanh hỏi.

- Sự tình thiên hạ anh hùng đại hội, người hẳn là đã biết rồi chứ?

Đây là lần đầu tiên Lâm Hiểu Thanh mở miệng, thanh âm rất êm tai, mang theo một chút từ tính, chỉ là ngữ khí lạnh lùng một chút, còn có một cổ vị đạo từ trên cao nhìn xuống.

Tiểu Báo Tử nói:

- Mới nghe nói, thế nào, nhị vị tới đây, là cùng việc này có liên quan sao? Hẳn là muốn tham gia thiên hạ anh hùng đại hội. Ha ha, lấy tu vi của trưởng lão, muốn đoạt được kiện Thuần Dương pháp khí kia, nghĩ đến hẳn là không khó đi sao?

- Không phải ta, là người!

Lâm Hiểu Thanh nói:

- Lần này thiên hạ anh hùng đại hội, quan hệ đến kiện Thuần Dương pháp khí kia. Dù là mấy đại môn phái chúng ta, hay mấy thế gia kia đều có điều cố kỵ. Vì không tổn thương hòa khí liên ước định với nhau, chỉ cho cao thủ dưới Thất phẩm tham gia. Trưởng lão cường giả tu vi đã ngoài Thất phẩm cũng không được tham gia. Thế nhưng trừ mấy đại môn phái, thế gia chúng ta ra, trong các tiểu thế gia cũng không lấy một hai Thất phẩm cường giả, thậm chí còn có đã luyện cường thành công. Mặt khác, còn có một số cường giả không thuộc về bất cứ thế lực nào. Những người này tuy rằng không nhiều lắm, nhưng là những kẻ khát khao Thuần Dương pháp khí nhất. Những cường giả này tuy rằng chiến lực không nhất định mạnh mẽ ra sao. Nhưng cũng không phải cao thủ dưới Thất phẩm có khả năng đối phó. Bởi vậy chúng ta chuẩn bị cho người tham gia. Lấy thực lực của người, đối phó bọn họ cũng không khó khăn, chỉ cần người cho chúng ta kiện Thuần Dương pháp khí đoạt được kia, chúng ta tuyệt không bạc đãi người!

- Ha ha ha ha!

Tiểu Báo Tử nghe xong, không khỏi cười nói:

- Thật sự là rất xin lỗi a, Lâm trưởng lão, ta nghĩ lần này nước thật sự là quá đục, còn không muốn chen chân vào trong đó. Ta thấy, các người vẫn là thánh cao minh khác đi sao!

- Chu Báo, người không nên rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, cho người tham gia đã là nể mặt người rồi. Đừng tưởng rằng ý vào có một kiện pháp khí liền không coi ai ra gì, người đừng quên, người vẫn là đệ tử Ô gia ta. Ta là thiếu chủ Ô gia, ta muốn người tham gia, lẽ nào người còn muốn cự tuyệt sao?

- Thứ nhất, ta không phải đệ tử Ô gia bình thường, ta là Ô gia ngoại môn trưởng lão. Người chỉ là thiếu chủ Ô gia, chứ không phải Ô gia gia chủ. Do đó, người không có quyền ra lệnh cho ta. Hơn nữa, ta là Ô gia ngoại môn trưởng lão, nên dù là gia chủ đích thân đến, cũng không thể ép buộc ta làm việc ta không muốn. Điểm này, trong gia quy của Ô gia viết rất rõ ràng. Nếu như người chưa đọc qua, hoặc là không hiểu, có thể đi hỏi Lữ đại trưởng lão!

Tiểu Báo Tử cười nói.

- Người...!

Ô Ngọc Long mạnh mẽ vỗ bàn đứng dậy, cường lực cường đại khiến ghế dựa nát bấy.

- Nhị thiếu gia, đừng nháo, người là nhị thiếu chủ của chúng ta. Lúc xuất môn chính là đại biểu cho Ô gia. Xung động như vậy rất dễ gặp rắc rối!

Tiểu Báo Tử không khách khí nói:

- Lữ đại trưởng lão, người nói có phải hay không?

Lữ Nhất Nguyệt chỉ là cười khở, một tay gắt gao lôi kéo cánh tay Ô Ngọc Long. Dù sao cũng là Thất phẩm cường giả, tu vi của Ô Ngọc Long chỉ là ngũ phẩm. Bị hất lôi kéo ngồi trở lại ghế. Đã thấy Tiểu Báo Tử căn bản là không hề nhìn hấn, mà là đem ánh mắt chuyển qua Lâm Hiếu Thanh.

- Lâm trưởng lão, xin lỗi!

- Xin lỗi cũng vô dụng!

Lâm Hiếu Thanh nhẹ nhàng lắc đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm Tiểu Báo Tử, phảng phất như muốn nhìn thấu hấn:

- Chuyện này, người cự tuyệt cũng vô dụng. Bởi vì đây không phải là Ô gia ra lệnh cho người. Mà là Thiên Long Đạo ta cùng Vương, Trần, Lâm, Dương tứ đại thế gia cùng hơn mười trung tiểu thế gia quyết định!

- Ha hã, thật là thú vị. Thiên Long Đạo, Vương Trần Lâm Dương tứ đại thế gia thì liên quan gì tới ta?

Tiểu Báo Tử cười lạnh một tiếng, nói:

- Ta cũng không phải đệ tử trong gia tộc bọn họ, càng không phải đệ tử Thiên Long Đạo. Các người có quyền lực gì đến đây dạy ta làm việc?

- Quyền lực đến từ chính lực lượng!

Lâm Hiếu Thanh bất vi sở động nói:

- Ta nói rồi, lần này quan hệ trọng đại. Thuần Dương pháp khí chúng ta nhất định phải đoạt tới tay. Người đi cũng được, không đi cũng phải đi!

- Nghe ý tứ này của người, coi như là ta đi, còn đoạt đệ nhất, Thuần Dương pháp khí này vẫn phải cho các người!

- Đó là đương nhiên, bắt quá, chúng ta sẽ không bạc đãi người!

Lâm Hiếu Thanh nói.

- Ha hã ha hã, ha ha ha ha!

Tiểu Báo Tử giậm dứ cười nói:

- Tốt tốt tốt, người nói không sai, quyền lực đến từ lực lượng, có lực lượng tuyệt đối, thì có quyền lực tuyệt đối. Bất quá, ta thấy các người hình như quá tự phỏng đoán lực lượng của mình, do đó cũng đánh giá quá cao quyền lực của mình!

- Ta thừa nhận người thật sự là một thiên tài. Còn nhỏ tuổi đã có tu vi cùng thanh vọng như vậy. Bất quá, người nhiều nhất cũng chỉ có chiến lực của bát phẩm cường giả mà thôi. Người mạnh hơn người vẫn còn nhiều. Có một số việc, ta thấy người vẫn nên nhận rõ tình thế đi. Thiên Long Đạo lại thêm Vương Trần Lâm Dương tứ đại thế gia, còn có hơn mười trung tiểu thế gia, môn phái liên hợp cũng không phải người có thể đối kháng!

- Vậy thì thử xem đi!

Tiểu Báo Tử nghe hần uy hiếp, chỉ là cười nhạt:

- Không có ý tứ. Ta hai ngày này sự vụ bận rộn sẽ không lưu khách, thỉnh về đi!

Tiểu Báo Tử giờ chung trà lên, bưng trà tiễn khách.

Đương trường hạ lệnh đuổi khách, ngay cả Lữ Nhất Nguyệt cũng không nể mặt.

Lữ Nhất Nguyệt nét mặt già nua trắng bệch, cũng không có ý tứ lại ngồi ở đây. Chuẩn bị lôi kéo Ô Ngọc Long rời khỏi, nào ngờ Ô Ngọc Long giật tay tránh khỏi.

- Chu Báo, người thật sự là quá cuồng vọng, cũng dám đối với Lâm trưởng lão vô lễ như vậy!

Tiểu Báo Tử chẳng thèm liếc mắt nhìn hần một cái, chỉ là nhìn chằm chằm Lâm Hiếu Thanh:

- Thế nào, Lâm trưởng lão còn có chuyện gì sao?

- Hiện tại chỉ có một việc, chính là đem người bắt trở về!

Lâm Hiếu Thanh trong mắt chớp động hàn quang, khoát tay, liền hướng Tiểu Báo Tử bắt tới.

- Cường khí!

Hành gia xuất thủ liền biết có được hay không.

Lâm Hiếu Thanh giơ tay lên, một cổ hàn ý lạnh thấu xương liền từ trên người hần tràn ra. Trong chớp mắt, trong phòng liền kết một tầng băng sương tuyết bạch.

Một trào này của hần đánh thẳng tới ngực của Tiểu Báo Tử.

- Hừ!

Tiểu Báo Tử cười lạnh một tiếng, quanh thân hồng mang đại phóng, từ con hỏa long do nội khí hóa thành phóng tới.

- Chút tài mọn!

Nhìn thấy Hỏa Long, bàn tay Lâm Hiếu Thanh không tránh không né, mãnh liệt đánh tới.

- Hô!

Gió lạnh thổi qua, bốn con Hỏa Long dĩ nhiên trong nháy mắt biến mất vô hình. Bất quá, Tiểu Báo Tử cũng đã rời chỗ, tựa như quỷ mị vọt đến phía sau Lâm Hiếu Thanh, song quyền đánh ra.

- Tốt!

Lâm Hiếu Thanh quát khê một tiếng, xoay người đánh lại một quyền.

- Thành thịnh!

Hàn khí cùng nhiệt lực vô biên cuốn trôi tất cả.

Ô Ngọc Long thân ở bên cạnh tự nhiên là người không may đầu tiên. Hần là Ngũ Phẩm cao thủ, tại niên kỷ này cũng là tu vi cực cao. Thế nhưng đối mặt với kinh khí do hai cường giả đối kháng tràn ra, tất nhiên là không chịu nổi. Thân thể bị đánh bay ra mấy trượng, tại không trung lộn mình mấy lần, té ngã. Cũng

may hấn có chút công phu mới có thể đứng vững, ổn định cước bộ. Bất quá đã là sắc mặt trắng bệch. Khí huyết bốc lên.

Lữ Nhất Nguyệt thấy tình thế không đúng, lôi kéo Ô Ngọc Long vừa mới đứng vững, phóng người lên xuyên qua cửa sổ.

- Ầm!

Một trận tiếng hỗn loạn, quyền đầu hai người giao kích, đều tụt thối hai bước, gian viện tử đã sụp đổ.

- Nơi này quá yếu, ta đổi địa phương lớn hơn chút.

Tiểu Báo Tử khẽ quát một tiếng, thân hình phóng lên không trung, vận Long Ngự Phong Quyết lao thẳng hướng Tích Lô Sơn.

Lâm Hiếu Thanh thần tình khẽ động, tựa hồ có chút nghi hoặc, trên người nổi lên một trận cương khí.

- Mẹ nó, thằng nhãi này là người của Thiên Long Đạo, cũng không thể giết người diệt khẩu, chỉ đành cùng hấn cứng đối cứng. Vừa lúc mượn cơ hội này thử quyền pháp của ta!

Lâm Hiếu Thanh là người của Thiên Long Đạo. Tiểu Báo Tử tuy rằng sẽ không nghe theo Thiên Long Đạo đi tham gia cái gì thiên hạ anh hùng đại hội. Thế nhưng cũng sẽ không hạ sát thủ, tuy rằng, lấy con bài chưa lật trong tay hấn. Đó là đem tên trưởng lão này giết đi, hấn tin tưởng Thiên Long Đạo cũng sẽ không làm gì được hấn. Thế nhưng bởi vậy làm cho quan hệ với Thiên Long Đạo trở nên nóng nảy, cũng là cái được không bù đắp đủ cái mất. Trên thực tế, hấn còn chuẩn bị lợi dụng con bài chưa lật trong tay để mượn hơi Thiên Long Đạo, kéo họ thành chỗ dựa vững chắc của mình. Giết một Lâm Hiếu Thanh sẽ làm Thiên Long Đạo cùng hấn sản sinh rạn nứt thật sâu. Do đó, hấn không muốn giết chết Lâm Hiếu Thanh. Nếu như không giết Lâm Hiếu Thanh, như vậy, rất nhiều thủ đoạn của hấn liền thi triển không được, như thủ đoạn kiếm tu, Dương Cực Thông Thiên Kiếm, Bách Độc Hàn Quang Chương, ba loại thủ đoạn lực sát thương cực mạnh này không thể thi triển. Tam Giới Tiểu Na Di có thể không thi triển sẽ không thi triển. Hai cây đại chùy cũng chỉ có thể tìm cơ hội lại lấy ra sử dụng. Đối với hấn hiện tại mà nói, biện pháp tốt nhất chính là dựa vào song quyền của bản thân đem Lâm Hiếu Thanh đánh bại.

Lâm Hiếu Thanh dù sao cũng là bát phẩm cường giả, lại đã sớm luyện thành cương khí, mà Tiểu Báo Tử còn chưa có luyện cương. Liền có thể nói là thực lực hai bên cách nhau rất xa. Càng không nói tới một Thất phẩm nội khí nước, một bát phẩm nội khí như cương.

Chỉ dựa vào quyền pháp, đem Lâm Hiếu Thanh đánh bại. Nếu là trước đây, Tiểu Báo Tử cũng không dám chắc. Thế nhưng hiện tại Tiểu Báo Tử tại Địa Tâm Hỏa Mạch tu thành Thất phẩm, đồng thời quyền pháp tiểu thành, quyền ý cũng ngưng luyện đến một trình độ miễn cưỡng được coi là tiểu viên mãn. Điều này làm cho hấn có thêm vài phần nắm chắc.

- Liền ở đây đi. Lâm trưởng lão, ở đây rộng rãi hơn, cũng là một mai cốt chi địa không sai a!

Bay vào Tích Lô Sơn không lâu sau, Tiểu Báo Tử liền tại một chỗ trống trải dừng lại.

- Người không có luyện thành cương khí, sao có thể bay?

Lâm Hiếu Thanh theo sát phía sau, hạ xuống đất, chấp tay hỏi.

- Muốn biết? Đánh bại ta lại nói đi sao!

Tiểu Báo Tử nói.

- Được, ta liền bắt ngươi trở về!

Lâm Hiếu Thanh tự tin tràn đầy nói.

Hai tay mạnh mẽ mở ra, ngân sương bay xung quanh hấn liền hướng Tiểu Báo Tử gào thét mà đến.

- Đi!

Tiểu Báo Tử giơ tay lên, hơn mười đoàn kim hồng sắc hỏa diễm không đầu không đuôi trùng kích tới.

Lâm Hiếu Thanh thấy thế, chỉ là cười nhạt. Tiểu Báo Tử gần đây thật sự quá nổi danh, do đó, một vài thủ đoạn thường dùng của hắn đều bị người khác biết được.

Lâm Hiếu Thanh đương nhiên biết Tiểu Báo Tử tu luyện Cửu Long Thần Hỏa Công và Cửu Long Thần Hỏa Công bình thường có chút khác biệt. Dù sao, Cửu Long Thần Hỏa Công là bắt nguồn từ Thiên Long Đạo. Đối với Cửu Long Thần Hỏa Công, hắn là trưởng lão Thiên Long Đạo so với người Ô gia hiểu hơn rất nhiều.

- Người thật sự là kỳ tài, dĩ nhiên dĩ nhiên tu luyện thành Cửu Long Thần Hỏa Công đệ tam hình thái mà hơn một vạn năm qua không ai luyện thành. Lấy tu vi của ngươi, Chân Long cửu hình tối đa chỉ là tu luyện một hình thành mà thôi. Muốn lấy một hình thái đối phó với ta, ngươi cũng quá coi thường Thiên Long Đạo ta rồi. Sương Ngưng Thiên Hạ, diệt cho ta!

- Hô!

Sương khí âm lãnh trong nháy mắt đem hơn mười đoàn hỏa cầu phá tan.

- Cương khí thật là lợi hại!

Tiểu Báo Tử trong lòng rung mình. Từ lúc tu luyện ra Chân Long cửu hình, hỏa cầu này hắn thật sự chưa từng bị phá tan dễ dàng như vậy.

Lâm Hiếu Thanh tu luyện cương khí tựa hồ ẩn chứa cực hàn chi khí cùng Cửu Long Thần Hỏa Công có tính tương phản, có thể nói là tương khắc.

Bất quá, thứ nhất đối phương tu vi cao hơn hắn một cấp. Thứ hai Chu Báo ngay cả cương khí cũng không có luyện thành, sao có khả năng trên mặt này cùng Lâm Hiếu Thanh tranh phong đây?

- Lão gia hỏa này thực lực thật ra không tệ. Hơn nữa toàn thân bao bọc cương khí, xem trận này có chút cật lực.

Tiểu Báo Tử trầm nghĩ trong lòng, thân hình mạnh mẽ nghiêng về phía trước, tay trái mở ra, hữu quyền đánh thẳng tới.

- Tê!

Tay trái Tiểu Báo Tử mở ra, Lâm Hiếu Thanh liền hít một ngụm lương khí, bởi vì Tiểu Báo Tử mở tay ra, trong nháy mắt phẳng phất như đem cả thiên địa bao phủ. Đồng thời sản sinh một loại hấp lực kỳ dị, hấp lực cũng không lớn lại khiến hắn không tự chủ được muốn đón quyền đầu của hắn đánh thẳng tới.

- Đây là quyền ý!

Đây là quyền ý, quyền ý của Tiểu Báo Tử. Trong Địa Đử Hỏa Mạch, quyền pháp của Tiểu Báo Tử tiểu thành, quyền ý và quyền pháp sớm đã thành một thể, chỉ cần vừa xuất quyền sẽ phát ra quyền ý.

Quyền ý thập phần quỷ dị. Chính là cùng thần niệm tương quan chặt chẽ. Do đó, quyền đầu của Tiểu Báo Tử không chỉ có tạo thành thương tổn vật lý, nếu như đối phương nhất thời không kịp còn có thể tổn thương thần hồn. Vừa rồi Lâm Hiếu Thanh sản sinh ý niệm không tự chủ được hướng quyền đầu của Tiểu Báo Tử lao tới, đó là đã bị quyền ý ảnh hưởng.

Lâm Hiếu Thanh là một gã bát phẩm cường giả, tuy rằng vẫn chưa thành công ngưng luyện ý, thế nhưng ý chí cũng cứng cỏi vô cùng. Tinh thần mãnh liệt ngưng trụ, khẽ quát một tiếng, bạch sắc cương khí liền hướng về quyền đầu của Tiểu Báo Tử đón đỡ.

- Phệ!

Kinh khí lạnh thấu xương đem quyền đầu của hắn ngăn trở lại. Đồng thời một cổ âm sát khí tức dọc theo song quyền của hắn tiến vào kinh mạch trong thân thể.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

564. Chương 556-558: Ác Khách Lâm Môn. (1-3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 556-558: Ác khách lâm môn. (1-3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Dưới Thuần Dương pháp khí, còn có thông linh pháp khí và Nhập Huyền pháp khí, mà gần mấy năm qua trên giang hồ vẫn rất nổi danh. Khi Bắc Nguyên bị diệt đó là ý vào một kiện thông linh pháp khí đánh chết bát phẩm cường giả của họ.

Thông linh pháp khí liền để một Ngũ Phẩm cao thủ giết chết một bát phẩm cường giả, như vậy, Thuần Dương pháp khí cao hơn nó hai cấp thì sao?

Đây là một quá trình đủ để cho cả giang hồ, lẫn võ lâm điên cuồng suy nghĩ, tưởng tượng.

Tuy rằng cái này theo Tiểu Báo Tử thấy chỉ là chuyện cười thôi. Thế nhưng lại đủ để đốt lên mộng tưởng của vô số người trong võ lâm.

Hơn nữa, thiên hạ anh hùng đại hội này không chỉ có một kiện Thuần Dương pháp khí. Nếu như đạt được thứ tự tốt, còn có phần thưởng khác, về phần đến tột cùng là loại phần thưởng gì, tin tưởng, tin tức rất nhanh sẽ truyền tới.

- Được rồi, không nên nghĩ nhiều như vậy. Chu Sẹo, ta phỏng chừng a, lấy thực lực hiện tại của ngươi coi như là đi, cũng không có khả năng đạt được phần thưởng gì. Nên đừng ở đây nghĩ linh tinh làm gì, gấp phải cường giả chân chính, có thể đi xa tới đâu thì đi tới đó, không nên cậy mạnh cổ đầu, không đáng đâu!

- Dạ tạ đại nhân quan tâm!

- Được rồi, đều trở về đi ! Chuyện này, ai muốn tham gia cũng được. Ta sẽ không ngăn cản, bất quá, vẫn nên lượng sức mà đi, hiểu chưa?

- Dạ, đại nhân!

Khi mọi người chuẩn bị rời khỏi đây, thần tình Tiểu Báo Tử đột nhiên khê biến, nét mặt hiện lên vẻ nghi hoặc:

- Giang Hiểu, người dẫn người đi xem, bên ngoài tựa hồ là có khách đến.

Lời còn chưa dứt, liền nghe bên ngoài truyền đến một trận tiếng xôn xao.

Mấy người Chu Sẹo thần sắc đều là trầm xuống. Nhất tề đi ra phía ngoài, thế nhưng còn không có đợi được bọn họ đi tới bên ngoài, đã thấy cửa viện bị phá ra. Nhân Chân Thổ lão đảo từ ngoài cửa bị một cổ lực mạnh đẩy vào.

- Chu Báo, người thật cao ngạo a!

Theo Nhân Chân Thổ tiến đến, còn có ba người, một lão giả, một trung niên nhân và một thiếu niên. Trong đó chỉ có lão giả là Tiểu Báo Tử nhận được. Chính là Ô gia đại trưởng lão Lữ Nhất Nguyệt. Lúc này hắn đang vẻ mặt xấu hổ, nhìn vào bên trong. Đón nhận ánh mắt của Tiểu Báo Tử, lập tức đem ánh mắt của mình né ra.

Phát ra tiếng kêu là thiếu niên kia, niên kỷ cùng Tiểu Báo Tử không sai biệt lắm. Một thân cẩm bào, ngạo khí mười phần, nét mặt mang theo một tia cười nhạt. Tiểu Báo Tử nhìn có chút quen mặt. Nhất thời lại không nhớ rõ đã gặp ở nơi nào.

Ở phía sau hắn, trung niên nam tử, một thân hắc y, vóc người hùng tráng, nét mặt hờ hững, lộ ra một cổ thần sắc không giận mà uy.

- Bát phẩm cường giả?

Từ khí thế của hắc y nam tử này, Tiểu Báo Tử rất dễ dàng nhận thấy được tu vi của đối phương. Người này dĩ nhiên là một bát phẩm cường giả.

- Lữ trưởng lão đại giá quang lâm, không có đón tiếp từ xa. Thứ tội!

- Không dám nhận!

Lữ Nhất Nguyệt vội vàng nói:

- Chu trưởng lão. Ta tới giới thiệu một chút, vị này chính là nhị thiếu gia Ô Ngọc Long, vị này chính là Thiên Long Đạo Lâm Hiếu Thanh trưởng lão!

- Ô Ngọc Long, Lâm Hiếu Thanh?

Ánh mắt Tiểu Báo Tử vừa ngưng, nghĩ lại năm đó bản thân tại Ô gia chân tuyển đại hội cũng từng gặp qua vị nhị thiếu gia Ô Ngọc Long này. Bởi vì ngay sau chân tuyển đại hội chính là yến tiệc báai sư của Ô Ngọc Long. Chỉ là bởi vì lúc đó bản thân đối với chuyện này cũng không quan tâm. Mới chớp mắt đã hơn mười năm trôi qua, Ô Ngọc Long cũng từ một tiểu hài tử trưởng thành một thiếu niên anh vũ. Bản thân không ngờ không nhận ra.

- Nguyên lai là Lâm trưởng lão, nhị thiếu gia a!

Tiểu Báo Tử chấp tay nói:

- Chư vị, mời vào bên trong, Nhân Chân Thổ, dâng trà!

- Hừ!

Nghe vậy, nhị thiếu gia Ô Ngọc Long kia hừ lạnh một tiếng, liếc mắt nhìn Tiểu Báo Tử, đi theo phía sau Lâm Hiếu Thanh trực tiếp vào trong phòng.

- Kỳ quái, ta và Ô nhị thiếu gia này không quen biết, hắn địch ý đối với ta tựa hồ rất sâu a!

Tiểu Báo Tử chau mày, hắn không có tâm tư trêu chọc loại quần áo lụa là như Ô Ngọc Long. Bất quá, nếu như đối phương trêu chọc hắn. Vậy hắn cũng không cần phải nể mặt nhường nhịn. Dù sao chính mình hiện tại đã không phải môn đồ của Ô gia năm đó nữa. Đó là ngay cả Ô gia gia chủ và đại gia lão gặp mình cũng phải lễ nhượng ba phần. Huống chi một tiểu tử như vậy. Quan trọng nhất là tiểu tử này còn là đồ đệ Vương Xà.

Giang Hiếu, Chu Sẹo, Vương Thành ba người cũng bắt mắt. Đặc biệt là Chu Sẹo, hàn quang trong mắt chớp động, nếu như không phải bị nhân thần của Tiểu Báo Tử ngăn lại, sớm đã trở mặt.

- Các người đều xuống phía dưới đi, nơi này có ta là được.

- Mẹ nó, tiểu tử kia cũng quá kiêu ngạo. Thứ đồ chó má gì cũng dám chạy đến địa bàn của chúng ta. Nếu không phải đại nhân nói, lão tử đã sớm cho hắn một quyền.

- Đủ rồi, Chu Sẹo, đại nhân chúng ta xuất thân Ô gia. Tuy rằng hiện tại đã danh mãn thiên hạ. Nhưng dù sao vẫn là Ô gia ngoại môn trưởng lão. Ô Ngọc Long kia là Ô gia thiếu chủ, đại nhân có chút cố kỵ cũng là bình thường.

- Thế nhưng...

- Người cũng đừng lo lắng.

Giang Hiếu cười vỗ vỗ vai Chu Sẹo nói:

- Đại nhân chúng ta không phải loại người thích chịu thiệt a. Người hãy chờ xem, phía sau còn trò hay để xem!

- Ý người là đại nhân sẽ...

Chu Sẹo vui vẻ nói. Bất quá rất nhanh liền bị Giang Hiếu che miệng lại:

- Nói nhỏ giọng chút đi, bọn họ chỉ ít có hai cường giả đấy!

- Người làm sao mà biết?

- Nói như rầm, Thiên Long Đạo chính là một trong môn phái cường đại nhất thiên hạ, có thể tại đó hỗn đến vị trí trưởng lão, không có thực lực Thất phẩm là không được!

- A, như vậy a. Ta hiểu rồi.

Chu Sẹo vỗ đầu mình, cười nói.

Tiểu Báo Tử đem ba người dẫn vào trong phòng, phân chủ khách ngồi vào chỗ của mình, Nhân Chân Thổ dâng trà, rồi lui ra ngoài.

- Lữ trưởng lão, không biết ba vị đại giá quang lâm, có gì chỉ giáo a?

- Cái này, ta thấy vẫn là để Lâm trưởng lão nói với các người đi. Ngày hôm nay ta chỉ là một người tiếp khách mà thôi.

Lữ Nhất Nguyệt cười khỏ nói, cố tình muốn đi gặp Tiểu Báo Tử truyền lại tin tức. Bất quá Lâm Hiếu Thanh cũng là một bát phẩm cường giả. Đó là dùng truyền âm nhập bí chi thuật cũng không gạt được hẳn.

- Như vậy a. Lâm trưởng lão, không biết người tới nơi này tìm tại hạ là có chuyện gì?

Báo Tử chuyển hướng Lâm Hiếu Thanh hỏi.

- Sự tình thiên hạ anh hùng đại hội, người hẳn là đã biết rồi chứ?

Đây là lần đầu tiên Lâm Hiếu Thanh mở miệng, thanh âm rất êm tai, mang theo một chút từ tính, chỉ là ngữ khí lạnh lùng một chút, còn có một cổ vị đạo từ trên cao nhìn xuống.

Tiểu Báo Tử nói:

- Mới nghe nói, thế nào, nhị vị tới đây, là cùng việc này có liên quan sao? Hẳn là muốn tham gia thiên hạ anh hùng đại hội. Ha ha, lấy tu vi của trưởng lão, muốn đoạt được kiện Thuần Dương pháp khí kia, nghĩ đến hẳn là không khó đi sao?

- Không phải ta, là người!

Lâm Hiếu Thanh nói:

- Lần này thiên hạ anh hùng đại hội, quan hệ đến kiện Thuần Dương pháp khí kia. Dù là mấy đại môn phái chúng ta, hay mấy thế gia kia đều có điều cố kỵ. Vì không tổn thương hòa khí liên ước định với nhau, chỉ cho cao thủ dưới Thất phẩm tham gia. Trưởng lão cường giả tu vi đã ngoài Thất phẩm cũng không được tham gia. Thế nhưng trừ mấy đại môn phái, thế gia chúng ta ra, trong các tiểu thế gia cũng không lấy một hai Thất phẩm cường giả, thậm chí còn có đã luyện cường thành công. Mặt khác, còn có một số cường giả không thuộc về bất cứ thế lực nào. Những người này tuy rằng không nhiều lắm, nhưng là những kẻ khát khao Thuần Dương pháp khí nhất. Những cường giả này tuy rằng chiến lực không nhất định mạnh mẽ ra sao. Nhưng cũng không phải cao thủ dưới Thất phẩm có khả năng đối phó. Bởi vậy chúng ta chuẩn bị cho người tham gia. Lấy thực lực của người, đối phó bọn họ cũng không khó khăn, chỉ cần người cho chúng ta kiện Thuần Dương pháp khí đoạt được kia, chúng ta tuyệt không bạc đãi người!

- Ha ha ha ha!

Tiểu Báo Tử nghe xong, không khỏi cười nói:

- Thật sự là rất xin lỗi a, Lâm trưởng lão, ta nghĩ lần này nước thật sự là quá đục, còn không muốn chen chân vào trong đó. Ta thấy, các người vẫn là thỉnh cao minh khác đi sao!

- Chu Báo, người không nên rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, cho người tham gia đã là nể mặt người rồi. Đừng tưởng rằng ỷ vào có một kiện pháp khí liền không coi ai ra gì, người đừng quên, người vẫn là đệ tử Ô gia ta. Ta là thiếu chủ Ô gia, ta muốn người tham gia, lẽ nào người còn muốn cự tuyệt sao?

- Thứ nhất, ta không phải đệ tử Ô gia bình thường, ta là Ô gia ngoại môn trưởng lão. Người chỉ là thiếu chủ Ô gia, chứ không phải Ô gia gia chủ. Do đó, người không có quyền ra lệnh cho ta. Hơn nữa, ta là Ô gia ngoại môn trưởng lão, nên dù là gia chủ đích thân đến, cũng không thể ép buộc ta làm việc ta không muốn.

Điểm này, trong gia quy của Ô gia viết rất rõ ràng. Nếu như người chưa đọc qua, hoặc là không hiểu, có thể đi hỏi Lữ đại trưởng lão!

Tiểu Báo Tử cười nói.

- Người...!

Ô Ngọc Long mạnh mẽ vỗ bàn đứng dậy, chưởng lực cường đại khiến ghế dựa nát bấy.

- Nhị thiếu gia, đừng nháo, người là nhị thiếu chủ của chúng ta. Lúc xuất môn chính là đại biểu cho Ô gia. Xung động như vậy rất dễ gặp rắc rối!

Tiểu Báo Tử không khách khí nói:

- Lữ đại trưởng lão, người nói có phải hay không?

Lữ Nhất Nguyệt chỉ là cười khở, một tay gắt gao lôi kéo cánh tay Ô Ngọc Long. Dù sao cũng là Thất phẩm cường giả, tu vi của Ô Ngọc Long chỉ là ngũ phẩm. Bị hất lôi kéo ngồi trở lại ghế. Đã thấy Tiểu Báo Tử căn bản là không hề nhìn hấn, mà là đem ánh mắt chuyển qua Lâm Hiếu Thanh.

- Lâm trưởng lão, xin lỗi!

- Xin lỗi cũng vô dụng!

Lâm Hiếu Thanh nhẹ nhàng lắc đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm Tiểu Báo Tử, phảng phất như muốn nhìn thấu hấn:

- Chuyện này, người cự tuyệt cũng vô dụng. Bởi vì đây không phải là Ô gia ra lệnh cho người. Mà là Thiên Long Đạo ta cùng Vương, Trần, Lâm, Dương tứ đại thế gia cùng hơn mười trung tiểu thế gia quyết định!

- Ha hã, thật là thú vị. Thiên Long Đạo, Vương Trần Lâm Dương tứ đại thế gia thì liên quan gì tới ta?

Tiểu Báo Tử cười lạnh một tiếng, nói:

- Ta cũng không phải đệ tử trong gia tộc bọn họ, càng không phải đệ tử Thiên Long Đạo. Các người có quyền lực gì đến đây dạy ta làm việc?

- Quyền lực đến từ chính lực lượng!

Lâm Hiếu Thanh bắt vi sở động nói:

- Ta nói rồi, lần này quan hệ trọng đại. Thuần Dương pháp khí chúng ta nhất định phải đoạt tới tay. Người đi cũng được, không đi cũng phải đi!

- Nghe ý tứ này của người, coi như là ta đi, còn đoạt đệ nhất, Thuần Dương pháp khí này vẫn phải cho các người!

- Đó là đương nhiên, bắt quá, chúng ta sẽ không bạc đãi người!

Lâm Hiếu Thanh nói.

- Ha hã ha hã, ha ha ha ha!

Tiểu Báo Tử giận dữ cười nói:

- Tốt tốt tốt, người nói không sai, quyền lực đến từ lực lượng, có lực lượng tuyệt đối, thì có quyền lực tuyệt đối. Bắt quá, ta thấy các người hình như quá tự phóng đoán lực lượng của mình, do đó cũng đánh giá quá cao quyền lực của mình!

- Ta thừa nhận người thật sự là một thiên tài. Còn nhỏ tuổi đã có tu vi cùng thanh vọng như vậy. Bắt quá, người nhiều nhất cũng chỉ có chiến lực của bát phẩm cường giả mà thôi. Người mạnh hơn người vẫn còn nhiều. Có một số việc, ta thấy người vẫn nên nhận rõ tình thế đi. Thiên Long Đạo lại thêm Vương Trần Lâm Dương tứ đại thế gia, còn có hơn mười trung tiểu thế gia, môn phái liên hợp cũng không phải người có thể đối kháng!

- Vậy thì thử xem đi!

Tiểu Báo Tử nghe hần uy hiếp, chỉ là cười nhạt:

- Không có ý tứ. Ta hai ngày này sự vụ bận rộn sẽ không lưu khách, thỉnh về đi!

Tiểu Báo Tử giờ chung trà lên, bưng trà tiễn khách.

Đương trường hạ lệnh đuổi khách, ngay cả Lữ Nhất Nguyệt cũng không nể mặt.

Lữ Nhất Nguyệt nét mặt già nua trắng bệch, cũng không có ý tứ lại ngồi ở đây. Chuẩn bị lôi kéo Ô Ngọc Long rời khỏi, nào ngờ Ô Ngọc Long giật tay tránh khỏi.

- Chu Báo, người thật sự là quá cuồng vọng, cũng dám đối với Lâm trưởng lão vô lễ như vậy!

Tiểu Báo Tử chẳng thèm liếc mắt nhìn hần một cái, chỉ là nhìn chằm chằm Lâm Hiếu Thanh:

- Thế nào, Lâm trưởng lão còn có chuyện gì sao?

- Hiện tại chỉ có một việc, chính là đem người bắt trở về!

Lâm Hiếu Thanh trong mắt chớp động hàn quang, khoát tay, liền hướng Tiểu Báo Tử bắt tới.

- Cương khí!

Hành gia xuất thủ liền biết có được hay không.

Lâm Hiếu Thanh giơ tay lên, một cổ hàn ý lạnh thấu xương liền từ trên người hần tràn ra. Trong chớp mắt, trong phòng liền kết một tầng băng sương tuyết bạch.

Một trào này của hần đánh thẳng tới ngực của Tiểu Báo Tử.

- Hừ!

Tiểu Báo Tử cười lạnh một tiếng, quanh thân hồng mang đại phóng, từ con hỏa long do nội khí hóa thành phóng tới.

- Chút tài mọn!

Nhìn thấy Hỏa Long, bàn tay Lâm Hiếu Thanh không tránh không né, mãnh liệt đánh tới.

- Hô!

Gió lạnh thổi qua, bốn con Hỏa Long dĩ nhiên trong nháy mắt biến mất vô hình. Bất quá, Tiểu Báo Tử cũng đã rời chỗ, tựa như quỷ mị vọt đến phía sau Lâm Hiếu Thanh, song quyền đánh ra.

- Tốt!

Lâm Hiếu Thanh quát khê một tiếng, xoay người đánh lại một quyền.

- Thành thịch!

Hàn khí cùng nhiệt lực vô biên cuốn trôi tất cả.

Ô Ngọc Long thân ở bên cạnh tự nhiên là người không may đầu tiên. Hần là Ngũ Phẩm cao thủ, tại niên kỷ này cũng là tu vi cực cao. Thế nhưng đối mặt với kinh khí do hai cường giả đối kháng tràn ra, tất nhiên là không chịu nổi. Thân thể bị đánh bay ra mấy trượng, tại không trung lộn mình mấy lần, té ngã. Cũng may hần có chút công phu mới có thể đứng vững, ổn định cước bộ. Bất quá đã là sắc mặt trắng bệch. Khí huyết bốc lên.

Lữ Nhất Nguyệt thấy tình thế không đúng, lôi kéo Ô Ngọc Long vừa mới đứng vững, phóng người lên xuyên qua cửa sổ.

- Âm!

Một trận tiếng hỗn loạn, quyền đầu hai người giao kích, đều tụt thối hai bước, gian viện tử đã sụp đổ.

- Nơi này quá yếu, ta đổi địa phương lớn hơn chút.

Tiểu Báo Tử khẽ quát một tiếng, thân hình phóng lên không trung, vận Long Ngự Phong Quyết lao thẳng hướng Tích Lôi Sơn.

Lâm Hiếu Thanh thần tình khẽ động, tựa hồ có chút nghi hoặc, trên người nổi lên một trận cương khí.

- Mẹ nó, thăng nhai này là người của Thiên Long Đạo, cũng không thể giết người diệt khẩu, chỉ đành cùng hần cứng đối cứng. Vừa lúc mượn cơ hội này thử quyền pháp của ta!

Lâm Hiếu Thanh là người của Thiên Long Đạo. Tiểu Báo Tử tuy rằng sẽ không nghe theo Thiên Long Đạo đi tham gia cái gì thiên hạ anh hùng đại hội. Thế nhưng cũng sẽ không hạ sát thủ, tuy rằng, lấy con bài chưa lật trong tay hần. Đó là đem tên trưởng lão này giết đi, hần tin tưởng Thiên Long Đạo cũng sẽ không làm gì được hần. Thế nhưng bởi vậy làm cho quan hệ với Thiên Long Đạo trở nên nóng nảy, cũng là cái được không bù đắp đủ cái mất. Trên thực tế, hần còn chuẩn bị lợi dụng con bài chưa lật trong tay để mượn hơi Thiên Long Đạo, kéo họ thành chỗ dựa vững chắc của mình. Giết một Lâm Hiếu Thanh sẽ làm Thiên Long Đạo cùng hần sản sinh rạn nứt thật sâu. Do đó, hần không muốn giết chết Lâm Hiếu Thanh. Nếu như không giết Lâm Hiếu Thanh, như vậy, rất nhiều thủ đoạn của hần liền thi triển không được, như thủ đoạn kiếm tu, Dương Cực Thông Thiên Kiếm, Bách Độc Hàn Quang Chương, ba loại thủ đoạn lực sát thương cực mạnh này không thể thi triển. Tam Giới Tiểu Na Di có thể không thi triển sẽ không thi triển. Hai cây đại chùy cũng chỉ có thể tìm cơ hội lại lấy ra sử dụng. Đối với hần hiện tại mà nói, biện pháp tốt nhất chính là dựa vào song quyền của bản thân đem Lâm Hiếu Thanh đánh bại.

Lâm Hiếu Thanh dù sao cũng là bát phẩm cường giả, lại đã sớm luyện thành cương khí, mà Tiểu Báo Tử còn chưa có luyện cương. Liền có thể nói là thực lực hai bên cách nhau rất xa. Càng không nói tới một Thất phẩm nội khí nước, một bát phẩm nội khí như cương.

Chỉ dựa vào quyền pháp, đem Lâm Hiếu Thanh đánh bại. Nếu là trước đây, Tiểu Báo Tử cũng không dám chắc. Thế nhưng hiện tại Tiểu Báo Tử tại Địa Tâm Hỏa Mạch tu thành Thất phẩm, đồng thời quyền pháp tiểu thành, quyền ý cũng ngưng luyện đến một trình độ miễn cương được coi là tiểu viên mãn. Điều này làm cho hần có thêm vài phần nắm chắc.

- Liền ở đây đi. Lâm trưởng lão, ở đây rộng rãi hơn, cũng là một mai cốt chi địa không sai a!

Bay vào Tích Lôi Sơn không lâu sau, Tiểu Báo Tử liền tại một chỗ trống trải dừng lại.

- Người không có luyện thành cương khí, sao có thể bay?

Lâm Hiếu Thanh theo sát phía sau, hạ xuống đất, chấp tay hỏi.

- Muốn biết? Đánh bại ta lại nói đi sao!

Tiểu Báo Tử nói.

- Được, ta liền bắt người trở về!

Lâm Hiếu Thanh tự tin tràn đầy nói.

Hai tay mạnh mẽ mở ra, ngân sương bay xung quanh hần liền hướng Tiểu Báo Tử gào thét mà đến.

- Đi!

Tiểu Báo Tử giơ tay lên, hơn mười đoàn kim hồng sắc hỏa diễm không đầu không đuôi trùng kích tới.

Lâm Hiếu Thanh thấy thế, chỉ là cười nhạt. Tiểu Báo Tử gần đây thật sự quá nổi danh, do đó, một vài thủ đoạn thường dùng của hần đều bị người khác biết được.

Lâm Hiếu Thanh đương nhiên biết Tiểu Báo Tử tu luyện Cửu Long Thần Hỏa Công và Cửu Long Thần Hỏa Công bình thường có chút khác biệt. Dù sao, Cửu Long Thần Hỏa Công là bắt nguồn từ Thiên Long Đạo. Đối với Cửu Long Thần Hỏa Công, hần là trưởng lão Thiên Long Đạo so với người Ô gia hiểu hơn rất nhiều.

- Người thật sự là kỳ tài, dĩ nhiên dĩ nhiên tu luyện thành Cửu Long Thần Hỏa Công đệ tam hình thái mà hơn một vạn năm qua không ai luyện thành. Lấy tu vi của người, Chân Long cửu hình tối đa chỉ là tu luyện

một hình thành mà thôi. Muốn lấy một hình thái đối phó với ta, người cũng quá coi thường Thiên Long Đạo ta rồi. Sương Ngưng Thiên Hạ, diệt cho ta!

- Hô!

Sương khí âm lãnh trong nháy mắt đem hơn mười đoàn hỏa cầu phá tan.

- Cương khí thật là lợi hại!

Tiểu Báo Tử trong lòng rung mình. Từ lúc tu luyện ra Chân Long cửu hình, hỏa cầu này hẳn thật sự chưa từng bị phá tan dễ dàng như vậy.

Lâm Hiếu Thanh tu luyện cương khí tựa hồ ẩn chứa cực hàn chi khí cùng Cửu Long Thần Hỏa Công có tính tương phản, có thể nói là tương khắc.

Bất quá, thứ nhất đối phương tu vi cao hơn hẳn một cấp. Thứ hai Chu Báo ngay cả cương khí cũng không có luyện thành, sao có khả năng trên mặt này cùng Lâm Hiếu Thanh tranh phong đây?

- Lão gia hỏa này thực lực thật ra không tệ. Hơn nữa toàn thân bao bọc cương khí, xem trận này có chút cật lực.

Tiểu Báo Tử trầm nghĩ trong lòng, thân hình mạnh mẽ nghiêng về phía trước, tay trái mở ra, hữu quyền đánh thẳng tới.

- Tê!

Tay trái Tiểu Báo Tử mở ra, Lâm Hiếu Thanh liền hít một ngụm lương khí, bởi vì Tiểu Báo Tử mở tay ra, trong nháy mắt phẳng phát như đem cả thiên địa bao phủ. Đồng thời sản sinh một loại hấp lực kỳ dị, hấp lực cũng không lớn lại khiến hắn không tự chủ được muốn đón quyền đầu của hắn đánh thẳng tới.

- Đây là quyền ý!

Đây là quyền ý, quyền ý của Tiểu Báo Tử. Trong Địa Để Hỏa Mạch, quyền pháp của Tiểu Báo Tử tiểu thành, quyền ý và quyền pháp sớm đã thành một thể, chỉ cần vừa xuất quyền sẽ phát ra quyền ý.

Quyền ý thập phần quỷ dị. Chính là cùng thần niệm tương quan chặt chẽ. Do đó, quyền đầu của Tiểu Báo Tử không chỉ có tạo thành thương tổn vật lý, nếu như đối phương nhất thời không kịp còn có thể tổn thương thần hồn. Vừa rồi Lâm Hiếu Thanh sản sinh ý niệm không tự chủ được hưởng quyền đầu của Tiểu Báo Tử lao tới, đó là đã bị quyền ý ảnh hưởng.

Lâm Hiếu Thanh là một gã bát phẩm cường giả, tuy rằng vẫn chưa thành công ngưng luyện ý, thế nhưng ý chí cũng cứng cỏi vô cùng. Tinh thần mãnh liệt ngưng trụ, khẽ quát một tiếng, bạch sắc cương khí liền hướng về quyền đầu của Tiểu Báo Tử đón đỡ.

- Phệ!

Kinh khí lạnh thấu xương đem quyền đầu của hắn ngăn trở lại. Đồng thời một cổ âm sát khí tức dọc theo song quyền của hắn tiến vào kinh mạch trong thân thể.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

565. Chương 559-562: Ứng Đối Chi Đạo, Cửu Thiên Nguyên Dương Đại Pháp Tổng Cương. (1-4)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 559-562: Ứng đối chi đạo, Cửu Thiên Nguyên Dương đại pháp tổng cương. (1-4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Bất quá rất nhanh, cổ âm sát chi khí rút vào trong cơ thể này liền bị Bách Độc Hàn Quang Chưởng hấp thu.

- Tốt!

Tiểu Báo Tử thầm cười một tiếng. Bách Độc Hàn Quang Chưởng của hắn hiện tại không thể lộ ra. Bất quá chỉ cần chính mình không lấy ra, Lâm Hiếu Thanh cũng nhìn không ra đi.

- Tiểu tử, ngươi muốn chết sao? Lại dám dùng quyền đầu của mình cùng cương khí của ta đối kháng?

- Lão tử đã sớm sống đủ, thế thì sao nào?

Tiểu Báo Tử quát lạnh một tiếng. Trên song quyền nóng cháy, Cửu Long Thần Hỏa Công toàn lực vận chuyển, nghênh hướng Lâm Hiếu Thanh.

- Hừ!

Lâm Hiếu Thanh cười lạnh nghênh đón.

- Âm âm âm âm âm âm.

Tiếng nổ như sấm vang lên.

Cương khí và quyền đầu oanh đầu hơn mười quyền. Lâm Hiếu Thanh kêu lên một tiếng đau đớn, sắc mặt bỗng nhiên trắng bệch, thân hình mạnh mẽ lui lại, trong ánh mắt lộ ra quang mang hoảng sợ cực độ.

Tiểu Báo Tử cùng hắn cương khí của hắn giao kích hơn mười quyền, hắn kinh hoàng phát hiện, Tiểu Báo Tử không chỉ có không sợ cương khí của hắn. Quyền đầu còn cứng cực kỳ, quyền kinh lớn đến nỗi hắn tưởng tượng, hơn mười quyền qua đi, cương khí của hắn dĩ nhiên có dấu hiệu không thể chi trì được nữa. Lại nhìn Tiểu Báo Tử, bộ dáng khí định thần nhàn phảng phất càng đánh càng có tinh thần. Lần đầu tiên trong lòng hắn nổi lên một tia sợ hãi.

Cương khí và quyền đầu giao kích, cuối cùng lại là cương khí rơi vào hạ phong?

Điều này sao có thể? Thế nào lại có sự tình như vậy? Cái này truyền ra quả thực là chuyện cười lớn!

Thế nhưng hiện tại ở trước mặt hắn, ngay trên người hắn, chuyện cười lớn này lại phát sinh.

- Ha ha ha ha, cương khí, có cương khí rất giỏi sao? Có tin lão tử đem cương khí của ngươi đập vỡ hay không?

Tiểu Báo Tử phi thân lên, trong miệng tùy ý phát ra tiếng cười lớn, một đôi quyền đầu phiếm xích quang nóng cháy, đánh xuống như mưa, mãnh liệt oanh kích trên cương khí của Lâm Hiếu Thanh.

Nắm đấm của Tiểu Báo Tử rất cứng, quyền kinh lại rất mãnh liệt làm cho Lâm Hiếu Thanh có chút ngoài dự kiến, Lâm Hiếu Thanh biết rõ, chỉ dựa vào cương khí thì không thể nào chống đỡ được, đã như vậy thì đánh!

Không chút do dự, Lâm Hiếu Thanh không chỉ đơn thuần thúc dục chân khí nữa, mà lại giống như Tiểu Báo Tử, vận quyền nghênh tiếp lấy.

Bành, bành, bành

Khí kinh cuồng bạo bắn ra bốn phía, Lâm Hiếu Thanh và Tiểu Báo Tử đều thối lui ra năm sáu bước, thần sắc hai người đều rùng mình.

Tiểu Báo Tử sợ chính là bát phẩm cường giả quả nhiên danh bất hư truyền, nội khí như thép, sau khi triệt hồi cương khí liền cửa vào đến thịt, Tiểu Báo Tử rõ ràng có thể cảm nhận được nội khí trên cánh tay hắn còn cứng hơn sắt thép, cho dù mình có vận dụng Ngọc Hư Thông Thiên kinh mà trong mắt thường nhân có vẻ không thể tưởng tượng nổi để tăng thêm lực lượng cũng khó khăn lắm mới đánh ngang tay Lâm Hiếu Thanh, trừ phi hắn có thể khiến cho Ngọc Hư Thông Thiên kinh và Thiên Xà Liễm Tức Thuật tương hợp

lại, đánh ra hiệu qua bạo kích. Nói cách khác, chỉ dựa vào quyền kinh thì không thể làm gì được Lâm Hiếu Thanh này cả.

Trên thực tế Tiểu Báo Tử trong đối quyền, qua thời gian đã dần rơi xuống hạ phong.

Chỉ dựa vào sự tăng phúc của Ngọc Hư Thông Thiên kinh, quyền kinh của hắn có thể tạm thời chống lại được nội khí cứng như thép của Lâm Hiếu Thanh, nhưng giữa hai người có một chênh lệch thật lớn, đó chính là cường độ thân thể.

Một hóa phẩm, một bát phẩm!

Cường độ thân thể kém rất xa, bát phẩm cường giả, thân thể đã có thể dung nạp nội khí cứng như thép, so với thất phẩm cường giả thì không phải chỉ mạnh hơn một chút.

Hơn mười quyền qua đi, Tiểu Báo Tử liên cảm giác được không ổn, không chỉ là nắm đấm mềm nhũn mà hai cánh tay cũng trở nên tê dại.

- Bát phẩm cường giả quả nhiên danh bất hư truyền ah. Nếu như ta có đại chùy nơi tay thì ngược lại có thể chiếm thượng phong, nhưng hiện giờ chỉ sợ không được!

Tiểu Báo Tử thầm nghĩ trong lòng, bát quá cũng không có gì hối hận, hết thấy đều nằm trong dự liệu của hắn.

Lại đụng nhau hơn mười quyền, hắn cảm giác vận khí của mình hôm nay không được tốt, bởi vì bạo kích cũng không có dấu hiệu xuất hiện. Mà nếu cứ tiếp tục như vậy thì dù bạo kích có xuất hiện, hắn cũng không dám dùng, bởi vì hai nắm đấm của hắn đã không chịu được loại lực lượng này nữa rồi.

Dưới tình huống như vậy, quyền thế của hắn biến đổi, bỗng nhiên ngay lúc liền trở nên miên nhu, không cùng Lâm Hiếu Thanh đối cứng nữa.

- Ân? !

Lâm Hiếu Thanh nội tâm khẽ động, sau đó mãnh liệt lui về sau, bởi vì nắm đấm của Tiểu Báo Tử trong lúc lơ đãng vậy mà đã đánh tới trước mặt hắn. Mặt cũng không phải nắm đấm, cho dù có cứng, nếu cùng nắm đấm của Tiểu Báo Tử đối cứng thoáng một phát, cũng tuyệt đối phải chịu hại. Cho nên, hắn vội vàng trốn tránh, lóe lên, tiên cơ liền mất.

Quyền pháp của Tiểu Báo Tử hoàn toàn triển khai.

Quyền pháp của Tiểu Báo Tử vừa mở ra, Lâm Hiếu Thanh liền không dễ chịu rồi.

Hắn xuất thân Thiên Long Đạo, một thân tu vị cực cao, bất qua kể từ hai mươi năm trước sau khi bước chân vào thất phẩm, đã lâu không cùng người động thủ, cho dù là đụng phải đối thủ, cũng chỉ dùng cương khí của mình đối bính. Nếu tu vị cao hơn hắn, tự nhiên không thể địch lại. Còn tu vị thấp hơn thì dưới uy áp cương khí của hắn, tự nhiên cũng sớm thu tay lại.

Nào có gặp phải người như Tiểu Báo Tử, ngay cả cương khí cũng không tu thành, lại có thể quỷ dị chống lại, chỉ bằng vào nắm đấm đã có thể phá vỡ cương khí của hắn.

Trên thực tế, dùng lực lượng thân thể để chống lại cương khí thì chỉ xuất hiện ở cửu phẩm chống lại bát phẩm, bát phẩm chống lại thất phẩm không thể tưởng được giờ ngược lại lại xuất hiện.

Đây cũng là do số phận hắn không tốt, hắn sở tu Thiên Sương cương khí, tuy rằng là pháp môn cương khí số 1 trong thiên hạ, nhưng là hết lần này tới lần khác lại đụng phải Tiểu Báo Tử, hắn có Bách Độc Hàn Quang Chưởng, Bách Độc Hàn Quang Chưởng theo bản tính mà xem xét thì có công năng hấp nhiếp âm sát khí để tăng cường uy lực. Hơn nữa dùng để luyện chế Bách Độc Hàn Quang Chưởng lại là Bích Linh Vạn Độc Châu, cho nên, Tiểu Báo Tử có được Bách Độc Hàn Quang Chưởng không hề sợ độc vật và âm sát khí. Thiên Sương cương khí trong tất cả âm sát khí cũng có đẳng cấp khá cao, nhưng đối với Bách Độc Hàn Quang Chưởng mà nói, lại là vật đại bổ.

Tuy rằng Thiên Sương cương khí vừa có khả năng tấn công, ngoại trừ dùng âm sát khí đả thương địch thủ ra còn có rất nhiều diệu dụng khác, bất đắc dĩ Ngọc Hư Thông Thiên kinh của Tiểu Báo Tử lại quá mức

chắc chắn, quyền kinh lớn đến dọa người. căn bản không để cương khí của hắn có cơ hội thoát ra, nắm đầm như mưa rơi xuống, cương khí này liền nhịn không được rồi.

Cương khí nhịn không được, việc này cũng không sao, bát phẩm đấu với thất phẩm, cho dù không có cương khí cũng chiếm ưu thế tuyệt đại, nội khí Tiểu Báo Tử lại quý dị. Công pháp dù cường thịnh trở lại, nhưng chênh lệch cường độ thân thể vẫn còn đó, ưu thế của hắn vẫn hết sức rõ ràng.

Thế nhưng Tiểu Báo Tử lại am hiểu quyền pháp ah!

Lâm Hiếu Thanh đã không biết có bao nhiêu năm không cùng người khác cận thân vật lộn rồi, công phu quyền cước trước kia cũng đều lâu không sử dụng, lần này tử bị Tiểu Báo Tử tới gần thân, trong khoảng thời gian ngắn liền có chút lúng túng.

Liên tục ba quyền, Tiểu Báo Tử đều chỉ chênh lệch một chút là có thể nện trúng, cũng là Lâm Hiếu Thanh thân là bát phẩm cường giả nên thân hình linh hoạt, đều là hiểm lại càng hiểm lánh ra, trong quá trình né tránh, bước chân không khỏi có chút phù phiếm, khiến Tiểu Báo Tử nhìn ra chút manh mối.

- Tên này quyền pháp rất tệ.

Tiểu Báo Tử vừa thấy tình hình này, nào còn có thể khách khí, hai tay mãnh liệt vung ra, một cổ khí thể quý dị mà sâu thẳm liền mãnh liệt tấn ra từ người hắn.

- Quyền ý!

Cảm giác được hào khí chung quanh bắt đầu trở nên cổ quái, Lâm Hiếu Thanh nguyên bản có chút luống cuống tay chân giờ sắc mặt lại càng thêm khó nhìn.

Chu Báo rất sớm đã ngộ ra quyền ý, điểm này hắn có biết, bất quá, ngay từ đầu lúc nghe nói hắn còn có chút không tin.

Thứ ý này, thập phần quý dị!

Muốn ngộ ra ý, ít nhất phải có hai điều kiện, thứ nhất, người phải có được thần niệm, cảm ngộ thần niệm của mình, thứ hai, người có lý giải sâu đậm đối với một kỹ xảo nào đó, có thể đón ngộ một lần, rất khó lý giải vật chất.

Hắn đã 58 rồi, 38 tuổi thành tựu thất phẩm, 39 tuổi thần niệm mới thành lập, cũng từng thử qua muốn rèn luyện ra ý của bản thân. Bất quá, lục lọi năm năm, cố gắng năm năm mà không có một chia thành công liền buông tha cho, ngoan ngoãn giống với những cường giả khác, ngưng luyện cương khí của mình, quen thuộc cương khí, dùng cương khí làm gốc.

Chính vì như thế, hắn mới rất rõ, muốn ngưng luyện ra thứ này khó khăn cỡ nào, cho nên lúc bắt đầu hắn còn không tin, cho đến về sau, hắn nghe nói Bảo Cách Âm Nhật Nhật bị Tiểu Báo Tử giết chết liền tin tưởng, phải nói là cường giả đồng nhất phẩm cấp, bất quá hắn ở trên thảo nguyên vô luận phân Địa Vị, cũng không có có lẽ vẫn là thực lực, có điều nếu so với hắn thì mạnh hơn nhiều, bởi vì Bảo Cách Âm Nhật Nhật tự mình ngộ ra quyền ý.

Trong cùng phẩm giai, sức chiến đấu của ngưng luyện ra ý cùng không ngưng luyện ra ý hoàn toàn bất đồng.

Muốn giết chết Bảo Cách Âm Nhật Nhật, đừng nói trên tay Tiểu Báo Tử có nhiều thêm một bộ Thông Linh pháp khí, cho dù là một bộ Nhập huyền pháp khí cũng không được, trừ phi, hắn cũng ngưng luyện ra ý.

Bất quá, coi như Tiểu Báo Tử ngưng luyện ra ý, hắn cũng không quá mức để ý, quyền ý đồng ý là trong đồng cấp chiếm ưu thế tuyệt đối, nhưng hắn so với Tiểu Báo Tử thì cao hơn một giai, lại đề phòng pháp khí của hắn, hắn vừa rồi không có ngưng luyện ra sát khí lại thi triển ra quyền ý, công không phá được cương khí của mình thì có thể làm gì chứ?

Nhưng không ngờ quyền ý của Tiểu Báo Tử lại khủng bố đến không ngờ, lúc đối kháng với cương khí của mình, cũng không hoàn toàn thi triển ra quyền ý cũng đã có thể đánh nát cương khí của mình rồi, hiện tại chính mình bị hắn tới cận thân, quyền ý hoàn toàn thi triển, chỉ sợ lấy thân thể cường độ bát phẩm của mình cũng không chịu nổi tiểu tử này giày vò a?

Nghĩ đến đây, hắc khê thở dài một tiếng, tay hướng bên hông một vòng, một đạo quang mang màu vàng nhạt liền từ trong tay lờ ra.

Trong lúc Tiểu Báo Tử đang đánh đến thoái mái, trong mắt thành linh hiện lên kim quang, tập trung nhìn vào, thần sắc lập tức biến đổi, nguyên lai có một lưới tơ vàng lớn đột nhiên xuất hiện quét tới phía hắn.

- Thiên Kết Kim Ti Vồng này vốn là dùng để đối phó Tu La Âm Sát châm của người, không thể tưởng được người lại lợi hại như vậy, không cần Tu La Âm Sát châm đã bức ta đến mức này!

- Hừ! Tiểu Báo Tử chỉ cười lạnh, tay trái vừa nhấc, mãnh liệt trao tới tấm lưới kia, tay phải tùy theo một quyền, đánh tới Thiên Kết Kim Ti Vồng.

- Nhất quyền toái tinh, phá cho ta!

- Hô!

- Một tiếng nổ kì quái vang lên, Thiên Kết Kim Ti Vồng dùng để đối phó Tu La Âm Sát châm kia dưới một quyền này của hắn liền bị oanh phá.

- Điều đó không có khả năng!

Lâm Hiếu Thanh hú lên quái dị, trong giọng nói tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi, bất quá không để hắn kịp phản ứng, liền gặp phải tay của Tiểu Báo Tử hướng hắn trao qua.

Vô ý thức, hắn muốn bứt trở ra, tuy nhiên lại hoảng sợ phát hiện, mình chẳng biết lúc nào đã ở trong một mảnh hư không quỷ dị, phiến hư không này tràn ngập một loại cự lực khó tưởng, loại này cự lực này vô hình và khổng lồ, một mực định toàn thân hắn lại nguyên tại chỗ.

- Đây là cái gì? !

Thân hình Tiểu Báo Tử biến mất trước mắt Lâm Hiếu Thanh, mà lại chuyển biến thành một ngôi sao cự đại, men theo một quỹ tích huyền ảo đánh tới phía hắn.

Lúc khóa ngôi sao này vừa xuất hiện, cách đó cực xa, phẳng phất như hóa thành một khóa sao sáng chớp động nơi phía chân trời, chỉ qua chớp mắt đã đến trước mặt, mang theo hủy diệt chi lực vô biên đập lên người hắn.

Răng rắc, răng rắc

Tùy theo mà đến chính là lực đánh sâu vào cơ thể, thanh âm cốt cách vỡ vụn có thể nghe thấy rõ ràng như đang bẻ gãy kim loại vang lên trong cơ thể hắn.

- Đây là làm sao vậy, ta xảy ra chuyện gì? Đã có chuyện gì xảy ra? !

Chất lỏng cực nóng theo cơ thể phun ra ngoài, đau đớn kịch liệt khiến khiến hắn thanh tỉnh lại.

- Ta bị thương, của ta xương sườn đã gãy, ta thua rồi!

Sau khi tỉnh táo lại, ý nghĩ của hắn lại lần nữa trở nên mê mang, mơ hồ, thân hình từ không trung rơi xuống. Chỉ là lúc còn chưa rơi xuống mặt đất, liền bị Tiểu Báo Tử một tay nhấc lấy sau cổ lại bay lên.

- Bịch!

Thân thể Lâm Hiếu Thanh phẳng phất như túi vải rách bị ném tới dưới chân Ô Ngọc Phi và Lữ Nhất Nguyệt.

- Người, người giết Lâm trưởng lão. Người thật to gan, người sao lại dám làm thế, người nhất định phải chết. Người nhất ...!

- BA~

Một tiếng giòn vang, thân thể Ô Ngọc Long bị đánh bay ra ngoài, trùng trùng điệp điệp rơi xuống.

- Một tát này, là ta thay gia chủ dạy người!

Tiểu Báo Tử lạnh giọng nói.

- Người!

Sau khi Ô Ngọc Long rơi xuống mặt đất, liền mãnh liệt xoay người đứng dậy, trong ánh mắt tràn đầy vẻ oán độc, một tát này của Tiểu Báo Tử cũng không nặng, chỉ là phương pháp vận khí có chút âm độc, cũng không làm bị thương những nơi khác, nhưng lại khiến mặt hắn trở nên xưng húp.

- Ta cái gì? !

Bị Ô Ngọc Long dùng ánh mắt oán độc nhìn mình, trong lòng Tiểu Báo Tử lại tràn đầy một loại khoái ý, có lẽ là bởi vì bị đè nén quá lâu, cần phóng thích cảm xúc ra ngoài một chút, bởi vậy trông thấy loại thần thái phẫn nộ mà bất đắc dĩ này của đối phương, hắn cảm giác rất thoải mái, chỉ là ánh mắt lại trở nên lạnh như băng.

Ô Ngọc Long bị ánh mắt băng hàn của Tiểu Báo Tử nhìn lấy, thân thể có chút co rụt về sau, không dám đưa người lên nữa, đầu cũng rũ xuống xuống dưới.

- Chu trưởng lão, chuyện này!

"Yên tâm đi, Đại trưởng lão, ta chỉ là giáo huấn hắn một chút thôi!"

Tiểu Báo Tử nói, đưa chân đá thân thể không thể động dậy của Lâm Hiếu Thanh trên mặt đất.

- Chỉ sợ phải phiền toái Đại trưởng lão đưa vị trưởng lão đại nhân của Thiên Long Đạo này về rồi, lần này ta là xem mặt mũi của Vương tọa nên lưu hắn một mạng!

- Không chết là tốt rồi, không chết là tốt rồi!

Lữ Nhất Nguyệt nghe xong, trong lòng liền buồn được một tảng đá lớn trong lòng, vội vàng ngồi xổm xuống kiểm tra thân thể Lâm Hiếu Thanh một chút, hắn thật đúng là sợ Tiểu Báo Tử cái tên lằng đằng thanh (*thanh niên sức trâu) này dưới sự giận dữ giết chết Lâm Hiếu Thanh, nếu vậy thì đã triệt để chọc giận Thiên Long Đạo, cho dù Ô gia bọn hắn cũng thoát không khỏi liên quan.

Chỉ là, cho dù là không có giết người, nhưng lại đánh thành cái dạng này, bọn hắn trở về, cũng không dễ dàng giao phó cho Thiên Long Đạo, cho nên, hắn mặt đầy khó xử ngắc đầu

- Chu trưởng lão, người đánh Lâm trưởng lão thành bộ dạng thế này, ta thấy, có nên để hắn ở lại đây dưỡng thương mấy ngày đã, sau đó mới trở về? !

Trong giọng nói, ẩn có một tia thăm dò, hắn tuy là Đại trưởng lão Ô gia, luận về thực lực, ở Ô gia cũng là thứ nhất, bất quá từ sau khi Tiểu Báo Tử quật khởi như sao chổi, hắn không thừa nhận cũng không được. Đơn thuần về thực lực, bản thân mình sớm đã không phải là đối thủ của ngoại môn trưởng lão tuổi còn trẻ nhưng thực lực lại cường hãn này rồi, hôm nay Lâm Hiếu Thanh tao ngộ chẳng qua chỉ là lại lần nữa kiểm chứng thực lực cường hãn của Tiểu Báo Tử mà thôi. Cho nên, tư thái của hắn so với trước khi đến thì hạ thấp hơn một chút.

- Không sao, người mang hắn về là được!

Tiểu Báo Tử phát phát tay, khoe miệng hiện lên một tia cười lạnh khinh thường nói:

- Chuyện của Thiên Long Đạo, ta tự có chừng mực, về phần chuyện mấy đại thế gia kia thì không lo, ta chính là Nam tước do triều đình thân phong, bọn hắn còn chưa có tư cách ra lệnh cho ta làm việc!

Lữ Nhất Nguyệt thấy bộ dáng tràn đầy tin tưởng của Tiểu Báo Tử, không khỏi có chút thay hắn lo lắng, tuy rằng vừa rồi Tiểu Báo Tử cũng không có cho hắn mặt mũi, bất quá Tiểu Báo Tử dù sao cũng là ngoại môn trưởng lão của Ô gia, hiện giờ lại xem như là một nhân vật có thực quyền, nắm giữ không ít tài nguyên, nếu như hắn thật sự trở mặt với Thiên Long Đạo và những thế gia kia, đối với Ô gia mà nói, cũng không phải là chuyện gì tốt, thực tế thực lực của Tiểu Báo Tử cường hoành, đặt ở một thế lực có tầng cấp như Ô gia chính là uy hiếp hàng đầu, những thứ khác không nói, chỉ bằng Tiểu Báo Tử một người, liền có thể mang Đại Tấn chân trụ Tam đại tinh luyện kim loại thế gia khác, cái này đối với Ô gia mà nói, chính là ích lợi thật lớn a!

Thế nhưng nếu như Thiên Long Đạo muốn đối phó với Tiểu Báo Tử thì Ô gia liền rất có thể mất đi một lực lượng uy hiếp cự đại, nghĩ tới đây, hắn không khỏi mở miệng nhắc nhở:

- Chu trưởng lão, người có lẽ còn không biết a, Vương tọa nghe nói tổn thương quá nặng, đã sớm đóng cửa không ra, còn có lời đồn là dù có tốt lại thì một thân tu vị, chỉ sợ cũng phế đi!

Người trong võ lâm coi trọng nhất là thực lực, một khi đã mất đi lực lượng, coi như là người trước phong quang thế nào, cũng là công dã tràng. Vương Xà này là “Nhị xích long đạo nhị đại tòa”, là cửu phẩm cường giả. Bất quá nếu như bị phế đi thì coi như là Thiên Long Đạo nhớ đến tình xưa nuôi hân, chỉ sợ khoảng thời gian tương lai cũng trôi qua không tốt lành gì.

Tiểu Báo Tử nghe xong, vốn sững sờ, sau đó liền nở nụ cười

- Thật sao? Đây quả thật là một việc lạ rồi. Ta muốn hỏi là hân lúc nào thì chết!

- Cái này

Lữ Nhất Nguyệt không thể tưởng được Tiểu Báo Tử vậy mà lại nói ra một câu như vậy, lập tức không biết nói gì cho phải.

- Tốt rồi, Đại trưởng lão. Cứ như vậy mà làm a, ác khách như vậy ta sẽ không lưu lại đâu. Người không mang đi, chẳng lẽ muốn để hân chết ở trên thảo nguyên hay sao? !

- Ai, mà thôi mà thôi, người nói như thế nào ta liền làm như thế, các người những người tuổi trẻ này ah, làm việc cũng quá xúc động rồi.

Lữ Nhất Nguyệt hít một tiếng, ôm lấy Lâm Hiểu Thanh trên mặt đất, khiêng trên vai, cũng không mời Ô Ngọc Long, sải bước rời đi.

Ô Ngọc Long kia thấy tình hình như vậy, giữ im lặng đi theo, lại không dám liếc nhìn Tiểu Báo Tử, chỉ là ánh mắt nhìn về phía bóng lưng Lữ Nhất Nguyệt cũng nhiều thêm một tia oán độc.

Tiểu Báo Tử thu hết thảy mọi chuyện vào trong mắt, cũng không nói ra, chỉ cười cười.

Đợi cho hai người đi xa, Tiểu Báo Tử lại đuổi bọn người Giang Hiểu đi.

Sau khi đợi tất cả mọi người rời khỏi Tiểu Báo Tử phát ống tay áo, một tầng sương mù nhàn nhạt, mắt thường không cách nào nhìn thấy lập tức bao phủ tiểu viện hân lại.

Lưỡng Nghi Vi Trần Trận!

Tuy rằng Tiểu Báo Tử còn không cách nào hiểu thấu đáo tuyệt thế trận pháp, bất quá, sau khi nghiên cứu một phen, bày ra một cái ảo trận bao phủ tiểu viện của mình lại vẫn rất dễ dàng.

Tiểu Báo Tử sau khi bày ra trận pháp liền hơi quay người lại, nhìn qua căn phòng một đồng bừa bọn đồ nát thê lương, cười nói.

- Vương đại tòa, mọi người đi rồi, cũng đừng ẩn dấu nữa, xuất hiện đi!

- Thú vị, tiểu tử ngươi sao lại phát hiện ra ta?

Thanh âm hơi khàn truyền ra từ sau một bức tường đồ nát, sau đó, thân hình Vương Xà vọt ra, thân sắc trên mặt có chút tò mò

- Ta thế nhưng đã dùng Thiên Xà Liễm Tức Thuật a.

- Ngài dùng Thiên Xà Liễm Tức Thuật, bất quá, chỗ đứng của ngài không đúng, có bóng hắt ra!

Tiểu Báo Tử chỉ chỉ một góc khuất của bức tường đồ nát nói

- Không cần thận như vậy, không giống với tác phong của ngươi a!

- Ha ha, coi như là cái bóng của ta bị chiếu đi ra, sao ngươi có thể xác định được đó là ta!

- Cái này càng đơn giản hơn, ngoại trừ Vương đại tòa biết được Thiên Xà Liễm Tức Thuật ra, còn có ai có bốn sự lên vào đây mà ta không hề phát giác được chứ?

- Người cũng quá tự tin đấy, cao nhân trên đời quá nhiều, người có thể không kinh động người cũng lên vào được quá nhiều mà.

- Có lẽ vậy, bắt quá ta biết chỉ có mỗi mình ngài, cho nên mới thử xem.

Tiểu Báo Tử cười nói:

- Tòa đại nhân chạy đến Tây Bắc khổ hàn chi địa này của ta, không phải là để nói với ta tham gia cái thiên hạ anh hùng đại hội bỏ đi kia đấy chứ? !

- Chính là vì chuyện này, bắt quá không phải khuyên người đi, mà là chuẩn bị đánh người một trận, cho người không tham gia được!

Vương Xà cười nói:

- Chỉ là không nghĩ đến, tính tình của tiểu tử người lại dữ dằn như vậy, không chút để Thiên Long Đạo ta vào mắt a, cái này, ta thật sự đã có lý do để đánh người rồi!

- Người có đánh lý do đánh ta, nhưng ta lại không có tâm tư động thủ, chỉ là đối với chuyện này của thật có chút tò mò, đầu óc của Vương Trần Lâm Dương tứ đại thế gia kia, còn Thiên Long Đạo các người nữa, đều bị vô nước rồi sao, tới tìm ta gây phiền toái? !

- Không phải là đầu bọn hần vô nước, mà là sự tình này thật quá mức nghiêm trọng, xúc động thần kinh của một ít người, cho nên mới có chuyện như vậy.

Vương Xà cười khổ nói:

- Ta tuy rằng là một trong tam đại tòa của Thiên Long Đạo, bắt quá đang bị thương, gần đây cũng không thể nào quản chuyện của Thiên Long Đạo được, thứ hai cái đại gia nghiệp Thiên Long Đạo này, các loại thế lực trong đó rắc rối khó gỡ, Tòa này của ta quyền lực nghe có vẻ khá lớn, nhưng là cũng có rất nhiều lúc quản không được người ah!

- Ví dụ như Lâm trưởng lão này! ?.

- Lâm Hiếu Thanh xuất thân Lâm gia, ở trong Thiên Long Đạo hơi có chút thế lực, gần đây không hợp với ta, ta đương nhiên không quản được hần!

- Vậy còn đồ đệ kia của người thì sao? Sao lại cùng hần đến đây? !

- Đồ đệ này của ta, chính là cá nhân tính a!

Nhắc đến Ô Ngọc Long, trên mặt Vương Xà hiện lên một tia không vui, có vẻ cười cười, chuyển đề tài.

- Nói đến người, trước kia cũng là một nhân vật cẩn thận, hôm nay sao lại hào khí như vậy, một quyền đánh cho Lâm Hiếu Thanh phun đầy máu tươi, người đến tột cùng cò gì để cậy vào? Chẳng lẽ người lại cho rằng chuyện này ta có thể giúp được người sao? !

- Người không giúp được ta sao? !

- Nếu như người không đánh Lâm Hiếu Thanh bị thương, lại bị ta đánh cho trọng thương, chuyện này cũng trôi qua, nhưng bây giờ người lại đả thương Lâm Hiếu Thanh, cho dù thế nào cũng đã sâu sắc làm mất mặt mũi Thiên Long Đạo, lão đầu tử sẽ không chịu để yên đâu, nói không chừng, người còn sẽ liên lụy đến ta cũng nên.

- Không nghiêm trọng như vậy chứ?

- Không nghiêm trọng như vậy, lão đầu tử mặc dù làm người không tệ, nhưng gần đây lại đặt lợi ích của Thiên Long Đạo lên hàng đầu, người đánh trưởng lão của Thiên Long Đạo bị trọng thương, hần dù thế nào cũng gây khó dễ cho xem.

- Vậy cũng không thể!

Tiểu Báo Tử cười nói

- Người là Tọa của Thiên Long Đạo, ngoại trừ Thanh Ngọc Càn Nguyên Công ra, có lẽ cũng tu luyện công pháp khác a? !

- Ta chủ tu Thanh Ngọc Càn Nguyên Công, không tu luyện công pháp khác, người hỏi việc này làm gì?

Lời này của Tiểu Báo Tử hỏi đột ngột, còn có chút phạm huý, cho nên Vương Xà cũng sờ một chút, có chút khó hiểu nhìn Tiểu Báo Tử.

- Cửu Thiên Nguyên Dương đại pháp, người cho dù không luyện qua, cũng đã nghe nói qua chứ? !

- Cửu Thiên Nguyên Dương đại pháp? !

Vương Xà ánh mắt phát lạnh, tiểu tử, đây là tuyệt thế công pháp mà chỉ chưởng giáo Thiên Long Đạo ta mới có thể tu luyện, người khác đừng nói là luyện, cho dù nghe cũng chưa từng nghe qua, người làm sao mà biết được? !

- Ta chẳng những biết rõ Cửu Thiên Nguyên Dương đại pháp, ta còn biết Cửu Thiên Nguyên Dương đại pháp tổng cương của Thiên Long Đạo các người đã bị mất nữa.

Vương Xà giật giật khóe miệng, trong ánh mắt nhìn về phía Tiểu Báo Tử bắn ra tia sáng cổ quái mà yêu dị.

- Người ngàn vạn không nên nói cho ta, Cửu Thiên Nguyên Dương đại pháp tổng cương này đang ở trong tay người đấy nhé!

- Không hổ là Tọa của Thiên Long Đạo, phần khôn khéo nhiệt tình này so với người bình thường mạnh hơn nhiều, không sai, Cửu Thiên Nguyên Dương đại pháp tổng cương chính là ở chỗ ta, ta nhận ủy thác của người, muốn đưa Cửu Thiên Nguyên Dương đại pháp tổng cương này trở lại Thiên Long Đạo, chỉ là một mực không tìm được cơ hội thôi.

Thị trấn nhỏ dưới Lôi Sơn theo thời gian dần khôi phục lại bình tĩnh.

Giữa sân rộng cuối thị trấn, sau khi trải qua một mảnh bạo động, cũng quay về yên lặng.

Sân nhỏ ở đằng sau đã bị hủy, bất quá ở trước lại không bị ảnh hưởng gì cả.

Tiền viện, tây sảnh

Hai người Tiểu Báo Tử và Vương Xà nhàn nhã ngồi, thấp giọng nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng lại có tiếng cười truyền ra, khiến Giang Hiểu ở phòng chờ có chút ngứa ngáy khó chịu.

Vấn đề chuyển biến cũng quá nhanh, trưởng lão của Thiên Long Đạo chân trước vừa bị Tiểu Báo Tử đánh trọng thương, chân sau Vương Xà này đã đến, nhưng vẫn cùng Tiểu Báo Tử cười cười nói nói, không có chút ý trách tội nào.

Bất quá, cho dù chuyện này khiến bọn hắn cảm thấy khó chịu, nhưng trong lòng cũng thả lỏng một hơi.

Tiểu Báo Tử hiện giờ thanh danh đã có, thực lực đã có, địa vị coi như cũng có một chút, nhưng nếu so sánh với một quái vậy khổng lồ như Thiên Long Đạo vẫn chẳng khác nào kiến so với voi cả, khinh địch đánh trọng thương trưởng lão Thiên Long Đạo như vậy, hiển nhiên đã không định cho Thiên Long Đạo mặt mũi, nếu là thật sự chọc giận Thiên Long Đạo, vậy thì cuộc sống sau này của bọn hắn cũng khó qua rồi.

Hiện giờ tốt rồi, Vương Xà cười nói với Chu Báo, cần bản không thêm để ý đến vị trưởng lão bị hắn đánh trọng thương, xem bộ dáng trò chuyện vui vẻ của hai người, quan hệ nếu so với bằng hữu bình thường thì thân mật hơn rất nhiều, xem ra, Chu Báo và Vương Xà từ thảo nguyên trở về cũng không phải là lời đồn đãi, mà là chân thật. Mà Tiểu Báo Tử sở dĩ nắm chắc như vậy, khẳng định cũng là bởi vì có Vương Xà ở sau lưng.

Vương Xà là một trong tam đại tọa của Thiên Long Đạo, bàn về địa vị, ở trong Thiên Long Đạo cũng coi như là phái có thực quyền, so với trưởng lão như Lâm Hiểu Thanh thì cao hơn một ít. Có hắn ở sau lưng làm chỗ dựa, vậy thì Tiểu Báo Tử cũng không có chuyện gì nữa rồi, bọn hắn cũng có thể yên tâm.

- Đã như vậy ta liền đi trước, chuyện này, ta sẽ nói rõ với chưởng giáo từ đầu tới cuối. Người yên tâm. Sẽ không có người của Thiên Long Đạo tới quấy rầy người nữa đâu, nếu quả thật có tên nào đuôi mù dám tới vậy thì người cũng không cần cho ta mặt mũi, trực tiếp đánh chết đi!

Trong sảnh, Vương Xà đã đứng lên, mặt mày hớn hở nói với Tiểu Báo Tử.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

566. Chương 559-562: Ứng Đối Chi Đạo, Cửu Thiên Nguyên Dương Đại Pháp Tổng Cương. (1-4)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 559-562: Ứng đối chi đạo, Cửu Thiên Nguyên Dương đại pháp tổng cương. (1-4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Bất quá rất nhanh, cổ âm sát chi khí rót vào trong cơ thể này liền bị Bách Độc Hàn Quang Chưởng hấp thu.

- Tốt!

Tiểu Báo Tử thầm cười một tiếng. Bách Độc Hàn Quang Chưởng của hắn hiện tại không thể lộ ra. Bất quá chỉ cần chính mình không lấy ra, Lâm Hiếu Thanh cũng nhìn không ra đi.

- Tiểu tử, ngươi muốn chết sao? Lại dám dùng quyền đầu của mình cùng cương khí của ta đối kháng?

- Lão tử đã sớm sống đủ, thế thì sao nào?

Tiểu Báo Tử quát lạnh một tiếng. Trên song quyền nóng cháy, Cửu Long Thần Hỏa Công toàn lực vận chuyển, nghênh hướng Lâm Hiếu Thanh.

- Hừ!

Lâm Hiếu Thanh cười lạnh nghênh đón.

- Âm âm âm âm âm âm.

Tiếng nổ như sấm vang lên.

Cương khí và quyền đầu oanh đầu hơn mười quyền. Lâm Hiếu Thanh kêu lên một tiếng đau đớn, sắc mặt bỗng nhiên trắng bệch, thân hình mạnh mẽ lui lại, trong ánh mắt lộ ra quang mang hoảng sợ cực độ.

Tiểu Báo Tử cùng hắn cương khí của hắn giao kích hơn mười quyền, hắn kinh hoàng phát hiện, Tiểu Báo Tử không chỉ có không sợ cương khí của hắn. Quyền đầu còn cứng cực kỳ, quyền kinh lớn đến nỗi hắn tưởng tượng, hơn mười quyền qua đi, cương khí của hắn dĩ nhiên có dấu hiệu không thể chi trì được nữa. Lại nhìn Tiểu Báo Tử, bộ dáng khí định thần nhàn phảng phất càng đánh càng có tinh thần. Lần đầu tiên trong lòng hắn nổi lên một tia sợ hãi.

Cương khí và quyền đầu giao kích, cuối cùng lại là cương khí rơi vào hạ phong?

Điều này sao có thể? Thế nào lại có sự tình như vậy? Cái này truyền ra quả thực là chuyện cười lớn!

Thế nhưng hiện tại ở trước mặt hắn, ngay trên người hắn, chuyện cười lớn này lại phát sinh.

- Ha ha ha ha, cương khí, có cương khí rất giỏi sao? Có tin lão tử đem cương khí của ngươi đập vỡ hay không?

Tiểu Báo Tử phi thân lên, trong miệng tùy ý phát ra tiếng cười lớn, một đôi quyền đầu phiếm xích quang nóng cháy, đánh xuống như mưa, mãnh liệt oanh kích trên cương khí của Lâm Hiếu Thanh.

Nắm đấm của Tiểu Báo Tử rất cứng, quyền kinh lại rất mãnh liệt làm cho Lâm Hiếu Thanh có chút ngoài dự kiến, Lâm Hiếu Thanh biết rõ, chỉ dựa vào cương khí thì không thể nào chống đỡ được, đã như vậy thì đánh!

Không chút do dự, Lâm Hiếu Thanh không chỉ đơn thuần thúc dục chân khí nữa, mà lại giống như Tiểu Báo Tử, vùng quyền nghênh tiếp lấy.

Bành, bành, bành

Khí kinh cuồng bạo bắn ra bốn phía, Lâm Hiếu Thanh và Tiểu Báo Tử đều thối lui ra năm sáu bước, thần sắc hai người đều rùng mình.

Tiểu Báo Tử sợ chính là bát phẩm cường giả quả nhiên danh bất hư truyền, nội khí như thép, sau khi triệt hồi cương khí liền cửa vào đến thịt, Tiểu Báo Tử rõ ràng có thể cảm nhận được nội khí trên cánh tay hắn còn cứng hơn sắt thép, cho dù mình có vận dụng Ngọc Hư Thông Thiên kinh mà trong mắt thường nhân có vẻ không thể tưởng tượng nổi để tăng thêm lực lượng cũng khó khăn lắm mới đánh ngang tay Lâm Hiếu Thanh, trừ phi hắn có thể khiến cho Ngọc Hư Thông Thiên kinh và Thiên Xà Liễm Tức Thuật tương hợp lại, đánh ra hiệu quả bạo kích. Nói cách khác, chỉ dựa vào quyền kinh thì không thể làm gì được Lâm Hiếu Thanh này cả.

Trên thực tế Tiểu Báo Tử trong đôi quyền, qua thời gian đã dần rơi xuống hạ phong.

Chỉ dựa vào sự tăng phúc của Ngọc Hư Thông Thiên kinh, quyền kinh của hắn có thể tạm thời chống lại được nội khí cứng như thép của Lâm Hiếu Thanh, nhưng giữa hai người có một chênh lệch thật lớn, đó chính là cường độ thân thể.

Một hóa phẩm, một bát phẩm!

Cường độ thân thể kém rất xa, bát phẩm cường giả, thân thể đã có thể dung nạp nội khí cứng như thép, so với thất phẩm cường giả thì không phải chỉ mạnh hơn một chút.

Hơn mười quyền qua đi, Tiểu Báo Tử liền cảm giác được không ổn, không chỉ là nắm đấm mềm nhũn mà hai cánh tay cũng trở nên tê dại.

- Bát phẩm cường giả quả nhiên danh bất hư truyền ah. Nếu như ta có đại chùy nơi tay thì ngược lại có thể chiếm thượng phong, nhưng hiện giờ chỉ sợ không được!

Tiểu Báo Tử trầm nghĩ trong lòng, bất quá cũng không có gì hối hận, hết thấy đều nằm trong dự liệu của hắn.

Lại đụng nhau hơn mười quyền, hắn cảm giác vận khí của mình hôm nay không được tốt, bởi vì bạo kích cũng không có dấu hiệu xuất hiện. Mà nếu cứ tiếp tục như vậy thì dù bạo kích có xuất hiện, hắn cũng không dám dùng, bởi vì hai nắm đấm của hắn đã không chịu được loại lực lượng này nữa rồi.

Dưới tình huống như vậy, quyền thế của hắn biến đổi, bỗng nhiên ngay lúc liền trở nên miên nhu, không cùng Lâm Hiếu Thanh đối cứng nữa.

- Ân? !

Lâm Hiếu Thanh nội tâm khẽ động, sau đó mãnh liệt lui về sau, bởi vì nắm đấm của Tiểu Báo Tử trong lúc lơ đãng vậy mà đã đánh tới trước mặt hắn. Mặt cũng không phải nắm đấm, cho dù có cứng, nếu cùng nắm đấm của Tiểu Báo Tử đối cứng thoáng một phát, cũng tuyệt đối phải chịu hại. Cho nên, hắn vội vàng trốn tránh, lóe lên, tiên cơ liền mất.

Quyền pháp của Tiểu Báo Tử hoàn toàn triển khai.

Quyền pháp của Tiểu Báo Tử vừa mở ra, Lâm Hiếu Thanh liền không dễ chịu rồi.

Hắn xuất thân Thiên Long Đạo, một thân tu vị cực cao, bất qua kể từ hai mươi năm trước sau khi bước chân vào thất phẩm, đã lâu không cùng người động thủ, cho dù là đụng phải đối thủ, cũng chỉ dùng cương khí của mình đối bính. Nếu tu vị cao hơn hắn, tự nhiên không thể địch lại. Còn tu vị thấp hơn thì dưới uy áp cương khí của hắn, tự nhiên cũng sớm thu tay lại.

Nào có gặp phải người như Tiểu Báo Tử, ngay cả cương khí cũng không tu thành, lại có thể quỷ dị chống lại, chỉ bằng vào nắm đấm đã có thể phá vỡ cương khí của hắn.

Trên thực tế, dùng lực lượng thân thể để chống lại cương khí thì chỉ xuất hiện ở cửu phẩm chống lại bát phẩm, bát phẩm chống lại thất phẩm không thể tưởng được giờ ngược lại lại xuất hiện.

Đây cũng là do số phận hần không tốt, hần sở tu Thiên Sương cương khí, tuy rằng là pháp môn cương khí số 1 trong thiên hạ, nhưng là hết lần này tới lần khác lại đụng phải Tiểu Báo Tử, hần có Bách Độc Hàn Quang Chưởng, Bách Độc Hàn Quang Chưởng theo bản tính mà xem xét thì có công năng hấp nhiếp âm sát khí để tăng cường uy lực. Hơn nữa dùng để luyện chế Bách Độc Hàn Quang Chưởng lại là Bích Linh Vạn Độc Châu, cho nên, Tiểu Báo Tử có được Bách Độc Hàn Quang Chưởng không hề sợ độc vật và âm sát khí. Thiên Sương cương khí trong tất cả âm sát khí cũng có đẳng cấp khá cao, nhưng đối với Bách Độc Hàn Quang Chưởng mà nói, lại là vật đại bổ.

Tuy rằng Thiên Sương cương khí vừa có khả năng tấn công, ngoại trừ dùng âm sát khí dả thương địch thủ ra còn có rất nhiều diệu dụng khác, bất đắc dĩ Ngọc Hư Thông Thiên kinh của Tiểu Báo Tử lại quá mức chắc chắn, quyền kinh lớn đến dọa người. căn bản không để cương khí của hần có cơ hội thoát ra, nắm đầm như mưa rơi xuống, cương khí này liền nhịn không được rồi.

Cương khí nhịn không được, việc này cũng không sao, bát phẩm đấu với thất phẩm, cho dù không có cương khí cũng chiếm ưu thế tuyệt đại, nội khí Tiểu Báo Tử lại quý dị. Công pháp dù cương thịnh trở lại, nhưng chênh lệch cường độ thân thể vẫn còn đó, ưu thế của hần vẫn hết sức rõ ràng.

Thế nhưng Tiểu Báo Tử lại am hiểu quyền pháp ah!

Lâm Hiếu Thanh đã không biết có bao nhiêu năm không cùng người khác cận thân vật lộn rồi, công phu quyền cước trước kia cũng đều lâu không sử dụng, lần này tử bị Tiểu Báo Tử tới gần thân, trong khoảng thời gian ngắn liền có chút lúng túng.

Liên tục ba quyền, Tiểu Báo Tử đều chỉ chênh lệch một chút là có thể nện trúng, cũng là Lâm Hiếu Thanh thân là bát phẩm cường giả nên thân hình linh hoạt, đều là hiểm lại càng hiểm lánh ra, trong quá trình né tránh, bước chân không khỏi có chút phù phiếm, khiến Tiểu Báo Tử nhìn ra chút manh mối.

- Tên này quyền pháp rất tệ.

Tiểu Báo Tử vừa thấy tình hình này, nào còn có thể khách khí, hai tay mãnh liệt vung ra, một cổ khí thể quý dị mà sâu thẳm liền mãnh liệt tấn ra từ người hần.

- Quyền ý!

Cảm giác được hào khí chung quanh bắt đầu trở nên cổ quái, Lâm Hiếu Thanh nguyên bản có chút luống cuống tay chân giờ sắc mặt lại càng thêm khó nhìn.

Chu Báo rất sớm đã ngộ ra quyền ý, điểm này hần có biết, bất quá, ngay từ đầu lúc nghe nói hần còn có chút không tin.

Thứ ý này, thập phần quý dị!

Muốn ngộ ra ý, ít nhất phải có hai điều kiện, thứ nhất, người phải có được thần niệm, cảm ngộ thần niệm của mình, thứ hai, người có lý giải sâu đậm đối với một kỹ xảo nào đó, có thể đón ngộ một lần, rất khó lý giải vật chất.

Hần đã 58 rồi, 38 tuổi thành tựu thất phẩm, 39 tuổi thần niệm mới thành lập, cũng từng thử qua muốn rèn luyện ra ý của bản thân. Bất quá, lục lọi năm năm, cố gắng năm năm mà không có một chia thành công liền buông tha cho, ngoan ngoãn giống với những cường giả khác, ngưng luyện cương khí của mình, quen thuộc cương khí, dùng cương khí làm gốc.

Chính vì như thế, hần mới rất rõ, muốn ngưng luyện ra thứ này khó khăn cỡ nào, cho nên lúc bắt đầu hần còn không tin, cho đến về sau, hần nghe nói Bảo Âm Cách Nhật Nhật bị Tiểu Báo Tử giết chết liền tin tưởng, phải nói là cường giả đồng nhất phẩm cấp, bất quá hần ở trên thảo nguyên vô luận phận Địa Vị, cũng không có có lẽ vẫn là thực lực, có điều nếu so với hần thì mạnh hơn nhiều, bởi vì Bảo Âm Cách Nhật Nhật tự mình ngộ ra quyền ý.

Trong cùng phẩm giai, sức chiến đấu của ngưng luyện ra ý cùng không ngưng luyện ra ý hoàn toàn bất đồng.

Muốn giết chết Bảo Cách Âm Nhật Nhật, đừng nói trên tay Tiểu Báo Tử có nhiều thêm một bộ Thông Linh pháp khí, cho dù là một bộ Nhập huyền pháp khí cũng không được, trừ phi, hắn cũng ngưng luyện ra ý.

Bất quá, coi như Tiểu Báo Tử ngưng luyện ra ý, hắn cũng không quá mức để ý, quyền ý đồng ý là trong đồng cấp chiếm ưu thế tuyệt đối, nhưng hắn so với Tiểu Báo Tử thì cao hơn một giai, lại để phòng pháp khí của hắn, hắn vừa rồi không có ngưng luyện ra sát khí lại thì triển ra quyền ý, công không phá được cương khí của mình thì có thể làm gì chứ?

Nhưng không ngờ quyền ý của Tiểu Báo Tử lại khủng bố đến không ngờ, lúc đối kháng với cương khí của mình, cũng không hoàn toàn thi triển ra quyền ý cũng đã có thể đánh nát cương khí của mình rồi, hiện tại chính mình bị hắn tới cận thân, quyền ý hoàn toàn thi triển, chỉ sợ lấy thân thể cường độ bát phẩm của mình cũng không chịu nổi tiểu tử này giày vò a?

Nghĩ đến đây, hắn khẽ thở dài một tiếng, tay hướng bên hông một vòng, một đạo quang mang màu vàng nhạt liền từ trong tay lờ ra.

Trong lúc Tiểu Báo Tử đang đánh đến thoái mái, trong mắt thành linh hiện lên kim quang, tập trung nhìn vào, thần sắc lập tức biến đổi, nguyên lai có một lưới tơ vàng lớn đột nhiên xuất hiện quét tới phía hắn.

- Thiên Kết Kim Ti Vồng này vốn là dùng để đối phó Tu La Âm Sát châm của người, không thể tưởng được người lại lợi hại như vậy, không cần Tu La Âm Sát châm đã bức ta đến mức này!

- Hừ! Tiểu Báo Tử chỉ cười lạnh, tay trái vừa nhấc, mãnh liệt trao tới tám lưới kia, tay phải tùy theo một quyền, đánh tới Thiên Kết Kim Ti Vồng.

- Nhất quyền toái tinh, phá cho ta!

- Hô!

- Một tiếng nổ kì quái vang lên, Thiên Kết Kim Ti Vồng dùng để đối phó Tu La Âm Sát châm kia dưới một quyền này của hắn liền bị oanh phá.

- Điều đó không có khả năng!

Lâm Hiếu Thanh hú lên quái dị, trong giọng nói tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi, bất quá không để hắn kịp phản ứng, liền gặp phải tay của Tiểu Báo Tử hướng hắn trao qua.

Vô ý thức, hắn muốn bứt trở ra, tuy nhiên lại hoảng sợ phát hiện, mình chẳng biết lúc nào đã ở trong một mảnh hư không quỷ dị, phiến hư không này tràn ngập một loại cự lực khó tưởng, loại này cự lực này vô hình và khổng lồ, một mực định toàn thân hắn lại nguyên tại chỗ.

- Đây là cái gì? !

Thân hình Tiểu Báo Tử biến mất trước mắt Lâm Hiếu Thanh, mà lại chuyển biến thành một ngôi sao cự đại, men theo một quỹ tích huyền ảo đánh tới phía hắn.

Lúc khóa ngôi sao này vừa xuất hiện, cách đó cực xa, phẳng phất như hóa thành một khóa sao sáng chớp động nơi phía chân trời, chỉ qua chớp mắt đã đến trước mặt, mang theo hủy diệt chi lực vô biên đập lên người hắn.

Răng rắc, răng rắc

Tùy theo mà đến chính là lực đánh sâu vào cơ thể, thanh âm cốt cách vỡ vụn có thể nghe thấy rõ ràng như đang bẻ gãy kim loại vang lên trong cơ thể hắn.

- Đây là làm sao vậy, ta xảy ra chuyện gì? Đã có chuyện gì xảy ra? !

Chất lỏng cực nóng theo cơ thể phun ra ngoài, đau đớn kịch liệt khiến khiến hắn thanh tỉnh lại.

- Ta bị thương, của ta xương sườn đã gãy, ta thua rồi!

Sau khi tỉnh táo lại, ý nghĩ của hắn lại lần nữa trở nên mê mang, mơ hồ, thân hình từ không trung rơi xuống. Chỉ là lúc còn chưa rơi xuống mặt đất, liền bị Tiểu Báo Tử một tay nhấc lấy sau cổ lại bay lên.

- Bịch!

Thân thể Lâm Hiếu Thanh phẳng phất như túi vải rách bị ném tới dưới chân Ô Ngọc Phi và Lữ Nhất Nguyệt.

- Người, người giết Lâm trưởng lão. Người thật to gan, người sao lại dám làm thế, người nhất định phải chết. Người nhất ...!

- BA~

Một tiếng giòn vang, thân thể Ô Ngọc Long bị đánh bay ra ngoài, trùng trùng điệp điệp rơi xuống.

- Một tát này, là ta thay gia chủ dạy người!

Tiểu Báo Tử lạnh giọng nói.

- Người!

Sau khi Ô Ngọc Long rơi xuống mặt đất, liền mãnh liệt xoay người đứng dậy, trong ánh mắt tràn đầy vẻ oán độc, một tát này của Tiểu Báo Tử cũng không nặng, chỉ là phương pháp vận khí có chút âm độc, cũng không làm bị thương những nơi khác, nhưng lại khiến mặt hắn trở nên xưng húp.

- Ta cái gì? !

Bị Ô Ngọc Long dùng ánh mắt oán độc nhìn mình, trong lòng Tiểu Báo Tử lại tràn đầy một loại khoái ý, có lẽ là bởi vì bị đè nén quá lâu, cần phóng thích cảm xúc ra ngoài một chút, bởi vậy trông thấy loại thần thái phẫn nộ mà bất đắc dĩ này của đối phương, hắn cảm giác rất thoải mái, chỉ là ánh mắt lại trở nên lạnh như băng.

Ô Ngọc Long bị ánh mắt băng hàn của Tiểu Báo Tử nhìn lấy, thân thể có chút co rụt về sau, không dám đưa người lên nữa, đầu cũng rũ xuống xuống dưới.

- Chu trưởng lão, chuyện này!

"Yên tâm đi, Đại trưởng lão, ta chỉ là giáo huấn hắn một chút thôi!

Tiểu Báo Tử nói, đưa chân đá thân thể không thể động dậy của Lâm Hiếu Thanh trên mặt đất.

- Chỉ sợ phải phiền toái Đại trưởng lão đưa vị trưởng lão đại nhân của Thiên Long Đạo này về rồi, lần này ta là xem mặt mũi của Vương tọa nên lưu hắn một mạng!

- Không chết là tốt rồi, không chết là tốt rồi!

Lữ Nhất Nguyệt nghe xong, trong lòng liền buồn được một tảng đá lớn trong lòng, vội vàng ngồi xổm xuống kiểm tra thân thể Lâm Hiếu Thanh một chút, hắn thật đúng là sợ Tiểu Báo Tử cái tên lằng lằng thanh (*thanh niên sức trâu) này dưới sự giận dữ giết chết Lâm Hiếu Thanh, nếu vậy thì đã triệt để chọc giận Thiên Long Đạo, cho dù Ô gia bọn hắn cũng thoát không khỏi liên quan.

Chỉ là, cho dù là không có giết người, nhưng lại đánh thành cái dạng này, bọn hắn trở về, cũng không dễ dàng giao phó cho Thiên Long Đạo, cho nên, hắn mặt đầy khó xử ngắc đầu

- Chu trưởng lão, người đánh Lâm trưởng lão thành bộ dạng thế này, ta thấy, có nên để hắn ở lại đây dưỡng thương mấy ngày đã, sau đó mới trở về? !

Trong giọng nói, ẩn có một tia thăm dò, hắn tuy là Đại trưởng lão Ô gia, luận về thực lực, ở Ô gia cũng là thứ nhất, bất quá từ sau khi Tiểu Báo Tử quật khởi như sao chổi, hắn không thừa nhận cũng không được. Đơn thuần về thực lực, bản thân mình sớm đã không phải là đối thủ của ngoại môn trưởng lão tuổi còn trẻ nhưng thực lực lại cường hãn này rồi, hôm nay Lâm Hiếu Thanh tao ngộ chẳng qua chỉ là lại lần nữa kiểm chứng thực lực cường hãn của Tiểu Báo Tử mà thôi. Cho nên, tư thái của hắn so với trước khi đến thì hạ thấp hơn một chút.

- Không sao, người mang hắn về là được!

Tiểu Báo Tử phát phát tay, khoe miệng hiện lên một tia cười lạnh khinh thường nói:

- Chuyện của Thiên Long Đạo, ta tự có chừng mực, về phần chuyện mấy đại thế gia kia thì không lo, ta chính là Nam tước do triều đình thân phong, bọn hắn còn chưa có tư cách ra lệnh cho ta làm việc!

Lữ Nhất Nguyệt thấy bộ dáng tràn đầy tin tưởng của Tiểu Báo Tử, không khỏi có chút thay hấn lo lắng, tuy rằng vừa rồi Tiểu Báo Tử cũng không có cho hấn mặt mũi, bất quá Tiểu Báo Tử dù sao cũng là ngoại môn trưởng lão của Ô gia, hiện giờ lại xem như là một nhân vật có thực quyền, nắm giữ không ít tài nguyên, nếu như hấn thật sự trở mặt với Thiên Long Đạo và những thế gia kia, đối với Ô gia mà nói, cũng không phải là chuyện gì tốt, thực tế thực lực của Tiểu Báo Tử cường hoành, đặt ở một thế lực có tầng cấp như Ô gia chính là uy hiếp hàng đầu, những thứ khác không nói, chỉ bằng Tiểu Báo Tử một người, liền có thể mang Đại Tấn chấn trụ Tam đại tinh luyện kim loại thế gia khác, cái này đối với Ô gia mà nói, chính là ích lợi thật lớn a!

Thế nhưng nếu như Thiên Long Đạo muốn đối phó với Tiểu Báo Tử thì Ô gia liền rất có thể mất đi một lực lượng uy hiếp cự đại, nghĩ tới đây, hấn không khỏi mở miệng nhắc nhở:

- Chu trưởng lão, người có lẽ còn không biết a, Vương tọa nghe nói tổn thương quá nặng, đã sớm đóng cửa không ra, còn có lời đồn là dù có tốt lại thì một thân tu vị, chỉ sợ cũng phế đi!

Người trong võ lâm coi trọng nhất là thực lực, một khi đã mất đi lực lượng, coi như là người trước phong quang thế nào, cũng là công dã tràng. Vương Xà này là “Nhị xích long đạo nhị đại tòa”, là cửu phẩm cường giả. Bất quá nếu như bị phế đi thì coi như là Thiên Long Đạo nhớ đến tình xưa nuôi hấn, chỉ sợ khoảng thời gian tương lai cũng trôi qua không tốt lành gì.

Tiểu Báo Tử nghe xong, vốn sững sờ, sau đó liền nở nụ cười

- Thật sao? Đây quả thật là một việc lạ rồi. Ta muốn hỏi là hấn lúc nào thì chết!

- Cái này

Lữ Nhất Nguyệt không thể tưởng được Tiểu Báo Tử vậy mà lại nói ra một câu như vậy, lập tức không biết nói gì cho phải.

- Tốt rồi, Đại trưởng lão. Cứ như vậy mà làm a, ác khách như vậy ta sẽ không lưu lại đâu. Người không mang đi, chẳng lẽ muốn để hấn chết ở trên thảo nguyên hay sao? !

- Ai, mà thôi mà thôi, người nói như thế nào ta liền làm như thế, các người những người tuổi trẻ này ah, làm việc cũng quá xúc động rồi.

Lữ Nhất Nguyệt hít một tiếng, ôm lấy Lâm Hiếu Thanh trên mặt đất, khiêng trên vai, cũng không mời Ô Ngọc Long, sai bước rồi đi.

Ô Ngọc Long kia thấy tình hình như vậy, giữ im lặng đi theo, lại không dám liếc nhìn Tiểu Báo Tử, chỉ là ánh mắt nhìn về phía bóng lưng Lữ Nhất Nguyệt cũng nhiều thêm một tia oán độc.

Tiểu Báo Tử thu hết thảy mọi chuyện vào trong mắt, cũng không nói ra, chỉ cười cười.

Đợi cho hai người đi xa, Tiểu Báo Tử lại đuổi bọn người Giang Hiếu đi.

Sau khi đợi tất cả mọi người rời khỏi Tiểu Báo Tử phát ống tay áo, một tầng sương mù nhàn nhạt, mắt thường không cách nào nhìn thấy lập tức bao phủ tiểu viện hấn lại.

Lưỡng Nghi Vi Trần Trận!

Tuy rằng Tiểu Báo Tử còn không cách nào hiểu thấu đáo tuyệt thế trận pháp, bất quá, sau khi nghiên cứu một phen, bày ra một cái ảo trận bao phủ tiểu viện của mình lại vẫn rất dễ dàng.

Tiểu Báo Tử sau khi bày ra trận pháp liền hơi quay người lại, nhìn qua căn phòng một đồng bừa bọn đồ nát thê lương, cười nói.

- Vương đại tòa, mọi người đi rồi, cũng đừng ẩn dấu nữa, xuất hiện đi!

- Thú vị, tiểu tử ngươi sao lại phát hiện ra ta?

Thanh âm hơi khàn truyền ra từ sau một bức tường đồ nát, sau đó, thân hình Vương Xà vọt ra, thân sắc trên mặt có chút tò mò

- Ta thế nhưng đã dùng Thiên Xà Liễm Tức Thuật a.

- Ngài dùng Thiên Xà Liễm Tứ Thuật, bắt quá, chỗ đứng của ngài không đúng, có bóng hắt ra!

Tiểu Báo Tử chỉ chỉ một góc khuất của bức tường đổ nói

- Không cẩn thận như vậy, không giống với tác phong của người a!

- Ha ha, coi như là cái bóng của ta bị chiếu đi ra, sao người có thể xác định được đó là ta!

- Cái này càng đơn giản hơn, ngoại trừ Vương đại tòa biết được Thiên Xà Liễm Tứ Thuật ra, còn có ai có bốn sự lên vào đây mà ta không hề phát giác được chứ?

- Người cũng quá tự tin đấy, cao nhân trên đời quá nhiều, người có thể không kinh động người cũng lên vào được quá nhiều mà.

- Có lẽ vậy, bắt quá ta biết chỉ có mỗi mình ngài, cho nên mới thử xem.

Tiểu Báo Tử cười nói:

- Tòa đại nhân chạy đến Tây Bắc khổ hàn chi địa này của ta, không phải là để nói với ta tham gia cái thiên hạ anh hùng đại hội bỏ đi kia đấy chứ? !

- Chính là vì chuyện này, bắt quá không phải khuyên người đi, mà là chuẩn bị đánh người một trận, cho người không tham gia được!

Vương Xà cười nói:

- Chỉ là không nghĩ đến, tính tình của tiểu tử người lại dữ dằn như vậy, không chút để Thiên Long Đạo ta vào mắt a, cái này, ta thật sự đã có lý do để đánh người rồi!

- Người có đánh lý do đánh ta, nhưng ta lại không có tâm tư động thủ, chỉ là đối với chuyện này của thật có chút tò mò, đầu óc của Vương Trần Lâm Dương tứ đại thế gia kia, còn Thiên Long Đạo các người nữa, đều bị vô nước rồi sao, tới tìm ta gây phiền toái? !

- Không phải là đầu bọn hấn vô nước, mà là sự tình này thật quá mức nghiêm trọng, xúc động thần kinh của một ít người, cho nên mới có chuyện như vậy.

Vương Xà cười khổ nói:

- Ta tuy rằng là một trong tam đại tòa của Thiên Long Đạo, bắt quá đang bị thương, gần đây cũng không thể nào quản chuyện của Thiên Long Đạo được, thứ hai cái đại gia nghiệp Thiên Long Đạo này, các loại thế lực trong đó rắc rối khó gỡ, Tòa này của ta quyền lực nghe có vẻ khá lớn, nhưng là cũng có rất nhiều lúc quản không được người ah!

- Ví dụ như Lâm trưởng lão này! ?.

- Lâm Hiếu Thanh xuất thân Lâm gia, ở trong Thiên Long Đạo hơi có chút thế lực, gần đây không hợp với ta, ta đương nhiên không quản được hấn!

- Vậy còn đồ đệ kia của người thì sao? Sao lại cùng hấn đến đây? !

- Đồ đệ này của ta, chính là cá nhân tính a!

Nhắc đến Ô Ngọc Long, trên mặt Vương Xà hiện lên một tia không vui, có vẻ cười cười, chuyển đề tài.

- Nói đến người, trước kia cũng là một nhân vật cẩn thận, hôm nay sao lại hào khí như vậy, một quyền đánh cho Lâm Hiếu Thanh phun đầy máu tươi, người đến tột cùng có gì để cậy vào? Chẳng lẽ người lại cho rằng chuyện này ta có thể giúp được người sao? !

- Người không giúp được ta sao? !

- Nếu như người không đánh Lâm Hiếu Thanh bị thương, lại bị ta đánh cho trọng thương, chuyện này cũng trôi qua, nhưng bây giờ người lại đả thương Lâm Hiếu Thanh, cho dù thế nào cũng đã sâu sắc làm mất mặt mũi Thiên Long Đạo, lão đầu tử sẽ không chịu để yên đâu, nói không chừng, người còn sẽ liên lụy đến ta cũng nên.

- Không nghiêm trọng như vậy chứ?

- Không nghiêm trọng như vậy, lão đầu tử mặc dù làm người không tệ, nhưng gần đây lại đặt lợi ích của Thiên Long Đạo lên hàng đầu, người đánh trưởng lão của Thiên Long Đạo bị trọng thương, hẳn dù thế nào cũng gây khó dễ cho xem.

- Vậy cũng không thể!

Tiểu Báo Tử cười nói

- Người là Tọa của Thiên Long Đạo, ngoại trừ Thanh Ngọc Càn Nguyên Công ra, có lẽ cũng tu luyện công pháp khác a? !

- Ta chủ tu Thanh Ngọc Càn Nguyên Công, không tu luyện công pháp khác, người hỏi việc này làm gì?

Lời này của Tiểu Báo Tử hỏi đột ngột, còn có chút phạm huý, cho nên Vương Xà sững sờ một chút, có chút khó hiểu nhìn Tiểu Báo Tử.

- Cửu Thiên Nguyên Dương đại pháp, người cho dù không luyện qua, cũng đã nghe nói qua chứ? !

- Cửu Thiên Nguyên Dương đại pháp? !

Wương Xà ánh mắt phát lạnh, tiểu tử, đây là tuyệt thế công pháp mà chỉ trường giáo Thiên Long Đạo ta mới có thể tu luyện, người khác đừng nói là luyện, cho dù nghe cũng chưa từng nghe qua, người làm sao mà biết được? !

- Ta chẳng những biết rõ Cửu Thiên Nguyên Dương đại pháp, ta còn biết Cửu Thiên Nguyên Dương đại pháp tổng cương của Thiên Long Đạo các người đã bị mất nữa.

Wương Xà giật giật khóe miệng, trong ánh mắt nhìn về phía Tiểu Báo Tử bắn ra tia sáng cổ quái mà yêu dị.

- Người ngàn vạn không nên nói cho ta, Cửu Thiên Nguyên Dương đại pháp tổng cương này đang ở trong tay người đấy nhé!

- Không hổ là Tọa của Thiên Long Đạo, phần khôn khéo nhiệt tình này so với người bình thường mạnh hơn nhiều, không sai, Cửu Thiên Nguyên Dương đại pháp tổng cương chính là ở chỗ ta, ta nhận ủy thác của người, muốn đưa Cửu Thiên Nguyên Dương đại pháp tổng cương này trở lại Thiên Long Đạo, chỉ là một mục không tìm được cơ hội thôi.

Thị trấn nhỏ dưới Lôi Sơn theo thời gian dần khôi phục lại bình tĩnh.

Giữa sân rộng cuối thị trấn, sau khi trải qua một mảnh bạo động, cũng quay về yên lặng.

Sân nhỏ ở đằng sau đã bị hủy, bất quá ở trước lại không bị ảnh hưởng gì cả.

Tiền viện, tây sảnh

Hai người Tiểu Báo Tử và Vương Xà nhàn nhã ngồi, thấp giọng nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng lại có tiếng cười truyền ra, khiến Giang Hiểu ở phòng chờ có chút ngứa ngáy khó chịu.

Vấn đề chuyển biến cũng quá nhanh, trưởng lão của Thiên Long Đạo chân trước vừa bị Tiểu Báo Tử đánh trọng thương, chân sau Vương Xà này đã đến, nhưng vẫn cùng Tiểu Báo Tử cười cười nói nói, không có chút ý trách tội nào.

Bất quá, cho dù chuyện này khiến bọn hắn cảm thấy khó chịu, nhưng trong lòng cũng thả lỏng một hơi.

Tiểu Báo Tử hiện giờ thanh danh đã có, thực lực đã có, địa vị coi như cũng có một chút, nhưng nếu so sánh với một quái vậy khổng lồ như Thiên Long Đạo vẫn chẳng khác nào kiến so với voi cả, khinh địch đánh trọng thương trưởng lão Thiên Long Đạo như vậy, hiển nhiên đã không định cho Thiên Long Đạo mặt mũi, nếu là thật sự chọc giận Thiên Long Đạo, vậy thì cuộc sống sau này của bọn hắn cũng khó qua rồi.

Hiện giờ tốt rồi, Vương Xà cười nói với Chu Báo, căn bản không thêm để ý đến vị trưởng lão bị hắn đánh trọng thương, xem bộ dáng trò chuyện vui vẻ của hai người, quan hệ nếu so với bằng hữu bình thường thì thân mật hơn rất nhiều, xem ra, Chu Báo và Vương Xà từ thảo nguyên trở về cũng không phải là lời đồn đãi, mà là chân thật. Mà Tiểu Báo Tử sở dĩ nắm chắc như vậy, khẳng định cũng là bởi vì có Vương Xà ở sau lưng.

Vương Xà là một trong tam đại tọa của Thiên Long Đạn, bàn về địa vị, ở trong Thiên Long Đạo cũng coi như là phái có thực quyền, so với trưởng lão như Lâm Hiểu Thanh thì cao hơn một ít. Có hẳn ở sau lưng làm chỗ dựa, vậy thì Tiểu Báo Tử cũng không có chuyện gì nữa rồi, bọn hắn cũng có thể yên tâm.

- Đã như vậy ta liền đi trước, chuyện này, ta sẽ nói rõ với chưong giáo từ đầu tới cuối. Người yên tâm. Sẽ không có người của Thiên Long Đạo tới quấy rầy ngươi nữa đâu, nếu quả thật có tên nào đuôi mù dám tới vậy thì ngươi cũng không cần cho ta mặt mũi, trực tiếp đánh chết đi!

Trong sảnh, Vương Xà đã đứng lên, mặt mày hớn hở nói với Tiểu Báo Tử.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

567. Chương 563: Dương Mưu. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 563: Dương mưu. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Tiểu Báo Tử cũng mặt mũi tràn đầy đang tươi cười

- Vậy thì xin nhờ người rồi!

- Chuyện nhỏ mà thôi, còn có mấy thế gia, ta sẽ nghĩ biện pháp giúp người!

Vương Xà khoát tay nói

- Tốt rồi, ta còn có chuyện, không lưu lại nữa, người cũng không cần tiễn!

Đang khi nói chuyện, hẳn hướng Tiểu Báo Tử phát phát tay. Thân hình cuốn một cái, liền hóa thành một đạo lưu quang thanh sắc bắn thẳng về phía chân trời.

- Giúp ta dạy thật tốt đám chó con kia nhé!

Tiểu Báo Tử hướng về phía đạo lưu quang màu xanh kia kêu lên, đổi lấy chính là một hồi tiếng cười thật dài, xa xa mà đi.

- Đại nhân, sự tình giải quyết xong rồi sao?

Đợi đến khi lưu quang màu xanh hoàn toàn biến mất ở phía chân trời, Giang Hiểu gương mặt lên trông mong mà hỏi.

- Còn không giải quyết hoàn toàn, bất quá cũng không xê xích gì nhiều.

Tiểu Báo Tử nói, quay đầu nói với Chu Sẹo:

- Người không phải muốn tham gia thiên hạ anh hùng đại hội kia sao? Thu thập thoáng một phát, chúng ta cùng đi!

- Đại nhân cũng muốn tham gia?!

- Sao có thể, lão tử đi xem trò vui, thuận tiện cho những vương bát đản kia một chút kinh hỉ!

Tiểu Báo Tử nói:

- Giang Hiểu, người đã rất lâu không quay trở lại Trung Nguyên rồi, chuyện nơi này, cứ tìm nhân thủ đặc lực quản lý là được, cùng quay về đi!

- Tạ đại nhân!

Giang Hiểu nghe xong, mặt liền hiện lên vẻ vui mừng.

Chỉ là trên mặt Vương Thành có vẻ chần chờ nói.

- Đại nhân, xem ra nước của thiên hạ anh hùng đại hội rất sâu, để Chu Sẹo đi, sẽ không có phiền toái gì chứ?

- Có phiền toái gì? !

Tiểu Báo Tử về mặt hồ đồ không thêm để ý.

- Chuyện này ta đã tính toán rồi.

- Vâng.

Trông thấy bộ dáng như đã tính trước của Tiểu Báo Tử, ba người cũng không nói thêm gì, chỉ cúi đầu lên tiếng liền rời đi.

- Ta kháo, thật xui, lão tử không đi tìm người khác gây phiền toái, người khác lại đánh chủ ý lên đầu ta, chơi ta, kháo nãi nãi của người hỗn đản, coi chừng lão tử chơi chết các người!

Tin tức Vương Xà mang đến cho hần cũng không tốt, nhưng cũng không tính là xấu, những thứ khác không nói, cuối cùng là khiến hần hiểu rõ chân tướng mọi chuyện, cùng với, tại sao mình lại không hiểu thấu bị người khác nhìn chằm chằm vào như vậy.

Đến cùng là xảy ra chuyện gì đây.

Tiểu hài này không có mẹ, nói rất dài dòng ah!

Vương triều Đại Tấn không phải là tiêu diệt Bắc Nguyên sao? Uy phóng đại, rất có tư thế lão tử là đệ nhất thiên hạ, hoàng đế gia đầu rồi, cũng đặc chí vừa lòng, biểu hiện ra toàn bộ vương triều Đại Tấn đều màu sắc rực rỡ, danh tiếng nhất thời vô lượng.

Nhưng dưới vẻ phong quang bề ngoài này, lại là sóng ngầm mãnh liệt, khắp nơi tranh đấu lợi ích cũng ngày càng kịch liệt.

Bên ngoài vương triều Đại Tấn có ba cỗ thế lực, thế lực của triều đình, thế lực của thế gia, vốn ba đại môn phái thì Minh Nghĩa Kinh Viện thiên vị triều đình, Thiên Long Đạo cầu kết làm bầy với thế giá, Bái Hỏa Huyền Giáo lại hứng thú với tạo phản. hiện giờ tạo nên thế chân vạc, bất kể thế nói thế nào, cái này vương triều Đại Tấn cũng coi như ổn định.

Nếu không thì nói thế nào đây? Ở đâu có người ở đó có giang hồ, nơi có giang hồ thì có tranh đấu!

Trong ba thế lực này, cũng có tranh đấu, chia làm rất nhiều tập đoàn lợi ích, đây cũng là tránh không khỏi, không chỉ nói tập đoàn lợi ích khổng lồ như vậy, cho dù là gia sản bình thường, trong nhà chỉ cần có mấy con trai cũng vì chuyện này mà âm thầm tranh đấu, huống chi những thế lực lớn nhất nhì thiên hạ hiện giờ chứ?

Trong triều đình, ngoại trừ lợi ích của hoàng gia, lợi ích của tất cả thế lực khác ra, còn có một cái khác đó là lợi ích quần thể, tập đoàn quan liêu!

Loại chuyện này đặt ở thời Trung Cổ, chính là quân quyền và tranh giành tương quyền trong truyền thuyết, lợi ích hoàng tộc chính là được thừa kế, lợi ích của thế gia cũng có thể thừa kế, nhưng tập đoàn lợi ích quan liêu lại không có không quan quá lớn để thừa kế.

Hệ thống quan liêu trong triều đình, lại chia làm hai loại, một loại là môn ăm thụ quan thụ tước, những người này phần lớn đều là đệ tử thế gia, tuy rằng địa vị rất cao nhưng cũng không có thực quyền, thực quyền chính thức chính là ở trên người những người đọc sách thông qua khoa cử chính thức để nhập quan trường, chính thức thống trị thiên hạ chính là những người này mà không phải là những quần là áo lượt môn ăm thụ quan kia. Tuy rằng trong những người này cũng có người có tiền độ, nhưng dù sao cũng không nhiều lắm, thế gia ở địa phương càng có sức hấp dẫn hơn. Thậm chí quan viên địa phương cũng phải kiêng kị vài phần, nhưng thế gia hoành hành cũng chỉ có thể trên một mẫu ba phần của mình, chính thức quần

lý vô số dân chúng thiên hạ, thu thuế, quản tiền, chế binh, tiêu diệt, thiết lập, lý chính đều ở trong tay các cấp quan lại do triều đình bổ nhiệm. Địa bàn của Đại Tấn vương triều lớn như vậy, nhỏ đến huyện hương, lớn đến châu quận, quyền lực lớn nhất, không chỗ nào mà không phải bị những quan viên địa phương kia nắm giữ, có thể nói, tập đoàn quan liêu mới là người nắm quyền hành chính thức.

Người quyền lực càng lớn, nghĩ cách lại càng nhiều, quyền lực càng lớn, lại càng không muốn ủy quyền, nhưng hết lần này tới lần khác, quyền lực này trên lý luận đều là hoàng đế giao cho người, hắn muốn thì có thể thu hồi, bởi vậy, mâu thuẫn liên sinh ra.

Mà sự thật, cũng không thể hoàn toàn theo lý luận mà làm được, mượn Trần Dật để nói, làm quan mấy chục năm, môn sinh trải khắp thiên hạ, người từng chịu ơn của hắn có rất nhiều, có thể nói chính lệnh của Thiên hạ trong hai mươi năm nay có một nửa đều từ bút tích của hắn, mạch suy nghĩ của Lý Chính cũng theo trong đầu hắn mà nghĩ ra được. Bỗng nhiên lại đổi người khác, có thể phục chúng hay không còn chưa nói, nhưng mạch suy nghĩ lại không giống hắn, từ đó chính lệnh của triều đình cũng trở nên rối loạn.

Bởi vậy, cho dù là Hoàng đế đối với hắn cũng có chỗ cổ kị.

Nhưng là hiện giờ, cơ hội tới!

Bắc Nguyên bị diệt khiến vương triều Đại Tấn uy danh đại chấn, cũng làm cho uy vọng của hoàng đế vương triều Đại Tấn lên một đỉnh cao mới, đồng thời, bởi vì vấn đề phân đất phong hầu lãnh địa Bắc Nguyên nên khiến cho triều cục đại biến, hiện giờ đúng là thời cơ tốt nhất để phế tương.

Cho nên, hiện giờ triều cục có chút quỷ dị, hơn nữa Ninh Vương và những hoàng tử đã trưởng thành kia lại rục rịch, toàn bộ triều cục biến hóa thất thường, khiến người khác không biết đầu mà lần.

Chuyện của triều đình nhiều, vậy thì thế gia và đại phái thì làm sao?

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

568. Chương 563: Dương Mưu. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 563: Dương mưu. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Tiểu Báo Tử cũng mặt mũi tràn đầy đang tươi cười

- Vậy thì xin nhờ người rồi!

- Chuyện nhỏ mà thôi, còn có mấy thế gia, ta sẽ nghĩ biện pháp giúp người!

Vương Xà khoát tay nói

- Tốt rồi, ta còn có chuyện, không lưu lại nữa, người cũng không cần tiễn!

Đang khi nói chuyện, hắc hươu Tiểu Báo Tử phát phát tay. Thân hình cuốn một cái, liền hóa thành một đạo lưu quang thanh sắc bắn thẳng về phía chân trời.

- Giúp ta dạy thật tốt đám chó con kia nhé!

Tiểu Báo Tử hướng về phía đạo lưu quang màu xanh kia kêu lên, đôi mắt chính là một hồi tiếng cười thật dài, xa xa mà đi.

- Đại nhân, sự tình giải quyết xong rồi sao?

Đợi đến khi lưu quang màu xanh hoàn toàn biến mất ở phía chân trời, Giang Hiểu giương mắt lên trông mong mà hỏi.

- Còn không giải quyết hoàn toàn, bất quá cũng không xê xích gì nhiều.

Tiểu Báo Tử nói, quay đầu nói với Chu Sẹo:

- Người không phải muốn tham gia thiên hạ anh hùng đại hội kia sao? Thu thập thoáng một phát, chúng ta cùng đi!

- Đại nhân cũng muốn tham gia?!

- Sao có thể, lão tử đi xem trò vui, thuận tiện cho những vương bát đản kia một chút kinh hỉ!

Tiểu Báo Tử nói:

- Giang Hiểu, người đã rất lâu không quay trở lại Trung Nguyên rồi, chuyện nơi này, cứ tìm nhân thủ đắc lực quản lý là được, cùng quay về đi!

- Tạ đại nhân!

Giang Hiểu nghe xong, mặt liền hiện lên vẻ vui mừng.

Chỉ là trên mặt Vương Thành có vẻ chần chờ nói.

- Đại nhân, xem ra nước của thiên hạ anh hùng đại hội rất sâu, để Chu Sẹo đi, sẽ không có phiền toái gì chứ?

- Có phiền toái gì? !

Tiểu Báo Tử vẻ mặt hồ đồ không thêm để ý.

- Chuyện này ta đã tính toán rồi.

- Vâng.

Trông thấy bộ dáng như đã tính trước của Tiểu Báo Tử, ba người cũng không nói thêm gì, chỉ cúi đầu lên tiếng liền rời đi.

- Ta kháo, thật xui, lão tử không đi tìm người khác gây phiền toái, người khác lại đánh chủ ý lên đầu ta, chơi ta, kháo nãi nãi của người hỗn đản, coi chừng lão tử chơi chết các người!

Tin tức Vương Xà mang đến cho hắn cũng không tốt, nhưng cũng không tính là xấu, những thứ khác không nói, cuối cùng là khiến hắn hiểu rõ chân tướng mọi chuyện, cùng với, tại sao mình lại không hiểu thấu bị người khác nhìn chằm chằm vào như vậy.

Đến cùng là xảy ra chuyện gì đây.

Tiểu hài này không có mẹ, nói rất dài dòng ah!

Vương triều Đại Tấn không phải là tiêu diệt Bắc Nguyên sao? Uy phóng đại, rất có tư thế lão tử là đệ nhất thiên hạ, hoàng đế gia đâu rồi, cũng đắc chí vừa lòng, biểu hiện ra toàn bộ vương triều Đại Tấn đều màu sắc rực rỡ, danh tiếng nhất thời vô lượng.

Nhưng dưới vẻ phong quang bề ngoài này, lại là sóng ngầm mãnh liệt, khắp nơi tranh đấu lợi ích cũng ngày càng kịch liệt.

Bên ngoài vương triều Đại Tấn có ba cỗ thế lực, thế lực của triều đình, thế lực của thế gia, vốn ba đại môn phái thì Minh Nghĩa Kinh Viện thiên vị triều đình, Thiên Long Đạo cấu kết làm bậy với thế giá, Bái Hỏa Huyền Giáo lại hứng thú với tạo phản. hiện giờ tạo nên thế chân vạc, bất kể thế nào, cái này vương triều Đại Tấn cũng coi như ổn định.

Nếu không thì nói thế nào đây? Ở đâu có người ở đó có giang hồ, nơi có giang hồ thì có tranh đấu!

Trong ba thế lực này, cũng có tranh đấu, chia làm rất nhiều tập đoàn lợi ích, đây cũng là tránh không khỏi, không chỉ nói tập đoàn lợi ích khổng lồ như vậy, cho dù là gia sản bình thường, trong nhà chỉ cần có mấy

con trai cũng vì chuyện này mà âm thầm tranh đấu, hướng chi những thế lực lớn nhất nhì thiên hạ hiện giờ chứ?

Trong triều đình, ngoại trừ lợi ích của hoàng gia, lợi ích của tất cả thế lực khác ra, còn có một cái khác đó là lợi ích quần thể, tập đoàn quan liêu!

Loại chuyện này đặt ở thời Trung Cổ, chính là quân quyền và tranh giành tương quyền trong truyền thuyết, lợi ích hoàng tộc chính là được thừa kế, lợi ích của thế gia cũng có thể thừa kế, nhưng tập đoàn lợi ích quan liêu lại không có không quan quá lớn để thừa kế.

Hệ thống quan liêu trong triều đình, lại chia làm hai loại, một loại là mông ăm thụ quan thụ tước, những người này phần lớn đều là đệ tử thế gia, tuy rằng địa vị rất cao nhưng cũng không có thực quyền, thực quyền chính thức chính là ở trên người những người đọc sách thông qua khoa cử chính thức để nhập quan trường, chính thức thống trị thiên hạ chính là những người này mà không phải là những quần là áo lượt mông ăm thụ quan kia. Tuy rằng trong những người này cũng có người có tiền độ, nhưng dù sao cũng không nhiều lắm, thế gia ở địa phương càng có sức hấp dẫn hơn. Thậm chí quan viên địa phương cũng phải kiêng kị vài phần, nhưng thế gia hoành hành cũng chỉ có thể trên một mẫu ba phần của mình, chính thức quản lý vô số dân chúng thiên hạ, thu thuế, quản tiền, chế binh, tiêu diệt, thiết tạp, lý chính đều ở trong tay các cấp quan lại do triều đình bổ nhiệm. Địa bàn của Đại Tấn vương triều lớn như vậy, nhỏ đến huyện hương, lớn đến châu quận, quyền lực lớn nhất, không chỗ nào mà không phải bị những quan viên địa phương kia nắm giữ, có thể nói, tập đoàn quan liêu mới là người nắm quyền hành chính thức.

Người quyền lực càng lớn, nghĩ cách lại càng nhiều, quyền lực càng lớn, lại càng không muốn ủy quyền, nhưng hết lần này tới lần khác, quyền lực này trên lý luận đều là hoàng đế giao cho người, hần muốn thì có thể thu hồi, bởi vậy, mâu thuẫn liên sinh ra.

Mà sự thật, cũng không thể hoàn toàn theo lý luận mà làm được, mượn Trần Dật để nói, làm quan mấy chục năm, môn sinh trải khắp thiên hạ, người từng chịu ơn của hần có rất nhiều, có thể nói chính lệnh của Thiên hạ trong hai mươi năm nay có một nửa đều từ bút tích của hần, mạch suy nghĩ của Lý Chính cũng theo trong đầu hần mà nghĩ ra được. Bỗng nhiên lại đổi người khác, có thể phục chúng hay không còn chưa nói, nhưng mạch suy nghĩ lại không giống hần, từ đó chính lệnh của triều đình cũng trở nên rối loạn.

Bởi vậy, cho dù là Hoàng đế đối với hần cũng có chỗ cổ kị.

Nhưng là hiện giờ, cơ hội tới!

Bắc Nguyên bị diệt khiến vương triều Đại Tấn uy danh đại chấn, cũng làm cho uy vọng của hoàng đế vương triều Đại Tấn lên một đỉnh cao mới, đồng thời, bởi vì vấn đề phân đất phong hầu lãnh địa Bắc Nguyên nên khiến cho triều cục đại biến, hiện giờ đúng là thời cơ tốt nhất để phế tương.

Cho nên, hiện giờ triều cục có chút quỷ dị, hơn nữa Ninh Vương và những hoàng tử đã trưởng thành kia lại rục rịch, toàn bộ triều cục biến hóa thất thường, khiến người khác không biết đầu mà lần.

Chuyện của triều đình nhiều, vậy thì thế gia và đại phái thì làm sao?

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

569. Chương 564 565: Dương Mưu. (2 3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 564 565: Dương mưu. (2 3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Cũng giống như vậy, mượn Thiên Long Đạo để nói đi. Bên trong Thiên Long Đạo cũng chia ra vài cổ thể lực, một cổ là đệ tử đích truyền như Vương Xà, Niệm Vô Song, một cổ là thể lực thể gia trong Thiên Long Đạo, Thiên Long Đạo cùng tất cả đại thể gia luôn thông đồng với nhau, thường xuyên thu những đệ tử của thể gia làm đệ tử, Lâm Hiếu Thanh là đệ tử của Lâm gia, mà Ô Ngọc Long, lại nói tiếp, cũng coi như là đệ tử của một tiểu thể gia. Những cái này là ràng buộc lớn nhất giữa Thiên Long Đạo và thể gia, đại biểu không chỉ có lợi ích của Thiên Long Đạo, đôi khi còn đại biểu cho lợi ích của chính gia tộc mình. Bởi vậy gần đây cùng đệ tử đích truyền của Thiên Long Đạo có chút ngăn cách. Một cổ khác chính là những tồn tại gia tộc cổ xưa trong Thiên Long Đạo, tổ tiên những gia tộc này đều là khai sáng giả của Thiên Long Đạo, vẫn một mực truyền xuống dưới, ẩn chứa thực lực cường đại, nói thí dụ như Lô gia, cổ lực lượng này tuy hiện giờ không phải là phái thực quyền của Thiên Long Đạo, nhưng ý chí của bọn hắn lại khiến hai cổ lực lượng khác phải cân nhắc.

Chính vì khắp nơi đều trong một thời đại như vậy, vì lợi ích từng người mà bác dịch, cho nên, cho nên cái bồn nước thiên hạ này đã sớm vẫn đục không chịu nổi rồi.

Thiên hạ anh hùng đại hội, chính là vì cân đối lợi ích khắp nơi mà lập ra.

Thuần Dương pháp khí tuy rằng là thiên hạ kỳ trân, nhưng cũng chỉ là một cái cớ mà thôi.

Vật như vậy ai cũng mơ tưởng, nhưng lại ở trong tay hoàng thất, ai cũng không dám đoạt a, không nghĩ tới, hoàng thất vậy mà cầm vật này ra làm phần thưởng cho thiên hạ anh hùng đại hội, đến tột cùng là có tâm tư gì, ai cũng không đoán được.

Bất quá thể lực khắp nơi đều có kẻ đa mưu của mình, tất cả đều có suy đoán, cuối cùng lấy được một kết quả đại khái, chính là hoàng đế muốn mượn Thuần Dương pháp khí để đuổi lượng các thể gia.

Thuần Dương pháp khí, đây là một hấp dẫn không ai có thể cự tuyệt được.

Phải biết rằng, cho dù lấy hoàng thất Yến gia của Đại Tấn, đại biểu toàn bộ vương triều Đại Tấn, cũng chỉ có một kiện Thuần Dương pháp khí dùng để trấn áp số mệnh mà thôi, những thể gia ngàn năm, cao môn đại phiệt kia, cũng chỉ có mấy nhà hiển hách nhất mới có khả năng có được Thuần Dương pháp khí, số lượng tuyệt không quá năm kiện.

Hiện giờ Đại Tấn hoàng thất vậy mà cam lòng xuất ra một kiện ra, chỉ sợ, ngoại trừ đuổi lượng tất cả thực lực của thể gia ra, còn có tâm tư khiến các cường giả tự giết lẫn nhau, kết xuống tâm tư nữa.

Đây là dương mưu!

Cho dù tất cả thể gia đều rõ việc này, nhưng dưới sự hấp dẫn của Thuần Dương pháp khí, vẫn không thể không ra tay.

Tấn để có tính toán của hắn, thể lực khắp nơi tự nhiên sẽ không dựa theo sáo lộ của hắn để đi, tất cả đều có kỳ chiêu, giống như là trong một phương thể lực Thiên Long Đạo vậy, bọn hắn muốn mượn lực lượng người khác thu vào tâm mắt của mình, nên đánh chủ ý lên người Tiểu Báo Tử.

Tiểu Báo Tử đi ra từ Ô gia, mà Ô gia lại là thể lực phụ thuộc Thiên Long Đạo, cho nên, do Tiểu Báo Tử đại biểu Thiên Long Đạo xuất chiến cũng không có chút vấn đề nào, bản thân Tiểu Báo Tử đã có thanh danh bên ngoài, để hắn xuất chiến, cũng sẽ không bạo lộ lượng lực ẩn giấu của Thiên Long Đạo thậm chí mấy thể gia kia, hơn nữa thực lực của hắn, chỉ cần đến lúc đó mấy nhà liên hợp, cho hắn thêm chút bảo hiểm thì việc cướp lấy kiện Thuần Dương pháp khí hắn cũng không phải chuyện khó khăn gì.

Nhưng không ngờ Tiểu Báo Tử căn bản lại không để mình bị điều khiển như vậy.

- Trách không được Giang Hiếu lại nói với ta phương pháp của đệ tử thể gia khiến người khác khó có thể chịu được, ta trước kia còn có chút không tin, bây giờ nhìn sự diễn xuất của Lâm Hiếu Thanh và Ô Ngọc Long này, ngược lại không phải giả dối.

Lâm Hiếu Thanh xuất thân thể gia, bản thân lại thiên tư thông minh, dẫn thân vào Thiên Long Phái, tu đến bát phẩm chi cảnh. Vô luận là trong Thiên Long Phái, hay là ở Lâm gia, đều có địa vị cực cao, từ trước đến nay đã quen ăn ngon mặc đẹp, trong mắt hắn, Tiểu Báo Tử chẳng qua chỉ là một người trẻ tuổi xuất thân nghèo hèn, vận khí hơi tốt một chút thôi, mặc dù có thực lực cường đại, nhưng trong mắt thể gia đại

phái bọn hần, bất quá cũng chỉ một người, là một con sâu cái kiến có thể tùy ý sai sử mà thôi. Hơn nữa Tiểu Báo Tử cũng không phải một thân một mình, phía sau hần còn có một gia tộc nho nhỏ, còn có một phần sản nghiệp.

An viễn đạo tuy rằng không nhỏ, nhưng trong mắt người như Lâm Hiếu Thanh, chẳng qua chỉ là một chút sinh ý thôi, muốn hủy, cần bản là không cần chính mình động thủ, chỉ cần một ánh mắt, một lời ong tiếng ve, liền có thể thu thập sạch sẽ. Chỉ tiếc, những lời uy hiếp này hần còn chưa kịp nói ra đã bị Tiểu Báo Tử đánh trở về, cũng là hần may mắn, nếu quả thật ở trước mặt Tiểu Báo Tử nói ra lời nói này, có thể còn sống trở về hay không còn là vấn đề. Tính tình này của Tiểu Báo Tử, đôi khi ôn hòa nhưng có khi cũng không như vậy.

- Thù này ta nhất định phải báo, nhất định phải báo!

Ngồi trên lưng ngựa, Ô Ngọc Long ôm lấy khuôn mặt xạm húp của mình, tức giận mắng.

- Một tiểu tử xuất thân thôn dã, cũng dám đối xử với ta như thế, nếu là trước kia, hần chỉ là một nô tài của Ô gia ta thôi, là ai cho hần lá gan lớn như vậy, lại dám đánh ta, quá làm càn, thật sự tại quá làm càn!

Cơ bắp trên mặt Lữ Nhất Nguyệt mãnh liệt co rút hai cái, nhưng rất nhanh liền bình tĩnh lại.

Hai chữ “Nô tài” đã hung hăng kích thích hần một phen.

- Không thể tưởng được ta ở Ô gia bán mạng cả đời, ở trong mắt Ô thị ta chẳng qua cũng chỉ là một nô tài thôi.

Trong lòng hần tự giễu lấy, thần thái trên mặt càng thoái mái.

Phải biết rằng, vào hơn một nghìn năm trước, Ô gia cũng tốt, Vương gia cũng thế, căn bản cũng không có Trưởng lão. Nói như vậy, những đệ tử khác họ như Lữ Nhất Nguyệt, Chu Báo, địa vị trong nhà cũng giống như là nô bộc vậy, vô luận thực lực của người mạnh bao nhiêu, vì gia tộc làm bao nhiêu công hiến, người thủy chung vẫn là nô bộc của thế gia, gia tộc muốn người sống người liền sống, muốn người chết người sẽ chết, hơn nữa người cũng không có khả năng học được võ công cao thâm gì, đạt được bao nhiêu đích truyền. Bất quá, trong đó luôn luôn có một ít thể hệ thiên tư thông minh, lúc thế gia tuyển nô bộc cũng sẽ không tận tuyển người ngu đần, bởi vậy, những nô bộc này hoặc chính mình học trộm, hoặc là có chút kỳ ngộ, thu được lợi ích, thực lực bạo tăng, không muốn nấp dưới bóng của thế gia nữa, hoặc là nói, không muốn khuất thân là nô, mâu thuẫn liền sinh ra.

Lúc mới bắt đầu, tất cả đại thế gia áp dụng chính là biện pháp chèn ép dã man nhất, trong nô bộc cũng ngày càng đề phòng lẫn nhau, về sau phát hiện ra biện pháp lúc đầu tuy có chút hiệu quả, nhưng lại cũng không trừng trị tận gốc, trong một ít tiểu thế gia nếu như quá mức nắm móc, trùng hợp thu được một tuyệt thế thiên tài với tư cách nô bộc, lại chèn ép với nô bộc này sẽ tạo thành lực bản ngược cực lớn, trong mấy ngàn năm có vô số tiểu thế gia đều nguyên nhân như vậy mà tan thành mây khói, dù sao nội tình trong tiểu thế gia cũng không so được với thế gia ngàn năm. Cho dù là thế gia ngàn năm, vạn nhất nhân phẩm không tốt, dụng phải thiên tài như vậy, cũng sẽ nguyên khí đại thương, cho nên, về sau, trải qua một loạt giáo huấn thâm đau đớn, đại thế gia cũng tốt, thế gia loại nhỏ cũng được, quản chế đối với đệ tử khác họ cũng đã thông thoáng hơn, đối với một ít đệ tử đặc biệt xuất sắc cũng có vài phần kính trọng, không như với nô bộc nữa, thời gian dần trôi qua, trong những thế gia này dần xuất hiện chế độ trưởng lão khác họ.

Những trưởng lão khác họ này tuy rằng không cách nào kế thừa vị trí gia chủ, nhưng trong gia tộc lại có địa vị cực cao, đồng thời cũng có được thực lực cường đại, làm như vậy chỗ tốt rất nhanh liền hiện ra. Thứ nhất, lung lạc những đệ tử khác họ cường đại này, mâu thuẫn trong gia tộc sẽ giảm giảm rất nhiều, hơn nữa thực lực cũng sẽ được tăng cường rất nhiều, thứ hai những đệ tử khác họ này có gia tộc ở sau lưng ủng hộ, coi như là đã có chỗ dựa, con đường tương lai cũng rộng rãi hơn rất nhiều, cho nên nói, chế độ trưởng lão khác họ của thế gia là một hành động cả hai đều có lợi nên rất nhanh liền lưu hành ra ngoài.

Chỉ là, thế gia dù sao cũng là thế gia, bọn hần tuy rằng cho những trưởng lão khác họ này địa vị tương ứng với thực lực, nhưng trong nội tâm một ít đệ tử bốn gia, vẫn nhìn thấp một đầu với những người này, chỉ là loại ý nghĩ này đã bị ẩn dấu thật sâu, chỉ khi nào ngẫu nhiên mới tiết lộ ra một hai thôi, giống như Ô Ngọc Long hiện giờ vậy.

Bị Tiểu Báo Tử một tát đánh đến choáng váng đầu óc, cái gì cũng dám nói ra ngoài, lại quên mất vị Lữ Nhất Nguyệt bên cạnh này, cũng là trưởng lão khác họ của Ô gia, hơn nữa ở Ô gia còn là nhân vật có tu vị gần với Tiểu Báo Tử nữa.

Chỉ tên này đã thành tinh, dị sắc trên mặt lóe lên rồi biến mất, rất nhanh liền đổi thành bộ dáng một trưởng lão hiền lành nói:

- Ngọc Long ah, giờ không giống ngày xưa nữa rồi, ngươi cũng thấy đấy, ngay cả Lâm trưởng lão của Thiên Long Đạo cũng không phải là đối thủ của hần, lấy thực lực của hần hiện giờ, chỉ bằng lực lượng một người liền có thể giết cả Ô gia ta, ăn nói cẩn thận, ăn nói cẩn thận a!

- Sợ cái gì, có gì phải sợ. Thực lực mạnh rất giỏi sao? Thực lực của hần dù cường thịnh trở lại có sánh được với Thiên Long Đạo không? Ta xem hần là ăn hết tim gấu gan báo, lại dám đánh Lâm trưởng lão thành cái dạng này, ngươi cứ chờ mà xem, Thiên Long Đạo chúng ta tuyệt sẽ không để yên cho hần đâu, cứ để hần đắc ý vài ngày, đợi đến lúc ta trở lại Thiên Long Đạo thì...

- Ngươi trở lại Thiên Long Đạo thì thế nào?

Một thanh âm tinh tế hơi khàn khàn đột nhiên xuất hiện bên tai hai người, hai người đều chấn động.

- Người nào? !

Lữ Nhất Nguyệt quát lớn một tiếng, khoát tay, quét một quyền về nơi phát ra thanh âm, không ngờ, một quyền này lại quét vào hư không.

Đồng thời sau khi quét xong một quyền, hần lại nghe được một thanh âm hơi kinh hoàng.

- Sư, sư phụ? !

- Ngươi còn nhớ rõ ta là sư phụ của ngươi a!

Trong thanh âm vẻ bất mãn ngày càng nặng.

- Đệ, đệ tử không dám!

Trên mặt Ô Ngọc Long không còn một tia huyết sắc, từ trên lưng ngựa ngã lăn xuống, gắt gao nằm rạp trên mặt đất, thân thể lạnh run, đầu cúi sát xuống mặt đất, không dám ngẩng lên.

- Tốt rồi, đừng giả bộ nữa, ta cũng không làm gì ngươi đâu!

Vương Xà đi đến bên cạnh hần, nhẹ nhàng đá hai chân hần, bay bổng nói:

- Ngươi hiện giờ cũng tìm được chỗ dựa rồi, ta chỉ là một tọa nho nhỏ, cho dù thế nào cũng không làm gì được ngươi, ngươi muốn đi theo sau lưng bọn hần lặn lội thì cứ lặn lội a, bất quá có một điểm ngươi phải nhớ kĩ, đừng có trêu Tiểu Báo Tử nữa, hiểu chưa?

- Vâng, đệ tử minh bạch, đã minh bạch.

- Minh bạch là tốt rồi, ít nhất lúc chết còn có thể làm quỷ minh bạch!

Vương Xà cười ha hả nói.

Thân thể Ô Ngọc Long run rẩy thoáng một phát, không dám nói lời nào, chỉ biết cúi đầu thấp hơn.

Tam Hạ Trang than thủy đã ngày càng hỗn loạn, lực chú ý của người trong thiên hạ đều tụ tập đến đó.

(Than thủy: ghềnh nước)

- Sắp tới đã là thiên hạ anh hùng đại hội, như vậy, ta cũng có thể mượn cơ hội lần này, thoát khỏi tầm mắt của người khác để làm chuyển của mình rồi.

Tiểu Báo Tử lúc này đối với cái gì mà thiên hạ anh hùng đại hội cũng không có gì hứng thú, đối với Thuần Dương pháp khí cũng vậy. Bởi vì hần bây giờ tự mình cũng có thể luyện thành Thuần Dương pháp khí rồi.

Tự luyện chế Thuần Dương pháp khí, chuyện như vậy, nếu để cho người khác biết, khẳng định là khiến giang hồ nhắc lên một phen thiên đại sóng lớn, nhưng bây giờ có phải là không có người biết không?

Tuy rằng Thanh Linh đã từng nói qua, Thuần Dương pháp khí hiện giờ hẳn có thể luyện chế được chẳng qua chỉ là sơ cấp. nhưng đối với Tiểu Báo Tử mà nói cũng đủ rồi, cái này nếu so với mặt mày rạng rỡ trước mặt mọi người, tranh đấu với cường giả của tất cả các đại thế gia, ở trước mắt bao người cướp lấy Thuần Dương pháp khí kia, dương danh thiên hạ, chuyện như vậy, chỉ có đồ ngốc mới đi làm thôi.

- Đại nhân, những thứ cần thiết đều đã chuẩn bị xong, Tùy thời có thể đi!

- Các người đi trước đi, ta sẽ đi sau!

Tiểu Báo Tử nói với Giang Hiểu đến xin chỉ thị.

- Ở đây còn một chút việc vặt chưa xong!

- Ngài không chuẩn bị đi cùng chúng ta sao?

- Ta đi cùng các người, cả đoạn đường các người phải chăng sẽ không được tự nhiên !

Tiểu Báo Tử cười nói:

- Hơn nữa, tốc độ của các người quá chậm!

- Vâng.

Giang Hiểu cúi đầu rời đi, nhưng trong lòng lại thì thầm:

- Chúng ta chậm, lúc đến người không ngồi xe ngựa, không khỏi làm chậm trễ hành trình của chúng ta, chúng ta bây giờ ngay cả xe ngựa cũng đã chuẩn bị xong, người lại không đi cùng chúng ta, chúng ta chẳng phải đã bẽ bộn không công rồi sao.

Nhìn Giang Hiểu xuống dưới, Tiểu Báo Tử cười cười, hẳn hiện giờ quả thật không thể rời đi, bởi vì có chuyện còn chưa xong, Bái Hỏa Huyền Giáo tựa hồ có một Tôn Giả cảm thấy hứng thú với đất phong của hắn, hắn cũng cảm thấy tương đối hứng thú với Tôn Giả này, rất muốn biết vị Tôn Giả kia vì sao lại muốn khối lãnh địa đến chim cũng không thèm ỉa này của hắn, chẳng lẽ ở đây có tài nguyên gì trọng yếu sao?

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

570. Chương 564 565: Dương Mưu. (2 3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 564 565: Dương mưu. (2 3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Cũng giống như vậy, mượn Thiên Long Đạo để nói đi. Bên trong Thiên Long Đạo cũng chia ra vài cổ thế lực, một cổ là đệ tử đích truyền như Vương Xà, Niệm Vô Song, một cổ là thế lực thế gia trong Thiên Long Đạo, Thiên Long Đạo cùng tất cả đại thế gia luôn thông đồng với nhau, thường xuyên thu những đệ tử của thế gia làm đệ tử, Lâm Hiểu Thanh là đệ tử của Lâm gia, mà Ô Ngọc Long, lại nói tiếp, cũng coi như là đệ tử của một tiểu thế gia. Những cái này là ràng buộc lớn nhất giữa Thiên Long Đạo và thế gia, đại biểu không chỉ có lợi ích của Thiên Long Đạo, đôi khi còn đại biểu cho lợi ích của chính gia tộc mình. Bởi vậy gần đây cùng đệ tử đích truyền của Thiên Long Đạo có chút ngăn cách. Một cổ khác chính là những tồn tại gia tộc cổ xưa trong Thiên Long Đạo, tổ tiên những gia tộc này đều là khai sáng giả của Thiên Long Đạo, vẫn một mực truyền xuống dưới, ẩn chứa thực lực cường đại, nói thí dụ như Lôi gia, cổ lực lượng này tuy hiện giờ không phải là phái thực quyền của Thiên Long Đạo, nhưng ý chí của bọn hắn lại khiến hai cổ lực lượng khác phải cân nhắc.

Chính vì khắp nơi đều trong một thời đại như vậy, vì lợi ích từng người mà bác dịch, cho nên, cho nên cái bồn nước thiên hạ này đã sớm vẫn đục không chịu nổi rồi.

Thiên hạ anh hùng đại hội, chính là vì cân đối lợi ích khắp nơi mà lập ra.

Thuần Dương pháp khí tuy rằng là thiên hạ kỳ trân, nhưng cũng chỉ là một cái cớ mà thôi.

Vật như vậy ai cũng mơ tưởng, nhưng lại ở trong tay hoàng thất, ai cũng không dám đoạt a, không nghĩ tới, hoàng thất vậy mà cầm vật này ra làm phần thưởng cho thiên hạ anh hùng đại hội, đến tột cùng là có tâm tư gì, ai cũng không đoán được.

Bất quá thế lực khắp nơi đều có kẻ đa mưu của mình, tất cả đều có suy đoán, cuối cùng lấy được một kết quả đại khái, chính là hoàng đế muốn mượn Thuần Dương pháp khí để đuổi lượng các thế gia.

Thuần Dương pháp khí, đây là một hấp dẫn không ai có thể cự tuyệt được.

Phải biết rằng, cho dù lấy hoàng thất Yến gia của Đại Tấn, đại biểu toàn bộ vương triều Đại Tấn, cũng chỉ có một kiện Thuần Dương pháp khí dùng để trấn áp số mệnh mà thôi, những thế gia ngàn năm, cao môn đại phiệt kia, cũng chỉ có mấy nhà hiển hách nhất mới có khả năng có được Thuần Dương pháp khí, số lượng tuyệt không quá năm kiện.

Hiện giờ Đại Tấn hoàng thất vậy mà cam lòng xuất ra một kiện ra, chỉ sợ, ngoại trừ đuổi lượng tất cả thực lực của thế gia ra, còn có tâm tư khiến các cường giả tự giết lẫn nhau, kết xuống tâm tư nữa.

Đây là dương mưu!

Cho dù tất cả thế gia đều rõ việc này, nhưng dưới sự hấp dẫn của Thuần Dương pháp khí, vẫn không thể không ra tay.

Tấn để có tính toán của hãn, thế lực khắp nơi tự nhiên sẽ không dựa theo sáo lộ của hãn để đi, tất cả đều có kỳ chiêu, giống như là trong một phương thế lực Thiên Long Đạo vậy, bọn hãn muốn mượn lực lượng người khác thu vào tâm mắt của mình, nên đánh chủ ý lên người Tiểu Báo Tử.

Tiểu Báo Tử đi ra từ Ô gia, mà Ô gia lại là thế lực phụ thuộc Thiên Long Đạo, cho nên, do Tiểu Báo Tử đại biểu Thiên Long Đạo xuất chiến cũng không có chút vấn đề nào, bản thân Tiểu Báo Tử đã có thanh danh bên ngoài, để hãn xuất chiến, cũng sẽ không bạo lộ lượng lực ẩn giấu của Thiên Long Đạo thậm chí mấy thế gia kia, hơn nữa thực lực của hãn, chỉ cần đến lúc đó mấy nhà liên hợp, cho hãn thêm chút bảo hiểm thì việc cướp lấy kiện Thuần Dương pháp khí hãn cũng không phải chuyện khó khăn gì.

Nhưng không ngờ Tiểu Báo Tử căn bản lại không để mình bị điều khiển như vậy.

- Trách không được Giang Hiểu lại nói với ta phương pháp của đệ tử thế gia khiến người khác khó có thể chịu được, ta trước kia còn có chút không tin, bây giờ nhìn sự diễn xuất của Lâm Hiểu Thanh và Ô Ngọc Long này, ngược lại không phải giả dối.

Lâm Hiểu Thanh xuất thân thế gia, bản thân lại thiên tư thông minh, dẫn thân vào Thiên Long Phái, tu đến bát phẩm chi cảnh. Vô luận là trong Thiên Long Phái, hay là ở Lâm gia, đều có địa vị cực cao, từ trước đến nay đã quen ăn ngon mặc đẹp, trong mắt hãn, Tiểu Báo Tử chẳng qua chỉ là một người trẻ tuổi xuất thân nghèo hèn, vận khí hơi tốt một chút thôi, mặc dù có thực lực cường đại, nhưng trong mắt thế gia đại phái bọn hãn, bất quá cũng chỉ một người, là một con sâu cái kiến có thể tùy ý sai sử mà thôi. Hơn nữa Tiểu Báo Tử cũng không phải một thân một mình, phía sau hãn còn có một gia tộc nho nhỏ, còn có một phần sản nghiệp.

An viễn đạo tuy rằng không nhỏ, nhưng trong mắt người như Lâm Hiểu Thanh, chẳng qua chỉ là một chút sinh ý thôi, muốn hủy, căn bản là không cần chính mình động thủ, chỉ cần một ánh mắt, một lời ong tiếng ve, liền có thể thu thập sạch sẽ. Chỉ tiếc, những lời uy hiếp này hãn còn chưa kịp nói ra đã bị Tiểu Báo Tử đánh trở về, cũng là hãn may mắn, nếu quả thật ở trước mặt Tiểu Báo Tử nói ra lời nói này, có thể còn sống trở về hay không còn là vấn đề. Tính tình này của Tiểu Báo Tử, đôi khi ôn hòa nhưng có khi cũng không như vậy.

- Thù này ta nhất định phải báo, nhất định phải báo!

Ngồi trên lưng ngựa, Ô Ngọc Long ôm lấy khuôn mặt xùm húp của mình, tức giận mắng.

- Một tiểu tử xuất thân thôn dã, cũng dám đối xử với ta như thế, nếu là trước kia, hẳn chỉ là một nô tài của Ô gia ta thôi, là ai cho hắn lá gan lớn như vậy, lại dám đánh ta, quá làm càn, thật sự tại quá làm càn!

Cơ bắp trên mặt Lữ Nhất Nguyệt mãnh liệt co rút hai cái, nhưng rất nhanh liền bình tĩnh lại.

Hai chữ “Nô tài” đã hung hăng kích thích hắn một phen.

- Không thể tưởng được ta ở Ô gia bán mạng cả đời, ở trong mắt Ô thị ta chẳng qua cũng chỉ là một nô tài thôi.

Trong lòng hắn tự giễu lấy, thần thái trên mặt càng thoái mái.

Phải biết rằng, vào hơn một nghìn năm trước, Ô gia cũng tốt, Vương gia cũng thế, căn bản cũng không có Trưởng lão. Nói như vậy, những đệ tử khác họ như Lữ Nhất Nguyệt, Chu Báo, địa vị trong nhà cũng giống như là nô bộc vậy, vô luận thực lực của người mạnh bao nhiêu, vì gia tộc làm bao nhiêu công hiến, người thủy chung vẫn là nô bộc của thế gia, gia tộc muốn người sống người liền sống, muốn người chết người sẽ chết, hơn nữa người cũng không có khả năng học được võ công cao thâm gì, đạt được bao nhiêu đích truyền. Bất quá, trong đó luôn luôn có một ít thể hệ thiên tư thông minh, lúc thế gia tuyển nô bộc cũng sẽ không tận tuyển người ngu đần, bởi vậy, những nô bộc này hoặc chính mình học trộm, hoặc là có chút kỳ ngộ, thu được lợi ích, thực lực bạo tăng, không muốn nấp dưới bóng của thế gia nữa, hoặc là nói, không muốn khuất thân là nô, mâu thuẫn liền sinh ra.

Lúc mới bắt đầu, tất cả đại thế gia áp dụng chính là biện pháp chèn ép dã man nhất, trong nô bộc cũng ngày càng đề phòng lẫn nhau, về sau phát hiện ra biện pháp lúc đầu tuy có chút hiệu quả, nhưng lại cũng không trừng trị tận gốc, trong một ít tiểu thế gia nếu như quá mức nắm móc, trùng hợp thu được một tuyệt thế thiên tài với tư cách nô bộc, lại chèn ép với nô bộc này sẽ tạo thành lực bản ngược cực lớn, trong mấy ngàn năm có vô số tiểu thế gia đều nguyên nhân như vậy mà tan thành mây khói, dù sao nội tình trong tiểu thế gia cũng không so được với thế gia ngàn năm. Cho dù là thế gia ngàn năm, vạn nhất nhân phẩm không tốt, dụng phải thiên tài như vậy, cũng sẽ nguyên khí đại thương, cho nên, về sau, trải qua một loạt giáo huấn thâm đau đớn, đại thế gia cũng tốt, thế gia loại nhỏ cũng được, quản chế đối với đệ tử khác họ cũng đã thông thoáng hơn, đối với một ít đệ tử đặc biệt xuất sắc cũng có vài phần kính trọng, không như với nô bộc nữa, thời gian dần trôi qua, trong những thế gia này dần xuất hiện chế độ trưởng lão khác họ.

Những trưởng lão khác họ này tuy rằng không cách nào kế thừa vị trí gia chủ, nhưng trong gia tộc lại có địa vị cực cao, đồng thời cũng có được thực lực cường đại, làm như vậy chỗ tốt rất nhanh liền hiện ra. Thứ nhất, lung lạc những đệ tử khác họ cường đại này, mâu thuẫn trong gia tộc sẽ giảm giảm rất nhiều, hơn nữa thực lực cũng sẽ được tăng cường rất nhiều, thứ hai những đệ tử khác họ này có gia tộc ở sau lưng ủng hộ, coi như là đã có chỗ dựa, con đường tương lai cũng rộng rãi hơn rất nhiều, cho nên nói, chế độ trưởng lão khác họ của thế gia là một hành động cả hai đều có lợi nên rất nhanh liền lưu hành ra ngoài.

Chỉ là, thế gia dù sao cũng là thế gia, bọn hắn tuy rằng cho những trưởng lão khác họ này địa vị tương ứng với thực lực, nhưng trong nội tâm một ít đệ tử bốn gia, vẫn nhìn thấp một đầu với những người này, chỉ là loại ý nghĩ này đã bị ẩn dấu thật sâu, chỉ khi nào ngẫu nhiên mới tiết lộ ra một hai thôi, giống như Ô Ngọc Long hiện giờ vậy.

Bị Tiểu Báo Tử một tát đánh đến choáng váng đầu óc, cái gì cũng dám nói ra ngoài, lại quên mất vị Lữ Nhất Nguyệt bên cạnh này, cũng là trưởng lão khác họ của Ô gia, hơn nữa ở Ô gia còn là nhân vật có tu vị gần với Tiểu Báo Tử nữa.

Chỉ tên này đã thành tinh, dị sắc trên mặt lóe lên rồi biến mất, rất nhanh liền đổi thành bộ dáng một trưởng lão hiền lành nói:

- Ngọc Long ah, giờ không giống ngày xưa nữa rồi, người cũng thấy đấy, ngay cả Lâm trưởng lão của Thiên Long Đạo cũng không phải là đối thủ của hắn, lấy thực lực của hắn hiện giờ, chỉ bằng lực lượng một người liền có thể giết cả Ô gia ta, ăn nói cẩn thận, ăn nói cẩn thận a!

- Sợ cái gì, có gì phải sợ. Thực lực mạnh rất giỏi sao? Thực lực của hắn dù cường thịnh trở lại có sánh được với Thiên Long Đạo không? Ta xem hắn là ăn hết tim gấu gan báo, lại dám đánh Lâm trưởng lão thành cái

dạng này, người cứ chờ mà xem, Thiên Long Đạo chúng ta tuyệt sẽ không để yên cho hắn đâu, cứ để hắn đắc ý vài ngày, đợi đến lúc ta trở lại Thiên Long Đạo thì...

- Người trở lại Thiên Long Đạo thì thế nào?

Một thanh âm tinh tế hơi khàn khàn đột nhiên xuất hiện bên tai hai người, hai người đều chấn động.

- Người nào? !

Lữ Nhất Nguyệt quát lớn một tiếng, khoát tay, quét một quyền về nơi phát ra thanh âm, không ngờ, một quyền này lại quét vào hư không.

Đồng thời sau khi quét xong một quyền, hắn lại nghe được một thanh âm hơi kinh hoàng.

- Sư, sư phụ? !

- Người còn nhớ rõ ta là sư phụ của người a!

Trong thanh âm vẻ bất mãn ngày càng nặng.

- Đệ, đệ tử không dám!

Trên mặt Ô Ngọc Long không còn một tia huyết sắc, từ trên lưng ngựa ngã lặn xuống, gắt gao nằm rạp trên mặt đất, thân thể lạnh run, đầu cúi sát xuống mặt đất, không dám ngẩng lên.

- Tốt rồi, đừng giả bộ nữa, ta cũng không làm gì người đâu!

Vương Xà đi đến bên cạnh hắn, nhẹ nhàng đá hai chân hắn, bay bổng nói:

- Người hiện giờ cũng tìm được chỗ dựa rồi, ta chỉ là một tọa nhỏ nhỏ, cho dù thế nào cũng không làm gì được người, người muốn đi theo sau lưng bọn hắn lẫn lộn thì cứ lẫn lộn a, bất quá có một điểm người phải nhớ kỹ, đừng có trêu Tiểu Báo Tử nữa, hiểu chưa?

- Vâng, đệ tử minh bạch, đã minh bạch.

- Minh bạch là tốt rồi, ít nhất lúc chết còn có thể làm quỷ minh bạch!

Vương Xà cười ha hả nói.

Thân thể Ô Ngọc Long run rẩy thoáng một phát, không dám nói lời nào, chỉ biết cúi đầu thấp hơn.

Tam Hạ Trang than thủy đã ngày càng hỗn loạn, lực chú ý của người trong thiên hạ đều tụ tập đến đó.

(Than thủy: ghen nước)

- Sắp tới đã là thiên hạ anh hùng đại hội, như vậy, ta cũng có thể mượn cơ hội lần này, thoát khỏi tầm mắt của người khác để làm chuyển của mình rồi.

Tiểu Báo Tử lúc này đối với cái gì mà thiên hạ anh hùng đại hội cũng không có gì hứng thú, đối với Thuần Dương pháp khí cũng vậy. Bởi vì hắn bây giờ tự mình cũng có thể luyện thành Thuần Dương pháp khí rồi.

Tự luyện chế Thuần Dương pháp khí, chuyện như vậy, nếu để cho người khác biết, khẳng định là khiến giang hồ nhấc lên một phen thiên đại sóng lớn, nhưng bây giờ có phải là không có người biết không?

Tuy rằng Thanh Linh đã từng nói qua, Thuần Dương pháp khí hiện giờ hắn có thể luyện chế được chẳng qua chỉ là sơ cấp. nhưng đối với Tiểu Báo Tử mà nói cũng đủ rồi, cái này nếu so với mặt mày rạng rỡ trước mặt mọi người, tranh đấu với cường giả của tất cả các đại thế gia, ở trước mắt bao người cướp lấy Thuần Dương pháp khí kia, dương danh thiên hạ, chuyện như vậy, chỉ có đồ ngốc mới đi làm thôi.

- Đại nhân, những thứ cần thiết đều đã chuẩn bị xong, Tùy thời có thể đi!

- Các người đi trước đi, ta sẽ đi sau!

Tiểu Báo Tử nói với Giang Hiểu đến xin chỉ thị.

- Ở đây còn một chút việc vặt chưa xong!

- Ngài không chuẩn bị đi cùng chúng ta sao?

- Ta đi cùng các người, cả đoạn đường các người phải chăng sẽ không được tự nhiên !

Tiểu Báo Tử cười nói:

- Hơn nữa, tốc độ của các người quá chậm!

- Vâng.

Giang Hiểu cúi đầu rời đi, nhưng trong lòng lại thì thầm:

- Chúng ta chậm, lúc đến người không ngồi xe ngựa, không khỏi làm chậm trễ hành trình của chúng ta, chúng ta bây giờ ngay cả xe ngựa cũng đã chuẩn bị xong, người lại không đi cùng chúng ta, chúng ta chẳng phải đã bề bộn không công rồi sao.

Nhìn Giang Hiểu xuống dưới, Tiểu Báo Tử cười cười, hắn hiện giờ quả thật không thể rời đi, bởi vì có chuyện còn chưa xong, Bái Hỏa Huyền Giáo tựa hồ có một Tôn Giả cảm thấy hứng thú với đất phong của hắn, hắn cũng cảm thấy tương đối hứng thú với Tôn Giả này, rất muốn biết vị Tôn Giả kia vì sao lại muốn khối lãnh địa đến chim cũng không thêm ỉa này của hắn, chẳng lẽ ở đây có tài nguyên gì trọng yếu sao?

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

571. Chương 566 567: Dò Xét Huyệt Khiếu. (1 2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 566 567: Dò xét huyết khiếu. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Hắn biết rõ đất phong của mình có một mỏ tinh thiết, nhưng một mỏ tinh thiết căn bản không thể nào hấp dẫn ánh mắt của một gã Tôn giả Bái Hỏa Huyền Giáo được.

Trong Bái Hỏa Huyền Giáo, cường giả có tu vị qua thất phẩm đều là Tôn Giả, cũng giống như trong Thiên Long Đạo tu vị qua thất phẩm đều là trưởng lão vậy, địa vị cũng không khác nhau lắm, chỉ là xưng hô khác nhau thôi.

Hôm qua trời xé chiều, tên Tào hộ pháp kia đến cầu kiến, cung kính mười hai vạn phần, nói là Tôn Giả bọn hắn ba ngày sau sẽ đến đất phong của hắn, có việc muốn thương lượng.

Cho nên hắn mới quyết định lưu lại vài ngày, xem thử Tôn giả này đến cùng là thế nào?

- Địa phương này của người kì thật cũng không tệ lắm, nếu như có thể dụng tâm kinh doanh thì có thể thành tựu một phen sự nghiệp đất!

Nửa đêm thảo nguyên yên tĩnh, dưới sườn dốc Tích Lôi sơn có một khối đá lớn, khối đá này cũng không có chỗ nào đặc dị cả, ngoại trừ lớn hơn các khối đá khác mà thôi.

Tiểu Báo Tử mỗi khi đến ban đêm, liền thích dựa lưng vào đó ngồi, lấy Thanh Linh ra, để hắn và Bích Lân Độc Hạt của mình cùng một chỗ hấp thu nguyệt chi tinh hoa, đồng thời cũng nhờ Thượng Cổ đại yêu này mà hiểu rõ thoáng một phát tình hình Thượng Cổ trong truyền thuyết. Bất quá Thanh Linh này cũng không phải là ăn chay, đối với sự tình thời Thượng Cổ giữ kín như bưng, nếu không có lợi thì cái gì hắn cũng không chịu nói, khó được hôm nay tâm tình tốt, vừa ra tới, liền phảng phất như nghĩ tới cái gì đó, bắt đầu cảm thán.

- Hừ, ta đối với sự nghiệp không có gì hứng thú, người nếu có đề nghị có thể giúp tu vị tăng trưởng nhanh thì tốt!

- Thực lực của người đã tăng trưởng rất nhanh rồi, nếu như còn muốn nhanh hơn nữa thì cũng không phải là chuyện tốt, vào thời cổ đại, tu sĩ nhân loại các người suy nghĩ nhiều, phương sĩ sáng tạo ra rất nhiều pháp môn, kết quả lại không có cái nào có thể thành!

Thanh Linh cười nói:

- Cho nên bọn hần mới nghĩ đến lấy huyết mạch của Tiên Thiên thần chi lực lượng dung nhập vào trong huyết mạch nhân loại!

- Cuối cùng bọn hần vẫn thành công!

- Huyết mạch của người còn chưa thức tỉnh đến trạng thái hoàn mỹ nhất, cuối cùng thành hay không thành vẫn chưa biết được!

Thanh Linh cười nói.

- Đừng tưởng rằng người có thể dùng một ít Tiên Thiên thần chi lực lượng liền đắc chí, như vậy không tốt đâu!

- Ta hiểu mà, chỉ là gần đây tu vi tiến cảnh chậm chạp, trong lòng có chút không thoải mái thôi!

- Người trước kia đi qua thuận lợi, coi như là thời kỳ thượng cổ, người có tốc độ tu luyện giống người cũng không nhiều lắm, vô luận là Thượng Cổ hay là hiện giờ, coi trọng đều là nội ngoại kiêm tu chi đạo, căn bản không có cách nào thành nhanh chóng cả. Tu vi thân thể, cũng cần phải qua thời gian chịu đựng, đến thần thông kỹ xảo cũng không hạn chế phương diện này. Người nếu cảm thấy thời gian nhiều thì không ngại bỏ công sức ở phương diện này đi. Quyền ý của người là thứ khổng lồ nhất cũng là nhất huyền ảo mà ta từng thấy qua, ở phương diện này lĩnh ngộ nhiều một chút, đối với người mới có lợi.

- Ta cũng biết, quyền pháp của ta có thể có được cảnh giới hôm nay, hoàn toàn là vì khi còn nhỏ đồn ngộ qua một lần chùy pháp, hiện giờ dung hợp chùy pháp và quyền pháp lại với nhau mới có được thành tựu ngày hôm nay, bất quá, muốn đột phá mang tính tiến triển ở phương diện này, ít nhất còn phải đồn ngộ một lần nữa, cái này so với tu luyện thân thể còn khó hơn nhiều a!

- Ta không có biện pháp rồi!

Thanh Linh nói

- Hoặc là, người sớm luyện thành kiện Thuần Dương pháp khí mà ta nói cho người một chút, có sự hỗ trợ của Thuần Dương pháp khí, tốc độ tu luyện của người cũng phải gấp năm lần hiện giờ!

- Gấp năm lần? ! Hữu hiệu vậy sao?

- Vậy chứ người cho rằng nhiều người tranh đoạt Thuần Dương pháp khí như vậy là vì cái gì?

Thanh Linh vẽ mặt đắc ý nói.

- Người biết kiện Thuần Dương pháp khí kia là vật gì sao? Nghe nói là một kiện Thuần Dương pháp khí hình tháp!

- Vào thời cổ đại, phương sĩ hoành hành, các loại pháp khí tầng tầng lớp lớp, Thuần Dương pháp khí cũng không phải là vật gì hiếm có, Thuần Dương pháp khí hình tháp có rất nhiều, ta làm sao có thể đoán được!

- Trách không được hiện giờ lại thiếu thốn tài nguyên như vậy, đều là do những các tu sĩ thời Thượng Cổ chà đạp cả rồi.

- Lời này nói mặc dù có đạo lý, nhưng cũng không thể đều rơi vào đầu chúng ta được, người nếu như không phục thì đi nói lí lẽ với đám phương sĩ kia đi, nói cho cùng, bọn hần mới là đám gia hỏa lãng phí tài nguyên nhất!

- Được rồi, không nói những chuyện xa xôi vậy nữa, chỉ vô dụng thôi, tu vi khôi lỗi của ta đã đến bình cảnh rồi, phải làm sao đây?

- Khôi lỗi này của người cũng không tệ, có tiền đồ. Gần đây tu luyện coi như nhanh, nhưng với nồng độ của Thiên địa nguyên khí này người còn muốn thế nào nữa?

Thanh Linh cười khẩy nói.

- Người phải hiểu được, yêu tu tu luyện khác với người, cửa tối trọng yếu nhất là khai mở linh trí, nhưng chỉ cần một khi mở ra linh trí, thì tu luyện so với tu sĩ nhân loại thì có ưu thế hơn nhiều, nhưng tốc độ tu luyện nhanh cũng phải có một điều kiện tiên quyết, đó chính là Thiên địa nguyên khí sung túc, yêu tu tu luyện, đặc biệt là khi mới bắt đầu, cần đại lượng Thiên địa nguyên khí, gấp mấy chục lần nhân loại các người, khôi lỗi này của người được miễn đi cửa ải khai mở linh trí, thân thể tích lũy vốn chưa đủ, Thiên địa nguyên khí lại mỏng manh đến trình độ này, coi như có Yêu tộc công pháp, muốn tu luyện thành công, không có một ngàn năm cũng phải tám trăm năm, ta thấy người vẫn đi đường trước đây đi, một lòng ngưng luyện bốn mạng pháp bảo, có lẽ có thể có thu hoạch trong thời gian ngắn.

- Nói đi nói lại, người ngay cả chút phương pháp xử lý cũng không có!

Tiểu Báo Tử cười nói, trong giọng nói mang theo một tia khích tướng.

- Người đừng kích ta, kích ta cũng vô dụng. Thiên sinh vạn vật, ở giữa thiên địa, bất cứ chuyện gì, đều cần tuân theo một quy luật, đều có dấu vết mà lần theo, tu luyện chi đạo cũng như thế, muốn phá vỡ quy luật này, tìm được chỗ tốt bên ngoài quy tắc, không phải không thể, nhưng cuối luôn phải trả một cái giá lớn, Điểm này, trong quá trình thí nghiệm của đám Thượng Cổ phương sĩ, đã đã chứng minh rất nhiều lần rồi. Cho nên, ta thấy người, vẫn nên bỏ đi tâm tư đi đường tắt đi!

- Nhưng bây giờ thiên hạ đại biến, ta muốn tự bảo vệ mình thì phải có thực lực cường đại, tuy rằng thực lực hiện giờ của ta không tệ nhưng vẫn có chút không đủ a, có vẻ như hiện giờ đã có người nhìn chằm chằm vào ta rồi?

- Vậy người có tính toán gì không? !

- Nếu như không có cách khác tăng lên tu vị thì ta cũng chỉ có thể trước tiên luyện thành kiện Thuần Dương pháp khí kia thôi, bất quá có một việc phiền toái.

- Việc gì?!

- Địa Hỏa Nguyên Tủy, quyền ý của ta mặc dù đặc thù, có được công năng kì dị hạng nhất, có thể câu dẫn Địa Hỏa Nguyên Tủy chi khí dưới Địa Hỏa trong lòng đất ra, ta cũng biết một chỗ hỏa mạch, lúc trước tu luyện đã giúp ta thật lớn, chỉ là sắp tới Trung Nguyên gởi thư, nói là hỏa mạch nơi đó không biết vì sao theo thời gian trôi qua dần biến mất, phẳng phất như muốn dập tắt vậy, ngay cả sông dung nham kia cũng lạnh dần rồi, sông dung nham kia bốn phương thông suốt, việc này khiến thông đạo đi thông tới Địa Tâm Hỏa mạch đều bị lấp kín lại, đã không thể dùng nữa, ta hoài nghi, đây là bởi vì ...

- Việc này đương nhiên là do người làm rồi, rút lấy quá nhiều Địa Hỏa nguyên tủy tự nhiên sẽ khiến cho Địa Tâm Hỏa mạch bị lạnh lại, điểm này, vào thời đại kia của chúng ta chỉ cần không phải đồ ngốc cũng biết, coi như là phương sĩ điên cuồng nhất cũng sẽ không vì Địa Hỏa nguyên tủy mà làm chuyện như vậy!

- Cho nên ta còn cần tìm một chỗ Địa Tâm Hỏa mạch!

- Sau đó lại rút Địa Hỏa nguyên tủy ra?

Thanh Linh cười lạnh.

- Gia hỏa, luôn mồm nói tu sĩ thời đại chúng ta không có chừng mực, dùng hết tài nguyên của các người, người không phải cũng giống vậy sao? Vì ích lợi của mình, muốn tiêu hao hết tài nguyên không còn lại nhiều lắm này, người có quyền gì mà trách chúng ta chứ? !

- Xem ra ta gần đây luôn phàn nàn tu sĩ thời thượng cổ, khiến người rất không thoải mái hả? !

Tiểu Báo Tử cười nói.

- Đó là đương nhiên, bởi vì ta cũng là một thành viên trong đó mà!

Thanh Linh nói.

- Đối với người mà nói, đây chẳng qua chỉ là một thế giới trong truyền thuyết, nhưng là đối với ta mà nói, đó lại là một thời đại tươi đẹp, cũng là thời đại ta sinh hoạt, được rồi, tiểu tử, hôm nay nói nhảm đã đủ

nhiều rồi, yêu cầu đối với thực lực của người ta không cách nào thỏa mãn, cũng không nên thỏa mãn, ta thấy người vẫn nên nghĩ biện pháp khác đi!

- Vậy người có thể thỏa mãn ta cái gì!

- Hiện giờ không giống thời thượng cổ, rất nhiều thứ đều thay đổi, điểm này người có lẽ rất rõ, thứ ta có thể giúp người cũng không nhiều, bất quá, nếu như ta có thể hấp thủ đủ Nhật Nguyệt tinh hoa, Cửu Thiên Lôì Đỉnh chỉ khí, khôi phục một ít nguyên khí thì có thể thúc dục lực lượng Thanh Đăng, có lẽ sẽ có một chút trợ giúp với người.

- Đầu suất hỏa trong Thanh Đăng đã không còn nữa, còn có chỗ tốt gì? !

- Đương nhiên là có tác dụng rồi, nhưng tiếc người tu luyện chính là hành hỏa nội khí, nếu như tu luyện chính là mộc hành nội khí thì người có thể mượn Thanh Đăng để tinh khiết hóa nội khí của chính mình rồi!

- Nội khí của ta đã rất tinh thuần rồi!

- Không đủ, còn xa xa không đủ, nói đến đây, ta ngược lại có thể cho người một đề nghị cùng lời khuyên, cảnh báo!

- Cái gì?

- Cũng cố tốt trụ cột, không nên gấp gáp khiến tu vi của mình tiến vào bát phẩm, người hiện giờ cũng cố trụ cột càng vững chắc, đối với tương lai tiến vào Thông Huyền Bí Cảnh, đạt được Tấn tiên nghiệp vị, thậm chí Chân Tiên, Nhân Tiên nghiệp vị, đều có chỗ tốt rất lớn, nội khí của người bây giờ tuy rằng đã bị yêu hỏa của Thái Cổ Chân Long Thu tinh luyện qua, đã thập phần tinh thuần rồi, rồi lại chính là vì sự tồn tại của yêu hỏa Thái Cổ Chân Long Thu, khiến nội khí của người chuyển biến sang hướng yêu hỏa, nhưng thân thể của người lại là thân thể nhân loại, hiện giờ xem ra uy lực cực lớn, nhưng đi tới đằng sau, thân thể và nội khí của người sẽ không hợp nhau, đối với tu luyện có trở ngại rất lớn.

- Ta nên làm thế nào đây?!

- Người không phải tu luyện ra một trong Chân Long cửu hình sao? Nếu như ta là người thì, hiện tại phải bắt đầu dò xét huyết khiếu rồi, trước lục lọi ra Chân Long cửu khiếu, dung hợp cửu đại huyết khiếu của mình và Chân Long cửu khiếu lại. Dù sao trong cơ thể của người có Tiên Thiên thần chi huyết mạch, nếu như vận khí tốt thì sẽ lục lọi ra một hai cái Tiên Thiên thần chi huyết khiếu, tới lúc đó người liền kiếm lợi lớn rồi!

Từ huyết khiếu này Tiểu Báo Tử đã từng nghe nói qua, ngày ấy đã từng nghe dị nhân truyền cho mình Cửu Thiên Nguyên Dương đại pháp tổng cương nói qua từ này, bất quá hắn cũng không biết ý tứ từ này, nhưng vào một lần, hắn tu thành hình thái thứ ba của Cửu Long thần hỏa công, ngộ ra Thừa Long Ngự Phong Quyết, dùng tâm pháp bộ pháp quyết này đối lấy chỗ tốt từ dị nhân kia, hiện tại vừa nghe Thanh Linh nói, liền biết hắn ta cũng không lừa gạt mình.

- Chân Long Cửu khiếu chỉ là chín huyết khiếu chỉ Chân Long chi hình thôi!

Thanh Linh nói.

- Người phải hiểu, trời sinh vạn vật, mỗi loài đều sinh sôi nảy nở, mỗi một loại đều bất đồng với nhau, nhưng theo Thiên đạo, trời sinh mỗi loại sinh linh đều mạnh yếu khác nhau, cuối cùng, giữa trời đất, mạnh được yếu thua trở thành một điều tất yếu!

- Mạnh được yếu thua?

Tiểu Báo Tử ngẫm nghĩ.

- Cũng chuẩn xác, trời sinh mỗi loại sinh linh mạnh yếu không đồng nhất với nhau, cái này thì không có gì để phàn nàn!

- Đúng vậy, đích thật là không có gì để phàn nàn, hơn nữa, Thiên Đạo là như vậy, đã định ra rồi, muốn sửa cũng không dễ dàng, có người trời sinh yếu nhược, giẫm một cước liền bị giết chết, có sinh linh trời sinh cường đại, một kích liền có thể khai thiên liệt địa, tất cả sinh linh đều tranh giành với nhau, chỉ có một đường sinh cơ Hư vô Phiêu miểu mà thôi!

Nói đến đây, Thanh Linh tựa hồ có chút cảm khái, thanh âm cũng trở nên sâu thẳm đi.

- Trong trời đất, vô luận là chim bay cá nhảy, bò sát lân giác đều có thể tu luyện, đều có thể tranh giành đường sinh cơ kia, ngay cả cỏ cây núi đá, nếu có được cơ duyên thì đều có thể tu luyện, vì vậy giữa trời đất này có yêu ma tinh quái, thần tiên dị nhân, bất quá đều đồng dạng bị Tiên Thiên hạn chế, mỗi loài sinh linh đều tu luyện bất đồng, bất quá, lại có một điểm giống nhau, chính là trong cơ thể phải tồn tại huyết khiếu, huyết khiếu là nơi tồn trữ, chuyển hóa nguyên khí Thiên địa!

- Đan điền?

- Đan điền, đối với nhân loại các ngươi mà nói, đan điền là huyết khiếu, nhưng huyết khiếu cũng không phải là đan điền!

- Đan điền chỉ là một loại huyết khiếu mà thôi, nhân loại các ngươi, chính là sinh linh tương ứng với Hậu Thiên, cho nên chỉ mở ra một huyết khiếu, nếu là sinh linh thuộc Tiên Thiên thì không chỉ có một huyết khiếu trên người!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

572. Chương 566 567: Dò Xét Huyết Khiếu. (1 2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 566 567: Dò xét huyết khiếu. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Hắn biết rõ đất phong của mình có một mỏ tinh thiết, nhưng một mỏ tinh thiết căn bản không thể nào hấp dẫn ánh mắt của một gã Tôn giả Bái Hỏa Huyền Giáo được.

Trong Bái Hỏa Huyền Giáo, cường giả có tu vị qua thất phẩm đều là Tôn Giả, cũng giống như trong Thiên Long Đạo tu vị qua thất phẩm đều là trưởng lão vậy, địa vị cũng không khác nhau lắm, chỉ là xưng hô khác nhau thôi.

Hôm qua trời xé chiều, tên Tào hộ pháp kia đến cầu kiến, cung kính mười hai vạn phần, nói là Tôn Giả bọn hắn ba ngày sau sẽ đến đất phong của hắn, có việc muốn thương lượng.

Cho nên hắn mới quyết định lưu lại vài ngày, xem thử Tôn giả này đến cùng là thế nào?

- Địa phương này của ngươi kì thật cũng không tệ lắm, nếu như có thể dụng tâm kinh doanh thì có thể thành tựu một phen sự nghiệp đất!

Nửa đêm thảo nguyên yên tĩnh, dưới sườn dốc Tích Lôi sơn có một khối đá lớn, khối đá này cũng không có chỗ nào đặc dị cả, ngoại trừ lớn hơn các khối đá khác mà thôi.

Tiểu Báo Tử mỗi khi đến ban đêm, liền thích dựa lưng vào đó ngồi, lấy Thanh Linh ra, để hắn và Bích Lân Độc Hạt của mình cùng một chỗ hấp thu nguyệt chi tinh hoa, đồng thời cũng nhờ Thượng Cổ đại yêu này mà hiểu rõ thoáng một phát tình hình Thượng Cổ trong truyền thuyết. Bất quá Thanh Linh này cũng không phải là ăn chay, đối với sự tình thời Thượng Cổ giữ kín như bưng, nếu không có lợi thì cái gì hắn cũng không chịu nói, khó được hôm nay tâm tình tốt, vừa ra tới, liền phảng phất như nghĩ tới cái gì đó, bắt đầu cảm thán.

- Hừ, ta đối với sự nghiệp không có gì hứng thú, ngươi nếu có đề nghị có thể giúp tu vị tăng trưởng nhanh thì tốt!

- Thực lực của người đã tăng trưởng rất nhanh rồi, nếu như còn muốn nhanh hơn nữa thì cũng không phải là chuyện tốt, vào thời cổ đại, tu sĩ nhân loại các người suy nghĩ nhiều, phương sĩ sáng tạo ra rất nhiều pháp môn, kết quả lại không có cái nào có thể thành!

Thanh Linh cười nói:

- Cho nên bọn hần mới nghĩ đến lấy huyết mạch của Tiên Thiên thần chi lực lượng dung nhập vào trong huyết mạch nhân loại!

- Cuối cùng bọn hần vẫn thành công!

- Huyết mạch của người còn chưa thức tỉnh đến trạng thái hoàn mỹ nhất, cuối cùng thành hay không thành vẫn chưa biết được!

Thanh Linh cười nói.

- Đừng tưởng rằng người có thể dùng một ít Tiên Thiên thần chi lực lượng liền đắc chí, như vậy không tốt đâu!

- Ta hiểu mà, chỉ là gần đây tu vi tiến cảnh chậm chạp, trong lòng có chút không thoải mái thôi!

- Người trước kia đi qua thuận lợi, coi như là thời kỳ thượng cổ, người có tốc độ tu luyện giống người cũng không nhiều lắm, vô luận là Thượng Cổ hay là hiện giờ, coi trọng đều là nội ngoại kiêm tu chi đạo, căn bản không có cách nào thành nhanh chóng cả. Tu vi thân thể, cũng cần phải qua thời gian chịu đựng, đến thần thông kỹ xảo cũng không hạn chế phương diện này. Người nếu cảm thấy thời gian nhiều thì không ngại bỏ công sức ở phương diện này đi. Quyền ý của người là thứ khổng lồ nhất cũng là nhất huyền ảo mà ta từng thấy qua, ở phương diện này lĩnh ngộ nhiều một chút, đối với người mới có lợi.

- Ta cũng biết, quyền pháp của ta có thể có được cảnh giới hôm nay, hoàn toàn là vì khi còn nhỏ đồn ngộ qua một lần chùy pháp, hiện giờ dung hợp chùy pháp và quyền pháp lại với nhau mới có được thành tựu ngày hôm nay, bất quá, muốn đột phá mang tính tiến triển ở phương diện này, ít nhất còn phải đồn ngộ một lần nữa, cái này so với tu luyện thân thể còn khó hơn nhiều a!

- Ta không có biện pháp rồi!

Thanh Linh nói

- Hoặc là, người sớm luyện thành kiện Thuần Dương pháp khí mà ta nói cho người một chút, có sự hỗ trợ của Thuần Dương pháp khí, tốc độ tu luyện của người cũng phải gấp năm lần hiện giờ!

- Gấp năm lần? ! Hữu hiệu vậy sao?

- Vậy chứ người cho rằng nhiều người tranh đoạt Thuần Dương pháp khí như vậy là vì cái gì?

Thanh Linh vẽ mặt đắc ý nói.

- Người biết kiện Thuần Dương pháp khí kia là vật gì sao? Nghe nói là một kiện Thuần Dương pháp khí hình tháp!

- Vào thời cổ đại, phương sĩ hoành hành, các loại pháp khí tầng tầng lớp lớp, Thuần Dương pháp khí cũng không phải là vật gì hiếm có, Thuần Dương pháp khí hình tháp có rất nhiều, ta làm sao có thể đoán được!

- Trách không được hiện giờ lại thiếu thốn tài nguyên như vậy, đều là do những các tu sĩ thời Thượng Cổ chà đạp cả rồi.

- Lời này nói mặc dù có đạo lý, nhưng cũng không thể đều rơi vào đầu chúng ta được, người nếu như không phục thì đi nói lí lẽ với đám phương sĩ kia đi, nói cho cùng, bọn hần mới là đám gia hỏa lãng phí tài nguyên nhất!

- Được rồi, không nói những chuyện xa xôi vậy nữa, chỉ vô dụng thôi, tu vi khôi lỗi của ta đã đến bình cảnh rồi, phải làm sao đây?

- Khôi lỗi này của người cũng không tệ, có tiền đồ. Gần đây tu luyện coi như nhanh, nhưng với nồng độ của Thiên địa nguyên khí này người còn muốn thế nào nữa?

Thanh Linh cười khẩy nói.

- Người phải hiểu được, yêu tu tu luyện khác với người, cửa tối trọng yếu nhất là khai mở linh trí, nhưng chỉ cần một khi mở ra linh trí, thì tu luyện so với tu sĩ nhân loại thì có ưu thế hơn nhiều, nhưng tốc độ tu luyện nhanh cũng phải có một điều kiện tiên quyết, đó chính là Thiên địa nguyên khí sung túc, yêu tu tu luyện, đặc biệt là khi mới bắt đầu, cần đại lượng Thiên địa nguyên khí, gấp mấy chục lần nhân loại các người, khôi lỗi này của ngươi được miễn đi cửa ải khai mở linh trí, thân thể tích lũy vốn chưa đủ, Thiên địa nguyên khí lại mỏng manh đến trình độ này, coi như có Yêu tộc công pháp, muốn tu luyện thành công, không có một ngàn năm cũng phải tám trăm năm, ta thấy ngươi vẫn đi đường trước đây đi, một lòng ngưng luyện bốn mạng pháp bảo, có lẽ có thể có thu hoạch trong thời gian ngắn.

- Nói đi nói lại, ngươi ngay cả chút phương pháp xử lý cũng không có!

Tiểu Báo Tử cười nói, trong giọng nói mang theo một tia khích tướng.

- Ngươi đừng kích ta, kích ta cũng vô dụng. Thiên sinh vạn vật, ở giữa thiên địa, bất cứ chuyện gì, đều cần tuân theo một quy luật, đều có dấu vết mà lần theo, tu luyện chi đạo cũng như thế, muốn phá vỡ quy luật này, tìm được chỗ tốt bên ngoài quy tắc, không phải không thể, nhưng cuối luôn phải trả một cái giá lớn, Điểm này, trong quá trình thí nghiệm của đám Thượng Cổ phương sĩ, đã đã chứng minh rất nhiều lần rồi. Cho nên, ta thấy ngươi, vẫn nên bỏ đi tâm tư đi đường tắt đi!

- Nhưng bây giờ thiên hạ đại biến, ta muốn tự bảo vệ mình thì phải có thực lực cường đại, tuy rằng thực lực hiện giờ của ta không tệ nhưng vẫn có chút không đủ a, có vẻ như hiện giờ đã có người nhìn chằm chằm vào ta rồi?

- Vậy ngươi có tính toán gì không? !

- Nếu như không có cách khác tăng lên tu vị thì ta cũng chỉ có thể trước tiên luyện thành kiện Thuần Dương pháp khí kia thôi, bất quá có một việc phiền toái.

- Việc gì?!

- Địa Hỏa Nguyên Tủy, quyền ý của ta mặc dù đặc thù, có được công năng kì dị hạng nhất, có thể câu dẫn Địa Hỏa Nguyên Tủy chi khí dưới Địa Hỏa trong lòng đất ra, ta cũng biết một chỗ hỏa mạch, lúc trước tu luyện đã giúp ta thật lớn, chỉ là sắp tới Trung Nguyên gởi thư, nói là hỏa mạch nơi đó không biết vì sao theo thời gian trôi qua dần biến mất, phẳng phất như muốn dập tắt vậy, ngay cả sông dung nham kia cũng lạnh dần rồi, sông dung nham kia bốn phương thông suốt, việc này khiến thông đạo đi thông tới Địa Tâm Hỏa mạch đều bị lấp kín lại, đã không thể dùng nữa, ta hoài nghi, đây là bởi vì ...

- Việc này đương nhiên là do ngươi làm rồi, rút lấy quá nhiều Địa Hỏa nguyên tủy tự nhiên sẽ khiến cho Địa Tâm Hỏa mạch bị lạnh lại, điểm này, vào thời đại kia của chúng ta chỉ cần không phải đồ ngốc cũng biết, coi như là phương sĩ điên cuồng nhất cũng sẽ không vì Địa Hỏa nguyên tủy mà làm chuyện như vậy!

- Cho nên ta còn cần tìm một chỗ Địa Tâm Hỏa mạch!

- Sau đó lại rút Địa Hỏa nguyên tủy ra?

Thanh Linh cười lạnh.

- Gia hỏa, luôn mồm nói tu sĩ thời đại chúng ta không có chừng mực, dùng hết tài nguyên của các người, người không phải cũng giống vậy sao? Vì ích lợi của mình, muốn tiêu hao hết tài nguyên không còn lại nhiều lắm này, người có quyền gì mà trách chúng ta chứ? !

- Xem ra ta gần đây luôn phàn nàn tu sĩ thời thượng cổ, khiến người rất không thoải mái hả? !

Tiểu Báo Tử cười nói.

- Đó là đương nhiên, bởi vì ta cũng là một thành viên trong đó mà!

Thanh Linh nói.

- Đối với người mà nói, đây chẳng qua chỉ là một thế giới trong truyền thuyết, nhưng là đối với ta mà nói, đó lại là một thời đại tươi đẹp, cũng là thời đại ta sinh hoạt, được rồi, tiểu tử, hôm nay nói nhảm đã đủ

nhiều rồi, yêu cầu đối với thực lực của người ta không cách nào thỏa mãn, cũng không nên thỏa mãn, ta thấy người vẫn nên nghĩ biện pháp khác đi!

- Vậy người có thể thỏa mãn ta cái gì!

- Hiện giờ không giống thời thượng cổ, rất nhiều thứ đều thay đổi, điểm này người có lẽ rất rõ, thứ ta có thể giúp người cũng không nhiều, bất quá, nếu như ta có thể hấp thủ đủ Nhật Nguyệt tinh hoa, Cửu Thiên Lôì Đình chỉ khí, khôi phục một ít nguyên khí thì có thể thúc dục lực lượng Thanh Đăng, có lẽ sẽ có một chút trợ giúp với người.

- Đầu suất hỏa trong Thanh Đăng đã không còn nữa, còn có chỗ tốt gì? !

- Đương nhiên là có tác dụng rồi, nhưng tiếc người tu luyện chính là hành hỏa nội khí, nếu như tu luyện chính là mộc hành nội khí thì người có thể mượn Thanh Đăng để tinh khiết hóa nội khí của chính mình rồi!

- Nội khí của ta đã rất tinh thuần rồi!

- Không đủ, còn xa xa không đủ, nói đến đây, ta ngược lại có thể cho người một đề nghị cùng lời khuyên, cảnh báo!

- Cái gì?

- Cũng cố tốt trụ cột, không nên gấp gáp khiến tu vi của mình tiến vào bát phẩm, người hiện giờ cũng cố trụ cột càng vững chắc, đối với tương lai tiến vào Thông Huyền Bí Cảnh, đạt được Tấn tiên nghiệp vị, thậm chí Chân Tiên, Nhân Tiên nghiệp vị, đều có chỗ tốt rất lớn, nội khí của người bây giờ tuy rằng đã bị yêu hỏa của Thái Cổ Chân Long Thu tinh luyện qua, đã thập phần tinh thuần rồi, rồi lại chính là vì sự tồn tại của yêu hỏa Thái Cổ Chân Long Thu, khiến nội khí của người chuyển biến sang hướng yêu hỏa, nhưng thân thể của người lại là thân thể nhân loại, hiện giờ xem ra uy lực cực lớn, nhưng đi tới đằng sau, thân thể và nội khí của người sẽ không hợp nhau, đối với tu luyện có trở ngại rất lớn.

- Ta nên làm thế nào đây?!

- Người không phải tu luyện ra một trong Chân Long cửu hình sao? Nếu như ta là người thì, hiện tại phải bắt đầu dò xét huyết khiếu rồi, trước lục lọi ra Chân Long cửu khiếu, dung hợp cửu đại huyết khiếu của mình và Chân Long cửu khiếu lại. Dù sao trong cơ thể của người có Tiên Thiên thần chi huyết mạch, nếu như vận khí tốt thì sẽ lục lọi ra một hai cái Tiên Thiên thần chi huyết khiếu, tới lúc đó người liền kiếm lợi lớn rồi!

Từ huyết khiếu này Tiểu Báo Tử đã từng nghe nói qua, ngày ấy đã từng nghe dị nhân truyền cho mình Cửu Thiên Nguyên Dương đại pháp tổng cương nói qua từ này, bất quá hắn cũng không biết ý tứ từ này, nhưng vào một lần, hắn tu thành hình thái thứ ba của Cửu Long thần hỏa công, ngộ ra Thừa Long Ngự Phong Quyết, dùng tâm pháp bộ pháp quyết này đối lấy chỗ tốt từ dị nhân kia, hiện tại vừa nghe Thanh Linh nói, liền biết hắn ta cũng không lừa gạt mình.

- Chân Long Cửu khiếu chỉ là chín huyết khiếu chỉ Chân Long chi hình thôi!

Thanh Linh nói.

- Người phải hiểu, trời sinh vạn vật, mỗi loài đều sinh sôi nảy nở, mỗi một loại đều bất đồng với nhau, nhưng theo Thiên đạo, trời sinh mỗi loại sinh linh đều mạnh yếu khác nhau, cuối cùng, giữa trời đất, mạnh được yếu thua trở thành một điều tất yếu!

- Mạnh được yếu thua?

Tiểu Báo Tử ngẫm nghĩ.

- Cũng chuẩn xác, trời sinh mỗi loại sinh linh mạnh yếu không đồng nhất với nhau, cái này thì không có gì để phàn nàn!

- Đúng vậy, đích thật là không có gì để phàn nàn, hơn nữa, Thiên Đạo là như vậy, đã định ra rồi, muốn sửa cũng không dễ dàng, có người trời sinh yếu nhược, giẫm một cước liền bị giết chết, có sinh linh trời sinh cường đại, một kích liền có thể khai thiên liệt địa, tất cả sinh linh đều tranh giành với nhau, chỉ có một đường sinh cơ Hư vô Phiêu miểu mà thôi!

Nói đến đây, Thanh Linh tựa hồ có chút cảm khái, thanh âm cũng trở nên sâu thẳm đi.

- Trong trời đất, vô luận là chim bay cá nhảy, bò sát lân giác đều có thể tu luyện, đều có thể tranh giành đường sinh cơ kia, ngay cả cỏ cây núi đá, nếu có được cơ duyên thì đều có thể tu luyện, vì vậy giữa trời đất này có yêu ma tinh quái, thần tiên dị nhân, bất quá đều đồng dạng bị Tiên Thiên hạn chế, mỗi loài sinh linh đều tu luyện bất đồng, bất quá, lại có một điểm giống nhau, chính là trong cơ thể phải tồn tại huyết khiếu, huyết khiếu là nơi tồn trữ, chuyển hóa nguyên khí Thiên địa!

- Đan điền?

- Đan điền, đối với nhân loại các ngươi mà nói, đan điền là huyết khiếu, nhưng huyết khiếu cũng không phải là đan điền!

- Đan điền chỉ là một loại huyết khiếu mà thôi, nhân loại các ngươi, chính là sinh linh tương ứng với Hậu Thiên, cho nên chỉ mở ra một huyết khiếu, nếu là sinh linh thuộc Tiên Thiên thì không chỉ có một huyết khiếu trên người!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

573. Chương 568-570: Huyết Khiếu Chi Đạo, Hỏa Chứng Nam Minh Ly Hỏa. (1-3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 568-570: Huyết khiếu chi đạo, hỏa chứng Nam Minh Ly hỏa. (1-3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Thanh Linh nói ra.

- Tiên Thiên là gì? Hậu Thiên là gì?

- Khoác trên người những cộng lông, thể hệ thai sinh ẩm ướt đều là Hậu thiên, dù là tổ tiên nhân loại các ngươi, những người trước thời Thái Cổ cũng không ngoại lệ, về phần Tiên Thiên, dù là ở thời cổ đại cũng không có bao nhiêu, Chân long tương ứng với Tiên thiên, cho nên trời sinh bọn hắc có chín khiếu!

- Chín khiếu, thì ra là chín đan điền!

- Tương đương chín đan điền của nhân loại các ngươi!

Thanh Linh cải chính.

- Cho nên bọn hắc có thể dung nạp nguyên khí ít nhất là gấp chín lần các ngươi, trên thực tế, từng huyết khiếu bọn hắc đều có thể dung nạp lượng nguyên khí nhiều hơn so với đan điền nhân loại các ngươi!

- Nhưng..

- Ý của ngươi là nhân loại cũng có thể luyện ra nhiều đan điền?

- Thông minh, nhân loại có thể, yêu tu cũng có thể!

Thanh Linh nói.

- Cho dù là thời cổ đại, ngoại trừ những sinh linh do hạt giống của các Thái cổ Tiên Thiên tạo ra, mặt khác, yêu tu không chỗ nào không phải Hậu thiên, cũng giống với nhân loại các ngươi, chỉ có một huyết khiếu, bất quá tổ tông nhân loại các ngươi thật sự quá thông minh, những người trước thời Thái Cổ trong khi tu

luyện lại phát hiện ra phương pháp ngưng luyện huyết khiếu, khiến sinh linh Hậu thiên tương ứng cũng có cơ hội luyện ra huyết khiếu khác ngoài đan điền, chỉ là biện pháp này thật sự quá mức hung hiểm, khi sơ sót, tu vi lại cao thì sẽ hóa thành hư ảo, về sau, Phương Sĩ xuất hiện, nghĩ ra một biện pháp khác!

- Biện pháp khác?

- Đám Phương Sĩ bọn họ tin tưởng vạn vật trong Thiên địa đều có liên hệ, đều có pháp tắc, cấu tạo thân thể Tiên thiên và Hậu thiên khẳng định có chỗ tương thông, mặc dù phương pháp ngưng luyện huyết khí của người trước Thượng cổ có chỗ tốt cực lớn, nhưng hung hiểm thường nhân cũng khó có thể chịu được, vì vậy liền nghĩ ra một biện pháp, trăm ngàn vạn kế tìm được pháp môn tu luyện của sinh linh Tiên Thiên, tu luyện pháp môn sinh linh Tiên thiên, ngược lại bên trong đẩy huyết khiếu của sinh linh Tiên Thiên, kết hợp với đặc điểm thân thể, sáng chế pháp môn dò xét huyết khiếu này, cuối cùng, đám Phương Sĩ bọn họ đều sở hữu tất cả huyết khiếu của sinh linh Tiên Thiên, huyết khiếu Chân Long gần với người nhất, cũng dễ dàng ngưng luyện nhất!

- Chính là Chân Long Cửu khiếu !

- Đúng, là Chân Long Cửu Khiếu, trong Chân Long Cửu Khiếu có một khiếu là đan điền!

Thanh Linh nói.

- Ta có thể dày người phương pháp dò xét huyết khiếu và phương pháp ngưng luyện huyết khiếu, bất quá ta cũng không biết tâm pháp bí truyền của Long tộc, bởi vậy ta đề nghị người trước hết hãy ngưng luyện đan điền của mình, về phần những thứ khác, chờ người đạt được tâm pháp Chân Long bí truyền rồi nói sau!

- Ta ngược lại có một bộ tâm pháp Chân Long bí truyền!

Tiểu Báo Tử thầm nghĩ trong lòng, ngoài miệng lại nói:

- Người vừa rồi nói với ta, thông thuộc sâu sắc dung lượng huyết khiếu của sinh linh Tiên Thiên, ngưng luyện huyết khiếu không chỉ có thể gia tăng số lượng huyết khiếu mà còn có thể gia tăng dung lượng nguyên khí của đan điền hả?

- Đúng vậy!

Đang lúc nói chuyện, Thanh Linh cũng không giữ làm của riêng, lập tức truyền biện pháp dò xét và ngưng luyện huyết khí cho Tiểu Báo Tử.

- Chẳng trách kim bào nhân ngày ấy lại cho ta nhiều chỗ tốt như vậy, nguyên lai là hẩn mượn tâm pháp Chân Long bí truyền để dò xét huyết khiếu của mình a!

Tiểu Báo Tử âm thầm đánh giá.

- Dò xét và ngưng luyện huyết khiếu này, có phải quan hệ với việc ta không tấn thăng lên bát phẩm?

- Đương nhiên có quan hệ, tu vi bát phẩm, nội khí như thép, đó là muốn kết thành hạt giống Chân nguyên rồi, nếu hạt giống Chân nguyên kết thành, liền hoàn toàn bước vào cửu phẩm, bắt đầu thời gian ân cần chăm sóc hạt giống Chân Nguyên, nếu có thể trước khi tiến vào bát phẩm, ngưng kết ra hạt giống Chân Nguyên mở ra được thêm mấy cái huyết khiếu thì tương lai tu luyện đều là làm chơi ăn thật, nếu sau khi tiến vào bát phẩm, vẫn chỉ có một huyết khiếu, tương lai cho dù mở những huyết khiếu khác, những huyết khiếu này lại kết thành hạt giống tu luyện một lần nữa, coi như là kết thành, cũng không thể tương hợp cùng với hạt giống Chân Nguyên của người, cần phải tinh luyện lại, thực là một điều phiền toái, không bằng trước khi tiến vào bát phẩm, mở ra tất cả huyết khiếu, hơn nữa nội khí của người đã tương dung với yêu hỏa của Thái cổ thực long thu rồi, nếu là thể chuyển hóa đủ bộ yêu hỏa của Thái cổ thực long thu, mặc dù yêu hỏa của Thái cổ thực long tu không phải là một trong Tiên thiên cửu hỏa, nhưng cũng là hỏa chủng nổi danh thái cổ, vô cùng diệu dụng, nếu người có thể ngưng luyện ra nhiều huyết khí, gieo xuống chủng tử yêu hỏa, thành tựu tương lai là bất khả hạn lượng.

- Nguyên lai là tu luyện lại có nhiều môn đạo như vậy!

- Trong lúc tu luyện, môn đạo rất nhiều, dò xét huyết khiếu, ngưng luyện huyết khiếu bất quá chỉ là một trong số đó mà thôi, tu vi của người giờ chưa đủ, đợi đến lúc bước vào đại tam giới, nội khí hóa thành chân

nguyên thì sẽ minh bạch, tăng cường căn cơ là chuyện trọng yếu!

Tiểu Báo Tử cười, gật gật đầu, xem như là đã thụ giáo.

Còn mấy ngày còn lại, Tiểu Báo Tử không có chuyện gì liên theo phương pháp của Thanh Linh, bắt đầu ngưng luyện huyết khiếu đan điền của mình, qua vài ngày thật đúng là có một ít hiệu quả, những thứ khác không nói, đan điền đúng là có một tí biến hóa kỳ diệu, Thanh Linh cũng đã nói về sự tình ngưng luyện huyết khiếu, đó không phải là sự tình một sớm một chiều liền có thể thành công, hơn nữa lại hung hiểm dị thường, Tiểu Báo Tử đương nhiên sẽ không dám mạo hiểm.

Một ngày này, sau khi Tiểu Báo Tử tu luyện xong, liền cảm thấy tinh thần sảng khoái, đúng như Thanh Linh đã nói, ngưng luyện đan điền của mình đã có chút hiệu quả.

Đang lúc đắc ý, chợt lông mày hăn nhú một cái, chỉ chốc lát sau, liền thấy Nhân Chân Thổ yếu diệu đi vào, nói:

- Đại nhân, họ Tào kia lại tới!

- Cho hắn vào!

Tiểu Báo Tử nói, họ Tào ấy là Tào hộ pháp, người của Bái Hỏa Huyền giáo, là một gã thủ hạ Tôn giả Bái Hỏa Huyền giáo, cũng không biết hắn đến lãnh địa của mình là có ý gì, trước đó vài ngày, nghe nói Tôn giả và phu nhân rất nhanh sẽ đích thân đến, Tiểu Báo Tử có chút hiếu kỳ trong lòng, liền chờ ở chỗ này hơn mấy ngày, hăn tinh tường, dù sao đây cũng là địa bàn của mình, nếu hắn không có mặt tại đây, một gã cường giả thất phẩm Bái hỏa giáo xuất hiện tại địa bàn của mình, tóm lại không phải là sự tình gì khiến hăn yên tâm.

- Tào Trí báỉ kiến Chu đại nhân!

Tào Trí được dẫn vào, nhìn thấy Tiểu Báo Tử liền thi lễ.

- Không cần đa lễ, ngươi là người Bái hỏa giáo, tiếng đại nhân này của ngươi, ta nghe cảm giác không dễ chịu lắm a!

Trong lời nói này có ý tứ trêu chọc, những tên gia hỏa Bái Hỏa huyền giáo đều tạo phản, chuyên giết đại nhân triều đình, mà Tào Trí này là hộ pháp Bái Hỏa Huyền giáo mà lại cung kính gọi một người là đại nhân, thật sự không phải là một sự tình gì khiến người ta thấy thoải mái.

Thần sắc Tào Trí cứng đờ, trên mặt lộ vẻ xấu hổ, nói:

- Đại nhân nói đùa rồi!

- Có thể ta không biết nói chuyện, những sẽ không có kiên nhẫn để nói giỡn, ta cũng đã chờ ở đây mấy ngày, đám Tôn giả đại nhân của các ngươi sao còn chưa đến, ta cũng không phải là người rảnh rỗi, công việc khá nhiều, nếu hăn không đến thì ta phải đi rồi! Trong giọng nói Tiểu Báo Tử có vài phần bất thiện.

- Đại nhân bớt giận, đại nhân bớt giận! Mặc dù không biết Tiểu Báo Tử là giận thật hay giả, nhưng nhìn thấy sắc mặt âm trầm của vị cường giả thiếu niên này, Tào Trí vẫn thấy sợ hãi trong nội tâm.

- Tôn Giả đại nhân sáng nay đã đến, ngài sai ta tới thỉnh đại nhân đến để tương kiến ngài!

- Ta đi gặp hăn? Khóe miệng Tiểu Báo Tử mỉm cười, thần sắc càng lúc càng không vui, Tào Trí chỉ cảm thấy một cỗ áp lực vô hình lập tức tập kích trong lòng, nội tâm trầm xuống mãnh liệt, vền vền tầm đó sinh ra một loại cảm giác như không thể hít thở, đến lúc phục hồi lại tinh thần thì toàn thân đã ướt đầm mồ hôi lạnh, hai chân như không còn chút lực nào, bịch một tiếng, ngã sấp trên mặt đất.

Tiểu Báo Tử phát triển qua mấy năm, tu vi cực cao, công việc cũng nhiều hơn, tầm mắt cũng khoáng đạt lên, mỗi một cái giờ tay nhắc chân, tuy rằng nhìn như lơ đãng, nhưng đều có một cỗ uy phong, lúc bình thường thì hăn suốt ngày đeo nụ cười trên mặt, cỗ uy phong này cũng bị hòa tan đi, nhưng hiện tại tâm tình hăn không tốt, cỗ khí thế kia liền lộ ra, hơn nữa hăn trời sinh thần thông, Hỏa Hồng Tinh cũng tốt, Thông thiên pháp nhãn cũng thế, đều mang lực lượng uy chấn tâm hồn người khác, tuy rằng không dùng huyền ý, nhưng đặc tính nhiếp hồn đoạt phách này đã sớm dung nhập vào trong đầu hăn, mà Tào Trí bất quá chỉ là một cao thủ tứ phẩm, tiến vào Rèn Cốt giới không bao lâu, làm sao chống lại được, thoáng cái

tâm hồn liền bị chấn nhiếp, dù chỉ là trong nháy mắt, nhưng trong đầu hấn, phảng phất như là cả đời, đây là hấn cũng đã tiến vào Rền cốt giới, nếu đổi lại là một gã mới nhập môn luyện bì giới, nói không chừng đã sợ đến vãi đái ra quần.

- Đại nhân, hiểu lắm, người hiểu lắm rồi!

Dù không vãi đái vãi cứt trong quần, nhưng Tào Trí cũng kinh hồn táng đảm.

- Không, không phải Tôn, Tôn giả nhà ta lên mặt, thật, thật sự hấn không đứng dậy nổi!

- Cái gì? Không đứng dậy nổi? Tiểu Báo Tử có chút nghi hoặc nhìn Tào Trí.

- Nói rõ ràng, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?

- Tôn Giả, ngài ấy gặp cường địch, bị trọng thương, không chết đã là vạn hạnh rồi, hiện tại bị thương rất nặng, đang nằm ở chỗ Thiếu công tử, lúc tỉnh lúc chóng mặt, căn bản không sáng suốt!

- Cái gì? Tiểu Báo Tử từng sốt một chút, hấn ngược lại không nghĩ tới cái này, dù gì Tôn giả Bái hỏa giáo cũng là một cường giả, vậy mà lại bị người ta đánh đến nằm liệt giường. Chuyện này lộ ra, ngược lại lại làm hấn nổi lên lòng hiếu kỳ, thần sắc hấn cũng hòa hoãn lại.

- Thì ra là thế, ta đã hiểu lắm người rồi, đi thôi, đi xem Tôn giả nhà người, ta ngược lại rất hiếu kỳ sao các người lại giãy vò như vậy, đến cùng là vì cái gì?

Lúc này đã là cuối mùa thu, Tây bắc vốn là vùng đất khổ hàn, tuy rằng còn chưa hoàn toàn vào mùa đông, nhưng gió bắc này cũng giống như dao găm cắt thẳng vào mặt, nhân khẩu tại thị trấn này vốn không nhiều lắm, thời tiết lúc này lại âm u, trên đường không có bao nhiêu người, Tiểu Báo Tử đi phía sau Tào Trí, nhìn những ngôi nhà đá đơn sơ chung quanh, suy nghĩ có nên xây một quảng trường hay không.

Ở cái thế giới này không có quảng trường, thực tế cũng không có người nào biết quảng trường là cái gì, bắt quá lúc ở đời trước, những quan viên kia thích nhất là thời điểm xây quảng trường, càng lớn càng tốt, lúc ấy, hấn chỉ là một nhân viên công vụ, không coi là quan, miễn cưỡng cũng được xưng tụng, mà thôi, lúc nào cũng chứng kiến những tin này, trong nội tâm sẽ mắng mấy câu, cả đời này, đến phiên hấn có thể làm chủ rồi, nhìn xem con đường cô tịch này, chỉ lác đác vài người đi trên đường, cảm thấy như thiếu một cái gì đó, trong nội tâm tồn tại một niệm tưởng, xây một quảng trường tại thị trấn này, lại điêu khắc cái gì đấy, coi như là tâm lý ký thác đời trước a.

Đang nghĩ ngợi, liền nghe Tào Trí ở bên cạnh nói:

- Đến rồi, Chu đại nhân!

Tiểu Báo Tử dừng bước, tập trung nhìn vào, đúng là ngôi nhà đá mình đi qua ngày trước, không nhận được nhồn cười một cái.

- Tốt, vào xem một chút!

Nhà đá không lớn, rất tối, còn có chút âm trầm, ngọn đèn bên trong lò mờ, ảm ảm có một mùi tanh cổ quái.

- Độc?

Tia mùi tanh kia tuy rằng không đậm đặc, nhưng Tiểu Báo Tử cảm giác được Bách độc hàn quang chướng của mình có phản ứng, lập tức minh bạch.

- Chu đại nhân, vị này chính là phu nhân nhà ta! Tào Trí mở miệng nói.

- Chu Báo hữu lễ!

Phu nhân Tôn Giả thoát nhìn như là một nữ tử hai mươi tuổi, bộ dáng xinh đẹp, tu vi cũng không tệ, đã đến tứ phẩm, chỉ là sắc mặt có chút trắng, thần thái thập phần mệt mỏi.

- Không dám nhận đại lễ của Chu đại nhân! Phu nhân tôn giả nói, hướng Tiểu Báo Tử thi lễ.

- Tùy tiện tới quấy rầy, thực có chút bất kính, nhưng ta cũng không còn cách nào khác, kính xin Chu đại nhân lượng thứ!

Tiểu Báo Tử nhú mày, cũng không biết nên nói gì cho phải, tên chó má Tôn giả và phu nhân hần, nửa phần cũng không nhìn được, không hiểu lý lẽ chạy đến lãnh địa của mình, lời nói lại không minh bạch, ngược lại giống như chính mình có giao tình bình thường với bọn hần.

Chỉ là chuyện này mơ hồ lộ ra, Tiểu Báo Tử cũng muốn biết rõ ràng, nhân tiện nói:

- Không có gì, đều là phiêu lãng trên giang hồ cả, ai mà không có thời điểm gặp chuyện, xuất thủ tương trợ chính là lẽ thường, liền lúc này ta cũng rảnh rồi không có chuyện gì, đúng rồi, còn chưa biết tục danh của Tôn giả và phu nhân!
- Tại hạ là Tào Tuyết Đường, thân mang trọng thương, không thể đáp lễ, kính xin Chu đại nhân thứ tội! Sau lưng bạch y phu nhân truyền đến một thanh âm khàn khàn mỗi mệ.
- Nguyên là là Tào Tôn giả và Tào phu nhân a! Tiểu báo Tử cười, chấp tay nói:
- Nếu ta không lầm, Tào Tôn giả hần là trúng độc mà tổn thương a!

Thời điểm Tào Tuyết Đường mở miệng, Tào phu nhân đã nhường ra lối đi, khiến Tiểu Báo Tử có thể nhìn rõ ràng.

Bộ dáng Tào Tuyết Đường cũng không có vẻ gì là già, chừng là tráng niên ba mươi tuổi, chỉ là bị thương nên sắc mặt khô héo dọa người, trên người có ba vết thương rõ ràng, tối trọng yếu nhất là một vết thương ở trên đầu, máu tanh đen chậm chậm chảy ra ngoài, thập phần kinh người.

- Tuyết Đường nhất thời không xem xét kỹ, trúng ám toán, thất lễ rồi!
- Không dám, không biết Tào tôn tìm Chu mô ta là có chuyện gì?
- Khục khục! Tào Tuyết Đường đang muốn trả lời, một ngụm máu ngược lại dâng lên, tuy rằng hần đã cưỡng chế xuống, nhưng không khỏi ho lên mãnh liệt, lời nói cũng bị chặn ở cổ họng, bất đắc dĩ nhìn về phía nữ tử.
- Là như thế này, lần này quấy rầy đại nhân, chủ yếu là vì vật thập đồng dạng! Bạch y phu nhân cười khổ nói, ngôn từ cũng có chút không xác định, vốn tưởng phu nhân ta là cường giả thất phẩm, lại là Tôn giả báỉ hỏa huyền giáo, trong tình trạng không bị thương, dù không phải là đối thủ Chu Báo, nhưng Chu Báo cũng cố kỵ trong nội tâm, ít nhất sẽ cho ba phần thể diện, mặc dù ý tứ là muốn Tiểu Báo Tử hỗ trợ, nhưng nói cho cùng lại là một quan hệ hợp tác, nhưng bây giờ tưởng phu nhân ta thụ trọng thương, mệnh huyền một đường, giang hồ là địa phương thực tế nhất, không có thực lực, hết thấy đều không thể bàn tới, lần hợp tác này cũng biến thành xin giúp đỡ, vô duyên vô cớ thấp đầu, cũng làm nài ta có chút không tiện mở miệng.
- Vật thập, vật thập là cái gì? Chẳng lẽ là vùng đất khổ hàn này còn có thứ có thể làm Tào tôn giả trọng thương như thế? Tiểu Báo Tử cười nói, trong nội tâm âm thầm bổ thêm một câu.
- Coi như có thứ tốt thì cũng là của ta, đâu đến phiên các người!
- Chuyện này mà nói ra thì rất dài! Tào phu nhân ôn nhu nhẹ nhàng nói.
- Không sao, cứ nói, thời gian của ta rất nhiều! Tiểu Báo Tử cười nói.
- Lần này đến quý bảo địa, chủ yếu là vì hỏa chủng Nam Minh ly hỏa! Tào phu nhân cũng không có giấu diếm gì, nói thẳng ra.
- Hỏa chủng Nam Minh ly hỏa? Tiểu Báo Tử khê động trong nội tâm.

Hỏa chủng, hần biết đến, là một kỳ vật trong thiên địa, kỳ danh ngang với linh thạch.

Bởi vì nó giống như linh thạch, có rất nhiều chủng loại, mà giữa thiên địa, phạm là người tu luyện hỏa hành công pháp trong ngũ hành công pháp, nếu có thể có được một khóa hỏa chủng, chỗ tốt này tự nhiên không cần nói cũng biết.

Báỉ hỏa huyền giáo tu luyện Ly hỏa huyền công, ly hỏa tâm pháp hay là nhập môn công pháp, cùng giống như Cửu long thần hỏa công, Ly hỏa huyền công này cũng là hành hỏa công pháp, trong quá trình tu luyện, nếu có thể có được một hỏa chủng tốt, tu luyện nhất định là làm chơi ăn thật, số phận hần tốt, trong lúc

vô tình có được Thái cổ thực long thu yêu hỏa, cửu long thần hỏa công không chỉ bước tới thần, hơn nữa uy lực hơn xa thường nhân tu luyện, hơn nữa còn ma xui quỷ khiến thế nào mà tu luyện ra hình thái thứ ba mà hơn vạn năm qua chưa có người nào tu thành, lấy được tâm pháp bí truyền của Chân Long nhất tộc, nếu nói bên trong không có công lao của yêu hỏa kia, hẳn căn bản không tin.

Bất quá chính vì thứ này là kỳ vật thiên địa, cho nên cũng không dễ tìm, bây giờ nghe mấy người này có mưu đồ chiếm lấy hỏa chủng Nam minh ly hỏa, không khỏi có chút ngoài ý muốn.

Bởi vì coi như hẳn thật sự có hỏa chủng Nam Minh ly hỏa, lặng lẽ sưu tầm thì có liên quan gì đến mình đâu?

Chính mình và bọn họ lại không nhận biết, bọn hắn dựa vào cái gì mà cho rằng mình sẽ giúp bọn hắn, mà không phải là đoạt hỏa chủng của bọn hắn?

- Lúc đến đây, vốn là muốn tìm Chu đại nhân để hợp tác, cùng đi lấy hỏa chủng Nam minh ly hỏa kia, không ngờ gặp phải chuyện xui xẻo, bị người theo dõi rồi ám toán!

Nữ tử cắn răng, có chút giận dữ nói.

- Những người này chính là vậy, đã có chỗ tốt, người khác tự nhiên sẽ quen mắt, chỉ là ta không rõ, tại sao các người phải tìm ta?

Tiểu Báo Tử nói.

- Thứ nhất, bởi vì kỳ vật đó đang ở địa bàn của người, thứ hai, với bản lĩnh của ta, căn bản không thể lấy được kỳ vật đó, cho nên mới muốn hợp tác với người, không thể tưởng được lại ... khực khực..!

Lại một hồi ho khan.

Cái này, ngược lại Tiểu Báo Tử nổi lên mê hoặc.

- Vị Tôn giả này, ta và người vốn không nhận thức nhau, người vì gì mà cho rằng ta sẽ hợp tác với người?

- Bởi vì ta và người hợp tác, khực, khực, tiền vốn hợp tác!

Tào Tuyết Đường ho mãnh liệt, dứt quãng nói:

- Hơn nữa, lúc này, Đại tôn giả Tiểu Minh vương biết, hẳn để cho ta một phong thư, người nhìn là hiểu!

- Tiểu Minh Vương?

Khóe miệng Tiểu Báo Tử co quắp, động hai cái, nghĩ tới Tiểu Minh Vương ẻo lả và Vương Xà có gian tình bên trong địa tâm hỏa mạch năm đó, lại nghĩ tới chính mình còn nợ Tiểu Minh Vương này một nhóm lớn nguyên thủy địa hỏa, thần thái lập tức suy sụp đi.

- Nguyên lai là Tào tôn giả có quen biết với Minh Vương tôn giả, như vậy thì không trách được rồi!

Tiểu Báo Tử tiếp nhận phong thư trong tay nữ tử, hắc hắc cười nói:

- Ta đã lâu không thấy Tiểu Minh Vương rồi, nàng ta vẫn tốt chứ?

- Minh đại tôn giả gần đây vẫn an khang!

Tào Phu nhân nói, trong mắt hiện lên vẻ tò mò.

- Chu đại nhân quen biết với Minh đại tôn giả?

- Gặp qua một lần mà thôi!

Tiểu Báo Tử nói, không muốn nhiều lời.

Lời này, nghe như thật sự không có gì, bất quá vợ chồng Tào tôn giả trong mắt hẳn không giống với lúc trước nữa, ai cũng biết Tiểu Minh Vương là một trong những Đại tôn giả, cường giả cửu phẩm trẻ tuổi, là một người vô cùng cao ngạo, nổi danh trong trời nhưng tính tình lại lạnh lùng, đừng nói là tôn giả bình thường trong giáo, coi như là thấy giáo chủ cũng không thêm liếc một cái, nhìn cũng không thêm nhìn, nhăn mặt đi qua cũng là chuyện thường xảy ra, ở bên ngoài càng không có bằng hữu nào, cũng bởi vì phụ thân

Tào Tuyết Đường đã từng giúp Tiểu Minh Vương nên Tiểu Minh Vương mới nhìn tới Tào Tuyết Đường, bình thường cũng không thường lui tới, chỉ là vì lúc này đang mang trọng đại mới tới khẩn cầu sự giúp đỡ của Tiểu Minh Vương, vốn là trông cậy Tiểu Minh Vương giúp bọn hắn lấy Nam Minh ly hỏa, ai ngờ Tiểu Minh Vương lại không làm như vậy mà đề bút viết một phong thư, bảo hắn mang đến cho Tiểu Báo Tử, cũng nói Tiểu Báo Tử nhìn cái này tất sẽ giúp bọn hắn, từ đây bọn hắn mới biết, cường giả thiếu niên nổi tiếng nhất trên giang hồ mấy năm gần đây là người quen Tiểu Minh Vương.

Lúc này, Tiểu Báo Tử đã mở phong thư ra, thư không dài, chỉ có rải rác mấy chữ, xem qua, thần sắc của Tiểu Báo Tử liền thay đổi.

Chữ bên trên không nhiều lắm, bắt quá nhìn thấy, tâm can Tiểu Báo Tử cũng đều nhảy dựng lên.

- Thạch Hải Hồn Đảm, Phong Linh Châu!

Chín chữ, khiến tâm Tiểu Báo Tử nhảy dồn dập, bởi vì chín chữ này, ba dạng đồ vật này là tài liệu luyện chế Định Phong Châu.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

574. Chương 568-570: Huyệt Khiếu Chi Đạo, Hỏa Chứng Nam Minh Ly Hỏa. (1-3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 568-570: Huyệt khiếu chi đạo, hỏa chứng Nam Minh Ly hỏa. (1-3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Thanh Linh nói ra.

- Tiên Thiên là gì? Hậu Thiên là gì?

- Khoác trên người những cọng lông, thể hệ thai sinh ẩm ướt đều là Hậu thiên, dù là tổ tiên nhân loại các người, những người trước thời Thái Cổ cũng không ngoại lệ, về phần Tiên Thiên, dù là ở thời cổ đại cũng không có bao nhiêu, Chân long tương ứng với Tiên thiên, cho nên trời sinh bọn hắn có chín khiếu!

- Chín khiếu, thì ra là chín đan điền!

- Tương đương chín đan điền của nhân loại các người!

Thanh Linh cải chính.

- Cho nên bọn hắn có thể dung nạp nguyên khí ít nhất là gấp chín lần các người, trên thực tế, từng huyệt khiếu bọn hắn đều có thể dung nạp lượng nguyên khí nhiều hơn so với đan điền nhân loại các người!

- Nhưng..

- Ý của người là nhân loại cũng có thể luyện ra nhiều đan điền?

- Thông minh, nhân loại có thể, yêu tu cũng có thể!

Thanh Linh nói.

- Cho dù là thời cổ đại, ngoại trừ những sinh linh do hạt giống của các Thái cổ Tiên Thiên tạo ra, mặt khác, yêu tu không chỗ nào không phải Hậu thiên, cũng giống với nhân loại các người, chỉ có một huyệt khiếu, bắt quá tổ tông nhân loại các người thật sự quá thông minh, những người trước thời Thái Cổ trong khi tu

luyện lại phát hiện ra phương pháp ngưng luyện huyết khiếu, khiến sinh linh Hậu thiên tương ứng cũng có cơ hội luyện ra huyết khiếu khác ngoài đan điền, chỉ là biện pháp này thật sự quá mức hung hiểm, khi sơ sót, tu vi lại cao thì sẽ hóa thành hư ảo, về sau, Phương Sĩ xuất hiện, nghĩ ra một biện pháp khác!

- Biện pháp khác?

- Đám Phương Sĩ bọn họ tin tưởng vạn vật trong Thiên địa đều có liên hệ, đều có pháp tắc, cấu tạo thân thể Tiên thiên và Hậu thiên khẳng định có chỗ tương thông, mặc dù phương pháp ngưng luyện huyết khí của người trước Thượng cổ có chỗ tốt cực lớn, nhưng hung hiểm thường nhân cũng khó có thể chịu được, vì vậy liền nghĩ ra một biện pháp, trăm ngàn vạn kế tìm được pháp môn tu luyện của sinh linh Tiên Thiên, tu luyện pháp môn sinh linh Tiên thiên, ngược lại bên trong đẩy huyết khiếu của sinh linh Tiên Thiên, kết hợp với đặc điểm thân thể, sáng chế pháp môn dò xét huyết khiếu này, cuối cùng, đám Phương Sĩ bọn họ đều sở hữu tất cả huyết khiếu của sinh linh Tiên Thiên, huyết khiếu Chân Long gần với người nhất, cũng dễ dàng ngưng luyện nhất!

- Chính là Chân Long Cửu khiếu !

- Đúng, là Chân Long Cửu Khiếu, trong Chân Long Cửu Khiếu có một khiếu là đan điền!

Thanh Linh nói.

- Ta có thể dày người phương pháp dò xét huyết khiếu và phương pháp ngưng luyện huyết khiếu, bất quá ta cũng không biết tâm pháp bí truyền của Long tộc, bởi vậy ta đề nghị người trước hết hãy ngưng luyện đan điền của mình, về phần những thứ khác, chờ người đạt được tâm pháp Chân Long bí truyền rồi nói sau!

- Ta ngược lại có một bộ tâm pháp Chân Long bí truyền!

Tiểu Báo Tử thầm nghĩ trong lòng, ngoài miệng lại nói:

- Người vừa rồi nói với ta, thông thuộc sâu sắc dung lượng huyết khiếu của sinh linh Tiên Thiên, ngưng luyện huyết khiếu không chỉ có thể gia tăng số lượng huyết khiếu mà còn có thể gia tăng dung lượng nguyên khí của đan điền hả?

- Đúng vậy!

Đang lúc nói chuyện, Thanh Linh cũng không giữ làm của riêng, lập tức truyền biện pháp dò xét và ngưng luyện huyết khí cho Tiểu Báo Tử.

- Chẳng trách kim bào nhân ngày ấy lại cho ta nhiều chỗ tốt như vậy, nguyên lai là hần mượn tâm pháp Chân Long bí truyền để dò xét huyết khiếu của mình a!

Tiểu Báo Tử âm thầm đánh giá.

- Dò xét và ngưng luyện huyết khiếu này, có phải quan hệ với việc ta không tấn thăng lên bát phẩm?

- Đương nhiên có quan hệ, tu vi bát phẩm, nội khí như thép, đó là muốn kết thành hạt giống Chân nguyên rồi, nếu hạt giống Chân nguyên kết thành, liền hoàn toàn bước vào cửu phẩm, bắt đầu thời gian ân cần chăm sóc hạt giống Chân Nguyên, nếu có thể trước khi tiến vào bát phẩm, ngưng kết ra hạt giống Chân Nguyên mở ra được thêm mấy cái huyết khiếu thì tương lai tu luyện đều là làm chơi ăn thật, nếu sau khi tiến vào bát phẩm, vẫn chỉ có một huyết khiếu, tương lai cho dù mở những huyết khiếu khác, những huyết khiếu này lại kết thành hạt giống tu luyện một lần nữa, coi như là kết thành, cũng không thể tương hợp cùng với hạt giống Chân Nguyên của người, cần phải tinh luyện lại, thực là một điều phiền toái, không bằng trước khi tiến vào bát phẩm, mở ra tất cả huyết khiếu, hơn nữa nội khí của người đã tương dung với yêu hỏa của Thái cổ thực long thu rồi, nếu là thể chuyển hóa đủ bộ yêu hỏa của Thái cổ thực long thu, mặc dù yêu hỏa của Thái cổ thực long tu không phải là một trong Tiên thiên cửu hỏa, nhưng cũng là hỏa chủng nổi danh thái cổ, vô cùng diệu dụng, nếu người có thể ngưng luyện ra nhiều huyết khí, gieo xuống chủng tử yêu hỏa, thành tựu tương lai là bất khả hạn lượng.

- Nguyên lai là tu luyện lại có nhiều môn đạo như vậy!

- Trong lúc tu luyện, môn đạo rất nhiều, dò xét huyết khiếu, ngưng luyện huyết khiếu bất quá chỉ là một trong số đó mà thôi, tu vi của người giờ chưa đủ, đợi đến lúc bước vào đại tam giới, nội khí hóa thành chân

nguyên thì sẽ minh bạch, tăng cường căn cơ là chuyện trọng yếu!

Tiểu Báo Tử cười, gật gật đầu, xem như là đã thụ giáo.

Còn mấy ngày còn lại, Tiểu Báo Tử không có chuyện gì liên theo phương pháp của Thanh Linh, bắt đầu ngưng luyện huyết khiếu đan điền của mình, qua vài ngày thật đúng là có một ít hiệu quả, những thứ khác không nói, đan điền đúng là có một tí biến hóa kỳ diệu, Thanh Linh cũng đã nói về sự tình ngưng luyện huyết khiếu, đó không phải là sự tình một sớm một chiều liền có thể thành công, hơn nữa lại hung hiểm dị thường, Tiểu Báo Tử đương nhiên sẽ không dám mạo hiểm.

Một ngày này, sau khi Tiểu Báo Tử tu luyện xong, liền cảm thấy tinh thần sảng khoái, đúng như Thanh Linh đã nói, ngưng luyện đan điền của mình đã có chút hiệu quả.

Đang lúc đắc ý, chợt lông mày hăn nhú một cái, chỉ chốc lát sau, liền thấy Nhân Chân Thổ yếu diệu đi vào, nói:

- Đại nhân, họ Tào kia lại tới!

- Cho hắn vào!

Tiểu Báo Tử nói, họ Tào ấy là Tào hộ pháp, người của Bái Hỏa Huyền giáo, là một gã thủ hạ Tôn giả Bái Hỏa Huyền giáo, cũng không biết hắn đến lãnh địa của mình là có ý gì, trước đó vài ngày, nghe nói Tôn giả và phu nhân rất nhanh sẽ đích thân đến, Tiểu Báo Tử có chút hiếu kỳ trong lòng, liền chờ ở chỗ này hơn mấy ngày, hăn tinh tường, dù sao đây cũng là địa bàn của mình, nếu hắn không có mặt tại đây, một gã cường giả thất phẩm Bái hỏa giáo xuất hiện tại địa bàn của mình, tóm lại không phải là sự tình gì khiến hăn yên tâm.

- Tào Trí bá kiến Chu đại nhân!

Tào Trí được dẫn vào, nhìn thấy Tiểu Báo Tử liền thi lễ.

- Không cần đa lễ, ngươi là người Bái hỏa giáo, tiếng đại nhân này của ngươi, ta nghe cảm giác không dễ chịu lắm a!

Trong lời nói này có ý tứ trêu chọc, những tên gia hỏa Bái Hỏa huyền giáo đều tạo phản, chuyên giết đại nhân triều đình, mà Tào Trí này là hộ pháp Bái Hỏa Huyền giáo mà lại cung kính gọi một người là đại nhân, thật sự không phải là một sự tình gì khiến người ta thấy thoải mái.

Thần sắc Tào Trí cứng đờ, trên mặt lộ vẻ xấu hổ, nói:

- Đại nhân nói đùa rồi!

- Có thể ta không biết nói chuyện, những sẽ không có kiên nhẫn để nói giỡn, ta cũng đã chờ ở đây mấy ngày, đám Tôn giả đại nhân của các ngươi sao còn chưa đến, ta cũng không phải là người rảnh rỗi, công việc khá nhiều, nếu hăn không đến thì ta phải đi rồi! Trong giọng nói Tiểu Báo Tử có vài phần bất thiện.

- Đại nhân bớt giận, đại nhân bớt giận! Mặc dù không biết Tiểu Báo Tử là giận thật hay giả, nhưng nhìn thấy sắc mặt âm trầm của vị cường giả thiếu niên này, Tào Trí vẫn thấy sợ hãi trong nội tâm.

- Tôn Giả đại nhân sáng nay đã đến, ngài sai ta tới thỉnh đại nhân đến để tương kiến ngài!

- Ta đi gặp hăn? Khóe miệng Tiểu Báo Tử mỉm cười, thần sắc càng lúc càng không vui, Tào Trí chỉ cảm thấy một cỗ áp lực vô hình lập tức tập kích trong lòng, nội tâm trầm xuống mãnh liệt, vền vền tâm đó sinh ra một loại cảm giác như không thể hít thở, đến lúc phục hồi lại tinh thần thì toàn thân đã ướt đầm mồ hôi lạnh, hai chân như không còn chút lực nào, bịch một tiếng, ngã sấp trên mặt đất.

Tiểu Báo Tử phát triển qua mấy năm, tu vi cực cao, công việc cũng nhiều hơn, tầm mắt cũng khoáng đạt lên, mỗi một cái giờ tay nhắc chân, tuy rằng nhìn như lơ đãng, nhưng đều có một cỗ uy phong, lúc bình thường thì hăn suốt ngày đeo nụ cười trên mặt, cỗ uy phong này cũng bị hòa tan đi, nhưng hiện tại tâm tình hăn không tốt, cỗ khí thế kia liền lộ ra, hơn nữa hăn trời sinh thần thông, Hỏa Hồng Tinh cũng tốt, Thông thiên pháp nhãn cũng thế, đều mang lực lượng uy chấn tâm hồn người khác, tuy rằng không dùng huyền ý, nhưng đặc tính nhiếp hồn đoạt phách này đã sớm dung nhập vào trong đầu hăn, mà Tào Trí bất quá chỉ là một cao thủ tứ phẩm, tiến vào Rèn Cốt giới không bao lâu, làm sao chống lại được, thoáng cái

tâm hồn liền bị chấn nhiếp, dù chỉ là trong nháy mắt, nhưng trong đầu hần, phảng phất như là cả đời, đây là hần cũng đã tiến vào Rèn cốt giới, nếu đổi lại là một gã mới nhập môn luyện bì giới, nói không chừng đã sợ đến vãi đái ra quần.

- Đại nhân, hiểu lắm, người hiểu lắm rồi!

Dù không vãi đái vãi cứt trong quần, nhưng Tào Trí cũng kinh hồn táng đảm.

- Không, không phải Tôn, Tôn giả nhà ta lên mặt, thật, thật sự hần không đứng dậy nổi!

- Cái gì? Không đứng dậy nổi? Tiểu Báo Tử có chút nghi hoặc nhìn Tào Trí.

- Nói rõ ràng, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?

- Tôn Giả, ngài ấy gặp cường địch, bị trọng thương, không chết đã là vạn hạnh rồi, hiện tại bị thương rất nặng, đang nằm ở chỗ Thiếu công tử, lúc tỉnh lúc chóng mặt, căn bản không sáng suốt!

- Cái gì? Tiểu Báo Tử cũng sốt một chút, hần ngược lại không nghĩ tới cái này, dù gì Tôn giả Bái hỏa giáo cũng là một cường giả, vậy mà lại bị người ta đánh đến nằm liệt giường. Chuyện này lộ ra, ngược lại lại làm hần nổi lên lòng hiếu kỳ, thần sắc hần cũng hòa hoãn lại.

- Thì ra là thế, ta đã hiểu lắm người rồi, đi thôi, đi xem Tôn giả nhà người, ta ngược lại rất hiếu kỳ sao các người lại giãy vò như vậy, đến cùng là vì cái gì?

Lúc này đã là cuối mùa thu, Tây bắc vốn là vùng đất khổ hàn, tuy rằng còn chưa hoàn toàn vào mùa đông, nhưng gió bắc này cũng giống như dao găm cắt thẳng vào mặt, nhân khẩu tại thị trấn này vốn không nhiều lắm, thời tiết lúc này lại âm u, trên đường không có bao nhiêu người, Tiểu Báo Tử đi phía sau Tào Trí, nhìn những ngôi nhà đá đơn sơ chung quanh, suy nghĩ có nên xây một quảng trường hay không.

Ở cái thế giới này không có quảng trường, thực tế cũng không có người nào biết quảng trường là cái gì, bắt quá lúc ở đời trước, những quan viên kia thích nhất là thời điểm xây quảng trường, càng lớn càng tốt, lúc ấy, hần chỉ là một nhân viên công vụ, không coi là quan, miễn cưỡng cũng được xưng tỵ, mà thôi, lúc nào cũng chứng kiến những tin này, trong nội tâm sẽ mắng mấy câu, cả đời này, đến phiên hần có thể làm chủ rồi, nhìn xem con đường cô tịch này, chỉ lác đác vài người đi trên đường, cảm thấy như thiếu một cái gì đó, trong nội tâm tồn tại một niệm tưởng, xây một quảng trường tại thị trấn này, lại điêu khắc cái gì đấy, coi như là tâm lý ký thác đời trước a.

Đang nghĩ ngợi, liền nghe Tào Trí ở bên cạnh nói:

- Đến rồi, Chu đại nhân!

Tiểu Báo Tử dừng bước, tập trung nhìn vào, đúng là ngôi nhà đá mình đi qua ngày trước, không nhận được nhồn cười một cái.

- Tốt, vào xem một chút!

Nhà đá không lớn, rất tối, còn có chút âm trầm, ngọn đèn bên trong lò mờ, ảm ảm có một mùi tanh cổ quái.

- Độc?

Tia mùi tanh kia tuy rằng không đậm đặc, nhưng Tiểu Báo Tử cảm giác được Bách độc hàn quang chướng của mình có phản ứng, lập tức minh bạch.

- Chu đại nhân, vị này chính là phu nhân nhà ta! Tào Trí mở miệng nói.

- Chu Báo hữu lễ!

Phu nhân Tôn Giả thoát nhìn như là một nữ tử hai mươi tuổi, bộ dáng xinh đẹp, tu vi cũng không tệ, đã đến tứ phẩm, chỉ là sắc mặt có chút trắng, thần thái thập phần mệt mỏi.

- Không dám nhận đại lễ của Chu đại nhân! Phu nhân tôn giả nói, hướng Tiểu Báo Tử thi lễ.

- Tùy tiện tới quấy rầy, thực có chút bất kính, nhưng ta cũng không còn cách nào khác, kính xin Chu đại nhân lượng thứ!

Tiểu Báo Tử nhú mày, cũng không biết nên nói gì cho phải, tên chó má Tôn giả và phu nhân hần, nửa phần cũng không nhìn được, không hiểu lý lẽ chạy đến lãnh địa của mình, lời nói lại không minh bạch, ngược lại giống như chính mình có giao tình bình thường với bọn hần.

Chỉ là chuyện này mơ hồ lộ ra, Tiểu Báo Tử cũng muốn biết rõ ràng, nhân tiện nói:

- Không có gì, đều là phiêu lãng trên giang hồ cả, ai mà không có thời điểm gặp chuyện, xuất thủ tương trợ chính là lẽ thường, liền lúc này ta cũng rảnh rồi không có chuyện gì, đúng rồi, còn chưa biết tục danh của Tôn giả và phu nhân!
- Tại hạ là Tào Tuyết Đường, thân mang trọng thương, không thể đáp lễ, kính xin Chu đại nhân thứ tội! Sau lưng bạch y phu nhân truyền đến một thanh âm khàn khàn mỗi một.
- Nguyên là là Tào Tôn giả và Tào phu nhân a! Tiểu báo Tử cười, chấp tay nói:
- Nếu ta không lầm, Tào Tôn giả hần là trúng độc mà tổn thương a!

Thời điểm Tào Tuyết Đường mở miệng, Tào phu nhân đã nhường ra lối đi, khiến Tiểu Báo Tử có thể nhìn rõ ràng.

Bộ dáng Tào Tuyết Đường cũng không có vẻ gì là già, chừng là tráng niên ba mươi tuổi, chỉ là bị thương nên sắc mặt khô héo dọa người, trên người có ba vết thương rõ ràng, tối trọng yếu nhất là một vết thương ở trên đầu, máu tanh đen chậm chậm chảy ra ngoài, thập phần kinh người.

- Tuyết Đường nhất thời không xem xét kỹ, trúng ám toán, thất lễ rồi!
- Không dám, không biết Tào tôn tìm Chu mô ta là có chuyện gì?
- Khục khục! Tào Tuyết Đường đang muốn trả lời, một ngụm máu ngược lại dâng lên, tuy rằng hần đã cưỡng chế xuống, nhưng không khỏi ho lên mãnh liệt, lời nói cũng bị chặn ở cổ họng, bất đắc dĩ nhìn về phía nữ tử.
- Là như thế này, lần này quấy rầy đại nhân, chủ yếu là vì vật thập đồng dạng! Bạch y phu nhân cười khổ nói, ngôn từ cũng có chút không xác định, vốn tưởng phu nhân ta là cường giả thất phẩm, lại là Tôn giả báỉ hỏa huyền giáo, trong tình trạng không bị thương, dù không phải là đối thủ Chu Báo, nhưng Chu Báo cũng cố kỵ trong nội tâm, ít nhất sẽ cho ba phần thể diện, mặc dù ý tứ là muốn Tiểu Báo Tử hỗ trợ, nhưng nói cho cùng lại là một quan hệ hợp tác, nhưng bây giờ tưởng phu nhân ta thụ trọng thương, mệnh huyền một đường, giang hồ là địa phương thực tế nhất, không có thực lực, hết thấy đều không thể bàn tới, lần hợp tác này cũng biến thành xin giúp đỡ, vô duyên vô cớ thấp đầu, cũng làm nài ta có chút không tiện mở miệng.
- Vật thập, vật thập là cái gì? Chẳng lẽ là vùng đất khổ hàn này còn có thứ có thể làm Tào tôn giả trọng thương như thế? Tiểu Báo Tử cười nói, trong nội tâm âm thầm bổ thêm một câu.
- Coi như có thứ tốt thì cũng là của ta, đâu đến phiên các người!
- Chuyện này mà nói ra thì rất dài! Tào phu nhân ôn nhu nhẹ nhàng nói.
- Không sao, cứ nói, thời gian của ta rất nhiều! Tiểu Báo Tử cười nói.
- Lần này đến quý bảo địa, chủ yếu là vì hỏa chủng Nam Minh ly hỏa! Tào phu nhân cũng không có giấu diếm gì, nói thẳng ra.
- Hỏa chủng Nam Minh ly hỏa? Tiểu Báo Tử khẽ động trong nội tâm.

Hỏa chủng, hần biết đến, là một kỳ vật trong thiên địa, kỳ danh ngang với linh thạch.

Bởi vì nó giống như linh thạch, có rất nhiều chủng loại, mà giữa thiên địa, phạm là người tu luyện hỏa hành công pháp trong ngũ hành công pháp, nếu có thể có được một khóa hỏa chủng, chỗ tốt này tự nhiên không cần nói cũng biết.

Báỉ hỏa huyền giáo tu luyện Ly hỏa huyền công, ly hỏa tâm pháp hay là nhập môn công pháp, cùng giống như Cửu long thần hỏa công, Ly hỏa huyền công này cũng là hành hỏa công pháp, trong quá trình tu luyện, nếu có thể có được một hỏa chủng tốt, tu luyện nhất định là làm chơi ăn thật, số phận hần tốt, trong lúc

vô tình có được Thái cổ thực long thu yêu hỏa, cửu long thần hỏa công không chỉ bước tới thần, hơn nữa uy lực hơn xa thường nhân tu luyện, hơn nữa còn ma xui quỷ khiến thế nào mà tu luyện ra hình thái thứ ba mà hơn vạn năm qua chưa có người nào tu thành, lấy được tâm pháp bí truyền của Chân Long nhất tộc, nếu nói bên trong không có công lao của yêu hỏa kia, hẳn căn bản không tin.

Bất quá chính vì thứ này là kỳ vật thiên địa, cho nên cũng không dễ tìm, bây giờ nghe mấy người này có mưu đồ chiếm lấy hỏa chủng Nam minh ly hỏa, không khỏi có chút ngoài ý muốn.

Bởi vì coi như hẳn thật sự có hỏa chủng Nam Minh ly hỏa, lặng lẽ sưu tầm thì có liên quan gì đến mình đâu?

Chính mình và bọn họ lại không nhận biết, bọn hắn dựa vào cái gì mà cho rằng mình sẽ giúp bọn hắn, mà không phải là đoạt hỏa chủng của bọn hắn?

- Lúc đến đây, vốn là muốn tìm Chu đại nhân để hợp tác, cùng đi lấy hỏa chủng Nam minh ly hỏa kia, không ngờ gặp phải chuyện xui xẻo, bị người theo dõi rồi ám toán!

Nữ tử cắn răng, có chút giận dữ nói.

- Những người này chính là vậy, đã có chỗ tốt, người khác tự nhiên sẽ quen mắt, chỉ là ta không rõ, tại sao các người phải tìm ta?

Tiểu Báo Tử nói.

- Thứ nhất, bởi vì kỳ vật đó đang ở địa bàn của người, thứ hai, với bản lĩnh của ta, căn bản không thể lấy được kỳ vật đó, cho nên mới muốn hợp tác với người, không thể tưởng được lại ... khực khực..!

Lại một hồi ho khan.

Cái này, ngược lại Tiểu Báo Tử nổi lên mê hoặc.

- Vị Tôn giả này, ta và người vốn không nhận thức nhau, người vì gì mà cho rằng ta sẽ hợp tác với người?

- Bởi vì ta và người hợp tác, khực, khực, tiền vốn hợp tác!

Tào Tuyết Đường ho mãnh liệt, dứt quãng nói:

- Hơn nữa, lúc này, Đại tôn giả Tiểu Minh vương biết, hẳn để cho ta một phong thư, người nhìn là hiểu!

- Tiểu Minh Vương?

Khóe miệng Tiểu Báo Tử co quắp, động hai cái, nghĩ tới Tiểu Minh Vương ẻo lả và Vương Xà có gian tình bên trong địa tâm hỏa mạch năm đó, lại nghĩ tới chính mình còn nợ Tiểu Minh Vương này một nhóm lớn nguyên thủy địa hỏa, thần thái lập tức suy sụp đi.

- Nguyên lai là Tào tôn giả có quen biết với Minh Vương tôn giả, như vậy thì không trách được rồi!

Tiểu Báo Tử tiếp nhận phong thư trong tay nữ tử, hắc hắc cười nói:

- Ta đã lâu không thấy Tiểu Minh Vương rồi, nàng ta vẫn tốt chứ?

- Minh đại tôn giả gần đây vẫn an khang!

Tào Phụ nhân nói, trong mắt hiện lên vẻ tò mò.

- Chu đại nhân quen biết với Minh đại tôn giả?

- Gặp qua một lần mà thôi!

Tiểu Báo Tử nói, không muốn nhiều lời.

Lời này, nghe như thật sự không có gì, bất quá vợ chồng Tào tôn giả trong mắt hẳn không giống với lúc trước nữa, ai cũng biết Tiểu Minh Vương là một trong những Đại tôn giả, cường giả cửu phẩm trẻ tuổi, là một người vô cùng cao ngạo, nổi danh trong trời nhưng tính tình lại lạnh lùng, đừng nói là tôn giả bình thường trong giáo, coi như là thấy giáo chủ cũng không thêm liếc một cái, nhìn cũng không thêm nhìn, nhăn mặt đi qua cũng là chuyện thường xảy ra, ở bên ngoài càng không có bằng hữu nào, cũng bởi vì phụ thân

Tào Tuyết Đường đã từng giúp Tiểu Minh Vương nên Tiểu Minh Vương mới nhìn tới Tào Tuyết Đường, bình thường cũng không thường lui tới, chỉ là vì lúc này đang mang trọng đại mới tới khẩn cầu sự giúp đỡ của Tiểu Minh Vương, vốn là trông cậy Tiểu Minh Vương giúp bọn hắn lấy Nam Minh ly hỏa, ai ngờ Tiểu Minh Vương lại không làm như vậy mà đề bút viết một phong thư, bảo hắn mang đến cho Tiểu Báo Tử, cũng nói Tiểu Báo Tử nhìn cái này tất sẽ giúp bọn hắn, từ đây bọn hắn mới biết, cường giả thiếu niên nổi tiếng nhất trên giang hồ mấy năm gần đây là người quen Tiểu Minh Vương.

Lúc này, Tiểu Báo Tử đã mở phong thư ra, thư không dài, chỉ có rải rác mấy chữ, xem qua, thần sắc của Tiểu Báo Tử liền thay đổi.

Chữ bên trên không nhiều lắm, bắt quá nhìn thấy, tâm can Tiểu Báo Tử cũng đều nhảy dựng lên.

- Thạch Hải Hồn Đảm, Phong Linh Châu!

Chín chữ, khiến tâm Tiểu Báo Tử nhảy dồn dập, bởi vì chín chữ này, ba dạng đồ vật này là tài liệu luyện chế Định Phong Châu.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

575. Chương 571: Kinh Doanh. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 571: Kinh doanh. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Hắn chỉ cần tài liệu luyện chế Định Phong Châu, bởi vì vị trí Kỳ Thủy Báo ở Tiên Cung bên kia trông đã lâu cho nên cũng không có tài liệu luyện chế Định Phong Châu, chuyện này hắn đã qua với Thanh Linh, không ngờ lúc Thanh Linh nghe được ba chữ Định Phong Châu, ngũ khí đều biến đổi, hắn thật sự không nghĩ tới, Định Phong châu vậy mà không phải pháp khí mà là tiên khí, Thái Hạo tiên khí.

Bất quá về sau, cẩn thận xem xét hắn mới minh bạch, Định Phong Châu theo như lời Thanh Linh nói và Định Phong Châu của mình tựa hồ không đồng dạng với nhau, bởi vì tài liệu của bọn hắn cũng không giống nhau hoàn toàn, sau khi chính mình nói ra tài liệu và phương pháp luyện chế từ Tiên Cung, Thanh Linh trầm tư trong chốc lát mới nói với hắn.

- Định Phong Châu từ Tiên cung cũng là Định phong châu, bất quá đổi mấy loại tài liệu trong đó đi thì trở thành đồ vật không phải khó tìm, lại đơn giản hóa thủ pháp luyện chế thoáng một chút, là được một kiện Thái hạo tiên khí tinh giản, cho dù luyện thành, công hiệu cũng sẽ hạ thấp sâu sắc, nhưng xuống lần nữa cũng là cấp bậc Thuần Dương pháp khí, thậm chí so với Thuần Dương pháp khí bình thường còn lợi hại hơn, dù sao tiên khí phỏng chế, trong đó có một ít huyền ảo, Thuần Dương Pháp khí đơn thuần tự nhiên không thể so sánh.

Bất quá cũng chính vì như thế, hắn mới tắt đi tâm tư luyện chế, bởi vì tài liệu khẩn yếu nhất để luyện chế Định Phong châu chính bản là Càn thiên cửu nguyên châu, đồ vật này dù ở thời cổ đại cũng không có bao nhiêu, hiện tại lại càng khó tìm, dù dùng tài liệu chính giữa Phong Linh châu để thay thế, thì theo lời Thanh Linh mà nói thì Phong Linh Châu này chính là nơi tinh hoa thiên địa phong tụ tập, cũng là kỳ vật hiếm có, bên trong hiện thế, Phong Linh Châu giống như là Càn thiên cửu nguyên châu, đều là mấy vạn năm qua không xuất thế, tìm ở đâu chỗ tốt như vậy?

Nhưng không ngờ, phong thư của Tiểu Minh Vương lại có ba chữ “Phong Linh Châu” !

- Xem ra Tiểu Minh Vương này cũng là người Tiên cung, không biết nàng ta có phải là một trong thập nhị bát tú không?

Tiểu Báo Tử âm thầm nghĩ ngợi trong nội tâm, tay khẽ rung lên, chấn lá thư trong tay thành phần vụn, trên mặt lại lộ vẻ tươi cười ôn hòa.

- Nguyên lai Tào huynh đúng là bằng hữu của Tiểu Minh Vương, nói sớm một chút có phải hơn không, đúng rồi, là tên vương bát đản ăn tìm gấu ga báo nào tìm Tào huynh gây phiền toái, tiểu đệ không ngại ứng phó, sẽ lột da hắn xuống cho Tào huynh làm đệm!

- Không dám, không dám!

Tào Tuyết Đường vội vàng nói, thần sắc trên mặt cũng bắt đầu xấu hổ.

- Ta bị người ta ám toán, bất quá lúc ra tay thì chỉ có một, nhưng ta lại không thể xác định, chuyện này, ta, khục, khục.. ta sẽ giữ kỹ, không nói ra!

- Tào huynh, có gì cứ nói thẳng, chỉ cần Chu Báo ta hiểu rõ, không cần hai lời!

Tiểu Báo Tử vỗ ngực cam đoan.

- Vậy thì phiền toái Chu đại nhân rồi!

- Tào huynh không cần khách khí như vậy, cái gì đại nhân, ta chỉ là một Tiểu địa chủ bỏ đi của Khổ hàn chi địa, nếu Tào huynh muốn, cứ gọi Tiểu Báo Tử là xong!

Tiểu Báo Tử ha ha cười nói, sắc mặt bỗng trang nghiêm.

- Đúng, Tào huynh, thương thế của ngươi nặng như vậy, cái đó thành ở chỗ này a, mặc dù nơi này của ta chim không ỉa phân, rùa không đẻ trứng, bất quá lại tương đối đầy đủ, không bằng tới ở chỗ ta a, cũng có thể chiếu cố lẫn nhau!

- Cái này..

Tào Tuyết Đường nghe xong không khỏi trầm ngâm, hẳn là Tôn giả Bái Hỏa huyền giáo, mặc dù không phải xưng là đại phú đại quý, nhưng cũng không ăn quá nhiều đau khổ, vốn là muốn tìm Tiểu Báo Tử để hợp tác, không thể tưởng được lại mất phong độ như thế, thiếu chút nữa đã toi mạng, điều này thật sự quá mất mặt, hiện tại nếu tới chỗ của Tiểu Báo Tử, thật là có chút không có ý tứ, bất quá muốn hắn một mực ở tại nơi tiểu phá phòng này, quả thực hẳn cũng có chút không quen, bây giờ nghe Tiểu Báo Tử nhắc tới, không khỏi có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn gạt đầu.

- Nếu như thế thì quấy rầy ngươi rồi!

Trong chậu than bên trong phòng, lửa cháy hừng hực, hun cả phòng nóng hầm hập, ngoài cửa gió bắc âm lạnh thổi vù vù nhưng vẫn không thể nào mang một tia hàn ý vào trong phòng.

Trong phòng, Tào Tuyết Đường đã sớm thay đổi quần áo, miệng vết thương cũng đã băng bó kỹ, thần sắc khí huyết đã tốt hơn nhiều so với lúc trước.

- Không thể tưởng được Chu lão đệ một thân tu vi tinh thâm, còn có một thân y thuật kinh người a! Tuy rằng vẫn cảm giác được khí huyết trong cơ thể mình vẫn chưa ổn, nhưng kỳ độc trong cơ thể hẳn đã sớm được giải trừ sạch sẽ, nghĩ đến Tiểu Báo Tử gọn gàng, cũng có chút chi pháp tiêu độc thần kỳ, Tào Tuyết Đường càng kinh dị trong nội tâm.

- Y thuật chó má, bất quá trước đây một năm số phận tốt, có một kiện bảo bối có thể tiêu độc a! Tiểu Báo Tử cười nói, bảo bối tiêu độc trên đời rất nhiều, không chỉ Bích linh vạn độc châu, Tiểu Báo Tử chỉ nói ra một câu sơ lược, liền giang rộng chủ đề ra.

- Tào huynh a, cũng tại các ngươi quá mức thần bí, quá cẩn thận, nếu sớm đem tín giao cho ta thì cũng sẽ không xảy ra vấn đề lớn như vậy!

- Ai, đúng vậy a, cũng là ta cẩn thận quá mức, thực không thể tưởng được Chu lão đệ là bằng hữu của Tiểu Minh Vương!

Tào Tuyết Đường cười khổ nói.

Sau vài câu, đều tinh tường chân tướng sự tình.

Trên đời này có người thì có tranh đấu, triều đình cũng vậy, tất cả thế gia đại phiệt cũng như vậy, Bái Hỏa Huyền giáo cũng không ngoại lệ, Tào Tuyết Đường vốn là một Tôn quả có thực quyền trong Bái Hỏa huyền giáo, bất quá mấy năm gần đây, một phương thế lực khác trong Bái hỏa huyền giáo ngẩng đầu, Tào Tuyết Đường dần dần thất thế, chỉ còn là một Tôn giả chỉ có hư danh mà không có thực quyền, giống như những trưởng lão nhàn tản những thế gia đại phiệt kia, mà tuy Tào Tuyết Đường là tôn giả, nhưng tu vi bất quá chỉ là thất phẩm, không lộ ra thực lực Tôn giả trong Bái Hỏa huyền giáo, trước kia có thực quyền cũng may, không có thực quyền, chỉ là sử dụng chiến lược một trận, thời điểm gặp chuyện không khỏi mệt mỏi, người khác sử dụng như đao kiếm, hấn vốn là người trọng danh lợi, đối với tình huống như vậy tự nhiên không cam lòng, nhưng tuy rằng không cam lòng, nhưng cũng chỉ bất đắc dĩ, hấn một phương thất thế, thực lực lại chỉ là thất phẩm, không có bao nhiêu thực lực để tranh đấu, nhưng không ngờ trời không tuyệt đường người, trong lúc vô tình đạt được hỏa chủng Nam minh lý hỏa, tăng tu vi chính mình lên, đoạt được thực quyền trở lại tại Bái hỏa huyền giáo.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

576. Chương 571: Kinh Doanh. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 571: Kinh doanh. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Hắn chỉ cần tài liệu luyện chế Định Phong Châu, bởi vì vị trí Kỳ Thủy Báo ở Tiên Cung bên kia trông đã lâu cho nên cũng không có tài liệu luyện chế Định Phong Châu, chuyện này hắn đã qua với Thanh Linh, không ngờ lúc Thanh Linh nghe được ba chữ Định Phong Châu, ngũ khí đều biến đổi, hắn thật sự không nghĩ tới, Định Phong châu vậy mà không phải pháp khí mà là tiên khí, Thái Hạo tiên khí.

Bất quá về sau, cẩn thận xem xét hắn mới minh bạch, Định Phong Châu theo như lời Thanh Linh nói và Định Phong Châu của mình tựa hồ không đồng dạng với nhau, bởi vì tài liệu của bọn hắn cũng không giống nhau hoàn toàn, sau khi chính mình nói ra tài liệu và phương pháp luyện chế từ Tiên Cung, Thanh Linh trầm tư trong chốc lát mới nói với hắn.

- Định Phong Châu từ Tiên cung cũng là Định phong châu, bất quá đổi mấy loại tài liệu trong đó đi thì trở thành đồ vật không phải khó tìm, lại đơn giản hóa thủ pháp luyện chế thoáng một chút, là được một kiện Thái hạo tiên khí tinh giản, cho dù luyện thành, công hiệu cũng sẽ hạ thấp sâu sắc, nhưng xuống lần nữa cũng là cấp bậc Thuần Dương pháp khí, thậm chí so với Thuần Dương pháp khí bình thường còn lợi hại hơn, dù sao tiên khí phỏng chế, trong đó có một ít huyền ảo, Thuần Dương Pháp khí đơn thuần tự nhiên không thể so sánh.

Bất quá cũng chính vì như thế, hắn mới tắt đi tâm tư luyện chế, bởi vì tài liệu khan hiếm nhất để luyện chế Định Phong châu chính bản là Càn thiên cửu nguyên châu, đồ vật này dù ở thời cổ đại cũng không có bao nhiêu, hiện tại lại càng khó tìm, dù dùng tài liệu chính giữa Phong Linh châu để thay thế, thì theo lời Thanh Linh mà nói thì Phong Linh Châu này chính là nơi tinh hoa thiên địa phong tụ tập, cũng là kỳ vật hiếm có, bên trong hiện thế, Phong Linh Châu giống như là Càn thiên cửu nguyên châu, đều là mấy vạn năm qua không xuất thế, tìm ở đâu chỗ tốt như vậy?

Nhưng không ngờ, phong thư của Tiểu Minh Vương lại có ba chữ “Phong Linh Châu” !

- Xem ra Tiểu Minh Vương này cũng là người Tiên cung, không biết nàng ta có phải là một trong thập nhị bát tú không?

Tiểu Báo Tử âm thầm nghĩ ngợi trong nội tâm, tay khẽ rung lên, chấn lá thư trong tay thành phần vụn, trên mặt lại lộ vẻ tươi cười ôn hòa.

- Nguyên lai Tào huynh đúng là bằng hữu của Tiểu Minh Vương, nói sớm một chút có phải hơn không, đúng rồi, là tên vương bát đản ăn tìm gấu ga báo nào tìm Tào huynh gây phiền toái, tiểu đệ không ngại ứng phó, sẽ lột da hắn xuống cho Tào huynh làm đệm!

- Không dám, không dám!

Tào Tuyết Đường vội vàng nói, thần sắc trên mặt cũng bắt đầu xấu hổ.

- Ta bị người ta ám toán, bất quá lúc ra tay thì chỉ có một, nhưng ta lại không thể xác định, chuyện này, ta, khục, khục.. ta sẽ giữ kỹ, không nói ra!

- Tào huynh, có gì cứ nói thẳng, chỉ cần Chu Báo ta hiểu rõ, không cần hai lời!

Tiểu Báo Tử vỗ ngực cam đoan.

- Vậy thì phiền toái Chu đại nhân rồi!

- Tào huynh không cần khách khí như vậy, cái gì đại nhân, ta chỉ là một Tiểu địa chủ bỏ đi của Khổ hàn chi địa, nếu Tào huynh muốn, cứ gọi Tiểu Báo Tử là xong!

Tiểu Báo Tử ha ha cười nói, sắc mặt bỗng trang nghiêm.

- Đúng, Tào huynh, thương thế của người nặng như vậy, cái đó thành ở chỗ này a, mặc dù nơi này của ta chim không ỉa phân, rùa không đẻ trứng, bất quá lại tương đối đầy đủ, không bằng tới ở chỗ ta a, cũng có thể chiếu cố lẫn nhau!

- Cái này..

Tào Tuyết Đường nghe xong không khỏi trầm ngâm, hẳn là Tôn giả Bái Hỏa huyền giáo, mặc dù không phải xưng là đại phú đại quý, nhưng cũng không ăn quá nhiều đau khổ, vốn là muốn tìm Tiểu Báo Tử để hợp tác, không thể tưởng được lại mất phong độ như thế, thiếu chút nữa đã toi mạng, điều này thật sự quá mất mặt, hiện tại nếu tới chỗ của Tiểu Báo Tử, thật là có chút không có ý tứ, bất quá muốn hắn một mực ở tại nơi tiểu phá phòng này, quả thực hẳn cũng có chút không quen, bây giờ nghe Tiểu Báo Tử nhắc tới, không khỏi có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn gạt đầu.

- Nếu như thế thì quấy rầy người rồi!

Trong chậu than bên trong phòng, lửa cháy hừng hực, hun cả phòng nóng hầm hập, ngoài cửa gió bắc âm lạnh thổi vù vù nhưng vẫn không thể nào mang một tia hàn ý vào trong phòng.

Trong phòng, Tào Tuyết Đường đã sớm thay đổi quần áo, miệng vết thương cũng đã băng bó kỹ, thần sắc khí huyết đã tốt hơn nhiều so với lúc trước.

- Không thể tưởng được Chu lão đệ một thân tu vi tinh thâm, còn có một thân y thuật kinh người a! Tuy rằng vẫn cảm giác được khí huyết trong cơ thể mình vẫn chưa ổn, nhưng kỳ độc trong cơ thể hẳn đã sớm được giải trừ sạch sẽ, nghĩ đến Tiểu Báo Tử gọn gàng, cũng có chút chi pháp tiêu độc thần kỳ, Tào Tuyết Đường càng kinh dị trong nội tâm.

- Y thuật chó má, bất quá trước đây một năm số phận tốt, có một kiện bảo bối có thể tiêu độc a! Tiểu Báo Tử cười nói, bảo bối tiêu độc trên đời rất nhiều, không chỉ Bích linh vạn độc châu, Tiểu Báo Tử chỉ nói ra một câu sơ lược, liền giang rộng chủ đề ra.

- Tào huynh a, cũng tại các người quá mức thần bí, quá cẩn thận, nếu sớm đem tin giao cho ta thì cũng sẽ không xảy ra vấn đề lớn như vậy!

- Ai, đúng vậy a, cũng là ta cẩn thận quá mức, thực không thể tưởng được Chu lão đệ là bằng hữu của Tiểu Minh Vương!

Tào Tuyết Đường cười khổ nói.

Sau vài câu, đều tinh tường chân tướng sự tình.

Trên đời này có người thì có tranh đấu, triều đình cũng vậy, tất cả thế gia đại phiệt cũng như vậy, Bái Hỏa Huyền giáo cũng không ngoại lệ, Tào Tuyết Đường vốn là một Tôn quả có thực quyền trong Bái Hỏa huyền giáo, bất quá mấy năm gần đây, một phương thế lực khác trong Bái hỏa huyền giáo ngẩng đầu, Tào Tuyết Đường dần dần thất thế, chỉ còn là một Tôn giả chỉ có hư danh mà không có thực quyền, giống như những trưởng lão nhàn tản những thế gia đại phiệt kia, mà tuy Tào Tuyết Đường là tôn giả, nhưng tu vi bất quá chỉ là thất phẩm, không lộ ra thực lực Tôn giả trong Bái Hỏa huyền giáo, trước kia có thực quyền cũng may, không có thực quyền, chỉ là sử dụng chiến lực một trận, thời điểm gặp chuyện không khỏi mệt mỏi, người khác sử dụng như đao kiếm, hấn vốn là người trọng danh lợi, đối với tình huống như vậy tự nhiên không cam lòng, nhưng tuy rằng không cam lòng, nhưng cũng chỉ bất đắc dĩ, hấn một phương thất thế, thực lực lại chỉ là thất phẩm, không có bao nhiêu thực lực để tranh đấu, nhưng không ngờ trời không tuyệt đường người, trong lúc vô tình đạt được hỏa chủng Nam minh lý hỏa, tăng tu vi chính mình lên, đoạt được thực quyền trở lại tại Bái hỏa huyền giáo.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

577. Chương 572 573: Kinh Doanh. (2 3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 572 573: Kinh doanh. (2 3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Người đàn trên giang hồ, tự nhiên cũng biết rõ lợi hại của các đốt ngón tay, loại chuyện này, ngoại nhân không thể nói, không chỉ ngoại nhân không thể nói, chính mình làm việc còn phải cẩn thận, bất qua khi hấn tinh tường địa điểm, thời điểm cụ thể của hỏa chủng Nam minh lý hỏa kia, liền không cười nổi.

Bởi vì chỗ đó chính là lãnh địa Chu Báo.

Bắc Nguyên bị diệt, triều đình Đại Tấn phong vô số tước vị, phong hầu địa đồ Bắc Nguyên cũng lưu truyền ra, bất quá vì quá nhiều người, được phong chính thức không có bao nhiêu thế gia, trừ các đại môn phái thì không có mấy người được phong.

Rất không may, Tiểu Báo Tử lại là một trong số đó.

Chứng kiến địa điểm là lãnh địa của Tiểu Báo Tử, Tào Tuyết Đường liền biết rõ phiền toái, nếu ở địa phương khác, dù là lãnh địa của các thế gia ngàn năm hấn cũng không quan tâm, bởi vì chỗ kia không có cường nhân gì, nhưng Tiểu Báo Tử không giống như vậy, người trong thiên hạ đều biết Chu Báo đang ở tại đất phong của chính mình, muốn lấy hỏa chủng Nam minh lý hỏa, tất nhiên sẽ gây ra động tĩnh ồn ào rất lớn, khẳng định không thể gạt được Chu Báo, cho nên nghĩ tới nghĩ lui, hấn không biết có nên hợp tác cùng Tiểu Báo Tử hay không.

Bởi vì Tiểu Báo Tử cũng tu luyện hành hỏa công pháp, mà hỏa chủng Nam minh lý hỏa này cũng có tác dụng cực lớn với hấn, bất quá, hấn không quen biết với Tiểu Báo Tử, một là phản tặc triều đình, mặt khác là một Tử tước triều đình mới phong, lãnh chúa, tám bọn cướp cũng không đánh đến bên cạnh, trên lý luận còn là cừu nhân, hợp tác dễ dàng như vậy sao?

Lại nói, đến tột cùng thứ đồ vật đó có trên lãnh địa Tiểu Báo Tử hay không, hấn cũng không chắc chắn, vì vậy, đưa con mình và trợ thủ đắc lực nhất Tào trí tới trước tìm đường.

Dù sao bây giờ người ở phía Bắc làm nông cũng không nhiều, bởi vậy, Tào Trí và con của hắn liền giả làm thương gia trà trộn vào lãnh địa Tiểu Báo Tử.

Chuyện này, hắn cho rằng thần không biết, quỷ không hay, nhưng hắn sớm đã bị người ta nhìn chằm chằm, hắn không phải nhân vật bình thường trong Bái hỏa huyền giáo, phát hiện động tĩnh cổ quái của hắn, Tiểu Báo Tử liền âm thầm sai người theo dõi, chỉ là ngay từ đầu, không hiểu đối phương tốt cùng là có dụng ý gì, cũng chỉ bí mật ẩn thân ở một nơi gần đó, âm thầm điều tra, đợi lúc phát hiện hai người Tào Trí đều đến lãnh địa Tiểu Báo Tử, càng cảm thấy khả nghi, âm thầm theo dõi gắt gao.

Tiểu Báo Tử bên này, thứ nhất là thiếu nhân thủ, thứ hai là công việc của chính hắn cũng không lớn cho nên cũng không cảm giác được, coi như là cảm giác được thì với tính tình Tiểu Báo Tử cũng sẽ không quản, dù sao cũng không phải sự tình liên quan tới hắn.

Kết quả thường xuyên qua lại, Tào Trí bên này liền bại lộ tin tức, nhi tử Tào Tuyết Đường vốn tuổi còn trẻ, cũng không phải làm chủ đại sự, lúc này Tào Tuyết Đường cũng là bất đắc dĩ, không có mấy người tin được cho nên mới phái con mình và Tào Trí đến đây, kết quả làm họ Tào khấn thề, lỗi nhai suốt, lúc không có chuyện thì lôi kéo Tào Trí trò chuyện, giống là lơ lửng trước mặt Tiểu Báo Tử ngày trước vậy, tin tức này liền lộ ra.

Vốn sự tình này, Tào Tuyết Đường đã không có chỗ trống xoay người, thậm chí hắn không biết nhi tử mình có sơ hở, không nghĩ tới một ngày Tiểu Minh Vương tìm đến tận cửa, cho hắn một phong thư, bảo hắn trực tiếp đi tìm Tiểu Báo Tử, thế hắn mới biết, cha mình có ân với vị Đại tôn giả này, cái này cũng là Tiểu Minh Vương báo ân, chỉ cho mình một con đường sáng, trong nội tâm vừa mừng vừa sợ, đúng lúc này, lại nhận được tín thư của Tào Thuận gửi, nói là đã tra xét rõ ràng, địa điểm thật sự là địa bàn của Tiểu Báo Tử.

Sự tình phía sau đơn giản hơn nhiều, thoáng thu thập hành trang một phát liền dẫn phu nhân tới ngay chỗ Tiểu Báo Tử, kết quả trên đường bị người tập kích, tuy rằng đánh chết được hắn nhưng bản thân cũng bị trọng thương, cố gắng lê thân tới nơi này, nếu không phải Tiểu Báo Tử giúp hắn tiêu độc, không thể nói trước hiện tại cũng chỉ còn một hơi thở.

- Chuyện này, thật sự là quá phức tạp, Tiểu Minh Vương cũng thật là, không sớm nói ra quan hệ này cho rồi, giả trang thần bí chó má, thời điểm người xuất hiện, hắn mới lộ ra năng lực đúng không! Tiểu Báo Tử nói xong, trong ngữ khí có vài tia phàn nàn.

Bất quá hắn phàn nàn chỗ này, Tào Tuyết Đường cũng không dám, vội hỏi.

- Chuyện này chẳng trách được Đại tôn giả, sự tình cơ mật, ta một mực giấu đi, không nghĩ tới sẽ rò rỉ ra, dẫn xuất rắc rối như vậy!

- Phiền toái? Ngược lại không đến mức như vậy! Tiểu Báo Tử nói.

- Lão ca yên tâm, địa phương khác ta không nói, đến nơi tiểu đệ thì không có phiền toái gì, người cứ an tâm dưỡng thương chỗ này, đợi thương thế tốt lên ta liền đi tìm hỏa chủng Nam minh lý hỏa với người!

- Nếu như vậy, thật sự phiền toái cho lão đệ rồi!

- Không phải phiền toái gì, hợp tác cùng có lợi!

Tiểu Báo Tử nói.

Đợi Tiểu Báo Tử lý khai, Tào phu nhân lo lắng nhìn Tào Tuyết Đường, nói.

- Tuyết Đường, người xem, Chu Báo này..

Tào Tuyết Đường khoát khoát tay, nói

- Chuyện này cũng chỉ có thế như vậy, ta tin Minh Đại tôn giả.

Tào phu nhân gật gật đầu, không nói gì nữa.

Lại nói sau khi Tiểu Báo Tử an trí hai người họ Tào, đi ra từ trong nhà, khóe miệng không khỏi lộ nét cười.

Tôn giả Bái hỏa huyền giáo, tư cách này, địa vị này trong mắt Tiểu Báo Tử không phải quá nặng, nhưng nếu như giang hồ nói, chính là dặm chân một phát có thể có một vai diễn chính mình.

Thế lực Bái Hỏa Huyền giáo tại phía nam to lớn, triều đình cũng kiêng kị vài phần, tuy nói Tào Tuyết Đường này tạm thời thất thế, nhưng nếu hấn thật sự đạt được hỏa chủng Nam minh lý hỏa, tu vi tiến nhân, hơn nữa còn có Tiểu Minh Vương âm thầm chống lưng, muốn tăng tiến tu vi cũng không có gì khó khăn.

Hiện tại hấn gặp rủi ro, chính mình lại giúp đỡ hấn một phen, bất quá chỉ là tiện tay mà thôi, nhưng lại kết xuống một cái thiên đại nhân tình, có lợi đối với chính mình.

Hấn biết rõ mình yếu nhất ở hạng nào, căn cơ chưa quá vững chắc, chỉ là xuất thân đệ tử Ô gia, bất quá, dù sao hấn cũng không tin Ô gia, nếu không phải hấn có được thực lực siêu cường, Ô gia cũng sẽ không xem hấn là một phần cốt rể, nhìn thái độ Ô Ngọc Long trước mặt mình liền biết rõ, dù mình là cường giả thất phát phẩm, chỉ sợ tại Ô gia còn có chút mặt mũi, chứ tại những đại phái nhà cao cửa rộng, bất quá cũng chỉ là một nô bộc có chút thực lực mà thôi.

Không thoải phồng mà nói, Ô Ngọc Long cũng sẽ không mang theo Lâm Hiếu Thanh nghênh ngang đến tìm hấn gây phiền toái.

Gia nhập Tiên cung, nhìn như bất đắc dĩ, nhưng vụng trộm cũng chưa hấn mượn Tiên Cung để bao đảm, thuận tiện kết giao với vài cường giả, chỉ là sự tình này cũng không phải trong một sớm một chiều.

Hết thấy đều tại bên trên hai chữ “Kinh doanh” !

Hiện tại Tiểu Báo Tử có thể coi là một nhân vật có số má trên giang hồ, có Vương Xà Thiên Long đạo chống lưng, người bình thường không dám trêu chọc, bất quá hấn lại minh bạch trong lòng, tên giả hỏa Vương Xà này cũng có quá nhiều sự tình phiền toái, hơn nữa hấn lại là Thủ tọa Thiên Long đạo, người bình thường cũng không phải không biết xấu hổ mà đi tìm hấn, những cường giả nổi danh khác trên giang hồ, Tiểu Báo Tử không nhận ra nhiều lắm, cũng không có tâm tư vô duyên vô cớ cùng một tuyến với bọn họ, ngược lại là Tiểu Minh Vương Bái Hỏa huyền giáo hấn bá kiến một lần, nữ nhân này có chút quan hệ không minh bạch với Vương Xà, hiện tại xác định là người trong Tiên cung, Tiểu Báo Tử liền nổi lên tâm tư.

Thế lực một phương lớn nhất, triều đình cũng không làm gì được, nếu Tào Tuyết Đường trở về có thể chống đỡ quân thực quyền, như vậy, chính mình liền nhiều hơn một tầng quan hệ, có rất nhiều sự tình vốn không dễ làm cũng trở nên dễ xử lý hơn, như An Viễn Đường của mình mà nói, hiện tại sinh ý làm ăn không lớn, tương lai nếu sinh ý phát triển, gặp phiền toái gì ở phía nam, căn bản không cần kinh động Tiểu Minh Vương, chỉ cần nói Tào Tuyết Đường một câu thì phiền toái gì cũng tiêu tan hết, cho nên Tiểu Báo Tử mới có nhiệt tâm như vậy.

- Đã lâu không làm chuyện này, như thế nào lại có cảm giác càng lúc càng giống kiếp trước, không có ý nghĩa, thực con mẹ nó không có ý nghĩa! Tiểu Báo Tử dao động, âm thầm nghĩ trong nội tâm.

- Nói cho cùng, lão tử kỳ thật cũng chỉ là một tục nhân!

Tục nhân không phải người tầm thường, Tiểu Báo Tử rất nhanh đã ném ra sau đầu, mình đã dàn xếp Tào Tuyết Đường tại đây, chính mình tự nhiên sẽ không để hấn gặp chuyện gì ở địa bàn mình, tuy rằng hấn nói đã đánh chết người tập kích hấn, bất quá nếu đối đầu với người từng trải, lại hiểu được mục đích của hấn, khẳng định sẽ còn phái người ra, hơn nữa phái người tu vi không kém, thậm chí, nếu đối phương suy nghĩ kín đáo, còn có thể phát rất nhiều cường giả tới, hỏa chủng Nam minh lý hỏa không phải vật tầm thường a!

Cho dù là người bình thường, đây cũng là đồ vật không dễ có được, huống chi là Bái Hỏa Huyền giáo vốn tu luyện Ly hỏa huyền công hành hỏa.

Nói không chừng, hiện tại có rất nhiều cao thủ đã lên đường, ít ngày này đã đến lãnh địa của mình.

Bất quá, trên địa bàn hấn, dù nhiều người đến hơn nữa hấn cũng không sợ.

Đối với phương vị hỏa chủng Nam Minh Ly hỏa, Tiểu Báo Tử đã hỏi rõ, chính hấn cũng không đi dò xét, nhưng người khác cũng không hấn sẽ không âm thầm rình mò, liền bố trí Lương Nghi Vi Thần Trận.

- Lương Nghi Vi Thần trận, hắc hắc, hấn không thể tưởng được lại có nhiều bất ngờ tại đây như vậy! Tiểu Báo Tử cười hắc hắc, Thanh Linh nghe được Tiểu Báo Tử ám hiệu Lương nghi vi thần trận, liền lộ ra bộ dáng kinh hãi.

Trận pháp, cũng không phải đám phương sĩ bọn họ tự sáng chế ra, mà là truyền thừa từ thời cổ địa, nhưng chính thức phát dương quang đại trận pháp, cũng chỉ là nhóm phương sĩ bọn họ.

Lưỡng nghi vi thần trận là kiệt tác tối cao của Phương sĩ.

Tiểu Báo Tử chỉ là hiểu được một ít bên ngoài, tuy Thanh Linh là đại yêu thời Thượng cổ, hiểu cũng không nhiều, nhưng theo lời Thanh Linh nói, hiện tại bọn hắn hiểu được chỉ là vẻ bề ngoài thôi.

Đối phó Thông Huyền bí cảnh, cường giả phạm nhân đạt được Tán Tiên nghiệp vị mà nói, dư xài, liền có thể giết được bao nhiêu.

Hắn không phải người có vận khí tốt, bất quá phạm liên quan đến lợi ích chính mình, hắn không hàm hồ chút nào.

Hết thấy địa bàn nơi này đều là của hắn, hắn muốn làm gì thì làm, coi như là bố trí một sát trận tại nhà mình, người khác cũng không thể nói gì, mấy ngày nay, hắn không chỉ tới nói chuyện phiếm với Tào Tuyết Đường, mà lúc nào cũng chú ý đến động tĩnh Lưỡng nghi vi thần trận, hắn biết rõ, hắn không chỉ bố trí một sát trận mà còn phóng Thanh Linh vào trong trận.

Mấy ngày nay Thanh Linh hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, có chút tiến bộ, tuy rằng không có thực lực gì, cũng không thể phát huy uy lực Thuần dương pháp khí, bất quá điều khiến Lưỡng nghi vi thần trận chỉ là chuyện nhỏ, hiện tại, đã có vài nhóm người bên trong, trong đó không thiếu cao thủ ngũ phẩm, lục phẩm, còn có hai cường giả thất phẩm.

- Lữ Vương bắt dẫn các người, thật đúng là xem địa bàn lão tử như vườn rau, muốn tới thì tới, muốn đi là đi, ta xem các người có thể hay không!

Tiểu Báo Tử lên một đỉnh núi, đi vào Lưỡng nghi trận, nhìn xem một vài nhóm người bất tỉnh trên mặt đất, oán hận mắng.

- Bất quá chỉ là một đám ngu ngốc bỏ đi, không cần phải giết bọn hắn! Thanh âm Thanh Linh vang lên từ trong sâu kín, trong trận thanh sương mờ mờ, tự thành một phương thể giới, nhìn như rộng lớn vô biên, không tìm ra một con đường, nếu bị hãm bên trong, không tìm ra ảo diệu trong đó thì dù tu vi đến thất phẩm bát phẩm, thậm chí cửu phẩm cũng bị nhốt bên trong đến chết.

Thân hình Thanh Linh vốn là hình dáng thanh sương, bây giờ lên tiếng trong trận, phiêu phiêu mịt mù, dù Tiểu Báo Tử đã biết rõ hắn nhưng cũng không khỏi lạnh người.

- Người không có chuyện gì thì ra đây làm gì, người khác trông thấy thì sao?

- Bọn hắn không nhìn thấy, bên trong Lưỡng Nghi Vi Thần trận, bọn hắn trông thấy, cũng là ta muốn bọn hắn nhìn thấy, còn ta không muốn, bọn hắn căn bản không thấy!

- Hảo hảo, đừng nói nhảm nhiều như vậy, mấy ngày này người dò xét sự tình như thế nào?

- Tại đây thật sự có hỏa chủng Nam minh ly hỏa!

Thanh Linh nói ra, Tiểu Báo Tử đưa hắn vào trong trận, thứ nhất là chủ trì Lưỡng Nghi trận này, thứ hai cũng là để tìm tòi hỏa chủng Nam Minh Ly hỏa.

- Tào Tuyết Đường kia cũng không có nói điều, hỏa chủng này do Vành đai thiên mạch thiên mạch mà ra, nên trên thảo nguyên, cũng không biết qua bao nhiêu năm, hiện tại sơn cốc này, chỉ là sợ là do thiên thạch thiên ngoại năm đó lưu lại, chỗ sâu nhất sơn cốc là chỗ của hỏa chủng, bất quá chỗ đó là một cái hồ sâu, sâu không thấy đáy, nghĩ đến khối thiên thạch năm đó to lớn quá mức, trực tiếp nện ra một cái hố sâu, trải qua nhiều năm nước chảy mà hình thành nên một cái hồ, không đến mười vạn thì cũng bảy tám nghìn năm, muốn tìm hỏa chủng Nam minh ly hỏa này, phải lặn xuống hồ sâu kia, người có yêu hỏa của Thái cổ thực long thu, lại có dấu suất hỏa, tu cũng không phải là Ly hỏa huyền công, Nam minh ly hỏa này cũng chỉ là một loại ly hỏa bỏ đi, không đáng để quan tâm, có thời gian thì chẳng bằng ngưng luyện vài huyết khí, tìm hiểu lợi ích thực tế từ Lưỡng Nghi vi thần trận còn hơn!

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

578. Chương 572 573: Kinh Doanh. (2 3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 572 573: Kinh doanh. (2 3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Người đàn trên giang hồ, tự nhiên cũng biết rõ lợi hại của các đốt ngón tay, loại chuyện này, ngoại nhân không thể nói, không chỉ ngoại nhân không thể nói, chính mình làm việc còn phải cẩn thận, bất qua khi hấn tỉnh tường địa điểm, thời điểm cụ thể của hỏa chủng Nam minh ly hỏa kia, liền không cười nổi.

Bởi vì chỗ đó chính là lãnh địa Chu Báo.

Bắc Nguyên bị diệt, triều đình Đại Tấn phong vô số tước vị, phong hầu địa đồ Bắc Nguyên cũng lưu truyền ra, bất quá vì quá nhiều người, được phong chính thức không có bao nhiêu thế gia, trừ các đại môn phái thì không có mấy người được phong.

Rất không may, Tiểu Báo Tử lại là một trong số đó.

Chứng kiến địa điểm là lãnh địa của Tiểu Báo Tử, Tào Tuyết Đường liền biết rõ phiền toái, nếu ở địa phương khác, dù là lãnh địa của các thế gia ngàn năm hấn cũng không quan tâm, bởi vì chỗ kia không có cường nhân gì, nhưng Tiểu Báo Tử không giống như vậy, người trong thiên hạ đều biết Chu Báo đang ở tại đất phong của chính mình, muốn lấy hỏa chủng Nam minh ly hỏa, tất nhiên sẽ gây ra động tĩnh ồn ào rất lớn, khẳng định không thể gạt được Chu Báo, cho nên nghĩ tới nghĩ lui, hấn không biết có nên hợp tác cùng Tiểu Báo Tử hay không.

Bởi vì Tiểu Báo Tử cũng tu luyện hành hỏa công pháp, mà hỏa chủng Nam minh ly hỏa này cũng có tác dụng cực lớn với hấn, bất quá, hấn không quen biết với Tiểu Báo Tử, một là phản tặc triều đình, mặt khác là một Tử tước triều đình mới phong, lãnh chúa, tám bọn cướp cũng không đánh đến bên cạnh, trên lý luận còn là cừu nhân, hợp tác dễ dàng như vậy sao?

Lại nói, đến tốt cùng thứ đồ vật đó có trên lãnh địa Tiểu Báo Tử hay không, hấn cũng không chắc chắn, vì vậy, đưa con mình và trợ thủ đắc lực nhất Tào trí tới trước tìm đường.

Dù sao bây giờ người ở phía Bắc làm nông cũng không nhiều, bởi vậy, Tào Trí và con của hấn liền giả làm thương gia trà trộn vào lãnh địa Tiểu Báo Tử.

Chuyện này, hấn cho rằng thần không biết, quỷ không hay, nhưng hấn sớm đã bị người ta nhìn chăm chăm, hấn không phải nhân vật bình thường trong Bái hỏa huyền giáo, phát hiện động tĩnh cổ quái của hấn, Tiểu Báo Tử liền âm thầm sai người theo dõi, chỉ là ngay từ đầu, không hiểu đối phương tốt cùng là có dụng ý gì, cũng chỉ bí mật ẩn thân ở một nơi gần đó, âm thầm điều tra, đợi lúc phát hiện hai người Tào Trí đều đến lãnh địa Tiểu Báo Tử, càng cảm thấy khả nghi, âm thầm theo dõi gắt gao.

Tiểu Báo Tử bên này, thứ nhất là thiếu nhân thủ, thứ hai là công việc của chính hấn cũng không lớn cho nên cũng không cảm giác được, coi như là cảm giác được thì với tính tình Tiểu Báo Tử cũng sẽ không quản, dù sao cũng không phải sự tình liên quan tới hấn.

Kết quả thường xuyên qua lại, Tào Trí bên này liền bại lộ tin tức, nhi tử Tào Tuyết Đường vốn tuổi còn trẻ, cũng không phải làm chủ đại sự, lúc này Tào Tuyết Đường cũng là bất đắc dĩ, không có mấy người tin được cho nên mới phái con mình và Tào Trí đến đây, kết quả làm họ Tào khấn trương, lải nhải suốt, lúc không có chuyện thì lôi kéo Tào Trí trò chuyện, giống là lỡ lời trước mặt Tiểu Báo Tử ngày trước vậy, tin tức này liền lộ ra.

Vốn sự tình này, Tào Tuyết Đường đã không có chỗ trống xoay người, thậm chí hắn không biết nhĩ tử mình có sơ hở, không nghĩ tới một ngày Tiểu Minh Vương tìm đến tận cửa, cho hắn một phong thư, bảo hắn trực tiếp đi tìm Tiểu Báo Tử, thế hắn mới biết, cha mình có ân với vị Đại tôn giả này, cái này cũng là Tiểu Minh Vương báo ân, chỉ cho mình một con đường sáng, trong nội tâm vừa mừng vừa sợ, đúng lúc này, lại nhận được tín thư của Tào Thuận gửi, nói là đã tra xét rõ ràng, địa điểm thật sự là địa bàn của Tiểu Báo Tử.

Sự tình phía sau đơn giản hơn nhiều, thoáng thu thập hành trang một phát liền dẫn phu nhân tới ngay chỗ Tiểu Báo Tử, kết quả trên đường bị người tập kích, tuy rằng đánh chết được hắn nhưng bản thân cũng bị trọng thương, cố gắng lê thân tới nơi này, nếu không phải Tiểu Báo Tử giúp hắn tiêu độc, không thể nói trước hiện tại cũng chỉ còn một hơi thở.

- Chuyện này, thật sự là quá phức tạp, Tiểu Minh Vương cũng thật là, không sớm nói ra quan hệ này cho rồi, giả trang thần bí chó má, thời điểm người xuất hiện, hắn mới lộ ra năng lực đúng không! Tiểu Báo Tử nói xong, trong ngữ khí có vài tia phàn nàn.

Bất quá hắn phàn nàn chỗ này, Tào Tuyết Đường cũng không dám, vội hỏi.

- Chuyện này chẳng trách được Đại tôn giả, sự tình cơ mật, ta một mực giấu đi, không nghĩ tới sẽ rò rỉ ra, dẫn xuất rắc rối như vậy!

- Phiền toái? Ngược lại không đến mức như vậy! Tiểu Báo Tử nói.

- Lão ca yên tâm, địa phương khác ta không nói, đến nơi tiểu đệ thì không có phiền toái gì, người cứ an tâm dưỡng thương chỗ này, đợi thương thế tốt lên ta liền đi tìm hỏa chủng Nam minh lý hỏa với người!

- Nếu như vậy, thật sự phiền toái cho lão đệ rồi!

- Không phải phiền toái gì, hợp tác cùng có lợi!

Tiểu Báo Tử nói.

Đợi Tiểu Báo Tử lý khai, Tào phu nhân lo lắng nhìn Tào Tuyết Đường, nói.

- Tuyết Đường, người xem, Chu Báo này..

Tào Tuyết Đường khoát khoát tay, nói

- Chuyện này cũng chỉ có thể như vậy, ta tin Minh Đại tôn giả.

Tào phu nhân gật gật đầu, không nói gì nữa.

Lại nói sau khi Tiểu Báo Tử an trí hai người họ Tào, đi ra từ trong nhà, khóe miệng không khỏi lộ nét cười.

Tôn giả Bái hỏa huyền giáo, tư cách này, địa vị này trong mắt Tiểu Báo Tử không phải quá nặng, nhưng nếu như giang hồ nói, chính là dặm chân một phát có thể có một vai diễn chính mình.

Thế lực Bái Hỏa Huyền giáo tại phía nam to lớn, triều đình cũng kiêng kị vài phần, tuy nói Tào Tuyết Đường này tạm thời thất thế, nhưng nếu hắn thật sự đạt được hỏa chủng Nam minh lý hỏa, tu vi tiến nhân, hơn nữa còn có Tiểu Minh Vương âm thầm chống lưng, muốn tăng tiến tu vi cũng không có gì khó khăn.

Hiện tại hắn gặp rủi ro, chính mình lại giúp đỡ hắn một phen, bất quá chỉ là tiện tay mà thôi, nhưng lại kết xuống một cái thiên đại nhân tình, có lợi đối với chính mình.

Hắn biết rõ mình yếu nhất ở hạng nào, căn cơ chưa quá vững chắc, chỉ là xuất thân đệ tử Ô gia, bất quá, dù sao hắn cũng không tin Ô gia, nếu không phải hắn có được thực lực siêu cường, Ô gia cũng sẽ không xem hắn là một phần cốt rể, nhìn thái độ Ô Ngọc Long trước mặt mình liền biết rõ, dù mình là cường giả thất phát phẩm, chỉ sợ tại Ô gia còn có chút mặt mũi, chứ tại những đại phái nhà cao cửa rộng, bất quá cũng chỉ là một nô bộc có chút thực lực mà thôi.

Không thổi phồng mà nói, Ô Ngọc Long cũng sẽ không mang theo Lâm Hiếu Thanh nghênh ngang đến tìm hắn gây phiền toái.

Gia nhập Tiên cung, nhìn như bất đắc dĩ, nhưng vụng trộm cũng chưa hẳn mượn Tiên Cung để bao đảm, thuận tiện kết giao với vài cường giả, chỉ là sự tình này cũng không phải trong một sớm một chiều.

Hết thấy đều tại bên trên hai chữ “Kinh doanh” !

Hiện tại Tiểu Báo Tử có thể coi là một nhân vật có số má trên giang hồ, có Vương Xà Thiên Long đạo chống lưng, người bình thường không dám trêu chọc, bất quá hấn lại mình bạch trong lòng, tên giả hỏa Vương Xà này cũng có quá nhiều sự tình phiền toái, hơn nữa hấn lại là Thủ tọa Thiên Long đạo, người bình thường cũng không phải không biết xấu hổ mà đi tìm hấn, những cường giả nổi danh khác trên giang hồ, Tiểu Báo Tử không nhận ra nhiều lắm, cũng không có tâm tư vô duyên vô cớ cùng một tuyến với bọn họ, ngược lại là Tiểu Minh Vương Bái Hỏa huyền giáo hấn bái kiến một lần, nữ nhân này có chút quan hệ không mình bạch với Vương Xà, hiện tại xác định là người trong Tiên cung, Tiểu Báo Tử liền nổi lên tâm tư.

Thế lực một phương lớn nhất, triều đình cũng không làm gì được, nếu Tào Tuyết Đường trở về có thể chống đỡ quân thực quyền, như vậy, chính mình liền nhiều hơn một tầng quan hệ, có rất nhiều sự tình vốn không dễ làm cũng trở nên dễ xử lý hơn, như An Viễn Đường của mình mà nói, hiện tại sinh ý làm ăn không lớn, tương lai nếu sinh ý phát triển, gặp phiền toái gì ở phía nam, căn bản không cần kinh động Tiểu Minh Vương, chỉ cần nói Tào Tuyết Đường một câu thì phiền toái gì cũng tiêu tan hết, cho nên Tiểu Báo Tử mới có nhiệt tâm như vậy.

- Đã lâu không làm chuyện này, như thế nào lại có cảm giác càng lúc càng giống kiếp trước, không có ý nghĩa, thực con mẹ nó không có ý nghĩa! Tiểu Báo Tử dao động, âm thầm nghĩ trong nội tâm.

- Nói cho cùng, lão tử kỳ thật cũng chỉ là một tục nhân!

Tục nhân không phải người tầm thường, Tiểu Báo Tử rất nhanh đã ném ra sau đầu, mình đã dàn xếp Tào Tuyết Đường tại đây, chính mình tự nhiên sẽ không để hấn gặp chuyện gì ở địa bàn mình, tuy rằng hấn nói đã đánh chết người tập kích hấn, bất quá nếu đối đầu với người từng trải, lại hiểu được mục đích của hấn, khẳng định sẽ còn phái người ra, hơn nữa phái người tu vi không kém, thậm chí, nếu đối phương suy nghĩ kín đáo, còn có thể phát rất nhiều cường giả tới, hỏa chủng Nam minh lý hỏa không phải vật tầm thường a!

Cho dù là người bình thường, đây cũng là đồ vật không dễ có được, huống chi là Bái Hỏa Huyền giáo vốn tu luyện Ly hỏa huyền công hành hỏa.

Nói không chừng, hiện tại có rất nhiều cao thủ đã lên đường, ít ngày này đã đến lãnh địa của mình.

Bất quá, trên địa bàn hấn, dù nhiều người đến hơn nữa hấn cũng không sợ.

Đối với phương vị hỏa chủng Nam Minh Ly hỏa, Tiểu Báo Tử đã hỏi rõ, chính hấn cũng không đi dò xét, nhưng người khác cũng không hấn sẽ không âm thầm rình mò, liền bố trí Lương Nghi Vi Thần Trận.

- Lương Nghi Vi Thần trận, hắc hắc, hấn không thể tưởng được lại có nhiều bất ngờ tại đây như vậy! Tiểu Báo Tử cười hắc hắc, Thanh Linh nghe được Tiểu Báo Tử am hiểu Lương nghi vi thần trận, liền lộ ra bộ dáng kinh hãi.

Trận pháp, cũng không phải đám phương sĩ bọn họ tự sáng chế ra, mà là truyền thừa từ thời cổ đại, nhưng chính thức phát dương quang đại trận pháp, cũng chỉ là nhóm phương sĩ bọn họ.

Lương nghi vi thần trận là kiệt tác tối cao của Phương sĩ.

Tiểu Báo Tử chỉ là hiểu được một ít bên ngoài, tuy Thanh Linh là đại yêu thời Thượng cổ, hiểu cũng không nhiều, nhưng theo lời Thanh Linh nói, hiện tại bọn hấn hiểu được chỉ là vẻ bề ngoài thôi.

Đối phó Thông Huyền bí cảnh, cường giả phạm nhân đạt được Tán Tiên nghiệp vị mà nói, dư xài, liền có thể giết được bao nhiêu.

Hấn không phải người có vận khí tốt, bất quá phạm liên quan đến lợi ích chính mình, hấn không hàm hồ chút nào.

Hết thấy địa bàn nơi này đều là của hấn, hấn muốn làm gì thì làm, coi như là bố trí một sát trận tại nhà mình, người khác cũng không thể nói gì, mấy ngày nay, hấn không chỉ tới nói chuyện phiếm với Tào Tuyết Đường, mà lúc nào cũng chú ý đến động tĩnh Lương nghi vi thần trận, hấn biết rõ, hấn không chỉ bố trí một sát trận mà còn phóng Thanh Linh vào trong trận.

Mấy ngày nay Thanh Linh hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, có chút tiến bộ, tuy rằng không có thực lực gì, cũng không thể phát huy uy lực Thuần dương pháp khí, bất quá điều khiển Lưỡng nghi vi thần trận chỉ là chuyện nhỏ, hiện tại, đã có vài nhóm người bên trong, trong đó không thiếu cao thủ ngũ phẩm, lục phẩm, còn có hai cường giả thất phẩm.

- Lữ Vương bắt dẫn các người, thật đúng là xem địa bàn lão tử như vườn rau, muốn tới thì tới, muốn đi là đi, ta xem các người có thể hay không!

Tiểu Báo Tử lên một đỉnh núi, đi vào Lưỡng nghi trận, nhìn xem một vài nhóm người bất tỉnh trên mặt đất, oán hận mắng.

- Bất quá chỉ là một đám ngu ngốc bỏ đi, không cần phải giết bọn hắn! Thanh âm Thanh Linh vang lên từ trong sâu kín, trong trận thanh sương mờ mờ, tự thành một phương thế giới, nhìn như rộng lớn vô biên, không tìm ra một con đường, nếu bị hãm bên trong, không tìm ra ảo diệu trong đó thì dù tu vi đến thất phẩm bát phẩm, thậm chí cửu phẩm cũng bị nhốt bên trong đến chết.

Thân hình Thanh Linh vốn là hình dáng thanh sương, bây giờ lên tiếng trong trận, phiêu phiêu mịt mù, dù Tiểu Báo Tử đã biết rõ hắn nhưng cũng không khỏi lạnh người.

- Người không có chuyện gì thì ra đây làm gì, người khác trông thấy thì sao?

- Bọn hắn không nhìn thấy, bên trong Lưỡng Nghi Vi Thần trận, bọn hắn trông thấy, cũng là ta muốn bọn hắn nhìn thấy, còn ta không muốn, bọn hắn căn bản không thấy!

- Hảo hảo, đừng nói nhảm nhiều như vậy, mấy ngày này ngươi dò xét sự tình như thế nào?

- Tại đây thật sự có hỏa chủng Nam minh ly hỏa!

Thanh Linh nói ra, Tiểu Báo Tử đưa hắn vào trong trận, thứ nhất là chủ trì Lưỡng Nghi trận này, thứ hai cũng là để tìm tòi hỏa chủng Nam Minh Ly Hỏa.

- Tào Tuyết Đường kia cũng không có nói điều, hỏa chủng này do Vành đai thiên mạch thiên mạch mà ra, nên trên thảo nguyên, cũng không biết qua bao nhiêu năm, hiện tại sơn cốc này, chỉ là sợ là do thiên thạch thiên ngoại năm đó lưu lại, chỗ sâu nhất sơn cốc là chỗ của hỏa chủng, bất quá chỗ đó là một cái hồ sâu, sâu không thấy đáy, nghĩ đến khối thiên thạch năm đó to lớn quá mức, trực tiếp nện ra một cái hố sâu, trải qua nhiều năm nước chảy mà hình thành nên một cái hồ, không đến mười vạn thì cũng bảy tám nghìn năm, muốn tìm hỏa chủng Nam minh ly hỏa này, phải lặn xuống hồ sâu kia, người có yêu hỏa của Thái cổ thực long thu, lại có đầu suất hỏa, tu cũng không phải là Ly hỏa huyền công, Nam minh ly hỏa này cũng chỉ là một loại ly hỏa bỏ đi, không đáng để quan tâm, có thời gian thì chẳng bằng ngưng luyện vài huyết khí, tìm hiểu lợi ích thực tế từ Lưỡng Nghi vi thần trận còn hơn!

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

579. Chương 574 575: Cốc Để Hàn Đàm, Xích Lân Cẩm Mãng. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 574 575: Cốc để hàn đàm, Xích Lân Cẩm Mãng. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Nhận ủy thác của người ta, đương nhiên ta phải làm!

Tiểu Báo Tử nói.

- Lại nói, ta nghe khẩu khí của Tào Tuyết Đường, ngoại trừ hỏa chủng kia chỉ sợ còn có mặt tốt khác, đây cũng là lý do hần muốn hợp tác cùng ta, bất quá hiển nhiên hần cũng không thể xác định trừ hỏa chủng Nam minh ly hỏa thì còn có cái gì, hơn nữa Tiểu Minh Vương nói ta giúp hần, cho nên ta cũng đáp ứng!

- Chỗ tốt khác? Thanh Linh nghe, lộ chút ngoài ý muốn.

- Còn có chỗ tốt gì? Người cũng nên cẩn thận, không nên bị hần lừa gạt!

- Hần cũng không to gan như vậy, chỉ là vì hần cũng không thể nào xác định, cho nên mới không nói ra, đến lúc đó thực sự có chỗ tốt, thì không thiếu phần ta a!

Tiểu Báo Tử cười nói.

Hoàng thành, phòng khách phía tây.

Trong khách sảnh to như vậy, chỉ có hai người, hoàng đế Đại Tấn Yên Vân Thiên cầm trong tay một trương công báo, thần sắc quái dị.

Hôm nay Minh Nguyệt Thắng thay đổi một thân cẩm bào, thần sắc an nhàn, bưng trong tay một ly trà xanh, nhàn nhã khoan thai, bước đi thong thả trong khách sảnh phía tây.

- Giữa trưa hôm nay đã ăn quá nhiều mỡ rồi, trà này phải đậm đặc một ít!

Hần phì phì thổi nhiệt khí trong chén trà, nhìn trong phiến lá trà trong chén, cau mày nói.

- Người uống trà mà suy nghĩ như vậy, mai ta cho người đưa một xe trà mới đến cho người!

Tay cầm trương công báo của Yên Vân Thiên run rẩy, nói.

- Người thấy Chu Báo như thế nào? Quan hệ giữa hần và Vương Xà thật sự đã ra khỏi dự liệu của chúng ta a, ta thật sự không nghĩ ra, một Tọa của Thiên Long đạo sao lại có thể dính dáng tới một đệ tử bình thường của Ô gia như vậy!

- Bệ hạ, tuy Chu Báo này là cường giả thiếu niên hiếm thấy trên thiên hạ, nhưng cường giả trong thiên hạ, nói nhiều không nhiều, nói ít không ít, cường giả có niên kỷ như hần cũng không phải là không có, chỉ là không nổi danh như hần mà thôi, ta cũng không rõ sao người lại chú ý tới hần như vậy!

- Đúng vậy a, cường giả thiên hạ nói nhiều không nhiều, nói ít không ít, cường giả kinh thế cũng có đấy, nhưng hần tuổi còn nhỏ mà đã có thành tựu như vậy, quyết không đơn giản, khẳng định hần có bí mật, hơn nữa còn là đại bí mật!

Trên mặt Yên Vân Thiên lộ vẻ suy nghĩ sâu xa.

- Mỗi người đều có bí mật của mình, bí mật trong thiên hạ nhiều vô số kể!

Về mặt Minh Nguyệt Thắng như vẫn không có gì.

- Chúng ta đã tra ngọn nguồn Chu Báo rất rõ ràng, cũng không có gì khả nghi, chỉ là một cường giả thiếu niên thất phẩm mà thôi, coi như chiến lực hần đã đạt đến bát phẩm thì có thể thế nào, bệ hạ, đến tột cùng là ngại lo lắng cái gì vậy?

- Ta cũng không biết, chỉ là có dự cảm, mỗi lần nghe được tin tức từ Chu Báo này, luôn có cảm giác lạ!

Minh Nguyệt Thắng có chút im lặng, nhìn Yên Vân Thiên.

- Nếu không, cho người thăm dò thoáng một phút?

- Không cần, đám ngu xuẩn Thiên Long đạo đã giúp chúng ta thăm dò qua!

Yên Vân Thiên nói.

- Có người cảm thấy danh tiếng Chu Báo này gần đây quá lớn, muốn sửa chữa hần một phen, lấy danh nghĩa Thiên Long đạo và Vương Trần Lâm Dương tứ đại gia tộc, bảo hần tham gia đại hội anh hùng thiên hạ, kết quả đều bị hần đánh phải cúp đuôi chạy về, Lâm Hiếu Lâm gia còn thụ trọng thương phải trở về, còn không đợi Lâm gia đến làm khó, Vương Xà đột nhiên xuất quan, mượn chuyện Chu Báo lần này, dạy dỗ một đám đệ tử tứ đại gia tộc Vương Trần Lâm Dương trong Thiên Long đạo, người thấy thế nào?

Minh Nguyệt Thăng liếc nhìn trượng công báo trong tay hắn, cười nói.

- Điều này nói rõ Vương Xà cũng không có dở sống dở chết như trong truyền thuyết, thậm chí, trong thời khắc sinh tử hắn đã có minh ngộ, đã lấy được chỗ tốt cực lớn, thái độ Du Bạch Mi như thế nào?

- Du Bạch Mi vậy mà làm như không thấy gì, cái này là ngoài ý muốn nhất!

Trên mặt Yến Vân Thiên lộ vẻ trầm tư.

- Những người kia muốn sửa lưng Tiểu Báo Tử, thu cho mình dùng, nhất định Du Bạch Mi đã ngầm đồng ý, theo đạo lý, thái độ Tiểu Báo Tử như vậy, có thể là rõ rệt đánh Thiên Long đạo, nhưng Du Bạch Mi tựa hồ như không để ý, thậm chí còn hữu ý vô ý hướng về phía Vương Xà, đến tột cùng là cái gì khiến hắn biến thành như vậy?

- Xem ra bộ hạ quan tâm Chu Báo kia cũng không sai!

Minh Nguyệt Thăng nghe xong, trong nội tâm khẽ động.

- Khả năng bí mật trên người Chu Báo rất lớn, nếu không, với thân phận của Du Bạch Mi, căn bản không cần cố kỵ cái gì cả, đương nhiên là chúng ta thất sách, nếu phong đất cho hắn xung quanh những thế gia ngàn năm, không thể nói trước, sẽ tạo thành phiền toái rất lớn!

- Bỏ lỡ là bỏ lỡ, vấn đề hiện tại là chúng ta nên ứng đối như thế nào?

- Ứng đối? Tại sao phải ứng đối, chúng ta không cần ứng đối!

Minh Nguyệt Thăng nói.

- Trên người Chu Báo đã có nhân tố khiến Du Bạch Mi cố kỵ, thì chúng ta phải hoàn toàn bài trừ hắn ra ngoài, hắn không tham gia đại hội anh hùng thiên hạ là tốt nhất, bằng không mà nói, không chừng sẽ quấy rầy những kế hoạch của chúng ta, đợi sau đại hội anh hùng thiên hạ rồi hẵng nói sau!

- Cũng chỉ có thể như vậy!

Yến Vân Thiên than nhẹ một tiếng.

- Chỉ không biết là lúc này, có thể dùng thực lực của bọn hắn bức bách ra?

- Lực hấp dẫn Thuần Dương pháp khí tuyệt không đơn giản, nếu không thì Vương Trần Lâm Dương tứ đại thế gia cũng không đi tìm Chu Báo rồi, Chu Báo không tới tham gia, cũng là một chuyện tốt, sau chuyện này, bọn hắn có thể chọn người thích hợp ở đâu đây? Chỉ có thể chân tuyển trong nhà mình, bởi vậy, sự ăn ý của mấy đại thế gia sẽ bị đánh phá, đều không thể không xuất ra toàn lực đến tranh thủ, dù không sử dụng toàn lực, chúng ta cũng có thể mượn cơ hội này nắm chắc thực lực ẩn giấu của bọn hắn!

- Ân, nói như vậy, Chu Báo này ngược lại lại vô tình lập đại công cho chúng ta a!

- Ha ha, đúng vậy a, trước khi Chu Báo đến nơi này làm việc, hắn không phải là người thích gây chuyện, nhưng cũng không thể trêu chọc hắn, người như vậy, có thể làm chủ trị an phủ!

- Trấn an sao? Yến Vân Thiên khẽ gật đầu.

- Người xem, chuyện lần trước ta nói có thể hay không?

- Đây là gia sự của bộ hạ, hết thảy đều do bộ hạ quyết định!

Minh Nguyệt Thăng mỉm cười nói.

- Người, người làm gì bọn họ vậy?

Tây bắc, Nguyệt nha cốc.

Lưỡng Nghi vi trần trần!

Chứng kiến hơn mười thân thể hôn mê dưới chân, Tào Tuyết Đường dù có kiến thức rộng rãi cũng không khỏi chấn động, hơn mười tên giả hỏa này hắn đều nhận ra, đều có chức vị quan trọng trong Bái Hỏa huyền giáo, trong đó có ba gã cường giả thất phẩm, một gã cường giả bát phẩm, lúc này phảng phất như lợn chết

nằm trên mặt đất, bất tỉnh nhân sự, nhìn bọn hắn không có chút sinh khí nào, Tào Tuyết Đường còn cho là bọn hắn chết tại nơi này.

- Những thằng này tự tiện xông vào lãnh địa của ta, ta chỉ điểm giáo bọn hắn mà thôi!

Tiểu Báo Tử đá một cước vào một nam tử khô nằm trên mặt đất.

- Người đều nhận ra những người này?

- Bọn họ đều là người trong giáo ta, đây là Đại tôn giả Tạ Hải Phong, không thể tưởng được lại chết trong tay Chu lão đệ!

Tào Tuyết Đường cảm thán một tiếng, nhìn ánh mắt không có một tia sợ hãi nào của Tiểu Báo Tử, đã sớm nghe nói thiếu niên Chu Báo cường đại, chiến lực đã vượt qua cường giả bát phẩm bình thường, hắn còn tưởng là giang hồ đồn đãi, hiện tại xem ra, chỉ sợ lời đồn đãi kia của giang hồ còn chưa nói rõ thực lực của tên cường giả thiếu niên này, ba gã thất phẩm, một gã bát phẩm đều nằm bẹp ra đất, bốn sự như vậy, cường giả bát phẩm bình thường đâu thể làm.

Ánh mắt Tiểu Báo Tử nóng bỏng nhìn chăm chú phía dưới, quả thực có chút không tự tại, những gã này cũng không phải là mỹ nữ, xem cách hắn nhìn như vậy, quả thực rất buồn nôn.

- Xem ra hỏa chủng Nam Minh Ly Hỏa này thực sự rất hấp dẫn người a, vậy mà lại có nhiều cường giả của quý giáo đến nhà bãi phỏng như vậy, ta lại không thích chuyện này lắm, người xem nên xử lý thế nào đây?

- Cái này..!

Tào Tuyết Đường nghe xong, không khỏi có chút trầm ngâm, tuy những người này là người Bái Hỏa huyền giáo, nhưng trong giáo lại là thế lực đối đầu, tới đây để truy sát hắn, có thể nói là cừu hận sinh tử, hắn hận không thể một chớp mắt chết tất cả bọn hắn, nhưng trong những người này, có một số người tu vi dưới thất phẩm thì cũng thôi đi, nhưng còn bốn gã cường giả thì sao?

Bên trong Bái Hỏa Huyền giáo, tu vi ngoài thất phẩm thì được xưng là Tôn giả, tu vi đến bát phẩm được gọi là Đại tôn giả, địa vị cao hơn nhiều so với tôn giả bình thường, mỗi một Đại tôn giả đều nắm quyền lực lớn trong tay, Tạ Hải Phong là một trong những Đại tôn giả đắc thế gần đây nhất.

Bái hỏa huyền giáo tuy là một thế lực lớn thiên hạ đều biết, là đại một phái, nhưng số lượng tôn giả cũng không nhiều, số lượng đại tôn giả thì lại càng ít, mỗi đại tôn giả đều có địa vị hết sức quan trọng, so với tôn giả bình thường như hắn thì được tôn sùng hơn nhiều, nếu thật sự muốn hắn bỏ mình tại nơi này, trong giáo cũng tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ, cho dù chính hắn tìm được hỏa chủng Nam Minh Ly hỏa, tu vi đã đến cảnh giới bát phẩm, chỉ sợ cũng rất khó giao phó trong giáo.

- Gia nghiệp Bái hỏa huyền giáo các người to lớn, cao thủ nhiều như mưa, cường giả nhiều như mây, ta không muốn trêu chọc nên chỉ chế trụ bọn họ lại, về phần xử lý như thế nào thì phải xem Tào huynh rồi!

Tiểu Báo Tử thấy âm tình bất định trên mặt Tào Tuyết Đường, liền mở miệng tỏ rõ thái độ.

- Sự tình là Tuyết Đường gây ra, có thể được lão đệ hỗ trợ đã là yêu cầu thiên đại rồi, ta như thế nào có thể làm lão đệ khó xử! Tào Tuyết Đường nói.

- Bất quá, hiện tại chúng ta muốn đi tìm hỏa chủng Nam Minh Ly Hỏa kia, nếu thả bọn hắn, bọn hắn thoát khốn được sẽ tìm chúng ta gây phiền toái, ta xem không nên như vậy, đợi đến lúc sự tình xong xuôi cả rồi mang bọn họ đi, thế nào?

- Cũng tốt!

Tiểu Báo Tử gật đầu nói.

- Tu vi bọn hắn cũng không tệ, đặc biệt là Tạ Hải Phong, hắn chính là cường giả bát phẩm, ta lo lắng chúng ta chỉ có thể chế trụ hắn nhất thời chứ không chế trụ nổi cả đời!

- Yên tâm đi, ta có thủ đoạn khiến bọn hắn ngoan ngoãn ở đây chờ chúng ta trở về!

Tiểu Báo Tử tràn đầy tin tưởng nói.

- Vậy thì nhờ lão đệ rồi!

- Tiện tay mà thôi, tiện tay mà thôi! Tiểu Báo Tử mỉm cười nói.

Nếu là ban ơn lấy lòng, thì phải làm lớn một vốn, bán cho hần một nhân tình lớn đến mức hần nghĩ cũng không dám nghĩ đến, thứ nhất là phơi bày ra một ít thực lực của mình, thứ hai, khiến hần muốn không trả cũng không dám, thứ ba là khiến trong lòng hần còn một niệm tưởng, nghĩ đến tương lai nếu như gặp việc khó khăn gì, còn phải thỉnh mình hỗ trợ, nói như vậy, qua thời gian, quan hệ cũng dần tiến triển lên.

Nguyệt Tập cốc rất dài, đứng tại phía trước lưng núi Tích lô, nhìn bóng trăng trong cốc như chứng kiến một con trường xà, kéo dài từ sơn cốc ra hơn mười dặm, sơn cốc rất sâu, có hơn hai mươi trượng, khiến hai bên cốc thấp phần đồ tiêu, nhìn phía trên thì như là đại hạp cốc sa mạc trong kiếp trước của hần, bất quá đó cũng không phải là sa mạc mà là bên trong tích lô sơn.

Phía cuối sơn cốc là một vũng hàn đàm sâu không thấy đáy, hình thái hàn đàm thấp phần kì lạ, trong mắt Tiểu Báo Tử, nếu như tháo toàn bộ nước từ cái hàn đàm này thì sẽ lộ ra một vũng hồ thiên thạch.

- Ha ha, thoát nhìn quả nhiên như bị thiên thạch nện xuống vậy, bất quá thiên thạch này lưu lại dấu vết trên mặt đất quá được, thể tích không nhỏ a! Tiểu Báo Tử thầm nghĩ trong lòng, quay đầu qua Tào Tuyết Đường nói:

- Tào huynh, nếu ta không đoán sai, như lời người nói, địa phương đó có lẽ ở sâu trong hàn đàm a! Tiểu Báo Tử chỉ vào đáy cốc hàn đàm nói.

- Lão đệ, hảo nhân lực a, không tệ, nam minh lý hỏa ở ngay nơi cuối cùng hàn đàm, ba ngàn năm trước, một vị tiên bối bốn môn trong lúc vô tình phát hiện ra địa phương này, phát hiện ra hỏa chủng nam minh lý hỏa, chỉ tiếc là năm đó hần thụ trọng thương, không thể thu lấy hỏa chủng, sau khi trở lại giáo, đợi thương thế lành liền ghi lại bút ký địa điểm đại khái, liền thân tử đạo tiêu, về phần bút kí kia thì ẩn sâu trong Tàng Kinh Các, ta cũng là vô tình phát hiện ra bí mật này, cho nên mới nghĩ đến mượn lực hỏa chủng này để tăng tiến tu vi thêm một bước, không thể tưởng tượng được việc cơ mật này lại bị người truy sát, thật sự là hổ thẹn a!

Tào Tuyết Đường lắc đầu thở dài.

- Ha ha, Tào huynh, không cần sầu não, những vật như vậy không thuận lợi thu lấy được đâu, giống như là hỏa chủng nam minh lý hỏa này, mặc dù biết địa điểm, nhưng chỉ sợ cũng không thuận lợi quá quan a! Tiểu Báo Tử cười nói.

- Lão đệ sao lại nói ra lời ấy? Nghe xong lời nói của Tiểu Báo Tử, thần sắc Tào Tuyết Đường liền biến đổi, lúc này đến lấy Nam minh lý hỏa, quan hệ đến tiền đồ, vận mệnh của hần, bây giờ nghe Tiểu Báo Tử nói có thể không thuận lợi, trong nội tâm không khỏi siết chặt lại.

- Chỉ là một loại dự cảm mà thôi!

Tiểu Báo Tử nói.

- Chẳng lẽ còn có những người khác tới quấy rối hay sao?

- Ta không sợ người khác đến!

Tiểu Báo Tử cười nói.

- Ta lo lắng có điều cổ quái dưới cái đầm này, dù sao hỏa chủng Nam minh lý hỏa cũng đã tồn tại ở đây nhiều năm như vậy, có trời mới biết dưới này có đồ vật gì!

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

580. Chương 574 575: Cốc Để Hàn Đàm, Xích Lân Cẩm Mãng. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 574 575: Cốc để hàn đàm, Xích Lân Cẩm Mãng. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Nhận ủy thác của người ta, đương nhiên ta phải làm!

Tiểu Báo Tử nói.

- Lại nói, ta nghe khẩu khí của Tào Tuyết Đường, ngoại trừ hỏa chủng kia chỉ sợ còn có mặt tốt khác, đây cũng là lý do hần muốn hợp tác cùng ta, bất quá hiển nhiên hần cũng không thể xác định trừ hỏa chủng Nam minh ly hỏa thì còn có cái gì, hơn nữa Tiểu Minh Vương nói ta giúp hần, cho nên ta cũng đáp ứng!

- Chỗ tốt khác? Thanh Linh nghe, lộ chút ngoài ý muốn.

- Còn có chỗ tốt gì? Người cũng nên cẩn thận, không nên bị hần lừa gạt!

- Hần cũng không to gan như vậy, chỉ là vì hần cũng không thể nào xác định, cho nên mới không nói ra, đến lúc đó thực sự có chỗ tốt, thì không thiếu phần ta a!

Tiểu Báo Tử cười nói.

Hoàng thành, phòng khách phía tây.

Trong khách sảnh to như vậy, chỉ có hai người, hoàng đế Đại Tấn Yên Vân Thiên cầm trong tay một trương công báo, thần sắc quái dị.

Hôm nay Minh Nguyệt Thắng thay đổi một thân cẩm bào, thần sắc an nhàn, bưng trong tay một ly trà xanh, nhàn nhã khoan thai, bước đi thong thả trong khách sảnh phía tây.

- Giữa trưa hôm nay đã ăn quá nhiều mỡ rồi, trà này phải đậm đặc một ít!

Hần phì phì thổi nhiệt khí trong chén trà, nhìn trong phiến lá trà trong chén, cau mày nói.

- Người uống trà mà suy nghĩ như vậy, mai ta cho người đưa một xe trà mới đến cho người!

Tay cầm trương công báo của Yên Vân Thiên run rẩy, nói.

- Người thấy Chu Báo như thế nào? Quan hệ giữa hần và Vương Xà thật sự đã ra khỏi dự liệu của chúng ta a, ta thật sự không nghĩ ra, một Tọa của Thiên Long đạo sao lại có thể dính dáng tới một đệ tử bình thường của Ô gia như vậy!

- Bệ hạ, tuy Chu Báo này là cường giả thiếu niên hiếm thấy trên thiên hạ, nhưng cường giả trong thiên hạ, nói nhiều không nhiều, nói ít không ít, cường giả có niên kỷ như hần cũng không phải là không có, chỉ là không nổi danh như hần mà thôi, ta cũng không rõ sao người lại chú ý tới hần như vậy!

- Đúng vậy a, cường giả thiên hạ nói nhiều không nhiều, nói ít không ít, cường giả kinh thế cũng có đấy, nhưng hần tuổi còn nhỏ mà đã có thành tựu như vậy, quyết không đơn giản, khẳng định hần có bí mật, hơn nữa còn là đại bí mật!

Trên mặt Yên Vân Thiên lộ vẻ suy nghĩ sâu xa.

- Mỗi người đều có bí mật của mình, bí mật trong thiên hạ nhiều vô số kể!

Về mặt Minh Nguyệt Thắng như vẫn không có gì.

- Chúng ta đã tra ngọn nguồn Chu Báo rất rõ ràng, cũng không có gì khả nghi, chỉ là một cường giả thiếu niên thất phẩm mà thôi, coi như chiến lực hần đã đạt đến bát phẩm thì có thể thế nào, bệ hạ, đến tột cùng là ngại lo lắng cái gì vậy?

- Ta cũng không biết, chỉ là có dự cảm, mỗi lần nghe được tin tức từ Chu Báo này, luôn có cảm giác lạ!

Minh Nguyệt Thăng có chút im lặng, nhìn Yến Vân Thiên.

- Nếu không, cho người thăm dò thoáng một phút?

- Không cần, đám ngu xuẩn Thiên Long đạo đã giúp chúng ta thăm dò qua!

Yến Vân Thiên nói.

- Có người cảm thấy danh tiếng Chu Báo này gần đây quá lớn, muốn sửa chữa hấn một phen, lấy danh nghĩa Thiên Long đạo và Vương Trần Lâm Dương tứ đại gia tộc, bảo hấn tham gia đại hội anh hùng thiên hạ, kết quả đều bị hấn đánh phải cúp đuôi chạy về, Lâm Hiếu Lâm gia còn thụ trọng thương phải trở về, còn không đợi Lâm gia đến làm khó, Vương Xà đột nhiên xuất quan, mượn chuyện Chu Báo lần này, dạy dỗ một đám đệ tử tứ đại gia tộc Vương Trần Lâm Dương trong Thiên Long đạo, người thấy thế nào?

Minh Nguyệt Thăng liếc nhìn trương công báo trong tay hấn, cười nói.

- Điều này nói rõ Vương Xà cũng không có dở sống dở chết như trong truyền thuyết, thậm chí, trong thời khắc sinh tử hấn đã có minh ngộ, đã lấy được chỗ tốt cực lớn, thái độ Du Bạch Mi như thế nào?

- Du Bạch Mi vậy mà làm như không thấy gì, cái này là ngoài ý muốn nhất!

Trên mặt Yến Vân Thiên lộ vẻ trầm tư.

- Những người kia muốn sửa lưng Tiểu Báo Tử, thu cho mình dùng, nhất định Du Bạch Mi đã ngầm đồng ý, theo đạo lý, thái độ Tiểu Báo Tử như vậy, có thể là rõ rệt đánh Thiên Long đạo, nhưng Du Bạch Mi tựa hồ như không để ý, thậm chí còn hữu ý vô ý hướng về phía Vương Xà, đến tột cùng là cái gì khiến hấn biến thành như vậy?

- Xem ra bộ hạ quan tâm Chu Báo kia cũng không sai!

Minh Nguyệt Thăng nghe xong, trong nội tâm khẽ động.

- Khả năng bí mật trên người Chu Báo rất lớn, nếu không, với thân phận của Du Bạch Mi, căn bản không cần cố kỵ cái gì cả, đương nhiên là chúng ta thất sách, nếu phong đất cho hấn xung quanh những thế gia ngàn năm, không thể nói trước, sẽ tạo thành phiền toái rất lớn!

- Bỏ lỡ là bỏ lỡ, vấn đề hiện tại là chúng ta nên ứng đối như thế nào?

- Ứng đối? Tại sao phải ứng đối, chúng ta không cần ứng đối!

Minh Nguyệt Thăng nói.

- Trên người Chu Báo đã có nhân tố khiến Du Bạch Mi cố kỵ, thì chúng ta phải hoàn toàn bài trừ hấn ra ngoài, hấn không tham gia đại hội anh hùng thiên hạ là tốt nhất, bằng không mà nói, không chừng sẽ quấy rầy những kế hoạch của chúng ta, đợi sau đại hội anh hùng thiên hạ rồi hẵng nói sau!

- Cũng chỉ có thể như vậy!

Yến Vân Thiên than nhẹ một tiếng.

- Chỉ không biết là lúc này, có thể dùng thực lực của bọn hấn bức bách ra?

- Lực hấp dẫn Thuần Dương pháp khí tuyệt không đơn giản, nếu không thì Vương Trần Lâm Dương tứ đại thế gia cũng không đi tìm Chu Báo rồi, Chu Báo không tới tham gia, cũng là một chuyện tốt, sau chuyện này, bọn hấn có thể chọn người thích hợp ở đâu đây? Chỉ có thể chân tuyến trong nhà mình, bởi vậy, sự ăn ý của mấy đại thế gia sẽ bị đánh phá, đều không thể không xuất ra toàn lực đến tranh thủ, dù không sử dụng toàn lực, chúng ta cũng có thể mượn cơ hội này nắm chắc thực lực ẩn giấu của bọn hấn!

- Ân, nói như vậy, Chu Báo này ngược lại lại vô tình lập đại công cho chúng ta a!

- Ha ha, đúng vậy a, trước khi Chu Báo đến nơi này làm việc, hấn không phải là người thích gây chuyện, nhưng cũng không thể trêu chọc hấn, người như vậy, có thể làm chủ trị an phủ!

- Trấn an sao? Yến Vân Thiên khẽ gật đầu.

- Người xem, chuyện lần trước ta nói có thể hay không?

- Đây là gia sự của bộ hạ, hết thảy đều do bộ hạ quyết định!

Minh Nguyệt Thăng mỉm cười nói.

- Người, người làm gì bọn họ vậy?

Tây bắc, Nguyệt nha cốc.

Lưỡng Nghi vi trần trần!

Chúng kiến hơn mười thân thể hôn mê dưới chân, Tào Tuyết Đường dù có kiến thức rộng rãi cũng không khỏi chấn động, hơn mười tên giả hỏa này hẳn đều nhận ra, đều có chức vị quan trọng trong Bái Hỏa huyền giáo, trong đó có ba gã cường giả thất phẩm, một gã cường giả bát phẩm, lúc này phảng phất như lợn chết nằm trên mặt đất, bất tỉnh nhân sự, nhìn bọn hắn không có chút sinh khí nào, Tào Tuyết Đường còn cho là bọn hắn chết tại nơi này.

- Những thằng này tự tiện xông vào lãnh địa của ta, ta chỉ điểm giáo bọn hắn mà thôi!

Tiểu Báo Tử đá một cước vào một nam tử khô ngô nằm trên mặt đất.

- Người đều nhận ra những người này?

- Bọn họ đều là người trong giáo ta, đây là Đại tôn giả Tạ Hải Phong, không thể tưởng được lại chết trong tay Chu lão đệ!

Tào Tuyết Đường cảm thán một tiếng, nhìn ánh mắt không có một tia sợ hãi nào của Tiểu Báo Tử, đã sớm nghe nói thiếu niên Chu Báo cường đại, chiến lực đã vượt qua cường giả bát phẩm bình thường, hẳn còn tưởng là giang hồ đồn đãi, hiện tại xem ra, chỉ sợ lời đồn đãi kia của giang hồ còn chưa nói rõ thực lực của tên cường giả thiếu niên này, ba gã thất phẩm, một gã bát phẩm đều nằm bẹp ra đất, bốn sự như vậy, cường giả bát phẩm bình thường đâu thể làm.

Ánh mắt Tiểu Báo Tử nóng bỏng nhìn chăm chú phía dưới, quả thực có chút không tự tại, những gã này cũng không phải là mỹ nữ, xem cách hắn nhìn như vậy, quả thực rất buồn nôn.

- Xem ra hỏa chủng Nam Minh Ly Hỏa này thực sự rất hấp dẫn người a, vậy mà lại có nhiều cường giả của quý giáo đến nhà báỉ phỏng như vậy, ta lại không thích chuyện này lắm, người xem nên xử lý thế nào đây?

- Cái này..!

Tào Tuyết Đường nghe xong, không khỏi có chút trầm ngâm, tuy những người này là người Bái Hỏa huyền giáo, nhưng trong giáo lại là thể lực đối đầu, tới đây để truy sát hắn, có thể nói là cừu hận sinh tử, hẳn hẳn không thể một chương chụp chết tất cả bọn hắn, nhưng trong những người này, có một số người tu vi dưới thất phẩm thì cũng thôi đi, nhưng còn bốn gã cường giả thì sao?

Bên trong Bái Hỏa Huyền giáo, tu vi ngoài thất phẩm thì được xưng là Tôn giả, tu vi đến bát phẩm được gọi là Đại tôn giả, địa vị cao hơn nhiều so với tôn giả bình thường, mỗi một Đại tôn giả đều nắm quyền lực lớn trong tay, Tạ Hải Phong là một trong những Đại tôn giả đắc thế gần đây nhất.

Bái hỏa huyền giáo tuy là một thể lực lớn thiên hạ đều biết, là đại một phái, nhưng số lượng tôn giả cũng không nhiều, số lượng đại tôn giả thì lại càng ít, mỗi đại tôn giả đều có địa vị hết sức quan trọng, so với tôn giả bình thường như hắn thì được tôn sùng hơn nhiều, nếu thật sự muốn hắn bỏ mình tại nơi này, trong giáo cũng tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ, cho dù chính hắn tìm được hỏa chủng Nam Minh Ly hỏa, tu vi đã đến cảnh giới bát phẩm, chỉ sợ cũng rất khó giao phó trong giáo.

- Gia nghiệp Bái hỏa huyền giáo các người to lớn, cao thủ nhiều như mưa, cường giả nhiều như mây, ta không muốn trêu chọc nên chỉ chế trụ bọn họ lại, về phần xử lý như thế nào thì phải xem Tào huynh rồi!

Tiểu Báo Tử thấy âm tình bất định trên mặt Tào Tuyết Đường, liền mở miệng tỏ rõ thái độ.

- Sự tình là Tuyết Đường gây ra, có thể được lão đệ hỗ trợ đã là yêu cầu thiên đại rồi, ta như thế nào có thể làm lão đệ khó xử! Tào Tuyết Đường nói.

- Bất quá, hiện tại chúng ta muốn đi tìm hỏa chủng Nam Minh Ly Hỏa kia, nếu thả bọn hắc, bọn hắc thoát khỏi được sẽ tìm chúng ta gây phiền toái, ta xem không nên như vậy, đợi đến lúc sự tình xong xuôi cả rồi mang bọn họ đi, thế nào?

- Cũng tốt!

Tiểu Báo Tử gật đầu nói.

- Tu vi bọn hắc cũng không tệ, đặc biệt là Tạ Hải Phong, hắc chính là cường giả bát phẩm, ta lo lắng chúng ta chỉ có thể chế trụ hắc nhất thời chứ không chế trụ nổi cả đời!

- Yên tâm đi, ta có thủ đoạn khiến bọn hắc ngoan ngoan ở đây chờ chúng ta trở về!

Tiểu Báo Tử tràn đầy tin tưởng nói.

- Vậy thì nhờ lão đệ rồi!

- Tiện tay mà thôi, tiện tay mà thôi! Tiểu Báo Tử mỉm cười nói.

Nếu là ban ơn lấy lòng, thì phải làm lớn một vốn, bán cho hắc một nhân tình lớn đến mức hắc nghĩ cũng không dám nghĩ đến, thứ nhất là phơi bày ra một ít thực lực của mình, thứ hai, khiến hắc muốn không trả cũng không dám, thứ ba là khiến trong lòng hắc còn một niệm tưởng, nghĩ đến tương lai nếu như gặp việc khó khăn gì, còn phải thỉnh mình hỗ trợ, nói như vậy, qua thời gian, quan hệ cũng dần tiến triển lên.

Nguyệt Tập cốc rất dài, đứng tại phía trước lưng núi Tích lôi, nhìn bóng trăng trong cốc như chứng kiến một con trường xà, kéo dài từ sơn cốc ra hơn mười dặm, sơn cốc rất sâu, có hơn hai mươi trượng, khiến hai bên cốc thập phần đồ tiêu, nhìn phía trên thì như là đại hạp cốc sa mạc trong kiếp trước của hắc, bất quá đó cũng không phải là sa mạc mà là bên trong tích lôi sơn.

P phía cuối sơn cốc là một vũng hàn đàm sâu không thấy đáy, hình thái hàn đàm thập phần kì lạ, trong mắt Tiểu Báo Tử, nếu như tháo toàn bộ nước từ cái hàn đàm này thì sẽ lộ ra một vũng hồ thiên thạch.

- Ha ha, thoát nhìn quả nhiên như bị thiên thạch nện xuống vậy, bất quá thiên thạch này lưu lại dấu vết trên mặt đất quá được, thể tích không nhỏ a! Tiểu Báo Tử thầm nghĩ trong lòng, quay đầu qua Tào Tuyết Đường nói:

- Tào huynh, nếu ta không đoán sai, như lời người nói, địa phương đó có lẽ ở sâu trong hàn đàm a! Tiểu Báo Tử chỉ vào đáy cốc hàn đàm nói.

- Lão đệ, hảo nhãn lực a, không tệ, nam minh ly hỏa ở ngay nơi cuối cùng hàn đàm, ba ngàn năm trước, một vị tiên bối bốn môn trong lúc vô tình phát hiện ra địa phương này, phát hiện ra hỏa chủng nam minh ly hỏa, chỉ tiếc là năm đó hắc thụ trọng thương, không thể thu lấy hỏa chủng, sau khi trở lại giáo, đợi thương thể lành liền ghi lại bút ký địa điểm đại khái, liền thân tử đạo tiêu, về phần bút kí kia thì ẩn sâu trong Tầng Kinh Các, ta cũng là vô tình phát hiện ra bí mật này, cho nên mới nghĩ đến mượn lực hỏa chủng này để tăng tiến tu vi thêm một bước, không thể tưởng tượng được việc cơ mật này lại bị người truy sát, thật sự là hổ thẹn a!

Tào Tuyết Đường lắc đầu thở dài.

- Ha ha, Tào huynh, không cần sầu não, những vật như vậy không thuận lợi thu lấy được đâu, giống như là hỏa chủng nam minh ly hỏa này, mặc dù biết địa điểm, nhưng chỉ sợ cũng không thuận lợi quá quan a! Tiểu Báo Tử cười nói.

- Lão đệ sao lại nói ra lời ấy? Nghe xong lời nói của Tiểu Báo Tử, thần sắc Tào Tuyết Đường liền biến đổi, lúc này đến lấy Nam minh ly hỏa, quan hệ đến tiền đồ, vận mệnh của hắc, bây giờ nghe Tiểu Báo Tử nói có thể không thuận lợi, trong nội tâm không khỏi siết chặt lại.

- Chỉ là một loại dự cảm mà thôi!

Tiểu Báo Tử nói.

- Chẳng lẽ còn có những người khác tới quấy rối hay sao?

- Ta không sợ người khác đến!

Tiểu Báo Tử cười nói.

- Ta lo lắng có điều cổ quái dưới cái đầm này, dù sao hỏa chủng Nam minh ly hỏa cũng đã tồn tại ở đây nhiều năm như vậy, có trời mới biết dưới này có đồ vật gì!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

581. Chương 576 577: Cốc Để Hàn Đàm, Xích Lân Cẩm Mãng. (2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 576 577: Cốc để hàn đàm, Xích Lân Cẩm Mãng. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Ân!

Tào Tuyết Đường nhẹ gật đầu.

- Lão đệ nói có lý, chúng ta nên cẩn thận một chút.

Đang lúc nói chuyện, thân hình hai người đồng thời bắn lên, thẳng hướng vào trong đầm.

Rầm ào ào, rầm ào ào!

Cơ hồ hai người đồng thời cùng tiến vào sâu trong hồ, chỉ thấy một tầng cương khí màu hồng đỏ thẫm bao quanh thân thể Tào Tuyết Đường, mà chung quanh thân thể Tiểu Báo Tử lại có một tầng Thanh lam như có như không, cách ly đầm nước ra.

- Không thể tưởng được lão đệ lại còn có chí bảo hộ thân như vậy!

Chứng kiến Yên Lam màu xanh chung quanh thân thể Tiểu Báo Tử, thần sắc Tào Tuyết Đường không khỏi khẽ động, Tiểu Báo Tử tu luyện chính là Cửu long thần hỏa công, nếu như tu thành cương khí mà nói, tuyệt sẽ không có dạng như hiện tại, như vậy, chỉ có một khả năng là Chu báo này có một kiện pháp khí phòng thân, tuy rằng không biết đến tột cùng pháp khí màu xanh này là cái gì, nhưng nhìn yên lam màu xanh kia, bản năng hẳn lại có một loại cảm giác cách xa xa.

- Không có biện pháp, tuy tu vi ta đã tiến vào thất phẩm, nhưng lại không tìm thấy sát khí địa mạch phù hợp để luyện cương, cho nên phải dùng đồ vật này! Tiểu Báo Tử cười khổ nói, cũng không nói rõ ràng Yên lam màu xanh chung quanh thân thể hẳn là vật gì.

Tào Tuyết Đường là người từng trải, Tiểu Báo Tử đã không nói rõ, hẳn tự nhiên cũng không hỏi gì nhiều bí mật của người khác, đặc biệt là các loại như công pháp, pháp khí như vậy, chính là tối kỵ giang hồ, hiện tại quan hệ giữa hắn và Tiểu Báo Tử là quan hệ hợp tác, lại thỉnh cầu Tiểu Báo Tử, tự nhiên sẽ không đi sờ lông mày, bắt quá, hắn lại thêm một tầng kiêng kỵ với Tiểu Báo Tử, dù sao thì có bao nhiêu người đồng dạng với Chu Báo đầu, tuổi còn trẻ mà đã đạt tới cảnh giới cường giả, trên người lại có một kiện pháp khí.

Chỉ sợ là con ruột của chủng giáo mấy đại môn phái kia cũng không có đãi ngộ như vậy a!

Đã tu luyện Tu La âm sát châm, lại có pháp khí hộ thân cổ quái, hiện tại có đánh chết Tào Tuyết Đường, hẳn cũng không tin người trước mặt chỉ là một đệ tử môn gia bình thường.

Đầm nước rất sâu, càng đi xuống càng mát, áp lực lại càng lớn hơn.

Lúc mới bắt đầu thì không có gì, nhưng lúc xuống dưới bốn năm mươi trượng, Tào Tuyết Đường liền cảm thấy có chút cổ hết sức, hẳn tu luyện chính là Ly Hỏa Huyền Cương, độc, mà đầm nước thì lại mang hàn

tính, càng hướng xuống, kỹ năng bơi càng kém đi, thời gian trôi qua dần triệt tiêu Ly hỏa huyền cương của hắn, cho nên hắn xuống sâu là thời gian qua chậm lại.

Tiểu Báo Tử thì ngược lại, càng hướng xuống càng cảm giác thoải mái, Yên lam màu xanh như ẩn như hiện, quần quanh thân thể hắn, không chỉ giúp hắn tách rời thủy áp cực lớn, còn hút sạch hàn sát khí kia, đối với bách độc hàn quang mà nói, hàn sát khí trong nước này chính là thuốc bổ tốt nhất, cho nên Tiểu Báo Tử càng xuống càng nhanh hơn.

- Tào huynh, người thế nào rồi? Ta xem đầm nước này sâu ít nhất hơn trăm trượng, người chịu đựng được không? Chuyển mình trong chốc lát, chứng kiến khoảng cách giữa mình và Tào Tuyết Đường càng ngày càng xa, Tiểu Báo Tử không khỏi dừng lại, hơn mười trượng sâu dưới nước, ánh mặt trời không thể nào xuyên thấu qua được rồi, nhưng cương khí màu hồng đỏ thắm kia của Tào Tuyết Đường thì lại làm người khác thập phần để ý, phảng phất như một cái bóng đèn sáng loáng.

- Không sao, ta sớm có chuẩn bị, chỉ là không nghĩ tới lão đệ người lại ở dưới nhanh như vậy thôi! Tào Tuyết Đường nói, móc trên người ra một khối thạch đầu màu hồng đỏ thắm, nắm ở lòng bàn tay, sao đó liền thấy cương khí chung quanh hắn sáng lên mãnh liệt, gạt đầm nước ra chung quanh, lao thẳng xuống dưới.

- Hỏa linh thạch?

- Ta là tôn giả Bái hỏa huyền giáo, cũng có vài hỏa mạch lòng đất của Bái hỏa huyền giáo trong tay, cho nên muốn hỏa linh thạch này cũng không phải là chuyện khó khăn gì! Tào Tuyết Đường cười ha hả nói.

Tiểu Báo Tử gật gù đầu, không nói gì, đã có hỏa linh thạch tương trợ, uy lực Ly hỏa huyền cương của Tào Tuyết Đường rõ ràng tăng cường lên rất nhiều, hai người lại lặn xuống tầm hơn mười trượng, thời gian dần qua, lúc này đã có thể thấy đáy đầm rồi.

- Lão đệ, người xem, chính là chỗ này!

Dưới đáy đầm, một khối đá màu đen cao một trượng nằm im lặng tại đó, một nửa thân hình lộ ra bên ngoài, một nửa được che dấu bởi lớp bùn dưới đầm nước, thoạt nhìn cũng không có gì dị thường.

- Cái này là Thiết thạch đầu?

Thời gian dần qua, Tiểu Báo Tử xuống đến đáy đầm, nói.

Tào Tuyết Đường gật gù đầu, dù hắn có hỏa linh thạch trên tay, nhưng hàn khí và áp lực cực lớn nơi đáy đầm này cũng tạo thành gánh nặng rất lớn với hắn, lại nhìn Tiểu Báo Tử, yên lam màu xanh kia quần quanh người, phảng phất như không có chuyện gì, không khỏi ngưỡng mộ trong nội tâm.

- Nếu ta cũng có pháp khí như vậy, vậy thì đâu còn muốn mạo hiểm tới nơi này để lấy hỏa chủng Nam minh ly hỏa!

- Thỉnh thoảng, ta cảm giác được cái gì đó dị thường!

Lúc ý niệm chớp động trong đầu Tào Tuyết Đường, Tiểu Báo Tử đã đi tới bên cạnh hắc thạch, quần một vòng, đều không cảm giác được có gì dị thường, ngẩng đầu lên, thần sắc đại biến.

- Coi chừng!

- Cái gì?

Tào Tuyết Đường thấy thần sắc Tiểu Báo Tử đại biến, trong nội tâm hiện lên một đám hàn ý, Ly hỏa huyền cương hộ thân lóe lên mãnh liệt, nhưng vẫn là chậm một bước.

Một đầu đen nhánh đột ngột xuất hiện từ bóng tối, như cái roi bình thường rút thăm bên trên Ly Hỏa huyền cương màu đỏ thắm.

Phốc! Ly hỏa huyền cương hộ thân Tào Tuyết Đường ảm đạm đi rồi tắt hẳn, bị đầu đen nhánh này hung hăng rút hết, đúng lúc này Tiểu Báo Tử mới nhìn thấy rõ ràng, dưới đáy đầm, chẳng biết từ khi nào xuất hiện một con rắn nước, ước chừng dài ba trượng.

Nói là rắn nước cũng không quá đáng, nhìn như tương tự mà thôi, mà lân phiến trên con rắn nước màu đen này rất nhiều, chẳng chít trên người, phẳng phát như một tầng áo giáp dày đặc, đáng người vừa thô vừa to, thân thể dài ba trượng, phẩm chất như là một Tiểu Thủy Dũng.

Một đuôi xuất ra, sau khi đánh bay Tào Tuyết Đường, vạn vẹo thân thể một cái lại hướng tới chỗ Tiểu Báo Tử.

Khóe miệng Tiểu Báo Tử khẽ nhếch lên, nghênh đón chính diện.

Phốc! Một tiếng trầm đục tinh tế, Yên Lam màu xanh hộ thân của Tiểu Báo Tử bỗng nhúc nhích nhẹ nhàng như làn sóng, liền khôi phục bình thường, mà thân thể hắc xà kia lại nhịn không được bỗng run run nhúc nhích, hít hà một tiếng trầm thấp, liền phẳng phát như chui xuống đáy bùn, chỉ là, còn không đợi thân thể của nó tiến vào một nửa, liền ngừng lại, thân thể cứng ngắc giống như một cây gậy, dù hắc xà này đi ra từ hàn đàm, có thể chịu lạnh rất tốt, nhưng dưới lực hàn sát của Bách độc hàn quang chưởng với độc tính vô biên, vẫn không ngăn nổi phải tử vong.

- Đúng thôi, đây mới là uy lực xứng đáng với Bách độc hàn quang chưởng!

Tiểu Báo Tử cực kỳ thỏa mãn với uy lực của Bách độc hàn quang chưởng này, tay vừa nhấc lên, một lưới lớn màu vàng liền xuất hiện, bao phủ tảng đá dưới đáy ngầm kia, tay vừa dụng lực, thân thể Tiểu Báo Tử liền lao đảo một cái, thiếu chút nữa ngã chúi xuống đất.

Tấm lưới này chính là thứ là Lâm Hiếu Thanh chuyên môn dùng để khắc chế Tu la âm sát châm của Tiểu Báo Tử, bị Tiểu Báo Tử một quyền đánh bại, bất quá, chỉ là đánh bại mà thôi, Kim ti này chỉ là pháp khí Thông linh, đặt ở hiện thế thì thấp phần trên quý, nhưng trong mắt Thanh Linh, bất quá chỉ đồng dạng với rác rưởi, sau khi được Thanh Linh chỉ điểm, Tiểu Báo Tử rất nhanh liền tu bổ tốt kim ti này rồi.

- Nặng thật, không một vạn thì cũng tám ngàn cân!

Tiểu Báo Tử kéo một phát thấy thạch đầu không có động tĩnh, âm thầm lữu lưới trong nội tâm, lúc này, bùn nước dưới đáy đầm bắt đầu khởi động, lại có vài con hắc xà vô thanh vô tức chui ra, bất quá đã có vết xe đổ, chúng cũng không dám vọng động, mà lại không thể nào không để ý đến Bách độc hàn quang chưởng của Tiểu Báo Tử.

Chứng kiến Tào Tuyết Đường bay tới, Tiểu Báo Tử cười khổ một tiếng, thu Kim ti lại, thân thể lóe lên liền đến trước mặt Tào Tuyết Đường, ánh sáng màu xanh đại phóng, đuổi hai hắc xà muốn chiếm tiện nghi đi.

- Tào huynh, người không có chuyện gì a?

Sắc mặt Tào Tuyết Đường trắng bệch, nắm chặt hai khối hỏa linh thạch trong tay, cũng nhờ lực lượng của hai khối hỏa linh thạch này, cương khí của hắn không bị đánh tan, bất quá dù là như thế, hắn đã bị trùng kích thật lớn.

Đây cũng là ở dưới mặt nước, nếu là trên mặt đất, lực lượng Hắc Xà căn bản không đủ, nhưng ở dưới đáy đầm này, hiệu quả cương khí bị thủy áp chung quanh và hàn sát khí vô biên triệt tiêu hơn phân nửa, lực lượng hộ thân hạ xuống mức thấp nhất, mà Hắc xà kia sâu trong hàn đàm này, mượn nhờ lực lượng hàn đàm, nên lực lượng vùng vẫy đuôi tăng một lượng lớn, cho nên dưới một kích suýt chút nữa đã quất chết Tào Tuyết Đường.

- Hở thẹn, thật sự hở thẹn, không thể tưởng được dưới đáy hàn đàm lại có hung vật như vậy! Sắc mặt Tào Tuyết Đường ảm đạm nói, hắn là cường giả thất phẩm, rất có lòng tin với thực lực bản thân mình, không liệu đến dưới đáy hàn đàm này, không ngờ lúc này tới tìm hỏa chủng Nam minh lý hỏa, không chỉ bị trọng thương mà bị quai xà giày vò đánh đến sức hoàn thủ cũng không có, thật sự khiến hắn cảm thấy thấp phần mất mặt.

- Xích lân cảm mãng, hình như là xích lân cảm mãng, nhan sắc như thế nào lại biến thành như vậy? Tiểu tử, không được lãng phí của trời, máu của chúng đều là đồ tốt a, nhanh lên, nhanh tung tất cả kim ti ra, người dùng Vong tử kia, ta có trọng dụng!

Trong đầu, tiếng kêu của Thanh linh vang lên.

Xích lân cầm măng là thứ gì chứ, sau khi Tiểu Báo Tử quăng Thiên Kết Kim Ti Vồng ra, tay vừa thu lại, thấy kim quang chớp động trên mạng, phù triện ẩn hiện giữa kim quang, bất quá trong thời gian nháy mắt, kim ti vồng kia liền co trở lại thành bàn tay cỡ lớn, bao phủ quái măng bên trong, hấn rung đùi đắc ý, thể tích cũng rút nhỏ tùy ý.

Cái này là diệu dụng của Thiên Kết Kim Ti Vồng, không chỉ vô cùng kiên cố mà còn chứa thuộc tính định không gian, tuy rằng không giống với Lưỡng giới phân cát chi thuật, cắt ra hai không gian hoàn toàn độc lập, nhưng bên trong lại tự thành không gian, chỉ cần bị bao phủ, tối thiểu có thể co lại thành bàn tay cỡ lớn, coi như là có chút tác dụng.

- Ta không biết những con Xích lân cầm măng này sao lại biến thành màu đen, bất quá bộ dáng không sai, có thể là ở dưới đáy đầm này một thời gian dài nên gây ra biến dị.

Thanh Linh nói ra.

- Xích lân cầm măng tuy không phải là linh thú mạnh mẽ nhưng máu bọn chúng lại trân quý dị thường, thời đại kia của ta đều bị giết sạch rồi, không thể tưởng được lại có nhiều ở chỗ này như vậy, thật sự là thiên đại cơ duyên a!

- Thứ này rất trân quý sao, bất rất dễ dàng a! Tiểu Báo Tử có chút kỳ quái nói, những vật càng trân quý thì càng khó có được, số lượng lại càng ít, nhưng số lượng hắc xà trong nước trước mặt này không chỉ rất nhiều, thực lực cũng không phải là quá mạnh, ở trong nước thực lực có lẽ có thể miễn cưỡng đạt đến thất phẩm, nhưng dưới pháp khí của Tiểu Báo Tử, một cơ hội hoàn thủ cũng không có.

- Người tên ngốc này, vì Xích lân cầm măng rất trân quý nên mới bị tuyệt chủng đấy, thực lực thứ này không tốt, thứ ở trên thân cũng không tính là quý giá, vô luận là tính chất lân phiến hay là lực lượng bản thân, đều là bậc dưới trong các linh thú, chỉ có máu của nó lại có diệu dụng kỳ lạ nhất!

- Diệu dụng gì?

- Huyết dịch xích lân cầm măng có thể vững chắc huyết khiếu, người không phải muốn dò xét và ngưng luyện huyết đạo sao? Đã có vật này, người có thể ngưng luyện huyết khiếu thượng cấp, làm chơi mà ăn thật rồi.

- Còn có việc tốt đến bậc này sao?

Tiểu Báo Tử vui vẻ trong nội tâm, gắp mấy hắc xà chui ra từ đáy đầm, Thiên Kết Kim Ti Vồng trong tay vừa nhấc, lại rơi vãi một lần.

- Người nói nhiều như vậy cũng không có tác dụng gì!

Đúng lúc này, Thanh Linh lại nói.

- Bây giờ người làm đủ nhiều là được rồi, có thời gian mà nói, không bằng suy nghĩ như thế nào để mang vật dưới đáy kia đi, ta có thể cảm giác được, bên trong khối vẩn thạch này không chỉ có hỏa chủng Nam minh lý hỏa, bản thân nó cũng là một kiện tài liệu thượng giai, so với hỏa chủng Nam minh lý hỏa thì trân quý hơn nhiều!

- Trách không được lại nặng như vậy! Tiểu Báo Tử thì thâm trong miệng, nhìn thoáng qua Tào Tuyết Đường.

Tào Tuyết Đường lúc này đã trì hoãn quá mức, sắc mặt đã hồng nhuận đi không ít, nhưng thiên thạch dưới đáy đầm cũng có chút khó xử, lúc này, lại có hơn mười con măng xà chui ra từ đáy đầm, tuy rằng kiêng kỵ Thiên kết kim ti vồng của Tiểu Báo Tử, không dám lên trước, nhưng bọn hấn vây quanh khối vẩn thạch kia, thực sự khiến bọn Tiểu Báo Tử không ra tay được.

Mặc dù Thiên Kết Kim Ti vồng không tệ, nhưng dù sao thì nó cũng chỉ là Thông linh pháp khí, dung lượng có hạn, vừa rồi thả một lưới ra, tuy rằng không dễ dàng nhồi vào Thiên kết kim ti vồng, nhưng Xích lân cầm măng chung quanh vẩn thạch vẫn rất nhiều, hấn thả lưới này ra, không thể bao phủ hết được, nhiều con bị bắt bên trong có cơ hội chạy ra, cái được không bù đủ cái mất.

Tuy bách độc hàn quang chương của hấn lợi hại, nhưng thủy áp dưới đáy đầm này cũng thập phần trầm trọng, dùng để hộ thân thì dư sức nhưng muốn dùng để công kích thì có phần thiếu một thành hỏa hầu.

- Những thăng này tự tiện xông vào lãnh địa của ta, ta chỉ điểm giáo bọn hần mà thôi!

Tiểu Báo Tử đá một cước vào một nam tử khô ngô nằm trên mặt đất.

- Người đều nhận ra những người này?

- Bọn họ đều là người trong giáo ta, đây là Đại tôn giả Tạ Hải Phong, không thể tưởng được lại chết trong tay Chu lão đệ!

Tào Tuyết Đường cảm thán một tiếng, nhìn ánh mắt không có một tia sợ hãi nào của Tiểu Báo Tử, đã sớm nghe nói thiếu niên Chu Báo cường đại, chiến lực đã vượt qua cường giả bát phẩm bình thường, hần còn tưởng là giang hồ đồn đãi, hiện tại xem ra, chỉ sợ lời đồn đãi kia của giang hồ còn chưa nói rõ thực lực của tên cường giả thiếu niên này, ba gã thất phẩm, một gã bát phẩm đều nằm bẹp ra đất, bốn sự như vậy, cường giả bát phẩm bình thường đâu thể làm.

Ánh mắt Tiểu Báo Tử nóng bỏng nhìn chăm chú phía dưới, quả thực có chút không tự tại, những gã này cũng không phải là mỹ nữ, xem cách hần nhìn như vậy, quả thực rất buồn nôn.

- Xem ra hỏa chủng Nam Minh Ly Hỏa này thực sự rất hấp dẫn người a, vậy mà lại có nhiều cường giả của quý giáo đến nhà báỉ phỏng như vậy, ta lại không thích chuyện này lắm, người xem nên xử lý thế nào đây?

- Cái này..!

Tào Tuyết Đường nghe xong, không khỏi có chút trầm ngâm, tuy những người này là người Bái Hỏa huyền giáo, nhưng trong giáo lại là thế lực đối đầu, tới đây để truy sát hần, có thể nói là cừu hận sinh tử, hần hận không thể một chương chụp chết tất cả bọn hần, nhưng trong những người này, có một số người tu vi dưới thất phẩm thì cũng thôi đi, nhưng còn bốn gã cường giả thì sao?

Bên trong Bái Hỏa Huyền giáo, tu vi ngoài thất phẩm thì được xưng là Tôn giả, tu vi đến bát phẩm được gọi là Đại tôn giả, địa vị cao hơn nhiều so với tôn giả bình thường, mỗi một Đại tôn giả đều nắm quyền lực lớn trong tay, Tạ Hải Phong là một trong những Đại tôn giả đắc thế gần đây nhất.

Bái hỏa huyền giáo tuy là một thế lực lớn thiên hạ đều biết, là đại một phái, nhưng số lượng tôn giả cũng không nhiều, số lượng đại tôn giả thì lại càng ít, mỗi đại tôn giả đều có địa vị hết sức quan trọng, so với tôn giả bình thường như hần thì được tôn sùng hơn nhiều, nếu thật sự muốn hần bỏ mình tại nơi này, trong giáo cũng tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ, cho dù chính hần tìm được hỏa chủng Nam Minh Ly hỏa, tu vi đã đến cảnh giới bát phẩm, chỉ sợ cũng rất khó giao phó trong giáo.

- Gia nghiệp Bái hỏa huyền giáo các người to lớn, cao thủ nhiều như mưa, cường giả nhiều như mây, ta không muốn trêu chọc nên chỉ chế trụ bọn họ lại, về phần xử lý như thế nào thì phải xem Tào huynh rồi!

Tiểu Báo Tử thấy âm tình bất định trên mặt Tào Tuyết Đường, liền mở miệng tỏ rõ thái độ.

- Sự tình là Tuyết Đường gây ra, có thể được lão đệ hỗ trợ đã là yêu cầu thiên đại rồi, ta như thế nào có thể làm lão đệ khó xử! Tào Tuyết Đường nói.

- Bất quá, hiện tại chúng ta muốn đi tìm hỏa chủng Nam Minh Ly Hỏa kia, nếu thả bọn hần, bọn hần thoát khốn được sẽ tìm chúng ta gây phiền toái, ta xem không nên như vậy, đợi đến lúc sự tình xong xuôi cả rồi mang bọn họ đi, thế nào?

- Cũng tốt!

Tiểu Báo Tử gật đầu nói.

- Tu vi bọn hần cũng không tệ, đặc biệt là Tạ Hải Phong, hần chính là cường giả bát phẩm, ta lo lắng chúng ta chỉ có thể chế trụ hần nhất thời chứ không chế trụ nổi cả đời!

- Yên tâm đi, ta có thủ đoạn khiến bọn hần ngoan ngoan ở đây chờ chúng ta trở về!

Tiểu Báo Tử tràn đầy tin tưởng nói.

- Vậy thì nhờ lão đệ rồi!

- Tiện tay mà thôi, tiện tay mà thôi! Tiểu Báo Tử mỉm cười nói.

Nếu là ban ơn lấy lòng, thì phải làm lớn một vỏ, bán cho hần một nhân tình lớn đến mức hần nghĩ cũng không dám nghĩ đến, thứ nhất là phơi bày ra một ít thực lực của mình, thứ hai, khiến hần muốn không trả cũng không dám, thứ ba là khiến trong lòng hần còn một niệm tưởng, nghĩ đến tương lai nếu như gặp việc khó khăn gì, còn phải thỉnh mình hỗ trợ, nói như vậy, qua thời gian, quan hệ cũng dần tiến triển lên.

Nguyệt Tập cốc rất dài, đứng tại phía trước lưng núi Tích lô, nhìn bóng trăng trong cốc như chứng kiến một con trường xà, kéo dài từ sơn cốc ra hơn mười dặm, sơn cốc rất sâu, có hơn hai mươi trượng, khiến hai bên cốc thập phần đồ tiêu, nhìn phía trên thì như là đại hạp cốc sa mạc trong kiếp trước của hần, bất quá đó cũng không phải là sa mạc mà là bên trong tích lô sơn.

Phía cuối sơn cốc là một vũng hàn đàm sâu không thấy đáy, hình thái hàn đàm thập phần kì lạ, trong mắt Tiểu Báo Tử, nếu như tháo toàn bộ nước từ cái hàn đàm này thì sẽ lộ ra một vũng hồ thiên thạch.

- Ha ha, thoát nhìn quả nhiên như bị thiên thạch nện xuống vậy, bất quá thiên thạch này lưu lại dấu vết trên mặt đất quá được, thể tích không nhỏ a! Tiểu Báo Tử thầm nghĩ trong lòng, quay đầu qua Tào Tuyết Đường nói:

- Tào huynh, nếu ta không đoán sai, như lời người nói, địa phương đó có lẽ ở sâu trong hàn đàm a! Tiểu Báo Tử chỉ vào đáy cốc hàn đàm nói.

- Lão đệ, hảo nhân lực a, không tệ, nam minh lý hỏa ở ngay nơi cuối cùng hàn đàm, ba ngàn năm trước, một vị tiên bối bốn môn trong lúc vô tình phát hiện ra địa phương này, phát hiện ra hỏa chủng nam minh lý hỏa, chỉ tiếc là năm đó hần thụ trọng thương, không thể thu lấy hỏa chủng, sau khi trở lại giáo, đợi thương thể lành liền ghi lại bút ký địa điểm đại khái, liền thân tử đạo tiêu, về phần bút kí kia thì ẩn sâu trong Tàng Kinh Các, ta cũng là vô tình phát hiện ra bí mật này, cho nên mới nghĩ đến mượn lực hỏa chủng này để tăng tiến tu vi thêm một bước, không thể tưởng tượng được việc cơ mật này lại bị người truy sát, thật sự là hổ thẹn a!

Tào Tuyết Đường lắc đầu thở dài.

- Ha ha, Tào huynh, không cần sầu não, những vật như vậy không thuận lợi thu lấy được đâu, giống như là hỏa chủng nam minh lý hỏa này, mặc dù biết địa điểm, nhưng chỉ sợ cũng không thuận lợi quá quan a! Tiểu Báo Tử cười nói.

- Lão đệ sao lại nói ra lời ấy? Nghe xong lời nói của Tiểu Báo Tử, thần sắc Tào Tuyết Đường liền biến đổi, lúc này đến lấy Nam minh lý hỏa, quan hệ đến tiền đồ, vận mệnh của hần, bây giờ nghe Tiểu Báo Tử nói có thể không thuận lợi, trong nội tâm không khỏi siết chặt lại.

- Chỉ là một loại dự cảm mà thôi!

Tiểu Báo Tử nói.

- Chẳng lẽ còn có những người khác tới quấy rối hay sao?

- Ta không sợ người khác đến!

Tiểu Báo Tử cười nói.

- Ta lo lắng có điều cổ quái dưới cái đầm này, dù sao hỏa chủng Nam minh lý hỏa cũng đã tồn tại ở đây nhiều năm như vậy, có trời mới biết dưới này có đồ vật gì!

- Ân!

Tào Tuyết Đường nhẹ gật đầu.

- Lão đệ nói có lý, chúng ta nên cẩn thận một chút.

Đang lúc nói chuyện, thân hình hai người đồng thời bắn lên, thẳng hướng vào trong đầm.

Rầm ào ào, rầm ào ào!

Cơ hồ hai người đồng thời cùng tiến vào sâu trong hồ, chỉ thấy một tầng cương khí màu hồng đỏ thăm bao quanh thân thể Tào Tuyết Đường, mà chung quanh thân thể Tiểu Báo Tử lại có một tầng Thanh lam như có như không, cách ly đầm nước ra.

- Không thể tưởng được lão đệ lại còn có chí bảo hộ thân như vậy!

Chứng kiến Yên Lam màu xanh chung quanh thân thể Tiểu Báo Tử, thần sắc Tào Tuyết Đường không khỏi khê động, Tiểu Báo Tử tu luyện chính là Cửu long thần hỏa công, nếu như tu thành cương khí mà nói, tuyệt sẽ không có dạng như hiện tại, như vậy, chỉ có một khả năng là Chu báo này có một kiện pháp khí phòng thân, tuy rằng không biết đến tột cùng pháp khí màu xanh này là cái gì, nhưng nhìn yên lam màu xanh kia, bản năng hẳn lại có một loại cảm giác cách xa xa.

- Không có biện pháp, tuy tu vi ta đã tiến vào thất phẩm, nhưng lại không tìm thấy sát khí địa mạch phù hợp để luyện cương, cho nên phải dùng đồ vật này! Tiểu Báo Tử cười khổ nói, cũng không nói rõ ràng Yên lam màu xanh chung quanh thân thể hẳn là vật gì.

Tào Tuyết Đường là người từng trải, Tiểu Báo Tử đã không nói rõ, hẳn tự nhiên cũng không hỏi gì nhiều bí mật của người khác, đặc biệt là các loại như công pháp, pháp khí như vậy, chính là tối kỵ giang hồ, hiện tại quan hệ giữa hắn và Tiểu Báo Tử là quan hệ hợp tác, lại thỉnh cầu Tiểu Báo Tử, tự nhiên sẽ không đi sờ lông mày, bắt quá, hẳn lại thêm một tầng kiêng kỵ với Tiểu Báo Tử, dù sao thì có bao nhiêu người đồng dạng với Chu Báo đầu, tuổi còn trẻ mà đã đạt tới cảnh giới cường giả, trên người lại có một kiện pháp khí.

Chỉ sợ là con ruột của chủng giáo mấy đại môn phái kia cũng không có đãi ngộ như vậy a!

Đã tu luyện Tu La âm sát châm, lại có pháp khí hộ thân cổ quái, hiện tại có đánh chết Tào Tuyết Đường, hẳn cũng không tin người trước mặt chỉ là một đệ tử môn gia bình thường.

Đầm nước rất sâu, càng đi xuống càng mát, áp lực lại càng lớn hơn.

Lúc mới bắt đầu thì không có gì, nhưng lúc xuống dưới bốn năm mươi trượng, Tào Tuyết Đường liền cảm thấy có chút cổ hết sức, hẳn tu luyện chính là Ly Hỏa Huyền Cương, độc, mà đầm nước thì lại mang hàn tính, càng hướng xuống, kỹ năng bơi càng kém đi, thời gian trôi qua dần triệt tiêu Ly hỏa huyền cương của hắn, cho nên hắn xuống sâu là thời gian qua chậm lại.

Tiểu Báo Tử thì ngược lại, càng hướng xuống càng cảm giác thoải mái, Yên lam màu xanh như ẩn như hiện, quần quanh thân thể hắn, không chỉ giúp hắn tách rời thủy áp cực lớn, còn hút sạch hàn sát khí kia, đối với bách độc hàn quang mà nói, hàn sát khí trong nước này chính là thuốc bổ tốt nhất, cho nên Tiểu Báo Tử càng xuống càng nhanh hơn.

- Tào huynh, người thế nào rồi? Ta xem đầm nước này sâu ít nhất hơn trăm trượng, người chịu đựng được không? Chuyển mình trong chốc lát, chứng kiến khoảng cách giữa mình và Tào Tuyết Đường càng ngày càng xa, Tiểu Báo Tử không khỏi dừng lại, hơn mười trượng sâu dưới nước, ánh mặt trời không thể nào xuyên thấu qua được rồi, nhưng cương khí màu hồng đỏ thắm kia của Tào Tuyết Đường thì lại làm người khác thấp phần để ý, phảng phất như một cái bóng đèn sáng loáng.

- Không sao, ta sớm có chuẩn bị, chỉ là không nghĩ tới lão đệ người lại ở dưới nhanh như vậy thôi! Tào Tuyết Đường nói, móc trên người ra một khối thạch đầu màu hồng đỏ thắm, nắm ở lòng bàn tay, sao đó liền thấy cương khí chung quanh hắn sáng lên mãnh liệt, gạt đầm nước ra chung quanh, lao thẳng xuống dưới.

- Hỏa linh thạch?

- Ta là tôn giả Bái hỏa huyền giáo, cũng có vài hỏa mạch lòng đất của Bái hỏa huyền giáo trong tay, cho nên muốn hỏa linh thạch này cũng không phải là chuyện khó khăn gì! Tào Tuyết Đường cười ha hả nói.

Tiểu Báo Tử gật gật đầu, không nói gì, đã có hỏa linh thạch tương trợ, uy lực Ly hỏa huyền cương của Tào Tuyết Đường rõ ràng tăng cường lên rất nhiều, hai người lại lặn xuống tầm hơn mười trượng, thời gian dần qua, lúc này đã có thể thấy đáy đầm rồi.

- Lão đệ, người xem, chính là chỗ này!

Dưới đáy đầm, một khối đá màu đen cao một trượng nằm im lặng tại đó, một nửa thân hình lộ ra bên ngoài, một nửa được che dấu bởi lớp bùn dưới đầm nước, thoạt nhìn cũng không có gì dị thường.

- Cái này là Thiết thạch đầu?

Thời gian dần qua, Tiểu Báo Tử xuống đến đáy đầm, nói.

Tào Tuyết Đường gật gật đầu, dù hắc có hỏa linh thạch trên tay, nhưng hàn khí và áp lực cực lớn nơi đáy đầm này cũng tạo thành gánh nặng rất lớn với hắc, lại nhìn Tiểu Báo Tử, yên lam màu xanh kia quần quanh người, phẳng phất như không có chuyện gì, không khỏi ngưỡng mộ trong nội tâm.

- Nếu ta cũng có pháp khí như vậy, vậy thì đâu còn muốn mạo hiểm tới nơi này để lấy hỏa chủng Nam minh ly hỏa!

- Thỉnh thoảng, ta cảm giác được cái gì đó dị thường!

Lúc ý niệm chớp động trong đầu Tào Tuyết Đường, Tiểu Báo Tử đã đi tới bên cạnh hắc thạch, quần một vòng, đều không cảm giác được có gì dị thường, ngẩng đầu lên, thần sắc đại biến.

- Coi chừng!

- Cái gì?

Tào Tuyết Đường thấy thần sắc Tiểu Báo Tử đại biến, trong nội tâm hiện lên một đám hàn ý, Ly hỏa huyền cương hộ thân lóe lên mãnh liệt, nhưng vẫn là chậm một bước.

Một đầu đen nhánh đột ngột xuất hiện từ bóng tối, như cái roi bình thường rút thăm bên trên Ly Hỏa huyền cương màu đỏ thẫm.

Phốc! Ly hỏa huyền cương hộ thân Tào Tuyết Đường ảm đạm đi rồi tắt hắc, bị đầu đen nhánh này hung hăng rút hết, đúng lúc này Tiểu Báo Tử mới nhìn thấy rõ ràng, dưới đáy đầm, chẳng biết từ khi nào xuất hiện một con rắn nước, ước chừng dài ba trượng.

Nói là rắn nước cũng không quá đáng, nhìn như tương tự mà thôi, mà lân phiến trên con rắn nước màu đen này rất nhiều, chằng chịt trên người, phẳng phất như một tầng áo giáp dày đặc, dáng người vừa thô vừa to, thân thể dài ba trượng, phẩm chất như là một Tiểu Thủy Dũng.

Một đuôi xuất ra, sau khi đánh bay Tào Tuyết Đường, vạn vẹo thân thể một cái lại hướng tới chỗ Tiểu Báo Tử.

Khóe miệng Tiểu Báo Tử khẽ nhếch lên, nghênh đón chính diện.

Phốc! Một tiếng trầm đục tinh tế, Yên Lam màu xanh hộ thân của Tiểu Báo Tử bỗng nhúc nhích nhẹ nhàng như làn sóng, liền khôi phục bình thường, mà thân thể hắc xà kia lại nhịn không được bỗng run run nhúc nhích, hít hà một tiếng trầm thấp, liền phẳng phất như chui xuống đáy bùn, chỉ là, còn không đợi thân thể của nó tiến vào một nửa, liền ngừng lại, thân thể cứng ngắc giống như một cây gậy, dù hắc xà này đi ra từ hàn đầm, có thể chịu lạnh rất tốt, nhưng dưới lực hàn sát của Bách độc hàn quang chưởng với độc tính vô biên, vẫn không ngăn nổi phải tử vong.

- Đúng thôi, đây mới là uy lực xứng đáng với Bách độc hàn quang chưởng!

Tiểu Báo Tử cực kỳ thỏa mãn với uy lực của Bách độc hàn quang chưởng này, tay vừa nhấc lên, một lưới lớn màu vàng liền xuất hiện, bao phủ tảng đá dưới đáy ngầm kia, tay vừa dụng lực, thân thể Tiểu Báo Tử liền lao đảo một cái, thiếu chút nữa ngã chúi xuống đất.

Tấm lưới này chính là thứ là Lâm Hiếu Thanh chuyên môn dùng để khắc chế Tu la âm sát châm của Tiểu Báo Tử, bị Tiểu Báo Tử một quyền đánh bại, bất quá, chỉ là đánh bại mà thôi, Kim ti này chỉ là pháp khí Thông linh, đặt ở hiện thế thì thấp phần trân quý, nhưng trong mắt Thanh Linh, bất quá chỉ đồng dạng với rác rưởi, sau khi được Thanh Linh chỉ điểm, Tiểu Báo Tử rất nhanh liền tu bổ tốt kim ti này rồi.

- Nặng thật, không một vạn thì cũng tám ngàn cân!

Tiểu Báo Tử kéo một phát thấy thạch đầu không có động tĩnh, âm thầm lưu lưới trong nội tâm, lúc này, bùn nước dưới đáy đầm bắt đầu khởi động, lại có vài con hắc xà vô thanh vô tức chui ra, bất quá đã có vết xe đổ, chúng cũng không dám vọng động, mà lại không thể nào không để ý đến Bách độc hàn quang chưởng của Tiểu Báo Tử.

Chứng kiến Tào Tuyết Đường bay tới, Tiểu Báo Tử cười khổ một tiếng, thu Kim ti lại, thân thể lóe lên liền đến trước mặt Tào Tuyết Đường, ánh sáng màu xanh đại phóng, đuổi hai hắc xà muốn chiếm tiện nghi đi.

- Tào huynh, người không có chuyện gì a?

Sắc mặt Tào Tuyết Đường trắng bệch, nắm chặt hai khối hỏa linh thạch trong tay, cũng nhờ lực lượng của hai khối hỏa linh thạch này, cương khí của hắn không bị đánh tan, bất quá dù là như thế, hắn đã bị trùng kích thật lớn.

Đây cũng là ở dưới mặt nước, nếu là trên mặt đất, lực lượng Hắc Xà căn bản không đủ, nhưng ở dưới đáy đầm này, hiệu quả cương khí bị thủy áp chung quanh và hàn sát khí vô biên triệt tiêu hơn phân nửa, lực lượng hộ thân hạ xuống mức thấp nhất, mà Hắc xà kia sâu trong hàn đầm này, mượn nhờ lực lượng hàn đầm, nên lực lượng vung vẩy đuôi tăng một lượng lớn, cho nên dưới một kích suất chút nữa đã quá chết Tào Tuyết Đường.

- Hổ thẹn, thật sự hổ thẹn, không thể tưởng được dưới đáy hàn đầm lại có hung vật như vậy! Sắc mặt Tào Tuyết Đường ảm đạm nói, hắn là cường giả thất phẩm, rất có lòng tin với thực lực bản thân mình, không liệu đến dưới đáy hàn đầm này, không ngờ lúc này tới tìm hỏa chủng Nam minh lý hỏa, không chỉ bị trọng thương mà bị quái xà giày vò đánh đến sức hoàn thủ cũng không có, thật sự khiến hắn cảm thấy thập phần mất mặt.

- Xích lân cẩm mãng, hình như là xích lân cẩm mãng, nhan sắc như thế nào lại biến thành như vậy? Tiểu tử, không được lãng phí của trời, máu của chúng đều là đồ tốt a, nhanh lên, nhanh tung tất cả kim ti ra, người dùng Vồng tử kia, ta có trọng dụng!

Trong đầu, tiếng kêu của Thanh linh vang lên.

Xích lân cẩm mãng là thứ gì chứ, sau khi Tiểu Báo Tử quăng Thiên Kết Kim Ti Vồng ra, tay vừa thu lại, thấy kim quang chớp động trên mạng, phù triện ẩn hiện giữa kim quang, bất quá trong thời gian nháy mắt, kim ti vồng kia liền co trở lại thành bàn tay cỡ lớn, bao phủ quái mãng bên trong, hắn rung đùi đắc ý, thể tích cũng rút nhỏ tùy ý.

Cái này là diệu dụng của Thiên Kết Kim Ti Vồng, không chỉ vô cùng kiên cố mà còn chứa thuộc tính định không gian, tuy rằng không giống với Lương giới phân cát chi thuật, cắt ra hai không gian hoàn toàn độc lập, nhưng bên trong lại tự thành không gian, chỉ cần bị bao phủ, tối thiểu có thể co lại thành bàn tay cỡ lớn, coi như là có chút tác dụng.

- Ta không biết những con Xích lân cẩm mãng này sao lại biến thành màu đen, bất quá bộ dáng không sai, có thể là ở dưới đáy đầm này một thời gian dài nên gây ra biến dị.

Thanh Linh nói ra.

- Xích lân cẩm mãng tuy không phải là linh thú mạnh mẽ nhưng máu bọn chúng lại trân quý dị thường, thời đại kia của ta đều bị giết sạch rồi, không thể tưởng được lại có nhiều ở chỗ này như vậy, thật sự là thiên đại cơ duyên a!

- Thứ này rất trân quý sao, bất rất dễ dàng a! Tiểu Báo Tử có chút kỳ quái nói, những vật càng trân quý thì càng khó có được, số lượng lại càng ít, nhưng số lượng hắc xà trong nước trước mặt này không chỉ rất nhiều, thực lực cũng không phải là quá mạnh, ở trong nước thực lực có lẽ có thể miễn cưỡng đạt đến thất phẩm, nhưng dưới pháp khí của Tiểu Báo Tử, một cơ hội hoàn thủ cũng không có.

- Người tên ngốc này, vì Xích lân cẩm mãng rất trân quý nên mới bị tuyệt chủng đấy, thực lực thứ này không tốt, thứ ở trên thân cũng không tính là quý giá, vô luận là tính chất lân phiến hay là lực lượng bản thân, đều là bậc dưới trong các linh thú, chỉ có máu của nó lại có diệu dụng kỳ lạ nhất!

- Diệu dụng gì?

- Huyết dịch xích lân cẩm mãng có thể vững chắc huyết khiếu, người không phải muốn dò xét và ngưng luyện huyết đạo sao? Đã có vật này, người có thể ngưng luyện huyết khiếu thượng cấp, làm chơi mà ăn thật rồi.

- Còn có việc tốt đến bậc này sao?

Tiểu Báo Tử vui vẻ trong nội tâm, gặp mấy hắc xà chui ra từ đáy đầm, Thiên Kết Kim Ti Vồng trong tay vừa nhấc, lại rơi vãi một lần.

- Người nói nhiều như vậy cũng không có tác dụng gì!

Đúng lúc này, Thanh Linh lại nói.

- Bây giờ người làm đủ nhiều là được rồi, có thời gian mà nói, không bằng suy nghĩ như thế nào để mang vật dưới đáy kia đi, ta có thể cảm giác được, bên trong khối vẫn thạch này không chỉ có hỏa chủng Nam minh ly hỏa, bản thân nó cũng là một kiện tài liệu thượng giai, so với hỏa chủng Nam minh ly hỏa thì trân quý hơn nhiều!

- Trách không được lại nặng như vậy! Tiểu Báo Tử thì thắm trong miệng, nhìn thoáng qua Tào Tuyết Đường.

Tào Tuyết Đường lúc này đã trì hoãn quá mức, sắc mặt đã hồng nhuận đi không ít, nhưng thiên thạch dưới đáy đầm cũng có chút khó xử, lúc này, lại có hơn mười con măng xà chui ra từ đáy đầm, tuy rằng kiêng kỵ Thiên kết kim ti vông của Tiểu Báo Tử, không dám lên trước, nhưng bọn hắc vân quanh khối vẫn thạch kia, thực sự khiến bọn Tiểu Báo Tử không ra tay được.

Mặc dù Thiên Kết Kim Ti vông không tệ, nhưng dù sao thì nó cũng chỉ là Thông linh pháp khí, dung lượng có hạn, vừa rồi thả một lưới ra, tuy rằng không dễ dàng nhồi vào Thiên kết kim ti vông, nhưng Xích lân cấm măng chung quanh vẫn thạch vẫn rất nhiều, hắc thả lưới này ra, không thể bao phủ hết được, nhiều con bị bắt bên trong có cơ hội chạy ra, cái được không bù đủ cái mất.

Tuy bách độc hàn quang chướng của hắc lợi hại, nhưng thủy áp dưới đáy đầm này cũng thập phần trầm trọng, dùng để hộ thân thì dư sức nhưng muốn dùng để công kích thì có phần thiếu một thành hỏa hầu.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

582. Chương 576 577: Cốc Để Hàn Đàm, Xích Lân Cấm Măng. (2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 576 577: Cốc để hàn đàm, Xích Lân Cấm Măng. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Ân!

Tào Tuyết Đường nhẹ gật đầu.

- Lão đệ nói có lý, chúng ta nên cẩn thận một chút.

Đang lúc nói chuyện, thân hình hai người đồng thời bắn lên, thẳng hướng vào trong đầm.

Rầm ào ào, rầm ào ào!

Cơ hồ hai người đồng thời cùng tiến vào sâu trong hồ, chỉ thấy một tầng cương khí màu hồng đỏ thăm bao quanh thân thể Tào Tuyết Đường, mà chung quanh thân thể Tiểu Báo Tử lại có một tầng Thanh lam như có như không, cách ly đầm nước ra.

- Không thể tưởng được lão đệ lại còn có chí bảo hộ thân như vậy!

Chứng kiến Yên Lam màu xanh chung quanh thân thể Tiểu Báo Tử, thần sắc Tào Tuyết Đường không khỏi khẽ động, Tiểu Báo Tử tu luyện chính là Cửu long thần hỏa công, nếu như tu thành cương khí mà nói, tuyệt sẽ không có dạng như hiện tại, như vậy, chỉ có một khả năng là Chu báo này có một kiện pháp khí phòng thân, tuy rằng không biết đến tột cùng pháp khí màu xanh này là cái gì, nhưng nhìn yên lam màu xanh kia, bản năng hắc lại có một loại cảm giác cách xa xa.

- Không có biện pháp, tuy tu vi ta đã tiến vào thất phẩm, nhưng lại không tìm thấy sát khí địa mạch phù hợp để luyện cương, cho nên phải dùng đồ vật này! Tiểu Báo Tử cười khổ nói, cũng không nói rõ ràng Yên lam màu xanh chung quanh thân thể hắn là vật gì.

Tào Tuyết Đường là người từng trải, Tiểu Báo Tử đã không nói rõ, hắn tự nhiên cũng không hỏi gì nhiều bí mật của người khác, đặc biệt là các loại như công pháp, pháp khí như vậy, chính là tối kỵ giang hồ, hiện tại quan hệ giữa hắn và Tiểu Báo Tử là quan hệ hợp tác, lại thỉnh cầu Tiểu Báo Tử, tự nhiên sẽ không đi sờ lông mày, bắt quá, hắn lại thêm một tầng kiêng kỵ với Tiểu Báo Tử, dù sao thì có bao nhiêu người đồng dạng với Chu Báo đầu, tuổi còn trẻ mà đã đạt tới cảnh giới cường giả, trên người lại có một kiện pháp khí.

Chỉ sợ là con ruột của chủng giáo mấy đại môn phái kia cũng không có đãi ngộ như vậy a!

Đã tu luyện Tu La âm sát châm, lại có pháp khí hộ thân cổ quái, hiện tại có đánh chết Tào Tuyết Đường, hắn cũng không tin người trước mặt chỉ là một đệ tử môn gia bình thường.

Đầm nước rất sâu, càng đi xuống càng mát, áp lực lại càng lớn hơn.

Lúc mới bắt đầu thì không có gì, nhưng lúc xuống dưới bốn năm mươi trượng, Tào Tuyết Đường liền cảm thấy có chút cổ hết sức, hắn tu luyện chính là Ly Hỏa Huyền Cương, độc, mà đầm nước thì lại mang hàn tính, càng hướng xuống, kỹ năng bơi càng kém đi, thời gian trôi qua dần triệt tiêu Ly hỏa huyền cương của hắn, cho nên hắn xuống sâu là thời gian qua chậm lại.

Tiểu Báo Tử thì ngược lại, càng hướng xuống càng cảm giác thoải mái, Yên lam màu xanh như ẩn như hiện, quần quanh thân thể hắn, không chỉ giúp hắn tách rời thủy áp cực lớn, còn hút sạch hàn sát khí kia, đối với bách độc hàn quang mà nói, hàn sát khí trong nước này chính là thuốc bổ tốt nhất, cho nên Tiểu Báo Tử càng xuống càng nhanh hơn.

- Tào huynh, người thế nào rồi? Ta xem đầm nước này sâu ít nhất hơn trăm trượng, người chịu đựng được không? Chuyển mình trong chốc lát, chứng kiến khoảng cách giữa mình và Tào Tuyết Đường càng ngày càng xa, Tiểu Báo Tử không khỏi dừng lại, hơn mười trượng sâu dưới nước, ánh mặt trời không thể nào xuyên thấu qua được rồi, nhưng cương khí màu hồng đỏ thắm kia của Tào Tuyết Đường thì lại làm người khác thập phần để ý, phẳng phát như một cái bóng đèn sáng loáng.

- Không sao, ta sớm có chuẩn bị, chỉ là không nghĩ tới lão đệ người lại ở dưới nhanh như vậy thôi! Tào Tuyết Đường nói, móc trên người ra một khối thạch đầu màu hồng đỏ thắm, nắm ở lòng bàn tay, sao đó liền thấy cương khí chung quanh hắn sáng lên mãnh liệt, gạt đầm nước ra chung quanh, lao thẳng xuống dưới.

- Hỏa linh thạch?

- Ta là tôn giả Bái hỏa huyền giáo, cũng có vài hỏa mạch lòng đất của Bái hỏa huyền giáo trong tay, cho nên muốn hỏa linh thạch này cũng không phải là chuyện khó khăn gì! Tào Tuyết Đường cười ha hả nói.

Tiểu Báo Tử gật gật đầu, không nói gì, đã có hỏa linh thạch tương trợ, uy lực Ly hỏa huyền cương của Tào Tuyết Đường rõ ràng tăng cường lên rất nhiều, hai người lại lặn xuống tầm hơn mười trượng, thời gian dần qua, lúc này đã có thể thấy đáy đầm rồi.

- Lão đệ, người xem, chính là chỗ này!

Dưới đáy đầm, một khối đá màu đen cao một trượng nằm im lặng tại đó, một nửa thân hình lộ ra bên ngoài, một nửa được che giấu bởi lớp bùn dưới đầm nước, thoạt nhìn cũng không có gì dị thường.

- Cái này là Thiết thạch đầu?

Thời gian dần qua, Tiểu Báo Tử xuống đến đáy đầm, nói.

Tào Tuyết Đường gật gật đầu, dù hắn có hỏa linh thạch trên tay, nhưng hàn khí và áp lực cực lớn nơi đáy đầm này cũng tạo thành gánh nặng rất lớn với hắn, lại nhìn Tiểu Báo Tử, yên lam màu xanh kia quần quanh người, phẳng phát như không có chuyện gì, không khỏi ngưỡng mộ trong nội tâm.

- Nếu ta cũng có pháp khí như vậy, vậy thì đâu còn muốn mạo hiểm tới nơi này để lấy hỏa chủng Nam minh ly hỏa!

- Thỉnh thoảng, ta cảm giác được cái gì đó dị thường!

Lúc ý niệm chớp động trong đầu Tào Tuyết Đường, Tiểu Báo Tử đã đi tới bên cạnh hắc thạch, quần một vòng, đều không cảm giác được có gì dị thường, ngẩng đầu lên, thần sắc đại biến.

- Coi chừng!

- Cái gì?

Tào Tuyết Đường thấy thần sắc Tiểu Báo Tử đại biến, trong nội tâm hiện lên một đám hàn ý, Ly hỏa huyền cương hộ thân lóe lên mãnh liệt, nhưng vẫn là chậm một bước.

Một đầu đen nhánh đột ngột xuất hiện từ bóng tối, như cái roi bình thường rút thăm bên trên Ly Hỏa huyền cương màu đỏ thẫm.

Phốc! Ly hỏa huyền cương hộ thân Tào Tuyết Đường ảm đạm đi rồi tắt hẳn, bị đầu đen nhánh này hung hăng rút hết, đúng lúc này Tiểu Báo Tử mới nhìn thấy rõ ràng, dưới đáy đầm, chẳng biết từ khi nào xuất hiện một con rắn nước, ước chừng dài ba trượng.

Nói là rắn nước cũng không quá đáng, nhìn như tương tự mà thôi, mà lân phiến trên con rắn nước màu đen này rất nhiều, chằng chịt trên người, phẳng phất như một tầng áo giáp dày đặc, dáng người vừa thô vừa to, thân thể dài ba trượng, phẩm chất như là một Tiểu Thủy Dũng.

Một đuôi xuất ra, sau khi đánh bay Tào Tuyết Đường, vạn vẹo thân thể một cái lại hướng tới chỗ Tiểu Báo Tử.

Khóe miệng Tiểu Báo Tử khẽ nhếch lên, nghênh đón chính diện.

Phốc! Một tiếng trầm đục tinh tế, Yên Lam màu xanh hộ thân của Tiểu Báo Tử bỗng nhúc nhích nhẹ nhàng như làn sóng, liền khôi phục bình thường, mà thân thể hắc xà kia lại nhịn không được bỗng run run nhúc nhích, hít hà một tiếng trầm thấp, liền phẳng phất như chui xuống đáy bùn, chỉ là, còn không đợi thân thể của nó tiến vào một nửa, liền ngừng lại, thân thể cứng ngắc giống như một cây gậy, dù hắc xà này đi ra từ hàn đầm, có thể chịu lạnh rất tốt, nhưng dưới lực hàn sát của Bách độc hàn quang chưởng với độc tính vô biên, vẫn không ngăn nổi phải tử vong.

- Đúng thôi, đây mới là uy lực xứng đáng với Bách độc hàn quang chưởng!

Tiểu Báo Tử cực kỳ thỏa mãn với uy lực của Bách độc hàn quang chưởng này, tay vừa nhấc lên, một lưới lớn màu vàng liền xuất hiện, bao phủ tảng đá dưới đáy ngầm kia, tay vừa dụng lực, thân thể Tiểu Báo Tử liền lao đảo một cái, thiếu chút nữa ngã chúi xuống đất.

Tấm lưới này chính là thứ là Lâm Hiếu Thanh chuyên môn dùng để khắc chế Tu la âm sát châm của Tiểu Báo Tử, bị Tiểu Báo Tử một quyền đánh bại, bất quá, chỉ là đánh bại mà thôi, Kim ti này chỉ là pháp khí Thông linh, đặt ở hiện thế thì thấp phần trân quý, nhưng trong mắt Thanh Linh, bất quá chỉ đồng dạng với rác rưởi, sau khi được Thanh Linh chỉ điểm, Tiểu Báo Tử rất nhanh liền tu bổ tốt kim ti này rồi.

- Nặng thật, không một vạn thì cũng tám ngàn cân!

Tiểu Báo Tử kéo một phát thấy thạch đầu không có động tĩnh, âm thầm lưu lưới trong nội tâm, lúc này, bùn nước dưới đáy đầm bắt đầu khởi động, lại có vài con hắc xà vô thanh vô tức chui ra, bất quá đã có vết xe đổ, chúng cũng không dám vọng động, mà lại không thể nào không để ý đến Bách độc hàn quang chưởng của Tiểu Báo Tử.

Chứng kiến Tào Tuyết Đường bay tới, Tiểu Báo Tử cười khở một tiếng, thu Kim ti lại, thân thể lóe lên liền đến trước mặt Tào Tuyết Đường, ánh sáng màu xanh đại phóng, đuổi hai hắc xà muốn chiếm tiện nghi đi.

- Tào huynh, người không có chuyện gì a?

Sắc mặt Tào Tuyết Đường trắng bệch, nắm chặt hai khối hỏa linh thạch trong tay, cũng nhờ lực lượng của hai khối hỏa linh thạch này, cương khí của hắn không bị đánh tan, bất quá dù là như thế, hắn đã bị trùng kích thật lớn.

Đây cũng là ở dưới mặt nước, nếu là trên mặt đất, lực lượng Hắc Xà căn bản không đủ, nhưng ở dưới đáy đầm này, hiệu quả cương khí bị thủy áp chung quanh và hàn sát khí vô biên triệt tiêu hơn phân nửa, lực lượng hộ thân hạ xuống mức thấp nhất, mà Hắc xà kia sâu trong hàn đầm này, mượn nhờ lực lượng hàn

đằm, nên lực lượng vung vẩy đuôi tăng một lượng lớn, cho nên dưới một kích suất chút nữa đã quất chết Tào Tuyết Đường.

- Hổ thẹn, thật sự hổ thẹn, không thể tưởng được dưới đáy hàn đằm lại có hung vật như vậy! Sắc mặt Tào Tuyết Đường ảm đạm nói, hẳn là cường giả thất phẩm, rất có lòng tin với thực lực bản thân mình, không liệu đến dưới đáy hàn đằm này, không ngờ lúc này tới tìm hỏa chủng Nam minh lý hỏa, không chỉ bị trọng thương mà bị quái xà giày vò đánh đến sức hoàn thủ cũng không có, thật sự khiến hắn cảm thấy thập phần mất mặt.

- Xích lân cầm măng, hình như là xích lân cầm măng, nhan sắc như thế nào lại biến thành như vậy? Tiểu tử, không được lãng phí của trời, máu của chúng đều là đồ tốt a, nhanh lên, nhanh tung tất cả kim ti ra, người dùng Vồng tử kia, ta có trọng dụng!

Trong đầu, tiếng kêu của Thanh linh vang lên.

Xích lân cầm măng là thứ gì chứ, sau khi Tiểu Báo Tử quăng Thiên Kết Kim Ti Vồng ra, tay vừa thu lại, thấy kim quang chớp động trên mạng, phù triện ẩn hiện giữa kim quang, bắt quá trong thời gian nháy mắt, kim ti vồng kia liền co trở lại thành bàn tay cỡ lớn, bao phủ quái măng bên trong, hắn rung đùi đắc ý, thể tích cũng rút nhỏ tùy ý.

Cái này là diệu dụng của Thiên Kết Kim Ti Vồng, không chỉ vô cùng kiên cố mà còn chứa thuộc tính định không gian, tuy rằng không giống với Lương giới phân cát chi thuật, cắt ra hai không gian hoàn toàn độc lập, nhưng bên trong lại tự thành không gian, chỉ cần bị bao phủ, tối thiểu có thể co lại thành bàn tay cỡ lớn, coi như là có chút tác dụng.

- Ta không biết những con Xích lân cầm măng này sao lại biến thành màu đen, bắt quá bộ dáng không sai, có thể là ở dưới đáy đằm này một thời gian dài nên gây ra biến dị.

Thanh Linh nói ra.

- Xích lân cầm măng tuy không phải là linh thú mạnh mẽ nhưng máu bọn chúng lại trân quý dị thường, thời đại kia của ta đều bị giết sạch rồi, không thể tưởng được lại có nhiều ở chỗ này như vậy, thật sự là thiên đại cơ duyên a!

- Thứ này rất trân quý sao, bắt rất dễ dàng a! Tiểu Báo Tử có chút kỳ quái nói, những vật càng trân quý thì càng khó có được, số lượng lại càng ít, nhưng số lượng hắc xà trong nước trước mặt này không chỉ rất nhiều, thực lực cũng không phải là quá mạnh, ở trong nước thực lực có lẽ có thể miễn cưỡng đạt đến thất phẩm, nhưng dưới pháp khí của Tiểu Báo Tử, một cơ hội hoàn thủ cũng không có.

- Người tên ngốc này, vì Xích lân cầm măng rất trân quý nên mới bị tuyệt chủng đấy, thực lực thứ này không tốt, thứ ở trên thân cũng không tính là quý giá, vô luận là tính chất lân phiến hay là lực lượng bản thân, đều là bậc dưới trong các linh thú, chỉ có máu của nó lại có diệu dụng kỳ lạ nhất!

- Diệu dụng gì?

- Huyết dịch xích lân cầm măng có thể vững chắc huyết khiếu, người không phải muốn dò xét và ngưng luyện huyết đạo sao? Đã có vật này, người có thể ngưng luyện huyết khiếu thượng cấp, làm chơi mà ăn thật rồi.

- Còn có việc tốt đến bậc này sao?

Tiểu Báo Tử vui vẻ trong nội tâm, gập mấy hắc xà chui ra từ đáy đằm, Thiên Kết Kim Ti Vồng trong tay vừa nhấc, lại rơi vãi một lần.

- Người nói nhiều như vậy cũng không có tác dụng gì!

Đúng lúc này, Thanh Linh lại nói.

- Bây giờ người làm đủ nhiều là được rồi, có thời gian mà nói, không bằng suy nghĩ như thế nào để mang vật dưới đáy kia đi, ta có thể cảm giác được, bên trong khối vân thạch này không chỉ có hỏa chủng Nam minh lý hỏa, bản thân nó cũng là một kiện tài liệu thượng giai, so với hỏa chủng Nam minh lý hỏa thì trân quý hơn nhiều!

- Trách không được lại nặng như vậy! Tiểu Báo Tử thì thầm trong miệng, nhìn thoáng qua Tào Tuyết Đường.

Tào Tuyết Đường lúc này đã trì hoãn quá mức, sắc mặt đã hồng nhuận đi không ít, nhưng thiên thạch dưới đáy đầm cũng có chút khó xử, lúc này, lại có hơn mười con măng xà chui ra từ đáy đầm, tuy rằng kiêng kỵ Thiên kết kim ti vông của Tiểu Báo Tử, không dám lên trước, nhưng bọn hắc vân quanh khối vẫn thạch kia, thực sự khiến bọn Tiểu Báo Tử không ra tay được.

Mặc dù Thiên Kết Kim Ti vông không tệ, nhưng dù sao thì nó cũng chỉ là Thông linh pháp khí, dung lượng có hạn, vừa rồi thả một lưới ra, tuy rằng không dễ dàng nhồi vào Thiên kết kim ti vông, nhưng Xích lân cầm măng chung quanh vẫn thạch vẫn rất nhiều, hắc thả lưới này ra, không thể bao phủ hết được, nhiều con bị bắt bên trong có cơ hội chạy ra, cái được không bù đủ cái mất.

Tuy bách độc hàn quang chướng của hắc lợi hại, nhưng thủy áp dưới đáy đầm này cũng thập phần trầm trọng, dùng để hộ thân thì dư sức nhưng muốn dùng để công kích thì có phần thiếu một thành hỏa hầu.

- Những thằng này tự tiện xông vào lãnh địa của ta, ta chỉ điểm giáo bọn hắc mà thôi!

Tiểu Báo Tử đá một cước vào một nam tử khô gò nằm trên mặt đất.

- Người đều nhận ra những người này?

- Bọn họ đều là người trong giáo ta, đây là Đại tôn giả Tạ Hải Phong, không thể tưởng được lại chết trong tay Chu lão đệ!

Tào Tuyết Đường cảm thán một tiếng, nhìn ánh mắt không có một tia sợ hãi nào của Tiểu Báo Tử, đã sớm nghe nói thiếu niên Chu Báo cường đại, chiến lực đã vượt qua cường giả bát phẩm bình thường, hắc còn tưởng là giang hồ đồn đãi, hiện tại xem ra, chỉ sợ lời đồn đãi kia của giang hồ còn chưa nói rõ thực lực của tên cường giả thiếu niên này, ba gã thất phẩm, một gã bát phẩm đều nằm bẹp ra đất, bốn sự như vậy, cường giả bát phẩm bình thường đâu thể làm.

Ánh mắt Tiểu Báo Tử nóng bỏng nhìn chăm chú phía dưới, quả thực có chút không tự tại, những gã này cũng không phải là mỹ nữ, xem cách hắc nhìn như vậy, quả thực rất buồn nôn.

- Xem ra hỏa chủng Nam Minh Ly Hỏa này thực sự rất hấp dẫn người a, vậy mà lại có nhiều cường giả của quý giáo đến nhà bãi phỏng như vậy, ta lại không thích chuyện này lắm, người xem nên xử lý thế nào đây?

- Cái này..!

Tào Tuyết Đường nghe xong, không khỏi có chút trầm ngâm, tuy những người này là người Bái Hỏa huyền giáo, nhưng trong giáo lại là thế lực đối đầu, tới đây để truy sát hắc, có thể nói là cừu hận sinh tử, hắc hận không thể một chớp chập chết tất cả bọn hắc, nhưng trong những người này, có một số người tu vi dưới thất phẩm thì cũng thôi đi, nhưng còn bốn gã cường giả thì sao?

Bên trong Bái Hỏa Huyền giáo, tu vi ngoài thất phẩm thì được xưng là Tôn giả, tu vi đến bát phẩm được gọi là Đại tôn giả, địa vị cao hơn nhiều so với tôn giả bình thường, mỗi một Đại tôn giả đều nắm quyền lực lớn trong tay, Tạ Hải Phong là một trong những Đại tôn giả đắc thế gần đây nhất.

Bái hỏa huyền giáo tuy là một thế lực lớn thiên hạ đều biết, là đại một phái, nhưng số lượng tôn giả cũng không nhiều, số lượng đại tôn giả thì lại càng ít, mỗi đại tôn giả đều có địa vị hết sức quan trọng, so với tôn giả bình thường như hắc thì được tôn sùng hơn nhiều, nếu thật sự muốn hắc bỏ mình tại nơi này, trong giáo cũng tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ, cho dù chính hắc tìm được hỏa chủng Nam Minh Ly hỏa, tu vi đã đến cảnh giới bát phẩm, chỉ sợ cũng rất khó giao phó trong giáo.

- Gia nghiệp Bái hỏa huyền giáo các người to lớn, cao thủ nhiều như mưa, cường giả nhiều như mây, ta không muốn trêu chọc nên chỉ chế trụ bọn họ lại, về phần xử lý như thế nào thì phải xem Tào huynh rồi!

Tiểu Báo Tử thấy âm tình bất định trên mặt Tào Tuyết Đường, liền mở miệng tỏ rõ thái độ.

- Sự tình là Tuyết Đường gây ra, có thể được lão đệ hỗ trợ đã là yêu cầu thiên đại rồi, ta như thế nào có thể làm lão đệ khó xử! Tào Tuyết Đường nói.

- Bất quá, hiện tại chúng ta muốn đi tìm hỏa chủng Nam Minh Ly Hỏa kia, nếu thả bọn hắc, bọn hắc thoát khỏi được sẽ tìm chúng ta gây phiền toái, ta xem không nên như vậy, đợi đến lúc sự tình xong xuôi cả rồi mang bọn họ đi, thế nào?

- Cũng tốt!

Tiểu Báo Tử gật đầu nói.

- Tu vi bọn hắc cũng không tệ, đặc biệt là Tạ Hải Phong, hắc chính là cường giả bát phẩm, ta lo lắng chúng ta chỉ có thể chế trụ hắc nhất thời chứ không chế trụ nổi cả đời!

- Yên tâm đi, ta có thủ đoạn khiến bọn hắc ngoan ngoan ở đây chờ chúng ta trở về!

Tiểu Báo Tử tràn đầy tin tưởng nói.

- Vậy thì nhờ lão đệ rồi!

- Tiện tay mà thôi, tiện tay mà thôi! Tiểu Báo Tử mỉm cười nói.

Nếu là ban ơn lấy lòng, thì phải làm lớn một vốn, bán cho hắc một nhân tình lớn đến mức hắc nghĩ cũng không dám nghĩ đến, thứ nhất là phơi bày ra một ít thực lực của mình, thứ hai, khiến hắc muốn không trả cũng không dám, thứ ba là khiến trong lòng hắc còn một niệm tưởng, nghĩ đến tương lai nếu như gặp việc khó khăn gì, còn phải thỉnh mình hỗ trợ, nói như vậy, qua thời gian, quan hệ cũng dần tiến triển lên.

Nguyệt Tập cốc rất dài, đứng tại phía trước lưng núi Tích lôi, nhìn bóng trăng trong cốc như chứng kiến một con trường xà, kéo dài từ sơn cốc ra hơn mười dặm, sơn cốc rất sâu, có hơn hai mươi trượng, khiến hai bên cốc thập phần đồ tiêu, nhìn phía trên thì như là đại hạp cốc sa mạc trong kiếp trước của hắc, bất quá đó cũng không phải là sa mạc mà là bên trong tích lôi sơn.

P phía cuối sơn cốc là một vũng hàn đàm sâu không thấy đáy, hình thái hàn đàm thập phần kì lạ, trong mắt Tiểu Báo Tử, nếu như tháo toàn bộ nước từ cái hàn đàm này thì sẽ lộ ra một vũng hồ thiên thạch.

- Ha ha, thoát nhìn quả nhiên như bị thiên thạch nện xuống vậy, bất quá thiên thạch này lưu lại dấu vết trên mặt đất quá được, thể tích không nhỏ a! Tiểu Báo Tử thầm nghĩ trong lòng, quay đầu qua Tào Tuyết Đường nói:

- Tào huynh, nếu ta không đoán sai, như lời người nói, địa phương đó có lẽ ở sâu trong hàn đàm a! Tiểu Báo Tử chỉ vào đáy cốc hàn đàm nói.

- Lão đệ, hảo nhãn lực a, không tệ, nam minh ly hỏa ở ngay nơi cuối cùng hàn đàm, ba ngàn năm trước, một vị tiên bối bốn môn trong lúc vô tình phát hiện ra địa phương này, phát hiện ra hỏa chủng nam minh ly hỏa, chỉ tiếc là năm đó hắc thụ trọng thương, không thể thu lấy hỏa chủng, sau khi trở lại giáo, đợi thương thể lành liền ghi lại bút ký địa điểm đại khái, liền thân tử đạo tiêu, về phần bút kí kia thì ẩn sâu trong Tàng Kinh Các, ta cũng là vô tình phát hiện ra bí mật này, cho nên mới nghĩ đến mượn lực hỏa chủng này để tăng tiến tu vi thêm một bước, không thể tưởng tượng được việc cơ mật này lại bị người truy sát, thật sự là hổ thẹn a!

Tào Tuyết Đường lắc đầu thở dài.

- Ha ha, Tào huynh, không cần sầu não, những vật như vậy không thuận lợi thu lấy được đâu, giống như là hỏa chủng nam minh ly hỏa này, mặc dù biết địa điểm, nhưng chỉ sợ cũng không thuận lợi quá quan a! Tiểu Báo Tử cười nói.

- Lão đệ sao lại nói ra lời ấy? Nghe xong lời nói của Tiểu Báo Tử, thần sắc Tào Tuyết Đường liền biến đổi, lúc này đến lấy Nam minh ly hỏa, quan hệ đến tiền đồ, vận mệnh của hắc, bây giờ nghe Tiểu Báo Tử nói có thể không thuận lợi, trong nội tâm không khỏi siết chặt lại.

- Chỉ là một loại dự cảm mà thôi!

Tiểu Báo Tử nói.

- Chẳng lẽ còn có những người khác tới quấy rối hay sao?

- Ta không sợ người khác đến!

Tiểu Báo Tử cười nói.

- Ta lo lắng có điều cổ quái dưới cái đầm này, dù sao hỏa chủng Nam minh lý hỏa cũng đã tồn tại ở đây nhiều năm như vậy, có trời mới biết dưới này có đồ vật gì!

- Ân!

Tào Tuyết Đường nhẹ gạt đầu.

- Lão đệ nói có lý, chúng ta nên cẩn thận một chút.

Đang lúc nói chuyện, thân hình hai người đồng thời bắn lên, thẳng hướng vào trong đầm.

Rầm ào ào, rầm ào ào!

Cơ hồ hai người đồng thời cùng tiến vào sâu trong hồ, chỉ thấy một tầng cương khí màu hồng đỏ thẩm bao quanh thân thể Tào Tuyết Đường, mà chung quanh thân thể Tiểu Báo Tử lại có một tầng Thanh lam như có như không, cách ly đầm nước ra.

- Không thể tưởng được lão đệ lại còn có chí bảo hộ thân như vậy!

Chứng kiến Yên Lam màu xanh chung quanh thân thể Tiểu Báo Tử, thần sắc Tào Tuyết Đường không khỏi khê động, Tiểu Báo Tử tu luyện chính là Cửu long thần hỏa công, nếu như tu thành cương khí mà nói, tuyệt sẽ không có dạng như hiện tại, như vậy, chỉ có một khả năng là Chu báo này có một kiện pháp khí phòng thân, tuy rằng không biết đến tột cùng pháp khí màu xanh này là cái gì, nhưng nhìn yên lam màu xanh kia, bản năng hẳn lại có một loại cảm giác cách xa xa.

- Không có biện pháp, tuy tu vi ta đã tiến vào thất phẩm, nhưng lại không tìm thấy sát khí địa mạch phù hợp để luyện cương, cho nên phải dùng đồ vật này! Tiểu Báo Tử cười khổ nói, cũng không nói rõ ràng Yên lam màu xanh chung quanh thân thể hẳn là vật gì.

Tào Tuyết Đường là người từng trải, Tiểu Báo Tử đã không nói rõ, hẳn tự nhiên cũng không hỏi gì nhiều bí mật của người khác, đặc biệt là các loại như công pháp, pháp khí như vậy, chính là tối kỵ giang hồ, hiện tại quan hệ giữa hắn và Tiểu Báo Tử là quan hệ hợp tác, lại thỉnh cầu Tiểu Báo Tử, tự nhiên sẽ không đi sờ lông mày, bắt quá, hẳn lại thêm một tầng kiêng kỵ với Tiểu Báo Tử, dù sao thì có bao nhiêu người đồng dạng với Chu Báo đầu, tuổi còn trẻ mà đã đạt tới cảnh giới cường giả, trên người lại có một kiện pháp khí.

Chỉ sợ là con ruột của chủng giáo mấy đại môn phái kia cũng không có đãi ngộ như vậy a!

Đã tu luyện Tu La âm sát châm, lại có pháp khí hộ thân cổ quái, hiện tại có đánh chết Tào Tuyết Đường, hẳn cũng không tin người trước mặt chỉ là một đệ tử môn gia bình thường.

Đầm nước rất sâu, càng đi xuống càng mát, áp lực lại càng lớn hơn.

Lúc mới bắt đầu thì không có gì, nhưng lúc xuống dưới bốn năm mươi trượng, Tào Tuyết Đường liền cảm thấy có chút cổ hết sức, hẳn tu luyện chính là Ly Hỏa Huyền Cương, độc, mà đầm nước thì lại mang hàn tính, càng hướng xuống, kỹ năng bơi càng kém đi, thời gian trôi qua dần triệt tiêu Ly hỏa huyền cương của hắn, cho nên hắn xuống sâu là thời gian qua chậm lại.

Tiểu Báo Tử thì ngược lại, càng hướng xuống càng cảm giác thoải mái, Yên lam màu xanh như ẩn như hiện, quần quanh thân thể hắn, không chỉ giúp hắn tách rời thủy áp cực lớn, còn hút sạch hàn sát khí kia, đối với bách độc hàn quang mà nói, hàn sát khí trong nước này chính là thuốc bổ tốt nhất, cho nên Tiểu Báo Tử càng xuống càng nhanh hơn.

- Tào huynh, người thế nào rồi? Ta xem đầm nước này sâu ít nhất hơn trăm trượng, người chịu đựng được không? Chuyển mình trong chốc lát, chứng kiến khoảng cách giữa mình và Tào Tuyết Đường càng ngày càng xa, Tiểu Báo Tử không khỏi dừng lại, hơn mười trượng sâu dưới nước, ánh mặt trời không thể nào xuyên thấu qua được rồi, nhưng cương khí màu hồng đỏ thẩm kia của Tào Tuyết Đường thì lại làm người khác thấp phần để ý, phảng phất như một cái bóng đèn sáng loáng.

- Không sao, ta sớm có chuẩn bị, chỉ là không nghĩ tới lão đệ người lại ở dưới nhanh như vậy thôi! Tào Tuyết Đường nói, móc trên người ra một khối thạch đầu màu hồng đỏ thẩm, nắm ở lòng bàn tay, sao đó liền thấy cương khí chung quanh hắn sáng lên mãnh liệt, gạt đầm nước ra chung quanh, lao thẳng xuống dưới.

- Hỏa linh thạch?

- Ta là tôn giả Bái hỏa huyền giáo, cũng có vài hỏa mạch lòng đất của Bái hỏa huyền giáo trong tay, cho nên muốn hỏa linh thạch này cũng không phải là chuyện khó khăn gì! Tào Tuyết Đường cười ha hả nói.

Tiểu Báo Tử gật gật đầu, không nói gì, đã có hỏa linh thạch tương trợ, uy lực Ly hỏa huyền cương của Tào Tuyết Đường rõ ràng tăng cường lên rất nhiều, hai người lại lặn xuống tầm hơn mười trượng, thời gian dần qua, lúc này đã có thể thấy đáy đầm rồi.

- Lão đệ, người xem, chính là chỗ này!

Dưới đáy đầm, một khối đá màu đen cao một trượng nằm im lặng tại đó, một nửa thân hình lộ ra bên ngoài, một nửa được che dấu bởi lớp bùn dưới đầm nước, thoạt nhìn cũng không có gì dị thường.

- Cái này là Thiết thạch đầu?

Thời gian dần qua, Tiểu Báo Tử xuống đến đáy đầm, nói.

Tào Tuyết Đường gật gật đầu, dù hắn có hỏa linh thạch trên tay, nhưng hàn khí và áp lực cực lớn nơi đáy đầm này cũng tạo thành gánh nặng rất lớn với hắn, lại nhìn Tiểu Báo Tử, yên lam màu xanh kia quần quanh người, phẳng phất như không có chuyện gì, không khỏi ngưỡng mộ trong nội tâm.

- Nếu ta cũng có pháp khí như vậy, vậy thì đâu còn muốn mạo hiểm tới nơi này để lấy hỏa chủng Nam minh ly hỏa!

- Thịnh thoảng, ta cảm giác được cái gì đó dị thường!

Lúc ý niệm chớp động trong đầu Tào Tuyết Đường, Tiểu Báo Tử đã đi tới bên cạnh hắc thạch, quần một vòng, đều không cảm giác được có gì dị thường, ngẩng đầu lên, thần sắc đại biến.

- Coi chừng!

- Cái gì?

Tào Tuyết Đường thấy thần sắc Tiểu Báo Tử đại biến, trong nội tâm hiện lên một đám hàn ý, Ly hỏa huyền cương hộ thân lóe lên mãnh liệt, nhưng vẫn là chậm một bước.

Một đầu đen nhánh đột ngột xuất hiện từ bóng tối, như cái roi bình thường rút thăm bên trên Ly Hỏa huyền cương màu đỏ thẫm.

Phốc! Ly hỏa huyền cương hộ thân Tào Tuyết Đường ảm đạm đi rồi tắt hẳn, bị đầu đen nhánh này hung hăng rút hết, đúng lúc này Tiểu Báo Tử mới nhìn thấy rõ ràng, dưới đáy đầm, chẳng biết từ khi nào xuất hiện một con rắn nước, ước chừng dài ba trượng.

Nói là rắn nước cũng không quá đáng, nhìn như tương tự mà thôi, mà lân phiến trên con rắn nước màu đen này rất nhiều, chẳng chít trên người, phẳng phất như một tầng áo giáp dày đặc, đáng người vừa thô vừa to, thân thể dài ba trượng, phẩm chất như là một Tiểu Thủy Dũng.

Một đuôi xuất ra, sau khi đánh bay Tào Tuyết Đường, vạn vẹo thân thể một cái lại hướng tới chỗ Tiểu Báo Tử.

Khóe miệng Tiểu Báo Tử khẽ nhếch lên, nghênh đón chính diện.

Phốc! Một tiếng trầm đục tinh tế, Yên Lam màu xanh hộ thân của Tiểu Báo Tử bỗng nhúc nhích nhẹ nhàng như làn sóng, liền khôi phục bình thường, mà thân thể hắc xà kia lại nhịn không được bỗng run run nhúc nhích, hít hà một tiếng trầm thấp, liền phẳng phất như chui xuống đáy bùn, chỉ là, còn không đợi thân thể của nó tiến vào một nửa, liền ngừng lại, thân thể cứng ngắc giống như một cây gậy, dù hắc xà này đi ra từ hàn đàm, có thể chịu lạnh rất tốt, nhưng dưới lực hàn sát của Bách độc hàn quang chưởng với độc tính vô biên, vẫn không ngăn nổi phải tử vong.

- Đúng thôi, đây mới là uy lực xứng đáng với Bách độc hàn quang chưởng!

Tiểu Báo Tử cực kỳ thỏa mãn với uy lực của Bách độc hàn quang chưởng này, tay vừa nhấc lên, một lưới lớn màu vàng liền xuất hiện, bao phủ tảng đá dưới đáy ngầm kia, tay vừa dụng lực, thân thể Tiểu Báo Tử liền lao đảo một cái, thiếu chút nữa ngã chúi xuống đất.

Tấm lưới này chính là thứ là Lâm Hiếu Thanh chuyên môn dùng để khắc chế Tu la âm sát châm của Tiểu Báo Tử, bị Tiểu Báo Tử một quyền đánh bại, bất quá, chỉ là đánh bại mà thôi, Kim ti này chỉ là pháp khí Thông linh, đặt ở hiện thế thì thập phần trân quý, nhưng trong mắt Thanh Linh, bất quá chỉ đồng dạng với rác rưởi, sau khi được Thanh Linh chỉ điểm, Tiểu Báo Tử rất nhanh liền tu bổ tốt kim ti này rồi.

- Nặng thật, không một vạn thì cũng tám ngàn cân!

Tiểu Báo Tử kéo một phát thấy thạch đầu không có động tĩnh, âm thầm lưu lưới trong nội tâm, lúc này, bùn nước dưới đáy đầm bắt đầu khởi động, lại có vài con hắc xà vô thanh vô tức chui ra, bất quá đã có vết xe đổ, chúng cũng không dám vọng động, mà lại không thể nào không để ý đến Bách độc hàn quang chưởng của Tiểu Báo Tử.

Chứng kiến Tào Tuyết Đường bay tới, Tiểu Báo Tử cười khổ một tiếng, thu Kim ti lại, thân thể lóe lên liền đến trước mặt Tào Tuyết Đường, ánh sáng màu xanh đại phóng, đuổi hai hắc xà muốn chiếm tiện nghi đi.

- Tào huynh, người không có chuyện gì a?

Sắc mặt Tào Tuyết Đường trắng bệch, nắm chặt hai khối hỏa linh thạch trong tay, cũng nhờ lực lượng của hai khối hỏa linh thạch này, cương khí của hắn không bị đánh tan, bất quá dù là như thế, hắn đã bị trùng kích thật lớn.

Đây cũng là ở dưới mặt nước, nếu là trên mặt đất, lực lượng Hắc Xà căn bản không đủ, nhưng ở dưới đáy đầm này, hiệu quả cương khí bị thủy áp chung quanh và hàn sát khí vô biên triệt tiêu hơn phân nửa, lực lượng hộ thân hạ xuống mức thấp nhất, mà Hắc xà kia sâu trong hàn đầm này, mượn nhờ lực lượng hàn đầm, nên lực lượng vung vẩy đuôi tăng một lượng lớn, cho nên dưới một kích suất chút nữa đã quất chết Tào Tuyết Đường.

- Hổ thẹn, thật sự hổ thẹn, không thể tưởng được dưới đáy hàn đầm lại có hung vật như vậy! Sắc mặt Tào Tuyết Đường ảm đạm nói, hắn là cường giả thất phẩm, rất có lòng tin với thực lực bản thân mình, không liệu đến dưới đáy hàn đầm này, không ngờ lúc này tới tìm hỏa chủng Nam minh lý hỏa, không chỉ bị trọng thương mà bị quái xà giày vò đánh đến sức hoàn thủ cũng không có, thật sự khiến hắn cảm thấy thập phần mất mặt.

- Xích lân cẩm mãng, hình như là xích lân cẩm mãng, nhan sắc như thế nào lại biến thành như vậy? Tiểu tử, không được lãng phí của trời, máu của chúng đều là đồ tốt a, nhanh lên, nhanh tung tất cả kim ti ra, người dùng Vong tử kia, ta có trọng dụng!

Trong đầu, tiếng kêu của Thanh linh vang lên.

Xích lân cẩm mãng là thứ gì chứ, sau khi Tiểu Báo Tử quăng Thiên Kết Kim Ti Vong ra, tay vừa thu lại, thấy kim quang chớp động trên mạng, phù triện ẩn hiện giữa kim quang, bất quá trong thời gian nháy mắt, kim ti vong kia liền co trở lại thành bàn tay cỡ lớn, bao phủ quái mãng bên trong, hắn rung đùi đắc ý, thể tích cũng rút nhỏ tùy ý.

Cái này là diệu dụng của Thiên Kết Kim Ti Vong, không chỉ vô cùng kiên cố mà còn chứa thuộc tính định không gian, tuy rằng không giống với Lăng giới phân cát chi thuật, cắt ra hai không gian hoàn toàn độc lập, nhưng bên trong lại tự thành không gian, chỉ cần bị bao phủ, tối thiểu có thể co lại thành bàn tay cỡ lớn, coi như là có chút tác dụng.

- Ta không biết những con Xích lân cẩm mãng này sao lại biến thành màu đen, bất quá bộ dáng không sai, có thể là ở dưới đáy đầm này một thời gian dài nên gây ra biến dị.

Thanh Linh nói ra.

- Xích lân cẩm mãng tuy không phải là linh thú mạnh mẽ nhưng máu bọn chúng lại trân quý dị thường, thời đại kia của ta đều bị giết sạch rồi, không thể tưởng được lại có nhiều ở chỗ này như vậy, thật sự là thiên đại cơ duyên a!

- Thứ này rất trân quý sao, bắt rất dễ dàng a! Tiểu Báo Tử có chút kỳ quái nói, những vật càng trân quý thì càng khó có được, số lượng lại càng ít, nhưng số lượng hắc xà trong nước trước mặt này không chỉ rất nhiều, thực lực cũng không phải là quá mạnh, ở trong nước thực lực có lẽ có thể miễn cưỡng đạt đến thất phẩm, nhưng dưới pháp khí của Tiểu Báo Tử, một cơ hội hoàn thủ cũng không có.

- Người tên ngọc này, vì Xích lân cấm mãng rất trân quý nên mới bị tuyệt chủng đây, thực lực thứ này không tốt, thứ ở trên thân cũng không tính là quý giá, vô luận là tính chất lân phiến hay là lực lượng bản thân, đều là bậc dưới trong các linh thú, chỉ có máu của nó lại có diệu dụng kỳ lạ nhất!

- Diệu dụng gì?

- Huyết dịch xích lân cấm mãng có thể vững chắc huyết khiếu, người không phải muốn dò xét và ngưng luyện huyết đạo sao? Đã có vật này, người có thể ngưng luyện huyết khiếu thượng cấp, làm chơi mà ăn thật rồi.

- Còn có việc tốt đến bậc này sao?

Tiểu Báo Tử vui vẻ trong nội tâm, gặp mấy hắc xà chui ra từ đáy đầm, Thiên Kết Kim Ti Vồng trong tay vừa nhắc, lại rơi vãi một lần.

- Người nói nhiều như vậy cũng không có tác dụng gì!

Đúng lúc này, Thanh Linh lại nói.

- Bây giờ người làm đủ nhiều là được rồi, có thời gian mà nói, không bằng suy nghĩ như thế nào để mang vật dưới đáy kia đi, ta có thể cảm giác được, bên trong khối vãn thạch này không chỉ có hỏa chủng Nam minh lý hỏa, bản thân nó cũng là một kiện tài liệu thượng giai, so với hỏa chủng Nam minh lý hỏa thì trân quý hơn nhiều!

- Trách không được lại nặng như vậy! Tiểu Báo Tử thì thầm trong miệng, nhìn thoáng qua Tào Tuyết Đường.

Tào Tuyết Đường lúc này đã trì hoãn quá mức, sắc mặt đã hồng nhuận đi không ít, nhưng thiên thạch dưới đáy đầm cũng có chút khó xử, lúc này, lại có hơn mười con mãng xà chui ra từ đáy đầm, tuy rằng kiêng kỵ Thiên kết kim ti vồng của Tiểu Báo Tử, không dám lên trước, nhưng bọn hắc xà vây quanh khối vãn thạch kia, thực sự khiến bọn Tiểu Báo Tử không ra tay được.

Mặc dù Thiên Kết Kim Ti vồng không tệ, nhưng dù sao thì nó cũng chỉ là Thông linh pháp khí, dung lượng có hạn, vừa rồi thả một lưới ra, tuy rằng không dễ dàng nhồi vào Thiên kết kim ti vồng, nhưng Xích lân cấm mãng chung quanh vãn thạch vẫn rất nhiều, hắc xà thả lưới này ra, không thể bao phủ hết được, nhiều con bị bắt bên trong có cơ hội chạy ra, cái được không bù đủ cái mất.

Tuy bách độc hàn quang chướng của hắc lợi hại, nhưng thủy áp dưới đáy đầm này cũng thập phần trầm trọng, dùng để hộ thân thì dư sức nhưng muốn dùng để công kích thì có phần thiếu một thành hỏa hầu.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

583. Chương 578-580: Như Ý Thần Binh, Hắc Sát Huyền Sương. (1-3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 578-580: Như ý thần binh, hắc sát huyền sương. (1-3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Tào huynh, trước tiên người đợi ở chỗ này một lát, ta đi nhìn vật kia, nhìn xem có cơ hội thu hồi hỏa chủng Nam minh lý hỏa hay không!

- Phiên Chu lão đệ rồi! Tào Tuyết Đường cũng hiểu rõ, thực lực của hắn bây giờ chỉ có thể vẹn vẹn tự bảo vệ mình, còn muốn lấy hỏa chủng nam minh lý hỏa, chỉ có thể nhờ Tiểu Báo Tử, liền lấy từ trong lòng ra một mộc bình màu xanh đưa tới tay Tiểu Báo Tử.

- Đây là Mộc Linh bình, chuyên dùng để thu các loại hỏa chủng, nếu như Chu lão đệ tìm thấy, liền dùng Mộc Linh bình này thu lấy a!

- Tốt!

Lúc cầm mộc bình màu xanh vào tay, Tiểu Báo Tử cảm giác được một điểm chìm, một cỗ nhiệt lưu rậm rạp truyền đến thân thể thông qua mộc bình này, nội khí trong cơ thể tựa như nhận lấy thoải mái cực lớn, kéo dài ra vô số xúc tu nội khí rậm rạp, gắt gao quán lấy kinh mạch của hắn, lập tức, Tiểu Báo Tử cảm thấy toàn thân thư thái, nói không nên lời, nếu không phải bây giờ đang ở đây hàn đàm mà nói, hắn hận không thể lập tức ngồi trên mặt đất để điều tức.

- Hư mất của trời, hư mất của trời, đây là yếu Thanh mộc vạn năm a, cùng một loại tại liệu với đăng tâm của Thanh linh, vậy mà chỉ luyện thành một kiện pháp khí thông linh, thật sự quá phí, quá phí!

- Câm miệng!

Tiểu Báo Tử nhẹ hít hà một tiếng.

- Người vẫn nói là Thanh mộc vạn năm làm ra, cái thanh đèn kia, lúc đó chẳng phải do Thanh mộc làm đấy sao? Hơn nữa cấp bậc so với Mộc linh bình còn muốn cao hơn, vì cái gì mà thanh đèn không có hiệu quả tư nhuận nội khí?

- Không phải Thanh đăng không có hiệu quả tư nhuận nội khí, chỉ là hiện tại nó mất đi linh tính, Đâu suất hỏa lại bị người lấy đi, cho nên mới không cách nào sinh ra hiệu quả như Mộc Linh bình!

- Ý của người là, nếu như ta hợp Đâu suất hỏa lại lần nữa?

- Đừng suy nghĩ, Thiên thanh mộc mà thôi, mộc trợ thế hỏa, bất quá vì tính chất nội khí người là hành hỏa đấy, cho nên mới phải có hiệu quả như vậy, lần một lần hai coi như cũng được, nhiều lần thì không dùng được rồi.

Thanh Linh cười lạnh nói.

- Cho dù người suốt ngày ôm cái bình này đi ngủ cũng không có bao nhiêu chỗ tốt đối với nội khí người, an ổn chút đi, không phải cái gì cũng mơ tưởng, bây giờ, người có hai chuyện khẩn yếu nhất, đầu tiên là ngưng luyện huyết khí, thứ hai là luyện chế Thuần dương pháp khí, Thuần dương pháp khí không chỉ có thể tư nhuận nội khí của người, còn có thể tư nhuận thân thể và thần hồn của người, nhưng so với thăng gà mờ Thanh mộc này thì mạnh hơn nhiều!

- Được rồi được rồi, ta nghe lời người, không ham hố!

Tiểu Báo Tử bất đắc dĩ gật gật đầu nói, thân hình lóe lên, liền tiến tới bên cạnh vẫn thạch.

Xích lân cảm mẫn chung quanh nhìn thấy Tiểu Báo Tử đến, nguyên một đám đều ép tới, bất quá, cũng giống như lúc mới bắt đầu, sau khi mấy con Hắc xà này ăn phải lỗ vốn, bị bách độc hàn quang chưởng của Tiểu Báo Tử phóng trở về, những con hắc xà này liền không dám lên như trước, để Tiểu Báo Tử tùy ý đi vào vẫn thạch điều tra.

Nhẹ tay phủ lên trên vẫn thạch, Tiểu Báo Tử có thể cảm giác được, tuy vẫn thạch này chìm trong hàn đàm, nhưng hơi nóng còn sót lại vẫn không bị băng hàn chi khí nơi này ảnh hưởng, gõ gõ còn có thể nghe được thanh âm rầu rĩ, dùng lực đẩy thoáng một phát liền không chút sút mẻ gì.

- Thật đúng là rất nặng!

Tiểu Báo Tử trầm nghĩ trong lòng, tụ khí tại đan điền, chìm thân thể mình vào đầm, bần tích tại đáy đầm vô cùng dày, cũng rất nhuyễn, giẫm lên là mềm nhũn.

- Xem ra đúng là phải cẩn thận, vạn nhất bị hãm bên trong bùn thì quả thật là một chuyện phiền phức.

Tiểu Báo Tử thầm nghĩ trong lòng.

- Bất quá như vậy cũng tốt, có thể giúp ta ổn định hơn khi ở dưới nước!

Đứng vững tại đáy đầm, Tiểu Báo Tử vươn tay ra, bắt đầu dùng sức đẩy khối vãn thạch, sau khi ổn định, hiệu quả cũng xuất hiện, vãn thạch xuất hiện một tia buông lỏng.

Lực lượng Tiểu Báo Tử rất mạnh, nếu không mạnh, hẳn cũng không có khả năng múa hai thanh thiết chùy nặng hơn hai ngàn cân.

Nếu như không phải trong hàn đàm thì Tiểu Báo Tử đã sớm vùng chùy đập phá rồi, nhưng tiếc là nơi đây lại là dưới nước, với thủy áp vô biên, hẳn dù có bốn sự thiên đại cũng không cách nào vùng hai thanh đại chùy, chỉ có thể nghĩ biện pháp nào đó trong hàn đàm.

- Cái thứ quái quỷ này quá lớn, lại quá nặng, muốn di chuyển nó cũng không phải là chuyện dễ dàng a!

Tiểu Báo Tử muốn thử dùng Lưỡng giới phân cát chi thuật đưa hẳn vào trong không gian độc lập, nhưng nhìn đôi mắt đang dõi theo của Tào Tuyết Đường, hẳn liền dập tắt tâm tư này, nếu nói Lưỡng giới phân cát chi thuật có công năng cùng loại với không gian giới chỉ, hẳn ngược lại không sợ, cắt đứt không gian độc lập, chứa đựng vật phẩm chỉ là một trong những công năng của Lưỡng giới phân cát chi thuật mà thôi, Tiểu Báo Tử tin tưởng Lưỡng giới phân cát còn có những công năng thần diệu khác mà nếu Tán tiên hoặc Chân tiên biết đều động tâm đấy.

Mặc dù tu vi đã đến cảnh giới Tán tiên, coi như không học Lưỡng giới phân cát chi thuật này, cũng sẽ có được lực khống chế nhất định đối với không gian, Lưỡng giới phân cát chi thuật, Tam giới Tiểu na di, những dị thuật không gian như vậy có thể khiến một gã Tán tiên, hoặc là một gã Chân Tiên trở thành một chuyên gia về phương diện không gian, đây là hai loại khái niệm hoàn toàn bất đồng, Thanh Linh đã sớm nói thật phần rõ ràng, cho nên bây giờ Tiểu Báo Tử tuyệt sẽ không lộ ra bí mật về Lưỡng giới phân cát chi thuật cho người khác thấy.

Đã không cách nào dùng Lưỡng giới phân cát chi thuật để mang khối vãn thạch này đi. như vậy thì chỉ có một biện pháp.

Vãn thạch đã bắt đầu buông lỏng, như vậy chỉ cần dụng thêm một phần lực là có thể mang nó ra từ trong vũng bùn, chỉ cần lôi ra khỏi nước bùn, sự tình này thì dễ làm rồi, cái đầm này có sức nổi thật lớn, mượn sức nổi này, Tiểu Báo Tử có lòng tin sẽ mang được khối vãn thạch này đi.

Bất quá, lúc hẳn dụng lực một lần nữa thì xảy ra phiền toái, vãn thạch bị đại lực của hẳn đẩy, bắt đầu chuyển động, cuối cùng vãn thạch buông lỏng, một dòng nước màu đen từ trong vãn thạch chui ra, khi tức bằng hàn vậy mà xuyên thấu bách độc hàn băng chương, đánh úp về hướng bản thể hẳn.

Tiểu Báo Tử không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, liền ý thức rằng bản thân mình có khả năng gặp đại vận.

- Địa mạch Âm sát, chẳng lẽ phía dưới ày có một địa mạch sát khí hay sao?

Mấy năm qua, hẳn một mực chú ý địa mạch Âm sát, dù sao môn dị thuật Lưỡng nghi thông thiên kiếm của hẳn hiện tại đã tu gần thành Dương cực thông thiên kiếm, nên địa mạch Âm sát cao phẩm nhất lại khó tìm, muốn hoàn toàn tu thành Lưỡng Nghi thông thiên kiếm rất khó khăn, hiện tại một lượng âm hàn khí đột ngột xuất hiện, hẳn đương nhiên là chờ đợi lớn hơn kinh ngạc.

- Hắc sát huyền sương.

Chứng một lượng lớn hắc thủy đột nhiên xuất hiện, Thanh Linh lại phát ra tiếng lần nữa, có lẽ chuyện lần này phát sinh khiến cảm nhận của hẳn ngoài ý muốn vô cùng, cho nên mới thất thố như thế.

- Hắc sát huyền sương? Là cái gì, sát khí sao? Nơi này có địa mạch sát khí sao?

Tiểu Báo Tử vội hỏi nói.

- Không, đây không phải là sát khí, đây là một môn công pháp, là cương khí!

Thanh Linh nói ra.

- Trách không được bên trên khối vãn thạch này lại có một cái hố to, trách không được đầm nước này lại bằng hàn như vậy, trách không được những Xích lân gấm mãng kia lại biến dị như thế, nguyên lai khối vãn thạch này bị người từ hư không đánh rơi xuống a, là hắc sát huyền sương!

- Cái gì, là cương khí? Tiểu Báo Tử cả kinh, thiếu chút nữa kêu ra tiếng, cái đầm này sâu như vậy, thể tích lớn như vậy, hơn nữa khối vãn thạch này lại rơi xuống từ trên trời đã lâu, không một vụn thì cũng đã bảy tám ngàn năm, thời gian lâu như vậy, lực lượng cương khí còn không có tan hết, điều này sao có thể?

- Đây không phải là đối phương tận lực động thủ, nếu như ta đoán không lầm, tên gia hỏa kia tu luyện hắc sát huyền sương, trong quá trình chiến đấu khối vãn thạch này bị rơi xuống, hắc hắc, Hắc sát huyền sương là một trong những chân khí chân truyền của Quảng Hàn cung, có thể luyện Hắc sát huyền sương đến bậc này, chỉ có thể là đệ tử Quảng hàn cung!

Tiểu Báo Tử không nói gì, tránh đi dòng hắc thủy này, trong lòng thất vọng một hồi, về phần Quảng Hàn cung theo lời Thanh Linh nói, hẳn là danh tự một môn phái thời cổ đại, mà đã nhiều năm trôi qua, chỉ sợ đã biến mất không còn bóng dáng rồi, căn bản không đáng để quan tâm.

Hắc thủy tràn ra khắp nơi, rất nhanh, một cổ hàn ý cực lớn tràn ngập ra bốn phía, Tiểu Báo Tử ngược lại không sao cả, tuy rằng một lượng cương khí hắc sát huyền sương có thể xuyên thấu Bách độc hàn quang chương của hắn, nhưng dù sao niên đại đã lâu nên đã tản đi rất nhiều, cũng không phải bị người ta một chương in lại một dấu trực tiếp, thời điểm xuyên thấu Bách độc hàn quang chương bị Bách độc hàn quang chương hấp thu một bộ phận, đợi đến lúc thời điểm gần kề người hắn thì không còn bao nhiêu rồi, nội khí bản thân hắn cũng không bị ảnh hưởng quá lớn, cửu long thần hỏa công có chút vận tốt, liền xua tán hàn ý ra.

Tào Tuyết Đường thì không có vận tốt như vậy, cương khí huyền sương tản ra, hắn liền cảm thấy không đúng, chứng kiến hắc thủy này đang cuộn cuộn đến, hắn duy nhất chỉ có thể khu động cương khí nổi lên, tránh để chúng tan vỡ, cương khí màu đen đông lại thành băng nên Tiểu Báo Tử chứng kiến một màn rất cổ quái, cương khí màu đen phẳng phát như đuôi theo phía sau móng Tào Tuyết Đường, một mực bay lên hướng mặt đầm.

- Cái này.. phiền toái rồi!

Tiểu Báo Tử nhìn cảnh tượng của Tào Tuyết Đường, cười cười trong nội tâm, vung tay áo lên, liền vận khởi Lưỡng giới phân cát chi thuật, trực tiếp nhấn khối vãn thạch xuống dưới bùn, chứa tất cả vào trong không gian.

Trải qua thiết cát không gian, toàn bộ đáy đầm đều trở nên vô cùng trơn nhẵn, một cột hắc thủy lớn bùng lên từ đáy đầm.

- Hắc sát huyền sương thật là lợi hại a! Tiểu Báo Tử vô tình vô ý nhìn cương khí vô chủ do tiền nhân lưu lại này tranh phong, thân hình khẽ động, liền phóng ra bên ngoài đầm, Tào Tuyết Đường tự nhiên không thể so sánh, rất nhanh đã đến bên cạnh Tào Tuyết Đường, nhìn hắn sắp bị cột nước màu đen này nuốt sống, đuôi tay ra, Tiểu Báo Tử liền kéo Tào Tuyết Đường lại, vền vền trong chớp mắt, hai người liền chạy khỏi mặt đầm như gương, mà hắc thủy này, cũng không ra khỏi phạm vi hàn đầm mà là dung hợp với dòng nước hàn đầm, từ bên ngoài nhìn vào, ngoại trừ hàn đầm so với trước thì tĩnh mịch hơn một tí, ngoài hàn khí tăng lên một tí thì không có biến hóa gì quá lớn.

Vừa ly khai hàn đầm, Tào Tuyết Đường liền ngã ngồi xuống mặt đất, bắt đầu điều tức, vừa rồi nếu không phải Tiểu Báo Tử kéo hắn, chỉ sợ hắn đã bị hắc thủy cuốn vào thành một đồng băng cặn bã.

Hắn điều tức hơn nửa canh giờ mới cảm thấy có chút chuyển biến tốt đẹp, mở to mắt ra nhìn Tiểu Báo Tử với vẻ cảm kích, nói:

- Đa tạ Chu lão đệ đã tương trợ, nếu không chỉ sợ ta đã vãn thân trong hàn đầm rồi.

- Tiện tay mà thôi, không đáng nhắc đến. Trên mặt Tiểu Báo Tử lộ chút bất đắc dĩ.

- Đáng tiếc a, ta tính sai, không nghĩ tới phía dưới hàn đầm lại có hàn độc mạnh như vậy.

- Cái này không liên hệ gì tới người, muốn đạt được hỏa chủng nhất định phải mang tảng đá ấy lên trên bờ, mà muốn mang tảng đá kia lên bờ, nhất định phải di chuyển thạch đầu, chỉ là vận khí chúng ta không tốt mà thôi! Trên mặt Tào Tuyết Đường lộ vẻ khổ sở.

Tiểu Báo Tử như có điều suy nghĩ, gật gật đầu.

- Lại nghĩ biện pháp a, dù sao thứ đồ vật trong đầm này cũng không chạy trốn, thương thế Tào huynh như thế nào, có muốn tĩnh dưỡng một ít hay không?

- Không cần, thương thế của ta không lớn, hai ba ngày liền tốt rồi! Tào Tuyết Đường lắc đầu nói.

- Ta trông coi ở chỗ này a!

- Cũng tốt! Tiểu Báo Tử đưa Mộc Linh bình lại cho hắn.

- Tạm thời ta không dùng đến chai này, Tào huynh thu lại a, mặc dù ta không bị thương nhưng cũng tiêu hao rất lớn, ngày mai ta xuống lần nữa để tìm một chút, nhìn xem có cơ hội lấy ra hỏa chủng Nam minh ly hỏa hay không.

Tào Tuyết Đường nghe xong, trên mặt hiện ra vẻ cảm kích tột độ, trong mắt cũng hiện lên chút khó xử, nhưng cuối cùng vẫn không ngăn nổi sức hấp dẫn của hỏa chủng nam minh ly hỏa.

- Cái này, phiền Chu lão đệ rồi, tương lai Tào mô chắc chắn báo đáp!

- Cái gì mà báo với đáp, huynh đệ một nhà, không cần phải khách khí! Tiểu Báo Tử mỉm cười nói, trong lại hung hăng mắt trong nội tâm:

- Con mẹ nó, Bái hỏa huyền giáo các người đều không tốt lành gì, nếu không phải sợ Tiểu Minh Vương ẻo lả kia, lão tử đã sớm ném người cho măng xà trong đầm ăn thịt rồi, còn ở đây mà lải nhải.

Bất quá, bất kể thế nào, một chuyến hạ đầm này cũng xứng đáng, ít nhất có thể kết thành một cái giao tình, chính mình lại cứu hắn một mạng, tính ra, Tào Tuyết Đường nợ mình hai cái mạng, tương lai nếu hắn đắc thế tại Bái hỏa huyền giáo, nếu không để chỗ tốt cho lão tử thì Tiểu Minh Vương cũng đừng hòng bảo trụ hắn.

Tiểu Báo Tử hung hăng nghĩ trong nội tâm.

Thị trấn nhỏ, không sai biệt lắm với cái sân nhỏ mà hắn và Lâm Hiếu Thanh hủy diệt, dù sao thì cũng không lớn, trình tự làm việc cũng không phải rất phức tạp, Tiểu Báo Tử vừa về tiểu viện liền bày ra Lưỡng Nghi Vi Trần Trận, lấy khối vẫn thạch từ trong không gian kia ra.

- Quả nhiên người làm đúng, đồ vật này lại bị người chụp được! Chu Báo kinh hô lên một tiếng, bên ngoài không phải đáy đầm, tuy nửa phần dưới khối vẫn thạch vẫn có một tầng nước bùn bao quanh, nhưng đã không thể trở thành chướng ngại gì rồi.

Vẫn thạch rất nặng, lúc nện trên mặt đất, Tiểu Báo Tử cảm giác mặt đất chấn động một cái, trước tiên vẫn thạch hăm sâu nửa xích xuống mặt đất, bất quá lúc này hăm xuống một bộ phận nhưng mặt nước bùn vẫn trên thượng diện.

Nhẹ nhàng khai mở tầng nước bùn, một khánh chuông ẩn hiện ra trước mặt Tiểu Báo Tử, cái chuông ẩn này cũng không hoàn chỉnh, chỉ có hơn phân nửa, thoát nhìn phẳng phất như bị người bên cạnh thoáng đẩy một phát.

- Nói nhảm, ta đương nhiên không sai rồi, hắc sát huyền sương là cương khí nổi danh nhất ở thời đại ta, dù là Quảng hàn cung cũng rất ít người có thể luyện thành, như thế nào ta lại nhìn lầm, đừng suy nghĩ nhiều, nhanh làm việc a!

- Làm việc, làm việc gì? Tiểu Báo Tử hỏi.

- Người dùng hai cái đại chùy kia khai nện vào vẫn thạch này a, hỏa chủng Nam Minh ly hỏa ở trong đó. Thanh Linh nói ra.

- Vẫn thạch này bị hắc sát huyền sương và nam minh ly hỏa luyện nhiều năm như vậy, cũng đã thành tài rồi!

- Thành tài? Ý của ngươi là..

Tiểu Báo Tử xuất thân từ một thế gia trị luyện, tự nhiên biết rõ thành tài là có ý gì, cái này tỏ vẻ như là một kiện tài liệu, chỉ cần tạo hình đơn sơ liền trở thành một kiện binh khí thượng giai, không cần phải qua nhiều quá trình.

Bất quá, Thanh Linh chính là đại yêu Thượng cổ, lại tinh thông phương thuật, thành tài trong miệng hẳn bất đồng với thành tài của những thế gia tinh luyện kim loại bình thường.

- Ta xem không như vậy, đại bộ phận khối vẫn thạch này đều do ngọc lân kim Thái ất cấu thành, trong không gian của ngươi ta cũng từng gặp hai thanh đại chùy, công dụng bất phàm, ngươi bây giờ lại có một thân hỏa diễm nên cũng dễ dàng luyện chế một kiện như ý thần binh.

- Như ý thần binh? Long mày Tiểu Báo Tử nhú lại, thần binh hẳn đã từng nghe nói qua, nhưng như ý thần binh là cái gì thì hẳn lại không biết.

- Như ý thần binh có thể lớn nhỏ tùy tâm, có chút giống với Thiên Kết Kim Ti vông trên người ngươi, bất quá lại bất đồng!

- Ý của ngươi là có thể dùng nó để luyện chế chùy của ta lớn nhỏ như ý? Tiểu Báo Tử vui vẻ nói.

- Không có khả năng, tuy tăng tài liệu hai đại chùy kia của ngươi cũng là thượng thừa, nhưng là đã luyện phế đi, chỉ có thể làm như đầu thừa đuôi thẹo! Thanh Linh nói, không lưu tình chút nào.

- Cái gì? Ngươi nói muốn làm hai đại chùy của ta thành đầu thừa đuôi thẹo? Tiểu Báo Tử bất mãn kêu lên.

- Ngươi phải biết rằng, hai đại chùy này là vũ khí mạnh nhất của ta a!

- Quyền là tiểu chùy, quyền pháp của ngươi cũng đã tiến dần từng bước, lúc đó lại dùng đại chùy này! Thanh Linh nói, nhìn bộ dáng Tiểu Báo Tử như muốn cãi lại, hẳn lại nói:

- Ta biết rõ, ngươi mượn sức nặng bản thân cặp đại chùy này để tăng cường lực sát thương, bất quá ngươi đã đi ngược con đường, ngươi không nên mượn búa này để tăng cường lực sát thương, mà là truyền lực sát thương từ quyền pháp của ngươi vào đôi đại chùy này, nếu không có tâm tư như thế, dù quyền ý ngươi cổ quái hùng vĩ, tu vi cao như thế nào, cuối cùng vẫn không hiểu được Phần Toái Chân Không!

- Nhưng..

- Nghe lời ta nói, ngươi tu chính là quyền pháp, hơn nữa đã ngưng luyện ra quyền ý rồi, mượn nhờ đại chùy để gia tăng uy lực, chỉ tổ trì hoãn quyền pháp của ngươi thôi! Thanh Linh cắt lời Tiểu Báo Tử, nói:

- Ngươi yên tâm đi, ta nhất định sẽ giúp ngươi luyện ra song chùy, uy lực lớn như như ý thần binh!

- Chỉ mong là vậy a! Tiểu Báo Tử lộ chút nhụt chí, nói:

- Bất quá, ta cảnh cáo ngươi, nếu ngươi làm hỏng cái búa của ta thì như ý thần binh cũng không cách nào luyện thành!

- Hiện tại mạng nhỏ ta nằm trong tay ngươi, ngươi sợ cái rắm à! Thanh Linh không kiên nhẫn, nói.

Bằng bằng! Hai tiếng nổ mạnh từ trong trận truyền ra, Tiểu Báo Tử không chút lưu tình đánh lên cái vẫn thạch hết sức nặng nề này, khối vẫn thạch này vô cùng chắc chắn, chỗ yếu nhất chỉ sợ là trong chưởng ấn, quả nhiên, mấy búa nện xuống, vẫn thạch thật sự rạn nứt ra, vốn đã nứt ra một lỗ hổng, sau đó, cả khối liệt nứt ra, quá trình của nó cực nhanh, rất đơn giản, hoàn toàn ngoài ý liệu của Tiểu Báo Tử.

- WOW, đây là đồ chơi gì cả, thoát nhìn bên ngoài có chút nặng, đồ chơi kia chính là hỏa chủng của Nam Minh Ly hỏa sao? !

Tiểu Báo Tử nói, khối vẫn thạch này sau khi bị nứt ra, tình cảnh khiến hắn chấn động.

- Đừng để Ly Hỏa tinh khí này chạy mất, những Ly Hỏa tinh khí này thai nghén trong vẫn thạch nhiều năm như vậy, so với hỏa chủng Nam Minh Ly hỏa còn trân quý hơn đấy!

Thanh Linh kêu lên.

Tiểu Báo Tử nghe xong, nào có thể bỏ qua chuyện tốt như vậy, mãnh liệt khê hấp, liền hút toàn bộ khí thể màu đỏ toát ra từ trong vãn thạch vào trong cơ thể, Cửu Long Thần Hỏa Công lập tức bắt đầu chuyển động.

- Ahhh, Ly Hỏa tinh khí thật dữ dội, chết tiệt, ta hấp nhiều lắm!

Giống như trường long hấp thủy, một hơi hấp toàn bộ Ly Hỏa tinh khí từ vãn thạch thoát ra vào trong cơ thể, thân thể thoáng cái dung nạp không nổi, nhục thể của hắn đã tu luyện đến Dịch cân giới, có thể xưng tụng là cương cân thiết cốt, thậm chí tinh thiết bình thường cũng không thể đánh đồng với nhục thể của hắn, nhưng kinh mạch trong cơ thể hắn cường hóa có hạn, đại lượng Ly Hỏa tinh khí này nhảy vào trong cơ thể, Cửu Long Thần Hỏa Công tuy rằng toàn lực vận chuyển thì trong khoảng thời gian ngắn cũng khó có thể tiêu hóa nhiều Ly Hỏa tinh khí như vậy, liền thấy những tinh khí này tất cả đều vọt đến kinh mạch của hắn, kinh mạch của hắn phồng lên, cảm giác mình như là một quả bóng hơi bị người khác tận lực thổi lên vậy.

- Tiếp tục như vậy không được!

Trong lòng của hắn thầm kêu, tập trung toàn bộ tinh thần, điều động Ly Hỏa tinh khí hấp vào trong thân thể, toàn bộ đều rót vào ngoại đan trong mi tâm, sau khi qua suốt nửa canh giờ, thần sắc của hắn mới trở nên bình thường.

- Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật!

Hắn hít vài hơi thật sâu, quái dị kêu lên

- Thanh Linh, ngươi có phải cố tình không, vừa rồi lão tử thiếu chút nữa nổ tung rồi!

- Ta bảo ngươi đừng để cho những Ly Hỏa tinh khí này chạy chứ không có bảo ngươi hút vào toàn bộ a!

Thanh Linh bên này hiển nhiên càng thấy khó chịu, trong miệng hùng hùng hổ hổ.

- Ngươi cái tên ranh con này, ta bảo ngươi thu những Ly Hỏa tinh khí này vào trong không gian của ngươi chứ không phải bảo ngươi hút cả vào bụng, ngươi muốn nhiều Ly Hỏa tinh khí như vậy làm gì, bản thân ngươi tu đúng là hành hỏa công pháp, những Ly Hỏa tinh khí này nhiều nhất chỉ khiến nội khí của ngươi hùng hồn hơn một chút thôi, ngươi vừa rồi không tu thành Chân Nguyên, nội khí cho dù hùng hậu hơn nữa thì dùng được cái rắm a, có thể biến thành Chân Nguyên không!

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

584. Chương 578-580: Như Ý Thần Binh, Hắc Sát Huyền Sương. (1-3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 578-580: Như ý thần binh, hắc sát huyền sương. (1-3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Tào huynh, trước tiên ngươi đợi ở chỗ này một lát, ta đi nhìn vật kia, nhìn xem có cơ hội thu hồi hỏa chủng Nam minh ly hỏa hay không!

- Phiền Chu lão đệ rồi! Tào Tuyết Đường cũng hiểu rõ, thực lực của hắn bây giờ chỉ có thể vẹn vẹn tự bảo vệ mình, còn muốn lấy hỏa chủng nam minh ly hỏa, chỉ có thể nhờ Tiểu Báo Tử, liền lấy từ trong lòng ra một mộc bình màu xanh đưa tới tay Tiểu Báo Tử.

- Đây là Mộc Linh bình, chuyên dùng để thu các loại hỏa chủng, nếu như Chu lão đệ tìm thấy, liền dùng Mộc Linh bình này thu lấy a!

- Tốt!

Lúc cầm mộc bình màu xanh vào tay, Tiểu Báo Tử cảm giác được một điểm chìm, một cỗ nhiệt lưu rậm rạp truyền đến thân thể thông qua mộc bình này, nội khí trong cơ thể tựa như nhận lấy thoải mái cực lớn, kéo dài ra vô số xúc tu nội khí rậm rạp, gắt gao quấn lấy kinh mạch của hắn, lập tức, Tiểu Báo Tử cảm thấy toàn thân thư thái, nói không nên lời, nếu không phải bây giờ đang ở đây hàn đàm mà nói, hẳn hẳn không thể lập tức ngồi trên mặt đất để điều tức.

- Hư mất của trời, hư mất của trời, đây là yếu Thanh mộc vạn năm a, cùng một loại tại liệu với đẳng tâm của Thanh linh, vậy mà chỉ luyện thành một kiện pháp khí thông linh, thật sự quá phí, quá phí!

- Câm miệng!

Tiểu Báo Tử nhẹ hít hà một tiếng.

- Người vẫn nói là Thanh mộc vạn năm làm ra, cái thanh đèn kia, lúc đó chẳng phải do Thanh mộc làm đấy sao? Hơn nữa cấp bậc so với Mộc linh bình còn muốn cao hơn, vì cái gì mà thanh đèn không có hiệu quả tư nhuận nội khí?

- Không phải Thanh đẳng không có hiệu quả tư nhuận nội khí, chỉ là hiện tại nó mất đi linh tính, Đâu suất hóa lại bị người lấy đi, cho nên mới không cách nào sinh ra hiệu quả như Mộc Linh bình!

- Ý của người là, nếu như ta hợp Đâu suất hóa lại lần nữa?

- Đừng suy nghĩ, Thiên thanh mộc mà thôi, mộc trợ thế hỏa, bất quá vì tính chất nội khí người là hành hỏa đấy, cho nên mới phải có hiệu quả như vậy, lần một lần hai coi như cũng được, nhiều lần thì không dùng được rồi.

Thanh Linh cười lạnh nói.

- Cho dù người suốt ngày ôm cái bình này đi ngủ cũng không có bao nhiêu chỗ tốt đối với nội khí người, an ổn chút đi, không phải cái gì cũng mơ tưởng, bây giờ, người có hai chuyện khẩn yếu nhất, đầu tiên là ngưng luyện huyết khí, thứ hai là luyện chế Thuần dương pháp khí, Thuần dương pháp khí không chỉ có thể tư nhuận nội khí của người, còn có thể tư nhuận thân thể và thần hồn của người, nhưng so với thăng gà mờ Thanh mộc này thì mạnh hơn nhiều!

- Được rồi được rồi, ta nghe lời người, không ham hố!

Tiểu Báo Tử bất đắc dĩ gật gật đầu nói, thân hình lóe lên, liền tiến tới bên cạnh vãn thạch.

Xích lân cảm mẫn chung quanh nhìn thấy Tiểu Báo Tử đến, nguyên một đám đều ép tới, bất quá, cũng giống như lúc mới bắt đầu, sau khi mấy con Hắc xà này ăn phải lỗ vốn, bị bách độc hàn quang chưởng của Tiểu Báo Tử phóng trở về, những con hắc xà này liền không dám lên như trước, để Tiểu Báo Tử tùy ý đi vào vãn thạch điều tra.

Nhẹ tay phủ lên trên vãn thạch, Tiểu Báo Tử có thể cảm giác được, tuy vãn thạch này chìm trong hàn đàm, nhưng hơi nóng còn sót lại vẫn không bị băng hàn chi khí nơi này ảnh hưởng, gõ gõ còn có thể nghe được thanh âm rầu rĩ, dùng lực đẩy thoáng một phát liền không chút sút mẻ gì.

- Thật đúng là rất nặng!

Tiểu Báo Tử trầm nghĩ trong lòng, tụ khí tại đan điền, chìm thân thể mình vào đầm, bần tích tại đáy đầm vô cùng dày, cũng rất nhuyễn, giẫm lên là mềm nhũn.

- Xem ra đúng là phải cẩn thận, vạn nhất bị hãm bên trong bùn thì quả thật là một chuyện phiền phức.

Tiểu Báo Tử trầm nghĩ trong lòng.

- Bất quá như vậy cũng tốt, có thể giúp ta ổn định hơn khi ở dưới nước!

Đứng vững tại đáy đầm, Tiểu Báo Tử vươn tay ra, bắt đầu dùng sức đẩy khối vãn thạch, sau khi ổn định, hiệu quả cũng xuất hiện, vãn thạch xuất hiện một tia buông lỏng.

Lực lượng Tiểu Báo Tử rất mạnh, nếu không mạnh, hẳn cũng không có khả năng múa hai thanh thiết chùy nặng hơn hai ngàn cân.

Nếu như không phải trong hàn đàm thì Tiểu Báo Tử đã sớm vung chùy đập phá rồi, nhưng tiếc là nơi đây lại là dưới nước, với thủy áp vô biên, hẳn dù có bốn sự thiên đại cũng không cách nào vung hai thanh đại chùy, chỉ có thể nghĩ biện pháp nào đó trong hàn đàm.

- Cái thứ quái quỷ này quá lớn, lại quá nặng, muốn di chuyển nó cũng không phải là chuyện dễ dàng a!

Tiểu Báo Tử muốn thử dùng Lưỡng giới phân cát chi thuật đưa hẳn vào trong không gian độc lập, nhưng nhìn đôi mắt đang dõi theo của Tào Tuyết Đường, hẳn liền dập tắt tâm tư này, nếu nói Lưỡng giới phân cát chi thuật có công năng cùng loại với không gian giới chỉ, hẳn ngược lại không sợ, cắt đứt không gian độc lập, chứa đựng vật phẩm chỉ là một trong những công năng của Lưỡng giới phân cát chi thuật mà thôi, Tiểu Báo Tử tin tưởng Lưỡng giới phân cát còn có những công năng thần diệu khác mà nếu Tán tiên hoặc Chân tiên biết đều động tâm đấy.

Mặc dù tu vi đã đến cảnh giới Tán tiên, coi như không học Lưỡng giới phân cát chi thuật này, cũng sẽ có được lực khống chế nhất định đối với không gian, Lưỡng giới phân cát chi thuật, Tam giới Tiểu na di, những dị thuật không gian như vậy có thể khiến một gã Tán tiên, hoặc là một gã Chân Tiên trở thành một chuyên gia về phương diện không gian, đây là hai loại khái niệm hoàn toàn bất đồng, Thanh Linh đã sớm nói thật phần rõ ràng, cho nên bây giờ Tiểu Báo Tử tuyệt sẽ không lộ ra bí mật về Lưỡng giới phân cát chi thuật cho người khác thấy.

Đã không cách nào dùng Lưỡng giới phân cát chi thuật để mang khối vãn thạch này đi. như vậy thì chỉ có một biện pháp.

Vãn thạch đã bắt đầu buông lỏng, như vậy chỉ cần dụng thêm một phần lực là có thể mang nó ra từ trong vũng bùn, chỉ cần lôi ra khỏi nước bùn, sự tình này thì dễ làm rồi, cái đầm này có sức nổi thật lớn, mượn sức nổi này, Tiểu Báo Tử có lòng tin sẽ mang được khối vãn thạch này đi.

Bất quá, lúc hẳn dụng lực một lần nữa thì xảy ra phiền toái, vãn thạch bị đại lực của hẳn đẩy, bắt đầu chuyển động, cuối cùng vãn thạch buông lỏng, một dòng nước màu đen từ trong vãn thạch chui ra, khi tức băng hàn vậy mà xuyên thấu bách độc hàn băng chương, đánh úp về hướng bản thể hẳn.

Tiểu Báo Tử không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, liền ý thức rằng bản thân mình có khả năng gặp đại vận.

- Địa mạch Âm sát, chẳng lẽ phía dưới ày có một địa mạch sát khí hay sao?

Mấy năm qua, hẳn một mực chú ý địa mạch Âm sát, dù sao môn dị thuật Lưỡng nghi thông thiên kiếm của hẳn hiện tại đã tu gần thành Dương cực thông thiên kiếm, nên địa mạch Âm sát cao phẩm nhất lại khó tìm, muốn hoàn toàn tu thành Lưỡng Nghi thông thiên kiếm rất khó khăn, hiện tại một lượng âm hàn khí đột ngột xuất hiện, hẳn đương nhiên là chờ đợi lớn hơn kinh ngạc.

- Hắc sát huyền sương.

Chứng một lượng lớn hắc thủy đột nhiên xuất hiện, Thanh Linh lại phát ra tiếng lần nữa, có lẽ chuyện lần này phát sinh khiến cảm nhận của hẳn ngoài ý muốn vô cùng, cho nên mới thất thố như thế.

- Hắc sát huyền sương? Là cái gì, sát khí sao? Nơi này có địa mạch sát khí sao?

Tiểu Báo Tử vội hỏi nói.

- Không, đây không phải là sát khí, đây là một môn công pháp, là cương khí!

Thanh Linh nói ra.

- Trách không được bên trên khối vãn thạch này lại có một cái hồ to, trách không được đầm nước này lại băng hàn như vậy, trách không được những Xích lân găm mặng kia lại biến dị như thế, nguyên lai khối vãn thạch này bị người từ hư không đánh rơi xuống a, là hắc sát huyền sương!

- Cái gì, là cương khí? Tiểu Báo Tử cả kinh, thiếu chút nữa kêu ra tiếng, cái đầm này sâu như vậy, thể tích lớn như vậy, hơn nữa khối vãn thạch này lại rơi xuống từ trên trời đã lâu, không một vận thì cũng đã bảy tám ngàn năm, thời gian lâu như vậy, lực lượng cương khí còn không có tan hết, điều này sao có thể?

- Đây không phải là đối phương tận lực động thủ, nếu như ta đoán không lầm, tên gia hỏa kia tu luyện hắc sát huyền sương, trong quá trình chiến đấu khối vãn thạch này bị rơi xuống, hắc hắc, Hắc sát huyền sương là một trong những chân khí chân truyền của Quảng Hàn cung, có thể luyện Hắc sát huyền sương đến bậc này, chỉ có thể là đệ tử Quảng hàn cung!

Tiểu Báo Tử không nói gì, tránh đi dòng hắc thủy này, trong lòng thất vọng một hồi, về phần Quảng Hàn cung theo lời Thanh Linh nói, hẳn là danh tự một môn phái thời cổ đại, mà đã nhiều năm trôi qua, chỉ sợ đã biến mất không còn bóng dáng rồi, căn bản không đáng để quan tâm.

Hắc thủy tràn ra khắp nơi, rất nhanh, một cổ hàn ý cực lớn tràn ngập ra bốn phía, Tiểu Báo Tử ngược lại không sao cả, tuy rằng một lượng cương khí hắc sát huyền sương có thể xuyên thấu Bách độc hàn quang chướng của hắn, nhưng dù sao niên đại đã lâu nên đã tản đi rất nhiều, cũng không phải bị người ta một chướng in lại một dấu trực tiếp, thời điểm xuyên thấu Bách độc hàn quang chướng bị Bách độc hàn quang chướng hấp thu một bộ phận, đợi đến lúc thời điểm gần kề người hắn thì không còn bao nhiêu rồi, nội khí bản thân hắn cũng không bị ảnh hưởng quá lớn, cửu long thần hỏa công có chút vận tốt, liền xua tán hàn ý ra.

Tào Tuyết Đường thì không có vận tốt như vậy, cương khí huyền sương tản ra, hắn liền cảm thấy không đúng, chứng kiến hắc thủy này đang cuộn cuộn đến, hắn duy nhất chỉ có thể khu động cương khí nổi lên, tránh để chúng tan vỡ, cương khí màu đen đông lại thành băng nên Tiểu Báo Tử chứng kiến một màn rất cổ quái, cương khí màu đen phẳng phát như đuối theo phía sau móng Tào Tuyết Đường, một mực bay lên hướng mặt đầm.

- Cái này.. phiền toái rồi!

Tiểu Báo Tử nhìn cảnh tượng của Tào Tuyết Đường, cười cười trong nội tâm, vung tay áo lên, liền vận khởi Lưỡng giới phân cát chi thuật, trực tiếp nhấn khối vãn thạch xuống dưới bùn, chứa tất cả vào trong không gian.

Trải qua thiết cát không gian, toàn bộ đáy đầm đều trở nên vô cùng trơn nhẵn, một cột hắc thủy lớn bùng lên từ đáy đầm.

- Hắc sát huyền sương thật là lợi hại a! Tiểu Báo Tử vô tình vô ý nhìn cương khí vô chủ do tiền nhân lưu lại này tranh phong, thân hình khê động, liền phóng ra bên ngoài đầm, Tào Tuyết Đường tự nhiên không thể so sánh, rất nhanh đã đến bên cạnh Tào Tuyết Đường, nhìn hắn sắp bị cột nước màu đen này nuốt sổng, duỗi tay ra, Tiểu Báo Tử liền kéo Tào Tuyết Đường lại, vền vền trong chớp mắt, hai người liền chạy khỏi mặt đầm như gương, mà hắc thủy này, cũng không ra khỏi phạm vi hàn đầm mà là dung hợp với dòng nước hàn đầm, từ bên ngoài nhìn vào, ngoại trừ hàn đầm so với trước thì tĩnh mịch hơn một tí, ngoài hàn khí tăng lên một tí thì không có biến hóa gì quá lớn.

Vừa ly khai hàn đầm, Tào Tuyết Đường liền ngã ngồi xuống mặt đất, bắt đầu điều tức, vừa rồi nếu không phải Tiểu Báo Tử kéo hắn, chỉ sợ hắn đã bị hắc thủy cuốn vào thành một đồng băng cạn bã.

Hắn điều tức hơn nửa canh giờ mới cảm thấy có chút chuyển biến tốt đẹp, mở to mắt ra nhìn Tiểu Báo Tử với vẻ cảm kích, nói:

- Đa tạ Chu lão đệ đã tương trợ, nếu không chỉ sợ ta đã vãn thân trong hàn đầm rồi.

- Tiện tay mà thôi, không đáng nhắc đến. Trên mặt Tiểu Báo Tử lộ chút bất đắc dĩ.

- Đáng tiếc a, ta tính sai, không nghĩ tới phía dưới hàn đầm lại có hàn độc mạnh như vậy.

- Cái này không liên hệ gì tới ngươi, muốn đạt được hỏa chủng nhất định phải mang tảng đá ấy lên trên bờ, mà muốn mang tảng đá kia lên bờ, nhất định phải di chuyển thạch đầu, chỉ là vận khí chúng ta không tốt mà thôi! Trên mặt Tào Tuyết Đường lộ vẻ khổ sở.

Tiểu Báo Tử như có điều suy nghĩ, gật gật đầu.

- Lại nghĩ biện pháp a, dù sao thứ đồ vật trong đầm này cũng không chạy trốn, thương thế Tào huynh như thế nào, có muốn tĩnh dưỡng một ít hay không?

- Không cần, thương thế của ta không lớn, hai ba ngày liền tốt rồi! Tào Tuyết Đường lắc đầu nói.

- Ta trông coi ở chỗ này a!

- Cũng tốt! Tiểu Báo Tử đưa Mộc Linh bình lại cho hắn.

- Tạm thời ta không dùng đến chai này, Tào huynh thu lại a, mặc dù ta không bị thương nhưng cũng tiêu hao rất lớn, ngày mai ta xuống lần nữa để tìm một chút, nhìn xem có cơ hội lấy ra hỏa chủng Nam minh ly hỏa hay không.

Tào Tuyết Đường nghe xong, trên mặt hiện ra vẻ cảm kích tội độ, trong mắt cũng hiện lên chút khó xử, nhưng cuối cùng vẫn không ngăn nổi sức hấp dẫn của hỏa chủng nam minh ly hỏa.

- Cái này, phiền Chu lão đệ rồi, tương lai Tào mô chắc chắn báo đáp!

- Cái gì mà báo với đáp, huynh đệ một nhà, không cần phải khách khí! Tiểu Báo Tử mỉm cười nói, trong lại hung hăng mắt trong nội tâm:

- Con mẹ nó, Bái hỏa huyền giáo các người đều không tốt lành gì, nếu không phải sợ Tiểu Minh Vương ẻo lả kia, lão tử đã sớm ném người cho măng xà trong đầm ăn thịt rồi, còn ở đây mà lải nhải.

Bất quá, bất kể thế nào, một chuyến hạ đầm này cũng xứng đáng, ít nhất có thể kết thành một cái giao tình, chính mình lại cứu hắn một mạng, tính ra, Tào Tuyết Đường nợ mình hai cái mạng, tương lai nếu hắn đắc thế tại Bái hỏa huyền giáo, nếu không để chỗ tốt cho lão tử thì Tiểu Minh Vương cũng đừng hòng bảo trợ hắn.

Tiểu Báo Tử hung hăng nghĩ trong nội tâm.

Thị trấn nhỏ, không sai biệt lắm với cái sân nhỏ mà hắn và Lâm Hiếu Thanh hủy diệt, dù sao thì cũng không lớn, trình tự làm việc cũng không phải rất phức tạp, Tiểu Báo Tử vừa về tiểu viện liền bày ra Lưỡng Nghi Vi Trần Trận, lấy khối vẫn thạch từ trong không gian kia ra.

- Quả nhiên người làm đúng, đồ vật này lại bị người chụp được! Chu Báo kinh hô lên một tiếng, bên ngoài không phải đáy đầm, tuy nửa phần dưới khối vẫn thạch vẫn có một tầng nước bùn bao quanh, nhưng đã không thể trở thành chướng ngại gì rồi.

Vẫn thạch rất nặng, lúc nện trên mặt đất, Tiểu Báo Tử cảm giác mặt đất chấn động một cái, trước tiên vẫn thạch hăm sâu nửa xích xuống mặt đất, bất quá lúc này hăm xuống một bộ phận nhưng mặt nước bùn vẫn trên thượng diện.

Nhẹ nhàng khai mở tầng nước bùn, một khánh chuông ẩn hiện ra trước mặt Tiểu Báo Tử, cái chuông ẩn này cũng không hoàn chỉnh, chỉ có hơn phân nửa, thoát nhìn phẳng phát như bị người bên cạnh thoáng đẩy một phát.

- Nói nhảm, ta đương nhiên không sai rồi, hắc sát huyền sương là cương khí nổi danh nhất ở thời đại ta, dù là Quảng hàn cung cũng rất ít người có thể luyện thành, như thế nào ta lại nhìn lầm, đừng suy nghĩ nhiều, nhanh làm việc a!

- Làm việc, làm việc gì? Tiểu Báo Tử hỏi.

- Người dùng hai cái đại chùy kia khai nện vào vẫn thạch này a, hỏa chủng Nam Minh ly hỏa ở trong đó. Thanh Linh nói ra.

- Vẫn thạch này bị hắc sát huyền sương và nam minh ly hỏa luyện nhiều năm như vậy, cũng đã thành tài rồi!

- Thành tài? Ý của ngươi là..

Tiểu Báo Tử xuất thân từ một thế gia trị luyện, tự nhiên biết rõ thành tài là có ý gì, cái này tỏ vẻ như là một kiện tài liệu, chỉ cần tạo hình đơn sơ liền trở thành một kiện binh khí thượng giai, không cần phải qua nhiều quá trình.

Bất quá, Thanh Linh chính là đại yêu Thượng cổ, lại tinh thông phương thuật, thành tài trong miệng hắc bất đồng với thành tài của những thế gia tinh luyện kim loại bình thường.

- Ta xem không như vậy, đại bộ phận khối vẩn thạch này đều do ngọc lân kim Thái ất cấu thành, trong không gian của người ta cũng từng gặp hai thanh đại chùy, công dụng bất phàm, người bây giờ lại có một thân hỏa diễm nên cũng dễ dàng luyện chế một kiện như ý thần binh.

- Như ý thần binh? Long mày Tiểu Báo Tử nhủ lại, thần binh hắc đã từng nghe nói qua, nhưng như ý thần binh là cái gì thì hắc lại không biết.

- Như ý thần binh có thể lớn nhỏ tùy tâm, có chút giống với Thiên Kết Kim Ti vông trên người người, bất quá lại bất đồng!

- Ý của người là có thể dùng nó để luyện chế chùy của ta lớn nhỏ như ý? Tiểu Báo Tử vui vẻ nói.

- Không có khả năng, tuy tăng tài liệu hai đại chùy kia của người cũng là thượng thừa, nhưng là đã luyện phế đi, chỉ có thể làm như đầu thừa đuôi thẹo! Thanh Linh nói, không lưu tình chút nào.

- Cái gì? Người nói muốn làm hai đại chùy của ta thành đầu thừa đuôi thẹo? Tiểu Báo Tử bất mãn kêu lên.

- Người phải biết rằng, hai đại chùy này là vũ khí mạnh nhất của ta a!

- Quyền là tiểu chùy, quyền pháp của người cũng đã tiến dần từng bước, lúc đó lại dùng đại chùy này! Thanh Linh nói, nhìn bộ dáng Tiểu Báo Tử như muốn cãi lại, hắc lại nói:

- Ta biết rõ, người mượn sức nặng bản thân cặp đại chùy này để tăng cường lực sát thương, bất quá người đã đi ngược con đường, người không nên mượn búa này để tăng cường lực sát thương, mà là truyền lực sát thương từ quyền pháp của người vào đôi đại chùy này, nếu không có tâm tư như thế, dù quyền ý người cổ quái hùng vĩ, tu vi cao như thế nào, cuối cùng vẫn không hiểu được Phần Toái Chân Không!

- Nhưng..

- Nghe lời ta nói, người tu chính là quyền pháp, hơn nữa đã ngưng luyện ra quyền ý rồi, mượn nhờ đại chùy để gia tăng uy lực, chỉ tổ trì hoãn quyền pháp của người thôi! Thanh Linh cắt lời Tiểu Báo Tử, nói:

- Người yên tâm đi, ta nhất định sẽ giúp người luyện ra song chùy, uy lực lớn như như ý thần binh!

- Chỉ mong là vậy a! Tiểu Báo Tử lộ chút nhụt chí, nói:

- Bất quá, ta cảnh cáo người, nếu người làm hỏng cái búa của ta thì như ý thần binh cũng không cách nào luyện thành!

- Hiện tại mạng nhỏ ta nằm trong tay người, người sợ cái rắm à! Thanh Linh không kiên nhẫn, nói.

Bằng bằng! Hai tiếng nổ mạnh từ trong trận truyền ra, Tiểu Báo Tử không chút lưu tình đánh lên cái vẩn thạch hết sức nặng nề này, khối vẩn thạch này vô cùng chắc chắn, chỗ yếu nhất chỉ sợ là trong chưởng ấn, quả nhiên, mấy búa nện xuống, vẩn thạch thật sự rạn nứt ra, vốn đã nứt ra một lỗ hổng, sau đó, cả khối liệt nứt ra, quá trình của nó cực nhanh, rất đơn giản, hoàn toàn ngoài ý liệu của Tiểu Báo Tử.

- WOW, đây là đồ chơi gì cả, thoát nhìn bên ngoài có chút nặng, đồ chơi kia chính là hỏa chủng của Nam Minh Ly hỏa sao? !

Tiểu Báo Tử nói, khối vẩn thạch này sau khi bị nứt ra, tình cảnh khiến hắc chấn động.

- Dùng để Ly Hỏa tinh khí này chạy mất, những Ly Hỏa tinh khí này thai nghén trong vẩn thạch nhiều năm như vậy, so với hỏa chủng Nam Minh Ly hỏa còn trân quý hơn đấy!

Thanh Linh kêu lên.

Tiểu Báo Tử nghe xong, nào có thể bỏ qua chuyện tốt như vậy, mãnh liệt khê hấp, liền hút toàn bộ khí thể màu đỏ toát ra từ trong vẩn thạch vào trong cơ thể, Cửu Long Thần Hỏa Công lập tức bắt đầu chuyển động.

- Ahhh, Ly Hỏa tinh khí thật dữ dằn, chết tiệt, ta hấp nhiều lắm!

Giống như trường long hấp thủy, một hơi hấp toàn bộ Ly Hỏa tinh khí từ vãn thạch thoát ra vào trong cơ thể, thân thể thoáng cái dung nạp không nổi, nhục thể của hắn đã tu luyện đến Dịch cân giới, có thể xưng tụng là cương cân thiết cốt, thậm chí tinh thiết bình thường cũng không thể đánh đồng với nhục thể của hắn, nhưng kinh mạch trong cơ thể hắn cường hóa có hạn, đại lượng Ly Hỏa tinh khí này nhảy vào trong cơ thể, Cửu Long Thần Hỏa Công tuy rằng toàn lực vận chuyển thì trong khoảng thời gian ngắn cũng khó có thể tiêu hóa nhiều Ly Hỏa tinh khí như vậy, liền thấy những tinh khí này tất cả đều vọt đến kinh mạch của hắn, kinh mạch của hắn phồng lên, cảm giác mình như là một quả bóng hơi bị người khác tận lực thổi lên vậy.

- Tiếp tục như vậy không được!

Trong lòng của hắn thầm kêu, tập trung toàn bộ tinh thần, điều động Ly Hỏa tinh khí hấp vào trong thân thể, toàn bộ đều rót vào ngoại đan trong mi tâm, sau khi qua suốt nửa canh giờ, thần sắc của hắn mới trở nên bình thường.

- Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật!

Hắn hít vài hơi thật sâu, quái dị kêu lên

- Thanh Linh, ngươi có phải cố tình không, vừa rồi lão tử thiếu chút nữa nổ tung rồi!

- Ta bảo ngươi đừng để cho những Ly Hỏa tinh khí này chạy chứ không có bảo ngươi hút vào toàn bộ a!

Thanh Linh bên này hiển nhiên càng thấy khó chịu, trong miệng hùng hùng hổ hổ.

- Ngươi cái tên ranh con này, ta bảo ngươi thu những Ly Hỏa tinh khí này vào trong không gian của ngươi chứ không phải bảo ngươi hút cả vào bụng, ngươi muốn nhiều Ly Hỏa tinh khí như vậy làm gì, bản thân ngươi tu đúng là hành hỏa công pháp, những Ly Hỏa tinh khí này nhiều nhất chỉ khiến nội khí của ngươi hùng hồn hơn một chút thôi, ngươi vừa rồi không tu thành Chân Nguyên, nội khí cho dù hùng hậu hơn nữa thì dùng được cái rắm a, có thể biến thành Chân Nguyên không!

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

585. Chương 581-583: Như Ý Kim Luân Côn, Thất Thập Nhị Lộ Địa Sát Côn Pháp. (1-3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 581-583: Như Ý Kim Luân Côn, thất thập nhị lộ Địa Sát Côn Pháp. (1-3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Nói đến Tiểu Báo Tử mặt hồng lên, thiếu chút nữa là đã nổ bão, may mắn là cuối cùng Thanh Linh cảm giác được Tiểu Báo Tử khí tức không đúng, vội vàng mở rộng chủ đề.

- Khối Thái Ất Ngọc Luân Kim này đã bị luyện chế đến loại tình trạng này, ngươi mau lấy hỏa chủng của Nam Minh Ly hỏa ra đây, ta cho ngươi biết làm thế nào để bào chế nó!

Tiểu Báo Tử nổi giận đùng đùng hừ một tiếng, lúc này mới đặt lực chú ý của mình lên khối vãn thạch bị bỏ ra lúc này.

Khối vãn thạch này cao một trượng, toàn thân ngăm đen, thoát nhìn từ bề ngoài thì thập phần chắc chắn, rắn chắc. Nặng mấy vạn cân, vừa nhìn đã khiến người khác nhú mày, nhưng sau khi bị Tiểu Báo Tử một búa bổ ra, khối vãn thạch này dĩ nhiên là rỗng ruột, không chỉ rỗng ruột, hơn nữa chỉ có một tầng xác hơi

mỏng, phẳng phất như một vỏ trứng gà cao hơn một trượng vậy, đồ dày của vỏ ngay cả mười phân cũng chưa tới, nơi mỏng nhất vậy mà không đến một cm, trên thực tế, dưới chưởng ẩn mảnh khảnh kia, tầng xác này chỉ có một lớp màng hơi mỏng thôi.

Xác vừa mở ra, Ly Hỏa tinh khí vọt ra, một điểm hỏa chủng màu đỏ như hạt đậu lơ lửng giữa xác mỏng, bị gió thổi qua, liền bắt đầu chuyển động, phẳng phất như tùy thời đều có thể bị dập tắt vậy.

- Mau thu hỏa chủng lại, vừa rồi Ly Hỏa tinh khí đã mang đi đại bộ phận nguyên khí của hỏa chủng này, nếu tiếp xúc nhiều với nội khí thì rất nhanh sẽ bị dập tắt!

Tiểu Báo Tử nghe xong không dám lãnh đạm, tay áo vung lên, liền thu hỏa chủng Nam Minh Ly hỏa vào trong không gian, thẳng đến đúng lúc này, hắn mới có tâm tư xem xét vỏ trứng lớn này.

Bên trong cái xác đen nhanh hơn mỏng này là một tần nội gian giống như bạch ngọc, nếu như nhìn kỹ thì sẽ phát hiện ra, trên cái gan này hiện lên rất nhiều ngọc lân nhỏ, khiến Tiểu Báo Tử cảm thấy kỳ quái nhất chính là, trong một ít ngọc lân, vậy mà ẩn ẩn lộ ra chút tím ý

Tiểu Báo Tử nhẹ nhàng vươn tay, muốn sờ lấy nội gan như bạch ngọc này, nhưng khi đến trước chừng mấy cen-ti-mét lại ngừng lại.

- Ta có sờ vào nó được không?

- Không sao, đây chính là Ngọc Lân Kim thượng phẩm, ha ha, người xem tính chất này, màu sắc này, khí tức này, tinh tế tỉ mỉ ôn trượ, sờ lên so với vạn năm ôn ngọc còn thoải mái hơn, vậy mà đã bắt đầu chuyển qua Tử Lân rồi!

Thanh Linh nói xong, trong lời nói toát ra vài phần say mê.

- Trải qua sự rèn luyện vài vạn năm của Nam Minh Ly hỏa, Ly Hỏa tinh khí tư nhuận vài vạn năm, cái này đã trở thành Ngọc Lân Kim cực thượng phẩm rồi, cho dù là vào thời thượng cổ, tài liệu tốt như vậy cũng không dễ nhìn thấy, nhưng tiếc ah, nếu đợi thêm một vạn năm nữa, nói không chừng sẽ chuyển hóa thành Tử Ngọc lân kim, đến lúc đó thì... ha ha một!

- Như vậy, nó có thể dùng để chế tác Thuần Dương pháp khí không? !

Tiểu Báo Tử có chút chờ mong nói.

- Đồ tốt như vậy, người không chế tác nó thành thần binh, làm pháp khí làm gì? !

Tâm tình tốt đẹp của Thanh Linh bị Tiểu Báo Tử cắt đứt, tức giận nói

- Đồ tốt như vậy, đương nhiên chỉ dùng để chế tác binh khí rồi, Ngọc Lân Kim là một trong vài loại tài liệu khó phá hủy nhất trong thiên địa, chỉ dùng để chế tác thần binh, chế tác pháp khí thì lại không có nhiều chỗ tốt như vậy rồi!

- Lại là khó hủy diệt nhất, ta dùng phương pháp gì để luyện chế nó chứ? !

- Đấu suất hỏa, người có Đấu suất hỏa a!

Thanh Linh kêu lên.

- Đấu suất hỏa là một trong những thành tựu cao nhất mà phương sĩ nghiên cứu ra được, mục đích cuối cùng nhất khi chế tạo Đấu suất hỏa là vì luyện khí, nó chuyên môn dùng để cung cấp hỏa diễm cho luyện khí luyện đan, uy lực có lẽ so ra kém Tiên Thiên Chi Hỏa, nhưng ở phương diện luyện khí luyện đan, cho dù là Tiên Thiên Chi Hỏa cũng không so được với nó.

- Chuyên môn dùng để luyện khí luyện đan sao? !

- Đúng, trong tất cả các ngọn lửa, chính là lấy dung tính và luyện tính của Đấu suất hỏa là cao nhất, chuyên hòa tan tài liệu bất động, luyện hóa tạp chất trong tài liệu ra, tinh luyện hết tạp chất!

- Xem ra ta thật đúng là tìm được một vật khó kiếm rồi? !

Nghe xong lời nói của Thanh Linh, trong nội tâm Tiểu Báo Tử nội tâm mãnh liệt khẽ động, hắn biết rõ Đấu suất hỏa không phải là phạm vật, nhưng chưa từng nghĩ đồ vật này lại được xưng một chữ “nhất”

Vào thời cổ đại thiên tài địa bảo thật sự nhiều lắm, hẳn chưa từng nghe nói qua thứ gì có thể có chữ “Nhất” cả, không thể tưởng được Đấu suất hỏa trong tay này lại có thể làm được.

Bất quá, cao hứng vẫn là cao hứng, sau khi cao hứng khóa miệng Tiểu Báo Tử liền động một chút.

- Vậy tiếp theo ta nên làm gì bây giờ?

- Lấy Đấu suất hỏa của ngươi ra đây, ta dạy cho ngươi pháp quyết vận dụng Đấu suất hỏa, ngươi trước tiên phải xử lý Ngọc Lâm Kim, cái này cần ngươi kích thích đặc tính Tử Hoàng Thiên Hỏa trong Đấu suất hỏa ra, Tử Hoàng Thiên Hỏa là thứ có nhiệt độ cao nhất trong Tiên Thiên Chi Hỏa, được xưng có thể luyện hóa thể gian vạn vật, Đấu suất hỏa tối đa chỉ có thể nâng nhiệt độ lên đến một phần hai mươi uy lực của Tử Hoàng Thiên Hỏa, nhưng luyện hóa Ngọc Lâm Kim cũng dư xài rồi, bất quá ngươi phải cẩn thận, thời gian này cũng không thể duy trì quá dài!

- Ta hiểu được! Tiểu Báo Tử nói, tay vừa nhấc, một Đấu suất hỏa liền hiện ra trước mặt hắn, dựa theo pháp quyết do Thanh Linh truyền tới, đầu ngón tay khinh động, ngọn lửa kia giống như có linh tính bắt đầu chuyển động, một đám tím ý nhàn nhạt hiển hiện, hô một tiếng, liền vọt tới trên Ngọc Lâm Kim như vỏ trứng kia, cái này hơi dính lên, chuyện cổ quái liền sinh ra.

Chỉ là lập tức Tiểu Báo Tử liền vội lui hơn mười bước, dù là như thế, khí lưu nóng bỏng vẫn khiến hắn mặt đỏ lên, thậm chí ngay cả Bách Độc Hàn Quang Chướng cũng phóng xuất ra nhưng không chống đỡ được, trên thực tế, Bách Độc Hàn Quang Chướng này chẳng qua chỉ được phóng xuất ra một chút liền bị hấp thu trở về.

Khí lưu nhiệt độ cao đột nhiên xuất hiện, đủ để đưa Bách Độc Hàn Quang Chướng của hắn hoá táng mất.

- Bách Độc Hàn Quang Chướng kia của ngươi chẳng qua là nhập huyền pháp khí mà thôi, Tử Hoàng Thiên Hỏa thể nhưng lại là tồn tài có thể tiêu hủy cả Thái Hạo tiên khí, coi như Đấu suất hỏa chỉ có thể phát huy ra một thành uy lực của Tử Hoàng Thiên Hỏa, cũng không phải nhập huyền pháp khí này của ngươi có thể chống đỡ được!

Thanh Linh thấy Bách Độc Hàn Quang Chướng vừa ra liền thu lại, không khỏi cười nói.

- Đấu suất hỏa này là do ngươi phóng ra, cho nên ngươi không có việc gì, nhiều nhất chỉ bị phỏng hai vết thôi, vật khác thì khó mà nói, ngươi!

Tiểu Báo Tử cố nén sóng nhiệt hắt lên người, phóng mắt nhìn lại, quả nhiên, đúng như lời Thanh Linh nói, những vật mà đoàn Tử Hỏa kia đụng phải đều lập tức bị khí hóa, ngoại trừ Ngọc Lâm Kim, bất quá, Ngọc Lâm Kim dưới dâm uy của Tử Hỏa theo thời gian qua đi cũng đã dần bị hòa tan.

- Khá lắm, địa phương quý quái này đã thành lò nướng rồi!

Tiểu Báo Tử sợ hãi than nói, trong tràng, trừ bỏ Ngọc Lâm Kim bị Đấu suất hỏa dùng thành một đoàn ra, hết thấy những thứ còn lại đều bị khí hóa rồi.

- Thu Ngọc Lâm Kim lại đi, nơi này cũng không thích hợp để luyện khí!

Thanh Linh chỉ vào Ngọc Lâm Kim đã bị dung thành một đoàn nói.

- Được rồi, cũng chỉ có thể như vậy, ta cũng không muốn mạo hiểm luyện khí ở đây!

Sau khi kiến thức được uy lực của Đấu suất hỏa, Tiểu Báo Tử lòng còn sợ hãi nói.

- Yên tâm đi, không có chuyện gì đâu, Đấu suất hỏa này mặc dù có thể phát huy ra chút đặc điểm của Tử Hoàng Thiên Hỏa, nhưng thời gian cũng không kéo dài đâu!

Đang khi nói chuyện, độ âm chung quanh rất nhanh giảm lại, chỉ nghe Thanh Linh lại tiếp tục nói.

- Bất quá dùng để luyện hóa tài liệu, thời gian này cũng dư xài rồi!

- Đúng vậy a, dư xài rồi!

Tiểu Báo Tử giật giật khoe miệng, nghĩ tới tất cả các đại trị luyện thể gia đều thiên tâm vạn khổ tìm kiếm hỏa mạch trong lòng đất, nguyên nhân lớn nhất là để tìm một nơi có nhiệt độ cao để hòa tan một số tài liệu đặc dị, nếu bọn họ có Đẩu suất hỏa này thì giá trị của hỏa mạch dưới lòng đất sẽ lập tức giảm đi một nửa.

Thu Ngọc Lan Kim, Tiểu Báo Tử lại thu Lương Nghi Vi Trần Trần.

- Tốt rồi, hiện giờ liền đợi đến tiếp theo hạ hàn đàm đưa hỏa chủng cho Tào Tuyết Đường kia là xong rồi!

- Xem ra người thật sự chuẩn bị kết giao người này rồi!

- Ta đã cứu hắc hai mạng, có thể nói là đã đặt cược rất nặng rồi, hiện giờ lại làm xấu với hắc, vậy thì đặt cược trước đây của ta chẳng phải không có tác dụng gì sao, người cũng đã nói, tác dụng của hỏa chủng Nam Minh Ly hỏa này đối với ta không lớn sao, nếu như ta có thể dùng hỏa chủng Nam Minh Ly hỏa này tăng lên lực lượng của hắc, lại mượn hắc để đạt được những chỗ tốt khác, có sao lại không làm chứ? !

Tiểu Báo Tử cười nói.

- Cũng không phải thu tất cả thứ tốt vào tay mới là lựa chọn tốt nhất, muốn muốn lợi ích lớn nhất hóa, phải lợi dụng hợp lý các loại tài nguyên!

Ngày thứ hai Tiểu Báo Tử lại lần nữa trở về trong cốc, tổn thương của Tào Tuyết Đường hiển nhiên còn chưa được dưỡng tốt, mà Tiểu Báo Tử thì lại nói với mình đã tìm được phương pháp xử lý hỏa chủng, muốn lấy Mộc Linh Bình từ trong tay Tào Tuyết Đường, khi Tào Tuyết Đường còn chưa kịp ngăn cản đã rơi xuống hàn đàm.

Trong một phút đồng hồ, hàn đàm vốn bình tĩnh như mặt gương lại điên cuồng sôi trào như nước sôi, khiến Tào Tuyết Đường ở bên ở hàn đàm kinh hồn táng đảm.

Dị động của hàn đàm giằng co suốt nửa canh giờ, mới ổn định lại, theo thời gian trôi qua dần khôi phục bình tĩnh. Lại qua nửa canh giờ Tiểu Báo Tử vọt ra từ trong hàn đàm, trong tay bưng lấy Mộc Linh Bình, trên mặt mang theo một tia nụ cười hài lòng, đi đến bên cạnh Tào Tuyết Đường.

- Tào huynh, may mắn không làm nhục mệnh, người nhìn xem, cái này là hỏa chủng của Nam Minh Ly hỏa a!

Nhận lấy Mộc Linh bình, cảm thụ cảm giác ấm áp nơi đầu ngón tay cùng Ly Hỏa Huyền Cương trong cơ thể tung tăng như chim sẻ, trên mặt Tào Tuyết Đường lộ ra vẻ mừng rỡ như điên, đến nói chuyện cũng lộ ra chút lộn xộn.

- Đúng, đúng, đúng, tốt, tốt, là hỏa chủng Nam Minh Ly hỏa, là Nam Minh Ly hỏa!

- Đúng là tốt rồi!

Tiểu Báo Tử cười nói

- Tổn thương của Tào huynh tựa hồ còn chưa khỏi a, nếu hỏa chủng Nam Minh Ly hỏa đã có rồi thì cùng ta trở về chữa thương đi!

- Ah, tốt, tốt, tốt!

Tào Tuyết Đường hiển nhiên còn chưa thoát khỏi cảm giác hưng phấn khi đạt được Nam Minh Ly hỏa, chỉ không ngừng gật đầu.

- Tên này cao hứng đến điên rồi, đừng quản hắc nữa, chúng ta trở về đi!

Thanh Linh ở một bên nói.

- Đã thật lâu không luyện chế thần binh rồi, nhanh trở về dung hai đại chùy của người thành một, làm ra một kiện thần binh như ý để ta đã ghiền đi!

- Thằng ngu!

Tiểu Báo Tử nghe Thanh Linh kêu gào, con mắt một phen, không thèm quan tâm đến hắc nữa.

- Đại ân của Chu huynh đệ, Tuyết Đường suốt đời khó quên!

Tào Tuyết Đường đứng lúc này tựa hồ đã khôi phục được chút thần trí, ánh mắt nhìn Tiểu Báo Tử tràn đầy vẻ cảm kích.

- Chỉ là Chu huynh đệ có lẽ còn không biết, vẫn thạch dưới đáy đầm kia, hỏa chủng Nam Minh Ly hỏa đã được rèn luyện qua vô số năm, đã sớm trở thành một tài liệu luyện khí tuyệt hảo, theo Tiểu Minh Vương Đại tôn giả phỏng đoán, nếu được luyện chế thỏa đáng thì có thể luyện ra một thanh thần binh đấy!

- Lại có việc này? !

Tiểu Báo Tử nhú lông mày lại, trên mặt lộ ra vẻ kỳ dị, chợt cười nói

- Đồ chơi kia đã chìm xuống rất sâu, muốn thu được nó thì còn cần phải thương nghị nhiều, dù sao cũng ở dưới đáy hàn đầm, muốn chạy cũng chạy không được, không gấp, chúng ta cứ trở về trước đi!

- Như vậy cũng tốt!

Tào Tuyết Đường gật gật đầu, Tiểu Báo Tử nói không sai, vẫn thạch kia ở dưới đáy hàn đầm cũng không chạy được, đây là lãnh địa của Tiểu Báo Tử, muốn thu được nó còn nhiều biện pháp mà, còn chưa tới phiên hấn quan tâm.

Năm ngày sau, thương thể khỏi hẳn, thành công dung nhập hỏa chủng Nam Minh Ly hỏa vào trong nội khí, Tào Tuyết Đường công lực đại tiến mang theo phu nhân, nhi tử của mình còn có Tào Trí hướng Tiểu Báo Tử chào từ biệt, bọn hấn vỗ ngực nói, về sau chuyện của Tiểu Báo Tử chính là chuyện của bọn hấn, chỉ cần là hấn có thể làm được thì cứ nói với hấn.

Tiểu Báo Tử chỉ cười khách khí với hấn một phen, tiễn bốn người ra khỏi lãnh địa của mình, cùng rời khỏi với bọn họ có có mấy cao thủ đến đây truy sát Tào Tuyết Đường nhưng bị Tiểu Báo Tử chế trụ nữa.

Những người này không chỉ bị Tiểu Báo Tử phong bế khí cơ, còn bị hạ lượng lớn Mê Thần Đan, đã sớm bất tỉnh nhân sự, về phần sau khi trở về Tào Tuyết Đường làm sao đoạt quyền Bái Hỏa Huyền Giáo, làm sao xử lý mấy người này thì cũng không phải Tiểu Báo Tử có thể quản được.

Bất quá đối thủ của Tào Tuyết Đường đã bớt đi một gã bát phẩm cường giả, ba gã thất phẩm cường giả, thực lực có thể nói là đã nhận phải đả kích trí mệnh, dưới tình huống như vậy, lại có Tiểu Minh Vương ủng hộ, nếu như Tào Tuyết Đường vẫn không thể hàm ngư phiên thân vậy thì Chu Báo hấn cũng chỉ có thể thăm than gặp người không quen, ông trời bất công thôi.

Tiến đưa Tào Tuyết Đường Tiểu Báo Tử cảm thấy một thân nhẹ nhõm, khoảng cách thiên hạ anh hùng đại hội còn hơn hai mươi ngày, nơi này cách nơi tổ chức mặc dù xa, nhưng lấy tốc độ của hấn thì nhiều nhất là một ngày đã đến nơi được rồi, hấn lại không có tâm tư tham gia thiên hạ anh hùng đại hội, không cần đi báo danh, bởi vậy, cũng không cần phải gấp gáp.

- Như ý thần binh kia của ngươi, trong vòng hai mươi ngày có thể luyện chế thành công hay không? !

- Đương nhiên có thể, có Đấu suất hỏa ở đây, có gì mà luyện không được chứ!

Thanh Linh nói ra.

- Bất quá ngươi ngươi phải tìm một nơi thích hợp, ở đây không được, trong quá trình luyện chế chỗ cần dùng đến Đấu suất hỏa còn rất nhiều, coi như là có Lương Nghi Vi Trần Trần ngăn cách, cũng không thể nào khiến hoàn cảnh xung quanh không bị ảnh hưởng được.

- Vậy thì đến Hàn Đàm cốc đi, chỗ đó vừa vặn có một cái hàn đầm, chung quanh cũng không có ai cả!

- Đáng tiếc ah, ngươi không có lò đan, nếu có lò đan thì luyện khí cũng tốt, luyện đan cũng tốt, đều dễ dàng hơn nhiều, ta mặc dù biết pháp môn luyện chế lò đan, bất quá, thời đại hiện giờ đã không còn tài liệu thích hợp nữa, dùng tài liệu bình thường để luyện chế lò đan, căn bản không thể nào thừa nhận được lực lượng của Đấu suất hỏa được!

- Đã như vậy, thì không cần nhiều lời, bảo bối của ta hiện giờ đã đủ nhiều rồi, tham lam cũng không phải là chuyện tốt!

- Người ngược lại nghĩ rất thoáng a!

Thanh Linh nói.

- Vậy thì bắt đầu đi, ta hiện giờ truyền pháp môn luyện chế như ý thần binh cho người!

Sau nửa canh giờ, Tiểu Báo Tử ngồi trong phòng sắc mặt có chút trở nên nên cổ quái.

- Sao lại phức tạp như vậy, chẳng qua chỉ là một thanh binh khí thôi mà!

- Tiểu tử, người muốn luyện chế chính là thần binh ah, hơn nữa còn là như ý thần binh, người cho rằng dễ luyện chế như vậy sao? !

Thanh Linh nói.

- Chết tiệt, ta đã quên, tiểu tử người căn bản chưa học qua phù trận chi đạo, không hiểu cái này thì căn bản không cách nào luyện chế thần binh cả, không, còn có Thuần Dương pháp khí, người không hiểu được phù trận, coi như có tài liệu, Thuần Dương pháp khí cũng không thể nào luyện thành được!

- Thế nhưng trong pháp môn luyện chế Định Phong Châu cũng không có phù trận a? !

Tiểu Báo Tử không phục nói

- Người không phải nói, Định Phong Châu là Thái Hạo tiên khí sao, so với Thuần Dương pháp khí còn muốn lợi hại hơn? !

- Nói nhảm, người dùng pháp môn luyện chế người học được luyện ra Định Phong Châu thử xem, ta cho người biết, làm như vậy quả thật có thể luyện ra, bất quá thứ được luyện ra chẳng qua chỉ có thể định phong mà thôi, ngay cả nhập huyền pháp khí cũng không phải, luyện ra làm được cái rắm à!

Thanh Linh tức giận kêu lên.

- Ta xem như vậy đi, người cũng đừng luyện nữa, cứ dùng hai mươi ngày này để học tập cho thật giỏi phù trận chi pháp a, ít nhất phải học được nguyên lý cơ bản, ta sẽ truyền phù trận luyện chế Thuần Dương pháp khí và như ý thần binh cho người, người cũng không cần phải hiểu, chỉ cần có thể vận dụng là được rồi, người thấy thế nào? !

- Còn thế nào nữa? Cũng chỉ có thể như vậy thôi!

Tiểu Báo Tử cười khổ nói.

Trong những ngày tiếp theo Tiểu Báo Tử liền theo Thanh Linh bắt đầu học tập phù trận chi đạo.

Phù trận chi đạo này thập phần thâm ảo nan giải, Tiểu Báo Tử vốn cũng không phải là một người thông minh, có thể có thành tựu ngày hôm nay, chủ yếu là ỷ vào vài phần vận khí, cho nên, học đến thiên hôn địa ám, thẳng đến ngày thứ hai mươi hai, mới miễn cưỡng nắm giữ đạo phù trận luyện chế như ý thần binh kia.

- Đần ah, thật là đần ah, nhớ năm đó, ta chỉ dùng mười ngày, liền học xong trụ cột phù trận rồi!

Tiểu Báo Tử nghe xong con mắt trợn lên, khi ở kiếp trước, hắn là học văn khoa, sở dĩ học văn khoa, cũng không phải vì hắn yêu văn học lịch sử các loại đến mức nào, chủ yếu là vì hắn sợ toán học, từ trường cấp 2 đến trường cấp 3, thành tích toán học của hắn cũng chỉ chững được 60 điểm, lúc thi tốt nghiệp trung học, toán học là môn duy nhất thi rất tởm, phù trận chi đạo có liên hệ chặt chẽ với toán học, nói về các loại suy tính diễn biến, kỳ thật cùng những nguyên lý toán học thâm ảo có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, nào dễ nắm giữ như vậy.

Tiểu Báo Tử có thể vận dụng đạo Thái Thượng như ý phù trận kia hoàn toàn là dựa vào phương pháp học bằng cách nhớ mới thành công, nếu Thanh Linh bảo hắn phải biết hàm nghĩa của phù đạo chi trận này, Tiểu Báo Tử nhất định sẽ bỏ luôn tâm tử luyện khí.

- Tốt rồi, nếu người đã có thể miễn cưỡng vận dụng đạo phù trận này rồi thì có thể luyện chế như ý thần binh rồi, Thái Thượng như ý phù trận chưa tính là phù trận quá mức thâm ảo, nhưng là phù trận thường dùng nhất khi luyện chế thần binh, người nếu có thể vận dụng thuần thục thì dựa vào một đạo phù trận này cùng Đẩu suất hỏa, giúp nhân gia luyện chế như ý binh khí, cũng có thể kiếm được đầy túi đầy!

- Đây cũng là một con đường phát tài, chẳng qua nếu như ta thật sự làm như vậy thì không quá ba ngày, cũng sẽ bị người khác gặm đến xương cốt cũng không thừa lại mất.

Tiểu Báo Tử cười lạnh nói:

- Người dạy ta những thứ này đều đã thất truyền thật lâu, nhưng lại lại thập phần vật hữu dụng, những thứ này người thời đại hiện giờ nhất định rất quen mắt, thất phu vô tội, hoài bích có tội, nếu muốn sống lâu một chút thì phải cận thận!

Nói đến đây, trên mặt hắn liền hiện lên vẻ mỉm cười.

- Cho nên, ta quyết định tạm thời không đến xem thiên hạ anh hùng đại hội kia, ta liền ở tại chỗ này luyện chế như ý thần binh.

Nói đến đây, hắn tựa hồ nghĩ tới điều gì đó.

- Người dạy ta luyện chế thần binh tuy không tệ, bất quá, nếu là binh khí, đương nhiên phải cần chiêu thức tương ứng đến phối hợp, ta lại chưa từng học qua côn pháp, thứ này coi như luyện chế ra thì cũng không làm được gì!

- Côn chính là bách binh chi tổ, cũng là binh khí thường dùng nhất ở thời đại kia của ta, côn pháp cũng là binh khí đến nghiên cứu thấu đáo nhất, pháp môn luyện chế cũng lưu hành nhất, cho nên ta mới để người luyện chế Như Ý Kim Luân Côn này, côn pháp người không cần phải lo, ta nơi này có một bộ thất thập nhị lộ Địa Sát Côn Pháp, phối hợp Như Ý Kim Luân Côn, người chỉ cần rèn luyện rồi, tuyệt sẽ không bị bại bởi kiếm tu chi đạo đâu, nếu vận khí của người tốt, ngộ ra côn ý thì... ha ha!

- Thôi đi, còn côn ý, con mẹ nó chứ nghe cái từ này nhục cả trứng dái!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

586. Chương 581-583: Như Ý Kim Luân Côn, Thất Thập Nhị Lộ Địa Sát Côn Pháp. (1-3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 581-583: Như Ý Kim Luân Côn, thất thập nhị lộ Địa Sát Côn Pháp. (1-3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Nói đến Tiểu Báo Tử mặt hồng lên, thiếu chút nữa là đã nổi bão, may mắn là cuối cùng Thanh Linh cảm giác được Tiểu Báo Tử khí tức không đúng, vội vàng mở rộng chủ đề.

- Khối Thái Ất Ngọc Luân Kim này đã bị luyện chế đến loại tình trạng này, người mau lấy hỏa chủng của Nam Minh Ly hỏa ra đây, ta cho người biết làm thế nào để bào chế nó!

Tiểu Báo Tử nổi giận đùng đùng hừ một tiếng, lúc này mới đặt lực chú ý của mình lên khối vẫn thạch bị bỏ ra lúc này.

Khối vẫn thạch này cao một trượng, toàn thân ngăm đen, thoát nhìn từ bề ngoài thì thập phần chắc chắn, rắn chắc. Nặng mấy vạn cân, vừa nhìn đã khiến người khác nhú mào, nhưng sau khi bị Tiểu Báo Tử một búa bổ ra, khối vẫn thạch này dĩ nhiên là rỗng ruột, không chỉ rỗng ruột, hơn nữa chỉ có một tầng xác hơi mỏng, phẳng phất như một vỏ trứng gà cao hơn một trượng vậy, đồ dày của vỏ ngay cả mười phân cũng chưa tới, nơi mỏng nhất vậy mà không đến một cm, trên thực tế, dưới chưởng ẩn mảnh khảnh kia, tầng xác này chỉ có một lớp màng hơi mỏng thôi.

Xác vừa mở ra, Ly Hỏa tinh khí vọt ra, một điểm hỏa chủng màu đỏ như hạt đậu lơ lửng giữa xác mỏng, bị gió thổi qua, liền bắt đầu chuyển động, phảng phất như tùy thời đều có thể bị dập tắt vậy.

- Mau thu hỏa chủng lại, vừa rồi Ly Hỏa tinh khí đã mang đi đại bộ phận nguyên khí của hỏa chủng này, nếu tiếp xúc nhiều với nội khí thì rất nhanh sẽ bị dập tắt!

Tiểu Báo Tử nghe xong không dám lãnh đạm, tay áo vung lên, liền thu hỏa chủng Nam Minh Ly hỏa vào trong không gian, thẳng đến đúng lúc này, hắn mới có tâm tư xem xét vỏ trứng lớn này.

Bên trong cái xác đen nhanh hơn mỏng này là một tần nội gian giống như bạch ngọc, nếu như nhìn kỹ thì sẽ phát hiện ra, trên cái gan này hiện lên rất nhiều ngọc lân nhỏ, khiến Tiểu Báo Tử cảm thấy kỳ quái nhất chính là, trong một ít ngọc lân, vậy mà ẩn ẩn lộ ra chút tím ý

Tiểu Báo Tử nhẹ nhàng vươn tay, muốn sờ lấy nội gan như bạch ngọc này, nhưng khi đến trước chừng mấy cen-ti-mét lại ngừng lại.

- Ta có sờ vào nó được không?

- Không sao, đây chính là Ngọc Lân Kim thượng phẩm, ha ha, người xem tính chất này, màu sắc này, khí tức này, tinh tế tỉ mỉ ôn trượ, sờ lên so với vạn năm ôn ngọc còn thoải mái hơn, vậy mà đã bắt đầu chuyển qua Tử Lân rồi!

Thanh Linh nói xong, trong lời nói toát ra vài phần say mê.

- Trải qua sự rèn luyện vài vạn năm của Nam Minh Ly hỏa, Ly Hỏa tinh khí tư nhuận vài vạn năm, cái này đã trở thành Ngọc Lân Kim cực thượng phẩm rồi, cho dù là vào thời thượng cổ, tài liệu tốt như vậy cũng không dễ nhìn thấy, nhưng tiếc ah, nếu đợi thêm một vạn năm nữa, nói không chừng sẽ chuyển hóa thành Tử Ngọc lân kim, đến lúc đó thì... ha ha một!

- Như vậy, nó có thể dùng để chế tác Thuần Dương pháp khí không? !

Tiểu Báo Tử có chút chờ mong nói.

- Đồ tốt như vậy, người không chế tác nó thành thần binh, làm pháp khí làm gì? !

Tâm tình tốt đẹp của Thanh Linh bị Tiểu Báo Tử cắt đứt, tức giận nói

- Đồ tốt như vậy, đương nhiên chỉ dùng để chế tác binh khí rồi, Ngọc Lân Kim là một trong vài loại tài liệu khó phá hủy nhất trong thiên địa, chỉ dùng để chế tác thần binh, chế tác pháp khí thì lại không có nhiều chỗ tốt như vậy rồi!

- Lại là khó hủy diệt nhất, ta dùng phương pháp gì để luyện chế nó chứ? !

- Đấu suất hỏa, người có Đấu suất hỏa a!

Thanh Linh kêu lên.

- Đấu suất hỏa là một trong những thành tựu cao nhất mà phương sĩ nghiên cứu ra được, mục đích cuối cùng nhất khi chế tạo Đấu suất hỏa là vì luyện khí, nó chuyên môn dùng để cung cấp hỏa diễm cho luyện khí luyện đan, uy lực có lẽ so ra kém Tiên Thiên Chi Hỏa, nhưng ở phương diện luyện khí luyện đan, cho dù là Tiên Thiên Chi Hỏa cũng không so được với nó.

- Chuyên môn dùng để luyện khí luyện đan sao? !

- Đúng, trong tất cả các ngọn lửa, chính là lấy dung tính và luyện tính của Đấu suất hỏa là cao nhất, chuyên hòa tan tài liệu bất động, luyện hóa tạp chất trong tài liệu ra, tinh luyện hết tạp chất!

- Xem ra ta thật đúng là tìm được một vật khó kiếm rồi? !

Nghe xong lời nói của Thanh Linh, trong nội tâm Tiểu Báo Tử nội tâm mãnh liệt khẽ động, hắn biết rõ Đấu suất hỏa không phải là phẩm vật, nhưng chưa từng nghĩ đồ vật này lại được xưng một chữ “nhất”

Vào thời cổ đại thiên tài địa bảo thật sự nhiều lắm, hắn chưa từng nghe nói qua thứ gì có thể có chữ “Nhất” cả, không thể tưởng được Đấu suất hỏa trong tay này lại có thể làm được.

Bất quá, cao hứng vẫn là cao hứng, sau khi cao hứng khóa miệng Tiểu Báo Tử liền động một chút.

- Vậy tiếp theo ta nên làm gì bây giờ?

- Lấy Đấu suất hỏa của người ra đây, ta dạy cho người pháp quyết vận dụng Đấu suất hỏa, người trước tiên phải xử lý Ngọc Lâm Kim, cái này cần người kích thích đặc tính Tử Hoàng Thiên Hỏa trong Đấu suất hỏa ra, Tử Hoàng Thiên Hỏa là thứ có nhiệt độ cao nhất trong Tiên Thiên Chi Hỏa, được xưng có thể luyện hóa thể gian vạn vật, Đấu suất hỏa tối đa chỉ có thể nâng nhiệt độ lên đến một phần hai mươi uy lực của Tử Hoàng Thiên Hỏa, nhưng luyện hóa Ngọc Lâm Kim cũng dư xài rồi, bất quá người phải cẩn thận, thời gian này cũng không thể duy trì quá dài!

- Ta hiểu được! Tiểu Báo Tử nói, tay vừa nhấc, một Đấu suất hỏa liền hiện ra trước mặt hắn, dựa theo pháp quyết do Thanh Linh truyền tới, đầu ngón tay khinh động, ngọn lửa kia giống như có linh tính bắt đầu chuyển động, một đám tím ý nhàn nhạt hiển hiện, hô một tiếng, liền vọt tới trên Ngọc Lâm Kim như vỏ trứng kia, cái này hơi dính lên, chuyện cổ quái liền sinh ra.

Chỉ là lập tức Tiểu Báo Tử liền vội lui hơn mười bước, dù là như thế, khí lưu nóng bỏng vẫn khiến hắn mặt đỏ lên, thậm chí ngay cả Bách Độc Hàn Quang Chướng cũng phóng xuất ra nhưng không chống đỡ được, trên thực tế, Bách Độc Hàn Quang Chướng này chẳng qua chỉ được phóng xuất ra một chút liền bị hấp thu trở về.

Khí lưu nhiệt độ cao đột nhiên xuất hiện, đủ để đưa Bách Độc Hàn Quang Chướng của hắn hoá táng mất.

- Bách Độc Hàn Quang Chướng kia của người chẳng qua là nhập huyền pháp khí mà thôi, Tử Hoàng Thiên Hỏa thể nhưng lại là tồn tại có thể thiêu hủy cả Thái Hạo tiên khí, coi như Đấu suất hỏa chỉ có thể phát huy ra một thành uy lực của Tử Hoàng Thiên Hỏa, cũng không phải nhập huyền pháp khí này của người có thể chống đỡ được!

Thanh Linh thấy Bách Độc Hàn Quang Chướng vừa ra liền thu lại, không khỏi cười nói.

- Đấu suất hỏa này là do người phóng ra, cho nên người không có việc gì, nhiều nhất chỉ bị phỏng hai vết thôi, vật khác thì khó mà nói, người!

Tiểu Báo Tử cố nén sóng nhiệt hắt lên người, phóng mắt nhìn lại, quả nhiên, đúng như lời Thanh Linh nói, những vật mà đoàn Tử Hỏa kia đụng phải đều lập tức bị khí hóa, ngoại trừ Ngọc Lâm Kim, bất quá, Ngọc Lâm Kim dưới đâm uy của Tử Hỏa theo thời gian qua đi cũng đã dần bị hòa tan.

- Khá lắm, địa phương quỷ quái này đã thành lò nướng rồi!

Tiểu Báo Tử sợ hãi than nói, trong tràng, trừ bỏ Ngọc Lâm Kim bị Đấu suất hỏa dùng thành một đoàn ra, hết thấy những thứ còn lại đều bị khí hóa rồi.

- Thu Ngọc Lâm Kim lại đi, nơi này cũng không thích hợp để luyện khí!

Thanh Linh chỉ vào Ngọc Lâm Kim đã bị dung thành một đoàn nói.

- Được rồi, cũng chỉ có thể như vậy, ta cũng không muốn mạo hiểm luyện khí ở đây!

Sau khi kiến thức được uy lực của Đấu suất hỏa, Tiểu Báo Tử lòng còn sợ hãi nói.

- Yên tâm đi, không có chuyện gì đâu, Đấu suất hỏa này mặc dù có thể phát huy ra chút đặc điểm của Tử Hoàng Thiên Hỏa, nhưng thời gian cũng không kéo dài đâu!

Đang khi nói chuyện, độ âm chung quanh rất nhanh giảm lại, chỉ nghe Thanh Linh lại tiếp tục nói.

- Bất quá dùng để luyện hóa tài liệu, thời gian này cũng dư xài rồi!

- Đúng vậy a, dư xài rồi!

Tiểu Báo Tử giật giật khóe miệng, nghĩ tới tất cả các đại trị luyện thể gia đều thiên tâm vạn khổ tìm kiếm hỏa mạch trong lòng đất, nguyên nhân lớn nhất là để tìm một nơi có nhiệt độ cao để hòa tan một số tài liệu đặc dị, nếu bọn họ có Đấu suất hỏa này thì giá trị của hỏa mạch dưới lòng đất sẽ lập tức giảm đi một nửa.

Thu Ngọc Lâm Kim, Tiểu Báo Tử lại thu Lương Nghi Vi Trần Trần.

- Tốt rồi, hiện giờ liền đợi đến tiếp theo hạ hàn đàm đưa hỏa chủng cho Tào Tuyết Đường kia là xong rồi!

- Xem ra người thật sự chuẩn bị kết giao người này rồi!

- Ta đã cứu hần hai mạng, có thể nói là đã đặt cược rất nặng rồi, hiện giờ lại làm xấu với hần, vậy thì đặt cược trước đây của ta chẳng phải không có tác dụng gì sao, người cũng đã nói, tác dụng của hỏa chủng Nam Minh Ly hỏa này đối với ta không lớn sao, nếu như ta có thể dùng hỏa chủng Nam Minh Ly hỏa này tăng lên lực lượng của hần, lại mượn hần để đạt được những chỗ tốt khác, có sao lại không làm chứ? !

Tiểu Báo Tử cười nói.

- Cũng không phải thu tất cả thứ tốt vào tay mới là lựa chọn tốt nhất, muốn muốn lợi ích lớn nhất hóa, phải lợi dụng hợp lý các loại tài nguyên!

Ngày thứ hai Tiểu Báo Tử lại lần nữa trở về trong cốc, tổn thương của Tào Tuyết Đường hiển nhiên còn chưa được dưỡng tốt, mà Tiểu Báo Tử thì lại nói với mình đã tìm được phương pháp xử lý hỏa chủng, muốn lấy Mộc Linh Bình từ trong tay Tào Tuyết Đường, khi Tào Tuyết Đường còn chưa kịp ngăn cản đã rơi xuống hàn đàm.

Trong một phút đồng hồ, hàn đàm vốn bình tĩnh như mặt gương lại điên cuồng sôi trào như nước sôi, khiến Tào Tuyết Đường ở bên ở hàn đàm kinh hồn táng đảm.

Dị động của hàn đàm giằng co suốt nửa canh giờ, mới ổn định lại, theo thời gian trôi qua dần khôi phục bình tĩnh. Lại qua nửa canh giờ Tiểu Báo Tử vọt ra từ trong hàn đàm, trong tay bưng lấy Mộc Linh Bình, trên mặt mang theo một tia nụ cười hài lòng, đi đến bên cạnh Tào Tuyết Đường.

- Tào huynh, may mắn không làm nhục mệnh, người nhìn xem, cái này là hỏa chủng của Nam Minh Ly hỏa a!

Nhận lấy Mộc Linh bình, cảm thụ cảm giác ấm áp nơi đầu ngón tay cùng Ly Hỏa Huyền Cương trong cơ thể tung tăng như chim sẻ, trên mặt Tào Tuyết Đường lộ ra vẻ mừng rỡ như điên, đến nói chuyện cũng lộ ra chút lộn xộn.

- Đúng, đúng, đúng, tốt, tốt, là hỏa chủng Nam Minh Ly hỏa, là Nam Minh Ly hỏa!

- Đúng là tốt rồi!

Tiểu Báo Tử cười nói

- Tổn thương của Tào huynh tựa hồ còn chưa khỏi a, nếu hỏa chủng Nam Minh Ly hỏa đã có rồi thì cùng ta trở về chữa thương đi!

- Ah, tốt, tốt, tốt!

Tào Tuyết Đường hiển nhiên còn chưa thoát khỏi cảm giác hưng phấn khi đạt được Nam Minh Ly hỏa, chỉ không ngừng gật đầu.

- Tên này cao hứng đến điên rồi, đừng quản hần nữa, chúng ta trở về đi!

Thanh Linh ở một bên nói.

- Đã thật lâu không luyện chế thần binh rồi, nhanh trở về dung hai đại chùy của người thành một, làm ra một kiện thần binh như ý để ta đã ghiền đi!

- Thằng ngu!

Tiểu Báo Tử nghe Thanh Linh kêu gào, con mắt một phen, không thèm quan tâm đến hần nữa.

- Đại ân của Chu huynh đệ, Tuyết Đường suốt đời khó quên!

Tào Tuyết Đường đúng lúc này tựa hồ đã khôi phục được chút thần trí, ánh mắt nhìn Tiểu Báo Tử tràn đầy vẻ cảm kích.

- Chỉ là Chu huynh đệ có lẽ còn không biết, vẫn thạch dưới đáy đầm kia, hỏa chủng Nam Minh Ly hỏa đã được rèn luyện qua vô số năm, đã sớm trở thành một tài liệu luyện khí tuyệt hảo, theo Tiểu Minh Vương Đại tôn giả phỏng đoán, nếu được luyện chế thỏa đáng thì có thể luyện ra một thanh thần binh đấy!

- Lại có việc này? !

Tiểu Báo Tử nhú lông mày lại, trên mặt lộ ra vẻ kỳ dị, chợt cười nói

- Đồ chơi kia đã chìm xuống rất sâu, muốn thu được nó thì còn cần phải thương nghị nhiều, dù sao cũng ở dưới đáy hàn đầm, muốn chạy cũng chạy không được, không gấp, chúng ta cứ trở về trước đi!

- Như vậy cũng tốt!

Tào Tuyết Đường gật gật đầu, Tiểu Báo Tử nói không sai, vẫn thạch kia ở dưới đáy hàn đầm cũng không chạy được, đây là lãnh địa của Tiểu Báo Tử, muốn thu được nó còn nhiều biện pháp mà, còn chưa tới phiên hấn quan tâm.

Năm ngày sau, thương thể khỏi hẳn, thành công dung nhập hỏa chủng Nam Minh Ly hỏa vào trong nội khí, Tào Tuyết Đường công lực đại tiến mang theo phu nhân, nhi tử của mình còn có Tào Trí hướng Tiểu Báo Tử chào từ biệt, bọn hấn vỗ ngực nói, về sau chuyện của Tiểu Báo Tử chính là chuyện của bọn hấn, chỉ cần là hấn có thể làm được thì cứ nói với hấn.

Tiểu Báo Tử chỉ cười khách khí với hấn một phen, tiễn bốn người ra khỏi lãnh địa của mình, cùng rời khỏi với bọn họ có có mấy cao thủ đến đây truy sát Tào Tuyết Đường nhưng bị Tiểu Báo Tử chế trụ nữa.

Những người này không chỉ bị Tiểu Báo Tử phong bế khí cơ, còn bị hạ lượng lớn Mê Thần Đan, đã sớm bất tỉnh nhân sự, về phần sau khi trở về Tào Tuyết Đường làm sao đoạt quyền Bái Hỏa Huyền Giáo, làm sao xử lý mấy người này thì cũng không phải Tiểu Báo Tử có thể quản được.

Bất quá đối thủ của Tào Tuyết Đường đã bớt đi một gã bát phẩm cường giả, ba gã thất phẩm cường giả, thực lực có thể nói là đã nhận phải đả kích trí mệnh, dưới tình huống như vậy, lại có Tiểu Minh Vương ủng hộ, nếu như Tào Tuyết Đường vẫn không thể hàm ngư phiên thân vậy thì Chu Báo hấn cũng chỉ có thể thăm than gặp người không quen, ông trời bất công thôi.

Tiến đưa Tào Tuyết Đường Tiểu Báo Tử cảm thấy một thân nhẹ nhõm, khoảng cách thiên hạ anh hùng đại hội còn hơn hai mươi ngày, nơi này cách nơi tổ chức mặc dù xa, nhưng lấy tốc độ của hấn thì nhiều nhất là một ngày đã đến nơi được rồi, hấn lại không có tâm tư tham gia thiên hạ anh hùng đại hội, không cần đi báo danh, bởi vậy, cũng không cần phải gấp gáp.

- Như ý thần binh kia của ngươi, trong vòng hai mươi ngày có thể luyện chế thành công hay không? !

- Đương nhiên có thể, có Đấu suất hỏa ở đây, có gì mà luyện không được chứ!

Thanh Linh nói ra.

- Bất quá ngươi ngươi phải tìm một nơi thích hợp, ở đây không được, trong quá trình luyện chế chỗ cần dùng đến Đấu suất hỏa còn rất nhiều, coi như là có Lương Nghi Vi Trần Trần ngăn cách, cũng không thể nào khiến hoàn cảnh xung quanh không bị ảnh hưởng được.

- Vậy thì đến Hàn Đàm cốc đi, chỗ đó vừa vặn có một cái hàn đầm, chung quanh cũng không có ai cả!

- Đáng tiếc ah, ngươi không có lò đan, nếu có lò đan thì luyện khí cũng tốt, luyện đan cũng tốt, đều dễ dàng hơn nhiều, ta mặc dù biết pháp môn luyện chế lò đan, bất quá, thời đại hiện giờ đã không còn tài liệu thích hợp nữa, dùng tài liệu bình thường để luyện chế lò đan, căn bản không thể nào thừa nhận được lực lượng của Đấu suất hỏa được!

- Đã như vậy, thì không cần nhiều lời, bảo bối của ta hiện giờ đã đủ nhiều rồi, tham lam cũng không phải là chuyện tốt!

- Ngươi ngược lại nghĩ rất thoáng a!

Thanh Linh nói.

- Vậy thì bắt đầu đi, ta hiện giờ truyền pháp môn luyện chế như ý thần binh cho ngươi!

Sau nửa canh giờ, Tiểu Báo Tử ngồi trong phòng sắc mặt có chút trở nên nên cổ quái.

- Sao lại phức tạp như vậy, chẳng qua chỉ là một thanh binh khí thôi mà!

- Tiểu tử, ngươi muốn luyện chế chính là thần binh ah, hơn nữa còn là như ý thần binh, ngươi cho rằng dễ luyện chế như vậy sao? !

Thanh Linh nói.

- Chết tiệt, ta đã quên, tiểu tử ngươi căn bản chưa học qua phù trận chi đạo, không hiểu cái này thì căn bản không cách nào luyện chế thần binh cả, không, còn có Thuần Dương pháp khí, ngươi không hiểu được phù trận, coi như có tài liệu, Thuần Dương pháp khí cũng không thể nào luyện thành được!

- Thế nhưng trong pháp môn luyện chế Định Phong Châu cũng không có phù trận a? !

Tiểu Báo Tử không phục nói

- Ngươi không phải nói, Định Phong Châu là Thái Hạo tiên khí sao, so với Thuần Dương pháp khí còn muốn lợi hại hơn? !

- Nói nhảm, ngươi dùng pháp môn luyện chế ngươi học được luyện ra Định Phong Châu thử xem, ta cho ngươi biết, làm như vậy quả thật có thể luyện ra, bất quá thứ được luyện ra chẳng qua chỉ có thể định phong mà thôi, ngay cả nhập huyền pháp khí cũng không phải, luyện ra làm được cái rắm à!

Thanh Linh tức giận kêu lên.

- Ta xem như vậy đi, ngươi cũng đừng luyện nữa, cứ dùng hai mươi ngày này để học tập cho thật giỏi phù trận chi pháp a, ít nhất phải học được nguyên lý cơ bản, ta sẽ truyền phù trận luyện chế Thuần Dương pháp khí và như ý thần binh cho ngươi, ngươi cũng không cần phải hiểu, chỉ cần có thể vận dụng là được rồi, ngươi thấy thế nào? !

- Còn thế nào nữa? Cũng chỉ có thể như vậy thôi!

Tiểu Báo Tử cười khổ nói.

Trong những ngày tiếp theo Tiểu Báo Tử liền theo Thanh Linh bắt đầu học tập phù trận chi đạo.

Phù trận chi đạo này thập phần thâm ảo nan giải, Tiểu Báo Tử vốn cũng không phải là một người thông minh, có thể có thành tựu ngày hôm nay, chủ yếu là ỷ vào vài phần vận khí, cho nên, học đến thiên hôn địa ám, thẳng đến ngày thứ hai mươi hai, mới miễn cưỡng nắm giữ đạo phù trận luyện chế như ý thần binh kia.

- Đần ah, thật là đần ah, nhớ năm đó, ta chỉ dùng mười ngày, liền học xong trụ cột phù trận rồi!

Tiểu Báo Tử nghe xong con mắt trợn lên, khi ở kiếp trước, hắn là học văn khoa, sở dĩ học văn khoa, cũng không phải vì hắn yêu văn học lịch sử các loại đến mức nào, chủ yếu là vì hắn sợ toán học, từ trường cấp 2 đến trường cấp 3, thành tích toán học của hắn cũng chỉ chùng được 60 điểm, lúc thi tốt nghiệp trung học, toán học là môn duy nhất thi rớt tít chỉ, phù trận chi đạo có liên hệ chặt chẽ với toán học, nói về các loại suy tính diễn biến, kỳ thật cùng những nguyên lý toán học thâm ảo có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, nào dễ nắm giữ như vậy.

Tiểu Báo Tử có thể vận dụng đạo Thái Thượng như ý phù trận kia hoàn toàn là dựa vào phương pháp học bằng cách nhớ mới thành công, nếu Thanh Linh bảo hắn phải biết hàm nghĩa của phù đạo chi trận này, Tiểu Báo Tử nhất định sẽ bỏ luôn tâm tử luyện khí.

- Tốt rồi, nếu ngươi đã có thể miễn cưỡng vận dụng đạo phù trận này rồi thì có thể luyện chế như ý thần binh rồi, Thái Thượng như ý phù trận chưa tính là phù trận quá mức thâm ảo, nhưng là phù trận thường dùng nhất khi luyện chế thần binh, ngươi nếu có thể vận dụng thuần thục thì dựa vào một đạo phù trận này cùng Đẩu suất hỏa, giúp nhân gia luyện chế như ý binh khí, cũng có thể kiếm được đầy túi đầy!

- Đây cũng là một con đường phát tài, chẳng qua nếu như ta thật sự làm như vậy thì không quá ba ngày, cũng sẽ bị người khác gặm đến xương cốt cũng không thừa lại mất.

Tiểu Báo Tử cười lạnh nói:

- Người dạy ta những thứ này đều đã thất truyền thật lâu, nhưng lại lại thập phần vật hữu dụng, những thứ này người thời đại hiện giờ nhất định rất quen mắt, thất phu vô tội, hoài bích có tội, nếu muốn sống lâu một chút thì phải cẩn thận!

Nói đến đây, trên mặt hắn liền hiện lên vẻ mỉm cười.

- Cho nên, ta quyết định tạm thời không đến xem thiên hạ anh hùng đại hội kia, ta liền ở tại chỗ này luyện chế như ý thần binh.

Nói đến đây, hắn tựa hồ nghĩ tới điều gì đó.

- Người dạy ta luyện chế thần binh tuy không tệ, bất quá, nếu là binh khí, đương nhiên phải cần chiêu thức tương ứng đến phối hợp, ta lại chưa từng học qua côn pháp, thứ này coi như luyện chế ra thì cũng không làm được gì!

- Côn chính là bách binh chi tổ, cũng là binh khí thường dùng nhất ở thời đại kia của ta, côn pháp cũng là binh khí đến nghiên cứu thấu đáo nhất, pháp môn luyện chế cũng lưu hành nhất, cho nên ta mới để người luyện chế Như Ý Kim Luân Côn này, côn pháp người không cần phải lo, ta nơi này có một bộ thất thập nhị lộ Địa Sát Côn Pháp, phối hợp Như Ý Kim Luân Côn, người chỉ cần rèn luyện rồi, tuyệt sẽ không bị bại bởi kiếm tu chi đạo đâu, nếu vận khí của người tốt, ngộ ra côn ý thì... ha ha!

- Thôi đi, còn côn ý, con mẹ nó chứ nghe cái từ này nhục cả trứng dái!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

587. Chương 584: Chu Báo Nổi Nóng Khiêu Chiến. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 584: Chu Báo nổi nóng khiêu chiến. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Luân văn tinh tế tỉ mỉ hiện đầy thân côn, cho dù là với nhãn lực của Tiểu Báo Tử thì cũng phải nắm cây côn này vào tay, mới có thể cảm giác được một mảnh mật lân nồn nà kia, cầm trên tay hết sức thoải mái.

Trải qua suốt thời gian dài liên tục luyện chế, hắn rốt cục cũng dựa theo trình tự của Thanh Linh, từng bước một luyện chế ra như ý thần binh này.

Nặng tám ngàn bảy trăm chín mươi hai cân, dài nhất có thể đạt tới mười chín trượng. Rộng nửa trượng, nhỏ nhất có thể co lại thành tú hoa châm giống như Tôn hầu tử vậy, bất quá hắn cũng không có bốn sự như Tôn hầu tử, có thể đặt cây gậy vào trong lỗ tai của mình. Ngẫm lại xem, vật nặng tám ngàn cân đồ lại chỉ chừng tú hoa châm, mật độ của nó thân thể người bình thường có thể chịu được sao?

Cường độ thân thể của hắn hiện giờ tuy có thể được xưng là cương cân thiết cốt, bất quá, dù sao cũng không so với thân thể khủng bố của Tôn hầu tử, nếu đặt trong lỗ tai thì cũng thể nào chịu nổi, bởi vì, cho dù có thể co thứ này lại thành tú hoa châm thì cũng chỉ có thể đặt vào không gian của mình thôi.

Hai thanh đại chùy tử đã bị Đẩu suất hỏa dung luyện rồi, mặc dù có chút đau lòng, bất quá sau khi dùng Như Ý Kim Luân Côn diễn luyện thất thập nhị Địa Sát Côn Pháp vài lần, Tiểu Báo Tử không thể không thừa nhận, bộ côn pháp này đích thật là thần diệu muôn phương, lại phối hợp với cân nặng tám ngàn, uy lực khi thi triển ra không thể dưới song chùy của hắn, đương nhiên, nếu như Tiểu Báo Tử vận dụng chùy ý cường đại của mình, vậy thì lại là một vấn đề khác.

Oanh, oanh, oanh.

Liên tiếp ba cơn! Như Ý Kim Lân Côn trong tay Tiểu Báo Tử duỗi dài đến mười trượng, dùng hết sức nện lên đỉnh núi phía trước, tiếng như lôi chấn, đá rơi xuống như mưa, sau một lát công phu, một Thạch Đầu sơn không nhỏ liền bị san thành đất bằng.

- Hảo côn pháp, hảo uy lực!

Tiểu Báo Tử thu côn dựng trước người.

- Bộ Thất thập nhị lộ Địa Sát Côn Pháp này quả nhiên lợi hại, người tìm được ở đâu vậy? !

- Buồn cười, cái này cần tìm sao? Côn là bách binh chi tổ, vào thời Thượng Cổ người người dùng côn, côn pháp này căn bản cũng không có gì huyền ảo đáng nói cả, Thất thập nhị lộ Địa Sát Côn Pháp mỗi người đều biết, chỉ là lĩnh ngộ khác nhau thôi.

Tiểu Báo Tử cười cười, thu lấy cây côn.

- Vậy thì phải cần thời gian để suy ngẫm, ta hiện giờ cũng không như lúc trước nữa, hôm qua ta nhận được tin tức, hình như thiên hạ anh hùng đại hội kia đã xảy ra chút chuyện thú vị, ta mau mau đến xem!

- Thiên hạ anh hùng đại hội, ha ha, chính là thủ hạ kia của người muốn tham gia luận võ sao, đây chính là chuyện thú vị ah, năm đó, ta rất thích tham gia những chuyện náo nhiệt như vậy!

Nghe được Tiểu Báo Tử nói đến thiên hạ anh hùng đại hội. Thanh Linh cũng lộ ra có chút hưng phấn.

- Tên chết tiệt này thật sự là quá hồ đồ rồi. Ta không muốn đi xem náo nhiệt cũng phải đi!

Tiểu Báo Tử nói.

- Hiện giờ quan trọng nhất là tìm một đầu Địa hỏa hỏa mạch, luyện chế ra Thuần Dương pháp khí kia, thừa dịp ta hiện giờ đối với phù trận vẫn còn cảm giác làm luôn, đồ chơi kia thực sự quá làm khó người rồi!

- Cũng tốt, bắt quả địa hỏa hỏa mạch này cũng không dễ tìm a!

- Vậy cũng không nhất định, ta và Tiểu Minh Vương của Bái Hỏa Giáo có một ước định, dùng quyền ý của ta giúp hắn lấy được đủ Địa Hỏa nguyên tủy, bắt quả bởi vì đủ loại nguyên nhân nên mới trễ nãi một ít thời gian, lúc này ta đi Trung Nguyên, chủ yếu là muốn tìm nòng, nòng muốn Địa Hỏa nguyên tủy, tất nhiên phải tìm ra một địa hỏa nguyên mạch. Ta cũng thừa dịp này tiêu tốn một ít Địa Hỏa nguyên tủy chi khí luyện thành Thuần Dương pháp khí!

- Người không sợ sẽ khiến Địa Tâm hỏa mạch cứng lại sao?!

- Đó cũng không phải là đồ nhà ta, liên quan gì đến ta chứ? !

Tiểu Báo Tử mặt trầm xuống, cười lạnh nói.

Từ Tây Bắc đến Trung Nguyên, thường nhân cho dù là ra roi thúc ngựa cũng phải đi mấy chục ngày, bắt quả Tiểu Báo Tử ngự kiếm mà đi, lộ trình mấy vạn dặm này chỉ mất một hai ngày công phu, chỉ là thời gian hắn luyện chế Như Ý Kim Lân Côn đã quá dài rồi, hiện giờ thiên hạ này anh hùng đại hội đã qua một thời nửa khắc rồi.

Thiên hạ anh hùng đại hội oanh động thiên hạ, áp dụng chính là phương pháp đào thải, tổng cộng có tám ngàn năm trăm sáu mươi người báo danh, mỗi người đều có một mã số, sau đó từng đôi chém giết, thắng lọt vào vòng tiếp theo, bại về nhà, chỉ đơn giản như vậy, thi đấu vòng tròn trong truyền thuyết, thi đấu phục sinh các loại căn bản không tồn tại.

Chu Sẹo đã bị đào thải, bại vô cùng thảm, cũng bị trọng thương, bắt quả cũng may là còn chưa chết, cũng không bị thương đến căn bản, lúc Tiểu Báo Tử trông thấy hắn, tên này toàn thân đều được bó trong màu trắng, đã thế còn phân cao thấp với khối móng heo lớn trước mặt

- Ân, không tệ, còn tham ăn, chưa chết được.

- Đại nhân, ngài đã tới, ngài rốt cuộc đã tới rồi!

Nhìn thấy Tiểu Báo Tử vào nhà, Chu Seoj sửng sốt một chút, chợt hưng phấn kêu lên, Tiểu Báo Tử tin tưởng, nếu như hắn hiện giờ còn có thể nhúc nhích thì nhất định sẽ vào một tiếng bổ nhào vào người mình, cho nên thỉnh linh giật mình một cái.

- Gọi cái gì, sao lại xui xẻo như vậy, bị người đánh thành bộ dáng nhân quỷ này? !

- Ai, đại nhân, khỏi phải nói ra, ai cũng không nghĩ tới chúng ta lại đụng phải nữ nhân quái vật như vậy!

Chu Ba bắt đầu dĩ kêu lên.

- Nữ nhân kia thật sự lợi hại tới cực điểm, ta cũng không phải là đại nhân ngài, nào gánh được chứ!

- Tu vị của Mạnh Thanh Dung không tệ, lại có thần binh Thái Huyền Kinh Lôی Dao, người thua bởi nàng cũng không kỳ quái, cũng không tính mất mặt!

Tiểu Báo Tử cười nói.

- Bất quá, lấy thực lực của nàng, muốn đoạt được Thuần Dương pháp khí, cũng không phải là một chuyện dễ dàng!

- Đó là đương nhiên, hiện giờ, tất cả đại thế gia môn phái đều phái ra cao thủ cường giả che dấu, lúc ngày thứ ba, liền có hai gã thất phẩm cường giả đấu với nhau rồi, tràng diện kia...

Nghĩ đến tràng diện hai gã thất phẩm cường giả đối oanh lúc ấy, Chu Ba âm thầm lú lười.

- Nghe nói hiện giờ lưu lại yếu nhất cũng có thực lực Ngũ phẩm, đa số đều là cường giả ngoài thất phẩm. Hắc hắc, hơn sáu mươi cường giả ah, hơn phân nửa đều chưa từng nghe nói qua, không thể tưởng được lại có nhiều gia hỏa lợi hại như vậy!

- Thiên hạ anh hùng đại hội lúc này, về cơ bản xem như thành công rồi, vô luận là cuối cùng ai đoạt được Thuần Dương pháp khí, cũng không còn quan trọng nữa!

Tiểu Báo Tử cười nói.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

588. Chương 584: Chu Báo Nổi Nóng Khiêu Chiến. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 584: Chu Báo nổi nóng khiêu chiến. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Lân văn tinh tế tỉ mỉ hiện đầy thân côn, cho dù là với nhãn lực của Tiểu Báo Tử thì cũng phải nắm cây côn này vào tay, mới có thể cảm giác được một mảnh mật lân nồn nà kia, cầm trên tay hết sức thoải mái.

Trải qua suốt thời gian dài liên tục luyện chế, hắn rốt cục cũng dựa theo trình tự của Thanh Linh, từng bước một luyện chế ra như ý thần binh này.

Nặng tám ngàn bảy trăm chín mươi hai cân, dài nhất có thể đạt tới mười chín trượng. Rộng nửa trượng, nhỏ nhất có thể co lại thành tú hoa châm giống như Tôn hầu tử vậy, bất quá hắn cũng không có bốn sự như Tôn hầu tử, có thể đặt cây gậy vào trong lỗ tai của mình. Ngẫm lại xem, vật nặng tám ngàn cân đồ lại chỉ chừng tú hoa châm, mật độ của nó thân thể người bình thường có thể chịu được sao?

Cường độ thân thể của hắn hiện giờ tuy có thể được xưng là cường cân thiết cốt, bất quá, dù sao cũng không so với thân thể khủng bố của Tôn hầu tử, nếu đặt trong lỗ tai thì cũng thể nào chịu nổi, bởi vì, cho dù có thể co thứ này lại thành tú hoa châm thì cũng chỉ có thể đặt vào không gian của mình thôi.

Hai thanh đại chùy tử đã bị Đấu suất hỏa dung luyện rồi, mặc dù có chút đau lòng, bất quá sau khi dùng Như Ý Kim Lân Côn diễn luyện thất thập nhị Địa Sát Côn Pháp vài lần, Tiểu Báo Tử không thể không thừa nhận, bộ côn pháp này đích thật là thần diệu muôn phương, lại phối hợp với cân nặng tám ngàn, uy lực khi thi triển ra không thể dưới song chùy của hắn, đương nhiên, nếu như Tiểu Báo Tử vận dùng chùy ý cường đại của mình, vậy thì lại là một vấn đề khác.

Oanh, oanh, oanh.

Liên tiếp ba côn! Như Ý Kim Lân Côn trong tay Tiểu Báo Tử đuổi dài đến mười trượng, dùng hết sức nên lên đỉnh núi phía trước, tiếng như lôi chấn, đá rơi xuống như mưa, sau một lát công phu, một Thạch Đầu sơn không nhỏ liền bị san thành đất bằng.

- Hảo côn pháp, hảo uy lực!

Tiểu Báo Tử thu côn dựng trước người.

- Bộ Thất thập nhị lộ Địa Sát Côn Pháp này quả nhiên lợi hại, ngươi tìm được ở đâu vậy? !

- Buồn cười, cái này cần tìm sao? Côn là bách binh chi tổ, vào thời Thượng Cổ người người dùng côn, côn pháp này căn bản cũng không có gì huyền ảo đáng nói cả, Thất thập nhị lộ Địa Sát Côn Pháp mỗi người đều biết, chỉ là linh ngộ khác nhau thôi.

Tiểu Báo Tử cười cười, thu lấy cây côn.

- Vậy thì phải cần thời gian để suy ngẫm, ta hiện giờ cũng không như lúc trước nữa, hôm qua ta nhận được tin tức, hình như thiên hạ anh hùng đại hội kia đã xảy ra chút chuyện thú vị, ta mau mau đến xem!

- Thiên hạ anh hùng đại hội, ha ha, chính là thủ hạ kia của người muốn tham gia luận võ sao, đây chính là chuyện thú vị ah, năm đó, ta rất thích tham gia những chuyện náo nhiệt như vậy!

Nghe được Tiểu Báo Tử nói đến thiên hạ anh hùng đại hội. Thanh Linh cũng lộ ra có chút hưng phấn.

- Tên chết tiệt này thật sự là quá hồ đồ rồi. Ta không muốn đi xem náo nhiệt cũng phải đi!

Tiểu Báo Tử nói.

- Hiện giờ quan trọng nhất là tìm một đầu Địa hỏa hỏa mạch, luyện chế ra Thuần Dương pháp khí kia, thừa dịp ta hiện giờ đối với phù trận vẫn còn cảm giác làm luôn, đồ chơi kia thực sự quá làm khó người rồi!

- Cũng tốt, bất quá địa hỏa hỏa mạch này cũng không dễ tìm a!

- Vậy cũng không nhất định, ta và Tiểu Minh Vương của Bái Hỏa Giáo có một ước định, dùng quyền ý của ta giúp hắn lấy được đủ Địa Hỏa nguyên tủy, bất quá bởi vì đủ loại nguyên nhân nên mới trễ nãi một ít thời gian, lúc này ta đi Trung Nguyên, chủ yếu là muốn tìm nàng, nàng muốn Địa Hỏa nguyên tủy, tất nhiên phải tìm ra một địa hỏa nguyên mạch. Ta cũng thừa dịp này tiêu tốn một ít Địa Hỏa nguyên tủy chi khí luyện thành Thuần Dương pháp khí!

- Người không sợ sẽ khiến Địa Tâm hỏa mạch cứng lại sao?!

- Đó cũng không phải là đồ nhà ta, liên quan gì đến ta chứ? !

Tiểu Báo Tử mặt trầm xuống, cười lạnh nói.

Từ Tây Bắc đến Trung Nguyên, thường nhân cho dù là ra roi thúc ngựa cũng phải đi mấy chục ngày, bất quá Tiểu Báo Tử ngự kiếm mà đi, lộ trình mấy vạn dặm này chỉ mất một hai ngày công phu, chỉ là thời gian hắn luyện chế Như Ý Kim Lân Côn đã quá dài rồi, hiện giờ thiên hạ này anh hùng đại hội đã qua một thời nửa khắc rồi.

Thiên hạ anh hùng đại hội oanh động thiên hạ, áp dụng chính là phương pháp đào thải, tổng cộng có tám ngàn năm trăm sáu mươi người báo danh, mỗi người đều có một mã số, sau đó từng đôi chém giết, thắng lợi

vào vòng tiếp theo, bại về nhà, chỉ đơn giản như vậy, thi đấu vòng tròn trong truyền thuyết, thi đấu phục sinh các loại căn bản không tồn tại.

Chu Seo đã bị đào thải, bại vô cùng thảm, cũng bị trọng thương, bất quá cũng may là còn chưa chết, cũng không bị thương đến căn bản, lúc Tiểu Báo Tử trông thấy hắn, tên này toàn thân đều được bó trong màu trắng, đã thể còn phân cao thấp với khối móng heo lớn trước mặt

- Ân, không tệ, còn tham ăn, chưa chết được.

- Đại nhân, ngài đã tới, ngài rốt cuộc đã tới rồi!

Nhìn thấy Tiểu Báo Tử vào nhà, Chu Seoj cũng sốt một chút, chợt hưng phấn kêu lên, Tiểu Báo Tử tin tưởng, nếu như hắn hiện giờ còn có thể nhúc nhích thì nhất định sẽ vào một tiếng bổ nhào vào người mình, cho nên thỉnh linh giật mình một cái.

- Gọi cái gì, sao lại xui xẻo như vậy, bị người đánh thành bộ dáng nhân quỷ này? !

- Ai, đại nhân, khỏi phải nói ra, ai cũng không nghĩ tới chúng ta lại đụng phải nữ nhân quái vật như vậy!

Chu Ba bắt đầu dĩ kêu lên.

- Nữ nhân kia thật sự lợi hại tới cực điểm, ta cũng không phải là đại nhân ngài, nào gánh được chứ!

- Tu vị của Mạnh Thanh Dung không tệ, lại có thần binh Thái Huyền Kinh Lô Dao, người thua bởi nàng cũng không kỳ quái, cũng không tính mất mặt!

Tiểu Báo Tử cười nói.

- Bất quá, lấy thực lực của nàng, muốn đoạt được Thuần Dương pháp khí, cũng không phải là một chuyện dễ dàng!

- Đó là đương nhiên, hiện giờ, tất cả đại thế gia môn phái đều phái ra cao thủ cường giả che dấu, lúc ngày thứ ba, liền có hai gã thất phẩm cường giả đấu với nhau rồi, tràng diện kia...

Nghĩ đến tràng diện hai gã thất phẩm cường giả đối oanh lúc ấy, Chu Ba âm thầm lú lười.

- Nghe nói hiện giờ lưu lại yếu nhất cũng có thực lực Ngũ phẩm, đa số đều là cường giả ngoài thất phẩm. Hắc hắc, hơn sáu mươi cường giả ah, hơn phân nửa đều chưa từng nghe nói qua, không thể tưởng được lại có nhiều gia hỏa lợi hại như vậy!

- Thiên hạ anh hùng đại hội lúc này, về cơ bản xem như thành công rồi, vô luận là cuối cùng ai đoạt được Thuần Dương pháp khí, cũng không còn quan trọng nữa!

Tiểu Báo Tử cười nói.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

589. Chương 585-387: Chu Báo Nổi Nóng Khiêu Chiến. (2-4)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 585-387: Chu Báo nổi nóng khiêu chiến. (2-4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Đúng rồi, nghe nói lúc này xuất hiện hai thiếu niên cường giả rất lợi hại? !

- Đúng vậy a đúng vậy a, đại nhân, không thể tưởng được vẫn còn có nhân vật giống như đại nhân, ta vốn thấy Mạnh Thanh Dung còn trẻ như vậy tu vị đạt tới Ngũ phẩm đã rất lợi hại rồi, không thể tưởng được vẫn còn hai người còn trẻ những đã không hợp thói thường tiến vào thất phẩm chi cảnh, thiếu chủ của Bình Châu Lý thị Lý Tú, còn có Cơ Dạ Nguyệt nữa!

Lúc nói đến ba chữ Cơ Dạ Nguyệt, Tiểu Báo Tử có thể rõ ràng cảm giác tâm tình của hắn thoáng rung lên một cái.

- Hắc hắc, đại nhân, ngài là không biết ah, Cơ Dạ Nguyệt này thật sự là hung hãn ah!

- Ta không biết? Ta đương nhiên biết rõ, Cơ Dạ Nguyệt đã bị tôn sùng thành thiên hạ đệ nhất hãn nữ rồi! Tiểu Báo Tử cười nói.

- Thiên hạ đệ nhất hãn nữ? !

Nghe được hình dung của Tiểu Báo Tử, Chu Sẹo rốt cục điên cuồng cười lên.

- Đại nhân, không phải là thiên hạ đệ nhất hãn nữ, mà là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ a!

Cơ Dạ Nguyệt hai người đang nói đến này chính là phái nữ duy nhất trong bốn người trẻ tuổi chói mắt nhất trong thiên hạ anh hùng đại hội lần này, chẳng những võ công tuyệt cao, lại rất xinh đẹp, vừa xuất hiện đã chấn trụ tất cả nam tử ở đây, trong mấy tràng tỉ thí trước đây, đối thủ của nàng thậm chí bởi vì mãi mê nhìn ngắm dung nhan của nàng mà mười thành thực lực không phát huy được một thành. Thẳng đến tràng thứ tư, đụng phải một thất phẩm cường giả tâm trí kiên định, Cơ Dạ Nguyệt mới có cơ hội thi triển thực lực của mình, một khi thi triển liền khiến tất cả mọi người khiếp sợ, nguyên lai, thiếu nữ 17 18t này, vậy mà cũng có được thực lực thất phẩm, rất không tầm thường, rất nhanh liền đánh bại đối thủ của mình. Thực lực kia, phong thái kia, hoàn toàn che đi uy phong của những thiếu niên khác, trở thành nhân vật tiêu điểm trong thiên hạ anh hùng đại hội lần này.

- Đại nhân, hiện giờ đã có không ít người đánh đồng người với hai gia hỏa kia rồi, nếu không, người cũng đi thử xem!

- Thử cái rắm, thật vất vả mới có hai gia hỏa chia sẻ với ta ít thanh danh, ta đâu ngu gì đi trêu chọc bọn hắn? !

Tiểu Báo Tử hắc hắc cười cười.

- Bình Châu Lý Tú, hảo tiểu tử, không thể tưởng được vài năm không gặp, người cũng đột phá đến thất phẩm, người cái tên này tựa hồ là chủ tu kiếm đạo, lần sau nếu có cơ hội thì ngược lại có thể chơi với người một phen, bất quá hiện giờ ta lại không rảnh!

- Đại nhân, có một việc, chỉ sợ có chút phiền phức!

Nơi Chu Ba dưỡng thương tiến lên một chút, giữa phòng lớn, trong phòng không chỉ có Chu Ba, còn có bọn người Giang Thành, nghe được hai người nói chuyện không sai biệt lắm, Giang Thành liền mở miệng nói, trên mặt cũng hiện lên một tia khó xử.

- Xảy ra chuyện gì vậy? !

- Đoạn thời gian gần đây, An Viễn Đường đã bị chèn ép nghiêm trọng!

Giang Hiểu cười khổ nói.

- Có người chuyên môn tấn công chúng ta, chúng ta đã có vài phê hàng bị người đoạt, còn có một chút hàng bị quan phủ tịch thu nữa. Mấy thương lộ thất vất vả mới đã thông được cũng đã đoạn. Kế hoạch hợp tác đã bàn tốt đối phương cũng đột nhiên tạm thời nẩy lòng tham, không cùng chúng ta hợp tác nữa, nếu như cứ tiếp tục như vậy thì không cần mấy tháng, An Viễn Đường chúng ta phải đóng cửa rồi!

Tiểu Báo Tử nghe xong, thần sắc khê động, ánh mắt híp lại.

- Biết là ai làm không!

Làm quyết liệt nhất là Tứ hải thương hội, đó là sản nghiệp của Vương gia!

- Vương gia? !

Tiểu Báo Tử trong miệng lặp lại hai chữ này, có chút nở nụ cười.

- Xem ra, ta gần đây quả thật có chút xung đột với Vương gia a!

Giang Hiểu cười khổ nói.

- Tứ hải thương hội là một trong Đại Tấn thập đại thương hội, mạng lưới buôn bán rắc rối phức tạp, xa xa không phải tiểu thương hội mới lập nghiệp như An Viễn Đường chúng ta có thể sánh được. Nếu như nó thật sự muốn làm khó chúng ta thì, chúng ta thật sự khó có thể tiếp tục!

- Có nghĩ được biện pháp phản kích gì không?!

- Về mặt sinh ý khẳng định không có khả năng, căn bản vốn không phải cùng một cấp bậc!

Giang Hiểu nói

- Vương gia không chỉ là ngàn năm thế gia, tựa hồ còn có quan hệ mật thiết với Thiên Long Đạo, chính vì tầng quan hệ này, cho nên, coi như là Ô gia, cũng có chỗ cố kỵ, không dám công khai giúp chúng ta!

- Lấy thế đè người, ngược lại là một lựa chọn không tệ!

Tiểu Báo Tử mỉm cười.

- Không thể giải quyết ở mặt sinh ý, như vậy, cũng chỉ có thể dùng phương pháp của hắc thủ. Ngoại trừ Tứ Hải thương hội này ra, còn có người nào đối đầu với chúng ta nữa không? !

- Chủ yếu là lấy Tứ Hải thương hội làm chủ, còn có thêm mấy đại thương hội nữa.

Giang Hiểu nói.

- Bất quá, nếu như có thể giải quyết Tứ hải thương hội vậy thì những thương hội khác cũng không đến mức quá khó xử chúng ta!

- Kháo, loại chuyện này sao ngươi không nói sớm với ta, nếu nói sớm thì lão tử liền dẫn người đến đập phá Tứ Hải thương hội, xem còn dám đối đầu với chúng ta nữa không!

- Ngươi nghĩ thật hay, Tứ hải thương hội là sản nghiệp của Vương gia, Vương gia là ngàn năm môn phiệt nổi danh thiên hạ, trong tộc cao thủ nhiều như mây, cường giả vô số. Ngươi có tin hôm nay ngươi đi đập phá tứ hải thương hội, ngày mai Vương gia sẽ có cường giả đến đập phá ngươi không?!

- Bản Châu Vương thị, đích thật là ngàn năm thế gia khó dây vào ah!

Nhắc đến Vương thị, trong mắt Tiểu Báo Tử hiện lên một đạo lệ mang, ở Tây Bắc, đất phong của hắc thủ cùng với một gã bàn chi đệ tử của Vương thị liên nhau, đã từng nổi lên xung đột. Sự ngang ngược càn rỡ của người Vương gia đã khiến hắc thủ cực kỳ ấn tượng. Lúc này bọn hắc thủ chen ép An Viễn Đường, nghĩ đến chính là vì gây áp lực cho mình, trả thù một mũi tên của mình ở Tây Bắc.

- Bất quá, Chu Báo nếu chỉ vậy đã bị các ngươi hù sợ thì cũng không gọi là Chu Báo rồi!

Tiểu Báo Tử chỉ cười lạnh trong lòng.

- Các ngươi đã muốn chơi, lão tử liền theo Vương gia các ngươi chơi đến cùng, súng bắn chim đầu đàn. Hiện giờ các ngươi chính là trên chọc chim đầu đàn Chu Báo ta. Bất quá, nếu như chỉ riêng mình ta chơi thì đầu có gì vui vẻ chứ!

Nghĩ tới đây, trong mắt của hắc thủ hiện lên một tia âm lãnh.

- Giang Hiểu, thả ra tin tức, cứ nói là Vân Châu Chu Báo ta mười ngày sau khiêu chiến Vương gia đệ nhất cường giả Vương Nguyệt Bạch, nếu như sợ thì có thể không đến!

- À? Đại nhân, ngài? !

Giang Hiểu không nghĩ tới, mình chẳng qua chỉ nói ra một câu như vậy, liền khiến Tiểu Báo Tử nói thế.

- Đại nhân, Vương Nguyệt Bạch kia chính là Vương thị đệ nhất cường giả, nghe nói tu vị của hắn đã đến bát phẩm đỉnh phong chỉ cảnh, còn kém một bước liền bước vào cửu phẩm rồi, hơn nữa sau hắn còn có toàn bộ Vương thị, ngài thật sự muốn khiêu chiến hắn sao? !

- Nếu Vương thị đã muốn làm chim đầu đàn, vậy lão tử liền chiều bọn hắn! Tiểu Báo Tử lãnh ý cười cười.

- Chỉ là một bát phẩm cường giả mà thôi, không có gì lớn cả. Người truyền tin tức này đi, truyền càng rộng càng tốt, càng oanh động càng tốt, hiện giờ là Vương gia trêu chọc ta trước, ta nếu không hảo hảo dạy bọn hắn một phen thì chẳng phải quá dễ nói chuyện rồi sao, các người thấy ta là loại người dễ nói chuyện sao? !

Tiểu Báo Tử nhếch miệng cười cười.

- Vâng, thuộc hạ sẽ tận lực truyền tin tức này đi, bất quá, trước đó, ta vẫn khuyên đại nhân hãy nghĩ lại, Vương gia không phải là Thanh Phong lâu, bọn hắn đã đặt chân ở thiên hạ mấy ngàn năm, nội tình thâm bất khả trắc. Vương Nguyệt Bạch chỉ sợ chỉ là đệ nhất cường giả bề ngoài thôi, nếu đúng như vậy ...

- Yên tâm đi, ta có chừng mực!

Tiểu Báo Tử khoát khoát tay. Ý bảo hắn không cần lo lắng

- Cứ theo lời ta nói mà làm là được, nếu như Vương gia thật sự xuất hiện cường giả che dấu, ta cũng có lòng tin đối phó!

- Vâng!

Lời nói nói đến đây cái, Giang Hiểu cũng không dám nói thêm gì nữa, cúi đầu quay người rời đi.

- Đại nhân ah, xem ra ngài vẫn không muốn để cho người khác cướp danh tiếng a, vừa rồi còn nói cái gì mà không dễ mới có người chia sẻ thanh danh, xem ra ngài thật sự sợ thanh danh của mình bị chia sẻ cho nên mới làm ra chuyện như vậy a, lại hung hăng áp hai thiếu niên cường giả kia một đầu? !

Chu Sẹo ở một bên hắc hắc cười nói.

- Chọn Chiến Vương nguyệt bạch chỉ là công tác kết thúc công việc thôi!

Tiểu Báo Tử khoát khoát tay nói.

Ta sợ dĩ bảo Giang Hiểu truyền tin tức này đi, là sợ Vương Nguyệt Bạch không ứng chiến thôi, cũng không có tâm tư gì khác!

- Kết thúc công việc, công việc gì?!

- Chuyện ở Tây Bắc, còn có chuyện Thiên Long Đạo cùng mấy thế gia liên hợp khiến ta tham gia thiên hạ anh hùng đại hội nữa!

Tiểu Báo Tử nói:

- Vương gia! Sở dĩ chèn ép An Viễn Đường, cũng là vì hai chuyện này, bọn hắn đại biểu cũng không phải một nhà, mà là một lời ích quần thể cường đại, bọn hắn mất mặt mũi trên tay ta, tự nhiên phải tìm về rồi!

- Vậy ngài khiêu chiến Vương Nguyệt Bạch chẳng phải càng nháo mọi chuyện lớn hơn sao, càng không thu được tràng, càng tiến một bước đắc tội Thiên Long Đạo? !

- Chuyện bên Thiên Long Đạo đã xong việc rồi!

Tiểu Báo Tử nói.

- Mấy thế gia kia đều là người thông minh, Vương gia lúc này chỉ là thăm dò cuối cùng thôi, lúc càng như vậy, ta lại càng không thể yếu thế. Thiên Long Đạo tuyệt đối sẽ không nói nguyên nhân bọn họ thu tay cho mấy thế gia, cho nên, bọn hắn đều đang suy đoán ta dựa vào cái gì khiến Thiên Long Đạo tắt đi tâm tư lợi dụng ta, cho nên bọn hắn muốn thăm dò thoáng một phát. Đối mặt với thăm dò như vậy, việc duy nhất ta cần làm là dùng thực lực cường hãn đánh trả, triệt để kéo mặt mũi Vương gia xuống, thế gia như vậy đều là các gia hỏa bất nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh, bên trong từ trước đã tồn tại rất nhiều guột mắc lợi ích, chỉ cần ta biểu hiện ra một mặt cứng rắn hùng mạnh, bọn hắn phát hiện ra đối phó ta sẽ tổn thất lợi ích thật lớn, khiến gia tộc bọn hắn được không bù đắp, sẽ phải lùi bước thôi !

- Nếu như bọn hắc muốn cường ngạnh đến cùng thì sao? !

Chu Sẹo tuy rằng lỗ mãng, nhưng cũng không phải đồ ngốc, suy nghĩ một chút nói

- Vương gia có rất nhiều cường giả, coi như là tổn thất một hai người cũng không có gì, dù sao nội tình vẫn còn đó, nhưng nếu đại nhân ngài có gì sơ xuất thì chúng ta đều mất đi chỗ dựa, An Viễn Đường cũng sẽ bị người nhỏ tận gốc!

- Cường ngạnh? Bọn hắc cường ngạnh không được!

Tiểu Báo Tử tràn đầy tự tin nói:

- Yên tâm đi, ta sẽ không ngốc đến mức lấy trứng chọi đá đâu!

Tiểu Báo Tử đương nhiên sẽ không lấy trứng chọi đá, Vương Nguyệt Bạch quả thật có thực lực bát phẩm, bất quá Tiểu Báo Tử cũng không đặt bát phẩm cường giả này vào trong lòng, chỉ cần hắc vẫn là bát phẩm, chỉ cần hắc còn chưa bước vào cửu phẩm, chuyển hóa nội khí của mình thành Chân Nguyên thì Tiểu Báo Tử liền không sợ, cũng không lo lắng, Vương gia quá mức hung hăng càn quấy, cũng đắc tội với quá nhiều người, xa không nói, gần đây, Trương Nguyệt Lộc cùng hắc đều là một trong nhị thập bát tú, còn có cả Lạc Hải Vân của Lạc gia cũng cùng Vương thị có thù không đội trời chung. Tiểu Báo Tử sẽ dĩ định thời gian vào mười ngày sau, là muốn tin tức của mình truyền đi. Hắc tin tưởng, Trương Nguyệt Lộc nhất định sẽ phi thường cam tâm tình nguyện trợ giúp mình tiêu hao thực lực của Vương gia.

Ngoại trừ Trương Nguyệt Lộc ra, còn có Tiểu Minh Vương, lúc này hắc đến Trung Nguyên chính là vì Tiểu Minh Vương, một là vì ước hẹn đâm đạp hỏa mạch ở Trung Hoà quận thành, thứ hai cũng là vì vài loại nguyên liệu của Định Phong Châu, dưới tình huống như vậy Tiểu Minh Vương nghe được tin tức nhất định sẽ chạy đến, cho dù nàng không rõ ràng tương trợ cũng có khả năng sẽ âm thầm tương trợ.

Đây cũng là nguyên nhân Tiểu Báo Tử bảo Giang Hiểu truyền tin tức ra càng rộng càng tốt, không chỉ là Tiểu Minh Vương, còn có Vương Xà, gia hỏa này nhận được tin tức nhất định sẽ chạy đến xem náo nhiệt, đây cũng không phải là quan hệ của mình và Vương Xà thân mật đến mức nào, mà là có nguyên nhân khác.

- Nghĩ đến, qua thời gian lâu như vậy rồi, Chưởng giáo Du Bạch Mi của Thiên Long Đạo nhất định sẽ rất quan tâm quan hệ của ta và Kim y nhân kia a? Cửu Thiên Nguyên dương đại pháp tổng cương, đây cũng không phải là chuyện đùa, hơn nữa có thể vượt qua lôi kiếp, đều là gia hỏa đạt được Chân Tiên nghiệp vị, với tư cách là chưởng giáo Thiên Long Đạo, đối với gia hỏa có thực lực khủng bố như vậy không có khả năng không quan tâm, mà mình lúc trước lại tận lực không nói rõ với Vương Xà quan hệ giữa mình và hắc, việc này nhất định sẽ trở thành tâm bệnh của hắc, về công về tư, đều sẽ bảo Vương Xà gần đây có quan hệ với mình tới đón mình, tốt nhất là làm rõ quan hệ của mình với đệ nhân trong lôi kia!

Có tất cả những chuyện này Tiểu Báo Tử liền có lòng tin dù cho mình khiêu chiến Vương Nguyệt Bạch, đánh bại Vương Nguyệt Bạch, hung hăng quét mặt mũi Vương thị thì Vương gia cũng không làm gì mình cả.

- Nếu Vương gia đã một lòng muốn đối đầu với ta, như vậy, ta sẽ thanh toán hắc, hảo hảo đánh hắc một trận, khiến hắc đối với ta có chỗ cố kỵ, chỉ cần đánh đau Vương gia, chèn ép của Tứ hải thương hội đối với An Viễn Đường tự nhiên cũng sẽ tiêu trừ, An Viễn Đường rất nhanh sẽ trở lại thành mạch máu kinh tế của khối lãnh địa kia, ta sao có thể để nó xảy ra chuyện chứ? !

- Cái gì, Chu Báo muốn khiêu chiến Vương thị đệ nhất cường giả Vương Nguyệt Bạch sao, tiểu tử này rốt cục nổi cơn điên gì vậy? !

Tin tức cùng lúc truyền ra ngoài, khiến toàn bộ giang hồ đều nổ tung!

Vốn dưới sự ảnh hưởng của thiên hạ anh hùng đại hội, toàn bộ giang hồ cũng đã ở vào trạng thái sôi trào, hiện giờ Tiểu Báo Tử lại đột nhiên chặn ngang một cước, tuy rằng cũng không tham gia thiên hạ anh hùng đại hội, lại đột nhiên tuyên bố khiêu chiến Vương Nguyệt Bạch, một cường giả nổi danh mấy chục năm, không khỏi làm người miên man bất định.

- Tiểu tử này muốn nổi tiếng đến phát điên rồi sao?!

- Làm cái gì ah, có phải thấy thiên hạ anh hùng đại hội xuất hiện hai thiếu niên cường giả, cảm giác mình bị lu mờ, không cam lòng nên mới làm như vậy không?!

- Cái này có ý tứ rồi, trên tay Chu Báo này đã có mạng của vài cường giả rồi, chẳng lẽ phải nhiều thêm một đầu sao? !

Người hoàn toàn không rõ chân tướng đều nghĩ thế.

- An Viễn Đường là là sản nghiệp trên danh nghĩa Chu Báo, những ngày này Tứ hải thương hội rõ ràng lại nhắm vào An Viễn Đường, xem ra Chu Báo là muốn phản kích rồi, bất quá áp dụng phương pháp như vậy, có phải có chút cực đoan rồi không? !

- Nghe nói hắc ở Tây Bắc đã tay không chiến thắng Lâm Hiếu Thanh của Lâm gia, xem ra vì vậy nên tin tưởng tăng cao a, bất quá Vương Nguyệt Bạch cũng không phải Lâm Hiếu Thanh. Hắc là đệ nhất cường giả của Vương gia, lại có trấn tộc chi bảo khoắc trên vai La Tử Văn đao, tu vi sớm đã đạt tới bát phẩm đỉnh phong, tùy thời đều có thể bước vào cửu phẩm, Chu Báo muốn đánh bại hắc cũng không dễ dàng a!

- Cm nó, Chu Báo thật đúng là một tên nóng nảy, thật sự không thể đựng vào, đựng một cái liền nổi điên, may mắn lúc này là Vương gia xuất đầu, vừa vận mượn lực lượng của Vương gia để thăm dò át chủ bài của Chu Báo thoát một phen, xem sau lưng tiểu tử này đến cùng có chỗ dựa nào không, không đúng, phải là xem chỗ dựa sau lưng hắc có cứng hay không mới đúng, không có chỗ dựa có thể còn trẻ như vậy đã thành cường giả, đánh chết ta cũng không tin!

Trong vòng 3 ngày việc khiêu chiến của Tiểu Báo Tử liền truyền khắp giang hồ. Hơn nữa, không hề lo lắng, chuyện này đã trở thành đại sự cùng đặt song song với thiên hạ anh hùng đại hội.

- Tiểu tử này, ha ha, thú vị, chuyện thú vị như vậy, ta sao có thể không đi tham gia náo nhiệt chứ, Vương gia phong quang mấy ngàn năm cũng nên ăn chút thiệt thòi rồi.

Thiên Long Thần Sơn, Vương Xà xếp bằng trên Lạc Nhật Phong, trên mặt chớp động dáng cười cực ác ý.

- Vừa vận nhân cơ hội này xử lý luôn chuyện của ta!

Tiểu Báo Tử chọn chiến Vương gia đệ nhất cường giả Vương Nguyệt Bạch, giang hồ nhắc lên một phen sóng lớn, đồng thời cũng khiến Vương gia thập phần khó chịu.

Lợi dụng Tứ hải thương hội chèn ép An Viễn Đường, đây là thủ đoạn trọng yếu trong tranh đấu giữa thế gia và thế gia, thế giới này cũng giống như thời cổ đại vậy, cũng không coi trọng buôn bán lắm, thương hội trong tay bọn họ chẳng qua chỉ như một công cụ thôi, tranh đấu giữa công cụ và công cụ, bình thường đều là so thủ đoạn, so bản sự, nào có như Tiểu Báo Tử, người chèn ép thương hội của ta, ta liền khiêu chiến đệ nhất cường giả của người?

Không có đạo lý này ah!

- Quả nhiên là gia hỏa đi ra từ tiểu môn tiểu hộ, không hiểu quy củ!

Những thế gia đại tộc kia âm thầm mắng, bất quá cũng cao hứng bừng bừng nhìn xem Vương gia làm như thế nào?

Chu Báo là thiếu niên cường giả nổi danh thiên hạ, tu vi tuy rằng chỉ có thất phẩm, nhưng chiến tích lại nổi bật, không hề dưới bát phẩm cường giả, thậm chí còn hơn lúc trước. Dùng thực lực mà nói, quả thật có tư cách chọn chiến Vương Nguyệt Bạch.

Thân là Vương gia đệ nhất cường giả, đại biểu cho thể diện của Vương gia, nếu như phòng thủ mà không chiến thì danh tự của Vương gia tất nhiên sẽ bị hao tổn, bất quá, cũng không phải là không có biện pháp khác, vì đây là Tiểu Báo Tử đưa ra khiêu chiến nên Vương Nguyệt Bạch có thể phớt lờ hạ xuất chiến. Phải biết rằng, Vương gia ngoại trừ Vương Nguyệt Bạch ra, cường giả có thể xuất chiến cũng không ít, chỉ là, trong những cường giả này, ngoại trừ Vương Nguyệt Bạch ra, tựa hồ cũng không có ai có nắm chắc có thể thắng được Tiểu Báo Tử.

Chu Báo thế nhưng đã một chọi một với Bảo Âm Cách Nhật Nhạc trong Bát Sát thảo nguyên a!

Hơn nữa lúc đó tu vi của hắc còn chưa đạt đến thất phẩm!

Hiện giờ hắn đã là thất phẩm cường giả, vậy thì chiến lực của hắn đến tột cùng là đạt đến cảnh giới nào?

Không ai có thể chính thức hiểu rõ cả, bất quá có một điểm lại rõ ràng, Chu Báo này từ lúc xuất đạo đến nay, tựa hồ khó có thể bại!

Liệt kê từng cường giả Vương gia, xem qua xem lại cũng chỉ có Vương Nguyệt Bạch ra mặt mới nắm chắc hơn được một chút, cho nên, đối mặt với chuyện này, Vương Nguyệt Bạch căn bản không hề có sự lựa chọn.

Chính vì không có lựa chọn, cho nên Vương gia cũng thập phần dứt khoát, ngày hôm sau khi Tiểu Báo Tử thả ra tin tức, Vương gia liền đồng ý.

Chiến!

Mười ngày sau, Thương Long Quan!

Thương Long Quan, cách hội trường của thiên hạ anh hùng đại hội không xa, là một môn phái võ lâm nhỏ, nếu như mấy đạo sĩ hiểu được võ công tập trung lại một chỗ cũng có thể được coi là môn phái thì, Thương Long Quan này cũng được xem là môn phái rồi..

Trên giang hồ, tên tuổi của Thương Long Quan không nổi danh, nhưng trong phạm vi trăm dặm, lại rất nổi danh, bởi vì nơi này hương khói cực vượng, vừa đến ngày tốt lành, một đám thiện nam tín nữ đều đến Thương Long Quan thắp hương cầu bình an.

Sở dĩ Vương gia chọn Thương Long Quan, chủ yếu là vì Thương Long Quan này thật ra là sản nghiệp của Vương gia, luận võ trong đất nhà mình, không sợ Tiểu Báo Tử có thể giở trò gì, mà chính bọn hắn, nếu như nguyện ý thì có thể giở chút thủ đoạn gì đó. Thứ hai, phía sau Thương Long Quan có một khối đất trống lớn, là diễn võ trường tự nhiên. Vương Nguyệt Bạch và Chu Báo đều là cường giả, luận võ giữa hai người tuyệt đối không thể nào gió êm sóng lặng được, hơn nữa, lần luận võ này khẳng định cũng sẽ khiến cho những đám người muốn xem trò vui trong chốn võ lâm, trên giang hồ đổ đến rất đông, chọn một nơi rộng rãi như vậy, không dễ xảy ra chuyện.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

590. Chương 585-387: Chu Báo Nổi Nóng Khiêu Chiến. (2-4)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 585-387: Chu Báo nổi nóng khiêu chiến. (2-4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Đúng rồi, nghe nói lúc này xuất hiện hai thiếu niên cường giả rất lợi hại? !

- Đúng vậy a đúng vậy a, đại nhân, không thể tưởng được vẫn còn có nhân vật giống như đại nhân, ta vốn thấy Mạnh Thanh Dung còn trẻ như vậy tu vi đạt tới Ngũ phẩm đã rất lợi hại rồi, không thể tưởng được vẫn còn hai người còn trẻ những đã không hợp thời thường tiến vào thất phẩm chi cảnh, thiếu chủ của Bình Châu Lý thị Lý Tú, còn có Cơ Dạ Nguyệt nữa!

Lúc nói đến ba chữ Cơ Dạ Nguyệt, Tiểu Báo Tử có thể rõ ràng cảm giác tâm tình của hắn thoáng rung lên một cái.

- Hắc hắc, đại nhân, ngài là không biết ah, Cơ Dạ Nguyệt này thật sự là hung hãn ah!

- Ta không biết? Ta đương nhiên biết rõ, Cơ Dạ Nguyệt đã bị tôn sùng thành thiên hạ đệ nhất hãn nữ rồi!

Tiểu Báo Tử cười nói.

- Thiên hạ đệ nhất hân nữ? !

Nghe được hình dung của Tiểu Báo Tử, Chu Sẹo rút cục điên cuồng cười lên.

- Đại nhân, không phải là thiên hạ đệ nhất hân nữ, mà là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ a!

Cơ Dạ Nguyệt hai người đang nói đến này chính là phái nữ duy nhất trong bốn người trẻ tuổi chói mắt nhất trong thiên hạ anh hùng đại hội lần này, chẳng những võ công tuyệt cao, lại rất xinh đẹp, vừa xuất hiện đã chấn trụ tất cả nam tử ở đây, trong mấy tràng tỉ thí trước đây, đối thủ của nàng thậm chí bởi vì mãi mê nhìn ngắm dung nhan của nàng mà mười thành thực lực không phát huy được một thành. Thẳng đến tràng thứ tư, đụng phải một thất phẩm cường giả tâm trí kiên định, Cơ Dạ Nguyệt mới có cơ hội thi triển thực lực của mình, một khi thi triển liền khiến tất cả mọi người khiếp sợ, nguyên lai, thiếu nữ 17 18t này, vậy mà cũng có được thực lực thất phẩm, rất không tầm thường, rất nhanh liền đánh bại đối thủ của mình. Thực lực kia, phong thái kia, hoàn toàn che đi uy phong của những thiếu niên khác, trở thành nhân vật tiêu điểm trong thiên hạ anh hùng đại hội lần này.

- Đại nhân, hiện giờ đã có không ít người đánh đồng người với hai gia hỏa kia rồi, nếu không, người cũng đi thử xem!

- Thử cái rắm, thật vất vả mới có hai gia hỏa chia sẻ với ta ít thanh danh, ta đâu ngu gì đi trêu chọc bọn hắn? !

Tiểu Báo Tử hắc hắc cười cười.

- Bình Châu Lý Tú, hảo tiểu tử, không thể tưởng được vài năm không gặp, người cũng đột phá đến thất phẩm, người cái tên này tựa hồ là chủ tu kiếm đạo, lần sau nếu có cơ hội thì ngược lại có thể chơi với người một phen, bất quá hiện giờ ta lại không rảnh!

- Đại nhân, có một việc, chỉ sợ có chút phiền phức!

Nơi Chu Ba dường như tiến lên một chút, giữa phòng lớn, trong phòng không chỉ có Chu Ba, còn có bọn người Giang Thành, nghe được hai người nói chuyện không sai biệt lắm, Giang Thành liền mở miệng nói, trên mặt cũng hiện lên một tia khó xử.

- Xảy ra chuyện gì vậy? !

- Đoạn thời gian gần đây, An Viễn Đường đã bị chèn ép nghiêm trọng!

Giang Hiểu cười khổ nói.

- Có người chuyên môn tấn công chúng ta, chúng ta đã có vài phê hàng bị người đoạt, còn có một chút hàng bị quan phủ tịch thu nữa. Mấy thương lộ thất vất vả mới đả thông được cũng đã đoạn. Kế hoạch hợp tác đã bàn tốt đối phương cũng đột nhiên tạm thời nẩy lòng tham, không cùng chúng ta hợp tác nữa, nếu như cứ tiếp tục như vậy thì không cần mấy tháng, An Viễn Đường chúng ta phải đóng cửa rồi!

Tiểu Báo Tử nghe xong, thần sắc khê động, ánh mắt híp lại.

- Biết là ai làm không!

Làm quyết liệt nhất là Tứ hải thương hội, đó là sản nghiệp của Vương gia!

- Vương gia? !

Tiểu Báo Tử trong miệng lặp lại hai chữ này, có chút nở nụ cười.

- Xem ra, ta gần đây quả thật có chút xung đột với Vương gia a!

Giang Hiểu cười khổ nói.

- Tứ hải thương hội là một trong Đại Tấn thập đại thương hội, mạng lưới buôn bán rắc rối phức tạp, xa xa không phải tiểu thương hội mới lập nghiệp như An Viễn Đường chúng ta có thể sánh được. Nếu như nó thật sự muốn làm khó chúng ta thì, chúng ta thật sự khó có thể tiếp tục!

- Có nghĩ được biện pháp phản kích gì không?!

- Về mặt sinh ý khẳng định không có khả năng, căn bản vốn không phải cùng một cấp bậc!

Giang Hiểu nói

- Vương gia không chỉ là ngàn năm thế gia, tựa hồ còn có quan hệ mật thiết với Thiên Long Đạo, chính vì tầng quan hệ này, cho nên, coi như là Ô gia, cũng có chỗ cố kỵ, không dám công khai giúp chúng ta!

- Lấy thế đề người, ngược lại là một lựa chọn không tệ!

Tiểu Báo Tử mỉm cười.

- Không thể giải quyết ở mặt sinh ý, như vậy, cũng chỉ có thể dùng phương pháp của hắc thủ. Ngoại trừ Tứ Hải thương hội này ra, còn có người nào đối đầu với chúng ta nữa không? !

- Chủ yếu là lấy Tứ Hải thương hội làm chủ, còn có thêm mấy đại thương hội nữa.

Giang Hiểu nói.

- Bất quá, nếu như có thể giải quyết Tứ hải thương hội vậy thì những thương hội khác cũng không đến mức quá khó xử chúng ta!

- Kháo, loại chuyện này sao người không nói sớm với ta, nếu nói sớm thì lão tử liền dẫn người đến đập phá Tứ Hải thương hội, xem còn dám đối đầu với chúng ta nữa không!

- Người nghĩ thật hay, Tứ hải thương hội là sản nghiệp của Vương gia, Vương gia là ngàn năm môn phiệt nổi danh thiên hạ, trong tộc cao thủ nhiều như mây, cường giả vô số. Người có tin hôm nay người đi đập phá tứ hải thương hội, ngày mai Vương gia sẽ có cường giả đến đập phá người không?!

- Bản Châu Vương thị, đích thật là ngàn năm thế gia khó dây vào ah!

Nhắc đến Vương thị, trong mắt Tiểu Báo Tử hiện lên một đạo lệ mang, ở Tây Bắc, đất phong của hắc thủ cùng với một gã bàn chi đệ tử của Vương thị liên nhau, đã từng nổi lên xung đột. Sự ngang ngược càn rỡ của người Vương gia đã khiến hắc thủ cực kỳ ấn tượng. Lúc này bọn hắc thủ chèn ép An Viễn Đường, nghĩ đến chính là vì gây áp lực cho mình, trả thù một mũi tên của mình ở Tây Bắc.

- Bất quá, Chu Báo nếu chỉ vậy đã bị các người hù sợ thì cũng không gọi là Chu Báo rồi!

Tiểu Báo Tử chỉ cười lạnh trong lòng.

- Các người đã muốn chơi, lão tử liền theo Vương gia các người chơi đến cùng, súng bắn chim đầu đàn. Hiện giờ các người chính là trên chọc chim đầu đàn Chu Báo ta. Bất quá, nếu như chỉ riêng mình ta chơi thì đầu có gì vui vẻ chứ!

Nghĩ tới đây, trong mắt của hắc thủ hiện lên một tia âm lãnh.

- Giang Hiểu, thả ra tin tức, cứ nói là Vân Châu Chu Báo ta mười ngày sau khiêu chiến Vương gia đệ nhất cường giả Vương Nguyệt Bạch, nếu như sợ thì có thể không đến!

- À? Đại nhân, ngài? !

Giang Hiểu không nghĩ tới, mình chẳng qua chỉ nói ra một câu như vậy, liền khiến Tiểu Báo Tử nói thế.

- Đại nhân, Vương Nguyệt Bạch kia chính là Vương thị đệ nhất cường giả, nghe nói tu vị của hắc thủ đã đến bát phẩm đỉnh phong chỉ cảnh, còn kém một bước liền bước vào cửu phẩm rồi, hơn nữa sau hắc thủ còn có toàn bộ Vương thị, ngài thật sự muốn khiêu chiến hắc thủ sao? !

- Nếu Vương thị đã muốn làm chim đầu đàn, vậy lão tử liền chiêu bọn hắc thủ! Tiểu Báo Tử lãnh ý cười cười.

- Chỉ là một bát phẩm cường giả mà thôi, không có gì lớn cả. Người truyền tin tức này đi, truyền càng rộng càng tốt, càng oanh động càng tốt, hiện giờ là Vương gia trên chọc ta trước, ta nếu không hảo hảo dạy bọn hắc thủ một phen thì chẳng phải quá dễ nói chuyện rồi sao, các người thấy ta là loại người dễ nói chuyện sao? !

Tiểu Báo Tử nhếch miệng cười cười.

- Vâng, thuộc hạ sẽ tận lực truyền tin tức này đi, bắt quá, trước đó, ta vẫn khuyên đại nhân hãy nghĩ lại, Vương gia không phải là Thanh Phong lâu, bọn hần đã đặt chân ở thiên hạ mấy ngàn năm, nội tình thâm bất khả trắc. Vương Nguyệt Bạch chỉ sợ chỉ là đệ nhân cường giả bề ngoài thôi, nếu đúng như vậy ...

- Yên tâm đi, ta có chừng mực!

Tiểu Báo Tử khoát khoát tay. Ý bảo hần không cần lo lắng

- Cứ theo lời ta nói mà làm là được, nếu như Vương gia thật sự xuất hiện cường giả che dấu, ta cũng có lòng tin đối phó!

- Vâng!

Lời nói nói đến đây cái, Giang Hiểu cũng không dám nói thêm gì nữa, cúi đầu quay người rời đi.

- Đại nhân ah, xem ra ngài vẫn không muốn để cho người khác cướp danh tiếng a, vừa rồi còn nói cái gì mà không dễ mới có người chia sẻ thanh danh, xem ra ngài thật sự sợ thanh danh của mình bị chia sẻ cho nên mới làm ra chuyện như vậy a, lại hung hăng áp hai thiếu niên cường giả kia một đầu? !

Chu Sẹo ở một bên hắc hắc cười nói.

- Chọn Chiến Vương nguyệt bạch chỉ là công tác kết thúc công việc thôi!

Tiểu Báo Tử khoát khoát tay nói.

Ta sở dĩ bảo Giang Hiểu truyền tin tức này đi, là sợ Vương Nguyệt Bạch không ứng chiến thôi, cũng không có tâm tư gì khác!

- Kết thúc công việc, công việc gì?!

- Chuyện ở Tây Bắc, còn có chuyện Thiên Long Đạo cùng mấy mấy thế gia liên hợp khiến ta tham gia thiên hạ anh hùng đại hội nữa!

Tiểu Báo Tử nói:

- Vương gia! Sở dĩ chen ép An Viễn Đường, cũng là vì hai chuyện này, bọn hần đại biểu cũng không phải một nhà, mà là một lời ích quần thể cường đại, bọn hần mất mặt mũi trên tay ta, tự nhiên phải tìm về rồi!

- Vậy ngài khiêu chiến Vương Nguyệt Bạch chẳng phải càng nháo mọi chuyện lớn hơn sao, càng không thu được tràng, càng tiến một bước đắc tội Thiên Long Đạo? !

- Chuyện bên Thiên Long Đạo đã xong việc rồi!

Tiểu Báo Tử nói.

- Mấy thế gia kia đều là người thông minh, Vương gia lúc này chỉ là thăm dò cuối cùng thôi, lúc càng như vậy, ta lại càng không thể yếu thế. Thiên Long Đạo tuyệt đối sẽ không nói nguyên nhân bọn họ thu tay cho mấy thế gia, cho nên, bọn hần đều đang suy đoán ta dựa vào cái gì khiến Thiên Long Đạo tắt đi tâm tư lợi dụng ta, cho nên bọn hần muốn thăm dò thoáng một phát. Đối mặt với thăm dò như vậy, việc duy nhất ta cần làm là dùng thực lực cường hãn đánh trả, triệt để kéo mặt mũi Vương gia xuống, thế gia như vậy đều là các gia hỏa bất nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh, bên trong từ trước đã tồn tại rất nhiều guột mắc lợi ích, chỉ cần ta biểu hiện ra một mặt cứng rắn hùng mạnh, bọn hần phát hiện ra đối phó ta sẽ tổn thất lợi ích thật lớn, khiến gia tộc bọn hần được không bù mất, sẽ phải lùi bước thôi !

- Nếu như bọn hần muốn cường ngạnh đến cùng thì sao? !

Chu Sẹo tuy rằng lỗ mãng, nhưng cũng không phải đồ ngốc, suy nghĩ một chút nói

- Vương gia có rất nhiều cường giả, coi như là tổn thất một hai người cũng không có gì, dù sao nội tình vẫn còn đó, nhưng nếu đại nhân ngài có gì sơ xuất thì chúng ta đều mất đi chỗ dựa, An Viễn Đường cũng sẽ bị người nhố tận gốc!

- Cường ngạnh? Bọn hần cường ngạnh không được!

Tiểu Báo Tử tràn đầy tự tin nói:

- Yên tâm đi, ta sẽ không ngốc đến mức lấy trứng chọi đá đâu!

Tiểu Báo Tử đương nhiên sẽ không lấy trứng chọi đá, Vương Nguyệt Bạch quả thật có thực lực bát phẩm, bất quá Tiểu Báo Tử cũng không đặt bát phẩm cường giả này vào trong lòng, chỉ cần hắn vẫn là bát phẩm, chỉ cần hắn còn chưa bước vào cửu phẩm, chuyển hóa nội khí của mình thành Chân Nguyên thì Tiểu Báo Tử liền không sợ, cũng không lo lắng, Vương gia quá mức hung hăng càn quấy, cũng đắc tội với quá nhiều người, xa không nói, gần đây, Trương Nguyệt Lộc cùng hắn đều là một trong nhị thập bát tú, còn có cả Lạc Hải Vân của Lạc gia cũng cùng Vương thị có thù không đội trời chung. Tiểu Báo Tử sẽ dĩ định thời gian vào mười ngày sau, là muốn tin tức của mình truyền đi. Hắn tin tưởng, Trương Nguyệt Lộc nhất định sẽ phi thường cam tâm tình nguyện trợ giúp mình tiêu hao thực lực của Vương gia.

Ngoại trừ Trương Nguyệt Lộc ra, còn có Tiểu Minh Vương, lúc này hắn đến Trung Nguyên chính là vì Tiểu Minh Vương, một là vì ước hẹn đâm đạp hỏa mạch ở Trung Hoà quận thành, thứ hai cũng là vì vài loại nguyên liệu của Định Phong Châu, dưới tình huống như vậy Tiểu Minh Vương nghe được tin tức nhất định sẽ chạy đến, cho dù nàng không rõ ràng tương trợ cũng có khả năng sẽ âm thầm tương trợ.

Đây cũng là nguyên nhân Tiểu Báo Tử bảo Giang Hiểu truyền tin tức ra càng rộng càng tốt, không chỉ là Tiểu Minh Vương, còn có Vương Xà, gia hỏa này nhận được tin tức nhất định sẽ chạy đến xem náo nhiệt, đây cũng không phải là quan hệ của mình và Vương Xà thân mật đến mức nào, mà là có nguyên nhân khác.

- Nghĩ đến, qua thời gian lâu như vậy rồi, Chương giáo Du Bạch Mi của Thiên Long Đạo nhất định sẽ rất quan tâm quan hệ của ta và Kim y nhân kia a? Cửu Thiên Nguyên đương đại pháp tổng cương, đây cũng không phải là chuyện đùa, hơn nữa có thể vượt qua lôi kiếp, đều là gia hỏa đạt được Chân Tiên nghiệp vị, với tư cách là chương giáo Thiên Long Đạo, đối với gia hỏa có thực lực khủng bố như vậy không có khả năng không quan tâm, mà mình lúc trước lại tận lực không nói rõ với Vương Xà quan hệ giữa mình và hắn, việc này nhất định sẽ trở thành tâm bệnh của hắn, về công về tư, đều sẽ bảo Vương Xà gần đây có quan hệ với mình tới đón mình, tốt nhất là làm rõ quan hệ của mình với đệ nhân trong lôi kia!

Có tất cả những chuyện này Tiểu Báo Tử liền có lòng tin dù cho mình khiêu chiến Vương Nguyệt Bạch, đánh bại Vương Nguyệt Bạch, hung hăng quét mặt mũi Vương thị thì Vương gia cũng không làm gì mình cả.

- Nếu Vương gia đã một lòng muốn đối đầu với ta, như vậy, ta sẽ thanh toán hắn, hảo hảo đánh hắn một trận, khiến hắn đối với ta có chỗ cố kỵ, chỉ cần đánh đau Vương gia, chèn ép của Tứ hải thương hội đối với An Viễn Đường tự nhiên cũng sẽ tiêu trừ, An Viễn Đường rất nhanh sẽ trở lại thành mạch máu kinh tế của khối lãnh địa kia, ta sao có thể để nó xảy ra chuyện chứ? !

- Cái gì, Chu Báo muốn khiêu chiến Vương thị đệ nhất cường giả Vương Nguyệt Bạch sao, tiểu tử này rốt cục nổi cơn điên gì vậy? !

Tin tức cùng lúc truyền ra ngoài, khiến toàn bộ giang hồ đều nổ tung!

Vốn dưới sự ảnh hưởng của thiên hạ anh hùng đại hội, toàn bộ giang hồ cũng đã ở vào trạng thái sôi trào, hiện giờ Tiểu Báo Tử lại đột nhiên chặn ngang một cước, tuy rằng cũng không tham gia thiên hạ anh hùng đại hội, lại đột nhiên tuyên bố khiêu chiến Vương Nguyệt Bạch, một cường giả nổi danh mấy chục năm, không khỏi làm người miên man bất định.

- Tiểu tử này muốn nổi tiếng đến phát điên rồi sao?!

- Làm cái gì ah, có phải thấy thiên hạ anh hùng đại hội xuất hiện hai thiếu niên cường giả, cảm giác mình bị lu mờ, không cam lòng nên mới làm như vậy không?!

- Cái này có ý tứ rồi, trên tay Chu Báo này đã có mạng của vài cường giả rồi, chẳng lẽ phải nhiều thêm một đầu sao? !

Người hoàn toàn không rõ chân tướng đều nghĩ thế.

- An Viễn Đường là sản nghiệp trên danh nghĩa Chu Báo, những ngày này Tứ hải thương hội rõ ràng lại nhắm vào An Viễn Đường, xem ra Chu Báo là muốn phản kích rồi, bất quá áp dụng phương pháp như vậy, có phải có chút cực đoan rồi không? !

- Nghe nói hần ở Tây Bắc đã tay không chiến thắng Lâm Hiếu Thanh của Lâm gia, xem ra vì vậy nên tin tưởng tăng cao a, bất quá Vương Nguyệt Bạch cũng không phải Lâm Hiếu Thanh. Hần là đệ nhất cường giả của Vương gia, lại có trấn tộc chi bảo khoắc trên vai La Tử Văn đao, tu vi sớm đã đạt tới bát phẩm đỉnh phong, tùy thời đều có thể bước vào cửu phẩm, Chu Báo muốn đánh bại hần cũng không dễ dàng a!

- Cm nó, Chu Báo thật đúng là một tên nóng nảy, thật sự không thể đựng vào, đựng một cái liền nổi điên, may mắn lúc này là Vương gia xuất đầu, vừa vặn mượn lực lượng của Vương gia để thăm dò át chủ bài của Chu Báo thoát một phen, xem sau lưng tiểu tử này đến cùng có chỗ dựa nào không, không đúng, phải là xem chỗ dựa sau lưng hần có cứng hay không mới đúng, không có chỗ dựa có thể còn trẻ như vậy đã thành cường giả, đánh chết ta cũng không tin!

Trong vòng 3 ngày việc khiêu chiến của Tiểu Báo Tử liền truyền khắp giang hồ. Hơn nữa, không hề lo lắng, chuyện này đã trở thành đại sự cùng đặt song song với thiên hạ anh hùng đại hội.

- Tiểu tử này, ha ha, thú vị, chuyện thú vị như vậy, ta sao có thể không đi tham gia náo nhiệt chứ, Vương gia phong quang mấy ngàn năm cũng nên ăn chút thiệt thòi rồi.

Thiên Long Thần Sơn, Vương Xà xếp bằng trên Lạc Nhật Phong, trên mặt chớp động dáng cười cực ác ý.

- Vừa vặn nhân cơ hội này xử lý luôn chuyện của ta!

Tiểu Báo Tử chọn chiến Vương gia đệ nhất cường giả Vương Nguyệt Bạch, giang hồ nhắc lên một phen sóng lớn, đồng thời cũng khiến Vương gia thập phần khó chịu.

Lợi dụng Tứ hải thương hội chèn ép An Viễn Đường, đây là thủ đoạn trọng yếu trong tranh đấu giữa thế gia và thế gia, thế giới này cũng giống như thời cổ đại vậy, cũng không coi trọng buôn bán lắm, thương hội trong tay bọn họ chẳng qua chỉ như một công cụ thôi, tranh đấu giữa công cụ và công cụ, bình thường đều là so thủ đoạn, so bản sự, nào có như Tiểu Báo Tử, người chèn ép thương hội của ta, ta liền khiêu chiến đệ nhất cường giả của người?

Không có đạo lý này ah!

- Quả nhiên là gia hỏa đi ra từ tiểu môn tiểu hộ, không hiểu quy củ!

Những thế gia đại tộc kia âm thầm mắng, bất quá cũng cao hứng bừng bừng nhìn xem Vương gia làm như thế nào?

Chu Báo là thiếu niên cường giả nổi danh thiên hạ, tu vi tuy rằng chỉ có thất phẩm, nhưng chiến tích lại nổi bật, không hề dưới bát phẩm cường giả, thậm chí còn hơn lúc trước. Dùng thực lực mà nói, quả thật có tư cách chọn chiến Vương Nguyệt Bạch.

Thân là Vương gia đệ nhất cường giả, đại biểu cho thể diện của Vương gia, nếu như phòng thủ mà không chiến thì danh tự của Vương gia tất nhiên sẽ bị hao tổn, bất quá, cũng không phải là không có biện pháp khác, vì đây là Tiểu Báo Tử đưa ra khiêu chiến nên Vương Nguyệt Bạch có thể phái thủ hạ xuất chiến. Phải biết rằng, Vương gia ngoại trừ Vương Nguyệt Bạch ra, cường giả có thể xuất chiến cũng không ít, chỉ là, trong những cường giả này, ngoại trừ Vương Nguyệt Bạch ra, tựa hồ cũng không có ai có nắm chắc có thể thắng được Tiểu Báo Tử.

Chu Báo thế nhưng đã một chọi một với Bảo Âm Cách Nhật Nhạc trong Bát Sát thảo nguyên a!

Hơn nữa lúc đó tu vi của hần còn chưa đạt đến thất phẩm!

Hiện giờ hần đã là thất phẩm cường giả, vậy thì chiến lực của hần đến tột cùng là đạt đến cảnh giới nào?

Không ai có thể chính thức hiểu rõ cả, bất quá có một điểm lại rõ ràng, Chu Báo này từ lúc xuất đạo đến nay, tựa hồ khó có thể bại!

Liệt kê từng cường giả Vương gia, xem qua xem lại cũng chỉ có Vương Nguyệt Bạch ra mặt mới nắm chắc hơn được một chút, cho nên, đối mặt với chuyện này, Vương Nguyệt Bạch căn bản không hề có sự lựa chọn.

Chính vì không có lựa chọn, cho nên Vương gia cũng thập phần dứt khoát, ngày hôm sau khi Tiểu Báo Tử thả ra tin tức, Vương gia liền đồng ý.

Chiến!

Mười ngày sau, Thương Long Quan!

Thương Long Quan, cách hội trường của thiên hạ anh hùng đại hội không xa, là một môn phái võ lâm nhỏ, nếu như mấy đạo sĩ hiểu được võ công tập trung lại một chỗ cũng có thể được coi là môn phái thì, Thương Long Quan này cũng được xem là môn phái rồi..

Trên giang hồ, tên tuổi của Thương Long Quan không nổi danh, nhưng trong phạm vi trăm dặm, lại rất nổi danh, bởi vì nơi này hương khói cực vượng, vừa đến ngày tốt lành, một đám thiện nam tín nữ đều đến Thương Long Quan thắp hương cầu bình an.

Sở dĩ Vương gia chọn Thương Long Quan, chủ yếu là vì Thương Long Quan này thật ra là sản nghiệp của Vương gia, luận võ trong đất nhà mình, không sợ Tiểu Báo Tử có thể giở trò gì, mà chính bọn hắn, nếu như nguyện ý thì có thể giở chút thủ đoạn gì đó. Thứ hai, phía sau Thương Long Quan có một khối đất trống lớn, là diễn võ trường tự nhiên. Vương Nguyệt Bạch và Chu Báo đều là cường giả, luận võ giữa hai người tuyệt đối không thể nào gió êm sóng lặng được, hơn nữa, lần luận võ này khẳng định cũng sẽ khiến cho những đám người muốn xem trò vui trong chốn võ lâm, trên giang hồ đổ đến rất đông, chọn một nơi rộng rãi như vậy, không dễ xảy ra chuyện.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

591. Chương 588-590: Dao Ngoan Côn Hung, Lưỡng Cường Chi Chiến. (1-3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 588-590: Dao ngoan côn hung, lưỡng cường chi chiến. (1-3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Đối với Tiểu Báo Tử thì việc này cũng không sao cả, hắn không định giở trò gì, cũng không sợ Vương gia giở trò, càng không sợ bị người khác trông thấy mình và Vương Nguyệt Bạch luận võ.

Với tư cách là bị người khiêu chiến, ngoài trừ có quyền lợi quyết định địa điểm quyết chiến ra, còn có quyền lợi quyết định thời gian quyết chiến nữa, bất quá, Vương Nguyệt Bạch đối với thời gian mười ngày này cũng không có ý gì, cho nên, thời gian vẫn là theo như lời Tiểu Báo Tử, mười ngày sau.

Mà sao khi định ra thời gian thì lại có một chuyện khiến hắn ngoài ý muốn xảy ra, người tổ chức của thiên hạ anh hùng đại hội, hoàng tộc Đại Tấn vương triều vậy mà lại tuyên bố, ngày Chu Báo chọn chiến Vương Nguyệt Bạch, anh hùng đại hội nghỉ ngơi một ngày.

Quyết định này có thể nói ra rất hợp ý mọi người, vừa xuất ra liền dẫn phát một hồi âm thanh trầm trầm khen ngợi.

Bởi như vậy, hai việc đều không sợ bị trì hoãn!

- Cm nó, Tấn đế này, thật sự thật sự là sợ thiên hạ không loạn a! Tiểu Báo Tử sau khi biết được tin này, chỉ biết lắc đầu cười khổ!

Mười ngày sau, Thương Long Quan!

Bắt đầu từ rạng sáng, đã có người lục đục tiến về Thương Long Quan, đợi đến khi mặt trời mọc thì những núi nhỏ quanh Thương Long Quan đã chật ních đầu người, phóng mắt nhìn lại là một mảnh đông nghịt, người lách vào người, đẩy người, mà ngay cả trên nóc Thương Long Quan cũng đều là đầu người, trong đám người thỉnh thoảng còn truyền ra vài tiếng thét và cãi lộn, Thương Long Quan đã sớm mất đi tâm tư duy

trì trật tự, thông minh một chút thì tìm một chỗ tốt đặt sẵn, còn dằn một chút thì đã sớm bị đẩy ra ngoài rồi.

Trên toàn núi nhỏ ở Thương Long Quan, địa phương duy nhất có thể miễn cưỡng xưng là rộng rãi, chính là bãi đất trống ở phía sau kia rồi

Dài chừng trăm trượng, rộng cũng có hơn mười trượng, xung quanh cũng đầy áp người, bắt quá cũng chưa lại không gian đủ cho hai người luận võ.

Mấy tên thủ hạ của Tiểu Báo Tử như Giang Hiểu ah, Chu Ba ah, Vương Thành ah, bọn hần sợ Vương gia giở trò gì nên đã đến từ sớm, người của Vương gia cũng giống như vậy, đã sớm đến nơi này chuẩn bị kỹ càng, mấy cái lương bổng cũng đã bị một phương nhân mã của Tiểu Báo Tử chiếm được một cái, trong mấy cái lương bổng khác thì Vương gia cũng đã chiếm một cái. Ngoại trừ Vương gia ra, những thứ khác đều đã bị người chiếm, bắt mắt nhất chính là Vương Xà một mình chiếm được một cái, một người thanh thời chiếm được một cái lương bổng cực lớn nhân nhả uống trà, còn mấy nhà còn lại thì bọn Tiểu Báo Tử cũng không nhận biết.

Vương Xà xuất hiện Tiểu Báo Tử cũng chẳng suy nghĩ gì nữa. Bắt quá xuất hiện sớm như vậy, Tiểu Báo Tử vẫn có chút kì quái.

- Tên này không phải gần đây đều tới trễ sao, sao bây giờ lại tới sớm như vậy!

Tiểu Báo Tử quét mắt liếc Vương Xà, lại đưa ánh mắt dời ra.

Vương Xà tựa hồ cũng không chú ý tới Tiểu Báo Tử nhìn hần, chỉ cúi đầu uống trà.

Trong đám người Tiểu Báo Tử thấy được mấy bóng người quen thuộc, gia chủ của Ô gia Ô Duyên Thắng, đại trưởng lão của Ô gia Lữ Nhất Nguyệt, đặc biệt khiến Tiểu Báo Tử cảm thấy kinh ngạc chính là, đứng ở bên cạnh Ô Duyên Thắng và Lữ Nhất Nguyệt là một người trẻ tuổi chừng hai mươi!

- Ô Ngọc Thiên, đại công tử Ô gia!

Tiểu Báo Tử trong nội tâm khê động, tựa hồ ý thức được gì đó, ánh mắt nhẹ nhàng đảo qua Lữ Nhất Nguyệt, khi thấy Lữ Nhất Nguyệt cũng đã dùng một loại ánh mắt cực kì hữu hảo nhìn mình liền khê gật đầu, dời ánh mắt đi.

Ngoại trừ một đám người của Ô gia ra, hần còn trông thấy hai người quen, một là Lý Tú, tiểu tử này đứng ở trên nóc của chủ điện Thương Long Quán, toàn thân kiếm khí lẳng lẹ ác liệt, đến nỗi trong vòng ba trượng không hề có một người nào, lúc này, thấy hần dùng một loại ánh mắt hết sức cổ quái nhìn mình Tiểu Báo Tử cũng hướng hần nhẹ gật đầu, mỉm cười, sau đó, đưa ánh mắt chuyển sang một người quen khác, Mạnh Thanh Dung.

Trông thấy thiếu nữ kiều ngạo kia lộ ra một bộ ngực mê người, trong nội tâm nổi lên ý niệm tránh binh ý, hần gơ tay lên, quơ quơ về phía Mạnh Thanh Dung, còn lộ ra một dáng tươi cười tự nhận là cực kỳ mê người, sau đó, liền trông thấy khoe miệng của thiếu nữ kiều ngạo này khẽ nhếch lên, trên mặt lộ ra vẻ không biết phải làm sao, trong nội tâm thâm thoải mái, nhưng rất nhanh lông mày hần liền nhíu lại.

Một cổ cảm giác cực kỳ không thoải mái nổi lên trong lòng.

- Có người đang rình coi!

Linh giác cường đại khiến hần lập tức biết rõ đang xảy ra chuyện gì, con mắt có chút nheo lại, Linh Giác theo ánh mắt, lập tức tập trung vào phía trên cây Thương Tùng cổ lão trước đại điện Thương Long Quan, bên trong cành lá rậm rạp, một bóng người như ẩn như hiện.

- Kháo, là nữ nhân!

Tuy rằng khuôn mặt của người đó bị bóng cây mờ ảo che lấp, bắt quá Tiểu Báo Tử từ bóng người thốt tha của đối phương nên rất dễ dàng phân biệt ra được giới tính của nàng, lại từ khí tức của đối phương Tiểu Báo Tử cũng có thể xác định thực lực của nàng, thất phẩm!

Ở thời điểm này, ở chỗ này, trong nhiều người như vậy, người có thực lực này chỉ có một.

Thiếu niên cường giả tân tấn, Cơ Dạ Nguyệt.

- Xem nào nhiệt thì cứ xem, còn giấu ở trong cây tùng, lén lén lút lút, nhìn là đã biết tâm thuật bất chánh rồi!

Tiểu Báo Tử miệng chữ một phát, đưa ra một ngón tay giữa về phía cây Tùng kia.

Mặt trời dần nhô lên cao, Vương gia ngoại trừ mấy người ở trong lương bổng ra thì những người khác vẫn chưa tới, bởi vì người nhiều lắm. Thời tiết cũng tương đối nóng, những người chung quanh bắt đầu xôn xao lên, thanh âm lớn dần, Chu Ba đã sớm không kiên nhẫn được nữa.

- Đại nhân, Vương Nguyệt Bạch chết tiết này sao vẫn chưa tới, không phải đã hẹn hôm nay rồi sao? !

- Yên tâm đi, chờ lâu một chút cũng không có chết người đâu

Tiểu Báo Tử khoát tay nói.

- Thế nhưng chúng ta đã đợi hơn nửa canh giờ rồi.

- Đại nhân bảo người chờ thì người cứ chờ đi, gấp cái gì? !

Giang Hiểu ở một bên bất mãn nói, lôi kéo ống tay áo Chu Sẹo, Chu Sẹo lúc này mới yên tĩnh lại.

Lại qua một lát, đám người vốn ồn ào đột nhiên yên tĩnh, sau đó là một hồi la lớn, Tiểu Báo Tử ngồi trong lương bổng có thể trông thấy một đội nhân mã đang từ từ đi tới Thương Long Quan, người đi đầu cưỡi một thớt hắc mã cực kỳ thần tuấn, mặt mang theo vẻ mỉm cười.

- Đã đến, người của Vương gia đến rồi!

- Người xem, đó chính là Vương Nguyệt Bạch, Vương gia đệ nhất cường giả!

- Còn có kia nữa, đi cùng một chỗ với Vương Nguyệt Bạch chính là Vương thị đương đại gia chủ.

- Cái gì, gia chủ của Vương gia cũng tới? !

- Nói nhầm, gia chủ Vương gia đương nhiên đã đến, Vương Nguyệt Bạch không chỉ là Vương gia đệ nhất cường giả, mà còn là thân thúc thúc của hắn nữa!

- Trách không được, thì ra là thế ah!

Trong đám người, đám người vồn háo hức chen chúc nhau đột nhiên tách ra một đường, để cho nhân mã Vương gia đi vào.

- Thú vị, hiện giờ cường giả của Vương gia đến không ít ah, ngoại trừ Vương Nguyệt Bạch ra, còn có bốn thất phẩm cường giả nữa, cũng giống như đội hình ngày đó đuổi giết Lạc Hải Vân, ha ha, đây thật đúng là thế sự khó liệu a!

Nhân mã Vương gia tiến vào trong lương bổng, chỉ thấy gia chủ Vương gia đứng dậy, đi từ từ đến cửa lương bổng, nhìn bọn người Tiểu Báo Tử.

- Chu Báo, chúng ta đã tới rồi, người nói giờ thế nào đây?

- Còn thế nào nữa, muốn đánh thì đánh, đừng làm nhiều trò não nề vô dụng như vậy!

Nói chuyện không phải Tiểu Báo Tử, mà là Vương Xà, vị này hình như đã uống trà xong, bỏ chén trà sang một bên, khoan thai đi tới cửa lương bổng.

- Vương Nguyệt Bạch, xuất hiện đi, người khác còn rất nhiều việc phải làm, chấm dứt sớm một chút đi!

Nói đến đây, hắn lại nhìn về phía Tiểu Báo Tử.

- Tiểu Báo Tử, tiểu tử ngươi nếu bày ra chuyện thì hãy tự lau bờ móng của mình cho tốt đi, nếu chết ở chỗ này, ta không chịu trách nhiệm nhất xác cho người đâu!

- Không dám làm phiền Vương Tọa!

Tiểu Báo Tử đứng dậy, chấp tay về phía Vương Xà, đi đến cửa lương bổng, cũng không có liếc nhìn gia chủ Vương gia, ánh mắt trực chỉ Vương Nguyệt Bạch.

- Vương Đại trưởng lão, đã nghe qua đại danh, hiện giờ Chu Báo mạo muội, muốn kiến thức một chút uy lực Phi La Tử Văn Dao của Vương gia, không biết có được hay không?!

- Nếu người đã muốn chết, ta tự nhiên sẽ không ngại!

Vương Nguyệt Bạch cười lạnh đứng dậy. Thân hình chỉ nhoáng một cái đã đến trong tròng. Phi La Tử Văn Dao trong tay đón ánh nắng, chớp động lên tử sắc quang hoa quỷ dị.

- Tốt, Vương Đại trưởng lão quả nhiên sảng khoái ah!

Tiểu Báo Tử cười, bước đi thông thả rơi xuống sân bãi, tay vừa nhấc lên, chỉ thấy quang mang màu vàng nhạt lóe lên, một cây côn màu vàng nhạt đột nhiên xuất hiện trong tay Tiểu Báo Tử, vốn chỉ dài có một xích, nhưng cây côn này lại đón gió mà dài lên một cách thần kì, chỉ trong chớp mắt đã biến thành một thanh Tề Mi Côn màu vàng nhạt.

Chuyện thần kì thế này, người ở chỗ này đều chưa từng gặp qua, thậm chí nghe cũng chưa từng nghe qua, chỉ có thần sắc của một ít người trong lương bổng bỗng nhiên trở nên khó coi, bọn họ chưa từng gặp qua thứ này, nhưng đều đã từng nghe qua.

- Như ý thần binh? !

Vương Nguyệt Bạch trong mắt lóe tinh quang, trong giọng nói chát chát lại mang theo mười hai vạn phần ngoài ý muốn.

- Đại trưởng lão hảo nhân lực!

Tiểu Báo Tử cười, hoành côn trước người.

- Đại trưởng lão là trưởng bối, thỉnh ban chiêu!

- Nếu như thế, lão phu cũng không khách khí nữa!

Vương Nguyệt Bạch không hề có chút ý khiêm nhường, chỉ thấy ánh sáng tím lóe lên, liền đã đến trước mặt Tiểu Báo Tử.

- Tốt!

Một thanh âm kim loại giao nhau đécc tai vang lên, chính là Như Ý Kim Lân Côn của đánh vào Phi La Tử Văn Dao của Vương Nguyệt Bạch.

Dưới một kích Tiểu Báo Tử không có chút sứt mẻ, Vương Nguyệt Bạch lại cực kỳ ngoài ý muốn bị một cổ đại lực đẩy lùi về sau hai bước.

Đây là chuyện trước đây dù thế nào hần cũng không ngờ tới, mới chỉ qua một chiêu mà mình đã thua một bậc.

- Trách không được Chu Báo này tuổi còn nhỏ đã tạo được thanh danh lớn như vậy trong thiên hạ, quả nhiên có chút thủ đoạn!

Vương Nguyệt Bạch trầm nghĩ, lại không kinh hoảng, trên người lóe lên tử sắc, một đạo huyền quang tử sắc quang hoa từ người hần bắn ra.

- Phi La Tử Văn cương!

Công pháp trấn tộc của Vương gia, tử sắc quang hoa vừa hiện lên, liền bay vút về phía Tiểu Báo Tử, Tiểu Báo Tử cương khí chưa thành, tự nhiên sẽ không ngóc đến mức cùng hần liều mạng, cây côn trong tay vừa thu lại, bảy tám đoàn hỏa cầu liền độn về phía tử sắc quang hoa.

PHỐC, PHỐC

Hỏa cầu nện vào tử sắc quang hoa, tử sắc quang hoa kia liền dừng lại một chút, sau đó, liền thôn phệ hỏa cầu của Tiểu Báo Tử, thậm chí một đoàn cũng không để lại.

- Ồ? !

Từ sau khi Tiểu Báo Tử trong lúc vô tình tu luyện thành hình thái thứ ba của Chân Long Cửu Hình, hỏa cầu màu vàng này uy lực cực lớn, trăm chiến trăm linh, tuy rằng cũng gặp phải lực cản, nhưng chưa từng gặp phải chuyện như vậy, vậy mà lại sinh sinh bị cắn nuốt mất.

- Thử lại lần nữa!

Tiểu Báo Tử khoát tay. Lại là hơn mười đoàn hỏa cầu bay ra, nhưng kết quả vẫn giống trước kia, những hỏa cầu này, chỉ vừa tiếp xúc với cương khí của đối phương liền bị cắn nát mất.

- Xem ra hôm nay gặp phải đối thủ rồi!

Hắn thầm nghĩ trong lòng, lại lãng phí nội khí của mình, xiết Như Ý Kim Luân Côn trong tay, không đầu không đuôi nên tới tử khí.

Vương Nguyệt Bạch tự nhiên sẽ không dễ dàng để Tiểu Báo Tử thực hiện được, cao thủ so chiêu, đoạt chính là tiên cơ, đánh chính là tiết tấu, tuyệt đối không thể để cho mình xa vào tiết tấu của đối phương, đây là thường thức cơ bản nhất, cương khí của hắn vô cùng thần diệu, bất quả hắn lại không chuẩn bị để cương khí của mình va chạm với thần binh của Tiểu Báo Tử, thần binh, đương nhiên phải do thần binh đối phó rồi.

Cho nên, nhìn thấy Tiểu Báo Tử vùng mạnh còn đánh đến, Vương Nguyệt Bạch cũng không chút yếu thế, vùng đao từ trên xuống.

Đương đương đương đương đương

Rầm rầm rầm bang bang

Trong nháy mắt, hai người đã qua hơn mười chiêu, Phi La Tử Văn Đao chính là thần binh thành danh lâu năm, uy lực vô cùng, đao pháp của Vương Nguyệt Bạch đã chìm đắm trong nhiều năm, vô cùng cay độc, lại thêm cương khí tương trợ, qua mấy chiêu liền khiến Tiểu Báo Tử liên tiếp lui về phía sau.

Thất thập nhị lộ Địa Sát Côn Pháp này tuy rằng thần diệu, nhưng Tiểu Báo Tử mới tập luyện không lâu, không quen thuộc lắm. Lại là lần đầu dùng để đối địch, về mặt kinh nghiệm hiển nhiên vẫn còn chưa đủ, hơn nữa từ kích đầu tiên Vương Nguyệt Bạch đã biết rõ mình không có ưu thế về mặt khí lực liền không hề đối cứng với Tiểu Báo Tử nữa, mà dựa vào đao pháp của mình, hung hăng không chế cục diện, mấy hiệp qua đi, tình huống của Tiểu Báo Tử đã không ổn lắm.

- Tiện nghi, thật sự là con mẹ nó quá tiện nghi cho hắn rồi!

Tiểu Báo Tử thiếu thiếu chút nữa đã có xúc động muốn ném côn đi, tay không tác sát đối địch với Vương Nguyệt Bạch.

- Cm nó, mới mấy chiêu đã khiến hắn chiếm được tiên cơ, thật sự là xấu hổ chết người ta rồi!

Tiểu Báo Tử trong nội tâm thầm mắng một tiếng, cây gậy trong tay vùng mạnh, bảo vệ toàn thân, một tay buông khỏi cây côn, dò bên hông một vòng, sau đó kim quang lóe lên, Thiên Kết Kim Ti Vồng đã được hắn mang ra, mảnh liệt trảo về phía Vương Nguyệt Bạch

Thiên Kết Kim Ti Vồng chính là Thông Linh pháp bảo, cái này một khi mở ra, chỉ thấy đầy trời kim quang, rất đẹp mắt.

.

Chỉ là, đây lại là đồ vật dễ làm trò cười nhất, ăn lại không ngon mà bỏ thì tiếc, cái Thiên Kết Kim Ti Vồng này người dùng nó bắt cua bắt cá trong nước thì ngược lại rất tốt, người bắt bắt xà cũng được, nhưng dùng để bắt người thì lại không ra làm sao cả.

Chỉ thấy kim quang kia bị tử sắc quang hoa xông lên, liền đứng trong không trung, sau đó, ánh đao màu tím lóe lên. Thiên Kết Kim Ti Vồng lại bị Phi La Tử Văn Đao một đao tách thành hai nửa.

- Người chiếm Thiên Kết Kim Ti Vồng của Lâm gia thì cũng nên biết, thứ này căn bản không có bao nhiêu tác dụng cả, vậy mà dùng để đối phó ta, ngu xuẩn!

Ánh đao như điện, phá vỡ ngàn Thiên Kết Kim Ti Vồng, vậy mà lại không chút ngừng lại, chém thẳng vào mặt Tiểu Báo Tử

Tiểu Báo Tử thân hình phiêu hốt, ở trước đao của Vương Nguyệt Bạch, tả xung hữu đột, Như Ý Kim Luân Côn chăm chú bảo vệ toàn thân, nếu Thiên Kết Kim Ti Vồng đã không được, vậy thì Tu La Âm Sát châm của lão tử thì sao? !

Đinh, đinh. Đinh

- Cũng không được!

Phi La Tử Văn đao lóe lên liền chặt đứt Tu La Âm Sát châm Tiểu Báo Tử bắn ra.

- Chu Báo, ở trước mặt ta không nên xuất ra những trò bịp bợm cốn con này nữa, xuất ra thực lực chân thân của ngươi đi, nói cách khác, ta tất phải khiến người chết dưới đao của ta!

Phảng phất như hô ứng với lời của Vương Nguyệt Bạch, Phi La Tử Văn Đao lập tức tăng mạnh quang hoa, từng đạo đường vân màu tím từ trong đao tràn ra, hóa thành đao khí vô cùng, bổ tới Tiểu Báo Tử.

Tiểu Báo Tử trông thấy tử văn thoáng hiện, liền biết rõ không ổn, bất quá đã hơi trễ rồi, những đao khí màu tím kia sau khi bị Tiểu Báo Tử né qua, cũng không có biến mất, mà lại phảng phất như có linh tính, lại quay người trở lại, chạy ra khỏi trong cương khí của Vương Nguyệt Bạch.

Trong chốc lát, Phi La Tử Văn cương vốn bình thản lại sát khí đại thịnh, mang theo cương khí của sát khí xông đến, Tiểu Báo liền tiếp lùi về phía sau.

- Chu Báo, đây là kết cục của việc ngươi không biết tự lượng sức mình!

Nghe được Vương Nguyệt Bạch giận dữ quát một tiếng, chín đạo đao khí sắc bén hóa thành thật thể, ở chung quanh Tiểu Báo Tử tạo thành một trận thể do đao khí màu tím tạo thành, bao bọc hẳn ở chung quanh.

- Ta thao cmn!

Tiểu Báo Tử chửi nhỏ một tiếng

- Ngươi mới là không biết lượng sức mình đấy!

Kim quang của Như Ý Kim Luân Côn trong tay mãnh liệt bùng lên, vậy mà lại lập tức biến thành dài mười trượng, rộng một xích, lại trải qua Tiểu Báo Tử khê múa, lập tức tiếp xúc thân mật với trận thể do đao khí tạo thành kia.

BA~, BA~, BA~

Dát băng, dát băng

Những thanh âm rộn óc liên tiếp vang lên, Tử Văn đao khí dù sao cũng không so được với Như ý thần binh, lập tức liền bị Như Ý Kim Luân Côn của Tiểu Báo Tử đứt đoạn.

- Trên tay ngươi chính là thần binh, đừng quên, trên tay của ta cũng là thần binh!

Tiểu Báo Tử kêu lên, đúng lúc này, hẳn xem như đã triệt để hiểu rõ chỗ tốt của như ý thần binh, khi biến lớn lên thì diện tích không chế cũng lớn lên, giống như hai cây đại chùy trước kia của hắn vậy, có thể công có thể phòng, nhưng một khi bắt đầu phòng thì người khác ngay cả một chút biện pháp cũng không có.

- Vương Đại trưởng lão, không nên làm những trò vặt vãnh này nữa, xuất ra thực lực chân thật đi!

Tiểu Báo Tử kêu, nội khí lưu chuyển, bắt đầu vận nổi lên Ngọc Hư Thông Thiên kinh và Thiên Xà Liễm Tức Thuật, uy lực của kim côn trong tay đột nhiên tăng lên mấy lần.

Nhìn thấy đao trận bị hủy, vừa bắt đầu thì Vương Nguyệt Bạch cũng không để ý lắm, Phi La Tử Văn Đao trong tay dựng lên, đón lấy cơn ảnh của Tiểu Báo Tử, nhưng lần này, phiền toái đã đến.

Chỉ là một cú đánh, thân thể của hắn đã bị bắn ra ngoài như sao băng.

- Không tốt!

Trong lòng của hắc kinh hải, dưới một kích, hắc đã nhận ra một cơn vừa rồi của Tiểu Báo Tử khác với lúc trước, không chỉ lực lượng mạnh hơn gấp mấy lần, hơn nữa một chút tiếng gió cũng không có, cực kỳ quỷ bí.

Quỷ bí!

Đúng lúc này trường côn trong tay Tiểu Báo Tử lại biến hóa như ý, tuy rằng sử ra vẫn là Thất thập nhị lộ Địa Sát Côn Pháp, nhưng lại khác với lúc trước, côn trọng lực chìm, quan trọng nhất là không có tiếng gió.

Phải biết rằng, người luyện võ, ngũ giác đều thập phần linh mẫn, đặc biệt là đến tầng cấp như Vương Nguyệt Bạch, nghe tiếng gió phân biệt vị trí có lẽ đã trở thành bản năng, nhưng lúc này lại bỗng nhiên côn lại nên tới mặt hắc, một chút tiếng động cũng không nghe được, việc này khiến hắc có chút không thích ứng được, một khi không thích ứng thì phản ứng không khỏi chậm lại một nhịp, chính vì điểm này nên liền khiến Tiểu Báo Tử bắt được cơ hội.

Bảy mươi hai lộ Địa Sát Côn Pháp hoàn toàn triển khai, cuồng phong như mưa rào trút xuống.

Vương Nguyệt Bạch tuy rằng đao pháp tuyệt diệu, bất quá cho dù có tuyệt diệu, nhưng dưới tình huống như vậy, cũng không thể bảo chứng Phi La Tử Văn Đao trong tay không cùng Như Ý Kim Luân Côn tiếp xúc, Phi La Tử Văn Đao tuy rằng cũng có rất nhiều diệu dụng, bất quá, Như Ý Kim Luân Côn cũng là thần binh, lưỡng lưỡng tương hổ, mà dưới song trọng tác dụng của Ngọc Hư Thông Thiên kinh và Thiên Xà Liễm Tức Thuật, dù chỉ đụng nhẹ một cái, cũng sẽ sinh ra một cỗ sức lực cực lớn, mấy hiệp qua đi, Vương Nguyệt Bạch gân cốt đau nhức, lập tức không địch lại!

Phi La Tử Văn đao là thần binh nổi danh thiên hạ, uy lực không chỉ thể hiện ở mặt sát thương mà còn rất nhiều diệu dụng khác nữa, nói ví dụ như đao trận do đao khí màu tím tạo thành vừa này, chỉ dựa vào đao trận này thôi, Vương Nguyệt Bạch đã có lòng tin chém giết bất kỳ cường giả nào dưới cửu phẩm rồi, nhưng tiếc là hắc lại gặp phải Tiểu Báo Tử cũng có thần binh, cho nên Phi La Tử Văn Đao này cũng không có bao nhiêu công dụng cả, luận cường độ là Như Ý Kim Luân Côn của Tiểu Báo Tử không hề chênh lệch so với Phi La Tử Văn Đao, thậm chí còn trên nó nữa. Chỉ dựa vào đao khí của Phi La Tử Văn đao thì không cách nào tạo thành uy hiếp gì với thần binh này cả, bất quá, đã xưng là thần binh, thì khả năng của nó đương nhiên sẽ không chỉ có một cái này.

Diệu dụng lớn nhất của Phi La Tử Văn Đao chính là có thể tồn trữ nội khí.

Một một thời đại chủ nhân chấp chưởng Phi La Tử Văn Đao đều là tu luyện Phi La Tử Khí, cũng chỉ có người tu luyện Phi la tử khí mới có thể chính thức không chế Phi La Tử Văn Đao, mà trước khi bọn hắc chết, đều rút Phi La tử khí của mình vào trong đao, để cung cấp cho hậu nhân sử dụng, nói trên lý luận thì, không chế Phi La Tử Văn Đao liền tương đương với mang theo Phi la tử khí của mấy chục cả trăm đời chủ nhân Phi La Tử Văn Đao, việc này có ý vị thế nào?

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

592. Chương 588-590: Đao Ngoan Côn Hung, Lưỡng Cường Chi Chiến. (1-3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 588-590: Đao ngoan côn hung, lưỡng cường chi chiến. (1-3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Đối với Tiểu Báo Tử thì việc này cũng không sao cả, hắc không định giở trò gì, cũng không sợ Vương gia giở trò, càng không sợ bị người khác trông thấy mình và Vương Nguyệt Bạch luận võ.

Với tư cách là bị người khiêu chiến, ngoài trừ có quyền lợi quyết định địa điểm quyết chiến ra, còn có quyền lợi quyết định thời gian quyết chiến nữa, bất quá, Vương Nguyệt Bạch đối với thời gian mười ngày này cũng không có ý gì, cho nên, thời gian vẫn là theo như lời Tiểu Báo Tử, mười ngày sau.

Mà sao khi định ra thời gian thì lại có một chuyện khiến hấn ngoài ý muốn xảy ra, người tổ chức của thiên hạ anh hùng đại hội, hoàng tộc Đại Tấn vương triều vậy mà lại tuyên bố, ngày Chu Báo chọn chiến Vương Nguyệt Bạch, anh hùng đại hội nghỉ ngơi một ngày.

Quyết định này có thể nói ra rất hợp ý mọi người, vừa xuất ra liền dẫn phát một hồi âm thanh trầm trồ khen ngợi.

Bởi như vậy, hai việc đều không sợ bị trì hoãn!

- Cm nó, Tấn đế này, thật sự thật sự là sợ thiên hạ không loạn a! Tiểu Báo Tử sau khi biết được tin này, chỉ biết lắc đầu cười khổ!

Mười ngày sau, Thương Long Quan!

Bắt đầu từ rạng sáng, đã có người lục đục tiến về Thương Long Quan, đợi đến khi mặt trời mọc thì những núi nhỏ quanh Thương Long Quan đã chật ních đầu người, phóng mắt nhìn lại là một mảnh đông nghịt, người lách vào người, đẩy người, mà ngay cả trên nóc Thương Long Quan cũng đều là đầu người, trong đám người thỉnh thoảng còn truyền ra vài tiếng thét và cãi lộn, Thương Long Quan đã sớm mất đi tâm tư duy trì trật tự, thông minh một chút thì tìm một chỗ tốt đặt sẵn, còn dần một chút thì đã sớm bị đẩy ra ngoài rồi.

Trên toàn núi nhỏ ở Thương Long Quan, địa phương duy nhất có thể miễn cưỡng xưng là rộng rãi, chính là bãi đất trống ở phía sau kia rồi

Dài chừng trăm trượng, rộng cũng có hơn mười trượng, xung quanh cũng đầy áp người, bất quá cũng chưa lại không gian đủ cho hai người luận võ.

Mấy tên thủ hạ của Tiểu Báo Tử như Giang Hiểu ah, Chu Ba ah, Vương Thành ah, bọn hấn sợ Vương gia giở trò gì nên đã đến từ sớm, người của Vương gia cũng giống như vậy, đã sớm đến nơi này chuẩn bị kĩ càng, mấy cái lương bổng cũng đã bị một phương nhân mã của Tiểu Báo Tử chiếm được một cái, trong mấy cái lương bổng khác thì Vương gia cũng đã chiếm một cái. Ngoại trừ Vương gia ra, những thứ khác đều đã bị người chiếm, bất mất nhất chính là Vương Xà một mình chiếm được một cái, một người thanh thời chiếm được một cái lương bổng cực lớn nhân nhả uống trà, còn mấy nhà còn lại thì bọn Tiểu Báo Tử cũng không nhận biết.

Wương Xà xuất hiện Tiểu Báo Tử cũng chẳng suy nghĩ gì nữa. Bất quá xuất hiện sớm như vậy, Tiểu Báo Tử vẫn có chút kì quái.

- Tên này không phải gần đây đều tới trễ sao, sao bây giờ lại tới sớm như vậy!

Tiểu Báo Tử quét mắt liếc Vương Xà, lại đưa ánh mắt dời ra.

Wương Xà tựa hồ cũng không chú ý tới Tiểu Báo Tử nhìn hấn, chỉ cúi đầu uống trà.

Trong đám người Tiểu Báo Tử thấy được mấy bóng người quen thuộc, gia chủ của Ô gia Ô Duyên Thắng, đại trưởng lão của Ô gia Lữ Nhất Nguyệt, đặc biệt khiến Tiểu Báo Tử cảm thấy kinh ngạc chính là, đứng ở bên cạnh Ô Duyên Thắng và Lữ Nhất Nguyệt là một người trẻ tuổi chừng hai mươi!

- Ô Ngọc Thiên, đại công tử Ô gia!

Tiểu Báo Tử trong nội tâm khẽ động, tựa hồ ý thức được gì đó, ánh mắt nhẹ nhàng đảo qua Lữ Nhất Nguyệt, khi thấy Lữ Nhất Nguyệt cũng đã dùng một loại ánh mắt cực kì hữu hảo nhìn mình liền khẽ gật đầu, dời ánh mắt đi.

Ngoại trừ một đám người của Ô gia ra, hấn còn trông thấy hai người quen, một là Lý Tú, tiểu tử này đứng ở trên nóc của chủ điện Thương Long Quán, toàn thân kiêu khí lẫm liệt, đến nỗi trong vòng ba trượng không hề có một người nào, lúc này, thấy hấn đang dùng một loại ánh mắt hết sức cổ quái nhìn mình Tiểu

Báo Tử cũng hướng hần nhẹ gật đầu, mỉm cười, sau đó, đưa ánh mắt chuyển sang một người quen khác, Mạnh Thanh Dung.

Trông thấy thiếu nữ kiều ngạo kia lộ ra một bộ ngực mê người, trong nội tâm nổi lên ý niệm tránh binh ý, hần giơ tay lên, quơ quơ về phía Mạnh Thanh Dung, còn lộ ra một dáng tươi cười tự nhận là cực kỳ mê người, sau đó, liền trông thấy khoe miệng của thiếu nữ kiều ngạo này khẽ nhếch lên, trên mặt lộ ra vẻ không biết phải làm sao, trong nội tâm thầm thoải mái, nhưng rất nhanh lòng mảy mảy liền nhú lại.

Một cổ cảm giác cực kỳ không thoải mái nổi lên trong lòng.

- Có người đang rình coi!

Linh giác cường đại khiến hần lập tức biết rõ đang xảy ra chuyện gì, con mắt có chút nheo lại, Linh Giác theo ánh mắt, lập tức tập trung vào phía trên cây Thương Tùng cổ lão trước đại điện Thương Long Quan, bên trong cành lá rậm rạp, một bóng người như ẩn như hiện.

- Kháo, là nữ nhân!

Tuy rằng khuôn mặt của người đó bị bóng cây mờ ảo che lấp, bất quá Tiểu Báo Tử từ bóng người thướt tha của đối phương nên rất dễ dàng phân biệt ra được giới tính của nàng, lại từ khí tức của đối phương Tiểu Báo Tử cũng có thể xác định thực lực của nàng, thất phẩm!

Ở thời điểm này, ở chỗ này, trong nhiều người như vậy, người có thực lực này chỉ có một.

Thiếu niên cường giả tân tấn, Cơ Dạ Nguyệt.

- Xem nào nhiệt thì cứ xem, còn giấu ở trong cây tùng, lén lén lút lút, nhìn là đã biết tâm thuật bất chánh rồi!

Tiểu Báo Tử miệng chữ một phát, đưa ra một ngón tay giữa về phía cây Tùng kia.

Mặt trời dần nhô lên cao, Vương gia ngoại trừ mấy người ở trong lương bổng ra thì những người khác vẫn chưa tới, bởi vì người nhiều lắm. Thời tiết cũng tương đối nóng, những người chung quanh bắt đầu xôn xao lên, thanh âm lớn dần, Chu Ba đã sớm không kiên nhẫn được nữa.

- Đại nhân, Vương Nguyệt Bạch chết tiết này sao vẫn chưa tới, không phải đã hẹn hôm nay rồi sao? !

- Yên tâm đi, chờ lâu một chút cũng không có chết người đâu

Tiểu Báo Tử khoát tay nói.

- Thế nhưng chúng ta đã đợi hơn nửa canh giờ rồi.

- Đại nhân bảo người chờ thì người cứ chờ đi, gấp cái gì? !

Giang Hiểu ở một bên bất mãn nói, lôi kéo ống tay áo Chu Sẹo, Chu Sẹo lúc này mới yên tĩnh lại.

Lại qua một lát, đám người vốn âm ỉ đột nhiên yên tĩnh, sau đó là một hồi la lớn, Tiểu Báo Tử ngồi trong lương bổng có thể trông thấy một đội nhân mã đang từ từ đi tới Thương Long Quan, người đi đầu cười một thốt hắc mã cực kỳ thần tuấn, mặt mang theo vẻ mỉm cười.

- Đã đến, người của Vương gia đến rồi!

- Người xem, đó chính là Vương Nguyệt Bạch, Vương gia đệ nhất cường giả!

- Còn có kia nữa, đi cùng một chỗ với Vương Nguyệt Bạch chính là Vương thị đương đại gia chủ.

- Cái gì, gia chủ của Vương gia cũng tới? !

- Nói nhầm, gia chủ Vương gia đương nhiên đã đến, Vương Nguyệt Bạch không chỉ là Vương gia đệ nhất cường giả, mà còn là thân thúc thúc của hần nữa!

- Trách không được, thì ra là thế ah!

Trong đám người, đám người vồn háo hức chen chúc nhau đột nhiên tách ra một đường, để cho nhân mã Vương gia đi vào.

- Thú vị, hiện giờ cường giả của Vương gia đến không ít ah, ngoại trừ Vương Nguyệt Bạch ra, còn có bốn thất phẩm cường giả nữa, cũng giống như đội hình ngày đó đuổi giết Lạc Hải Vân, ha ha, đây thật đúng là thế sự khó liệu a!

Nhân mã Vương gia tiến vào trong lương bổng, chỉ thấy gia chủ Vương gia đứng dậy, đi từ từ đến cửa lương bổng, nhìn bọn người Tiểu Báo Tử.

- Chu Báo, chúng ta đã tới rồi, người nói giờ thế nào đây?

- Còn thế nào nữa, muốn đánh thì đánh, đừng làm nhiều trò náo nhiễu vô dụng như vậy!

Nói chuyện không phải Tiểu Báo Tử, mà là Vương Xà, vị này hình như đã uống trà xong, bỏ chén trà sang một bên, khoan thai đi tới cửa lương bổng.

- Vương Nguyệt Bạch, xuất hiện đi, người khác còn rất nhiều việc phải làm, chấm dứt sớm một chút đi!

Nói đến đây, hần lại nhìn về phía Tiểu Báo Tử.

- Tiểu Báo Tử, tiểu tử ngươi nếu bày ra chuyện thì hãy tự lau bờ móng của mình cho tốt đi, nếu chết ở chỗ này, ta không chịu trách nhiệm nhặt xác cho người đâu!

- Không dám làm phiền Vương Tọa!

Tiểu Báo Tử đứng dậy, chấp tay về phía Vương Xà, đi đến cửa lương bổng, cũng không có liếc nhìn gia chủ Vương gia, ánh mắt trực chỉ Vương Nguyệt Bạch.

- Vương Đại trưởng lão, đã nghe qua đại danh, hiện giờ Chu Báo mạo muội, muốn kiến thức một chút uy lực Phi La Tử Văn Dao của Vương gia, không biết có được hay không?!

- Nếu người đã muốn chết, ta tự nhiên sẽ không ngại!

Wương Nguyệt Bạch cười lạnh đứng dậy. Thân hình chỉ nhoáng một cái đã đến trong tràng. Phi La Tử Văn Dao trong tay đón ánh nắng, chớp động lên tử sắc quang hoa quỷ dị.

- Tốt, Vương Đại trưởng lão quả nhiên sáng khoái ah!

Tiểu Báo Tử cười, bước đi thong thả rơi xuống sân bãi, tay vừa nhấc lên, chỉ thấy quang mang màu vàng nhạt lóe lên, một cây côn màu vàng nhạt đột nhiên xuất hiện trong tay Tiểu Báo Tử, vốn chỉ dài có một xích, nhưng cây côn này lại đón gió mà dài lên một cách thần kì, chỉ trong chớp mắt đã biến thành một thanh Tề Mi Côn màu vàng nhạt.

Chuyện thần kì thế này, người ở chỗ này đều chưa từng gặp qua, thậm chí nghe cũng chưa từng nghe qua, chỉ có thần sắc của một ít người trong lương bổng bỗng nhiên trở nên khó coi, bọn họ chưa từng gặp qua thứ này, nhưng đều đã từng nghe qua.

- Như ý thần binh? !

Wương Nguyệt Bạch trong mắt lóe tinh quang, trong giọng nói chát chát lại mang theo mười hai vạn phần ngoài ý muốn.

- Đại trưởng lão hảo nhân lực!

Tiểu Báo Tử cười, hoành côn trước người.

- Đại trưởng lão là trưởng bối, thỉnh ban chiêu!

- Nếu như thế, lão phu cũng không khách khí nữa!

Wương Nguyệt Bạch không hề có chút ý khiêm nhường, chỉ thấy ánh sáng tím lóe lên, liền đã đến trước mặt Tiểu Báo Tử.

- Tốt!

Một thanh âm kim loại giao nhau điếc tai vang lên, chính là Như Ý Kim Lân Côn của đánh vào Phi La Tử Văn Dao của Vương Nguyệt Bạch.

Dưới một kích Tiểu Báo Tử không có chút sứt mẻ, Vương Nguyệt Bạch lại cực kỳ ngoài ý muốn bị một cổ đại lực đẩy lùi về sau hai bước.

Đây là chuyện trước đây dù thế nào hẳn cũng không ngờ tới, mới chỉ qua một chiêu mà mình đã thua một bậc.

- Trách không được Chu Báo này tuổi còn nhỏ đã tạo được thanh danh lớn như vậy trong thiên hạ, quả nhiên có chút thủ đoạn!

Wương Nguyệt Bạch thầm nghĩ, lại không kinh hoàng, trên người lóe lên tử sắc, một đạo huyễn quang tử sắc quang hoa từ người hắn bắn ra.

- Phi La Tử Văn cương!

Công pháp trấn tộc của Vương gia, tử sắc quang hoa vừa hiện lên, liền bay vút về phía Tiểu Báo Tử, Tiểu Báo Tử cương khí chưa thành, tự nhiên sẽ không ngóc đến mức cùng hắn liều mạng, cây côn trong tay vừa thu lại, bảy tám đoàn hỏa cầu liền độn về phía tử sắc quang hoa.

PHỐC, PHỐC

Hỏa cầu nện vào tử sắc quang hoa, tử sắc quang hoa kia liền dừng lại một chút, sau đó, liền thôn phệ hỏa cầu của Tiểu Báo Tử, thậm chí một đoàn cũng không để lại.

- Ô? !

Từ sau khi Tiểu Báo Tử trong lúc vô tình tu luyện thành hình thái thứ ba của Chân Long Cửu Hình, hỏa cầu màu vàng này uy lực cực lớn, trăm chiến trăm linh, tuy rằng cũng gặp phải lực cản, nhưng chưa từng gặp phải chuyện như vậy, vậy mà lại sinh sinh bị cắn nuốt mất.

- Thử lại lần nữa!

Tiểu Báo Tử khoát tay. Lại là hơn mười đoàn hỏa cầu bay ra, nhưng kết quả vẫn giống trước kia, những hỏa cầu này, chỉ vừa tiếp xúc với cương khí của đối phương liền bị cắn nuốt mất.

- Xem ra hôm nay gặp phải đối thủ rồi!

Hắn thầm nghĩ trong lòng, lại lãng phí nội khí của mình, xiết Như Ý Kim Lân Côn trong tay, không đầu không đuôi nện tới tử khí.

Wương Nguyệt Bạch tự nhiên sẽ không dễ dàng để Tiểu Báo Tử thực hiện được, cao thủ so chiêu, đoạt chính là tiên cơ, đánh chính là tiết tấu, tuyệt đối không thể để cho mình xa vào tiết tấu của đối phương, đây là thường thức cơ bản nhất, cương khí của hắn vô cùng thần diệu, bất quả hắn lại không chuẩn bị để cương khí của mình va chạm với thần binh của Tiểu Báo Tử, thần binh, đương nhiên phải do thần binh đối phó rồi.

Cho nên, nhìn thấy Tiểu Báo Tử vung mạnh côn đánh đến, Vương Nguyệt Bạch cũng không chút yếu thế, vung đao từ trên xuống.

Đương đương đương đương đương

Rầm rầm rầm bang bang

Trong nháy mắt, hai người đã qua hơn mười chiêu, Phi La Tử Văn Đao chính là thần binh thành danh lâu năm, uy lực vô cùng, đao pháp của Vương Nguyệt Bạch đã chìm đắm trong nhiều năm, vô cùng cay độc, lại thêm cương khí tương trợ, qua mấy chiêu liền khiến Tiểu Báo Tử liên tiếp lui về phía sau.

Thất thập nhị lộ Địa Sát Côn Pháp này tuy rằng thần diệu, nhưng Tiểu Báo Tử mới tập luyện không lâu, không quen thuộc lắm. Lại là lần đầu dùng để đối địch, về mặt kinh nghiệm hiển nhiên vẫn còn chưa đủ, hơn nữa từ kích đầu tiên Vương Nguyệt Bạch đã biết rõ mình không có ưu thế về mặt khí lực liền không hề đối cứng với Tiểu Báo Tử nữa, mà dựa vào đao pháp của mình, hung hăng không chế cục diện, mấy hiệp qua đi, tình huống của Tiểu Báo Tử đã không ổn lắm.

- Tiện nghi, thật sự là con mẹ nó quá tiện nghi cho hắn rồi!

Tiểu Báo Tử thiếu thiếu chút nữa đã có xúc động muốn ném côn đi, tay không tác sát đối địch với Vương Nguyệt Bạch.

- Cm nó, mới mấy chiêu đã khiến hần chiếm được tiên cơ, thật sự là xấu hổ chết người ta rồi!

Tiểu Báo Tử trong nội tâm thầm mắng một tiếng, cây gậy trong tay vững mạnh, bảo vệ toàn thân, một tay buông khỏi cây côn, dò bên hông một vòng, sau đó kim quang lóe lên, Thiên Kết Kim Ti Vồng đã được hần mang ra, mãnh liệt trảo về phía Vương Nguyệt Bạch

Thiên Kết Kim Ti Vồng chính là Thông Linh pháp bảo, cái này một khi mở ra, chỉ thấy đầy trời kim quang, rất đẹp mắt.

.

Chỉ là, đây lại là đồ vật dễ làm trò cười nhất, ăn lại không ngon mà bỏ thì tiếc, cái Thiên Kết Kim Ti Vồng này người dùng nó bắt cua bắt cá trong nước thì ngược lại rất tốt, người bắt bắt xà cũng được, nhưng dùng để bắt người thì lại không ra làm sao cả.

Chỉ thấy kim quang kia bị tử sắc quang hoa xông lên, liền đứng trong không trung, sau đó, ánh đao màu tím lóe lên. Thiên Kết Kim Ti Vồng lại bị Phi La Tử Văn Đao một đao tách thành hai nửa.

- Người chiếm Thiên Kết Kim Ti Vồng của Lâm gia thì cũng nên biết, thứ này căn bản không có bao nhiêu tác dụng cả, vậy mà dùng để đối phó ta, ngu xuẩn!

Ánh đao như điện, phá vỡ ngàn Thiên Kết Kim Ti Vồng, vậy mà lại không chút ngừng lại, chém thẳng vào mặt Tiểu Báo Tử

Tiểu Báo Tử thân hình phiêu hốt, ở trước đao của Vương Nguyệt Bạch, tả xung hữu đột, Như Ý Kim Luân Côn chăm chú bảo vệ toàn thân, nếu Thiên Kết Kim Ti Vồng đã không được, vậy thì Tu La Âm Sát châm của lão tử thì sao? !

Đình, đình. Đình

- Cũng không được!

Phi La Tử Văn đao lóe lên liền chặt đứt Tu La Âm Sát châm Tiểu Báo Tử bắn ra.

- Chu Báo, ở trước mặt ta không nên xuất ra những trò bịp bợm cốn con này nữa, xuất ra thực lực chân thân của người đi, nói cách khác, ta tất phải khiến người chết dưới đao của ta!

Phảng phất như hô ứng với lời của Vương Nguyệt Bạch, Phi La Tử Văn Đao lập tức tăng mạnh quang hoa, từng đạo đường vân màu tím từ trong đao tràn ra, hóa thành đao khí vô cùng, bổ tới Tiểu Báo Tử.

Tiểu Báo Tử trông thấy tử văn thoáng hiện, liền biết rõ không ổn, bắt quá đã hơi trễ rồi, những đao khí màu tím kia sau khi bị Tiểu Báo Tử né qua, cũng không có biến mất, mà lại phảng phất như có linh tính, lại quay người trở lại, chạy ra khỏi trong cương khí của Vương Nguyệt Bạch.

Trong chớp lát, Phi La Tử Văn cương vốn bình thản lại sát khí đại thịnh, mang theo cương khí của sát khí xông đến, Tiểu Báo liền tiếp lùi về phía sau.

- Chu Báo, đây là kết cục của việc người không biết tự lượng sức mình!

Nghe được Vương Nguyệt Bạch giận dữ quát một tiếng, chín đạo đao khí sắc bén hóa thành thật thể, ở chung quanh Tiểu Báo Tử tạo thành một trận thể do đao khí màu tím tạo thành, bao bọc hần ở chung quanh.

- Ta thao cmn!

Tiểu Báo Tử chửi nhỏ một tiếng

- Người mới là không biết lượng sức mình đấy!

Kim quang của Như Ý Kim Luân Côn trong tay mãnh liệt bùng lên, vậy mà lại lập tức biến thành dài mười trượng, rộng một xích, lại trải qua Tiểu Báo Tử khe múa, lập tức tiếp xúc thân mật với trận thể do đao khí tạo thành kia.

BA~, BA~, BA~

Dát băng, dát băng

Những thanh âm rộn óc liên tiếp vang lên, Tử Văn đao khí dù sao cũng không so được với Như ý thần binh, lập tức liền bị Như Ý Kim Luân Côn của Tiểu Báo Tử đứt đoạn.

- Trên tay người chính là thần binh, đừng quên, trên tay của ta cũng là thần binh!

Tiểu Báo Tử kêu lên, đúng lúc này, hắn xem như đã triệt để hiểu rõ chỗ tốt của như ý thần binh, khi biến lớn lên thì diện tích không chế cũng lớn lên, giống như hai cây đại chùy trước kia của hắn vậy, có thể công có thể phòng, nhưng một khi bắt đầu phòng thì người khác ngay cả một chút biện pháp cũng không có.

- Vương Đại trưởng lão, không nên làm những trò vặt vãnh này nữa, xuất ra thực lực chân thật đi!

Tiểu Báo Tử kêu, nội khí lưu chuyển, bắt đầu vận nổi lên Ngọc Hư Thông Thiên kinh và Thiên Xà Liễm Thuật, uy lực của kim côn trong tay đột nhiên tăng lên mấy lần.

Nhìn thấy đao trận bị hủy, vừa bắt đầu thì Vương Nguyệt Bạch cũng không để ý lắm, Phi La Tử Văn Đao trong tay dựng lên, đón lấy cơn ảnh của Tiểu Báo Tử, nhưng lần này, phiền toái đã đến.

Chỉ là một cú đánh, thân thể của hắn đã bị bắn ra ngoài như sao băng.

- Không tốt!

Trong lòng của hắn kinh hãi, dưới một kích, hắn đã nhận ra một cơn vừa rồi của Tiểu Báo Tử khác với lúc trước, không chỉ lực lượng mạnh hơn gấp mấy lần, hơn nữa một chút tiếng gió cũng không có, cực kỳ quỷ bí.

Quỷ bí!

Đúng lúc này trường côn trong tay Tiểu Báo Tử lại biến hóa như ý, tuy rằng sử ra vẫn là Thất thập nhị lộ Địa Sát Côn Pháp, nhưng lại khác với lúc trước, côn trọng lực chìm, quan trọng nhất là không có tiếng gió.

Phải biết rằng, người luyện võ, ngũ giác đều thập phần linh mẫn, đặc biệt là đến tầng cấp như Vương Nguyệt Bạch, nghe tiếng gió phân biệt vị trí có lẽ đã trở thành bản năng, nhưng lúc này lại bỗng nhiên côn lại nên tới mặt hắn, một chút tiếng động cũng không nghe được, việc này khiến hắn có chút không thích ứng được, một khi không thích ứng thì phản ứng không khỏi chậm lại một nhịp, chính vì điểm này nên liền khiến Tiểu Báo Tử bắt được cơ hội.

Bảy mươi hai lộ Địa Sát Côn Pháp hoàn toàn triển khai, cuồng phong như mưa rào trút xuống.

Vương Nguyệt Bạch tuy rằng đao pháp tuyệt diệu, bất quá cho dù có tuyệt diệu, nhưng dưới tình huống như vậy, cũng không thể bảo chứng Phi La Tử Văn Đao trong tay không cùng Như Ý Kim Luân Côn tiếp xúc, Phi La Tử Văn Đao tuy rằng cũng có rất nhiều diệu dụng, bất quá, Như Ý Kim Luân Côn cũng là thần binh, lưỡng lưỡng tương hỗ, mà dưới song trọng tác dụng của Ngọc Hư Thông Thiên kinh và Thiên Xà Liễm Thuật, dù chỉ đụng nhẹ một cái, cũng sẽ sinh ra một cỗ sức lực cực lớn, mấy hiệp qua đi, Vương Nguyệt Bạch gân cốt đau nhức, lập tức không địch lại!

Phi La Tử Văn đao là thần binh nổi danh thiên hạ, uy lực không chỉ thể hiện ở mặt sát thương mà còn rất nhiều diệu dụng khác nữa, nói ví dụ như đao trận do đao khí màu tím tạo thành vừa nãy, chỉ dựa vào đao trận này thôi, Vương Nguyệt Bạch đã có lòng tin chém giết bất kì cường giả nào dưới cửu phẩm rồi, nhưng tiếc là hắn lại gặp phải Tiểu Báo Tử cũng có thần binh, cho nên Phi La Tử Văn Đao này cũng không có bao nhiêu công dụng cả, luận cường độ là Như Ý Kim Luân Côn của Tiểu Báo Tử không hề chênh lệch so với Phi La Tử Văn Đao, thậm chí còn trên nó nữa. Chỉ dựa vào đao khí của Phi La Tử Văn đao thì không cách nào tạo thành uy hiếp gì với thần binh này cả, bất quá, đã xưng là thần binh, thì khả năng của nó đương nhiên sẽ không chỉ có một cái này.

Diệu dụng lớn nhất của Phi La Tử Văn Đao chính là có thể tồn trữ nội khí.

Một một thời đại chủ nhân chấp chưởng Phi La Tử Văn Đao đều là tu luyện Phi La Tử Khí, cũng chỉ có người tu luyện Phi la tử khí mới có thể chính thức không chế Phi La Tử Văn Đao, mà trước khi bọn hắn chết, đều rót Phi La tử khí của mình vào trong đao, để cung cấp cho hậu nhân sử dụng, nói trên lý luận thì,

khống chế Phi La Tử Văn Đạo liền tương đương với mang theo Phi la tử khí của mấy chục cả trăm đời chủ nhân Phi La Tử Văn Đạo, việc này có ý vị thế nào?

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

593. Chương 591-593: Thất Phu Diên Cuồng. (1-3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 591-593: Thất phu diên cuồng. (1-3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Ý nghĩa là Chấp chương giả của Phi La Tử Văn Đạo có được nội khí gần như vô cùng vô tận, bọn hắn căn bản không sợ hao tổn.

Đương nhiên, cái này cũng chỉ là trên lý luận thôi.

Nếu thật sự có thể tùy ý chuyển Phi la tử khí trong Phi La Tử Văn Đạo, vậy thì thanh thế của Vương gia khẳng định phải cường đại hơn giờ rất nhiều, người khác nhau cho dù tu luyện công pháp giống nhau, nhưng tính chất nội khí tu luyện ra cũng vì thế mà có khác biệt rất nhỏ, những khác biệt này bình thường thì nhìn không ra, nhưng khi quán chú nội khí của hai người vào cùng một chỗ, khác biệt liền hiện ra, ít người còn may, càng nhiều người thì khác biệt rất nhỏ này sẽ góp gió thành bão, khiến cho nội khí trở nên pha tạp, hỗn tạp không tinh khiết, mà Chương khống giả của Phi La Tử Văn Đạo muốn sử dụng nội khí cơ hồ như vô cùng này, bản thân cần có được tu vị nội khí cực kì thâm hậu, chính là năng lực khống chế với nội khí, hơn nữa, dù cho có thành công dẫn ra nội khí vô cùng vô tận trong Phi La Tử Văn Đạo thì nội khí bản thân cần hao tổn để khống chế nội khí trong Phi La Tử Văn đạo cũng là một con số kinh người, có thể nói, trừ phi tu vị đạt đến cửu phẩm, bằng không thì tối đa cũng chỉ có thể dẫn được một lần, thậm chí, tu vị của người đạt đến cửu phẩm, trong chiến đấu thì số lần có thể dẫn cũng không quá ba lượt.

Vương Nguyệt Bạch cũng chưa từng nghĩ tới sẽ trong tranh đấu với Tiểu Báo Tử sử dụng chiêu này.

Bất quá, hết thảy mọi việc đã không còn nằm trong phạm vi khống chế của hắn nữa rồi.

Thực lực của Tiểu Báo Tử hiển nhiên so với trong truyền thuyết còn cường đại hơn nhiều, hơn nữa, hắn cũng hoàn toàn thật không ngờ trong tay Tiểu Báo Tử vậy mà cũng có một kiện thần binh, một kiện như ý thần binh đủ để chống lại Phi La Tử Văn Đạo, thoáng cái liền triệt để triệt tiêu mất ưu thế của Phi La Tử Văn Đạo, mà bây giờ, tiểu tử này lại bỗng như sử ra côn pháp quái dị như thế, xuất kỳ bất ý hoàn toàn áp chế hắn, cây côn cổ quái kia thể đại lực trầm, thật sự nếu không vận dụng toàn bộ lực lượng của Phi La Tử Văn đạo thì chỉ sợ mặt mũi của mình sẽ mất sạch toàn bộ mất thôi.

- Đây là do người bức ta đấy!

Vương Nguyệt Bạch dưới sự ép sát của Tiểu Báo Tử, liên tiếp lui về sau, Như Ý Kim Luân Côn mang theo tiếng gió vù vù như thực chết, xoáy toàn bộ cát bụi trong phạm vi mười dặm lên, bên trong một mảnh mây vàng ầm ầm chớp động lên tia chớp tím, trong lúc đó, ánh sáng tím kia mãnh liệt bạo ra.

Hô, hô, hô!

Khí lưu màu tím kia lập tức chiếm đoạt mây vàng, kích thích khí lưu vô biên, rất nhanh, một đầu Cự Long giống như lưu quang màu tím liền được tạo ra.

- Lực lượng rất mạnh, tên này sao lại có nội khí hùng hồn như vậy chứ! Tiểu Báo Tử không nghĩ tới phản kích của Vương Nguyệt Bạch lại nhanh như thế, hung mãnh như thế.

Cây côn trong tay cứng lại, trong chốc lát liền bị đao khí của đối phương phản kích.

Tiểu tử, đây là do ngươi tự tìm lấy, tử khí trùng thiên, đi chết đi a!

Khí lưu màu tím xoáy lên một đạo khí trụ màu tím trùng thiên, điên cuồng xoay tròn, từng sợi khí lưu như lưỡi đao thật nhỏ, cắt lấy hết thảy những thứ trong khí lưu.

Vụt vụt vụt!

Tiểu Báo Tử múa tròn Như Ý Kim Lan Côn, bảo vệ toàn thân, từng đạo mảnh nhận đánh vào trên Như Ý Kim Lan Côn, nổi lên trận trận kim mang.

- Chết cái đầu mẹ ngươi đấy!

Tiểu Báo Tử gầm thét. Tuy có Như Ý Kim Lan Côn hộ thân, nhưng nội khí vô cùng cường đại vẫn khiến khí huyết hắn cuộn cuộn từng hồi, Ngọc Hư Thông Thiên kinh và Thiên Xà Liễm Tức Thuật dĩ nhiên đã vận đến cực điểm.

Rầm rầm rầm bang bang.

Bỗng nhiên ngay lúc đó, một hồi nổ mạnh vang lên trong lốc xoáy màu tím, nhưng trong nháy mắt này, Ngọc Hư Thông Thiên kinh và Thiên Xà Liễm Tức Thuật lại một lần nữa tương hợp khiến Tiểu Báo Tử đánh ra Bạo kích.

Lần này, đã hiện ra sự bất đồng giữa chùy và côn, Tiểu Báo Tử trước kia là dùng chùy hóa quyền, cho dù có thể đánh ra Bạo kích, thì một lần cũng chỉ có một kích, nhưng hiện giờ hắn dùng chính là côn pháp, dùng cũng là côn thuật được truyền thừa từ thời Thượng Cổ, trong một kích này, côn ảnh tung bay, Như Ý Kim Lan Côn của hắn dường như dưới sự ảnh hưởng của Bạo Kích, như biến thành vật còn sống, sinh sinh ở trong lốc xoáy màu tím này chọc ra một cái quật long sâu hoắm, ngoài ra, vậy mà trong nháy mắt liền sinh ra lực lượng cường đại, hoàn toàn áp chế lực lượng của Tử Văn đao, lốc xoáy đang cấp tốc xoay chuyển cũng ngừng tụ lại.

- Không thể nào!

Cảm giác được một cỗ lực lượng tựa núi phác thiên cái địa đè xuống, Vương Nguyệt Bạch hô lớn một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ cực kì không thể tưởng tượng nổi.

- Thiếu chút nữa bại rồi!

Tiểu Báo Tử lao ra lốc xoáy, thậm chí hô một tiếng may mắn, nhưng còn chưa đợi hắn lao tới, hiệu quả của Bạo kích liền biến mất, hắn lại lần nữa bị khí lưu khổng lồ kia hoàn toàn áp chế, một cỗ hấp lực cường đại từ trong lốc xoáy truyền ra, dường như muốn lại lần nữa hút hắn vào trong vậy.

- Lớn cho ta!

Tiểu Báo Tử hú lên quái dị, Như Ý Kim Lan Côn trong tay mãnh liệt biến lớn, trước khi bị lốc xoáy hút vào Như Ý Kim Lan Côn lại lần nữa biến thành lớn hơn mười trượng, lập tức khi bị lốc xoáy màu tím hút vào, liền trực tiếp chọc tới Vương Nguyệt Bạch.

Trông thấy cây côn lớn chọc tới, Vương Nguyệt Bạch không dám lấy đao đón đỡ, chỉ biết né tránh, lần này, khí tức không khỏi loạn.

Tiểu Báo Tử nhảy cảm bắt được khí tức vừa loạn này, thân hình nghiêm lại, hai tay mở ra, thân hình giống như đại bàng chạy ra khỏi lốc xoáy màu tím.

Thiên Cầm Cửu Biến, Thiên Bằng tung hoành!

Lao ra lốc xoáy, thân hình Tiểu Báo Tử ở trên không trung làm một động tác quỷ dị, hoàn toàn không phù hợp nguyên lý cơ học mà lướt đi, Như Ý Kim Lan Côn trong nháy mắt liền biến lại chỉ lớn bằng Tề Mi Côn.

Trông thấy Tiểu Báo Tử chạy ra khỏi lốc xoáy màu tím, Vương Nguyệt Bạch lại lần nữa hoành đao mà lên, lốc xoáy màu tím tản ra, hóa thành khí lưu vô biên, giống như cự hải nộ nghê cuộn về phía Tiểu Báo Tử.

- Dưới Phi La Tử Văn Đao, ngươi là trốn cũng không thoát, xem Vô biến Tử hải của ta đây!

Vương Nguyệt Bạch đã sớm một bụng phát hỏa, không tiếp tục cố kỵ nữa, uy năng của Phi La Tử Văn Đạo được triển khai toàn bộ, phác thiên cái địa quét tới Tiểu Báo Tử.

- Vô Biên Tử Hải, lão tử cho ngươi một cái Phiên giang đảo hải!

Một loại cực cảm giác quỷ dị đột nhiên nổi lên trong lòng, Ngọc Hư Thục thiên kinh và Thiên xà niêm tức thuật tựa hồ lại lần nữa tương hợp, bất quá lúc này cũng không phải giống như lúc trước, tương hợp trong Mạch động chi phong mà là tương hợp ở dưới đáy của tâm pháp mạch động.

Đây là một loại cảm giác chưa từng có qua, đang trong hải dương màu tím nhìn như vô biên kia, Tiểu Báo Tử chuẩn bị dùng Như Ý Kim Lân Côn trong tay mình khuấy lên sóng gió vô biên, trong chớp mắt kia, hắn cảm thấy nội khí của mình bị tháo nước, sau đó, lực lượng bị tháo nước của mình lại lan tràn ra bốn phía.

- May mắn ca thiên phú dị bẩm, nói cách khác, hôm nay không chừng đã bị lật thuyền rồi!

Tiểu Báo Tử trong nội tâm âm thầm cười khổ, hắn chưa từng nghĩ tới sau khi hai loại Thất Bảo Diệu Thuật hợp tại một chỗ, trước khi phát ra được công dụng đã khiến nội khí của hắn hoàn toàn tháo nước rồi, mà hắn hiện giờ vẫn còn bị hãm trong biển khí lưu của Phi La Tử Văn Đạo, nếu như không phải hắn còn có một khóa ngoại đan thì cho dù có thi triển ra một chiêu này, hắn cũng sẽ phải táng thân trong tư hải vô biên này, đồng quy vu tận mất thôi.

Bất quá, hắn có ngoại đan, khóa ngoại đan Hỏa Hồng Tinh vận chuyển nơi mi tâm, cũng là Cửu Long Thần Hỏa Công, quan trọng nhất là, hắn đã tìm được phương pháp khiến ngoại đan tiếp tục vận chuyển, nói cách khác, ngoại đan của hắn một ngày 24h chưa từng có chút nào đình chỉ tu luyện, cho nên, nội khí tu luyện ra so với bản thân hắn thì hùng hậu hơn nhiều, Tiểu Báo Tử đã từng tính toán qua, nội khí tồn trữ trong Hỏa Hồng Tinh, ít nhất gấp mười mấy lần bản thể hắn. Cho nên hiện giờ nội khí trong cơ thể hắn bị rút hết sạch sẽ, nhưng hắn cũng không kinh hoảng, cơ hồ đồng thời một cổ nội khí hùng hậu liền từ nội đan tràn ra, lập tức bổ sung toàn thân hắn.

Sau khi nội khí toàn thân được bổ sung đầy đủ, trong lòng hắn mới hơi chút yên tâm, mà lúc này nội khí bị tháo nước ra của hắn cũng bắt đầu có tác dụng.

Hắn cảm thấy sau khi nội khí của mình bị rút ra, dọc theo côn thể của hắn, hoàn toàn khuấy ra ngoài.

- Đây là lực lượng gì? !

Tiểu Báo Tử và Vương Nguyệt Bạch cơ hồ đồng thời lấp bấp kinh hãi, nội khí của Tiểu Báo Tử ẩn mà không phát, nhưng tốc độ của Như Ý Kim Lân Côn cũng đột nhiên gia tăng vô số lần, Như Ý Kim Lân Côn hơn tám nghìn cân trong thời khắc này, đã hoàn toàn mất đi sức nặng.

Đúng vậy, đã mất đi sức nặng, Tiểu Báo Tử chỉ cảm thấy trong tay không còn gì, tuy rằng vẫn nắm thật chặt Như Ý Kim Lân Côn, nhưng sức nặng gì cũng không cảm nhận được, mà cùng lúc đó, khí lưu màu tím tràn ngập xung quanh rốt cục cũng không cách nào sinh ra ảnh hưởng tới côn của hắn nữa.

Rất nhẹ nhàng, đơn giản, thập phần quỷ dị, một côn vô cùng đơn giản lại phẳng phát như hoàn toàn không có hạn chế không gian, dùng một tốc độ cực kì nhanh chóng xuất hiện trước mắt Vương Nguyệt Bạch.

- Không tốt!

Nỗi sợ hãi vô biên lập tức bao trùm nội tâm Vương Nguyệt Bạch. Trong vô thức, hắn nâng tay lên đỡ, động tác này đã cứu được hắn một mạng, bất quá, vẫn không cách nào ngăn cản Như Ý Kim Lân Côn của hung hăng nện lên đại đao của hắn.

- Oanh!

Côn cùng đao tấn công, một côn này của Tiểu Báo Tử sức thể mà làm, đao của Vương Nguyệt Bạch chỉ là vô thức che chắn, lực đạo chưa đủ, một kích này, tuy rằng cũng không sinh ra lực lượng bạo kích, bất quá lực lượng của Tiểu Báo Tử trải qua sự tăng phúc của Ngọc Hư Thông Thiên kinh, tăng thêm cây côn tám ngàn cân, hơn nữa lại tăng thêm lực lượng cực đoan được đánh ra, cũng không kém hơn bạo kích bao nhiêu, Vương Nguyệt Bạch gấp rút giơ lên đỡ, cứu được bản thân một mạng, thực sự khiến hắn nhận lấy trọng thương.

Một tiếng nổ mạnh vang lên, Phi La Tử Văn Dao trước tiên bị đánh rời khỏi tay bay đi, hóa thành một đạo ánh sáng tím, trong chớp mắt liền biến mất trước mắt tất cả mọi người, đồng thời bị bay theo Phi La Tử Văn Dao còn có thân thể của Vương Nguyệt Bạch nữa, hần mang theo tiếng xương cốt vỡ vụn bay ra ngoài hơn trăm mét, trùng trùng điệp điệp đập vào vách tường Thương Long Quan, tạo nên trên tường một hình quật long.

- Muốn giết ta, không dễ dàng như vậy đâu!

Yên tĩnh, hoàn toàn yên tĩnh, yên tĩnh đã đến mức phảng phất thời gian như ngừng trệ.

Thẳng đến khi hết thấy kết thúc, người của Vương gia mới phản ứng lại, gia chủ Vương gia mãnh liệt đứng lên, cơ hồ cùng lúc đó, bốn gã thất phẩm cường giả cùng đi với bọn họ cũng đều phóng người lên, hai người đánh về phía Tiểu Báo Tử, một người bay về phía Phi La Tử Văn Dao biến mất, một người khác thì nhảy đến trước người Vương Nguyệt Bạch đã mất đi ý thức, bế vị Đại trưởng lão cốt cách toàn thân đã nát vụn hơn phân nửa này lên.

- Trở về!

Trông thấy hai đạo cương khí đánh về phía mình, Tiểu Báo Tử chỉ nhếch miệng cười cười, Như Ý Kim Lân Côn trong tay điểm về phía trước.

PHỐC, PHỐC hai tiếng, cương khí của hai người liền lập tức bị đánh bại, bắn ngược về phía sau.

Như Ý Kim Lân Côn quấy một cái xua tan toàn bộ khí lưu màu tím xung quanh, Tiểu Báo Tử liền chống cây gậy trong tay lên đất, con mắt bắt đầu có chút híp lại.

Ngọc Hư Thông Thiên kinh và Thiên Xà Liễm Tức Thuật đồng thời vận dụng, hai loại tâm pháp quán tại một chỗ còn ẩn ẩn có dấu hiệu muốn hợp lại nữa.

- Thất Bảo Diệu Thuật, ta tựa hồ đã tìm được một chút bí quyết, bất quá hiện giờ không phải là thời điểm tốt!

Đồng thời khi hần đánh lui hai gã cường giả, trong trận doanh của Vương gia bắn ra mười mấy đạo nhân ảnh, vây hần lại.

- Phụng Châu Vương thị. Ha ha!

Tiểu Báo Tử quét mắt liếc mười mấy người, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người gia chủ Vương gia.

- Ngàn năm môn phiệt, tựa hồ đều là người thua không chấp nhận a!

- Chu Báo, đừng tưởng rằng ngươi có một thân tu vị tuyệt đỉnh là có thể hoành hành trên giang hồ, nước trên giang hồ nhiều bao nhiêu, ngươi còn chưa đủ tư cách thăm dò đâu, ngươi căn bản không biết chuyện mình gây ra hôm nay có ý vị thế nào đâu nhỉ? !

- Ngươi nói không sai, ta xác thực không biết sự sâu cạn của nước trong giang hồ, cũng không biết đắc tội với Phụng Châu Vương thị các ngươi đến tột cùng ý vị như thế nào, nhưng ta biết rõ, vừa rồi cũng không chỉ một người lao về phương hướng Phi La Tử Văn Dao, nói không chừng qua hôm nay thì thần binh trấn tộc Phi La Tử Văn Dao của Phụng Châu Vương thị phải thay chủ rồi!

- Hừ!

Gia chủ Vương gia hừ lạnh một tiếng.

- Đồ vật của Vương gia ta, không người nào dám tham, dám đoạt cả!

- Gia chủ, xảy ra chuyện rồi, việc lớn không tốt rồi!

Lời còn chưa dứt, một thanh âm vội vàng liền truyền ra từ trong đám người.

- Chuyện gì? !

Gia chủ Vương gia sắc mặt trầm xuống, âm trầm như muốn nhỏ ra trước

- Là ai ở đây hô to gọi nhỏ?!

- Gia chủ, là thuộc hạ, là thuộc hạ!

Một bóng người liền lách ra, vọt tới quỳ rạp trước mặt gia chủ Vương gia.

- Vương Thụy, tại sao là ngươi, sao ngươi lại ở chỗ này? !

Chứng kiến người này, gia chủ Vương gia thần sắc khẽ động

- Tổn thương trên người ngươi là xảy ra chuyện gì?!

- Lạc, Lạc Hải Vân, Lạc Hải Vân, hần...

- Lạc Hải Vân có chuyện gì hả? !

Vừa nghe đến ba chữ Lạc Hải Vân, gia chủ Vương gia thần sắc biến đổi, nắm lấy cổ áo Vương Thụy nhắc hần lên.

- Hần vọt vào tổng bộ thương hội, gặp người liền giết, một tuần trà, chỉ sau thời gian uống cạn một tuần trà, hần, hần. Hần, hần đã giết sạch tất cả mọi người, hần, hần, !

Tinh thần của Vương Thụy tựa hồ đã đến biên giới chuẩn bị sụp đổ, ánh mắt tan rã, lời nói không thông thuận.

- Hần còn nói gì nữa? !

Gia chủ Vương gia quát nhẹ lên một tiếng, khiến Vương Thụy tỉnh táo lại một chút.

- Để cho ta chuyển lời cho gia, gia chủ, nói, nói, nói hần và Vương gia chúng ta không chết không ngớt!

- Hồn dân!

Gia chủ Vương gia giận dữ quát to một tiếng, ném Vương Thụy ra ngoài rất xa, trong mắt lệ quang chớp động, hung dữ nhìn chăm chăm về phía Tiểu Báo Tử.

- Ngươi, các ngươi thông đồng mới nhau!

- Cái gì mà các ngươi chúng ta, cái gì mà thông đồng chứ? !

Tiểu Báo Tử khoe miệng hiện lên một tia cười lạnh.

- Ta vì sao chọn chiến Vương Nguyệt Bạch trong lòng ngươi minh bạch, ngươi để Tứ hải thương hội áp chế An Viễn Đường của ta, lại còn âm thầm sai khiến đạo phỉ đoạt hàng của An Viễn Đường, cho nên ta tìm các ngươi gây phiền phức!

- Hồn trưởng, ta lúc nào để Tứ hải thương hội áp chế An Viễn Đường của ngươi, ta lúc nào sai sử đạo phỉ, ngươi có chứng cứ không? !

- Ta không cần chứng cứ, ta nói là được!

Tiểu Báo Tử nhắc Như Ý Kim Lân Côn lên, gánh trên vai

- Nghe đây, ta mặc kệ ngươi cái gì Vương gia hay không Vương gia, là các ngươi trêu chọc ta trước, cho nên ta liền phản kích, đã trêu chọc ta, thì phải gánh chịu lấy hậu quả, về phần vừa rồi ngươi nói cái gì mà Lạc Hải Vân, ta căn bản không biết!

- Ngươi cho rằng ta sẽ tin sao?!

- Ta cần ngươi tin sao? Ngươi bây giờ có thể làm gì ta? Chỉ bằng mấy phế vật xung quanh ngươi, ngay cả thất phẩm cũng chưa tới, còn muốn đối phó ta? !

Tiểu Báo Tử chỉ cười lạnh.

- Ta cho ngươi biết, họ Vương kia, người khác sợ Vương gia các ngươi, lão tử không sợ, hôm nay chỉ là cho các ngươi một giáo huấn thôi, chuyện trước kia đừng ở đây, nếu như ngươi còn dám ở sau lưng ta làm trò gì mờ ám thì trả thù của ta tuyệt đối sẽ không như lúc này đâu, tuy rằng không muốn thừa nhận, bất quá, ta vẫn phải nói cho các ngươi biết, lão tử chính là một tên hồn dân có thù tất báo!

- Người...!

Bị Tiểu Báo Tử nói đến nỗi một câu cũng không thốt lên được, muốn đương trường trở mặt, nhưng trong lòng hẩn lại rõ, chỉ dựa vào Vương gia đệ tử ở đây, căn bản không cách nào chống lại Tiểu Báo Tử cả.

Hung hăng hít một hơi, cường chế lại lửa giận đã xông lên đầu.

- Chu Báo, ta nhắc nhở ngươi, ngươi sẽ vì hành vi của ngươi mà trả giá thật nhiều đấy!

- Ta mỗi mắt mong chờ!

Tiểu Báo Tử nhẹ nhàng nói

- Bất quá ta nghĩ, hiện tại có phiền toái chính là bọn ngươi!

- Hừ!

Gia chủ Vương gia đồng tử co lại, phát mạnh ống tay áo.

- Chúng ta đi!

Ra lệnh một tiếng, mọi người Vương gia đi theo sau hẩn, nối đuôi nhau mà ra, mang theo một cỗ oán khí đậm đặc, biến mất trong tầm mắt đám người giang hồ.

- Mặt mũi của Vương gia này có thể ném đi được rồi!

- Lạc Hải Vân, chẳng lẽ là gia chủ của Manh Sơn quận Lạc gia sao, Manh Sơn quận Lạc gia không phải không lâu trước đã bị diệt môn một cách thần bí sao? Chẳng lẽ là Vương gia làm hay sao? !

- Hừ, đương nhiên là Vương gia làm, tại Phụng châu, ngoại trừ Vương gia ra còn ai có thực lực mạnh như vậy. Bất quá, ta nghĩ bọn hẩn cũng thật không ngờ là còn lưu lại một người còn sống!

- Đúng vậy a đúng vậy a, Lạc Hải Sơn là thất phẩm cường giả, Vương gia vậy mà lại để hẩn thoát đi. Phen này, Vương gia gặp nạn rồi!

Thanh âm có chút ha hê truyền ra từ trong đám người.

- Chẳng qua chỉ là một thất phẩm cường giả thôi, có thể nhắc lên bao nhiêu sóng gió chứ? !

Có người khó hiểu mà nói.

- Thất phẩm cường giả ah, lão huynh, ngươi cho rằng mỗi ngày đều giống như hôm nay, trông thấy nhiều cường giả như vậy sao? Đánh bại một thất phẩm cường giả dễ dàng nhưng muốn giết chết thì lại không phải là chuyện dễ nữa, hơn nữa, Vương gia ở ngoài sáng chỉ có mỗi Vương Nguyệt Bạch, bát phẩm cường giả, Lạc Hải Sơn là gia chủ Lạc gia, một thế gia mấy trăm năm, có thể có một ít của cải, Chu Báo này ngu ngốc lớn mật, nhưng Lạc Hải Sơn kia hiện giờ cũng đã mất đi, cái gọi là chân trần hẩn chính thức, thiên hạ lớn như vậy, một thất phẩm cường giả muốn ẩn nấp sao mà dễ dàng như vậy? Mà Vương gia, gia đại nghiệp đại, ngàn năm thế gia, muốn giấu cũng không thể nào giấu được, việc này, Vương gia thật có khó khăn!

Wương gia gặp nạn rồi!

Nhìn mọi người Vương gia biến mất trước mặt, khóe miệng Tiểu Báo Tử hiện lên một vòng cười lạnh, trải qua chuyện này thì mấy thế gia không hòa hảo lắm với hẩn, cũng sẽ không dễ dàng hạ độc thủ với hẩn rồi, dù sao ai cũng không muốn đơn giản kết làm địch với một thất phu hoàn toàn không để ý đến gì như hẩn.

Thất phu, một tên thất phu chết tiệt, một tên thất phu có được chiến lực bát phẩm đỉnh phong, tay cầm như ý thần binh, hơn nữa còn có bối cảnh cực kì thần bí!

Việc này có ý vị thế nào?

Việc này có nghĩa là trước khi không hoàn toàn nắm chắc, đây là một tên khiến người khác đau đầu nhưng không thể nào đụng vào!

Nhưng lấy tốc độ phát triển của hẩn, đợi đến lúc ngươi nắm chắc vạn toàn, người ta có lẽ đã trưởng thành đến một tình trạng khác rồi, huống chi, từ lúc xuất đạo đến bây giờ, vẫn chưa người nào biết được át chủ bài của thất phu này là gì.

Tiểu Báo Tử xuất đạo rất sớm, lần đầu tiên bộc lộ bản thân chính là trong một chiến dịch của Trung Hòa quận thành, trong chiến dịch này, hắn dùng một đôi Lưu Tinh Chùy nên mở Trung Hòa quận thành, lập được công lao, sơ bộ thể hiện ra tiềm lực. Sau đó, ở trong hỏa mạch dưới lòng đất Trung Hòa quận thành, gác hỏa mạch mấy ngày, dùng tu vị Tam phẩm đánh bại mấy cao thủ của các thế gia luyện thép, thanh danh lên cao, lại kết giao với một trong tam đại tọa của Thiên Long Thần Sơn - Vương Xà, lúc này mới theo thời gian có chút danh vọng trong võ lâm, sau đó ở thủy quân Giang Thành nhận lấy chức tổng quản, lĩnh quân diệt trừ thủy phi, giành được quyền khống chế Giang Tâm đảo, khiến thanh danh của hắn theo thời gian dần truyền ra.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

594. Chương 591-593: Thất Phu Diên Cuồng. (1-3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 591-593: Thất phu diên cuồng. (1-3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Ý nghĩa là Chấp chương giả của Phi La Tử Văn Dao có được nội khí gần như vô cùng vô tận, bọn hắn căn bản không sợ hao tổn.

Đương nhiên, cái này cũng chỉ là trên lý luận thôi.

Nếu thật sự có thể tùy ý chuyển Phi la tử khí trong Phi La Tử Văn Dao, vậy thì thanh thế của Vương gia khẳng định phải cường đại hơn giờ rất nhiều, người khác nhau cho dù tu luyện công pháp giống nhau, nhưng tính chất nội khí tu luyện ra cũng vì thế mà có khác biệt rất nhỏ, những khác biệt này bình thường thì nhìn không ra, nhưng khi quán chú nội khí của hai người vào cùng một chỗ, khác biệt liền hiện ra, ít người còn may, càng nhiều người thì khác biệt rất nhỏ này sẽ góp gió thành bão, khiến cho nội khí trở nên pha tạp, hỗn tạp không tinh khiết, mà Chương không giả của Phi La Tử Văn Dao muốn sử dụng nội khí cơ hồ như vô cùng này, bản thân cần có được tu vị nội khí cực kỳ thâm hậu, chính là năng lực khống chế với nội khí, hơn nữa, dù cho có thành công dẫn ra nội khí vô cùng vô tận trong Phi La Tử Văn Dao thì nội khí bản thân cần hao tổn để khống chế nội khí trong Phi La Tử Văn dao cũng là một con số kinh người, có thể nói, trừ phi tu vị đạt đến cửu phẩm, bằng không thì tối đa cũng chỉ có thể dẫn được một lần, thậm chí, tu vị của người đạt đến cửu phẩm, trong chiến đấu thì số lần có thể dẫn cũng không quá ba lượt.

Vương Nguyệt Bạch cũng chưa từng nghĩ tới sẽ trong tranh đấu với Tiểu Báo Tử sử dụng chiêu này.

Bất quá, hết thảy mọi việc đã không còn nằm trong phạm vi khống chế của hắn nữa rồi.

Thực lực của Tiểu Báo Tử hiển nhiên so với trong truyền thuyết còn cường đại hơn nhiều, hơn nữa, hắn cũng hoàn toàn thật không ngờ trong tay Tiểu Báo Tử vậy mà cũng có một kiện thần binh, một kiện như ý thần binh đủ để chống lại Phi La Tử Văn Dao, thoáng cái liền triệt để triệt tiêu mất ưu thế của Phi La Tử Văn Dao, mà bây giờ, tiểu tử này lại bỗng như sử ra côn pháp quái dị như thế, xuất kỳ bất ý hoàn toàn áp chế hắn, cây côn cổ quái kia thể đại lực trầm, thật sự nếu không vận dụng toàn bộ lực lượng của Phi La Tử Văn dao thì chỉ sợ mặt mũi của mình sẽ mất sạch toàn bộ mặt mũi thôi.

- Đây là do người bức ta đấy!

Vương Nguyệt Bạch dưới sự ép sát của Tiểu Báo Tử, liên tiếp lui về sau, Như Ý Kim Luân Côn mang theo tiếng gió vù vù như thực chết, xoáy toàn bộ cát bụi trong phạm vi mười dặm lên, bên trong một mảnh mây vàng ầm ầm chớp động lên tia chớp tím, trong lúc đó, ánh sáng tím kia mãnh liệt bạo ra.

Hô, hô, hô!

Khí lưu màu tím kia lập tức chiếm đoạt mây vàng, kích thích khí lưu vô biên, rất nhanh, một đầu Cự Long giống như lưu quang màu tím liền được tạo ra.

- Lực lượng rất mạnh, tên này sao lại có nội khí hùng hồn như vậy chứ! Tiểu Báo Tử không nghĩ tới phản kích của Vương Nguyệt Bạch lại nhanh như thế, hung mãnh như thế.

Cây côn trong tay cứng lại, trong chốc lát liền bị đao khí của đối phương phản kích.

Tiểu tử, đây là do ngươi tự tìm lấy, tử khí trùng thiên, đi chết đi a!

Khí lưu màu tím xoáy lên một đạo khí trụ màu tím trùng thiên, điên cuồng xoay tròn, từng sợi khí lưu như lưỡi đao thật nhỏ, cắt lấy hết thảy những thứ trong khí lưu.

Vụt vụt vụt!

Tiểu Báo Tử múa tròn Như Ý Kim Luân Côn, bảo vệ toàn thân, từng đạo mảnh nhận đánh vào trên Như Ý Kim Luân Côn, nổi lên trận trận kim mang.

- Chết cái đầu mẹ ngươi đây!

Tiểu Báo Tử gầm thét. Tuy có Như Ý Kim Luân Côn hộ thân, nhưng nội khí vô cùng cường đại vẫn khiến khí huyết hắn cuộn cuộn từng hồi, Ngọc Hư Thông Thiên kinh và Thiên Xà Liễm Tức Thuật dĩ nhiên đã vận đến cực điểm.

Rầm rầm rầm bang bang.

Bỗng nhiên ngay lúc đó, một hồi nổ mạnh vang lên trong lốc xoáy màu tím, nhưng trong nháy mắt này, Ngọc Hư Thông Thiên kinh và Thiên Xà Liễm Tức Thuật lại một lần nữa tương hợp khiến Tiểu Báo Tử đánh ra Bạo kích.

Lần này, đã hiện ra sự bất đồng giữa chùy và côn, Tiểu Báo Tử trước kia là dùng chùy hóa quyền, cho dù có thể đánh ra Bạo kích, thì một lần cũng chỉ có một kích, nhưng hiện giờ hắn dùng chính là côn pháp, dùng cũng là côn thuật được truyền thừa từ thời Thượng Cổ, trong một kích này, côn ảnh tung bay, Như Ý Kim Luân Côn của hắn dường như dưới sự ảnh hưởng của Bạo Kích, như biến thành vật còn sống, sinh sinh ở trong lốc xoáy màu tím này chọc ra một cái quạt long sâu hoắm, ngoài ra, vậy mà trong nháy mắt liền sinh ra lực lượng cường đại, hoàn toàn áp chế lực lượng của Tử Văn đao, lốc xoáy đang cấp tốc xoay chuyển cũng ngừng tự lại.

- Không thể nào!

Cảm giác được một cỗ lực lượng tựa núi phách thiên cái địa đè xuống, Vương Nguyệt Bạch hô lớn một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ cực kì không thể tưởng tượng nổi.

- Thiếu chút nữa bại rồi!

Tiểu Báo Tử lao ra lốc xoáy, thậm chí hô một tiếng may mắn, nhưng còn chưa đợi hắn lao tới, hiệu quả của Bạo kích liền biến mất, hắn lại lần nữa bị khí lưu khổng lồ kia hoàn toàn áp chế, một cỗ hấp lực cường đại từ trong lốc xoáy truyền ra, dường như muốn lại lần nữa hút hắn vào trong vậy.

- Lớn cho ta!

Tiểu Báo Tử hú lên quái dị, Như Ý Kim Luân Côn trong tay mãnh liệt biến lớn, trước khi bị lốc xoáy hút vào Như Ý Kim Luân Côn lại lần nữa biến thành lớn hơn mười trượng, lập tức khi bị lốc xoáy màu tím hút vào, liền trực tiếp chọc tới Vương Nguyệt Bạch.

Trông thấy cây côn lớn chọc tới, Vương Nguyệt Bạch không dám lấy đao đón đỡ, chỉ biết né tránh, lần này, khí tức không khỏi loạn.

Tiểu Báo Tử nhảy cảm bắt được khí tức vừa loạn này, thân hình nghiêm lại, hai tay mở ra, thân hình giống như đại bàng chạy ra khỏi lốc xoáy màu tím.

Thiên Cầm Cửu Biến, Thiên Bằng tung hoành!

Lao ra lốc xoáy, thân hình Tiểu Báo Tử ở trên không trung làm một động tác quỷ dị, hoàn toàn không phù hợp nguyên lý cơ học mà lướt đi, Như Ý Kim Lân Côn trong nháy mắt liền biến lại chỉ lớn bằng Tề Mi Côn.

Trông thấy Tiểu Báo Tử chạy ra khỏi lốc xoáy màu tím, Vương Nguyệt Bạch lại lần nữa hoành đao mà lên, lốc xoáy màu tím tản ra, hóa thành khí lưu vô biên, giống như cự hải nội nghê cuộn về phía Tiểu Báo Tử.

- Dưới Phi La Tử Văn Đao, ngươi là trốn cũng không thoát, xem Vô biên Tử hải của ta đây!

Vương Nguyệt Bạch đã sớm một bụng phát hỏa, không tiếp tục cố kỵ nữa, uy năng của Phi La Tử Văn Đao được triển khai toàn bộ, phác thiên cái địa quét tới Tiểu Báo Tử.

- Vô biên Tử Hải, lão tử cho ngươi một cái Phiên giang đảo hải!

Một loại cực cảm giác quỷ dị đột nhiên nổi lên trong lòng, Ngọc Hư Thực thiên kinh và Thiên xà niêm tức thuật tựa hồ lại lần nữa tương hợp, bất quá lúc này cũng không phải giống như lúc trước, tương hợp trong Mạch động chi phong mà là tương hợp ở dưới đáy của tâm pháp mạch động.

Đây là một loại cảm giác chưa từng có qua, đang trong hải dương màu tím nhìn như vô biên kia, Tiểu Báo Tử chuẩn bị dùng Như Ý Kim Lân Côn trong tay mình quấy lên sóng gió vô biên, trong chớp mắt kia, hắn cảm thấy nội khí của mình bị tháo nước, sau đó, lực lượng bị tháo nước của mình lại lan tràn ra bốn phía.

- May mắn ca thiên phú dị bẩm, nói cách khác, hôm nay không chừng đã bị lật thuyền rồi!

Tiểu Báo Tử trong nội tâm âm thầm cười khổ, hắn chưa từng nghĩ tới sau khi hai loại Thất Bảo Diệu Thuật hợp tại một chỗ, trước khi phát ra được công dụng đã khiến nội khí của hắn hoàn toàn tháo nước rồi, mà hắn hiện giờ vẫn còn bị hãm trong biển khí lưu của Phi La Tử Văn Đao, nếu như không phải hắn còn có một khóa ngoại đan thì cho dù có thi triển ra một chiêu này, hắn cũng sẽ phải táng thân trong tư hải vô biên này, đồng quy vu tận mất thôi.

Bất quá, hắn có ngoại đan, khóa ngoại đan Hỏa Hồng Tinh vận chuyển nơi mi tâm, cũng là Cửu Long Thần Hỏa Công, quan trọng nhất là, hắn đã tìm được phương pháp khiến ngoại đan tiếp tục vận chuyển, nói cách khác, ngoại đan của hắn một ngày 24h chưa từng có chút nào đình chỉ tu luyện, cho nên, nội khí tu luyện ra so với bản thân hắn thì hùng hậu hơn nhiều, Tiểu Báo Tử đã từng tính toán qua, nội khí tồn trữ trong Hỏa Hồng Tinh, ít nhất gấp mười mấy lần bản thể hắn. Cho nên hiện giờ nội khí trong cơ thể hắn bị rút hết sạch sẽ, nhưng hắn cũng không kinh hoảng, cơ hồ đồng thời một cổ nội khí hùng hậu liền từ nội đan tràn ra, lập tức bổ sung toàn thân hắn.

Sau khi nội khí toàn thân được bổ sung đầy đủ, trong lòng hắn mới hơi chút yên tâm, mà lúc này nội khí bị tháo nước ra của hắn cũng bắt đầu có tác dụng.

Hắn cảm thấy sau khi nội khí của mình bị rút ra, dọc theo côn thể của hắn, hoàn toàn quấy ra ngoài.

- Đây là lực lượng gì? !

Tiểu Báo Tử và Vương Nguyệt Bạch cơ hồ đồng thời lấp bấp kinh hãi, nội khí của Tiểu Báo Tử ẩn mà không phát, nhưng tốc độ của Như Ý Kim Lân Côn cũng đột nhiên gia tăng vô số lần, Như Ý Kim Lân Côn hơn tám nghìn cân trong thời khắc này, đã hoàn toàn mất đi sức nặng.

Đúng vậy, đã mất đi sức nặng, Tiểu Báo Tử chỉ cảm thấy trong tay không còn gì, tuy rằng vẫn nắm thật chặt Như Ý Kim Lân Côn, nhưng sức nặng gì cũng không cảm nhận được, mà cùng lúc đó, khí lưu màu tím tràn ngập xung quanh rất cực cũng không cách nào sinh ra ảnh hưởng tới côn của hắn nữa.

Rất nhẹ nhàng, đơn giản, thập phần quỷ dị, một côn vô cùng đơn giản lại phảng phất như hoàn toàn không có hạn chế không gian, dùng một tốc độ cực kì nhanh chóng xuất hiện trước mắt Vương Nguyệt Bạch.

- Không tốt!

Nỗi sợ hãi vô biên lập tức bao trùm nội tâm Vương Nguyệt Bạch. Trong vô thức, hắn nâng tay lên đỡ, động tác này đã cứu được hắn một mạng, bất quá, vẫn không cách nào ngăn cản Như Ý Kim Lân Côn của hung hăng nện lên đại đao của hắn.

- Oanh!

Côn cùng đao tấn công, một côn này của Tiểu Báo Tử súc thể mà làm, đao của Vương Nguyệt Bạch chỉ là vô thức che chắn, lực đao chưa đủ, một kích này, tuy rằng cũng không sinh ra lực lượng bạo kích, bất quá lực lượng của Tiểu Báo Tử trải qua sự tăng phúc của Ngọc Hư Thông Thiên kinh, tăng thêm cây côn tám ngàn cân, hơn nữa lại tăng thêm lực lượng cực đoan được đánh ra, cũng không kém hơn bạo kích bao nhiêu, Vương Nguyệt Bạch gấp rút giơ lên đỡ, cứu được bản thân một mạng, thực sự khiến hắn nhận lấy trọng thương.

Một tiếng nổ mạnh vang lên, Phi La Tử Văn Đao trước tiên bị đánh rời khỏi tay bay đi, hóa thành một đạo ánh sáng tím, trong chớp mắt liền biến mất trước mắt tất cả mọi người, đồng thời bị bay theo Phi La Tử Văn Đao còn có thân thể của Vương Nguyệt Bạch nữa, hắn mang theo tiếng xương cốt vỡ vụn bay ra ngoài hơn trăm mét, trùng trùng điệp điệp đập vào vách tường Thương Long Quan, tạo nên trên tường một hình quật long.

- Muốn giết ta, không dễ dàng như vậy đâu!

Yên tĩnh, hoàn toàn yên tĩnh, yên tĩnh đã đến mức phẳng phất thời gian như ngừng trệ.

Thẳng đến khi hết thủy kết thúc, người của Vương gia mới phản ứng lại, gia chủ Vương gia mãnh liệt đứng lên, cơ hồ cùng lúc đó, bốn gã thất phẩm cường giả cùng đi với bọn họ cũng đều phóng người lên, hai người đánh về phía Tiểu Báo Tử, một người bay về phía Phi La Tử Văn Đao biến mất, một người khác thì nhảy đến trước người Vương Nguyệt Bạch đã mất đi ý thức, bế vị Đại trưởng lão cốt cách toàn thân đã nát vụn hơn phân nửa này lên.

- Trở về!

Trông thấy hai đạo cương khí đánh về phía mình, Tiểu Báo Tử chỉ nhếch miệng cười cười, Như Ý Kim Lân Côn trong tay điểm về phía trước.

PHỐC, PHỐC hai tiếng, cương khí của hai người liền lập tức bị đánh bại, bắn ngược về phía sau.

Như Ý Kim Lân Côn quấy một cái xua tan toàn bộ khí lưu màu tím xung quanh, Tiểu Báo Tử liền chống cây gậy trong tay lên đất, con mắt bắt đầu có chút híp lại.

Ngọc Hư Thông Thiên kinh và Thiên Xà Liễm Tức Thuật đồng thời vận dụng, hai loại tâm pháp quán tại một chỗ còn ẩn ẩn có dấu hiệu muốn hợp lại nữa.

- Thất Bảo Diệu Thuật, ta tựa hồ đã tìm được một chút bí quyết, bất quá hiện giờ không phải là thời điểm tốt!

Đồng thời khi hắn đánh lui hai gã cường giả, trong trận doanh của Vương gia bắn ra mười mấy đạo nhân ảnh, vây hắn lại.

- Phụng Châu Vương thị. Ha ha!

Tiểu Báo Tử quét mắt liếc mười mấy người, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người gia chủ Vương gia.

- Ngàn năm môn phiệt, tựa hồ đều là người thua không chấp nhận a!

- Chu Báo, đừng tưởng rằng ngươi có một thân tu vi tuyệt đỉnh là có thể hoành hành trên giang hồ, nước trên giang hồ nhiều bao nhiêu, ngươi còn chưa đủ tư cách thăm dò đâu, ngươi căn bản không biết chuyện mình gây ra hôm nay có ý vị thể nào đâu nhỉ? !

- Ngươi nói không sai, ta xác thực không biết sự sâu cạn của nước trong giang hồ, cũng không biết đắc tội với Phụng Châu Vương thị các người đến tội cùng ý vị như thế nào, nhưng ta biết rõ, vừa rồi cũng không chỉ một người lao về phương hướng Phi La Tử Văn Đao, nói không chừng qua hôm nay thì thần binh trấn tộc Phi La Tử Văn Đao của Phụng Châu Vương thị phải thay chủ rồi!

- Hừ!

Gia chủ Vương gia hừ lạnh một tiếng.

- Đồ vật của Vương gia ta, không người nào dám tham, dám đoạt cả!

- Gia chủ, xảy ra chuyện rồi, việc lớn không tốt rồi!

Lời còn chưa dứt, một thanh âm vội vàng liền truyền ra từ trong đám người.

- Chuyện gì? !

Gia chủ Vương gia sắc mặt trầm xuống, âm trầm như muốn nhỏ ra trước

- Là ai ở đây hô to gọi nhỏ?!

- Gia chủ, là thuộc hạ, là thuộc hạ!

Một bóng người liền lách ra, vọt tới quỳ rạp trước mặt gia chủ Vương gia.

- Vương Thụy, tại sao là ngươi, sao ngươi lại ở chỗ này? !

Chứng kiến người này, gia chủ Vương gia thần sắc khẽ động

- Tổn thương trên người ngươi là xảy ra chuyện gì?!

- Lạc, Lạc Hải Vân, Lạc Hải Vân, hần...

- Lạc Hải Vân có chuyện gì hả? !

Vừa nghe đến ba chữ Lạc Hải Vân, gia chủ Vương gia thần sắc biến đổi, nắm lấy cổ áo Vương Thụy nhấc hần lên.

- Hần vọt vào tổng bộ thương hội, gặp người liền giết, một tuần trà, chỉ sau thời gian uống cạn một tuần trà, hần, hần. Hần, hần đã giết sạch tất cả mọi người, hần, hần, !

Tinh thần của Vương Thụy tựa hồ đã đến biên giới chuẩn bị sụp đổ, ánh mắt tan rã, lời nói không thông thuận.

- Hần còn nói gì nữa? !

Gia chủ Vương gia quát nhẹ lên một tiếng, khiến Vương Thụy tỉnh táo lại một chút.

- Để cho ta chuyển lời cho gia, gia chủ, nói, nói, nói hần và Vương gia chúng ta không chết không ngót!

- Hồn dân!

Gia chủ Vương gia giận dữ quát to một tiếng, ném Vương Thụy ra ngoài rất xa, trong mắt lệ quang chớp động, hung dữ nhìn chăm chăm về phía Tiểu Báo Tử.

- Ngươi, các ngươi thông đồng mới nhau!

- Cái gì mà các ngươi chúng ta, cái gì mà thông đồng chứ? !

Tiểu Báo Tử khoe miệng hiện lên một tia cười lạnh.

- Ta vì sao chọn chiến Vương Nguyệt Bạch trong lòng ngươi minh bạch, ngươi để Tứ hải thương hội áp chế An Viễn Đường của ta, lại còn âm thầm sai khiến đạo phỉ đoạt hàng của An Viễn Đường, cho nên ta tìm các ngươi gây phiền phức!

- Hồn trưởng, ta lúc nào để Tứ hải thương hội áp chế An Viễn Đường của ngươi, ta lúc nào sai sử đạo phỉ, ngươi có chứng cứ không? !

- Ta không cần chứng cứ, ta nói là được!

Tiểu Báo Tử nhắc Như Ý Kim Lân Côn lên, gánh trên vai

- Nghe đây, ta mặc kệ ngươi cái gì Vương gia hay không Vương gia, là các ngươi trêu chọc ta trước, cho nên ta liền phản kích, đã trêu chọc ta, thì phải gánh chịu lấy hậu quả, về phần vừa rồi ngươi nói cái gì mà Lạc Hải Vân, ta căn bản không biết!

- Ngươi cho rằng ta sẽ tin sao?!

- Ta cần ngươi tin sao? Ngươi bây giờ có thể làm gì ta? Chỉ bằng mấy phế vật xung quanh ngươi, ngay cả thất phẩm cũng chưa tới, còn muốn đối phó ta? !

Tiểu Báo Tử chỉ cười lạnh.

- Ta cho ngươi biết, họ Vương kia, người khác sợ Vương gia các ngươi, lão tử không sợ, hôm nay chỉ là cho các ngươi một giáo huấn thôi, chuyện trước kia đừng ở đây, nếu như ngươi còn dám ở sau lưng ta làm trò gì mờ ám thì trả thù của ta tuyệt đối sẽ không như lúc này đâu, tuy rằng không muốn thừa nhận, bất quá, ta vẫn phải nói cho các ngươi biết, lão tử chính là một tên hồn đản có thù tất báo!

- Ngươi...!

Bị Tiểu Báo Tử nói đến nỗi một câu cũng không thốt lên được, muốn đương trường trở mặt, nhưng trong lòng hấn lại rõ, chỉ dựa vào Vương gia đệ tử ở đây, căn bản không cách nào chống lại Tiểu Báo Tử cả.

Hung hăng hít một hơi, cường chế lại lửa giận đã xông lên đầu.

- Chu Báo, ta nhắc nhở ngươi, ngươi sẽ vì hành vi của ngươi mà trả giá thật nhiều đấy!

- Ta mỗi mắt mong chờ!

Tiểu Báo Tử nhẹ nhàng nói

- Bất quá ta nghĩ, hiện tại có phiền toái chính là bọn ngươi!

- Hừ!

Gia chủ Vương gia đồng tử co lại, phát mạnh ống tay áo.

- Chúng ta đi!

Ra lệnh một tiếng, mọi người Vương gia đi theo sau hấn, nối đuôi nhau mà ra, mang theo một cổ oán khí đậm đặc, biến mất trong tầm mắt đám người giang hồ.

- Mặt mũi của Vương gia này có thể ném đi được rồi!

- Lạc Hải Vân, chẳng lẽ là gia chủ của Manh Sơn quận Lạc gia sao, Manh Sơn quận Lạc gia không phải không lâu trước đã bị diệt môn một cách thần bí sao? Chẳng lẽ là Vương gia làm hay sao? !

- Hừ, đương nhiên là Vương gia làm, tại Phụng châu, ngoại trừ Vương gia ra còn ai có thực lực mạnh như vậy. Bất quá, ta nghĩ bọn hấn cũng thật không ngờ là còn lưu lại một người còn sống!

- Đúng vậy a đúng vậy a, Lạc Hải Sơn là thất phẩm cường giả, Vương gia vậy mà lại để hấn thoát đi. Phen này, Vương gia gặp nạn rồi!

Thanh âm có chút ha hê truyền ra từ trong đám người.

- Chẳng qua chỉ là một thất phẩm cường giả thôi, có thể nhắc lên bao nhiêu sóng gió chứ? !

Có người khó hiểu mà nói.

- Thất phẩm cường giả ah, lão huynh, ngươi cho rằng mỗi ngày đều giống như hôm nay, trông thấy nhiều cường giả như vậy sao? Đánh bại một thất phẩm cường giả dễ dàng nhưng muốn giết chết thì lại không phải là chuyện dễ nữa, hơn nữa, Vương gia ở ngoài sáng chỉ có mỗi Vương Nguyệt Bạch, bát phẩm cường giả, Lạc Hải Sơn là gia chủ Lạc gia, một thế gia mấy trăm năm, có thể có một ít của cải, Chu Báo này ngu ngốc lớn mật, nhưng Lạc Hải Sơn kia hiện giờ cũng đã mất đi, cái gọi là chân trần hấn chính thức, thiên hạ lớn như vậy, một thất phẩm cường giả muốn ẩn nấp sao mà dễ dàng như vậy? Mà Vương gia, gia đại nghiệp đại, ngàn năm thế gia, muốn giấu cũng không thể nào giấu được, việc này, Vương gia thật có khó khăn!

Wương gia gặp nạn rồi!

Nhìn mọi người Vương gia biến mất trước mặt, khóe miệng Tiểu Báo Tử hiện lên một vòng cười lạnh, trải qua chuyện này thì mấy thế gia không hòa hảo lắm với hấn, cũng sẽ không dễ dàng hạ độc thủ với hấn rồi, dù sao ai cũng không muốn đơn giản kết làm địch với một thất phu hoàn toàn không để ý đến gì như hấn.

Thất phu, một tên thất phu chết tiệt, một tên thất phu có được chiến lực bát phẩm đỉnh phong, tay cầm như ý thần binh, hơn nữa còn có bối cảnh cực kì thần bí!

Việc này có ý vị thế nào?

Việc này có nghĩa là trước khi không hoàn toàn nắm chắc, đây là một tên khiến người khác đau đầu nhưng không thể nào đụng vào!

Nhưng lấy tốc độ phát triển của hắn, đợi đến lúc người nắm chắc vạn toàn, người ta có lẽ đã trưởng thành đến một tình trạng khác rồi, huống chi, từ lúc xuất đạo đến bây giờ, vẫn chưa người nào biết được át chủ bài của thất phu này là gì.

Tiểu Báo Tử xuất đạo rất sớm, lần đầu tiên bộc lộ bản thân chính là trong một chiến dịch của Trung Hòa quận thành, trong chiến dịch này, hắn dùng một đôi Lưu Tinh Chùy nện mở Trung Hòa quận thành, lập được công lao, sơ bộ thể hiện ra tiềm lực. Sau đó, ở trong hỏa mạch dưới lòng đất Trung Hòa quận thành, gác hỏa mạch mấy ngày, dùng tu vị Tam phẩm đánh bại mấy cao thủ của các thế gia luyện thép, thanh danh lên cao, lại kết giao với một trong tam đại tọa của Thiên Long Thần Sơn - Vương Xà, lúc này mới theo thời gian có chút danh vọng trong võ lâm, sau đó ở thủy quân Giang Thành nhận lấy chức tổng quản, lĩnh quân diệt trừ thủy phi, giành được quyền khống chế Giang Tâm đảo, khiến thanh danh của hắn theo thời gian dần truyền ra.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

595. Chương 594-597: Đi Đến Hỏa Mạch. (1-4)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 594-597: Đi đến hỏa mạch. (1-4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Sau đó, một lần hắn chính thức danh chấn thiên hạ chính là dùng tu vị Tứ phẩm cường ép đuổi giết thất phẩm cường giả của Mạnh gia, khiến người khác cảm thấy lú lẫm, nhưng nếu so với mấy chiến tích sau này của hắn thì việc đuổi giết Long Đường Tật dần cảm thấy không đủ dùng nữa rồi, qua mấy trận chiến, hắn trở thành thiếu niên cường giả đệ nhất trong võ lâm, thậm chí được phong làm đệ nhất cường giả trong một đời tuổi trẻ trong võ lâm, mà xét theo tác phong làm việc của hắn từ lúc hắn xuất đạo đến nay, tất cả mọi người đều nhận được một kết luận hết sức rõ ràng, đây chính là một tên thất phu, một thứ đầu nhĩ, nhưng tên thất phu này lại có được tiềm lực tuyệt vời, còn có bối cảnh khiến người khác kiêng kị nữa, đối với người bình thường trong võ lâm mà nói, sau lưng tên này chính là Thiên Long Đạo cửu phẩm tòa Vương Xà, nhưng đối với Thiên Long Đạo mà nói, sau lưng Chu Báo lại là một cỗ thể lực thần bí mà cường đại khác.

Một cỗ lực lượng cường đại mà người bình thường trong võ lâm căn bản không có tư cách biết đến.

Chính vì nguyên nhân như vậy cho nên Tiểu Báo Tử mới hung hăng cho Vương gia một cái tát, dùng hành động thực tế để chứng minh hắn là một tên mẫn phu. Hắn phát hiện ra, cuộc sống của mình, tựa hồ, tựa hồ đã bắt đầu thú vị hơn.

- Môn phái võ lâm cũng tốt, ngàn năm môn phiệt cũng thế, kỳ thật đều không khác gì còn đồ đầu đường xó chợ cả, bất cứ chuyện gì tới cuối cùng kỳ thật đều là ai chém ai ác hơn thôi!

Một năm này, cũng giống như những năm qua, giang hồ hỗn loạn, so với một hồi chiến sự chấn động thiên hạ vào Tinh Nguyên nguyên niên kia, năm thứ hai này lại vì chiến sự ở Bắc Nguyên kết thúc mà xuất hiện một vài sự kiện lớn.

Nổi danh nhất đương nhiên là thiên hạ anh hùng đại hội rồi, trong đại hội này, kể sau Vân Châu Chu Báo, lại có ba gã thiếu niên cường giả ngang trời xuất thế. Bình Châu Lý Tú, Cơ Dạ Nguyệt, Yên Phi trong thiên hạ anh hùng đại hội đều thể hiện ra thực lực đã ngoài thất phẩm. Bình Châu Lý Tú là trưởng tử của Bình

Châu Lý thị, thiếu niên thiên tài, Cơ Dạ Nguyệt xuất thân thần bí, nghe nói gia nhập vào một môn phái thần bí, môn phái này người bình thường trong võ lâm không biết đến, bất quá lại rất quen thuộc với ba đại môn phái lớn nhất thiên hạ hiện nay là Thiên Long Đạo, Minh Nghĩa Kinh Viện và Bái Hỏa Huyền Giáo, lại có liên hệ với một ít thế gia ngàn năm. Nói như vậy, là vì đệ tử những môn phái thế gia này trước khi tới tham gia thiên hạ anh hùng đại hội đều nhận được chỉ thị, không nên dễ dàng trêu chọc Cơ Dạ Nguyệt, cho nên, Cơ Dạ Nguyệt này tuy rằng lai lịch thần bí, nhưng dựa vào một thân tu vi tuyệt cao, ở thiên hạ anh hùng đại hội đại sát tứ phương, cũng không gặp phải phiền toái gì cả, về phần Yên Phi thì lại càng khiến người khác giật mình hơn, mãi cho đến ba ngày cuối cùng của thiên hạ anh hùng đại hội hắc mới bộc lộ ra thực lực và chiến lực cường giả thất phẩm, quét ngang tất cả đối thủ, mà sau khi mọi người biết được thân phận thật sự của hắc thì lại càng nhắc lên một hồi sóng to gió lớn.

Tây Trữ Vương thế tử tiểu hoàng thúc!

Yên Phi này tuy còn trẻ tuổi, chẳng qua chỉ mới mười tám thôi, nhưng bối phận của hắc lại cực cao, chính là hoàng thúc của đương kim thiên tử Yến Vân Thiên, nhi tử của Tây Trữ Vương Yến Tử Đan.

Trên đời này người nhiều lão bà nhất chính là hoàng đế, mà hoàng đế trên thế giới này vừa lớn lên đã tu luyện võ nghệ, thân thể vô cùng khỏe mạnh, từ mười lăm tuổi bắt đầu sinh dục, có thể một mực sinh dục đến bảy mươi lăm tuổi, cho nên, niên kỷ bối tử tôn của bọn hắc cách nhau rất lớn, con lớn nhất đều đã có cháu trai, thậm chí được bông tôn tử rồi. Tình huống tiểu nhi tử vừa ra đời cũng không hiếm, cho nên, hoàng tộc có rất nhiều người, bối phận cũng tương đối loạn, thế nên, Yên Phi tuy rằng mười tám tuổi, nhưng bối phận đã là hoàng thúc cũng không có gì hiếm thấy cả.

Kỳ lạ chính là thực lực vốn có của hắc!

Thất phẩm cường giả, thất phẩm cường giả mười tám tuổi, trong thiên hạ anh hùng đại hội đại sát tứ phương, tiến nhập bán kết, dùng của cải và thực lực của hoàng tộc bồi dưỡng được một thiếu niên cường giả cũng không phải là chuyện gì kì lạ cả, nhưng thiếu niên cường giả này lại không xuất hiện trong cung, mà là xuất hiện ở Phiên Vương biệt phủ, đó mới là chuyện khiến bọn hắc bất ngờ.

Thiên hạ hôm nay, hoàng đế có không ít nhi tử nhưng cho dù tu vi cao nhất chẳng qua chỉ mới là tứ phẩm thôi, không so được với thúc gia gia Tây Trữ Vương thế tử này của bọn hắc.

Như vậy, thúc gia gia này tương lai sẽ trở thành một đối thủ lớn trong việc tranh quyền đoạt vị, đây là một chuyện tương đối nhạy cảm.

Đương nhiên, đây đều là chuyện sau này, cũng là chuyện mà các đại nhân vật kia phải đau đầu, đối với tiểu nhân vật trong chốn võ lâm như bọn họ mà nói, hiện giờ đáng quan tâm nhất vẫn là kết quả của thiên hạ anh hùng đại hội, ba gã thiếu niên cường giả đều tiến nhập bán kết, một người khác trong bán kết cũng là nhân vật cấp trưởng lão trong ngàn năm thế gia, bất quá, trước mặt biểu hiện cường thế của ba gã thiếu niên cường giả này, cũng không có ai cho rằng hắc là người thắng cuối cùng cả.

Thiên hạ anh hùng đại hội náo nhiệt nhất thời, bất quá giờ người khác thảo luận nhiều nhất chính là hai chuyện, đều có quan hệ với Phụng châu Vương thị, chuyện thứ nhất chính là Vân Châu Chu Báo đánh trọng thương Đại trưởng lão Vương Nguyệt Bạch của Vương gia, đánh bay thần binh trấn tộc Phi La Tử Văn Dao của Vương thị. Có lời đồn là Vương gia cũng không tìm được Phi La Tử Văn Dao, đương nhiên, đây chỉ là đồn đãi thôi. Việc thứ hai chính là gia chủ Lạc Hải Vân của Lạc thị gia tộc bị diệt tộc thần bí tái xuất giang hồ, bí mật Lạc gia bị diệt tộc cũng đã được gỡ bỏ, chính là do Vương thị động tay, cho nên. Lạc Hải Sơn đối với Phụng châu Vương triển khai trả thù điên cuồng, khiến Vương thị đau đầu không dứt.

Lạc Hải Vân chính là thất phẩm cường giả, đã mất đi hết thấy, cũng dứt bỏ rồi hết thấy, sau khi tái xuất giang hồ, tất cả những việc hắc làm đều là tận lực lượng gây đả kích lớn nhất cho Vương thị, cho nên ra tay âm tàn vô cùng, độc ác vô cùng, cũng không có ngành chiến với cường giả của Vương gia, mà là ra tay từ tổ chức bên ngoài của Vương gia. Cái gì tứ hải thương hội ah, Du Long tiêu cục ah, giết đều là những nhân tài tinh anh của những tổ chức bên ngoài này, những người này có lẽ trong phương diện khác có được thiên phú hơn người, nhưng thân thủ đều không cao minh. Nói ví dụ như chưởng quầy của Tứ hải thương hội Vương Đại Thông, đây chính là một thương nhân vô cùng khôn khéo, vài chục năm nay, đã vì Vương gia mang về tài phú cực lớn, là đối tượng bảo hộ trọng điểm của Vương gia, người như vậy, liền bị Lạc Hải Vân một đao giết.

Ví dụ tương tự vẫn còn rất nhiều.

Lúc bình thường thì các loại nhân tài này đều được Vương gia bảo vệ cực kì nghiêm mật, thường nhân đừng nói là giết bọn hắc, cho dù là tới gần bọn hắc cũng rất khó. Nhưng tiếc thay, Lạc Hải Vân lại là thất phẩm cường giả, mà bảo tiêu bảo hộ những người này, mạnh nhất cũng chỉ là Ngũ phẩm mà thôi. Vương gia tuy rằng gia đại nghiệp đại, nhưng cũng không đến mức điều cường giả đi bảo hộ, mà trên thực tế, cho dù bọn hắc có thực lực như vậy, lấy tôn nghiêm của thất phẩm cường giả, cũng không cho phép bọn hắc đi làm bảo tiêu cho người bình thường được.

Cho nên, lúc đối mặt với sự trả thù của Lạc Hải Vân, những hộ vệ này căn bản không thể nào bảo hộ được đối tượng mình cần bảo vệ, hơn nữa Lạc Hải Vân đã mất đi hết thấy, lại thù không chết không ngớt với Vương gia, căn bản không sợ Vương gia trả thù, mà Vương gia bên ngoài người có thực lực hoàn toàn áp chế thậm chí bắt giết hắc là Vương Nguyệt Bạch lại trong một trận chiến với Tiểu Báo Tử bản thân bị trọng thương, không chỉ không có lực lượng để đuổi theo hắc, mà còn phải phân ra một lực lượng rất lớn đến bảo hộ hắc, bởi như vậy, lực lượng mà Vương gia dùng để đối phó với Lạc Hải Vân ngày càng ít.

Cho nên, rơi vào đường cùng, Vương gia áp dụng trạng thái co rút lại phòng thủ, hơn nữa lại thả ra trọng thưởng trên giang hồ, dùng một thanh thần binh làm đại giá, treo giải thưởng cho cái đầu của Lạc Hải Vân.

Bất quá, hiệu quả rải rác, tài nguyên cường giả trong chốn võ lâm đại đa số đều đã bị các đại thế gia môn phái lũng đoạn. Giữa tất cả đại thế gia môn phái tuy có tồn tại hợp tác, nhưng còn có cả cạnh tranh, tuyệt sẽ không có người nào vì một thanh thần binh mà đắc tội với tên điên Lạc Hải Vân đã mất đi tất cả ngày cả, mà thông qua trả thù với Vương gia cũng khiến người trong võ lâm thanh tỉnh nhận thức ra một chuyện, một cường giả bị dồn đến tuyệt lộ không còn đường quay đầu đáng sợ đến cỡ nào!

Sự trả thù điên cuồng của một cường giả đã mất đi hết thấy, uy lực tuyệt đối mạnh hơn một thanh thần binh nhiều, tất cả mọi người đều đang chờ xem trò cười của Vương gia, chờ xem Vương gia bị buộc bắt đắc dĩ phải vận dụng lực lượng ngầm cường đại của mình.

Mà đối với mỗi một người bình thường trong võ lâm mà nói, giang hồ gần đây cũng thật quá náo nhiệt, cũng xem thật quá dã, tuồng kịch trên giang hồ cái này tiếp cái kia, khiến người khác nhìn cũng không kịp, được miễn nhãn một phen, cho dù là một trong những người tạo nên chuyện này như Chu Báo, hiện giờ cũng đã triệt để lâm vào trong quần chúng, trở thành một thành viên trong đại quân vây xem.

- Lúc này đây, Vương gia thật sự đã phiền toái lớn, bất quá, người phải cẩn thận, bọn hắc sở dĩ ăn thiệt thòi lớn như vậy, có nguyên nhân rất lớn cũng vì người làm Vương Nguyệt Bạch bị thương, Vương gia tuyệt sẽ không bỏ qua người đâu!

Trong một quán rượu bình thường, Tiểu Báo Tử và Vương Xà cứ như vậy ngồi ở vị trí chính giữa trong đại sảnh, không chút cố kỵ đến mấy chục ánh mắt khó hiểu xung quanh, vừa ăn, một bên vừa trò chuyện.

- Nghe nói cái Phi La Tử Văn Dao kia đã thật sự bị mất? !

Đối với lời khuyên của Vương Xà, Tiểu Báo Tử chỉ nhẹ cười, nốc một ngụm rượu, hỏi.

Thanh âm của hắc không lớn, bất quá trong tửu lâu này lại không thiếu người trong võ lâm tai mắt linh thông, nguyên một đám đều dừng lỗ tai lên nghe, nguyên một đám đều có ý đồ từ trong miệng gã thiếu niên cường giả này và Tọa của Thiên Long Đạo lúc nói chuyện với nhau, biết rõ giữa hai người đến cùng là có quan hệ thế nào.

- Đúng vậy a, mất rồi, hắc hắc, những ngày tốt lành của Vương gia đã quá lâu, trở nên quá mức vô lễ rồi, cho rằng lấy uy danh của Vương gia, chỉ phái ra một thất phẩm cường giả cũng đủ để trấn áp tròng diện rồi, bọn hắc lại thật không ngờ tới trên đời này thế nhưng có rất người không bán cho Vương gia mặt mũi, là mấy trưởng lão của Cửu Âm hải trong Ma Môn, bọn hắc đã chiếm Phi La Tử Văn Dao!

Ma Môn Cửu Âm Hải? !

Nhắc đến Ma Môn, Tiểu Báo Tử liền nghĩ đến Huyết Vô Nhai, trong nội tâm không khỏi nổi lên một cỗ cảm giác cổ quái.

- Sao hắc, có hứng thú với Ma Môn? !

Vương Xà thấy thần thái của hắn không đúng, không khỏi nở nụ cười.

- Trong mấy ngàn năm nay, Ma Môn thế chìm! Lánh đời không ra, mang đến cho người ta một loại cảm giác rất thần bí, bất quá kỳ thật cũng không tệ lắm, đặc biệt là Cửu Âm Hải, bên trong lại có không ít mỹ nữ, có muốn ta giới thiệu một hai người cho người không? !

- Thôi đi, người cứ để danh cho mình dần hưởng dụng đi!

Tiểu Báo Tử cười mắng một tiếng

- Chỉ cần nương nương khang kia không ngại là được!

- Tiểu tử, người cũng chớ nói lung tung, ta và nàng không có quan hệ gì lớn cả!

Thần sắc của Vương Xà hiếm có trở nên trì trệ, hung hăng trợn mắt liếc nhìn Tiểu Báo Tử.

- Đúng đúng đúng, không có quan hệ gì lớn cả, bất quá ta lại có chút quan hệ với nàng!

Tiểu Báo Tử cười đối chủ đề, chuyện lần trước ta đáp ứng với nàng, vẫn nên sớm giải quyết a, nàng lúc nào đến? !

- Trong hai ngày này thôi!

Vương Xà nói

- Đợi người xem hết thiên hạ anh hùng đại hội này thì cũng không sai biệt lắm!

- Được rồi, ta đối với mấy chuyện chém giết này không có hứng thú, dù sao kiện Thuần Dương pháp khí kia cuối cùng cuối cùng cũng sẽ không vào tay ta!

- Người không có hứng thú với chuyện chém giết? !

Vương Xà thiếu chút nữa đã phun rượu lên người hắn.

- Người nếu không có hứng thú với chuyện chém giết, thì trên đời này không có ai cảm thấy hứng thú cả!

- Ta nói là sự thật, ta là một người theo chủ nghĩa hòa bình, là Vương gia chọc ta trước, ta mới cho bọn hắn chút giáo huấn, nếu Vương Tọa người đến chọc ta, ta nhất định sẽ chạy trốn chết a!

Tiểu Báo Tử cười nói.

- Cẩn thận mồm miệng chút, suốt ngày cứ nói nương nương khang, coi chừng đụng phải nàng, bị nàng một tát chụp chết đấy!

- Ha ha, cũng đúng!

Hai người cứ như vậy không coi ai ra gì trò chuyện trong quán rượu, thoạt nhìn đều là nói chút việc nhà, nhưng không lâu sau, nội dung nói chuyện của hai người liên tục thành một tin tức, thông qua con đường khác nhau, lọt vào tai người khác nhau, cung cấp bọn hắn tư liệu để tham khảo tự định giá, ứng đối.

- Xem ra đồn đãi quả nhiên là thật, Chu Báo này không đơn giản ah, quan hệ giữa hắn và Vương Xà tuyệt đối không đơn giản như vẻ bề ngoài đâu!

Tây Kinh thành, hoàng cung.

Nhìn phần tình báo trong tay, Tần đế Yến Vân Thiên nhẹ nhún mày

- Người nói, nương nương khang trong lời bọn họ, sẽ là người thế nào? !

- Ít nhất cũng là một cường giả, một cường giả khiến Vương Xà và Chu Báo đều không dễ dàng đắc tội.

- Minh Nguyệt Thăng mỉm cười, chỉ là trong vẻ mỉm cười vẫn mang theo một tia lo lắng.

- Bệ hạ, Chu Báo này che dấu hiển nhiên sâu hơn chúng ta tưởng nhiên, thần binh trong tay hắn chúng ta cũng chưa từng nghe qua, cái này chỉ có hai loại khả năng, một là từ thời kỳ thượng cổ đến giờ chưa từng xuất thế, vận khí của hắn tốt, bị hắn phát hiện ra, loại khác chính là vừa được rèn ra. Nếu như là loại thứ hai thì.., bệ hạ, sự thật đã hoàn toàn ngoài phạm vi khống chế của chúng ta rồi!

- Đúng vậy a, nếu quả thật là vừa được rèn ra, như vậy, sau lưng Chu Báo khẳng định có một cỗ lực lượng cường đại, chính vì cỗ lực lượng cường đại này, cho nên hần mới hung man bá đạo như thế, cũng không phải vì đầu óc của hần không tốt, mà là hần đủ tin tưởng, căn bản là không sợ ngàn năm thế gia Vương gia này!

- Theo tác phong làm việc trước sau như một của hần thì khả năng rất lớn!

Minh Nguyệt Thăng khẽ thở dài.

- Bối cảnh có thực lực hùng hậu cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là, hần vậy mà đi ra hô phong hoán vũ, đến tột cùng là do ý của mình, hay là kẻ nào khác bày mưu tính kế, đây mới là mấu chốt a, bệ hạ, xem ra, chúng ta cần phải chú ý tới Chu Báo nhiều hơn rồi!

- Ân, tuổi của hần không lớn, người xem, ta nếu như chọn hần làm phò mã, có thỏa đáng không?

- Đương nhiên không ổn!

Minh Nguyệt Thăng vội vàng lắc đầu nói.

- Tiểu tử này chính là một thất phu điển hình, nếu đồng ý thì còn may, như nếu phạm vào điểm cổ kị của hần, không đồng ý, vậy thì đây tuyệt đối không phải chuyện tốt, gây chuyện không tốt, còn có thể ảnh hưởng đến mặt mũi hoàng gia nữa. Hơn nữa, hần vừa mới làm Vương gia mất thể diện, bệ hạ liền muốn chiêu hần làm phò mã, đây không phải là đánh vào mặt Vương gia sao?

- Có lý!

Yến Vân Thiên gật đầu cười nói

- Tuy rằng Vương gia lúc này mất hết mặt mũi nhưng dù sao cũng là một trong các ngàn năm môn phiệt của đại Tấn, cũng có sĩ diện!

- Bệ hạ, có phải ngài muốn gả Trường Tuệ công chúa cho Chu Báo không? !

Yến Vân Thiên sắc mặt vốn là trì trệ, sau đó cười khổ nói.

- Đúng vậy a, Yên nhi cũng trưởng thành rồi, đứa nhỏ này từ nhỏ đã thông minh hơn người, phảng phất vừa sinh ra đã hiểu chuyện, hơn nữa mắt cao hơn đầu, chưa bao giờ đặt thường nhân vào mắt, trên đời này người có thể khiến nàng để vào mắt tuyệt không nhiều, Chu Báo này, có lẽ có thể mang đến cho nàng niềm vui ngoài ý muốn cũng nên!

- Trường Tuệ công chúa thiên tư hơn người, chỉ tiếc lại quá mức thông minh, bệ hạ, thứ cho ta nói thẳng, công chúa này, đối với hoàng thất, có lẽ cũng không phải là chuyện tốt!

- Đúng vậy a, ta hiểu rõ mà, aizz, người xem tiểu hoàng thúc kia, mỗi lần nhìn thấy bộ dáng của Yên nhi, ta đều lo lắng ah!

Nói ra lời này, trong mắt Minh Nguyệt Thăng hiện lên nụ cười khổ, không nói câu gì nữa, loại chuyện bí văn liên quan đến hoàng gia này, hần vẫn nên ít xen vào thì tốt hơn.

- Bệ hạ, thiên hạ anh hùng đại hội muốn quyết ra thắng bại rồi, người xem, Tây Trữ Vương thế tử, có thể thắng được không? !

- Hần sẽ thắng, không vì cái gì khác, chỉ vì một nụ cười của con gái, hần cũng sẽ thắng!

Yến Vân Thiên nói.

- Cơ Dạ Nguyệt xuất thân Dao Trì, tham gia đại hội này cũng chỉ với tư cách là một cơ hội lịch lãm rèn luyện thôi, cũng không thật sự chém giết đoạt, về phần Bình Châu Lý Tú, lúc này danh tiếng của hần đã rất lớn rồi, ta đã thông qua Lý Nguyên bắt chuyện với Lý gia rồi, dù sao đối thủ vòng tiếp theo của hần sẽ là Sóc châu Nghiêm Văn Quang, luận bối phận, Nghiêm Văn Quang này cũng là biểu cữu của hần, hần sẽ biết khó mà lui, về phần người thứ hai, hần đối với bệ hạ đã tính toán không bỏ sót, xem ra, hết thấy đều đã sắp xếp xong xuôi, ta có lo lắng cũng vô ích!

- Thế cũng không phải, lúc này đây, xem ra ta là có chút tính sai, thực lực của những thế gia đại phái kia vẫn còn trên dự tính của chúng ta, tuy rằng dùng một kiện Thuần Dương pháp khí làm như mỗi nhữ, nhưng cuối cùng vẫn chưa dò xét được thực lực của bọn hắn!

- Hết thấy đều là xứng đáng chi ý mà thôi, Thuần Dương pháp khí tuy rằng trân quý, nhưng còn không đến mức khiến họ tranh đoạt vỡ đầu, nếu là một kiện Thái Hạo tiên khí thì...

- Dừng lại, dừng lại, nếu là có một kiện Thái Hạo tiên khí, người cho rằng ta còn quan tâm đến thực lực của bọn hắn sao? !

- Có lý, có lý!

Minh Nguyệt Thăng liên tục gật đầu nói

- Hơn nữa, lúc này bệ hạ cũng không phải là không có thu hoạch!

- Đúng vậy a, chuyện này qua đi, thiên hạ có lẽ sẽ an ổn một thời gian, ta phóng ra những lời đồn đãi kia, bởi như vậy, những thế gia đại phiệt kia muốn quấy rối, chỉ sợ cũng phải tự cân nhắc một phen rồi!

- Bệ hạ anh minh, hiện tại, hiện giờ chúng ta quả thật cần an ổn, hoàn toàn tiêu hóa những thành tựu đạt được, đặc biệt là ba châu phương bắc, lại tiến hành bước tiếp theo của kế hoạch, bởi như vậy, căn cơ của chúng ta liền triệt để an ổn rồi.

- Đúng vậy a, người làm đại sự phải làm gì chắc cái đó, gấp không được ah!

Yến Vân Thiên gật đầu than thở.

- Mã Thiên Trường tuy rằng là một vương bát đản, bắt quá làm việc so với ta lại ổn trọng hơn nhiều !

- Bệ hạ, Mã Thiên Trường đã tiếp nhận đất phong của mình, bắt quá, xem tình huống thì hắn cũng không muốn giờ rời đi!

- Bất kể hắn, cứ để tên vương bát đản này muốn làm gì thì làm cái đó đi, dù sao hiện giờ chúng ta thiếu hắn một thiên đại nhân tình, lấy tính cách của hắn, không khiến chúng ta nhớ nhân tình này thì không thể an tâm được!

- Vâng!

- Người đã tới, nếu như ngài không đến thì ta phải đi rồi!

Nhìn Tiểu Minh Vương mặt lạnh như nước, Tiểu Báo Tử trong nội tâm không khỏi máy động, dưới thân thể ý thức một cái, nói ra.

- Người bây giờ cũng là người nổi tiếng thiên hạ rồi, muốn đi thì có thể đi đâu chứ? !

Tiểu Minh Vương cười lạnh, nhìn thoáng qua Vương Xà đứng cạnh Tiểu Báo Tử, trong mắt băng hàn lóe lên tình cảm ấm áp rồi chợt biến mất.

- Sao người lại tới đây, cũng có hứng thú với Địa Hỏa nguyên tử sao?!

- Cũng không phải, ta là sợ sau khi các người gặp mặt, một lời không hợp liền muốn động thủ, tổn thương hòa khí!

- Người sợ ta và hắn tổn thương hòa khí? !

Tiểu Minh Vương mi quan khẽ nhú

- Tại sao phải nghĩ như vậy? !

- Cũng không phải cái gì đặc biệt cả, chỉ là để phòng vạn nhất thôi!

Vương Xà nhẹ nhàng nhún vai.

- Hơn nữa, ta cũng muốn mượn cơ hội này củng cố tu vị của mình, Địa Hỏa nguyên tử là đồ tốt ah!

- Đã như vậy thì đi thôi, chúng ta đã chậm trễ rất lâu rồi!

Thần sắc của Tiểu Minh Vương lại lần nữa khôi phục lại bộ dáng trong trẻo nhưng lạnh lùng.

- Hỏa mạch dưới lòng đất ở Trung Hòa quận thành đã ngưng trệ, ta nhìn qua, là vì Địa Hỏa nguyên tủy bị rút đi quá nhiều!

Nói đến đây, nàng liếc Tiểu Báo Tử thật sâu.

- Hiện giờ Địa Tâm Hỏa mạch ta mang các ngươi tới là của Bái Hỏa Huyền Giáo ta. Ta không hi vọng sẽ xuất hiện loại tình huống như ở Trung Hòa quận thành!

- Ngươi không thể vừa muốn con ngựa chạy nhanh, vừa muốn con ngựa không ăn cỏ đúng không? !

Lời còn chưa dứt, liền nghe Tiểu Báo Tử bất mãn kêu lên.

- Quyền ý của ta đích thật có thể câu dẫn Địa Hỏa nguyên tủy ra, tuy nhiên lại không cách nào khống chế số lượng câu dẫn, ta làm sao có thể cam đoan là không có việc gì được?

- Vậy sao? !

Tiểu Minh Vương ánh mắt lóe lên, ngươi chỉ cần đến lúc đó thu hồi quyền ý của ngươi không được sao!

- Quyền pháp của ta không tệ, nhưng còn chưa đạt tới mức thu phát tùy tâm!

Tiểu Báo Tử một bước cũng không nhường.

- Hơn nữa, Địa Hỏa nguyên tủy cùng quyền ý của ta vốn là bổ sung cho nhau, nếu như ta vào thời điểm mấu chốt dừng lại, nói không chừng đối với bản thân cũng có thương hại, chuyện vì người quên mình thế nào, ta cũng không muốn làm đâu!

- Vậy ý của ngươi là ta phải phế đi Địa Tâm Hỏa mạch của Bái Hỏa Huyền Giáo sao?!

- Đương nhiên cũng không phải, ta sẽ tận lực khống chế, nhưng lại không thể nào cam đoan, cho nên ở chỗ này nhắc nhở ngươi trước một tiếng, miễn đến lúc đó trách ta không làm hết sức!

Cảm giác được giữa hai người nồng nặc mùi thuốc súng, Vương Xà vội vàng đi ra hoà giải.

- Tất cả mọi người đều chung một thuyền, không cần phải vì chút chuyện nhỏ như vậy mà gây gỗ, Tiểu Báo Tử, đến lúc đó ngươi chú ý thoả một chút là được rồi, không nên rút ra quá nhiều, Minh Phi, đến lúc đó ngươi cũng nhìn một chút, chú ý nhắc nhở thoả một chút là được!

- Được rồi!

Nghe thấy Vương Xà mở miệng, Tiểu Minh Vương gật gật đầu, thần sắc cũng hòa hoãn lại.

- Ta nói, hai người kia khẳng định có gian tình, nói cách khác, Tiểu Minh Vương này sao lại nghe lời như thế được!

Nhìn thấy Tiểu Minh Vương chuyển biến nhanh như vậy, khóe miệng Tiểu Báo Tử nhẹ nhàng co lại, trong lòng bất quá chỉ ý đại thịnh, bất quá nhìn nhìn lại con người trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tiểu Minh Vương, hẳn liền vội vàng áp chế bất quá chỉ hỏa vô tận lại.

- Đi thôi, nhanh xử lý chuyện này, ta còn chuyện khác phải làm nữa!

- Đây, ngày mai đã là quyết đấu bán kết rồi, không ở lại xem sao? !

Tiểu Báo Tử hỏi.

- Có cái gì đẹp mắt sao? Ngươi không muốn mấy thứ kia sao?

- Được được, chúng ta đi luôn thôi!

Tiểu Báo Tử nghe xong, trên mặt liền hiện lên nụ cười bất đắc dĩ, Tiểu Minh Vương này nhìn như mảnh mai, nhưng lại là một người tính tình nóng nảy, hơn nữa trong tay còn có thứ mình bức thiết phải cần, hẳn thật sự không thể đắc tội được.

- Ách, đồ vật kia lúc nào có thể cho ta? !

- Thứ đó ở trong Địa Tâm Hỏa mạch chờ đến Địa tâm hỏa mạch ta liền cho người!

- Bái Hỏa Huyền Giáo nắm giữ bảy cái Địa Tâm Hỏa mạch, Minh Phi không chỉ là một trong các Đại tôn giả của Bái Hỏa Huyền Giáo, lại đã tiến vào cửu phẩm, cho nên nàng có tư cách riêng mình có được một tòa Địa Tâm Hỏa mạch, hiện giờ chúng ta là đi chiếm tiện nghi của nàng đấy, cho nên Tiểu Báo Tử, người kiểm chế một chút, đừng thực sự phé đi Địa Tâm Hỏa mạch của nàng!

- Bảy cái Địa Tâm Hỏa mạch? !

Tiểu Báo Tử trong nội tâm khẽ động, âm thầm sợ hãi thán phục Bái Hỏa Huyền Giáo thật là gia đại nghiệp đại, phải biết rằng, thế gia tinh luyện kim loại ngàn năm như Ô gia, muốn một tòa Địa Tâm Hỏa mạch mà không được, Bái Hỏa Huyền Giáo này thậm chí có bảy cái, thật sự là người so với người tức chết người mà!

- Ai nói đi Địa Tâm Hỏa mạch của ta!

Tiểu Minh Vương bỗng nhiên tiếp lời nói, hung hăng trợn mắt liếc nhìn Tiểu Báo Tử.

- Tên này vừa rồi đã nói vậy rồi, ta sao còn để hắn đi gây họa cho hỏa mạch của ta chứ!

- Vậy ý của ngươi là!

- Địa Tâm Hỏa mạch của Liệt Hỏa lão tổ cũng ở gần đây, ta lại vừa biết lão gia hỏa này ra ngoài làm việc, không có mười ngày nữa tháng không trở về được, chúng ta cứ đi vào đó đi, đến lúc đó, tùy người như giày vò thế nào cũng được!

Trong Đại Tấn, Tùy Châu là một châu thập phần hoang vắng, địa bàn tuy rằng rất lớn, nhưng thổ địa lại rất khắc nghiệt, trên một mẫu đất thì dù là năm tốt nhất thu hoạch cũng chỉ bằng một phần ba nơi khác thôi, hơn nữa nơi quý quái này đều là lấy đồi núi làm chủ, con đường không nhanh, lại không phải là đường giao thông chủ yếu, ít có thương nhân vắng lai, thời gian lâu dần cũng trở thành một châu nghèo nhất Trung Nguyên.

Chính vì nghèo cho nên Tùy Châu cho đến giờ cũng không có người nào chú ý qua, mấy ngàn năm nay, ngay cả một thế gia cũng không có, ngẫu nhiên có một ít thế hệ kinh tài tuyệt diệu, sau khi có thành tựu thì đều đi đến nơi khác, không về lại đây nữa, chỉ vì nơi quý quái này không gì đáng để quay lại cả.

Đương nhiên, cũng không phải nói Tùy Châu không có bóng người nào, nhân khẩu của Tùy Châu không nhiều lắm, nhưng dù sao ở Trung Nguyên cũng có hai ba con tiểu miêu tiểu cẩu, hơn nữa địa bàn lại lớn, đồi núi nhiều, dễ ẩn nấp, cho nên đây là thiên đường của đạo phỉ qua lại thường xuyên. Thanh Kiếm sơn ở Tùy Châu tuy rằng không quá lớn, từ ngoài thoát nhìn cũng không có gì đặc thù, bất quá, mỗi người đều biết, Thanh kiếm sơn có một môn phái tên là Xích Diễm môn, môn phái tuy rằng không lớn, hơn nữa cũng không thu đồ đệ bên ngoài, nhưng bên trong lại có không ít cao thủ, như một môn phái bình thường, có một hai cao thủ tu vị tứ ngũ phẩm tọa trấn đã coi như không tệ rồi, mà Xích Diễm môn này hiển nhiên không chỉ có một hai cao thủ, từ sáu mươi năm trước, sau khi Xích Diễm môn khai tông lập phái ở Thanh kiếm sơn, tất cả môn phái trong phương viên trăm dặm đều bị nó san bằng trong một tháng, còn những môn phái có thực lực hùng hậu khác ở Tùy Châu thì sao?

Thấy Xích Diễm môn này hung hãn như thế, liền tự mềm nhũn ra, không ai dám đi tìm Xích Diễm môn gây phiền toái, ngược lại hoảng sợ không chịu nổi, sợ Xích Diễm môn này đánh đến tận cửa.

Bất quá, Xích Diễm môn hiển nhiên cũng không có tâm tư xưng vương xưng bá, sau khi chiếm xong phương viên trăm dặm, liền không có động tĩnh gì khác nữa, việc này khiến những môn phái khác cũng thả lỏng được tâm tình, hôm nay, 60 năm qua đi, Xích Diễm môn đã trở thành môn phái thần bí nhất nhưng cũng có vai trò thấp nhất ở Tùy Châu rồi.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

596. Chương 594-597: Đi Đến Hỏa Mạch. (1-4)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 594-597: Đi đến hỏa mạch. (1-4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Sau đó, một lần hấn chính thức danh chấn thiên hạ chính là dùng tu vi Tứ phẩm cường ép đuổi giết thất phẩm cường giả của Mạnh gia, khiến người khác cảm thấy lú lẫm, nhưng nếu so với mấy chiến tích sau này của hấn thì việc đuổi giết Long Đường Tật dần cảm thấy không đủ dùng nữa rồi, qua mấy trận chiến, hấn trở thành thiếu niên cường giả đệ nhất trong võ lâm, thậm chí được phong làm đệ nhất cường giả trong một đời tuổi trẻ trong võ lâm, mà xét theo tác phong làm việc của hấn từ lúc hấn xuất đạo đến nay, tất cả mọi người đều nhận được một kết luận hết sức rõ ràng, đây chính là một tên thất phu, một thứ đầu nhĩ, nhưng tên thất phu này lại có được tiềm lực tuyệt vời, còn có bối cảnh khiến người khác kiêng kị nữa, đối với người bình thường trong võ lâm mà nói, sau lưng tên này chính là Thiên Long Đạo cứu phẩm tòa Vương Xà, nhưng đối với Thiên Long Đạo mà nói, sau lưng Chu Báo lại là một cỗ thể lực thần bí mà cường đại khác.

Một cỗ lực lượng cường đại mà người bình thường trong võ lâm căn bản không có tư cách biết đến.

Chính vì nguyên nhân như vậy cho nên Tiểu Báo Tử mới hung hăng cho Vương gia một cái tát, dùng hành động thực tế để chứng minh hấn là một tên mãng phu. Hấn phát hiện ra, cuộc sống của mình, tựa hồ, tựa hồ đã bắt đầu thú vị hơn hơn.

- Môn phái võ lâm cũng tốt, ngàn năm môn phiệt cũng thế, kỳ thật đều không khác gì côn đồ đầu đường xó chợ cả, bất cứ chuyện gì tới cuối cùng kỳ thật đều là ai chém ai ác hơn thôi!

Một năm này, cũng giống như những năm qua, giang hồ hỗn loạn, so với một hồi chiến sự chấn động thiên hạ vào Tĩnh Nguyên nguyên niên kia, năm thứ hai này lại vì chiến sự ở Bắc Nguyên kết thúc mà xuất hiện một vài sự kiện lớn.

Nổi danh nhất đương nhiên là thiên hạ anh hùng đại hội rồi, trong đại hội này, kể sau Vân Châu Chu Báo, lại có ba gã thiếu niên cường giả ngang trời xuất thế. Bình Châu Lý Tú, Cơ Dạ Nguyệt, Yên Phi trong thiên hạ anh hùng đại hội đều thể hiện ra thực lực đã ngoài thất phẩm. Bình Châu Lý Tú là trưởng tử của Bình Châu Lý thị, thiếu niên thiên tài, Cơ Dạ Nguyệt xuất thân thần bí, nghe nói gia nhập vào một môn phái thần bí, môn phái này người bình thường trong võ lâm không biết đến, bất quá lại rất quen thuộc với ba đại môn phái lớn nhất thiên hạ hiện nay là Thiên Long Đạo, Minh Nghĩa Kinh Viện và Bái Hỏa Huyền Giáo, lại có liên hệ với một ít thế gia ngàn năm. Nói như vậy, là vì đệ tử những môn phái thế gia này trước khi tới tham gia thiên hạ anh hùng đại hội đều nhận được chỉ thị, không nên dễ dàng trêu chọc Cơ Dạ Nguyệt, cho nên, Cơ Dạ Nguyệt này tuy rằng lai lịch thần bí, nhưng dựa vào một thân tu vi tuyệt cao, ở thiên hạ anh hùng đại hội đại sát tứ phương, cũng không gặp phải phiền toái gì cả, về phần Yên Phi thì lại càng khiến người khác giật mình hơn, mãi cho đến ba ngày cuối cùng của thiên hạ anh hùng đại hội hấn mới bộc lộ ra thực lực và chiến lực cường giả thất phẩm, quét ngang tất cả đối thủ, mà sau khi mọi người biết được thân phận thật sự của hấn thì lại càng nhắc lên một hồi sóng to gió lớn.

Tây Trữ Vương thế tử tiểu hoàng thúc!

Yên Phi này tuy còn trẻ tuổi, chẳng qua chỉ mới mười tám thôi, nhưng bối phận của hấn lại cực cao, chính là hoàng thúc của đương kim thiên tử Yến Vân Thiên, nhi tử của Tây Trữ Vương Yến Tử Đan.

Trên đời này người nhiều lão bà nhất chính là hoàng đế, mà hoàng đế trên thế giới này vừa lớn lên đã tu luyện võ nghệ, thân thể vô cùng khỏe mạnh, từ mười lăm tuổi bắt đầu sinh dưỡng, có thể một mực sinh dưỡng đến bảy mươi lăm tuổi, cho nên, niên kỷ bối tử tôn của bọn hấn cách nhau rất lớn, con lớn nhất đều đã có cháu trai, thậm chí được bông tôn tử rồi. Tình huống tiểu nhi tử vừa ra đời cũng không hiếm, cho

nên, hoàng tộc có rất nhiều người, bồi phận cũng tương đối loạn, thế nên, Yên Phi tuy rằng mười tám tuổi, nhưng bồi phận đã là hoàng thúc cũng không có gì hiếm thấy cả.

Kỳ lạ chính là thực lực vốn có của hần!

Thất phẩm cường giả, thất phẩm cường giả mười tám tuổi, trong thiên hạ anh hùng đại hội đại sát tứ phương, tiến nhập bán kết, dùng của cải và thực lực của hoàng tộc bồi dưỡng được một thiếu niên cường giả cũng không phải là chuyện gì kì lạ cả, nhưng thiếu niên cường giả này lại không xuất hiện trong cung, mà là xuất hiện ở Phiên Vương biệt phủ, đó mới là chuyện khiến bọn hần bất ngờ.

Thiên hạ hôm nay, hoàng đế có không ít nhi tử nhưng cho dù tu vi cao nhất chẳng qua chỉ mới là tứ phẩm thôi, không so được với thúc gia gia Tây Trữ Vương thế tử này của bọn hần.

Như vậy, thúc gia gia này tương lai sẽ trở thành một đối thủ lớn trong việc tranh quyền đoạt vị, đây là một chuyện tương đối nhạy cảm.

Đương nhiên, đây đều là chuyện sau này, cũng là chuyện mà các đại nhân vật kia phải đau đầu, đối với tiểu nhân vật trong chốn võ lâm như bọn họ mà nói, hiện giờ đáng quan tâm nhất vẫn là kết quả của thiên hạ anh hùng đại hội, ba gã thiếu niên cường giả đều tiến nhập bán kết, một người khác trong bán kết cũng là nhân vật cấp trưởng lão trong ngàn năm thế gia, bất quá, trước mặt biểu hiện cường thế của ba gã thiếu niên cường giả này, cũng không có ai cho rằng hần là người thắng cuối cùng cả.

Thiên hạ anh hùng đại hội náo nhiệt nhất thời, bất quá giờ người khác thảo luận nhiều nhất chính là hai chuyện, đều có quan hệ với Phụng châu Vương thị, chuyện thứ nhất chính là Vân Châu Chu Báo đánh trọng thương Đại trưởng lão Vương Nguyệt Bạch của Vương gia, đánh bay thần binh trấn tộc Phi La Tử Văn Dao của Vương thị. Có lời đồn là Vương gia cũng không tìm được Phi La Tử Văn Dao, đương nhiên, đây chỉ là đồn đãi thôi. Việc thứ hai chính là gia chủ Lạc Hải Vân của Lạc thị gia tộc bị diệt tộc thần bí tái xuất giang hồ, bí mật Lạc gia bị diệt tộc cũng đã được gỡ bỏ, chính là do Vương thị động tay, cho nên. Lạc Hải Sơn đối với Phụng châu Vương triển khai trả thù điên cuồng, khiến Vương thị đau đầu không dứt.

Lạc Hải Vân chính là thất phẩm cường giả, đã mất đi hết thấy, cũng dứt bỏ rồi hết thấy, sau khi tái xuất giang hồ, tất cả những việc hần làm đều là tận lực lượng gây đả kích lớn nhất cho Vương thị, cho nên ra tay âm tàn vô cùng, độc ác vô cùng, cũng không có ngành chiến với cường giả của Vương gia, mà là ra tay từ tổ chức bên ngoài của Vương gia. Cái gì tứ hải thương hội ah, Du Long tiêu cục ah, giết đều là nhưng nhân tài tinh anh của những tổ chức bên ngoài này, những người này có lẽ trong phương diện khác có được thiên phú hơn người, nhưng thân thủ đều không cao minh. Nói ví dụ như chưởng quầy của Tứ hải thương hội Vương Đại Thông, đây chính là một thương nhân vô cùng khôn khéo, vài chục năm nay, đã vì Vương gia mang về tài phú cực lớn, là đối tượng bảo hộ trọng điểm của Vương gia, người như vậy, liền bị Lạc Hải Vân một đao giết.

Ví dụ tương tự vẫn còn rất nhiều.

Lúc bình thường thì các loại nhân tài này đều được Vương gia bảo vệ cực kì nghiêm mật, thường nhân đừng nói là giết bọn hần, cho dù là tới gần bọn hần cũng rất khó. Nhưng tiếc thay, Lạc Hải Vân lại là thất phẩm cường giả, mà bảo tiêu bảo hộ những người này, mạnh nhất cũng chỉ là Ngũ phẩm mà thôi. Vương gia tuy rằng gia đại nghiệp đại, nhưng cũng không đến mức điều cường giả đi bảo hộ, mà trên thực tế, cho dù bọn hần có thực lực như vậy, lấy tôn nghiêm của thất phẩm cường giả, cũng không cho phép bọn hần đi làm bảo tiêu cho người bình thường được.

Cho nên, lúc đối mặt với sự trả thù của Lạc Hải Vân, những hộ vệ này căn bản không thể nào bảo hộ được đối tượng mình cần bảo vệ, hơn nữa Lạc Hải Vân đã mất đi hết thấy, lại thù không chết không ngớt với Vương gia, căn bản không sợ Vương gia trả thù, mà Vương gia bên ngoài người có thực lực hoàn toàn áp chế thậm chí bắt giết hần là Vương Nguyệt Bạch lại trong một trận chiến với Tiểu Báo Tử bản thân bị trọng thương, không chỉ không có lực lượng để đuổi theo hần, mà còn phải phân ra một lực lượng rất lớn đến bảo hộ hần, bởi như vậy, lực lượng mà Vương gia dùng để đối phó với Lạc Hải Vân ngày càng ít.

Cho nên, rơi vào đường cùng, Vương gia áp dụng trạng thái co rút lại phòng thủ, hơn nữa lại thả ra trọng thưởng trên giang hồ, dùng một thanh thần binh làm đại giá, treo giải thưởng cho cái đầu của Lạc Hải Vân.

Bất quá, hiệu quả rải rác, tài nguyên cường giả trong chốn võ lâm đại đa số đều đã bị các đại thế gia môn phái lũng đoạn. Giữa tất cả đại thế gia môn phái tuy có tồn tại hợp tác, nhưng còn có cả cạnh tranh, tuyệt sẽ không có người nào vì một thanh thần binh mà đắc tội với tên điên Lạc Hải Vân đã mất đi tất cả ngày cả, mà thông qua trả thù với Vương gia cũng khiến người trong võ lâm thanh tỉnh nhận thức ra một chuyện, một cường giả bị dồn đến tuyệt lộ không còn đường quay đầu đáng sợ đến cỡ nào!

Sự trả thù điên cuồng của một cường giả đã mất đi hết thấy, uy lực tuyệt đối mạnh hơn một thanh thần binh nhiều, tất cả mọi người đều đang chờ xem trò cười của Vương gia, chờ xem Vương gia bị buộc bất đắc dĩ phải vận dụng lực lượng ngầm cường đại của mình.

Mà đối với mỗi một người bình thường trong võ lâm mà nói, giang hồ gần đây cũng thật quá náo nhiệt, cũng xem thật quá dã, tuồng kịch trên giang hồ cái này tiếp cái kia, khiến người khác nhìn cũng không kịp, được mãn nhãn một phen, cho dù là một trong những người tạo nên chuyện này như Chu Báo, hiện giờ cũng đã triệt để lâm vào trong quần chúng, trở thành một thành viên trong đại quân vây xem.

- Lúc này đây, Vương gia thật sự đã phiền toái lớn, bất quá, người phải cẩn thận, bọn hắc hổ dĩ ảm thiệt thòi lớn như vậy, có nguyên nhân rất lớn cũng vì người làm Vương Nguyệt Bạch bị thương, Vương gia tuyệt sẽ không bỏ qua người đâu!

Trong một quán rượu bình thường, Tiểu Báo Tử và Vương Xà cứ như vậy ngồi ở vị trí chính giữa trong đại sảnh, không chút cố kỵ đến mấy chục ánh mắt khó hiểu xung quanh, vừa ăn, một bên vừa trò chuyện.

- Nghe nói cái Phi La Tử Văn Dao kia đã thật sự bị mất? !

Đối với lời khuyên của Vương Xà, Tiểu Báo Tử chỉ nhẹ cười, nốc một ngụm rượu, hỏi.

Thanh âm của hắn không lớn, bất quá trong tửu lâu này lại không thiếu người trong võ lâm tai mắt linh thông, nguyên một đám đều dừng lỗ tai lên nghe, nguyên một đám đều có ý đồ từ trong miệng gã thiếu niên cường giả này và Tọa của Thiên Long Đạo lúc nói chuyện với nhau, biết rõ giữa hai người đến cùng là có quan hệ thế nào.

- Đúng vậy a, mất rồi, hắc hắc, những ngày tốt lành của Vương gia đã quá lâu, trở nên quá mức vô lễ rồi, cho rằng lấy uy danh của Vương gia, chỉ phái ra một thất phẩm cường giả cũng đủ để trấn áp tràng diện rồi, bọn hắc hổ lại thật không ngờ tới trên đời này thế nhưng có rất người không bán cho Vương gia mặt mũi, là mấy trưởng lão của Cửu Âm hải trong Ma Môn, bọn hắc hổ đã chiếm Phi La Tử Văn Dao!

Ma Môn Cửu Âm Hải? !

Nhắc đến Ma Môn, Tiểu Báo Tử liền nghĩ đến Huyết Vô Nhai, trong nội tâm không khỏi nổi lên một cổ cảm giác cổ quái.

- Sao hử, có hứng thú với Ma Môn? !

Vương Xà thấy thần thái của hắn không đúng, không khỏi nở nụ cười.

- Trong mấy ngàn năm nay, Ma Môn thế chìm! Lánh đời không ra, mang đến cho người ta một loại cảm giác rất thần bí, bất quá kỳ thật cũng không tệ lắm, đặc biệt là Cửu Âm Hải, bên trong lại có không ít mỹ nữ, có muốn ta giới thiệu một hai người cho người không? !

- Thôi đi, người cứ để danh cho mình dẫn hướng dụng đi!

Tiểu Báo Tử cười mắng một tiếng

- Chỉ cần nương nương khang kia không ngại là được!

- Tiểu tử, người cũng chớ nói lung tung, ta và nàng không có quan hệ gì lớn cả!

Thần sắc của Vương Xà hiếm có trở nên trì trệ, hung hăng trợn mắt liếc nhìn Tiểu Báo Tử.

- Đúng đúng đúng, không có quan hệ gì lớn cả, bất quá ta lại có chút quan hệ với nàng!

Tiểu Báo Tử cười đổi chủ đề, chuyện lần trước ta đáp ứng với nàng, vẫn nên sớm giải quyết a, nàng lúc nào đến? !

- Trong hai ngày này thôi!

Vương Xà nói

- Đợi người xem hết thiên hạ anh hùng đại hội này thì cũng không sai biệt lắm!

- Được rồi, ta đối với mấy chuyện chém giết này không có hứng thú, dù sao kiện Thuần Dương pháp khí kia cuối cùng cuối cùng cũng sẽ không vào tay ta!

- Người không có hứng thú với chuyện chém giết? !

Vương Xà thiếu chút nữa đã phun rượu lên người hắn.

- Người nếu không có hứng thú với chuyện chém giết, thì trên đời này không có ai cảm thấy hứng thú cả!

- Ta nói là sự thật, ta là một người theo chủ nghĩa hòa bình, là Vương gia chọc ta trước, ta mới cho bọn hắn chút giáo huấn, nếu Vương Tọa người đến chọc ta, ta nhất định sẽ chạy trời chết a!

Tiểu Báo Tử cười nói.

- Cẩn thận mồm miệng chút, suốt ngày cứ nói nường nường khang, coi chừng đụng phải nàng, bị nàng một tát chụp chết đấy!

- Ha ha, cũng đúng!

Hai người cứ như vậy không coi ai ra gì trò chuyện trong quán rượu, thoạt nhìn đều là nói chút việc nhà, nhưng không lâu sau, nội dung nói chuyện của hai người liên tục thành một tin tức, thông qua con đường khác nhau, lọt vào tai người khác nhau, cung cấp bọn hắn tư liệu để tham khảo tự định giá, ứng đối.

- Xem ra đồn đãi quả nhiên là thật, Chu Báo này không đơn giản ah, quan hệ giữa hắn và Vương Xà tuyệt đối không đơn giản như vẻ bề ngoài đâu!

Tây Kinh thành, hoàng cung.

Nhìn phần tình báo trong tay, Tần đế Yến Vân Thiên nhẹ nhún mày

- Người nói, nường nường khang trong lời bọn họ, sẽ là người thế nào? !

- Ít nhất cũng là một cường giả, một cường giả khiến Vương Xà và Chu Báo đều không dễ dàng đắc tội.

- Minh Nguyệt Thăng mỉm cười, chỉ là trong vẻ mỉm cười vẫn mang theo một tia lo lắng.

- Bệ hạ, Chu Báo này che dấu hiển nhiên sâu hơn chúng ta tưởng nhiên, thần binh trong tay hắn chúng ta cũng chưa từng nghe qua, cái này chỉ có hai loại khả năng, một là từ thời kỳ thượng cổ đến giờ chưa từng xuất thế, vận khí của hắn tốt, bị hắn phát hiện ra, loại khác chính là vừa được rèn ra. Nếu như là loại thứ hai thì.., bệ hạ, sự thật đã hoàn toàn ngoài phạm vi khống chế của chúng ta rồi!

- Đúng vậy a, nếu quả thật là vừa được rèn ra, như vậy, sau lưng Chu Báo khẳng định có một cỗ lực lượng cường đại, chính vì cỗ lực lượng cường đại này, cho nên hắn mới hung man bá đạo như thế, cũng không phải vì đầu óc của hắn không tốt, mà là hắn đủ tin tưởng, căn bản là không sợ ngàn năm thế gia Vương gia này!

- Theo tác phong làm việc trước sau như một của hắn thì khả năng rất lớn!

Minh Nguyệt Thăng khẽ thở dài.

- Bối cảnh có thực lực hùng hậu cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là, hắn vậy mà đi ra hô phong hoán vũ, đến tột cùng là do ý của mình, hay là kẻ nào khác bày mưu tính kế, đây mới là mấu chốt a, bệ hạ, xem ra, chúng ta cần phải chú ý tới Chu Báo nhiều hơn rồi!

- Ân, tuổi của hắn không lớn, người xem, ta nếu như chọn hắn làm phò mã, có thỏa đáng không?

- Dương nhiên không ổn!

Minh Nguyệt Thăng vội vàng lắc đầu nói.

- Tiểu tử này chính là một thất phu điển hình, nếu đồng ý thì còn may, như nếu phạm vào điểm cố kị của hắn, không đồng ý, vậy thì đây tuyệt đối không phải chuyện tốt, gây chuyện không tốt, còn có thể ảnh hưởng

đến mặt mũi hoàng gia nữa. Hơn nữa, hần vừa mới làm Vương gia mất thể diện, bệ hạ liền muốn chiêu hần làm phò mã, đây không phải là đánh vào mặt Vương gia sao?

- Có lý!

Yến Vân Thiên gật đầu cười nói

- Tuy rằng Vương gia lúc này mất hết mặt mũi nhưng dù sao cũng là một trong các ngàn năm môn phiệt của đại Tần, cũng có sĩ diện!

- Bệ hạ, có phải ngài muốn gả Trường Tuệ công chúa cho Chu Báo không? !

Yến Vân Thiên sắc mặt vốn là trì trệ, sau đó cười khổ nói.

- Đúng vậy a, Yên nhi cũng trưởng thành rồi, đứa nhỏ này từ nhỏ đã thông minh hơn người, phẳng phất vừa sinh ra đã hiểu chuyện, hơn nữa mắt cao hơn đầu, chưa bao giờ đặt thường nhân vào mắt, trên đời này người có thể khiến nàng để vào mắt tuyệt không nhiều, Chu Báo này, có lẽ có thể mang đến cho nàng niềm vui ngoài ý muốn cũng nên!

- Trường Tuệ công chúa thiên tư hơn người, chỉ tiếc lại quá mức thông minh, bệ hạ, thứ cho ta nói thẳng, công chúa này, đối với hoàng thất, có lẽ cũng không phải là chuyện tốt!

- Đúng vậy a, ta hiểu rõ mà, aizz, người xem tiểu hoàng thúc kia, mỗi lần nhìn thấy bộ dáng của Yên nhi, ta đều lo lắng ah!

Nói ra lời này, trong mắt Minh Nguyệt Thăng hiện lên nụ cười khổ, không nói câu gì nữa, loại chuyện bí vẫn liên quan đến hoàng gia này, hần vẫn nên ít xen vào thì tốt hơn.

- Bệ hạ, thiên hạ anh hùng đại hội muốn quyết ra thắng bại rồi, người xem, Tây Trữ Vương thế tử, có thể thắng được không? !

- Hần sẽ thắng, không vì cái gì khác, chỉ vì một nụ cười của con gái, hần cũng sẽ thắng!

Yến Vân Thiên nói.

- Cơ Dạ Nguyệt xuất thân Dao Trì, tham gia đại hội này cũng chỉ với tư cách là một cơ hội lịch lãm rèn luyện thôi, cũng không thật sự chém giết đoạt, về phần Bình Châu Lý Tú, lúc này danh tiếng của hần đã rất lớn rồi, ta đã thông qua Lý Nguyên bắt chuyện với Lý gia rồi, dù sao đối thủ vòng tiếp theo của hần sẽ là Sóc châu Nghiêm Văn Quang, luận bối phận, Nghiêm Văn Quang này cũng là biểu cữu của hần, hần sẽ biết khó mà lui, về phần người thứ hai, hần đối với bệ hạ đã tính toán không bỏ sót, xem ra, hết thấy đều đã sắp xếp xong xuôi, ta có lo lắng cũng vô ích!

- Thế cũng không phải, lúc này đây, xem ra ta là có chút tính sai, thực lực của những thế gia đại phái kia vẫn còn trên dự tính của chúng ta, tuy rằng dùng một kiện Thuần Dương pháp khí làm như mỗi nhữ, nhưng cuối cùng vẫn chưa dò xét được thực lực của bọn hần!

- Hết thấy đều là xứng đáng chi ý mà thôi, Thuần Dương pháp khí tuy rằng trân quý, nhưng còn không đến mức khiến họ tranh đoạt vỡ đầu, nếu là một kiện Thái Hạo tiên khí thì...

- Dừng lại, dừng lại, nếu là có một kiện Thái Hạo tiên khí, người cho rằng ta còn quan tâm đến thực lực của bọn hần sao? !

- Có lý, có lý!

Minh Nguyệt Thăng liên tục gật đầu nói

- Hơn nữa, lúc này bệ hạ cũng không phải là không có thu hoạch!

- Đúng vậy a, chuyện này qua đi, thiên hạ có lẽ sẽ an ổn một thời gian, ta phóng ra những lời đồn đãi kia, bởi như vậy, những thế gia đại phiệt kia muốn quấy rối, chỉ sợ cũng phải tự cân nhắc một phen rồi!

- Bệ hạ anh minh, hiện tại, hiện giờ chúng ta quả thật cần an ổn, hoàn toàn tiêu hóa những thành tựu đạt được, đặc biệt là ba châu phương bắc, lại tiến hành bước tiếp theo của kế hoạch, bởi như vậy, căn cơ của chúng ta liền triệt để an ổn rồi.

- Đúng vậy a, người làm đại sự phải làm gì chắc cái đó, gấp không được ah!

Yến Vân Thiên gạt đầu than thở.

- Mã Thiên Trường tuy rằng là một vương bát đản, bắt quá làm việc so với ta lại ổn trọng hơn nhiều !

- Bệ hạ, Mã Thiên Trường đã tiếp nhận đất phong của mình, bắt quá, xem tình huống thì hẳn cũng không muốn giờ rời đi!

- Bất kể hẳn, cứ để tên vương bát đản này muốn làm gì thì làm cái đó đi, dù sao hiện giờ chúng ta thiếu hẳn một thiên đại nhân tình, lấy tính cách của hẳn, không khiến chúng ta nhớ nhân tình này thì không thể an tâm được!

- Vâng!

- Người đã tới, nếu như ngài không đến thì ta phải đi rồi!

Nhìn Tiểu Minh Vương mặt lạnh như nước, Tiểu Báo Tử trong nội tâm không khỏi máy động, dưới thân thể ý thức một cái, nói ra.

- Người bây giờ cũng là người nổi tiếng thiên hạ rồi, muốn đi thì có thể đi đâu chứ? !

Tiểu Minh Vương cười lạnh, nhìn thoáng qua Vương Xà đứng cạnh Tiểu Báo Tử, trong mắt băng hàn lóe lên tình cảm ấm áp rồi chợt biến mất.

- Sao người lại tới đây, cũng có hứng thú với Địa Hỏa nguyên tủy sao?!

- Cũng không phải, ta là sợ sau khi các người gặp mặt, một lời không hợp liền muốn động thủ, tổn thương hòa khí!

- Người sợ ta và hẳn tổn thương hòa khí? !

Tiểu Minh Vương mi quan khẽ nhú

- Tại sao phải nghĩ như vậy? !

- Cũng không phải cái gì đặc biệt cả, chỉ là để phòng vạn nhất thôi!

Vương Xà nhẹ nhàng nhún vai.

- Hơn nữa, ta cũng muốn mượn cơ hội này củng cố tu vị của mình, Địa Hỏa nguyên tủy là đồ tốt ah!

- Đã như vậy thì đi thôi, chúng ta đã chậm trễ rất lâu rồi!

Thần sắc của Tiểu Minh Vương lại lần nữa khôi phục lại bộ dáng trong trẻo nhưng lạnh lùng.

- Hỏa mạch dưới lòng đất ở Trung Hòa quận thành đã ngưng trệ, ta nhìn qua, là vì Địa Hỏa nguyên tủy bị rút đi quá nhiều!

Nói đến đây, nàng liếc Tiểu Báo Tử thật sâu.

- Hiện giờ Địa Tâm Hỏa mạch ta mang các người tới là của Bái Hỏa Huyền Giáo ta. Ta không hi vọng sẽ xuất hiện loại tình huống như ở Trung Hòa quận thành!

- Người không thể vừa muốn con ngựa chạy nhanh, vừa muốn con ngựa không ăn cỏ đúng không? !

Lời còn chưa dứt, liền nghe Tiểu Báo Tử bắt mồm kêu lên.

- Quyền ý của ta đích thật có thể câu dẫn Địa Hỏa nguyên tủy ra, tuy nhiên lại không cách nào khống chế số lượng câu dẫn, ta làm sao có thể cam đoan là không có việc gì được?

- Vậy sao? !

Tiểu Minh Vương ánh mắt lóe lên, người chỉ cần đến lúc đó thu hồi quyền ý của người không được sao!

- Quyền pháp của ta không tệ, nhưng còn chưa đạt tới mức thu phát tùy tâm!

Tiểu Báo Tử một bước cũng không nhường.

- Hơn nữa, Địa Hỏa nguyên tủy cùng quyền ý của ta vốn là bổ sung cho nhau, nếu như ta vào thời điểm máu chốt dừng lại, nói không chừng đối với bản thân cũng có thương hại, chuyện vì người quên mình thế nào, ta cũng không muốn làm đâu!

- Vậy ý của ngươi là ta phải phế đi Địa Tâm Hỏa mạch của Bái Hỏa Huyền Giáo sao?!

- Đương nhiên cũng không phải, ta sẽ tận lực khống chế, nhưng lại không thể nào cam đoan, cho nên ở chỗ này nhắc nhở ngươi trước một tiếng, miễn đến lúc đó trách ta không làm hết sức!

Cầm giác được giữa hai người nồng nặc mùi thuốc súng, Vương Xà vội vàng đi ra hoà giải.

- Tất cả mọi người đều chung một thuyền, không cần phải vì chút chuyện nhỏ như vậy mà gây gỗ, Tiểu Báo Tử, đến lúc đó ngươi chú ý thoáng một chút là được rồi, không nên rút ra quá nhiều, Minh Phi, đến lúc đó ngươi cũng nhìn một chút, chú ý nhắc nhở thoáng một phát là được!

- Được rồi!

Nghe thấy Vương Xà mở miệng, Tiểu Minh Vương gật gật đầu, thần sắc cũng hòa hoãn lại.

- Ta nói, hai người kia khẳng định có gian tình, nói cách khác, Tiểu Minh Vương này sao lại nghe lời như thế được!

Nhìn thấy Tiểu Minh Vương chuyển biến nhanh như vậy, khóe miệng Tiểu Báo Tử nhẹ nhàng co lại, trong lòng bất quá chỉ ý đại thịnh, bất quá nhìn nhìn lại con người trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tiểu Minh Vương, hẳn liền vội vàng áp chế bất quá chỉ hỏa vô tận lại.

- Đi thôi, nhanh xử lý chuyện này, ta còn chuyện khác phải làm nữa!

- Nay, ngày mai đã là quyết đấu bán kết rồi, không ở lại xem sao? !

Tiểu Báo Tử hỏi.

- Có cái gì đẹp mắt sao? Ngươi không muốn mấy thứ kia sao?

- Được được, chúng ta đi luôn thôi!

Tiểu Báo Tử nghe xong, trên mặt liền hiện lên nụ cười bất đắc dĩ, Tiểu Minh Vương này nhìn như mảnh mai, nhưng lại là một người tính tình nóng nảy, hơn nữa trong tay còn có thứ mình bức thiết phải cần, hẳn thật sự không thể đắc tội được.

- Ách, đồ vật kia lúc nào có thể cho ta? !

- Thứ đó ở trong Địa Tâm Hỏa mạch chờ đến Địa tâm hỏa mạch ta liền cho ngươi!

- Bái Hỏa Huyền Giáo nắm giữ bảy cái Địa Tâm Hỏa mạch, Minh Phi không chỉ là một trong các Đại tôn giả của Bái Hỏa Huyền Giáo, lại đã tiến vào cửu phẩm, cho nên nàng có tư cách riêng mình có được một tòa Địa Tâm Hỏa mạch, hiện giờ chúng ta là đi chiếm tiện nghi của nàng đấy, cho nên Tiểu Báo Tử, ngươi kiềm chế một chút, đừng thực sự phế đi Địa Tâm Hỏa mạch của nàng!

- Bảy cái Địa Tâm Hỏa mạch? !

Tiểu Báo Tử trong nội tâm khẽ động, âm thầm sợ hãi thán phục Bái Hỏa Huyền Giáo thật là gia đại nghiệp đại, phải biết rằng, thế gia tinh luyện kim loại ngàn năm như Ô gia, muốn một tòa Địa Tâm Hỏa mạch mà không được, Bái Hỏa Huyền Giáo này thậm chí có bảy cái, thật sự là người so với người tức chết người mà!

- Ai nói đi Địa Tâm Hỏa mạch của ta!

Tiểu Minh Vương bỗng nhiên tiếp lời nói, hung hăng trợn mắt liếc nhìn Tiểu Báo Tử.

- Tên này vừa rồi đã nói vậy rồi, ta sao còn để hắn đi gây họa cho hỏa mạch của ta chứ!

- Vậy ý của ngươi là!

- Địa Tâm Hỏa mạch của Liệt Hỏa lão tổ cũng ở gần đây, ta lại vừa biết lão gia hỏa này ra ngoài làm việc, không có mười ngày nữa tháng không trở về được, chúng ta cứ đi vào đó đi, đến lúc đó, tùy ngươi như giày vò thế nào cũng được!

Trong Đại Tán, Tỳ Châu là một châu thập phần hoang vắng, địa bàn tuy rằng rất lớn, nhưng thổ địa lại rất khắc nghiệt, trên một mẫu đất thì dù là năm tốt nhất thu hoạch cũng chỉ bằng một phần ba nơi khác thôi, hơn nữa nơi quý quái này đều là lấy đồi núi làm chủ, con đường không nhanh, lại không phải là đường giao thông chủ yếu, ít có thương nhân vắng lai, thời gian lâu dần cũng trở thành một châu nghèo nhất Trung Nguyên.

Chính vì nghèo cho nên Tỳ Châu cho đến giờ cũng không có người nào chú ý qua, mấy ngàn năm nay, ngay cả một thế gia cũng không có, ngẫu nhiên có một ít thế hệ kinh tài tuyệt diệu, sau khi có thành tựu thì đều đi đến nơi khác, không về lại đây nữa, chỉ vì nơi quý quái này không gì đáng để quay lại cả.

Đương nhiên, cũng không phải nói Tỳ Châu không có bóng người nào, nhân khẩu của Tỳ Châu không nhiều lắm, nhưng dù sao ở Trung Nguyên cũng có hai ba con tiểu miêu tiểu cầu, hơn nữa địa bàn lại lớn, đồi núi nhiều, dễ ẩn nấp, cho nên đây là thiên đường của đạo phỉ qua lại thường xuyên. Thanh Kiếm sơn ở Tỳ Châu tuy rằng không quá lớn, từ ngoài thoát nhìn cũng không có gì đặc thù, bất quá, mỗi người đều biết, Thanh kiếm sơn có một môn phái tên là Xích Diễm môn, môn phái tuy rằng không lớn, hơn nữa cũng không thu đồ đệ bên ngoài, nhưng bên trong lại có không ít cao thủ, như một môn phái bình thường, có một hai cao thủ tu vị tứ ngũ phẩm tọa trấn đã coi như không tệ rồi, mà Xích Diễm môn này hiển nhiên không chỉ có một hai cao thủ, từ sáu mươi năm trước, sau khi Xích Diễm môn khai tông lập phái ở Thanh kiếm sơn, tất cả môn phái trong phương viên trăm dặm đều bị nó san bằng trong một tháng, còn những môn phái có thực lực hùng hậu khác ở Tỳ Châu thì sao?

Thấy Xích Diễm môn này hung hãn như thế, liền tự mềm nhũn ra, không ai dám đi tìm Xích Diễm môn gây phiền toái, ngược lại hoảng sợ không chịu nổi, sợ Xích Diễm môn này đánh đến tận cửa.

Bất quá, Xích Diễm môn hiển nhiên cũng không có tâm tư xưng vương xưng bá, sau khi chiếm xong phương viên trăm dặm, liền không có động tĩnh gì khác nữa, việc này khiến những môn phái khác cũng thả lỏng được tâm tình, hôm nay, 60 năm qua đi, Xích Diễm môn đã trở thành môn phái thần bí nhất nhưng cũng có vai trò thấp nhất ở Tỳ Châu rồi.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

597. Chương 598-600: Tiến Vào Hỏa Mạch. (1-3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 598-600: Tiến vào hỏa mạch. (1-3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Người nói Xích Diễm môn này là thủ bút của Liệt Hỏa lão tổ?

Đứng ở một nơi cây cối rậm rạp trên Thanh Kiếm Sơn, cúi đầu quan sát toàn bộ Thanh Kiếm Sơn, Vương Xà lộ ra có chút ngoài ý muốn hỏi.

- Liệt Hỏa lão tổ sáu mươi năm trước ở chỗ này phát hiện ra một cái Địa Tâm Hỏa mạch, liền dẫn một đám thủ hạ chiếm lấy Thanh Kiếm sơn này, tổ kiến nên Xích Diễm môn, cũng mượn sự trợ giúp của Địa Tâm Hỏa mạch nên tu vị của hắn mới có thể trong 60 giữa năm một đường thẳng tiến, thẳng đến mười năm trước, bước vào cửu phẩm chi cảnh.

- Ngược lại là một gia hỏa đa mưu túc trí, bất quá, nghĩ đến trong Bái Hỏa Huyền Giáo các người người đánh chủ ý đến Địa Tâm Hỏa này của hắn có không ít a!

- Bảy tòa Địa Tâm Hỏa mạch đều có người chưởng quản, người của chúng ta nếu có yêu cầu, chúng ta cũng không dễ dàng cự tuyệt, dù sao Địa Tâm Hỏa mạch cấu kết địa tâm, muốn tạo nên nhiều ít Cửu phẩm cường giả đều được, cũng không có giới hạn gì cả. Mọi người đâu phải ai cũng có thể đều giống như tiểu tử này, có thể ở Địa Tâm Hỏa mạch làm ra chuyện rút củi đáy nồi, phé mất hỏa mạch chứ!

- Ta thật sự là không rõ, ngươi đây là đang khoa trương, hay là đang mắng ta nữa? !

Tiểu Báo Tử ở một bên cười khở.

- Tùy ngươi nghĩ thế nào cũng được!

Tiểu Minh Vương quét mắt nhìn hắn một cái.

- Địa Tâm Hỏa mạch đã ở trước mặt, theo ta theo biết, người phụ trách trông coi Địa Tâm Hỏa mạch này chính là đại đệ tử của Liệt Hỏa lão tổ - Xích Lô, năm năm trước vừa vừa bước vào thất phẩm, cũng là Tôn Giả trong giáo ta!

- Chúng ta phải tiêu diệt hắn sao?!

- Trong đầu người đến cùng là chứa thứ gì vậy?

Tiểu Minh Vương trừng mắt về phía Tiểu Báo Tử, chữ nhỏ một tiếng.

Ở trước mặt Đại tôn giả của Bái Hỏa Huyền Giáo hỏi có phải giết Tôn Giả khác không, thật sự là một chuyện khiến Tiểu Báo Tử cảm thấy rất có thành tựu.

- Xích Lô chẳng qua chỉ là thất phẩm thôi, chúng ta chỉ cần coi chừng một chút thì sẽ không bị hấn phát hiện, tuy rằng trong Địa Tâm Hỏa mạch này cũng có một ít người nữa, nhưng bọn hấn cũng không ở dưới sâu, lấy tu vị của chúng ta căn bản không cần dây dưa gì với bọn họ cả, chỉ cần xuống tới chỗ sâu trong hỏa mạch, liền không có ai phát hiện ra chúng ta nữa, coi như làm ra thiên đại động tĩnh gì, bọn hấn cũng chỉ cho rằng ở sâu trong hỏa mạch có dị động, tuyệt sẽ không có ai hoài nghi lên người chúng ta đâu, coi như là có người hoài nghi trong hỏa mạch có quỷ thì cũng không có bốn sự xuống dưới!

Cửa vào Địa Tâm Hỏa mạch này không hề rõ ràng như của Trung Hòa quận thành mà là giấu trong một nham bích, chỗ nham bích kia, tất cả đều bị một mảnh kiến trúc khổng lồ vây quanh, ẩn tại nơi sâu nhất trong kiến trúc trùng điệp.

- Không thể tưởng được diện tích Xích Diễm môn này lại to lớn như thế, so với lão trạch của Ô gia còn lớn hơn mấy chục lần!

- Liệt Hỏa lão tổ là một trong những Đại tôn giả có tiền nhất trong giáo, trong tay không chỉ nắm giữ nhiều thương đoàn, Tùy Châu này tuy rằng nghèo khó, nhưng muốn ở nơi này kiến tạo nên một mảnh trang viên, đối với hấn là chuyện rất dễ dàng!

Tiểu Minh Vương đáp. Thân hình lóe lên, hóa thành một đạo gió mát, lách vào chỗ cửa vào.

- Nhìn không ra Tiểu Minh Vương này còn có tiềm chất làm tặc đấy!

Trông thấy thân pháp của Tiểu Minh Vương, Tiểu Báo Tử cười cười, vận khởi Thiên Xà liễm tức pháp, lách vào cửa vào.

Sau khi tiến vào địa mạch, hai người liền cảm thấy một cỗ hơi nóng đập vào mặt.

- Nhiệt tính thật đậm đặc, ô, tên này đã động thủ sao? !

Ở cách động khẩu không xa, một nam tử mặc áo bào hồng nằm lẩn quay trên mặt đất, nếu như không phải còn hô hấp rất khê thì Tiểu Báo Tử còn tưởng rằng đây là một cỗ thi thể ấy chứ.

- Đây là Xích Lô, chết tiệt, không thể tưởng được hôm nay hấn lại đổi ra canh ở cửa động!

Thần sắc Tiểu Minh Vương có chút khó coi.

Xích Lô, Tôn giả của Bái Hỏa Giáo, đại đệ tử của Liệt Hỏa lão tổ, thất phẩm cường giả Xích Lô!

Trong nội tâm Tiểu Báo Tử có chút xiết chặt, một gã thất phẩm cường giả, chẳng qua chỉ là một hơi công phu, liền vô thanh vô tức bị Tiểu Minh Vương đánh ngã, Tiểu Báo Tử tự hỏi, bản thân cũng không có bốn sự này, trừ phi, vận dụng Thiên Xà Liễm Tức Thuật khẩu, tập kích bất ngờ.

Bất quá lại nghĩ tiếp cũng bình thường trở lại, Tiểu Minh Vương này là cửu phẩm cường giả, lại bỏ qua mặt mũi mà đánh lén, nếu như không thể giải quyết gọn Xích Lôi này thì cũng không phải là cửu phẩm cường giả nữa rồi.

- Bây giờ nên làm gì? !

- Còn có thể làm gì nữa, tiếp tục đi tới a, tên này phải nửa canh giờ mới tỉnh lại được, đến lúc đó, chúng ta đã lên vào chỗ sâu trong địa mạch rồi, hắn không thể làm gì chúng ta cả, bất quá chúng ta phải nhanh lên, phải xong mọi chuyện trước khi Liệt Hỏa lão tổ quay trở lại!

Nói đến đây, Tiểu Minh Vương chuyển ánh mắt về phía Vương Xà.

- Nói cách khác, phải phiền toái người thân mật với người quen cũ Liệt Hỏa kia rồi!

- Ta biết ngay không may chính là ta mà!

Wương Xà cười khổ nói.

- Được rồi, nếu quả thật xui xẻo như vậy thì Liệt Hỏa lão tổ kia do ta đối phó, ta có thể dẫn hắn đi chỗ khác để các người thoát thân!

Thông đạo trong địa mạch này khác với ở Trung Hòa quận thành, thông đạo trong địa mạch ở Trung Hòa quận thành là do một chủ thông đạo cùng vô số phó thông đạo tạo thành, nhưng chỉ cần đi dọc theo chủ thông đạo, liền rất nhanh có thể đi đến dòng sông dung nham, mà Địa Tâm Hỏa mạch của Thanh Kiếm sơn này lại hoàn toàn không giống thế, ngoại trừ lối ra là một không gian rộng rãi ra, đi tới trước, là một mảnh thông đạo giao thoa nhau như lưới nhện vậy.

- Phân bố của Địa Tâm Hỏa mạch này phi thường phức tạp, nếu như không muốn mất phương hướng trong này, muốn tìm được đường ra là phi thường khó khăn, nghe nói năm đó Liệt Hỏa lão tổ cũng phí hết sức chín trâu hai hổ mới tìm được sông dung nham, ta đã tới đây với hắn một lần, cho nên mới biết rõ thông đạo.

Trong thông đạo phức tạp quẹo trái quẹo phải, Tiểu Báo Tử cũng cảm giác được có chút mơ hồ, trong tai nghe Tiểu Minh Vương kể rõ chuyện của Địa Tâm Hỏa mạch này, cảm thấy đầu óc của mình cũng lộ ra có chút mơ hồ.

Cũng không biết đã qua bao nhiêu ngã rẽ, xuyên qua bao nhiêu lối đi, nhiệt độ chung quanh ngày càng tăng, khí lưu màu hồng đỏ thẩm bốc lên ở bốn phía, chỉ chốc lát sau, nhiệt độ đã tăng lên đến gần trăm độ, cho dù là Vương Xà và Tiểu Minh Vương cũng nhịn không được tạo ra cương khí, Tiểu Báo Tử tự nhiên cũng sẽ không cựa mạnh, Bách Độc Hàn Quang Chương cũng bị hấn căng ra, chỉ thấy một đám Thanh Lam nhàn nhạt chuyển động chung quanh hắn, một hồi gió mát lạnh theo Yên Lam màu xanh lưu chuyển, hoàn toàn xua tan đi nhiệt khí chung quanh Tiểu Báo Tử.

- Pháp khí không tệ a, lấy được chỗ nào thế?

Hai người Vương Xà và Tiểu Minh Vương đều là cửu phẩm cường giả thiên hạ đều biết đến, nhân lực tự nhiên cũng bất phàm, đều nhìn ra được hộ thân pháp khí này của Tiểu Báo Tử, không chỉ có lực phòng ngự cường đại, mà hàn ý nổi lên từ sâu trong nội tâm còn nói cho bọn hắn biết, lực công kích của kiện pháp khí này cũng rất đáng đáng sợ.

- Vận khí của ta tốt, nhặt được, bất quá sử dụng cũng không tệ lắm!

Tiểu Báo Tử cười nói.

Tiểu Minh Vương và Vương Xà cơ hồ đồng thời cùng mở miệng cười, đối với hai chữ vận khí của Tiểu Báo Tử nói chẳng thêm ngó tới.

Bất quá Tiểu Báo Tử đã dùng vận khí để qua loa qua chuyện, hiển nhiên nhiên là muốn muốn nói nhiều về chuyện này nữa, đã như vậy, bọn hắn cũng không cần phải vì một kiện pháp khí mà tra căn nguyên hỏi đáy

ngọn nguồn, không tìm tòi nghiên cứu bí mật người khác, không tùy ý truy tra chi tiết người khác, đây là quy tắc ngầm sinh tồn trên giang hồ, hai người này đều là lão làng trên giang hồ, đạo lý này tự nhiên cũng minh bạch.

Trong hai người, theo quan hệ giữa Vương Xà và Tiểu Báo Tử càng thêm thân mật một chút, thì càng biết rõ thêm một ít chuyện nữa về Tiểu Báo Tử, đặc biệt là còn biết bí mật Tiểu Báo Tử là một người muốn chết, theo lý thuyết Tiểu Báo Tử ở trước mặt của hắn có lẽ không có bí mật gì đáng nói, bất quá, từ sau khi từ chỗ của Tiểu Báo Tử nhận được Cửu Thiên Nguyên dương đại pháp tổng cương, sự tình liên sinh ra biến hóa vi diệu, hắn nhạy cảm cảm giác được Tiểu Báo Tử đã bắt đầu thoát khỏi phạm vi khống chế của hắn, đi về một phương hướng không thể lường được, nếu đổi là người khác thì có lẽ sẽ không cam lòng, bất quá Vương Xà cũng không thêm để ý, trên đời này, người và sự việc có thể làm cho hắn để ý cũng không nhiều, chỉ cần không ảnh hưởng đến kế hoạch của hắn, hắn mới mặc kệ Tiểu Báo Tử có phải có được Hỏa Nhân Tình, tương lai có phải sẽ trở thành vô địch thiên hạ hay không.!

Trong thông đạo phức tạp vòng vo hơn hai canh giờ, nhiệt độ chung quanh cũng tăng lên theo, ngay khi cả Tiểu Báo Tử cũng cảm giác được có chút không kiên nhẫn nữa thì Tiểu Minh Vương ngừng lại.

- Tốt rồi, tới phía trước rẽ hai cái nữa là tới rồi, chỗ đó có một tinh luyện kim loại thất của Liệt Hỏa lão tổ, bất quá, đó là cho bản thân hắn dùng, bình thường không có người nào đến đây cả, mục tiêu của chúng ta cũng không phải là sông dung nham, mà là càng sâu hơn, bởi vậy, xuyên qua sông dung nham dưới mặt đất, mọi người dọc đường phải nhớ kĩ đến lúc đó tránh khỏi phiền toái!

Hai người Tiểu Báo Tử và Vương Xà đồng thời nhẹ gật đầu, đây cũng không phải là đùa giỡn, nếu quả thật lạc đường trong Địa Tâm Hỏa mạch này, cho dù lấy tu vị của chúng ta cũng có nguy hiểm rất lớn.

Nói tóm lại, Địa Tâm Hỏa Mạch này của Liệt Hỏa lão tổ nếu so với Trung Hòa quận thành thì hơn rất nhiều, cũng nguy hiểm hơn nhiều, Địa Tâm Hỏa mạch của Trung Hòa quận thành, tuy rằng nhiệt độ cũng rất cao, nhưng cũng không đến tình trạng như bây giờ, cao thủ tứ ngũ phẩm bình thường cũng có thể xuống dưới dung nham tinh luyện kim loại được, cũng bởi vì nguyên nhân này, tất cả đại tinh luyện kim loại thế gia mới có thể thềm đến nhỏ dải với Địa Tâm Hỏa mạch ở Trung Hòa quận thành, nhưng ở chỗ này, không có tu vị thất phẩm, không có cương khí hộ thân, người căn bản không thể đến được địa tâm nham lưu chứ đừng nói chi đến rền, Địa Tâm Hỏa mạch như vậy mới có thể hấp dẫn cường giả tu luyện hành hỏa nội khí như bọn Tiểu Báo Tử, bởi vì tu luyện trong hoàn cảnh như vậy, làm chơi ăn thật, lại không ngờ có tục nhân tới quấy rầy, cho nên, Liệt Hỏa lão tổ năm đó sau khi phát hiện ra chỗ này có Địa Tâm Hỏa mạch, mới gấp khó dần nổi tổ kiến nên Xích Diễm môn, hoàn toàn chiếm nơi này thành của riêng.

Sau khi đi qua một ngã rẽ, ba người rốt cục thấy được tinh luyện kim loại thất do Liệt Hỏa lão tổ dựng nên, cũng không có chú ý gì khác, đi xuyên qua địa tâm nham lưu, tiến xuống một lối đi thẳng lớn nhất ở phụ cận nham lưu.

- Ở chỗ này đi, đủ ẩn nấp, hơn nữa lại là thông đạo nham lưu!

Ba người cuối cùng cũng tìm được một nơi khoáng đạt, ở đây cũng có nham lưu, chỉ là so với địa phương mà Liệt Hỏa lão tổ lựa chọn thì nham lưu ở đây càng thêm chảy nhanh, nham lưu trùng kích từ trên xuống, kích thích nên từng đợt nham hoa màu vàng, những nham hoa này có chút rơi lại vào trong nham lưu, lại dung làm một thể với nham lưu, có chút tắc thì rơi vào mặt đất ở bốn phía, khiến mặt đất bị dính dung nham, sau đó, lại từ từ cứng lại, cuối cùng biến thành một hòn đá màu đen chắc chắn.

- Địa phương quý quái này, ta xem coi như là Liệt Hỏa lão tổ, cũng sẽ không cảm thấy hứng thú với chỗ này a!

Vương Xà nhìn hoàn cảnh chung quanh, ha ha nở nụ cười, nói với Tiểu Báo Tử.

- Tiểu Báo Tử, mau mau vận khởi quyền ý của ngươi đi, ta xem ah, Địa Hỏa nguyên tử dưới đáy nham lưu này nhất định không ít, ngươi có thể giầy vò nhiệt tình được rồi.

- Ha ha, Liệt Hỏa lão tổ kia nếu nghe được lời của ngươi nhất định sẽ bóp chết ngươi đấy!

Tiểu Báo Tử ha ha cười nói.

- Chớ hà tiện, động thủ đi!

Tiểu Minh Vương lạnh giọng nói.

- Ở chỗ này không cần lưu thủ!

- Ta rõ rồi!

Tiểu Báo Tử gạt đầu một cái, mỉm cười, hai tay nhẹ nhấc lên, Yên Lam màu xanh vừa rồi vờn quanh người hắn trong nháy mắt đều biến mất.

- Hít!

Dù Tiểu Báo Tử đã sớm có chuẩn bị, cũng bị nhiệt lưu đập vào mặt khiến hắn trì trệ một chút, bất quá, sau đó, nội khí trong người hắn lưu chuyển một vòng, một bước liền đạp ra ngoài.

- Tiểu tử thú vị!

Trông thấy Tiểu Báo Tử từng bước một đi đến nham lưu, trong mắt Vương Xà lóe lên tinh mang, nhin không được lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

- Thế nào, có phải đã phát hiện mình không thể khống chế tiểu tử này rồi hả? !

Tiểu Minh Vương nhìn thấy biểu hiện của Vương Xà, khóe mắt hiện lên vẻ mỉm cười.

- Không chế? Ta tại sao phải khống chế hắn? !

Vương Xà lắc đầu nói:

- Người khác không biết ta, người còn không biết sao? Ta đối với loại chuyện khống chế người khác không hề có chút hứng thú, ít nhất là không lớn như ngươi!

- Ý của ngươi là ta muốn khống chế ngươi? !

- Vậy cũng không phải, ngươi muốn khống chế cũng không được a. Ý của ta là, chuyện khống chế người khác cũng không có ý nghĩa gì, luôn tính toán thiệt hơn, kết quả ngược lại sẽ khiến tu vị mình trì trệ!

- Ngươi là đang giáo huấn ta sao?!

- Không, ta chỉ là tâm sự với ngươi!

Nói đến đây, Vương Xà cười cười:

- Tốt rồi, đừng lèo bèo, nếu nói tiếp thì chúng ta sẽ nháo lên đấy, ngươi xem tiểu tử kia, đã động thủ!

Tiểu Minh Vương cũng không nói thêm gì nữa, ngẩng đầu, nhìn Tiểu Báo Tử đạp chân vào nham lưu, trong mắt cũng hiện lên vẻ kinh dị, lúc này Tiểu Báo Tử cũng không diễn luyện quyền pháp bình thường như lúc trước nữa, mà là lơ lửng khoan khoái ngồi trên dung nhan, ở phía sau hắn, một vòng mặt trời màu đen hùng hực thiêu đốt hiện lên, so với quyền ý lần đầu bọn họ nhìn thấy, lúc này đây, mặt trời màu đen này càng thêm ngưng luyện, càng thêm chân thật, cũng càng thêm có khí thế.

Nham lưu lao nhanh bắt đầu bốc hơi lên, một lúc sau, Địa Hỏa nguyên tử nguyên một đám xuất hiện trong nham lưu, về sau, toàn bộ địa tâm nham lưu phảng phất như bị một hấp dẫn cực đại, dưới đáy vậy mà tạo nên một cổ nham lưu giống như suối phun, toát ra Địa Hỏa nguyên tử vô cùng đậm đặc.

- Tên đáng chết, may mắn là không mang hắn đi Địa Tâm Hỏa mạch của ta, nói cách khác, cái viêm mạch kia cũng bị phế đi rồi!

Trông thấy tình hình này, khóe miệng Tiểu Minh Vương nhin không được co rút hai cái, không nói thêm gì nữa, bắt đầu vận khởi nội khí của mình, hấp thu Địa Hỏa nguyên tử đã tràn ngập bốn phía.

- Địa Hỏa Nguyên tử, ha ha, thiệt nhiều Địa Hỏa nguyên tử ah, tiểu tử, nhanh, ngươi mau đưa Địa Hỏa kim tinh ra, hấp thu Địa Hỏa nguyên tử ở đây!

Trông thấy Địa Hỏa nguyên tử tràn ngập bốn phía, Thanh Linh kì quái kêu lên.

- Không được, chờ một chút, ta muốn tìm một nơi thích hợp!

Tiểu Báo Tử nói, hai tay mở ra, Hắc Nhật quyền ý sau lưng mãnh liệt rung rung một hồi, địa tâm nham lưu phía dưới cũng theo di động của Hắc nhật quyền ý, mãnh liệt chấn động, sau đó, địa tâm nham lưu lại bị một cổ lực lượng vô hình phân cách, một cổ xích kim thể lưu vô cùng nồng đặc xông ra, hơn nữa bắt đầu khí hoá, hoá thành Địa Hỏa nguyên tử nồng đặc.

- Hai vị, nhiều Địa Hỏa nguyên tử như vậy đã đủ rồi a? !

Tiểu Báo Tử cao giọng hỏi.

- Đã đủ rồi, sớm đủ rồi, tiểu tử, ngươi thật độc ác, có phải muốn hấn tuyệt tự luôn không? !

- Tuyệt tự cũng được ah, bất quá ta cũng không có nhiều thời gian như vậy, nếu như hai vị cảm thấy đã đủ rồi thì ta sẽ không quấy rầy hai vị nữa!

Tiểu Báo Tử đứng dậy, bước ra khỏi phạm vi nham lưu.

- Ngươi muốn gì?

- Nơi này không lớn, hai ngươi tu luyện đã đủ rồi, thêm một người nữa sẽ rất phiền toái, ta đi tìm địa phương khác a!

Tiểu Báo Tử cười nói, thân hình lóe lên, liền biến mất trước mặt hai người.

- Tiểu tử này muốn làm gì? !

- Không biết, bất kể nhiều như vậy, trước tu luyện a. Dùng tu vi của hấn, cũng sẽ không xui xẻo mà chết ở chỗ này a? !

Vương Xà cười nói.

- Cái này cũng đúng!

Trong mắt Tiểu Minh Vương lóe lên tinh quang, nhắm mắt lại.

- Cứ mặc hấn đi!

Tiểu Báo Tử đi ra từ trong Địa Hỏa nham lưu kia, lại vòng một vòng quanh thông đạo, rốt cuộc cũng tìm được một nơi nham lưu coi như không tệ, địa phương tuy rằng không rộng lắm, nhưng cũng đủ để chứa mình hấn.

Tiểu Báo Tử sau khi ổn định thân hình liền vung tay áo lên, nhiệt lưu chung quanh tiến thêm một bước lưu động, cuối cùng, một tầng sương mù màu đỏ bốc lên, bao phủ hoàn toàn nơi này.

Lưỡng Nghi Vi Trần Trận!

Hấn phải ở chỗ này luyện chế Thuần Dương pháp khí, cũng không muốn để cho người khác biết rõ, cho dù là Vương Xà và Tiểu Minh Vương cũng vậy.

Dính vào nham lưu bên cạnh, lấy Địa hỏa kim tinh ra, đặt xuống, lòng thầm hỏi.

- Bây giờ nên làm gì? !

- Lại khiến một tí Địa Hỏa nguyên tử tụ tập lại, dẫn bọn chúng vào trong Địa Hỏa kim tinh!

Thanh Linh nói:

- Còn nhớ phù trận ta dạy cho ngươi không? Cứ dùng phù trận kia dẫn Địa Hỏa nguyên tử vào? !

- Rồi rồi!

Tiểu Báo Tử không dám lãnh đạm, khoát tay, Hắc Nhật quyền ý lại hiện ra, câu dẫn tất cả Địa Hỏa nguyên tử cuối cùng của Địa Hỏa nham lưu chạy ra, tay còn lại thì vươn ngón trỏ, hư không điểm một cái, phù văn huyền ảo được ngón tay hấn vẽ ra, phù văn kia tuy rằng bị hư không buộc chung quanh, nhưng kỳ quái chính là, sau khi phác họa ra, cũng không biến mất mà lơ lửng giữa không trung, những Địa Hỏa nguyên tử kia phẳng phất như được thứ gì đó chỉ dẫn, bắt đầu dọc theo phù trận của Tiểu Báo Tử trào vào trong Địa Hỏa kim tinh.

Qua suốt một canh giờ, tất cả Địa Hỏa nguyên tử bị quyền ý của Tiểu Báo Tử câu dẫn ra đều bị dẫn vào trong Địa Hỏa kim tinh, liền nghe Thanh Linh vội kêu lên.

- Nhanh, dùng Đâu suất hỏa của người, dùng lực lượng của Tử Hoàng Thiên Hỏa hòa tan Địa Hỏa tinh kim này, khiến nó tương dung với Địa Hỏa nguyên tử, sau đó thì khắc phù trận kia lên!

Tiểu Báo Tử nghe xong, đầu ngón tay lóe lên ánh lửa, Đâu suất hỏa liền xông ra, sau đó, đầu suất hỏa kia nổi lên một hồi tử sắc quang hoa bao phủ trọn Địa Hỏa kim tinh.

- Quan sát cẩn thận quá trình hòa tan tinh luyện, việc này đối với người mới có lợi!

Thanh âm khoan thai của Thanh Linh truyền tới, nội tâm Tiểu Báo Tử khẽ động, bắt đầu tập trung tinh thần, hết sức chăm chú.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Tiểu Báo Tử vẫn một mực xếp bằng mí mắt khẽ động, chậm rãi mở mắt.

- Hỏa diễm thật lợi hại, cái này, Địa Hỏa nguyên tử phỏng chừng đã hoàn toàn dung làm một thể với Địa Hỏa tinh kim rồi!

Ở trước người hắn, lơ lửng một đoàn chất lỏng màu vàng, đúng là hình thái sau khi Địa Hỏa nguyên tử và Địa Hỏa kim tinh dung hợp.

- Thu nhỏ phù trận kia lại, sau đó nhỏ lên một giọt máu!

Thanh Linh nói ra.

Tiểu Báo Tử dựa theo lời của Thanh Linh, vẽ phù trận lên, lại nhỏ một giọt máu, bắn lên trên dịch thể màu vàng kia, chỉ thấy tinh quang lóe lên, huyết dịch và phù trận đều biến mất, phẳng phất như bị đoàn chất lỏng kia hấp thu vậy.

- Giờ theo lời ta nói, làm từng bước một, ngàn vạn không được sai lầm, nói cách khác, nếu mà sai một bước thì kiện pháp khí này liền vứt đi rồi!

Tiểu Báo Tử không nói một lời, trên tay cử động không ngừng, thời gian dần qua, đoàn chất lỏng kia dưới sự khống chế của Tiểu Báo Tử bắt đầu thành hình, lại qua mấy canh giờ, trên mặt Tiểu Báo Tử đã tràn đầy mồ hôi, y phục trên người từ lâu đã thấm đẫm mồ hôi, bất quá, ánh mắt của hắn vẫn gắt gao nhìn vào pháp khí đã hình thành trước mặt, không dám có một tia thư giãn.

- Tốt rồi, nên tổ hình rồi, nghe đây, Thuần Dương pháp khí này gọi là Kim Hi Cách Diễm Kinh, là do phương sĩ Hải Không đại sư tiếng tăm lừng lẫy vào thời thượng cổ nghiên cứu ra, dùng tài liệu đơn giản, nhưng uy lực lại rất mạnh. Trong Thuần Dương pháp khí cũng coi là thượng phẩm rồi. Tốt rồi, tốt rồi, không nên gấp, nội khí đưa vào phải chậm một chút!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

598. Chương 598-600: Tiến Vào Hỏa Mạch. (1-3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 598-600: Tiến vào hỏa mạch. (1-3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Người nói Xích Diễm môn này là thủ bút của Liệt Hỏa lão tổ?

Đứng ở một nơi cây cối rậm rạp trên Thanh Kiếm Sơn, cúi đầu quan sát toàn bộ Thanh Kiếm Sơn, Vương Xà lộ ra có chút ngoài ý muốn hỏi.

- Liệt Hỏa lão tổ sáu mươi năm trước ở chỗ này phát hiện ra một cái Địa Tâm Hỏa mạch, liền dẫn một đám thủ hạ chiếm lấy Thanh Kiếm sơn này, tổ kiến nên Xích Diễm môn, cũng mượn sự trợ giúp của Địa Tâm Hỏa mạch nên tu vị của hắn mới có thể trong 60 giữa năm một đường thẳng tiến, thẳng đến mười năm trước, bước vào cửu phẩm chi cảnh.

- Ngược lại là một gia hỏa đa mưu túc trí, bất quá, nghĩ đến trong Bái Hỏa Huyền Giáo các người người đánh chủ ý đến Địa Tâm Hỏa này của hắn có không ít a!

- Bấy tòa Địa Tâm Hỏa mạch đều có người canh giữ, người của chúng ta nếu có yêu cầu, chúng ta cũng không dễ dàng cự tuyệt, dù sao Địa Tâm Hỏa mạch cấu kết địa tâm, muốn tạo nên nhiều ít Cửu phẩm cường giả đều được, cũng không có giới hạn gì cả. Mọi người đâu phải ai cũng có thể đều giống như tiểu tử này, có thể ở Địa Tâm Hỏa mạch làm ra chuyện rút củi đáy nồi, phế mất hỏa mạch chứ!

- Ta thật sự là không rõ, người đây là đang khoa trương, hay là đang mắng ta nữa? !

Tiểu Báo Tử ở một bên cười khở.

- Tùy người nghĩ thế nào cũng được!

Tiểu Minh Vương quét mắt nhìn hắn một cái.

- Địa Tâm Hỏa mạch đã ở trước mặt, theo ta theo biết, người phụ trách trông coi Địa Tâm Hỏa mạch này chính là đại đệ tử của Liệt Hỏa lão tổ - Xích Lôi, năm năm trước vừa vừa bước vào thất phẩm, cũng là Tôn Giả trong giáo ta!

- Chúng ta phải tiêu diệt hắn sao?!

- Trong đầu người đến cùng là chứa thứ gì vậy?

Tiểu Minh Vương trừng mắt về phía Tiểu Báo Tử, chửi nhỏ một tiếng.

Ở trước mặt Đại tôn giả của Bái Hỏa Huyền Giáo hỏi có phải giết Tôn Giả khác không, thật sự là một chuyện khiến Tiểu Báo Tử cảm thấy rất có thành tựu.

- Xích Lôi chẳng qua chỉ là thất phẩm thôi, chúng ta chỉ cần coi chừng một chút thì sẽ không bị hắn phát hiện, tuy rằng trong Địa Tâm Hỏa mạch này cũng có một ít người nữa, nhưng bọn hắn cũng không ở dưới sâu, lấy tu vị của chúng ta căn bản không cần dây dưa gì với bọn họ cả, chỉ cần xuống tới chỗ sâu trong hỏa mạch, liền không có ai phát hiện ra chúng ta nữa, coi như làm ra thiên đại động tĩnh gì, bọn hắn cũng chỉ cho rằng ở sâu trong hỏa mạch có dị động, tuyệt sẽ không có ai hoài nghi lên người chúng ta đâu, coi như là có người hoài nghi trong hỏa mạch có quỷ thì cũng không có bốn sự xuống dưới!

Cửa vào Địa Tâm Hỏa mạch này không hề rõ ràng như của Trung Hòa quận thành mà là giấu trong một nham bích, chỗ nham bích kia, tất cả đều bị một mảnh kiến trúc khổng lồ vây quanh, ẩn tại nơi sâu nhất trong kiến trúc trùng điệp.

- Không thể tưởng được diện tích Xích Diễm môn này lại to lớn như thế, so với lão trạch của Ô gia còn lớn hơn mấy chục lần!

- Liệt Hỏa lão tổ là một trong những Đại tôn giả có tiền nhất trong giáo, trong tay không chỉ nắm giữ nhiều thương đoàn, Tùy Châu này tuy rằng nghèo khó, nhưng muốn ở nơi này kiến tạo nên một mảnh trang viên, đối với hắn là chuyện rất dễ dàng!

Tiểu Minh Vương đáp. Thân hình lóe lên, hóa thành một đạo gió mát, lách vào chỗ cửa vào.

- Nhìn không ra Tiểu Minh Vương này còn có tiềm chất làm tặc đấy!

Trông thấy thân pháp của Tiểu Minh Vương, Tiểu Báo Tử cười cười, vận khởi Thiên Xà liễm tức pháp, lách vào cửa vào.

Sau khi tiến vào địa mạch, hai người liền cảm thấy một cỗ hơi nóng đập vào mặt.

- Nhiệt tính thật đậm đặc, ồ, tên này đã động thủ sao? !

Ở cách động khẩu không xa, một nam tử mặc áo bào hồng nằm lăn quay trên mặt đất, nếu như không phải còn hô hấp rất khê thì Tiểu Báo Tử còn tưởng rằng đây là một cỗ thi thể ấy chứ.

- Đây là Xích Lô, chết tiệt, không thể tưởng được hôm nay hắn lại đổi ra canh ở cửa động!

Thần sắc Tiểu Minh Vương có chút khó coi.

Xích Lô, Tôn giả của Bái Hỏa Giáo, đại đệ tử của Liệt Hỏa lão tổ, thất phẩm cường giả Xích Lô!

Trong nội tâm Tiểu Báo Tử có chút xiết chặt, một gã thất phẩm cường giả, chẳng qua chỉ là một hơi công phu, liền vô thanh vô tức bị Tiểu Minh Vương đánh ngã, Tiểu Báo Tử tự hỏi, bản thân cũng không có bốn sự này, trừ phi, vận dụng Thiên Xà Liễm Tức Thuật khẩu, tập kích bất ngờ.

Bất quá lại nghĩ tiếp cũng bình thường trở lại, Tiểu Minh Vương này là cửu phẩm cường giả, lại bỏ qua mặt mũi mà đánh lén, nếu như không thể giải quyết gọn Xích Lô này thì cũng không phải là cửu phẩm cường giả nữa rồi.

- Bây giờ nên làm gì? !

- Còn có thể làm gì nữa, tiếp tục đi tới a, tên này phải nửa canh giờ mới tỉnh lại được, đến lúc đó, chúng ta đã lên vào chỗ sâu trong địa mạch rồi, hắn không thể làm gì chúng ta cả, bất quá chúng ta phải nhanh lên, phải xong mọi chuyện trước khi Liệt Hỏa lão tổ quay trở lại!

Nói đến đây, Tiểu Minh Vương chuyển ánh mắt về phía Vương Xà.

- Nói cách khác, phải phiền toái người thân mật với người quen cũ Liệt Hỏa kia rồi!

- Ta biết ngay không may chính là ta mà!

Vương Xà cười khổ nói.

- Được rồi, nếu quả thật xui xẻo như vậy thì Liệt Hỏa lão tổ kia do ta đối phó, ta có thể dẫn hắn đi chỗ khác để các người thoát thân!

Thông đạo trong địa mạch này khác với ở Trung Hòa quận thành, thông đạo trong địa mạch ở Trung Hòa quận thành là do một chủ thông đạo cùng vô số phó thông đạo tạo thành, nhưng chỉ cần đi dọc theo chủ thông đạo, liền rất nhanh có thể đi đến dòng sông dung nham, mà Địa Tâm Hỏa mạch của Thanh Kiếm sơn này lại hoàn toàn không giống thế, ngoại trừ lối ra là một không gian rộng rãi ra, đi tới trước, là một mảnh thông đạo giao thoa nhau như lưới nhện vậy.

- Phân bố của Địa Tâm Hỏa mạch này phi thường phức tạp, nếu như không muốn mất phương hướng trong này, muốn tìm được đường ra là phi thường khó khăn, nghe nói năm đó Liệt Hỏa lão tổ cũng phí hết sức chín trâu hai hổ mới tìm được sông dung nham, ta đã tới đây với hắn một lần, cho nên mới biết rõ thông đạo.

Trong thông đạo phức tạp quẹo trái quẹo phải, Tiểu Báo Tử cũng cảm giác được có chút mơ hồ, trong tai nghe Tiểu Minh Vương kể rõ chuyện của Địa Tâm Hỏa mạch này, cảm thấy đầu óc của mình cũng lộ ra có chút mơ hồ.

Cũng không biết đã qua bao nhiêu ngã rẽ, xuyên qua bao nhiêu lối đi, nhiệt độ chung quanh ngày càng tăng, khí lưu màu hồng đỏ thâm bốc lên ở bốn phía, chỉ chớp lát sau, nhiệt độ đã tăng lên đến gần trăm độ, cho dù là Vương Xà và Tiểu Minh Vương cũng nhịn không được tạo ra cương khí, Tiểu Báo Tử tự nhiên cũng sẽ không cựa mạnh, Bách Độc Hàn Quang Chương cũng bị hấn căng ra, chỉ thấy một đám Thanh Lam nhàn nhạt chuyển động chung quanh hắn, một hồi gió mát lạnh theo Yên Lam màu xanh lưu chuyển, hoàn toàn xua tan đi nhiệt khí chung quanh Tiểu Báo Tử.

- Pháp khí không tề a, lấy được chỗ nào thế?

Hai người Vương Xà và Tiểu Minh Vương đều là cửu phẩm cường giả thiên hạ đều biết đến, nhân lực tự nhiên cũng bất phàm, đều nhìn ra được hộ thân pháp khí này của Tiểu Báo Tử, không chỉ có lực phòng ngự

cường đại, mà hàn ý nổi lên từ sâu trong nội tâm còn nói cho bọn hần biết, lực công kích của kiện pháp khí này cũng rất đáng đáng sợ.

- Vận khí của ta tốt, nhặt được, bắt quá sử dụng cũng không tệ lắm!

Tiểu Báo Tử cười nói.

Tiểu Minh Vương và Vương Xà cơ hồ đồng thời cùng mở miệng cười, đối với hai chữ vận khí của Tiểu Báo Tử nói chẳng thêm ngó tới.

Bắt quá Tiểu Báo Tử đã dùng vận khí để qua loa qua chuyện, hiển nhiên nhiên là muốn muốn nói nhiều về chuyện này nữa, đã như vậy, bọn hần cũng không cần phải vì một kiện pháp khí mà tra căn nguyên hỏi đáy ngọn nguồn, không tìm tòi nghiên cứu bí mật người khác, không tùy ý truy tra chi tiết người khác, đây là quy tắc ngầm sinh tồn trên giang hồ, hai người này đều là lão làng trên giang hồ, đạo lý này tự nhiên cũng minh bạch.

Trong hai người, theo quan hệ giữa Vương Xà và Tiểu Báo Tử càng thêm thân mật một chút, thì càng biết rõ thêm một ít chuyện nữa về Tiểu Báo Tử, đặc biệt là còn biết bí mật Tiểu Báo Tử là một người muốn chết, theo lý thuyết Tiểu Báo Tử ở trước mặt của hần có lẽ không có bí mật gì đáng nói, bắt quá, từ sau khi từ chỗ của Tiểu Báo Tử nhận được Cửu Thiên Nguyên dương đại pháp tổng cương, sự tình liền sinh ra biến hóa vi diệu, hần nhạy cảm cảm giác được Tiểu Báo Tử đã bắt đầu thoát khỏi phạm vi khống chế của hần, đi về một phương hướng không thể lường được, nếu đổi là người khác thì có lẽ sẽ không cam lòng, bắt quá Vương Xà cũng không thêm để ý, trên đời này, người và sự việc có thể làm cho hần để ý cũng không nhiều, chỉ cần không ảnh hưởng đến kế hoạch của hần, hần mới mặc kệ Tiểu Báo Tử có phải có được Hỏa Nhân Tinh, tương lai có phải sẽ trở thành vô địch thiên hạ hay không.!

Trong thông đạo phức tạp vòng vo hơn hai canh giờ, nhiệt độ chung quanh cũng tăng lên theo, ngay khi cả Tiểu Báo Tử cũng cảm giác được có chút không kiên nhẫn nữa thì Tiểu Minh Vương ngừng lại.

- Tốt rồi, tới phía trước rẽ hai cái nữa là tới rồi, chỗ đó có một tinh luyện kim loại thất của Liệt Hỏa lão tổ, bắt quá, đó là cho bản thân hần dùng, bình thường không có người nào đến đây cả, mục tiêu của chúng ta cũng không phải là sông dung nham, mà là càng sâu hơn, bởi vậy, xuyên qua sông dung nham dưới mặt đất, mọi người dọc đường phải nhớ kĩ đến đến lúc đó tránh khỏi phiền toái!

Hai người Tiểu Báo Tử và Vương Xà đồng thời nhẹ gật đầu, đây cũng không phải là đùa giỡn, nếu quả thật lạc đường trong Địa Tâm Hỏa mạch này, cho dù lấy tu vị của chúng ta cũng có nguy hiểm rất lớn.

Nói tóm lại, Địa Tâm Hỏa Mạch này của Liệt Hỏa lão tổ nếu so với Trung Hòa quận thành thì hơn rất nhiều, cũng nguy hiểm hơn nhiều, Địa Tâm Hỏa mạch của Trung Hòa quận thành, tuy rằng nhiệt độ cũng rất cao, nhưng cũng không đến tình trạng như bây giờ, cao thủ tứ ngũ phẩm bình thường cũng có thể xuống dưới dung nham tinh luyện kim loại được, cũng bởi vì nguyên nhân này, tất cả đại tinh luyện kim loại thế gia mới có thể thềm đến nhỏ dải với Địa Tâm Hỏa mạch ở Trung Hòa quận thành, nhưng ở chỗ này, không có tu vị thất phẩm, không có cương khí hộ thân, người căn bản không thể đến được địa tâm nham lưu chứ đừng nói chi đến rền, Địa Tâm Hỏa mạch như vậy mới có thể hấp dẫn cường giả tu luyện hành hỏa nội khí như bọn Tiểu Báo Tử, bởi vì tu luyện trong hoàn cảnh như vậy, làm chơi ăn thật, lại không ngờ có tục nhân tới quấy rầy, cho nên, Liệt Hỏa lão tổ năm đó sau khi phát hiện ra chỗ này có Địa Tâm Hỏa mạch, mới gấp khó dần nổi tổ kiến nên Xích Diễm môn, hoàn toàn chiếm nơi này thành của riêng.

Sau khi đi qua một ngã rẽ, ba người rốt cục thấy được tinh luyện kim loại thất do Liệt Hỏa lão tổ dựng nên, cũng không có chú ý gì khác, đi xuyên qua địa tâm nham lưu, tiến xuống một lối đi thẳng lớn nhất ở phụ cận nham lưu.

- Ở chỗ này đi, đủ ẩn nấp, hơn nữa lại là thông đạo nham lưu!

Ba người cuối cùng cũng tìm được một nơi khoáng đạt, ở đây cũng có nham lưu, chỉ là so với địa phương mà Liệt Hỏa lão tổ lựa chọn thì nham lưu ở đây càng thêm chảy nhanh, nham lưu trùng kích từ trên xuống, kích thích nên từng đợt nham hoa màu vàng, những nham hoa này có chút rơi lại vào trong nham lưu, lại dung làm một thể với nham lưu, có chút tắc thì rơi vào mặt đất ở bốn phía, khiến mặt đất bị dính dung nham, sau đó, lại từ từ cứng lại, cuối cùng biến thành một hòn đá màu đen chắc chắn.

- Địa phương quý quá này, ta xem coi như là Liệt Hỏa lão tổ, cũng sẽ không cảm thấy hứng thú với chỗ này a!

Vương Xà nhìn hoàn cảnh chung quanh, ha ha nở nụ cười, nói với Tiểu Báo Tử.

- Tiểu Báo Tử, mau mau vận khởi quyền ý của người đi, ta xem ah, Địa Hỏa nguyên tử dưới đáy nham lưu này nhất định không ít, người có thể giầy vò nhiệt tình được rồi.

- Ha ha, Liệt Hỏa lão tổ kia nếu nghe được lời của người nhất định sẽ bóp chết người đấy!

Tiểu Báo Tử ha ha cười nói.

- Chớ hà tiện, động thủ đi!

Tiểu Minh Vương lạnh giọng nói.

- Ở chỗ này không cần lưu thủ!

- Ta rõ rồi!

Tiểu Báo Tử gạt đầu một cái, mỉm cười, hai tay nhẹ nhấc lên, Yên Lam màu xanh vừa rồi vờn quanh người hắn trong nháy mắt đều biến mất.

- Hít!

Dù Tiểu Báo Tử đã sớm có chuẩn bị, cũng bị nhiệt lưu đập vào mặt khiến hắn trì trệ một chút, bất quá, sau đó, nội khí trong người hắn lưu chuyển một vòng, một bước liền đạp ra ngoài.

- Tiểu tử thú vị!

Trông thấy Tiểu Báo Tử từng bước một đi đến nham lưu, trong mắt Vương Xà lóe lên tinh mang, nhin không được lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

- Thế nào, có phải đã phát hiện mình không thể khống chế tiểu tử này rồi hả? !

Tiểu Minh Vương nhìn thấy biểu hiện của Vương Xà, khóe mắt hiện lên vẻ mỉm cười.

- Khống chế? Ta tại sao phải khống chế hắn? !

Vương Xà lắc đầu nói:

- Người khác không biết ta, người còn không biết sao? Ta đối với loại chuyện khống chế người khác không hề có chút hứng thú, ít nhất là không lớn như người!

- Ý của người là ta muốn khống chế người? !

- Vậy cũng không phải, người muốn khống chế cũng không được a. Ý của ta là, chuyện khống chế người khác cũng không có ý nghĩa gì, luôn tính toán thiệt hơn, kết quả ngược lại sẽ khiến tu vị mình trì trệ!

- Người là đang giáo huấn ta sao?!

- Không, ta chỉ là tâm sự với người!

Nói đến đây, Vương Xà cười cười:

- Tốt rồi, đừng lèo bèo, nếu nói tiếp thì chúng ta sẽ nháo lên đấy, người xem tiểu tử kia, đã động thủ!

Tiểu Minh Vương cũng không nói thêm gì nữa, ngẩng đầu, nhìn Tiểu Báo Tử đạp chân vào nham lưu, trong mắt cũng hiện lên vẻ kinh dị, lúc này Tiểu Báo Tử cũng không diễn luyện quyền pháp bình thường như lúc trước nữa, mà là lơ lửng khoan khoái chân ngồi trên dung nhan, ở phía sau hắn, một vòng mặt trời màu đen hùng hực thiêu đốt hiện lên, so với quyền ý lần đầu bọn họ nhìn thấy, lúc này đây, mặt trời màu đen này càng thêm ngưng luyện, càng thêm chân thật, cũng càng thêm có khí thế.

Nham lưu lao nhanh bắt đầu bốc hơi lên, một lúc sau, Địa Hỏa nguyên tử nguyên một đám xuất hiện trong nham lưu, về sau, toàn bộ địa tâm nham lưu phảng phất như bị một hấp dẫn cực đại, dưới đáy vậy mà tạo nên một cổ nham lưu giống như suối phun, toát ra Địa Hỏa nguyên tử vô cùng đậm đặc.

- Tên đáng chết, may mắn là không mang hấn đi Địa Tâm Hỏa mạch của ta, nói cách khác, cái viêm mạch kia cũng bị phế đi rồi!

Trông thấy tình hình này, khoe miệng Tiểu Minh Vương nhin không được co rút hai cái, không nói thêm gì nữa, bắt đầu vận khởi nội khí của mình, hấp thu Địa Hỏa nguyên tử đã tràn ngập bốn phía.

- Địa Hỏa Nguyên tử, ha ha, thiệt nhiều Địa Hỏa nguyên tử ah, tiểu tử, nhanh, người mau đưa Địa Hỏa kim tinh ra, hấp thu Địa Hỏa nguyên tử ở đây!

Trông thấy Địa Hỏa nguyên tử tràn ngập bốn phía, Thanh Linh kì quái kêu lên.

- Không được, chờ một chút, ta muốn tìm một nơi thích hợp!

Tiểu Báo Tử nói, hai tay mở ra, Hắc Nhật quyền ý sau lưng mãnh liệt rung rung một hồi, địa tâm nham lưu phía dưới cũng theo dị động của Hắc nhật quyền ý, mãnh liệt chấn động, sau đó, địa tâm nham lưu lại bị một cổ lực lượng vô hình phân cách, một cổ xích kim thể lưu vô cùng nồng đặc xông ra, hơn nữa bắt đầu khí hoá, hóa thành Địa Hỏa nguyên tử nồng đặc.

- Hai vị, nhiều Địa Hỏa nguyên tử như vậy đã đủ rồi a? !

Tiểu Báo Tử cao giọng hỏi.

- Đã đủ rồi, sớm đủ rồi, tiểu tử, người thật độc ác, có phải muốn hấn tuyệt tự luôn không? !

- Tuyệt tự cũng được ah, bắt quá ta cũng không có nhiều thời gian như vậy, nếu như hai vị cảm thấy đã đủ rồi thì ta sẽ không quấy rầy hai vị nữa!

Tiểu Báo Tử đứng dậy, bước ra khỏi phạm vi nham lưu.

- Người muốn gì?

- Nơi này không lớn, hai người tu luyện đã đủ rồi, thêm một người nữa sẽ rất phiền toái, ta đi tìm địa phương khác a!

Tiểu Báo Tử cười nói, thân hình lóe lên, liền biến mất trước mặt hai người.

- Tiểu tử này muốn làm gì? !

- Không biết, bất kể nhiều như vậy, trước tu luyện a. Dùng tu vi của hấn, cũng sẽ không xui xẻo mà chết ở chỗ này a? !

Vương Xà cười nói.

- Cái này cũng đúng!

Trong mắt Tiểu Minh Vương lóe lên tinh quang, nhắm mắt lại.

- Cứ mặc hấn đi!

Tiểu Báo Tử đi ra từ trong Địa Hỏa nham lưu kia, lại vòng một vòng quanh thông đạo, rốt cuộc cũng tìm được một nơi nham lưu coi như không tệ, địa phương tuy rằng không rộng lắm, nhưng cũng đủ để chứa mình hấn.

Tiểu Báo Tử sau khi ổn định thân hình liền vung tay áo lên, nhiệt lưu chung quanh tiến thêm một bước lưu động, cuối cùng, một tầng sương mù màu đỏ bốc lên, bao phủ hoàn toàn nơi này.

Lưỡng Nghi Vi Trần Trận!

Hấn phải ở chỗ này luyện chế Thuần Dương pháp khí, cũng không muốn để cho người khác biết rõ, cho dù là Vương Xà và Tiểu Minh Vương cũng vậy.

Dính vào nham lưu bên cạnh, lấy Địa hỏa kim tinh ra, đặt xuống, lòng thầm hỏi.

- Bây giờ nên làm gì? !

- Lại khiến một tí Địa Hỏa nguyên tử tụ tập lại, dẫn bọn chúng vào trong Địa Hỏa kim tinh!

Thanh Linh nói:

- Còn nhớ phù trận ta dạy cho ngươi không? Cứ dùng phù trận kia dẫn Địa Hỏa nguyên tủy vào? !

- Rõ rồi!

Tiểu Báo Tử không dám lãnh đạm, khoát tay, Hắc Nhật quyền ý lại hiện ra, câu dẫn tất cả Địa Hỏa nguyên tủy cuối cùng của Địa Hỏa nham lưu chạy ra, tay còn lại thì vươn ngón trở, hư không điểm một cái, phù văn huyền ảo được ngón tay hắn vẽ ra, phù văn kia tuy rằng bị hư không buộc chung quanh, nhưng kỳ quái chính là, sau khi phác họa ra, cũng không biến mất mà lơ lửng giữa không trung, những Địa Hỏa nguyên tủy kia phảng phất như được thứ gì đó chỉ dẫn, bắt đầu dọc theo phù trận của Tiểu Báo Tử trào vào trong Địa Hỏa kim tinh.

Qua suốt một canh giờ, tất cả Địa Hỏa nguyên tủy bị quyền ý của Tiểu Báo Tử câu dẫn ra đều bị dẫn vào trong Địa Hỏa kim tinh, liền nghe Thanh Linh vội kêu lên.

- Nhanh, dùng Đâu suất hỏa của người, dùng lực lượng của Tử Hoàng Thiên Hỏa hòa tan Địa Hỏa tinh kim này, khiến nó tương dung với Địa Hỏa nguyên tủy, sau đó thì khắc phù trận kia lên!

Tiểu Báo Tử nghe xong, đầu ngón tay lóe lên ánh lửa, Đâu suất hỏa liền xông ra, sau đó, đầu suất hỏa kia nổi lên một hồi tử sắc quang hoa bao phủ trọn Địa Hỏa kim tinh.

- Quan sát cẩn thận quá trình hòa tan tinh luyện, việc này đối với ngươi mới có lợi!

Thanh âm khoan thai của Thanh Linh truyền tới, nội tâm Tiểu Báo Tử khẽ động, bắt đầu tập trung tinh thần, hết sức chăm chú.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Tiểu Báo Tử vẫn một mực xếp bằng mí mắt khẽ động, chậm rãi mở mắt.

- Hỏa diễm thật lợi hại, cái này, Địa Hỏa nguyên tủy phỏng chừng đã hoàn toàn dung làm một thể với Địa Hỏa tinh kim rồi!

Ở trước người hắn, lơ lửng một đoàn chất lỏng màu vàng, đúng là hình thái sau khi Địa Hỏa nguyên tủy và Địa Hỏa kim tinh dung hợp.

- Thu nhỏ phù trận kia lại, sau đó nhỏ lên một giọt máu!

Thanh Linh nói ra.

Tiểu Báo Tử dựa theo lời của Thanh Linh, vẽ phù trận lên, lại nhỏ một giọt máu, bắn lên trên dịch thể màu vàng kia, chỉ thấy tinh quang lóe lên, huyết dịch và phù trận đều biến mất, phảng phất như bị đoàn chất lỏng kia hấp thu vậy.

- Giờ theo lời ta nói, làm từng bước một, ngàn vạn không được sai lầm, nói cách khác, nếu mà sai một bước thì kiện pháp khí này liền vứt đi rồi!

Tiểu Báo Tử không nói một lời, trên tay cử động không ngừng, thời gian dần qua, đoàn chất lỏng kia dưới sự khống chế của Tiểu Báo Tử bắt đầu thành hình, lại qua mấy canh giờ, trên mặt Tiểu Báo Tử đã tràn đầy mồ hôi, y phục trên người từ lâu đã thấm đẫm mồ hôi, bất quá, ánh mắt của hắn vẫn gắt gao nhìn vào pháp khí đã hình thành trước mặt, không dám có một tia thư giãn.

- Tốt rồi, nên tổ hình rồi, nghe đây, Thuần Dương pháp khí này gọi là Kim Hi Cách Diễm Kinh, là do phương sĩ Hải Không đại sư tiếng tăm lừng lẫy vào thời thượng cổ nghiên cứu ra, dùng tài liệu đơn giản, nhưng uy lực lại rất mạnh. Trong Thuần Dương pháp khí cũng coi là thượng phẩm rồi. Tốt rồi, tốt rồi, không nên gấp, nội khí đưa vào phải chậm một chút!

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

599. Chương 601: Kim Hi Ly Diễm Kính, Đại Nhật Lưu Ly Bảo Diễm. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 601: Kim Hi Ly Diễm Kính, Đại Nhật Lưu Ly Bảo Diễm. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Đúng, dọc theo phương hướng phù trận, theo thời gian dần qua tinh khiết hóa. Đúng, cái này là được rồi!
- Không nên gấp, ngàn vạn không nên gấp, qua một lát nữa là tốt rồi, dục tốc bất đạt người hiểu chưa? !
- Tốt, rất tốt, người làm rất tốt, như vậy, hiện giờ chỉ còn một bước cuối cùng thôi, Tiểu Báo Tử, trút toàn bộ nội khí của người vào đi, có bao nhiêu rót bấy nhiêu!

Thanh Linh nói bên tai Tiểu Báo Tử, không dám có chút buông lỏng.

- Nói nhảm, không hấp thu yêu hỏa, Thuần Dương pháp khí này làm sao có thể hoàn toàn hình thành!

Thanh Linh nói:

- Người cho rằng đây là những pháp khí khác sao, đây chính là Thuần Dương pháp khí, Địa Hỏa nguyên tử cũng tốt, Địa Hỏa kim tinh cũng thế, đều không có linh tính, duy chỉ có yêu hỏa trong đan điền người là có linh tính cường đại, cho nên mới có thể điểm linh cho Thuần Dương pháp khí này!

- Điểm linh? !

- Đây là một đạo thủ pháp khi phương sĩ luyện chế Thuần Dương pháp, phù trận của người đã vẽ hoàn tất, chuyện điểm linh người cũng không cần quan tâm nữa, phù trận sẽ tự động hoàn thành giúp người, đợi đến khi điểm linh xong, Kim Hi Cách Diễm Kính này liền hoàn thành một bộ phận lớn rồi, việc còn lại, liền phải đợi người sau khi ra ngoài, lại để cho nó hấp thu đủ Đại Nhật Lưu Ly Bảo Diễm, liền có thể hoàn toàn thành hình rồi!

- Đại Nhật Lưu Ly Bảo Diễm? !

Tiểu Báo Tử nghe xong, con mắt đều tròn tròn.

- Điều này sao có thể, ta nào có bản lĩnh hấp thu Đại Nhật Lưu Ly Bảo Diễm chứ? !

- Có gì mà không thể chứ, người sau khi ra ngoài, người phóng nó lên trời, ở dưới mặt trời phơi nắng không được sao!

Thanh Linh nhẹ nhõm nói.

- Phơi nắng!

Tiểu Báo Tử thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên.

- Ta làm sao mà phơi nắng chứ, mỗi người đều nói trong mặt trời thái ghé ra Đại Nhật Lưu Ly Bảo Diễm, nhưng từ xưa đến nay, chưa từng có người nào có bản lĩnh từ trong mặt trời phân giải ra Đại Nhật Lưu Ly Bảo Diễm, thậm chí rất nhiều cửu phẩm cường giả kinh tài tuyệt diễm, ý đồ làm chuyện này, kết quả đều bị thiêu chết!

Nói đến đây hần sững sờ trong giây lát.

Thuần Dương hỏa chủng, Thuần Dương pháp khí.

- Thuần Dương pháp khí cần Thuần Dương hỏa chủng tế luyện, đây cũng là giai đoạn cuối cùng của tất cả Thuần Dương pháp khí, chỉ khi nào trải qua sự tế luyện của Thuần Dương hỏa chủng, khiến cho có một chút Thuần Dương nguyên khí, mới có tư cách xưng là Thuần Dương pháp khí!

Thanh Linh nói:

- Người nói không sai, Đại Nhật Lưu Ly Bảo Diễm là một loại dương hỏa tinh khiết nhất, cũng khó phân giải nhất trong tất cả các loại hỏa chung, bất quá, người cũng không cần phải lo lắng, ta cũng không bảo người phân giải Đại Nhật Lưu Ly Bảo Diễm, Kim Hi Ly Diễm Kính hiện giờ đã trở thành một phôi tử của Thuần Dương pháp khí, hơn nữa dùng lại là phù trần cho Hải Không đại sư nghiên cứu ra, có thể tự động phân giải ra Đại Nhật Lưu Ly Bảo Diễm từ trong mặt trời, cho nên, việc duy nhất người phải làm chỉ là phóng nó lên đây mặt trời thôi!

- Thật sự đơn giản như vậy?

Tiểu Báo Tử có chút không tin nói, theo như lời hắn nói thì từ xưa đến nay, mặt trời trên đỉnh đầu chính là nguồn cung cấp năng lượng lớn nhất cho thế giới này, dương phần lớn nhất, tắm bổ vạn vật, không có mặt trời, thế giới này cũng sẽ không có tánh mạng, đồng thời, trong mặt trời cũng ẩn chứa hành hỏa nguyên khí thượng hạng ở thế giới này, đối với tu luyện giả mà nói, đây chính là tài phú lớn nhất.

Bất quá nói đi thì phải nói lại, bởi vì hành hỏa nguyên khí trong mặt trời thật sự quá mạnh mẽ, tu luyện giả bình thường, chỉ có thể hấp thu được một chút thôi, không phải như hành hỏa nguyên khí khác. Mà một tí cường giả tu vị đạt đến tình trạng nhất định có thể miễn cưỡng từ trong ánh mặt trời phân giải ra một ít hành hỏa nguyên khí cực thuần túy, chỉ là hành hỏa nguyên khí phân giải ra từ trong mặt trời này có lực sát thương quá mạnh mẽ, cho dù là tu vị đã đến cường giả cảnh, cũng không thể thừa nhận được, cho nên, vô luận là đối với người nào trong võ lâm mà nói, lợi dụng mặt trời để tu luyện, thật sự là một chuyện nguy hiểm và kì ngộ cùng song song, mà trong mấy năm qua, vô số cường giả đã dùng tánh mạng của mình để khuyến cáo cho hậu nhân, nói tóm lại, nguy hiểm vẫn hơn xa kì ngộ.

Cho nên, gần vạn năm qua, ngoại trừ những yêu thú tiến hóa nhờ hấp thu Nhật Nguyệt tinh hoa ra, đã không còn người nào đánh chủ ý đến nó nữa, Thanh Linh vậy mà nói cho hắn biết, làm sao để luyện chế ra pháp khí, lại có thể tự động phân giải tinh hoa mặt trời, diễn biến Thuần Dương Đại Nhật Lưu Ly Bảo Diễm, sao có thể khiến hắn không kinh ngạc chứ?

- Không nên kinh ngạc như vậy, phôi tử của Thuần Dương pháp khí đều có đặc điểm này, đương nhiên, cũng giới hạn trong phôi tử Thuần Dương pháp khí thôi, bởi vì Thuần Dương pháp khí cần nhờ một loại Thuần Dương hỏa chung để hoàn thành một bước cuối cùng, bất quá khi Thuần Dương pháp khí hoàn toàn thành hình thì sẽ không có công năng này nữa!

Thanh Linh phẳng phất nhìn ra suy nghĩ trong nội tâm Tiểu Báo Tử, đơn giản phá vỡ vọng tưởng của hắn.

- Đương nhiên, vào thời điểm một bước này, chất lượng và số lượng hấp thu Thuần Dương hỏa chủng đều quyết định đến uy lực của Thuần Dương pháp khí, Đại Nhật Lưu Ly Bảo Diễm là thượng phẩm trong Thuần Dương hỏa chủng, cho nên luyện chế ra Thuần Dương pháp khí, cũng là thượng phẩm, vốn Kim Hi Ly Diễm Kính này hấp thu Thái Dương Chân Hỏa, các loại Thuần Dương hỏa chủng bình thường cũng có thể thành hình, thành tựu một kiện Thuần Dương pháp khí hạ phẩm, bất quá vì trải qua yêu hỏa của Thái Cổ Thực Long Thu luyện chế, mà yêu hỏa của Thái Cổ Thực Long Thu đối với Đại Nhật Lưu Ly Bảo Diễm có hấp dẫn đặc thù, cho nên, tiểu tử, người thật sự rất may mắn!

- Chỉ hy vọng như thế a!

Tiểu Báo Tử cười nói.

- Đúng rồi Thanh Linh, ta đã ngây người ở chỗ này bao lâu rồi?!

- Mười ngày a, những ngày này, người tập trung tất cả tinh thần vào trong Thuần Dương pháp khí, cho nên không cảm giác được thời gian trôi qua!

- Bất quá ta cảm giác đã đói bụng rồi!

Tiểu Báo Tử nói.

- Ta đi ra xem. Hơn mười ngày rồi, bọn hắn cũng nên ngừng việc tu luyện rồi!

Tiểu Báo Tử cất kỹ phôi tử của Kim Hi Ly Diễm Kính, lại điều tức một hồi, liền đi về đường cũ, bên cạnh một chỗ dung nham lưu lao nhanh kia, Vương Xà và Tiểu Minh Vương mặt đối mặt khoanh chân ngồi, song chưởng tương đối, hai đạo khí lưu xích kim sắc xoay tròn giữa hai người, trong chớp lát liền chui vào trong lỗ

mũi người này, trong chốc lát lại chui ra từ mũi người khác, mỗi một lần lưu chuyển, liền hấp thu Địa Hỏa nguyên tử tràn ngập xung quanh vào người, khí lưu xích kim sắc kia theo thời gian dần trở nên nồng đậm, mà Địa Hỏa nguyên tử ở chung quanh cũng dưới sự hấp thu của nó, theo thời gian dần nhạt dần.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

600. Chương 601: Kim Hi Ly Diễm Kính, Đại Nhật Lưu Ly Bảo Diễm. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 601: Kim Hi Ly Diễm Kính, Đại Nhật Lưu Ly Bảo Diễm. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Đúng, dọc theo phương hướng phù trận, theo thời gian dần qua tinh khiết hóa. Đúng, cái này là được rồi!
- Không nên gấp, ngàn vạn không nên gấp, qua một lát nữa là tốt rồi, dự tốc bất đạt người hiểu chưa? !
- Tốt, rất tốt, người làm rất tốt, như vậy, hiện giờ chỉ còn một bước cuối cùng thôi, Tiểu Báo Tử, trút toàn bộ nội khí của người vào đi, có bao nhiêu rót bấy nhiêu!

Thanh Linh nói bên tai Tiểu Báo Tử, không dám có chút buông lỏng.

- Nói nhảm, không hấp thu yêu hỏa, Thuần Dương pháp khí này làm sao có thể hoàn toàn hình thành!

Thanh Linh nói:

- Người cho rằng đây là những pháp khí khác sao, đây chính là Thuần Dương pháp khí, Địa Hỏa nguyên tử cũng tốt, Địa Hỏa kim tinh cũng thế, đều không có linh tính, duy chỉ có yêu hỏa trong đan điền người là có linh tính cường đại, cho nên mới có thể điểm linh cho Thuần Dương pháp khí này!

- Điểm linh? !

- Đây là một đạo thủ pháp khi phương sĩ luyện chế Thuần Dương pháp, phù trận của người đã vẽ hoàn tất, chuyện điểm linh người cũng không cần quan tâm nữa, phù trận sẽ tự động hoàn thành giúp người, đợi đến khi điểm linh xong, Kim Hi Cách Diễm Kính này liền hoàn thành một bộ phận lớn rồi, việc còn lại, liền phải đợi người sau khi ra ngoài, lại để cho nó hấp thu đủ Đại Nhật Lưu Ly Bảo Diễm, liền có thể hoàn toàn thành hình rồi!

- Đại Nhật Lưu Ly Bảo Diễm? !

Tiểu Báo Tử nghe xong, con mắt đều tròn tròn.

- Điều này sao có thể, ta nào có bản lĩnh hấp thu Đại Nhật Lưu Ly Bảo Diễm chứ? !
- Có gì mà không thể chứ, người sau khi ra ngoài, người phóng nó lên trời, ở dưới mặt trời phơi nắng không được sao!

Thanh Linh nhẹ nhõm nói.

- Phơi nắng!

Tiểu Báo Tử thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên.

- Ta làm sao mà phơi nắng chứ, mỗi người đều nói trong mặt trời thái ghé ra Đại Nhật Lưu Ly Bảo Diễm, nhưng từ xưa đến nay, chưa từng có người nào có bản lĩnh từ trong mặt trời phân giải ra Đại Nhật Lưu Ly

Bảo Diễm, thậm chí rất nhiều cửu phẩm cường giả kinh tài tuyệt diễm, ý đồ làm chuyện này, kết quả đều bị thiêu chết!

Nói đến đây hắc sững sờ trong giây lát.

Thuần Dương hỏa chủng, Thuần Dương pháp khí.

- Thuần Dương pháp khí cần Thuần Dương hỏa chủng tế luyện, đây cũng là giai đoạn cuối cùng của tất cả Thuần Dương pháp khí, chỉ khi nào trải qua sự tế luyện của Thuần Dương hỏa chủng, khiến cho có một chút Thuần Dương nguyên khí, mới có tư cách xưng là Thuần Dương pháp khí!

Thanh Linh nói:

- Người nói không sai, Đại Nhật Lưu Ly Bảo Diễm là một loại dương hỏa tinh khiết nhất, cũng khó phân giải nhất trong tất cả các loại hỏa chủng, bất quá, người cũng không cần phải lo lắng, ta cũng không bảo người phân giải Đại Nhật Lưu Ly Bảo Diễm, Kim Hi Ly Diễm Kính hiện giờ đã trở thành một phôi tử của Thuần Dương pháp khí, hơn nữa dùng lại là phù trần cho Hải Không đại sư nghiên cứu ra, có thể tự động phân giải ra Đại Nhật Lưu Ly Bảo Diễm từ trong mặt trời, cho nên, việc duy nhất người phải làm chỉ là phóng nó lên đáy mặt trời thôi!

- Thật sự đơn giản như vậy?

Tiểu Báo Tử có chút không tin nói, theo như lời hắc nói thì từ xưa đến nay, mặt trời trên đỉnh đầu chính là nguồn cung cấp năng lượng lớn nhất cho thế giới này, dương phần lớn nhất, tẩm bổ vạn vật, không có mặt trời, thế giới này cũng sẽ không có tánh mạng, đồng thời, trong mặt trời cũng ẩn chứa hành hỏa nguyên khí thượng hạng ở thế giới này, đối với tu luyện giả mà nói, đây chính là tài phú lớn nhất.

Bất quá nói đi thì phải nói lại, bởi vì hành hỏa nguyên khí trong mặt trời thật sự quá mạnh mẽ, tu luyện giả bình thường, chỉ có thể hấp thu được một chút thôi, không phải như hành hỏa nguyên khí khác. Mà một tí cường giả tu vị đạt đến tình trạng nhất định có thể miễn cưỡng từ trong ánh mặt trời phân giải ra một ít hành hỏa nguyên khí cực thuần túy, chỉ là hành hỏa nguyên khí phân giải ra từ trong mặt trời này có lực sát thương quá mạnh mẽ, cho dù là tu vị đã đến cường giả cảnh, cũng không thể thừa nhận được, cho nên, vô luận là đối với người nào trong võ lâm mà nói, lợi dụng mặt trời để tu luyện, thật sự là một chuyện nguy hiểm và kì ngộ cùng song song, mà trong mấy năm qua, vô số cường giả đã dùng tánh mạng của mình để khuyến cáo cho hậu nhân, nói tóm lại, nguy hiểm vẫn hơn xa kì ngộ.

Cho nên, gần vạn năm qua, ngoại trừ những yêu thú tiến hóa nhờ hấp thu Nhật Nguyệt tinh hoa ra, đã không còn người nào đánh chủ ý đến nó nữa, Thanh Linh vậy mà nói cho hắc biết, làm sao để luyện chế ra pháp khí, lại có thể tự động phân giải tinh hoa mặt trời, diễn biến Thuần Dương Đại Nhật Lưu Ly Bảo Diễm, sao có thể khiến hắc không kinh ngạc chứ?

- Không nên kinh ngạc như vậy, phôi tử của Thuần Dương pháp khí đều có đặc điểm này, đương nhiên, cũng giới hạn trong phôi tử Thuần Dương pháp khí thôi, bởi vì Thuần Dương pháp khí cần nhờ một loại Thuần Dương hỏa chủng để hoàn thành một bước cuối cùng, bất quá khi Thuần Dương pháp khí hoàn toàn thành hình thì sẽ không có công năng này nữa!

Thanh Linh phẳng phất nhìn ra suy nghĩ trong nội tâm Tiểu Báo Tử, đơn giản phá vỡ vọng tưởng của hắc.

- Đương nhiên, vào thời điểm một bước này, chất lượng và số lượng hấp thu Thuần Dương hỏa chủng đều quyết định đến uy lực của Thuần Dương pháp khí, Đại Nhật Lưu Ly Bảo Diễm là thượng phẩm trong Thuần Dương hỏa chủng, cho nên luyện chế ra Thuần Dương pháp khí, cũng là thượng phẩm, vốn Kim Hi Ly Diễm Kính này hấp thu Thái Dương Chân Hỏa, các loại Thuần Dương hỏa chủng bình thường cũng có thể thành hình, thành tựu một kiện Thuần Dương pháp khí hạ phẩm, bất quá vì trải qua yêu hỏa của Thái Cổ Thực Long Thu luyện chế, mà yêu hỏa của Thái Cổ Thực Long Thu đối với Đại Nhật Lưu Ly Bảo Diễm có hấp dẫn đặc thù, cho nên, tiểu tử, người thật sự rất may mắn!

- Chỉ hy vọng như thế a!

Tiểu Báo Tử cười nói.

- Đúng rồi Thanh Linh, ta đã ngây người ở chỗ này bao lâu rồi?!

- Mười ngày a, những ngày này, người tập trung tất cả tinh thần vào trong Thuần Dương pháp khí, cho nên không cảm giác được thời gian trôi qua!

- Bất qua ta cảm giác đã đói bụng rồi!

Tiểu Báo Tử nói.

- Ta đi ra xem. Hơn mười ngày rồi, bọn hắc cũng nên ngừng việc tu luyện rồi!

Tiểu Báo Tử cất kỹ phiêu tử của Kim Hi Ly Diễm Kính, lại điều tức một hồi, liền đi về đường cũ, bên cạnh một chỗ dung nham lưu lao nhanh kia, Vương Xà và Tiểu Minh Vương mặt đối mặt khoanh chân ngồi, song chưởng tương đối, hai đạo khí lưu xích kim sắc xoay tròn giữa hai người, trong chốc lát liền chui vào trong lỗ mũi người này, trong chốc lát lại chui ra từ mũi người khác, mỗi một lần lưu chuyển, liền hấp thu Địa Hỏa nguyên tử tràn ngập xung quanh vào người, khí lưu xích kim sắc kia theo thời gian dần trở nên nồng đậm, mà Địa Hỏa nguyên tử ở chung quanh cũng dưới sự hấp thu của nó, theo thời gian dần nhạt dần.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

601. Chương 602: Kim Hi Ly Diễm Kính, Đại Nhật Lưu Ly Bảo Diễm. (2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 602: Kim Hi Ly Diễm Kính, Đại Nhật Lưu Ly Bảo Diễm. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Ta kháo, còn nói không gian tình, giờ cũng bắt đầu song tu rồi, ta nói nói ta có phải nên tìm cơ hội đưa cho bọn hắc một cái đại hồng bao không? !

Tiểu Báo Tử nhìn hai thân hình, khoe miệng lộ ra một tia vui vẻ cổ quái.

- Nếu có Cameras thì lão tử lập tức chụp lại, sau đó đăng lên mạng, thế nào cũng hot cho xem!

Đang nghĩ đến xuất thần, một hồi tiếng gió nhẹ nhàng vang lên bên tai hắn, lúc bắt đầu còn rất xa, nhưng chỉ qua công phu một lần hô hấp, liền đã đến phụ cận.

”Chết tiệt, sẽ không xui xẻo như vậy chứ, chẳng lẽ là Liệt Hỏa lão tổ đã đến rồi!

Nơi này là địa bàn của Liệt Hỏa lão tổ, hơn nữa nhiệt độ dưới này lại cao như vậy, ngoại trừ cường giả ngoài thất phẩm ra, không ai có thể xuống sâu như vậy cả, như vậy, người đến nhất định là của phe Liệt Hỏa lão tổ, rất có thể chính là bản thân hắn nữa.

Tuy rằng Tiểu Minh Vương nói Liệt Hỏa lão tổ kia có chuyện gì đó, không thể trở về nhanh như vậy được, bất quá lúc bọn hắn đến đã kinh động đến đại đệ tử Xích Lôi của Liệt Hỏa lão tổ, còn đánh ngất hắn, vừa rồi không xử lý thích đáng, tên đại đệ tử Xích Lôi này sau khi tỉnh lại đi mời Liệt Hỏa lão tổ trở về, cũng không phải là không được.

Tình!

- Kháo, còn cừ phẩm cường giả nổi danh thiên hạ đấy, làm việc không chú ý hậu quả gì cả!

Tiểu Báo Tử thầm mắng một tiếng, thân hình lóe lên, liền lướt tới nơi phát ra thanh âm, trong nội tâm thầm hô xui xẻo.

- Địa phương quỷ quái này thông đạo nhiều như vậy, chỉ sợ dù là Liệt Hỏa lão tổ cũng không thể đầu thông đạo nào cũng biết được, cũng sẽ không biết nơi chúng ta tu luyện, để ta xem có cơ hội dẫn hắn rời đi không!

- Sư phụ, bọn hắc thật sự ở gần đây sao? Ngày ấy bọn hắc đột nhiên ra tay chế trụ ta, ta cũng không thấy rõ đến cùng là người nào!

Trong thông đạo, ba người chân không chạm đất tiến gấp về phía trước, quanh thân đều được bao phủ trong một tầng cương khí màu đỏ, đó là một người, một lão giả khỏe mạnh chừng 60 tuổi, râu như cương châm dựng thẳng lên, chớp động lên hào quang màu hồng đỏ thắm. Mặc trên người một kiện trường bào thêu lên Liệt Hỏa đồ án. Mà ở bên cạnh của hắn, chính là hai gã trang hán, một người đúng là Xích Lô bị bọn Tiểu Báo Tử đánh ngất khi tiến nhập vào Địa Tâm Hỏa mạch, mà một người khác, ước chừng ba mươi tuổi, thân hình hơi thấp một ít, trong đôi mắt nhỏ hung quang bắn ra bốn phía, chớp động lên hào quang cực kì bất thiện.

- Lão gia hỏa kia có lẽ chính là Liệt Hỏa lão tổ rồi, một người Xích Lô, còn người khác hẳn là một đồ đệ khác của Liệt Hỏa lão tổ, Xích Xuyên, Liệt Hỏa lão tổ có đến hai cường giả đạt đến thất phẩm, hiện giờ mang đến toàn bộ, xem ra là vội là vì đồ đệ mình xả một ngụm ác khí a !

Tiểu Báo Tử thầm nghĩ trong lòng, vận khởi Thiên Xà Liễm Tức Thuật, di thân thể vào một chỗ tối trong thông đạo, Thiên Xà Liễm Tức Thuật này quả nhiên thần diệu vô cùng, cho dù là lấy tu vị cửu phẩm của Liệt Hỏa lão tổ, lúc lướt ngang qua, cũng không phát giác ra sự khác thường, đợi đến sau khi thân hình ba người chạy ra ngoài mười trượng, quẹo vào một lối đi khác Tiểu Báo Tử mới đi ra từ chỗ tối, dưới chân có chút dừng sức, đập vỡ một tảng đá, sau đó quay đầu chạy như điên, lúc này đây, hắn không hề che giấu khí tức của mình nữa, không chỉ có như thế, hắn có thả ra khí tức, mãnh liệt hướng xa xa chạy đi.

Cửu phẩm cường giả, nếu như ngay cả chút động tĩnh này cũng không phát giác được, vậy thì nên tìm một khối đậu hủ đập đầu chết cho rồi.

Quả nhiên, mấy hơi sau khi hắn rời khỏi, thân hình ba người lại xuất hiện trong góc rẽ vừa biến mất.

- Sư phụ, là bên này sao? !

- Chính là bên này, hắn biết lai lịch của chúng ta rồi!

Trong mắt Liệt Hỏa lão tổ lóe ánh một điểm xích mang, khóe miệng hiện lên nụ cười lạnh lẽo ác liệt.

- Bị ta bắt được cái đuôi, còn muốn chạy!

Tiểu Báo Tử trái tháo phải chạy trong thông đạo, lúc cảm giác được thối lui đôi chút thì trong giây lát liền cảm thấy một cổ hỏa kinh cường đại từ sau ập tới.

- Không tốt!

Trong lòng hắn kinh hãi, thân hình mãnh liệt bổ nhào về phía trước, Bách Độc Hàn Quang Chưởng cơ hồ cùng lúc thì triển ra.

Oanh! Một tiếng vang nhỏ vang lên, Tiểu Báo Tử chỉ cảm thấy sau lưng có một cổ đại lực mãnh liệt đẩy tới, cho dù lấy lực phòng hộ của Bách Độc Hàn Quang Chưởng, cũng trong nháy mắt bị đánh xuyên qua, tuy rằng sau nháy mắt đó, Bách Độc Hàn Quang Chưởng lại hồi phục xong, nhưng hỏa kinh vô cùng lạnh lẽo ác liệt vẫn xuyên vào thân thể hắn.

- PHỐC!

Một búng máu mãnh liệt phun ra từ trong miệng hắn, hỏa kinh mạnh mẽ lưu chuyển trong cơ thể, giống như vô số cương châm đâm vào trong kinh mạch vậy, ngay khi Cửu Long Thần Hỏa Công của hắn tùy theo mà động, một cổ tinh khí trong Đan Điền lại chuyển động trước, lập tức lưu chuyển, tiêu hóa mất tia hỏa kinh này

Kim Hi Ly Diễm Kính!

Tuy rằng vẫn chưa hoàn thành một bước cuối cùng, bất quá, hiện giờ Kim Hi Ly Diễm Kính này đã bắt đầu phát huy tác dụng của mình.

Thu ý đã qua, đông ý dần đến, Tây Kinh thành tuy rằng ở Trung Nguyên, nhưng năm nay tuyệt lại rơi rất sớm, vượt ngoài dự liệu mọi người.

Ngày hôm qua trong đêm, trận tuyết đầu tiên cũng đã buông xuống, bất quá tuyết không lớn, chỉ tạo thành một lớp mỏng trên phố, trên nóc nhà, trên cây, từng cơn gió trong trẻo nhưng lạnh lùng thổi qua, từng bông tuyết mịn theo gió phiêu tán, dính vào trên gia tạo nên một cảm giác mát lạnh, rất thoải mái.

Đương nhiên, người có cảm giác thoải mái này cũng chỉ là những gia hỏa ăn no bụng, mặc dù ẩm thôi, còn những bình dân ăn không no mặc không đủ thì mong cả đời này được có tuyết rơi.

Đông cũng chiếm cứ địa vị trọng yếu trong kinh thành, diện tích cũng rất lớn, kiến trúc bên trong đầy đủ mọi thứ, đứng ở một chỗ cao rất xa nhìn lại Đông cung, có thể trông thấy loáng thoáng như mái nhà cong, đình đài lầu các, nước biếc chảy qua hòn non bộ, bất quá, cũng chỉ có thể xa xa mà nhìn thôi.

- Thái tử ca ca, ngài hôm nay tìm Yên nhi đến là có chuyện muốn phân phó sao? !

Nam nguyệt sảnh của Đông cung, thiếu nữ xinh đẹp tên là Yên nhi xinh mặc một thân quần áo hồng nhạt, đứng ở trước đường, nhìn qua lớp tuyết đọng hơi mỏng, nam tử đứng cạnh một gốc mai trong sân, trong đồng tử như nước hiện lên thủy ý dào dạt.

- Yên nhi, ta nghe nói, phụ hoàng đã từng đề cập với người Vân Châu Chu Báo? !

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

602. Chương 602: Kim Hi Ly Diễm Kính, Đại Nhật Lưu Ly Bảo Diễm. (2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 602: Kim Hi Ly Diễm Kính, Đại Nhật Lưu Ly Bảo Diễm. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Ta kháo, còn nói không gian tình, giờ cũng bắt đầu song tu rồi, ta nói nói ta có phải nên tìm cơ hội đưa cho bọn hắn một cái đại hồng bao không? !

Tiểu Báo Tử nhìn hai thân hình, khóe miệng lộ ra một tia vui vẻ cổ quái.

- Nếu có Cameras thì lão tử lập tức chụp lại, sau đó đăng lên mạng, thế nào cũng hot cho xem!

Đang nghĩ đến xuất thần, một hồi tiếng gió nhẹ nhàng vang lên bên tai hắn, lúc bắt đầu còn rất xa, nhưng chỉ qua công phu một lần hô hấp, liền đã đến phụ cận.

”Chết tiệt, sẽ không xui xẻo như vậy chứ, chẳng lẽ là Liệt Hỏa lão tổ đã đến rồi!

Nơi này là địa bàn của Liệt Hỏa lão tổ, hơn nữa nhiệt độ dưới này lại cao như vậy, ngoại trừ cường giả ngoài thất phẩm ra, không ai có thể xuống sâu như vậy cả, như vậy, người đến nhất định là của phe Liệt Hỏa lão tổ, rất có thể chính là bản thân hắn nữa.

Tuy rằng Tiểu Minh Vương nói Liệt Hỏa lão tổ kia có chuyện gì đó, không thể trở về nhanh như vậy được, bất quá lúc bọn hắn đến đã kinh động đến đại đệ tử Xích Lôi của Liệt Hỏa lão tổ, còn đánh ngất hắn, vừa rồi không xử lý thích đáng, tên đại đệ tử Xích Lôi này sau khi tỉnh lại đi mời Liệt Hỏa lão tổ trở về, cũng không phải là không được.

Tình!

- Kháo, còn cừ phẩm cường giả nổi danh thiên hạ đấy, làm việc không chú ý hậu quả gì cả!

Tiểu Báo Tử thầm mắng một tiếng, thân hình lóe lên, liền lướt tới nơi phát ra thanh âm, trong nội tâm thầm hô xui xẻo.

- Địa phương quỷ quái này thông đạo nhiều như vậy, chỉ sợ dù là Liệt Hỏa lão tổ cũng không thể đầu thông đạo nào cũng biết được, cũng sẽ không biết nơi chúng ta tu luyện, để ta xem có cơ hội dẫn hân rời đi không!

- Sư phụ, bọn hân thật sự ở gần đây sao? Ngày ấy bọn hân đột nhiên ra tay chế trụ ta, ta cũng không thấy rõ đến cùng là người nào!

Trong thông đạo, ba người chân không chạm đất tiến gấp về phía trước, quanh thân đều được bao phủ trong một tầng cương khí màu đỏ, đó là một người, một lão giả khỏe mạnh chừng 60 tuổi, râu như cương châm dựng thẳng lên, chớp động lên hào quang màu hồng đỏ thắm. Mặc trên người một kiện trường bào thêu lên Liệt Hỏa đồ án. Mà ở bên cạnh của hân, chính là hai gã trang hân, một người đứng là Xích Lô bị bọn Tiểu Báo Tử đánh ngất khi tiến nhập vào Địa Tâm Hỏa mạch, mà một người khác, ước chừng ba mươi tuổi, thân hình hơi thấp một ít, trong đôi mắt nhỏ hung quang bắn ra bốn phía, chớp động lên hào quang cực kì bất thiện.

- Lão gia hỏa kia có lẽ chính là Liệt Hỏa lão tổ rồi, một người Xích Lô, còn người khác hân là một đồ đệ khác của Liệt Hỏa lão tổ, Xích Xuyên, Liệt Hỏa lão tổ có đến hai cường giả đạt đến thất phẩm, hiện giờ mang đến toàn bộ, xem ra là vội là vì đồ đệ mình xả một ngụm ác khí a !

Tiểu Báo Tử thầm nghĩ trong lòng, vận khởi Thiên Xà Liễm Tức Thuật, di thân thể vào một chỗ tối trong thông đạo, Thiên Xà Liễm Tức Thuật này quả nhiên thần diệu vô cùng, cho dù là lấy tu vị cửu phẩm của Liệt Hỏa lão tổ, lúc lướt ngang qua, cũng không phát giác ra sự khác thường, đợi đến sau khi thân hình ba người chạy ra ngoài mười trượng, quẹo vào một lối đi khác Tiểu Báo Tử mới đi ra từ chỗ tối, dưới chân có chút dừng sức, đập vỡ một tảng đá, sau đó quay đầu chạy như điên, lúc này đây, hân không hề che giấu khí tức của mình nữa, không chỉ có như thế, hân có thả ra khí tức, mãnh liệt hướng xa xa chạy đi.

Cửu phẩm cường giả, nếu như ngay cả chút động tĩnh này cũng không phát giác được, vậy thì nên tìm một khối đầu hủ đập đầu chết cho rồi.

Quả nhiên, mấy hơi sau khi hân rời khỏi, thân hình ba người lại xuất hiện trong góc rẽ vừa biến mất.

- Sư phụ, là bên này sao? !

- Chính là bên này, hân biết lai lịch của chúng ta rồi!

Trong mắt Liệt Hỏa lão tổ lóe lách một điểm xích mang, khoe miệng hiện lên nụ cười lạnh lảng lệ ác liệt.

- Bị ta bắt được cái đuôi, còn muốn chạy!

Tiểu Báo Tử trái tháo phải chạy trong thông đạo, lúc cảm giác được thối lui đôi chút thì trong giây lát liền cảm thấy một cổ hỏa kinh cường đại từ sau ập tới.

- Không tốt!

Trong lòng hân kinh hãi, thân hình mãnh liệt bổ nhào về phía trước, Bách Độc Hàn Quang Chương cơ hồ cùng lúc thì triển ra.

Oanh! Một tiếng vang nhỏ vang lên, Tiểu Báo Tử chỉ cảm thấy sau lưng có một cổ đại lực mãnh liệt đẩy tới, cho dù lấy lực phòng hộ của Bách Độc Hàn Quang Chương, cũng trong nháy mắt bị đánh xuyên qua, tuy rằng sau nháy mắt đó, Bách Độc Hàn Quang Chương lại hồi phục xong, nhưng hỏa kinh vô cùng lạnh lẽ ác liệt vẫn xuyên vào thân thể hân.

- PHỐC!

Một búng máu mãnh liệt phun ra từ trong miệng hân, hỏa kinh mạnh mẽ lưu chuyển trong cơ thể, giống như vô số cương châm đâm vào trong kinh mạch vậy, ngay khi Cửu Long Thần Hỏa Công của hân tùy theo mà động, một cổ tinh khí trong Đan Điền lại chuyển động trước, lập tức lưu chuyển, tiêu hóa mất tia hỏa kinh này

Kim Hi Ly Diễm Kính!

Tuy rằng vẫn chưa hoàn thành một bước cuối cùng, bất quá, hiện giờ Kim Hi Ly Diễm Kính này đã bắt đầu phát huy tác dụng của mình.

Thu ý đã qua, đông ý dần đến, Tây Kinh thành tuy rằng ở Trung Nguyên, nhưng năm nay tuyết lại rơi rất sớm, vượt ngoài dự liệu mọi người.

Ngày hôm qua trong đêm, trận tuyết đầu tiên cũng đã buông xuống, bất quá tuyết không lớn, chỉ tạo thành một lớp mỏng trên phố, trên nóc nhà, trên cây, từng cơn gió trong trẻo nhưng lạnh lùng thổi qua, từng bông tuyết mịn theo gió phiêu tán, dính vào trên giá tạo nên một cảm giác mát lạnh, rất thoải mái.

Đương nhiên, người có cảm giác thoải mái này cũng chỉ là những gia hỏa ăn no bụng, mặc dù ẩm thôi, còn những bình dân ăn không no mặc không đủ thì mong cả đời này được có tuyết rơi.

Đông cũng chiếm cứ địa vị trọng yếu trong kinh thành, diện tích cũng rất lớn, kiến trúc bên trong đầy đủ mọi thứ, đứng ở một chỗ cao rất xa nhìn lại Đông cung, có thể trông thấy loáng thoáng như mái nhà cong, đình đài lầu các, nước biếc chảy qua hòn non bộ, bất quá, cũng chỉ có thể xa xa mà nhìn thôi.

- Thái tử ca ca, ngài hôm nay tìm Yên nhi đến là có chuyện muốn phân phó sao? !

Nam nguyệt sảnh của Đông cung, thiếu nữ xinh đẹp tên là Yên nhi xinh mặc một thân quần áo hồng nhạt, đứng ở trước đường, nhìn qua lớp tuyết đọng hơi mỏng, nam tử đứng cạnh một gốc mai trong sân, trong đồng tử như nước hiện lên thủy ý dào dạt.

- Yên nhi, ta nghe nói, phụ hoàng đã từng đề cập với người Vân Châu Chu Báo? !

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

603. Chương 603 604: Tây Bắc Đệ Nhất Cường Phiên. (1 2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 603 604: Tây Bắc đệ nhất cường phiên. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Thanh niên nam tử quay người lại, trên khuôn mặt anh tuấn lộ ra vẻ tươi cười cực kỳ ôn hòa, khuôn mặt có sáu phần tương tự với Tần đế Yến Vân Thiên, chỉ so với Yến Vân Thiên thì đường cong trên mặt hần nhu hòa hơn một ít, đây có lẽ là được di truyền từ mẹ hần, đương kim hoàng hậu điện hạ, nam tử này, đúng là đương triều thái tử, con trai trưởng của Đại Tần hoàng đế Yến Vân Thiên, Yến Kim Đình.

Yến Vân Thiên là một cường nhân, toàn tâm toàn ý muốn làm thiên cổ đệ nhất đế, hiện giờ đã làm được một nửa, về mọi chuyện, về mặt trị quốc đã chứng minh hần so với các hoàng đế tiền triều mạnh hơn một bậc, nhưng về mặt khác thì hần không chỉ hơn một bậc, đó chính là sinh con, lúc còn chưa phải là hoàng đế, hần đã sanh con, cơ hồ mỗi năm đều có con nối dõi mới được sinh ra, đôi khi còn không chỉ có một, cho nên trong mấy chục năm đăng cơ, con cháu của hần đã có thể tạo thành một doanh rồi.

Quan trọng nhất là, trong đó có một ít đã trưởng thành, mà đại bộ phận trong đó, cũng đã thành tài rồi.

Ở trong nhà người khác, nhi tử có thể thành tài, tuyệt đối mà một chuyện đáng ăn mừng, nhưng ở trong cái nhà này, nhi tử thành tài lại không phải như thế. Hơn nữa, nếu như người đồng thời có mấy nhi tử thành tài, vậy thì chính là tai họa rồi!

Có lẽ đây vốn chỉ là tai họa ngầm, nhưng hiện giờ tất cả mọi người trong Đại Tần vương triều đã nhìn ra, hoàng đế đang tuổi tráng niên, thân thể khỏe mạnh, nghe nói một thân tu vi cũng không tệ, sống thêm một trăm tám mươi năm cũng không có vấn đề, phần đông hoàng tử đã trưởng thành, mỗi người đều nhìn chằm chằm vào vị trí trên vạn người kia, ai có kiên nhẫn để chờ thêm một trăm tám mươi năm chứ? Huống chi,

hoàng đế này thân thể khỏe mạnh, hoàng tử công chúa xếp thành hàng dài, thêm một trăm tám mươi năm nữa có trời mới biết sẽ có bao nhiêu tranh cãi?

Vốn sau khi đánh hạ Bắc Nguyên là một cơ hội cực tốt, một khối thổ địa lớn như vậy liền biến thành vô chủ, nếu như hoàng đế không cất đất phong hầu cho ngoại nhân mà chia cái này cho con cái của mình thì nói không chừng tai họa ngầm trong tương lai này cũng không lớn vậy rồi, nhưng là hết lần này tới lần khác, lão nhân hoàng đế này không biết đã uống nhầm thuốc gì, ngay cả một đệ tử hoàng tộc cũng không phân, mà phân một mảng lớn thổ địa này cho ngoại nhân, điều này thật sự là một chuyện không ổn chút nào, chỉ là, lúc này Yến Vân Thiên vô luận là uy vọng hay là lực không thể, đều thuộc về cấp thống trị cho nên không người nào dám hoài nghi mà thôi.

Hành động này chỉ không ảnh hưởng đến một người duy nhất, đó chính Yến Kim Đình này, hắn là thái tử, là con trai trưởng của hoàng đế và hoàng hậu, vừa ra đời đã nhất định sẽ trở thành người tôn quý nhất Đại Tấn. Coi như là Yến Vân Thiên phân đất phong hầu, cũng không thể phân đến đầu hắn được, các triều đại trước cũng không có tiền lệ phong thái tử ra ngoài, trừ phi là phế thái tử.

Cần nhắc đến thân thể của hoàng đế sẽ không ngừng sinh ra cho mình các đệ đệ muội muội, Yến Kim Đình chỉ có thể cười khổ cũng lắc đầu, coi như là giờ hoàng đế phân đất phong hầu cho các đệ đệ của hắn thì sao chứ? Qua một hai chục năm nữa, sẽ lại có thêm một đám hoàng đệ mới xuất hiện, đến lúc đó, vẫn chỉ giống như hiện giờ, phiền toái không ngừng.

Huống chi, từ mấy năm trước hắn đã thông suốt hết thảy rồi, có thể nói, tâm hắn bây giờ đã như nước.

Đợt thêm một trăm tám mươi năm, đến lúc đó ngay cả trọng tôn tử của mình cũng có thể có nữ nhi rồi, mình cũng già đến mức giới tính cũng không có, còn để ý gì đến cái ghế kia nữa?

Nhưng bây giờ thì sao?

Hắn không có năng lực kia, nói trắng ra là, cả đời này hắn nhất định phải nhận mệnh làm thái tử, thậm chí, rất có thể nhận mệnh phế thái tử nữa

Chính là vì ý thức được điểm này, cho nên, vị Yến Kim Đình thái tử này thời gian gần đây rất cẩn thận, vô luận là đối xử với ai cũng đều rất ôn hòa, chưa bao giờ đắc tội với người, cũng không dùng thân phận thái tử của mình đi làm chuyện gì quá mức. Nói tóm lại, toàn bộ Đại Tấn vương triều đánh giá vị thái tử này chỉ có sáu chữ: : Trung hậu nhân, lão thực nhân! ”

Trung hậu trung thực này cũng không phải là làm bộ để mua nhân tâm, mà là thật sự, người như vậy, cũng không thích hợp làm hoàng đế.

Bất quá, tất cả mọi người đều là người thông minh, không có mấy người coi hắn là hoàng đế tương lai cả.

Cho dù, không ai thực sự coi hắn là hoàng đế tương lai, nhưng thân là thái tử, quyền lực của hắn vẫn rất lớn, so với huynh đệ của hắn, so với những đại thần khác, quyền lực của hắn cũng khiến người khác lú lẫm, cũng rất đặc thù, mà Yến Vân Thiên lại không thường xuyên ở Tây Kinh, nên rất ít người có thể tìm được hắn.

Cho nên, trên đời này cũng không có ai dám xem thường vị thái tử điện hạ này cả.

- Đúng vậy, thái tử ca ca, phụ hoàng quả thật là đã từng đệ cập Chu Báo với ta!

Yên nhi cười nói

- Sao thế, ngài đối với Chu Báo cũng có hứng thú sao? !

- Tư liệu về Chu Báo này ta đã xem qua, tuy rằng là một thiên tài võ học, bất quá làm việc lỗ mãng bá đạo, chỉ sợ không phải lương xứng ah!

Yến Kim Đình ôn hòa nói, trong giọng nói lộ ra ý quan tâm nồng đậm, chỉ là, trong cái quan tâm này còn có gì khác không thì không ai biết được.

- Đa tạ đại tử ca ca quan tâm, ta cũng là nghĩ như vậy, cho nên...!

- Nhưng người cũng không cự tuyệt đề nghị của phụ hoàng a!

- Ta không dám cự tuyệt, tính tình của phụ hoàng ngài cũng biết đấy, không cho phép bất kỳ người nào làm trái ý hần cả, nếu ta trực tiếp cự tuyệt thì nói không chừng hiện giờ đã bị gả ra ngoài rồi? !

- Ha ha, nói có lý!

Nghe nàng nói xong, Yến Kim Đình cười cười

- Chu Báo này, có muốn ta giúp ngươi xử lý không? !

- Thái tử ca ca, người đối với Chu Báo này tựa hồ quá mức quan tâm a? !

- Không quan tâm không được ah, gần đây hần làm một chuyện chắc hẳn ngươi cũng biết, ngay cả Vương Nguyệt Bạch cũng bị hần đánh cho trọng thương, hiện giờ toàn bộ Vương gia đều bị hần làm cho sứt đầu mẻ trán, cái này, lá gan của hần cũng quá lớn, đặt hần đến Tây Bắc, không được mấy chục năm, tất sẽ thành họa lớn!

Yến Kim Đình một chữ dừng lại một chút nói.

- Không thể nào, Tây Bắc cái nơi khổ hàn kia sinh sống không dễ, có dù hần có lợi hại hơn nữa, cũng chỉ là một cường giả thôi!

Yến nhi vẻ mặt không tin, cường giả, cường tức là mạnh, nhưng cũng chỉ là bản thân mạnh thôi, một cường giả, trong một môn phái, trong thế gia, công dụng lớn nhất chính là hành động tay chân, bất kể là tay chân bình thường hay là tay chân cấp uy hiếp, mà Chuông Khổng Giả của các môn phái thường cũng không phải là người mạnh nhất, bởi vì quản lý một môn phái, đưa một thế gia vào hoạt động, cũng không phải chỉ cần có lực lượng là làm được, điều này cần hao phí đại lượng tinh lực, mà mọi người đều biết một gã cường giả, tinh lực chủ yếu của bọn hần đều đặt vào tu luyện, không thể nào lãnh phí qua nhiều thời gian để quản lý được.

- Toàn bộ phương bắc đều ở vào thời kì chân khoong, loại thời điểm này, khinh xuất là lựa chọn tốt nhất, lại nói Chu Báo cũng không phải chỉ có một người, thủ hạ của hần còn có một An Viễn Đường, còn có bối cảnh Ô gia và Thiên Long Đạo lấy quan hệ của hần với Vương Xà của Thiên Long Đạo lại không được minh bạch, nếu như Thiên Long Đạo muốn nâng đỡ một thế lực ở phương bắc thì Chu Báo này chính là lựa chọn tốt nhất, mà một khi đã nhận được sự ủng hộ toàn lực của Thiên Long Đạo, như vậy, ta tin tưởng, ở Tây Bắc chi địa, không người nào có thể khống chế cả.

- Sẽ không nghiêm trọng như vậy chứ? Hơn nữa, trong số những người được phong hầu ở phương bắc, có rất nhiều người đều là thế lực thuộc về Thiên Long Đạo còn có mấy thế gia có giao dịch với Thiên Long Đạo nữa, bất kể nói thế nào, cũng không tới phiên Chu Báo ah

- Thế sự vô thường ah, từ kết quả Chu Báo chọn chiến Vương Nguyệt Bạch là có thể nhìn ra được hai điểm, thứ nhất, Chu Báo có được chiến lực tiếp cận cửu phẩm. Thứ hai, quan hệ giữa hần và Vương Xà thập phần thân mật. Cho dù Thiên Long Đạo không ủng hộ hần thì còn có Vương Xà đứng sau lưng, ở Tây Bắc hần có thể tung hoành rồi, phải biết rằng, ở chung quanh hần cũng không có thế lực gì cả, trong phạm vi ba nghìn dặm đất phong của hần là lớn nhất, thực lực mạnh nhất, duy nhất có thể sinh ra uy hiếp với hần chỉ là đệ tử chi thứ của Vương gia kia thôi, nhưng hiện giờ hần đã nhắm vào Vương thị, ngay cả Vương Nguyệt Bạch cũng thiếu chút nữa bị hần phế đi, chỉ cần tên đệ tử Vương gia kia đầu óc không bị hỏng thì chắc chắn sẽ không đi trêu chọc hần nữa, người nói ở Tây Bắc, còn ai có thể kìm chế được hần!

Yến Kim Đình khẽ thở dài một tiếng.

- Một khi hần đã khống chế Tây Bắc ba nghìn dặm chi địa, diện tích nắm giữ không không thua gì mấy đại thế gia rồi, ba mươi năm, tối đa ba mươi năm, hần liền có thể khống chế hoàn toàn địa vực của Long Giang Tây Bắc, diện tích mảnh thổ địa kia, tương đương với ba phần tư Đại Tấn vương triều a, đến lúc đó, hần, chính là Tây Bắc đệ nhất cường phiên, có lẽ trong vòng trăm năm hần không thể tạo thành uy hiếp cho Đại Tấn, nhưng trăm năm sau thì sao? !

- Phụ hoàng sở dĩ cất đất phong hầu, chính là vì để phương bắc ở vào trong một trạng thái chiến tranh hỗn loạn, nếu như Chu Báo thật sự có bốn sự này thì hần cũng không thể chịu nép dưới phụ hoàng được, coi như hần trở thành Tây Bắc đệ nhất cường phiên thì sao? Khoảng cách Long Giang đầu chỉ có vạn dặm, ở giữa lại cách một thảo nguyên lớn, hần không thể nào uy hiếp tới Trung Nguyên được!

Yên nhi cười nói:

- Huống chi, cho dù hần thật sự trở thành Tây Bắc đệ nhất cường phiến, cũng là chuyện một trăm năm sau, chuyện một trăm năm sau, ai có thể biết rõ chứ? Thái tử ca ca, người nói có đúng không? !

- Cũng đúng, chuyện trăm năm sau, ai cũng nói không rõ ràng!

Yên Kim Đình nghe xong, cười khổ lắc đầu:

- Chỉ là, không biết tại sao mỗi lần nghe người ta nhắc đến Chu Báo, ta vẫn có một loại cảm giác xấu!

- Hỏa kinh thật mạnh, không hổ là cửu phẩm cường giả, hỏa kinh này, thực con mẹ nó bá đạo, Tiểu Báo Tử thấp giọng mắng một tiếng, nếu như không phải hần vừa luyện thành Kim Hi Ly Diễm Kính, thì vừa rồi đã đủ để khiến hần tổn thương rồi, hiện giờ hần mặc dù có chút hao tổn, nhưng hỏa kinh đáng chết kia cũng đã bị Kim Hi Ly Diễm Kính cho hấp thu, không có gì đáng lo ngại cả.

Chỉ là, hần phải đối mặt lúc này chính là cửu phẩm cường giả, bên cạnh còn có hai thất phẩm cường giả, Liệt Hỏa lão tổ ra tay, vô luận là Xích Lôi hay là Xích Xuyên, đều không có lá gan ra tay, bắt quá hai người này lại ở một bên giương mắt hổ, đối với Tiểu Báo Tử mà nói, cũng là một phần áp lực cực lớn.

Đỡ được một kích của Liệt Hỏa lão tổ, Tiểu Báo Tử không dám lưu lại chút nào nữa, may là trong địa mạch này thông đạo biến hóa phức tạp, chỉ một cái quay thân này, liền chui vào trong một cái thông đạo thật nhỏ bên cạnh, lách trái lách phải liền vứt bỏ được Liệt Hỏa lão tổ.

Nói dễ vậy sao!

Liệt Hỏa lão tổ là cửu phẩm cường giả, Linh Giác không dưới Chu Báo, trước đó là do Chu Báo đã ẩn nấp tốt, lại vận dụng Thiên Xà Liễm Tức Thuật cho nên mới giấu diếm được tai mắt của hần, hiện giờ hần đã bị Liệt Hỏa lão tổ theo sát phía sau, coi như là vận dụng Thiên Xà Liễm Tức Thuật, cũng không cách nào tránh được đôi mắt hung linh của Liệt Hỏa lão tổ cả.

- Tiểu tử, bị lão tổ ta nhắm vào, ngươi còn muốn chạy sao? !

Liệt Hỏa lão tổ cười lạnh, thân hình liền đẩy nhanh lên, qua mấy cái liền đã đến gần Tiểu Báo Tử.

- Không tốt!

Trong nội tâm Tiểu Báo Tử thầm kêu không tốt, cũng bất chấp tất cả, lăn một vòng ngay tại chỗ, liền lăn vào trong một thông đạo thật nhỏ ngay phía trước.

- Chui vào chuồng chó, không có tác dụng gì đâu!

Nhìn thấy Tiểu Báo Tử chui vào trong một đầu thông đạo thật nhỏ, Liệt Hỏa lão tổ phảng phất như biết rõ tâm tư hần, ống tay áo chỉ nhẹ vung lên, nơi cửa vào liền bị hỏa kinh cực nóng thiêu chảy một tầng, thông đạo vốn rất nhỏ liền lớn lên.

- Mất mặt, thực con mẹ nó mất mặt!

Tiểu Báo Tử thầm mắng một tiếng, lăn tăn như một con lật đật, tay khê động, một đạo kim quang lóe ra, vung Như Ý Kim Luân Côn lên.

- Như ý thần binh, lại là côn, ngươi là Vân Châu Chu Báo? !

Nhìn thấy thần binh trong tay Tiểu Báo Tử giương lên, Xích Lôi ở một bên kinh hô lên một tiếng, Tiểu Báo Tử hiện giờ thanh danh ở bên ngoài, hơn nữa lại thêm những chuyện thiếu đạo đức trước kia, Xích Lôi tuy rằng không hỏi chuyện lớn nhỏ trong giang hồ, nhưng chuyện oanh động như thế, tự nhiên cũng biết rõ một hai, cho nên liếc mắt liền nhận ra được.

- Ngươi cái lão quỷ này, thật sự là không có đạo lý, ta chẳng qua chỉ là ở chỗ này tu luyện một chút, không có ý muốn làm địch với ngươi, làm gì phải hùng hổ dọa người như thế chứ? !

Tiểu Báo Tử biết rõ muốn chạy cũng không dễ dàng, nên dứt khoát hoành Như Ý Kim Luân Côn trước người, làm ra thái độ đề phòng.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

604. Chương 603 604: Tây Bắc Đệ Nhất Cường Phiên. (1 2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 603 604: Tây Bắc đệ nhất cường phiên. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Thanh niên nam tử quay người lại, trên khuôn mặt anh tuấn lộ ra vẻ tươi cười cực kì ôn hòa, khuôn mặt có sáu phần tương tự với Tần đế Yến Vân Thiên, chỉ so với Yến Vân Thiên thì đường cong trên mặt hần nhu hòa hơn một ít, đây có lẽ là được di truyền từ mẹ hần, đương kim hoàng hậu điện hạ, nam tử này, đúng là đương triều thái tử, con trai trưởng của Đại Tần hoàng đế Yến Vân Thiên, Yến Kim Đình.

Yến Vân Thiên là một cường nhân, toàn tâm toàn ý muốn làm thiên cổ đệ nhất đế, hiện giờ đã làm được một nửa, về mọi chuyện, về mặt trị quốc đã chứng minh hần so với các hoàng đế tiền triều mạnh hơn một bậc, nhưng về mặt khác thì hần không chỉ hơn một bậc, đó chính là sinh con, lúc còn chưa phải là hoàng đế, hần đã sanh con, cơ hồ mỗi năm đều có con nối dõi mới được sinh ra, đôi khi còn không chỉ có một, cho nên trong mấy chục năm đăng cơ, con cháu của hần đã có thể tạo thành một doanh rồi.

Quan trọng nhất là, trong đó có một ít đã trưởng thành, mà đại bộ phận trong đó, cũng đã thành tài rồi.

Ở trong nhà người khác, nhi tử có thể thành tài, tuyệt đối mà một chuyện đáng ăn mừng, nhưng ở trong cái nhà này, nhi tử thành tài lại không phải như thế. Hơn nữa, nếu như người đồng thời có mấy nhi tử thành tài, vậy thì chính là tai họa rồi!

Có lẽ đây vốn chỉ là tai họa ngầm, nhưng hiện giờ tất cả mọi người trong Đại Tần vương triều đã nhìn ra, hoàng đế đang tuổi tráng niên, thân thể khỏe mạnh, nghe nói một thân tu vị cũng không tệ, sống thêm một trăm tám mươi năm cũng không có vấn đề, phần đông hoàng tử đã trưởng thành, mỗi người đều nhìn chăm chăm vào vị trí trên vạn người kia, ai có kiên nhẫn để chờ thêm một trăm tám mươi năm chứ? Huống chi, hoàng đế này thân thể khỏe mạnh, hoàng tử công chúa xếp thành hàng dài, thêm một trăm tám mươi năm nữa có trời mới biết sẽ có bao nhiêu tranh cãi?

Vốn sau khi đánh hạ Bắc Nguyên là một cơ hội cực tốt, một khối thổ địa lớn như vậy liền biến thành vô chủ, nếu như hoàng đế không cắt đất phong hầu cho ngoại nhân mà chia cái này cho con cái của mình thì nói không chừng tai họa ngầm trong tương lai này cũng không lớn vậy rồi, nhưng là hết lần này tới lần khác, lão nhân hoàng đế này không biết đã uống nhầm thuốc gì, ngay cả một đệ tử hoàng tộc cũng không phân, mà phân một mảng lớn thổ địa này cho ngoại nhân, điều này thật sự là một chuyện không ổn chút nào, chỉ là, lúc này Yến Vân Thiên vô luận là uy vọng hay là lực không thể, đều thuộc về cấp thống trị cho nên không người nào dám hoài nghi mà thôi.

Hành động này chỉ không ảnh hưởng đến một người duy nhất, đó chính là Yến Kim Đình này, hần là thái tử, là con trai trưởng của hoàng đế và hoàng hậu, vừa ra đời đã nhất định sẽ trở thành người tôn quý nhất Đại Tần. Coi như là Yến Vân Thiên phân đất phong hầu, cũng không thể phân đến đầu hần được, các triều đại trước cũng không có tiền lệ phong thái tử ra ngoài, trừ phi là phế thái tử.

Cần nhắc đến thân thể của hoàng đế sẽ không ngừng sinh ra cho mình các đệ đệ muội muội, Yến Kim Đình chỉ có thể cười khổ cũng lắc đầu, coi như là giờ hoàng đế phân đất phong hầu cho các đệ đệ của hần thì sao chứ? Qua một hai chục năm nữa, sẽ lại có thêm một đám hoàng đệ mới xuất hiện, đến lúc đó, vẫn chỉ giống như hiện giờ, phiền toái không ngừng.

Huống chi, từ mấy năm trước hần đã thông suốt hết thảy rồi, có thể nói, tâm hần bây giờ đã như nước.

Đột thêm một trăm tám mươi năm, đến lúc đó ngay cả trọng tôn tử của mình cũng có thể có nữ nhi rồi, mình cũng già đến mức giới tính cũng không có, còn để ý gì đến cái ghế kia nữa?

Nhưng bây giờ thì sao?

Hắn không có năng lực kia, nói trắng ra là, cả đời này hắn nhất định phải nhận mệnh làm thái tử, thậm chí, rất có thể nhận mệnh phế thái tử nữa

Chính là vì ý thức được điểm này, cho nên, vị Yến Kim Đình thái tử này thời gian gần đây rất cẩn thận, vô luận là đối xử với ai cũng đều rất ôn hòa, chưa bao giờ đắc tội với người, cũng không dùng thân phận thái tử của mình đi làm chuyện gì quá mức. Nói tóm lại, toàn bộ Đại Tấn vương triều đánh giá vị thái tử này chỉ có sáu chữ: : Trung hậu nhân, lão thực nhân! ”

Trung hậu trung thực này cũng không phải là làm bộ để mua nhân tâm, mà là thật sự, người như vậy, cũng không thích hợp làm hoàng đế.

Bất quá, tất cả mọi người đều là người thông minh, không có mấy người coi hắn là hoàng đế tương lai cả.

Cho dù, không ai thực sự coi hắn là hoàng đế tương lai, nhưng thân là thái tử, quyền lực của hắn vẫn rất lớn, so với huynh đệ của hắn, so với những đại thần khác, quyền lực của hắn cũng khiến người khác lú lẫm, cũng rất đặc thù, mà Yến Văn Thiên lại không thường xuyên ở Tây Kinh, nên rất ít người có thể tìm được hắn.

Cho nên, trên đời này cũng không có ai dám xem thường vị thái tử điện hạ này cả.

- Đúng vậy, thái tử ca ca, phụ hoàng quả thật là đã từng đề cập Chu Báo với ta!

Yên nhi cười nói

- Sao thế, ngài đối với Chu Báo cũng có hứng thú sao? !

- Tư liệu về Chu Báo này ta đã xem qua, tuy rằng là một thiên tài võ học, bất quá làm việc lỗ mãng bá đạo, chỉ sợ không phải lương xứng ah!

Yến Kim Đình ôn hòa nói, trong giọng nói lộ ra ý quan tâm nồng đậm, chỉ là, trong cái quan tâm này còn có gì khác không thì không ai biết được.

- Đa tạ đại tử ca ca quan tâm, ta cũng là nghĩ như vậy, cho nên...!

- Nhưng người cũng không cự tuyệt đề nghị của phụ hoàng a!

- Ta không dám cự tuyệt, tính tình của phụ hoàng ngài cũng biết đấy, không cho phép bất kỳ người nào làm trái ý hắn cả, nếu ta trực tiếp cự tuyệt thì nói không chừng hiện giờ đã bị gả ra ngoài rồi? !

- Ha ha, nói có lý!

Nghe nàng nói xong, Yến Kim Đình cười cười

- Chu Báo này, có muốn ta giúp người xử lý không? !

- Thái tử ca ca, người đối với Chu Báo này tựa hồ quá mức quan tâm a? !

- Không quan tâm không được ah, gần đây hắn làm một chuyện chắc hẳn người cũng biết, ngay cả Vương Nguyệt Bạch cũng bị hắn đánh cho trọng thương, hiện giờ toàn bộ Vương gia đều bị hắn làm cho sút đầu mẻ trán, cái này, lá gan của hắn cũng quá lớn, đặt hắn đến Tây Bắc, không được mấy chục năm, tất sẽ thành họa lớn!

Yến Kim Đình một chữ dừng lại một chút nói.

- Không thể nào, Tây Bắc cái nơi khổ hàn kia sinh sống không dễ, có dù hắn có lợi hại hơn nữa, cũng chỉ là một cường giả thôi!

Yên nhi vẻ mặt không tin, cường giả, cường tức là mạnh, nhưng cũng chỉ là bản thân mạnh thôi, một cường giả, trong một môn phái, trong thế gia, công dụng lớn nhất chính là hành động tay chân, bất kể là tay chân bình thường hay là tay chân cấp uy hiếp, mà Chuông Khổng Giả của các môn phái thường cũng không phải là người mạnh nhất, bởi vì quản lý một môn phái, đưa một thế gia vào hoạt động, cũng không phải chỉ cần có lực lượng là làm được, điều này cần hao phí đại lượng tinh lực, mà mọi người đều biết một gã cường giả,

tinh lực chủ yếu của bọn hắc đều đặt vào tu luyện, không thể nào lãnh phí qua nhiều thời gian để quản lý được.

- Toàn bộ phương bắc đều ở vào thời kì chân khoong, loại thời điểm này, khinh xuất là lựa chọn tốt nhất, lại nói Chu Báo cũng không phải chỉ có một người, thủ hạ của hắn còn có một An Viễn Đường, còn có bối cảnh Ô gia và Thiên Long Đạo lấy quan hệ của hắn với Vương Xà của Thiên Long Đạo lại không được minh bạch, nếu như Thiên Long Đạo muốn nâng đỡ một thế lực ở phương bắc thì Chu Báo này chính là lựa chọn tốt nhất, mà một khi đã nhận được sự ủng hộ toàn lực của Thiên Long Đạo, như vậy, ta tin tưởng, ở Tây Bắc chi địa, không người nào có thể khống chế cả.

- Sẽ không nghiêm trọng như vậy chứ? Hơn nữa, trong số những người được phong hầu ở phương bắc, có rất nhiều người đều là thế lực thuộc về Thiên Long Đạo còn có mấy thế gia có giao dịch với Thiên Long Đạo nữa, bất kể nói thế nào, cũng không tới phiên Chu Báo ah

- Thế sự vô thường ah, từ kết quả Chu Báo chọn chiến Vương Nguyệt Bạch là có thể nhìn ra được hai điểm, thứ nhất, Chu Báo có được chiến lực tiếp cận cửu phẩm. Thứ hai, quan hệ giữa hắn và Vương Xà thập phần thân mật. Cho dù Thiên Long Đạo không ủng hộ hắn thì còn có Vương Xà đứng sau lưng, ở Tây Bắc hắn có thể tung hoành rồi, phải biết rằng, ở chung quanh hắn cũng không có thế lực gì cả, trong phạm vi ba nghìn dặm đất phong của hắn là lớn nhất, thực lực mạnh nhất, duy nhất có thể sinh ra uy hiếp với hắn chỉ là đệ tử chi thứ của Vương gia kia thôi, nhưng hiện giờ hắn đã nhắm vào Vương thị, ngay cả Vương Nguyệt Bạch cũng thiếu chút nữa bị hắn phế đi, chỉ cần tên đệ tử Vương gia kia đầu óc không bị hỏng thì chắc chắn sẽ không đi trêu chọc hắn nữa, người nói ở Tây Bắc, còn ai có thể kìm chế được hắn!

Yến Kim Đình khẽ thở dài một tiếng.

- Một khi hắn đã khống chế Tây Bắc ba nghìn dặm chi địa, diện tích nắm giữ không không thua gì mấy đại thế gia rồi, ba mươi năm, tối đa ba mươi năm, hắn liền có thể khống chế hoàn toàn địa vực của Long Giang Tây Bắc, diện tích mảnh thổ địa kia, tương đương với ba phần tư Đại Tấn vương triều a, đến lúc đó, hắn, chính là Tây Bắc đệ nhất cường phiên, có lẽ trong vòng trăm năm hắn không thể tạo thành uy hiếp cho Đại Tấn, nhưng trăm năm sau thì sao? !

- Phụ hoàng sở dĩ cắt đất phong hầu, chính là vì để phương bắc ở vào trong một trạng thái chiến tranh hỗn loạn, nếu như Chu Báo thật sự có bốn sự này thì hắn cũng không thể chịu nép dưới phụ hoàng được, coi như hắn trở thành Tây Bắc đệ nhất cường phiên thì sao? Khoảng cách Long Giang đầu chỉ có vạn dặm, ở giữa lại cách một thảo nguyên lớn, hắn không thể nào uy hiếp tới Trung Nguyên được!

Yên nhi cười nói:

- Huống chi, cho dù hắn thật sự trở thành Tây Bắc đệ nhất cường phiên, cũng là chuyện một trăm năm sau, chuyện một trăm năm sau, ai có thể biết rõ chứ? Thái tử ca ca, người nói có đúng không? !

- Cũng đúng, chuyện trăm năm sau, ai cũng nói không rõ ràng!

Yến Kim Đình nghe xong, cười khổ lắc đầu:

- Chỉ là, không biết tại sao mỗi lần nghe người ta nhắc đến Chu Báo, ta vẫn có một loại cảm giác xấu!

- Hỏa kinh thật mạnh, không hổ là cửu phẩm cường giả, hỏa kinh này, thực con mẹ nó bá đạo, Tiểu Báo Tử thấp giọng mắng một tiếng, nếu như không phải hắn vừa luyện thành Kim Hi Ly Diễm Kính, thì vừa rồi đã đủ để khiến hắn tổn thương rồi, hiện giờ hắn mặc dù có chút hao tổn, nhưng hỏa kinh đáng chết kia cũng đã bị Kim Hi Ly Diễm Kính cho hấp thu, không có gì đáng lo ngại cả.

Chỉ là, hắn phải đối mặt lúc này chính là cửu phẩm cường giả, bên cạnh còn có hai thất phẩm cường giả, Liệt Hỏa lão tổ ra tay, vô luận là Xích Lôi hay là Xích Xuyên, đều không có lá gan ra tay, bất quá hai người này lại ở một bên gương mặt hổ, đối với Tiểu Báo Tử mà nói, cũng là một phần áp lực cực lớn.

Đỡ được một kích của Liệt Hỏa lão tổ, Tiểu Báo Tử không dám lưu lại chút nào nữa, may là trong địa mạch này thông đạo biến hóa phức tạp, chỉ một cái quay thân này, liền chui vào trong một cái thông đạo thật nhỏ bên cạnh, lách trái lách phải liền vứt bỏ được Liệt Hỏa lão tổ.

Nói dễ vậy sao!

Liệt Hỏa lão tổ là cửu phẩm cường giả, Linh Giác không dưới Chu Báo, trước đó là do Chu Báo đã ẩn nấp tốt, lại vận dụng Thiên Xà Liễm Tức Thuật cho nên mới giấu diếm được tai mắt của hắn, hiện giờ hắn đã bị Liệt Hỏa lão tổ theo sát phía sau, coi như là vận dụng Thiên Xà Liễm Tức Thuật, cũng không cách nào tránh được đôi mắt hung linh của Liệt Hỏa lão tổ cả.

- Tiểu tử, bị lão tổ ta nhằm vào, ngươi còn muốn chạy sao? !

Liệt Hỏa lão tổ cười lạnh, thân hình liền đẩy nhanh lên, qua mấy cái liền đã đến gần Tiểu Báo Tử.

- Không tốt!

Trong nội tâm Tiểu Báo Tử thầm kêu không tốt, cũng bắt chập tất cả, lăn một vòng ngay tại chỗ, liền lăn vào trong một thông đạo thật nhỏ ngay phía trước.

- Chui vào chuồng chó, không có tác dụng gì đâu!

Nhìn thấy Tiểu Báo Tử chui vào trong một đầu thông đạo thật nhỏ, Liệt Hỏa lão tổ phảng phất như biết rõ tâm tư hắn, ống tay áo chỉ nhẹ vung lên, nơi cửa vào liền bị hỏa kinh cực nóng thiêu chảy một tầng, thông đạo vốn rất nhỏ liền lớn lên.

- Mất mặt, thực con mẹ nó mất mặt!

Tiểu Báo Tử thầm mắng một tiếng, lăn tăn như một con lật đật, tay khẽ động, một đạo kim quang lóe ra, vùng Như Ý Kim Luân Côn lên.

- Như ý thần binh, lại là côn, ngươi là Vân Châu Chu Báo? !

Nhìn thấy thần binh trong tay Tiểu Báo Tử giương lên, Xích Lô ở một bên kinh hô lên một tiếng, Tiểu Báo Tử hiện giờ thanh danh ở bên ngoài, hơn nữa lại thêm những chuyện thiếu đạo đức trước kia, Xích Lô tuy rằng không hỏi chuyện lớn nhỏ trong giang hồ, nhưng chuyện oanh động như thế, tự nhiên cũng biết rõ một hai, cho nên liếc mắt liền nhận ra được.

- Ngươi cái lão quỷ này, thật sự là không có đạo lý, ta chẳng qua chỉ là ở chỗ này tu luyện một chút, không có ý muốn làm địch với ngươi, làm gì phải hùng hổ dọa người như thế chứ? !

Tiểu Báo Tử biết rõ muốn chạy cũng không dễ dàng, nên dứt khoát hoành Như Ý Kim Luân Côn trước người, làm ra thái độ đề phòng.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

605. Chương 605 606: Bị Áp! (1 2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 605 606: Bị áp! (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Hừ, không có ý muốn làm địch với ta, Địa Tâm Hỏa mạch ở Thanh Kiếm sơn này là địa bàn của ta, người đả thương đồ đệ của ta, trộm tiếp vào hỏa mạch, còn nói là không có ý muốn làm địch với ta sao? !

Nghe được Xích Lô nhận ra Tiểu Báo Tử, đồng thời cũng thấy rõ bộ dáng của Tiểu Báo Tử, trong mắt Liệt Hỏa lão tổ hiện lên một tia dị sắc.

- Buồn cười, Thanh Kiếm Sơn này sinh giữa thiên địa, Địa Tâm Hỏa mạch lại càng là kết quả của Thiên địa, lúc nào biến thành tài sản riêng của người vậy?

Tiểu Báo Tử cười lạnh nói.

- Hừ!

Liệt Hỏa lão tổ khê nhượng mày

- Bớt nói nhảm, hãy buông tay chịu trói đi!

Đang khi nói chuyện, ngón tay vừa nhấc, một đạo diễm quang sáng ngời liền vọt tới Tiểu Báo Tử.

- Kháo, nói đánh là đánh!

Tiểu Báo Tử tay vừa nhấc, Như Ý Kim Luân Côn chắn trước mặt.

BOANG...! Một thanh âm vang lên, diễm quang màu đỏ sáng ngời bị côn ngăn trở, bất quá đồng thời khi đó thân hình của Tiểu Báo Tử cũng tránh không khỏi lui về sau một bước dài, tiềm lực khổng lồ bài sơn đảo hải mà đến, cơ hồ có chút khiến hấn gánh không nổi.

- Đây là lực lượng chính thức của cửu phẩm cường giả sao? !

Cửu phẩm cường giả, hoàn toàn khác với bát phẩm cường giả, tu vị đạt tới cửu phẩm, nội khí toàn thân sẽ chuyển thành hạt giống Chân Nguyên chứa trong huyết khiếu, thai nghén Chân Nguyên, một khi thai nghén thành công, nội khí toàn bộ chuyển hóa thành Chân Nguyên, uy lực nếu so với nội lực thì đâu chỉ cường đại hơn gấp trăm lần, cho dù là hiện giờ còn chưa thai nghén thành Chân Nguyên, nhưng nội khí tiết ra từ hạt giống Chân Nguyên cũng mang theo thuộc tính của Chân Nguyên, sự cường đại của nó so với bát phẩm cường giả nội khí như cương thì cường hoành hơn gấp hai mươi lần, đây là khác nhau lớn nhất giữa cửu phẩm cường giả và bát phẩm cường giả, chất lượng nội khí khác nhau.

Bởi vậy, Liệt Hỏa lão tổ này mặc dù chỉ tùy tiện động một ngón tay, liền khiến Tiểu Báo Tử phải liên tiếp lùi về sau.

- Không hổ là như ý thần binh, lại có thể ngăn cản một ngón tay của ta!

Liệt Hỏa lão tổ thấy Tiểu Báo Tử lùi lại liền hai mươi bước liền ổn định thân hình, không khỏi mở miệng khen.

Lượng nội khí ngang nhau, nhưng uy lực lại kém hơn hai mươi lần. Mà nếu như lo lắng đến cường độ thân thể thì nội khí của Chân Nguyên chỉ lực sẽ sinh ra đủ loại kết quả kì diệu, đựng phải cùng một chỗ, căn bản là không thể đánh được.

Có thể nói, cho dù là gộp tất cả bát phẩm cường giả trong thiên hạ vào cùng một chỗ, cũng không thể địch lại một gã cửu phẩm cường giả.

Cho nên, đối với chiến tích của Tiểu Báo Tử, Liệt Hỏa lão tổ tuy rằng hiểu rõ, nhưng thực sự cũng không thêm để ý tới, đối với hấn mà nói, bát phẩm cường giả, chẳng qua cũng chỉ là cận bã thôi, chiến lực bát phẩm đỉnh phong với cửu phẩm, đó chính là khác biệt ngày đêm, hấn chỉ dùng một ngón tay cũng có thể bóp chết bát phẩm cường giả rồi.

- Xem ra đồn đãi trên giang hồ cũng không sai, chiến lực của người đích thật là tiếp cận cửu phẩm!

Liệt Hỏa lão tổ tán thưởng, trong tay lại không buông lỏng chút nào, trực tiếp một chương đập về phía Tiểu Báo Tử.

- Má ơi!

Lúc mới bắt đầu, Tiểu Báo Tử còn không cảm thấy gì, thẳng đến sau khi một chương của đối phương đập tới, hấn mới cảm giác được không đúng.

Một chương này, mang đến cho hấn cảm giác bao phủ cả Thiên địa, muốn trốn, lại không biết phải trốn chỗ nào, muốn đối kháng, nhưng dù thế nào cũng không thể sinh ra tâm tư đối kháng, cho dù trong tay hấn có được một kiện như ý thần binh, nhưng cũng không thể nào sinh ra một tia lực lượng kháng cự.

Mặc dù chỉ một cái chớp mắt, lại dài dằng dặt như đã qua cả trăm năm vậy.

Tim Tiểu Báo Tử bắt đầu mãnh liệt đập nhanh, một cổ huyết khí tử đan điền tuôn thẳng từ trên xuống, toàn thân phảng phất như bị một cổ đại lực giam cầm lại, muốn tránh thoát, như vô luận giãy dụa thế nào cũng không thoát được. Cho dù là Bách Độc Hàn Quang Chương, dưới sự áp bách của một chương này cũng hoàn toàn co rút lại, không nổi lên một tia tác dụng phòng ngự.

Mắt thấy, bàn tay to kia càng ngày càng gần, thoáng cái đã muốn chụp chết hẳn.

- Cứu phẩm, đây là lực lượng của cứu phẩm sao?
- Ta lại hoàn toàn không có một tia phản kháng!
- Lực lượng của ta, thần binh của ta, đều không có chỗ dùng!
- Không thể như vậy, không thể lại tiếp tục như vậy nữa, tuyệt không thể tiếp tục như vậy!
- Ta muốn chết phải không? Không, không được, ta không thể thất bại như vậy được!
- Muốn đánh bại lão tử, cũng không thể đơn giản như thế được!
- Ta không thể chết chỗ này được!

Tư duy của Tiểu Báo Tử chuyển động mãnh liệt, trong chớp lát liền chuyển cả trăm ngàn lần, một đôi mắt hung dữ chỉ chăm chăm vào cự chương đập tới kia, đột nhiên, mi tâm hắn lóe lên ánh sáng màu đỏ, một đạo kiếm khí màu hồng đỏ thẫm từ mi tâm mãnh liệt bắn ra, mọi thứ diễn ra trong thời gian quá ngắn, ngay khi mi tâm Tiểu Báo Tử chớp động lên hồng quang thì bàn tay kia chỉ còn cách trán của Tiểu Báo Tử chỉ ba thốn.

Đúng lúc này, kiếm khí màu đỏ như máu bắn ra, cho dù là Liệt Hỏa lão tổ cũng không cách nào thoáng cái thu trở về được.

- Hít!

Liệt Hỏa lão tổ ngược lại hít một hơi khí lạnh. thân hình liền lùi lại ba bước, tay phải rũ xuống, kiếm khí vô cùng sắc bén ngay vừa rồi xuyên qua hốc thể cương khí của hắn, hoàn toàn xuyên thấu bàn tay hắn, cơ hồ đồng thời khi hắn thu chương thì Tiểu Báo Tử lại hú lên quái dị, thoát khỏi trói buộc của hắn, Như Ý Kim Lân Côn trong tay mãnh liệt vung lên, đập mạnh xuống dưới chân.

Ầm ầm! Một tiếng vang thật lớn, Như Ý Kim Lân Côn hoàn toàn đâm xuyên qua thông đạo dưới chân, phải biết rằng trong hỏa mạch này địa hình phức tạp, thông đạo giống như mạng nhện một cái hợp với một cái, từ trên xuống dưới, tạo thành một mạng lưới khổng lồ trong lòng đất, có một vài thông đạo giao thoa tương liên với nhau, có vài thông đạo lại cao thấp tương hợp, Tiểu Báo Tử đâm một cái xuống dưới, không chỉ chọc xuyên lối đi dưới chân hắn, còn liên tục đâm xuyên ba lối đi khác, không chút nghĩ ngợi, Tiểu Báo Tử liền nhảy vào quật long do mình tạo nên.

Trải qua vừa rồi, hắn đã triệt để đã minh bạch, chiến lực của mình cũng chỉ tiếp cận cứu phẩm mà thôi, đừng phải cứu phẩm cường giả chính thức, hắn cũng chỉ là một cận bã thôi.

Vừa rồi mình xuất kỳ bất ý động dùng ngoại đan Hỏa Nhân Tình, chém ra toàn bộ lực sát thương của Dương Cực Thông Thiên Kiếm, mới đánh bàn tay của hắn về, nhưng Dương Cực Thông Thiên kiếm do hắn phải rất cực khổ mới tinh luyện ra giờ không còn gì nữa, cần thời gian rất dài mới có thể khôi phục lại được, trong thời gian ngắn căn bản không thể nào bắn ra kích thứ hai, dưới tình huống như vậy, nếu không trốn thì chẳng phải sẽ bị Liệt Hỏa lão tổ đập thành thịt vụn sao?

Hết thấy những chuyện này, nói tuy rằng phiền toái, nhưng theo Liệt Hỏa lão tổ chụp về phía Tiểu Báo Tử, đến lúc giữa mi tâm Tiểu Báo Tử xuất hiện ánh sáng màu đỏ, Liệt Hỏa lão tổ thu tay về, Tiểu Báo Tử đâm xuyên thông đạo, xoay người mà xuống, tất cả đều được hoàn thành trong tốc độ ánh sáng, đợi đến khi hai người Xích Lôi và Xích Xuyên kịp phản ứng lại thì Tiểu Báo Tử đã biến mất không thấy gì nữa, lại nhìn Liệt Hỏa lão tổ buông lỏng tay phải, vết máu từng giọt một nhỏ lên mặt đất, không khỏi trở nên kinh hãi.

- Sư phụ, ngài? !
- Không có chuyện gì cả!

Liệt Hỏa lão tổ nhắc tay phải lên, hai người Xích Lô và Xích Xuyên thấy rất rõ ràng, xuôi theo bàn tay phải của Liệt Hỏa lão tổ, vậy mà xuất hiện một cái lỗ máu, xuyên thấu qua cái lỗ máu này, có thể thấy rõ hết thấy tình huống phía sau bàn tay Liệt Hỏa lão tổ, việc này khiến cho hai người đều choáng váng, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Đã xảy ra chuyện gì?

Điều này sao có thể?

Sư phụ sao lại bị thương chứ?

Sư phụ thế nhưng chính là cửu phẩm cường giả, một trong những nhân vật cao cấp nhất trong thiên địa, Ly Hỏa Huyền Cương của sư phụ đã tu luyện đến cực hạn, coi như là thần binh lợi khí cũng không thể nào phá vỡ cương khí của sư phụ, mà thân thể sư phụ cũng đã đạt đến cực hạn của cương cân thiết cốt, chỉ chừng chi lực không thua bất luận một loại thần binh trong thiên hạ nào cả.

Đã nhiều năm như vậy, trong mắt bọn họ, sư phụ Liệt Hỏa lão tổ chính là tồn tại như thần, chưa bao giờ nhìn thấy bộ dáng bị thương của hắn cả, nhưng bây giờ, sự thật liên bày ra trước mắt, Liệt Hỏa lão tổ bị thương, tuy rằng không nặng, nhưng chỉ trong một chiêu liền bị Chu Báo vương tay, quan trọng nhất là, Chu Báo cũng giống như bọn họ, tu vị chẳng qua chỉ là thất phẩm thôi, việc này đã hoàn toàn phá vỡ nhận thức của bọn họ.

- Vội cái gì, chẳng qua chỉ bị một ít tổn thương thôi, không có gì lớn đâu!

Trông thấy sắc mặt kinh dị của hai người, sắc mặt của Liệt Hỏa lão tổ trở nên âm trầm, thương thế trên bàn tay dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được khép lại.

- Chẳng trách hãn tử còn nhỏ mà đã lặn lội ra uy danh lớn như vậy, vẫn có chút tài năng đấy, so với hai người các ngươi thì mạnh hơn nhiều!

- Vâng!

Hai gia hỏa này có thể tu đến cảnh giới thất phẩm, bản thân cũng là thiên tài, bằng không thì cũng đã không bị Liệt Hỏa lão tổ nhìn trúng, thu làm đệ tử nhập thất, cho nên rất nhanh liền đè ép sự khiếp sợ xuống.

- Sư phụ, tiếp theo nên làm sao bây giờ, chẳng lẽ cứ như vậy để hãn chạy mất sao?!

- Chạy? Có thể chạy đi đâu chứ?!

Trên mặt Liệt Hỏa lão tổ hiện lên một tia cười lạnh.

- Nơi này là Thanh Kiếm sơn, ta cũng không phải Vương Nguyệt Bạch!

Nói xong, chỉ thấy hãn vung ống tay áo lên, hỏa kinh cuồng bạo bốn phía, một cổ Xích Viêm kinh khí đậm đặc liền tuôn vào trong đại động mà Tiểu Báo Tử bỏ chạy

- Ta kháo, không phải chứ!

Cảm nhận được hỏa kinh mãnh liệt từ sau ập tới, Tiểu Báo Tử quái dị kêu một tiếng, thân hình nhoáng một cái, muốn vọt qua một bên, nhưng còn chưa đợi đến thân hình hãn hoàn toàn di chuyển thì đã nghe “Ầm ầm” một tiếng thật lớn, cả cái thông đạo bắt đầu sụp xuống.

- Mạnh như vậy sao!

Tiểu Báo Tử biết rõ không tốt, hỏa mạch dưới lòng đất này có rất nhiều thông đạo, nhưng những thông đạo này cũng không được chắc chắn, vững chắc. Trên thực tế, thông đạo dưới lòng đất này rất không ổn định, thường xuyên xảy ra chuyện bị sụp đổ, mà bây giờ, dưới lực lượng của Liệt Hỏa lão tổ, hỏa mạch dưới lòng đất này đã xảy ra một lần sụp đổ lớn nhất từ trước đến nay.

Ầm ầm ù ù!

Toàn bộ Thanh Kiếm sơn cũng bắt đầu trở nên chấn động.

- Đi!

Sau một cái phất tay, Liệt Hỏa lão tổ cũng không truy kích, cũng không ngừng lại, mang theo hai đệ tử nhanh như thiểm điện lui ra ngoài, sau mấy hơi thở, nơi bọn hắn vốn đứng liền bị nham lưu bùn đất lấp kín.

Lúc này, trong một cái huyết khác, Tiểu Minh Vương và Vương Xà ngồi đối diện với nhau cũng đã bị kinh động, đồng thời mở mắt.

Mặt đất dưới chân bắt đầu trở nên run rẩy, nham thạch bọc lấy bụi đất vô biên rồi xuống liên tục.

- Không tốt, nhất định là Liệt Hỏa lão tổ quay trở lại rồi!

Tiểu Minh Vương thần sắc chấn động, lập tức minh bạch ở đây đã xảy ra chuyện này, trừng mắt liếc Vương Xà.

- Ta đã sớm nói với ngươi, không nên ở chỗ này, không nên ở chỗ này, ngươi nếu nghe lời thì tốt rồi!

- Sợ cái gì chứ, Liệt Hỏa lão tổ dù mạnh, cũng chỉ là một cửu phẩm thôi, hai người chúng ta đều ở đây, sao lại phải sợ hắn chứ? !

Wương Xà cười lạnh nói.

- Chu Báo, Tiểu Báo Tử, Tiểu Báo Tử, chết tiết, còn không ra, phải đi rồi, Liệt Hỏa lão tổ đã quay trở lại rồi!

Kêu vài tiếng, không có người nào đáp lại, hắn mới cảm giác được có chút không đúng, thân hình lóe lên, liền biến mất tại chỗ. Sau mấy hơi thở, thân hình của hắn lại xuất hiện lần nữa.

- Thế nào rồi? !

- Chết tiết, hắn là trong lúc chúng ta tu luyện, Liệt Hỏa lão tổ đã tới rồi, nghĩ đến hắn là sợ chúng ta xảy ra chuyện, cho nên liền tự chủ trương một người dẫn dụ Liệt Hỏa lão tổ rồi đi, xem ra động tĩnh lớn như vậy, hẳn là do Liệt Hỏa lão tổ đối phó với Tiểu Báo Tử làm ra!

- Việc này, phiền toái!

Tiểu Minh Vương ánh mắt chớp lên, nhìn Vương Xà

- Làm sao bây giờ? !

- Còn có thể sao nữa, đi tìm ah!

Wương Xà kêu lên, nhanh như gió chạy ra khỏi địa huyết

Con mẹ nó, không thể nào, thật quá xui xẻo, không ngờ bị hầu tử đè lại!

Chung quanh là một phiến hắc ám, Tiểu Báo Tử co rúc ở một chỗ trong động, trên mặt lộ nụ cười khổ, dưới một kích của Liệt Hỏa lão tổ, cái thông đạo này liền bị sụp đi, ở địa phương cổ quái như thế này hắn cũng không dám dùng Tam Giới Tiểu Na Di, có trời mới biết hắn sẽ bị chuyển dời đến nơi nào, vạn nhất vận khí không tốt, bị chuyển dời trực tiếp vào trong nham lưu dưới mặt đất, như vậy thì kêu trời trời không biết, than đất đất chẳng hay rồi, cho nên hắn chỉ có thể tránh né phải, cuối cùng lại bị khốn trong cái lỗ nhỏ do đất đá sụp xuống tại nơi này.

- Cũng may, áp chế lão tử không phải Phật Như Lai, trên đỉnh đầu lão tử cũng không phải là Ngũ Hành sơn! Chu Báo thâm nghĩ trong lòng, thời điểm này hắn không dám lộn xộn, chỉ xếp bằng trong tiểu huyết động, yên lặng điều tức, thỉnh thoảng có tro bụi đá vụn rơi xuống đỉnh đầu, nhưng hắn đều thờ ơ hết thấy.

Đợi đến lúc điều tức hoàn tất, đẩy lùi toàn bộ tổn thương do hỏa kinh công kích, chấn động chung quanh cũng biến mất.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

606. Chương 605 606: Bị Áp! (1 2)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 605 606: Bị áp! (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Hừ, không có ý muốn làm địch với ta, Địa Tâm Hỏa mạch ở Thanh Kiếm sơn này là địa bàn của ta, người đả thương đồ đệ của ta, trộm tiếp vào hỏa mạch, còn nói là không có ý muốn làm địch với ta sao? !

Nghe được Xích Lô nhận ra Tiểu Báo Tử, đồng thời cũng thấy rõ bộ dáng của Tiểu Báo Tử, trong mắt Liệt Hỏa lão tổ hiện lên một tia dị sắc.

- Buồn cười, Thanh Kiếm Sơn này sinh giữa thiên địa, Địa Tâm Hỏa mạch lại càng là kết quả của Thiên địa, lúc nào biến thành tài sản riêng của người vậy?

Tiểu Báo Tử cười lạnh nói.

- Hừ!

Liệt Hỏa lão tổ khẽ nhướng mày

- Bớt nói nhảm, hãy buông tay chịu trói đi!

Đang khi nói chuyện, ngón tay vừa nhấc, một đạo điểm quang sáng ngời liền vọt tới Tiểu Báo Tử.

- Kháo, nói đánh là đánh!

Tiểu Báo Tử tay vừa nhấc, Như Ý Kim Luân Côn chắn trước mặt.

BOANG...! Một thanh âm vang lên, điểm quang màu đỏ sáng ngời bị côn ngăn trở, bất quá đồng thời khi đó thân hình của Tiểu Báo Tử cũng tránh không khỏi lui về sau một bước dài, tiềm lực khổng lồ bài sơn đảo hải mà đến, cơ hồ có chút khiến hắn gánh không nổi.

- Đây là lực lượng chính thức của cửu phẩm cường giả sao? !

Cửu phẩm cường giả, hoàn toàn khác với bát phẩm cường giả, tu vị đạt tới cửu phẩm, nội khí toàn thân sẽ chuyển thành hạt giống Chân Nguyên chứa trong huyết khiếu, thai nghén Chân Nguyên, một khi thai nghén thành công, nội khí toàn bộ chuyển hóa thành Chân Nguyên, uy lực nếu so với nội lực thì đâu chỉ cường đại hơn gấp trăm lần, cho dù là hiện giờ còn chưa thai nghén thành Chân Nguyên, nhưng nội khí tiết ra từ hạt giống Chân Nguyên cũng mang theo thuộc tính của Chân Nguyên, sự cường đại của nó so với bát phẩm cường giả nội khí như cương thì cường hoành hơn gấp hai mươi lần, đây là khác nhau lớn nhất giữa cửu phẩm cường giả và bát phẩm cường giả, chất lượng nội khí khác nhau.

Bởi vậy, Liệt Hỏa lão tổ này mặc dù chỉ tùy tiện động một ngón tay, liền khiến Tiểu Báo Tử phải liên tiếp lùi về sau.

- Không hổ là như ý thần binh, lại có thể ngăn cản một ngón tay của ta!

Liệt Hỏa lão tổ thấy Tiểu Báo Tử lùi lại liền hai mươi bước liền ổn định thân hình, không khỏi mở miệng khen.

Lượng nội khí ngang nhau, nhưng uy lực lại kém hơn hai mươi lần. Mà nếu như lo lắng đến cường độ thân thể thì nội khí của Chân Nguyên chi lực sẽ sinh ra đủ loại kết quả kì diệu, đừng phải cùng một chỗ, căn bản là không thể đánh được.

Có thể nói, cho dù là gộp tất cả bát phẩm cường giả trong thiên hạ vào cùng một chỗ, cũng không thể địch lại một gã cửu phẩm cường giả.

Cho nên, đối với chiến tích của Tiểu Báo Tử, Liệt Hỏa lão tổ tuy rằng hiểu rõ, nhưng thực sự cũng không thêm để ý tới, đối với hắn mà nói, bát phẩm cường giả, chẳng qua cũng chỉ là cận bã thôi, chiến lực bát phẩm đỉnh phong với cửu phẩm, đó chính là khác biệt ngày đêm, hắn chỉ dùng một ngón tay cũng có thể bóp chết bát phẩm cường giả rồi.

- Xem ra đồn đãi trên giang hồ cũng không sai, chiến lực của người đích thật là tiếp cận cửu phẩm!

Liệt Hỏa lão tổ tán thưởng, trong tay lại không buông lỏng chút nào, trực tiếp một chưởng đập về phía Tiểu Báo Tử.

- Má ơi!

Lúc mới bắt đầu, Tiểu Báo Tử còn không cảm thấy gì, chẳng đến sau khi một chưởng của đối phương đập tới, hắn mới cảm giác được không đúng.

Một chưởng này, mang đến cho hắn cảm giác bao phủ cả Thiên địa, muốn trốn, lại không biết phải trốn chỗ nào, muốn đối kháng, nhưng dù thế nào cũng không thể sinh ra tâm tư đối kháng, cho dù trong tay hắn có được một kiện như ý thần binh, nhưng cũng không thể nào sinh ra một tia lực lượng kháng cự.

Mặc dù chỉ một cái chớp mắt, lại dài dằng dặc như đã qua cả trăm năm vậy.

Tim Tiểu Báo Tử bắt đầu mãnh liệt đập nhanh, một cỗ huyết khí tử đan điên cuồng thẳng từ trên xuống, toàn thân phảng phất như bị một cỗ đại lực giam cầm lại, muốn tránh thoát, như vô luận giãy dụa thế nào cũng không thoát được. Cho dù là Bách Độc Hàn Quang Chưởng, dưới sự áp bách của một chưởng này cũng hoàn toàn co rút lại, không nổi lên một tia tác dụng phòng ngự.

Mất thấy, bàn tay to kia càng ngày càng gần, thoáng cái đã muốn chụp chết hắn.

- Cửu phẩm, đây là lực lượng của cửu phẩm sao?

- Ta lại hoàn toàn không có một tia phản kháng!

- Lực lượng của ta, thần binh của ta, đều không có chỗ dùng!

- Không thể như vậy, không thể lại tiếp tục như vậy nữa, tuyệt không thể tiếp tục như vậy!

- Ta muốn chết phải không? Không, không được, ta không thể thất bại như vậy được!

- Muốn đánh bại lão tử, cũng không thể đơn giản như thế được!

- Ta không thể chết chỗ này được!

Tư duy của Tiểu Báo Tử chuyển động mãnh liệt, trong chớp lát liền chuyển cả trăm ngàn lần, một đôi mắt hung dữ chỉ chăm chăm vào cự chưởng đập tới kia, đột nhiên, mi tâm hắn lóe lên ánh sáng màu đỏ, một đạo kiếm khí màu hồng đỏ thẫm từ mi tâm mãnh liệt bắn ra, mọi thứ diễn ra trong thời gian quá ngắn, ngay khi mi tâm Tiểu Báo Tử chớp động lên hồng quang thì bàn tay kia chỉ còn cách trán của Tiểu Báo Tử chỉ ba thốn.

Đúng lúc này, kiếm khí màu đỏ như máu bắn ra, cho dù là Liệt Hỏa lão tổ cũng không cách nào thoát cái thu trở về được.

- Hít!

Liệt Hỏa lão tổ ngược lại hít một hơi khí lạnh. thân hình liền lùi lại ba bước, tay phải rũ xuống, kiếm khí vô cùng sắc bén ngay vừa rồi xuyên qua hốc thể cương khí của hắn, hoàn toàn xuyên thấu bàn tay hắn, cơ hồ đồng thời khi hắn thu chưởng thì Tiểu Báo Tử lại hú lên quái dị, thoát khỏi trói buộc của hắn, Như Ý Kim Lân Côn trong tay mãnh liệt vung lên, đập mạnh xuống dưới chân.

Ầm ầm! Một tiếng vang thật lớn, Như Ý Kim Lân Côn hoàn toàn đâm xuyên qua thông đạo dưới chân, phải biết rằng trong hỏa mạch này địa hình phức tạp, thông đạo giống như mạng nhện một cái hợp với một cái, từ trên xuống dưới, tạo thành một mạng lưới khổng lồ trong lòng đất, có một vài thông đạo giao thoa tương liên với nhau, có vài thông đạo lại cao thấp tương hợp, Tiểu Báo Tử đâm một cái xuống dưới, không chỉ chọc xuyên lối đi dưới chân hắn, còn liên tục đâm xuyên ba lối đi khác, không chút nghĩ ngợi, Tiểu Báo Tử liền nhảy vào quật long do mình tạo nên.

Trải qua vừa rồi, hắn đã triệt để đã minh bạch, chiến lược của mình cũng chỉ tiếp cận cửu phẩm mà thôi, đừng phải cửu phẩm cường giả chính thức, hắn cũng chỉ là một cận bã thôi.

Vừa rồi mình xuất kỳ bất ý động dùng ngoại đan Hỏa Nhân Tình, chém ra toàn bộ lực sát thương của Dương Cực Thông Thiên Kiếm, mới đánh bàn tay của hắn về, nhưng Dương Cực Thông Thiên kiếm do hắn phải rất cực khổ mới tinh luyện ra giờ không còn gì nữa, cần thời gian rất dài mới có thể khôi phục lại được, trong thời gian ngắn căn bản không thể nào bắn ra kích thứ hai, dưới tình huống như vậy, nếu không trốn thì chẳng phải sẽ bị Liệt Hỏa lão tổ đập thành thịt vụn sao?

Hết thấy những chuyện này, nói tuy rằng phiền toái, nhưng theo Liệt Hỏa lão tổ chụp về phía Tiểu Báo Tử, đến lúc giữa mi tâm Tiểu Báo Tử xuất hiện ánh sáng màu đỏ, Liệt Hỏa lão tổ thu tay về, Tiểu Báo Tử đâm xuyên thông đạo, xoay người mà xuống, tất cả đều được hoàn thành trong tốc độ ánh sáng, đợi đến khi hai người Xích Lô và Xích Xuyên kịp phản ứng lại thì Tiểu Báo Tử đã biến mất không thấy gì nữa, lại nhìn Liệt Hỏa lão tổ buông lỏng tay phải, vết máu từng giọt một nhỏ lên mặt đất, không khỏi trở nên kinh hãi.

- Sư phụ, ngài? !

- Không có chuyện gì cả!

Liệt Hỏa lão tổ nhấc tay phải lên, hai người Xích Lô và Xích Xuyên thấy rất rõ ràng, xuôi theo bàn tay phải của Liệt Hỏa lão tổ, vậy mà xuất hiện một cái lỗ máu, xuyên thấu qua cái lỗ máu này, có thể thấy rõ hết thấy tình huống phía sau bàn tay Liệt Hỏa lão tổ, việc này khiến cho hai người đều choáng váng, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Đã xảy ra chuyện gì?

Điều này sao có thể?

Sư phụ sao lại bị thương chứ?

Sư phụ thể nhưng chính là cửu phẩm cường giả, một trong những nhân vật cao cấp nhất trong thiên địa a, Ly Hỏa Huyền Cương của sư phụ đã tu luyện đến cực hạn, coi như là thần binh lợi khí cũng không thể nào phá vỡ cương khí của sư phụ, mà thân thể sư phụ cũng đã đạt đến cực hạn của cương cần thiết cốt, chỉ chưởng chi lực không thua bất luận một loại thần binh trong thiên hạ nào cả.

Đã nhiều năm như vậy, trong mắt bọn họ, sư phụ Liệt Hỏa lão tổ chính là tồn tại như thần, chưa bao giờ nhìn thấy bộ dáng bị thương của hắn cả, nhưng bây giờ, sự thật liền bày ra trước mắt, Liệt Hỏa lão tổ bị thương, tuy rằng không nặng, nhưng chỉ trong một chiêu liền bị Chu Báo vương tay, quan trọng nhất là, Chu Báo cũng giống như bọn họ, tu vị chẳng qua chỉ là thất phẩm thôi, việc này đã hoàn toàn phá vỡ nhận thức của bọn hắn.

- Vội cái gì, chẳng qua chỉ bị một ít tổn thương thôi, không có gì lớn đâu!

Trông thấy sắc mặt kinh dị của hai người, sắc mặt của Liệt Hỏa lão tổ trở nên âm trầm, thương thế trên bàn tay dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được khép lại.

- Chẳng trách hắn tuổi còn nhỏ mà đã lặn lội ra uy danh lớn như vậy, vẫn có chút tài năng đấy, so với hai người các ngươi thì mạnh hơn nhiều!

- Vâng!

Hai gia hỏa này có thể tu đến cảnh giới thất phẩm, bản thân cũng là thiên tài, bằng không thì cũng đã không bị Liệt Hỏa lão tổ nhìn trúng, thu làm đệ tử nhập thất, cho nên rất nhanh liền đè ép sự khiếp sợ xuống.

- Sư phụ, tiếp theo nên làm sao bây giờ, chẳng lẽ cứ như vậy để hắn chạy mất sao?!

- Chạy? Có thể chạy đi đâu chứ?!

Trên mặt Liệt Hỏa lão tổ hiện lên một tia cười lạnh.

- Nơi này là Thanh Kiếm sơn, ta cũng không phải Vương Nguyệt Bạch!

Nói xong, chỉ thấy hắc vụng ống tay áo lên, hỏa kinh cuồng bạo bốn phía, một cổ Xích Viêm kinh khí đầm đặc liền tuôn vào trong đại động mà Tiểu Báo Tử bỏ chạy

- Ta kháo, không phải chứ!

Cảm nhận được hỏa kinh mãnh liệt từ sau ập tới, Tiểu Báo Tử quái dị kêu một tiếng, thân hình nhoáng một cái, muốn vọt qua một bên, nhưng còn chưa đợi đến thân hình hắc hoàn toàn di chuyển thì đã nghe “Ầm ầm” một tiếng thật lớn, cả cái thông đạo bắt đầu sụp xuống.

- Mạnh như vậy sao!

Tiểu Báo Tử biết rõ không tốt, hỏa mạch dưới lòng đất này có rất nhiều thông đạo, nhưng những thông đạo này cũng không được chắc chắn, vững chắc. Trên thực tế, thông đạo dưới lòng đất này rất không ổn định, thường xuyên xảy ra chuyện bị sụp đổ, mà bây giờ, dưới lực lượng của Liệt Hỏa lão tổ, hỏa mạch dưới lòng đất này đã xảy ra một lần sụp đổ lớn nhất từ trước đến nay.

Ầm ầm ù ù!

Toàn bộ Thanh Kiếm sơn cũng bắt đầu trở nên chấn động.

- Đi!

Sau một cái phát tay, Liệt Hỏa lão tổ cũng không truy kích, cũng không ngừng lại, mang theo hai đệ tử nhanh như thiểm điện lui ra ngoài, sau mấy hơi thở, nơi bọn hắc vốn đứng liền bị nham lưu bùn đất lấp kín.

Lúc này, trong một cái huyết khác, Tiểu Minh Vương và Vương Xà ngồi đối diện với nhau cũng đã bị kinh động, đồng thời mở mắt.

Mặt đất dưới chân bắt đầu trở nên run rẩy, nham thạch bọc lấy bụi đất vô biên rời xuống liên tục.

- Không tốt, nhất định là Liệt Hỏa lão tổ quay trở lại rồi!

Tiểu Minh Vương thần sắc chấn động, lập tức minh bạch ở đây đã xảy ra chuyện này, trừng mắt liếc Vương Xà.

- Ta đã sớm nói với ngươi, không nên ở chỗ này, không nên ở chỗ này, ngươi nếu nghe lời thì tốt rồi!

- Sợ cái gì chứ, Liệt Hỏa lão tổ dù mạnh, cũng chỉ là một cửu phẩm thôi, hai người chúng ta đều ở đây, sao lại phải sợ hắc chứ? !

Wương Xà cười lạnh nói.

- Chu Báo, Tiểu Báo Tử, Tiểu Báo Tử, chết tiệt, còn không ra, phải đi rồi, Liệt Hỏa lão tổ đã quay trở lại rồi!

Kêu vài tiếng, không có người nào đáp lại, hắc mới cảm giác được có chút không đúng, thân hình lóe lên, liền biến mất tại chỗ. Sau mấy hơi thở, thân hình của hắc lại xuất hiện lần nữa.

- Thế nào rồi? !

- Chết tiệt, hắc là trong lúc chúng ta tu luyện, Liệt Hỏa lão tổ đã tới rồi, nghĩ đến hắc là sợ chúng ta xảy ra chuyện, cho nên liền tự chủ trương một người dẫn dụ Liệt Hỏa lão tổ rời đi, xem ra động tĩnh lớn như vậy, hắc là do Liệt Hỏa lão tổ đối phó với Tiểu Báo Tử làm ra!

- Việc này, phiền toái!

Tiểu Minh Vương ánh mắt chớp lên, nhìn Vương Xà

- Làm sao bây giờ? !

- Còn có thể sao nữa, đi tìm ah!

Wương Xà kêu lên, nhanh như gió chạy ra khỏi địa huyết

Con mẹ nó, không thể nào, thật quá xui xẻo, không ngờ bị hắc tử đè lại!

Chung quanh là một phiên hắc ám, Tiểu Báo Tử co rúc ở một chỗ trong động, trên mặt lộ nụ cười khổ, dưới một kích của Liệt Hỏa lão tổ, cái thông đạo này liền bị sụp đi, ở địa phương cổ quái như thế này hắn cũng không dám dùng Tam Giới Tiểu Na Di, có trời mới biết hắn sẽ bị chuyển dời đến nơi nào, vạn nhất vận khí không tốt, bị chuyển dời trực tiếp vào trong nham lưu dưới mặt đất, như vậy thì kêu trời trời không biết, than đất đất chẳng hay rồi, cho nên hắn chỉ có thể tránh trái né phải, cuối cùng lại bị khốn trong cái lỗ nhỏ do đất đá sụp xuống tại nơi này.

- Cũng may, áp chế lão tử không phải Phật Như Lai, trên đỉnh đầu lão tử cũng không phải là Ngũ Hành sơn! Chu Báo thầm nghĩ trong lòng, thời điểm này hắn không dám lộn xộn, chỉ xếp bằng trong tiểu huyết động, yên lặng điều tức, thỉnh thoảng có tro bụi đá vụn rơi xuống đỉnh đầu, nhưng hắn đều thờ ơ hết thấy.

Đợi đến lúc điều tức hoàn tất, đẩy lùi toàn bộ tổn thương do hỏa kinh công kích, chấn động chung quanh cũng biến mất.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

607. Chương 607: Địa Sát Hỏa Kỳ Lân. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 607: Địa Sát Hỏa Kỳ Lân. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Lực lượng cường giả cứu phẩm quả nhiên cổ quái, rõ ràng đã hấp thu toàn bộ hỏa kinh diễm kính, kinh mạch ta bị tổn thương, phải bỏ ra thời gian dài mới khôi phục được, nếu trước kia thì đã sớm khôi phục rồi!

- Lực sát thương của nội khí cường giả cứu phẩm gấp hai mươi lần cường giả bát phẩm! Thanh Linh không biết chui ra từ chỗ nào, nói.

- Người kia đã tu thành hạt giống Chân Nguyên, phẩm chất rất cao, nếu không phải vận khí người *** chó, miễn cưỡng luyện thành Kim Hi Cách Diễm Kính thì bây giờ kinh mạch toàn thân đã tổn hại hơn phân nửa rồi!

- Cường giả cứu phẩm thật sự lợi hại như vậy? Tiểu Báo Tử hỏi, ngay vừa rồi, thời điểm đối mặt với Liệt Hỏa lão tổ, mặc dù chỉ trong thời gian ngắn ngủi, hắn cũng đã hiểu ra, dùng lực lượng hiện tại của hắn, căn bản không thể đối kháng, nếu không phải lão giả Liệt hỏa kia chủ quan, không ngờ hắn có được ngoại đan Hỏa Hồng Tinh, hơn nữa còn tu thành Dương cực thông thiên kiếm, chỉ sợ bây giờ hắn đã lâm vào khổ chiến.

Khổ chiến, không thể nói như vậy, có lẽ lâm vào đau khổ giãy dụa, có lẽ, vận dụng tất cả át chủ bài của mình, cũng chỉ có thể miễn cưỡng quần thảo một phen với Liệt Hỏa lão tổ, còn chiến thắng thì là chuyện không thể nào, cũng đến thời điểm này, hắn mới thầm hô may mắn, lúc đụng phải Ma Tôn Diệt Trần tại Bắc Nguyên may không bị lão ta bóp chết.

Luyện tu vi, Ma Tôn Diệt Trần đã đạt tới Bán bộ Thông Huyền cảnh giới, chỉ kém nửa bước liền có thể bước lên Tán tiên nghiệp vị, so với hắn thì Liệt Hỏa lão tổ không chỉ mạnh hơn một bậc, nhưng cũng vì hắn quá mạnh nên thời điểm gặp mình có chút chủ quan, hơn nữa sự chú ý của hắn đều đặt trên người Vương Xà, cho nên mình mới chiếm được đại tiện nghi, nhưng tiện nghi lớn như vậy, cũng không thể chiếm được nhiều lần, có thể chiếm một lần đã là thiên đại may mắn rồi.

- Vận khí của người không tệ, lúc mới bắt đầu, người nọ cũng không nổi lên sát tâm, chỉ là muốn dạy người thoáng một phát mà thôi, nên cũng không xuất toàn lực! Thanh Linh nói ra.

- Ngàn vạn lần không thể đánh đồng cường giả cửu phẩm đỉnh phong với cường giả cửu phẩm trở xuống, sự khác biệt này so với sự khác biệt bát phẩm và thất phẩm thì càng lớn hơn, tuy rằng nội khí bát phẩm chất lượng cao hơn so với thất phẩm, nhưng cũng chỉ bên trong phạm trù nội khí mà thôi, cho nên người có thể dựa vào vài loại pháp môn đánh bại cường giả bát phẩm, cường giả cửu phẩm hoàn toàn bất đồng, nội khí bọn hắn ẩn chứa thực vận, lực lượng, chân khí vốn không có khả năng ngăn cản, nói đơn giản một điểm, nội khí là đậu hủ, mà chân nguyên là đao thép, mà người đã từng thấy qua đậu hủ có thể liều mạng với đao thép chưa?

- Khác biệt lớn như vậy sao?

- Đương nhiên, sau khi tiến vào Thông Huyền cảnh giới thì người sẽ rõ, dưới Thông Huyền đều là phàm nhân, mà một khi bước chân vào Thông Huyền sẽ là Tán tiên nghiệp vị, đây là khác nhau giữa tiên phàm! Thanh Linh nói.

- Tiến nhập Thông Huyền cảnh giới là được Tán Tiên, thành tiên nhân rồi, mà dưới Thông Huyền cảnh giới đều là phàm nhân, dù tu vi đến cửu phẩm, vẫn không thể xưng là tiên nhân, nhưng có thể vận dụng được một bộ phận lực lượng của tiên nhân, đương nhiên người không phải là đối thủ!

- Nếu như Thuần Dương pháp khí của ta hoàn toàn luyện thành, có thể chống lại cường giả cửu phẩm không?

- Có thể, đương nhiên có thể! Thanh Linh nói ra.

- Uy lực Kim hi cách diễm kính rất mạnh, chỉ cần người tế luyện thành công, đối phó với Tán tiên cũng không có vấn đề gì, bất quá, với thực lực người bây giờ, cho dù tế luyện thành công cũng không cách nào sử ra toàn bộ uy lực, bất quá, đối phó với cường giả cửu phẩm thì vẫn dư sức!

- Nói cách khác, ta không cần sợ cái gì cả?

- Đúng vậy!

- Xem ra lúc này, lão hoàng đế đã xuất hết tiền vốn ra rồi, Thuần Dương pháp khí có thể đối phó cường giả cửu phẩm, vậy mà hắn lại cam lòng tặng người! Tiểu Báo Tử thầm nghĩ trong nội tâm, nhưng hắn lại không biết, hiện tại, đại hội anh hùng thiên hạ đã xong, mà kiện Thuần Dương pháp khí kia cũng đã rơi vào tay Tiểu hoàng thúc Yên Phi Tây Trữ Vương thế tử, nghiêm khắc mà nói, cũng không tính là phù sa chảy ra ruộng ngoài.

- Người bây giờ suy nghĩ nhiều cũng vô dụng, trước tiên ngẫm nghĩ làm thế nào để thoát khỏi a!

- Cái này không đơn giản, chờ một chút, đợi đến lúc lão gia hỏa kia rời đi, ta dùng Như ý kim lân còn khai mở một thông đạo là được!

Như ý kim lân còn này thu phóng tùy tâm, tuy rằng kém với Như ý kim cô bồng trong truyền thuyết có thể đỉnh thiên lập địa, nhưng khai mở một lối đi dưới lòng đất này thì lại dễ dàng, thông đạo dưới mặt đất này giao thoa vô số, chỉ cần mở ra một đầu, nói không chừng có thể gặp một thông đạo khác, đến lúc đó hắn liền có thể tìm được đường ra ngoài rồi, đương nhiên, chỉ cần hắn nguyện ý, còn có thể dụng gậy gộc khai ra một thông đạo trực tiếp lên mặt đất, chỉ là như vậy sẽ gây ra động tĩnh lớn, không khỏi kinh động đến Liệt Hỏa lão tổ, cho nên kiếm chế một điểm vẫn tốt hơn.

- Người cũng đừng có chậm trễ, nhanh lên, vậy ở chỗ này không phải là sự tình thú vị gì!

- Vì sao?

- Tiểu tử, người không nhìn ra sao? Địa phương quỷ quái này không ổn định, tùy thời đều có thể sụp xuống, mới vừa rồi vận khí của người tốt, cho nên đã tìm được địa phương này, nhưng nếu như nó sụp đổ xuống thì người không có địa phương khác để trốn đâu, cho dù tu vi người đã đến bát phẩm, còn có bách độc hàn quang chiếu hộ thân, lại có cương cân thiết cốt, nhưng cũng không có khả năng chống được áp lực đất sụt, nên sớm ly khai thì tốt hơn.

- Ta xem người bị nhốt trong Tiểu Lôi Âm tự một thời gian dài, đã có tâm lý oán hận! Tiểu Báo Tử lại nói:

- Nói không chừng còn mắc phải chứng sợ hãi giam cầm!

- Đừng nói những lời vô nghĩa, ta nghe không hiểu! Thanh Linh lại thúc giục, nói.

- Được rồi được rồi! Tiểu Báo Tử bắt đắc dĩ lấy ra Như ý kim lân côn, mãnh liệt đâm về phía trước một cái.

- Dài lên cho ta!

Nguyên vốn là một cây sáo nhỏ, như ý kim lân côn hiện lên một đám kim quang nhàn nhạt, mãnh liệt dài ra, rất nhanh khai mở ra một thông đạo vừa dài vừa rộng.

- Ha ha, không ngờ người đã đào thấu công dụng Như ý kim lân côn a! Chứng kiến Tiểu Báo Tử một gây chọc ra một thông đạo, Thanh Linh tán thưởng nói.

Tiểu Báo Tử không nói gì, vừa nhắc thân liền chui vào thông đạo, tốc độ hần rất nhanh, trong quá trình tiến lên, cây gậy trong tay cũng không ngừng nghỉ, nhưng cũng không đánh cây gậy này trong thông đạo toàn bộ, hần minh bạch, làm vậy giống như là cưỡng ép, hoàn toàn không phù hợp với nguyên lý cơ học, rất nhanh sẽ sụp đổ, bằng không mà nói thì trên đời này cũng không có kiến trúc sư rồi.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

608. Chương 607: Địa Sát Hỏa Kỳ Lân. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 607: Địa Sát Hỏa Kỳ Lân. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Lực lượng cường giả cứu phẩm quả nhiên cổ quái, rõ ràng đã hấp thu toàn bộ hỏa kinh diễm kính, kinh mạch ta bị tổn thương, phải bỏ ra thời gian dài mới khôi phục được, nếu trước kia thì đã sớm khôi phục rồi!

- Lực sát thương của nội khí cường giả cứu phẩm gấp hai mươi lần cường giả bát phẩm! Thanh Linh không biết chui ra từ chỗ nào, nói.

- Người kia đã tu thành hạt giống Chân Nguyên, phẩm chất rất cao, nếu không phải vận khí người *** chó, miễn cưỡng luyện thành Kim Hi Cách Diễm Kính thì bây giờ kinh mạch toàn thân đã tổn hại hơn phân nửa rồi!

- Cường giả cứu phẩm thật sự lợi hại như vậy? Tiểu Báo Tử hỏi, ngay vừa rồi, thời điểm đối mặt với Liệt Hỏa lão tổ, mặc dù chỉ trong thời gian ngắn ngủi, hần cũng đã hiểu ra, dùng lực lượng hiện tại của hần, căn bản không thể đối kháng, nếu không phải lão giả Liệt hỏa kia chủ quan, không ngờ hần có được ngoại đan Hỏa Hồng Tinh, hơn nữa còn tu thành Dương cực thông thiên kiếm, chỉ sợ bây giờ hần đã lâm vào khổ chiến.

Khổ chiến, không thể nói như vậy, có lẽ lâm vào đau khổ giãy dụa, có lẽ, vận dụng tất cả át chủ bài của mình, cũng chỉ có thể miễn cưỡng quần thảo một phen với Liệt Hỏa lão tổ, còn chiến thắng thì là chuyện không thể nào, cũng đến thời điểm này, hần mới thâm hô may mắn, lúc đụng phải Ma Tôn Diệt Trần tại Bắc Nguyên may không bị lão ta bóp chết.

Luyện tu vi, Ma Tôn Diệt Trần đã đạt tới Bán bộ Thông Huyền cảnh giới, chỉ kém nửa bước liền có thể bước lên Tán tiên nghiệp vị, so với hần thì Liệt Hỏa lão tổ không chỉ mạnh hơn một bậc, nhưng cũng vì hần quá mạnh nên thời điểm gặp mình có chút chủ quan, hơn nữa sự chú ý của hần đều đặt trên người Vương Xà, cho nên mình mới chiếm được đại tiện nghi, nhưng tiện nghi lớn như vậy, cũng không thể chiếm được nhiều lần, có thể chiếm một lần đã là thiên đại may mắn rồi.

- Vận khí của người không tệ, lúc mới bắt đầu, người nọ cũng không nổi lên sát tâm, chỉ là muốn dạy người thoáng một phát mà thôi, nên cũng không xuất toàn lực! Thanh Linh nói ra.

- Ngàn vạn lần không thể đánh đồng cường giả cửu phẩm đỉnh phong với cường giả cửu phẩm trở xuống, sự khác biệt này so với sự khác biệt bát phẩm và thất phẩm thì càng lớn hơn, tuy rằng nội khí bát phẩm chất lượng cao hơn so với thất phẩm, nhưng cũng chỉ bên trong phạm trù nội khí mà thôi, cho nên người có thể dựa vào vài loại pháp môn đánh bại cường giả bát phẩm, cường giả cửu phẩm hoàn toàn bất đồng, nội khí bọn hắn ẩn chứa thực vận, lực lượng, chân khí vốn không có khả năng ngăn cản, nói đơn giản một điểm, nội khí là đậu hủ, mà chân nguyên là đao thép, mà người đã từng thấy qua đậu hủ có thể liều mạng với đao thép chưa?

- Khác biệt lớn như vậy sao?

- Đương nhiên, sau khi tiến vào Thông Huyền cảnh giới thì người sẽ rõ, dưới Thông Huyền đều là phàm nhân, mà một khi bước chân vào Thông Huyền sẽ là Tán tiên nghiệp vị, đây là khác nhau giữa tiên phàm! Thanh Linh nói.

- Tiến nhập Thông Huyền cảnh giới là được Tán Tiên, thành tiên nhân rồi, mà dưới Thông Huyền cảnh giới đều là phàm nhân, dù tu vi đến cửu phẩm, vẫn không thể xưng là tiên nhân, nhưng có thể vận dụng được một bộ phận lực lượng của tiên nhân, đương nhiên người không phải là đối thủ!

- Nếu như Thuần Dương pháp khí của ta hoàn toàn luyện thành, có thể chống lại cường giả cửu phẩm không?

- Có thể, đương nhiên có thể! Thanh Linh nói ra.

- Uy lực Kim hi cách diễm kính rất mạnh, chỉ cần người tế luyện thành công, đối phó với Tán tiên cũng không có vấn đề gì, bất quá, với thực lực người bây giờ, cho dù tế luyện thành công cũng không cách nào sử ra toàn bộ uy lực, bất quá, đối phó với cường giả cửu phẩm thì vẫn dư sức!

- Nói cách khác, ta không cần sợ cái gì hả?

- Đúng vậy!

- Xem ra lúc này, lão hoàng đế đã xuất hết tiền vốn ra rồi, Thuần Dương pháp khí có thể đối phó cường giả cửu phẩm, vậy mà hắn lại cam lòng tặng người! Tiểu Báo Tử thầm nghĩ trong nội tâm, nhưng hắn lại không biết, hiện tại, đại hội anh hùng thiên hạ đã xong, mà kiện Thuần Dương pháp khí kia cũng đã rơi vào tay Tiểu hoàng thúc Yên Phi Tây Trữ Vương thế tử, nghiêm khắc mà nói, cũng không tính là phù sa chảy ra ruộng ngoài.

- Người bây giờ suy nghĩ nhiều cũng vô dụng, trước tiên ngẫm nghĩ làm thế nào để thoát khỏi a!

- Cái này không đơn giản, chờ một chút, đợi đến lúc lão gia hỏa kia rời đi, ta dùng Như ý kim lân còn khai mở một thông đạo là được!

Như ý kim lân còn này thu phóng tùy tâm, tuy rằng kém với Như ý kim cô bồng trong truyền thuyết có thể đỉnh thiên lập địa, nhưng khai mở một lối đi dưới lòng đất này thì lại dễ dàng, thông đạo dưới mặt đất này giao thoa vô số, chỉ cần mở ra một đầu, nói không chừng có thể gặp một thông đạo khác, đến lúc đó hắn liền có thể tìm được đường ra ngoài rồi, đương nhiên, chỉ cần hắn nguyện ý, còn có thể dụng gậy gộc khai ra một thông đạo trực tiếp lên mặt đất, chỉ là như vậy sẽ gây ra động tĩnh lớn, không khỏi kinh động đến Liệt Hỏa lão tổ, cho nên kiếm chế một điểm vẫn tốt hơn.

- Người cũng đừng có chậm trễ, nhanh lên, vậy ở chỗ này không phải là sự tình thú vị gì!

- Vì sao?

- Tiểu tử, người không nhìn ra sao? Địa phương quỷ quái này không ổn định, tùy thời đều có thể sụp xuống, mới vừa rồi vận khí của người tốt, cho nên đã tìm được địa phương này, nhưng nếu như nó sụp đổ xuống thì người không có địa phương khác để trốn đâu, cho dù tu vi người đã đến bát phẩm, còn có bách độc hàn quang chiếu hộ thân, lại có cương cân thiết cốt, nhưng cũng không có khả năng chống được áp lực đất sụt, nên sớm ly khai thì tốt hơn.

- Ta xem người bị nhốt trong Tiểu Lôi Âm tự một thời gian dài, đã có tâm lý oán hận! Tiểu Báo Tử lại nói:

- Nói không chừng còn mắc phải chứng sợ hãi giam cầm!

- Đừng nói những lời vô nghĩa, ta nghe không hiểu! Thanh Linh lại thúc giục, nói.

- Được rồi được rồi! Tiểu Báo Tử bắt đắc dĩ lấy ra Như ý kim lân côn, mãnh liệt đâm về phía trước một cái.

- Dài lên cho ta!

Nguyên vốn là một cây sáo nhỏ, như ý kim lân côn hiện lên một đám kim quang nhàn nhạt, mãnh liệt dài ra, rất nhanh khai mở ra một thông đạo vừa dài vừa rộng.

- Ha ha, không ngờ người đã đào thấu công dụng Như ý kim lân côn a! Chứng kiến Tiểu Báo Tử một gậy chọc ra một thông đạo, Thanh Linh tán thưởng nói.

Tiểu Báo Tử không nói gì, vừa nhắc thân liền chui vào thông đạo, tốc độ hần rất nhanh, trong quá trình tiến lên, cây gậy trong tay cũng không ngừng nghỉ, nhưng cũng không đánh cây gậy này trong thông đạo toàn bộ, hần minh bạch, làm vậy giống như là cưỡng ép, hoàn toàn không phù hợp với nguyên lý cơ học, rất nhanh sẽ sụp đổ, bằng không mà nói thì trên đời này cũng không có kiến trúc sư rồi.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

609. Chương 608 609: Địa Sát Hỏa Kỳ Lân. (2 3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 608 609: Địa Sát Hỏa Kỳ Lân. (2 3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Quả nhiên, không lâu sau khi hần mở ra một thông đạo khác, thông đạo trước liền bị sụp đổ.

Liên tục năm lần, rốt cục đến lần thứ sáu, thông đạo hần đánh ra nối tiếp với một thông đạo tự nhiên khác.

- Ha ha, ta đã biết sẽ như vậy mà! Tiểu Báo Tử hưng phấn kêu lên, thân hình lóe lên, liền tiến nhập vào trong thông đạo thiên nhiên này, thu hồi như ý kim lân côn.

- Đi nhanh lên, nếu không thì thông đạo này cũng sụp xuống! Sau vài lần, Thanh Linh phảng phất như nhìn ra điều gì, vốn thông đạo này rất chắc chắn, nhưng Tiểu Báo Tử lại thoáng giằng co một phát, dù chắc chắn, chỉ sợ cũng không cầm cự được lâu rồi.

Tiểu Báo Tử tất nhiên không ngốc, nhanh chóng đi qua thông đạo, sau nửa canh giờ mới ngừng lại.

- Ha ha, hiện tại có lẽ an toàn rồi, chết tiệt, cái lão gia hỏa Liệt Hỏa coi như có bản lĩnh thông thiên, cũng không có khả năng biết được a, bây giờ chúng ta trốn đến nơi này, dù hần là thần tiên cũng không tìm thấy a!

- Người không nên cao hứng quá sớm! Thanh Linh thản nhiên nói.

- Liệt Hỏa lão tổ kia không có khả năng đuổi theo, nhưng người cũng đã lạc đường a!

Tiểu Báo Tử nhìn chung quanh, nhưng không, hết thấy xung quanh đều cùng một bộ dáng, đều là nham bích đồ thâm nóng hổi, không thấy điều gì bất đồng.

- Vừa rồi chúng ta trốn xuống phía dưới, trong thời gian dài như vậy, cũng là đi xuống, vị trí hiện tại có lẽ sắp đến đáy nham lưu rồi! Tiểu Báo Tử suy nghĩ trong chốc lát, nói.

- Thì tính sao?

- Không thể nào, ý ta là, không bằng tìm được nham lưu dưới mặt đất, sau đó dọc theo bên trên nham đổ, có lẽ tìm được địa phương chúng ta rồi!

- Hải hức, nham lưu bên tổng địa tâm hỏa mạch không chỉ có một đầu, giống như là dòng sông bình thường, phân bố rất rộng, người làm sao có thể xác định một đầu nào của nham lưu? Thanh Linh cười lạnh, xì mũi coi thường thuyết pháp của Tiểu Báo Tử.

- Vậy người có phương pháp xử lý gì tốt sao? Dùng như ý kim lân con khai mở mặt đất, không nói đến chỗ này cách mặt đất bao xa, Như ý kim lân con một lần chỉ có thể khai mở được khoảng cách ba mươi trượng mà thôi, coi như có thể khai mở đủ, thì thông đạo kia cũng không ổn định, nói không chừng, đâm nhiều như vậy, toàn bộ thông đạo trong lòng đất bị sụp xuống, đến lúc đấy, dù tìm được đường, chúng ta cũng không ra được! Tiểu Báo Tử nói ra, cũng không để ý tới hần, thẳng tìm địa phương sung túc nguyên khí hành hỏa nhất, dùng kinh nghiệm của hần, địa phương nhiều nguyên khí hành hỏa nhất thường là nơi dung nham chảy qua, hơn nữa, trong lòng hần còn tồn tại một phần niệm tưởng, nghĩ đến nơi này là Địa tâm hỏa mạch, nếu như vận khí tốt, không thể nói trước còn có thể đụng phải một chỗ sát khí hành hỏa Nguyên sát huyết tử, thuận tiện luyện cương thành công.

Chỉ là trên đời, chỗ nào lại có chuyện tốt như vậy?

Trên đường đi xuống dưới, tuy hành hỏa nguyên khí càng ngày càng nồng đậm hơn, nhưng Tiểu Báo Tử sưng sốt, không tìm được chỗ địa tâm nham lưu nào.

- Chết tiệt, rõ ràng hành hỏa nguyên khí nơi đây càng lúc càng đậm, vì gì mà địa tâm nham lưu lại không có?

- Tiểu Báo Tử, người thật sự cười tốt a, rất thú vị, ha ha ha! Thanh Linh nghe Tiểu Báo Tử phàn nàn, rốt cục nhận không được cười to.

- Là ai nói cho người hành hỏa nguyên khí càng dày, càng dễ tìm địa tâm nham lưu?

- Không ai cả, ta chỉ cảm giác như vậy mà thôi!

- Địa tâm hỏa mạch nối thẳng với địa phế, biết địa phế không? Tất cả địa tâm hỏa mạch trên đời này đều do địa phế kéo dài đến đấy, cũng không nhất định hành hỏa nguyên khí phải dày đặc, càng đến gần địa tâm nham lưu, trái lại, nói không chừng hành hỏa nguyên khí càng dày, càng đến gần địa phế, đương nhiên, từ nhiệt độ nơi này, khoảng cách địa phế hẳn còn xa, nhưng đây là thông đạo đi đến địa phế!

- Địa phế, tiếp tục đi có thể đến địa phế?

- Chiều theo tình huống hiện tại thì hẳn là như vậy, bất quá, cái đó cũng không có quan hệ gì với người, ta nhìn người hay là đổi một thông đạo khác a!

Lúc này, Tiểu Báo Tử cũng không kiên trì, hần cũng không có lý do kiên trì, nghe theo khuyên bảo của Thanh Linh, đổi một đường khác, hành hỏa nguyên khí cũng đậm đặc đồng dạng.

- Hô, đã tìm được, xem ra vận khí ta không tệ! Sau nửa ngày, Tiểu Báo Tử đứng cạnh một địa tâm nham lưu, thở ra một hơi.

- Hô hô hô! Chỉ nghe hần thở phì phò, mồ hôi tuôn ra như mưa, đặt mông ngồi xuống cạnh địa tâm nham lưu.

- Thực là mệt con mẹ nó mỗi a, chết tiệt, hỏa mạch dưới lòng đất này còn nóng hơn nơi ta đụng lần trước mười mấy lần, nhiệt độ tại đây khẳng định hơn một nghìn độ, nếu như ta không phải có bách độc hàn quang chưởng thì sớm bị nướng chín rồi!

- Người không có bách độc hàn quang chưởng cũng sẽ không bị nướng cháy, nhiều nhất là bị sảy chết mà thôi! Thanh Linh trầm lặng nói, nhiệt độ nơi này không ảnh hưởng gì tới hần, nhẹ nhàng đi ra khỏi người Tiểu Báo Tử, quần một vòng trên nham lưu, hần lại nhớ tới Tiểu Báo Tử bên cạnh, hỏi:

- Tiểu tử, người không biết là tại đây có chút không đúng sao?

- Không đúng? Có cái gì không đúng? Tiểu Báo Tử khó hiểu nói.

- Nơi này chỉ là một địa tâm nham lưu mà thôi.

- Không, nơi này không phải địa tâm nham lưu bình thường, người xem, nơi đây giống như một cái hồ!

- Hồ? Tiểu Báo Tử sững sốt, sau đó quan sát cẩn thận một phen.

- Đúng vậy, người nói không sai, ngược lại rất giống một cái hồ!

Diện tích địa tâm nham lưu trước mặt rất lớn, không đồng dạng với những địa tâm nham lưu hần từng chứng kiến, chảy thẳng tắp về phía trước mà là hai đầu chính giữa rộng, như là nhánh sông rót vào thành một đầu lớn trên hồ, tại đây không giống nham sông mà là nham hồ.

- Nhanh ly khai khỏi đây, ta cảm thấy có điều không đúng!

- Không đúng, người cảm giác vậy sao? Tiểu Báo Tử vốn cả kinh, sau đó xuất ra linh giác của mình, cảm ứng cả buổi cũng không cảm giác được cái gì.

- Người có làm sao không, bất quá chỉ là một cái nham hồ mà thôi, có gì không đúng?

Hiện tại, Tiểu Báo Tử thập phần ỷ lại với Linh giác của mình, đồng thời cũng thập phần tín nhiệm, dù triển khai toàn bộ linh giác cũng không cảm giác được cái gì, như vậy, hần cũng không cho rằng nham hồ này có nguy hiểm gì.

Bất quá, hần không cảm giác nguy hiểm, thì thật sự không có nguy hiểm sao?

Lời Tiểu Báo Tử còn chưa dứt, toàn bộ không gian nham hồ đều chấn động một cái, nham lưu văng khắp nơi, làm Tiểu Báo Tử sợ chết khiếp, liên tiếp lui về sau.

- Làm sao vậy, đã xảy ra sự tình gì?

- Người có phiền toái! Thanh Linh nói ra, thân thể liền chui vào bên trong thanh đèn không ra.

- Con mẹ nó, tên gia hỏa gian hoạt này! Tiểu Báo Tử chửi nhỏ một tiếng, đứng dậy, tìm cơ hội ly khai.

Hiện tại, chỉ là phẳng phát giống địa chấn bình thường, mặt đất chung quanh cũng chấn động, tiểu báo tử không biết đã xảy ra chuyện gì, bất quá, phải tranh thủ thời gian ly khai, cái này gọi là thành môn thất hỏa, hiện tại liên thành môn cái dạng gì hần cũng không biết, lại càng không đề phòng, chỉ tiếc, lúc hần phản ứng thì đã hơi trễ rồi, thân hình vừa lóe lên, một hỏa kinh cực nóng tập kích từ sau lưng hần, cổ viêm kinh này mãnh liệt vô cùng, không thua gì một chương của Liệt hỏa lão tổ.

Chỉ là, lúc này Tiểu Báo Tử đã có chuẩn bị.

- Phốc! Một tiếng nhẹ nhàng vang lên, hỏa kinh kia lại đánh tới người hần.

- Ách!

Một tiếng buồn bực, Thân thể Tiểu Báo Tử mãnh liệt hướng về phía sau, liệt hỏa thiêu đốt mãnh liệt kinh mạch của hần, lại một lần nữa, kim hi cách diễm kính lại bắt đầu khởi động, nuốt hết cổ hỏa kinh xâm nhập vào trong cơ thể hần.

So với chương lực của Liệt hỏa lão tổ, cổ hỏa kinh này có phần nóng hơn, lại thêm vài phần lăng lệ ác liệt, phẳng phát như là hỏa diễm tinh khiết nhất trong thiên địa, không có mảy may dấu vết gì của nội khí.

- Đây là thứ quái quỷ gì vậy? Tiểu Báo Tử không dám lãnh đạm, một cơn quét sạch sẽ, mãnh liệt xoay người lại, khai mở như ý kim lân côn trong tay ra, nhưng lại thấy rất rõ ràng tình hình sau lưng, chỉ là hần cũng không tinh tường, bởi vì trước mắt hần không phải là thứ loạn thất bát tao gì, mà là một đoàn hỏa diễm lớn, hỏa diễm màu hồng đỏ thắm lơ lửng trên nham hồ, thỉnh thoảng, một đoàn hỏa diễm màu hồng đỏ thắm lan ra từ đoàn hỏa diễm lớn này, thoạt nhìn giống như là một mặt trời màu hồng đỏ thắm.

- Không đúng, trong ngọn lửa này như có cái gì đó! Con mắt Tiểu Báo Tử nhẹ híp lại, ánh sáng màu đỏ chớp lên trong mắt hần, chính là lực lượng Hỏa Hồng Tinh.

Chỉ là lúc này, hần không dám dùng nhiều, tu vi càng sâu, hần liền cảm thấy Hỏa Hồng Tinh của mình không đúng, tựa hồ mỗi một lần vận chuyển, Hỏa Hồng Tinh đều mang đến gánh nặng thật lớn cho bản thân, đúng vậy, gánh nặng thật lớn, tu vi càng cao, gánh nặng hỏa hồng tinh mang đến cho thân thể càng lớn, hơn nữa Hỏa hồng tinh tại nơi này, đại biểu cho phiền toái bản thân, cho nên, đề cao thực lực, Tiểu Báo Tử lại càng không dùng nó, thậm chí tận lực quên mất, bất quá, hiện tại dưới tình huống quỷ dị này,

dù sao hấn cũng không hoàn toàn vận khởi Hỏa Hồng Tinh, chỉ là dùng để nhìn rõ ngọn lửa kỳ lạ mà thôi, cũng không hao tổn bao nhiêu thể lực.

- Con mẹ nó, đây là thứ gì?

Qua Hỏa Hồng Tinh, Tiểu Báo Tử tinh tường thấy rõ bộ mặt thật của ngọn lửa, lần đầu tiên, hấn vô ý thức phản ứng một cái, quái vật, đúng vậy, chính là một quái vật.

Đầu rồng, sừng hưu, mắt sư tử, lưng hổ, eo gấu, vẩy rắn, móng ngựa, đuôi trâu, toàn thân bao bọc trong ngọn lửa màu hồng đỏ thẫm, lân phiến lóe lên hào quang.

Kỳ Lân!

Đây là Kỳ Lân đúng tiêu chuẩn!

VÔ luận như thế nào, Tiểu Báo Tử cũng không ngờ mình có thể gặp Kỳ Lân.

- Con mẹ nó, lão thiên, ngươi sao lại đùa với ta như vậy, để ta đụng phải Kỳ Lân a! Tiểu Báo Tử khóc thét trong nội tâm, đạo hỏa kinh vừa rồi, chính thực là một Kỳ lân, bất quá, xuyên thấu qua hỏa diễm, Tiểu Báo Tử cũng chứng kiến, Kỳ Lân kia cũng đồng dạng nhìn mình chằm chằm, ánh mắt một người một thú giao nhau.

- Không tốt! Một tia báo động vang lên trong nội tâm hấn.

- Rống!

Một tiếng rống thông thiên cực to, sóng âm mãnh liệt khuếch tán ra khắp nơi, trong chốc lát, Tiểu Báo Tử cảm giác như một cỗ lực vô hình áp bách đánh thẳng đến, bách độc hàn quang chướng đã sớm khai mở ra, nhưng cũng không cách nào ngăn cản được cỗ áp bức kia.

- Đây là khí thể!

Bách độc hàn quang chướng không có hiệu quả, nội khí hộ thể cũng không có hiệu quả, Tiểu Báo Tử chỉ cảm thấy toàn thân rung động ken kết, phảng phất như có trọng lực vạn quân áp lên người mình, cơ hồ lúc lực lượng này áp lên người, Tiểu Báo Tử bỗng nhiên ý thức được, cỗ lực lượng này chính là khí thể, thực chất như khí thể bình thường, hoặc nói là ý.

Nhưng nói là ý có chỗ không thể, cỗ khí thể này, hoặc là nói, cỗ lực lượng này, so với ý càng thêm phần ngưng luyện, càng thêm đưa đẩy, càng thêm phần cường đại.

- Địa sát hỏa kỳ lân, dĩ nhiên là địa sát hỏa Kỳ lân!

Cùng lúc đó, Thanh Linh cũng thấy rõ Kỳ lân, hét lên.

Đúng vậy, thét lên!

Tiểu Báo Tử cũng không biết vì cái gì, rõ ràng là tư tưởng bên trên trao đổi, nhưng Tiểu Báo Tử cảm giác như hấn lại thét lên.

- Không cần lo cái gì Địa sát hỏa kỳ lân hay Thiên sát hỏa kỳ lân, lão tử sắp bị nó đập vụn rồi! Tiểu Báo Tử gằm nhẹ trong nội tâm, bị áp bức tới mức này, hấn chỉ có thể liều mạng, chẳng biết lúc nào, một hỏa cầu cự đại màu đen thiêu đốt hùng hực phía sau hấn, sau đó hỏa cầu kịch liệt biến hóa chung quanh trong hư không, vận chuyển như ngôi sao, thời khắc này, Tiểu Báo Tử đã hoàn toàn thúc dục quyền ý của mình, chống đỡ khí thể của Kỳ lân.

- Ngươi điên rồi, đây là Địa sát hỏa kỳ lân, thần thông tự nhiên, trời sinh có đại năng, ngươi liều mạng với nó làm cái gì! Chứng kiến động tác của Tiểu Báo Tử, Thanh Linh vội kêu lên, bất quá đã chậm một bước, Kỳ Lân kia chứng kiến Tiểu Báo Tử vận khởi quyền ý chống đỡ khí thể của mình, cảm giác được uy nghiêm bản thân tổn hại thật lớn, trong mắt hiện lên hung quang, gằm nhẹ một tiếng, lập tức đánh xơ xác quyền ý của Tiểu Báo Tử.

- Phốc! Tiểu Báo Tử chỉ cảm thấy toàn thân tê rần, cốt cách trên người lúc này như bị đoạn đi một nửa, bị bắn ra thật xa như cái túi vải bình thường, vô lực cảm như ý kim lân còn trong tay, quay tròn lăn ra ngoài.

Nhìn thấy Tiểu Báo Tử bị ném rơi trên mặt đất, một điểm khí tức cũng không có, Kỳ lân kia thoáng ngửi cơn giận, nhẹ hít một hơi, quang điểm màu đỏ chung quanh thân thể đều khẽ thu lại, hấp vào trong cơ thể, chỉ còn một đoàn hỏa điểm tại bốn vó và cái đuôi trâu của nó, nhìn phía trên phẳng phất như một đạo hỏa điểm đang bay lượn.

Hoàn sát Hỏa kỳ lân cái gì! Tiểu Báo Tử không biết, nhưng hắn cũng hiểu được, nếu không nghĩ biện pháp thì hắn nhất định phải chết.

Hắn cũng không muốn ném thử tư vị tử vong.

Cốt cách vỡ vụn mang đến đau đớn cực lớn lan khắp toàn thân, nội khí vận chuyển cũng bắt đầu không lưu loát.

Không chút nghĩ ngợi, hắn liền vận khởi Thiên xà liễm tức thuật, khí tức toàn thân đều không có, tựa như người đã chết rồi.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

610. Chương 608 609: Địa Sát Hỏa Kỳ Lân. (2 3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 608 609: Địa Sát Hỏa Kỳ Lân. (2 3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Quả nhiên, không lâu sau khi hắn mở ra một thông đạo khác, thông đạo trước liền bị sụp đổ.

Liên tục năm lần, rốt cục đến lần thứ sáu, thông đạo hắn đánh ra nối tiếp với một thông đạo tự nhiên khác.

- Ha ha, ta đã biết sẽ như vậy mà! Tiểu Báo Tử hưng phấn kêu lên, thân hình lóe lên, liền tiến nhập vào trong thông đạo thiên nhiên này, thu hồi như ý kim lân côn.

- Đi nhanh lên, nếu không thì thông đạo này cũng sụp xuống! Sau vài lần, Thanh Linh phẳng phất như nhìn ra điều gì, vốn thông đạo này rất chắc chắn, nhưng Tiểu Báo Tử lại thoáng giằng co một phát, dù chắc chắn, chỉ sợ cũng không cầm cự được lâu rồi.

Tiểu Báo Tử tất nhiên không ngốc, nhanh chóng đi qua thông đạo, sau nửa canh giờ mới ngừng lại.

- Ha ha, hiện tại có lẽ an toàn rồi, chết tiệt, cái lão gia hỏa Liệt Hỏa coi như có bản lĩnh thông thiên, cũng không có khả năng biết được a, bây giờ chúng ta trốn đến nơi này, dù hắn là thần tiên cũng không tìm thấy a!

- Người không nên cao hứng quá sớm! Thanh Linh thản nhiên nói.

- Liệt Hỏa lão tổ kia không có khả năng đuổi theo, nhưng người cũng đã lạc đường a!

Tiểu Báo Tử nhìn chung quanh, nhưng không, hết thấy xung quanh đều cùng một bộ dáng, đều là nham bích đỏ thẫm nóng hổi, không thấy điều gì bất đồng.

- Vừa rồi chúng ta trốn xuống phía dưới, trong thời gian dài như vậy, cũng là đi xuống, vị trí hiện tại có lẽ sắp đến đáy nham lưu rồi! Tiểu Báo Tử suy nghĩ trong chốc lát, nói.

- Thì tính sao?

- Không thể nào, ý ta là, không bằng tìm được nham lưu dưới mặt đất, sau đó dọc theo bên trên nham đỏ, có lẽ tìm được địa phương chúng ta rồi!

- Hải hức, nham lưu bên tổng địa tâm hỏa mạch không chỉ có một đầu, giống như là dòng sông bình thường, phân bố rất rộng, người làm sao có thể xác định một đầu nào của nham lưu? Thanh Linh cười lạnh, xì mũi coi thường thuyết pháp của Tiểu Báo Tử.

- Vậy người có phương pháp xử lý gì tốt sao? Dùng như ý kim lân con khai mở mặt đất, không nói đến chỗ này cách mặt đất bao xa, Như ý kim lân con một lần chỉ có thể khai mở được khoảng cách ba mươi trượng mà thôi, coi như có thể khai mở đủ, thì thông đạo kia cũng không ổn định, nói không chừng, đâm nhiều như vậy, toàn bộ thông đạo trong lòng đất bị sụp xuống, đến lúc đấy, dù tìm được đường, chúng ta cũng không ra được! Tiểu Báo Tử nói ra, cũng không để ý tới hắn, thẳng tìm địa phương sung túc nguyên khí hành hỏa nhất, dùng kinh nghiệm của hắn, địa phương nhiều nguyên khí hành hỏa nhất thường là nơi dung nham chảy qua, hơn nữa, trong lòng hắn còn tồn tại một phần niệm tưởng, nghĩ đến nơi này là Địa tâm hỏa mạch, nếu như vận khí tốt, không thể nói trước còn có thể đụng phải một chỗ sát khí hành hỏa Nguyên sát huyết tử, thuận tiện luyện cương thành công.

Chỉ là trên đời, chỗ nào lại có chuyện tốt như vậy?

Trên đường đi xuống dưới, tuy hành hỏa nguyên khí càng ngày càng nồng đậm hơn, nhưng Tiểu Báo Tử cũng sốt, không tìm được chỗ địa tâm nham lưu nào.

- Chết tiệt, rõ ràng hành hỏa nguyên khí nơi đây càng lúc càng đậm, vì gì mà địa tâm nham lưu lại không có?

- Tiểu Báo Tử, người thật sự cười tốt a, rất thú vị, ha ha ha! Thanh Linh nghe Tiểu Báo Tử phàn nàn, rốt cục nhìn không được cười to.

- Là ai nói cho người hành hỏa nguyên khí càng dày, càng dễ tìm địa tâm nham lưu?

- Không ai cả, ta chỉ cảm giác như vậy mà thôi!

- Địa tâm hỏa mạch nối thẳng với địa phế, biết địa phế không? Tất cả địa tâm hỏa mạch trên đời này đều do địa phế kéo dài đến đấy, cũng không nhất định hành hỏa nguyên khí phải dày đặc, càng đến gần địa tâm nham lưu, trái lại, nói không chừng hành hỏa nguyên khí càng dày, càng đến gần địa phế, đương nhiên, từ nhiệt độ nơi này, khoảng cách địa phế hẳn còn xa, nhưng đây là thông đạo đi đến địa phế!

- Địa phế, tiếp tục đi có thể đến địa phế?

- Chiều theo tình huống hiện tại thì hẳn là như vậy, bất quá, cái đó cũng không có quan hệ gì với người, ta nhìn người hay là đổi một thông đạo khác a!

Lúc này, Tiểu Báo Tử cũng không kiên trì, hắn cũng không có lý do kiên trì, nghe theo khuyên bảo của Thanh Linh, đổi một đường khác, hành hỏa nguyên khí cũng đậm đặc đồng dạng.

- Hô, đã tìm được, xem ra vận khí ta không tệ! Sau nửa ngày, Tiểu Báo Tử đứng cạnh một địa tâm nham lưu, thở ra một hơi.

- Hô hô hô! Chỉ nghe hắn thở phì phò, mồ hôi tuôn ra như mưa, đặt mông ngồi xuống cạnh địa tâm nham lưu.

- Thực là mệt con mẹ nó mỗi a, chết tiệt, hỏa mạch dưới lòng đất này còn nóng hơn nơi ta đụng lần trước mười mấy lần, nhiệt độ tại đây khẳng định hơn một nghìn độ, nếu như ta không phải có bách độc hàn quang chưởng thì sớm bị nướng chín rồi!

- Người không có bách độc hàn quang chưởng cũng sẽ không bị nướng cháy, nhiều nhất là bị sấy chết mà thôi! Thanh Linh trầm lặng nói, nhiệt độ nơi này không ảnh hưởng gì tới hắn, nhẹ nhàng đi ra khỏi người Tiểu Báo Tử, quần một vòng trên nham lưu, hắn lại nhớ tới Tiểu Báo Tử bên cạnh, hỏi:

- Tiểu tử, người không biết là tại đây có chút không đúng sao?

- Không đúng? Có cái gì không đúng? Tiểu Báo Tử khó hiểu nói.

- Nơi này chỉ là một địa tâm nham lưu mà thôi.

- Không, nơi này không phải địa tâm nham lưu bình thường, người xem, nơi đây giống như một cái hồ!

- Hồ? Tiểu Báo Tử sững sốt, sau đó quan sát cẩn thận một phen.

- Đúng vậy, người nói không sai, ngược lại rất giống một cái hồ!

Diện tích địa tâm nham lưu trước mặt rất lớn, không đồng dạng với những địa tâm nham lưu hần từng chứng kiến, chảy thẳng tắp về phía trước mà là hai đầu chính giữa rộng, như là nhánh sông rót vào thành một đầu lớn trên hồ, tại đây không giống nham sông mà là nham hồ.

- Nhanh ly khai khỏi đây, ta cảm thấy có điều không đúng!

- Không đúng, người cảm giác vậy sao? Tiểu Báo Tử vốn cả kinh, sau đó xuất ra linh giác của mình, cảm ứng cả buổi cũng không cảm giác được cái gì.

- Người có làm sao không, bất quá chỉ là một cái nham hồ mà thôi, có gì không đúng?

Hiện tại, Tiểu Báo Tử thập phần ỷ lại với Linh giác của mình, đồng thời cũng thập phần tín nhiệm, dù triển khai toàn bộ linh giác cũng không cảm giác được cái gì, như vậy, hần cũng không cho rằng nham hồ này có nguy hiểm gì.

Bất quá, hần không cảm giác nguy hiểm, thì thật sự không có nguy hiểm sao?

Lời Tiểu Báo Tử còn chưa dứt, toàn bộ không gian nham hồ đều chấn động một cái, nham lưu văng khắp nơi, làm Tiểu Báo Tử sợ chết khiếp, liên tiếp lui về sau.

- Làm sao vậy, đã xảy ra sự tình gì?

- Người có phiền toái! Thanh Linh nói ra, thân thể liền chui vào bên trong thanh đèn không ra.

- Con mẹ nó, tên gia hỏa gian hoạt này! Tiểu Báo Tử chửi nhỏ một tiếng, đứng dậy, tìm cơ hội ly khai.

Hiện tại, chỉ là phẳng phát giống địa chấn bình thường, mặt đất chung quanh cũng chấn động, tiểu báo tử không biết đã xảy ra chuyện gì, bất quá, phải tranh thủ thời gian ly khai, cái này gọi là thành môn thất hỏa, hiện tại liên thành môn cái dạng gì hần cũng không biết, lại càng không đề phòng, chỉ tiếc, lúc hần phản ứng thì đã hơi trễ rồi, thân hình vừa lóe lên, một hỏa kinh cực nóng tập kích từ sau lưng hần, cổ viêm kinh này mãnh liệt vô cùng, không thua gì một chương của Liệt hỏa lão tổ.

Chỉ là, lúc này Tiểu Báo Tử đã có chuẩn bị.

- Phốc! Một tiếng nhẹ nhàng vang lên, hỏa kinh kia lại đánh tới người hần.

- Ách!

Một tiếng buồn bực, Thân thể Tiểu Báo Tử mãnh liệt hướng về phía sau, liệt hỏa thiêu đốt mãnh liệt kinh mạch của hần, lại một lần nữa, kim hi cách điểm kính lại bắt đầu khởi động, nuốt hết cổ hỏa kinh xâm nhập vào trong cơ thể hần.

So với chương lực của Liệt hỏa lão tổ, cổ hỏa kinh này có phần nóng hơn, lại thêm vài phần lăng lệ ác liệt, phẳng phát như là hỏa diễm tinh khiết nhất trong thiên địa, không có mảy may dấu vết gì của nội khí.

- Đây là thứ quái quỷ gì vậy? Tiểu Báo Tử không dám lãnh đạm, một cơn quét sạch sẽ, mãnh liệt xoay người lại, khai mở như ý kim lân côn trong tay ra, nhưng lại thấy rất rõ ràng tình hình sau lưng, chỉ là hần cũng không tinh tường, bởi vì trước mắt hần không phải là thứ loạn thất bát tao gì, mà là một đoàn hỏa diễm lớn, hỏa diễm màu hồng đỏ thắm lơ lửng trên nham hồ, thỉnh thoảng, một đoàn hỏa diễm màu hồng đỏ thắm lan ra từ đoàn hỏa diễm lớn này, thoạt nhìn giống như là một mặt trời màu hồng đỏ thắm.

- Không đúng, trong ngọn lửa này như có cái gì đó! Con mắt Tiểu Báo Tử nhẹ híp lại, ánh sáng màu đỏ chớp lên trong mắt hần, chính là lực lượng Hỏa Hồng Tinh.

Chỉ là lúc này, hần không dám dùng nhiều, tu vi càng sâu, hần liền cảm thấy Hỏa Hồng Tinh của mình không đúng, tựa hồ mỗi một lần vận chuyển, Hỏa Hồng Tinh đều mang đến gánh nặng thật lớn cho bản thân, đúng vậy, gánh nặng thật lớn, tu vi càng cao, gánh nặng hỏa hồng tinh mang đến cho thân thể càng lớn, hơn nữa Hỏa hồng tinh tại nơi này, đại biểu cho phiền toái bản thân, cho nên, đề cao thực lực, Tiểu Báo Tử lại càng không dùng nó, thậm chí tận lực quên mất, bất quá, hiện tại dưới tình huống quỷ dị này,

dù sao hấn cũng không hoàn toàn vận khởi Hỏa Hồng Tinh, chỉ là dùng để nhìn rõ ngọn lửa kỳ lạ mà thôi, cũng không hao tổn bao nhiêu thể lực.

- Con mẹ nó, đây là thứ gì?

Qua Hỏa Hồng Tinh, Tiểu Báo Tử tinh tường thấy rõ bộ mặt thật của ngọn lửa, lần đầu tiên, hấn vô ý thức phản ứng một cái, quái vật, đúng vậy, chính là một quái vật.

Đầu rồng, sừng hưu, mắt sư tử, lưng hổ, eo gấu, vẩy rắn, móng ngựa, đuôi trâu, toàn thân bao bọc trong ngọn lửa màu hồng đỏ thẫm, lân phiến lóe lên hào quang.

Kỳ Lân!

Đây là Kỳ Lân đúng tiêu chuẩn!

VÔ luận như thế nào, Tiểu Báo Tử cũng không ngờ mình có thể gặp Kỳ Lân.

- Con mẹ nó, lão thiên, người sao lại đùa với ta như vậy, để ta đụng phải Kỳ Lân a! Tiểu Báo Tử khóc thét trong nội tâm, đạo hỏa kinh vừa rồi, chính thực là một Kỳ lân, bất quá, xuyên thấu qua hỏa diễm, Tiểu Báo Tử cũng chứng kiến, Kỳ Lân kia cũng đồng dạng nhìn mình chằm chằm, ánh mắt một người một thú giao nhau.

- Không tốt! Một tia báo động vang lên trong nội tâm hấn.

- Rống!

Một tiếng rống thông thiên cực to, sóng âm mãnh liệt khuếch tán ra khắp nơi, trong chốc lát, Tiểu Báo Tử cảm giác như một cỗ lực vô hình áp bách đánh thẳng đến, bách độc hàn quang chướng đã sớm khai mở ra, nhưng cũng không cách nào ngăn cản được cỗ áp bức kia.

- Đây là khí thể!

Bách độc hàn quang chướng không có hiệu quả, nội khí hộ thể cũng không có hiệu quả, Tiểu Báo Tử chỉ cảm thấy toàn thân rung động ken kết, phảng phất như có trọng lực vạn quân áp lên người mình, cơ hồ lúc lực lượng này áp lên người, Tiểu Báo Tử bỗng nhiên ý thức được, cỗ lực lượng này chính là khí thể, thực chất như khí thể bình thường, hoặc nói là ý.

Nhưng nói là ý có chỗ không thể, cỗ khí thể này, hoặc là nói, cỗ lực lượng này, so với ý càng thêm phần ngưng luyện, càng thêm đưa đẩy, càng thêm phần cường đại.

- Địa sát hỏa kỳ lân, dĩ nhiên là địa sát hỏa Kỳ lân!

Cùng lúc đó, Thanh Linh cũng thấy rõ Kỳ lân, hét lên.

Đúng vậy, thét lên!

Tiểu Báo Tử cũng không biết vì cái gì, rõ ràng là tư tưởng bên trên trao đổi, nhưng Tiểu Báo Tử cảm giác như hấn lại thét lên.

- Không cần lo cái gì Địa sát hỏa kỳ lân hay Thiên sát hỏa kỳ lân, lão tử sắp bị nó đập vụn rồi! Tiểu Báo Tử gằm nhẹ trong nội tâm, bị áp bức tới mức này, hấn chỉ có thể liều mạng, chẳng biết lúc nào, một hỏa cầu cự đại màu đen thiêu đốt hùng hực phía sau hấn, sau đó hỏa cầu kịch liệt biến hóa chung quanh trong hư không, vận chuyển như ngôi sao, thời khắc này, Tiểu Báo Tử đã hoàn toàn thúc dục quyền ý của mình, chống đỡ khí thể của Kỳ lân.

- Người điên rồi, đây là Địa sát hỏa kỳ lân, thần thông tự nhiên, trời sinh có đại năng, người liều mạng với nó làm cái gì! Chứng kiến động tác của Tiểu Báo Tử, Thanh Linh vội kêu lên, bất quá đã chậm một bước, Kỳ Lân kia chứng kiến Tiểu Báo Tử vận khởi quyền ý chống đỡ khí thể của mình, cảm giác được uy nghiêm bản thân tổn hại thật lớn, trong mắt hiện lên hung quang, gằm nhẹ một tiếng, lập tức đánh xơ xác quyền ý của Tiểu Báo Tử.

- Phốc! Tiểu Báo Tử chỉ cảm thấy toàn thân tê rần, cốt cách trên người lúc này như bị đoạn đi một nửa, bị bắn ra thật xa như cái túi vải bình thường, vô lực cảm như ý kim lân còn trong tay, quay tròn lăn ra ngoài.

Nhìn thấy Tiểu Báo Tử bị ném rơi trên mặt đất, một điểm khí tức cũng không có, Kỳ lân kia thoáng ngửi cơn giận, nhẹ hít một hơi, quang điểm màu đỏ chung quanh thân thể đều khẽ thu lại, hấp vào trong cơ thể, chỉ còn một đoàn hỏa điểm tại bốn vó và cái đuôi trâu của nó, nhìn phía trên phẳng phất như một đạo hỏa điểm đang bay lượn.

Hoàn sát Hỏa kỳ lân cái gì! Tiểu Báo Tử không biết, nhưng hắn cũng hiểu được, nếu không nghĩ biện pháp thì hắn nhất định phải chết.

Hắn cũng không muốn ném thử tư vị tử vong.

Cốt cách vỡ vụn mang đến đau đớn cực lớn lan khắp toàn thân, nội khí vận chuyển cũng bắt đầu không lưu loát.

Không chút nghỉ ngơi, hắn liền vận khởi Thiên xà liễm tức thuật, khí tức toàn thân đều không có, tựa như người đã chết rồi.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

611. Chương 610: Kỳ Lân Sát Kỳ Lân Cường. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 610: Kỳ Lân sát Kỳ lân cường. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Địa sát hỏa kỳ lân kia nhìn Tiểu Báo Tử té trên mặt đất, bộ dạng không chút khí tức, vốn trong mắt hiện lên tia nghi hoặc, lắc lư cái đầu to một chút, vận khởi một cỗ năng lượng cổ quái không lồ khẽ quét qua người Tiểu Báo Tử, phẳng phất như một máy quét hình.

- Thần niệm sao? Báo Tử khẽ động trong nội tâm, bắt quá rất nhanh, hắn liền loại bỏ khả năng này, có lẽ khí thể và ý đến trình độ nhất định sẽ hóa thành thực chất.

Thần niệm hắn coi như là cường đại rồi, cũng miễn cưỡng có thể quét qua một phạm vi nhất định, nhưng hiệu quả như thực chất, vô luận như thế nào hắn cũng không làm được.

- Chết tiệt, hiện tại không phải lão tử không chết a? Tiểu Báo Tử thầm lo sợ trong nội tâm, Kỳ lân này quá mạnh mẽ, dù là cường giả cửu phẩm cũng không cách nào so sánh, đúng vậy, cho dù là cường giả cửu phẩm cũng không cách nào so với nó, một tiếng gầm rú tùy ý liền có thể biến Tiểu Báo Tử biến thành bộ dáng nửa sống nửa chết như vậy.

- Con mẹ nó, lão tử không phải vậy a! Bất quá là để khỏi chết mà thôi, gặp một Kỳ lân tương đương một gã Thông Huyền cảnh giới, Liệt hỏa lão tổ kia được địa mạch nhiều năm như vậy, làm sao không đụng phải nó?

Rất rõ ràng, Thiên xà liễm tức thuật thần kỳ hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn, cho dù là thực lực của Địa sát hỏa kỳ lân cũng không phát được Tiểu Báo Tử có gì không đúng.

Tiểu Báo Tử như đã chết thật sự rồi!

Địa Sát hỏa kỳ lân không cảm giác được khí tức của Tiểu Báo Tử, thời gian dần qua, cũng không đi xuống mặt hồ, đặt chân lên mặt đất, chậm rãi đến trước mặt Tiểu Báo Tử.

- Hô hô!

Tới gần Tiểu Báo Tử, nó cúi đầu xuống, bộ dáng như muốn quan sát Tiểu Báo Tử, Tiểu Báo Tử rất khó chịu, hần cảm giác rõ ràng hơi thở tên Kỳ Lân này rất nóng, cho dù cường độ của hần đã đạt tới thất phẩm, nhưng cũng không chịu được Địa sát hỏa kỳ lân trời sinh tính hỏa a, chỉ cần hơi dính lên, da thịt hần như tiêu tán đi rồi.

Cho nên Tiểu Báo Tử cũng không dám thật sự chờ Kỳ lân đưa cái đầu dữ tợn cự đại tới trước mặt mình.

- Người đi chết đi!

Ánh sáng màu xanh lóe lên, điện mang hiện lên, ngay tại thời điểm Kỳ lân tiếp cận Tiểu Báo Tử, Tiểu Báo Tử nằm trên mặt đất như một con chó chết liền đột nhiên bạo lên, bích quang thể lương mãnh liệt chém về phía cổ Địa sát hỏa kỳ lân.

- RỔng!

Kiểm quang chém lên.

Địa Sát hỏa kỳ lân hơi hướng về sau lóe lên, nhưng đã hơi trễ rồi, tránh khỏi chỗ hiểm, kiếm quang màu xanh trảm ngay chỗ giữa vai, Hỏa Kỳ lân thét lên một tiếng, một kiếm này, cơ hồ gọt đi hoàn toàn chân phải phía trước của nó, máu đỏ cực nóng phun tung tóe ra, rơi vãi trên đầu Tiểu Báo Tử, Tiểu Báo Tử kêu thét lên một tiếng, cảm thấy địa phương bị huyết dịch nhỏ xuống giống như bị hỏa diễm thiêu đốt, tuy rằng thân thể đã tu đến tình trạng cương cân thiết cốt, nhưng vẫn không cách nào ngăn được huyết dịch nóng như dung nham này.

- Hảo, hảo tiểu tử, hảo một kiếm! Thanh Linh không biết vừa rồi trốn ở địa phương nào, rốt cục kêu lên, thập phần vừa ý với biểu lộ vừa rồi của Tiểu Báo Tử.

- Không thể tưởng được người còn có ngón này, hảo, thật sự quá hảo, đừng có ngừng tay, nhanh, nhanh chém giết Địa sát hỏa kỳ lân này, toàn thân nó có thể là bảo vật a!

- Dễ dàng vậy sao? Nghe Thanh Linh kêu gào, Tiểu Báo Tử không khỏi cười khở, lúc này, Bích du kiếm của hần đã sớm bắn về phía Địa sát hỏa kỳ lân, nhưng Địa sát hỏa kỳ lân kia, sau khi ăn thiệt thòi một lần, bắt đầu cẩn thận lên, liền nhảy vào trong nham hồ, trầm xuống, bích du kiếm hóa thành một đầu linh xà, giống như là một tấm lụa, dao động phía trên nham hồ, bất quá, sau khi Địa sát hỏa kỳ lân ăn phải một lần thiệt thòi, liền ở luôn trong nham hồ không lộ mặt ra nữa, bích du kiếm sau nửa ngày dao động, bắt đầu dĩ phải quay về tay Tiểu báo Tử.

- Tiểu Tử, nhanh đi, vừa rồi Địa sát hỏa kỳ lân đã hung ác thoáng một phát rồi, người vừa rồi không nắm lấy cơ hội, ta suy nghĩ, hiện tại nó đang chữa thương ở đâu đó, đợi đến lúc thương thể nó lành lại, người sẽ không có may mắn như vậy đâu! Thanh Linh lộ đầu ra, nhìn nham hồ với vẻ mặt thập phần tiếc hận.

- Con mẹ nó, hiện tại xương cốt lão tử đã đoạn đi hơn phân nửa, người bảo ta đi như thế nào? Tiểu Báo Tử đau nhức kêu lên, không dám vọng động thân thể, hần vừa rồi xem qua thoáng một chút, buồn rầu phát hiện thân thể hần bị hao tổn lớn hơn nhiều so với tưởng tượng, xương cốt đã bị đoạn đi hơn phân nửa, nội tạng và kinh mạch đều bị trùng kích, không chết đã là vạn hạnh rồi.

Bất quá, thủ đoạn của hần cũng rất nhiều, thân thể không thể tùy tiện nhức nhích, bất quá lại có thể vận dụng Tam giới tiểu na di, sau mấy lần thi triển Tam giới tiểu na di, liền rời xa khỏi địa tâm nham hồ kia, Tiểu Báo Tử âm thầm thở phào một hơi, nội khí cửu long thần hỏa chạy khắp toàn thân, chữa trị những bộ phận bị đứt gãy trong cơ thể, vượt lên kinh mạch bị tổn thương, hết thấy những cái này, không phải hoàn thành trong thời gian ngắn, quan trọng nhất là, đây là một quá trình cực kỳ thống khổ.

- Hít hà..

Nằm trên mặt đất, Tiểu Báo Tử vận dụng thủ đoạn cường đại của bản thân, khôi phục từng điểm kinh mạch cốt cách bị hư hao của mình, mỗi một lần vượt lên kinh mạch, đều run rẩy thoáng một phát, sau nửa chén trà nhỏ thời gian, toàn thân của hần đều ướt đầm mồ hôi, cơ bắp toàn thân cũng bắt đầu chuyển động, biểu lộ trên mặt càng dữ tợn hơn.

- Tên đáng thương, vận khí của người cũng thật sự cứt chó, đụng phải Địa sát hỏa kỳ lân, hơn nữa còn bị nó đả thương nặng nề, nhưng nếu người phản ứng nhanh một chút, không thể nói trước sẽ chiếm được đại

tiện nghi, vậy mà lại bỏ lỡ thời cơ, người thật là..

- Câm miệng, người còn om sòm nữa, ta sẽ ném người vào trong không gian lưỡng giới phân cát, không bao giờ trở ra được! Tiểu Báo Tử trầm thấp gào thét, chuyên tâm chữa thương.

- Điều ta nói đều là sự thật, nếu người chê cười lời ta nói, vậy thì người sai rồi! Tinh Linh không thêm để ý đến uy hiếp của Tiểu Báo Tử.

- Địa sát hỏa kỳ lân là linh vật trời sinh, có uy năng cường đại, thời đại chúng ta cũng không mấy người nhìn thấy, cũng chính vì nó là linh vật trời sinh cho nên toàn thân đều là bảo vật, đặc biệt máu của nó là vô cùng trân quý nhất!

- Máu nó so với dung nham còn nóng hơn, lấy được thì làm sao, uống à? Tiểu Báo Tử khó chịu nói, hiện tại thân thể hần đau nhức vô cùng, cũng muốn nói chuyện phiếm với Thanh Linh để phân tán sự chú ý, giảm bớt thống khổ.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

612. Chương 610: Kỳ Lân Sát Kỳ Lân Cường. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 610: Kỳ Lân sát Kỳ lân cường. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Địa sát hỏa kỳ lân kia nhìn Tiểu Báo Tử té trên mặt đất, bộ dạng không chút khí tức, vốn trong mắt hiện lên tia nghi hoặc, lắc lư cái đầu to một chút, vận khởi một cỗ năng lượng cổ quái không lồ quét qua người Tiểu Báo Tử, phẳng phất như một máy quét hình.

- Thần niệm sao? Báo Tử khẽ động trong nội tâm, bất quá rất nhanh, hần liền loại bỏ khả năng này, có lẽ khí thể và ý đến trình độ nhất định sẽ hóa thành thực chất.

Thần niệm hần coi như là cường đại rồi, cũng miễn cưỡng có thể quét qua một phạm vi nhất định, nhưng hiệu quả như thực chất, vô luận như thế nào hần cũng không làm được.

- Chết tiệt, hiện tại không phải lão tử không chết a? Tiểu Báo Tử thầm lo sợ trong nội tâm, Kỳ lân này quá mạnh mẽ, dù là cường giả cứu phẩm cũng không cách nào so sánh, đúng vậy, cho dù là cường giả cứu phẩm cũng không cách nào so với nó, một tiếng gầm rú tùy ý liền có thể biến Tiểu Báo Tử biến thành bộ da đàng nửa sống nửa chết như vậy.

- Con mẹ nó, lão tử không phải vậy a! Bất quá là để khỏi chết mà thôi, gặp một Kỳ lân tương đương một gã Thông Huyền cảnh giới, Liệt hỏa lão tổ kia được địa mạch nhiều năm như vậy, làm sao không đụng phải nó?

Rất rõ ràng, Thiên xà liễm tức thuật thần kỳ hơn nhiều so với tướng tượng của hần, cho dù là thực lực của Địa sát hỏa kỳ lân cũng không phát được Tiểu Báo Tử có gì không đúng.

Tiểu Báo Tử như đã chết thật sự rồi!

Địa Sát hỏa kỳ lân không cảm giác được khí tức của Tiểu Báo Tử, thời gian dần qua, cũng không đi xuống mặt hồ, đặt chân lên mặt đất, chậm rãi đến trước mặt Tiểu Báo Tử.

- Hô hô!

Tới gần Tiểu Báo Tử, nó cúi đầu xuống, bộ dáng như muốn quan sát Tiểu Báo Tử, Tiểu Báo Tử rất khó chịu, hần cảm giác rõ ràng hơi thở tên Kỳ Lân này rất nóng, cho dù cường độ của hần đã đạt tới thất phẩm, nhưng cũng không chịu được Địa sát hỏa kỳ lân trời sinh tính hỏa a, chỉ cần hơi dính lên, da thịt hần như tiêu tán đi rồi.

Cho nên Tiểu Báo Tử cũng không dám thật sự chờ Kỳ lân đưa cái đầu dữ tợn cự đại tới trước mặt mình.

- Người đi chết đi!

Ánh sáng màu xanh lóe lên, điện mang hiện lên, ngay tại thời điểm Kỳ lân tiếp cận Tiểu Báo Tử, Tiểu Báo Tử nằm trên mặt đất như một con chó chết liền đột nhiên bạo lên, bích quang thể lương mãnh liệt chém về phía cổ Địa sát hỏa kỳ lân.

- RỔng!

Kiểm quang chém lên.

Địa Sát hỏa kỳ lân hơi hướng về sau lóe lên, nhưng đã hơi trễ rồi, tránh khỏi chỗ hiểm, kiếm quang màu xanh trảm ngay chỗ giữa vai, Hỏa Kỳ lân thét lên một tiếng, một kiếm này, cơ hồ gọt đi hoàn toàn chân phải phía trước của nó, máu đỏ cực nóng phun tung tóe ra, rơi vãi trên đầu Tiểu Báo Tử, Tiểu Báo Tử kêu thét lên một tiếng, cảm thấy địa phương bị huyết dịch nhỏ xuống giống như bị hỏa diễm thiêu đốt, tuy rằng thân thể đã tu đến tình trạng cương cân thiết cốt, nhưng vẫn không cách nào ngăn được huyết dịch nóng như dung nham này.

- Hảo, hảo tiểu tử, hảo một kiếm! Thanh Linh không biết vừa rồi trốn ở địa phương nào, rốt cục kêu lên, thập phần vừa ý với biểu lộ vừa rồi của Tiểu Báo Tử.

- Không thể tưởng được người còn có ngón này, hảo, thật sự quá hảo, đừng có ngừng tay, nhanh, nhanh chém giết Địa sát hỏa kỳ lân này, toàn thân nó có thể là bảo vật a!

- Dễ dàng vậy sao? Nghe Thanh Linh kêu gào, Tiểu Báo Tử không khỏi cười khở, lúc này, Bích du kiếm của hần đã sớm bắn về phía Địa sát hỏa kỳ lân, nhưng Địa sát hỏa kỳ lân kia, sau khi ăn thiệt thòi một lần, bắt đầu cẩn thận lên, liền nhảy vào trong nham hồ, trầm xuống, bích du kiếm hóa thành một đầu linh xà, giống như là một tấm lụa, dao động phía trên nham hồ, bất quá, sau khi Địa sát hỏa kỳ lân ăn phải một lần thiệt thòi, liền ở luôn trong nham hồ không lộ mặt ra nữa, bích du kiếm sau nửa ngày dao động, bắt đầu dĩ phải quay về tay Tiểu báo Tử.

- Tiểu Tử, nhanh đi, vừa rồi Địa sát hỏa kỳ lân đã hung ác thoáng một phát rồi, người vừa rồi không nắm lấy cơ hội, ta suy nghĩ, hiện tại nó đang chữa thương ở đâu đó, đợi đến lúc thương thế nó lành lại, người sẽ không có may mắn như vậy đâu! Thanh Linh lộ đầu ra, nhìn nham hồ với vẻ mặt thập phần tiếc hận.

- Con mẹ nó, hiện tại xương cốt lão tử đã đoạn đi hơn phân nửa, người bảo ta đi như thế nào? Tiểu Báo Tử đau nhức kêu lên, không dám vọng động thân thể, hần vừa rồi xem qua thoáng một chút, buồn rầu phát hiện thân thể hần bị hao tổn lớn hơn nhiều so với tưởng tượng, xương cốt đã bị đoạn đi hơn phân nửa, nội tạng và kinh mạch đều bị trùng kích, không chết đã là vạn hạnh rồi.

Bất quá, thủ đoạn của hần cũng rất nhiều, thân thể không thể tùy tiện nhức nhích, bất quá lại có thể vận dụng Tam giới tiểu na di, sau mấy lần thi triển Tam giới tiểu na di, liền rời xa khỏi địa tâm nham hồ kia, Tiểu Báo Tử âm thầm thở phào một hơi, nội khí cửu long thần hỏa chạy khắp toàn thân, chữa trị những bộ phận bị đứt gãy trong cơ thể, vượt lên kinh mạch bị tổn thương, hết thấy những cái này, không phải hoàn thành trong thời gian ngắn, quan trọng nhất là, đây là một quá trình cực kỳ thống khổ.

- Hít hà..

Nằm trên mặt đất, Tiểu Báo Tử vận dụng thủ đoạn cường đại của bản thân, khôi phục từng điểm kinh mạch cốt cách bị hư hao của mình, mỗi một lần vượt lên kinh mạch, đều run rẩy thoáng một phát, sau nửa chén trà nhỏ thời gian, toàn thân của hần đều ướt đầm mồ hôi, cơ bắp toàn thân cũng bắt đầu chuyển động, biểu lộ trên mặt càng dữ tợn hơn.

- Tên đáng thương, vận khí của người cũng thật sự cứt chó, đụng phải Địa sát hỏa kỳ lân, hơn nữa còn bị nó đả thương nặng nề, nhưng nếu người phản ứng nhanh một chút, không thể nói trước sẽ chiếm được đại

tiện nghi, vậy mà lại bỏ lỡ thời cơ, người thật là..

- Câm miệng, người còn om sòm nữa, ta sẽ ném người vào trong không gian lưỡng giới phân cát, không bao giờ trở ra được! Tiểu Báo Tử trầm thấp gào thét, chuyên tâm chữa thương.

- Điều ta nói đều là sự thật, nếu người chê cười lời ta nói, vậy thì người sai rồi! Tinh Linh không thêm để ý đến uy hiếp của Tiểu Báo Tử.

- Địa sát hỏa kỳ lân là linh vật trời sinh, có uy năng cường đại, thời đại chúng ta cũng không mấy người nhìn thấy, cũng chính vì nó là linh vật trời sinh cho nên toàn thân đều là bảo vật, đặc biệt máu của nó là vô cùng trân quý nhất!

- Máu nó so với dung nham còn nóng hơn, lấy được thì làm sao, uống à? Tiểu Báo Tử khó chịu nói, hiện tại thân thể hần đau nhức vô cùng, cũng muốn nói chuyện phiếm với Thanh Linh để phân tán sự chú ý, giảm bớt thống khổ.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

613. Chương 611-612: Kỳ Lân Sát Kỳ Lân Cương. (2-3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 611-612: Kỳ Lân sát Kỳ lân cương. (2-3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Đương nhiên không phải uống, Địa sát hỏa kỳ lân ở sâu trong địa mạch, thai nghén ngàn vạn năm, nuốt các loại sát khí địa tâm nguyên khí mà sinh trưởng, máu của nó là do vô số các nguyên khí hành hỏa sát khí dung hợp thành, tự thành một trường phái riêng, gọi là Kỳ lân sát, loại Kỳ lân sát này luyện thành cương khí, gọi là Kỳ lân cương, chính là một trong bảy đại kỳ cương trong thiên hạ, người không phải một mực muốn tìm cơ hội luyện Cửu Long thần hỏa huyền cương đấy sao? Nếu như người dùng máu Kỳ lân để luyện cương thì sẽ luyện thành Cửu Long thần hỏa kỳ lân cương, uy lực vô cùng lớn!

- Thật sự như vậy sao? Tiểu Báo Tử sửng sốt, không thể tưởng được Địa sát hỏa kỳ lân lại có diệu dụng như thế, bắt đầu cảm thấy hối hận, vừa rồi chính mình sao không kiên nhẫn một nhẫn, chém ra thêm vài kiếm, lấy đi chút huyết thì tốt hơn a!

- Ta không lừa gạt người, bất quá người cũng không còn cơ hội rồi, sau khi thương thế tốt một chút liền ly khai thôi, Địa sát hỏa kỳ lân có thực lực Thông Huyền cảnh, nếu không phải nó chủ quan quá mức, mà kiếm của người lại lẳng lẹ cổ quái ác liệt như vậy, căn bản nó không thể thụ thương nặng như vậy, người nếu gặp lại nó thì không có may mắn như vừa rồi đâu!

- Nó thật sự có tu vi Thông huyền cảnh, nhìn không tệ a!

Quả thật nhìn không tệ, tu vi Thông huyền cảnh, tán tiên nghiệp vị, làm sao có thể tổn thương như vậy dưới một kiếm, trốn xuống nham hồ không dám lộ đầu ra, cái này thật sự quá không có phong phạm cao thủ a!

- Ta nói rồi, kiếm của người quá mức cổ quái, tuy rằng cấp bậc phi kiếm kia không cao, nhưng trong đó lại ẩn chứa lực lượng cổ quái, lực lượng cổ quái này có lực sát thương cường đại, tương hợp với cương khí ngoại đan phi kiếm người đang tu luyện, mà nó lại quá sơ suất nên người có thể một kích thành công! Thanh Linh nói ra.

- Tiểu tử, vận khí của người thật sự không tệ nên vừa rồi mới có thể thoát một mạng đấy!

Tiểu Báo Tử nghe xong, trong lòng có chút minh bạch, có lẽ thời điểm ấy mình dẫn chín lôi sát luyện cương, lại có quan hệ với Lôi điện màu tím kia, bích du kiếm của chính mình nhiễm uy lực Lôi điện màu tím kia, cho nên có được lực sát thương rất mạnh, cũng chỉ có như vậy mới có thể giải thích vì sao một kiếm liền có thể đả thương nặng Địa sát hỏa kỳ lân.

- Thật sự kỳ quái, phi kiếm này của người không quá đáng chỉ là vừa mới vào địa giai mà thôi, dùng thực lực của người, căn bản không thể chém ra hoàn toàn uy lực của nó, tại sao lực sát thương lại lớn như vậy?
- Có lẽ vận khí của ta thật sự không tệ. Tiểu Báo Tử cũng không có tâm tư nói chuyện này với hắn, nhẹ nhàng đổi chủ đề.
- Kim hi cách diễm kính của ta không phải đã khá tốt rồi sao? Người xem có thể dùng đến nó hay không?
- Người suy nghĩ chuyện tốt gì vậy? Kim hi cách diễm cách còn kém trình tự làm việc cuối cùng một khoảng, cũng không thể xưng hoàn toàn, Địa sát hỏa kỳ lân chính là linh vật sinh ra từ địa mạch nguyên khí, căn bản không sợ hỏa diễm, kim hi cách diễm kính của người hiện tại chỉ vung một tí tạo uy lực, nhưng diễm uy lực ấy đối với Địa sát hỏa kỳ lân mà nói, chính là vật đại bổ, người bây giờ dùng nó, căn bản chỉ là tẩm bổ cho địa sát hỏa kỳ lân mà thôi!
- Như vậy, nếu ta đi ra ngoài, dung hợp mặt trời lưu ly bảo diễm, kim hi cách diễm kính có thể đại thành chưa?
- Cái kia có thể tạo thành tổn thương với địa sát hỏa kỳ lân, bất quá, người cũng không nên tưởng tượng quá lớn như thế, coi như là có thương thể thì cũng không quá lớn, dùng hỏa công hỏa thì người đừng trông mong có thể có hiệu quả!

Thanh Linh nói,:

- Tiểu Tử, đừng suy nghĩ nhiều như vậy, cơ hội tốt nhất đã qua đi thì cũng đừng quá để ý, nếu trì hoãn quá lâu, đợi đến lúc nó tìm người gây chuyện thì đã muộn rồi!
- Con mẹ nó! Chứng kiến thông đạo đến chỗ Địa sát hỏa kỳ lân, rốt cục Tiểu Báo Tử không nhịn được chửi tục một câu.

Chỉ thấy Địa sát hỏa kỳ lân đi từ từ về phía hắn, quanh thân bao bọc bởi một đoàn hỏa diễm màu đỏ thẫm, mới vừa rồi chân trước như thiếu chút nữa bị chém đi, hiện tại đã hoàn toàn tốt rồi, trong mắt lộ hung quang, bộ pháp hành tẩu thập phần ổn trọng, cẩn thận từng li từng tí đi tới.

Tiểu Báo Tử lấy tay chống xuống đất, hướng về phía sau chuyển đi, trải qua một thời gian ngắn chữa thương, thương thể của hắn cũng không chữa khỏi, chỉ là có chút chuyển biến tốt đẹp, còn cần tĩnh dưỡng một thời gian dài, nhưng dưới tình huống hiện tại, tĩnh dưỡng là không thể nào.

Tựa hồ cảm giác được khí thế của Tiểu Báo Tử yếu đi nhiều, Địa sát hỏa kỳ lân bỗng nhiên dừng bước, thân hình kéo căng ra.

- Mẹ, không phải đâu, lại đây! Chứng kiến rành rành, Tiểu Báo Tử không chút nghĩ ngợi, liền thi triển Tam giới tiểu na di, cơ hồ biến mất trong nháy mắt, một tiếng rống to liên vang lên từ trong thông đạo, quét ngang tứ phương.
 - Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật, mạng của ta thật sự lớn! Tiểu Báo Tử vượt vượt ngực, thậm chí may mắn, mặt đất chung quanh lắc lư một hồi, phảng phất như động đất.
 - Đừng cao hứng quá sớm, nó còn chưa ly khai! Thanh Linh ở một bên nhắc nhở.
- Kháo!
- Con mẹ nó, sao thằng này lại tìm được đến chỗ ta?
 - Đừng quên, nơi này là địa tâm hỏa mạch, khắp nơi đều là địa hỏa nguyên khí và sát khí, mà Địa sát hỏa kỳ lân rất mẫn cảm với sát khí địa hỏa nguyên khí đấy! Thanh Linh nói.
 - Chỉ cần người ở bên trong địa mạch, căn bản không có khả năng né tránh Địa sát hỏa kỳ lân truy tung.

- Bây giờ chúng ta làm gì? Liều mạng? Tiểu Báo Tử có chút khản tường hồi, hiện tại hấn đích xác có chút khản trương, bích du kiếm đã bay ra.

- Còn có thể thế nào, liều mạng a! Thanh Linh tựa hồ cũng không có biện pháp gì.

- Kiếm của ngươi có phần cổ quái, tựa hồ nó có phần kiêng kị, sử kiếm áp bức nó, không cho nó có cơ hội khai khẩu!

- Đi! Tiểu Báo Tử chứng kiến Địa sát hỏa kỳ lân lại há miệng ra, tâm niệm vừa động, bích du kiếm liền bắn về miệng của nó.

Vừa thấy bích quang hiện lên, Hỏa kỳ lân không dám đón đỡ, nghiêng người qua một bên, ánh sáng màu đỏ trong mắt lóe lên, hai đạo xích quang liền đánh về phía Bích du kiếm, nhưng Bích du kiếm dưới sự điều khiển của Tiểu Báo Tử, như thế nào có thể làm nó nguyện ý, rất dễ dàng tránh né được.

Đã biết Địa sát hỏa kỳ lân trong nội tâm kiêng kị với Bích du kiếm, Tiểu Báo Tử tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, tâm niệm vừa động, chỉ thấy bích du kiếm hoàn toàn xuất ra Thanh ngọc càn nguyên cương, hóa thành một lưới điện màu xanh, đổ ập về phía địa sát hỏa kỳ lân.

- Hô! Nhìn thấy một mảnh lưới màu xanh bay tới, Địa sát hỏa kỳ lân cũng không có lùi bước, bởi vì điện trong lưới màu xanh này, tựa hồ không phải đồ vật khiến nó sợ hãi, chỉ thấy xích quang chớp động trên người nó, lập tức tạp thành một lưới lửa màu đỏ, nghênh đón lưới điện màu xanh.

Hô, bùm bùm bùm!

Sau một hồi bạo nổ, đất rung núi chuyển, tro bụi bay tứ tung bốn phía, Thanh ngọc càn nguyên cương của Tiểu Báo Tử bị xích hỏa hộ thân của địa sát hỏa kỳ lân phá vỡ hoàn toàn, bất quá Địa sát hỏa kỳ lân kia cũng không chịu nổi, xích hỏa hộ thân đồng dạng thất linh bất lạc với lưới điện màu xanh của Tiểu Báo Tử, hóa thành những đoàn hỏa xích lỏng lách.

Theo phẩm giai, Thanh ngọc càn nguyên cương của Tiểu Báo Tử không chỉ kém hơn xích hỏa hộ thân của Địa sát hỏa kỳ lân một bậc, nếu đổi lại thành cương khí khác, va chạm với hộ thân xích hỏa, sớm đã tan thành mây khói, Thanh ngọc càn nguyên cương khí của Tiểu Báo Tử là luyện thành từ Cửu thiên lôi sát khí đấy, so với Thanh ngọc càn nguyên cương bình thường thì uy lực cao hơn mấy lần, tuy rằng giới hạn trong tu vi bản thân, không cách nào so sánh với xích hỏa hộ thân tương đương với Thông huyền cảnh giới của Địa sát hỏa kỳ lân, nhưng xích hỏa hộ thân muốn hủy diệt cương khí của hấn, cũng phải trả giá cực lớn.

Sương mù tiêu tán đi, Hỏa Kỳ lân bỗng nhiên đánh tới Tiểu Báo Tử, nhưng liền đụng phải Bích du kiếm xuất ra từng đạo đạo bách quang, ngăn trở nó lại.

Lúc này, Tiểu Báo Tử không dám lưu thủ, dùng thần niệm ngự kiếm đấu với Hỏa kỳ lân.

Vốn là, thực lực của Báo Tử kém xa Địa sát hỏa kỳ lân, vô luận thế nào cũng không phải đối thủ của hấn, nhưng vận khí tiểu tử này tốt vô cùng, trong tay hấn là một thanh phi kiếm Địa giai, bản thể chính là Đào thần mộc vạn năm, trong đó có lôi nguyên, quan trọng nhất là, còn ẩn chứa lôi điện màu tím, mà lôi địa màu tím này đối với hỏa kỳ lân, chính là một linh vật khắc tinh trong thiên địa của nó, tuy rằng chỉ có một tí tẹo, nhưng cũng đủ làm nó phải kiêng kị, hơn nữa Tiểu Báo Tử hoàn toàn triển khai Ngân nguyệt kiếm pháp, trong chớp mắt liền bao phủ Hỏa Kỳ lân này vào trong một mảnh bích sắc kiếm quang.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt.

Vù vù vù vù.

Đương đương đương.

Bang bang bang.

Trong thông đạo là một mảnh gà bay chó chạy, Địa sát Hỏa kỳ lân bị Bích du kiếm của Tiểu Báo Tử áp bức đến nỗi không có gan phá tan kiếm quang của Báo Tử.

- Tiểu tử, đến tột cùng là trong kiếm của ngươi ẩn chứa vật gì mà lại có thể khiến Hỏa kỳ lân cố kỵ như vậy? Hiên nhiên Thanh Linh sẽ không nghĩ Tiểu Báo Tử có thể vây khốn Hỏa kỳ lân một cách đơn giản như vậy, liền kinh nghi hỏi.

- Không biết! Tiểu Báo Tử cười cười.
- Bản thể bích du kiếm của ta là Đào Thần mộc vạn năm, hơn nữa Đào thần mộc vạn năm còn thai nghén ra lõi nguyên, cái này có thể là duyên cớ, cho nên Địa sát hỏa kỳ lân không dám xằng bậy a!
- Không đúng, coi như là Đào thần mộc vạn năm tăng thêm lõi nguyên, cũng không có khả năng khiến Hỏa Kỳ lân cố kỵ như vậy! Thanh Linh lắc đầu, khó hiểu nói.
- Địa sát hỏa kỳ lân là linh vật trời sinh, tuy Lôi điện có thể khắc chế nó, nhưng Đào thần mộc của người chỉ mới vạn năm, lõi nguyên kia cũng không đại thành, không có khả năng tạo thành uy hiếp lớn như vậy!
- Ta đây cũng không biết! Tiểu Báo Tử lắc đầu nói.
- Ta nói, đừng có mà nói nhiều như vậy, hiện tại ta đang bận rộn lắm! Tiểu Báo Tử chuyển chủ đề, hẳn cũng không có nói tới Lôi điện màu tím bên trong với Thanh Linh, tuy rằng Thanh Linh biết không ít bí mật của chính mình, nhưng hẳn cũng không lo Thanh Linh sẽ tiết lộ sự tình ra ngoài, bất quá hẳn vẫn không tiết lộ át chủ bài của mình, không muốn cho Thanh Linh biết rõ về mình.

Hồng Hồng Hồng.

Xoát xoát.

Tiểu Báo Tử toàn tâm toàn ý điều khiển Bích du kiếm du đấu với Địa sát hỏa kỳ lân, mà kiếm quang bên trong Địa sát hỏa kỳ lân cũng không phải kẻ yếu, trên thực tế, ngay trong thời gian ngắn ngủi, nó đã dùng hết các đại chiêu, khiến Tiểu Báo Tử kinh hồn táng đảm.

- Tu vi và thủ đoạn Thông Huyền bí cảnh là như vậy sao? Chết tiệt, sao lại có thể như vậy?
- Cái gì, ta vừa mới nhìn thấy cái gì? Cảm thấy áp lực vô biên ép tới Bích du kiếm, thần niệm điều khiển Bích du kiếm trì trệ mãnh liệt, thiếu chút nữa bị ép trở về.

Bên trong kiếm quang, trên người Địa sát hỏa kỳ lân chớp động lên xích quang yêu dị, nhưng xích quang nóng đến mức không gian xung quanh như cũng nóng chảy đi, có nhiều lần, không gian chung quanh Bích du kiếm như bị nóng chảy mất, về sau Tiểu Báo Tử hao lực thật lớn mới kéo nó từ trong hư không vô tận lại được.

- Đại tiêu dung thuật, đây là một trong những thần thông bốn mệnh của Địa sát Hỏa Kỳ lân, ha ha, tiểu tử, người thật đúng là may mắn a, có thể chứng kiến môn thần thông này!
- Người nói là thần thông đốt cháy không gian sao? Tiểu Báo Tử hỏi.
- Đương nhiên, là thần thông loại này, người phải hiểu được, phần đông hỏa diễm trên đời này, không chỉ phạm hỏa, coi như là thiên hỏa, vô luận nhiệt độ bọn chúng cao bao nhiêu, cũng không có khả năng tiêu dung không gian, chỉ có Địa sát hỏa kỳ lân mới làm được điều này! Thanh Linh hưng phấn nói.
- Ha ha, coi như là thời thượng cổ, ta cũng không thấy Địa Sát hỏa kỳ lân sử ra thần thông này, chỉ mới nghe nói qua, không nghĩ tới hôm nay có thể tận mắt chứng kiến, quả nhiên lợi hại a!
- Lợi hại, lợi hại cái rắm, nếu thật cái kia lợi hại thì sớm đã tiêu diệt ta rồi! Tiểu Báo Tử cười lạnh, nói.

Thanh Linh lập tức không nói gì.

Sau khi Tiểu Báo Tử ổn định bích du kiếm, Địa Sát hỏa kỳ lân liên tục thi triển Đại tiêu dung thuật mấy lần, thiêu đốt không gian chung quanh, nhưng vẫn không thể làm gì được bích du kiếm của Tiểu Báo Tử.

- Kiếm này của người đích xác có điều cổ quái, rõ ràng là phẩm cấp Địa giai, nhưng diệu dụng lại là phẩm cấp Thiên giai, tiểu tử, người quả nhiên không ít bí mật a!
- Người cứ coi là vận khí ta tốt đi! Tiểu Báo Tử nói ra, tâm niệm vừa động, bích du kiếm lập tức bạo phát tinh quang kiếm khí, mãnh liệt bắn về hướng Địa Sát hỏa kỳ lân.
- Rống! Địa sát hỏa kỳ lân thấp giọng hô, nhưng còn không đợi nó hoàn toàn kêu lên, kiếm quang liền hướng về miệng nó.

Xích quang chớp động, Địa sát hỏa kỳ lân trầm thấp gào thét, lân phiến kim sắc trên người đứng lên từng mảnh, một vòng hào quang đỏ sậm bắn ra, lập tức bao phủ toàn thân nó, kiếm khí như tinh hà đánh lên phía trên hào quang đỏ sậm, khơi dậy rung động nhàn nhạt, cũng không gây tổn thương gì đến bản thể Địa Sát Hỏa Kỳ lân, chỉ là hào quang hộ thể màu đỏ sậm này có thừa, công kích cũng không tính là quá lớn, chứng kiến kiếm khí của mình vô phương công kích, Tiểu Báo Tử không chút nghĩ ngợi, ánh mắt chớp động, bích du kiếm nhẹ nhàng run lên, thu tất cả bích quang mãnh liệt quanh mình lại, dung nhập vào trong thân kiếm.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

614. Chương 611-612: Kỳ Lân Sát Kỳ Lân Cương. (2-3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 611-612: Kỳ Lân sát Kỳ lân cương. (2-3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Đương nhiên không phải uống, Địa sát hỏa kỳ lân ở sâu trong địa mạch, thai nghén ngàn vạn năm, nuốt các loại sát khí địa tâm nguyên khí mà sinh trưởng, máu của nó là do vô số các nguyên khí hành hỏa sát khí dung hợp thành, tự thành một trường phái riêng, gọi là Kỳ lân sát, loại Kỳ lân sát này luyện thành cương khí, gọi là Kỳ lân cương, chính là một trong bảy đại kỳ cương trong thiên hạ, người không phải một mực muốn tìm cơ hội luyện Cửu Long thần hỏa huyền cương đấy sao? Nếu như người dùng máu Kỳ lân để luyện cương thì sẽ luyện thành Cửu Long thần hỏa kỳ lân cương, uy lực vô cùng lớn!

- Thật sự như vậy sao? Tiểu Báo Tử sửng sốt, không thể tưởng được Địa sát hỏa kỳ lân lại có diệu dụng như thế, bắt đầu cảm thấy hối hận, vừa rồi chính mình sao không kiên nhẫn một nhẫn, chém ra thêm vài kiếm, lấy đi chút huyết thì tốt hơn a!

- Ta không lừa gạt người, bất quá người cũng không còn cơ hội rồi, sau khi thương thế tốt một chút liền ly khai thôi, Địa sát hỏa kỳ lân có thực lực Thông Huyền cảnh, nếu không phải nó chủ quan quá mức, mà kiếm của người lại lảng lệ cổ quái ác liệt như vậy, căn bản nó không thể thụ thương nặng như vậy, người nếu gặp lại nó thì không có may mắn như vừa rồi đâu!

- Nó thật sự có tu vi Thông huyền cảnh, nhìn không tệ a!

Quả thật nhìn không tệ, tu vi Thông huyền cảnh, tán tiên nghiệp vị, làm sao có thể tổn thương như vậy dưới một kiếm, trốn xuống nham hồ không dám lộ đầu ra, cái này thật sự quá không có phong phạm cao thủ a!

- Ta nói rồi, kiếm của người quá mức cổ quái, tuy rằng cấp bậc phi kiếm kia không cao, nhưng trong đó lại ẩn chứa lực lượng cổ quái, lực lượng cổ quái này có lực sát thương cường đại, tương hợp với cương khí ngoại đan phi kiếm người đang tu luyện, mà nó lại quá sơ suất nên người có thể một kích thành công! Thanh Linh nói ra.

- Tiểu tử, vận khí của người thật sự không tệ nên vừa rồi mới có thể thoát một mạng đấy!

Tiểu Báo Tử nghe xong, trong lòng có chút minh bạch, có lẽ thời điểm ấy mình dẫn chín lôi sát luyện cương, lại có quan hệ với Lôi điện màu tím kia, bích du kiếm của chính mình nhiễm uy lực Lôi điện màu tím kia, cho nên có được lực sát thương rất mạnh, cũng chỉ có như vậy mới có thể giải thích vì sao một kiếm liền có thể đả thương nặng Địa sát hỏa kỳ lân.

- Thật sự kỳ quái, phi kiếm này của người không quá đáng chỉ là vừa mới vào địa giai mà thôi, dùng thực lực của người, căn bản không thể chém ra hoàn toàn uy lực của nó, tại sao lực sát thương lại lớn như vậy?
- Có lẽ vận khí của ta thật sự không tệ. Tiểu Báo Tử cũng không có tâm tư nói chuyện này với hấn, nhẹ nhàng đổi chủ đề.
- Kim hi cách điểm kính của ta không phải đã khá tốt rồi sao? Người xem có thể dùng đến nó hay không?
- Người suy nghĩ chuyện tốt gì vậy? Kim hi cách điểm cách còn kém trình tự làm việc cuối cùng một khoảng, cũng không thể xưng hoàn toàn, Địa sát hỏa kỳ lân chính là linh vật sinh ra từ địa mạch nguyên khí, căn bản không sợ hỏa điểm, kim hi cách điểm kính của người hiện tại chỉ vung một tí tạo uy lực, nhưng điểm uy lực ấy đối với Địa sát hỏa kỳ lân mà nói, chính là vật đại bổ, người bây giờ dùng nó, căn bản chỉ là tẩm bổ cho địa sát hỏa kỳ lân mà thôi!
- Như vậy, nếu ta đi ra ngoài, dung hợp mặt trời lưu ly bảo điểm, kim hi cách điểm kính có thể đại thành chưa?
- Cái kia có thể tạo thành tổn thương với địa sát hỏa kỳ lân, bất quá, người cũng không nên tưởng tượng quá lớn như thế, coi như là có thương thể thì cũng không quá lớn, dùng hỏa công hỏa thì người đừng trông mong có thể có hiệu quả!

Thanh Linh nói,:

- Tiểu Tử, đừng suy nghĩ nhiều như vậy, cơ hội tốt nhất đã qua đi thì cũng đừng quá để ý, nếu trì hoãn quá lâu, đợi đến lúc nó tìm người gây chuyện thì đã muộn rồi!
 - Con mẹ nó! Chứng kiến thông đạo đến chỗ Địa sát hỏa kỳ lân, rốt cục Tiểu Báo Tử không nhận được chữ tục một câu.
- Chỉ thấy Địa sát hỏa kỳ lân đi từ từ về phía hấn, quanh thân bao bọc bởi một đoàn hỏa điểm màu đỏ thẫm, mới vừa rồi chân trước như thiếu chút nữa bị chém đi, hiện tại đã hoàn toàn tốt rồi, trong mắt lộ hung quang, bộ pháp hành tẩu thập phần ổn trọng, cẩn thận từng li từng tí đi tới.
- Tiểu Báo Tử lấy tay chống xuống đất, hướng về phía sau chuyển đi, trải qua một thời gian ngắn chữa thương, thương thể của hấn cũng không chữa khỏi, chỉ là có chút chuyển biến tốt đẹp, còn cần tĩnh dưỡng một thời gian dài, nhưng dưới tình huống hiện tại, tĩnh dưỡng là không thể nào.
- Tựa hồ cảm giác được khí thế của Tiểu Báo Tử yếu đi nhiều, Địa sát hỏa kỳ lân bỗng nhiên dừng bước, thân hình kéo căng ra.
- Mẹ, không phải đâu, lại đây! Chứng kiến rành rành, Tiểu Báo Tử không chút nghĩ ngợi, liền thi triển Tam giới tiểu na di, cơ hồ biến mất trong nháy mắt, một tiếng rống to liền vang lên từ trong thông đạo, quét ngang tứ phương.
 - Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật, mạng của ta thật sự lớn! Tiểu Báo Tử vượt vượt ngực, thậm hô may mắn, mặt đất chung quanh lắc lư một hồi, phẳng phất như động đất.
 - Đừng cao hứng quá sớm, nó còn chưa lộ khai! Thanh Linh ở một bên nhắc nhở.

Kháo!

- Con mẹ nó, sao thằng này lại tìm được đến chỗ ta?
- Đừng quên, nơi này là địa tâm hỏa mạch, khắp nơi đều là địa hỏa nguyên khí và sát khí, mà Địa sát hỏa kỳ lân rất mẫn cảm với sát khí địa hỏa nguyên khí đấy! Thanh Linh nói.
- Chỉ cần người ở bên trong địa mạch, căn bản không có khả năng né tránh Địa sát hỏa kỳ lân truy tung.
- Bây giờ chúng ta làm gì? Liều mạng? Tiểu Báo Tử có chút khẩn trương hỏi, hiện tại hấn đích xác có chút khẩn trương, bích du kiếm đã bay ra.
- Còn có thể thế nào, liều mạng a! Thanh Linh tựa hồ cũng không có biện pháp gì.

- Kiếm của ngươi có phần cổ quái, tựa hồ nó có phần kiêng kỵ, sử kiếm áp bức nó, không cho nó có cơ hội khai khẩu!

- Đi! Tiểu Báo Tử chứng kiến Địa sát hỏa kỳ lân lại há miệng ra, tâm niệm vừa động, bích du kiếm liền bắn về miệng của nó.

Vừa thấy bích quang hiện lên, Hỏa kỳ lân không dám đón đỡ, nghiêng người qua một bên, ánh sáng màu đỏ trong mắt lóe lên, hai đạo xích quang liền đánh về phía Bích du kiếm, nhưng Bích du kiếm dưới sự điều khiển của Tiểu Báo Tử, như thế nào có thể làm nó nguyện ý, rất dễ dàng tránh né được.

Đã biết Địa sát hỏa kỳ lân trong nội tâm kiêng kỵ với Bích du kiếm, Tiểu Báo Tử tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, tâm niệm vừa động, chỉ thấy bích du kiếm hoàn toàn xuất ra Thanh ngọc càn nguyên cương, hóa thành một lưới điện màu xanh, đổ ập về phía địa sát hỏa kỳ lân.

- Hô! Nhìn thấy một mảnh lưới màu xanh bay tới, Địa sát hỏa kỳ lân cũng không có lùi bước, bởi vì điện trong lưới màu xanh này, tựa hồ không phải đồ vật khiến nó sợ hãi, chỉ thấy xích quang chớp động trên người nó, lập tức tạt thành một lưới lửa màu đỏ, nghênh đón lưới điện màu xanh.

Hô, bùm bùm bùm!

Sau một hồi bạo nổ, đất rung núi chuyển, tro bụi bay tứ tung bốn phía, Thanh ngọc càn nguyên cương của Tiểu Báo Tử bị xích hỏa hộ thân của địa sát hỏa kỳ lân phá vỡ hoàn toàn, bất quá Địa sát hỏa kỳ lân kia cũng không chịu nổi, xích hỏa hộ thân đồng dạng thất linh bất lạc với lưới điện màu xanh của Tiểu Báo Tử, hóa thành những đoàn hỏa xích lỏng lẻo.

Theo phẩm giai, Thanh ngọc càn nguyên cương của Tiểu Báo Tử không chỉ kém hơn xích hỏa hộ thân của Địa sát hỏa kỳ lân một bậc, nếu đổi lại thành cương khí khác, va chạm với hộ thân xích hỏa, sớm đã tan thành mây khói, Thanh ngọc càn nguyên cương khí của Tiểu Báo Tử là luyện thành từ Cửu thiên lôi sát khí đấy, so với Thanh ngọc càn nguyên cương bình thường thì uy lực cao hơn mấy lần, tuy rằng giới hạn trong tu vi bản thân, không cách nào so sánh với xích hỏa hộ thân tương đương với Thông huyền cảnh giới của Địa sát hỏa kỳ lân, nhưng xích hỏa hộ thân muốn hủy diệt cương khí của hắn, cũng phải trả giá cực lớn.

Sương mù tiêu tán đi, Hỏa Kỳ lân bỗng nhiên đánh tới Tiểu Báo Tử, nhưng liền đụng phải Bích du kiếm xuất ra từng đạo đạo bách quang, ngăn trở nó lại.

Lúc này, Tiểu Báo Tử không dám lưu thủ, dùng thần niệm ngự kiếm đấu với Hỏa kỳ lân.

Vốn là, thực lực của Báo Tử kém xa Địa sát hỏa kỳ lân, vô luận thế nào cũng không phải đối thủ của hắn, nhưng vận khí tiểu tử này tốt vô cùng, trong tay hắn là một thanh phi kiếm Địa giai, bản thể chính là Đào thần mộc vạn năm, trong đó có lôi nguyên, quan trọng nhất là, còn ẩn chứa lôi điện màu tím, mà lôi địa màu tím này đối với hỏa kỳ lân, chính là một linh vật khắc tinh trong thiên địa của nó, tuy rằng chỉ có một tí tẹo, nhưng cũng đủ làm nó phải kiêng kỵ, hơn nữa Tiểu Báo Tử hoàn toàn triển khai Ngân nguyệt kiếm pháp, trong chớp mắt liền bao phủ Hỏa Kỳ lân này vào trong một mảnh bích sắc kiếm quang.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt.

Vù vù vù vù.

Đương đương đương.

Bang bang bang.

Trong thông đạo là một mảnh gà bay chó chạy, Địa sát Hỏa kỳ lân bị Bích du kiếm của Tiểu Báo Tử áp bức đến nỗi không có gan phá tan kiếm quang của Báo Tử.

- Tiểu tử, đến tột cùng là trong kiếm của ngươi ẩn chứa vật gì mà lại có thể khiến Hỏa kỳ lân cố kỵ như vậy? Hiên nhiên Thanh Linh sẽ không nghĩ Tiểu Báo Tử có thể vây khốn Hỏa kỳ lân một cách đơn giản như vậy, liền kinh nghi hỏi.

- Không biết! Tiểu Báo Tử cười cười.

- Bản thể bích du kiếm của ta là Đào Thần mộc vạn năm, hơn nữa Đào thần mộc vạn năm còn thai nghén ra lôi nguyên, cái này có thể là duyên cớ, cho nên Địa sát hỏa kỳ lân không dám xằng bậy a!

- Không đúng, coi như là Đào thần mộc vạn năm tăng thêm lõi nguyên, cũng không có khả năng khiến Hỏa Kỳ lân cổ kị như vậy! Thanh Linh lắc đầu, khó hiểu nói.

- Địa sát hỏa kỳ lân là linh vật trời sinh, tuy Lôi điện có thể khắc chế nó, nhưng Đào thần mộc của người chỉ mới vạn năm, lõi nguyên kia cũng không đại thành, không có khả năng tạo thành uy hiếp lớn như vậy!

- Ta đây cũng không biết! Tiểu Báo Tử lắc đầu nói.

- Ta nói, đừng có mà nói nhiều như vậy, hiện tại ta đang bận rộn lắm! Tiểu Báo Tử chuyển chủ đề, hẳn cũng không có nói tới Lôi điện màu tím bên trong với Thanh Linh, tuy rằng Thanh Linh biết không ít bí mật của chính mình, nhưng hẳn cũng không lo Thanh Linh sẽ tiết lộ sự tình ra ngoài, bất quá hẳn vẫn không tiết lộ át chủ bài của mình, không muốn cho Thanh Linh biết rõ về mình.

Hồng Hồng Hồng.

Xoát xoát.

Tiểu Báo Tử toàn tâm toàn ý điều khiển Bích du kiếm du đấu với Địa sát hỏa kỳ lân, mà kiếm quang bên trong Địa sát hỏa kỳ lân cũng không phải kẻ yếu, trên thực tế, ngay trong thời gian ngắn ngủi, nó đã dùng hết các đại chiêu, khiến Tiểu Báo Tử kinh hồn táng đảm.

- Tu vi và thủ đoạn Thông Huyền bí cảnh là như vậy sao? Chết tiệt, sao lại có thể như vậy?

- Cái gì, ta vừa mới nhìn thấy cái gì? Cảm thấy áp lực vô biên ép tới Bích du kiếm, thần niệm điều khiển Bích du kiếm trì trệ mãnh liệt, thiếu chút nữa bị ép trở về.

Bên trong kiếm quang, trên người Địa sát hỏa kỳ lân chớp động lên xích quang yêu dị, nhưng xích quang nóng đến mức không gian xung quanh như cũng nóng chảy đi, có nhiều lần, không gian chung quanh Bích du kiếm như bị nóng chảy mất, về sau Tiểu Báo Tử hao lực thật lớn mới kéo nó từ trong hư không vô tận lại được.

- Đại tiêu dung thuật, đây là một trong những thần thông bốn mệnh của Địa sát Hỏa Kỳ lân, ha ha, tiểu tử, người thật đúng là may mắn a, có thể chứng kiến môn thần thông này!

- Người nói là thần thông đốt cháy không gian sao? Tiểu Báo Tử hỏi.

- Đương nhiên, là thần thông loại này, người phải hiểu được, phần đông hỏa diễm trên đời này, không chỉ phạm hỏa, coi như là thiên hỏa, vô luận nhiệt độ bọn chúng cao bao nhiêu, cũng không có khả năng tiêu dung không gian, chỉ có Địa sát hỏa kỳ lân mới làm được điều này! Thanh Linh hưng phấn nói.

- Ha ha, coi như là thời thượng cổ, ta cũng không thấy Địa Sát hỏa kỳ lân sử ra thần thông này, chỉ mới nghe nói qua, không nghĩ tới hôm nay có thể tận mắt chứng kiến, quả nhiên lợi hại a!

- Lợi hại, lợi hại cái rắm, nếu thật cái kia lợi hại thì sớm đã tiêu diệt ta rồi! Tiểu Báo Tử cười lạnh, nói.

Thanh Linh lập tức không nói gì.

Sau khi Tiểu Báo Tử ổn định bích du kiếm, Địa Sát hỏa kỳ lân liên tục thi triển Đại tiêu dung thuật mấy lần, thiêu đốt không gian chung quanh, nhưng vẫn không thể làm gì được bích du kiếm của Tiểu Báo Tử.

- Kiếm này của người đích xác có điều cổ quái, rõ ràng là phẩm cấp Địa giai, nhưng diệu dụng lại là phẩm cấp Thiên giai, tiểu tử, người quả nhiên không ít bí mật a!

- Người cứ coi là vận khí ta tốt đi! Tiểu Báo Tử nói ra, tâm niệm vừa động, bích du kiếm lập tức bạo phát tinh quang kiếm khí, mãnh liệt bắn về hướng Địa Sát hỏa kỳ lân.

- Rống! Địa sát hỏa kỳ lân thấp giọng hô, nhưng còn không đợi nó hoàn toàn kêu lên, kiếm quang liền hướng về miệng nó.

Xích quang chớp động, Địa sát hỏa kỳ lân trầm thấp gào thét, lân phiến kim sắc trên người đứng lên từng mảnh, một vòng hào quang đỏ sậm bắn ra, lập tức bao phủ toàn thân nó, kiếm khí như tinh hà đánh lên phía trên hào quang đỏ sậm, khơi dậy rung động nhàn nhạt, cũng không gây tổn thương gì đến bản thể Địa Sát Hỏa Kỳ lân, chỉ là hào quang hộ thể màu đỏ sậm này có thừa, công kích cũng không tính là quá lớn, chứng kiến kiếm khí của mình vô phương công kích, Tiểu Báo Tử không chút nghĩ ngợi, ánh mắt chớp động,

bích du kiếm nhẹ nhàng run lên, thu tất cả bích quang mãnh liệt quanh mình lại, dung nhập vào trong thân kiếm.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

615. Chương 613-614: Đại Tiêu Dung Thuật Ngưng Luyện Huyết Khiếu.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 613-614: Đại tiêu dung thuật ngưng luyện huyết khiếu.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

BOANG!

Một tiếng vang nhỏ, toàn bộ bích du kiếm hóa thành một tấm lụa bích sắc, chém thẳng về phía Địa sát hỏa kỳ lân.

Cảm thụ được lôi điện chi lực trong Bích du kiếm, lúc Tiểu Báo Tử đã hiểu rõ kiếm tu thời kỳ trung cổ lạnh lẽo như thế nào.

Trong truyền thuyết, những kiếm tu thời kỳ Trung cổ, dựa vào một thanh kiếm liền có thể khiêu chiến vượt cấp, Tiểu Báo Tử cảm giác có ý tứ, nhưng trong nội tâm vẫn có chút không tin tưởng, hiện tại thì hẳn đã tin rồi.

Vô cùng tin tưởng a!

Bởi vì Bích du kiếm của mình là một thanh phi kiếm Địa giai, mặc dù chỉ là Địa giai, bắt quá, bởi vì đặc thù của thuộc tính thôi mà khiến Hỏa Kỳ Lân kiêng kỵ, dù bốn sự của Địa Sát Hỏa Kỳ Lân tương đương với Thông Huyền cảnh, nhưng vẫn bị mình đánh đến không có sức hoàn thủ, liền thi triển ra thần thông bản mệnh, nhưng vẫn không cách nào thoát ra khỏi phạm vi công kích của phi kiếm.

Còn có sự tình nào thoải mái như vậy sao?

- Trách không được thời kỳ Trung cổ, lực công kích kiếm tu được danh xưng là đệ nhất, xem ra, quả nhiên là danh bất hư truyền a! Kiếm khí lạnh thấu xương, kiếm chiêu cay độc, lại ẩn chứa lực lượng Lôi điện hủy diệt, hết thấy đều trở nên thực tế trong nháy mắt.

Lần đầu tiên hấn ý thức được, dựa vào Bích du kiếm của mình có thể vậy không được một dị thú Thông huyền cảnh.

Phảng phất như cảm nhận được Tiểu Báo Tử đang kích động tâm thần, Thanh Linh nhin không được đội một gáo nước lạnh.

- Tiểu tử, đừng cao hứng quá sớm, ai thắng ai thua còn chưa biết được, Địa Sát Hỏa Kỳ lân có ba loại thần thông bốn mệnh, đại tiêu dung thuật chỉ là một trong số đó mà thôi.

- Ta không quản nó có bao nhiêu thần thông bốn mệnh, xem một kiếm của lão tử phá vạn pháp! Tiểu Báo Tử nói, vung tay lên, tấm lụa bích sắc kia như có linh tính, liều mạng quấn lấy Địa sát hỏa kỳ lân, Hỏa kỳ lân né trái tránh phải, nhưng nó dựa vào bản thân, làm sao có thể tránh thoát Ngân nguyệt kiếm pháp vô cùng tinh diệu của Tiểu Báo Tử?

Sao mấy hiệp giao thủ, rốt cục Bích du kiếm đã trăm phá xích quang hộ thân của Hỏa Kỳ Lân, trăm một kiếm lên người nó, lập tức huyết quang văn khắp nơi.

- Tiểu tử, nhanh, nhanh sưu tập máu của nó! Nhìn thấy Bích du kiếm trả phá xích quang hộ thân của Hỏa Kỳ Lân, Thanh Linh bắt chấp đầu vô mồm với Tiểu Báo Tử, hét lên:

- Nhanh lên nhanh lên, chết tiệt, dùng Kỳ lân sát này để luyện cương, vận khí cút chó của ngươi như thế nào lại tốt như vậy.

Tiểu Báo Tử mãnh liệt tỉnh ngộ, tay khê chống, thân hình hóa thành một đạo lưu quang, bắt đầu sưu tập Kỳ lân sát

Lúc này, thương thế của hắn cũng không tốt, bất quá, tục ngữ nói tốt, dưới trọng thưởng tất có dũng phu, dưới chỗ tốt cực lớn như vậy, chút đau đớn tính là gì, tối đa tỉnh dưỡng hai ngày là khỏi.

- Rống rống rống!

Địa sát hỏa kỳ lân bị đau, phần nộ kêu to lên, từ lúc sinh ra đến giờ, chưa bao giờ nó gặp sự tình như vậy, thực lực đối phương rõ ràng thua xa mình, tuy nhiên dựa vào một thanh kiếm lại có thể đùa nghịch mình, thanh kiếm kia nhanh một cách cổ quái, mang một tầng khí tức hủy diệt vô biên, chính mình căn bản không dám đụng tới, nhưng mình không đụng nó, nó lại đụng mình a, cho nên mới có thể phá vỡ xích quang hộ thể của mình.

Nếu cứ tiếp tục như thế này, không bị chém chết thì cũng mất máu quá nhiều mà chết.

Địa sát hỏa kỳ lân là linh vật trời sinh, tuy trí tuệ không phải là thông thiên, nhưng cũng không chênh lệch với người bình thường, thời gian lâu như vậy, hắn cũng đã nhìn ra, tuy thực lực sinh vật cổ quái trước mặt không bằng mình, nhưng nhờ vào thanh kiếm kỳ quái trong tay, chính mình liền không cách nào làm gì được hắn, thậm chí còn lâm vào hiểm cảnh, chuyện ngu xuẩn như vậy, nó cũng không muốn làm.

Cho nên, sau khi sử xuất ra Đại tiêu dung thuật không có hiệu quả, Kỳ lân đã không còn chiến ý gì rồi, hai con người màu đỏ ngấm ngấm bốn phía tìm cơ hội đào tẩu.

Hiển nhiên, Tiểu Báo Tử không biết tâm ý của Địa sát hỏa kỳ lân lúc này, trong lòng hắn, Địa sát hỏa kỳ lân là linh vật trời sinh, có uy năng lớn lao, đồng thời tính tình cũng thập phần táo bạo, giống như là những dã thú khác, một khi xâm lấn lãnh địa của mình, tạo thành uy hiếp với chính mình, dĩ nhiên sẽ toàn tâm toàn ý tiêu diệt địch nhân, nhưng hắn lại không để ý một việc, Địa sát hỏa kỳ lân này có trí tuệ cực cao, là sinh vật có trí khôn, hết thấy sinh vật có trí khôn đều mạnh hơn so với động vật bình thường, tâm tư cũng linh hoạt hơn nhiều so với động vật bình thường, xu hướng cầu lợi né hại cũng tự nhiên sinh ra, Địa sát hỏa kỳ lân này sinh tại hỏa mạch bên trong lòng đất, qua nhiều năm như vậy, không phải là không gặp sinh vật bên cạnh, bất quá, những sinh vật mà nó gặp, hoặc là không cẩn thận rơi xuống địa mạch này, hoặc là đồng dạng với Tiểu Báo Tử thăm dò địa mạch, trong lúc vô tình đến nham hồ này, tất cả đều không ngoại lệ, vô luận là loại nào đều khó có khả năng là đối thủ của Địa sát hỏa kỳ lân đã đạt tới Thông huyền cảnh, nên tới giờ nó vẫn còn chưa gặp đối thủ, cũng chính bởi vì chưa gặp đối thủ, cho nên lúc gặp đối thủ chân chính, gây ra tổn thương với mình, hắn lại không biết phải làm sao.

So với Tiểu Báo Tử thân kinh bách chiến, Địa sát hỏa kỳ lân dù có thực lực của Thông Huyền cảnh, kỳ thật cũng chỉ là một tên gà mờ mà thôi.

Đây là một vấn đề, mà cũng không phải là vấn đề, nếu là Tiểu Báo Tử, lựa chọn của hắn chỉ có một, chính là đào tẩu, Địa sát hỏa kỳ lân cũng giống như vậy, hắn cũng lựa chọn đào tẩu.

Thời điểm tám lụa xanh biếc ướm át lại chém xuống, Hỏa kỳ lân cũng không có trốn, mà là đứng lên, mãnh liệt trương lân phiến toàn thân ra, nhìn phía trên, phẳng phất như là mặc vào một cái áo giáp.

- Coi chừng, hình như nó sắp phản kích rồi! Chứng kiến tình huống này, vô luận là Thanh Linh hay là Báo Tử, nội tâm đều xiết chặt lại, sợ cường thế Địa sát hỏa kỳ lân bắn tới, Bích du kiếm không nhịn được, cho nên vô ý thức thúc dục toàn bộ uy lực, lập tức Bích du kiếm trong tay đại phóng, hào quang màu xanh bước tràn ngập, bao phủ toàn bộ thông đạo Địa tâm hỏa mạch.

Oanh!

Bên trong Địa tâm hỏa mạch lại sinh ra lốc lự kịch liệt, bụi đất bốn phía, nhiệt lưu hỗn loạn.

- Khá lắm!

- Nó chạy!

-Nhanh, lúc này đã thương hấn, nhiều máu như vậy, đủ để người luyện rồi!

Địa sát hỏa kỳ lân đã có chủ ý chạy trốn, hơn nữa ý nghĩ của nó cũng đơn giản, dùng thân thể của mình đối cứng một kiếm, bức lui một kiếm này, sau đó lui về trong nham hồ.

Chỉ là nó không ngờ khí thế của nó làm Tiểu Báo Tử nghĩ hấn muốn phản công, cho nên cũng cường ép thúc dục lực lượng Bích du kiếm, vừa vặn bị bổ trúng, lúc trở lại nham hồ, bị một kiếm của Tiểu Báo Tử chém ngay phần bụng, một đại lượng máu tươi phun ra, mà Thanh Linh cũng phản ứng nhanh, vội kêu lên, hai người trao đổi thông qua sóng tinh thần, cho nên, bất quá một cái, công phu niệm tưởng của Tiểu Báo Tử bắt đầu chuyển động, ánh sáng màu đỏ chớp lên ở đầu ngón tay hấn, thu tất cả huyết dịch phun ra đầy trời của Địa sát hỏa kỳ lân vào không gian lưỡng giới phân cát của mình.

- Con mẹ nó, không thể tưởng được nó lại bỏ chạy!

Sau khi thu xong tất cả huyết dịch của hỏa kỳ lân, Tiểu Báo Tử mệt mỏi ngồi trên mặt đất, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

- Không phải người nói nó còn hai loại thần thông bốn mạng sao, như thế nào lại bỏ chạy như vậy?

- Làm sao ta biết được! Đối với biểu hiện này của Hỏa kỳ lân, Thanh Linh cũng có cảm giác ngoài ý muốn.

- Không thể tưởng được thằng này lại trơn trượt như vậy, bất quá ngược lại người có thể an tâm luyện cương rồi, vừa rồi một kiếm kia cơ hồ đã lấy đi nửa cái mạng của nó, ha ha, hơn phân nửa huyết dịch trên người nó đều bị người chém phun ra, coi như là còn sống trở lại nham hồ, không một trăm tám mươi năm, chỉ sợ cũng không khôi phục được!

- Trăm tám mươi năm, cái này cũng quá khoa trương đi!

- Không khoa trương một chút nào, bằng không thì người cho rằng vì gì mà huyết dịch Hỏa kỳ lân lại trân quý a, đều hình thành trong quá trình dung nhập sát khí địa tâm hỏa nguyên đấy, không có tích lũy ngàn vạn năm, can bản huyết dịch nó không kỳ diệu như vậy, mà Kỳ lân mất nhiều máu như vậy, sau khi trở lại nham hồ, rất nhanh máu của hấn sẽ được tu bổ, bất quá, không chỉ có linh hiệu huyết dịch đại giảm mà thực lực của nó cũng đại giảm.

- Ý của người là ta có cơ hội đánh chết nó?

- Không có cơ hội! Thanh Linh quả quyết nói.

- Xem hình dáng nó, hiển nhiên là một thằng nhát gan, hoàn toàn bị người dọa rồi, nhất định sẽ trốn trong nham hồ không ra, người căn bản không có khả năng tìm được hấn, trừ phi người có thể lật cả nham hồ này lên, nhưng người có bản lĩnh này sao?

- Lật trở nham hồ này? Báo Tử cau mày, cười khổ nói:

- Ta không phải thần tiên, không có bốn sự này.

- Cho dù người thành nghiệp vị Tấn tiên, cũng không có bốn sự kia! Thanh Linh cười lạnh nói.

- Hỏa kỳ lân này không trải qua nhiều chiến sự, kinh nghiệm quá ít, cho nên người mới chiếm được tiện nghi lớn, bất quá, Bích du kiếm kia quả thật nhanh quý dị, rốt cuộc người luyện thành như thế nào?

- Trên đời này cũng có sự tình người không biết a, thật sự quá tốt! Tiểu Báo Tử cười ha hả nói.

- Có một số việc không biết thì tốt hơn.

- Tên tiểu tử này, niên kỷ nhỏ mà không ít bịp bợm a! Nghe Tiểu Báo Tử không muốn nói sự tình về Bích du kiếm với mình, Thanh Linh cũng biết ý, không hỏi nhiều.

- Người nhanh chữa thương a, sau đó tìm một chỗ luyện cương, bây giờ người đã có Kỳ lân sát, đợi đến lúc luyện ra Cửu Long thần hỏa kỳ lân cương, liền có khả năng thi triển ra hai thần thông trời sinh của Địa sát hỏa kỳ lân rồi!

- Cái gì? Thi triển ra thần thông trời sinh của Địa sát hỏa kỳ lân? Nghĩ đầy uy lực vô cùng cường đại vừa rồi của Đại tiêu dung thuật, nội tâm Tiểu Báo Tử liền nóng lên.

- Đương nhiên, chín thành thần thông của Địa sát hỏa kỳ lân đều nằm bên trong máu huyết của nó, Đại tiêu dung thuật huyền bí đã ở trong máu của hắc, chỉ cần người có thể luyện kỳ lân sát thành Kỳ lân cương, liền có thể thi triển ra hai trong ba thần thông trời sinh của nó, đại tiêu dung thuật là một trong số đó!

- Còn loại kia? Tiểu Báo Tử vội hỏi.

- Đến lúc cần thiết ta sẽ nói cho người! Thanh Linh cười hắc hắc, nói.

- Có một số việc không biết thì tốt hơn.

Tiểu Báo Tử không thể tưởng được nhanh như vậy, tên gian hoạt Thanh Linh đã nói nguyên xi câu nói của mình, phiền muộn một hồi trong nội tâm.

- Được rồi được rồi, không biết cũng tốt! Hắc tự giễu, khoát khoát tay áo.

- Người đã nói Địa sát hỏa kỳ lân bị trọng thương, không có một trăm tám mươi năm liền không ra được, ta cũng yên lòng rồi, hiện tại ta cũng không muốn động, dứt khoát luyện cương ở chỗ này a!

- Tổn thương trên thân thể người không có gì đáng ngại?

- Nói nhảm, ta đương nhiên phải đợi thương thế tốt lên mới luyện cương, chẳng lẽ người muốn ta dùng một thân thương tích này để luyện cương? Tiểu Báo Tử cười mắng.

- Nếu như thương thế của người không tốt, liền thừa cơ hội hiện tại dò xét huyết khiếu thoáng một phát a, bị thương càng nặng, cơ hội dò xét huyết khiếu càng cao! Thanh Linh nói ra.

- Đây là tổng kết từ quá trình dò xét huyết khiếu của nhân loại!

- Còn có thuyết pháp loại này? Tiểu Báo Tử không khỏi sững sờ, không thể tưởng được Thanh Linh lại nói như vậy.

- Không nên hỏi ta nguyên nhân, ta cũng không biết nguyên nhân, coi như là nhân loại các người cũng không biết nguyên nhân, đây chẳng qua là kinh nghiệm tổng kết từ vô số lần thực tiễn mà thôi, những phương sĩ kia cũng không tìm được nguyên nhân!

- Để ta thử xem! Tiểu Báo Tử nói.

Thanh Linh đã dạy hắc phương pháp dò xét huyết khiếu, mà hắc lại hiểu được pháp môn Thừa long ngự phong quyết chân truyền của Long tộc, lúc này liền vận chuyển Thừa Long ngự phong quyết, Báo Tử nhắm hai mắt lại, yên lặng cảm ứng lộ tuyết vận hành của ngự Phong quyết, đây là tâm pháp chân truyền của Long tộc, tuy rằng vận chuyển trong cơ thể con người có chút khác biệt so với vận chuyển trong cơ thể long tộc, chỉ là những chỗ sai biệt này hắc cũng không cảm giác thấy, hiện tại, hắc vận khởi pháp môn dò xét huyết khiếu và Thừa long ngự phong quyết, liền cảm giác không đúng, đồng thời hắc cũng đã minh bạch tại sao Thanh Linh nói thời điểm bị thương sẽ tương đối dễ dàng dò xét huyết khiếu.

Sau khi bị thương, vận dụng hai pháp môn kia, cảm giác không lưu loát càng rõ ràng, rất nhanh Tiểu Báo Tử liền nhận ra có tám địa phương vận chuyển không lưu loát, chỉ là con số này đối với hắc mà nói, thuần túy là một loại cảm giác mà thôi.

Không lưu loát là không lưu loát, nhưng bộ vị thân thể, hắc lại không cảm giác thấy.

- Tiểu tử, đừng nghĩ một bước có thể lên trời, tùy tiện dò xét liền ra huyết khiếu muốn tìm, trên đời này nào có việc tốt như vậy, thoáng cái liền dò xét toàn bộ huyết khiếu, tìm được một cái, là dò xét và ngưng luyện huyết khí chi pháp, có một nửa là vận khí, tìm được một cái là một cái.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

616. Chương 613-614: Đại Tiêu Dung Thuật Ngưng Luyện Huyết Khiếu.

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 613-614: Đại tiêu dung thuật ngưng luyện huyết khiếu.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

BOANG!

Một tiếng vang nhỏ, toàn bộ Bích du kiếm hóa thành một tấm lụa bích sắc, chém thẳng về phía Địa sát hỏa kỳ lân.

Cảm thụ được lôi điện chi lực trong Bích du kiếm, lúc Tiểu Báo Tử đã hiểu rõ kiếm tu thời kỳ trung cổ lạnh lẽo như thế nào.

Trong truyền thuyết, những kiếm tu thời kỳ Trung cổ, dựa vào một thanh kiếm liền có thể khiêu chiến vượt cấp, Tiểu Báo Tử cảm giác có ý tứ, nhưng trong nội tâm vẫn có chút không tin tưởng, hiện tại thì hẳn đã tin rồi.

Vô cùng tin tưởng a!

Bởi vì Bích du kiếm của mình là một thanh phi kiếm Địa giai, mặc dù chỉ là Địa giai, bất quá, bởi vì đặc thù của thuộc tính thôi mà khiến Hỏa Kỳ Lân kiêng kỵ, dù bốn sự của Địa Sát Hỏa Kỳ Lân tương đương với Thông Huyền cảnh, nhưng vẫn bị mình đánh đến không có sức hoàn thủ, liền thi triển ra thần thông bản mệnh, nhưng vẫn không cách nào thoát ra khỏi phạm vi công kích của phi kiếm.

Còn có sự tình nào thoải mái như vậy sao?

- Trách không được thời kỳ Trung cổ, lực công kích kiếm tu được danh xưng là đệ nhất, xem ra, quả nhiên là danh bất hư truyền a! Kiếm khí lạnh thấu xương, kiếm chiêu cay độc, lại ẩn chứa lực lượng Lôi điện hủy diệt, hết thấy đều trở nên thực tế trong nháy mắt.

Lần đầu tiên hẳn ý thức được, dựa vào Bích du kiếm của mình có thể vậy không được một dị thú Thông huyền cảnh.

Phảng phất như cảm nhận được Tiểu Báo Tử đang kích động tâm thần, Thanh Linh nhin không được đội một gáo nước lạnh.

- Tiểu tử, đừng cao hứng quá sớm, ai thắng ai thua còn chưa biết được, Địa Sát Hỏa Kỳ lân có ba loại thần thông bản mệnh, đại tiêu dung thuật chỉ là một trong số đó mà thôi.

- Ta không quản nó có bao nhiêu thần thông bản mệnh, xem một kiếm của lão tử phá vạn pháp! Tiểu Báo Tử nói, vung tay lên, tấm lụa bích sắc kia như có linh tính, liền mạng quấn lấy Địa sát hỏa kỳ lân, Hỏa kỳ lân né trái tránh phải, nhưng nó dựa vào bản thân, làm sao có thể tránh thoát Ngân nguyệt kiếm pháp vô cùng tinh diệu của Tiểu Báo Tử?

Sao mấy hiệp giao thủ, rốt cục Bích du kiếm đã trăm phá xích quang hộ thân của Hỏa Kỳ Lân, trăm một kiếm lên người nó, lập tức huyết quang văn khắp nơi.

- Tiểu tử, nhanh, nhanh sưu tập máu của nó! Nhìn thấy Bích du kiếm trăm phá xích quang hộ thân của Hỏa Kỳ Lân, Thanh Linh bất chấp đầu vô mồm với Tiểu Báo Tử, hét lên:

- Nhanh lên nhanh lên, chết tiệt, dùng Kỳ lân sát này để luyện cương, vận khí cứt chó của ngươi như thế nào lại tốt như vậy.

Tiểu Báo Tử mãnh liệt tỉnh ngộ, tay kê chống, thân hình hóa thành một đạo lưu quang, bắt đầu sưu tập Kỳ lân sát

Lúc này, thương thế của hắn cũng không tốt, bất quá, tục ngữ nói tốt, dưới trọng thưởng tất có dũng phu, dưới chỗ tốt cực lớn như vậy, chút đau đớn tính là gì, tối đã tỉnh dưỡng hai ngày là khỏi.

- Rõng rỗng rỗng!

Địa sát hỏa kỳ lân bị đau, phần nộ kêu to lên, từ lúc sinh ra đến giờ, chưa bao giờ nó gặp sự tình như vậy, thực lực đối phương rõ ràng thua xa mình, tuy nhiên dựa vào một thanh kiếm lại có thể đùa nghịch mình, thanh kiếm kia nhanh một cách cổ quái, mang một tầng khí tức hủy diệt vô biên, chính mình căn bản không dám đụng tới, nhưng mình không đụng nó, nó lại đụng mình a, cho nên mới có thể phá vỡ xích quang hộ thể của mình.

Nếu cứ tiếp tục như thế này, không bị chém chết thì cũng mất máu quá nhiều mà chết.

Địa sát hỏa kỳ lân là linh vật trời sinh, tuy trí tuệ không phải là thông thiên, nhưng cũng không chênh lệch với người bình thường, thời gian lâu như vậy, hắn cũng đã nhìn ra, tuy thực lực sinh vật cổ quái trước mặt không bằng mình, nhưng nhờ vào thanh kiếm kỳ quái trong tay, chính mình liền không cách nào làm gì được hắn, thậm chí còn lâm vào hiểm cảnh, chuyện ngu xuẩn như vậy, nó cũng không muốn làm.

Cho nên, sau khi sử xuất ra Đại tiêu dung thuật không có hiệu quả, Kỳ lân đã không còn chiến ý gì rồi, hai con người màu đỏ ngấm nghĩa bốn phía tìm cơ hội đào tẩu.

Hiển nhiên, Tiểu Báo Tử không biết tâm ý của Địa sát hỏa kỳ lân lúc này, trong lòng hắn, Địa sát hỏa kỳ lân là linh vật trời sinh, có uy năng lớn lao, đồng thời tính tình cũng thập phần táo bạo, giống như là những dã thú khác, một khi xâm lấn lãnh địa của mình, tạo thành uy hiếp với chính mình, dĩ nhiên sẽ toàn tâm toàn ý tiêu diệt địch nhân, nhưng hắn lại không để ý một việc, Địa sát hỏa kỳ lân này có trí tuệ cực cao, là sinh vật có trí khôn, hết thấy sinh vật có trí khôn đều mạnh hơn so với động vật bình thường, tâm tư cũng linh hoạt hơn nhiều so với động vật bình thường, xu hướng cầu lợi né hại cũng tự nhiên sinh ra, Địa sát hỏa kỳ lân này sinh tại hỏa mạch bên trong lòng đất, qua nhiều năm như vậy, không phải là không gặp sinh vật bên cạnh, bất quá, những sinh vật mà nó gặp, hoặc là không cẩn thận rơi xuống địa mạch này, hoặc là đồng dạng với Tiểu Báo Tử thăm dò địa mạch, trong lúc vô tình đến nham hồ này, tất cả đều không ngoại lệ, vô luận là loại nào đều khó có khả năng là đối thủ của Địa sát hỏa kỳ lân đã đạt tới Thông huyền cảnh, nên tới giờ nó vẫn còn chưa gặp đối thủ, cũng chính bởi vì chưa gặp đối thủ, cho nên lúc gặp đối thủ chân chính, gây ra tổn thương với mình, hắn lại không biết phải làm sao.

So với Tiểu Báo Tử thân kinh bách chiến, Địa sát hỏa kỳ lân dù có thực lực của Thông Huyền cảnh, kỳ thật cũng chỉ là một tên gà mờ mà thôi.

Đây là một vấn đề, mà cũng không phải là vấn đề, nếu là Tiểu Báo Tử, lựa chọn của hắn chỉ có một, chính là đào tẩu, Địa sát hỏa kỳ lân cũng giống như vậy, hắn cũng lựa chọn đào tẩu.

Thời điểm tầm lựa xanh biếc ụt át lại chém xuống, Hỏa kỳ lân cũng không có trốn, mà là đứng lên, mãnh liệt trương lân phiến toàn thân ra, nhìn phía trên, phảng phất như là mặc vào một cái áo giáp.

- Coi chừng, hình như nó sắp phản kích rồi! Chứng kiến tình huống này, vô luận là Thanh Linh hay là Báo Tử, nội tâm đều xiết chặt lại, sợ cường thế Địa sát hỏa kỳ lân bắn tới, Bích du kiếm không nhận được, cho nên vô ý thức thúc dục toàn bộ uy lực, lập tức Bích du kiếm trong tay đại phóng, hào quang màu xanh bước tràn ngập, bao phủ toàn bộ thông đạo Địa tâm hỏa mạch.

Oanh!

Bên trong Địa tâm hỏa mạch lại sinh ra lắc lư kịch liệt, bụi đất bốn phía, nhiệt lưu hỗn loạn.

- Khá lắm!

- Nó chạy!

-Nhanh, lúc này đã thương hắn, nhiều máu như vậy, đủ để người luyện rồi!

Địa sát hỏa kỳ lân đã có chủ ý chạy trốn, hơn nữa ý nghĩ của nó cũng đơn giản, dùng thân thể của mình đối cứng một kiếm, bức lui một kiếm này, sau đó lui về trong nham hồ.

Chỉ là nó không ngờ khí thế của nó làm Tiểu Báo Tử nghĩ hấn muốn phản công, cho nên cũng cưỡng ép thúc dục lực lượng Bích du kiếm, vừa vận bị bổ trúng, lúc trở lại nham hồ, bị một kiếm của Tiểu Báo Tử chém ngay phần bụng, một đại lượng máu tươi phun ra, mà Thanh Linh cũng phản ứng nhanh, vội kêu lên, hai người trao đổi thông qua sóng tinh thần, cho nên, bất quá một cái, công phu niệm tưởng của Tiểu Báo Tử bắt đầu chuyển động, ánh sáng màu đỏ chớp lên ở đầu ngón tay hấn, thu tất cả huyết dịch phun ra đầy trời của Địa sát hỏa kỳ lân vào không gian lưỡng giới phân cát của mình.

- Con mẹ nó, không thể tưởng được nó lại bỏ chạy!

Sau khi thu xong tất cả huyết dịch của hỏa kỳ lân, Tiểu Báo Tử mệt mỏi ngồi trên mặt đất, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

- Không phải người nói nó còn hai loại thần thông bốn mạng sao, như thế nào lại bỏ chạy như vậy?

- Làm sao ta biết được! Đối với biểu hiện này của Hỏa kỳ lân, Thanh Linh cũng có cảm giác ngoài ý muốn.

- Không thể tưởng được thằng này lại trơn trượt như vậy, bất quá ngược lại người có thể an tâm luyện cương rồi, vừa rồi một kiếm kia cơ hồ đã lấy đi nửa cái mạng của nó, ha ha, hơn phân nửa huyết dịch trên người nó đều bị người chém phun ra, coi như là còn sống trở lại nham hồ, không một trăm tám mươi năm, chỉ sợ cũng không khôi phục được!

- Trăm tám mươi năm, cái này cũng quá khoa trương đi!

- Không khoa trương một chút nào, bằng không thì người cho rằng vì gì mà huyết dịch Hỏa kỳ lân lại trân quý a, đều hình thành trong quá trình dung nhập sát khí địa tâm hỏa nguyên đấy, không có tích lũy ngàn vạn năm, can bản huyết dịch nó không kỳ diệu như vậy, mà Kỳ lân mất nhiều máu như vậy, sau khi trở lại nham hồ, rất nhanh máu của hấn sẽ được tu bổ, bất quá, không chỉ có linh hiệu huyết dịch đại giảm mà thực lực của nó cũng đại giảm.

- Ý của người là ta có cơ hội đánh chết nó?

- Không có cơ hội! Thanh Linh quả quyết nói.

- Xem hình dáng nó, hiển nhiên là một thằng nhát gan, hoàn toàn bị người dọa rồi, nhất định sẽ trốn trong nham hồ không ra, người căn bản không có khả năng tìm được hấn, trừ phi người có thể lật cả nham hồ này lên, nhưng người có bản lĩnh này sao?

- Lật trở nham hồ này? Báo Tử cau mày, cười khổ nói:

- Ta không phải thần tiên, không có bốn sự này.

- Cho dù người thành nghiệp vị Tẩn tiên, cũng không có bốn sự kia! Thanh Linh cười lạnh nói.

- Hỏa kỳ lân này không trải qua nhiều chiến sự, kinh nghiệm quá ít, cho nên người mới chiếm được tiện nghi lớn, bất quá, Bích du kiếm kia quả thật nhanh quỷ dị, rốt cuộc người luyện thành như thế nào?

- Trên đời này cũng có sự tình người không biết a, thật sự quá tốt! Tiểu Báo Tử cười ha hả nói.

- Có một số việc không biết thì tốt hơn.

- Tên tiểu tử này, niên kỷ nhỏ mà không ít bịp bợm a! Nghe Tiểu Báo Tử không muốn nói sự tình về Bích du kiếm với mình, Thanh Linh cũng biết ý, không hỏi nhiều.

- Người nhanh chữa thương a, sau đó tìm một chỗ luyện cương, bây giờ người đã có Kỳ lân sát, đợi đến lúc luyện ra Cửu Long thần hỏa kỳ lân cương, liền có khả năng thi triển ra hai thần thông trời sinh của Địa sát hỏa kỳ lân rồi!

- Cái gì? Thi triển ra thần thông trời sinh của Địa sát hỏa kỳ lân? Nghĩ đầy uy lực vô cùng cường đại vừa rồi của Đại tiêu dung thuật, nội tâm Tiểu Báo Tử liền nóng lên.

- Đương nhiên, chín thành thần thông của Địa sát hỏa kỳ lân đều nằm bên trong máu huyết của nó, Đại tiêu dung thuật huyền bí đã ở trong máu của hấn, chỉ cần người có thể luyện kỳ lân sát thành Kỳ lân cương, liền có thể thi triển ra hai trong ba thần thông trời sinh của nó, đại tiêu dung thuật là một trong số đó!

- Còn loại kia? Tiểu Báo Tử vội hỏi.
- Đến lúc cần thiết ta sẽ nói cho người! Thanh Linh cười hắc hắc, nói.
- Có một số việc không biết thì tốt hơn.

Tiểu Báo Tử không thể tưởng được nhanh như vậy, tên gian hoạt Thanh Linh đã nói nguyên xi câu nói của mình, phiền muộn một hồi trong nội tâm.

- Được rồi được rồi, không biết cũng tốt! Hắn tự giễu, khoát khoát tay áo.
- Người đã nói Địa sát hỏa kỳ lân bị trọng thương, không có một trăm tám mươi năm liền không ra được, ta cũng yên lòng rồi, hiện tại ta cũng không muốn động, dứt khoát luyện cương ở chỗ này a!
- Tổn thương trên thân thể người không có gì đáng ngại?
- Nói nhảm, ta đương nhiên phải đợi thương thế tốt lên mới luyện cương, chẳng lẽ người muốn ta dùng một thân thương tích này để luyện cương? Tiểu Báo Tử cười mắng.
- Nếu như thương thế của người không tốt, liền thừa cơ hội hiện tại dò xét huyết khiêu thoáng một phát a, bị thương càng nặng, cơ hội dò xét huyết khiêu càng cao! Thanh Linh nói ra.
- Đây là tổng kết từ quá trình dò xét huyết khiêu của nhân loại!
- Còn có thuyết pháp loại này? Tiểu Báo Tử không khỏi sững sờ, không thể tưởng được Thanh Linh lại nói như vậy.
- Không nên hỏi ta nguyên nhân, ta cũng không biết nguyên nhân, coi như là nhân loại các người cũng không biết nguyên nhân, đây chẳng qua là kinh nghiệm tổng kết từ vô số lần thực tiễn mà thôi, những phương sĩ kia cũng không tìm được nguyên nhân!
- Để ta thử xem! Tiểu Báo Tử nói.

Thanh Linh đã dạy hắn phương pháp dò xét huyết khiêu, mà hắn lại hiểu được pháp môn Thừa long ngự phong quyết chân truyền của Long tộc, lúc này liền vận chuyển Thừa Long ngự phong quyết, Báo Tử nhắm hai mắt lại, yên lặng cảm ứng lộ tuyết vận hành của ngự Phong quyết, đây là tâm pháp chân truyền của Long tộc, tuy rằng vận chuyển trong cơ thể con người có chút khác biệt so với vận chuyển trong cơ thể long tộc, chỉ là những chỗ sai biệt này hắn cũng không cảm giác thấy, hiện tại, hắn vận khởi pháp môn dò xét huyết khiêu và Thừa long ngự phong quyết, liền cảm giác không đúng, đồng thời hắn cũng đã minh bạch tại sao Thanh Linh nói thời điểm bị thương sẽ tương đối dễ dàng dò xét huyết khiêu.

Sau khi bị thương, vận dụng hai pháp môn kia, cảm giác không lưu loát càng rõ ràng, rất nhanh Tiểu Báo Tử liền nhận ra có tám địa phương vận chuyển không lưu loát, chỉ là con số này đối với hắn mà nói, thuần túy là một loại cảm giác mà thôi.

Không lưu loát là không lưu loát, nhưng bộ vị thân thể, hắn lại không cảm giác thấy.

- Tiểu tử, đừng nghĩ một bước có thể lên trời, tùy tiện dò xét liền ra huyết khiêu muốn tìm, trên đời này nào có việc tốt như vậy, thoáng cái liền dò xét toàn bộ huyết khiêu, tìm được một cái, là dò xét và ngưng luyện huyết khí chi pháp, có một nửa là vận khí, tìm được một cái là một cái.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

617. Chương 615: Luyện Khai Mở Huyết Khiêu Thần Hỏa Cương Thành. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 615: Luyện khai mở huyết khiêu thần hỏa cương thành. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Đã biết!

Tiểu Báo Tử nhún xuống tâm lý táo bạo, vận khởi Nội thị thuật, thời gian quan sát thừa long ngự phong quyết đã đến, quả nhiên, cái này là một tinh hạ tâm lai, thật ra hắn đã tìm ra một tí bí quyết.

- Đã tìm được một cái! Sau nửa ngày, phảng phất như đại lục đã xảy ra điều gì mới, hắn phát hiện một địa phương cổ quái trong kinh mạch mình, mỗi khi hắn vận dụng Thừa Long ngự phong quyết vận chuyển nội khí Cửu long thần hỏa đến kinh mạch, nội khí hắn đôi khi quán ngoại một chỗ, hơn nữa mỗi một lần quán đều không giống nhau, qua mấy lần quan sát, Tiểu Báo Tử phát hiện nội khí tản bộ cũng có quy luật, cũng không phải tổng quán đồng dạng chỗ cong, mấy lần xuống, Tiểu Báo Tử phát hiện, nội khí quán chặt tổ hợp lại, chính là một tuần hoàn nội khí nguyên vẹn, nói cách khác, sau khi vận dụng thừa long ngự phong quyết, nội khí hắn liền sinh ra tuần hoàn thật nhỏ với đan điền, Tiểu Báo Tử lại thử vài loại công pháp khác, cũng không có hiệu quả như vậy, nói cách khác, chỉ có thể vận dụng Thừa Long ngự phong quyết mới có hiệu quả như vậy.

- Xem ra nơi này là một trong chín khiếu Chân Long rồi! Tiểu Báo Tử thâm nghĩ trong lòng.

- Kế tiếp là ngưng luyện huyết khiếu, ta muốn nhìn xem Chân long huyết khiếu so với huyết khiếu phàm nhân, đến tột cùng có gì bất đồng!

Tuy Thanh Linh đã chỉ rõ ràng phương pháp ngưng luyện huyết khiếu cho Báo Tử, nhưng đến lúc chân chính làm mới cảm giác được điểm khó khăn.

Nội khí cọ rửa một lần, kinh mạch mở rộng một điểm, đúng là ở quan khiếu kia mở đan điền ra một lần nữa, cũng may là Tiểu Báo Tử có năng lực nội thị mới có thể miễn cưỡng duy trì, bằng không thì kinh mạch hắn đã bạo liệt mà chết rồi.

Đây cũng không phải là nói giỡn, nói như vậy, hắn tu luyện tới cảnh giới này, cho dù kinh mạch bị hao tổn vẫn có thể chữa trị, thế nhưng dưới tình huống hiện tại, hắn gần như tập trung ba phần tư nội khí toàn thân vào bên trong huyết khiếu mới, thời gian dần qua, kinh mạch chỗ này mở rộng, chuyển hóa phương hướng huyết khiếu, nếu có một điểm thư giãn hoặc là địa phương ngoài ý muốn mà nói, như vậy, ba phần tư nội khí toàn thân đặt trong kinh mạch này sẽ lập tức nổ tung, dưới lực trùng kích như vậy, thân thể của hắn sẽ nổ tung thành một vũng máu, không có cơ hội khôi phục.

Cho nên Tiểu Báo Tử mới nói đây là việc nguy hiểm, mà việc này chỉ có một yêu cầu đơn giản, đó là không được phân tâm một chút nào!

Thời gian dần qua, Tiểu Báo Tử chuyển dời nội khí chính mình, cố gắng hình thành một vòng tuần hoàn trong kinh mạch mình, hắn đã thử mấy lần, một lần đều không thành công, mà nếu một vòng tuần hoàn bình thường nhất cũng không làm được, căn bản không cách nào xưng tụng là huyết khiếu.

Phanh!

Sau khi ném thử, một cỗ nội khí lại tiếp tục nổi tiếp, sau khi hoàn thành, Tiểu Báo Tử lập tức cảm giác được, phảng phất như có thứ gì đó bị giải khai, toàn thân chấn động, sau đó kinh mạch bỗng nhiên sinh ra một cỗ lực hút cực lớn, lập tức hút tất cả nội khí Tiểu Báo Tử vừa tập trung vào trong.

Tốc độ cực nhanh, hấp lực mãnh liệt hoàn toàn vượt quá ý liệt của Tiểu Báo Tử.

Bất quá trong thời gian nháy mắt, không chỉ là nội khí tập trung trong kinh mạch, nội khí ở địa phương khác trong cơ thể Tiểu Báo Tử hoàn toàn bị hấp thu, vốn trong đan điền chỉ còn lại một khóa hỏa chủng đáng thương, phảng phất tùy thời đều có thể bị dập tắt.

Cái này cũng chưa tính, dù hấp thu sạch sẽ tất cả nội khí trong cơ thể hắn, những cỗ hấp lực cực lớn kia vẫn đang tồn tại, phảng phất như là một cái bao tử quái vật không đáy, điên cuồng hấp thu đồ ăn, dưới hấp lực như vậy, khóa hỏa chủng cuối cùng trong đan điền Tiểu Báo Tử có chút không duy trì được rồi.

- Chết tiệt! Tiểu Báo Tử chữ nhỏ một tiếng, hắn đã nhìn rõ ràng, chỗ kinh mạch kia, không, phải nói là huyết khiếu đã thành, so với đan điền thì to lớn hơn nhiều, phảng phất như là một cái bấc động cực lớn, nội khí tuần hoàn trong đó, phun ra nuốt vào không đồng nhất, tạo thành một đoàn kim hồng sắc xoay tròn tinh vân.

Chỉ là, so sánh với huyết khiếu khổng lồ này, đoàn tinh vân kia thật sự quá lớn, xa xa không thể nhồi vào toàn bộ huyết khiếu, cho nên huyết khiếu này mới điên cuồng hấp dẫn ngoại tán, muốn hấp thu càng nhiều nội khí vào trong, chính vì hấp lực khổng lồ của huyết khiếu này, khiến hô hấp của Tiểu Báo Tử nhịn ko được trầm trọng lên, không chỉ miệng mũi của hắn mà lỗ chân lông toàn thân cũng đã hé mở, dẫn nguyên khí chung quanh vào cơ thể, lúc này, khí lưu chung quanh thân thể Tiểu Báo Tử cũng sinh ra biến hóa kỳ lạ.

Nơi này là sâu trong Địa tâm hỏa mạch, hành hỏa nguyên khí vô cùng nồng đậm, hiện tại, theo hấp lực của huyết khiếu, từ bốn phương tám hướng tụ tập về thân thể Tiểu Báo Tử, đều hướng lỗ chân lông của hắn mà chui vào, điều này khiến Tiểu Báo Tử có chút không chịu được.

Nhục thể của hắn đã rất cường hãn rồi, nhưng cường hãn như thế nào đi nữa, cũng chỉ là cảnh giới cương cần thiết cốt mà thôi, kinh mạch trong cơ thể mạnh hơn so với thường nhân mấy chục lần, cũng chỉ là so với người bình thường, nhục thể của hắn vẫn thập phần yếu ớt, trải qua những nguyên khí hỗn tạp này, lập tức Tiểu Báo Tử có chút không chịu được.

Thân thể của hắn vừa bị trọng thương, kinh mạch bị hao tổn, tuy rằng đã tốt đi không ít, nhưng trong khoảng thời gian ngắn cũng khó có thể chịu được trùng kích, hiện tại linh khí điên cuồng lao về thân thể hắn, hắn căn bản không thể chịu nổi.

- Nếu cứ tiếp tục như vậy, coi như là ngưng luyện huyết khiếu thành công, kinh mạch của ta cũng sẽ trương phồng lên mà nổ tung mất! Tiểu Báo Tử trầm nghĩ trong lòng, ánh sáng màu đỏ lóe lên trong mắt hắn, nội khí khổng lồ ẩn chứa trong Hỏa hồng tình tuôn ra, mệnh môn như biển, ầm ầm lao xuống.

Cổ hấp lực mãnh liệt trong cơ thể dừng lại, sau đó hóa thành một bàn tay vô hình lớn, dẫn nội khí từ Hỏa Hồng Tình vào huyết khiếu mới mở ra bên trong.

Phần phạt, phần phạt.

Nội khí như nước chảy trong kinh mạch hắn, lao nhanh, đây là lần thứ nhất hắn triển khai toàn bộ nội khí ngoại đan Hỏa Hồng tình, hắn cũng biết ngày đêm tu luyện, trong nội đan Hỏa Hồng tình hắn ẩn chứa một lượng nội khí khổng lồ, nhưng lần đầu tiên phóng thích này, vẫn bị cái cảm giác như vạn mã lao nhanh dọa ngây người.

- Làm sao có thể? Tiểu tử, sao ngươi có nội khí hùng hậu như vậy? Điều này sao có thể?

Phảng phất thấy tình huống trong cơ thể hắn, Thanh Linh cả kinh kêu lên.

- Ngươi có thể cảm ứng được tình huống trong cơ thể ta? Thần sắc Tiểu Báo Tử biến đổi, sau khi trực xuất thanh đèn và Thanh Linh ra khỏi cơ thể, hắn cho rằng Thanh Linh không thể cảm ứng được tình huống trong cơ thể mình nữa.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

618. Chương 615: Luyện Khai Mở Huyết Khiếu Thần Hỏa Cương Thành. (1)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 615: Luyện khai mở huyết khiếu thần hỏa cương thành. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Đã biết!

Tiểu Báo Tử nhấn xuống tâm lý táo bạo, vận khởi Nội thị thuật, thời gian quan sát thừa long ngự phong quyết đã đến, quả nhiên, cái này là một tinh hạ tâm lai, thật ra hắn đã tìm ra một tí bí quyết.

- Đã tìm được một cái! Sau nửa ngày, phảng phất như đại lục đã xảy ra điều gì mới, hắn phát hiện một địa phương cổ quái trong kinh mạch mình, mỗi khi hắn vận dụng Thừa Long ngự phong quyết vận chuyển nội khí Cửu long thần hỏa đến kinh mạch, nội khí hắn đôi khi quán ngoại một chỗ, hơn nữa mỗi một lần quán đều không giống nhau, qua mấy lần quan sát, Tiểu Báo Tử phát hiện nội khí tản bộ cũng có quy luật, cũng không phải tổng quán đồng dạng chỗ cong, mấy lần xuống, Tiểu Báo Tử phát hiện, nội khí quán chặt tổ hợp lại, chính là một tuần hoàn nội khí nguyên vẹn, nói cách khác, sau khi vận dụng thừa long ngự phong quyết, nội khí hắn liền sinh ra tuần hoàn thật nhỏ với đan điền, Tiểu Báo Tử lại thử vài loại công pháp khác, cũng không có hiệu quả như vậy, nói cách khác, chỉ có thể vận dụng Thừa Long ngự phong quyết mới có hiệu quả như vậy.

- Xem ra nơi này là một trong chín khiếu Chân Long rồi! Tiểu Báo Tử thâm nghĩ trong lòng.

- Kế tiếp là ngưng luyện huyết khiếu, ta muốn nhìn xem Chân long huyết khiếu so với huyết khiếu phàm nhân, đến tốt cùng có gì bất đồng!

Tuy Thanh Linh đã chỉ rõ ràng phương pháp ngưng luyện huyết khiếu cho Báo Tử, nhưng đến lúc chân chính làm mới cảm giác được điểm khó khăn.

Nội khí cọ rửa một lần, kinh mạch mở rộng một điểm, đúng là ở quan khiếu kia mở đan điền ra một lần nữa, cũng may là Tiểu Báo Tử có năng lực nội thị mới có thể miễn cưỡng duy trì, bằng không thì kinh mạch hắn đã bạo liệt mà chết rồi.

Đây cũng không phải là nói giỡn, nói như vậy, hắn tu luyện tới cảnh giới này, cho dù kinh mạch bị hao tổn vẫn có thể chữa trị, thế nhưng dưới tình huống hiện tại, hắn gần như tập trung ba phần tư nội khí toàn thân vào bên trong huyết khiếu mới, thời gian dần qua, kinh mạch chỗ này mở rộng, chuyển hóa phương hướng huyết khiếu, nếu có một điểm thư giãn hoặc là địa phương ngoài ý muốn mà nói, như vậy, ba phần tư nội khí toàn thân đặt trong kinh mạch này sẽ lập tức nổ tung, dưới lực trùng kích như vậy, thân thể của hắn sẽ nổ tung thành một vũng máu, không có cơ hội khôi phục.

Cho nên Tiểu Báo Tử mới nói đây là việc nguy hiểm, mà việc này chỉ có một yêu cầu đơn giản, đó là không được phân tâm một chút nào!

Thời gian dần qua, Tiểu Báo Tử chuyển dời nội khí chính mình, cố gắng hình thành một vòng tuần hoàn trong kinh mạch mình, hắn đã thử mấy lần, một lần đều không thành công, mà nếu một vòng tuần hoàn bình thường nhất cũng không làm được, căn bản không cách nào xưng tụng là huyết khiếu.

Phanh!

Sau khi ném thử, một cỗ nội khí lại tiếp tục nổi tiếp, sau khi hoàn thành, Tiểu Báo Tử lập tức cảm giác được, phảng phất như có thứ gì đó bị giải khai, toàn thân chấn động, sau đó kinh mạch bỗng nhiên sinh ra một cỗ lực hút cực lớn, lập tức hút tất cả nội khí Tiểu Báo Tử vừa tập trung vào trong.

Tốc độ cực nhanh, hấp lực mãnh liệt hoàn toàn vượt quá ý liệt của Tiểu Báo Tử.

Bất quá trong thời gian nháy mắt, không chỉ là nội khí tập trung trong kinh mạch, nội khí ở địa phương khác trong cơ thể Tiểu Báo Tử hoàn toàn bị hấp thu, vốn trong đan điền chỉ còn lại một khóa hỏa chủng đáng thương, phảng phất tùy thời đều có thể bị dập tắt.

Cái này cũng chưa tính, dù hấp thu sạch sẽ tất cả nội khí trong cơ thể hắn, những cỗ hấp lực cực lớn kia vẫn đang tồn tại, phảng phất như là một cái bao tử quái vật không đáy, điên cuồng hấp thu đồ ăn, dưới hấp lực như vậy, khóa hỏa chủng cuối cùng trong đan điền Tiểu Báo Tử có chút không duy trì được rồi.

- Chết tiệt! Tiểu Báo Tử chữ nhỏ một tiếng, hắn đã nhìn rõ ràng, chỗ kinh mạch kia, không, phải nói là huyết khiếu đã thành, so với đan điền thì to lớn hơn nhiều, phảng phất như là một cái bấc động cực lớn, nội khí tuần hoàn trong đó, phun ra nuốt vào không đồng nhất, tạo thành một đoàn kim hồng sắc xoay tròn tinh vân.

Chỉ là, so sánh với huyết khiếu khổng lồ này, đoàn tinh vân kia thật sự quá lớn, xa xa không thể nhồi vào toàn bộ huyết khiếu, cho nên huyết khiếu này mới điên cuồng hấp dẫn ngoại tán, muốn hấp thu càng nhiều nội khí vào trong, chính vì hấp lực khổng lồ của huyết khiếu này, khiến hô hấp của Tiểu Báo Tử nhịn ko được trầm trọng lên, không chỉ miệng mũi của hắn mà lỗ chân lông toàn thân cũng đã hé mở, dẫn nguyên khí chung quanh vào cơ thể, lúc này, khí lưu chung quanh thân thể Tiểu Báo Tử cũng sinh ra biến hóa kỳ lạ.

Nơi này là sâu trong Địa tâm hỏa mạch, hành hỏa nguyên khí vô cùng nồng đậm, hiện tại, theo hấp lực của huyết khiếu, từ bốn phương tám hướng tụ tập về thân thể Tiểu Báo Tử, đều hướng lỗ chân lông của hắn mà chui vào, điều này khiến Tiểu Báo Tử có chút không chịu được.

Nhục thể của hắn đã rất cường hãn rồi, nhưng cường hãn như thế nào đi nữa, cũng chỉ là cảnh giới cương cần thiết cốt mà thôi, kinh mạch trong cơ thể mạnh hơn so với thường nhân mấy chục lần, cũng chỉ là so với người bình thường, nhục thể của hắn vẫn thập phần yếu ớt, trải qua những nguyên khí hỗn tạp này, lập tức Tiểu Báo Tử có chút không chịu được.

Thân thể của hắn vừa bị trọng thương, kinh mạch bị hao tổn, tuy rằng đã tốt đi không ít, nhưng trong khoảng thời gian ngắn cũng khó có thể chịu được trùng kích, hiện tại linh khí điên cuồng lao về thân thể hắn, hắn căn bản không thể chịu nổi.

- Nếu cứ tiếp tục như vậy, coi như là ngưng luyện huyết khiếu thành công, kinh mạch của ta cũng sẽ trương phồng lên mà nổ tung mất! Tiểu Báo Tử trầm nghĩ trong lòng, ánh sáng màu đỏ lóe lên trong mắt hắn, nội khí khổng lồ ẩn chứa trong Hỏa hồng tình tuôn ra, mệnh môn như biển, ầm ầm lao xuống.

Cổ hấp lực mãnh liệt trong cơ thể dừng lại, sau đó hóa thành một bàn tay vô hình lớn, dẫn nội khí từ Hỏa Hồng Tình vào huyết khiếu mới mở ra bên trong.

Phần phạt, phần phạt.

Nội khí như nước chảy trong kinh mạch hắn, lao nhanh, đây là lần thứ nhất hắn triển khai toàn bộ nội khí ngoại đan Hỏa Hồng tình, hắn cũng biết ngày đêm tu luyện, trong nội đan Hỏa Hồng tình hắn ẩn chứa một lượng nội khí khổng lồ, nhưng lần đầu tiên phóng thích này, vẫn bị cái cảm giác như vạn mã lao nhanh dọa ngây người.

- Làm sao có thể? Tiểu tử, sao ngươi có nội khí hùng hậu như vậy? Điều này sao có thể?

Phảng phất thấy tình huống trong cơ thể hắn, Thanh Linh cả kinh kêu lên.

- Ngươi có thể cảm ứng được tình huống trong cơ thể ta? Thần sắc Tiểu Báo Tử biến đổi, sau khi trực xuất thanh đèn và Thanh Linh ra khỏi cơ thể, hắn cho rằng Thanh Linh không thể cảm ứng được tình huống trong cơ thể mình nữa.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

619. Chương 616-617: Luyện Khai Mở Huyết Khiếu Thần Hỏa Cương Thành. (2-3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 616-617: Luyện khai mở huyết khiếu thần hỏa cương thành. (2-3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Nói nhảm, động tĩnh người lớn như vậy, nội khí cuộn cuộn như thủy triều, kẻ điếc mù lòa cũng có thể cảm thấy! Thanh Linh tức giận nói.

- Coi như không đến phiên ta cảm ứng được tình huống trong cơ thể người, hiện tại cũng có thể cảm giác được, ta nói, người làm thế nào lại có nội khí hùng hậu như vậy, không có mấy trăm năm không thể tu luyện ra được!

- Đó là diệu kế của ta! Tiểu Báo Tử nghe xong, không khỏi có chút kinh ngạc, không thể tưởng được tu luyện pháp môn ngoại đan ngày đêm không ngừng, Thanh Linh lại không biết.

- Xem ra phương sĩ thời Thượng cổ cũng không có gì đặc biệt, điểm này đều không thể tưởng được, bất quá linh cơ ta khê động, liền nghĩ ra, nếu ta sinh tại thời thượng cổ, nhất định là đệ nhất phương sĩ a! Tiểu Báo Tử đắc ý nghĩ đến.

- Huyệt khiếu lưu chuyển, vãng sinh không thôi!

Ngay tại thời điểm hần đắc ý, Thanh Linh bỗng nhiên kêu lên.

- Ta hiểu được, ta hiểu được, ha ha, cái tên gia hỏa may mắn người, đồ vật người luyện chế ngoại đan là huyệt khiếu, cũng chỉ có như vậy mới có thể làm huyệt khiếu lưu chuyển, vãng sinh không thôi, ngày đêm tu luyện, tích lũy nội khí hùng hậu!

- Người nói cái gì, ngoại đan cũng là huyệt khiếu? Trái tim Tiểu Báo Tử mãnh liệt chuyển động.

- Đúng vậy, người đã nói, Hỏa hồng tình người chính là ngoại đan a, có tính chất thiên nhân, bản thân người lại có được Hỏa Hồng tình a! Thời điểm này, trong giây lát nghĩ gì đó, bỗng nhiên ngừng lại, qua nửa ngày cũng không có động tĩnh,

- Này, người làm sao vậy? Trầm mặc cả buổi, ngược lại Tiểu Báo Tử có chút thiếu kiên nhẫn, mở miệng hỏi.

- Tiểu tử, người đừng vội, để ta suy nghĩ, để ta suy nghĩ! Ngũ khí Thanh Linh có chút cổ quái, sau đó lại trầm mặc.

Mà Tiểu báo tử cũng không có tưởng tượng nhiều, loại sự tình thâm ảo này, hần cũng đã minh bạch, ngồi ở chỗ kia, dẫn nội khí từ ngoại đan vào huyệt khiếu.

Nếu nói lúc trước, nội khí toàn thân Tiểu báo tử là dòng suối nhỏ thì hiện tại, nội khí hần như hồng thủy cuộn cuộn, ầm ầm lao xuống.

Nội khí lao nhanh vào lục khiếu, hòa hợp với nội khí của hần, tinh vân bên trong huyệt khiếu thoáng cái khuếch trương lớn lên, xoay tròn, cũng không có vội vã, qua một hồi lâu, nội khí như thủy triều dần dần dừng lại, bên trong ngoại đan hần, ngoại trừ Điện cực dương thông thiên kiếm mới khôi phục lực lượng, thì không còn mảy may nội khí nào.

Mà huyệt khiếu tân sinh này, rốt cục đã ổn định lại, không loạn hấp khắp nơi nữa.

Trong huyệt khiếu, hồng sắc tinh vân pháp phòng xoay tròn, cuộn cuộn không ngừng, thỉnh thoảng có nội khí hồng sắc rơi pháp phòng, bỗng nhiên lúc đó nội tâm Tiểu Báo Tử khê động, một cỗ cảm giác quỷ dị xuất hiện.

- Cảm giác này, hình như đã từng trải qua rồi! Tiểu Báo Tử âm thầm kỳ quái trong nội tâm, đúng lúc này, bên trong huyệt khiếu, tinh vân kim hồng sắc bỗng nhiên quay cuồng lên, phảng phất như có đồ vật gì đó càn quấy bên trong.

Tâm niệm Tiểu Báo Tử vừa động, Cửu Long thần hỏa công bắt đầu tự vận hành, nội khí huyệt khiếu pháp phòng, hần ngưng luyện ra trước gối, sau khi nhổ về, một quái thú đầu rồng cổ quái dâng lên bên trong tinh vân, sau hai quái thú dâng lên, nội khí bên trong huyệt khiếu bắt đầu giảm bớt, bất quá lúc này, huyệt khiếu cũng không sinh ra hấp lực như vừa rồi, bởi vì trong khoảnh khắc đó, lại nhớ tới Tinh Vân bên trong, chỉ để lại quái thú đầu rồng pháp phòng trên tinh vân.

- Cửu hình Chân long!

Lúc này, Tiểu Báo Tử đã minh bạch sự tình gì đã phát sinh, hình thái thứ ba của Cửu Long Thần Hỏa công, bên trong cửu hình Chân Long, hắt lại ngưng luyện ra một cái, xem bộ dáng quái thú này, Báo Tử liếc mắt liền nhận ra, có lẽ là một trong Cửu long, đối với Chân Long cửu hình này, Tiểu Báo Tử thập phần chú ý, đối với bộ dáng chúng cũng cực kỳ nhớ rõ, bất quá lúc này cũng không đồng dạng như luyện ra chúc nhỏ, trong đầu hắt hiện lên Thừa Long ngự phong quyết là việc tốt rồi, gần kề chỉ cảm thấy nội khí trở nên vô cùng ngưng luyện, chỉ thi triển thủ đoạn nhiều hơn mà thôi, vấn đề hiện tại là trào phong này có tác dụng gì.

Bất quá, còn không đợi hắn thí nghiệm, thanh âm Thanh Linh lại vang lên bên tai.

- Tiểu tử, ngươi có thể gặp đại vận, bất quá, cũng có khả năng đụng phẩm đại phiền toái rồi!

Tiểu Báo Tử máy động trong nội tâm, trào phong vừa mới hình thành một lần nữa đã chui vào tinh vân trong huyết khiếu.

- Ta nói Thanh Linh ngươi a, hù dọa người ta như vậy, sẽ làm chết người đó!

- Người dọa người, là sẽ hù chết người, nhưng nếu là Tiên Thiên thần dọa người thì không đơn giản là chết người như vậy đâu! Thanh Linh trầm lặng nói.

- Nếu ta phán đoán đúng, ngươi có khả năng biết hai huyết khiếu Tiên Thiên Thần, chính là hai con mắt người!

Hai huyết khiếu Tiên thiên thần?

Tiểu Báo Tử thoáng kinh ngạc một phát, lập tức trong mắt hiện lên một đạo tinh quang.

- Nói như thế nào?

- Tiểu tử, nếu như ta đoán không sai, sở dĩ Hỏa hồng tình ngươi có nội khí hùng hậu như vậy, là vì nó giống như một đan điền, một khắc đều không ngừng vận chuyển, bởi vậy nên tụ tập được đại lượng nội khí tinh thuần.

- Ha ha, xem ra ngươi thật sự không biết sự tình a!

- Cũng không phải ta biết nhiều, mà là phương pháp này, tại thời đại ta có rất nhiều người thử qua, chỉ là không nhiều người có đại vận như vậy! Thanh Linh nói ra.

- Biết không? Những phương sĩ chết tiệt kia nghiên cứu đủ loại pháp môn để tăng thực lực lên, đây chỉ là so sánh một cái bình thường mà thôi!

- Đích thật là rất bình thường, bất quá hiệu quả rất tốt!

- Đó là vì vận khí ngươi tốt, ngoại đan đồng dạng với vị trí huyết khiếu, chỉ có như vậy mới có thể tự động vận chuyển, bằng không mà nói, dưới sự khống chế của ngươi, đan điền của ngươi mới có thể vận chuyển.

- Đồng dạng với vị trí huyết khiếu, có ý tứ gì? Tiểu Báo Tử có chút mơ hồ.

- Trên đời này có rất nhiều thứ để luyện chế ra ngoại đan, bất quá đại thể chia làm hai loại, một loại là thiên tài địa bảo trời sinh, mặt khác là một bộ phận đặc thù con người lấy xuống từ sinh vật, bởi vì chất liệu bất đồng, cho nên uy lực ngoại đan tự nhiên, vô luận khác nhau bao nhiêu, đều thuộc về giống nhau, nhưng có một ngoại lệ, cái kia chính là loại ngoại đan thứ hai, những ngoại đan này là một phần lấy xuống từ trên người sinh vật thể, ví dụ như ngoại đan Hỏa hồng tình của ngươi, bản thân là một trong những huyết khiếu của sinh vật thể, nói như vậy, chỉ cần điều kiện cho phép, liền có thể kích hoạt huyết khiếu này, do đó loại này là công dụng của Sinh Sinh Bất Túc!

- Ý của ngươi là, khóa ngoại đan của ta là một huyết khiếu đặt sẵn?

- Đúng, ngoại đan của ngươi là Hỏa Hồng Tình, mà ngươi cũng có được Hỏa Hồng Tình, cái này đã nói lên, hai con mắt ngươi cũng là hai huyết khiếu, bởi vì hai con mắt ngươi là do huyết mạch Tiên Thiên thần tạo thành, cho nên, hai huyết khiếu này rất có thể là huyết khiếu Tiên Thiên Thần!

- Có chuyện tốt như vậy trong thiên hạ sao?

Tiểu Báo Tử nghe xong, nhin không được kêu lên hưng phấn.

Quả thực là sự tình tốt a!

Thanh Linh cũng đã từng nói qua, nếu như vận khí của mình tốt, có thể mở ra một cái huyết khiếu Tiên thiên thần, tương đương với một bước lên trời, bởi vì huyết khiếu Tiên Thiên Thần có khả năng chứa đựng nội khí xa xa hơn người bình thường, thậm chí những sinh vật khác rất nhiều.

- Người không cần suy nghĩ sự tình tốt như vậy! Thanh Linh nhìn ra suy nghĩ trong lòng hắn, đánh ý nghĩ của hắn trở về.

- Người bắt quá chỉ mở ra một cái huyết khiếu Chân Long, liền thiếu chút nữa đã giết chính mình, nếu thật sự khai mở huyết khiếu Tiên Thiên Thần, không biết còn chết như thế nào, Chân long chỉ là sinh linh tiên thiên bình thường mà thôi, Mà Tiên thiên thần, là tiên thiên cao cấp nhất, với lượng nguyên khí thiên đại hiện tại mà nói, mở ra huyết khiếu Tiên thiên thần, kết quả duy nhất là hấp thu tất cả linh khí trong phương viên trăm dặm, thân thể của người sẽ bị cỗ linh khí cực lớn này trùng kích nát bấy!

- Có lý, có lý, vừa rồi ta bắt quá mở ra một trong chín khiếu Chân Long, liền thiếu chút nữa bị hút khô rồi, nếu mở ra huyết khiếu Tiên thiên thần, còn không táng mạng sao, trước khi có đủ thực lực, ta tuyệt không khai mở hai huyết khiếu Tiên Thiên thần này, lại có phiền toái gì?

- Rất phiền toái, huyết khiếu người khai mở càng nhiều, huyết khiếu càng miễn cưỡng với nội khí hoặc là chân nguyên, nói không chừng, đến lúc người khai mở chín khiếu, bất kể là nội khí hay là chân nguyên, bất kể vô tình hay cố ý, trong quá trình vận hành đều trùng kích huyết khiếu của người, sau đó, phiền phức sẽ lớn hơn!

- Không thể nào!

- Vô số sự thật đã chứng minh, chuyện này có tám phần sẽ nảy sinh, người còn không cách nào khống chế loại chuyện này sinh thời cơ! Thanh Linh nói.

- Kỳ thật tại thời đại chúng ta, người may mắn giống người rất nhiều, nhưng phần lớn đều chết không yên lành!

- Người nói chuyện có thể uyển chuyển một chút được không? Tiểu Báo Tử nổi cơn lôi đình, quát lên.

- Ta chỉ là muốn tốt cho người, kiềm chế lại, người đã ngưng luyện một cái huyết khiếu, đã có kinh nghiệm, ngưng luyện lần thứ hai sẽ không có khó khăn quá lớn, nhưng bây giờ người ngàn vạn lần không thể xao động, sau khi khai mở hoàn toàn chín khiếu Chân long, trong thời gian ngắn nhất phải tiến vào bát phẩm.

- Vì cái gì? Không phải người đã nói, trước khi tiến vào bát phẩm, phải tận dụng thời gian ngưng luyện huyết khiếu sao?

- Nếu như người có nhục thể cường hãn đồng dạng với Tiên Thiên thần, trước khi tiến vào bát phẩm có thể thoải mái ngưng luyện huyết khiếu, nhưng vấn đề hiện tại, người không thể khống chế huyết khiếu của người, đồng dạng như vừa rồi, mở ra một cái huyết khiếu Chân long liền khiến người luống cuống chân tay đấy!

- Được rồi, ta nghe lời người! Tiểu báo tử biết rõ Thanh Linh không nói sai, gật đầu đáp.

- Ta sẽ chú ý hướng đi nội khí của ta!

- Còn công năng của Hỏa hồng tinh, có thể không cần, dùng một phần nhỏ, nói không chừng sẽ kích hoạt huyết khiếu!

- Đã biết! Tiểu Báo Tử cười khỏ, nói. Hỏa Hồng Tinh thần diệu vô song, bất quá hiện tại hắn không sử dụng thần diệu này là vì hai con mắt hắn.

- Huyết khiếu người vừa khai mở, trước tiên hãy củng cố một chút, hiện tại ta sẽ không quấy rầy người! Thanh Linh thập phần hiểu lòng người, nói.

- Tiểu Báo Tử gật đầu, trong đầu lại nghĩ đến chuyện khác.

- Bích Du kiểm của ta sở dĩ có thể tu thành như vậy, vì ngoại đan Thái Cổ thực long thu của ta còn có công năng, nói cách khác, ta còn biết chỗ huyết khiếu Thái cổ thực long thu, nhưng tiếc là sẽ không dụng công pháp Thái cổ thực long thu, nói cách khác, luyện mở chỗ huyết khiếu này ngược lại không tệ, tuy Thực Long thu bất quá có thể thực long, nghĩ đến, cũng là một loại sinh linh tương ứng Tiên Thiên a!

Ba ngày kế tiếp, Tiểu Báo Tử toàn tâm toàn ý củng cố vững chắc huyết khiếu vừa khai mở kia, đồng thời còn làm quen với lực lượng một trong cửu hình Chân long.

Cửu hình Chân long, có khả năng xuất ra vô số hỏa cầu màu vàng, uy lực hỏa cầu này vượt qua hỏa diễm bình thường, thậm chí có thể đánh bại cương khí, hơn nữa tăng trưởng theo tu vi của hân, lúc cần thiết có thể xuất ra toàn lực, còn có thể có linh tính, tác chiến vì chính mình, mà bây giờ trào phong tựa hồ có chút bất đồng, hân cũng không thể tán hỏa cầu màu vàng này, bất quá, lúc Tiểu Báo Tử chuyển lực lượng, đầu trào phong này liền hóa thành một trường tiên hỏa diễm, mà trường tiên hỏa diễm này giống như một kiện thần binh như ý, đánh xuống một cái, một ngọn núi lớn sụp đổ là chuyện bình thường, cương khí dụng phải, nếu không phải cương khí đặc thù của cường giả cửu phẩm, dưới một kích của trường tiên này, cương khí cũng rách toác đi.

- Cửu long thần hỏa công, Cửu hình Chân long quả nhiên lợi hại, xem ra ta nghĩ nên học một môn tiên pháp rồi!

- Không cần học tiên pháp gì, trường tiên hỏa diễm này do trào phong biến thành, tự có biện pháp đối địch! Thanh Linh nói ra.

- Xem ra ngươi vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ công dụng Cửu hình Chân Long!

- Ngươi biết công dụng của Cửu hình Chân Long?

- Đương nhiên ta biết rõ, mỗi hình thái của Cửu hình Chân Long đều có công dụng riêng, căn bản ngươi không cần nghiên cứu, chỉ cần sử dụng chúng là xong! Thanh Linh thần nhiên nói.

- Hiện tại trọng điểm cũng không phải Cửu Hình Chân Long, mà là cương khí Cửu Long Thần Hỏa, nếu ngươi lập tức muốn luyện Kỳ Lân sát thành Kỳ Lân Cương, tất cần phải chú ý, trong quá trình luyện cường phải tinh tế nhận thức lực lượng Kỳ lân sát, ngươi được chứng kiến Đại tiêu dung thuật, có lẽ sau khi luyện cường thành công, liền có thể lĩnh ngộ được thần thông này!

- Ta sẽ chú ý! Tiểu báo tử gật đầu nói. Nhẹ điều khiển, một đám sương màu đỏ như máu lờ ra từ ngón tay, lập tức bao phủ hân vào trong.

Đây chính là Kỳ lân sát hân sư tập được.

Ngưng sát luyện cường!

Đây là một bước mà cường giả nào cũng phải đi, dù tu vi ngươi đã tiến vào thất phẩm, nếu không thể luyện thành cương khí thì cũng chỉ là ngụy cường giả, như Long Cư yểm Mạnh gia và Lữ Nhất Nguyệt Ô gia đều là ngụy cường giả, không có tu vi cường giả, lại không có cương khí cường giả, rất khó ngẩng mặt trước mặt cường giả chân chính.

Cũng chỉ có tên quái thai như Tiểu Báo Tử, tại thời điểm thất phẩm, dưới tình huống không có cương khí, liền tiếp cận chiến lực cửu phẩm.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

620. Chương 616-617: Luyện Khai Mở Huyết Khiếu Thần Hỏa Cương Thành. (2-3)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 616-617: Luyện khai mở huyết khiếu thần hỏa cương thành. (2-3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

- Nói nhảm, động tĩnh người lớn như vậy, nội khí cuộn cuộn như thủy triều, kẻ điếc mù lòa cũng có thể cảm thấy! Thanh Linh tức giận nói.

- Coi như không đến phiên ta cảm ứng được tình huống trong cơ thể người, hiện tại cũng có thể cảm giác được, ta nói, người làm thế nào lại có nội khí hùng hậu như vậy, không có mấy trăm năm không thể tu luyện ra được!

- Đó là diệu kế của ta! Tiểu Báo Tử nghe xong, không khỏi có chút kinh ngạc, không thể tưởng được tu luyện pháp môn ngoại đan ngày đêm không ngừng, Thanh Linh lại không biết.

- Xem ra phương sĩ thời Thượng cổ cũng không có gì đặc biệt, điểm này đều không thể tưởng được, bất quá linh cơ ta khê động, liền nghĩ ra, nếu ta sinh tại thời thượng cổ, nhất định là đệ nhất phương sĩ a! Tiểu Báo Tử đắc ý nghĩ đến.

- Huyết khiếu lưu chuyển, vãng sinh không thôi!

Ngay tại thời điểm hần đắc ý, Thanh Linh bỗng nhiên kêu lên.

- Ta hiểu được, ta hiểu được, ha ha, cái tên gia hỏa may mắn người, đồ vật người luyện chế ngoại đan là huyết khiếu, cũng chỉ có như vậy mới có thể làm huyết khiếu lưu chuyển, vãng sinh không thôi, ngày đêm tu luyện, tích lũy nội khí hùng hậu!

- Người nói cái gì, ngoại đan cũng là huyết khiếu? Trái tim Tiểu Báo Tử mãnh liệt chuyển động.

- Đúng vậy, người đã nói, Hỏa hồng tình người chính là ngoại đan a, có tính chất thiên nhân, bản thân người lại có được Hỏa Hồng tình a! Thời điểm này, trong giây lát nghĩ gì đó, bỗng nhiên ngừng lại, qua nửa ngày cũng không có động tĩnh,

- Đây, người làm sao vậy? Trầm mặc cả buổi, ngược lại Tiểu Báo Tử có chút thiếu kiên nhẫn, mở miệng hỏi.

- Tiểu tử, người đừng vội, để ta suy nghĩ, để ta suy nghĩ! Ngũ khí Thanh Linh có chút cổ quái, sau đó lại trầm mặc.

Mà Tiểu báo tử cũng không có tưởng tượng nhiều, loại sự tình thâm ảo này, hần cũng đã minh bạch, ngồi ở chỗ kia, dẫn nội khí từ ngoại đan vào huyết khiếu.

Nếu nói lúc trước, nội khí toàn thân Tiểu báo tử là dòng suối nhỏ thì hiện tại, nội khí hần như hồng thủy cuộn cuộn, ầm ầm lao xuống.

Nội khí lao nhanh vào lục khiếu, hòa hợp với nội khí của hần, tinh vân bên trong huyết khiếu thoáng cái khuếch trương lớn lên, xoay tròn, cũng không có vội vã, qua một hồi lâu, nội khí như thủy triều dần dần dừng lại, bên trong ngoại đan hần, ngoại trừ Điện cực dương thông thiên kiếm mới khôi phục lực lượng, thì không còn mảy may nội khí nào.

Mà huyết khiếu tân sinh này, rốt cục đã ổn định lại, không loạn hấp khắp nơi nữa.

Trong huyết khiếu, hồng sắc tinh vân pháp phòng xoay tròn, cuộn cuộn không ngớt, thỉnh thoảng có nội khí hồng sắc rơi pháp phòng, bỗng nhiên lúc đó nội tâm Tiểu Báo Tử khê động, một cỗ cảm giác quỷ dị xuất hiện.

- Cảm giác này, hình như đã từng trải qua rồi! Tiểu Báo Tử âm thầm kỳ quái trong nội tâm, đúng lúc này, bên trong huyết khiếu, tinh vân kim hồng sắc bỗng nhiên quay cuồng lên, phảng phất như có đồ vật gì đó càn quấy bên trong.

Tâm niệm Tiểu Báo Tử vừa động, Cửu Long thần hỏa công bắt đầu tự vận hành, nội khí huyết khiếu pháp phòng, hần ngưng luyện ra trước gối, sau khi nhỏ về, một quái thú đầu rồng cổ quái dâng lên bên trong tinh

vân, sau hai quái thú dâng lên, nội khí bên trong huyết khí bắt đầu giảm bớt, bất quá lúc này, huyết khiếu cũng không sinh ra hấp lực như vừa rồi, bởi vì trong khoảng khắc đó, lại nhớ tới Tinh Vân bên trong, chỉ để lại quái thú đầu rồng pháp phòng trên tinh vân.

- Cửu hình Chân long!

Lúc này, Tiểu Báo Tử đã minh bạch sự tình gì đã phát sinh, hình thái thứ ba của Cửu Long Thần Hỏa công, bên trong cửu hình Chân Long, hẳn lại ngưng luyện ra một cái, xem bộ dáng quái thú này, Báo Tử liếc mắt liền nhận ra, có lẽ là một trong Cửu long, đối với Chân Long cửu hình này, Tiểu Báo Tử thập phần chú ý, đối với bộ dáng chúng cũng cực kỳ nhớ rõ, bất quá lúc này cũng không đồng dạng như luyện ra chúc nhỏ, trong đầu hẳn hiện lên Thừa Long ngự phong quyết là việc tốt rồi, gần kề chỉ cảm thấy nội khí trở nên vô cùng ngưng luyện, chỉ thi triển thủ đoạn nhiều hơn mà thôi, vấn đề hiện tại là trào phong này có tác dụng gì.

Bất quá, còn không đợi hẳn thí nghiệm, thanh âm Thanh Linh lại vang lên bên tai.

- Tiểu tử, ngươi có thể gặp đại vận, bất quá, cũng có khả năng đụng phẩm đại phiền toái rồi!

Tiểu Báo Tử máy động trong nội tâm, trào phong vừa mới hình thành một lần nữa đã chui vào tinh vân trong huyết khiếu.

- Ta nói Thanh Linh ngươi a, hù dọa người ta như vậy, sẽ làm chết người đó!

- Người dọa người, là sẽ hù chết người, nhưng nếu là Tiên Thiên thần dọa người thì không đơn giản là chết người như vậy đâu! Thanh Linh trầm lặng nói.

- Nếu ta phán đoán đúng, ngươi có khả năng biết hai huyết khiếu Tiên Thiên Thần, chính là hai con mắt người!

Hai huyết khiếu Tiên thiên thần?

Tiểu Báo Tử thoáng kinh ngạc một phát, lập tức trong mắt hiện lên một đạo tinh quang.

- Nói như thế nào?

- Tiểu tử, nếu như ta đoán không sai, sở dĩ Hỏa hồng tình người có nội khí hùng hậu như vậy, là vì nó giống như một đan điền, một khắc đều không ngừng vận chuyển, bởi vậy nên tụ tập được đại lượng nội khí tinh thuần.

- Ha ha, xem ra ngươi thật sự không biết sự tình a!

- Cũng không phải ta biết nhiều, mà là phương pháp này, tại thời đại ta có rất nhiều người thử qua, chỉ là không nhiều người có đại vận như vậy! Thanh Linh nói ra.

- Biết không? Những phương sĩ chết tiết kia nghiên cứu đủ loại pháp môn để tăng thực lực lên, đây chỉ là so sánh một cái bình thường mà thôi!

- Đích thật là rất bình thường, bất quá hiệu quả rất tốt!

- Đó là vì vận khí người tốt, ngoại đan đồng dạng với vị trí huyết khiếu, chỉ có như vậy mới có thể tự động vận chuyển, bằng không mà nói, dưới sự khống chế của người, đan điền của người mới có thể vận chuyển.

- Đồng dạng với vị trí huyết khiếu, có ý tứ gì? Tiểu Báo Tử có chút mơ hồ.

- Trên đời này có rất nhiều thứ để luyện chế ra ngoại đan, bất quá đại thể chia làm hai loại, một loại là thiên tài địa bảo trời sinh, mặt khác là một bộ phận đặc thù con người lấy xuống từ sinh vật, bởi vì chất liệu bất đồng, cho nên uy lực ngoại đan tự nhiên, vô luận khác nhau bao nhiêu, đều thuộc về giống nhau, nhưng có một ngoại lệ, cái kia chính là loại ngoại đan thứ hai, những ngoại đan này là một phần lấy xuống từ trên người sinh vật thể, ví dụ như ngoại đan Hỏa hồng tình của người, bản thân là một trong những huyết khiếu của sinh vật thể, nói như vậy, chỉ cần điều kiện cho phép, liền có thể kích hoạt huyết khiếu này, do đó loại này là công dụng của Sinh Sinh Bất Túc!

- Ý của ngươi là, khóa ngoại đan của ta là một huyết khiếu đặt sẵn?

- Đúng, ngoại đan của ngươi là Hỏa Hồng Tinh, mà ngươi cũng có được Hỏa Hồng Tinh, cái này đã nói lên, hai con mắt ngươi cũng là hai huyết khiếu, bởi vì hai con mắt ngươi là do huyết mạch Tiên Thiên thần tạo thành, cho nên, hai huyết khiếu này rất có thể là huyết khiếu Tiên Thiên Thần!

- Có chuyện tốt như vậy trong thiên hạ sao?

Tiểu Báo Tử nghe xong, nhin không được kêu lên hưng phấn.

Quả thực là sự tình tốt a!

Thanh Linh cũng đã từng nói qua, nếu như vận khí của mình tốt, có thể mở ra một cái huyết khiếu Tiên thiên thần, tương đương với một bước lên trời, bởi vì huyết khiếu Tiên Thiên Thần có khả năng chứa đựng nội khí xa xa hơn người bình thường, thậm chí những sinh vật khác rất nhiều.

- Ngươi không cần suy nghĩ sự tình tốt như vậy! Thanh Linh nhìn ra suy nghĩ trong lòng hắn, đánh ý nghĩ của hắn trở về.

- Ngươi bắt quá chỉ mở ra một cái huyết khiếu Chân Long, liền thiếu chút nữa đã giết chính mình, nếu thật sự khai mở huyết khiếu Tiên Thiên Thần, không biết còn chết như thế nào, Chân long chỉ là sinh linh tiên thiên bình thường mà thôi, Mà Tiên thiên thần, là tiên thiên cao cấp nhất, với lượng nguyên khí thiên đại hiện tại mà nói, mở ra huyết khiếu Tiên thiên thần, kết quả duy nhất là hấp thu tất cả linh khí trong phương viên trăm dặm, thân thể của ngươi sẽ bị cỗ linh khí cực lớn này trùng kích nát bấy!

- Có lý, có lý, vừa rồi ta bắt quá mở ra một trong chín khiếu Chân Long, liền thiếu chút nữa bị hút khô rồi, nếu mở ra huyết khiếu Tiên thiên thần, còn không táng mạng sao, trước khi có đủ thực lực, ta tuyệt không khai mở hai huyết khiếu Tiên Thiên thần này, lại có phiền toái gì?

- Rất phiền toái, huyết khiếu ngươi khai mở càng nhiều, huyết khiếu càng miễn cảm với nội khí hoặc là chân nguyên, nói không chừng, đến lúc ngươi khai mở chín khiếu, bất kể là nội khí hay là chân nguyên, bất kể vô tình hay cố ý, trong quá trình vận hành đều trùng kích huyết khiếu của ngươi, sau đó, phiền phức sẽ lớn hơn!

- Không thể nào!

- Vô số sự thật đã chứng minh, chuyện này có tám phần sẽ nảy sinh, ngươi còn không cách nào khống chế loại chuyện này sinh thời cơ! Thanh Linh nói.

- Kỳ thật tại thời đại chúng ta, người may mắn giống ngươi rất nhiều, nhưng phần lớn đều chết không yên lành!

- Ngươi nói chuyện có thể uyển chuyển một chút được không? Tiểu Báo Tử nổi cơn lòi đờn, quát lên.

- Ta chỉ là muốn tốt cho ngươi, kiềm chế lại, ngươi đã ngưng luyện một cái huyết khiếu, đã có kinh nghiệm, ngưng luyện lần thứ hai sẽ không có khó khăn quá lớn, nhưng bây giờ ngươi ngàn vạn lần không thể xao động, sau khi khai mở hoàn toàn chín khiếu Chân long, trong thời gian ngắn nhất phải tiến vào bát phẩm.

- Vì cái gì? Không phải ngươi đã nói, trước khi tiến vào bát phẩm, phải tận dụng thời gian ngưng luyện huyết khiếu sao?

- Nếu như ngươi có nhục thể cường hãn đồng dạng với Tiên Thiên thần, trước khi tiến vào bát phẩm có thể thoải mái ngưng luyện huyết khiếu, nhưng vấn đề hiện tại, ngươi không thể khống chế huyết khiếu của ngươi, đồng dạng như vừa rồi, mở ra một cái huyết khiếu Chân long liền khiến ngươi luống cuống chân tay đấy!

- Được rồi, ta nghe lời ngươi! Tiểu báo tử biết rõ Thanh Linh không nói sai, gật đầu đáp.

- Ta sẽ chú ý hướng đi nội khí của ta!

- Còn công năng của Hỏa hồng tinh, có thể không cần, dùng một phần nhỏ, nói không chừng sẽ kích hoạt huyết khiếu!

- Đã biết! Tiểu Báo Tử cười khỏ, nói. Hỏa Hồng Tinh thần diệu vô song, bắt quá hiện tại hắn không sử dụng thần diệu này là vì hai con mắt hắn.

- Huyệt khiêu người vừa khai mở, trước tiên hãy củng cố một chút, hiện tại ta sẽ không quấy rầy người! Thanh Linh thập phần hiểu lòng người, nói.

- Tiểu Báo Tử gật đầu, trong đầu lại nghĩ đến chuyện khác.

- Bích Du kiểm của ta sở dĩ có thể tu thành như vậy, vì ngoại đan Thái Cổ thực long thu của ta còn có công năng, nói cách khác, ta còn biết chỗ huyệt khiêu Thái cổ thực long thu, nhưng tiếc là sẽ không dụng công pháp Thái cổ thực long thu, nói cách khác, luyện mở chỗ huyệt khiêu này ngược lại không tệ, tuy Thực Long thu bất quá có thể thực long, nghĩ đến, cũng là một loại sinh linh tương ứng Tiên Thiên a!

Ba ngày kế tiếp, Tiểu Báo Tử toàn tâm toàn ý củng cố vững chắc huyệt khiêu vừa khai mở kia, đồng thời còn làm quen với lực lượng một trong cửu hình Chân long.

Cửu hình Chân long, có khả năng xuất ra vô số hỏa cầu màu vàng, uy lực hỏa cầu này vượt qua hỏa diễm bình thường, thậm chí có thể đánh bại cương khí, hơn nữa tăng trưởng theo tu vi của hân, lúc cần thiết có thể xuất ra toàn lực, còn có thể có linh tính, tác chiến vì chính mình, mà bây giờ trào phóng tựa hồ có chút bất đồng, hân cũng không thể tán hỏa cầu màu vàng này, bất quá, lúc Tiểu Báo Tử chuyển lực lượng, đầu trào phong này liền hóa thành một trường tiên hỏa diễm, mà trường tiên hỏa diễm này giống như một kiện thần binh như ý, đánh xuống một cái, một ngọn núi lớn sụp đổ là chuyện bình thường, cương khí dụng phải, nếu không phải cương khí đặc thù của cường giả cửu phẩm, dưới một kích của trường tiên này, cương khí cũng rách toác đi.

- Cửu long thần hỏa công, Cửu hình Chân long quả nhiên lợi hại, xem ra ta nghĩ nên học một môn tiên pháp rồi!

- Không cần học tiên pháp gì, trường tiên hỏa diễm này do trào phong biến thành, tự có biện pháp đối địch! Thanh Linh nói ra.

- Xem ra người vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ công dụng Cửu hình Chân Long!

- Người biết công dụng của Cửu hình Chân Long?

- Đương nhiên ta biết rõ, mỗi hình thái của Cửu hình Chân Long đều có công dụng riêng, căn bản người không cần nghiên cứu, chỉ cần sử dụng chúng là xong! Thanh Linh thần nhiên nói.

- Hiện tại trọng điểm cũng không phải Cửu Hình Chân Long, mà là cương khí Cửu Long Thần Hỏa, nếu người lập tức muốn luyện Kỳ Lân sát thành Kỳ Lân Cương, tất cần phải chú ý, trong quá trình luyện cường phải tinh tế nhận thức lực lượng Kỳ lân sát, người được chứng kiến Đại tiêu dung thuật, có lẽ sau khi luyện cường thành công, liền có thể lĩnh ngộ được thần thông này!

- Ta sẽ chú ý! Tiểu báo tử gật đầu nói. Nhẹ điều khiển, một đám sương màu đỏ như máu lờ ra từ ngón tay, lập tức bao phủ hân vào trong.

Đây chính là Kỳ lân sát hân sưu tập được.

Ngưng sát luyện cường!

Đây là một bước mà cường giả nào cũng phải đi, dù tu vi người đã tiến vào thất phẩm, nếu không thể luyện thành cương khí thì cũng chỉ là ngụy cường giả, như Long Cư yểm Mạnh gia và Lữ Nhất Nguyệt Ô gia đều là ngụy cường giả, không có tu vi cường giả, lại không có cương khí cường giả, rất khó ngáng mặt trước mặt cường giả chân chính.

Cũng chỉ có tên quái thai như Tiểu Báo Tử, tại thời điểm thất phẩm, dưới tình huống không có cương khí, liền tiếp cận chiến lực cửu phẩm.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

621. Chương 618-621: Tin Tức Phiên Toái. (1-4)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 618-621: Tin tức phiên toái. (1-4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Mặc dù bản thể Tiểu Báo Tử không có luyện cương, bất quá ngoại đan Bích du kiếm của hắn đã luyện thành Thanh ngọc càn nguyên cương, cho nên đối với luyện cương vẫn có vài phần kinh nghiệm, hơn nữa hiện tại có một tên quái vật chỉ điểm cho hắn, cho nên rất dễ dàng, liền dung hợp nội khí chính mình vào một chỗ với Kỳ lân sát, bắt đầu luyện chế tầng mỏng kia, nhưng lại là cương khí vô cùng diệu dụng.

Cùng lúc đó, dưới sự chỉ điểm của Thanh Linh, trong quá trình luyện chế, hắn dần ngộ được đủ loại diệu dụng của Kỳ lân sát, Kỳ lân sát nồng đậm tuôn ra bên ngoài, giao hòa với nội khí Tiểu Báo Tử, bốc lên, huyền hóa ra đủ loại dị tượng, giằng co một mực hơn mười ngày.

Hơn mười ngày sau, hai mắt Tiểu Báo Tử vốn khép chặt, nay mãnh liệt mở ra, rốt cục Kỳ lân sát và nội khí đã dung hòa thành một thể, Kỳ lân cương xích kim sắt mới thành, chạy trong thân Tiểu Báo Tử, bỗng nhiên tầm đó, năm ngón tay Tiểu Báo Tử mãnh liệt trương ra, mãnh liệt đưa tay về phía trước.

Một tiếng quái dị nhẹ vang lên, một chỗ dung nham tính cả không gian chung quanh bị một đoàn xích kim sắc chói mắt hạ xuống, liền biến mất vô tung, tức thì lóe lên trong hư không vô tận trước mặt Tiểu Báo Tử.

Đại Tiêu Dung thuật!

Cương khí xích kim sắc xung quanh Tiểu Báo Tử xoáy lên một hồi gió lốc, thời gian trôi qua, dần tan biến lại thành vô hình.

- Hiện tại, chỉ còn lại Kim hi cách điểm kính!

- Vương Xà, ngươi là một tên hỗn đản, chạy đến Hỏa mạch của ta, ta đã không tính rồi, nhưng lại đến tìm ta gây phiền phức, ngươi cái tên này, một điểm đạo nghĩa cũng không giảng sao?

Thanh kiếm sơn, Xích điểm môn!

Xích Điểm môn to như vậy đã bị lực lượng cường đại phá hủy một nửa, phần lớn kiến trúc trở thành phế tích, chỉ có vài tòa kiến trúc chủ vẫn tồn tại.

Liệt Hỏa lão tổ cũng chật vật vô cùng, hỏa hồng sắc trường bào đã bị hư hao một đám, trên mặt còn có dấu vết cháy đen, đầu tóc màu hồng đỏ thẫm dựng đứng lên, phảng phất như bị điện đốt cháy qua.

Trên thực tế, cũng là bị điện đốt cháy.

- Hừ, Địa Tâm hỏa mạch này trời sinh thiên dưỡng, đừng nói lão quái ngươi, ngay cả hoàng đế lão nhân cũng không có quyền nói, từ lúc nào là đã thành tài sản riêng của ngươi rồi, ngươi kiến tạo Xích điểm môn ở nơi này, biến thành tài sản riêng, ngày mai ta kiến tạo một cái ở nơi này, Thanh Kiếm sơn này có phải thuộc về ta hay không? Vương Xà cười lạnh.

- Ta cho ngươi biết Liệt Hỏa lão quái, ngươi nếu không có một lời giải thích rõ ràng với ta, ta sẽ hủy đi Xích Điểm môn, hủy Địa tâm hỏa mạch này.

- Ta đã nói nhiều lần với ngươi rồi, hoặc là tiểu tử kia bỏ chạy, hoặc là bị hãm bên trong Địa tâm hỏa mạch này, ngươi nháo sự ở chỗ này không phải chuyện nhỏ a, ngươi xuống dưới tìm là được, không thể nói trước là đã tìm được rồi!

- Hừ, ngươi chiếm đoạt Địa tâm hỏa mạch này đã nhiều năm như vậy, khẳng định quen thuộc bên trong hơn so với ta, ngươi theo ta xuống dưới chẳng phải là làm chơi ăn thật sao, nếu trong lòng ngươi không có quỷ, vì cái gì mà không dám đi xuống!

- Người..! Liệt Hỏa lão tổ cố gắng áp chế lửa giận, lông mi màu hồng đỏ thắm dựng đứng lên.

Đối thoại như vậy đã hơn mười ngày, Liệt Hỏa lão tổ cũng không ngờ sẽ có chuyện như vậy.

Nguyên lai hắn còn tưởng rằng chỉ một mình Tiểu Báo Tử trộm nhập hỏa mạch, không thể tưởng được vậy mà không chỉ mình hắn, hơn nữa nhìn tình huống, Chu Báo không phải là chủ mưu chuyện này.

Vương Xà và Tiểu Minh Vương đồng thời xuất hiện trước mặt hắn, hướng hắn đòi người, đây cũng không phải là một sự tình tốt lành gì.

Cho dù hắn vẫn cho rằng đạo lý đứng về phía hắn, bất quá, rất hiển nhiên, cả hai không phải là người hay giảng đạo lý.

Tiểu Minh Vương cũng may, dù sao cũng là người trong giáo, không tốt quá mức, chỉ là đứng ngoài cổ vũ, nhưng Vương Xà này ra tay không chút lưu tình, chẳng những đánh tan tác Xích Diễm Môn do mình tạo dựng lên, ngay cả mười mấy đệ tử đều bị đánh trọng thương, nếu như không phải hắn cố kỵ trong lòng, không thể nói trước đã ra tay giết người.

- Tiểu Minh Vương, ngươi là người trong giáo, vậy mà lại liên hợp với ngoại nhân công kích người trong giáo, ngươi không sợ giáo quy xử phạt sao?

- Ta không có công kích, chỉ là dạo qua một vòng Xích Diễm môn mà thôi! Tiểu Minh Vương nhún nhún vai, đáp.

- Lão Liệt Hỏa, tốt nhất hãy nghe hắn nói, giao tiểu tử kia ra, bằng không hắn sẽ không cam lòng đâu, tuy rằng tiểu tử kia tự cho là thông minh làm nháo lên một hồi, nhưng căn bản cũng không có gì quá đáng cả, mà ta vẫn còn nợ hắn một món nhân tình đấy!

- Người đi mà tìm hắn, ta không có giết hắn a! Liệt Hỏa lão tổ ủy khuất, muốn khóc lên rồi.

- Người muốn dùng Địa Tâm Hỏa mạch của ta thì nói một tiếng là được, cần gì phải lén lút như thế!

- Ta cũng không có thời gian nghe các người lải nhải chỗ này! Trên người Vương Xà dâng lên một tầng điện quang màu xanh.

- Liệt hỏa lão quán, hoặc là hiện tại người giao người ra, hoặc là theo chúng ta xuống dưới tìm, ta không muốn mất thời gian ở chỗ này!

- Hừ, Vương Xà, ngươi xem Xích Diễm môn này là hậu viện nhà ngươi sao, muốn làm gì là làm à? Liệt Hỏa lão tổ tức giận quát lên, xích quang chớp động toàn thân.

- Người đã muốn như thế, ta đây cũng không còn cách nào! Đòi mất Vương Xà nhú lại, ánh mắt thâm lãnh như độc xà, nhìn chăm chăm gắt gao trên người Liệt Hỏa lão tổ.

Lúc hai bên đang giương cung bạt kiếm, tức thì dị biến phát sinh.

Một đạo quang mang màu vàng sau Thanh Kiếm sơn bỗng nhiên sáng lên, nguyên khí thiên địa chung quanh mãnh liệt khởi động.

Quan trọng nhất là, tuy hiện tại mặt trời vẫn đang tỏa nắng, nhưng nhiệt lượng ánh nắng mặt trời đang nhanh chóng giảm đi, trong khoảnh khắc đó, trong phạm vi mười dặm, phẳng phất như ánh nắng mặt trời đã mất đi tất cả nhiệt lượng, biến thành ánh sáng lạnh buốt, cho dù sự tình chỉ xảy ra trong nháy mắt nhưng linh giác ba gã cường giả cứu phẩm lại vô cùng nhạy cảm, thân hình cơ hồ đồng thời lóe lên, thoáng xuất hiện tại chỗ kim sắc quang mang.

Tiểu Báo Tử thoát nhìn có chút chật vật, toàn thân đều là bụi đất, dưới chân là một động tròn sâu, một mực theo Địa tâm hỏa mạch mà ra, hành hỏa nguyên khí đậm đặc dưng mãnh phun ra, không thể vãn hồi.

Hắn thấy Liệt hỏa lão tổ đầu tiên, Tiểu Báo Tử vô ý thức bày ra tư thế đề phòng, nhưng sau đó hắn thấy Vương Xà và Tiểu Minh Vương, liền buông lỏng nội tâm.

- Ô, hai vị, đã luyện thành thần công?

Vương Xà ngược lại không có gì, chỉ Tiểu Minh Vương bị lời nói mập mờ của hắn làm đỏ mặt lên.

- Cái tên này, mạng người lớn thật, vậy mà còn chưa chết!
 - Ha ha, chỉ là chút địa hỏa mà thôi, còn chưa làm gì được ta! Tiểu Báo Tử cười hắc hắc, nói.
 - Hừ, tiểu tử, coi như mạng người lớn! Nhìn thấy Tiểu Báo Tử bình yên vô sự đi ra từ Địa Tâm hỏa mạch, vô luận là Vương Xà hay Liệt Hỏa lão tổ đều thở phào một hơi sâu sắc.
 - Tốt rồi, hiện tại người đã ra, các người cũng nên đi đi a!
- Hơn mười ngày qua, Liệt Hỏa lão tổ đã bị Vương Xà làm cho tâm lực tiêu tụy, cuối cùng cũng đã khá lên, chỉ muốn mấy tên ôn thần này nhanh chóng ly khai là đã tạ ơn trời đất rồi, đâu còn tâm tư dây dưa cùng bọn hắn.
- Wương Xà còn muốn náo động một phen, bắt quá ánh mắt của Tiểu Minh Vương như muốn nói thôi đi.
- Ba người liền cùng nhau ly khai.
- Ta nói này, các người đã quen biết với Liệt hỏa lão tổ, sao còn lén lút vào, gây phiền toái lớn như vậy? Tiểu Báo Tử khó hiểu, hỏi.
 - Ta không muốn thiếu hẳn một cái nhân tình, hơn nữa, có trời mới biết người có thể phế đi cái Địa Tâm hỏa mạch này hay không, nếu sớm chào hỏi với hắn, vạn nhất người không biết nặng nhẹ phế đi Địa tâm hỏa mạch, không phải là kết oán sao?
 - Bây giờ còn không phải vậy sao, hắn đã biết rồi!
 - Đúng vậy a, sớm biết như vậy thì không làm nhiều chuyện rồi!
 - Kỳ thật ý nghĩ các người cũng không sai lầm, nếu làm việc không đầu đuôi, các người lúc ấy xử lý sạch Xích Lô, không cho hắn báo tin ra ngoài, không thể nói trước cũng sẽ không có sự tình ngày nay!
 - Tuổi người còn nhỏ, ngược lại thủ lạt hung ác vô cùng a, vô luận thế nào, Xích Lô cũng là tôn giả trong giáo ta, ta xử lý hắn như thế nào, giết hắn?
 - Ta không nói giết hắn, chế trụ hắn lại, phóng vào trong Địa tâm hỏa mạch, chờ lúc chúng ta ra sẽ thả hắn ra ở tiểu bắc, không nên mặc kệ hắn trong đó, nếu ta là người xử lý, cũng sẽ không làm như vậy!
 - Người tên tiểu tử này, lúc này người nợ chúng ta một nhân tình, không thể làm vẻ mặt ấy với ta a! Tiểu Minh Vương rất bất mãn với thái độ của Tiểu Báo Tử.
 - Nhóc con, ta nói cho người biết, nếu người còn nói như vậy, ta sẽ ném người vào trong hỏa mạch!
 - Hắc hắc! Tiểu Báo Tử cười hì hì, sờ sờ đầu, không nói thêm gì nữa.
 - Tiểu tử, xem ra lúc này người đã nhận không ít chỗ tốt a! Đúng lúc này, Vương Xà đổi chủ đề.
 - Chỗ tốt đích thật không ít, các người cũng đồng dạng như vậy, chỗ tốt cũng không ít a!
 - Ha ha! Vương Xà cười khan hai tiếng.
 - Biết không, đại hội anh hùng thiên hạ gì đó đã kết thúc, Thuần Dương pháp khí đã có chủ rồi!
 - A, vậy sao? Nói đến Thuần Dương Pháp khí, Tiểu Báo Tử liền có hứng thú, lúc ra khỏi Địa tâm hỏa mạch, hắn liền dùng Kim hí cách điểm kính của mình hấp thu đầy đủ bảo điểm lưu cách của mặt trời, diễn biến thuần dương, hiện tại Thuần Dương pháp khí của hắn đã thành.
 - Vận khí tốt a, Thuần Dương pháp khí này, không phải của tiểu tử Lý gia kia a? Tiểu Báo Tử nhận ra Lý Tú, quan hệ cũng không tệ lắm nên mới hỏi.
 - Không phải hắn, là thế tử Yên Phi Tây Trữ vương! Vương Xà nói ra.
 - Cơ Dạ Nguyệt thắng Lý Tú, bất quá, nàng ta lại buông tha ở thời điểm quyết định, không xuất hiện trên chiến trường, cho nên Yên Phi không công mà được kiện Thuần dương pháp khí kia!
 - Thuần dương pháp khí a, vậy mà Cơ Dạ Nguyệt lại cam lòng buông tha đơn giản như vậy! Tiểu Báo Tử thở dài.

- Kiện Thuần dương pháp khí kia là Bát Cực Linh Lung tháp, công phòng nhất thể, uy lực vô cùng lớn, chắc chắn không bao lâu sau, Tiểu thể tử Tây trử vương khẳng định danh chấn thiên hạ!

- Việc tốt a, Đại Tấn sẽ xuất hiện một cường giả thiếu niên!

- Có lẽ, hắc sẽ tạo thành một chút phiền toái đối với ngươi!

- Ta? Không thể nào, hắc là thể tử Tây Trử vương, có quan hệ gì với ta?

- Mấy chuyện ngươi làm gần đây thật sự quá kiêu ngạo, tuy rằng thanh danh của ngươi như mặt trời giữa trưa, nhưng cũng làm nhiều người bất mãn, hơn nữa lúc này còn liên hệ tới phương diện lợi ích, cho nên có người muốn đối phó với ngươi!

- Đối phó như thế nào?

- Ngươi nói, nếu như thể tử Tây Trử Vương kia khiêu chiến ngươi, ngươi sẽ làm sao?

- Khiêu chiến ta? Lòng mày Tiểu Báo Tử nhú lại, khiêu chiến như thế quả là một sự tình ngoài ý muốn, nếu thể tử Tây Trử Vương thật sự khiêu chiến hắc, thì lảng tránh không phải là chuyện tốt, quy củ giang hồ, sau khi công thành danh toại, ngươi có thể hưởng thụ hết thấy những thành quả của mình, nhưng cũng đồng dạng sẽ gặp phải khiêu chiến, nếu như không ứng chiến thì như là e sợ, tương đương với nhận thua, thanh danh tất nhiên sẽ bị hao tổn, đây cũng là lý do mà Tiểu Báo Tử khiêu chiến với Vương Nguyệt Bạch, Vương Nguyệt Bạch liền đáp ứng không chút nghĩ ngợi, thứ nhất là vì hắc có lòng tin với chính mình, thứ hai là nếu sợ hãi mà không ứng chiến thì sẽ tổn hại đến thanh danh.

Tiểu Báo Tử ngược lại không để ý tới thanh danh của mình, nghĩ nghĩ, cười nói.

- Ta nghĩ hắc sẽ không ngu vậy a, tu vi hắc bất quá chỉ là thất phẩm, chỉ là có một kiện Thuần Dương pháp khí liền một bước lên trời sao?

- Trong mắt người giang hồ, ngươi một bước lên trời trong một trận chiến, cũng là dựa vào một kiện pháp khí, hơn nữa không phải là Thuần dương pháp khí mà chỉ là Thông linh pháp khí bình thường mà thôi! Vương Xà cười nói.

- Ngươi sáng tạo ra một thần thoại, bất quá hiện tại, có người muốn đánh vỡ thần thoại này!

- Tại sao? Hắc là thể tử Tây Trử vương, ta chỉ là một người trong giang hồ, tám gậy tre cũng không đến bên cạnh, tại sao lại tìm ta gây phiền phức? Tiểu Báo Tử bán tin bán nghi hỏi.

- Bất cứ chuyện gì phát sinh cũng đều có nguyên nhân, như chuyện này, cũng không phải hắc muốn tìm người gây sự, mà là chiều hướng phát triển, hắc không muốn cũng không có cách nào, người cho rằng hắc sẽ cầm tốt Bát Cực Linh Lung tháp sao? Vương Xà nhìn hắc một cái, cười lạnh.

- Tiểu bằng hữu, ta biết rõ bây giờ ngươi suy nghĩ gì, bất quá, đây là giang hồ, ngươi đã hãm sâu vào đó rồi, muốn thoát ra cũng không được, rất nhiều chuyện không phải do ngươi làm chủ!

- Điều này ta minh bạch, tin tức của ngươi có chuẩn xác không?

- Ít nhất là chuẩn xác với ngươi! Vương Xà đáp.

- Đúng rồi, Minh Phi, ngươi cũng nhận được tin tức này chứ?

- Đúng vậy! Tiểu Minh Vương gật gật đầu, liếc nhìn Tiểu Báo Tử, nói:

- Báo Tử, Vương Xà nói không sai, danh tiếng ngươi quá nổi, hiển nhiên sẽ có người muốn gõ ngươi!

- Gõ ta ?

Khóe miệng Tiểu Báo Tử hơi nhếch lên.

- Ta thật sự có chút không rõ, sao lại có người cho rằng mình cao cao tại thượng, động một chút liền muốn gõ người khác, gõ cái con mẹ chúng nó a! Trong mắt Tiểu Báo Tử lộ hung quang, hung hăng nói:

- Cứ để bọn chúng tới gõ, xem bọn chúng gõ ta hay ta gõ bọn chúng!

Tiểu Minh Vương và Vương Xà nhìn nhau, cùng cười cười.

Ba người đồng hành được một đoạn đường, lấy được đồ vật mình muốn từ Tiểu Minh Vương, Tiểu Báo Tử liền tách ra khỏi hai người.

Lần du hành đến địa mạch này tuy nguy hiểm, nhưng lại có thu hoạch lớn, cũng là ngoài ý định, không chỉ luyện cường thành công mà còn luyện thành một kiện Thuần Dương pháp khí, mà đã có Thuần Dương pháp khí, coi như đối mặt với cường giả cửu phẩm, Tiểu Báo Tử vẫn có một phần lực lượng.

Ít nhất sẽ không giống với lúc đụng phải Liệt hỏa lão tổ kia, chỉ biết chạy trốn sống trốn chết.

- Đại nhân, ngài đã trở về rồi, nếu ngài không trở lại, thật sự chúng ta không biết phải làm sao a!
 - Không biết làm cái gì? Tiểu Báo Tử nhìn mấy người này như lửa đốt trong lòng, khe động trong nội tâm, thầm nghĩ:
 - Chết tiệt, không phải Yên Phi nọ đưa chiến thư tới chứ?
 - Thuộc hạ báỉ kiến đại nhân! Sau lưng Giang Hiểu hiện ra một thân ảnh, thấy Tiểu Báo Tử liền quỳ xuống báỉ kiến.
 - Ông Đại Đồng, là người a, đã lâu không gặp, không phải người ở Giang Thành sao, như thế nào lại tới đây?
- Người đến đúng là nguyên đội trưởng đội phụ trách hậu cần thủy quân Giang Thành Ông Đại Đồng, bây giờ là cổ đông an xa đường kiêm chủ đạo quây.
- Thuộc hạ nghe đại nhân ở chỗ này, đặc biệt đến báỉ kiến, ngoài ra còn muốn báo cáo một sự tình!
 - Sự tình gì?
 - Là như thế này, đại nhân, ta đã chuẩn bị xong tất cả hàng hóa, muốn lên đường ngay hôm đó, chỉ là núi cao đường xa, vừa vận đại nhân ở chỗ này nên muốn hướng đại nhân chỉ điểm!
 - A, đều chuẩn bị xong chưa?

Nhóm hàng hóa này chuyên môn cung cấp cho lãnh địa Tiểu Báo Tử, bởi vì lãnh địa của hắn quá kém, đã thiếu người lại không có gì sản xuất, nếu như không chuẩn bị sẵn thì đến mùa đông thì cũng chết mất một nửa số người, đây cũng không phải là sự tình hắn muốn nhìn thấy, cho nên hắn liền phân phó Ông Đại Đồng giúp hắn nhập một lượng lớn hàng hóa, lực tục hướng tới lãnh địa, đây là lượng hàng cuối cùng, hắn đã chiếm được một số lớn tiền tài từ Thanh Phong lâu, tuy hiện tại không xưng là phú khả địch quốc, nhưng tình hình kinh tế, tài phú hiện tại đủ để hắn nuôi sống vài trăm người trên lãnh địa rất nhiều năm.

Bất quá chuyện này cũng không riêng gì đặt mua hàng hóa, ở trong đó còn liên lụy tới vận chuyển, rất nhiều sự tình rườm rà, Tiểu Báo Tử tự nhiên không muốn quản, cho nên giao lại cho Ông Đại Đồng, dù sao hắn vốn cũng quản tài vụ tại thủy quân Giang Thành, hơn nữa lại làm ngay ngắn rõ ràng, có rất nhiều kinh nghiệm.

- Đại nhân, hết thấy đều đã chuẩn bị xong! Ông Đại Đồng gật đầu nói.
- Chuẩn bị xong thì bắt đầu vận chuyển a, người cũng đã nói núi cao đường xa, nếu như không nhanh chóng vận chuyển, nói không chừng mùa đông tới a!
- Thuộc hạ chính là muốn nói sự tình này! Ông Đại Đồng nói.
- Đoạn đường này, không có nửa năm không qua được, coi như một khắc cũng không thể trì hoãn, vội vã chạy đi cũng không có khả năng đến, nhưng nhờ đại nhân suy nghĩ chu toàn, đã cho một nhóm lớn hàng hóa đi qua, bây giờ có thể đã đến!
- Vậy ý của người là? Ánh mắt Tiểu Báo Tử chớp lên, có chút khó hiểu.
- Là như thế này, đại nhân, bởi vì núi cao đường xa, thời tiết càng lúc càng lạnh hơn, gió tuyết phương bắc lại lớn, ta nghĩ có thể đợi đến đầu sau rồi vận chuyển nhóm hàng hóa này sau, nói cách khác, vận nhất trên đường vận chuyển gặp gió tuyết, không chỉ có thể mất đi hàng hóa mà đoàn người vận chuyển cũng gặp phiền toái!

- Như vậy a! Tiểu Báo Tử nhẹ gật đầu.
- Có lý, mùa đông cũng đã sắp đến, vận chuyển nhiều hàng hóa như vậy, quả thực có chút phiền phức, vậy thì cứ làm như lời người nói, đợi đến đầu xuân lại vận chuyển, còn nữa, về sau, loại chuyện này chính người tự quyết định là được rồi, chỉ cần không chậm trễ việc lớn, đều không có vấn đề gì!
- Đa tạ đại nhân, đại nhân, còn có một việc!
- Việc gì?
- Nhờ phúc đại nhân, uy danh An Xa Đường chúng ta đại chấn, sinh ý rất thuận, đều bù vào được tổn thất trước kia, bọn tặc phải từng cướp hàng hóa của chúng ta, không chỉ đem trả lại mà còn đền bù cho chúng ta một số lớn, hiện tại việc buôn bán của chúng ta đã thêm vài tuyến, ngày mai ta chuẩn bị có thể đã thông vài tuyến đường phía nam vào đầu xuân hay không, chỉ là thế lực Bái Hỏa huyền giáo phía nam rất lớn, hơn nữa bọn hán còn giấu thực lực khổng lồ trong dân gian, các cửa hàng nổi danh phía nam ngàn vạn lần đều có liên hệ với Bái hỏa huyền giáo, không chỉ tuân thủ quy củ triều đình mà còn phải tuân thủ quy củ Bái hỏa huyền giáo bọn chúng, ta lo bọn chúng ma cũ bắt nạt ma mới!
- Vậy người muốn mở rộng sinh ý xuống phía nam?
- Phía nam nhiều núi nhiều sông, kênh rạch giao nhau chằng chịt, là nơi đất lành, buôn bán phát đạt, ba phần tư tài phú Đại Tấn đều tại nơi này, cho nên dù Bái hỏa huyền giáo đại náo, triều đình cũng không dám đập nát phương nam này, nếu như chúng ta có thể đã thông thương đạo phía nam, như vậy sinh ý An Viễn Đường tất nhiên sẽ nâng cao lên một bước, hơn nữa, những đầu thương lộ liên tiếp này kết nối người trong lãnh địa, quán thông Trung Nguyên, tốc hành phía nam, khai phá ra, đối với lãnh địa đại nhân mà nói thì có chỗ tốt rất lớn, cho nên ta đã sai người bên kia tìm quan hệ, đại khái qua một thời gian ngắn sẽ thu được tin tức xác thực! Ông Đại Đồng nói.
- Đối với sự tình sinh ý, ta nghe không hiểu lắm, bắt quá lời người nói rất có ý tứ, nếu như người thật sự muốn khai phá thương đạo phương nam, không cần chờ đến đầu xuân năm sau, cũng không cần đi tìm quan hệ, Đại tôn giả tân tấn Tào Tuyết Đường bên ngoài ba đường Bái hỏa huyền giáo là bằng hữu của ta, người trực tiếp tìm hán là được rồi! Tiểu Báo Tử nói.
- Đại tôn giả tân tấn Tào Tuyết Đường ba đường bên ngoài? Ông Đại Đồng run rẩy mãnh liệt một cái, hán đã nghe nói về Tào Tuyết Đường, vốn chỉ là một Tôn giả bình thường trong giáo, thế lực cũng không bao nhiêu, mặc dù có chút địa vị trong giáo nhưng đã thất thế lâu rồi, nhưng nửa tháng trước lại tấn vị bát phẩm, trở thành Đại tôn giả trong giáo, còn giành được một ít ủng hộ của người trong giáo, một lần đánh bại đối thủ, khổng chế ba đường bên ngoài, hiện tại có thể nói là một nhân vật nóng bỏng nhất Bái hỏa huyền giáo, hán không nghĩ đến một tên gia hỏa như vậy lại quen biết với lão bản của mình.
- Đại nhân, ngài thật sự quen biết Tào Tuyết Đường?
- Tiểu Báo Tử cười cười, nói:
- Sinh ý phía nam, người làm việc mà gặp khó khăn, cứ tìm Tào Tuyết Đường, hán sẽ giúp người!
- Vâng, đại nhân, ta biết rồi! Ông Đại Đồng kích động nói, hán là người thông minh, tinh thông buôn bán, tự nhiên biết rõ buôn bán như thế nào ở phương nam, nếu như có thể quan hệ với đại nhân vật Bái hỏa huyền giáo, thì quả thực là sự tình mỹ diệu.
- Không nên cao hứng quá sớm, quan hệ thì không có vấn đề, nhưng làm thế nào để phát triển sinh ý thì ta không giúp được người rồi!
- Đại nhân yên tâm, nếu như ta không phát triển được sinh ý, ngài cứ lấy đầu của ta đi!
- Ta lấy đầu của người làm gì a! Tiểu Báo Tử cười nói:
- Cứ yên tâm làm việc, ta sẽ không bạc đãi các người, các người đều có cổ phần tại An Viễn Đường, càng kiếm được nhiều tiền, hoa hồng chia cho các người càng nhiều, có phải hay không?
- Đúng vậy a, đúng vậy a, đại nhân thương yêu cấp dưới, bọn thuộc hạ vô cùng cảm kích! Giang Hiểu, Vương Thành, Chu Sẹo, Ông Đại Đồng bốn người cùng nói một lời.

- Tốt rồi, đừng nói nhiều như vậy, ta nhận được tin tức rằng tên thế tử Tây Trữ Vương gì đó có thể sẽ tìm ta gây phiền phức, các người xem ta nên ứng phó chuyện này như thế nào?

- Thế tử Yên Phi Tây Trữ Vương? Đại nhân nói người thắng đại hội anh hùng thiên hạ, chiếm được Thuần Dương pháp khí? Bốn người đều cả kinh, tuy thực lực bọn hắn bây giờ, đến tốt cùng vẫn không minh bạch lực lượng cường giả thất phẩm là cấp độ gì, bất quá bọn hắn cũng đã nghe nói qua về truyền thuyết Thuần dương pháp khí, ngay cả đại nhân bọn hắn năm đó dựa vào một kiện Thanh Linh pháp khí mà thành danh đấy, mà Yên Phi kia lại chiếm được một kiện Thuần Dương pháp khí, so với Thông Linh pháp khí thì cao hơn hai cấp bậc, đó chính là vật mà anh hùng thiên hạ đua nhau chiếm đoạt, tuy rằng tu vi Chu Báo cao thâm, thực lực rất mạnh, nhưng nếu quả thật đối đầu với Thuần dương pháp khí thì phần thắng cũng không lớn.

- Đại nhân, chúng ta đều chứng kiến đại hội anh hùng thiên hạ, thực lực Yên Phi kia chúng ta không nhìn ra, bất quá chúng ta lại chứng kiến được kiện Thuần Dương pháp khí kia đấy, cảm một lúc bảo quang chớp động, sắc thái chiếu người, chúng ta cảm thấy như bị một cỗ lực lượng cường đại ép đến nỗi không thể động đậy, không chỉ chúng ta mà hơn một nghìn người đều bị kiện Thuần dương pháp khí kia chấn trụ, ngoại trừ những cường giả thất phẩm nổi danh khác, những người khác căn bản không thể động đậy, sau khi thế tử Tây Trữ Vương thu lại, áp lực này mới biến mất, đại nhân, không phải ta lắm mồm, nhưng uy thế kiện Thuần Dương pháp khí kia, so với khí thế ngày ấy ngài chống lại Vương Nguyệt Bạch thì mạnh hơn rất nhiều!

- Ta biết rõ, nếu không lợi hại thì làm sao gọi nó là Thuần Dương pháp khí.

Tiểu Báo Tử nói ra.

- Nhưng mà, một kiện Thuần Dương pháp khí ta không sợ, nhưng ta cũng không muốn bị người ta nắm mũi dắt đi. Yên Phi kia ta đã gặp qua, Giang Hiểu, người thấy Yên Phi thế nào?

- Đại nhân, chuyện này quá khó nói, nhưng với đại nhân, ta thấy hắn chơi mấy lần, cảm nhận được khí thế của hắn rất mạnh, hơn nữa bởi vì thực lực cao cường. Cho nên mới có bộ dáng không coi ai ra gì, mắt cũng nằm trên đỉnh đầu, nhưng khi lên đài thì ra tay không chút lưu tình, không cho đối thủ một chút mặt mũi nào, ta xem, hắn là một nhân dễ đối phó.

- Rất dễ đối phó?

Tiểu Báo Tử cười, nói:

- Đúng vậy, nếu như hắn dễ đối phó, ta giao hắn cho người.

- À?

Giang Hiểu há to mồm, vẻ mặt khổ sở, nói:

- Đại nhân a, chuyện này ta làm không được, dù dễ đối phó, nhưng cũng là cường giả như ngài mới đối phó được, tu vi của ta chỉ đạt tới Tam phẩm, chỉ cần hắn dùng một ngón tay cũng có thể giết ta, ta không thể đối phó với hắn a!

- Chẳng phải người mới vừa nói hắn dễ đối phó sao?

- Không phải đại nhân hỏi ta sao? Đối với ngài mà nói, hắn đúng là dễ đối phó, nhưng mà, tiểu hài tử thì bỏ đi, nhưng đối với những người như chúng ta, cho dù hắn là một kẻ dần, có tu vi Thất phẩm, cho dù lạc đà gây cũng lớn hơn ngựa mà.

- Hừ, như vậy đi, các người tranh thủ thời gian thả tin tức cho ta, nói là thời điểm quyết chiến Vương Nguyệt Bạch, hơi có điều ngộ ra, ngộ ra một ít đạo lý võ công, đang bế quan tu luyện, không tiếp bất cứ khách lạ nào!

- Vâng, đại nhân, không biết lúc này, ngài muốn bế quan trong bao lâu?

- Một năm, lão tử bế quan một năm.

Tiểu Báo Tử nói rất hung ác.

- Một năm, thời gian này có quá dài hay không?

Uông Đại Đồng ở một bên kêu lên, nói:

- Còn thương lộ phía nam...

- Thương lộ phía nam không cần ta ra mặt, người trực tiếp đi tìm Tào Tuyết Đường là được, hiện tại khắp thiên hạ ai cũng biết An Viễn Đường là sản nghiệp của Chu Báo ta, cho dù người không đi tìm hắc, hắc cũng sẽ tìm người.

Tiểu Báo Tử lộ ra thần sắc không kiên nhẫn, khoát khoát tay, nói:

- Tốt rồi, ta phải đi bế quan, đều trở về đi, Giang Hiểu lưu lại một chút!

- Đại nhân, ngài có gì phân phó?

Ba người đều đi, chỉ còn lại một mình, Giang Hiểu có chút kỳ quái nhìn Tiểu Báo Tử.

- Người đi làm giúp ta một việc.

- Việc gì ạ?

Tiểu Báo Tử vẫy tay bảo hắc lại gần, sau đó ôm đầu hắc, Tiểu Báo Tử nói nhỏ vào tai của hắc, lúc này thần sắc của Giang Hiểu rất đặc sắc.

- Chuyện này, không phải đâu, đại nhân, chuyện, chủ ý này quá thất đức.

- Thất đức sao? Ta không biết, ta chỉ phòng ngừa khi có rắc rối xuất hiện, mà nếu chúng đến gây phiền toái cho ta. Như vậy, trước tiên ta phải gây phiền toái cho bọn chúng.

Bàn giao xong, bảo Giang Hiểu rời đi, Tiểu Báo Tử xếp bằng ở trong phòng, ý niệm trong đầu rất hỗn loạn, đem chỗ tốt kiếm được trong hỏa mạch dưới lòng đất ra kiểm kê một lần, dùng để rèn luyện khí huyết, nội khí vận chuyển cuộn cuộn nhanh chóng, Chân Long Cửu Hình cũng bị hắc luyện ra thì cũng bỏ đi, từ từ quen thuộc, về phần cương khí, Cửu Long Thần Hỏa Cương, không, phải nói là Cửu Long Thần Hỏa Kỳ Lân Cương, vô cùng thần diệu, mà cương khí xích kim sắc này, thi triển ra, giống như một đoàn hỏa diễm sống lại, nhìn thì không có gì dị thường, nhưng lực sát thương rất mạnh, càng làm cho hắc cảm thấy thống khoái là, bởi vì hắc đã mở ra được một Chân Long khiêu huyết. Nội khí tăng nhiều, cương khí vừa thành, cho nên, sau khi luyện thành Cửu Long Thần Hỏa Cương, nội khí của hắc đã ngưng tụ ra chín đầu Hỏa Long, dung nhập vào trong cương khí, một khi thi triển ra Cửu Long Thần Hỏa Cương, chín đầu Hỏa Long xoay quanh thân, tràn diện vô cùng uy phong, sau khi xuất chín đầu Hỏa Long ra ngoài, chín đầu Hỏa Long này sẽ hội tụ cùng một chỗ, hỏa diễm cuộn cuộn. Liệt hỏa sinh ra, hỏa diễm lạnh thấu xương hình thành phù văn, huyền hóa thành một cái chụp cực lớn, bắn ra liệt hỏa, Tiểu Báo Tử đã thử qua, cái chụp do chín đầu Hỏa Long ngưng tụ ra, dung kim luyện thạch, uy lực vô cùng.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

622. Chương 618-621: Tin Tức Phiền Toái. (1-4)

Thông Thiên Đại Thánh

Tác giả: Xà Thôn Kinh

Chương 618-621: Tin tức phiền toái. (1-4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: VVD

Mặc dù bản thể Tiểu Báo Tử không có luyện cương, bắt quá ngoại đan Bích du kiếm của hắc đã luyện thành Thanh ngọc càn nguyên cương, cho nên đối với luyện cương vẫn có vài phần kinh nghiệm, hơn nữa

hiện tại có một tên quái vật chỉ điểm cho hắn, cho nên rất dễ dàng, liền dung hợp nội khí chính mình vào một chỗ với Kỳ lân sát, bắt đầu luyện chế tầng mỏng kia, nhưng lại là cương khí vô cùng diệu dụng.

Cùng lúc đó, dưới sự chỉ điểm của Thanh Linh, trong quá trình luyện chế, hắn dần ngộ được đủ loại diệu dụng của Kỳ lân sát, Kỳ lân sát nồng đậm tuôn ra bên ngoài, giao hòa với nội khí Tiểu Báo Tử, bốc lên, huyền hóa ra đủ loại dị tượng, giằng co một mực hơn mười ngày.

Hơn mười ngày sau, hai mắt Tiểu Báo Tử vốn khép chặt, nay mãnh liệt mở ra, rốt cục Kỳ lân sát và nội khí đã dung hòa thành một thể, Kỳ lân cương xích kim sắt mới thành, chạy trong thân Tiểu Báo Tử, bỗng nhiên tầm đó, năm ngón tay Tiểu Báo Tử mãnh liệt trương ra, mãnh liệt đưa tay về phía trước.

Một tiếng quái dị nhẹ vang lên, một chỗ dung nham tính cả không gian chung quanh bị một đoàn xích kim sắc chói mắt hạ xuống, liền biến mất vô tung, tức thì lóe lên trong hư không vô tận trước mặt Tiểu Báo Tử.

Đại Tiêu Dung thuật!

Cương khí xích kim sắc xung quanh Tiểu Báo Tử xoáy lên một hồi gió lốc, thời gian trôi qua, dần tan biến lại thành vô hình.

- Hiện tại, chỉ còn lại Kim hi cách điểm kính!

- Vương Xà, ngươi là một tên hỗn đản, chạy đến Hỏa mạch của ta, ta đã không tính rồi, nhưng lại đến tìm ta gây phiền phức, ngươi cái tên này, một điểm đạo nghĩa cũng không giảng sao?

Thanh kiếm sơn, Xích điểm môn!

Xích Điểm môn to như vậy đã bị lực lượng cường đại phá hủy một nửa, phần lớn kiến trúc trở thành phế tích, chỉ có vài tòa kiến trúc chủ vẫn tồn tại.

Liệt Hỏa lão tổ cũng chặt vật vô cùng, hỏa hồng sắc trường bào đã bị hư hao một đám, trên mặt còn có dấu vết cháy đen, đầu tóc màu hồng đỏ thẫm dựng đứng lên, phảng phất như bị điện đốt cháy qua.

Trên thực tế, cũng là bị điện đốt cháy.

- Hừ, Địa Tâm hỏa mạch này trời sinh thiên dưỡng, đừng nói lão quái ngươi, ngay cả hoàng đế lão nhân cũng không có quyền nói, từ lúc nào là đã thành tài sản riêng của ngươi rồi, ngươi kiến tạo Xích điểm môn ở nơi này, biến thành tài sản riêng, ngày mai ta kiến tạo một cái ở nơi này, Thanh Kiếm sơn này có phải thuộc về ta hay không? Vương Xà cười lạnh.

- Ta cho ngươi biết Liệt Hỏa lão quái, ngươi nếu không có một lời giải thích rõ ràng với ta, ta sẽ hủy đi Xích Điểm môn, hủy Địa tâm hỏa mạch này.

- Ta đã nói nhiều lần với ngươi rồi, hoặc là tiểu tử kia bỏ chạy, hoặc là bị hãm bên trong Địa tâm hỏa mạch này, ngươi nháo sự ở chỗ này không phải chuyện nhỏ a, ngươi xuống dưới tìm là được, không thể nói trước là đã tìm được rồi!

- Hừ, ngươi chiếm đoạt Địa tâm hỏa mạch này đã nhiều năm như vậy, khẳng định quen thuộc bên trong hơn so với ta, ngươi theo ta xuống dưới chẳng phải là làm chơi ăn thật sao, nếu trong lòng ngươi không có quỷ, vì cái gì mà không dám đi xuống!

- Ngươi..! Liệt Hỏa lão tổ cố gắng áp chế lửa giận, lông mi màu hồng đỏ thẫm dựng đứng lên.

Đối thoại như vậy đã hơn mười ngày, Liệt Hỏa lão tổ cũng không ngờ sẽ có chuyện như vậy.

Nguyên lai hắn còn tưởng rằng chỉ một mình Tiểu Báo Tử trộm nhập hỏa mạch, không thể tưởng được vậy mà không chỉ mình hắn, hơn nữa nhìn tình huống, Chu Báo không phải là chủ mưu chuyện này.

Vương Xà và Tiểu Minh Vương đồng thời xuất hiện trước mặt hắn, hướng hắn đòi người, đây cũng không phải là một sự tình tốt lành gì.

Cho dù hắn vẫn cho rằng đạo lý đứng về phía hắn, bất quá, rất hiển nhiên, cả hai không phải là người hay giảng đạo lý.

Tiểu Minh Vương cũng may, dù sao cũng là người trong giáo, không tốt quá mức, chỉ là đứng ngoài cổ vũ, nhưng Vương Xà này ra tay không chút lưu tình, chẳng những đánh tan tác Xích Diễm Môn do mình tạo dựng lên, ngay cả mười mấy đệ tử đều bị đánh trọng thương, nếu như không phải hấn cố kỵ trong lòng, không thể nói trước đã ra tay giết người.

- Tiểu Minh Vương, ngươi là người trong giáo, vậy mà lại liên hợp với ngoại nhân công kích người trong giáo, ngươi không sợ giáo quy xử phạt sao?

- Ta không có công kích, chỉ là dạo qua một vòng Xích Diễm môn mà thôi! Tiểu Minh Vương nhún nhún vai, đáp.

- Lão Liệt Hỏa, tốt nhất hãy nghe hấn nói, giao tiểu tử kia ra, bằng không hấn sẽ không cam lòng đâu, tuy rằng tiểu tử kia tự cho là thông minh làm nháo lên một hồi, nhưng căn bản cũng không có gì quá đáng cả, mà ta vẫn còn nợ hấn một món nhân tình đấy!

- Ngươi đi mà tìm hấn, ta không có giết hấn a! Liệt Hỏa lão tổ ủy khuất, muốn khóc lên rồi.

- Ngươi muốn dùng Địa Tâm Hỏa mạch của ta thì nói một tiếng là được, cần gì phải lén lút như thế!

- Ta cũng không có thời gian nghe các ngươi cãi nhảm chỗ này! Trên người Vương Xà dâng lên một tầng điện quang màu xanh.

- Liệt hỏa lão quán, hoặc là hiện tại ngươi giao người ra, hoặc là theo chúng ta xuống dưới tìm, ta không muốn mất thời gian ở chỗ này!

- Hừ, Vương Xà, ngươi xem Xích Diễm môn này là hậu viện nhà ngươi sao, muốn làm gì là làm à? Liệt Hỏa lão tổ tức giận quát lên, xích quang chớp động toàn thân.

- Ngươi đã muốn như thế, ta đây cũng không còn cách nào! Đôi mắt Vương Xà nhíu lại, ánh mắt thâm lãnh như độc xà, nhìn chằm chằm gắt gao trên người Liệt Hỏa lão tổ.

Lúc hai bên đang giương cung bạt kiếm, tức thì dị biến phát sinh.

Một đạo quang mang màu vàng sau Thanh Kiếm sơn bỗng nhiên sáng lên, nguyên khí thiên địa chung quanh mãnh liệt khởi động.

Quan trọng nhất là, tuy hiện tại mặt trời vẫn đang tỏa nắng, nhưng nhiệt lượng ánh nắng mặt trời đang nhanh chóng giảm đi, trong khoảnh khắc đó, trong phạm vi mười dặm, phẳng phất như ánh nắng mặt trời đã mất đi tất cả nhiệt lượng, biến thành ánh sáng lạnh buốt, cho dù sự tình chỉ xảy ra trong nháy mắt nhưng linh giác ba gã cường giả cửu phẩm lại vô cùng nhạy cảm, thân hình cơ hồ đồng thời lóe lên, thoáng xuất hiện tại chỗ kim sắc quang mang.

Tiểu Báo Tử thoát nhìn có chút chật vật, toàn thân đều là bụi đất, dưới chân là một động tròn sâu, một mực theo Địa tâm hỏa mạch mà ra, hành hỏa nguyên khí đậm đặc dưng mãnh phun ra, không thể vãn hồi.

Hắn thấy Liệt hỏa lão tổ đầu tiên, Tiểu Báo Tử vô ý thức bày ra tư thế đề phòng, nhưng sau đó hắn thấy Vương Xà và Tiểu Minh Vương, liền buông lỏng nội tâm.

- O, hai vị, đã luyện thành thần công?

Wương Xà ngược lại không có gì, chỉ Tiểu Minh Vương bị lời nói mập mờ của hấn làm đỏ mặt lên.

- Cái tên này, mạng ngươi lớn thật, vậy mà còn chưa chết!

- Ha ha, chỉ là chút địa hỏa mà thôi, còn chưa làm gì được ta! Tiểu Báo Tử cười hắc hắc, nói.

- Hừ, tiểu tử, coi như mạng ngươi lớn! Nhìn thấy Tiểu Báo Tử bình yên vô sự đi ra từ Địa Tâm hỏa mạch, vô luận là Vương Xà hay Liệt Hỏa lão tổ đều thở phào một hơi sâu sắc.

- Tốt rồi, hiện tại ngươi đã ra, các ngươi cũng nên đi đi a!

Hơn mười ngày qua, Liệt Hỏa lão tổ đã bị Vương Xà làm cho tâm lực tiêu tụy, cuối cùng cũng đã khá lên, chỉ muốn mấy tên ôn thần này nhanh chóng ly khai là đã tạ ơn trời đất rồi, đâu còn tâm tư dây dưa cùng bọn hấn.

Vương Xà còn muốn náo động một phen, bắt quá ánh mắt của Tiểu Minh Vương như muốn nói thôi đi.

Ba người liền cùng nhau ly khai.

- Ta nói này, các người đã quen biết với Liệt hỏa lão tổ, sao còn lén lút vào, gây phiền toái lớn như vậy? Tiểu Báo Tử khó hiểu, hỏi.

- Ta không muốn thiếu hấn một cái nhân tình, hơn nữa, có trời mới biết người có thể phế đi cái Địa Tâm hỏa mạch này hay không, nếu sớm chào hỏi với hấn, vạn nhất người không biết nặng nhẹ phế đi Địa tâm hỏa mạch, không phải là kết oán sao?

- Bây giờ còn không phải vậy sao, hấn đã biết rồi!

- Đúng vậy a, sớm biết như vậy thì không làm nhiều chuyện rồi!

- Kỳ thật ý nghĩ các người cũng không sai lầm, nếu làm việc không đầu đuôi, các người lúc ấy xử lý sạch Xích Lô, không cho hấn báo tin ra ngoài, không thể nói trước cũng sẽ không có sự tình ngày nay!

- Tuổi người còn nhỏ, ngược lại thủ lạt hung ác vô cùng a, vô luận thế nào, Xích Lô cũng là tôn giả trong giáo ta, ta xử lý hấn như thế nào, giết hấn?

- Ta không nói giết hấn, chế trụ hấn lại, phóng vào trong Địa tâm hỏa mạch, chờ lúc chúng ta ra sẽ thả hấn ra ở tiểu bắc, không nên mặc kệ hấn trong đó, nếu ta là người xử lý, cũng sẽ không làm như vậy!

- Người tên tiểu tử này, lúc này người nợ chúng ta một nhân tình, không thể làm vẻ mặt ấy với ta a! Tiểu Minh Vương rất bất mãn với thái độ của Tiểu Báo Tử.

- Nhóc con, ta nói cho người biết, nếu người còn nói như vậy, ta sẽ ném người vào trong hỏa mạch!

- Hắc hắc! Tiểu Báo Tử cười hì hì, sờ sờ đầu, không nói thêm gì nữa.

- Tiểu tử, xem ra lúc này người đã nhận không ít chỗ tốt a! Đúng lúc này, Vương Xà đổi chủ đề.

- Chỗ tốt đích thật không ít, các người cũng đồng dạng như vậy, chỗ tốt cũng không ít a!

- Ha ha! Vương Xà cười khan hai tiếng.

- Biết không, đại hội anh hùng thiên hạ gì đó đã kết thúc, Thuần Dương pháp khí đã có chủ rồi!

- A, vậy sao? Nói đến Thuần Dương Pháp khí, Tiểu Báo Tử liền có hứng thú, lúc ra khỏi Địa tâm hỏa mạch, hấn liền dùng Kim hi cách diễm kính của mình hấp thu đầy đủ bảo diễm lưu cách của mặt trời, diễn biến thuần dương, hiện tại Thuần Dương pháp khí của hấn đã thành.

- Vận khí tốt a, Thuần Dương pháp khí này, không phải của tiểu tử Lý gia kia a? Tiểu Báo Tử nhận ra Lý Tú, quan hệ cũng không tệ lắm nên mới hỏi.

- Không phải hấn, là thế tử Yên Phi Tây Trữ vương! Vương Xà nói ra.

- Cơ Dạ Nguyệt thắng Lý Tú, bắt quá, nàng ta lại buông tha ở thời điểm quyết định, không xuất hiện trên chiến trường, cho nên Yên Phi không công mà được kiện Thuần dương pháp khí kia!

- Thuần dương pháp khí a, vậy mà Cơ Dạ Nguyệt lại cam lòng buông tha đơn giản như vậy! Tiểu Báo Tử thở dài.

- Kiện Thuần dương pháp khí kia là Bát Cực Linh Lung tháp, công phòng nhất thể, uy lực vô cùng lớn, chắc chắn không bao lâu sau, Tiểu thế tử Tây trữ vương khẳng định danh chấn thiên hạ!

- Việc tốt a, Đại Tấn sẽ xuất hiện một cường giả thiếu niên!

- Có lẽ, hấn sẽ tạo thành một chút phiền toái đối với người!

- Ta? Không thể nào, hấn là thế tử Tây Trữ vương, có quan hệ gì với ta?

- Mấy chuyện người làm gần đây thật sự quá kiêu ngạo, tuy rằng thanh danh của người như mặt trời giữa trưa, nhưng cũng làm nhiều người bất mãn, hơn nữa lúc này còn liên hệ tới phương diện lợi ích, cho nên có người muốn đối phó với người!

- Đối phó như thế nào?

- Người nói, nếu như thế tử Tây Trữ Vương kia khiêu chiến người, người sẽ làm sao?

- Khiêu chiến ta? Lòng mày Tiểu Báo Tử nhú lại, khiêu chiến như thế quả là một sự tình ngoài ý muốn, nếu thế tử Tây Trữ Vương thật sự khiêu chiến hần, thì lảng tránh không phải là chuyện tốt, quy củ giang hồ, sau khi công thành danh toại, người có thể hưởng thụ hết thấy những thành quả của mình, nhưng cũng đồng dạng sẽ gặp phải khiêu chiến, nếu như không ứng chiến thì như là e sợ, tương đương với nhận thua, thanh danh tất nhiên sẽ bị hao tổn, đây cũng là lý do mà Tiểu Báo Tử khiêu chiến với Vương Nguyệt Bạch, Vương Nguyệt Bạch liền đáp ứng không chút nghĩ ngợi, thứ nhất là vì hần có lòng tin với chính mình, thứ hai là nếu sợ hãi mà không ứng chiến thì sẽ tổn hại đến thanh danh.

Tiểu Báo Tử ngược lại không để ý tới thanh danh của mình, nghĩ nghĩ, cười nói.

- Ta nghĩ hần sẽ không ngu vậy a, tu vi hần bất quá chỉ là thất phẩm, chỉ là có một kiện Thuần Dương pháp khí liền một bước lên trời sao?

- Trong mắt người giang hồ, người một bước lên trời trong một trận chiến, cũng là dựa vào một kiện pháp khí, hơn nữa không phải là Thuần dương pháp khí mà chỉ là Thông linh pháp khí bình thường mà thôi! Vương Xà cười nói.

- Người sáng tạo ra một thần thoại, bất quá hiện tại, có người muốn đánh vỡ thần thoại này!

- Tại sao? Hần là thế tử Tây Trữ vương, ta chỉ là một người trong giang hồ, tám gậy tre cũng không đến bên cạnh, tại sao lại tìm ta gây phiền phức? Tiểu Báo Tử bán tin bán nghi hỏi.

- Bất cứ chuyện gì phát sinh cũng đều có nguyên nhân, như chuyện này, cũng không phải hần muốn tìm người gây sự, mà là chiều hướng phát triển, hần không muốn cũng không có cách nào, người cho rằng hần sẽ cầm tốt Bát Cực Linh Lung tháp sao? Vương Xà nhìn hần một cái, cười lạnh.

- Tiểu bằng hữu, ta biết rõ bây giờ người suy nghĩ gì, bất quá, đây là giang hồ, người đã hãm sâu vào đó rồi, muốn thoát ra cũng không được, rất nhiều chuyện không phải do người làm chủ!

- Điều này ta minh bạch, tin tức của người có chuẩn xác không?

- Ít nhất là chuẩn xác với người! Vương Xà đáp.

- Đúng rồi, Minh Phi, người cũng nhận được tin tức này chứ?

- Đúng vậy! Tiểu Minh Vương gật gật đầu, liếc nhìn Tiểu Báo Tử, nói:

- Báo Tử, Vương Xà nói không sai, danh tiếng người quá nổi, hiển nhiên sẽ có người muốn gõ người!

- Gõ ta ?

Khóe miệng Tiểu Báo Tử hơi nhếch lên.

- Ta thật sự có chút không rõ, sao lại có người cho rằng mình cao cao tại thượng, động một chút liền muốn gõ người khác, gõ cái con mẹ chúng nó a! Trong mắt Tiểu Báo Tử lộ hung quang, hung hăng nói:

- Cứ để bọn chúng tới gõ, xem bọn chúng gõ ta hay ta gõ bọn chúng!

Tiểu Minh Vương và Vương Xà nhìn nhau, cùng cười cười.

Ba người đồng hành được một đoạn đường, lấy được đồ vật mình muốn từ Tiểu Minh Vương, Tiểu Báo Tử liền tách ra khỏi hai người.

Lần du hành đến địa mạch này tuy nguy hiểm, nhưng lại có thu hoạch lớn, cũng là ngoài ý định, không chỉ luyện cường thành công mà còn luyện thành một kiện Thuần Dương pháp khí, mà đã có Thuần Dương pháp khí, coi như đối mặt với cường giả cửu phẩm, Tiểu Báo Tử vẫn có một phần lực lượng.

Ít nhất sẽ không giống với lúc đụng phải Liệt hỏa lão tổ kia, chỉ biết chạy trốn sống trốn chết.

- Đại nhân, ngài đã trở về rồi, nếu ngài không trở lại, thật sự chúng ta không biết phải làm sao a!

- Không biết làm cái gì? Tiểu Báo Tử nhìn mấy người này như lửa đốt trong lòng, khẽ động trong nội tâm, thầm nghĩ:

- Chết tiệt, không phải Yên Phi nọ đưa chiến thư tới chứ?

- Thuộc hạ bái kiến đại nhân! Sau lưng Giang Hiểu hiện ra một thân ảnh, thấy Tiểu Báo Tử liền quỳ xuống bái kiến.

- Ông Đại Đồng, là người a, đã lâu không gặp, không phải người ở Giang Thành sao, như thế nào lại tới đây?

Người đến đúng là nguyên đội trưởng đội phụ trách hậu cần thủy quân Giang Thành Ông Đại Đồng, bây giờ là cố đông an xa đường kiêm chương quân.

- Thuộc hạ nghe đại nhân ở chỗ này, đặc biệt đến bái kiến, ngoài ra còn muốn báo cáo một sự tình!

- Sự tình gì?

- Là như thế này, đại nhân, ta đã chuẩn bị xong tất cả hàng hóa, muốn lên đường ngay hôm đó, chỉ là núi cao đường xa, vừa vận đại nhân ở chỗ này nên muốn hướng đại nhân chỉ điểm!

- A, đều chuẩn bị xong chưa?

Nhóm hàng hóa này chuyên môn cung cấp cho lãnh địa Tiểu Báo Tử, bởi vì lãnh địa của hắn quá kém, đã thiếu người lại không có gì sản xuất, nếu như không chuẩn bị sẵn thì đến mùa đông thì cũng chết mất một nửa số người, đây cũng không phải là sự tình hắn muốn nhìn thấy, cho nên hắn liền phân phó Ông Đại Đồng giúp hắn nhập một lượng lớn hàng hóa, lục tục hướng tới lãnh địa, đây là lượng hàng cuối cùng, hắn đã chiếm được một số lớn tiền tài từ Thanh Phong lâu, tuy hiện tại không xưng là phú khả địch quốc, nhưng tình hình kinh tế, tài phú hiện tại đủ để hắn nuôi sống vài trăm người trên lãnh địa rất nhiều năm.

Bất quá chuyện này cũng không riêng gì đặt mua hàng hóa, ở trong đó còn liên lụy tới vận chuyển, rất nhiều sự tình rườm rà, Tiểu Báo Tử tự nhiên không muốn quản, cho nên giao lại cho Ông Đại Đồng, dù sao hắn vốn cũng quản tài vụ tại thủy quân Giang Thành, hơn nữa lại làm ngay ngắn rõ ràng, có rất nhiều kinh nghiệm.

- Đại nhân, hết thấy đều đã chuẩn bị xong! Ông Đại Đồng gật đầu nói.

- Chuẩn bị xong thì bắt đầu vận chuyển a, người cũng đã nói núi cao đường xa, nếu như không nhanh chóng vận chuyển, nói không chừng mùa đông tới a!

- Thuộc hạ chính là muốn nói sự tình này! Ông Đại Đồng nói.

- Đoạn đường này, không có nửa năm không qua được, coi như một khắc cũng không thể trì hoãn, vội vã chạy đi cũng không có khả năng đến, nhưng nhờ đại nhân suy nghĩ chu toàn, đã cho một nhóm lớn hàng hóa đi qua, bây giờ có thể đã đến!

- Vậy ý của người là? Ánh mắt Tiểu Báo Tử chớp lên, có chút khó hiểu.

- Là như thế này, đại nhân, bởi vì núi cao đường xa, thời tiết càng lúc càng lạnh hơn, gió tuyết phương bắc lại lớn, ta nghĩ có thể đợi đến đầu xuân rồi vận chuyển nhóm hàng hóa này sau, nói cách khác, vận nhất trên đường vận chuyển gặp gió tuyết, không chỉ có thể mất đi hàng hóa mà đoàn người vận chuyển cũng gặp phiền toái!

- Như vậy a! Tiểu Báo Tử nhẹ gật đầu.

- Có lý, mùa đông cũng đã sắp đến, vận chuyển nhiều hàng hóa như vậy, quả thực có chút phiền phức, vậy thì cứ làm như lời người nói, đợi đến đầu xuân lại vận chuyển, còn nữa, về sau, loại chuyện này chính người tự quyết định là được rồi, chỉ cần không chậm trễ việc lớn, đều không có vấn đề gì!

- Đa tạ đại nhân, đại nhân, còn có một việc!

- Việc gì?

- Nhờ phúc đại nhân, uy danh An Xa Đường chúng ta đại chấn, sinh ý rất thuận, đều bù vào được tổn thất trước kia, bọn tặc phải từng cướp hàng hóa của chúng ta, không chỉ đem trả lại mà còn đền bù cho chúng ta một số lớn, hiện tại việc buôn bán của chúng ta đã thêm vài tuyến, ngày mai ta chuẩn bị có thể đã thông vài tuyến đường phía nam vào đầu xuân hay không, chỉ là thế lực Bái Hỏa huyền giáo phía nam rất lớn, hơn nữa bọn hán còn giấu thực lực khổng lồ trong dân gian, các cửa hàng nổi danh phía nam ngàn vạn lần đều có liên hệ với Bái hỏa huyền giáo, không chỉ tuân thủ quy củ triều đình mà còn phải tuân thủ quy củ Bái hỏa huyền giáo bọn chúng, ta lo bọn chúng ma cũ bắt nạt ma mới!

- Vậy người muốn mở rộng sinh ý xuống phía nam?

- Phía nam nhiều núi nhiều sông, kênh rạch giao nhau chằng chịt, là nơi đất lành, buôn bán phát đạt, ba phần tư tài phú Đại Tấn đều tại nơi này, cho nên dù Bái hỏa huyền giáo đại náo, triều đình cũng không dám đập nát phương nam này, nếu như chúng ta có thể đã thông thương đạo phía nam, như vậy sinh ý An Viễn Đường tất nhiên sẽ nâng cao lên một bước, hơn nữa, những đầu thương lộ liên tiếp này kết nối người trong lãnh địa, quán thông Trung Nguyên, tốc hành phía nam, khai phá ra, đối với lãnh địa đại nhân mà nói thì có chỗ tốt rất lớn, cho nên ta đã sai người bên kia tìm quan hệ, đại khái qua một thời gian ngắn sẽ thu được tin tức xác thực! Ông Đại Đồng nói.

- Đối với sự tình sinh ý, ta nghe không hiểu lắm, bắt quá lời người nói rất có ý tứ, nếu như người thật sự muốn khai phá thương đạo phương nam, không cần chờ đến đầu xuân năm sau, cũng không cần đi tìm quan hệ, Đại tôn giả tân tấn Tào Tuyết Đường bên ngoài ba đường Bái hỏa huyền giáo là bằng hữu của ta, người trực tiếp tìm hán là được rồi! Tiểu Báo Tử nói.

- Đại tôn giả tân tấn Tào Tuyết Đường ba đường bên ngoài? Ông Đại Đồng run rẩy mãnh liệt một cái, hán đã nghe nói về Tào Tuyết Đường, vốn chỉ là một Tôn giả bình thường trong giáo, thế lực cũng không bao nhiêu, mặc dù có chút địa vị trong giáo nhưng đã thất thế lâu rồi, nhưng nửa tháng trước lại tấn vị bát phẩm, trở thành Đại tôn giả trong giáo, còn giành được một ít ủng hộ của người trong giáo, một lần đánh bại đối thủ, khổng chế ba đường bên ngoài, hiện tại có thể nói là một nhân vật nóng bỏng nhất Bái hỏa huyền giáo, hán không nghĩ đến một tên gia hỏa như vậy lại quen biết với lão bản của mình.

- Đại nhân, ngài thật sự quen biết Tào Tuyết Đường?

Tiểu Báo Tử cười cười, nói:

- Sinh ý phía nam, người làm việc mà gặp khó khăn, cứ tìm Tào Tuyết Đường, hán sẽ giúp người!

- Vâng, đại nhân, ta biết rồi! Ông Đại Đồng kích động nói, hán là người thông minh, tinh thông buôn bán, tự nhiên biết rõ buôn bán như thế nào ở phương nam, nếu như có thể quan hệ với đại nhân vật Bái hỏa huyền giáo, thì quả thực là sự tình mỹ diệu.

- Không nên cao hứng quá sớm, quan hệ thì không có vấn đề, nhưng làm thế nào để phát triển sinh ý thì ta không giúp được người rồi!

- Đại nhân yên tâm, nếu như ta không phát triển được sinh ý, ngài cứ lấy đầu của ta đi!

- Ta lấy đầu của người làm gì a! Tiểu Báo Tử cười nói:

- Cứ yên tâm làm việc, ta sẽ không bạc đãi các người, các người đều có cổ phần tại An Viễn Đường, càng kiếm được nhiều tiền, hoa hồng chia cho các người càng nhiều, có phải hay không?

- Đúng vậy a, đúng vậy a, đại nhân thương yêu cấp dưới, bọn thuộc hạ vô cùng cảm kích! Giang Hiểu, Vương Thành, Chu Sẹo, Ông Đại Đồng bốn người cùng nói một lời.

- Tốt rồi, đừng nói nhiều như vậy, ta nhận được tin tức rằng tên thế tử Tây Trữ Vương gì đó có thể sẽ tìm ta gây phiền phức, các người xem ta nên ứng phó chuyện này như thế nào?

- Thế tử Yên Phi Tây Trữ Vương? Đại nhân nói người thắng đại hội anh hùng thiên hạ, chiếm được Thuần Dương pháp khí? Bốn người đều cả kinh, tuy thực lực bọn hán bây giờ, đến tốt cùng vẫn không minh bạch lực lượng cường giả thất phẩm là cấp độ gì, bắt quá bọn hán cũng đã nghe nói qua về truyền thuyết Thuần dương pháp khí, ngay cả đại nhân bọn hán năm đó dựa vào một kiện Thanh Linh pháp khí mà thành danh đấy, mà Yên Phi kia lại chiếm được một kiện Thuần Dương pháp khí, so với Thông Linh pháp khí thì cao

hơn hai cấp bậc, đó chính là vật mà anh hùng thiên hạ đua nhau chiếm đoạt, tuy rằng tu vi Chu Báo cao thâm, thực lực rất mạnh, nhưng nếu quả thật đối đầu với Thuần Dương pháp khí thì phần thắng cũng không lớn.

- Đại nhân, chúng ta đều chứng kiến đại hội anh hùng thiên hạ, thực lực Yên Phi kia chúng ta không nhìn ra, bất quá chúng ta lại chứng kiến được kiện Thuần Dương pháp khí kia đấy, cầm một lúc bảo quang chớp động, sắc thái chiếu người, chúng ta cảm thấy như bị một cỗ lực lượng cường đại ép đến nỗi không thể động dậy, không chỉ chúng ta mà hơn một nghìn người đều bị kiện Thuần Dương pháp khí kia chấn trụ, ngoại trừ những cường giả thất phẩm nổi danh khác, những người khác căn bản không thể động dậy, sau khi thể tử Tây Trữ Vương thu lại, áp lực này mới biến mất, đại nhân, không phải ta lảm nhảm, nhưng uy thế kiện Thuần Dương pháp khí kia, so với khí thể ngày ấy ngài chống lại Vương Nguyệt Bạch thì mạnh hơn rất nhiều!

- Ta biết rõ, nếu không lợi hại thì làm sao gọi nó là Thuần Dương pháp khí.

Tiểu Báo Tử nói ra.

- Nhưng mà, một kiện Thuần Dương pháp khí ta không sợ, nhưng ta cũng không muốn bị người ta nắm mũi dắt đi. Yên Phi kia ta đã gặp qua, Giang Hiểu, người thấy Yên Phi thế nào?

- Đại nhân, chuyện này quá khó nói, nhưng với đại nhân, ta thấy hấn chơi mấy lần, cảm nhận được khí thế của hấn rất mạnh, hơn nữa bởi vì thực lực cao cường. Cho nên mới có bộ dáng không coi ai ra gì, mặt cũng nằm trên đỉnh đầu, nhưng khi lên đài thì ra tay không chút lưu tình, không cho đối thủ một chút mặt mũi nào, ta xem, hấn là một nhân dễ đối phó.

- Rất dễ đối phó?

Tiểu Báo Tử cười, nói:

- Đúng vậy, nếu như hấn dễ đối phó, ta giao hấn cho người.

- À?

Giang Hiểu há to mồm, vẻ mặt khổ sở, nói:

- Đại nhân a, chuyện này ta làm không được, dù dễ đối phó, nhưng cũng là cường giả như ngài mới đối phó được, tu vi của ta chỉ đạt tới Tam phẩm, chỉ cần hấn dùng một ngón tay cũng có thể giết ta, ta không thể đối phó với hấn a!

- Chẳng phải người mới vừa nói hấn dễ đối phó sao?

- Không phải đại nhân hỏi ta sao? Đối với ngài mà nói, hấn đúng là dễ đối phó, nhưng mà, tiểu hài tử thì bỏ đi, nhưng đối với những người như chúng ta, cho dù hấn là một kẻ dần, có tu vi Thất phẩm, cho dù lạc đà gầy cũng lớn hơn ngựa mà.

- Hừ, như vậy đi, các người tranh thủ thời gian thả tin tức cho ta, nói là thời điểm quyết chiến Vương Nguyệt Bạch, hơi có điều ngộ ra, ngộ ra một ít đạo lý võ công, đang bế quan tu luyện, không tiếp bất cứ khách lạ nào!

- Vâng, đại nhân, không biết lúc này, ngài muốn bế quan trong bao lâu?

- Một năm, lão tử bế quan một năm.

Tiểu Báo Tử nói rất hung ác.

- Một năm, thời gian này có quá dài hay không?

Uông Đại Đồng ở một bên kêu lên, nói:

- Còn thương lộ phía nam...

- Thương lộ phái nam không cần ta ra mặt, người trực tiếp đi tìm Tào Tuyết Đường là được, hiện tại khắp thiên hạ ai cũng biết An Viễn Đường là sản nghiệp của Chu Báo ta, cho dù người không đi tìm hấn, hấn cũng sẽ tìm người.

Tiểu Báo Tử lộ ra thần sắc không kiên nhẫn, khoát khoát tay, nói:

- Tốt rồi, ta phải đi bế quan, đều trở về đi, Giang Hiểu lưu lại một chút!

- Đại nhân, ngài có gì phân phó?

Ba người đều đi, chỉ còn lại một mình, Giang Hiểu có chút kỳ quái nhìn Tiểu Báo Tử.

- Người đi làm giúp ta một việc.

- Việc gì ạ?

Tiểu Báo Tử vẫy tay bảo hấn lại gần, sau đó ôm đầu hấn, Tiểu Báo Tử nói nhỏ vào tai của hấn, lúc này thần sắc của Giang Hiểu rất đặc sắc.

- Chuyện này, không phải đâu, đại nhân, chuyện, chủ ý này quá thất đức.

- Thất đức sao? Ta không biết, ta chỉ phòng ngừa khi có rắc rối xuất hiện, mà nếu chúng đến gây phiền toái cho ta. Như vậy, trước tiên ta phải gây phiền toái cho bọn chúng.

Bàn giao xong, bảo Giang Hiểu rời đi, Tiểu Báo Tử xếp bằng ở trong phòng, ý niệm trong đầu rất hỗn loạn, đem chỗ tốt kiếm được trong hỏa mạch dưới lòng đất ra kiểm kê một lần, dùng để rèn luyện khí huyết, nội khí vận chuyển cuồn cuộn nhanh chóng, Chân Long Cửu Hình cũng bị hấn luyện ra thì cũng bỏ đi, từ từ quen thuộc, về phần cương khí, Cửu Long Thần Hỏa Cương, không, phải nói là Cửu Long Thần Hỏa Kỳ Lân Cương, vô cùng thần diệu, mà cương khí xích kim sắc này, thì triển ra, giống như một đoàn hỏa diễm sống lại, nhìn thì không có gì dị thường, nhưng lực sát thương rất mạnh, càng làm cho hấn cảm thấy thống khoái là, bởi vì hấn đã mở ra được một Chân Long khiêu huyết. Nội khí tăng nhiều, cương khí vừa thành, cho nên, sau khi luyện thành Cửu Long Thần Hỏa Cương, nội khí của hấn đã ngưng tụ ra chín đầu Hỏa Long, dung nhập vào trong cương khí, một khi thì triển ra Cửu Long Thần Hỏa Cương, chín đầu Hỏa Long xoay quanh thân, tràn diện vô cùng uy phong, sau khi xuất chín đầu Hỏa Long ra ngoài, chín đầu Hỏa Long này sẽ hội tụ cùng một chỗ, hỏa diễm cuồn cuộn. Liệt hỏa sinh ra, hỏa diễm lạnh thấu xương hình thành phù văn, huyền hóa thành một cái chụp cực lớn, bắn ra liệt hỏa, Tiểu Báo Tử đã thử qua, cái chụp do chín đầu Hỏa Long ngưng tụ ra, dung kim luyện thạch, uy lực vô cùng.

Ứng hộ chỉ với 1 click và 5s ! ()

623. Chương 622: Chủ Ý Thiếu Đạo Đức, Độc Long Đại Đế. (1)

- Đây là Cửu Long Thần Hỏa Tráo, là một trong những thần thông bí truyền của Thái Huyền Môn thời Thượng Cổ, không thể ngờ rằng môn thần thông này lại hiện thế.

- Thần thông thần thông, thần thông rốt cuộc là cái gì?

- Thần thông là dựa theo đại yêu thời Thái Cổ, từ tiên thiên thần thông mà tìm hiểu ra thần thông cho mình. Dùng thể câu thông lực lượng thiên địa, là một thủ đoạn xuất ra đại uy năng, giống như cái gọi là dị thuật hiện giờ, bí kỹ cũng có đạo lý như vậy, mà Đại Tiêu Dung Thuật của người cũng là một môn thần thông, mà Cửu Long Thần Hỏa Tráo này cũng giống như vậy.

Thanh Linh nói ra:

- Nhưng vì thời đại khác nhau, Thiên Địa nguyên khí cũng khác nhau, do đó cách sử dụng lực lượng cũng khác nhau, người nhìn Cửu Long Thần Hỏa Tráo của người, dùng sát khí mà hiện thế. Chỉ có Huyết Tủy Nguyên Sát là sát khí Hỏa hành đỉnh cấp cộng với nội khí hùng hậu hơn người bình thường mới có thể luyện thành, mà vừa vận, nội khí của người hùng hậu đến mức không thể tưởng tượng nổi, diệu dụng của Kỳ Lân Sát cũng không dưới Huyết Tủy Nguyên Sát, cho nên, người mới may mắn luyện thành, nếu đổi lại là người khác, đây là chuyện không thể nào.

- Nói cách khác, vận khí ta tốt, cho nên mới tu thành thần thông!

Tiểu Báo Tử cười nói:

- Ta nên cảm tạ người, hay ta nên cảm tạ vận khí phiêu miểu hư vô mờ mịt kia?
- Ai cũng không cần cảm tạ, người nên cảm tạ chính người đi.

Thanh Linh nói ra:

- Đại Tiêu Dong Thuật cũng tốt, Cửu Long Thần Hỏa Tráo cũng tốt, những thứ thần thông này, cũng cần phải tiêu hao rất nhiều cương khí và tinh thần, người có một kiện Thuần Dương pháp khí. Không cần nhiều thần thông như vậy, thời đại Thượng Cổ, có một kiện pháp khí tốt, có thể đánh khắp thiên hạ!
- Nhưng mà pháp khí có diệu dụng thế nào?
- Đó là vận khí của người không tốt.
- Kim Hi Ly Diễm Kính, sau khi hấp thu Đại Nhật Lưu Ly Bảo Diễm, ta mới có thể cảm giác được diệu dụng của nó.
- Nhiều sao, đó là đương nhiên, tại Thượng Cổ, nó cũng là bảo vật hiếm có, pháp khí ít như vậy, cho nên toàn đánh nhau bằng tu vi và đấu pháp, đánh sống đánh chết, đúng là không có ý tứ.

Thanh Linh thở dài.

- Đúng vậy, đánh sống đánh chết, đúng là không có ý tứ. Đáng tiếc, người không thể trở về thời đại Thượng Cổ, bằng không...
- Dừng lại dừng lại, không bàn những chuyện này, tuy người có được Kim Hi Ly Diễm Kính, nhưng cần phải sẵn sàng ân cần, thoải mái, từ từ quen thuộc, đợi đến lúc người tu luyện đến Thông Huyền Bí Cảnh, Tán Tiên nghiệp vị, lĩnh ngộ nguyên thần chi đạo, đến lúc đó mới có thể phát huy toàn bộ uy lực của pháp khí này, đến lúc đó, người không cần sợ bất cứ kẻ nào!
- Cho dù là hiện giờ, ta cũng không sợ bất cứ kẻ nào!

Tiểu Báo Tử cười lạnh nói ra.

- Đúng đúng đúng, người bây giờ, không cần sợ bất cứ kẻ nào.

Thanh Linh nói theo lời hấn, nhưng trong lời nói, lại tràn đầy vui vẻ.

Tiểu Báo Tử cười lạnh một tiếng, không để ý tới hấn, hấn nhắm mắt lại, tĩnh tâm tu luyện.

...

- Cái gì? Người nói cái gì? Tây Trữ Vương thế gia Yên Phi là con riêng của bộ hạ, bộ hạ còn muốn...

Người này nói ra.

Thiên Hạ Anh Hùng Đại Hội chấm dứt, có rất nhiều thiếu niên cường giả mới xuất hiện, Tây Trữ Vương thế tử Yên Phi, còn chưa kịp tiêu hóa thành quả thắng lợi. Còn chưa kịp điều chỉnh tâm tính, bắt đầu một nhiệm vụ khác, nhưng lại bị một lời đồn đại vớ vẩn vây quanh.

Lời đồn hấn là con riêng của hoàng đế được truyền lưu từ Tây Kinh thành, hơn nữa càng ngày càng nghiêm trọng, chỉ mấy ngày ngắn ngủi, có xu thế như lửa đốt thảo nguyên, hiện tại, chỉ sợ đã khuếch tán khắp thiên hạ rồi.

Vì thế, hấn nghe nói hoàng đế bộ hạ nổi trận lôi đình, chỉ ba ngày ngắn ngủi, khách uống rượu trong hơn mười tửu lâu của Tây Kinh thành đều bàn tán chuyện này, cho nên bị niêm phong, nhưng mà, nhưng thứ như lời đồn, từ trước đến nay không phải người cấm thì có thể dập tắt, cũng không thể cứ niêm phong tửu lâu là có thể giải quyết.

Mà ngọn nguồn của lời đồn không thể tìm được, cũng không tra ra được là ai phát tán, chỉ biết những tin tức này xuất hiện đầu tiên là ở Nguyên Hải tửu lâu, cho nên, Nguyên Hải tửu lâu là nơi đầu tiên bị đóng cửa, nhưng ngày hôm sau đã khai trương trở lại, bởi vì Nguyên Hải tửu lâu là sản nghiệp của Nguyên Vương, Nguyên Vương là con thứ năm của bộ hạ, cũng là một hoàng tử rất có thể lực, không phải là nhân vật dễ

trêu, người ta ở tử lâu của hắc phát tán lời đồn thì có liên quan gì tới tử lâu của hắc, mà quan phủ cũng không tìm thấy chứng cứ xác thực việc Nguyên Vương có quan hệ gì trong chuyện này, cho nên không thể làm gì.

Nhưng mà, tuy tử lâu trong Tây Kinh thành đều có hậu trường, nhưng không phải người nào cũng có thể lực như Nguyên Vương, đụng phải chuyện như vậy, trốn tránh còn không kịp, làm sao mà dám dây vào?

Cho nên, tuy không bị đóng cửa, nhưng tất cả đại tử lâu trong kinh thành đều thần hồn nát thần tính, thậm chí có một ít tử lâu sợ phiền toái, tự mình đóng cửa, muốn tránh thoát trận phong ba này.

Mà người khởi xướng tràng phong ba này, đã đạp trên con đường trở về Tây Bắc. Không tệ, những lời đồn này do Tiểu Báo Tử bảo Giang Hiểu thả ra.

Thời điểm hắc biết Tây Trữ Vương thế tử đang tìm cách gây phiền toái cho hắc, trong lòng của hắc không thoải mái, cũng không phải hắc sợ phiền toái, nhưng vạn nhất người ta muốn ước chiến với hắc, dùng địa vị giang hồ hiện giờ của hắc, cũng không thể không đáp ứng. Người trong giang hồ, thân bất do kỷ a, cho nên, hắc mới đưa ra chủ ý thiếu đạo đức như vậy, dùng nó để phân tán lực chú ý của Yên Phi.

Vốn chỉ muốn mang tới một ít phức tạp cho Yên Phi, nhưng không ngờ, lại mang đến một trận phong ba thật lớn.

Đúng, là một hồi phong ba thật lớn.

Bởi vì lời đồn này đã đụng chạm tới cấm kỵ của hoàng tộc Đại Tấn, tuy nhân vật chính của chủ đề này hoàn toàn không thêm ngó tới, nhưng người không rõ chân tướng thì quá nhiều a.

Mà trên đời này, thứ khó giải quyết nhất, chính là việc quần chúng không rõ chân tướng, thứ liên tưởng giỏi nhất, cũng chỉ có quần chúng không rõ chân tướng.

Cho nên, giải quyết chuyện này vốn rất đơn giản, đó chính là vạch trần lời đồn, nhưng quần chúng không rõ chân tướng truyền miệng cho nhau, liên sinh ra vô số phiên bản, vô số đạo lý nói rõ ràng, có khẩu chứng, cho nên lời đồn tam sao thất bản, biến thành phức tạp.

Trong thời gian ngắn, phong vân bắt đầu khởi động, vị tân tấn thiếu niên cường giả Yên Phi đứng ở vị trí đầu sóng ngọn gió. Cho nên không có tâm tư đi quản Tiểu Báo Tử, cho nên, Tiểu Báo Tử cứ như vậy mà trở về lãnh địa của mình, đối ngoại tuyên bố bế quan một năm, tiêu điều tự tại, trên đường đi không có người nào nóng đầu chạy tới trêu chọc hắc.

624. Chương 623: Chủ Ý Thiếu Đạo Đức, Độc Long Đại Đế. (2)

- Hôm nay, đúng là mát a!

Đứng trên một khối đá, Tiểu Báo Tử nhắm mắt lại, cảm thụ gió lạnh thổi vào mặt.

- Trách không được người ta thường nói Tây Bắc là Khổ Hàn Chi Địa a, quả nhiên, vừa đến mùa đông, nhiệt độ thấp hơn Trung Nguyên hai ba mươi độ a, gió này, giống như đao thép thổi vào mặt, làm cho da mặt đau đớn.

- Thời điểm này đi tới Hắc Vĩ Nguyên, Hắc Vĩ Nguyên đáng chết này rất thoải mái a. Diện tích Hắc Vĩ Nguyên lớn như vậy, trước kia không có gì, nhưng hiện tại phương bắc đang cất đất phong hầu, vị trí Hắc Vĩ Nguyên biến thành điểm mấu chốt, nếu như có thể nắm giữ Hắc Vĩ Nguyên trong tay, cũng tương đương với việc nắm cả mạch máu của Tây Bắc, đã thông thông đạo Hắc Vĩ Nguyên, chính là đã thông một con đường tắt đi từ Tây Bắc đến Trung Nguyên a, điểm này, ta có thể nhìn ra, người khác cũng có thể nhìn ra, nghe nói mấy lãnh chúa ở gần Hắc Vĩ Nguyên cũng ý thức được điểm này, cho nên đã phái người đi dò xét hư thật của Hắc Vĩ Nguyên, còn có mấy đại lãnh chúa, thực lực mạnh, đang chuẩn bị liên hợp lại, đối phó với Hắc Ma Tra Mã!

Trong đầu của Tiểu Báo Tử xuất hiện những tin tức mới nhận được trong mấy ngày nay, trên mặt xuất hiện nụ cười lạnh.

- Tên Hắc ma Tra Mã có lợi hại, cũng không quá đáng là một đầu yêu thú thì cũng bỏ đi, nếu những tên lãnh chúa này thật sự nhìn trúng, tìm mấy cường giả đến, dưới sự liên thủ công kích của cường giả, phiền toái của nó sẽ rất lớn, nếu như ta bắt được Hắc Ma Tra Mã, bắt nó biến thành khôi lỗi của ta, tình huống kia sẽ không giống.

Nghĩ đến diệu dụng, Tiểu Báo Tử cười hắc hắc.

- Người cái tên này, rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì đấy? Ta nhìn người không giống như người sợ phiền phức, tại sao lại nghĩ ra biện pháp thất đức như vậy để đối phó Yên Phi, chẳng lẽ người đang sợ hắn?

- Vũng nước Trung Nguyên càng ngày càng đục a!

Tiểu Báo Tử lắc đầu nói ra:

- Hiện tại ta không có thực lực để chen chân vào loại chuyện này, cũng không muốn cuốn vào. Tuy Tây Bắc nghèo nàn, nhưng lại rất thích hợp cho việc tu thân dưỡng tính, thích hợp bế quan tu luyện, cũng dễ dàng tránh được thị phi phi phi ở Trung Nguyên, hơn nữa những ngày này ta gây náo động cũng đủ nhiều rồi, thịnh cực tất suy, nhưng trước lúc đó không ai dám lộ đầu ra, chính thức có thể giúp ta chia sẻ, hiện tại vẫn chưa xuất hiện, cho nên cứ để bọn họ náo động đi!

- Người cho rằng người không làm náo động, người khác sẽ bỏ qua cho người?

- Cho nên ta chẳng những không làm náo động, còn trốn đến Tây Bắc Khổ Hàn Chi Địa này!

Tiểu Báo Tử cười nói.

- Ở cái địa phương quỷ quái này, trời cao hoàng đế xa, dựa theo danh nghĩa, là địa bàn của ta, đến địa phương của ta gây phiền toái, ta không đối phó được, không bằng tìm khối đậu hủ đâm chết đi!

Khi đang nói chuyện, thần sắc Tiểu Báo Tử khẽ động, quay đầu nhìn lại, đã thấy một người vội vàng hấp tấp chạy về hướng này.

Trên sườn núi Tích Lô Sơn có một khối nham thạch, cao năm sáu trượng, nằm trên vách núi, mặt đá bằng phẳng. Vừa vặn có thể cung cấp cho một người ngồi xếp bằng, sau khi Tiểu Báo Tử trở lại lãnh địa, trở lại nơi ở của mình, trong một tòa nhà cao lớn. Nhưng trong một ngày, tám phần thời gian của hắn đều ngồi trên tảng đá ở sườn núi Tích Lô Sơn, giống như đang hấp thu nhật nguyệt tinh hoa, dãi gió dầm sương, bộ dáng cao thâm mặt trầm.

Người bình thường sẽ không dám quấy rầy hắn, thậm chí cũng không dám nhập tiền vào phương viên trăm trượng quanh khối tảng đá kia, chỉ là có chuyện khẩn cấp, Giang Hiểu mới gọi người tới tìm Tiểu Báo Tử, vừa nhìn thấy bộ dáng hấp tấp vội vàng của người này, Tiểu Báo Tử cảm thấy trong lòng nóng lên.

Dù lãnh địa của hắn rất lớn, nhưng người ở lại không nhiều, hơn nữa mọi người tập trung ở các thị trấn, nhưng khi người trong lãnh địa càng ngày càng nhiều. Kết cấu nhân viên đã không còn cục diện già yếu như trước, bọn buôn người cũng mang đến rất nhiều thanh niên trai tráng tiến vào lãnh địa của hắn, mà hoạt động của nhân viên càng ngày càng lộn xộn, cho nên, có một thời gian trị an không tốt, hơn nữa cách quản lý thị trấn cũng rất hỗn loạn, dưới sự bày mưu đặt kế của Tiểu Báo Tử, dùng Vương Thành, Giang Hiểu, Chu sẹo ba người làm tiểu chính phủ, phối hợp rất tốt, công tác phòng hộ trị an trong thị trấn do Chu sẹo đảm nhiệm, nhưng mà, dù thực lực Chu sẹo làm rất tốt, nhưng hắn không có khả năng quản được mọi chuyện, cho nên lại tập hợp một ít thanh niên trai tráng, không hỏi chủng tộc, đều truyền thụ võ công, làm cho lực lượng phòng hộ cơ bản của trấn nhỏ rất ổn định, mà Tiểu Báo Tử lại đặt cho cái đội ngũ này một cái tên rất thân thiết, giữ gìn trật tự đô thị.

Hiện tại đội ngũ này trong trấn nhỏ càng ngày càng lớn mạnh, nhưng tốt nhất cần phải đề cao thêm.

Ngẫm lại cũng thế, những tên gia hỏa này là kẻ buôn người, hoặc là tội dân, hoặc là loạn dân rơi vào đường cùng ở phía nam, cho nên phải tính mười phần, làm khó phá dễ, nhưng một khi mặc lên người bộ quan phục, toàn thân không được tự nhiên, hiển nhiên còn chưa thích ứng.

Cho nên gặp chuyện gì cũng hoảng hốt, mặc kệ việc lớn việc nhỏ, đều gấp gấp vội vàng.

- Vội cái gì, lại xảy ra chuyện gì!

Tiểu Báo Tử cau mày, nhẹ tay khê động, một tầng bình chướng vô hình mềm dẻo xuất hiện trước mặt nam tử, làm cho hắn ngừng lại.

- Đại nhân, có đại sự xảy ra, mở tinh thiết, mở tinh thuyết xảy ra chuyện!

- Mở tinh thiết xảy ra chuyện gì vậy?

Tiểu Báo Tử nhướng mày, dù trên lãnh địa của hắn có mở tinh thiết, nhưng bởi vì chưa đả thông thương lộ, hơn nữa lãnh địa cũng không phải rất giàu có, bởi vậy, cũng không biết nên khai thác thế nào. Chỉ kiến tạo một ít luyện thiết phương, đào một ít khoáng thạch để luyện, thỏa mãn một ít nhu cầu cơ bản của lãnh địa thì bỏ đi, cho nên mở tinh thiết không có người, nên xảy ra chuyện gì chứ?

Tiểu Báo Tử từ từ nhíu mày, thân hình lóe lên, liền biến mất trên tầng đá.

Một đạo hồng quang, lao thẳng xuống dưới Tích Lôi Sơn, mở tinh thiết nằm dưới Tích Lôi Sơn, nhưng khoảng cách với thị trấn rất xa, mà chuyện này cũng hợp ý hắn, ít nhất không có nhiều người quấy nhiễu hắn.

Tốc độ của hắn rất nhanh, nhưng mà, thời điểm hắn đến nơi, khu vực xung quanh nơi khai thác mỏ đã loạn thành một đoàn.

Hơn mười thợ mỏ nằm xụi lơ trên mặt đất, không nhúc nhích. Hơn nữa đội ngũ giữ gìn trật tự đô thị cũng rất kỳ quái, đám người giữ gìn trật tự và Chu sẹo đứng cách đó rất xa, nhưng lại không có chút ý tứ muốn đi vào.

- Chu sẹo, đã xảy ra chuyện gì, các người đứng ở chỗ này làm gì, còn không tiến lên cứu người đi?

625. Chương 624: Chủ Ý Thiếu Đạo Đức, Độc Long Đại Đế. (3)

- Ôi, đại nhân a, ngài có thể đến, ngài đến là tốt rồi, chuyện này có phiền toái, có đại phiền toái!

Thần sắc Chu sẹo hoảng sợ, vừa thấy được Chu Báo, giống như thấy được người tâm phúc.

- Cái mở tinh thiết này có độc khí, lúc vừa tới đây ta không biết, phái người đi vào, nhưng mà vừa bước vào khu vực khai mỏ, chưa đi được mấy bước đã ngã xuống, ta thử một lần, thiếu chút nữa cũng không về được, độc khí này vô hình vô vị, tác dụng rất nhanh, hiện tại ta cũng không biết nên làm sao bây giờ!

- Độc khí?

Tiểu Báo Tử cảm thấy ngoài ý muốn.

- Ta đi xem thử!

Tiếng nói vừa dứt, lại nhìn thấy hai đạo ánh sáng xanh xuất hiện. Xoay quanh thân thể của hắn, thân hình chớp động một cái, tiến vào khu vực khai thác mỏ, quả nhiên, thân thể của hắn vừa tiến vào khu vực khai mỏ, liền cảm thấy Bách Độc Hàn Quang Chướng đã hấp thu diên cuồng.

- Quả nhiên có độc.

Trong lòng của hắn thất kinh, không dám lãnh đạm, đưa tay tới phía trước, liền cuốn thợ mỏ và những người giữ gìn trật tự đô thị ra ngoài, một tầng ánh sáng màu xanh nhàn nhạt chớp động, một đạo lưu quang từ thân thể của bọn họ chảy ra, đem tất cả kịch độc trong cơ thể của họ hút ra ngoài.

- Đã giải độc cho bọn họ, mau gọi đại phu đến, nhìn xem thụ có bị vết thương trí mạng nào không, nếu như còn sống, thì đừng chậm trễ việc cứu chữa.

- Vâng!

Chu sẹo gật đầu nói ra, bảo người thỉnh đại phu.

Quặng mỏ cũng không lớn, cũng không phải rất tĩnh mịch. Dù sao vừa mới khai thác không được bao lâu, cho nên không có cảm giác âm u ẩm ướt như những mỏ đã khai thác lâu ngày, mỏ này cũng không sâu,

nhưng mà, đây là một mỏ giàu, cho nên, dù mới vừa khai thác không lâu, những tảng đá trên vách động phát ra hào quang bảy màu lấp lánh, thật phần xinh đẹp.

Chỗ sâu nhất quãng mỏ cũng chỉ mười trượng, cao không quá một trượng, vừa liếc nhìn đã thấy tất cả, trong chỗ sâu của huyết động, trên thạch bích có chút không đúng, có một lỗ hổng có một thứ chảy ra nồng nặc mùi dầu.

- Đây là... Máu?

Mặc dù có con mắt cổ quái, có được thị lực biến thái, nhưng rốt cuộc là thứ gì thì Tiểu Báo Tử cũng không rõ ràng lắm, cuối cùng là cái gì.

- Hình như là một thi thể của yêu thú!

Tiểu Báo Tử nhìn kỹ thì cả kinh.

Hắn đã biết rõ độc khí vô sắc vô vị kia là từ thứ “Huyết dịch” này chảy, từ một bộ phận lộ ra khỏi thạch bích Tiểu Báo Tử nhìn thấy nếp uốn thô ráp của da lông, giống như da thằn lằn.

- Lại đến gần một chút, ta phải xem cho rõ.

Âm thanh của Thanh Linh vang lên trong đầu, hết sức kích động.

- Sẽ không phải là việc tốt chứ?

Vừa nghe được âm thanh của Thanh Linh, trong nội tâm Tiểu Báo Tử kích động. Liền đi vài bước, vọt tới trước thạch bích.

- Thanh Linh, ngươi nhận ra thứ này sao?

- Nhận ra, đương nhiên ta nhận ra, năm đó nó là một trong những con kéo xe Thất Độc Thú của Độc Long Đại Đế, không thể ngờ được, lại chết ở nơi này.

- Độc Long Đại Đế?

- Thượng Cổ thời đại có một tên hỗn đản, thực lực cường đại biến thái và hỗn đản tới cực điểm, vì sao toạ kỵ của hắn lại xuất hiện ở chỗ này?

Thanh Linh nói thầm.

- Mở cái thạch bích này ra, cho ta xem xem!

Tám đoàn kim sắc hỏa diễm lập tức xuất hiện ở chung quanh thạch bích, cơ hồ không tốn bao nhiêu thời gian, đã đốt thạch bích thành một cái đại động, nhưng mà, thi thể của con độc thú vẫn không bị chút tổn thương nào, trải qua thời gian ma luyện dài như vậy, trình độ kháng hỏa của Tiểu Báo Tử, có lẽ đã đạt tới trình độ lô hỏa thuần thanh.

Đem thân thể của độc thú lộ ra ngoài, sau đó lông mày Tiểu Báo Tử nhíu lại.

- Cái này, thứ đồ vật quỷ quái này là độc thú.

Cái gọi là độc thú, chính là một con vật có hình dáng con ngựa, hình thể lớn hơn Liệt Mã bình thường gấp bốn lần, Toàn thân ngăm đen, làn da thô ráp, hình dạng xấu xí, thân thể chỉ còn lại nửa trên, nửa dưới đã biến mất không còn, từ miệng vết thương mà xem xét, giống như bị một lực lượng cực lớn xé toạc ra.

Rốt cuộc con độc thú này bị cái gì xé toạc ra mà thành bộ dạng như vậy. Tiểu Báo Tử nhìn miệng vết thương của độc thú trên thạch bích cũng không phải đều đều, tuy không biết đã trôi qua bao nhiêu năm, nhưng khi nhìn thấy miệng vết thương vẫn phải lạnh mình, ẩn ẩn trong đó, ở chỗ nếp da uốn lượn còn lưu lại một chút hạt băng tinh màu xanh da trời, tuy hạt băng tinh màu xanh da trời này còn nhỏ hơn hạt gạo gấp mấy chục lần, nếu như không phải Tiểu Báo Tử có nhãn lực kinh người, đúng là không thể nhìn thấy dưới nếp da có những băng tinh này.

- Ahhh, Nghiễm Hàn Đại Đế, đầu độc thú này bị Nghiễm Hàn Đại Đế xé rách, người xem, những hạt băng tinh này, chính đại khí của Nghiễm Hàn Đại Đế đông cứng lại thành huyền sương, người đừng thấy chúng ít

thì khinh thường, mỗi một hạt đủ để đông cứng cường giả dưới Thất phẩm, thậm chí một ít cường giả trên Thất phẩm không cẩn thận, sẽ bị đông cứng.

Khi Thanh Linh nhìn thấy rõ những hạt băng tinh màu xanh da trời đến người độc thú, hít sâu một hơi, nói:

- Vì sao Độc Long Đại Đế lại chống lại Nghiễm Hàn Đại Đế, vì sao Nghiễm Hàn lại lưu thi thể độc thú lại đây, phải biết rằng, vài đầu độc thú này do Độc Long Đại Đế tổn hao rất nhiều tâm huyết mới luyện chế thành, Độc Long Đại Đế yêu quý chúng như tính mạng, bây giờ lại chết ở chỗ này, xem ra là Nghiễm Hàn Đại Đế ra tay!

- Lại là Độc Long Đại Đế, lại là Nghiễm Hàn Đại Đế, thời Thượng Cổ có nhiều Đại Đế thế sao?

Tiểu Báo Tử cười nói.

- Thượng Cổ bảy mươi hai đế, Độc Long Đại Đế và Nghiễm Hàn Đại Đế đều là một trong số đó, cũng chỉ có Nghiễm Hàn Đại Đế tự mình thi triển Nghiễm Hàn thần công mới có thể bảo lưu nửa cổ thi thể này lâu như thế.

Thanh Linh nói ra, lại bắt đầu hưng phấn.

- Tiểu tử, nhanh, đào đi, nhìn xem có thể đào ra cái gì nữa, nếu có thể đào ra thi thể Độc Long Đại Đế, thì người sẽ phát tài rồi.

- Tại sao là thi thể Độc Long Đại Đế, mà không phải thi thể Nghiễm Hàn Đại Đế?

- Nghiễm Hàn Đại Đế, người muốn cái gì? Trong bảy mươi hai đế, thực lực hơn kém rất lớn, Độc Long Đại Đế bài danh bài danh thứ mười hai, Nghiễm Hàn Đại Đế bài danh thứ năm, hai người phát sinh xung đột, Độc Long Đại Đế thắng là cái chắc!

- Vậy cũng không nhất định!

Tiểu Báo Tử vẫn còn có chút không phục, loại chuyện vượt cấp khiêu chiến, hẳn tự mình trải qua rất nhiều lần, mà hẳn không cho rằng mình tự đại đến mức cho rằng loại chuyện này, trừ hẳn ra thì người khác không làm được.

626. Chương 625: Nghiễm Hàn Đại Đế, Bích Lạc Bí Cảnh. (1)

- Đừng nói nhảm, bất kể là thi thể của ai, chỉ cần có thể tìm được, người phát tài rồi.

Thanh Linh đã hưng phấn tới cực điểm, tính tình cũng trở nên vội vàng xao động, hiển nhiên, cũng không phải hứng thú với việc xem ai trong hai Đại Đế chiến thắng, điều làm hẳn hứng thú chính là thi thể a.

Tiểu Báo Tử không nói gì, hỏa cầu màu vàng lại sáng lên lần nữa, tạo thành bảy đoàn hỏa cầu, bắt đầu xoay tròn, những nơi đi qua, kim thạch tiêu dung, rất nhanh, ở chung quanh thi thể độc thú đã mở ra một không gian lớn, nhưng đáng tiếc, sự thật chứng minh, mọi chuyện chỉ uống công mà thôi.

Tiểu Báo Tử lại tổn thêm nửa canh giờ nữa, tạo thành một quảng trường trong mỏ, kết quả vẫn giống như trước, trừ thi thể độc thú ở giữa quảng trường ra, không còn thứ gì khác.

- Thế nào, còn muốn tiếp tục không?

Tạo thành một cái quảng trường lớn như vậy, Tiểu Báo Tử cũng cảm thấy hơi mệt, mở miệng hỏi.

- Không cần, thi thể đầu độc thú này bị Nghiễm Hàn Đại Đế thuận tay giết rồi quảng ở nơi này.

Trong giọng nói của Thanh Linh lộ ra chút thất lạc.

- Xem ra vận khí của người chỉ dừng lại ở đây rồi.

- Một đầu Thượng Cổ độc thú, có thể làm cho Bách Độc Hàn Quang Chương của ta tăng thêm uy lực, vận khí của ta cũng không tệ đâu.

Tiểu Báo Tử nói ra.

- Trừ máu dư độc ở bên ngoài, đã bị Bách Độc Hàn Quang Chương của người hấp thu sạch sẽ ra. Tất cả đã bị Nghiễm Hàn Đại Đế đông cứng lại, phân giải tản ra, lại trải qua nhiều năm như vậy, độc tính trong máu đã yếu đi rất nhiều, độc tố còn bảo lưu còn rất ít, hạ độc người bình thường còn không chết, người có thể trồng cây vào nó đạt được bao nhiêu chỗ tốt chứ.

- Còn huyết nhục của độc thú thì sao?

Tiểu Báo Tử khó hiểu hỏi, trong ấn tượng của hắn, dị thú giống như vậy, có lẽ toàn thân đều là bảo vật.

- Ta nói rồi, vật này bị Nghiễm Hàn Đại Đế đánh chết, người cũng đừng mong từ đó kiếm tiện nghi làm gì.

Thanh Linh nói ra.

- Nghiễm Hàn Đại Đế thật sự lợi hại như vậy sao?

Tiểu Báo Tử có chút lưu luyến nhìn pho tượng độc thú, trong ánh mắt lộ ra thần sắc tham lam không cần che giấu.

- Không tin ta, có thể thử mà!

Thanh Linh đối với thái độ của Tiểu Báo Tử rất phiền não.

- Bỏ đi, người đã nói không có, chắc là không có rồi!

Tiểu Báo Tử lặng lẽ cười cười, nghe ra giọng nói của Thanh Linh có chút không thoải mái.

- Thế nên làm gì bây giờ, hủy diệt cỗ thi thể này, hay là còn cách giải quyết nào khác?

- Dùng Cửu Long Thần Hỏa Tráo của người a, sau đó lui xa một chút, tuy đã nhiều năm như vậy, nhưng thứ này do Nghiễm Hàn Đại Đế giết chết, cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.

- Được rồi!

Tiểu Báo Tử gật đầu nói ra, không chút do dự lui ra khỏi lỗ hổng của quặng mỏ, một hồi quang mang xích kim sắc chớp động, chín đầu Hỏa Long từ cương khí của hắn hiện ra, quần vào một chỗ, đánh về phía thi thể độc thú.

Cửu Long Thần Hỏa Tráo đánh trúng thi thể độc thú, hỏa diễm của chín đầu Hỏa Long bắt đầu thiêu đốt, loại chuyện này Tiểu Báo Tử đã luyện tập rất nhiều lần, cho nên rất quen thuộc, nhưng rất kỳ quái, cho dù kim loại và núi đá bị đốt cháy, nhưng cỗ thi thể này giống như kim tinh vạn năm, khó có thể đốt cháy, không chỉ như thế, sau khi bị Cửu Long Thần Hỏa Tráo thiêu đốt, trên thi thể độc thú xuất ra từng đạo hàn khí, ngăn cản ngọn lửa ở bên ngoài, mà hàn ý tràn ra lạnh thấu xương, hàn khí màu xanh da trời này thử những hạt băng tinh phát ra.

Hàn ý lạnh thấu xương, nhưng hàn khí màu xanh da trời này chỉ có thể ngăn cản Cửu Long Thần Hỏa Tráo trong thời gian ngắn, Tiểu Báo Tử tin tưởng, chỉ cần nửa canh giờ, những hạt băng tinh nhỏ này sẽ bị hỏa diễm hòa tan, vấn đề là, những hạt băng tinh nhỏ này không chỉ lạnh thấu xương, hơn nữa còn làm cho hắn cảm thấy thập phần nguy hiểm, thời điểm này hắn mới phát hiện, Thanh Linh nói đúng, có lẽ trước kia hắn không cảm ứng cẩn thận, nhưng hiện tại, nếu như bảo hắn đến gần những hạt băng tinh này, đánh chết hắn cũng không dám.

Nguy hiểm, nguy hiểm cực độ!

Sau khi những hạt băng tinh này từ từ hòa tan, cảm giác nguy cơ trong lòng của hắn càng ngày càng đậm, trong Cửu Long Thần Hỏa Tráo, chín đầu Hỏa Long đã ngừng phun lửa, ánh mắt hắn, từ từ híp lại, ngón tay khinh động, Cửu Long Thần Hỏa Tráo lập tức giải thể, hóa thành chín đầu Hỏa Long, quay quanh người hắn, cơ hồ cũng lúc đó, những hạt băng tinh màu xanh da trời đã hóa thành khí, tản ra như sương mù.

- Lui, mau lui lại, đáng chết, gặp phải bấy rập, đây là...

Thời điểm Thanh Linh ý thức được, thì đã muộn, Tiểu Báo Tử cảm nhận được một tia chấn động quen thuộc.

Chấn động không gian.

Giống như Lương Giới Phân Cát, so với Tam Giới Tiểu Na Di, chấn động không gian này càng tinh tế tỉ mỉ hơn, càng thêm nhu hòa, thậm chí có thể nói, khéo đưa đẩy, khí tức này tràn ngập nghệ thuật.

Đúng, là khí tức nghệ thuật.

Tinh thể màu xanh da trời tách ra, biến thành sương mù, mà cỗ sương mù này, tràn ngập ra xung quanh, liên kết cùng một chỗ, không gian chung quanh, giống như lớn lên, giống như co lại, Tiểu Báo Tử bị vây ở trong đó, bị sương mù dẫn dắt, đột nhiên lúc này, có hấp lực sinh ra.

Tiểu Báo Tử muốn chạy, nhưng mà, cho dù hắn có dùng toàn bộ sức lực, cũng không thể tránh khỏi lực lượng khó hiểu này.

- Thanh Linh, nhanh nghĩ biện pháp, bằng không thì, ta sẽ bị hư không thôn phệ!

Rốt cuộc Tiểu Báo Tử cũng gấp gáp vội vàng, bởi vì hắn phát hiện, hắn đang ở trong không gian do sương mù tạo thành này, cỗ hấp lực không lồ kia làm cho Tam Giới Tiểu Na Di và Lương Giới Phân Cát mất đi tác dụng, hắn thúc dục nội khí bản thể, cương khí, nội khí Ngoại Đan Hỏa Hồng Tinh, thậm chí còn muốn sử dụng lực lượng Bích Du Kiếm và Kim Hi Ly Diễm Kính, nhưng hắn không thể vận dụng, trong nháy mắt này, đột nhiên hư không truyền ra lực lượng trói buộc khó hiểu.

Loại chuyện này, chưa bao giờ xảy ra, hắn cũng chưa từng nghĩ tới.

Nhưng đã sinh ra, cho dù hắn muốn phản kháng cũng không có quá nhiều tác dụng, điều duy nhất hắn có thể làm là cầu xin Thanh Linh giúp đỡ, đột nhiên, hắn nghĩ tới một người.

Trong ba đại Tông Sư của Bắc Nguyên, Kim Thân Hoạt Phật Bát Tư Ba!

Có lẽ, ngày đó thời điểm thăng này đối mặt với Thanh Tịnh Lưu Ly Ngọc Tịnh Bình, cũng không kém bao nhiêu so với trạng thái bây giờ.

- Đừng kêu, gọi cũng vô dụng!

Âm thanh hời hợt của Thanh Linh vang lên.

- Chuyện này có chút phức tạp, đây là một bẫy rập, nhưng tạm thời ngươi không có việc gì, ngươi cũng không nên phản kháng, bởi vì làm thế ngươi càng phiền muộn hơn.

Lúc này, Tiểu Báo Tử bị hư không kia hút vào.

627. Chương 626: Nghiễm Hàn Đại Đế, Bích Lạc Bí Cảnh. (2)

Phá vỡ hư không, sau đó hút Tiểu Báo Tử vào, bắt đầu nhúc nhích từ từ, giống như có tánh mạng, bắt đầu khép lại, sau khi không gian này khép lại, giống như toàn bộ năng lượng trong thi thể độc thu tiêu hao hết, hoàn toàn biến thành tro tàn, rơi xuống mặt đất, theo gió mà đi.

- Đại nhân đâu, vì sao không thấy đại nhân đâu, vừa rồi còn ở trong này mà?

Trong chốc lát, Chu sọ cảm thấy chuyện này có chút không đúng. Tiểu Báo Tử đi vào đã lâu nhưng không thấy đi ra, liền phái người đi vào thử. Hiện tại khu vực khai mở đã có thể đi vào, vì vậy liền tiến vào quảng mỗ, thì phát hiện không gian trong quảng mỗ trước mặt đã lớn hơn trước gấp mười lần, biến thành một quảng trường, nhưng trong quảng trường này truyền tới từng đợt nhiệt lực và nguyên khí Hỏa đậm đặc ra, không cần đoán cũng biết, là do Tiểu Báo Tử làm ra, nhưng Tiểu Báo Tử đâu?

Vừa rồi Chu sọ đứng ở bên ngoài khu vực khai mở nên không nhìn thấy tình hình của Tiểu Báo Tử ở bên trong bị không gian dị độ kia hút vào trong, mà hắn là người có đầu óc không nhanh nhạy, kết quả là, liền gãi gãi đầu, có chút không biết làm sao.

- Chu sọ, thế nào, xảy ra chuyện gì, đại nhân đâu?

Thời điểm này, bọn người Giang Hiểu chạy tới, xông vào quảng mỗ, vốn đang sững sờ, sau đó hỏi.

- Không biết a, đại nhân một mình tiến vào, mở cái quảng mỗ thành một nơi lớn như vậy, nhưng thời điểm ta tiến vào, ngài đã không còn ở đây, có lẽ đã trở về bế quan rồi a?

- Cũng có khả năng này, nhưng trước kia khi đại nhân bế quan, hẳn luôn chào hỏi chúng ta mà.

Giang Hiểu không dám xác định, nói ra, dùng ánh mắt kỳ dị nhìn Chu sẹo.

- Như thế nào, người có ý gì, chẳng lẽ người nói ta hại đại nhân sao? Người cho rằng ta là ai chứ, có bốn sự này sao?

Chu sẹo nhìn thấy Giang Hiểu nghi hoặc, nói ra.

- Được rồi, không nên nhao nhao, nếu đại nhân không ở chỗ này, nhao nhao cũng vô dụng, đều trở về đi, thực lực đại nhân cao cường, cho dù gặp phải cường địch, cho dù đánh không lại, cũng không bị thiệt thòi quá lớn, hiện tại vấn đề ở quảng mỗ đã được giải quyết, cho bọn họ tiếp tục làm việc đi!

Vương Thành ở bên cạnh nói ra cách giải quyết.

- Địa phương như quảng mỗ này, vừa liếc nhìn đã nhìn thấy tất cả. Chắc chắn đại nhân không còn ở trong đây, cho dù hẳn ở đây, chúng ta cũng không có bốn sự tìm được.

- Cũng chỉ có như vậy thôi!

Giang Hiểu và Chu sẹo liếc nhìn nhau, đồng thời gật đầu.

...

- Đây là địa phương quỷ quái gì thế này?

Lại nói tới Tiểu Báo Tử bị hút vào hư không, giãy dụa không được, càng làm thế càng cảm thấy không gian chung quanh chấn động mất trật tự, căn bản không nắm chắc thoát ra, hơn nữa cũng không cần hẳn nắm chắc, bởi vì trong nháy mắt, hẳn đã bị đưa tới một không gian khác.

Đây là một không gian vô cùng rộng lớn, trên bầu trời mây vàng rậm rạp, đậm đặc giống như mây đen chứa lôi điện. Nhưng trong mây vàng này không có âm thanh của lôi điện, cũng không có hơi nước, chỉ có mây trôi lững lờ buồn tẻ, nếu như nhìn cẩn thận, thì đó không phải là mây, mà là từng mảng cát vàng được ngưng tụ lại hình thành trên không trung.

Ở đây gió rất to, trên mặt đất đều là cát vàng, giống như một sa mạc không giới hạn, gió nổi lên, cát vàng bay đầy trời, cộng thêm mây vàng trên bầu trời, cả không gian, đều biến thành một thế giới màu vàng.

Trong đám mây màu vàng trên không trung, đột nhiên vỡ ra một ít lỗ hổng nhỏ, sau đó, một thân ảnh từ trong lỗ hổng bay ra, rơi thẳng xuống mặt đất.

Thân ảnh ấy chính là Tiểu Báo Tử, bị hút vào cái không gian thần bí này, đương nhiên Tiểu Báo Tử rất phiền muộn, nhưng thế đạo thế này, có phiền muộn cũng không thể tạo thành cơm ăn, thời điểm hẳn tính tảo lại, thân thể của hẳn đang rơi xuống cát vàng, bất đắc dĩ chữ nhỏ một tiếng, chung quanh thân thể hình thành một đoàn hỏa vân, bao phủ hẳn lại, từ từ đáp xuống dưới.

- Thanh Linh, người biết địa phương quỷ quái này là nơi này không? Tại sao khắp nơi đều là cát thế này?

- Ở đây hẳn là một Tiểu Thế Giới được lưu truyền từ Thượng Cổ tới nay, giống như Tiểu Lôi Âm vậy, là một không gian tương tự.

Thanh Linh nói ra.

- Tiểu Thế Giới truyền lưu từ Thượng Cổ tới nay? Không đúng a, thiên địa nguyên khí ở đây còn mỏng hơn ở bên ngoài ba thành, đúng là được lưu truyền từ Thượng Cổ tới nay sao?

- Có lẽ còn sớm hơn nữa, linh khí nơi này mới sớm tiêu hao nhiều như vậy!

Thanh Linh nói ra.

- Thượng Cổ, thậm chí là thời đại xa hơn nữa, rất nhiều người có đại thần thông, cho nên, mới mở ra nhiều Tiểu Thế Giới như vậy, có chút Tiểu Thế Giới bị vứt bỏ rất nhiều năm, cho nên mới hoang phế như vậy.

- Ý người là., tại đây, chính là một Tiểu Thế Giới bị lãng quên, nhưng dù như thế, vì sao ta lại bị hút vào nơi đây.

- Làm sao ta biết được, cái bẫy rập này đâu phải do ta thiết kế ra!

Thanh Linh tức giận nói ra:

- Nhưng người thiết kế bẫy rập này, muốn đem người tiến vào đây, nhất định là có nguyên nhân của hấn, ta và người phải nhìn khắp bốn phía, nhìn xem có thể tìm ra manh mối nào không.

- Cái rầm manh mối a, người xem địa phương quỷ quái này, mây vàng đầy trời, chim không thềm ỉa phân, khắp nơi đều là sa mạc, có thể có đầu mối gì!

Trong nội tâm Tiểu Báo Tử bất mãn nói ra, nhưng dù nói như vậy, hấn vẫn phi thân lên, bắt đầu tìm kiếm khắp nơi.

Một giờ sau.

Hấn tìm thấy một cái hạp cốc bị phong thực không biết bao nhiêu năm, dừng lại ở đó.

- Người xem, chúng ta bay lâu như vậy, chỉ có cái hạp cốc này là có địa hình khác với chung quanh, nhìn xem có thể tìm được chút đầu mối nào hay không.

Khi đang nói chuyện, hấn liền hạ xuống hạp cốc.

- Chờ một chút!

Thanh Linh mở miệng ngăn cản.

- Ta biết rồi!

- Người biết, người biết nơi này là địa phương nào sao?

Tiểu Báo Tử kinh hãi nói ra.

- Câm miệng!

Thanh Linh chen ngang lời hấn nói.

- Để ta yên tĩnh, ta phải suy nghĩ một chút mới được.

Tiểu Báo Tử không nói gì thêm, chỉ lẳng lặng đứng ở bên cạnh hạp cốc, chờ đợi.

- Hiện tại chúng ta đi dọc theo hạp cốc, hướng bên trái, tiến vào bên trong, nhìn xem chỗ đó có cái gì?

- Được rồi!

Tiểu tử thả người lên, đi tới bên cạnh phía bên trái, dùng thần niệm, quét qua khoảng cách bốn mươi dặm.

- Dừng lại, chính là chỗ này!

Thanh Linh khẽ quát một tiếng, trong giọng nói tràn ngập cảm xúc không thể tưởng tượng nổi.

- Điều này không có khả năng, không có khả năng a, nơi này chính là Bích Hoa Cốc, nơi này là Bích Lạc Thiên, điều này sao có thể? Tại sao nơi này là Bích Lạc Thiên, nếu như là Bích Lạc Thiên, tại sao nó lại biến thành hình dáng này?

Thanh Linh thì thào lẩm bẩm, cũng không thềm để ý tới Tiểu Báo Tử đang ở bên cạnh, nói lẩm bẩm như người bị tâm thần.

628. Chương 627: Nghiễm Hàn Đại Đế, Bích Lạc Bí Cảnh. (3)

- Rốt cuộc Bích Lạc Thiên là nơi nào, vì sao nơi này không thể là Bích Lạc Thiên?

- Bích Lạc Thiên là một trong Tam Thập Tam Thiên, là địa phương có thiên địa nguyên khí sung túc nhất thời đại của chúng ta, thiên tài địa bảo cũng nhiều nhất trong ba mươi ba Tiểu Thế Giới, nghe nói những Tiểu Thế Giới này có từ khi khai thiên tích địa, được đại thần thông mở ra từ thời đại Thái Sơ, truyền lưu đến thời đại chúng ta, từ trước đến nay đều được các đại cự đầu nắm giữ, mà Bích Lạc Thiên này chính là

một trong số đó, nắm giữ ở trong tay Yêu Tộc Bích Lạc Đại Đế, bởi vì nắm trong tay của Bích Lạc Đại Đế nên nơi này được gọi là Bích Lạc Thiên, tại sao lại biến thành thế này?

- Vì cái gì mà không thể biến thành như thế này, đã trôi qua nhiều năm như vậy, có trời mới biết tên Bích Lạc Đại Đế kia chết đã bao lâu, thời gian có thể xóa nhòa tất cả, cho dù Bích Lạc Thiên năm đó nắm giữa một trong Tam Thập Tam Thiên, là nơi có thiên địa nguyên khí sung túc nhất, thiên tài địa bảo cũng nhiều, nhưng đó là chuyện của rất nhiều năm trước.

- Không có khả năng, lúc ta bị phong cấm ở dưới cung điện Tiểu Lô Âm Tự, Bích Lạc Đại Đế vẫn còn, tuy Tiểu Thế Giới Tiểu Lô Âm Tự không lớn lắm, nên không thể so sánh với Bích Lạc Thiên, hơn nữa bị hao tổn tổn thương còn nghiêm trọng hơn Bích Lạc Thiên rất nhiều, nhưng nguyên khí ở đó vẫn nồng đậm hơn ngoại giới nhiều lần, hơn nữa hoàn cảnh biến hóa cũng không có nghiêm trọng như vậy, nhất định là xảy ra chuyện gì đó, đem tất cả sinh cơ của Bích Lạc Thiên đều phá hủy, cho nên mới phải sinh ra tình huống như thế này.

- Có lẽ vậy!

Tiểu Báo Tử vô tình hữu ý không muốn dây dưa vấn đề này với Thanh Linh, hắn xem ra, mặc kệ Bích Lạc Thiên này trước kia huy hoàng đến cỡ nào, hiện tại hủy chính là hủy, không gian như vậy, nếu có cho hắn, hắn cũng không muốn, hiện tại điều hắn quan tâm là, rốt cuộc là tên vương bát đản nào thiếu đạo đức như vậy, đem hắn đưa đến địa phương quỷ quái này, dụng ý của hắn là gì, là cái gì? Phải làm sao mới có thể mở nơi này để ra ngoài.

Đó là thứ hắn quan tâm hiện giờ.

Nhưng mà, muốn cởi bỏ bí mật này, không có Thanh Linh thì làm sao rời đi, Thanh Linh thì sao? Hiện tại hắn đang lâm vào trong cảm xúc lo nghĩ, hình như bị kết cục của Bích Lạc Thiên làm cho thần trí mơ hồ. Thời điểm này Tiểu Báo Tử không dám tùy tiện mở miệng, tránh làm cho hắn chấn kinh, nếu làm cho hắn chấn kinh, bản thân mình sẽ gặp phiền toái.

Thời điểm ngay từ đầu thì khá tốt, Thanh Linh nói nhỏ nói xong, điều đó không có khả năng, điều này sao có thể, nhất định là tính sai, nhưng càng về sau, Thanh Linh nói chuyện hắn nghe không hiểu, cũng không biết hắn dùng ngôn ngữ gì, huyền thuyên, huyền thuyên, phẳng phất đang phát tiết, tự nói chuyện với mình.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Thanh Linh mới từ cảm xúc kích động hồi phục lại, lộ ra chút tỉnh táo.

- Có khả năng chúng ta gặp phiền toái thật sự, nếu như nơi này là Bích Lạc Thiên, có khả năng người khó tìm được lối ra.

- Tại sao?

- Bích Lạc Thiên là một trong Tam Thập Tam Thiên, chính vào thời kỳ Thái Sơ bị cắt ra thành Tiểu Thế Giới, bốn nguyên của thế giới này rất vững chắc, người xem, chung quanh nơi này tuy nhiên giống như Tiểu Thế Giới Tiểu Lô Âm, tràn ngập vết nứt không gian, nhưng không hề có hiện tượng mất ổn định như Tiểu Lô Âm, cho dù Tiểu Thế Giới này vỡ tan, cũng cố định ở một chỗ, cũng không có tiêu thất trong hư không, cho nên hấp lực ở nơi này không lớn, nếu ta đoán đúng như vậy, thì Bích Lạc Yên này đã bị cố định trên Thái Hạo tiên khí, nói theo một ý nào đó, bây giờ chúng ta đang ở bên trong Thái Hạo tiên khí.

Nói đến đây, hắn dừng một chút, từ từ nói ra:

- Có lẽ vì dung hợp với bốn nguyên Bích Lạc Yên, cho nên Thái Hạo tiên khí mới có thể trở thành Thái Hạo tiên khí.

- Nói cách khác, ta cũng giống như Bát Tư Ba, bị hút vào bên trong tiên khí, điểm khác nhau duy nhất chính là, cái tiên khí kia chính là Thanh Tịnh Lưu Ly Ngọc Tịnh Bình, có được lực lượng luyện hóa người khác, hoặc là nói, loại lực lượng này không còn hoạt động, cho nên ta vẫn còn sống!

- Có lẽ, nhưng về cơ bản thì không ai có thể động tới tiên khí này.

Âm thanh Thanh Linh nói ra:

- Bích Lạc Thiên hình thành từ lúc thời đại Thái Sơ bắt đầu, coi như là luyện hóa nó, cũng chỉ có thể cố định, giống như cái cối xây nặng mấy chục ngàn cân, có thể mài nhỏ bất kỳ vật gì, nhưng đó là do người ta nói như thế, nhưng không có người nào có thể thôi động nó được, sử dụng cái tiên khí này cũng giống như vậy, không có tu vi cấp Nhân Tiên, đừng có mơ tưởng khởi động Tiểu Thế Giới, tác dụng duy nhất, giống như tiểu không gian của người, thu đồ vật thì bỏ đi, nhưng ở đây, hình như không giống như nơi thu đồ vật vào a.

- Vậy người nói nơi này làm...

Lời còn chưa dứt, thần sắc Tiểu Báo Tử khê động, chấn động một cái thật mạnh, liền ẩn vào sau nham thạch, vận dụng Thiên Xà Liễm Tức Thuật, đem toàn bộ khí tức của mình che dấu đi.

Ngay vào lúc hẩn mở miệng nói chuyện, đột nhiên cảm giác được một hồi chấn động không gian, giống như cái không gian này vừa mới vỡ ra cho nên hẩn nhanh chóng chạy trốn, muốn xem xem rốt cuộc là chuyện gì, là ai, bắt hẩn tiến vào nơi này.

Sau khi hẩn trốn không lâu, ở một nơi cách khối nham thạch không xa, không gian vốn bình tĩnh như nước, xuất hiện vài gợn sóng lẫn tẩn, trong gợn sóng, một cánh cửa mơ hồ xuất hiện, sau đó, ba bóng người tiến ra.

- Là nàng, Cơ Dạ Nguyệt?

Sau khi nhìn thấy ba bóng người, Tiểu Báo Tử cảm thấy ngoài ý muốn, bởi vì trong ba người, có một người, chính là một người vừa hiển lộ danh tiến trong Thiên Hạ Anh Hùng Đại Hội, tân tấn thiếu niên cường giả Thất phẩm Cơ Dạ Nguyệt, mà hai người khác tuổi cũng không lớn, tu vi cũng đều tại Lục phẩm đỉnh phong, tùy thời cũng có thể đột phá Thất phẩm, tiến vào hàng ngũ cường giả.

- Sư muội, không thể ngờ rằng sư phụ lại cho phép chúng ta tiến vào Bích Lạc Bí Cảnh để thí luyện, ta nhất định phải mượn cơ hội này, đột phá Thất phẩm, trở thành cường giả!

Sau khi cánh cửa biến mất, trong hai người còn lại, có một nam tử ước chừng hai mươi ba hai mươi bốn tuổi hưng phấn nói ra, nhìn về phía Cơ Dạ Nguyệt, trong ánh mắt lộ ra vẻ cực nóng không hề che dấu.

Cơ hồ cùng lúc đó, Tiểu Báo Tử nghe được âm thanh của Thanh Linh.

- Ta biết làm thế nào để ra ngoài rồi!

629. Chương 628: Dao Trì Phái, Mậu Thổ Đại Tắc Cẩm Pháp. (1)

- Cái gì! Có thể ra khỏi đây.

Tiểu Báo Tử vội vàng nói ra, hẩn đang lo lắng là mình sẽ bị nhốt trong cái Tiểu Thế Giới này không ra được, trên đời này sẽ không còn gì thú vị nữa.

- Đó là một cánh cửa, chính là cánh cửa tiến vào Tiểu Thế Giới này, cũng là cánh cửa rời khỏi Tiểu Thế Giới, là cố định, cho nên, chỉ cần người phá vỡ cánh cửa này, là có thể đi ra ngoài, sử dụng Lưỡng Giới Phân Cát chi thuật và Đại Tiêu Dong Thuật đều có thể làm được điểm này.

Lời nói của Thanh Linh như chém đinh chặt sắt, lộ ra ngữ khí không cần hoài nghi.

- Chẳng lẽ ta phá hủy địa phương khác không được sao?

Tiểu Báo Tử lại hỏi, Đại Tiêu Dong Thuật và Lưỡng Giới Phân Cát chi thuật đúng là có thể phá vỡ không gian, thậm chí Tam Giới Tiểu Na Di của hẩn cũng có thể làm được điểm này.

- Nói nhảm, đương nhiên không được! Mặc dù nói cái Bích Lạc Thiên này nằm cố định ở phía trên Thái Hạo tiên khí, nhưng dù nói thế nào, kiện Thái Hạo tiên khí kia chỉ liên kết và kết nối với cánh cửa đó, cả Bích Lạc Thiên, nói theo một ý nào đó, ở chung quanh nó là hư không vô tận. Người chỉ có thể mở cánh cửa cố định, mới có thể ra ngoài, phá vỡ địa phương khác. Người phải đối mặt với hư không vô tận, cho dù có thể đi ra ngoài, không nói người có thể không còn sống sót hay không, cho dù người còn sống sót, cũng bị mất phương hướng trong chỗ sâu của thời không.

Thanh Linh mỉm cười, trong giọng nói toát ra ý tứ: “Không có văn hóa thật đáng sợ” rất rõ ràng, làm cho Tiểu Báo Tử cảm thấy rất khó chịu.

- Nói cách khác, ta chỉ có thể phá ngay cánh cửa mới có thể rời khỏi đây?

Tiểu Báo Tử rất buồn bực nói ra.

- Đúng, nếu như người nguyện ý, hiện tại có thể động thủ.

- Ta còn không có ngu như vậy, sẽ không động thủ vào lúc này!

Tiểu Báo Tử cười lạnh nói ra:

- Đây chính là Thái Hạo tiên khí, mà môn phái có được Thái Hạo tiên khí, cho dù không có danh tiếng gì, thì thực lực cũng không dưới Thiên Long Đạo, nhất định là một quái vật khổng lồ, mà dùng Thái Hạo tiên khí để trấn áp số mệnh, nhất định nó được đặt ở trọng địa môn phái, do người có thực lực nhất trông coi, chung quanh nhất định sẽ có vô số trận pháp cấm chế cường đại, ta cứ mạo muội xông ra như vậy, chẳng phải là muốn chết!

Biết rõ mình có thể đi ra ngoài, tâm tình của Tiểu Báo Tử tốt hơn, trầm tĩnh lại, nhưng suy nghĩ vốn hỗn loạn cũng từ từ lắng xuống.

- Trước kia ta có nghe nói Cơ Dạ Nguyệt xuất thân từ một môn phái vô cùng thần bí, xem ra đúng là không sai, môn phái có được Thái Hạo tiên khí trấn áp số mệnh, cho dù hiện thế, thực lực nhất định sẽ áp chế danh môn đại phái như Thiên Long Đạo, Minh Nghĩa Kinh Viện một đầu. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là những môn phái này không có tiên khí giống như Thái Hạo tiên khí.

- Khí tức trên người của Cơ Dạ Nguyệt này gây cho ta cảm giác quen thuộc, hình như ta đã gặp phải nhân vật có khí tức giống như vậy.

Thanh Linh nói ra.

- Người ngàn vạn lần không nên nói cho ta biết, Cơ Dạ Nguyệt đến từ môn phái truyền thừa từ thời đại Thượng Cổ nhé?

Tiểu Báo Tử nghiêm nghị nói ra.

- Không có khả năng, trên người của tiểu nữ nhân này có một ít khí tức và nội khí giống với Bích Lạc Đại Đế, nhưng nội khí bốn nguyên lại hoàn toàn khác với Bích Lạc Đại Đế, khẳng định không phải là chân khí của Bích Lạc Đại Đế, có lẽ đây là kết quả khi tu luyện trong Bích Lạc Thiên và thu thập Bích Hà linh khí, nhưng vừa rồi chúng ta bay vài vòng trong Bích Lạc Thiên này, tại sao lại không phát hiện ra sự tồn tại của Bích Hà linh khí?

- Bích Hà linh khí, có tác dụng gì?

Hiện tại Tiểu Báo Tử trở nên tham tài, vừa nghe hai chữ linh khí, trái tim liền rung động, giống như nhìn thấy tình nhân trong mộng, bần thần mất hồn.

- Không có lợi ích gì!

Thanh Linh trả lời làm cho hắn ử rử.

- Bích Hà linh khí, người có cảm thấy không khí trong Bích Lạc Thiên này, chỉ tinh thuần hơn một chút so với nguyên khí bình thường, linh tính thì nặng hơn một chút hay không.

- Thật?

Tiểu Báo Tử có chút không tin, đương nhiên hắn không tin, bốn chữ Bích Hà linh khí, hắn đã cảm thấy đó là đồ tốt.

- Đương nhiên là thực, Bích Hà linh khí chẳng qua chính là linh khí bình thường nhất trong Bích Lạc Thiên, thời đại Thượng Cổ, Bích Lạc Đại Đế thiết yển tại Bích Lạc Thiên, tổ chức Vạn Yêu Đại Hội, ta cũng được mời, cũng được gặp Bích Lạc Thiên một lần, khi đó, tại đây Bích Hà đầy trời, những đám mây trên bầu

trời đều do Bích Hà hình thành, người nói xem Bích Hà linh khí có trân quý không, nhiều lắm nó chỉ tinh thuần hơn không khí một chút mà thôi.

- Mẹ kiếp, vì cái gì mà lão tử không sinh ra ở thời đại Thương Cổ chứ? Xuyên việt vào cái thời đại thiếu thốn tài nguyên này chứ, ngay cả đồ bỏ của người ta cũng thành bảo bối!

Trong lòng của Tiểu Báo Tử cũng thầm ai oán.

- Dạ Nguyệt sư muội, lúc trước người đến Trung Nguyên tham gia Thiên Hạ Anh Hùng Đại Hội, có lẽ đã đạt được kiện Bát Cực Linh Lung Tháp, nhưng cuối cùng vì lệnh của sư môn mà buông tha cho, nghĩ đến, có lẽ lần tiến vào đây chính là đền bù tổn thất cho người phải không?

Thời điểm này, đứng bên cạnh Cơ Dạ Nguyệt, một nam nhân hơi lớn tuổi nói ra, mới mở miệng, đã hỏi chuyện ở Thiên Hạ Anh Hùng Đại Hội.

Tiểu Báo Tử cũng vểnh tai lên, tuy trận chung kết Thiên Hạ Anh Hùng Đại Hội hắn không tham gia, nhưng cũng biết, trong trận đấu cuối cùng, đột nhiên Cơ Dạ Nguyệt tuyên bố bỏ quyền, không công tiện nghi cho tên Tây Trữ Vương thế tử Yên Phi.

- Tuy trong trận chiến cuối cùng, ta bỏ quyền, nhưng cho dù ta không có bỏ quyền, người chiến thắng cuối cùng cũng không phải là ta.

Cơ Dạ Nguyệt đáp lời, âm thanh nhu hòa uyển chuyển, giống như tiếng chim sơn ca hót, lọt vào trong tai, hết sức thoải mái.

- Tây Trữ Vương thế tử Yên Phi, thực lực không dưới ta, dù ta có che dấu thủ đoạn, nhưng hắn cũng không kém, nếu đánh đến cuối cùng, hươu chết về tay ai thì không biết được.

- Sư muội quá khiêm tốn, người chính là nhân vật thiên tài ngàn năm có một, tuy trẻ tuổi, nhưng đã bước vào hàng ngũ Thất phẩm, còn dựa vào chính mình cố gắng, luyện thành cương khí, Thất phẩm đại thành. Còn được sư phụ ban cho pháp khí hộ thân, đừng nói là một Thất phẩm Yên Phi, cho dù gặp phải cường giả Bát phẩm, cũng có phần thắng, làm sao có thể bại chứ!

Một người còn lại vội vàng lên tiếng, trong giọng nói, lộ ra một tí nịnh nọt.

- Cường giả Bát phẩm dễ thắng dễ thắng sao? Cường giả Bát phẩm đứng yên cho người đánh sao?

Cơ Dạ Nguyệt cười cười.

630. Chương 628: Dao Trì Phái, Mậu Thổ Đại Tắc Cẩm Pháp. (1)

- Cái gì! Có thể ra khỏi đây.

Tiểu Báo Tử vội vàng nói ra, hắn đang lo lắng là mình sẽ bị nhốt trong cái Tiểu Thế Giới này không ra được, trên đời này sẽ không còn gì thú vị nữa.

- Đó là một cánh cửa, chính là cánh cửa tiến vào Tiểu Thế Giới này, cũng là cánh cửa rời khỏi Tiểu Thế Giới, là cố định, cho nên, chỉ cần người phá vỡ cánh cửa này, là có thể đi ra ngoài, sử dụng Lưỡng Giới Phân Cát chi thuật và Đại Tiêu Dong Thuật đều có thể làm được điểm này.

Lời nói của Thanh Linh như chém đinh chặt sắt, lộ ra ngữ khí không cần hoài nghi.

- Chẳng lẽ ta phá hủy địa phương khác không được sao?

Tiểu Báo Tử lại hỏi, Đại Tiêu Dong Thuật và Lưỡng Giới Phân Cát chi thuật đúng là có thể phá vỡ không gian, thậm chí Tam Giới Tiểu Na Di của hắn cũng có thể làm được điểm này.

- Nói nhảm, đương nhiên không được! Mặc dù nói cái Bích Lạc Thiên này nằm cố định ở phía trên Thái Hạo tiên khí, nhưng dù nói thế nào, kiện Thái Hạo tiên khí kia chỉ liên kết và kết nối với cánh cửa đó, cả Bích Lạc Thiên, nói theo một ý nào đó, ở chung quanh nó là hư không vô tận. Người chỉ có thể mở cánh cửa cố định, mới có thể ra ngoài, phá vỡ địa phương khác. Người phải đối mặt với hư không vô tận, cho dù

có thể đi ra ngoài, không nói người có thể không còn sống sót hay không, cho dù người còn sống sót, cũng bị mất phương hướng trong chỗ sâu của thời không.

Thanh Linh mỉm cười, trong giọng nói toát ra ý tứ: “Không có văn hóa thật đáng sợ” rất rõ ràng, làm cho Tiểu Báo Tử cảm thấy rất khó chịu.

- Nói cách khác, ta chỉ có thể phá ngay cánh cửa mới có thể rời khỏi đây?

Tiểu Báo Tử rất buồn bực nói ra.

- Đúng, nếu như người nguyện ý, hiện tại có thể động thủ.

- Ta còn không có ngu như vậy, sẽ không động thủ vào lúc này!

Tiểu Báo Tử cười lạnh nói ra:

- Đây chính là Thái Hạo tiên khí, mà môn phái có được Thái Hạo tiên khí, cho dù không có danh tiếng gì, thì thực lực cũng không dưới Thiên Long Đạo, nhất định là một quái vật khổng lồ, mà dùng Thái Hạo tiên khí để trấn áp số mệnh, nhất định nó được đặt ở trọng địa môn phái, do người có thực lực nhất trông coi, chung quanh nhất định sẽ có vô số trận pháp cấm chế cường đại, ta cứ mạo muội xông ra như vậy, chẳng phải là muốn chết!

Biết rõ mình có thể đi ra ngoài, tâm tình của Tiểu Báo Tử tốt hơn, trầm tĩnh lại, nhưng suy nghĩ vốn hỗn loạn cũng từ từ lắng xuống.

- Trước kia ta có nghe nói Cơ Dạ Nguyệt xuất thân từ một môn phái vô cùng thần bí, xem ra đúng là không sai, môn phái có được Thái Hạo tiên khí trấn áp số mệnh, cho dù hiện thế, thực lực nhất định sẽ áp chế danh môn đại phái như Thiên Long Đạo, Minh Nghĩa Kinh Viện một đầu. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là những môn phái này không có tiên khí giống như Thái Hạo tiên khí.

- Khí tức trên người của Cơ Dạ Nguyệt này gây cho ta cảm giác quen thuộc, hình như ta đã gặp phải nhân vật có khí tức giống như vậy.

Thanh Linh nói ra.

- Người ngàn vạn lần không nên nói cho ta biết, Cơ Dạ Nguyệt đến từ môn phái truyền thừa từ thời đại Thượng Cổ nhé?

Tiểu Báo Tử nghiêm nghị nói ra.

- Không có khả năng, trên người của tiểu nữ nhân này có một ít khí tức và nội khí giống với Bích Lạc Đại Đế, nhưng nội khí bốn nguyên lại hoàn toàn khác với Bích Lạc Đại Đế, khẳng định không phải là chân khí của Bích Lạc Đại Đế, có lẽ đây là kết quả khi tu luyện trong Bích Lạc Thiên và thu thập Bích Hà linh khí, nhưng vừa rồi chúng ta bay vài vòng trong Bích Lạc Thiên này, tại sao lại không phát hiện ra sự tồn tại của Bích Hà linh khí?

- Bích Hà linh khí, có tác dụng gì?

Hiện tại Tiểu Báo Tử trở nên tham tài, vừa nghe hai chữ linh khí, trái tim liền rung động, giống như nhìn thấy tình nhân trong mộng, bạn gái mỗi tình đầu.

- Không có lợi ích gì!

Thanh Linh trả lời làm cho hắn ử rử.

- Bích Hà linh khí, người có cảm thấy không khí trong Bích Lạc Thiên này, chỉ tinh thuần hơn một chút so với nguyên khí bình thường, linh tính thì nặng hơn một chút hay không.

- Thật?

Tiểu Báo Tử có chút không tin, đương nhiên hắn không tin, bốn chữ Bích Hà linh khí, hắn đã cảm thấy đó là đồ tốt.

- Đương nhiên là thực, Bích Hà linh khí chẳng qua chính là linh khí bình thường nhất trong Bích Lạc Thiên, thời đại Thượng Cổ, Bích Lạc Đại Đế thiết yển tại Bích Lạc Thiên, tổ chức Vạn Yêu Đại Hội, ta cũng được

mời, cũng được gặp Bích Lạc Thiên một lần, khi đó, tại đây Bích Hà đầy trời, những đám mây trên bầu trời đều do Bích Hà hình thành, người nói xem Bích Hà linh khí có trên quý không, nhiều lắm nó chỉ tinh thuần hơn không khí một chút mà thôi.

- Mẹ kiếp, vì cái gì mà lão tử không sinh ra ở thời đại Thương Cổ chứ? Xuyên việt vào cái thời đại thiếu thốn tài nguyên này chứ, ngay cả đồ bỏ của người ta cũng thành bảo bối!

Trong lòng của Tiểu Báo Tử cũng thầm ai oán.

- Dạ Nguyệt sư muội, lúc trước người đến Trung Nguyên tham gia Thiên Hạ Anh Hùng Đại Hội, có lẽ đã đạt được kiện Bát Cực Linh Lung Tháp, nhưng cuối cùng vì lệnh của sư môn mà buông tha cho, nghĩ đến, có lẽ lần tiến vào đây chính là đền bù tổn thất cho người phải không?

Thời điểm này, đứng bên cạnh Cơ Dạ Nguyệt, một nam nhân hơi lớn tuổi nói ra, mới mở miệng, đã hỏi chuyện ở Thiên Hạ Anh Hùng Đại Hội.

Tiểu Báo Tử cũng vểnh tai lên, tuy trận chung kết Thiên Hạ Anh Hùng Đại Hội hắn không tham gia, nhưng cũng biết, trong trận đấu cuối cùng, đột nhiên Cơ Dạ Nguyệt tuyên bố bỏ quyền, không công tiện nghi cho tên Tây Trữ Vương thế tử Yên Phi.

- Tuy trong trận chiến cuối cùng, ta bỏ quyền, nhưng cho dù ta không có bỏ quyền, người chiến thắng cuối cùng cũng không phải là ta.

Cơ Dạ Nguyệt đáp lời, âm thanh nhu hòa uyển chuyển, giống như tiếng chim sơn ca hát, lọt vào trong tai, hết sức thoải mái.

- Tây Trữ Vương thế tử Yên Phi, thực lực không dưới ta, dù ta có che dấu thủ đoạn, nhưng hắn cũng không kém, nếu đánh đến cuối cùng, hươu chết về tay ai thì không biết được.

- Sư muội quá khiêm tốn, người chính là nhân vật thiên tài ngàn năm có một, tuy trẻ tuổi, nhưng đã bước vào hàng ngũ Thất phẩm, còn dựa vào chính mình cố gắng, luyện thành cương khí, Thất phẩm đại thành. Còn được sư phụ ban cho pháp khí hộ thân, đừng nói là một Thất phẩm Yên Phi, cho dù gặp phải cường giả Bát phẩm, cũng có phần thắng, làm sao có thể bại chứ!

Một người còn lại vội vàng lên tiếng, trong giọng nói, lộ ra một tí nịnh nọt.

- Cường giả Bát phẩm dễ thắng dễ thắng sao? Cường giả Bát phẩm đứng yên cho người đánh sao?

Cơ Dạ Nguyệt cười cười.

631. Chương 629: Dao Trì Phái, Mậu Thổ Đại Tắc Cẩm Pháp. (2)

- Vu sư huynh, người nói không sai, hiện tại ta có chiến lực Bát phẩm. Cho dù là thật sự gặp phải cường giả Bát phẩm. Cũng có thể đánh một trận, trước khi ta đi Trung Nguyên, ta cũng suy nghĩ như người, cho nên rất kiêu ngạo, coi trời bằng vung. Bỏ qua tất cả, nhưng khi đến Trung Nguyên ta mới hiểu, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, nhân vật thiên tài trên đời này xuất hiện lớp lớp, ta chẳng qua chỉ là một người bình thường thì bỏ đi, sư phụ nói chúng ta không tề, nhưng Trung Nguyên, địa linh nhân kiệt, thiên tài xuất hiện lớp lớp, tất cả những chuyện này, đều là sự thật!

- Chẳng lẽ tên Yên Phi kia, thực sự lợi hại như vậy?

Nam tử hỏi nhỏ tuổi lên tiếng hỏi, bộ dạng nam tử này khoảng mười bảy mười tám tuổi, tuổi tác tương đương với Tiểu Báo Tử, tu vi cũng đạt tới Lục phẩm đỉnh phong, gương mặt thanh tú, ở giữa lông mày còn lộ ra nét ngây thơ, tu vi của hắn mà đặt ở Thuận Châu, cũng có thể được gọi là kinh tài tuyệt đỉnh, nhưng rất rõ ràng, trong quá trình phát triển không gặp trắc trở gì, một đường đi tới cực kỳ thuận lợi, hơn nữa xuất thân môn phái thực lực hùng hậu, cho nên đường thành tính cách mát cao hơn đầu. Cho nên, nghe được Cơ Dạ Nguyệt nói thế, trong hiểu kỳ, còn mang theo một tia không phục.

- Ta nói không phải Yên Phi, mặc dù thực lực của hắn không tề, nhưng ta không sợ, cho dù khả năng chiến thắng hắn không lớn, nhưng sẽ không gặp quá nhiều khó khăn, ta nói là một người khác, tuổi cũng giống như người, nhưng ta lại không cảm thấy mình có bất cứ cơ hội chiến thắng hắn.

- Trên đời lại có nhân vật như vậy?

Vu sư huynh nghe lời này của Cơ Dạ Nguyệt, cảm thấy có chút thoải mái, trong giọng nói còn mang theo ý tứ không phục, còn ẩn chứa một tia ghen ghét.

- Ai mà có bản sự lớn như vậy, lại còn được Cơ sư muội xem trọng như thế, đến bây giờ còn nhớ mãi không quên a?

- Vân Châu Chu Báo!

Cơ Dạ Nguyệt như không nghe thấy tiểu tâm tư trong lời nói của sư huynh mình, lập tức trả lời, tuy không thấy nàng biểu lộ ra cái gì, nhưng trong âm thanh của nàng lại mang theo một tia chất chất và bất đắc dĩ.

- Ta tận mắt thấy hắc dùng phương thức đơn đả độc đấu, dùng tu vi Thất phẩm cứng chọi cứng với cường giả Bát phẩm đỉnh phong, hơn nữa còn bị hắc đánh bại, Tu vi Thất phẩm, tuổi chỉ tương đương với ngũ sư đệ, còn không sử dụng khí. Nghe nói, đến hiện tại hắc còn không luyện ra cương khí, cương ép phá vỡ phòng ngự của đối phương, sau khi phá vỡ phòng ngự cương khí, còn đánh đối thủ bị trọng thương!

Nói đến đây, trong mắt nàng nhin không được toát ra một tia thần sắc ngẩn ngơ và say mê. Giống như nhớ lại trăng cảnh đó làm cho nhiệt huyết của nàng sôi trào, cũng vì trận đấu đó, đã làm cho sâu trong tâm hồn của nàng xuất hiện một tia run rẩy, lúc Tiểu Báo Tử đánh Vương Nguyệt Bạch trọng thương, thậm chí tâm tư của nàng bị lay động, cảm nhận được tâm tư tuyệt vọng và bất lực của Vương Nguyệt Bạch.

- Vu sư huynh, ngũ sư đệ, các người không có nhìn thấy tình hình khủng bố lúc đó đâu, nhìn thấy cái gì là thực lực tuyệt đối, đó là lần đầu tiên trong đời ta được nhìn thấy, đó là thực lực thống trị thiếu niên cường giả.

Trước khi nhìn thấy trận chiến đó, Cơ Dạ Nguyệt còn tràn đầy tự tin, cho rằng trong thế hệ trẻ, không có người nào có thể là đối thủ của nàng, thậm chí không người nào dám đấu với nàng, nhưng sau khi nàng tận mắt nhìn thấy trận chiến của cường giả đó, tâm thần của nàng chấn động, vì tuổi tác mà Tiểu Báo Tử thể hiện ra ngoài mà chấn động, mà còn vì không còn hứng thú với Thiên Hạ Anh Hùng Đại Hội, cuối cùng mới bỏ quyền, có nguyên nhân vì môn phái, mà nguyên nhân vì bản thân nàng.

- Tiểu nha đầu này sẽ không vừa ý ta chứ?

Ẩn trong chỗ tối, nghe Cơ Dạ Nguyệt nói ra những lời ngưỡng mộ mình, Tiểu Báo Tử dùng tay sờ cằm. Trong nội tâm thầm thoải mái, nhin không được bắt đầu đánh giá Cơ Dạ Nguyệt một hồi, nhưng mục quang của Tiểu Báo Tử không thể nhìn thấu qua lớp lụa mỏng màu xanh để nhìn thấy mặt của nàng, nhưng điều này cũng không làm ảnh hưởng tâm tình thưởng thức mỹ nữ của hắc, dáng người lung linh hấp dẫn, tràn ngập khí tức thanh xuân, âm thanh như tiếng sơn ca hót, trọng yếu nhất chính là cái đùi thon dài, tất cả những điều này, đã làm cho tâm tư của Tiểu Báo Tử đại động.

- Tiểu tử, muốn cái gì đây? Bọn hắc đi rồi, còn không mau đuổi theo.

Tuy hiện tại Thanh Linh không thể câu thông suy nghĩ của Tiểu Báo Tử, nhưng cũng hiểu suy nghĩ của hắc, nhưng khi tiểu tử này đưa tay sờ cằm, vẻ mặt dâm đãng nhìn tiểu cô nương người ta, đầu óc cũng không hoạt động, liền biết hiện giờ hắc đang suy nghĩ cái gì.

Hung hăng nuốt một ngụm nước miếng, Tiểu Báo Tử có chút xấu hổ cười cười, thân hình như gió, ẩn bên trong mây vàng, bám theo đằng sau ba người.

- Cũng thật sự là kỳ quái, tại sao mây vàng trên bầu trời này lại ẩn chứa nhiều Thổ linh khí như vậy?

Ẩn vào trong mây vàng, hình như Thanh Linh phát hiện cái gì, có chút khó hiểu hỏi.

- Đúng thế, Thổ linh khí ở đây nồng đậm như vậy, nhưng chúng ta cũng không có chỗ tốt gì, ta không có tu luyện công pháp Thổ hệ a.

Tiểu Báo Tử nói với vẻ không sao cả.

- Cũng phải, ở đây toàn là cát, Thổ linh khí đậm đặc cũng là chuyện bình thường.

Thanh Linh mới hơi thoải mái.

Đi theo sau lưng ba người này cũng không có gì khó khăn, trong ba người, chỉ Cơ Dạ Nguyệt là có tu vi cao nhất. Cũng luyện thành cương khí, nhưng sư huynh và sư đệ của nàng, chỉ có tu vi Lục phẩm đỉnh phong, Cơ Dạ Nguyệt cố kỵ hai người, cho nên không phi hành, đành phải giống như bọn họ, thi triển khinh công chạy trong cát, tốc độ thật chậm.

Chính vì tốc độ bọn họ chậm, cho nên Tiểu Báo Tử mới theo sau rất nhẹ nhõm, cũng không phiền lụy gì, nhưng mà, tình huống như vậy tiếp tục thời gian quá dài, Tiểu Báo Tử cũng không còn kiên nhẫn.

- Đáng chết, rốt cuộc bọn họ muốn đi đến chỗ nào? Tốc độ chậm như vậy, hiện giờ đã ba ngày, còn không bằng ta bay nửa canh giờ. Phương viên mấy vạn dặm nơi này, cũng không có chỗ nào dị thường a, lấy tốc độ của bọn họ, ít nhất còn phải đi năm ngày, mới có thể bằng ta đi khắp nơi một giờ, hiệu suất quá thấp a.

Tiểu Báo Tử theo ở phía sau ba ngày, trong nội tâm bất mãn đầy bụng.

- Đừng sốt ruột, từ từ sẽ đến, loại chuyện này gấp cũng không được. Phải có kiên nhẫn, đừng nói là năm ngày, cho dù năm mươi ngày, người cũng phải đi theo, chẳng lẽ người muốn mất phương hướng trong hư không vô tận sao?

Thanh Linh nói ra.

632. Chương 630: Dao Trì Phái, Mậu Thổ Đại Tắc Cẩm Pháp. (3)

- Nhưng mà tốc độ quá chậm a, đúng là không có hiệu suất.

- Người ngại bọn họ chậm? Không có sao cả, người có thể giúp bọn họ, cương khí của người bây giờ rất mạnh, mang bọn họ theo không có chút gánh nặng nào, chỉ cần đem bọn họ theo, lập tức đi được vạn dặm, ở chỗ này làm gì, sao không làm đi?

Thanh Linh cười nói.

- Thôi đi, ta không muốn bại lộ hành tung sớm như vậy.

Tiểu Báo Tử nói ra, hơn nữa, theo phía sau bọn họ, ta cũng có được không ít tin tức.

Đúng thế, đi theo đằng sau ba người này, nghe được bọn họ nói chuyện phiếm, mà trong lúc bọn họ nói chuyện, Tiểu Báo Tử biết được rất nhiều tin tức liên tới môn phái của bọn họ.

Môn phái của bọn họ gọi là Dao Trì, là một môn phái rất thần bí, ít nhất Tiểu Báo Tử chưa từng nghe nói qua, tuy thần bí, nhưng lại thập phần cường đại, trong môn phái chuông giáo, trưởng lão, tất cả các đời đệ tử đều đầy đủ, mà Cơ Dạ Nguyệt chính là thân truyền đệ tử duy nhất của chuông giáo, cũng là người duy nhất được chọn làm người kế nhiệm chuông môn, chính là đệ tử của chuông môn, cho nên địa vị trong môn phái rất phi phàm.

Hai người khác, lớn tuổi một chút gọi là Vu Khánh Dũng. Trẻ tuổi một ít gọi là Ngũ Lăng Tiêu, hai người đều là đệ tử chân truyền của Dao Trì, Vu Khánh Dũng là đệ tử chân truyền, cũng là đại đệ tử trong Dao Trì phái. Địa vị gần với Cơ Dạ Nguyệt, mà Ngũ Lăng Tiêu, có địa vị tương đương với Vu Khánh Dũng, nhưng vì tuổi nhỏ hơn Vu Khánh Dũng nên là sư đệ.

Mà Bích Lạc Thiên, trong miệng của đệ tử Dao Trì phái, chính là nơi chuyên ma luyện đạo tâm cho đệ tử Dao Trì, mà hiện tại, Thanh Linh đã hoàn toàn có thể xác định, cái Tiểu Thế Giới thần bí này vào thời Thượng Cổ, chính là một trong bảy mươi hai đế, Yêu tộc Bích Lạc Đại Đế nắm giữ, là Bích Lạc Thiên trong Tam Thập Tam Thiên, mà tại sao Bích Lạc Thiên lại rơi vào trong tay Dao Trì phái, tại sao một nơi có thiên địa nguyên khí sung túc như vậy lại biến thành hoang tàn như vậy, hoàn toàn không biết.

Đi theo đằng sau ba người này mấy ngày, dần dần tiến đến khu vực Tiểu Báo Tử đã thăm dò qua, bọn họ dừng lại, ở trước mặt bọn họ, là một đồi cát.

- Nơi này chúng ta đã đi qua, nhưng không có thứ gì khả nghi cả.

Tiểu Báo Tử nhìn cồn cát kia, lại nhìn chung quanh, có chút khó hiểu nói ra.

- Người là đồ đàn, người chẳng qua là người bay trên bầu trời một vòng, cũng không có dừng lại nhìn một chút, chẳng khác gì cưỡi ngựa xem hoa, làm sao người có thể nhìn thấy toàn bộ.

Thanh Linh tức giận mắng.

- Người nhìn bọn họ đi, nói không chừng ở đây có cấm chế gì đó rất đặc biệt thì sao?

Lời còn chưa dứt, cồn cát rung rung, mặt đất lúc này giống như một cái máy nhồi cọc xây dựng khổng lồ làm oanh động, làm cho cát trên cồn cát rớt xuống, rất nhanh, cái cồn cát cao đã từ từ hạ thấp xuống, đại lượng nguyên khí từ dưới cồn cát chảy ra.

Động đất?

Tiểu Báo Tử mở to mắt nhìn dưới cồn cát, có chút khó tin kêu lên, ở phía dưới cồn cát, có một cửa động xuất hiện.

- Thế giới dưới lòng đất!

Thanh Linh kêu lên, giống như nghĩ tới cái gì đó.

- Ta hiểu rồi, ta hiểu rồi, tất cả linh khí trên mặt đất Bích Lạc Thiên đều biến mất, nhưng ở dưới mặt đất, những linh khí này không có biến mất.

- Điều này sao có thể?

Tiểu Báo Tử có chút khó hiểu nói ra.

- Vì cái gì không có khả năng!

Thanh Linh kêu lên.

- Không phải cũng có Địa Tâm Hỏa Mạch sao? Người ngẫm lại xem, cái Địa Tâm Hỏa Mạch kia ẩn chứa Hỏa hệ linh khí so với ngoại giới thế nào, từ nồng độ cho tới chất lượng linh khí, còn cao hơn ngoại giới, vì sao ở đây không được.

- Có đạo lý, ở ngoại giới có thể, ở chỗ này cũng có thể!

Tiểu Báo Tử khẽ gật đầu nói ra.

- Nói cách khác, nơi này giống hệt hoàn cảnh bên ngoài của Địa Tâm Hỏa Mạch a.

- Người cũng có thể hiểu như vậy.

Trong giọng nói tràn ngập ý tứ người đứng là ngu ngốc.

- Nhưng mà, dưới mặt đất Bích Lạc Thiên, đây là...

Thời điểm hần còn chưa nói dứt lời, một lượng thiên địa linh khí khổng lồ từ dưới đất phun ra, giống như núi lửa bạo phát, những này nguyên khí, không hề giống như linh khí vô sắc vô vị lúc trước, nguyên khí, lộ ra quang mang bích lục, bích quang lưu động, giống như mỹ ngọc, giống như Thanh Linh nói trước kia, nguyên khí bích lục này rất tinh thuần thuần hơn ngoại giới vô số lần, cũng không pha tạp, hỗn tạp không chịu nổi như ngoại giới, nguyên khí như vậy, thậm chí không cần bao nhiêu tinh lực để chiết xuất, đi luyện hóa, có thể trực tiếp chuyển hóa thành nội khí, hơn nữa, cho dù dưới tình huống nồng đậm như thế, tu luyện trong linh khí bích lục này, tốc độ sẽ nhanh hơn lúc bình thường gấp hơn mười lần, mà hơn mười lần này là đã cân nhắc tới mức độ thừa nhận của cơ thể, Bích Hà linh khí có thể làm thân thể thoải mái, cho nên có thể tăng cường độ thân thể rất mạnh, trong ngoài hợp nhất, dưới tình huống như vậy. Tốc độ nhanh hơn gấp mười lần, nếu không cân nhắc yếu tố cơ thể, tu luyện trong Bích Hà linh khí, tốc độ ít nhất cũng nhanh gấp năm mươi lần.

- Nếu như ta tu luyện trong Bích Hà linh khí vài năm, bản thể không nói, lượng nội khí trong Ngoại Đan nhất định sẽ tăng lên mấy cấp, trở nên vô cùng hùng hậu, nói không chừng còn có thể ngộ huyền bí, tiến vào Bát phẩm.

Tiểu Báo Tử thầm nghĩ trong lòng, thân thể của hần cần khai mở nhiều khiếu huyết để tiến vào Bát phẩm, nhưng Ngoại Đan lại không có nhiều bản khoản như vậy.

Thời điểm đang vui vẻ, đột nhiên thiên địa nguyên khí trong phương viên trăm dặm bị xiết chặt trong nháy mắt, đúng là xiết chặt, thiên địa nguyên khí trong trăm dặm trong nháy mắt bị xiết chặt.

- Đây là thế nào?

Tiểu Báo Tử có chút khó hiểu, thần sắc trở nên cổ quái, những thiên địa nguyên khí tụ tập ở đây không phải mời khách tới ăn cơm, trong mắt Tiểu Báo Tử, thiên địa nguyên khí bắt đầu không có trật tự, hỗn loạn, nhưng đợi đến khi chúng thu hẹp còn trăm trượng, hết thấy đều biến hóa.

Đậm đặc, nguyên khí trong trăm trượng sôi trào lên, giống như liệt mã bồn dâng, bắt đầu vận chuyển theo quỹ tích huyền ảo.

- Trận pháp, đây là trận pháp!

Thanh Linh kích động kêu lên, quỹ tích nguyên khí vận hành huyền ảo đến mức không thể tưởng tượng, cuối cùng tạo thành một cái phù trận cực lớn, từ không trung nện xuống.

Tiểu Báo Tử cảm thấy áp lực khôn cùng từ trên không trung nện xuống, đè ép, hấn và cơ Dạ Nguyệt thì không có gì, đều là cường giả tu thành cường khí, mà mục tiêu của nguyên khí phù trận không phải là hấn, cho nên, thời điểm trận pháp sinh ra áp lực, giống như gió mát thổi qua, cho nên không ảnh hưởng gì tới bọn họ nhưng Vu Khánh Dũng và Ngũ Lăng Tiêu thì không giống, tu vi chỉ có Lục phẩm, tuy là Lục phẩm đỉnh phong, nhưng chưa thành cường khí, dưới áp lực của nguyên khí. Thân thể phát phơ như lá rụng, bị cuốn lên cao, từ trên cao nện xuống.

633. Chương 631: Chân Thủy Linh Hải. (1)

- Không tốt.

Nhìn thấy tình hình này, ánh mắt Cơ Dạ Nguyệt lóe lên, một tấm lụa màu đỏ sậm từ trong tay áo của nàng bắn ra, cuốn hai người trở lại.

- Coi chừng, ở đây có cấm chế thập phần cường đại.

- Đa tạ sư muội!

Trong lòng hai người còn sợ hãi.

Phù trận đã hình thành, nguyên khí khổng lồ tiến vào trong cửa động, Bích Hà linh khí phun ra ngoài bị hút trở về.

- Mậu Thổ Đại Tắc Cấm Pháp!

Thanh Linh nhìn thấy phù trận ở cửa động thì kêu lên.

- Đáng chết, rốt cuộc thì ta đã biết vì sao nơi này chỉ còn lại Thổ linh khí, ta nghĩ ta đã biết dưới động là cái gì rồi.

- Phía dưới là vật gì?

Tiểu Báo Tử hiểu kỳ hởi, lời nói vừa rồi của Thanh Linh lộ ra cảm xúc chấn động rất lớn, nói thật ra, ở chung với lão yêu quái này thời gian dài như vậy, đây cũng là lần đầu tiên hắn thấy lão quá vật này chấn động mạnh như vậy, rất hiển nhiên, đồ vật dưới cái động này không đơn giản, mà thứ có thể làm lão quái vật như Thanh Linh thất thố đến thế, không có thứ nào là đơn giản cả.

- Nếu như ta suy đoán không sai, phía dưới này chính là một Linh Hải.

Thanh Linh nói ra lời này làm Tiểu Báo Tử chấn động, đây là thét lên a, cho dù nghe không được, nhưng sóng tinh thần chấn động cũng biết rõ hắn đang kêu gào a.

- Phía dưới này là Linh Hải, nhất định là Linh Hải, không thể tưởng được, thật không ngờ tới, trên đời này lại có người làm ra thủ bút lớn như vậy, không ngờ lại sáng tạo ra, tạo ra Linh Hải.

- Linh Hải, đó là vật gì, linh khí sao? Hay là thứ gì khác?

Tiểu Báo Tử khó hiểu hỏi.

- Linh Hải chỉ là tướng pháp, chính là tướng pháp của đám thuật sĩ điên cuồng, trước khi ta bị nhốt dưới cung điện Tiểu Lô Âm Tự, còn chưa tồn tại, ta cũng chưa từng nghe nói có vị đại năng nào sáng tạo ra.

Thanh Linh lúc này, đã tỉnh táo trở lại, cảm xúc cũng bắt đầu ổn định, nói ra.

- Hiện tại các người nhắc tới thời đại của ta, đều gọi là Thượng Cổ, nói là thời đại Thượng Cổ, còn rất hâm mộ thời đại đó của ta, đều cho rằng, ở thời đại đó, bước ra ngoài một bước đều có thể gặp thiên tài địa bảo.

- Chẳng lẽ không đúng sao?

Tiểu Báo Tử hỏi ngược lại.

- Đối với các người lúc này, đó là thứ thiên tài địa bảo khi chúng ta bước ra ngoài đều gặp được, nhưng ở trong mắt người thời đại chúng ta, chúng chỉ là thứ bình thường nhất trong những thứ bình thường, người có thể xem chúng là đá ven đường hay đồ bỏ đi, hoàn toàn không có tác dụng với người, giống như hiện tại, giống như Tử Hủ Thụ mà các người trồng khắp nơi vậy, hiện tại thì không xem ra gì, không có tác dụng gì, nhưng trăm ngàn năm sau, vài vạn năm sau, nói không chừng chúng lại trân quý giống như Đào Thần Mộc của người hiện giờ, phải biết rằng, vào thời đại đó của chúng ta, Đào Thần Mộc vạn năm tùy tiện mọc ở ven đường thôi a.

- Lời này nói quá rồi!

Tiểu Báo Tử cười nói, tuy trong lòng của hắn cũng đã nghĩ tới khả năng này. Cũng minh bạch chuyện này có thể sẽ xảy ra, nhưng mà, một tảng đá cổ xưa, đến hiện đại, nó cũng chỉ là tảng đá, tối đa chỉ là một tảng đá, có tác dụng gì?

- Một chút cũng không quá!

Thanh Linh thấy Tiểu Báo Tử không tin lời hắn cũng không thêm để ý, ngữ khí cũng trở nên ngưng trọng.

- Giống như các người hiện tại đang hâm mộ thời đại của những lão ngoan đồng như chúng ta, nhưng chúng ta khi đó, cũng có một đối tượng hâm mộ, đó là trước thời đại Thượng Cổ, có năm tháng xa xưa hơn, chính là thời đại Viễn Cổ trong truyền thuyết, thời đại Thái Cổ hồng hoang trong truyền thuyết, thời đại Thái Sơ khởi nguyên trong truyền thuyết, biết không? Lúc ấy chúng ta cũng cực kỳ hâm mộ những thời đại trước đó mà chúng ta được nghe miêu tả, khắp nơi đều là thiên tài địa bảo, khắp nơi đều là pháp khí, khắp nơi đều là nguyên khí vô cùng trân quý, điểm khác biệt duy nhất là, vào thời đại của chúng ta, có một đám người đặc thù, phương sĩ, những phương sĩ này, không chỉ hâm mộ thời đại đó, mà bọn họ còn nghĩ tới việc khôi phục thời đại đó.

- Khôi phục thời đại đó?

Tiểu Báo Tử sững sờ một chút, đúng là chưa rõ ý tứ của hắn.

- Làm cách nào để khôi phục?

- Đúng vậy, khôi phục nó thế nào?

Thanh Linh cười hắc hắc, nói ra:

- Giống như hiện giờ đột nhiên có người nói với người, hắn muốn đem thế giới này khôi phục thành thời đại Thượng Cổ, người sẽ nghĩ thế nào? Có chút khó tin, thậm chí, có thể nói, người sẽ nói bọn họ là một đám vọng tưởng, là kẻ điên, là một đám điên cuồng!

- Đó là tự nhiên!

Không chút nghĩ ngợi, Tiểu Báo Tử nói ra:

- Đây là cách nghĩ của kẻ điên, cho dù là Tiên Thiên Thần cũng không làm được điều này.

- Người nói không có sai, cho dù Tiên Thiên Thần có tái sinh, cũng không làm được điểm này, hơn nữa vào thời đại đó của chúng ta, trừ truyền thuyết ra, cũng không có Tiên Thiên Thần, nhưng chúng ta có phương sĩ a, đó là một đám gia hỏa điên cuồng.

Mỗi lần nói đến phương sĩ, ngữ khí của Thanh Linh trở nên rất phức tạp, có hâm mộ, có căm hận, có không nhẫn nại, cũng có bội phục, có thể nói đủ mọi cảm xúc, chưa kết luận được.

- Tuy cách nghĩ của đám phương sĩ này điên cuồng, nhưng khi khởi sự thì chúng đều tập trung làm tới cùng, đưa ra rất nhiều khả năng, nhưng mà, nhưng tính hiện thực và cơ hội thành công của những khả năng này quá thấp, từng cái bị phủ quyết, cho đến khi một tên điên nhất trong những tên điên xuất hiện, tên điên này, chính là Không Hải đại phương sĩ.

- Không Hải đại phương sĩ?

Trong lòng Tiểu Báo Tử khẽ động.

- Ta biết rồi, Kim Hi Ly Diễm Kính chính là đồ của Không Hải.

- Đúng, chính là hắn, cho dù trong phương diện phương sĩ, Không Hải đại phương sĩ cũng là một nhân vật kinh tài tuyệt đỉnh, thiên tài vô tiền khoáng hậu, hắn đưa ra tưởng pháp, chính là cách để khôi phục thời đại Viễn Cổ, Thái Cổ hồng hoang là không thực tế, không có khả năng, nhưng nếu như chúng ta co nhỏ chúng lại, không truy cầu khôi phục toàn bộ Viễn Cổ, khôi phục thành Thái Cổ hồng hoang, khôi phục thành Thái Sơ khởi nguyên, bởi vì không có khả năng, nhưng nếu chúng ta hạn định trong một phạm vi. Đem một khu vực cố định thành dạng như vậy, khôi phục thành hoàn cảnh như vậy, cũng không phải là chuyện không làm được.

- Tiểu Thế Giới?

Tiểu Báo Tử lập tức hiểu ý của hắn.

- Người rất thông minh, chính là Tiểu Thế Giới, vào thời đại của chúng ta, tồn tại vô số Tiểu Thế Giới, có lẽ đây chính là một trong những điểm các người hâm mộ chúng ta, cũng là địa phương các người hâm mộ. Cơ hồ mỗi một môn phái có chút danh tiếng đều có một Tiểu Thế Giới, cơ hồ mỗi một cao thủ thành danh đều có một Tiểu Thế Giới, ý tứ của Không Hải chính là lợi dụng những Tiểu Thế Giới này.

634. Chương 632: Chân Thủy Linh Hải. (2)

- Trước tiên lợi dụng cấm chế đem toàn bộ nguyên khí trong Tiểu Thế Giới ngưng tụ thành một điểm, bởi vì khi nồng độ nguyên khí đạt tới một trình độ nhất định, sẽ hóa thành nước, chúng ta gọi là Chân Thủy, Chân Thủy cũng giống như nước, có thể thai nghén vạn vật, người phải hiểu rằng, trong truyền thuyết của chúng ta, thời đại Viễn Cổ cũng tốt, Thái Cổ hồng hoang cũng được, thậm chí thời điểm Thái Sơ khởi nguyên, tất cả nước đều là Chân Thủy, dù là nước sông hồ hay biển cả, đều là do Chân Thủy tạo thành, chúng ta gọi là Linh Hải, tất cả tính chất của Chân Thủy không giống nhau, nhưng điểm chung là có tính chất đặc biệt, đó là thai nghén vạn vật, trong truyền thuyết, chỗ có sinh mạng, lúc ban đầu đều do Chân Thủy thai nghén ra, cho dù là Tiên Thiên Thần cũng không ngoại lệ, cho nên, chỉ cần có đủ nhiều Chân Thủy, có thời gian đủ lâu, thì có khả năng tạo ra thời đại đã tuyệt tích, tạo ra những thiên tài địa bảo trong truyền thuyết, đương nhiên, không nói Thái Cổ hồng hoang, Thái Sơ khởi nguyên, chỉ cần Tiểu Thế Giới khôi phục lại bộ dạng thời đại Viễn Cổ là được, cũng có khả năng!

- Đây chỉ là lý luận a!

Tiểu Báo Tử nghe được thì rất động tâm, nhưng cũng chỉ là động tâm. những lời này của Thanh Linh chỉ là lý luận, những thứ như lý luận, có khí cách xa sự thật mười vạn tám ngàn dặm, giống như Tiểu Báo Tử biết Thuyết Tương Đối, nhưng không có nghĩa là người có thể tạo ra cỗ máy thời gian, hắn cũng biết nguyên lý chế tạo vũ khí hạt nhân, nhưng muốn tạo ra bom nguyên tử, là chuyện không thể nào.

Lý luận chính là lý luận, sự thật chính là sự thật, nhất định phải phân rõ, phân không rõ ràng, sẽ có phiền toái.

- Đúng vậy a. Chỉ là lý luận mà thôi, Không Hải đại phương sĩ chỉ đưa ra giả thuyết, đem nguyên khí ngưng tụ thành Chân Thủy dễ dàng, nhưng dễ dàng cũng chỉ là một hai giọt Chân Thủy mà thôi, muốn làm ra hiệu quả như vậy, nguyên khí cần tiêu hao quá lớn, hơn nữa, cho dù Chân Thủy thai nghén ra vạn vật, nhưng chỉ cần thai nghén ra một sinh linh, Chân Thủy tiêu hao và thời gian cần thuyết không phải

người bình thường có thể thừa nhận được. Chính vì lý luận của mình, Không Hải đại phương sĩ đã từng thi triển đại thần thông, tốn một trăm hai mươi năm, đem tất cả nguyên khí của Tiểu Thế Giới của chính mình ngưng tụ, kết quả cũng có được một chậu Chân Thủy thì cũng bỏ đi, muốn từ đó thai nghén sinh linh. Chính là vọng tưởng, Không Hải đại phương sĩ đã từng tính toán qua, muốn Chân Thủy đạt tới tiêu chuẩn thai nghén ra sinh linh thấp nhất, ít nhất phải có nguyên khí của một trăm Tiểu Thế Giới mới được, nhưng thời gian cần bỏ ra, phải dùng đơn vị vạn năm để tính, hơn nữa sau khi luyện thành Chân Thủy, muốn thai nghén ra sinh linh, vẫn cần thời gian rất lâu, dù có tính toán thế nào, cũng không phải là chuyện làm được, cho nên, Không Hải đại phương sĩ đã buông tha cách làm này.

- Đúng thế, lý luận này không thực tế, buông tha cũng không có gì đáng tiếc.

Tiểu Báo Tử nói.

- Ai nói không thực tế, một Tiểu Thế Giới bình thường thì không được, nhưng cũng có một ít Tiểu Thế Giới có thể thỏa mãn điều kiện.

- Người nói... Chính là Tam Thập Tam Thiên?

- Đúng vậy, Tam Thập Tam Thiên, Tam Thập Tam Thiên chính là Tiểu Thế Giới vào thời đại Thái Sơ khởi nguyên phân liệt ra, tuy đã trải qua vô số năm tháng, không thể so được với thời điểm Thái Sơ khởi nguyên, nhưng mà, nếu như hao phí một chút tay chân, bất luận là Tam Thập Tam Thiên có nguyên khí ở top 10, đều có thể ngưng luyện thành Linh Hải, không nói khôi phục đến Thái Sơ khởi nguyên, nhưng khôi phục đến thời đại Viễn Cổ, thậm chí bộ dáng thời đại Thái Cổ hồng hoang, cũng có khả năng, nhưng đáng tiếc, những Tiểu Thế Giới Tam Thập Tam Thiên đều nằm trong tay của các cự đầu có thực lực nghịch thiên, nói thí dụ như Bích Lạc Đại Đế như Vạn Cổ Yêu Vương, hay nắm giữ trong tay một thế lực khổng lồ, những môn phái thần bí, dù là cự đầu, hay là môn phái, chỉ cần bọn họ không muốn, không người nào có thể ép buộc bọn họ, mà bọn họ, cũng không người nào có thể chấp nhận nguyên khí của Tiểu Thế Giới của mình bị hao tổn đến mức nguy hiểm chỉ vì một cái lý luận điên cuồng.

Nói đến đây, Thanh Linh cảm thán một tiếng.

- Chính vì nguyên nhân này, cho đến thời điểm ta bị phong cấm ở dưới cung điện, hoàn toàn không nghe thấy một đại năng nào làm chuyện này, không thể tưởng được, vừa đi ra không bao lâu, đã gặp phải.

- Chuyện này khó a, vì sao người lại có thể xác định dưới cái động này, chính là Linh Hải chứ?

- Vì sao không rõ.

Thanh Linh nói ra.

- Người nhìn không gian chung quanh đi, đều bị Mậu Thổ Đại Tắc Cấm Pháp phong cấm, mà là cấm pháp cỡ lớn, không phải nhắm vào người, mà là thiên địa nguyên khí, chính là ngưng tụ Thổ hành chi lực ở chung quanh, giam cầm nguyên khí, cho nên Thổ hành chi lực rất nồng đậm, tuy loại cấm pháp này rất cao minh, nhưng chỉ có một tác dụng duy nhất, người dùng cũng không nhiều, sau khi Không Hải đưa ra lý luận và thực tiễn, chính là dựa vào loại cấm pháp này để giam cầm nguyên khí, hơn nữa sau đó đem thiên địa nguyên khí luyện hóa thành Chân Thủy. Mà loại cấm pháp này lại dựa vào Chân Thủy để duy trì, người xem, ở chỗ này, cấm pháp quá lớn, nếu như ta đoán đúng thì cả Bích Lạc Thiên Mậu Thổ Đại Tắc Cấm Pháp, đã giam cầm nguyên khí và hình thành Linh Hải, cho nên, trong Bích Lạc Thiên này, chỉ còn lại có Thổ hành chi lực, mới biến thành bộ dạng như vậy.

Thời điểm này, cồn cát trước mặt ba người Cơ Dạ Nguyệt đã biến mất, lộ ra cái lỗ nhỏ như miệng giếng, một tầng Thổ hành chi lực nhàn nhạt tạo thành cửa động, càng ngày càng mở rộng ra.

Ba người Cơ Dạ Nguyệt liếc mắt nhìn nhau.

- Sư huynh, ta đi xuống trước, nhìn xem tình hình như thế nào, nếu như không có gì nguy hiểm, các người hãy tiến vào.

- Như vậy sao được chứ!

Vu Khánh Dũng gọi, vừa rồi bị mất mặt như vậy, hắn cảm thấy thập phần không có ý tứ, còn có một chút hối hận, dù sao, biểu hiện như vậy trước mặt người trong lòng, đúng là không nói nổi, cho nên hắn có một

chút lớn mật, bây giờ nghe Xơ Dạ Nguyệt muốn đi xuống trước, đương nhiên hẳn không đồng ý, nóng lòng biểu hiện.

- Sư huynh, không nên tranh giành, phía dưới rất nguy hiểm, ta cương khí đã đại thành, có lực phòng ngự nhất định, lại nói, trước kia ta đã xuống một lần, cho nên quen thuộc tình cảnh dưới đó hơn các người, gặp nguy hiểm cũng biết nên xử trí thế nào, các người ở chỗ này chờ đi.

Khi đang nói chuyện, cũng không đợi hai người trả lời, liền nhảy xuống, Vu Khánh Dũng và Ngũ Lăng Tiêu muốn ngăn cản nhưng không kịp, đành phải trơ mắt nhìn Cơ Dạ Nguyệt biến mất trước mặt.

635. Chương 633: Chân Thủy Linh Hải. (3)

- Phía dưới Linh Hải có nguy hiểm sao?

Tiểu Báo Tử nhìn thấy, có chút kỳ quái hỏi Thanh Linh, vừa rồi nghe Thanh Linh nói Linh Hải tốt đẹp như vậy, hẳn còn tưởng đó là thiên đường, nhưng tại sao biểu hiện hiện tại của ba người Cơ Dạ Nguyệt giống như đi vào đầm rồng hang hổ?

- Đương nhiên là có nguy hiểm, Linh Hải chỉ khôi phục tới thời đại Viễn Cổ cơ bản nhất thì cũng bỏ đi, dù sao thời đại đó của chúng ta không phải Thái Sơ khởi nguyên, thời đại khai thiên tích địa, rất nhiều thứ đã biến mất. Nhưng sau khi Linh Hải hình thành, nếu nó thai nghén ra sinh linh, tồn thời gian rất lâu không nói, bởi vì thời đại bất đồng, cho dù Linh Hải thật sự thai nghén ra sinh linh, có trời mới biết nó có thai nghén ra sinh linh thời đại Thái Cổ hồng hoang, Thái Sơ khởi nguyên hay không? Cho nên, sau khi Linh Hải hình thành, bước thứ hai chính là gieo hạt, đem những thứ của thời đại Thái Cổ Hồng hoang, Thái Sơ khởi nguyên đã từng xuất hiện, đem hạt giống tánh mạng đã từng tiêu vong của chúng, ném vào trong Linh Hải, bởi như vậy, cho dù thai nghén ra có điểm khác với thời đại Thái Cổ hồng hoang, Thái Sơ khởi nguyên, cũng không chênh lệch quá lớn.

Nói đến đây, Thanh Linh xuất hiện một tia thần sắc cổ quái trên mặt.

- Nhưng muốn làm được việc này, cũng không dễ dàng, bởi vì Không Hải và các phương sĩ khác đều biết, bất cứ sinh linh nào tồn tại cũng có tương sinh tương khắc, sống nhờ vào nhau, có rất nhiều thiên tài địa bảo sinh trưởng ở những hoàn cảnh cực kỳ khủng bố, có rất nhiều thứ được hồng hoang dị thú bảo hộ, cũng chỉ có địa phương như vậy, mới có thể tạo ra thiên tài địa bảo, cho nên, thời điểm gieo hạt, không chỉ đem những thứ thiên tài địa bảo này ném xuống, mà những thứ sống dựa vào chúng đã chết cũng ném xuống, nếu không, kết quả chẳng có gì, người cho rằng công việc đó dễ dàng sao, người cho rằng có thể nhẹ nhõm là tạo ra hoàn cảnh giống hệt Thái Cổ hồng hoang, an an ổn ổn chờ người thu hoạch sao?

- Cái gì gọi là an an ổn ổn chờ người thu hoạch chứ, nghe ý tứ của người, thì tạo ra Linh Hải cũng không phải là một chuyện dễ dàng!

Tiểu Báo Tử nói ra, thuyết pháp của Thanh Linh, hẳn nghe cũng đã hiểu, trong vấn đề này có liên lụy tới hệ thống sinh thái, giống như trên thảo nguyên, người chỉ nuôi dê và đánh chết sói, cuối cùng dê là càng ngày càng nhiều, tuy trên thảo nguyên vẫn có cỏ ăn, nhưng khi số lượng dê vượt quá khả năng của thảo nguyên, kết cục cuối cùng, dê sẽ chết đói, lý luận này đặt ở kiếp trước của Tiểu Báo Tử, là một đạo lý rất đơn giản, nhưng từ giọng nói của Thanh Linh, hẳn nhìn không được mà tán thành.

- A, cùng thành công sáng tạo ra, tạo ra Linh Hải, thai nghén ra ngàn vạn sinh linh, so sánh với quá trình sáng tạo, thì vấn đề tiêu hao thời gian không đáng nhắc tới!

Thanh Linh nói ra, ngữ khí cũng trở nên nghiêm túc, nói:

- Tiểu tử, người phải hiểu được một việc, thế giới này mọi vật đều cân đối, nghiêm khắc mà nói, không tồn tại nào có thể ảnh hưởng đến chuyện này.

- Có lẽ vậy!

- Không phải có lẽ, mà là sự thật, khi đạt được một thứ gì đó, thì phải có một thứ khác lưu lại, mà cái giá mà người phải bỏ ra ở thời điểm đó không xuất hiện, nhưng khi thời gian qua đi, người sẽ từ từ hiểu được,

đương nhiên, những đạo lý này, cần phải trải qua thời gian tích lũy mới hiểu được, một mao đầu tử như người hiểu được mới là kỳ quái.

Tiểu Báo Tử bĩu môi, không nói thêm gì nữa, ngẩng đầu lên, đem lực chú ý tập trung lên người đệ tử Dao Trì, Cơ Dạ Nguyệt nhảy xuống đã nửa canh giờ, Vu Khánh Dũng và Ngũ Lăng Tiêu vẫn đứng đợi ở cửa động, lo lắng nhìn chằm chằm vào đó.

- Nay, Cơ Dạ Nguyệt xuống lâu như vậy, sẽ không gặp chuyện phiền toái chứ?

- Sẽ không có chuyện gì, ít nhất hiện tại nàng còn chưa chết, nếu không, thi thể nàng đã bị đưa lên, nàng chỉ là một người bình thường, dù có tu vi Thất phẩm, nhưng tinh khí trong cơ thể không tinh khiết, nếu chết ở dưới đó, thi khí sẽ tạo thành ô nhiễm cho Chân Thủy, người phải hiểu được, nếu có thể khôi phục thời đại Thái Sơ khởi nguyên là vĩ đại đến cỡ nào, mà nơi này lại do con người tạo ra, cho dù thành công, cũng có thiếu hụt rất lớn, bởi vậy, ở trong Linh Hải, tất nhiên sẽ có cấm chế phòng ngừa ô nhiễm đến từ bên ngoài.

Thanh Linh thần nhiên nói ra.

- Từ trong những lời này của người, hình như càng ngày càng khó nghe a.

Tiểu Báo Tử nghe được Thanh Linh nói tới thi khí, biến thành thây khô, lại nhớ đến bộ dáng xinh đẹp mỹ lệ của Cơ Dạ Nguyệt, hình thành hai thái cực tương phản, tâm tính liền xấu đi.

- Tiểu tử, người quan tâm nàng như vậy làm gì, người sẽ không vì những lời nói ngưỡng mộ của nha đầu này mà quên cả trời đất rồi chứ, đừng quên, bây giờ người và nàng đã ở thế đối địch, nơi này chính là bí cảnh của Dao Trì Phái, người xâm nhập vào đây, chính là địch nhân a.

Tiểu Báo Tử nghe thấy, sắc mặt đỏ lên, không nói thêm gì nữa, chỉ qua chốc lát, rốt cục nhìn thấy Cơ Dạ Nguyệt từ dưới cửa động xuất hiện.

- Sư muội, phía dưới thế nào?

Nhìn thấy Cơ Dạ Nguyệt đi ra, sư huynh và sư đệ đều vây nàng lại, vẻ mặt vô cùng quan tâm.

- Khá tốt, phía dưới chỉ có mấy con bò sát bình thường, đã bị ta giải quyết!

Cơ Dạ Nguyệt thở ra một hơi, tuy lời nói thập phần nhẹ nhõm, nhưng khí tức lại dồn dập.

- Không thể nào, một cường giả Thất phẩm, lại có bộ dáng thở gấp như vậy?

- Tiểu tử, chuẩn bị sẵn sàng đi, nửa canh giờ sau, chúng ta phải đi xuống.

- Tại sao phải đợi nửa canh giờ sau?

- Bởi vì nửa canh giờ sau, mấy tên gia hỏa này, hoặc là chết, hoặc là rời khỏi đây, hoặc là trọng thương không thể nhúc nhích, sẽ không tạo thành uy hiếp cho người!

Thanh Linh nhẹ nhõm nói ra.

Tiểu Báo Tử nghe xong, không nói thêm điều gì, chỉ là yên lặng khởi động Bách Độc Hàn Quang Chướng, trên người chớp động một vầng sáng màu xanh nhạt, sau đó, lại có một vầng sáng màu kim sắc từ trên người hắn hiện ra, chín đầu Hỏa Long ẩn hiện trong kim quang, ba đầu quay chung quanh đỉnh đầu của hắn, hai đầu dưới chân, còn bốn đầu thì quay chung quanh thân thể của hắn, chiếm giữ phía trên cương khí của hắn.

Cũng không phải hắn hoàn toàn không đợi được như lời của Thanh Linh, mà là lúc ba người nhảy xuống mây hô hấp, thì có một cổ uy áp không lồ từ dưới động truyền lên, hạo hạo đàng đàng (*Đại quy mô), giống như trường giang đại hà, cuộn cuộn lao tới, đem phương viên mười dặm bao trùm vào trong.

- Uy thế thật lợi hại!

636. Chương 634: Trận Chiến Mở Màn. (1)

Cảm ứng được uy áp cường đại và khổng lồ này, sắc mặt của Tiểu Báo Tử trở nên khó xem, cổ uy áp này, lại có thể xuyên thấu qua Mậu Thổ Đại Tắc Cẩm Pháp phong bế cửa động, phải biết rằng, Thổ hành chi

lực là nguyên khí dày đặc nhất trong thiên địa, lại trải qua Mậu Thổ Đại Tắc Cầm Pháp gia trì, cho dù là thực lực hiện giờ của Tiểu Báo Tử, cũng không dám cam đoan khí thể của mình có thể xuyên thấu qua.

Mà đồng dạng, giống như nguyên khí lúc này truyền tới, cổ ụ áp này xúc động tới Mậu Thổ Đại Tắc Cầm Pháp, Mậu Thổ Đại Tắc Cầm Pháp lại chuyển động, chỉ thấy Thổ hành chi lực ở chung quanh khởi động, đè cổ ụ áp này xuống.

- Rốt cuộc phía dưới là vật gì?

Tiểu Báo Tử kinh nghi bất định nói ra.

- Không biết!

Thanh Linh trả lời rất dứt khoát.

- Có trời mới biết phía dưới là vật gì, không biết những tên điên kia bỏ thứ gì vào Linh Hải, các loại yêu thú và dị chủng ở thời địa Thái Cổ hồng hoang nhiều vô số kể, số lượng trời sinh có đại thần thông cũng không ít, người phải cẩn thận một chút!

- Coi chừng cái rắm!

Tiểu Báo Tử nói ra.

- Đám người Cơ Dạ Nguyệt dám đi xuống, tại sao ta lại không dám, mà Bích Lạc bí cảnh này chính là nơi tôi luyện đệ tử của Dao Trì phái, cũng không phải là nơi bọn họ đi tìm chết!

- Chính vì như vậy, cho nên mới phải coi chừng, biết đâu thứ đó là thần thú thủ hộ của Dao Trì phái thì sao, ba tên đệ tử Dao Trì phái đi vào không có chuyện, nhưng ngoại nhân như người lao xuống thì khác, không thể nói trước bị nó nuốt vào bụng a.

- Nếu là như vậy, thì sao vừa rồi Cơ Dạ Nguyệt lại khổ sở như vậy!

Tiểu Báo Tử hí mắt, nhìn chằm chằm vào cửa động, nhìn Thổ hành nguyên khí càng ngày càng dày đặc.

- Gan lớn có ăn, nhất gan chết đói, ta cũng không tin, phía dưới có phải là đầm rồng hang hổ gì, nửa canh giờ cũng sắp tới rồi, ta nhìn kỹ rồi đi vào.

Khi đang nói chuyện, dùng thần niệm tản ra, tiến xuống cái miệng hang nhỏ, vận dụng Thiên Ngoại Tiêu Dao, đưa ý niệm này tiến xuống.

- Tê!

Tiểu Báo Tử vừa dùng thần niệm tiến vào trong động, liền bị cảnh tượng trong đó trấn trụ.

Thiên địa nguyên khí, nguyên khí nồng đậm. bắt đầu khởi động một cách điên cuồng, sền sệt giống như keo.

Thần niệm Tiểu Báo Tử tiến vào trong đó, cảm ứng được nguyên khí trong này nồng đậm đến mức khó tưởng tượng, bản thể đứng ở bên ngoài động, khóe miệng co quắp lại, tham niệm trong nội tâm bùng cháy mạnh mẽ.

Đương nhiên là tham, không chỉ tham, thậm chí còn sinh cả cảm giác muốn ngáy ngốc ở đây cả đời.

Tu luyện dưới hoàn cảnh như vậy, cái gì Bát phẩm, Cửu phẩm a, tất cả không thành vấn đề, thậm chí hẳn có tin tưởng trong mười năm mình sẽ đột phá tiến vào Thông Huyền Bí Cảnh.

- Nguyên khí ở đây nồng đậm như vậy, nguyên khí còn nồng đậm hơn cả trong Tiểu Lôi Âm Tự rất trăm lần, nghìn lần, không ngờ trên đời này lại có địa phương như vậy!

Trong nội tâm Tiểu Báo Tử cảm thán, liếc mắt nhìn hoàn cảnh xung quanh vài lần, là một thế giới nguyên khí màu bích lục bao phủ.

- Cái này, có lẽ chính là Bích Hà linh khí a?

Duy nhất vượt ngoài tưởng tượng của Tiểu Báo Tử là, ngọn nguồn của thế giới này, không hề giống như trong tưởng tượng của Tiểu Báo Tử, trái lại, ngược lại lộ ra khí tức âm trầm quá mức, âm khí nặng nề.

Phía dưới cửa động, là một không gian kỳ dị, nhưng không vô biên vô hạn như Bích Lạc bí cảnh, nhưng không tính là kỳ lạ, cấu tạo và tính chất đất đai không giống như trong tưởng tượng của Tiểu Báo Tử, ngay cả bầu trời cũng không giống.

Một màn bích quang xuất hiện trên bầu trời, cũng không có mặt trời, cho nên, cái bích quang này lộ ra vẻ âm trầm. Giống như một cái chụp lớn màu xanh, đem cả không gian, bao phủ vào trong đó, cũng có đám mây, cũng là màu xanh lá, nhưng lại không xinh đẹp như Bích Hà linh khí trong miêu tả của Thanh Linh, mà là màu xanh đen, rất âm trầm, trong đầu của người quan sát lập tức sợ hãi.

Dưới bầu trời là một cái hồ lớn, cái hồ rất lớn, màu xanh lá cây trên bầu trời là do ánh sáng phản chiếu của hồ nước màu xanh lá cây này, tuy diện tích hồ rất lớn, nhưng không có tư cách gọi là biển.

Nhìn diện tích, cũng không vượt qua diện tích của ba cái Thái Hồ ở kiếp trước cộng lại, lúc có quái ngư dị thú chui ra, mấy tòa đảo đứng sừng sững trên mặt hồ, xa xa nhìn lại, trên hòn đảo cũng lộ ra khí tức âm trầm, gió lạnh trập trập, tuy nhìn qua thì rất bình lặng, nhưng từ trong hồ nước, trên hòn đảo truyền ra uy áp rất cổ quái, làm cho Tiểu Báo Tử đứng ở bên ngoài động vẫn sinh ra áp lực vô cùng.

Nhưng rất hiển nhiên, uy áp của những gia hỏa này, đối với thần niệm của Tiểu Báo Tử không có hứng thú. Trên thực tế Tiểu Báo Tử thậm chí còn cho rằng, bọn chúng cũng không có hứng thú gì, chỉ sinh tồn u mê dần dần trong Tiểu Thế Giới này, thẳng đến vĩnh hằng.

- Lối vào hang động, nằm ở phía trên hòn đảo, mà cái đảo này rất lớn, khắp nơi đều là kỳ hoa dị mộc, còn có đủ loại sinh vật cổ quái, lối ra của hang động, lại nằm ở phía trên hốc cây.

Đây là ý niệm trong đầu của Tiểu Báo Tử, bắt đầu từ trong hốc cây này chiếu ra.

Đây là một cây đại thụ, ngọn cây cao tận trời, bộ rễ chôn sâu dưới mặt đất, ngọn của cây cao đến tận mây, thậm chí còn vượt qua cả tầng mây, không biết nó cao bao nhiêu.

Cửa động này, là một lùm cây, nói là bụi cỏ, kỳ thật cũng rất cao, có thể gọi là đại thụ che trời.

Trong bụi cỏ, có một con quái thú đang đứng, giống nhau sư tử, toàn thân màu vàng, lông bờm có kim quang ẩn hiện, mà dưới lông bờm, phía trên làn da, mọc ra lân phiến rậm rạp, giống như vẩy rắn, có ba cái đuôi, nghe răng trợn mắt đối diện với gốc cây, phun ra nhiệt khí vù vù, uy áp khổng lồ từ trên người nó tỏa ra, vừa rồi định lao ra khỏi cấm chế, tỏa ra uy áp mười dặm, chính là con dị thú này làm ra.

- Cữu phẩm, con quái vật này trí ít cũng có thực lực Cữu phẩm, trách không được lại có uy áp như vậy! Tiểu Báo Tử cảm thụ được cỗ lực lượng cường đại này, trong nội tâm âm thầm sợ hãi và thần phục.

Hiện tại hẳn lo lắng không chỉ có thực lực của quái vật, còn có trí tuệ của nó, dù là dạng dị thú gì, thực lực đạt đến Cữu phẩm, chắc chắn đã khai mở linh trí, đã được gọi là yêu thú, đây mới là chuyện phiền toái nhất.

Lại nhìn sau lưng con dị thú này, còn có ba con có hình thể hơi nhỏ hơn gia hỏa này, trong nội tâm thầm kêu khổ, cũng đã rõ chuyện gì đã xảy ra.

Rất rõ ràng, chính là một đàn.

637. Chương 635: Trận Chiến Mở Màn. (2)

Mà ba con dị thú con này, cũng có được thực lực không kém hơn Ngũ Lục phẩm, trên người đều mang theo tổn thương, xem ra vừa rồi đã xảy ra xung đột với Cơ Dạ Nguyệt, tổn thương thân thể, lúc này mới gọi con lớn hơn tới trấn bãi.

Đáng tiếc, gia hỏa đánh con của nó đã rời đi, mà con lớn đang lưu lại trấn giữ, trấn thủ cửa động, làm cho mình lên cũng không được, xuống cũng không phải, quả thực, có chút phiền não a!

- Cơ Dạ Nguyệt có tu vi Thất phẩm, thậm chí chiến lực có thể so sánh với Bát phẩm, chắc chắn trên người có không ít thứ tốt, cho dù là như vậy, thời điểm đối phó với ba gia hỏa này, cũng hao tổn không ít, tổn hao rất nhiều công sức, xem ra, chiến lực của ba con nhỏ này cũng đạt tới Thất phẩm, hoặc là có năng lực thần

thông đặc thù, lão quái vật Thanh Linh đã từng nói qua, đại yêu thời Thái Cổ hồng hoang, đều có một ít thần thông cổ quái, ta mà đi xuống lúc này, chẳng phải là đụng ngay hòng súng, muốn chết hay sao?

Nghĩ tới đây Tiểu Báo Tử cũng không dám lơ mãng. Suy nghĩ, rốt cục cười cười, tay nhấc lên, chỉ thấy một đạo bích quang từ ngón tay hần lóe lên, Bích Du Kiếm như linh xà bắn ra, bay vào trong động.

- Rống!

Dị thú trong động đợi cả buổi, đã có chút nôn nóng, Bích Du Kiếm cũng không giống như thần niệm của Tiểu Báo Tử, vô hình vô chất, vừa mới xuất hiện, đã bị phát hiện, nó rống to một tiếng. Âm thanh chấn động khắp nơi, uy áp khổng lồ dung nhập vào trong sóng âm, đụng mạnh vào Bích Du Kiếm.

- Hừ!

Tiểu Báo Tử ở ngoài động hừ lạnh một tiếng, Bích Du Kiếm kiếm quang bạo phát, phát ra tiếng nổi mạnh như sấm, lập tức phá vỡ uy áp của dị thú, chém thẳng vào đầu của nó.

Đối mặt với kiếm quang tập kích, quái thú làm như không thấy, chỉ nâng chân lên một cách tùy ý, trực tiếp đập vào kiếm quang.

- Keng!

Một tiếng vang giòn tan, làm cho nội tâm Tiểu Báo Tử nhảy lên, một kích này, lại bị quái thú dùng một tát đánh tan, kiếm quang ảm đạm, lực lượng chấn động từ trên thân Bích Du Kiếm truyền vào trong tâm thần của hắn, đánh thẳng vào thần niệm của Tiểu Báo Tử, tuy không tạo thành tổn thương gì, nhưng đã làm cho Tiểu Báo Tử giật mình.

Đương nhiên, quái thú này cũng không chịu nổi, cho dù đập tan kiếm quang, nhưng kiếm khí sắc bén không cùng vẫn tập kích vào thân thể của nó, ở trên trán của nó hiện ra một miệng vết thương rất sâu, có máu màu vàng từ miệng vết thương chảy ra, nếu như bản thể của Tiểu Báo Tử ở dưới đất, sẽ phát hiện, máu màu vàng này không có mùi tanh, thậm chí còn tản ra hương thơm nhàn nhạt.

Đây chính là chỗ tốt cho thiên địa nguyên khí tinh thuần, rất khó nhiễm trọc khí, mà dị thú do Chân Thủy sinh ra, có thể nói toàn thân đều là bảo vật, cho dù huyết nhục cốt cách trên người chúng không luyện thành đan dược. Nhưng trực tiếp làm đồ ăn, cũng có thể khỏe mạnh gân cốt, bổ dưỡng nguyên khí.

Cảm giác được thương thể của mình, quái thú này vô cùng tức giận, bởi vì gia hỏa này xuất thân trên đảo này, cho tới bây giờ chưa bao giờ gặp đối thủ, hiện tại đoàn hự không màu lục quang này làm tổn thương ba hài tử của nó, mà nó khinh địch bị đánh tổn thương, đã mất hết mặt mũi.

Tuy ba con dị thú con không phải do Bích Du Kiếm làm tổn thương, nhưng cũng từ trong hốc cây đi ra, trong lòng của nó đã nhận định là công lao của Bích Du Kiếm, loại chuyện này, cho dù Tiểu Báo Tử muốn giải thích, cũng không được.

Quái thú lui một bước, huyết quang trong mắt lóe lên, nhào đầu về phía Bích Du Kiếm, thân hình khổng lồ giống như điện quang, ba cái đuôi quét ngang qua nhanh như sấm chớp.

Tiểu Báo Tử thấy thế tới của nó hung mãnh, không muốn liều mạng, tâm niệm vừa động, kiếm quang Bích Du Kiếm tản ra, dùng một hóa chín, huyền ra chín đạo kiếm quang, tránh khỏi thế công của dị thú này, trong nháy mắt lực công kích của nó đã tận, tấn công lại.

- Ba ba ba...

Lúc Bích Du Kiếm đánh tới, chỉ thấy nguyên khí trên người của quái thú nổ tung, làm cho Tiểu Báo Tử giật mình.

- Những vật này là gì?

Lôi điện bùng nổ, đem bụi cỏ trong phương viên mười dặm quét sạch, trên mặt đất cũng bị đánh hơn mười cái hố to, chỉ thấy lôi điện đánh vào chung quanh Bích Du Kiếm, lập tức liền bị Thanh Ngọc Kiền Nguyên Cương khí hấp thu, mà Bích Du Kiếm như được ăn đại bổ hoàn, sáng lên, Bích Du Kiếm thanh thủy, giống như mặt trời nhỏ màu xanh lá.

- Là Bích Diễm Âm Lôi, dùng Bích Huyền sát khí trong Bích Lạc Thiên ngưng tụ mà thành, là sát khí Lôi thuộc tính cực phẩm trong việc ngưng luyện cương khí, nếu như người không sử dụng Cửu Thiên Lôi Sát tu thành Thanh Ngọc Kiền Nguyên Cương, mà dùng Bích Huyền sát khí này luyện thành Thanh Ngọc Kiền Nguyên Cương, cương khí luyện ra cũng thuộc hàng thượng phẩm.

Nghe Tiểu Báo Tử miêu tả, Thanh Linh giải thích.

- Thứ này có thể ngưng luyện âm lôi?

Tiểu Báo Tử phải lau mắt mà nhìn con dị thú này, mà so sánh với Tiểu Báo Tử, trong nội tâm con dị thú này cả kinh, nó chính là hồng hoang dị chủng, thực lực cực kỳ cường hãn, trời sinh có đại thần thông. Mà Bích Diễm Âm Lôi là một trong số đó, mà dĩ vãng trên hòn đảo này tới bây giờ, khi gặp phải đối thủ có thực lực cao hơn nó, chỉ cần tế ra một chiêu này, đối thủ có không chết, cũng không chiếm được chỗ tốt nào, nhưng bây giờ, đoàn bích quang như rắn này không bị ảnh hưởng gì, hơn nữa khí tức còn nguy hiểm hơn trước vài phần, làm cho trí lực có hạn của nó không hiểu tại sao.

Đầu óc của nó đang suy nghĩ tới chuyện này, Tiểu Báo Tử cũng không muốn mất đi cơ hội tốt như vậy, quang mang Bích Du Kiếm đại thịnh, triển khai Thanh Ngọc Kiền Nguyên Cương, một đạo quang mang bích lục hiện ra, đánh về phía con quái thú.

Trong nội tâm quái thú kinh dị, không dám ngạnh kháng nên lui về phía sau, Bích Du Kiếm không thuận theo, không buông tha, Ngân Nguyệt Kiếm Pháp cũng thi triển ra, mang theo Thanh Ngọc Kiền Nguyên Cương, thể công phô thiên cái địa đánh về phía quái thú.

Trong chốc lát, kiếm quang tung hoành, cương khí bốn phía, con quái thú tránh cũng không thể tránh, bắt đầu bị cương khí kiếm quang vây vào trong.

- Rống!

Quái thú nổi giận gầm lên một tiếng, trên người nó tản ra một đạo quang mang màu bích lục, miễn cưỡng bảo vệ toàn thân.

Nhưng mà, cho dù là như vậy, cũng chỉ ngăn Thanh Ngọc Kiền Nguyên Cương ngăn cản bên ngoài quang mang màu bích lục, nhưng thập phần miễn cưỡng, vào lúc này Tiểu Báo Tử triển khai Ngân Nguyệt Kiếm Pháp. Một kiếm lại một kiếm, đem Thanh Ngọc Kiền Nguyên Cương khí chuyển hóa thành kiếm khí sắc bén, chém thẳng vào người quái thú.

Quái thú trái tránh phải tránh, quang mang màu bích lục trên người càng ngày càng yếu, tuy thỉnh thoảng nó vùng ba cái đuôi lên, nhưng làm sao mà đánh lại Bích Du Kiếm cơ chứ.

638. Chương 636: Trận Chiến Mở Màn. (4)

- Ai, không ngờ gia hỏa này có thực lực cao như vậy.

Biểu hiện của quái thú này, làm cho Tiểu Báo Tử liên tưởng tới Địa Sát Hỏa Kỳ Lân trong Địa Tâm Hỏa Mạch. Con Địa Sát Hỏa Kỳ Lân có thực lực phi thường khủng bố, đạt tới Thông Huyền Bí Cảnh, nhưng bởi vì không có kinh nghiệm chiến đấu, chỉ hiểu được một ít kỹ xảo nguyên thủy. Cho nên mới phải bị Tiểu Báo Tử đánh trọng thương, đạt được thiên đại chỗ tốt, kinh nghiệm chiến đấu của đầu quái thú này cao hơn Địa Sát Hỏa Kỳ Lân một chút, có lẽ đã trải qua chiến đấu trên hòn đảo này, nhưng cũng có hạn, bởi vì nó chưa từng gặp qua kiếm chiêu trải qua thiên chuy bách luyện của tuyệt thế kiếm khách được, căn bản không biết nên ngăn cản thế nào, cho nên không qua bao lâu, toàn thân có vết thương chồng chất, chỉ có thể chống đỡ mà không thể hoàn thủ.

Chỉ thấy lôi điện toàn thân của nó loạn bạo, cho dù tốc độ vùng ba cái đuôi của nó không thể nhìn thấy bóng dáng, nhưng cho dù nó có làm cái gì cũng không thể làm cho Bích Du Kiếm bị tổn thương, mà Bích Diễm Âm Lôi không ngừng nổ tung làm cho Bích Du Kiếm sử dụng Thanh Ngọc Kiền Nguyên Cương bổ sung năng lượng.

Khiến Tiểu Báo Tử càng đánh càng thuận tay. Rốt cục, sau đó có một đạo kiếm ngân vang lên, Bích Du Kiếm phá vỡ bích quang hộ thân của quái thú, chém lên người nó.

Cho dù toàn thân quái thú cứng như mình đồng da sắt, bị Bích Du Kiếm chém một kiếm cũng không chịu nổi, huống chi trong thời gian ngắn nó bị chém tới mười bảy mươi tám kiếm.

Trên người của nó xuất hiện mấy miệng vết thương sâu thấy xương, máu chảy không ngừng, Thanh Ngọc Kiền Nguyên Cương khí cũng xông đi lên, Bích Du Kiếm Thanh Ngọc Kiền Nguyên Cương dẫn động Cửu Thiên Lô Sát luyện thành, có thể nói nó là cương khí Lô thuộc tính có phẩm chất cao nhất thiên hạ, so với Lô thuộc tính bình thường mạnh hơn gấp trăm lần, mà Thanh Ngọc Kiền Nguyên Cương khí vô khổng bất nhập, vừa chạm vào máu của con quái thú, liền nổ bung ra, lô sát theo miệng vết thương xâm nhập vào trong thân thể, khiến nó gào thét không ngừng!

Cương khí màu xanh chớp động, ầm ầm có sấm sét, Bích Du Kiếm nhanh như điện, thế như bôn lôi, áp chế con quái thú đến mức nó không còn cơ hội phản kháng.

- Yếu a, đúng là yếu quá, cho dù có một thân tu vi, nhưng lại không biết cách phát huy, đúng là không còn ý nghĩa.

Tiểu Báo Tử đứng ở bên ngoài động lộ ra thần sắc không hứng thú, thở dài.

Mà đối với thái độ nhàm chán thờ dài của Tiểu Báo Tử, đó là thái độ mèo khóc chuột, trong lòng Thanh Linh thầm hừ một tiếng thật dài, nếu như hắn có hình thể của riêng mình, chắc hiện tại hắn đã nhũ mỳ.

Bi ai, con yêu thú này quá bi ai!

- Những con yêu thú này đều sinh trưởng trong cái Bích Lạc bí cảnh này, dù có nguyên khí vô cùng, làm cho thực lực của chúng nó vô cùng cường đại, nhưng không có người nào dạy chúng phương pháp tu luyện, bọn chúng chỉ có thể tu luyện theo bản năng, thu nạp nguyên khí, nhưng lại không có phương pháp và kinh nghiệm chiến đấu a, cho nên, bọn chúng chính là con mồi tốt như cho tu sĩ nhân loại. Da lông, nội đan, huyết nhục, cốt cách, còn có yêu nguyên, đều trở thành vật trong tay của nhân loại các người.

Thanh Linh nói ra, trong giọng nói, mang theo ý trào phúng không hề che dấu, giống như đang trào phúng Tiểu Báo Tử.

- Ta nói, đây không phải do ta làm sai, mà là nó ra tay trước.

- Ta hiểu, ta hiểu!

Thanh Linh nói ra.

- Có lẽ thời đại đã biến đổi rồi, có lẽ đây chính là mục đích lớn nhất của mấy tên sáng tạo ra nó a, trừ thiên tài địa bảo ra. Còn có yêu thú tài nguyên vô cùng vô tận, những con yêu thú trong Bích Lạc bí cảnh này, giống như trạng thái sinh tồn lúc đầu của yêu tộc a.

- Lúc đầu yêu tộc sinh tồn thế nào, là dạng gì?

Bỗng nhiên Tiểu Báo Tử hào hứng.

- Hừ, còn có thể thế nào, yêu tộc chúng ta khác với nhân loại các người, vừa ra đời, linh trí chưa mở, tất cả chỉ bằng vào bản năng, may mắn khai mở linh thức. Nhưng cũng không hiểu thiên phú tu luyện, chỉ có thể mượn bản năng, thổ nạp nhật nguyệt tinh hoa, tích lũy ngày tháng, dành dụm lực lượng, giống như yêu thú trong nơi này, tùy ý để nhân loại các người xâm lược, nhưng bây giờ người đã rõ ràng rồi đấy, tu vi thì bất lực, nhưng lại dựa vào một thanh lợi khí, hơn nữa cộng thêm kỹ xảo cường đại và kiên nhẫn, đã có thể chém giết được yêu thú có thực lực cao hơn mình, đạt được tất cả của yêu thú, đây cũng là nguyên nhân nhân loại các người thích đi chém giết yêu thú.

Tiểu Báo Tử không có tiếp lời hắn, bởi vì hắn không biết nên nói cái gì, trong lúc này không nên tranh luận mới tốt, dùng câu tục ngữ ở kiếp trước của hắn để giải thích, để lòng tham quyết định cái đầu.

Vấn đề yêu tộc gặp phải, cũng giống như nhân loại, từ xưa đến nay, yêu tộc chia làm hai loại, yêu thú và yêu quái, yêu thú giống như trong nơi này, khai mở linh trí, là dị thú có lực lượng cường đại. Mà yêu quái, được gọi là đại yêu, có được phương pháp tu luyện, bỏ đi thú thân, hóa thành nhân hình.

So với yêu thú, yêu quái có trí tuệ và thực lực không thua gì nhân loại, trên thực tế, thậm chí thời kỳ trước Thượng Cổ, nhân tài trong yêu thú xuất hiện lớp lớp, dựa vào ưu thế tiên thiên, yêu tộc cường đại xuất hiện tầng tầng lớp lớp, các loại công pháp vô cùng tinh diệu, không dưới nhân loại.

Nhưng, đó là huy hoàng trước thời đại Thượng Cổ, sau Thượng Cổ là đại kiếp nạn, cả yêu tộc dùng tốc độ cực nhanh mà suy bại, nghe nói chỉ trong một trăm năm ngắn ngủi, những đại yêu nổi danh của yêu tộc biến mất, biến mất theo đó là đủ loại công pháp yêu tộc, từ đó về sau, không còn đại yêu xuất thế, mất đi đại yêu, yêu quái ủng hộ các loại yêu thú, biến thành con mồi của tu sĩ nhân loại, thành đối tượng giết chóc của bọn họ, cũng trở thành đối tượng tăng kinh nghiệm của bọn họ.

Con yêu thú trong động đã biết không còn hi vọng thắng lợi, nếu như dây dưa tiếp nữa, toàn bộ gia đình của nó sẽ chết ở đây, cho nên không dám tiếp tục dây dưa.

Linh trí của nó đã mở ra, tương đương với thường nhân, nhưng nó chỉ chất phác hơn mà thôi, lúc này đã nhìn thông thấu, dưới phản ứng bản năng, rống to một tiếng, đôi mắt tràn ngập huyết sắc.

- Rống!

Tiếng rống chấn động khắp nơi, thân thể yêu thú bắt đầu run rẩy, mở cái miệng ra, một hạt châu màu xanh thẫm từ trong miệng của nó bay ra, hạt châu vừa xuất hiện, liền nổ tung, hóa thành từng đoàn từng đoàn hỏa vân màu xanh lá, mà hỏa vân màu xanh lá này gần toàn bộ kiếm quang và cương khí của Bích Du Kiếm, chỉ thấy ba cái đuôi của nó giống như ba ngọn roi, quấn chặt ba hải tử của mình, dưới sự yểm hộ của hỏa vân màu xanh lá, thả người rời đi, biến mất trong rừng cây rậm rạp, tốc độ còn nhanh hơn cả hổ, nhanh hơn gấp trăm lần.

639. Chương 637: Trận Chiến Mở Màn. (5)

- Khá lắm, dù là một con yêu thú, nhưng cũng biết được đạo lý nên buông bỏ, cam lòng từ bỏ nội đan của mình, chuyện này, cho dù nó bảo toàn tánh mạng, nhưng thực lực hao tổn sáu bảy phần. Chỉ sợ, không sống qua được mấy ngày đâu.

Nhìn thấy yêu thú đào tẩu, Tiểu Báo Tử cũng không tiếp tục điều khiển Bích Du Kiếm đuổi theo, đầu ngón tay khẽ động, chín đạo kiếm quang Bích Du Kiếm hợp làm một, lại hóa thành một đầu du xà như ngọc bích, trở về ngón tay của mình, thu hồi Bích Du Kiếm và thần niệm lại, Tiểu Báo Tử tiến vào trong hang động, đi xuyên qua cái màng mỏng do Thổ hành nguyên khí tạo thành, cái màng này chỉ có tác dụng với thiên địa nguyên khí, hoàn toàn không hạn chế sinh vật ra vào.

- A!

Sau khi tiến vào trong hang động, Thanh Linh liền nhịn không được thở dài một tiếng, đem tâm tình phiền muộn vừa rồi ném ra khỏi đầu.

- Linh khí ở đây dùng tay niết niết một cái rồi bỏ vào miệng ăn cũng được a.

- Đúng thật, đúng là có thể!

Tiểu Báo Tử cũng cảm thán một tiếng, cả người tiến vào trạng thái kỳ lạ, hoàn toàn khác so với lúc dùng thần niệm tiến vào, dù chỉ hít nhẹ một cái, Tiểu Báo Tử cảm thấy cả người phê hơn cả hít Heroin, toàn thân phiêu phiêu dục tiên dục tử. Mỗi một trong lỗ chân lông đều có linh khí tản ra, mỗi tế bào tràn ngập linh khí khổng lồ, thậm chí Tiểu Báo Tử tin tưởng, ở nơi này, cho dù mình có phóng rắm, thì trong rắm mang theo linh khí mạnh hơn ngoại giới gấp mười lần a.

- Đúng là một nơi tốt a!

- Đúng vậy a, nơi tốt, nhưng hiệu quả của nơi này, hoàn toàn kém xa miêu tả của phương sĩ về Linh Hải a. Nhưng so với năm đó, thiên địa nguyên khí nơi này nồng đậm ở không chỉ mười lần, hơi có chút dung mạo của Viễn Cổ a.

- Chỉ là Viễn Cổ sao?

Tiểu Báo Tử hơi sững sờ, hẳn cho rằng nồng độ linh khí ở đây ít nhất cũng phải sánh bằng Thái Cổ hồng hoang như những gì Thanh Linh đã nói a, không ngờ chỉ đạt tiêu chuẩn thời đại Viễn Cổ.

- So với thời đại Viễn Cổ còn kém hơn một chút a!

Thanh Linh lắc đầu cười nói.

Tiểu Báo Tử không còn gì để nói, ánh mắt của hắn nhìn vào Chân Thủy dưới hồ, Linh Hải này ánh lên màu xanh nhạt, là nguyên khí đậm đặc ngưng tụ thành nước, dòng nước đục ngầu không chịu nổi, bề ngoài cực kỳ không tốt, không có màu lam như nước Thái Hồ ở kiếp trước, nếu không phải dòng nước màu xanh lá này có linh khí đậm đặc thì chắc chắn Tiểu Báo Tử đã quay đầu lại mà bỏ đi.

- Tiểu tử, coi chừng!

Đang lúc suy nghĩ, chợt nghe Thanh Linh trong đầu hét lớn một tiếng, Tiểu Báo Tử giật mình, một đạo kinh phong từ trong Linh Hải dâng lên, xuất hiện trước mặt hắn.

- Ba!

Thân thể Tiểu Báo Tử hơi nghiêng, chỉ thấy hai hàm răng trắng hếu bén nhọn đang cắn về bờ vai của hắn, “Ba” một tiếng.

Đầu quái ngư này cắn một cái không trúng, thân hình mập mạp của quái ngư đảo người quỷ dị trên không trung, quay trở về Linh Hải

- Muốn chạy sao?

Trong lòng Tiểu Báo Tử nổi giận, giơ tay chụp tới quái ngư, kết quả là bị bàn tay bắt lấy, nhưng bàn tay bắt lấy cái đầu trắng nõn, không nắm vững, quái ngư trượt ra khỏi lòng bàn tay, bịch một tiếng, bay vào trong Linh Hải, nháy mắt đã không thấy.

- Cái thứ cá này, là thứ quỷ quái gì vậy?

Bỗng nhiên Tiểu Báo Tử ăn một cái thiệt thòi, cho nên hắn rất căm tức.

- Cẩn thận một chút, thiên địa nguyên khí ở những địa phương đậm đặc tới trình độ nhất định, sẽ có tầng tầng lớp lớp quái vật, đừng tưởng rằng người có thực lực Thất phẩm, có cương khí hộ thân thì không cần sợ, ở địa phương này, người có thể tự bảo vệ mình đã không tệ rồi.

Thanh Linh nói ra.

Tiểu Báo Tử phì cười, thời điểm này, trên người hắn mặc một kiện quần áo đen, trên mặt đeo một mặt nạ tái nhợt tươi cười. Bích Du Kiếm và cương khí cũng triển khai, hóa thành một đạo lưu quang quay chung quanh thân thể, đề phòng bất trắc.

- Hiện tại chúng ta nên đi đâu, rời khỏi đảo này sao?

- Có lẽ mấy tên gia hỏa kia đang ở trên đảo này, nếu như người muốn tìm bọn họ, ở nơi này, cứ chạy quanh đảo là xong, mặt khác, trước kia thực lực người đạt tới Cửu phẩm, tốt nhất không nên có chủ ý muốn rời khỏi đảo này.

Thanh Linh nói ra.

- Cũng chỉ có trên đảo này, người với chút thực lực nhỏ yếu đáng thương mới có thể tự bảo vệ mình, đừng nhìn mặt nước này yên tĩnh, nhưng sóng ngầm bên dưới đã khởi động, bên trong là các loại dị thú tầng tầng lớp lớp, cho dù người có ngự kiếm phi hành cũng không an toàn được, cho dù ba kẻ kia, cũng không có khả năng rời khỏi đảo này.

Thanh Linh nói ra.

- Ta biết rõ, chắc chắn bọn họ đang ở trên đảo này, ý của ta là, chúng ta nên ngay ngốc ở nơi này một thời gian, hay là nghĩ biện pháp rời khỏi đây.

- Người còn tâm tư như vậy?

Hiển nhiên, Thanh Linh không ngờ Tiểu Báo Tử lại nói ra những lời này.

- Đúng là gia hỏa cần tiền không cần mạng mà, người biết nơi này có rất nhiều nguy hiểm không? Người biết nếu như người không tìm cơ hội rời khỏi đây, không thể nói trước đời này có phải ở lại nơi này mãi hay không?

- Thật vất vả mới đến địa phương như vậy, chẳng lẽ cứ thế tay không mà ra?

Tiểu Báo Tử lặng lẽ cười nói.

- Bỏ qua chuyện sau này đi, chỉ sợ cả đời này ta không còn được tới nơi này nữa, nếu như vậy, đúng là quá đáng tiếc, người cũng biết, có một số việc, bỏ qua chính là bỏ qua, muốn vẫn hồi, là không thể nào.

Thanh Linh không nói gì, chỉ là bất đắc dĩ thở dài, nói:

- Tính toán, người đã nghĩ như vậy, coi như ta có nói gì cũng vô dụng. Nhưng mà, ta sẽ cho người đi quanh đảo này một chút, để người nhìn, người sẽ nhanh chóng hiểu ra, loại địa phương này, cũng không phải một tiểu tử Thất phẩm như người có thể ngây ngốc ở lâu đâu.

- Ta sẽ mở mắt chờ coi!

Tiểu Báo Tử cười cười, thân hình lóe lên, lao vào trong rừng.

Có lẽ nơi này có nguyên khí quá mức đậm đặc, hoặc là nguyên nhân gì khác, cho nên thực vật ở đây đều rất to lớn, có nhiều cây đại thụ lớn hơn cả cái cây hắc gập lức vào rất nhiều, vô số cây đại thụ cao vút tầng mây, vươn ra khỏi bầu trời và đám mây màu bích lục, mà những lùm cây bình thường, cũng không kém gì những cây đại thụ ở bên ngoài, chui vào rừng nhiệt đới, Tiểu Báo Tử có cảm giác như mình là một con chuột nhỏ chui trong bụi cỏ.

Dưới chân đạp lên bùn đất xốp, dọc theo những dấu vết mà ba người Cơ Dạ Nguyệt lưu lại trên đường mà đi, một đường đi về phía trước. Đi chừng nửa canh giờ, trên đường cũng gặp phải một chút phiền toái, nhưng những phiền toái này bị Tiểu Báo Tử giải quyết dễ dàng, hiện tại hắn dùng thân phận Mạc Thủy Báo xuất hiện, Bích Du Kiếm trong tay càng bất dung tình, dù yêu thú ở đây rất nhiều, nhưng trước mặt Bích Du Kiếm và Ngân Nguyệt Kiếm Pháp, bọn chúng cũng không có biện pháp nào, cho nên một đường đi tới, miễn cưỡng được coi là thuận lợi, duy nhất là cho hắn khó chịu là đi nửa canh giờ, cũng không có chút tin tức nào về một đoàn ba người Cơ Dạ Nguyệt.

640. Chương 638: Long Tước Thử Kiếm. (1)

- Mẹ kiếp, nói cái gì là một tảng đá cũng là thiên tài địa bảo, rõ ràng là khoa trương a, ta đã đá rất nhiều tảng đá, cũng không phát hiện cái gì đặc biệt!

Tiểu Báo Tử vừa đi vừa phàn nàn, trong thế giới này, linh khí cực kỳ sung túc. Đúng là có nhiều chỗ tốt, nhưng mà, đại đa số những vật này không nhìn được. Mà bản thân dùng Lương Giới Phân Cát chi thuật cắt không gian cũng không nhiều, hắn không dám bỏ những thứ kia vào, cho nên trên đường, chỉ ngắt lấy một đám cây cỏ linh dược, còn có mấy khối đá cổ quái, thu hoạch cũng không có bao nhiêu.

Về phần Thanh Linh là Bách Hiểu Sanh, sau khi Tiểu Báo Tử đi vào rừng rập nhiệt đới, chưa từng mở miệng nói gì. Tiểu Báo Tử cũng hiểu, bởi vì đoạn đường đi tới này, còn chưa gặp được thứ gì mà hắn thật sự coi trọng, không đủ cho hắn coi trọng. Nói cách khác, cho dù là hắn nhặt được những thứ thiên tài địa bảo, cũng không phải là thứ quá mức trân quý.

Cho nên Tiểu Báo Tử nhin không được phàn nàn vài tiếng, trong lúc hắn đang phàn nàn, bỗng nhiên trong tai truyền tới âm thanh quát lớn.

Thần thái Tiểu Báo Tử ngưng trọng, nói:

- Là bọn Cơ Dạ Nguyệt!

- Nói nhảm, ở đây trừ bọn họ ra, thì còn có thể là ai khác, kích động cái rắm a!

Thanh Linh nhìn thấy bộ dáng kích động của Tiểu Báo Tử, nhin không được trào phúng một câu.

- Người không nói lời nào, không ai bảo người bị cầm đầu!

Mặt Tiểu Báo Tử đỏ lên, phản bác lại, chung quanh truyền đến từng đợt nguyên khí chấn động đậm đặc làm cho hắn hiểu được, ở cách đó không xa, có người đang chiến đấu.

Đi theo nơi phát ra tiếng động, xuyên qua một lùm cây cao lớn, trước mắt rộng mở trong sáng, một khoảng đất trống xuất hiện trước mặt hắn, ở trung ương khoảng đất trống, là một thủy đầm, nước trong thủy đầm và nước trong Linh Hải khác nhau khá xa, thanh thúy ướt át, giống như màu xanh ngọc thạch, vô cùng thông thấu, vô cùng thanh tú, tản ra từng đợt linh khí thấm tận vào ruột gan.

Nhưng mà, nơi này vốn phải yên lặng lại không yên lặng, Cơ Dạ Nguyệt bay trên không trung, đang chiến đấu với hai con thiết điều lớn.

Hai con thiết điều to lớn này, dài ước chừng ba mét, hai cánh mở ra, dài hơn mười mét, lông vũ bên ngoài thân giống như do tinh thiết đúc thành, ở giữa cổ và lông đuôi, có mấy đạo hoàng vân, đôi mắt khép mở, ánh sáng màu xanh chớp động một cách yêu dị, rất dễ làm cho người ta chú ý.

Vu Khánh Dũng và Ngũ Lăng Tiêu, bộ dạng thập phần xấu hổ nằm bên cạnh hàn đàm, toàn thân nhuốm máu, mà sắc mặt của Ngũ Lăng Tiêu càng tái nhợt, trừ vết máu bên ngoài ra, không còn một tia huyết sắc. Một vết cào từ bụng của hắn kéo dài đến tận vai trái, thậm chí có thể nhìn thấy được nội tạng, nếu như hắn không phải là một cao thủ Lục phẩm, sinh cơ thập phần cường đại, hiện tại, chỉ sợ đã táng mạng rồi.

Trong ba người thì có hai người mất đi sức chiến đấu, chỉ còn lại một mình Cơ Dạ Nguyệt, độc đấu hai con thiết điều.

Dưới loại tình huống này, Cơ Dạ Nguyệt đã thể hiện ra thực lực cường đại của nàng.

- Là Long Tước Thần Điều!

Hai con thiết điều này làm cho Thanh Linh chú ý, vừa nói ra, hắn lại không nhận, chối bỏ lời nói của mình.

- Không đúng, không phải Long Tước Thần Điều, là thứ tạp giao sinh ra.

- Có ý tứ gì, con chim này chỉ là tạp giao?

Tiểu Báo Tử khó hiểu nói ra, hắn chưa từng nghe qua chim cũng có thể tạp giao.

- Long Tước tính tình rất thâm dâm, chỉ cần là chim gì cũng có hậu đại của nó, mà hình dáng của hai con chim này khá giống Long Tước Thần Điều, nhưng lông vũ ở cổ của Long Tước Thần Điều có màu xanh nhạt, mà hai con này có màu hoàng vân, nhìn rất bắt mắt, xem ra là tạp giao đời thứ nhất a, tạp chủng đời thứ nhất ở đây, xem ra ở gần đây có một con Long Tước Thần Điều, có chút phiền phức!

- Thực lực Long Tước Thần Điều thế nào?

- Đã xưng là Thần Điều, thực lực đương nhiên không kém, mà Long Tước Thần Điều vừa ra đời đã có thực lực Cửu phẩm, mà Long Tước Thần Điều trưởng thành bình thường đều có thực lực Tán Tiên, một ít tồn tại cường hãn, thậm chí có thể đạt đến Chân Tiên nghiệp vị.

- Lợi hại như vậy?

Thần sắc Tiểu Báo Tử biến đổi, nhưng cũng không xuất hiện quá nhiều lo lắng. Tán Tiên nghiệp vị thì như thế nào? Con Địa Sát Hỏa Kỳ Lân kia không phải có thực lực Tán Tiên nghiệp vị sao? Còn không phải bị mình đánh trọng thương, nếu chỉ là một đầu súc sinh thì bỏ đi, chỉ cần không phải là loại biến thái tới cực điểm, đạt tới Chân Tiên nghiệp vị, hắn sẽ không sợ.

- Đương nhiên lợi hại, Long Tước Thần Điều không chỉ có thực lực cao cường, mà còn có thần thông trời sinh, có thể thao túng Hàn Băng, là một gia hỏa khó đối phó, dù số phận của tiểu tử người khá tốt, nhưng nếu gặp phải, cũng không chiếm được bao nhiêu chỗ tốt, cho nên cẩn thận một chút thì tốt hơn.

- Ta sẽ cẩn thận!

Tiểu Báo Tử gạt đầu, lực chú ý liền tập trung vào trận chiến đấu của Cơ Dạ Nguyệt và hai con thiết điều.

Nói thật ra, đối với Cơ Dạ Nguyệt, hẳn vẫn có một chút hứng thú, mà hứng thú này trừ đáng người tuyệt mỹ của Cơ Dạ Nguyệt ra, còn nói ra những lời ngưỡng mộ bản thân mình, nhưng nguyên nhân trọng yếu nhất vẫn là thực lực của Cơ Dạ Nguyệt.

Đúng, là thực lực.

Thất phẩm.

Thiếu niên cường giả, trong thiên hạ này, thiếu niên cường giả có thể đếm được trên đầu ngón tay, đếm tới đếm lui, chỉ có hẳn là một, Lý Tú là một, Tây Trữ Vương thế tử Yên Phi và Cơ Dạ Nguyệt này.

Mà dựa theo thực lực, trừ bản thân mình ra, chỉ sợ còn phải kể đến Cơ Dạ Nguyệt này.

Có thể muốn gặp, trong tương lai không lâu, cả thiên hạ võ lâm, chính là cục diện bốn người tranh chấp. Trừ khi mình có thể đem mỹ nữ thiếu chương môn Dao Trì phái này nắm trong tay, nếu không, quan hệ trong tương lai của bọn họ là cạnh tranh, cái này gọi là biết mình biết ta, trăm trận trăm thắng, hiện tại có cơ hội tốt quan sát thực lực của đối thủ cạnh tranh, đương nhiên hẳn không thể bỏ qua.

Dưới sự giáp công của hai con thiết điều, Cơ Dạ Nguyệt cũng không tốt lắm, hai con quái điều này dùng móng vuốt và đôi cánh cứng như sắt thép, nhìn thấy móng vuốt sắc bén, hàn quang chớp động, nhuệ khí bức người, đánh nhau với Cơ Dạ Nguyệt, trảo trảo điều đánh vào chỗ hiểm của Cơ Dạ Nguyệt, tấm lụa đỏ trong tay Cơ Dạ Nguyệt tung bay, như phong như bể. Nhìn hai tấm lụa mà không phải lụa này, vô cùng mềm dẻo, vô cùng linh động, chung quanh quần quanh một tầng sát khí màu đỏ sậm, nhưng lại có một kiếm pháp khí phối hợp với cương khí, nhìn uy thế này, tuy không đạt tới cấp bậc Thuần Dương, nhưng cũng đã tiến vào Huyền cấp, tấm lụa tung bay, giống như hai con măng xà màu đỏ sậm, vắn vẹo uốn lượn, phát ra âm thanh tê tê như rắn, tranh đấu với hai con thiết điều, vô cùng uy phong.

641. Chương 639: Long Tước Thử Kiếm. (2)

Nhưng Tiểu Báo Tử không nhìn thấy rõ lắm, tuy hai tấm lụa đỏ này vây quanh hai con thiết điều, tuy không cách nào làm hai con thiết điều bị thương tới căn bản, trái lại, hai con thiết điều vung trảo như thép của mình, cho dù là pháp khí Huyền cấp. Cũng không cách nào làm chúng bị thương, mỗi một lần tấm lụa và trảo của thiết điều chạm nhau, đều chịu một đợt chấn động, mỗi một lần chấn động, đều ảnh hưởng tới Cơ Dạ Nguyệt, tấm lụa cũng từ từ mất đi màu đỏ sậm, biến thành đen lại.

- Tiếp tục như vậy không được a, không thể ngờ rằng Hồn Thiên Huyết Thiết Lăng của ta không ảnh hưởng gì tới thiết điều, tại sao yêu thú ở đây lại có thực lực như vậy, ta nhớ lúc trước tiến vào đây, cũng không khó chơi tới mức này.

Nghĩ đến một khả năng, trong nội tâm Cơ Dạ Nguyệt gấp gáp, Hồn Thiên Huyết Lăng trong tay huy động càng gấp, từng đạo huyết quang màu đỏ sậm bạo ra, lại hóa thành một cái lông nhọn, bắn về phía hai con thiết điều.

Đối mặt với công kích đột ngột của Hồn Thiên Huyết Lăng. Lúc này hai con thiết điều lộ ra chút luồn cuộn tay chân, bị lông nhọn bức lui, nhưng chỉ một cái hô hấp, kinh khí băng hàn quần quanh một chỗ, ngăn cản toàn bộ lông nhọn huyết sắc ở bên ngoài.

Lúc mới bắt đầu, có lẽ còn có chút không lưu loát, nhưng càng về sau, kinh khí băng hàn càng ngày càng thuần thực, bắt đầu ném thử cách thao túng băng hàn chi khí ở xung quanh, trong thời gian ngắn, gió lạnh thấu xương, nhiệt độ chung quanh hạ thấp xuống. Từng đợt gió lạnh tràn tới, hai con thiết điều vỗ vỗ cánh, gió lạnh càng lúc càng lớn.

Sau khi bức toàn bộ lông nhọn đỏ sậm trở về, đồng thời cũng bức tấm lụa màu đỏ sậm trở về, mà khi đạo pháp khí Huyền cấp này bị bức về, lông nhọn màu đỏ sậm biến mất, chỉ còn một đạo ánh sáng màu đỏ từ trong tấm lụa tràn ra.

Xoát xoát xoát xoát...

Tầng ánh sáng đỏ vừa hiện ra, kinh khí hàn băng đầy trời cũng biến mất, dưới ánh sáng này, giống như tuyết bị nước nóng đổ xuống, không chỉ có thể, bị đạo ánh sáng đỏ này chiếu đến, hai con thiết điều liền mất đi uy phong, công kích lăng lệ ác liệt liền chậm lại, giống như hết sức kiêng kỵ đạo ánh sáng đỏ này.

- Oa!

Một tiếng quái dị kêu lên, một con thiết điều không cẩn thận bị ánh sáng đỏ chiếu trúng, thân thể cứng đờ lại, lập tức ngã xuống mặt đất, thân thể run rẩy. Một con thiết điều khác thấy thế, không dám lãnh đạm, hai cánh mở ra, thoát khỏi phạm vi công kích của tấm lụa, một vầng sáng màu lam nhạt ngưng tụ chung quanh nó, lông vũ cứng như tinh thiết dựng đứng lên.

- Xoát!

Một cái lông vũ từ trên người của nó bay ra, tiếp sau đó là hàng trăm lông vũ lại bắn ra, giống như mưa lao tới Cơ Dạ Nguyệt.

Không tránh được, đành phải cứng chọi cứng với, chỉ nghe Cơ Dạ Nguyệt hét lớn một tiếng, một đôi Hồn Thiên Huyết Lăng bảo vệ thân thể của nàng, cơ hồ cùng lúc đó, thiết vũ đã bay đến.

- Phốc phốc phốc...

Tất cả thiết vũ đều bị Huyết Lăng ngăn cản ở bên ngoài. Nhưng cùng lúc đó, tầng ánh sáng màu đỏ trên Huyết Lăng dưới sự công kích của lông vũ, biến mất không thấy gì nữa.

- Oa!

Con thiết điều quát lên một tiếng, hai cánh thu lại, lao về phía Cơ Dạ Nguyệt. Cơ Dạ Nguyệt vừa mới thúc dục pháp khí, còn chưa nắm trong tay, nó đã lao tới, liền tiếp lui về phía sau, rất nhanh lui tới gần hàn đàm, lui thêm nửa bước, liền muốn bước vào trong hàn đàm.

- Sư muội, coi chừng ah!

Nhìn thấy Cơ Dạ Nguyệt sắp sửa bị đẩy lui vào trong hàn đàm, Vu Khánh Dững vội vàng kêu lớn, sợ nàng bước xuống thêm một chút nữa, như vậy là xong đời.

Bị buộc đến bờ hàn đàm, Cơ Dạ Nguyệt cũng có chút gấp gáp, cắn răng một cái, hai tấm lóc hàn quang.

- Luyện Trung Tàng Nhận?

Con mắt Tiểu Báo Tử sáng ngời, hai đạo hàn mang hiện ra, chỉ thấy hai đạo hàn mang từ trong tay Cơ Dạ Nguyệt nhanh chóng cắt thẳng về phía thiết điều, tốc độ nhanh như sấm chớp.

- Oa!

Thế tới vừa nhanh lại hung ác, con thiết điều không tránh kịp, bị cắt trúng.

Cơ Dạ Nguyệt cũng không có ý tứ dừng tay, một kích có hiệu quả, nàng lao về phía trước, trong hai tay có hai đạo tinh quang hiện ra, nhanh chóng mở ra, từ trong hai đạo hàn quang màu bạc lóe ra khí tức sắc bén, giống như muốn cắt không gian chung quanh.

Thiết điều vừa mới bị cắt trúng cánh, trong lòng sinh ra sợ hãi và rung động. Đâu dám đón đỡ, vội vàng lui về phía sau, nhưng đã chậm, đột nhiên hàn quang mở ra, quái điều chỉ lui được một nửa, tránh được một kích trí mạng, nhưng cũng bị trọng thương, từ giữa không trung ngã xuống mặt đất, gãy dựa muốn đứng dậy, nhưng hàn quang trong tay Cơ Dạ Nguyệt mở ra.

- Công kích thật sắc bén a!

Trong nội tâm Tiểu Báo Tử thở dài một tiếng.

- Oa!

Một tiếng kêu quái dị phát ra, bỗng nhiên một đầu quái điều dài mười mét bay lên, chỉ trong nháy mắt, đã vọt tới trước mặt Tiểu Báo Tử.

- Hừ!

Tiểu Báo Tử chỉ cười lạnh, Thừa Long Ngự Phong Quyết và Dương Cực Thông Thiên Kiếm đồng thời vận chuyển, vô số đạo kiếm khí màu vàng từ trên người hần lóe lên, đánh thẳng vào quái điều.

- Phốc phốc phốc...

Kiếm khí đánh lên ánh sáng màu lam hộ thân của quái điều, đánh lui nó lên không trung mười thước, giằng co với Tiểu Báo Tử.

Cho đến lúc này, Cơ Dạ Nguyệt và Vu Khánh Dũng mới kịp phản ứng.

Nhanh, đúng là quá nhanh!

Con quái điều thứ ba xuất hiện lúc nào hai người hoàn toàn không biết.

Mà Tiểu Báo Tử đột nhiên xuất hiện, cũng làm cho hai người kinh nghi không thôi, bọn họ không ngờ được, tại trên đảo này, trừ ba người bọn họ ra, lại còn một người khác tồn tại.

- Tiểu tử coi chừng một tí, đây là một con Long Tước chính tông, có thực lực Thông Huyền Tán Tiên!

- Ta đã hiểu!

Đương nhiên Tiểu Báo Tử không cảm tính mạng ra đùa giỡn, từ chỗ ẩn nấp đi ra, giằng co với Long Tước Thần Điều.

Chuyện vừa rồi xảy ra quá đột ngột, thẳng cho đến khi Tiểu Báo Tử đi tới, Cơ Dạ Nguyệt mới kịp suy nghĩ cẩn thận, lúc mình sắp sửa đánh một kích cuối cùng, muốn đánh chết thiết điều, nhưng lại có con quái điều thứ ba xuất hiện, mà con quái điều thứ ba không chỉ có hình thể lớn hơn hai con còn lại, mà nó lại dùng tốc độ khủng bố xuất hiện phía sau mình, nếu như không phải vừa rồi có quái nhân này ra tay giúp đỡ, chỉ sợ mình đã chết cùng với con thiết điều kia rồi, mình sẽ bị con quái điều thứ ba xé thành mảnh nhỏ.

- Dao Trì Cơ Dạ Nguyệt đa tạ ân cứu mạng của các hạ!

- Hiện tại không phải là thời điểm khách khí.

Tiểu Báo Tử cách một lớp mặt nạ nhìn Cơ Dạ Nguyệt, liền đem lực chú ý tập trung lên người Long Tước.

- Mang theo hai người này rời khỏi đây đi, con quái điều này có thực lực Thông Huyền Bí Cảnh, ta không nắm chắc thắng nó được!

642. Chương 640: Long Tước Thử Kiếm. (4)

- Thông Huyền Bí Cảnh?

Cơ Dạ Nguyệt và Vu Khánh Dũng bị chấn kinh, kinh nghi bất định nhìn Tiểu Báo Tử, ánh mắt của Tiểu Báo Tử lại nhìn con quái điều, Thông Huyền Bí Cảnh a, cho dù là sư phụ của mình, cả Dao Trì, có lẽ chỉ có sư phụ của mình, Dao Trì chỉ chủ mới có thực lực như vậy, mà hình dáng con chim trước mặt quá xấu xí, chẳng lẽ có thực lực mạnh như vậy sao?

- Oa!

Giống như hiểu ý của Tiểu Báo Tử, con quái điều ngẩng đầu lên, phát ra một tiếng kêu, âm thanh chấn động khắp nơi, trọng yếu nhất là, trong âm thanh, lại ẩn chứa nguyên lực vô cùng hùng hậu, Vu Khánh Dũng bị chấn động làm bất tỉnh, thân thể run rẩy một hồi, phun ra một ngụm máu đen, nhuộm đỏ cả cỏ và mặt đất.

Cơ Dạ Nguyệt thì tốt hơn một chút, nàng có Hồn Thiên Huyết Lăng hộ thân, phát ra một đạo hào quang hồng sắc, ngăn ở trước người của nàng, nhưng khi tiếng kêu và hào quang va chạm với nhau, liền tiêu tán, Cơ Dạ Nguyệt liền tiếp lui về phía sau, trong cổ ngồn ngọt, một ngụm nghịch huyết dâng lên, nhưng lại may mắn hơn Vũ Khánh Dũng nhiều, Hồn Thiên Huyết Lăng đã ngăn cản giúp nàng một chút, bằng không thì, tình hình hiện giờ của nàng không tốt hơn Vu Khánh Dũng chút nào.

Tiểu Báo Tử cũng bị âm thanh này của quái điều làm bị thương không nhẹ. Liền lùi lại mấy bước, lúc này mới đứng vững lại.

- Mẹ kiếp, con chim này quá khi dễ người mà, toàn bộ bằng tu vi khinh người!

Tiểu Báo Tử thầm mắng một tiếng, còn chưa chờ hấn mắng tiếng thứ hai, Long Tước đã ở trước mặt.

Tiểu Báo Tử đang muốn lập lại chiêu cũ, thi triển Dương Cực Thông Thiên Kiếm lui địch, nhưng không chờ hấn động thủ. Một đạo hàn khí băng hàn đánh tới, hấn cảm thấy toàn thân cứng đờ, huyết khí toàn thân đông lại trong nháy mắt, không thể vận chuyển nội khí, Bích Du Kiếm ở đầu ngón tay chớp động, chém về phía Long Tước.

Long Tước không nghĩ tới Bích Du Kiếm lại hung lệ như vậy, trong kinh khí hàn băng của mình, còn có thể vận chuyển tự nhiên, nó lại không biết, Bích Du Kiếm này chính là Ngoại Đan của Tiểu Báo Tử, tự thành hệ thống vận chuyển nội khí riêng. Do Vạn Niên Đào Tâm Thụ và đầu lâu Thái Cổ Thực Long Thu tạo thành, đương nhiên không bị kinh khí băng hàn của nó gây ảnh hưởng gì, mà hàn băng chỉ ảnh hưởng tới khí huyết của Tiểu Báo Tử, nhưng không thể đông lạnh ý niệm trong đầu hấn, cho nên, Bích Du Kiếm vẫn sắc bén như thường.

Kiểm quang chớp động, Tiểu Báo Tử biết Long Tước đang tấn công mình có tu vi Thông Huyền Tán Tiên, cũng không nường tay, thi triển kiếm pháp, tạo ra tiếng nổ như sấm sét, ánh sáng màu xanh như mưa, điện mang như lưới, hoàn toàn ngăn cản Long Tước, mà Tiểu Báo Tử mượn cơ hội này vận chuyển nội khí Cửu Long Thần Hỏa, khi nội khí Cửu Long Thần Hỏa vận chuyển, mà nội khí Cửu Long Thần Hỏa và hắc hỏa của Thực Long Thu chính là khắc tinh của hàn băng, cho nên, không mất bao lâu, toàn thân đã hồi phục như lúc ban đầu, huyết mạch bị đông cứng cũng không phục bình thường.

- Còn không mau đi, ta không thể bảo hộ các người lâu đâu!

Tiểu Báo Tử kêu lên, thân thể xuất hiện ở trước mặt Cơ Dạ Nguyệt, hấn không muốn thi triển nội khí Cửu Long Thần Hỏa, chỉ thao túng Bích Du Kiếm chiến đấu với Long Tước, trong khoảng thời gian ngắn, chiếm thế thượng phong, mà con Long Tước này là Thượng Cổ Thần Điều, móng vuốt toàn thân sắc bén như thép, có hàn băng hộ thể, lại có tu vi Thông Huyền Bí Cảnh, vô cùng kiên cố, tuy Tiểu Báo Tử chiếm thế thượng phong, nhưng trong thời gian ngắn không làm gì được Long Tước.

Cơ Dạ Nguyệt cũng biết chuyện khẩn cấp, hiện tại cũng không phải lúc sĩ diện hảo, mình ở chỗ này, không thể nói trước có liên lụy quá nhân hay không. Vì vậy một tay ôm một người, nhảy lên mấy cái, đã biến mất trong bụi cỏ.

- Oa!

Long Tước nhìn thấy hung thủ làm tổn thương hai nhi tử của mình bỏ chạy, lập tức quát lên. Hai cánh chấn động, một hồi gió lốc xuất hiện, muốn bức Tiểu Báo Tử ra, đuổi theo Cơ Dạ Nguyệt. Nhưng Tiểu Báo Tử làm gì cho nó thực hiện được. Bích Du Kiếm vận chuyển Thanh Ngọc Kiền Nguyên Cương khí, trong khoảng thời gian ngắn, bích quang đại phóng.

- Long Tước a Long Tước, người ngoan ngoãn ở lại thử kiếm cho ta.

- Thiên Hà Đảo Quán!

- Nguyệt Mãn Ngân Hà!

Tiểu Báo Tử trong thời gian ngắn nhất thi triển ra các đại sát chiêu, ngăn chặn Long Tước rồi lui về phía sau.

Kiểm quang dài hơn trượng, lại phát ra tiếng nổ khôn cùng, hoàn toàn bao phủ Long Tước vào bên trong sát chiêu.

Bích Du Kiếm của hấn vốn là Địa giai phi kiếm, cũng đã tiến vào pháp khí Huyền cấp, bởi vì có Vạn Niên Đào Tâm Mộc và Thái Cổ Thực Long Thu làm chủ yếu tài liệu, hơn nữa mấy năm này được Tiểu Báo Tử ân cần săn sóc, cho dù ở trong hàng ngũ pháp khí Huyền cấp, cũng được xem là thượng phẩm, cộng thêm uy lực khôn cùng của Ngân Nguyệt Kiếm Pháp, Long Tước Thần Điều tuy được gọi là Thượng Cổ Thần Điều, có tu vi Thông Huyền cảnh, nhưng liên tục lui về phía sau.

Có kinh nghiệm đối phó Địa Sát Hỏa Kỳ Lân, cho nên ngay từ đầu khi đối phó Long Tước Tiểu Báo Tử đã thi triển sát chiêu mạnh nhất của mình, mà hấn cũng từ từ nắm giữ được một ít kỹ xảo của kiếm tu. Công

phạt, giết chóc, nếu như trong tay có được một thanh kiếm tốt, thì có thể bằng vào thanh hảo kiếm này đi khi dễ người khác, đây vốn là một chuyện vô cùng thoải mái.

- Oa... Oa...

Long Tước phần nộ gào lên, đôi cánh cứng như sắt không ngừng vỗ loạn, hình thành từng đợt kinh khí bằng hàn khôn cùng, tùy ý thổi mạnh, nhưng kinh khí bằng hàn bị kiếm quang của Tiểu Báo Tử chém đứt, cũng không có biện pháp xuyên thủng kiếm quang của Tiểu Báo Tử, đều bị Bích Du Kiếm khí và Thanh Ngọc Kiền Nguyên Cương của Tiểu Báo Tử chống đỡ được.

Lúc này, do đã hấp thu Cửu Thiên Lô Sát nên Thanh Ngọc Kiền Nguyên Cương đã từ từ có được uy lực mạnh hơn. Hóa thành từng đạo tia chớp, không đầu không đuôi bổ vào Long Tước.

Dù toàn thân của Long Tước có kinh khí bằng hàn hộ thân, nhưng là lại ở đâu chống đỡ được như vậy sét đánh. Rất nhanh, Thanh Ngọc Kiền Nguyên Cương đã đột phá kinh khí bằng hàn hộ thân, đánh vào người của nó.

Một hai lần thì cũng bỏ đi, nhưng lôi điện đánh vào người nó càng ngày càng nhiều, càng ngày càng mạnh, Long Tước không thể chịu đựng nổi. Nổi giận gầm lên một tiếng, vô số thiết vũ dựng đứng, lông vũ bắn ra như tên, bắn vào Tiểu Báo Tử.

Đối chọi gay gắt.

- Con súc sinh này!

Tiểu Báo Tử cười mắng một tiếng, cũng không thêm để ý, tuy lông vũ của Long Tước lợi hại, nhưng chưa đủ để phá Thanh Ngọc Kiền Nguyên Cương khí.

643. Chương 641: Long Tước Đồng Khí Pháo Thiên Long Đại Thủ Ấn. (1)

Quả nhiên, Thanh Ngọc Kiền Nguyên Cương khí hóa thành tia chớp và khê quần quanh nhẹ nhẹ, đã có thể phá tan màn công kích bằng lông vũ của Long Tước, lông vũ của Long Tước có tốc độ cực nhanh, nhưng trên đời này, không có thứ gì có thể nhanh hơn tia chớp cả.

Nhìn thấy một kích này, Long Tước lại kêu to một tiếng, một hồi sóng âm vô hình từ trong miệng nó tăng ra bốn phía.

- Đúng là một gia hỏa không có ý tưởng a!

Tiểu Báo Tử cười lạnh, Thanh Ngọc Kiền Nguyên Cương vận chuyển mãnh liệt, hóa thành một thanh lôi đao dài, cắt ngang qua.

Trực tiếp chém sóng âm hóa thành thực chất thành hai nửa, thế đi không giảm, chém về phía Long Tước.

Lúc này Long Tước Thần Điều cũng biết tình cảnh của mình không tốt, hai cánh thu lại. Ánh sáng màu xanh phát ra, ngưng tụ thành một đóa hoa màu băng lam.

- Boang!

Lôi đao và đóa hoa kỳ dị va chạm với nhau.

- Oanh!

Một tiếng nổ mạnh phát ra, đóa hoa màu băng lam vỡ ra, hóa thành băng vụn bay đầy trời, đóa hoa nổ tung, hóa thành băng vụn cũng có quy luật, cũng không có tán ra khắp nơi, băng vụn bay đầy trời cũng tụ tập tại không trung, đông cứng cả không gian lại, Thanh Ngọc Kiền Nguyên Cương hoá khí lôi đao vốn đã ảm đạm, uy lực bị đóa hoa làm hao tổn không ít, băng vụn đông cứng khôn gian, tuy nó nằm ở không trung, nhưng cũng bị đông cứng lại trong giây lát, mà thời gian như vậy đã đủ cho Long Tước phản ứng.

Lôi đao bị đông cứng, nhưng Tiểu Báo Tử vẫn dùng Bích Du Kiếm cắt qua, hai cánh Long Tước vung lên, trong nháy mắt hấp thu toàn bộ thiên địa nguyên khí trong phương viên trăm trượng quanh đây.

Coi chừng, đây là Long Tước Đồng Khí Pháo!

Nhìn thấy cảnh tượng này, rốt cục Thanh Linh nhịn không được mở miệng nhắc nhở.

- Không được đón đỡ.

Long Tước Đồng Khí Pháo, chính là sát chiêu của Long Tước, hấp thu thiên địa nguyên khí chung quanh, dùng thần thông của bản thân chuyển hóa thành hàn khí khôn cùng, tập trung lại một điểm rồi bắn ra, chính là sát chiêu cuối cùng của Long Tước.

Lúc nhắc nhở Tiểu Báo Tử, Thanh Linh cũng đem tin tức của Long Tước Đồng Khí Pháo truyền cho Tiểu Báo Tử.

Mục quang của Tiểu Báo Tử phát lạnh, tay nhấc lên, thu hồi Bích Du Kiếm trở về, thân hình ngưng tụ lại và hóa thành một đạo lưu quang, biến mất trước khi Đồng Khí Pháo đánh tới.

Tam Giới Tiểu Na Di!

Long Tước Đồng Khí Pháo, tuyệt đối là không được đón đỡ. Bởi vì đây là Long Tước dùng bốn mạng nguyên lực chuyển hóa linh khí chung quanh, cũng có thể nói nó tập trung toàn bộ tu vi và nguyên khí trong phạm vi trăm trượng chung quanh thành một kích.

Mà con Long Tước trưởng thành có được tu vi Thông Huyền Tán Tiên, một kích toàn lực, với tu vi Thất phẩm của Tiểu Báo Tử, dùng tu vi Thất phẩm của Bích Du Kiếm, làm sao có thể đón đỡ một kích này?

Trước kia chính mình bằng vào ưu thế của Bích Du Kiếm, bằng vào Ngân Nguyệt Kiếm Pháp, cộng thêm kỹ xảo, dùng nhu thắng cương, dựa vào kỹ xảo mà thôi. Tuy Bích Du Kiếm của mình là phi kiếm Địa giai, tiến vào pháp khí Huyền cấp, nhưng nếu bảo hấn đi tiếp một kích toàn lực của Thông Huyền Tán Tiên, đó là một chuyện không khôn ngoan, chỉ có kẻ ngu ngốc cực điểm mới làm như vậy, mà Tiểu Báo Tử là người không minh, cho nên, hấn không làm.

Hấn sử dụng Tam Giới Tiểu Na Di, trốn đi là được.

Tuy uy lực của Long Tước Đồng Khí Pháo rất mạnh, nhưng lại thiếu biến hóa, thắng ở uy lực mạnh, tốc độ nhanh. Mà tốc độ của Đồng Khí Pháo nhanh như tia chớp, nếu đổi thành người khác thì chắc chắn không thể tránh đi.

Đáng tiếc, nó đã gặp Tiểu Báo Tử, một người biết Tam Giới Tiểu Na Di.

Trước khi Long Tước Đồng Khí Pháo đến gần, thân thể đã biến mất, thời điểm xuất hiện lại, đã ở sau lưng Long Tước.

Đáng thương cho Long Tước, vào lúc Tiểu Báo Tử biến mất nó đã biết có chút không đúng, tuy dù nó có nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra được, quái nhân ghê tởm kia đã xuất hiện sau lưng nó, mà chiêu Long Tước Đồng Khí Pháo này của nó tập trung gần tám phần nguyên khí, bỗng nhiên cảm thấy sau lưng truyền ra kiếm khí lạnh thấu xương. Muốn trốn, nhưng nó có thể trốn nơi nào?

Thân thể chỉ vừa kịp lóe lên, tránh được chỗ hiểm.

- Phốc!

- oa!

Một tiếng kêu cực kỳ thảm thiết phát ra, chỉ thấy cánh bên trái của Long Tước bị Tiểu Báo Tử cắt ra, máu tươi chảy như suối, thân thể từ trên không trung ngã xuống.

- Oanh!

Thời điểm Tiểu Báo Tử định đánh thêm một kiếm, một đạo khí lạnh thấu xương đánh tới mặt, đạo này khí đông, tuy chiêu này không có uy lực như Long Tước Đồng Khí Pháo, nhưng vì quá gấp gáp, tốc độ lại quá nhanh, Tiểu Báo Tử chỉ chém được một cánh của Long Tước, thời điểm đắc ý nên chủ quan, đợi đến lúc khí lạnh thổi tới mặt, mới kịp phản ứng.

Tâm niệm khê động, lại một lần nữa thi triển dị thuật Tam Giới Tiểu Na Di, tránh thoát một kích này, nhưng mà, làm thế đã đánh mất thời cơ tốt nhất để giết ba con quái điều này rồi.

Con quái điều vừa rồi bị Cơ Dạ Nguyệt đánh bị thương đã bay lên, hai cái móng vuốt sắc bén, muốn trảo lấy hắn.

Sau đó dùng hai trảo chộp lấy hai con quái điều khác, vỗ vỗ hai cánh bay lên, trong chớp mắt mất đi tung tích.

- Khá lắm, nhanh như vậy sao?

Tiểu Báo Tử vừa hiện hình, còn chưa kịp làm ra động tác gì. Ba con quái điều đã biến mất trong tầm mắt, không khỏi phiền muộn một hồi.

- Tốc độ Long Tước cực nhanh, chỉ vỗ cánh một cái đã bay được hơn ba trăm trượng, người đuổi không kịp.

Thanh Linh lúc này mới lên tiếng.

- Vỗ cánh một cái đã bay được ba trăm trượng?

Trong nội tâm Tiểu Báo Tử thất kinh, ngoài miệng lại nói.

- Chạy thì cũng chạy rồi, không có gì lớn cả.

- Người không thu được toàn bộ thân thể của Long Tước, nhưng người đã trảm đứt một cánh của Long Tước, dùng cánh của nó chế tác một kiện pháp khí phi hành cũng tốt!

Thanh Linh nhắc nhở.

- Đang có ý này!

Thân hình Tiểu Báo Tử lóe lên, tay nhắc lên, liền đem cái cánh của Long Tước thu vào trong không gian độc lập.

Sau khi thu cánh Long Tước, Tiểu Báo Tử đi tới bên bờ hàn đàm.

- Cái hàn đàm này thật cổ quái a.

Tiểu Báo Tử nhìn thấy cái hàn đàm này liền chau mày, dù là Cơ Dạ Nguyệt tranh đấu với hai con quái điều kia, hay là hắn đấu pháp với Long Tước, thì hoàn cảnh chung quanh có thay đổi thế nào, thì nước hàn đàm này cũng không có thay đổi, giống như ngọc bích thật sự.

Nếu đúng là ngọc bích thì khá tốt, nhưng hắn từng nhìn thấy vô số cảnh, hòn đá rơi xuống hàn đàm trong lúc chiến đấu, dù là nội khí hay chấn động do chiến đấu mang lại, cũng không thể làm cho nước trong hàn đàm chấn động một cái, chúng đều trong một khoảng thời gian rất ngắn biến mất không thấy gì nữa, giống như bị nước hàn đàm này thôn phệ, vô cùng quỷ dị.

644. Chương 642: Long Tước Đồng Khí Pháo Thiên Long Đại Thủ Ấn. (2)

- Tiểu tử, không nên nhìn, đây là Bích Linh Chân Thủy, dù là vật gì rơi xuống, đều bị chuyển hóa thành Bích Linh Chân Thủy tinh khiết nhất, cho dù người rơi xuống cũng không ngoại lệ!

Thanh Linh nói ra.

- Cơ Dạ Nguyệt đến nơi này, chắc là vì Bích Linh Chân Thủy!

- Bích Linh Chân Thủy này có tác dụng gì?

- Bích Linh Chân Thủy nói theo một cách nào đó, chính là Bích Hà linh khí ngưng tụ mà thành, lại hấp thu địa sát tinh khiết, âm chi khí, vô cùng tinh thuần, nếu dùng nó để tu luyện, làm nhiều công ít, nội khí tu luyện ra cũng không được thuần túy, nhưng nó mang theo tác dụng của Bích Hà linh khí là phá tà, chính là khắc tinh của tất cả Âm Sát Chi Khí trong thiên địa, dù Bách Độc Hàn Quang Chướng của người lợi hại, nhưng cũng không tạo thành tác dụng quá lớn cho Cơ Dạ Nguyệt, bởi vì trong nội khí của nàng, đã

chứa đựng Bích Hà linh khí, hơn nữa còn có Bích Linh Chân Thủy do Bích Hà linh khí tập trung cao độ mà thành, cho dù chỉ có một giọt, đã tương đương với toàn bộ tu vi của cường giả Cửu phẩm, người nói nó trân quý hay không trân quý.

- Đồ tốt như vậy, tại sao lại không mang về? Mà Bích Linh Chân Thủy ở đây cũng không nhiều lắm.

Tính tình cường đạo của Tiểu Báo Tử nổi lên, nghe thấy Bích Linh Chân Thủy có nhiều chỗ tốt như thế, tham niệm bùng cháy mạnh mẽ, nhin không được mở miệng hỏi.

- Người có thể thử xem, xem làm cách nào có thể thu nó được.

Thanh Linh cười lạnh nói ra.

- Mỗi một giọt Bích Linh Chân Thủy đều vô cùng quý trọng và rất nặng, cho dù có dùng biện pháp gì cũng không mang theo được, ta thấy Cơ Dạ Nguyệt kia tới đây cũng không phải là vì Bích Linh Chân Thủy này, mà là có biện pháp luyện hóa một ít Bích Linh Chân Thủy, mượn cơ hội tu luyện thì bỏ đi, tuy Bích Linh Chân Thủy này có diệu dụng cực lớn, nhưng lại vô cùng nguy hiểm, nó có thể đem vạn vật trong thiên địa hóa thành Bích Hà linh khí, giống như người, nếu như té xuống, không cần phải mất quá ba giây, sẽ hóa thành một giọt Chân Thủy trong hàn đàm này, cái gì cương khí, pháp khí a, cũng không có hữu dụng, cho dù là một chút Thuần Dương trong Kim Hi Ly Diễm Kính, cũng không thể chống lại Bích Linh Chân Thủy trong hàn đàm này đâu.

- Hít!

Nghe Thanh Linh miêu tả, Tiểu Báo Tử hít sâu một hơi, bảo bối này là Chân Thủy a, nhưng lại là thứ đòi mạng a, may mắn là vừa rồi mình không có thò tay đi lấy, nếu không, thì cũng không còn mạng để quay về.

- Vậy thứ này có tác dụng với ta không?

- Tác dụng thì có, nhưng người không thể tham lam, cho dù là thời đại thượng cổ, cũng có rất nhiều người bởi vì lòng tham mà chết trong nước Bích Linh Chân Thủy này.

- Đây là Bích Linh Chân Thủy, còn thứ bên ngoài kia? Bên ngoài không phải là Linh Hải sao? Mà Linh Thủy này cũng do Chân Thủy tạo thành, những sinh vật sống ở bên trong thì sao?

- Bởi vì đó là Bích Hà Chân Thủy, không phải là Bích Linh Chân Thủy, Bích Hà Chân Thủy rất pha tạp, hỗn tạp, chính là lựa chọn tốt nhất để thai nghén ra vạn vật, mà Bích Linh Chân Thủy thì đem tất cả nguyên khí ngưng tụ thành một thể, một thứ là giết một thứ là sinh, chỉ khác một chữ, hiệu quả khác xa nhau!

- Thế Bích Hà Chân Thủy có khả năng biến thành Bích Linh Chân Thủy hay không?

Tiểu Báo Tử hỏi.

- Không có khả năng, tuy cả hai đều là do Bích Hà linh khí diễn biến mà ra, nhưng Bích Hà Chân Thủy là Bích Linh linh khí ngưng tụ đơn giản, mà Bích Linh Chân Thủy chỉ hấp thu Đại Sát Thuần Âm chi khí, đã không thể chuyển biến Thuần Âm chi khí, cũng không như Bích Linh Chân Thủy, trong đó liên lụy đến Thuần Âm và Thuần Dương. Đạo lý diễn biến vạn vật, không chỉ là người, cho dù là ta cũng không hiểu, nếu như trong tương lai người có thể gặp được phương sĩ chân chính, có thể lãnh giáo bọn họ.

- Chỉ sợ ta không có cơ hội!

Tiểu Báo Tử cười khổ nói ra, trong ấn tượng của hắn, phương sĩ là nhà khoa học thời đại Thượng Cổ, luyện kim thuật sĩ, là một lũ biến thái, mà mình có thể gặp được một Thượng Cổ đại yêu đã là không tệ, chắc có lẽ không thể gặp những thứ khác giống như vậy đâu.

- Thật sự là người không có biện pháp nào lấy Bích Linh Chân Thủy sao?

- Không có, nhưng ta có thể nói cho người biết biện pháp luyện hóa Bích Linh Chân Thủy, làm cho nội khí của người mang theo lực lượng phá tà.

- Hiện tại còn không phải lúc, trước tiên tìm được ba gia hỏa kia rồi nói sau.

- Ha ha, hiện tại muốn đi tìm bọn họ, không phải người vừa rồi rất anh dũng sao? Bộ đáng anh hùng cứu mỹ nhân a!

Thanh Linh cười lạnh nói ra.

- Nhưng mà, người ta có linh tình hay không thì khó biết được lắm.
- Chỉ muốn kết thiện duyên thôi!

Tiểu Báo Tử mỉm cười nói ra.

- Còn chuyện bọn họ linh tình hay không thì nói sau.
- Muốn tìm bọn họ, cũng đừng đi loạn, bọn họ nghe thấy bên này không còn tiếng động, nhất định sẽ trở lại.
- Ngồi đợi ở chỗ này đi, ta cho rằng chủ ý này thật buồn cười, gọi là ôm cây đợi thỏ.
- Không, người tốt nhất chuẩn bị một chút trước khi trở mặt với bọn họ đi, tốt nhất là khi bọn họ xuất hiện hãy chế ngự toàn bộ bọn họ.
- Vì cái gì?
- Ba con chim kia tuyệt đối không vô duyên vô cớ xuất hiện ở chỗ này!

Thanh Linh nói ra.

- Bích Linh Chân Thủy tuy trân quý, nhưng đó là đối với nhân loại mà thôi, mà Long Tước là yêu thú, chúng không có biện pháp luyện hóa Bích Linh Chân Thủy, cho nên đối với chúng, Bích Linh Chân Thủy này không khác gì độc dược đòi mạng, cho nên, nếu không có lý do gì đặc biệt, bọn chúng sẽ không tới đây, cũng không cần nao loạn lớn như vậy.
- Vậy chúng nó tới đây làm gì?
- Đương nhiên là đoạt bảo, cái gọi là thiên tài địa bảo, tất có dị thú thủ hộ, mà ba con chim to lúc nãy đang thủ hộ thiên tài địa bảo, đang đợi thiên tài địa bảo xuất thế a.
- Người xác định?

Tiểu Báo Tử vẻ mặt không tin nhiệm lắm, ở cái địa phương quỷ quái này có thiên tài địa bảo gì chứ?

Linh khí ở nơi này có thể so sánh với thời đại Thượng Cổ, mà địa phương thế này có rất nhiều thiên tài địa bảo, nhưng đó chỉ là truyền thuyết của mấy tên đồn nhảm, hần đi lâu như vậy có gặp gì đâu, cho nên khi Thanh Linh nói có thiên tài địa bảo, đương nhiên hần không tin tưởng.

- Đương nhiên là có, tiểu tử, không tin ta, người cứ đợi là được, chỉ cần...

Lời còn chưa dứt thì thân hình của Tiểu Báo Tử đã biến mất tại chỗ, bởi vì hần nghe được, ở gần đây có tiếng người, hơn nữa cũng không phải là bọn người Cơ Dạ Nguyệt.

645. Chương 643: Long Tước Đồng Khí Pháo Thiên Long Đại Thủ Ấn. (3)

- Đúng là nóng nhiệt a.

Vận dụng Thiên Xà Liễm Tức Thuật, trốn ở một nơi gần đó, mục quang Tiểu Báo Tử co rút lại.

Ba đạo nhân ảnh xuất hiện, lao nhanh về phía hàn đàm, không ngờ đều có thực lực Cửu phẩm.

- Lúc nào thiên hạ lại xuất hiện nhiều cường giả như vậy?

Nhìn thấy ba đạo thân ảnh này, Tiểu Báo Tử nghi hoặc.

Ba người vừa đến, một người là trung niên nam tử cao lớn, tuổi chừng bốn bảy bốn tám, sắc mặt nghiêm nghị, chòm râu có màu trắng đen giao nhau dựng đứng như cương châm, trong ánh mắt, có hắc quang chớp động liên tục, từ trên người của hần tản ra khí tức dữ dằn không thêm che giấu.

Một người là hòa thượng, đầu trọc để lộ lưng, mà Tiểu Báo Tử nhìn ra, cách ăn mặc này giống một Lạt Ma, sắc mặt thanh tú, trên mặt đỉnh có hai dây nguyên hồng, vẻ mặt âm áp bộ dáng tươi cười, người cuối

cùng mặc thanh sam đứng thẳng, tuổi đã ngoài năm mươi, bên hông đeo một trường kiếm dài bốn thước, tay cầm chuôi kiếm, cả người giống như một thanh trường kiếm tùy thời đều có thể xuất vỏ, chỉ đợi kiếm rời vỏ, hủy diệt tất cả.

Ba người chia ba hướng xuất hiện bên cạnh hàn đàm, tạo ra thế chân vạc ba bên.

- Ha ha ha ha ha, đúng là xảo hợp a, không thể ngờ rằng ở địa phương quái quỷ này có thể gặp được hai vị.

Tên trung niên cao lớn nhìn hai người kia, cười ha ha, nói ra.

- Xem ra hôm nay, chúng ta không tịch mịch a.

- A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai, hôm nay ở đây, lại nhìn thấy hai vị cao nhân, đúng là vinh hạnh của tiểu tăng.

Chỉ thấy hai tay của hòa thượng thanh tú hợp lại thành hình chữ thập, vẻ mặt vui mừng.

- Hoan Hỉ hòa thượng, đừng có ở chỗ này giả mù sa mưa, mục tiêu của ba chúng ta hôm nay đều giống nhau, xem ra, phải làm một hồi, mới có thể xác định được bảo vật thuộc về ai rồi!

- Hạ thí chủ nói đúng, nhưng mà, chỉ sợ ở đây không chỉ có ba người chúng ta a.

Ánh mắt hòa thượng kia dao động, nhìn mặt đất, cười nói.

- Đúng là đầu trọc khôn khéo!

Tiểu Báo Tử thầm nghĩ trong lòng.

- Đây không phải khôn khéo, chỉ cần người nhìn thấy mặt đất như chó gặm kia, thì sẽ biết rõ, ở đây đã có người tới!

Thanh Linh cười lạnh nói ra.

- Bất kể là ai, chỉ là nhãi nhép thì bỏ đi, không cần phải chú ý làm gì!

Người trung niên cao lớn nhìn qua chung quanh, liền khinh thường nói ra. Với tu vi của hắn, đương nhiên có thể nhìn ra cấp bậc của trận chiến, mà hơi thở lưu lại ở đây, hắn không cảm giác được có chút khí tức uy hiếp nào.

- Ta xem, cẩn thận một chút vẫn tốt hơn, nếu không, thời điểm ba chúng ta lưỡng bại câu thương, có người đi ra ngư ông đắc lợi!

Trung niên cầm kiếm cười lạnh nói ra, ngón tay giơ lên, kiếm khí sắc bén bắn ra khắp nơi.

- Thiên La Địa Vọng!

Thằng này, vừa ra tay đã làm ra công kích rộng như thế, cho dù Tiểu Báo Tử có Thiên Xà Liễm Tức Thuật, cam đoan mình không bị ba người phát hiện, nhưng Thiên Xà Liễm Tức Thuật lại không cam đoan hắn không bị kiếm khí làm bị thương.

- Mẹ kiếp, tên vương bát đần!

Tiểu Báo Tử chữ nhỏ một tiếng, từ chỗ ẩn hình nhảy lên, chạy thẳng vào rừng rậm!

- Muốn chạy, không dễ như vậy đâu!

Hòa thượng thanh tú mỉm cười, tay trái hóa thành hư trao đánh về phái Tiểu Báo Tử.

Tây Phương Đại Tiếp Dẫn Thần Công!

Lập tức, Tiểu Báo Tử cảm thấy không gian chung quanh thân thể của mình bị phong tỏa. Sau lưng có một cổ lực lượng vô hình kéo mình về phía sau, hắn không cách nào giãy dụa.

- Chó chết!

Tiểu chữ nhỏ một tiếng, Thanh Ngọc Kiền Nguyên Cương khí chấn động, hóa thành một thanh đao lôi điện, chém mạnh về phái hòa thượng.

- Ồ?

Hòa thượng không ngờ đối phương lại có thể dưới sự bao phủ của Tây Phương Đại Tiếp Dẫn Thần Công còn có lực lượng phản công, hơn nữa phản kháng dữ dội như thế, mà ánh đao dài hơn mười trượng này cũng không phải mình có thể phản kháng, cho dù có thể cứng chọi cứng, thì cũng không tốt đẹp gì, dù sao tiểu tử trước mặt là phiền toái nhỏ, mà đại phiền toái chính là hai tên gia hỏa Cửu phẩm đang đưa mắt nhìn a.

Cho nên, hắn lựa chọn né tránh, thân hình như gió, liền tránh khỏi Thanh Ngọc Kiền Nguyên Cương khí biến thành lôi đao của Tiểu Báo Tử.

Tránh là tránh, nhưng hiệu lực của Tây Phương Đại Tiếp Dẫn Thần Công cũng không có biến mất, trái lại còn tăng cường rất nhiều, Tiểu Báo Tử bị kéo về phía sau nhanh hơn gấp đôi, hiển nhiên, đây là nén giận ra tay, hắn quyết định phải ra tay giáo huấn gia hỏa đã làm mình mất mặt này. Đương nhiên Tiểu Báo Tử cũng không ngồi chờ chết, Thanh Ngọc Kiền Nguyên Cương khí vừa rồi, chỉ là phản ứng trong tình thế cấp bách của hắn, hắn chỉ muốn đối phương dừng lại trong chớp mắt, mà hắn đã làm được.

Tuy hấp lực hiện tại của Tây Phương Đại Tiếp Dẫn Thần Công còn mạnh hơn trước, nhưng cũng đủ thời gian cho Tiểu Báo Tử xuất Bích Du Kiếm ra, trọng yếu nhất là, dưới sự hấp dẫn này, tốc độ của Bích Du Kiếm còn nhanh hơn.

Bích lục kiếm khí tung hoành, dọc theo quỹ tích Tây Phương Đại Tiếp Dẫn Thần Công, chém ngược về sau.

Bên trong kiếm quang, mơ hồ mang theo từng âm thanh nổ tung, lập tức làm cho lực lượng của Tây Phương Đại Tiếp Dẫn Thần Công bất ổn, hình thành một đạo thông đạo vừa thô vừa dài màu xanh biếc.

- Ngân Nguyệt Kiếm Pháp, Nguyệt Mãn Ngân Hà!

Sát chiêu của Ngân Nguyệt Kiếm Pháp, làm sao mà dễ đối phó được chứ, mang theo âm thanh nổ tung, bích lục kiếm khí đã đem lực lượng và quỹ tích của Tây Phương Đại Tiếp Dẫn Thần Công sụp đổ hoàn toàn.

- Ầm!

Một tiếng nổ lớn, kiếm khí bắn ra bốn phía, hóa thành tơ, bắn về phía Hoan Hỉ hòa thượng.

Hoan Hỉ hòa thượng không ngờ mình gặp phải quái vật như vậy, nhìn thấy kiếm quang phóng tới, khiêu trách một tiếng, tăng bào màu đỏ tung bay, hóa thành một đạo ánh sáng màu đỏ bao quanh thân thể.

- Phốc phốc phốc phốc...

Kiếm quang đánh lên đạo ánh sáng đỏ, toàn bộ bị ngăn cản ở bên ngoài.

- Tiểu tử, ngươi muốn chết!

Bị kiếm quang của Tiểu Báo Tử ngăn cản, mặt mũi bị mất sạch sẽ, đương nhiên Hoan Hỉ hòa thượng sẽ không để cho Tiểu Báo Tử cao hứng, sau khi ngăn cản kiếm quang của Tiểu Báo Tử, một đạo hồng vân lóe lên, một đạo thủ ấn cực lớn từ hồng vân bay ra, nương theo đó là tiếng phật xướng và phật quang, đánh về phía Tiểu Báo Tử.

- Thiên Long Đại Thủ Ấn! Hoan Hỉ hòa thượng này, thẹn quá hóa giận rồi!

Thấy tình hình này, tên nam tử cao lớn rất cao hứng, nhưng nam tử mang kiếm, vẻ mặt ngưng trọng.

- Dĩ nhiên là một kiếm tu, phi kiếm của hắn, ít nhất là phi kiếm Huyền cấp, từ lúc nào thiên hạ đã xuất hiện kiếm tu số một như thế?

646. Chương 644: Tiên Thiên Bảo Hoa Thanh Liên Tiên Thiên, Nhất Khí Thái Thanh Linh Phù. (1)

Tiểu Báo Tử chưa từng nghe nói, nhưng dù chưa từng nghe nói qua, hắn cũng không ngại môn võ công này cường đại.

Bàn tay càng lúc càng lớn, trên bàn tay, có từng đạo Phật quang, giống như Tây Phương Phật Thổ hàng lâm, kim quang bắn ra bốn phía. Giống như một tiểu mặt trời, đem toàn bộ không gian chung quanh Tiểu Báo Tử khóa lại, mà Tiểu Báo Tử thời điểm này, giống như côn trùng bị nhựa cây khóa lại.

Mà bàn tay cực lớn đó trong chớp mắt đã tới trước mặt Tiểu Báo Tử, chỉ cần bàn tay đánh trúng không gian bị ngưng kết này, thì Tiểu Báo Tử đã biết được kết cục của mình, đó là hắn sẽ bị một chương này đập thành tro bụi.

Mà trong này là một con người, hào quang Bích Du Kiếm sáng lên, giống như ánh sáng cầu vồng, kiếm khí như muốn xuyên thấu thiên địa.

- Đùng đùng!

Không cần phải nói, chính là âm thanh Bích Du kiếm đánh nát không gian giam cầm của Thiên Long Đại Thủ Ấn.

Trong kiếm quang, tử mang ẩn hiện, một cỗ kiếm khí vô cùng sắc bén bắn mạnh ra, nghênh tiếp chính diện thủ ấn cực lớn đang bay tới kia, kiếm quang và thủ ấn va chạm với nhau, hào quang bắn ra bốn phía.

- Tinh Hà Câu Ủy!

Đây là một đại sát chiêu trong ba đại sát chiêu của Ngân Nguyệt Kiếm Phái, mỗi lần xuất ra, đều mang theo một đoàn điện quang, đem Thiên Long Đại Thủ Ấn phá hủy.

- WOW, không ngờ trong tiên cung lại có một gia hỏa lợi hại như vậy!

Trung niên cao lớn nhìn thấy cảnh này, trong nội tâm thất kinh, từ quần áo và trang sức của Tiểu Báo Tử, hắn có thể nhìn ra lai lịch của Tiểu Báo Tử, tuy tiên cung thần bí, nhưng trên đời này, trong cái vòng luân quần của cường giả đỉnh cấp, cũng không phải là bí mật cấm kỵ gì.

Thoải mái a.

Cảm thụ được kiếm quang đánh vào huyết nhục, giống như Tiểu Báo Tử nhìn thấy sắc mặt đau khổ của Hoan Hỉ hòa thượng, bộ dáng tự đắc, nụ cười trên khóe miệng hắn mở ra, hào quang của Bích Du Kiếm tăng mạnh.

Quả thật, cường giả Cửu phẩm như Hoan Hỉ hòa thượng, Thiên Long Đại Thủ Ấn cũng là một tuyệt học vô thượng, nhưng đáng tiếc, Bích Du Kiếm trong tay hắn là phi kiếm Địa giai, là pháp khí tiến vào Huyền cấp, cũng không phải là thứ như huyết nhục có thể chống lại.

Cửu phẩm đúng là mạnh, thân thể Hoan Hỉ hòa thượng cũng thập phần rắn chắc, nhưng dù có mạnh hơn nữa, cũng không thể dựa vào huyết nhục chống lại thần binh lợi khí được.

Võ công cao, không bằng dao phay chém lên!

Mà cây dao phay trong tay của Tiểu Báo Tử lại không rỉ sét, hơn nữa được mài sắc như tuyết, mà người làm xằng bậy như Hoan Hỉ hòa thượng, có thể không thiệt thòi sao?

Thời đại Thượng Cổ, có một tên đệ tử kiếm tu của một đại phái, cầm trong tay một thanh phi kiếm tốt, dựa vào nó mà bức một tên trưởng lão cự đầu trong môn phái vào đường cùng, chuyện này làm những tên quái vật sống trên trăm năm, thậm chí là những lão ma cự yêu sống mấy trăm năm, khi nhìn thấy tên đệ tử này thì đau đầu, vì sao vậy?

Đó là vì phi kiếm.

Bích Du Kiếm, là Địa giai phi kiếm, lực phá hoại cực lớn, tốc độ lại cực nhanh, cộng thêm Ngân Nguyệt Kiếm Pháp là một môn kiếm quyết thượng thừa, Bích Du Kiếm kiếm khí, đã được Minh Nguyệt Hóa Thần Quyết rèn luyện, cực kỳ lăng lệ ác liệt, cực kỳ sắc bén, lại trải qua Cửu Thiên Lô Sát Chùy, đã luyện ra một tia khí tức hủy diệt.

Mà khí tức hủy diệt kia, dù chỉ là một tia, nhưng lại bao hàm trong kiếm khí, lực sát thương cực lớn, mà uy lực của kiếm quang, hoàn toàn vượt qua dự đoán của Hoan Hỉ hòa thượng.

Bích Du Kiếm quang, phá hủy Thiên Long Đại Thủ Ấn, lại phá vỡ cương khí hộ thể cực kỳ đơn giản, đánh trúng bàn tay của Hoan Hỉ hòa thượng.

- A...

Hoan Hỉ hòa thượng bị đau, phát ra tiếng hét thảm. Thân hình lùi lại, cơ mặt co rút, hung quang ác độc trong mắt lóe lên, bao nhiêu năm qua, Hoan Hỉ hòa thượng chưa bao giờ ăn thiệt thòi lớn như vậy, thụ thương nặng như vậy?

Nên biết, thân phận của hắn thập phần cao quý, sau khi tu vi đạt tới Thất phẩm, đã trở thành Vi Tuyết Sơn Đại Luân Tự Hạ Viện Trụ Trì, một lòng tu luyện, đừng nói là bị thương, những chuyện tương tự, hắn chưa bao giờ gặp qua.

Ai ngờ, không ngờ trong Bích Lạc bí cảnh lại đụng phải một tiểu quái vật cầm trong tay phi kiếm Địa giai, một kiếm liền phá hủy Thiên Long Đại Thủ Ấn và cương khí hộ thân của mình, trực tiếp đánh trúng tay của hắn.

Còn không có đợi hắn từ trong đả kích kịp phản ứng, hào quang lóe lên, Tiểu Báo Tử biết rõ hòa thượng cổ quái trước mặt có thực lực cường đại, là cường giả Cửu phẩm, cũng không chần chờ, mà những tên bên cạnh, cũng có tu vi Cửu phẩm, vừa ra tay đã có thể áp chế mình, hiện tại thứ mình có thể dựa vào chính là phi kiếm, chỉ cần ngăn chặn hòa thượng này, những chuyện sau đó dễ dàng hơn rất nhiều, mà hòa thượng này cũng rất chủ quan, lúc bị mình phá vỡ Thiên Long Đại Thủ Ấn còn chưa biết được tính nghiêm trọng của chuyện này, mà nhìn cách xử lý của hắn khi bị mình phá vỡ Thiên Long Đại Thủ Ấn, chính là một gia hỏa kinh nghiệm chiến đấu yếu kém, nhưng một khi trì hoãn quá mức, bản thân của mình sẽ không có cơ hội thắng. Chỉ có thể nhanh chân chạy trốn, hiện tại, cần cứ theo nguyên lý khi chiếm được tiện nghi, hắn bắt đầu buông tay tấn công.

Ngân Nguyệt Kiếm Pháp hoàn toàn triển khai, kiếm quang như thủy ngân, tấn công Hoan Hỉ hòa thượng.

Sau khi Hoan Hỉ hòa thượng liên tục thối lui, trong miệng liên tục khiển trách, tăng bào đồ thẩm bay múa, giống như một đoàn hỏa vân, mà đoàn hỏa vân này bốc lên trong kiếm quang, tuy hắn đang ở vị trí phòng thủ, nhưng lại không rơi vào hạ phong, nhưng do hắn không thể thoát khỏi thế công của Tiểu Báo Tử một cách đơn giản, nếu không phải tăng bào đồ thẩm của hắn cũng là một kiện pháp khí, hiện tại tên Hoan Hỉ hòa thượng này đã bị thương chổng chất.

- Kỳ quái, bốn sự của Hoan Hỉ hòa thượng không phải như vậy a, tại sao hắn lại ở thế phòng thủ?

Trong mắt hai người đứng ngoài cuộc chiến xem cuộc vui hiện ra thần sắc khó hiểu, dù là thực lực của Hoan Hỉ hòa thượng, hay là tâm tính của hắn, thì cục diện hiện giờ không phải như vậy a.

- Chẳng lẽ hắn bị thương?

Trung niên cao lớn và nam tử cầm kiếm liếc mắt nhìn nhau, trong ánh mắt hiện ra vẻ kinh dị.

Bị thương, đúng là bị thương.

Lúc thủ ấn của Hoan Hỉ hòa thượng bị công phá, lòng bàn tay đã bị Tiểu Báo Tử quấy nát, nhưng cũng không có chuyện gì, hắn là cường giả Cửu phẩm, cường giả Cửu phẩm, hạt giống chân nguyên trong đan điền đã kích chân nguyên ra, chân nguyên phối hợp với thân thể cường giả Cửu phẩm, thì có được lực khôi phục cường đại, bị thương ngoài da không tính là cái gì, cho dù bị thương nặng hơn, cũng có thể trong thời gian cực ngắn khôi phục lại như lúc ban đầu, cho nên, tu vi đến Cửu phẩm, thân thể đã có công năng Huyết Nhục Diễn Sinh, mà chính điều này so với cường giả dưới Cửu phẩm, chính là một ưu thế cực lớn, chính là vì thế, cường giả trên Cửu phẩm nhìn cường giả dưới Cửu phẩm, hoàn toàn không để vào mắt, bởi vì, bọn họ không thể làm bản thân hắn bị thương da lông.

647. Chương 645: Tiên Thiên Bảo Hoa Thanh Liên Tiên Thiên, Nhất Khí Thái Thanh Linh Phù. (2)

Nhưng bây giờ, không giống, hoàn toàn không giống.

Kiểm khí của Tiểu Báo Tử không chỉ lăng lệ ác liệt, trong đó còn ẩn chứa một tia lực lượng cổ quái, lực lượng cổ quái này tràn ngập tính hủy diệt, cho nên khi quấy nát lòng bàn tay của hắn, Huyết Nhục Diễm Sinh của cường giả Cửu phẩm cũng không thể khôi phục, cho nên hiện giờ hắn rất đau đớn, trọng yếu nhất là, một khi hắn vận chuyển chân nguyên nội khí, bàn tay sẽ bị ảnh hưởng, sinh ra một loại đau đớn toàn thân.

Điều này, đã ảnh hưởng đến chiến lực của hắn rất lớn.

Thẳng đến lúc qua nửa nén hương, hắn mới từ từ thích ứng loại đau đớn này.

- Tiểu tử, ngươi phải chết, ngươi phải chết, ngươi nhất định phải chết, không ai cứu được ngươi, ngươi nhất định phải chết!

Thích ứng với đau đớn này, cố gắng áp chế đau đớn xuống, Hoan Hỉ hòa thượng gào thét lên, tăng bào toàn thân chướng lên, hình thành một hình cầu cực lớn, kiếm quang của Tiểu Báo Tử đâm vào quả cầu này, chỉ cảm thấy nó vô cùng cứng rắn, nhưng cũng vô cùng mềm mại, dù kiếm khí của hắn có dùng sức thế nào, vào lúc này, cũng mơ hồ cảm thấy một lực lượng cường đại đang ngưng kết trong quả cầu.

- Đáng chết, hắn muốn xuất đại chiêu!

Tiểu Báo Tử là người tinh minh, một khi cảm thấy chuyện không đúng, lập tức thu hồi kiếm quang. Ngự kiếm bay lên, Nhân Kiếm Hợp Nhất, hóa thành một đạo cầu vòng, tiến vào sâu trong rừng rậm, ngay vào lúc hắn bỏ chạy, hào quang trên tăng bào đại phóng, trong chớp mắt, bắn ra mấy đạo hào quang màu đỏ, bắn rất mạnh.

Mà những hào quang màu đỏ này có uy lực rất mạnh.

Ba ba ba...

Vô số âm thanh vang lên chung quanh, ánh sáng màu đỏ này mạnh đến mức biến mọi thứ thành hư vô. Mặt đất bị cày lên nát bầy, thậm chí có mấy đạo hào quang đánh lên hàn đàm, không ngờ lại có thể tạo ra gợn sóng rất nhỏ trên mặt hàn đàm.

- Ly Hợp Thần Quang? Hoan Hỉ hòa thượng, con mẹ nó, ngươi nên nhìn rõ ràng một chút, không nên đánh loạn!

Trung niên cao lớn và nam tử cầm kiếm đứng ở bên cạnh Hoan Hỉ hòa thượng, mở miệng trách móc, đương nhiên Ly Hợp Thần Quang này cũng công kích bọn họ, nhưng trung niên cao lớn không muốn đón đỡ, tức giận mắng một tiếng, thân hình chớp lên, giống như quỷ mị, tránh khỏi Ly Hợp Thần Quang, tránh ra cách chỗ cũ hơn mười trượng, lúc này mới tránh khỏi Ly Hợp Thần Quang, mà sắc mặt nam tử cầm kiếm trầm xuống, đối mặt với Ly Hợp Thần Quang không tránh không né, tay trái khẽ nâng lên, mười đạo kiếm khí bắn ra, vừa vận đánh trúng mười đạo Ly Hợp Thần Quang.

- Hòa thượng, người đã đi, nếu như người không có lời giải thích, ta không ngại chém cái đầu trọc của người xuống đầu!

Nam tử cầm kiếm đánh tan Ly Hợp Thần Quang, khuôn mặt không thay đổi, nhưng trong mắt có hàn quang chớp động.

- Hừ!

Sắc mặt Hoan Hỉ hòa thượng âm trầm, nhìn chằm chằm vào nam tử cầm kiếm.

- Một kích không trúng, chạy xa ngàn dặm, tên này đã nắm được chân tủy của kiếm tu rồi a, người này không phải là người của Kim Quang Động chứ?

Người cầm kiếm cười lạnh nói ra.

- Thiên địa to lớn, không thiếu cái lạ, cũng không phải tất cả kiếm tu đều từ nhất mạch Kim Quang Động, nhưng mà, nếu như người cho rằng hắn là người của Kim Quang Động ta, cứ phóng ngựa tới đi!

- Hòa thượng, không nên ồn ào, người nọ mới vào được Tiên Cung, người không nhìn ra áo bào của hắn sao? Là Nhị Thập Bát Tú Trung Ki Thủy Báo!

- Người nhận ra hần?

Sắc mặt hòa thượng khẽ động.

- Hần là cường giả gần đây mới gia nhập Tiên Cung thần bí, lần trước có xuất hiện trong Đại Lôi Âm Tự. Nghe nói thực lực rất mạnh, tu vi chỉ đạt tới Thất phẩm, nhưng phi kiếm trong tay của hần, rất có thể là pháp khí Huyền cấp, dù tốc độ hay lực sát thương, đều rất khó ngăn cản, luận chiến lực, có lẽ đạt tới Bát phẩm đỉnh phong!

Trung niên cao lớn ung dung nói ra.

- Lần này tới đây, tình báo hần là thật, hần có thể làm người bị thương, thương thế của người, không có chuyện gì chứ?

- Không có gì trở ngại, ta có thuốc trị thương!

Hoan Hỉ hòa thượng nhìn tay trái máu chảy đầm đìa, cảm thấy mất mặt, từ trong lòng ngực lấy ra thuốc trị thương.

- Trong kiếm khí của tên này, lại ẩn chứa một tia khí tức cổ quái, không ngờ có thể đem sinh cơ ở miệng vết thương hủy diệt, đúng là quá mức quý dị, hần thật sự chỉ Thất phẩm sao? Chẳng lẽ tin tức Ma Môn của các người mất linh?

- Tin tức Ma Môn chúng ta mất linh, chỉ có Tiên Cung thần bí này, một ít tin tức và nội tình chúng ta không tìm được, nhưng Kỵ Thủy Báo mới gia nhập Tiên Cung, mấy năm gần đây, đã làm ra mấy chuyện, cho nên, đối với tin tức của hần, ta cũng biết một chút.

- Nghe nói, hần và người Triều Thiên Cung có chiến qua một lần?

Nam tử cầm kiếm mở miệng hỏi.

- Người của Triều Thiên Cung quá tự đại, chống lại bọn họ cũng không có gì lạ, chẳng lẽ Tề huynh, muốn xuất đầu thay Triều Thiên Cung?

- Lúc này đây, ta có thể tiến vào Bích Lạc bí cảnh, toàn bộ nhờ Triều Thiên Cung trợ giúp, nhân tình này, ta là cần phải trả, chỉ là chuyện của Tiên Cung, ta không biết nhiều lắm, cho nên mới hỏi như vậy, mặt khác, nếu hần là người của Tiên Cung, làm cách nào tiến vào Bích Lạc bí cảnh? Tuy nói Bích Lạc bí cảnh có chín cửa vào, nhưng trong chín cửa vào này không cái nào nằm trong tay Tiên Cung, chẳng lẽ Tiên Cung lại có một?

- Không quá mức đến thế, Tiên Cung Nhị Thập Bát Tú, có rất nhiều người có hai thân phận, hơn nữa cũng rất nhiều người thích giữ bí mật thân phận, hơn nữa bản thân Tiên Cung cũng giữ bí mật rất cẩn thận, chỉ cần bọn họ không muốn lộ ra, thì không ai có thể biết được thân phận của Kỵ Thủy Báo, ta thấy, Kỵ Thủy Báo có thể vào được đây, chắc là nhân vật kiệt xuất của các thế lực!

Trung niên cao lớn từ từ phân tích.

- Hơn nữa rất có thể là trùng hợp xuất hiện ở chỗ này, lúc này Thanh Liên đang kết hạt, chính là thiên đại cơ mật, tuy chín thế lực đều có cửa vào, nhưng trong thiên hạ có thể suy tính ra chuyện này, chỉ có ba người thì bỏ đi, gặp chúng ta ở nơi này chỉ là tình cờ mà thôi.

- Sẽ không trùng hợp như vậy a, đúng lúc này thì xuất hiện?

Về mặt Hoan Hỉ hòa thượng lộ ra thần sắc không tin.

- Ta thấy giải thích này là hợp lý nhất!

Nam tử cầm kiếm nói ra.

- Thứ nhất, cửa ra vào Bích Lạc bí cảnh rất quý giá, ngàn vạn năm nay, chỉ tìm được chín nơi, phân biệt nắm giữ trong tay chín đại thế lực, đột nhiên xuất hiện thêm một lối vào, ta là người đầu tiên không tin, cho nên tên Kỵ Thủy Báo này là người của chín đại thế lực, điểm thứ hai, cũng giống như vậy, Thanh Liên kết hạt, nếu không có thiên cơ đại sư trợ giúp tính toán thì không thể biết rõ. Cho nên, ta thấy hần có thể là trùng hợp nên ở đây!

648. Chương 646: Tiên Thiên Bảo Hoa Thanh Liên Tiên Thiên, Nhất Khí Thái Thanh Linh Phù. (3)

- Vậy ý người là. chúng ta không nên quản khí gió gì tới hần?

Hoan Hỉ hòa thượng kêu lên.

- Thế thì không nhất định, cho dù lúc trước hần không biết, có lẽ hiện giờ tâm lý nắm chắc, dù sao ba người chúng tụ tập ở nơi này cũng không phải nói chuyện phiếm.

Nam tử cầm kiếm nói ra.

- Vậy thì tiêu diệt hần thôi, quản khí gió hần thuộc thể lực nào, hần không xuất hiện thì thôi, nếu xuất hiện, ba người chúng ta sẽ đồng thời ra tay, tuy hần là kiếm tu, nhưng tu vi không đủ, nếu là Thất phẩm thì bỏ đi, ba người chúng ta liên thủ, hần chắc chắn phải chết!

Hoan Hỉ hòa thượng nhìn bàn tay đầy máu, oán hận nói ra.

- Đây là một biện pháp, nhưng mà, người cũng nói, hần là một kiếm tu, kiếm tu có thiên phú cực cao, lại biết kiếm quang động, động một cái ra xa ngàn dặm, nếu hần muốn bỏ chạy, cho dù ba chúng ta có đồng loạt ra tay, cũng rất khó vây giết, cũng đừng nói là đuổi theo, bởi vì đuổi không kịp, nếu không thể diệt sát, không cách nào diệt sát mà tùy ý ra tay sẽ kết thù, tuy ta xuất thân Ma Môn, nhưng cũng không phải là đồ dân như Huyết Vô Nhai, vô duyên vô cớ kết thù với người ta.

Trung niên cao lớn cười hắc hắc.

- Hừ!

Hoan Hỉ hòa thượng phẩy tay áo một cái, không nói thêm gì nữa, trung niên cao lớn đã nói rõ ràng, mà nam tử cầm kiếm, từ đầu đến cuối đều không tiếp lời của hần, chỉ dùng ánh mắt như ngọc bích nhìn chăm chăm vào hàn đàm.

Bên ngoài trăm trượng, trên một cây đại thụ che trời, Tiểu Báo Tử nằm trong bóng râm của đại thụ, một đôi mắt, nhìn chăm chăm vào bên bờ hàn đàm, vừa rồi hần trốn vào trong rừng rậm, nhưng vừa vào rừng rậm, đã sử dụng Thiên Xà Liễm Tức Thuật, quay trở lại, với thị lực của hần, hoàn cảnh trong vòng trăm trượng hần nhìn rất rõ, mà vừa rồi ba người cũng không có tận lực giấu diếm, âm thanh nói chuyện rất lớn, cho nên, Tiểu Báo Tử ở bên ngoài cách trăm trượng đã nghe rành mạch.

- Thanh Liên kết hạt, Thanh Liên kết hạt, cái gì Thanh Liên kết hạt, chẳng lẽ trong hàn đàm có bảo bối?

Tiểu Báo Tử nằm trên tán cây nên nghe được rất rõ ràng, chính vì như thế, cho nên mới nghi hoặc.

- Thanh Linh, không phải người vừa nói trong Bích Linh Chân Thủy không có thứ gì sống sao, cái gì lọt vào Bích Linh Chân Thủy đều bị hóa thành Bích Hà linh khí sao? Vậy lúc này bọn họ đang chờ cái gì?

- Ha ha, người không có nghe bọn họ nói sao, bọn họ đang đợi Thanh Liên kết hạt!

Thanh Linh cười ha hả nói ra, trong tiếng cười, không che dấu được hưng phấn cực độ.

- Đúng rồi, ta nói là Bích Linh Chân Thủy có thể hoá sinh vạn vật, nhưng đó là vạn vật, chỉ là Hậu Thiên chi vật, nếu ta đoán đúng, thì trong hàn đàm này, có một cây Tiên Thiên Linh Căn, hần là Tiên Thiên Bảo Hoa Thanh liên, đây là Tiên Thiên chi vật. Bích Linh Chân Thủy hóa giải không được, thậm chí có thể nói, Chân Thủy trong hàn đàm, chính là chất dinh dưỡng nuôi sống Tiên Thiên Bảo Hoa Thanh Liên, không thể ngờ được, ở đây lại có bảo bối như vậy, tiểu tử, nếu như người có thể lấy được một hạt, người sẽ phát đạt.

- Nếu là Thanh Liên Tử, mà một đài sen kết xuất cũng không nhiều lắm, chỉ có ba người bọn họ thì bỏ đi, chỉ sợ cũng không cầm được nhiều.

- Hừ, sẽ không quá nhiều, một lần kết hạt chỉ có chín khả thôi!

Thanh Linh hơi hưng phấn nói ra.

- Tiểu tử, không thể quá tham, tham quá nhiều người không thể chơi nổi đâu, một khóa, một khóa là đủ, có một khóa Tiên Thiên Bảo Hoa Thanh Liên Tử, cho dù gặp phải Thông Huyền Tán Tiên, người cũng có lực bảo vệ mình, không, không phải tự bảo vệ mình, mà là không rơi vào thế hạ phong!

- Cái gì? Thanh Liên Tử có lợi hại như vậy không?

Tiểu Báo Tử đúng là bị chấn kinh, nhưng hẳn chỉ là Thất phẩm thì cũng bỏ đi, gặp được Cửu phẩm cũng chỉ có thể chạy trốn chết, mà một hạt sen hà đức hà năng gì, lại có thể trợ giúp hẳn đối kháng với Thông Huyền Tán Tiên không rơi xuống hạ phong chứ?

- Hắc hắc tiểu tử, ta không cần phải lừa ngươi, thứ này, cũng chỉ có rơi vào trong tay của người mới có công dụng lớn nhất, nếu rơi vào trong tay bọn họ, không... Nhiều nhất chỉ có thể trợ giúp bọn họ vượt qua cái hạm Cửu phẩm, tiến vào Tán Tiên nghiệp vị mà thôi, không có gì lớn cả!

- Chỉ giáo cho?

Tiểu Báo Tử khó hiểu nói ra.

- Không phải người có được Lương Nghi Vi Trần Trận trận đồ sao? Mà Lương Nghi Vi Trần Trận tuy có uy lực cực lớn. Nhưng bày trận lại không dễ dàng, chỗ hao tổn rất nhiều, trong đó phiền phức nhất chính là một Tiên Thiên Nhất Khí Thái Thanh Linh Phù, mà cần phải có Tiên Thiên chi khí tế luyện, Tiên Thiên chi khí đó, cho dù là thời đại Thái Cổ hồng hoang cũng rất ít khi nhìn thấy, chớ nói chi là hiện tại, cũng chỉ có thời đại Thái Sơ khởi nguyên trong truyền thuyết mới có được. Nhưng mà đồ vật khi đó, làm sao có thể lưu lạc đến bây giờ chứ? Cái này Tiên Thiên Bảo Hoa Thanh Liên Tử có chứa hai thứ, chính là Tiên Thiên Bảo Hoa Thanh khí, mà Tiên Thiên Bảo Hoa Thanh khí, chính là một loại tiên khí, có thể dùng để luyện chế Tiên Thiên Nhất Khí Thái Thanh Linh Phù, mà thứ còn lại chính là Bảo Hoa Thanh Liên hỏa, cũng là một loại linh hỏa, nếu như người đem linh hỏa này dung hợp với Kim Hi Ly Diễm Kính, thì uy lực Kim Hi Ly Diễm Kính sẽ tăng lên gấp đôi!

- Tiên Thiên Nhất Khí Thái Thanh Linh Phù?

Tiểu Báo Tử hít sâu một hơi, hẳn có được Lương Nghi Vi Trần Trận, nhưng sau khi biết rõ một ít ảo diệu của đại trận này, liền dập tắt tâm tư, bởi vì yêu cầu rất cao, đặc biệt là mất trận cần Tiên Thiên Nhất Khí Thái Thanh Linh Phù, trong cả thiên địa này khó tìm được, không thể ngờ là xuất hiện ở nơi này, mà hẳn đúng phải nơi có tìm được thứ có thể luyện chế Tiên Thiên Nhất Khí Thái Thanh Linh Phù, chỉ cần một hạt, đã làm cho hắn thỏa mãn, về phần Bảo Hoa Thanh Liên hỏa, hẳn không quá quan tâm.

Hít sâu một hơi, mục quang của Tiểu Báo Tử nhìn vào cái hàn đàm nhỏ, ánh mắt hiện ra tia tham lam.

- Tiên Thiên Nhất Khí Thái Thanh Linh Phù a, Lương Nghi Vi Trần Trận a, nếu bố trí xong trận pháp này, thì tương đương với một kiện tiên khí, mẹ kiếp, có tiên khí hộ thân, ta còn sợ Tán Tiên sao? Tiên Thiên Bảo Hoa Thanh khí, Bảo Hoa Thanh Liên hỏa!

Trong miệng hắn lẩm bẩm hai dạng đồ vật này, đột nhiên hỏi.

- Mà hai thứ đồ vật này với ba tên gia hỏa kia có tác dụng gì? Chỉ có thể trợ giúp bọn họ tiến vào Thông Huyền Bí Cảnh sao?

Hắn cũng không nhận ra, những cường giả Cửu phẩm này không có vận khí tốt như hắn, trong tay có được Lương Nghi Vi Trần Trận trận đồ, lấy được Thanh Liên Tử đều có thể luyện chế Tiên Thiên Nhất Khí Thái Thanh Linh Phù!

649. Chương 647: Tính Toán! (1)

- Tuy nhiên, tu vi của bọn họ đều có hỏa hầu, chỉ cần đạt được một hạt sen, bước vào Thông Huyền Bí Cảnh là không thành vấn đề!

Thanh Linh gật đầu nói ra.

- Hơn nữa, Tiên Thiên Bảo Hoa Thanh khí nhập thể. Dung hợp với nội khí chân nguyên của bản thân, có thể tăng phẩm chất của chân nguyên, lại trải qua rèn luyện của Bảo Hoa Thanh Liên hỏa, thì có thể đốt

chảy toàn bộ tạp chất tích lũy trong cơ thể, đây chính là công dụng lớn nhất của Bảo Hoa Thanh khí, hơn nữa bởi vì trong chân nguyên của bọn họ có chứa Tiên Thiên chi khí, cho nên, đường võ đạo trong tương lai, so với người bình thường, càng dễ dàng một chút, ít nhất, lúc bước vào Tấn Tiên nghiệp vị, ít đi đường vòng quanh co.

- Tốt như vậy?

Lời này nói ra, nội tâm Tiểu Báo Tử ngửa lên.

- Tại sao ta không dung nhập Tiên Thiên Bảo Hoa Thanh khí chứ? Lương Nghi Vi Trần Trần mặc dù tốt, nhưng đó là ngoại vật, tăng thực lực của mình lên mới là mấu chốt a.

Tiểu Báo Tử nói ra.

- Người ngốc à?

Thanh Linh nghe xong, kêu lên.

- Nội khí bản thân người vô cùng tinh thuần, lại chứa đựng yêu hỏa của Thái Cổ Thực Long Thu, người cần Tiên Thiên Bảo Hoa Thanh khí làm gì? Tìm đường chết à! Tiên Thiên Bảo Hoa Thanh khí có quý giá, nhưng chỉ tác dụng trên nội khí, cũng không giúp chân nguyên nội khí của người bao nhiêu, ta dạy cho người, đó là biện pháp phát huy công hiệu của nó tốt nhất.

Thanh Linh thét lên một tiếng chói tai, nhìn bộ dáng thống hận của hắn, đưa ngón tay lên chỉ chỉ vào mặt Tiểu Báo Tử, sau đó mắng hắn là đồ phá sản.

- Người cho rằng vì cái gì mà người có thể tu luyện ra hình thái thứ ba của Cửu Long Thần Hỏa Công, Chân Long Cửu Hình, người thật sự cho rằng mình có thiên tư thông minh, có được thiên phú vô tiền khoáng hậu sao? Người có nghĩ tới hay không, trên đời này có bao nhiêu người tu luyện Cửu Long Thần Hỏa Công, nhưng người có thể tu luyện ra hình thái thứ hai có mấy người chứ? Chớ nói là hình thái thứ ba của người, Chân Long Cửu Hình, nhiều khoáng thế kỳ tài như vậy mà không có người nào luyện thành, mà người thì có thể dễ dàng luyện thành, người không cảm thấy kỳ quái sao?

Tiểu Báo Tử nghe xong, cười ngượng ngùng, không biết lời này của Thanh Linh có ý gì?

- Tiểu tử, người phải hiểu rằng, sở dĩ người có thể luyện thành Chân Long Cửu Hình, có thể tu luyện Cửu Long Thần Hỏa Công tới mức này, hoàn toàn là vì yêu hỏa của Thái Cổ Thực Long Thu ban tặng, bởi vì Thái Cổ Thực Long Thu dùng Long làm thức ăn, bên trong yêu hỏa, đã sớm luyện hóa vô số tinh khí của Chân Long, cho nên Cửu Long Thần Hỏa Công mới có được tiện nghi này, làm chơi ăn thật, nếu người đem Tiên Thiên Bảo Hoa Thanh khí dung nhập vào nội khí, lại dùng Bảo Hoa Thanh Liên Hỏa rèn luyện, kết quả duy nhất chính là phế bỏ Cửu Long Thần Hỏa Công mà người tu luyện, hơn nữa kinh mạch bị tổn hại, nếu như người cảm thấy mình chán sống rồi, muốn ném thử tư vị làm một phế nhân, người có thể thử một lần, lại nói, Minh Nguyệt Hóa Thần Quyết của người vô cùng thần diệu, đã tẩy luyện nội khí trong cơ thể của người vô cùng tinh khiết rồi. Cho nên không cần phải nhờ ngoại lực chiết xuất nội khí giùm, chuyện trọng yếu nhất của người hiện tại, chính là người phải tìm cách khai mở nhiều khiếu huyệt hơn nữa a.

- Ta biết rõ phải mở thêm khiếu huyệt mà! Nhưng người chỉ nói với ta Tiên Thiên Bảo Hoa Thanh Liên Tử là bảo bối, chứ chưa từng nói tác hại của nó cho ta biết.

Tiểu Báo Tử cười khổ, tạm thời dập tắt tham niệm trong nội tâm.

- Đúng vậy, bọn họ tới nơi này, chẳng phải vì Thanh Liên Tử sao? Sao không đem Tiên Thiên Bảo Hoa Thanh Liên nhỏ lên, chẳng phải...

- Nếu có thể làm được, ta cũng muốn làm a, Tiên Thiên Bảo Hoa Thanh Liên có thể là thứ dễ dàng thai nghén như vậy sao? Sáng tạo ra, cái tên gia hỏa sáng tạo ra Bích Lạc bí cảnh này đã lấy một khóa Tiên Thiên Bảo Hoa Thanh Liên Tử để làm mồi mống, chỉ sợ hiện tại mới kết hạt lần đầu tiên, hơn nữa loại Tiên Thiên Linh Căn này chỉ có sinh tồn trong một hoàn cảnh đặc biệt thôi, một khi rời khỏi Bích Linh Chân Thủy, không sống được vài ngày, lại nói, Tiên Thiên Bảo Hoa Thanh Liên Tử này được giấu dưới Bích Linh Chân Thủy, chỉ có thời điểm kết hạt mới lộ ra khỏi mặt nước, mà cái hàn đàm này, đừng nói tu vi Thất phẩm của người, ba kẻ đó là Cửu phẩm, cho dù có ba Chân Tiên đến, ba Chân Tiên này, cũng khó

phá được mặt hàn đàm, chứ đứng nói đến việc đào bùn ở đáy hàn đàm lên, lấy linh căn ra, người chết tâm này đi.

- Phiên toái như vậy sao?

- Bằng không thì, người cho rằng vì cái gì mà ba tên gia hỏa kia lại đứng chờ bên cạnh hàn đàm chứ?

Thanh Linh chỉ cười lạnh một hồi.

- May mắn là người sinh ra ở cái thời đại thế giới nghèo nàn này, nếu sinh ra tại thời đại Thượng Cổ, chẳng phải thiên tài địa bảo trên đời này bị tuyệt diệt rồi sao, còn nói người thời Thượng Cổ chúng ta đầy lòng tham, người tốt hơn chắc!

Thanh Linh cảm thấy vô cùng kinh bỉ Tiểu Báo Tử.

- Sở dĩ ta có lòng tham, còn không phải bởi vì chưa đụng phải thứ tốt hay sao, những thứ tốt chân chính đều bị người Thượng Cổ các người đào mất rồi!

Tiểu Báo Tử hậm hực nói thầm, bỗng nhiên, thần sắc biến đổi.

- Lại có người đến!

Trong rừng, có một số âm thanh vang lên, chỉ thấy ba bóng người từ trong rừng rậm chạy tới bên cạnh hàn đàm.

- Là Cơ Dạ Nguyệt!

Thấy rõ người tới Tiểu Báo Tử mỉm cười, không ngờ lá gan của ba gia hỏa này lại lớn như vậy, vẫn dám trở lại, chẳng lẽ bọn họ cũng biết ở trong hàn đàm này có thiên tài địa bảo xuất thế sao?

Nhưng mà, đối mặt ba cường giả Cửu phẩm nhìn chằm chằm, Tiểu Báo Tử cũng biết rõ, bọn họ sẽ không chiếm được chút tiện nghi nào.

Ba người đứng thành hình tam giác, cẩn thận từng li từng tí đi về phía trước, Cơ Dạ Nguyệt tu vi cao nhất, lại luyện thành cương khí, cho nên đứng đầu, Vu Khánh Dũng và Ngũ Lăng Tiêu hai người, một trái một phải, đi theo đằng sau nàng, giống như hai tên tùy tùng, nhưng đây là chuyện không thể làm khác, nhìn hai người đằng sau, đều có sắc mặt tái nhợt, không còn chút máu, chợt nhìn sơ qua, có thể nói do bọn họ tẩu sắc quá độ!

Ba người cứ như vậy từ từ di chuyển đến gần hàn đàm, thời điểm còn cách hàn đàm trăm trượng, thì khoảng cách này không tương đương với khoảng cách Tiểu Báo Tử cách hàn đàm, dừng lại, bởi vì bọn họ cảm giác có chút không đúng, nhưng đáng tiếc, bọn họ không hề giống Tiểu Báo Tử, hiểu được Thiên Xà Liễm Tức Thuật, hơn nữa tình huống thân thể, thở hồng hộc, cho nên không thể giấu diếm được ba cường giả Cửu phẩm bên bờ hàn đàm.

650. Chương 648: Tính Toán! (2)

- Đã đến, thì xuất hiện đi! Hoan Hỉ hòa thượng vì ăn thiệt thòi, tâm tình rất không thoải mái, nếu như không ra, chọc hấn nổi giận, dùng Tây Phương Đại Tiếp Dẫn Thần Công nhiếp các người tới đây, thì các người không có chỗ tốt nào đâu!

Trung niên cao lớn cười cười, nói ra những lời châm chọc, Hoan Hỉ hòa thượng nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể tát một cái cho tên này sưng mặt, nhưng hấn không có lá gan đó.

- Dao Trì Cơ Dạ Nguyệt, Vu Khánh Dũng, Ngũ Lăng Tiêu, bái kiến ba vị tiền bối!

Đã tránh không được, ba người cũng từ trong rừng đi ra, đi đến trước mặt ba người này, thì lễ nói ra.

- Thì ra là môn hạ Dao Trì!

Trung niên cao lớn gật gù đầu, nhìn ba người thật sâu.

- Cơ Dạ Nguyệt, ta đã nghe nói qua về người, Ngọc Thanh lão bà nương kia rất xem trọng người đấy.

Cơ Dạ Nguyệt nghe vậy, lông mày cau lại, lời nói này, còn gọi cái gì Ngọc Thanh lão bà nương? Ngọc Thanh chính là sư phụ của nàng, chính là trưởng giáo Dao Trì phái, cái gì mà gọi là “Lão bà nương” khó nghe như vậy?

- Người là đệ tử Ngọc Thanh sao?

Hoan Hỉ hòa thượng vừa nhìn thấy Cơ Dạ Nguyệt xuất hiện, ánh mắt nhìn không được bị dáng người lung linh của nàng hấp dẫn, ánh mắt tùy ý dao động trên người nàng, không muốn rời khỏi.

- Hừ!

Đối mặt với cặp mắt nóng rát, ánh mắt trần trụi này, hết sức bất mãn, cũng không muốn cho vị tiền bối là cường giả Cửu phẩm này mặt mũi, chỉ là hừ lạnh một tiếng, cũng không để ý tới tên hòa thượng phá giới này.

- Ha ha, tốt, thiếu nữ có gương mặt lạnh lẽo, ta thích!

Hoan Hỉ hòa thượng cười ha hả, nói ra.

- Đủ cay, như vậy mới đã ghiền mà!

- Người...

Cơ Dạ Nguyệt cũng không phải một người tốt tính, nghe một hòa thượng phá giới nói ra một câu rõ ràng như vậy, thần sắc của nàng rất khó nhìn, đang muốn nói ra, lại nghe bên tai một âm thanh lạnh lùng.

- Hòa thượng phá giới, tốt nhất là người nên ngậm cái miệng thói tha của mình lại, nếu không, ta cũng không ngại chém giết người đâu!

Người nói lời này chính là nam tử cầm kiếm đứng bên cạnh, đồng thời, một cổ sát khí rất nhỏ từ trên người hắt trần ra, trực chỉ Hoan Hỉ hòa thượng.

Sắc mặt Hoan Hỉ hòa thượng trì trệ, ánh mắt liếc nhìn trường kiếm bên hông của nam tử này, nói:

- Mẹ kiếp, người là đồ chết dẫm, ta chọc giận người sao?

- Vút!

Một tiếng kiếm ngân vang lên.

Hoan Hỉ hòa thượng run lên, sau đó quay người đi, không nói lời nào.

- Sư phụ người hiện giờ vẫn còn tốt chứ?

Dọa lùi Hoan Hỉ hòa thượng, nam tử cầm kiếm hỏi Cơ Dạ Nguyệt, âm thanh ôn hòa, hoàn toàn không giống bộ dạng lãnh khốc như vừa rồi.

- Sư phụ gần đây khỏe mạnh, mỗi lần đều khen tiền bối kiếm thuật Thiên Hạ Vô Song, ngày khác nhất định sẽ tự thành nhất mạch, truyền thừa đạo thống, trọng chấn uy danh của kiếm tu.

- Ân, vậy thì phải nhờ cát ngôn của nàng rồi!

Nam tử cầm kiếm vuốt ve chòm râu mà cười, lại nhìn hai người sau lưng.

- Hiện giờ các người đến Bích Lạc bí cảnh để lịch lãm rèn luyện sao?

- Đúng vậy, gia sư phân phó ba người chúng ta đến Bích Lạc bí cảnh lịch lãm rèn luyện một đoạn thời gian, không thể ngờ rằng, trùng hợp như vậy, lại gặp được ba vị tiền bối.

- Ân, như vậy à, lại là có chút phiền phức, ba người chúng ta, có chuyện trọng yếu muốn làm, vì người là đệ tử Ngọc Thanh, cho nên chúng ta sẽ không làm khó các người, các người đi chỗ khác đi, mấy ngày nữa lại đến, thế nào?

Tuy những lời này là thương lượng, nhưng ngữ khí, lại chân thật đáng tin.

- À?

Ba người đều là sùng sờ một chút, đặc biệt là Vu Khánh Dũng, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng, phải biết rằng, bọn họ tới Bích Lạc bí cảnh, chính là mượn nhờ Bích Linh Chân Thủy để tăng cường tu vi, thậm chí trợ giúp bọn họ đột phá đoán cốt giới, bước vào dịch cân giới, hơn nữa bởi vì đặc tính của Bích Linh Chân Thủy, lúc bình thường, không có yêu thú dị thú cường đại qua lại chỗ này, cho nên chỉ cần không rơi xuống nước, chết không nhắm mắt là an toàn, cho nên, trong cả Bích Lạc bí cảnh này, thì chỉ có chung quanh hàn đàm này là nơi an toàn nhất, hơn nữa, hắc và Ngũ Lăng Tiêu đều có thương tích trên người, bị tổn thương không nhẹ, chính nhờ Bích Linh Chân Thủy ở đây chữa thương, nếu bọn họ đi, thì hắc làm sao cam tâm?

Nhưng mà, không cam lòng cũng không còn cách nào, trước mặt chính là ba vị cường giả Cửu phẩm, nếu bọn họ đã quyết định ở lại đây, địa phương quý báu này, như vậy, ba người bọn họ phải rời đi thôi.

Cơ Dạ Nguyệt là người có tu vi cao nhất trong ba người, đồng thời cũng là người có quyền chỉ huy trong lần lịch lãm rèn luyện này, suy nghĩ một chút, nhân tiện nói ra.

- Nếu lúc này ba vị đã có việc, chúng vân bối không dám quấy rầy, chúng vân bối liền cáo lui, hiện giờ quấy nhiễu các vị, kính xin ba vị thông cảm cho.

Nói xong, liền dẫn hai người chuẩn bị lui ra ngoài, bỗng nhiên lúc này, nàng đã nghĩ đến cái gì đó, quay người lại.

- Thế nào, còn có việc gì?

Nam tử cầm kiếm hỏi.

- Là như thế này, ba vị tiền bối cũng nhìn thấy, sư huynh và sư đệ của ta, đều có tổn thương trên người, cần Bích Linh Chân Thủy này để chữa thương, cho nên muốn hỏi một chút, lúc nào thì chúng ta mới có thể trở lại?

- Sớm thì ba ngày, chậm thì năm ngày, như vậy đi, năm ngày sau các người trở lại đây.

Nam tử cầm kiếm suy nghĩ một chút, liền mở miệng nói.

- Tốt, năm ngày sau chúng ta sẽ trở lại!

Cơ Dạ Nguyệt gật gù đầu, dẫn hai người rời khỏi hàn đàm, tiến vào rừng rậm.

- Ha ha ha ha, lão sát tài, nhìn không ra, người đứng là quan tâm đến nữ nhân này đó nha, thế nào, không lấy được sư phụ, lại vừa ý đồ đệ, nhưng cũng không tệ a, tuy nữ nhân này che mặt, nhưng mà...

Nghe Hoan Hỉ hòa thượng nói lời hạ lưu, sắc mặt nam tử cầm kiếm rất khó coi.

- Xoát!

Hoan Hỉ hòa thượng còn chưa có cảm giác thỏa mãn, nhưng bị kiếm khí của nam tử cầm kiếm bức đến, đành phải ngậm miệng.

- Hoan Hỉ hòa thượng, ta nói cho người biết, nên bỏ cái chủ ý đánh lên người của Cơ Dạ Nguyệt đi!

Thấy ánh mắt hai người chạm nhau, trung niên cao lớn bắt đầu giảng hòa, nhưng rất rõ ràng, lúc này đây, hắc thiên về phía nam tử cầm kiếm, nói:

- Nếu như thật sự trêu chọc nàng, đừng nói người còn chưa bước vào Thông Huyền Bí Cảnh, cho dù người bước vào Thông Huyền Bí Cảnh, cộng thêm mấy tôn hoạt phạt của người, cũng không thể bảo vệ người an toàn đâu.

- Thì thế nào?

Hoan Hỉ hòa thượng nghe vậy thần sắc hơi đổi, nhưng không cho là đúng.

- Nàng chỉ là đệ tử của Ngọc Thanh lão bà nương kia thì bỏ đi, cho dù nàng ta có là con gái ruột của Ngọc Thanh lão bà nương kia, chỉ cần...

651. Chương 648: Tính Toán! (2)

Chương 649: Tính toán! (3)

- Nàng họ Cơ.

Về mặt nam tử cầm kiếm cười lạnh.

- Lại là môn hạ Ngọc Thanh Dao Trì phái, ta không tin trên đời này lại có chuyện trùng hợp đến như vậy!

Lời nói nói đến đây, Hoan Hỉ hòa thượng hình như có chút hiểu ra, thì thảo tự nói.

- Họ Cơ, môn hạ Ngọc Thanh, người có ý gì?

Bỗng nhiên lúc này, đột nhiên hắc nghị tới cái gì đó, thân hình mập mạp rung lên, ánh mắt mở lớn như chuông đồng, thân thể rung lên như mèo bị dẫm phải đuôi, tim đập mạnh, nói:

- Ý các người là nàng là, cái này không thể...

- Không thể sao? Hắc hắc, không thể a, trên đời này không có mèo nào chê cá tanh cả!

Trung niên cao lớn cười rất hèn mọn.

- Hoan Hỉ hòa thượng a, chúng ta cũng muốn tốt cho người, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất a, vạn nhất là do tên kia và Ngọc Thanh... Người cảm thấy, Tuyết Sơn Đại Luân Tự sẽ bảo vệ người sao?

- Nàng là ai, liên quan gì ta!

Hoan Hỉ hòa thượng hú lên quái dị, giống như nghe được một chuyện không thể tưởng tượng nổi.

- Ta chỉ gặp qua nàng một lần thì bỏ đi, không cần phải vì nàng mà bị liên lụy chứ?

Trung niên cao lớn và nam tử cầm kiếm nhìn nhau cười cười, nhưng không nói thêm gì nữa, đều xếp bằng ngồi bên cạnh hàn đàm, nhắm mắt lại.

- Ha ha, đúng là khắp nơi trong nhân gian đều có chuyện lạ a.

Tiểu Báo Tử giấu trong thân cây đại thụ giống như ngửi được mùi ngon, tuy ba người nói chuyện thập phần giấu diếm, nhưng Tiểu Báo Tử vẫn có thể từ lời nói của bọn họ mà hiểu ra, cho dù không phân tích rõ mười mươi được, nhưng cũng biết được một ít tin tức cơ mật của võ lâm, đó chính là Cơ Dạ Nguyệt này, rất có thể là con tư sinh của đại nhân vật và chủ môn Dao Trì phái Ngọc Thanh.

Vì cái gì mà đoán là đại nhân vật?

Người ta còn không phải đã nói rồi sao? Cho dù là Hoan Hỉ hòa thượng và cộng thêm mấy tên hoạt phạt sau lưng, cũng không được làm được gì, hắn đã từng nghe nói qua về Đại Luân Tự, dù không biết mấy tôn hoạt phạt là ai, nhưng bản thân Hoan Hỉ hòa thượng là một cường giả Cửu phẩm, hơn nữa từ một ý nào đó, bước vào Thông Huyền Bí Cảnh là không có vấn đề, mà hắn không dám trêu vào, có thể là tiểu nhân vật sao?

Nhưng mà, những chuyện bát quái này có quan hệ gì tới hắn chứ, chuyện hắn cần toàn tâm toàn ý làm chính là đoạt một khóa Thanh Liên Tử từ trong tay ba vị cường giả Cửu phẩm này.

Kỳ thật, nói chuyện này khó khăn thì khó khăn, nhưng nói dễ dàng thì cũng dễ dàng, mấu chốt chính là mục tiêu.

Hắn hiểu được Tam Giới Tiểu Na Di, hơn nữa theo tu vi của hắn ngày càng cao, Tam Giới Tiểu Na Di cũng thi triển đến mức xuất thần nhập hóa, khoảng cách hơn trăm trượng, chỉ một lần na di là xong, chỉ cần nắm giữ thời cơ tốt, đoạt lại một khóa Thanh Liên Tử không thành vấn đề.

Nhưng sau khi đoạt xong thì sao?

Bằng vào Tam Giới Tiểu Na Di, hắn cũng có lòng tin dưới sự vây công của ba cường giả Cửu phẩm mà chạy trốn, đương nhiên, hắn cũng không ngờ đến mức đây vào ba cường giả Cửu phẩm, mục tiêu của hắn chính là Hoan Hỉ hòa thượng, nếu như đã kết thù, hắn cũng không quan tâm nếu mối thù này lớn hơn một

chút, dù sao hắn không tin, sau khi mình đoạt Thanh Liên Tử từ tay Hoan Hỉ hòa thượng, thì những người này sẽ đi xuất đầu thay cho tên hòa thượng phá giới này đâu.

Tuy Hoan Hỉ hòa thượng là cường giả Cửu phẩm, nhưng mà, sau khi đánh mấy chiêu, Tiểu Báo Tử biết rõ, mình không thể đánh thắng hắn, nhưng muốn chạy trốn trong tay hắn, lại là chuyện rất dễ dàng.

Hiện tại vấn đề lớn nhất là, từ trong tay Hoan Hỉ hòa thượng chạy trốn thì dễ dàng, nhưng rời khỏi Bích Lạc bí cảnh này rất khó khăn.

Hiện tại hắn biết rõ Bích Lạc bí cảnh này có chín lối ra, phân biệt nắm giữ trong tay chín đại thế lực, có thể nói, Bích Lạc bí cảnh này được chín đại thế lực chia cắt, dù là một thế lực nào, cửa vào Bích Lạc bí cảnh có phòng ngự rất sâm nghiêm, mình không thể khinh địch mà đi ra ngoài, hơn nữa, mình đối với nơi này, không có quá nhiều hiểu biết về Bích Lạc bí cảnh, hắn cần thêm tin tức.

- Hiện tại ta chỉ còn thời gian ít nhất là ba ngày, mà ba ngày sau Tiên Thiên Bảo Hoa Thanh Liên mới thò đầu ra, không bằng ta thừa dịp này hiểu thêm một chút về Bích Lạc bí cảnh vậy, không thể đánh chủ ý lên ba lão gia hỏa kia, nhưng ba người Cơ Dạ Nguyệt, lại không thành vấn đề.

Cơ Dạ Nguyệt chỉ là Thất phẩm, mà hai người còn lại chỉ là Lục phẩm, nhưng lại bị thương rất nặng, từ trong miệng bọn họ, có lẽ có thể đạt được một ít tin tức trọng yếu về Bích Lạc bí cảnh.

Nghĩ tới đây, thân hình Tiểu Báo Tử chớp động, vận dụng dị thuật Tam Giới Tiểu Na Di, na di bốn lần, rốt cục cũng đi được đến một nơi cách đó năm trăm trượng.

Năm trăm trượng, có thể nói là đã thoát ra khỏi phạm vi cảm ứng của ba tên cường giả Cửu phẩm, nhưng Tiểu Báo Tử vẫn không dám khinh thường, sử dụng Thiên Xà Liễm Tức Thuật, đi theo ba người.

Ba người này không có bốn sự ẩn nấp tung tích như Tiểu Báo Tử, mà trong rừng rậm Bích Lạc bí cảnh này không an bình, dù không gặp được dị thú cấp bậc cao như Long Tước, nhưng mà, một ít yêu thú có thực lực Ngũ Lục cấp thì có không ít, thậm chí còn xuất hiện mấy con yêu thú có tu vi Thất phẩm, tất cả đều bị Cơ Dạ Nguyệt đánh lui, có thể nói, mấy trăm trượng này toàn bằng một thân tu vi của Cơ Dạ Nguyệt giết ra.

Mặc dù tu vi Cơ Dạ Nguyệt là Thất phẩm, sáu bảy yêu thú Thất phẩm không thể làm khó nàng được, nhưng nàng chỉ có một người, không phải mấy móc, một hai tốp thì khá tốt, ba bốn tốp thì có hết sức, một giờ đã gặp được sáu bảy tốp yêu thú, đúng là nàng không chịu nổi, hai người sau lưng đã mất đi chiến lực, cho nên, đi một bước, cũng rất khó khăn.

- Tiểu tử, thế nào, không phải ngươi rất thương hoa tiếc ngọc sao? Tại sao không đi giúp nàng một tay?

Thời điểm này, Thanh Linh lại xuất hiện, vẻ mặt ác ý bộ dáng tươi cười.

- Khoảng cách này, ba lão quái vật kia có phát giác được không?

- Đã không sai biệt lắm, sáu bảy trăm trượng, tất cả lực chú ý của bọn họ đều đặt tại hàn đàm, đương nhiên không phát giác được.

- Vậy là tốt rồi!

Tiểu Báo Tử gật đầu, đưa ra quyết định.

- Sư muội, tìm địa phương nghỉ ngơi một chút đi, ngươi cứ tiếp tục như vậy không được a.

Vu Khánh Dung nhìn thấy Cơ Dạ Nguyệt thở hồng hộc, ân cần nói ra.

- Ở đây không an toàn, đến nơi an toàn mới có thể nghỉ ngơi, ta tạm thời còn chịu được!

Cơ Dạ Nguyệt lắc đầu, thần sắc cảnh giác nhìn bốn phía.

652. Chương 650: Tính Toán! (4)

- Bích Lạc bí cảnh ta đã tới nhiều lần, ta nhớ ở phía trước không xa, có một thung lũng, đến nơi đó đã an toàn rồi.

- Hừ!

Lời còn chưa dứt, đã thấy một bóng đen, còn không đợi nàng kịp phản ứng, Vu Khánh Dũng và Ngũ Lăng Tiêu đã biến mất trước mặt.

- Người nào...

Cơ Dạ Nguyệt quát một tiếng, khí thế khổng lồ từ trên người nàng truyền ra, nhưng đã muộn, Vu Khánh Dũng và Ngũ Lăng Tiêu đã biến mất không còn bóng dáng, chỉ còn lại một mình nàng trong khu rừng âm trầm cổ quái, nghe được tiếng vang này, thập phần quỷ dị.

- Dem một thiếu nữ xinh đẹp như vậy bỏ vào trong rừng sâu núi thẳm, đúng là một việc thiếu phong độ a.

Tiểu tử nắm trong tay hai tên nam tử đang hoảng sợ, liên tục nhảy mấy cái, đã đến một vách núi, Tiểu Báo Tử đã sớm chọn trúng nơi này, bởi vì vách núi này có một cái động, nằm sau một bụi cỏ ẩn khuất, rất khó bị người ta phát hiện, cho nên cũng rất an toàn.

Trong động vốn là một ổ lợn rừng, nói là lợn rừng, nhưng cũng có thực lực Tam Tứ phẩm, nhưng trong tay Tiểu Báo Tử, chúng không có lực hoàn thủ, bị chém giết tại chỗ, tại đây, chính là nơi cư trú tạm thời của Tiểu Báo Tử.

Vu Khánh Dũng và Ngũ Lăng Tiêu đáng thương, ngay từ đầu hai người này còn tưởng bị yêu thú phi hành cường đại bắt đi, nhưng cho đến khi vào động, lại phát hiện, người bắt mình chính là người đã ra tay cứu bọn họ lúc ở hàn đàm, không khỏi có chút kỳ quái.

Đương nhiên, lúc này Ngũ Lăng Tiêu đang hôn mê, Vu Khánh Dũng lại nhận ra Tiểu Báo Tử.

- Các hạ bắt sư huynh đệ chúng ta tới đây làm gì?

Tuy bị người quỷ dị trước mặt bắt, Vu Khánh Dũng cũng không muốn mất mặt, dù sao hắn xuất thân danh môn, cho nên từ cách ăn mặc của Tiểu Báo Tử, cũng có thể nhìn ra lai lịch của hắn, nhưng hắn không rõ ràng lắm, hơn nữa, hắn cũng không cảm thấy kỳ quái khi người của Tiên Cung xuất hiện trong Bích Lạc bí cảnh, chín cửa vào Bích Lạc bí cảnh đều nằm trong tay các đại thể lực, nhưng không có Tiên Cung, dù không có cũng không có nghĩa là Tiên Cung không vào được, chẳng phải thỏa hiệp với thể lực nắm giữ cửa vào, không phải cũng tiến vào Bích Lạc bí cảnh được sao?

Chính vì như thế, hắn cũng không muốn tự làm mất mặt với người Tiên Cung trước mặt, nhìn Tiểu Báo Tử, ngang nhiên nói ra.

- Tuy Dao Trì và Tiên Cung không có quá nhiều liên hệ, nhưng từ trước tới nay không có xung đột, chẳng lẽ các hạ muốn làm cho hai nhà trở mặt sao?

- Người biết rất nhiều đấy!

Nghe Vu Khánh Dũng một ngụm nói ra lai lịch của bản thân, Tiểu Báo Tử không cảm thấy kinh ngạc, từ cuộc nói chuyện của ba cường giả Cửu phẩm bên bờ hàn đàm, Tiểu Báo Tử kết luận, Tiên Cung tồn tại, đối với người bình thường trong võ lâm mà nói, chính là thiên đại bí mật, nhưng đối với một môn phái như Dao Trì, và những đại môn phái như Thiên Long Đạo, cũng không có gì thần bí.

- Từ cách ăn mặc của các hạ, vừa nhìn là biết chính là Ki Thủy Báo trong Tiên Cung Nhị Thập Bát Tú, trên đời này, không có người nào dám giả mạo Tiên Cung Nhị Thập Bát Tú, trừ phi hắn chán sống!

Tiểu Báo Tử cười cười, đưa tay phất một cái, một tầng nhu lực tuôn ra, nhưng lại làm cho Ngũ Lăng Tiêu bên cạnh ngất đi.

- Người muốn điều gì?

Nhìn thấy Tiểu Báo Tử đột nhiên ra tay, Vu Khánh Dũng vẫn có một chút khẩn trương.

- Không phải cần phải sợ, cũng không nên sợ, ta cũng không có ác ý gì với các người.

Tiểu Báo Tử hì hì cười nói ra.

- Chỉ là, người phải hiểu, ta tới nơi này, cũng không phải cố ý tới như các người, mà là trong lúc vô tình, tiến vào Long quật thì tới đây, cho nên tốn chút thời gian để hiểu rõ nơi này là nơi nào.

- Cái gì, người không phải...

Nghe Tiểu Báo Tử nói thế, sắc mặt Vu Khánh Dũng đại biến, lời này của Tiểu Báo Tử có ý gì? Chuyện này có ý gì?

Điều này có nghĩa là trừ chín lối vào đã biết ra, thì Bích Lạc bí cảnh đã nhiều ra thêm một nơi, ý nghĩa là, lợi ích của Bích Lạc bí cảnh sẽ được phân phối lại, tin tức này đối với Dao Trì đúng là quá trọng yếu, mà rất rõ ràng, tên Tiên Cung Nhị Thập Bát Túc trước mặt này, hoàn toàn không hiểu biết gì về Bích Lạc bí cảnh.

Đã khó hiểu, bỗng nhiên xuất hiện ở một nơi kỳ quái, chuyện muốn làm nhất chỉ có một, đó chính là rời khỏi đây. Sở dĩ bắt mình tới đây, chính là muốn từ miệng của mình biết được tin tức về Bích Lạc bí cảnh, tìm kiếm phương pháp rời đi, mà chuyện này đối với mình, có lẽ là một cơ hội.

Tiểu Báo Tử chỉ nhìn hắn và cười lạnh, nhìn thấy sắc mặt hắn biến hóa, mà hào quang trong mắt liên tục chớp động, bỗng nhiên cười lạnh nói ra:

- Người đừng nghĩ nhiều tâm tư hồ đồ như vậy, biết rõ vì sao ta làm sư đệ người hôn mê không? Chính là không muốn hai người các người nghe nhau nói chuyện, chờ ta hỏi người xong, sẽ đánh người hôn mê, sau đó lại hỏi hắn, nếu như lời nói của hai người không đồng nhất với nhau, ta sẽ không buông tha các người, đừng tưởng rằng các người là người Dao Trì thì ta không dám giết các người, ta giết các người ở chỗ này, sau đó làm giao dịch với ba tên gia hỏa kia, muốn rời khỏi đây không phải là chuyện khó khăn gì.

Tiểu Báo Tử nói ra lời này, đã đánh vỡ hơn phân nửa tưởng tượng của Vu Khánh Dũng, thần sắc Vu Khánh Dũng lập tức buồn bã.

- Tốt, từ giờ trở đi, ta hỏi, người đáp, không cần nói nhảm câu nào, bằng không thì, ta sẽ không cho người điều gì tốt đẹp, mà là đau khổ.

Tiểu Báo Tử lạnh lùng nói ra, tận lực đem lời nói của mình biến thành âm trầm đáng sợ, làm cho nội tâm của Vu Khánh Dũng xuất hiện cảm giác sợ hãi.

- Bích Lạc bí cảnh tổng cộng có chín lối ra vào, nhưng ta cũng không phải từ bất cứ chín lối ra vào nào để tiến vào, hiện tại ta hỏi người, ta có thể từ nơi đó đi ra ngoài không?

- Có thể!

Vu Khánh Dũng trả lời không chút do dự.

- Theo Nghiễm Hàn Bí Lục ghi lại, thì Bích Lạc bí cảnh này có tổng cộng mười tám chỗ ra vào, hiện thể tổng cộng là chín, nếu như người không phải từ chín lối ra vào đó tiến vào, nói cách khác, cửa thứ mười đã hiện thể.

- Làm các nào để ra ngoài.

- Không biết!

- Không biết?

- Cửa ra vào Bích Lạc bí cảnh, phương pháp ra vào để là thiên địa bí mật, ta chỉ biết trong Dao Trì pháp của ta, cửa ra vào Bích Lạc bí cảnh tương liên với tiên khí trần phách, chúng ta tiến vào Bích Lạc bí cảnh này, chính là nhờ vào việc vận dụng tiên khí của bốn phái mới có thể vào.

- Không nên cường điệu với ta tiên khí hay không tiên khí, có tiên khí cũng không là gì a!

Tiểu Báo Tử cười lạnh nói ra.

653. Chương 651: Tính Toán! (5)

- Người thật sự không biết làm thế nào để ra ngoài sao? Thế làm sao các người có thể ra ngoài được?

- Lúc này đây, thời gian chúng ta tiến vào Bích Lạc bí cảnh này để tu luyện là một tháng, một tháng sau, tại lối vào, sẽ có người tiếp dẫn chúng ta ra ngoài.

Vu Khánh Dũng nói ra.

- Một tháng sao?

Mục quang Tiểu Báo Tử lạnh lẽo, xem ra không thể đi theo ba người này ra ngoài rồi.

- Trong này linh khí dồi dào như vậy, tại sao không ở đây tu luyện mà chỉ vào một thời gian ngắn như vậy?

- Tại ở đây không an toàn!

Vu Khánh Dũng lắc đầu nói ra.

- Bích Lạc bí cảnh là một tu luyện nơi tốt, nhưng khắp nơi đều là nguy hiểm, tu vi không đến Thất phẩm, một mình tiến vào chính là muốn chết, hơn nữa, nơi đây không phải thuộc về một mình Dao Trì phái của ta, mà là chín nhà cùng hưởng, hưởng chi, trong Bích Lạc bí cảnh, cũng chỉ an toàn trong mấy ngày thôi, một tháng sau, thời điểm nguyên khí triều tịch, sẽ có cường giả Thông Huyền Bí Cảnh tiến vào, ở lại chính là cử tử nhất sinh!

- Nguyên khí triều tịch?

Mục quang Tiểu Báo Tử ngưng tụ, trong nội tâm xuất hiện cảm giác không tốt.

- Nguyên khí triều tịch, quả nhiên tồn tại a, ta nói làm sao trên đời này lại có chuyện thập toàn thập mỹ như vậy chứ!

Thanh Linh nói ở trong đầu của hắn.

- Tiểu tử, xem ra ngươi phải sớm rời khỏi nơi quỷ quái này rồi, nếu đợi đến lúc nguyên khí triều tịch, ngươi muốn trốn cũng không trốn được.

- Cái gì là nguyên khí triều tịch?

Tiểu Báo Tử hỏi.

- Ngươi có thể hiểu nó chính là tác dụng phụ do quá trình tạo thành Bích Lạc bí cảnh này.

Thanh Linh nói ra.

- Chuyện này, ta cũng không biết nhiều, chỉ nghe những tên phương sĩ kia nhắc tới mà thôi.

Tiểu Báo Tử trợn trắng mắt, nhưng Thanh Linh không hề phản ứng.

- Trừ Dao Trì các ngươi ra, còn có ai có được cửa ra vào Bích Lạc bí cảnh này?

- Tổng cộng chín nhà, Dao Trì là một nhà, Đông Hải Triều Thiên Cung là một nhà, Ma Môn Bạch Cốt Tông là một nhà, còn có Tuyết Sơn Đại Luân Tự là một nhà, ta chỉ biết bốn nhà này, năm cửa còn lại nằm trong tay ai, ta không biết, nhưng ta có thể xác định, không nằm trong tay Tiên Cung các ngươi, bởi vì mười năm trước, Tiên Cung đã từng mượn dùng cửa vào của Dao Trì!

- Rất nhanh sẽ có!

Tiểu Báo Tử nhếch miệng cười cười, lại hỏi:

- Tất cả cửa vào đều nằm ở một vị trí giống nhau sao?

- Không, khác nhau, mỗi cửa vào đều có vị trí khác nhau.

Vu Khánh Dũng nói ra.

- Hơn nữa mỗi khi tiến vào đều có địa phương khác nhau, mà đảo này trong Bích Lạc bí cảnh có chúng ta, Triều Thiên Cung, Đại Luân Tự, Bạch Cốt Tông ba thế lực. Những thế lực khác thì ở những hòn đảo khác trong Linh Hải này, cho nên, chúng ta không có cơ hội gặp nhau.

- Nói như vậy, chúng ta đúng là có duyên.

Tiểu Báo Tử không có hảo ý liếc nhìn Vu Khánh Dũng.

- Người không biết phương pháp rời khỏi nơi này, Cơ Dạ Nguyệt biết không?
- Đương nhiên sư muội cũng không biết!

Vu Khánh Dũng vội hỏi.

- Phương pháp ra vào nơi này chỉ có chuông giáo và mấy đại trưởng lão biết rõ, những đệ tử như chúng ta không có tư cách biết đến.
- Tốt, ta tạm thời tin tưởng người!

Tiểu Báo Tử cười cười, giơ tay lên, một ngón tay điểm lên mặt Vu Khánh Dũng, sau đó, hẩn cứu tỉnh Ngũ Lăng Tiêu, hẩn đem những vấn đề này hỏi lại.

So với Vu Khánh Dũng, tên Ngũ Lăng Tiêu này kiên cường hơn nhiều, hẩn muốn kiên trì ở trước mặt Tiểu Báo Tử, nhưng cũng không kiên trì được bao lâu, sau đó nói ra, kết quả không khác gì Vu Khánh Dũng, tiến vào nơi kỳ dị này, Tiểu Báo Tử ăn khổ không ít.

Sau khi xác định mọi chuyện xong, Tiểu Báo Tử đánh Ngũ Lăng Tiêu ngất đi.

- Thế nào, Thanh Linh, người xem chuyện này thế nào?
- Không có nghi vấn gì, bọn họ nói là thật, có mười tám lối vào, như vậy, nơi chúng ta tiến vào là một, bọn họ vừa nhắc tới Nghiễm Hàn Bí Lục. Nghiễm Hàn Bí Lục, nghe tên là biết rõ, nó là nhất mạch truyền thừa của Nghiễm Hàn Cung, mà trước kia người tiến vào, đụng phải độc thú chết dưới tay Nghiễm Hàn Đại Đế, nói như vậy, mà Bích Lạc bí cảnh này không thể thoát khỏi quan hệ với Nghiễm Hàn Đại Đế, bất kể nói thế nào, chúng ta trước thử nơi người tiến vào.
- Nơi ta tiến vào?

Thần sắc Tiểu Báo Tử khê động.

- Chỗ kia có thể ra ngoài sao? Sau khi đi vào ta đã quan sát cẩn thận, sau khi hút chúng ta vào, không gian chấn động ở đó hoàn mỹ vô khuyết, ta không nhìn ra sơ hở gì, người cũng biết, không gian có được công năng tự chữa trị, hơn nữa, cửa ra vào đó là mượn nhờ.
- Thử một lần đi, người không giống những người khác, người có được Lương Giới Phân Cát chi thuật, lại hiểu được Tam Giới Tiểu Na Di, đối với không gian chấn động thập phần mẫn cảm, nếu nơi đó là cửa ra vào, như vậy, có thể vào được thì có thể ra được, trước thử xem, nếu không được, lại chế trụ ba người Cơ Dạ Nguyệt, trước khi nguyên khí triều tịch xảy ra thì thoát đi, sau đó nghĩ biện pháp thoát khỏi Dao Trì, nhưng làm vậy, có quá nhiều nguy hiểm, người không chỉ đối mặt với sự đuổi giết của Dao Trì, mà còn phải đối mặt với ba tên gia hỏa kia!
- Vận khí của ta không kém như vậy chứ!

Tiểu Báo Tử cười cười, sau đó nói ra.

- Nếu không có một cường giả Thông Huyền Bí Cảnh ở đây, còn có tiên khí, như vậy, ta cưỡng ép một người bọn họ, tiến vào Dao Trì, có cơ hội bỏ trốn hay không?
- Cơ hội rất ít, dù người có Tam Giới Tiểu Na Di, nhưng Tam Giới Tiểu Na Di không phải vạn năng, lại nói, tiên khí cũng không phải thứ mà pháp khí có thể so sánh, đều có một ít công năng nghịch thiên, nếu như đụng phải, cơ hội duy nhất của người chính là xuất kỳ bất ý, nhưng mà, ta cũng không tin người có thể toàn thân trở ra.
- Mẹ kiếp, toàn bộ chuyện này chỉ bằng vào vận khí, nếu ta không có vận khí, cùng lắm là liều mạng!
- Đúng vậy a, không có vận khí, đành phải liều mạng!

Thanh Linh cười hắc hắc nói ra.

- Hiện tại không nên thả bọn chúng ra, đợi đến lúc người rời khỏi đây thì nói sau.

- Cũng chỉ có thể như vậy!

Tiểu Báo Tử gật gật đầu, phong bế khí huyết của hai người trên mặt đất, sau đó rời đi.

Hiện tại, mục tiêu duy nhất của hắn không phải là rời đi, mà là Tiên Thiên Bảo Hoa Thanh Liên.

- Đúng, người nói đúng, sau khi ta đoạt được Thanh Liên Tử, có thể trong mấy ngày này tế luyện Lưỡng Nghi Vi Trần Trận xong hay không, không phải còn một tháng sao, nếu tế luyện ra thì...

- Người đừng nghĩ đẹp như vậy, ta biết rõ, tài liệu Lưỡng Nghi Vi Trần Trận đều nằm trong không gian Lưỡng Giới Phân Cát, nhưng mà, muốn Lưỡng Nghi Vi Trần Trận tiểu thành, trước tiên phải luyện thành Tiên Thiên Nhất Khí Thái Thanh Linh Phù, sau đó mới tế luyện, không chỉ nói Lưỡng Nghi Vi Trần Trận, cho dù là Tiên Thiên Nhất Khí Thái Thanh Linh Phù, cũng không phải trong một hai ngày là xong, cho nên, người chết tâm này đi, không có thời gian ba bốn năm, Lưỡng Nghi Vi Trần Trận của người không thể nào tiểu thành cả.

654. Chương 652: Đoạt Thanh Liên Tử, Tìm Đường Lui. (1)

- Mẹ kiếp, chẳng phải nói, nếu như ta không thể mở thông đạo, phiền toái của ta sẽ rất lớn?

- Đúng, nếu như người không thể mở ra, chuyện của người sẽ lớn.

Thanh Linh cười cười nói.

- Lúc này đây, chỉ có thể đánh một trận ác liệt thôi!

Trận chiến này, nếu dựa theo lời nói của Thanh Linh, Tiểu Báo Tử rất muốn khóc. Nhưng trong lòng hắn, còn có một tia may mắn khi tìm ra được nơi ra ngoài, nhưng mà, trong lòng của hắn cũng hiểu, một tia may mắn này chỉ là tưởng tượng của hắn mà thôi.

Rời khỏi cái động này, Tiểu Báo Tử tiến tới chỗ hàn đàm, dù sao trong miệng của nam tử cầm kiếm chậm là ba ngày, nhiều thì năm ngày, nhưng vạn nhất sớm hơn thì sao?

Ba người Hoan Hỉ hòa thượng vẫn ngồi bên bờ hàn đàm. Ngồi đó, nhìn chăm chăm vào mặt nước hàn đàm.

Tiểu Báo Tử giấu mình trong một gốc cây đại thụ che trời, một lần rồi một lần suy diễn tình hình sẽ xảy ra, làm thế nào để xuất kích, nếu như cướp được Thanh Liên Tử, làm thế nào để toàn thân trở ra, mỗi lần như thế hắn đều nhớ kỹ, phải biết rằng, đối mặt với ba cường giả Cửu phẩm, cho dù có một chút sơ sẩy, cũng đều làm cho hắn rơi xuống vực sâu, vạn kiếp bất phục.

Ở trên cây, ngẩn ngơ suốt bốn ngày, suốt bốn ngày này, sau khi hết ngày thứ tư, mặt nước hàn đàm vốn yên tĩnh, đột cục sinh ra biến hóa.

Một cổ linh khí nhàn nhạt và tinh thuần từ trong mặt đầm tràn ra ngoài, mà cổ linh khí này, hoàn toàn khác với những linh khí mà Tiểu Báo Tử từng cảm nhận được.

Tinh thuần, tươi mát, không mang theo một tia khói lửa nhân gian.

Tuy chỉ có một tia, nhưng thời điểm Tiểu Báo Tử hít vào trong cơ thể, chỉ trong nháy mắt, giống như bọt biển. Mềm, liên tục, toàn thân thư thái, giống như một người đang mệt mỏi rồi được ngâm trong suối nước nóng, không muốn đi ra ngoài nữa.

Đáng tiếc, tiệc vui chóng tàn.

Sau khi tia linh khí này rót vào trong cơ thể không bao lâu, bỗng nhiên Cửu Long Thần Hỏa Công của Tiểu Báo Tử sôi trào, bởi vì, tia linh khí này, đã bắt đầu rót vào trong nội khí của Tiểu Báo Tử, thời điểm chuẩn bị dung nhập vào bên trong, thì xảy ra vấn đề.

Giống như lời Thanh Linh đã nói, bởi vì nội khí Cửu Long Thần Hỏa Công của Tiểu Báo Tử đã được yêu hỏa Thái Cổ Thực Long Thu rèn luyện, hiện giờ trộn lẫn với tia linh khí này, lập tức bị bắn ra thật mạnh.

Giống như một giọt nước lạnh rơi xuống một chảo dầu sôi, chỉ trong nháy mắt, nó sẽ nổ tung.

- Ách!

Vì không muốn gây ra phiền toái không cần thiết, Tiểu Báo Tử che miệng của mình lại, cơ trên mặt run rẩy, nội khí toàn thân dưới sự quấy nhiễu của tia linh khí này, hóa thành vô số thanh đao nhỏ sắc bén, cắt vào kinh mạch của hắn.

Nội khí tàn sát bừa bãi, một tia linh khí vừa rồi làm cho hắn rất thoải mái, lúc này đã biến thành bùa đòi mạng, nội khí Cửu Long Thần Hỏa của hắn phân cắt tia linh khí này, làm cho kinh mạch của hắn như bị cắt đứt, đồng dạng, mà tia linh khí này bị nội khí Cửu Long Thần Hỏa phân liệt ra, biến thành một cây kim rất nhỏ, đầu còn nhỏ hơn cả đầu kim bình thường, đâm vào kinh mạch của hắn, mà những tia linh khí bị nội khí phân tán ra, giống như muốn dùng tất cả biện pháp, dung nhập vào trong nội khí Cửu Long Thần Hỏa Công.

- Đáng chết!

Tiểu Báo Tử oán hận chửi thầm một câu, hắc hỏa trong đan điền nhảy lên hai cái, một cỗ nội khí Hỏa hành tinh thuần trong đan điền bốc lên, lập tức đem nội khí đang tán loạn trong cơ thể chỉnh hợp lại, hình thành một chỉnh thể, đồng thời, Minh Nguyệt Hóa Thần Quyết cũng được hắn vận dụng, nội khí Cửu Long Thần Hỏa Công bắt đầu rèn luyện, dù là tia linh khí này cố gắng thế nào, nghĩ hết biện pháp, cũng không thể dung nhập vào trong nội khí của Tiểu Báo Tử.

Tiểu Báo Tử từ từ vận chuyển nội khí của mình, cẩn thận bao bọc tia linh khí nào vào trong, sau đó trực xuất ra ngoài cơ thể.

- Tiểu tử, hiện tại biết rõ lợi hại chưa?

Thanh Linh đắc ý nói ra, nói gần nói xa, lộ ra một ý trêu tức, cảm thấy hắn chịu thiệt như thế thì rất vui vẻ.

Lúc này sắc mặt Tiểu Báo Tử tái nhợt, không hề có một tia huyết sắc, giống như một con cương thi, nghe Thanh Linh nói thế, trong nội tâm cười khổ.

- Đúng vậy, người nói đúng, tia linh khí này không thể dung hợp với nội khí của ta.

Khi đang nói chuyện, liền phong bế toàn bộ lỗ chân lông, ngay cả hô hấp cũng chú ý, phòng ngừa có một tia linh khí nào tiến vào trong cơ thể.

Đối với người khác, tia linh khí này có thể so với tiên đan diệu dược, đối với hắn mà nói, không khác thì thuốc độc.

Mà ánh mắt của hắn, thì nhìn chằm chằm vào động tĩnh trên mặt hàn đàm.

Bên bờ hàn đàm là ba cường giả Cửu phẩm, mà với Tiểu Báo Tử, con mắt mở lớn, không dám chớp mắt một cái, tuy bọn họ đều là cường giả Cửu phẩm, đều có được tâm tính hết sức cường đại, nhưng thứ này lại có quan hệ tới việc bọn họ có bước vào Thông Huyền Bí Cảnh hay không, một bước lên trời, cho nên, ba người không ai không lộ ra thần sắc cấp bách.

Đây là chuyện thường tình của con người.

Bỗng nhiên trong gợn sóng rập rập trên mặt nước, từ từ nhô lên, gợn sóng trên mặt nước hàn đàm càng ngày càng nhiều, càng ngày càng rõ ràng, bỗng nhiên, một lá sen xuất hiện, từ từ lộ ra khỏi mặt nước.

- Không có gì đặc biệt sao?

Nhìn thấy lá sen này, sau đó hoa sen cũng từ từ lộ ra hình dáng của nó.

Đây là một đóa hoa sen bình thường, hình dáng lúc này vẫn chưa nở. Bình thường đến không thể bình thường hơn nữa, bởi vì nó không khác gì hoa sen bình thường kiếp trước Tiểu Báo Tử nhìn thấy, nếu như không phải nó từ trong hàn đàm mọc ra, mà nó dùng phương thức cổ quái này xuất hiện ở nơi khác, cho dù nhãn lực của Tiểu Báo Tử cường đại, cũng không nhìn ra nó có điểm gì khác với hoa sen bình thường.

Đương nhiên, đây là lần đầu tiên thì bỏ đi.

Sau khi gốc hoa sen này lộ ra khỏi mặt nước, tình huống đã sinh ra một ít biến hóa.

Vừa rồi linh khí tràn ngập ở chung quanh, làm cho hần ăn không ít đau khổ, đã biến mất, nguyên khí chung quanh cũng đình chỉ, thời gian, không gian, giống như ngừng chuyển động.

Chung quanh là một nơi quỷ dị, từ khi nọ hoa sen chớm nở đó xuất hiện trên mặt nước, vẫn không nhúc nhích. Nhìn thì bình thường, nhưng trong mắt Tiểu Báo Tử, thì gốc sen này đã tự thành một không gian độc lập, nhìn như rất gần, nhưng lại thập phần xa xôi.

- Mẹ kiếp, tại sao lại quỷ dị như thế?

Hắn thấp giọng nói một tiếng.

- Thanh Linh, kế tiếp phải làm sao bây giờ?

- Ta không phải đã nói với người rồi sao?

Thanh Linh nói ra.

655. Chương 653: Đoạt Thanh Liên Tử, Tìm Đường Lui. (2)

- Tiên Thiên Bảo Hoa Thanh Liên nở hoa kết hạt đều hoàn thành trong thời gian cực ngắn, sau khi kết hạt, Thanh Liên Tử sẽ tự động từ đài sen nhảy ra, đến lúc đó, chính là cơ hội của người.

Tiểu Báo Tử cảm thấy nhẹ nhõm một chút, hiểu được ý của hắn, nhẫn nại ngồi xuống tàng cây.

Hắn có thể nhẫn nại, nhưng ba người bên bờ hàn đàm lại không nhẫn nại, đều lộ ra vẻ chút rục rịch, đôi mắt nhìn chăm chăm vào nụ hoa còn chưa mở ra.

Bỗng nhiên lúc này, gốc Thanh Liên này rung rung một cái, nụ hoa từ từ mở ra, tản ra một mùi hương thơm ngát.

Ba người đều động đậy, nhưng ba người lại đứng yên, nhìn chăm chăm vào nhau, đều từ trong ánh mắt của đối phương nhìn ra vẻ kiêng kị, cảnh giác.

- Chín khóa Thanh Liên Tử, mỗi người ba khóa, chúng ta phân chia công bằng.

Trung niên cao lớn mở miệng nói ra, lúc nói chuyện, lè lưỡi, nhẹ nhàng liếm liếm bờ môi, một cổ khí tức khát máu từ trên người hắn tràn ra.

- Không có vấn đề, cứ như vậy mà phân!

Ánh mắt nam tử cầm kiếm lóe lên, tán thành quan điểm của hắn.

Hoan Hỉ hòa thượng gật đầu, trong ba người, thực lực của hắn là yếu nhất, lại bị một kiếm của Tiểu Báo Tử, tuy bị thương không nặng. Nhưng ở trước mặt của hai người này, không thể nghi ngờ, hắn là người yếu nhất, làm sao mà không đồng ý chứ.

Sau mấy câu, hào khí khấn trương đã hòa hoãn trở lại, mùi hương thơm ngát càng ngày càng đậm, nụ hoa màu xanh không sai biệt lắm đã mở hoàn toàn, lộ ra hoa tâm, đài sen.

Mọi người ở đây, kể cả Tiểu Báo Tử. Đều âm thầm hít một hơi, nhìn chăm chăm vào chín khóa Thanh Liên Tử lộ ra ngoài.

Đột nhiên lúc này, chín khóa Thanh Liên Tử trong một thời gian cực ngắn, Thanh Liên chuyển động một cái, chín khóa Thanh Liên Tử từ trên đài sen hóa thành chín đạo ánh sáng bay ra ngoài, bay ra ngoài đầm nước.

Chín khóa Thanh Liên Tử bay ra theo các hướng không giống nhau, nhưng ba người thập phần chú ý, đồng thời đi về hướng Thanh Liên Tử gần với mình nhất, sau đó thu vào trong tay áo.

Tốc độ Thanh Liên Tử cực nhanh, nhưng ở đây có là ba cường giả Cửu phẩm, kỳ thật cũng không có gì lớn.

Trung niên cao lớn và nam tử cầm kiếm đã thu ba khóa Thanh Liên Tử vào áo, nhưng Hoan Hỉ hòa thượng lại có chuyện ngoài ý muốn.

Chỉ thấy tầng bào màu đỏ của hắc lóe lên, thời điểm muốn bắt lấy Thanh Liên Tử, một thân ảnh màu đen xuất hiện trước người của hắc. Thò tay chụp lấy, không ngờ bắt được hai khóa Thanh Liên Tử, dưới tình huống ba người ở đây không kịp phản ứng, đã biến mất trước mặt bọn họ.

Cuối cùng, tầng bào màu đỏ thu lại, Hoan Hỷ hòa thượng chỉ có một khóa Thanh Liên Tử.

Tất cả diễn ra quá nhanh, theo bóng người xuất hiện, lấy được hai khóa Thanh Liên Tử, đến khi bóng người biến mất, chỉ trong nháy mắt mà thôi, sau khi tất cả chấm dứt, bóng người màu đen đã tiêu thất, không còn bóng dáng.

Dù trong nội tâm của Hoan Hỷ hòa thượng đã có đề phòng, chuẩn bị trước sau, nhưng dù có thế nào cũng không vung ra được.

Lập tức, bên bờ hàn đàm, lâm vào trong một yên tĩnh quỷ dị.

- Xuyên thẳng qua hư không!

Qua thật lâu, trung niên cao lớn giống như phát hiện chuyện gì đó, nghiêm nghị nói ra.

- Không thể ngờ rằng, không ngờ hắc biết dị thuật xuyên toa hư không.

Đúng, xuyên toa qua không gian, nếu không, dù Tiểu Báo Tử có dùng biện pháp gì cũng không thể quỷ dị như vậy, việc hắc đột nhiên xuất hiện, lại đột nhiên biến mất, rất rõ ràng chính là pháp môn xuyên toa hư không, cũng chỉ có pháp môn như vậy, mới có thể tránh được sự phòng bị của ba cường giả Cửu phẩm, sau đó thoát đi.

- Ta muốn giết hắc, ta muốn giết hắc!

Bên tai truyền đến một âm thanh cực lớn, khuôn mặt vốn trắng trẻo của Hoan Hỷ hòa thượng lúc này đã đỏ bừng, hai đấm nắm chặt, khớp xương nổ vang, dường như tiếng sấm sét.

Trung niên cao lớn và nam tử cầm kiếm nhìn nhau, từ trong mắt đối phương đọc ra tâm tư của nhau, hết sức ăn ý đồng thời lui ra phía sau, sau khi lui ra phía sau mười thước, một trước một sau, đều quay người rời đi, cũng không quản chuyện của Hoan Hỷ hòa thượng và Bích Lạc bí cảnh này.

Mục đích của bọn họ tới nơi này chính là Tiên Thiên Bảo Hoa Thanh Liên Tử, hiện đã có được, việc gấp chính là tìm nơi bế quan, luyện hóa Thanh Liên Tử, về phần gia hỏa vừa mới xuất hiện cướp Thanh Liên Tử, liên quan gì tới bọn họ, bị cướp đi cũng không phải là đồ của họ.

Mà tên Hoan Hỷ hòa thượng này đã tới biên giới bạo phát, tuy tu vi của hắc không bằng mình, nhưng không ai biết tên lửa trọc này dưới lửa giận công tâm sẽ làm ra những gì, vào lúc này, chỉ có đồ ngọc mới ở lại, mà ở lại nơi này, sẽ có phiền phức.

- Ki Thủy Báo, ta muốn giết ngươi.

Sau khi hai người rời đi nửa ngày, Hoan Hỷ hòa thượng mới từ trong cảm xúc thất lạc hồi phục tinh thần, rống thật lớn, thân hình lóe lên, hóa thành một đạo hồng vân tiến vào trong hốc cây.

Mà lúc này Tiểu Báo Tử cũng từ trong hốc cây này, rời khỏi nơi tràn ngập linh khí này.

Trên thực tế, trong mấy ngày này, hắc đã sớm có kế hoạch tốt, vận dụng Tam Giới Tiểu Na Di chi thuật, trong nháy mắt Thanh Liên Tử xuất hiện sẽ cướp đoạt, sau khi cướp xong, sẽ rời khỏi nơi này, đi tới địa phương lúc trước của mình. Địa phương này, nhìn xem có thể từ đó rời khỏi nơi đây hay không, nếu như không thể, thì hắc cần phải nghĩ biện pháp khác, mà biện pháp của hắc, chính là bọn người Cơ Dạ Nguyệt.

Tiểu Báo Tử ra tay chế trụ hai sư huynh đệ Vu Khánh Dững. Cũng từ trong miệng bọn họ đào ra được tình huống trong Bích Lạc bí cảnh, thời điểm rời đi chế trụ huyết mạch của họ, nhưng mà, Tiểu Báo Tử ra tay rất có chừng mực, cầm chế này tối đa chỉ giam cầm bọn họ năm sáu ngày, mà với tu vi Lục phẩm của bọn họ, năm sáu ngày không ăn không uống, cũng có thể vượt qua được, đợi đến lúc cầm chế được giải, đương nhiên sẽ hội hợp với Cơ Dạ Nguyệt, đến lúc đó, mình cũng không sai biệt lắm xác định được lối cũ có thể rời đi hay không, nếu như không được, mình vẫn còn thời gian chạy tới, bởi vì bọn Cơ Dạ Nguyệt phải rời đi, nhất định phải đi tới nơi đã tiến vào.

Bởi như vậy, không thể chậm trễ.

Đây là tất cả những gì hần lên kế hoạch trong đầu, mà quá trình này Tiểu Báo Tử suy diễn vô số lần, đương nhiên không có gì sơ hở.

Về phần Hoan Hỉ hòa thượng, ở trong kế hoạch của hần, chỉ cần hần đoạt Thanh Liên Tử là xong, về phần Hoan Hỉ hòa thượng phản ứng thế nào, hần không cần quản, bởi vì dù nói thế nào Hoan Hỉ hòa thượng cũng không tìm được hần, coi như là tìm được hần, cũng không bắt được hần.

656. Chương 654: Đoạt Thanh Liên Tử, Tìm Đường Lui. (3)

Sự thật, chỉ đơn giản như thế, cho dù hần ở nơi nào, cường giả Cửu phẩm nhẹ nhàng dậm chân một cái, mặt đất cũng phải run rẩy dưới chân hần. Nhưng lại bị Tiểu Báo Tử vứt bỏ trong đầu, trừ một khóa Thanh Liên Tử ra, cái gì cũng không cần nhớ.

Hết thấy, đúng như suy đoán của Tiểu Báo Tử, tên hòa thượng đáng thương đợi ở cửa ra vào mấy ngày, nhưng không thấy động tĩnh của Tiểu Báo Tử, suy nghĩ một chút nữa, cảm giác mình đặc biệt ngốc, người ta biết được dị thuật xuyên toa hư không, đã đạt được Thanh Liên Tử, chắc chắn phải trở về tìm nơi tiềm tu, làm sao mà ở lại nơi này, mình ngây ngốc đợi ở đây, chẳng khác nào tự tìm phiền toái.

Dù sao, mình đã biết rõ lai lịch của hần, là Tiên Cung Nhị Thập Bát Tú Ki Thủy Báo, sau này, nhất định còn cơ hội báo thù.

Nghĩ thông suốt tất cả, cũng không ngây ngốc ở đây nữa, liền rời đi.

Cơ hồ lúc hần rời đi, đôi sư huynh đệ bị Tiểu Báo Tử hạ cấm chế đã đi tới, cơ hồ là chân trước vừa đi, chân sau đã tới, trên thực tế, nếu như Hoan Hỉ hòa thượng có chút kiên nhẫn, thì sẽ từ đôi huynh đệ này mà biết rõ, Tiểu Báo Tử trong lúc vô tình tiến vào trong Bích Lạc bí cảnh, cũng không biết phương pháp rời đi, có tám phần là hần đang ở trong Bích Lạc bí cảnh, nếu như hần biết chuyện này, không biết có tức chết hay không?

Giống như Tiểu Báo Tử hiện tại, thập phần sa sút tinh thần đứng tại mảnh sa mạc lúc hần tiến vào trong không gian này, hần đã sử dụng mấy lần Tam Giới Tiểu Na Di, dùng Lương Giới Phân Cát chỉ pháp phân cách không gian mấy mươi lần, nhưng hần lại không có cảm giác gì.

Bình thường!

Đúng là quá bình thường, bình thường đến mức Tiểu Báo Tử không nhìn ra một tia sơ hở nào.

- Không có cách nào, hiện tại chỉ có thể nhìn đi cơ đành phải đi nhờ Cơ Dạ Nguyệt thôi!

Tiểu Báo Tử bất đắc dĩ nói ra.

- Hi vọng lúc này không có phiền toái gì quá lớn.

- Có phiền toái cũng không còn cách nào.

Thanh Linh lộ đầu ra, nói một tiếng, lại không nói gì nữa.

Hai mươi ngày sau.

Ở lối vào bí cảnh, trong sa mạc bình tĩnh đã xuất hiện một tia động tĩnh, ba người Cơ Dạ Nguyệt đã từ trong động khẩu chiếu ra, so với thời điểm bọn họ vui mừng tiến vào, chặt vật hơn rất nhiều, xem ra bọn họ ở dưới đó gặp nhiều yêu thú, nhưng thương thế của Vu Khánh Dũng và Ngũ Lăng Tiêu đã tốt hơn. Ánh mắt chớp động, thần quang dôi dào, tu vi cũng tinh tiến hơn lúc trước.

Dù không đột phá Thất phẩm, nhưng chỉ còn kém một bước, tin tưởng, không lâu sau, sẽ có đột phá.

- Đáng chết, nếu như không gặp tên kia, tu vi của ta và ngũ sư đệ hiện tại đã đột phá Thất phẩm, tên kia chế trụ chúng ta vài ngày, làm trì hoãn tu hành, làm kinh mạch chúng ta bị tổn thất, đừng để cho ta gặp lại hần, nếu ta gặp được hần, tuyệt đối sẽ không cho hần quả ngon để ăn.

Vu Khánh Dũng vừa đi, vừa phẫn nộ nói ra.

- Sư huynh, người nói chuyện nhỏ thôi, nói không chừng tên kia còn chưa đi đâu!

Nghe được Vu Khánh Dũng nói lớn thế, thần sắc Ngũ Lăng Tiểu biến đổi, mở miệng nhắc nhở.

- Đừng quên, tên kia là không cẩn thận chui vào, muốn rời khỏi đây, cũng không có dễ dàng như vậy!

Nói đến đây, ba người đều an tĩnh lại, cẩn thận liếc nhìn bốn phía, giống như sợ Tiểu Báo Tử đột nhiên từ trong góc nào đó xuất hiện, nhưng ở đây toàn cát vàng mênh mông, trừ bão cát ra, bọn họ không nhìn thấy gì cả.

- Vu sư huynh, ngũ sư đệ, tất cả mọi người coi chừng một ít, nếu như hắn không có đùa nghịch các người, nói không chừng hiện giờ đang đi theo sau chúng ta, ở trong chỗ tối quan sát chúng ta đấy?

Cơ Dạ Nguyệt trầm giọng nói ra.

- Người này không chỉ có thực lực mạnh, hơn nữa vô cùng xảo quyệt, còn cực kỳ am hiểu che dấu khí tức, đừng nói là giấu diếm được chúng ta, vài ngày trước, hắn còn giấu diếm được ba gã Cửu phẩm, Hỏa Trung Thủ Lật (*mình làm người khác hưởng), lại để cho Tuyết Sơn Đại Luân Tự Hoan Hỉ hòa thượng ăn thiệt thòi lớn.

Nói đến chuyện này, Vu Khánh Dũng cũng cảm thán, nói:

- Ai, không thể ngờ rằng chuyện này lại xảy ra như vậy. Rốt cuộc thằng này đã làm gì Hoan Hỉ hòa thượng, lại làm cho người ta tức giận như vậy, chúng ta bị hắn giam cầm trong hang động, mấy ngày nay đều có thể nghe được tiếng của Hoan Hỉ hòa thượng gầm gừ!

- Không biết, nhưng mà, ba gã cường giả Cửu phẩm tụ tập bên bờ hàn đàm, tuyệt đối không phải chỉ nói chuyện phiếm, khẳng định bọn họ có mục đích. Nếu như ta đoán đúng, hắn bọn họ biết rõ chung quanh có bảo vật xuất thế, là bị đoạt bảo, nhưng xem ra, phần của Hoan Hỉ hòa thượng đã bị hắc y nhân đoạt được, cho nên mới làm cho hắn phát cuồng như vậy, cũng làm Hoan Hỉ hòa thượng thất thổ như vậy. Cướp bảo vật ngay dưới mắt của ba tên cường giả Cửu phẩm và bình an mang đi, đây là chuyện không phải một người bình thường có thể làm được, nếu đổi lại là ta, ta nhất định làm không được.

Cơ Dạ Nguyệt phân tích, chỉ mấy câu, đã đơn giản đem chân tướng sự việc nói rõ mười mười.

- Về phần trong hàn đàm có bảo bối gì, khi về phải hỏi sư phụ và các trưởng lão mới được, nhưng mà, ngày ấy, thời điểm ta tìm ra các người, lại nghe một mùi hương lạ lùng truyền vào mũi. Theo không lâu sau, Hoan Hỉ hòa thượng giống như bị điên, tìm kiếm khắp nơi, nghĩ đến cái mùi thơm lạ lùng này, chắc chắn là một thứ bảo vật.

- Gan của thằng này quá lớn, dám giật đồ của ba tên cường giả Cửu phẩm.

- Hắn thành công!

Cơ Dạ Nguyệt lạnh lùng nói ra.

- Kể tài cao gan cũng lớn, thằng này nhất định là gan lớn bao thiên, cho nên, ta dám khẳng định, nếu như hiện tại hắn không có biện pháp rời khỏi đây, nhất định sẽ đi theo sau chúng ta, tìm cơ hội, thông qua Dao Trì phái chúng ta rời khỏi Bích Lạc bí cảnh, bây giờ nhất định là giấu ở sâu trong biển cát, trộm nghe chúng ta nói chuyện.

- Tâm tử của nữ tử này quá linh mãnh!

Tiểu Báo Tử trầm nghĩ trong lòng.

- Người nói lời này là có ý gì? Là cảnh cáo sư huynh đệ của người, hay là nói cho ta biết, người đã có đề phòng, tuy người có đề phòng thế nào. Người lại không biết ta biết Tam Giới Tiểu Na Di, chỉ nói thân pháp của ta mau lẹ, thế thì làm sao ngăn cản ta được?

Tam Giới Tiểu Na Di không phải vạn năng, nhưng không có Tam Giới Tiểu Na Di thì không thể làm được gì.

Dưới tình huống không biết rõ, tác dụng của Tam Giới Tiểu Na Di là không gì sánh kịp.

Giống như thời điểm Tiểu Báo Tử cướp đoạt Thanh Liên Tử, chỉ dùng hai lần na di là có thể thoát khỏi ba tên cường giả Cửu phẩm, thành công đoạt bảo thoát đi, cũng bởi vì bọn họ không biết Tiểu Báo Tử có thể xuyên toa, mà lúc này, Tiểu Báo Tử vẫn còn Tam Giới Tiểu Na Di.

657. Chương 655: Bị Bắt, Treo Giá. (1)

Mà người đón ba gia hỏa này cũng không biết mình có Tam Giới Tiểu Na Di, chỉ cần lúc hần mở thông đạo ra, mình na di rồi đi, xâm nhập thông đạo là xong, sau đó liên tục na di vài lần, mọi sự đại cát.

Đây là kết quả lý tưởng nhất, đương nhiên, chuyện trong thiên hạ này thường không được như ý muốn, rất nhiều chuyện cần phải tính toán.

Giống như Thanh Linh nói, dù Dao Trì không có danh khí gì, nhưng từ đủ loại dấu hiệu nhìn thấy, hần là một môn phái cường đại lãnh đời, môn phái như vậy sẽ có phòng hộ rất nặng, thậm chí sẽ có cấm chế cường đại, tuy Tam Giới Tiểu Na Di thần diệu, nhưng cũng không thể cứ như vậy mà xuyên qua cấm chế, hết thấy, đều phải nhìn vận khí, mà gần đây vận khí của hần rất tốt, chỉ mong, lúc này đây, không có gì ngoài ý muốn!

- Thời gian không sai biệt lắm, bọn sư thúc chắc đang mở thông đạo.

Thời điểm này, Cơ Dạ Nguyệt nhìn xem chung quanh, như có điều suy nghĩ, lời còn chưa dứt, Tiểu Báo Tử cảm nhận được bên cạnh Cơ Dạ nguyệt, một cỗ không gian chấn động mãnh liệt đã hình thành, một cánh cửa không gian hình thoi từ từ hình thành.

- Tốt, thành bại là từ lần hành động này.

Tiểu Báo Tử hít sâu một hơi, cúi người xuống.

Tam Giới Tiểu Na Di, động!

Lúc thông đạo không gian hình thành, một thông đạo không gian thật nhỏ xuất hiện! Trước tiên là lúc tranh đoạt Thanh Liên Tử, sau chính là lúc này, tuy lúc thông đạo của bọn Cơ Dạ Nguyệt mở ra giống hệt Hoan Hỉ hòa thượng, nhưng Tiểu Báo Tử vẫn có chút phòng bị, thực sự là giống với Hoan Hỉ hòa thượng, hoàn toàn không biết Tiểu Báo Tử có năng lực xuyên toa hư không.

Tiểu Báo Tử vừa xuất hiện, đồng tử Cơ Dạ Nguyệt liền co rút lại, tám lụa đỏ sậm trong tay chuẩn bị tể ra thì Tiểu Báo Tử liền biến mất.

Lúc này và thời điểm mới xuất hiện hoàn toàn không giống, hần hóa thành một đạo kiếm quang thanh sắc, trực tiếp dung nhập vào thông đạo không gian kia, mà lúc này, tám lụa trong tay của nàng vừa nâng lên đến lưng của Vu Khánh Dững và Ngũ Lăng Tiêu, còn chưa kịp phản ứng, thì thân hình của Tiểu Báo Tử đã biến mất trong thông đạo, vừa mới tỉnh ngộ lại đã cả kinh kêu một tiếng.

Tiểu Báo Tử bất chấp bọn họ có ý kiến gì, cũng không cần phải quan tâm.

Hần không có ngu xuẩn như vậy, quay mắt về phía không gian thông đạo và dùng Tam Giới Tiểu Na Di, chỉ ngự kiếm, trực tiếp xông vào không gian thông đạo.

Đây chính là quá trình hần và Thanh Linh suy diễn trước đó mà ra được.

Nhưng chỉ thấy kiếm quang bích lục lóe lên, Tiểu Báo Tử đã biến mất khỏi Bích Lạc bí cảnh.

Cầm Bích Du Kiếm trong tay, Tiểu Báo Tử buồn lòng tâm thần lao ra khỏi thông đạo không gian, thậm chí, hần còn khản trương hơn so với lúc trước, bởi vì sau khi hần nhảy vào trong thông đạo, đã cảm thấy vài cỗ khí tức vô cùng cường hãn tập trung lên người hần.

Cơ hồ trong nháy mắt, hần đã lao ra khỏi thông đạo, đứng chặn ở trước mặt hần, một đám người mặc bạch y, tất cả đều là nữ, có một người, một thân bạch y thuần khiết, trên mặt có một tấm lụa che ngang, dù Tiểu Báo Tử chỉ nhìn thoáng qua, nhưng hần cũng biết rõ, dáng người của nữ nhân này không chênh lệch với Cơ Dạ Nguyệt, nhưng Cơ Dạ Nguyệt chỉ được phần trẻ trung và xinh đẹp mà thôi, nhưng nữ nhân này thành thực hơn rất nhiều.

Đây chính là kết quả khi Tiểu Báo Tử nhìn thoáng qua.

Mà thời điểm này hẳn không có nhiều thời gian để nhìn lần thứ hai.

Rất rõ ràng, đối phương cũng không có đoán trước, sau khi mở thông đạo ra, liền nhìn thấy Tiểu Báo Tử, cũng không phải đệ tử Dao Trì phái tiến vào thông đạo, mà chỉ thấy một đạo ánh sáng xanh lóe lên.

Nhưng mà, nữ tử mặc bạch y này và Cơ Dạ Nguyệt khác nhau, nàng có thể nhìn thấy, nhưng Cơ Dạ Nguyệt chỉ nhìn thấy bóng lưng của hắn, trên thực tế, với thực lực của Tiểu Báo Tử, nàng còn khó nhìn thấy bóng lưng của Tiểu Báo Tử.

Trong ánh mắt chỉ hiện ra cảm giác ngoài ý muốn, giơ tay lên nhanh như thiểm điện, một ngón tay ngọc nhanh như thiểm điện điểm lên Bích Du Kiếm quang.

- Phanh!

Tuy chỉ là một ngón tay, nhưng dù kiếm quang của Tiểu Báo Tử cực nhanh, nhưng khi ngón tay nữ nhân này điểm một cái, dù Tiểu Báo Tử có né tránh thế nào cũng không thể tránh được.

Bị đầu ngón tay điểm trúng một cái, bị trúng một cái điểm này, thân thể của Tiểu Báo Tử giống như bị đại chùy đập trúng, cả người ba ra ngoài, Bích Du Kiếm cũng âm đạm vô quang.

Một lực lượng lớn đến mức không thể tưởng tượng đánh lên Bích Du Kiếm, Tiểu Báo Tử không cần hoài nghi, nếu như Bích Du Kiếm không phải Địa giai phi kiếm, pháp khí tiến vào Huyền cấp, chỉ một ngón tay này, đã bị hủy diệt.

-Ồ! Cửu Thiên Lôi Sát!

Một ngón tay đã đánh bay Tiểu Báo Tử, lông mi nữ nhân này nhú lại, nhìn thấy Tiểu Báo Tử té trên mặt đất, lại nhìn trang phục của hắn, quả thực có chút kinh dị.

- Người Tiên Cung ?

Thời điểm này, Cơ Dạ Nguyệt ba người cũng bước vào thông đạo, vừa hiện thân, muốn nói gì đó, lại nhìn thấy Tiểu Báo Tử nằm trên mặt đất, lập tức cả kinh.

- Sư phụ, hắn...

Bạch y nữ tử nhẹ nhàng ngăn lời nói của nàng lại.

- Dạ Nguyệt, Khánh Dũng, Lăng Tiêu, mấy ngày nay các người mệt mỏi rồi, đều xuống dưới nghỉ ngơi đi, chuyện ở đây, ta sẽ xử lý!

Nữ tử này, chính là chủ nhân của Dao Trì, chính là “Lão bà Ngọc Thanh” trong miệng nam tử cao lớn.

- Nhưng mà sư phụ, thăng này...

Vu Khánh Dũng và Ngũ Lăng Tiêu nhìn thấy Tiểu Báo Tử nằm trên mặt đất không nhúc nhích, Tiểu Báo Tử lúc này giống hệt chó chết, lại nghĩ đến phương thức mà hắn đã làm với mình, cảm thấy vô cùng khoái ý, nhưng khi thấy Ngọc Thanh không cần hỏi gì, đã bảo bọn họ rời đi, liền cảm thấy không vui.

Ngọc Thanh ngẩng đầu lên, lạnh lùng liếc nhìn hắn, làm cho những lời hắn định nói nuốt trở lại, dù không cam lòng cũng cúi đầu xuống, đi theo sau lưng một đám nữ tử mặc bạch y sau lưng Ngọc Thanh rời đi, một lúc sau, trước thông đạo không gian, chỉ còn lại Ngọc Thanh và Tiểu Báo Tử hai người.

Thời điểm này Tiểu Báo Tử rất khó chịu.

Vừa rồi trúng một ngón tay của Ngọc Thanh, nhìn thì rất tùy ý. Nhưng uy lực rất kinh người, đánh Bích Du Kiếm của hắn không thấy trời đất, hơn nữa hắn tin tưởng, cho dù hiện giờ hắn có sử dụng Bích Du Kiếm, cũng không phải là đối thủ của nữ tử trước mặt này, hiện tại chuyện duy nhất hắn làm chính là giả tổn thương, tùy thời đào tẩu.

Chuẩn bị mọi chuyện xong xuôi, điều duy nhất làm hắn cảm thấy an ủi là một ngón tay cực mạnh của nữ nhân Ngọc Thanh này lại không có ám kinh trong đó, chỉ công kích một lần duy nhất, tuy cũng làm cho hắn cảm thấy chóng mặt, liền nôn ra máu. Nhưng cũng không có biểu hiện nghiêm trọng như hiện giờ, dù

sao một ngón tay của đối phương đánh lên Bích Du Kiếm chứ không đánh hấn, hơn nữa cường độ thân thể của hấn cũng mạnh hơn cường giả Thất phẩm, cho nên, lần này cũng không bị thương động đến gân cốt.

658. Chương 656: Bị Bắt, Treo Giá. (2)

Nhưng mà, hấn vẫn nằm ở đó. Sắc mặt tái nhợt, thở hổn hển.

- Hảo tiểu tử, đừng giả bộ, ta ra tay có chừng mực, ta biết rõ thương thế của ngươi không có nặng như vậy!

Sau khi tất cả mọi người rời đi, bạch y nữ tử vung tay áo lên, thông đạo không gian cũng đóng lại.

Tiểu Báo Tử cười khở từ trên mặt đất bò dậy, nhưng trong quá trình bò dậy, hung hăng khục hai tiếng, ngẩng đầu lên, nhìn bạch y nữ tử, đồng thời, cảnh vật chung quanh cũng hoàn toàn nằm trong mắt của hấn, không có biện pháp, ai bảo còn mắt của ca đề dùng như vậy.

Đây chính là một địa phương mây phù ngàn dặm, chợt nhìn, còn tưởng rằng đây là Dao Trì tiên cảnh, nhưng Tiểu Báo Tử nhanh chóng hiểu ra, tại đây, hấn là có cấm chế trùng trùng điệp điệp. Trận pháp vây quanh, nếu như luyện thành Lương Nghi Vi Trần Trận, cũng không có khả năng nhiều như ở nơi đây.

Nhưng mà, loại cấp bậc cấm chế, trận pháp này, cũng không phải trận đồ có thể dựng lên, còn cần đại lượng vật tư, mà những vật tư này, cho dù dốc toàn bộ tư tàng của Đại Tấn, cũng không có khả năng gom đủ.

- Tiên Cung Ki Thủy Báo, bá kiến Ngọc Thanh chuông giáo!

Tiểu Báo Tử đứng lên, không che dấu sắc mặt tái nhợt trên mặt, cung kính thi lễ.

- Tại hạ trong lúc vô tình, ngộ nhập Bích Lạc Bí Cảnh, dưới tình huống bất đắc dĩ, đành phải mượn thông đạo của quý phái để trở về, nếu có chỗ mạo phạm, xin tha thứ.

- Tiên Cung Ki Thủy Báo?

Ngọc Thanh cười cười,

- Ta cũng nghe nói, Tiên Cung Nhị Thập Bát Túc đã lâu không có gom góp lại, mà vị trí Ki Thủy Báo này, mấy vạn năm này không có người ngồi, đoạn thời gian trước còn nghe Ki Thủy Báo xuất thế, ngược lại không nghĩ tới người lại xuất hiện ở đây.

Nàng dò xét Tiểu Báo Tử vài lần.

- Xem ra Tiên Cung có ánh mắt không tệ, thu người có đại số phận, không ngờ người lại phát hiện cửa vào của Bích Lạc bí cảnh, nhưng mà, người cũng phải hiểu, nếu như ta không thả người đi, cho dù người có phát hiện một trăm cửa vào, cũng không có bất kỳ tác dụng gì!

- Đương nhiên tại hạ biết rõ, cho nên mới nghĩ đến việc kiên trì xông ra, không thể ngờ rằng, lại đụng phải chuông giáo.

- Biết rõ vì cái gì, ta lại bảo bọn Dạ Nguyệt rời đi không? Còn quát lui mọi người nữa?

- Chuông giáo cao thâm mạt trắc, tại hạ không biết.

- Người đứng là rất biết cách nói chuyện, còn cao thâm mạt trắc, ta mặc kệ người tại Bích Lạc bí cảnh làm cái gì. Cũng mặc kệ cái cửa ra vào Bích Lạc bí cảnh của người nằm ở đâu, không có quan hệ tới ta, ta quan tâm không phải người, mà là Tiên Cung, đối với Dao Trì ta mà nói, nhiều hay ít một cửa vào không có gì khác nhau cả, nhưng đối với Tiên Cung mà nói, đây là một bảo tàng cực lớn, ta lưu người lại, cũng là vì điểm này, ta sẽ không xử lý gì người cả, chỉ đem người lưu ở Dao Trì mấy ngày, lại bảo Thanh lão đầu nhi tới lãnh người, ta tin tưởng, nhất định hấn sẽ rất vui vẻ.

- Vì Bích Lạc bí cảnh, ta tin tưởng, Thanh lão sẽ rất vui vẻ!

Tiểu Báo Tử cười khở nói ra, hấn đã hiểu ý định của chuông giáo.

Đem mình giữ lại đây, lại bảo Tiên Cung đến lĩnh, thứ nhất, là nói cho Tiên Cung, người của các người chộc ta, các người cần phải cho ta một lời giải thích. Thứ hai, thông qua mình nói tin tức cửa vào Bích Lạc bí

cảnh thứ mười nói cho Tiên Cung, tuy cũng từ miệng của Tiểu Báo Tử, nhưng nhân tình này Tiên Cung sẽ được chia phân nửa, dù như thế nào, nàng cũng không lỗ lã.

Tiểu Báo Tử rất phiền muộn.

Tuy bà nương Ngọc Thanh này không có ý muốn làm khó mình, nhưng ta lại cảm thấy, mình lúc này giống như thằng xui xẻo đi chơi gái, sau đó bị chộp vào đồn công an, sau đó gọi điện thoại cho người nhà đến lĩnh về.

Đúng là quá mất mặt.

- Không nên nghĩ đến chuyện chạy trốn, ta biết rõ ngươi có một ít thủ đoạn, nhưng chung quanh Dao Trì toàn là cấm chế, trận pháp, cho dù người của Tiên Cung các ngươi tới, cũng cần người chỉ dẫn, dù ngươi có thủ đoạn thông thiên, cũng không thể từ nơi này chạy thoát, cho nên, chờ người Tiên Cung tới đón ngươi a.

Ngọc Thanh liếc nhìn Tiểu Báo Tử, một câu này đã làm Tiểu Báo Tử dẹp tâm tư này.

- Nhưng ngươi cũng yên tâm, ngươi đã ở tại Dao Trì, chính là khách nhân của Dao Trì, dù ngươi ở trong Bích Lạc bí cảnh có làm gì bọn Cơ Dạ Nguyệt, Dao Trì ta cũng không làm khó ngươi.

- À?

Tiểu Báo Tử hơi sững sờ một chút, có chút thất thần nhìn Ngọc Thanh.

- Hừ, nhìn bộ dáng phần hân của Khánh Dững và Lăng Tiêu khi nhìn ngươi, ở bên trong Bích Lạc bí cảnh, chắc chắn ngươi và bọn họ có xung đột, nhưng bọn họ vẫn còn sống, Dạ Nguyệt cũng không có chuyện, cho nên chuyện này bỏ qua, đi theo ta, ta mang ngươi đi chỗ ngươi sẽ ở!

- Vậy làm phiền chương giáo.

Chương giáo tự mình dẫn hắc tới chỗ ở, trong khoảng thời gian ngắn, Tiểu Báo Tử có cảm giác thụ sủng nhược kinh.

Một đường bước đi, Tiểu Báo Tử coi như cũng có hiểu biết về Dao Trì, nơi này, được cấm chế bao phủ hoàn toàn, ngay cả thiên địa nguyên khí cũng dày đặc hơn ngoại giới gấp bốn năm lần, nhưng không cách nào so sánh với Bích Lạc bí cảnh.

Bởi vì nguyên nhân cấm chế, cho nên, cả Dao Trì đều như một thế giới được sương mù bao phủ, chung quanh có mây mù lượn lờ, dưới chân là hành lang gấp khúc do bạch ngọc tạo thành, cũng giống như mây mù phía trên.

Dưới hành lang gấp khúc có nước, chất nước rất tinh khiết, nhưng không cách nào nhìn thấy nguồn nước, trong ao hoa sen đua nở, tản ra hương thơm nhàn nhạt, giống như tiên cảnh.

- Đây chính là Dao Trì a, tuy không có cảnh tượng như trong tưởng tượng của ta, nhưng cũng có khí phái của tiên gia!

Tiểu Báo Tử trầm nghĩ trong lòng, cái gọi là khí phái tiên gia, thì đó chính là do Tiểu Báo Tử là đồ hai lúa, đối với Thanh Linh mà nói, không có cảm giác nào, thậm chí, trong nội tâm, tuy nhìn Dao Trì này hoa lệ, tuy tiên cơ dạt dào, nhưng trên thực tế, chỉ là phù hoa.

Đương nhiên Tiểu Báo Tử cũng không nhìn ra phù hoa hay không phù hoa, trong lòng của hắc đang nghĩ đối sách.

Mà lão bà nương Ngọc Thanh giam lỏng mình, cách nghĩ rất đơn giản, chính là làm cho Tiên Cung thiếu hắc một nhân tình sâu sắc, cửa vào Bích Lạc bí cảnh, nhân tình này đúng là quá lớn, nhưng với điều kiện tiên quyết, chính là nàng không biết mình có được thứ gì trong Bích Lạc bí cảnh.

Mà chuyện mình làm cho Vu Khánh Dững và Ngũ Lăng Tiêu ăn thiệt thòi cũng không sao cả, chỉ là hai đệ tử tu vi chưa đạt tới Thất phẩm mà thôi, mà lão bà nương Ngọc Thanh cũng là người biết phân đầu nặng đầu nhẹ, nhưng Bảo Hoa Thanh Liên Tử thì sao?

659. Chương 657: Bị Bắt, Treo Giá. (3)

Dùng địa vị giang hồ và quan hệ với môn phái khác của Dao Trì, tin tưởng rất nhanh sẽ biết, chuyện xảy ra bên trong Bích Lạc bí cảnh, mà chuyện mình cướp lấy hai khóa Bảo Hoa Thanh Liên Tử của Hoan Hỉ hòa thượng, cũng không thể dấu diếm bọn họ được.

Tiên Thiên Bảo Hoa Thanh Liên Tử!

Cho dù là ở thời đại Thượng Cổ, cũng là bảo vật trong bảo vật, mà Bích Lạc bí cảnh không biết tồn tại trong bao nhiêu năm, thế nhưng Tiên Thiên Bảo Hoa Thanh Liên Tử chỉ mới nở một lần, nói theo một ý nào đó, chỉ sợ giá trị của Tiên Thiên Bảo Hoa Thanh Liên Tử đã vượt qua giá trị của Bích Lạc bí cảnh, cho nên, thời điểm Tiểu Báo Tử đi theo sau lưng lão bà nương Ngọc Thanh này, âm thầm nghĩ ngợi ác ý.

- Mẹ kiếp, mặc kệ nó, những gia hỏa có bối phận cao đều thích tỏ ra mình là thông thái, giống như chính mình không gì không biết. Dù sao nàng hiện tại khẳng định không biết Tiên Thiên Bảo Hoa Thanh Liên Tử ở trong tay lão tử, nếu như ta chạy nhanh, nàng chắc chắn phải tỏ ra hào phóng, dán xếp trước với bọn Cơ Dạ Nguyệt, có lẽ sẽ từ trong miệng của họ biết được tình cảnh của ba cường giả Cửu phẩm, mà với lịch duyệt của nàng, chắc chắn sẽ biết vì sao ba người này khi ở xung quanh bờ hàn đàm Bích Linh Chân Thủy, từ phỏng đoán này, cũng biết vì sao ba cường giả này làm thế, dù sao gia hỏa như Thanh Linh, vừa nghe hai chữ liên tử đã đoán được sự tồn tại của Tiên Thiên Bảo Hoa Thanh Liên, như vậy, so sánh Thanh Linh và chương giáo Dao Trì, tuy không biết nhiều như Thanh Linh, nhưng khi tổng hợp các loại tin tức, đương nhiên sẽ biết rõ chuyện trong Bích Lạc bí cảnh, cũng sẽ biết, trong tay ta, có được hai khóa Tiên Thiên Bảo Hoa Thanh Liên Tử.

- Phải nhanh, nhất định phải nhanh, lúc này đây, ta nhất định phải nhanh chóng chém ra công dụng của Tiên Thiên Bảo Hoa Thanh Liên Tử, Thanh Linh, hiện tại lão tử có hai khóa Thanh Liên Tử, luyện chế Tiên Thiên Nhất Khí Thái Thanh Linh Phù có nhanh hơn không?

- Người gốc à? Luyện linh phù và linh khí có biết bao nhiêu vấn đề, người cùng luyện hai khóa, đúng là quá mức lãng phí, một khóa là đủ rồi, còn nữa, Tiên Thiên Bảo Hoa Thanh Liên Hỏa kia, một khóa cũng đã đủ, người không cần nhiều Thanh Liên Tử, bởi vì trong Kim Hi Ly Diễm Kính, mà Tiên Thiên Bảo Hoa Thanh Liên Tử này sẽ tự động tạo ra Tiên Thiên Bảo Hoa Thanh Liên Hỏa, mà tu vi tăng trưởng càng ngày càng thoải mái, mà người nhìn ra một khóa Thanh Liên Tử cũng không dùng được việc gì.

Rất phiền muộn, nghe được lời nói của Thanh Linh, Tiểu Báo Tử cảm thấy rất phiền muộn, nhưng trong phiền muộn, hắn cũng hạ quyết tâm, quyết định lúc ở trong Dao Trì này, sẽ dùng xong một khóa Thanh Liên Tử, tránh khỏi đến lúc đó mình không có thu hoạch gì, bởi vậy, dưới sự dẫn dắt của Dao Trì chi chủ, hắn tiến vào phòng khách của Dao Trì.

Dù là phòng khách, nhưng lại sạch sẽ thanh lịch, so với gian nhà đất của linh chủ như hắn mà nói, có lẽ không đủ lớn, không đủ xa hoa, nhưng sạch sẽ hơn rất nhiều.

- Người ở lại Tiên Cùm chờ người tới lĩnh đi, mà trong khi chờ đợi, người phải ở lại nơi này.

Ngọc Thanh đem hắn đưa tới phòng khách, nói ra.

- Tốt lắm, phiền toái chương giáo!

Tiểu Báo Tử không lộ ra thần sắc bất mãn nào, qua lại trong phòng hai vòng, sau đó ngồi vào trên giường.

- Ân, không tệ, mềm, so về giường của ta, có thể thoải mái hơn nhiều!

- Thoải mái là tốt rồi, có yêu cầu gì, cứ trực tiếp nói ra, chỉ cần là hợp lý, nàng sẽ thỏa mãn người!

Khi đang nói chuyện, Ngọc Thanh thò tay vấy một cái, một người mười bốn mười lăm tuổi, thiếu nữ có khuôn mặt xinh đẹp mặc bạch y xuất hiện trước cửa phòng của hắn.

- Được rồi!

Tiểu Báo Tử liếc nhìn thiếu nữ mặc bạch y này, mỉm cười.

- Nếu có cần cái gì, ta tuyệt đối không khách khí!

Ngọc Thanh nói vài câu, quay người rời đi, mà thiếu nữ mặc bạch y đó, đi đến trước mặt của Tiểu Báo Tử, vẫn bảo trì bộ dáng như thường.

Tiểu Báo Tử không có nào tàn đến mức cho rằng Ngọc Thanh là một chương giáo cường đại lại sa đoạ đến mức đi dẫn mối cho mình, chỉ là mỉm cười bảo nàng mang giấy bút tới, viết vài chữ, sau đó giao cho nàng.

- Tốt rồi, người đi ra ngoài đi, ta tin tưởng chương giáo của các người sẽ nhanh chóng tới đây, đến lúc đó, đem tờ giấy này đưa cho nàng.

- Vâng!

Thiếu nữ gật gật đầu, tiếp nhận tờ giấy của Tiểu Báo Tử, nhìn cũng không nhìn, liền thu lại, sau đó rời khỏi phòng của Tiểu Báo Tử, sau đó, còn thập phần cẩn thận đóng cửa lại, cơ hồ vào lúc nàng đóng cửa, Tiểu Báo Tử vung tay lên, một tầng sương mù nhàn nhạt xuất hiện, bao phủ toàn bộ gian phòng!

Lưỡng Nghi Vi Trần Trần!

Mặc dù Tiểu Báo Tử linh ngộ Lưỡng Nghi Vi Trần Trần rất nhỏ, nhưng cũng đủ để cho Tiểu Báo Tử bố trí xuống trận pháp này, mà Tiểu Báo Tử tin tưởng, cho dù dùng uy năng của Ngọc Thanh, muốn phá vỡ trận thế này, cũng phải hao phí một phen tay chân.

Sau khi bố trí Lưỡng Nghi Vi Trần Trần hoàn thành, cơ hồ không chút trì hoãn nào, Tiểu Báo Tử đã đem một khóa Tiên Thiên Bảo Hoa Thanh Liên Tử ra.

- Thanh Linh, nói cho ta biết, ta nên xử lý thứ này như thế nào?

- Rất đơn giản, xé nó ra là xong, Thanh Liên Hỏa và Bảo Hoa Thanh Liên khí sẽ tự đi ra, nhớ kỹ, dùng tấm gương của người hấp thu Thanh Liên Hỏa, về phần phương pháp luyện chế Tiên Thiên Nhất Khí Thái Thanh Linh Phù, trước kia ta đã nói qua cho người nghe, mà người cũng suy diễn nhiều lần, cho nên ta không cần phải nhiều lời!

- Biết rõ!

Tiểu Báo Tử gật đầu nói ra, nâng đầu ngón tay lên, một cổ kiếm khí vô cùng sắc bén xé khóa Thanh Liên Tử ra, cùng lúc đó, trên đỉnh đầu của hắn, xuất hiện một tấm gương bị ngọn lửa bao vây.

Sau khi xé Thanh Liên Tử ra, tầng da bên ngoài của Thanh Liên Tử trong nháy mắt hóa thành tro bụi, một cổ thanh khí, một cổ hỏa diễm nhàn nhạt hiện ra.

Thanh khí và ngọn lửa màu xanh dung hợp một chỗ, vừa nhìn, giống như một ngọn lửa màu xanh đang nhúc nhích, chỉ thấy chiếc gương trên đỉnh đầu của Tiểu Báo Tử chớp động nhàn nhạt, ngọn lửa màu xanh lá lóe lên, một đạo ánh sáng thanh sắc bắn ra, chui vào bên trong tấm gương bị ngọn lửa bao vây, đồng thời, nơi vốn là ngọn lửa màu xanh kia, chỉ còn lại một đoàn thanh khí nhàn nhạt.

- Tiểu tử, người còn chờ gì nữa, nhanh đi, đây chính là Tiên Thiên Bảo Hoa Thanh khí.

Thanh Linh hú lên đầy quái dị, đồng thời cái gương trên đỉnh đầu Tiểu Báo Tử rung rung một chút, liền hóa thành một đạo kim quang, tiến vào trong mi tâm của Tiểu Báo Tử.

Tiên Thiên Bảo Hoa Thanh khí sao?

660. Chương 658: Lập Trình Kế Hoạch. (1)

Tiểu Báo Tử không có chút do dự nào, nhấc tay lên, huy động đầu ngón tay, vẽ lên không trung một đạo phù văn huyền ảo, theo ngón tay của hắn chuyển động, đoàn thanh khí cũng bay múa từ từ, ở trên không trung cứ lặp lại thành một đạo phù văn nhàn nhạt.

Sau khi phù văn này thành hình, Tiểu Báo Tử dẫn dắt nội khí trong cơ thể, từ trên đầu ngón tay của hắn tuôn ra, điên cuồng tràn vào bên trong phù văn này.

Nửa canh giờ sau, ngoài phòng truyền có tiến bước chân dồn dập truyền tới, chương giáo Dao Trì Ngọc Thanh từ đằng xa vội vã chạy tới, phía sau lưng nàng là Cơ Dạ Nguyệt, Vu Khánh Dũng, Ngũ Lăng Tiêu

và mấy trưởng lão trong môn phái, đi đến trước cửa phòng của Tiểu Báo Tử, khuôn mặt dưới tấm lụa trắng của Ngọc Thanh không khỏi bị biến đổi, lông mày nhíu lại.

Ngược lại hai vị trưởng lão và Cơ Dạ Nguyệt ở phía sau này thu thế không kịp, dồn sức đụng vào cửa phòng của Tiểu Báo Tử, muốn lao vào phòng.

Phòng cửa vừa mở ra, các nàng liền cảm thấy không đúng, đều dừng bước, chỉ có một trưởng lão, có lẽ vì đi quá gấp, một cước đạp qua cửa phòng, sau đó, một đạo sương mù xuất hiện, bao quanh người này, lập tức biến mất.

- Trận pháp!

Ngọc Thanh nhíu mày, khéo Cơ Dạ Nguyệt lại phía sau.

- Hảo tiểu tử, đúng là có đảm phách, hảo tâm kế a!

- Sự phụ, chúng ta có nên vào hay không!

Vu Khánh Dũng nhìn sương mù trong phòng, vội vàng nói ra.

- Người đi vào thử xem!

Ngọc Thanh nhẹ nhàng liếc hắt một cái.

- Khánh Dũng, không nên bị cừu hận làm đầu óc choáng váng, trận pháp của Tiểu Báo Tử này rất phiền toái, không phải người có thể ứng phó, chúng ta cần bàn bạc kỹ hơn!

Đúng vào lúc này, thiếu nữ hầu hạ Tiểu Báo Tử đi tới, cầm tờ giấy trong tay đưa tới cho Ngọc Thanh.

- Hẳn bảo người đưa cho ta?

Tiếp nhận tờ giấy, Ngọc Thanh hỏi.

- Vâng, chuông giáo, hẳn nói ngài đến, thì giao tờ giấy này cho người!

- Tốt!

Ngọc Thanh gật gù đầu, nhẹ nhàng mở tờ giấy, đưa mắt nhìn nội dung trong đó, rốt cục cười ha hả, ngón tay giương lên, tờ giấy liền hóa thành tro bụi.

- Tốt, rất tốt, Thanh lão nhân đã dạy dỗ ra một hảo tiểu tử, treo giá, treo giá, ha ha ha...

- Sự phụ, hẳn...

- Hẳn cái gì hẳn?

Ngọc Thanh liếc nhìn hẳn.

- Đi thôi, quay đầu lại đi vào trong kho tìm vài thứ, có thứ gì đáng tiền, đều báo lên cho ta, còn nữa, trước đó không cần thông tri cho Tiên Cung, đợi đến lúc chúng ta giao dịch với hẳn xong rồi hãy nói!

- Giao dịch, sự phụ, giao dịch gì?

- Một khóa Tiên Thiên Bảo Hoa Thanh Liên Tử, treo giá!

Ngọc Thanh nói ra, liếc mắt nhìn gian phòng bị sương mù bao phủ bên trong.

- Tiểu tử này, đúng là một nhân vật!

Tiểu Báo Tử đúng là một nhân vật không sai, hiện tại hẳn đang vui đầu vào luyện chế Nhất Khí Thái Thanh Linh Phù, ngay từ đầu, nữ tử không kịp dừng lại, xông vào Lương Nghi Vi Trần Trận, đã bị hẳn chế trụ, tu vi của nữ tử này không kém, đã là Ngũ phẩm, nhưng ở trong Lương Nghi Vi Trần Trận, căn bản là không hề có lực hoàn thủ.

Tiên Thiên Nhất Khí Thái Thanh Linh Phù luyện chế không phải dễ dàng, không giống như Bảo Hoa Thanh Liên Hỏa, sau khi tiến vào Kim Hi Ly Diễm Kính, liền bị tấm gương tự động hấp thu, tất cả đều do Thuần Dương pháp khí tự thao tác, nhưng cái linh phù này, cần hẳn tự mình động thủ, hẳn làm suốt bốn ngày,

cũng làm ra hình dáng đơn giản của Nhất Khí Thái Thanh Linh Phù, một mỗi thì một mỗi, thu hoạch cũng rất lớn, không chỉ miễn cưỡng đem thứ này luyện thành, hơn nữa, thông qua lần luyện chế này, trình độ luyện phù của Tiểu Báo Tử tăng lên phạm vi lớn, Tiên Thiên Nhất Khí Thái Thanh Linh Phù là một loại phù chú cao cấp nhất. Trong quá trình luyện chế cần kết hợp các phương pháp luyện phù khác, có thể nói, trong thời gian bốn ngày này, Tiểu Báo Tử đem tất cả các phương pháp luyện chế phù học được từ Thanh Linh thử qua một lần. Đối với phù chú, chú văn đều có lý giải thật sâu.

- Cái gọi là phù chú, nói cho cùng chính là một loại phương thức xây dựng năng lượng, một loại cơ cấu, phương pháp lúc ta luyện chế Ngoại Đan cũng là một loại phù chú, đáng tiếc, kiếp trước ta không học toán học, bằng không thì, chỉ cần thành lập mấy mô hình, thì trình độ ở phương diện phù chú này tăng lên thật sâu!

Cẩn thận từng li từng tí luyện chế Tiên Thiên Nhất Khí Thái Thanh Linh Phù không sai biệt lắm, trong nội tâm Tiểu Báo Tử âm thầm nghĩ ngợi, nếu hắn chỉ làm xong thì bỏ đi, mô hình toán học, đối với một gia hỏa học khoa Văn như hắn mà nói, trình độ thâm ảo của nó không thua kém gì phương pháp luyện chế bom nguyên tử, dù sao đối với Tiểu Báo Tử mà nói, đó là một môn học vẫn khó hiểu.

- Không sai biệt lắm đã bốn ngày, tin tưởng Ngọc Thanh đợi ở bên ngoài cũng sốt ruột a, cũng không biết lúc này Ngọc Thanh cho ta cái giá như thế nào, Tiên Thiên Bảo Hoa Thanh Liên Tử, đây chính là trân phẩm hiếm thấy trên thế gian a.

- Người không sợ nằng lập tức giết người, sau đó đoạt bảo sao? Đừng quên, nơi này là Dao Trì, là địa bàn của nàng, mà khắp nơi đều là cấm chế, nếu như nàng thật muốn giết người, không ai có thể ngăn cản, cũng không sợ chuyện này truyền ra ngoài.

- Ha ha, làm một khóa Tiên Thiên Bảo Hoa Thanh Liên Tử, không đáng, làm giao dịch với ta, ban ơn lấy lòng cho Tiên Cung, chuyện này còn đáng giá hơn một khóa Tiên Thiên Bảo Hoa Thanh Liên Tử a.

Tiểu Báo Tử cười nói.

- Nếu như lão bà nương Ngọc Thanh này chỉ là Cửu phẩm. Mà không phải là cường giả Thông Huyền Bí Cảnh, đúng là có khả năng ta gặp nguy hiểm, hiện tại nàng đã bước vào Thông Huyền Bí Cảnh, giá trị của khóa Thanh Liên Tử này đối với nàng đã giảm đi rất nhiều, có được Thanh Liên Tử, giống như dẹt hoa trên gấm vậy.

- Nhưng đối với Dao Trì phái, giá trị vẫn rất lớn.

- Đáng tiếc, tuy nàng đại biểu cho Dao Trì phái, nhưng nàng là một người, hơn nữa còn là người điều khiển Dao Trì phái, giá trị của Thanh Liên Tử đối với nàng đã giảm đi, thì giá trị đối với Dao Trì phái cũng giảm đi, biết cái này gọi là cái gì không? Cái này gọi là bờ móng quyết định cái đầu, bờ móng của nàng ngồi ở vị trí Dao Trì phái. Cho nên, nàng đầu của nàng chính là đầu của Dao Trì phái!

Tiểu Báo Tử cười lạnh nói ra.

- Giá trị của nàng, chính là giá trị của Dao Trì phái. Cho nên, ta đoán nàng sẽ quyết định giao dịch mà không phải giết người đoạt bảo.

- Người mới bao nhiêu tuổi, đã tự cho rằng mình am hiểu nhân tâm như thế? Tiểu tử, thế giới này rất phức tạp!

- Đúng vậy a, ta biết rõ chuyện này, thế giới rất phức tạp. Ta cũng biết nhân tâm khó dò, nhưng nói đi cũng phải nói lại, nói cho cùng, chuyện này không thể lừa gạt Dao Trì phái, mà ta lại chạy không được. Chỉ có thể kiên trì như vậy, ra về hào phóng, ra về cao thâm, ra về thần nhiên, chúng ta chỉ tranh thủ một chút đáng thương mà thôi, điều này không có liên lụy đến nhân tâm, chỉ là tình thế bức bách, không thể không cúi đầu a!

661. Chương 659: Lập Trình Kế Hoạch. (2)

- Lời này của người mới là lời thật đấy!

Thanh Linh cười nói.

Tiểu Báo Tử giơ tay lên, ống tay áo hơi phất lên, thu Lương Nghi Vi Trần Trộn lại, cởi bỏ cấm chế của bạch y nữ tử, tươi cười đứng lên.

Ngoài cửa, hai bạch y nữ tử lẳng lặng đứng đó, nhìn thấy Tiểu Báo Tử mở cửa ra, trên mặt đều hiện vẻ cả kinh, một nữ tử trong đó nhanh chóng rời đi, mà một người khác, lúc này đang vịn một nữ tử đi ra cùng Tiểu Báo Tử, nữ tử này hiện giờ đang rất yếu ớt.

- Chưởng giáo lập tức tới ngay, kính xin các hạ chờ một chút.

- Cảm ơn!

Đột nhiên Tiểu Báo Tử tươi cười, đi ra ngoài gian phòng, đứng ngoài cửa, bắt đầu thưởng thức phong cảnh của Dao Trì.

- Người đứng là hăng hái a.

Ngọc Thanh đến rất nhanh, thời gian chỉ nửa chén trà mà thôi, đi theo phía sau là nữ tử đi báo tin cho nàng.

- Tốc độ của chưởng giáo đúng là nhanh a!

Tiểu Báo Tử quay đầu lại cười nói.

- Làm cho tại hạ thụ sủng nhược kinh a!

- Lá gan người lớn như vậy, làm gì có ai làm lá gan của người kinh sợ chứ.

Ngọc Thanh cười lạnh nói, trong ánh mắt có hào quang lẫm liệt ác liệt lóe ra.

- Ngài đừng làm ta sợ, lá gan của ta không chịu nổi đâu.

Tiểu Báo Tử cười nói.

- Bây giờ bàn chuyện làm ăn đi, ta tin tưởng, lúc này đây, chúng ta nhất định đều muốn tìm được thứ mình muốn.

- Người chắc chắn ta sẽ đàm phán với người mà không giết người sao?

- Giết ta, tuy có thể làm cho chưởng giáo đạt được một ít chỗ tốt, nhưng mà, làm giao dịch với ta có chỗ tốt còn lớn hơn, Tiên Thiên Bảo Hoa Thanh Liên Tử kỳ thật không coi là cái gì, ngài nói có đúng không?

Tiểu Báo Tử cười nói.

- Người đừng nhìn bộ dáng trấn định hiện tại của ta, ta đã tính trước cả rồi, kỳ thật trong nội tâm của ta nắm chắc mình hẳn phải chết rồi.

- Tốt, rất tốt, xem ra người đã thắng, đúng là lão bất tử kia không nhìn lầm người, người đúng là không tệ. Ki Thủy Báo, ta sẽ nói thẳng, Tiên Thiên Bảo Hoa Thanh Liên Tử của người đúng là trân quý, nhưng cũng không đủ làm ta phải điên cuồng, trong Dao Trì của ta có rất nhiều bảo bối sánh ngang với nó, thậm chí còn có đồ vật có giá trị cao hơn nó nhiều, nhưng mà, ta sẽ không cầm những thứ có giá trị tương đương đổi với người, ý của ta, người hiểu chứ?

- Đương nhiên, chưởng giáo muốn ép giá, chuyện này hợp tình hợp lý, như vậy đi, người cho ta một kiện Thuần Dương pháp khí, ta sẽ giao Liên Tử cho người, thế nào?

- Người đang dùng công phu sư tử ngoạn?

- Người trả giá dưới đất, đương nhiên ta phải rao giá trên trời, như vậy, chuyện này rất công bình a!

- Trên đời này không có chuyện gì công bằng tuyệt đối cả, đừng quên, bây giờ người đang cầu ta a.

- Cho nên ta cũng không yêu cầu cái giá tuyệt đối công bình.

Tiểu Báo Tử cười nói.

- Ngài là chưởng giáo, kiến thức rộng rãi, ta tin tưởng, nhất định sẽ đưa ra cái giá làm ta thỏa mãn a.

- Tốt!

Ngọc Thanh gật đầu nói ra.

- Thuần Dương pháp khí ta có, nhưng không có khả năng giao cho người, tiến nhập Huyền cấp cũng không sai biệt lắm.

- Ta không có hứng thú với pháp khí!

Tiểu Báo Tử lắc đầu nói ra.

- Chưởng giáo có lẽ nhìn ra, ta là kiếm tu, truy cầu chính là cảnh giới tối cao Nhất Kiếm Phá Vạn Pháp, chỉ cần pháp khí không hợp với ta, có nó chỉ làm vướng bận tu hành mà thôi!

- Lời này nói rất êm tai a, ta cũng chưa từng nhìn thấy kiếm tu bài vẽ nhiều như người vậy, nói rõ đi, rốt cuộc người muốn thứ gì?

- Tài liệu luyện chế trận pháp, ta tin tưởng, những vật này, quý phái không thiếu nhất, đúng không?

- Trận pháp?

Ngọc Thanh hơi sững sờ, chợt nghĩ đến đám sương mù nồng đậm trong phòng của Tiểu Báo Tử.

- Đúng là ta đã quên, người hiểu được trận pháp. Được rồi, người cần những loại tài liệu gì, ta sẽ xem có hay không, nếu có, ta sẽ tận lực giúp người gom góp!

- Kỳ thật cũng không cần quá nhiều tài liệu tốt!

Tiểu Báo Tử nói ra, sau đó liệt kê danh sách những tài liệu mình cần.

- Tài liệu người cần đúng là rất nhiều, nhưng mà, cũng không tính là quá mức, trừ vài thứ...

- Chưởng giáo, cái giá này của ta là đúng công đạo rồi, những tài liệu này, trừ vài món mấu chốt ra, nhưng thứ còn lại không phải là tài liệu đỉnh cấp gì, so sánh với Tiên Thiên Bảo Hoa Thanh Liên Tử, không cùng giá trị a.

- Nhưng mà hiện giờ, người có thể dùng thời gian trong bao lâu mới gom đủ những tài liệu này?

Ngọc Thanh chưởng giáo cười nói.

- Được rồi, ta cũng không làm khó người, tài liệu người muốn, ta đều có cả, rất nhanh có sẽ đưa tới cho người, nhưng mà, người cũng phải đáp ứng ta một điều kiện!

- Chưởng giáo cứ phân phó!

- Đồ nhi của ta, chính là Dạ Nguyệt, người cũng đã gặp qua. Nàng có tu vi không tệ, đã đột phá Thất phẩm, đã có thể xuất sư, ta chuẩn bị cho nàng xuống núi lịch lãm rèn luyện một phen, nhưng người cũng thấy đấy, dù tu vi của nàng không tệ, nhưng dù sao cũng là một nữ hài tử, kinh nghiệm giang hồ chưa đủ, hành tẩu giang hồ, khó tránh khỏi gặp phiền toái, ta cũng không yêu cầu người quá nhiều, nếu như trong tương lai trên giang hồ, nàng gặp phiền toái, ta hi vọng người có thể viện thủ cho nàng!

- Đây là tự nhiên!

Tiểu Báo Tử gật đầu nói ra, làm ra bộ dáng đương nhiên.

- Chưởng giáo yên tâm, bất kể là ai, nếu như dám gây sự với Cơ cô nương, Ki Thủy Báo ta là người đầu tiên không tha cho hắn!

- Có lời này của người là được, ta vốn muốn cho Dạ Nguyệt gia nhập Tiên Cung các người, nhưng hiện tại xem ra, không cần phải phiền phức như thế!

Ngọc Thanh cười nói.

- Tránh phải gặp lão bất tử kia, hắn đang chờ ta mở miệng cầu hắn, lúc này đây, ta muốn hắn đến cầu ta a!

Tiểu Báo Tử nghe vậy, khoe miệng co quắp hai cái, cuối cùng cũng không nói thêm điều gì.

Không thể không nói, hiệu suất của Dao Trì cực cao, tài liệu Tiểu Báo Tử cần đã gom đủ, ngày hôm sau bọn họ đã chuẩn bị tốt, chôn cất ở trong một nhà kho, thông tri Tiểu Báo Tử đi nhận lấy.

Nhìn thấy đồng tài liệu này, Tiểu Báo Tử cười khở, từ trên người lấy một khóa Tiên Thiên Bảo Hoa Thanh Liên Tử giao cho Ngọc Thanh, hắn đưa ra yêu cầu muốn ngày ngóc trong kho phòng vài ngày, Ngọc Thanh hiểu hắn muốn làm gì, gật đầu đồng ý.

- Người tốt nhất là nên nhanh lên, ta đã đem tin tức của người nói cho Tiên Cung, ta đoán chừng, nhanh thì ba ngày, nhiều thì năm ngày, Tiên Cung sẽ tới đón người.

- Đa tạ chương giáo nhắc nhở!

Tiểu Báo Tử nói ra.

- Kỳ thật bọn họ tới nhanh một chút cũng không sao cả.

Mấy ngày sau, cánh cửa nhà kho một mực đóng chặt đã bị Tiểu Báo Tử mở ra. Còn chưa kịp cho người thông báo, trước mặt đã xuất hiện Kim Ngọc Tuyền.

662. Chương 660: Lập Trình Kế Hoạch. (3)

- Thanh lão đoán quá đúng, tính toán toán người sẽ ra khỏi nơi này trong một hai ngày mà thôi.

Nhìn thấy Tiểu Báo Tử đi ra khỏi nhà kho, Kim Ngọc Tuyền cười ha hả.

- Lão Kim kê, làm sao người tới đây?

- Ta đi cùng Thanh lão!

Kim Ngọc Tuyền bộ dáng vui mừng hơn hở.

- Tiểu tử, lúc này đây, người đã nổi tiếng rồi a, tên Hoan Hỉ hòa thượng kia bị người làm cho tức điên, mấy ngày này, đều nghe ngóng tin tức của người ở khắp nơi đấy.

- Hoan Hỉ hòa thượng?

Nghĩ đến tên hòa thượng bị mình cướp Thanh Liên Tử, Tiểu Báo Tử cười ha hả.

- Thiên tài địa bảo, chỉ thuộc về người có đức, đây là vật thiên sinh địa dưỡng, rơi vào tay ai thì thuộc về người đó, chẳng lẽ Tiên Thiên Bảo Hoa Thanh Liên là chính là của hắn trồng hay sao?

- Nói có lý, chúng ta sẽ dùng những lời này trả lời cho Đại Luân Tự!

Lão Kim kê cười nói.

- Bảo vật trời sinh địa dưỡng, cũng không có quy định là vật của Tuyết Sơn Đại Luân Tự a, tốt rồi, đi nhanh đi, ta biết Thanh lão đang rất gấp a.

Đi theo đằng sau Kim Ngọc Tuyền, nhanh chóng đi tới chủ điện của Dao Trì, dọc theo con đường này, Tiểu Báo Tử lại một lần nữa thưởng thức tuyệt thế phong cảnh của Dao Trì, nhưng mà, cho dù Dao Trì có đẹp đến thế nào, Tiểu Báo Tử vẫn cảm thấy không thích ứng.

Trong chủ điện Dao Trì, Ngọc Thanh đang cùng Thanh lão uống trà đánh rắm, giao dịch nha, đã sớm hoàn thành trong lúc Tiểu Báo Tử bế quan, nhìn thấy Tiểu Báo Tử đến, Thanh lão cũng không muốn ở lâu, liền trực tiếp đứng dậy cáo từ.

Nửa canh giờ sau, Tiểu Báo Tử, Thanh lão và lão Kim kê ba người, đã đứng trên một pháp khí hình thuyền, phi hành giữa biển mây vạn dặm.

- Cái Dao Trì phái này đúng là che giấu rất kỹ a, không chỉ cấm chế rất nhiều, mà lại tọa lạc ở nơi chim không thềm ỉa này.

- Dao Trì nằm ở cực tây chi địa, lãnh đời nhiều năm không xuất thế, tự thành hệ thống, chính là một môn phái cường đại trong thiên hạ, chỉ là cho tới nay, không có nhiều người biết!

Thanh lão đứng tại đầu thuyền, cảm thán một tiếng.

- Người trong võ lâm, cường giả Thất Bát phẩm, cả đời chưa chắc đã nghe qua cái tên Dao Trì này, người lại là người hữu duyên, lại đánh quan hệ với bọn họ nữa!

- Nhưng thiếu chút nữa ta đã đắc tội bọn họ mà?

- Ha ha, đừng nói những lời này, người là người có đại số phận a, nói chính đề đi, cửa ra vào Bích Lạc bí cảnh thứ mười nằm ở đâu?

- Trong lãnh địa của ta!

Về mặt Tiểu Báo Tử tươi cười, nghĩ đến chuyện này, hẩn nhẹn không được cười to thật thoải mái.

Cửa ra vào Bích Lạc bí cảnh thứ mười, cho dù là một tổ chức cực lớn như Tiên Cung cũng có giá trị to lớn, cho nên bọn họ rất coi trọng, mà hết lần này tới lần khác, cửa vào lại nằm trên lãnh địa của hẩn. Đối với Tiên Cung mà nói, hẩn là một thành viên của bọn họ, chuyện này thuận tiện hơn rất nhiều, có thể cho bọn hẩn tự do sử dụng cửa ra vào này, nhưng chỉ là tương đối, làm sao bảo trụ bí mật cửa ra vào này, nhất định bọn họ cần rất nhiều thời gian, nói thí dụ như phái cường giả tiến vào chiếm giữ a. Mà thôi phong cách làm việc của Tiên Cung từ trước tới nay, cũng không có khả năng chỉ vì một cửa vào Bích Lạc bí cảnh mà bại lộ sự tồn tại của mình, cũng không làm ra hành vi chiếm núi xưng vương như Thiên Long Đạo, tất cả đều che dấu, những thứ bên ngoài do mình xử lý, bởi vì đó là lãnh địa của hẩn, để cho hẩn làm, sẽ thuận lý thành chương, cũng là tự nhiên nhất.

Bởi như vậy, cũng tương đương với việc đem tổ chức lớn như Tiên Cung khóa vào trong lãnh địa của mình, Tiên Cung vì lợi ích của mình, nhất định sẽ dùng mọi biện pháp bảo trụ lãnh địa của hẩn, bảo trụ nơi này, bảo vệ cửa vào Bích Lạc bí cảnh, sẽ không để cho thế lực khác nhúng tràm vào lãnh địa của mình, đối với hẩn mà nói, đây là chuyện cực kỳ có lợi.

- Trong lãnh địa của người?

Lông mày Thanh lão nhíu lại, không khỏi có chút ngoài ý muốn, nhưng mà, chợt chỉ vào hẩn cười mắng.

- Người tiểu tử này, đúng là một đại phúc tinh a!

- Cái gì phúc tinh hay không phúc tinh, vận khí tốt một chút mà thôi!

Tiểu Báo Tử cười nói, hẩn đem tiền căn hậu quả của việc phát hiện Bích Lạc bí cảnh nói một lần cho Thanh lão nghe, đương nhiên, chuyện có quan hệ tới Thanh Linh, hẩn không nói tới một chữ.

- Ân, người đúng là đại số phận, ở trong mỏ tình thiết, gặp độc thú, hẩn khí bức người, không tệ, quả nhiên không tệ, chỗ đó chính là một cửa vào của Bích Lạc bí cảnh a!

Nói đến đây, hẩn liếc nhìn Tiểu Báo Tử.

- Người biết vì sao người chỉ có thể vào mà không thể ra không?

- Không biết!

- Bởi vì chỗ cửa vào kia, cần ít nhất một kiện Thuần Dương pháp khí để chèo chống mới được!

Nói đến đây, trong ánh mắt của hẩn hiện ra một tia bất đắc dĩ.

- Sở dĩ Dao Trì có thể đem cửa vào đặt trong tông môn, hoàn toàn là vì bọn họ có một kiện tiên khí, dù Tiên Cung của ta có tiên khí, nhưng lại không làm được như vậy, cho nên phải dùng một kiện Thuần Dương pháp khí để chèo chống cửa vào, bởi vậy, cửa vào không cách nào di động.

Nói đến đây, hẩn giống như cười mà không cười nhìn Tiểu Báo Tử.

- Xem ra, chuyện này, còn cần người hỗ trợ a!

- Đó là nhất định, không có vấn đề, tuy chỗ đó là một mỏ tinh thiết, nhưng mà, kỳ thật cũng không có gì lớn cả!

Tiểu Báo Tử bật thốt ra những lời này.

- Người không cần nhắc nhở ta người phải chịu tổn thất!

Thanh lão khoát tay nói ra.

- Chuyện này dù là đối với người, hay là đối với Tiên Cung chúng ta, cũng cực kỳ có lợi, chúng ta muốn làm chính là tối đa hóa lợi ích, che giấu đi mà thôi, cho nên, người không cần lo chuyện tổn thất, tổn thất của người, chúng ta sẽ đền bù cho người.

- Đây là tự nhiên, ta là một phần của Tiên Cung mà, có thể làm một ít công hiến cho Tiên Cung, cũng là vinh quang của ta!

Tiểu Báo Tử cười nói, hai con hồ ly một lớn một nhỏ nhìn nhau cười.

- Chỉ là, chuyện này có thể giấu diếm được người khác, chỉ sợ, không thể gạt được Vương Xà và Tiểu Minh Vương a?

Bỗng nhiên Tiểu Báo Tử hỏi vấn đề này.

- Không cần dấu diếm hai người bọn họ, hai người bọn họ cũng sẽ không nói ra, Bích Lạc bí cảnh có trợ giúp rất lớn đến việc tu hành của bọn họ, bọn họ sẽ không ngóc đến mức tiết lộ tin tức ra ngoài.

- Ta hiểu!

Tiểu Báo Tử gật đầu đáp.

- Sau khi ta trở về sẽ bố trí, nhưng cụ thể làm thế nào, kính xin Thanh lão chỉ giáo!

- Chỗ đó là một mỏ tinh thiết, mà đồng thời cũng là cửa vào Bích Lạc bí cảnh, người nhất định không thể cho người ta khai thác, ta nghe nói lãnh địa của người rất nghèo, không có bao nhiêu kiến trúc, không bằng ở chỗ này xây một tòa kiến trúc, như vậy, che dấu mới tốt.

663. Chương 661: Lập Trình Kế Hoạch. (4)

- Chủ ý này cũng không phải tệ, ta trở về sẽ xây một tòa biệt viện ở chỗ này, đối ngoại nói rằng trong đó có đại mạch sắt khí, thích hợp cho ta tu luyện, như vậy, không người nào có thể hoài nghi cả.

- Ân, vì tu luyện, buông tha cho một mỏ tinh thiết mỏ, đối với người luyện võ như chúng ta mà nói, cũng không phải là chuyện gì lớn!

Thanh lão gật đầu nói ra.

- Người của Tiên Cung, người quen thuộc với Ngọc Tuyên nhất, chuyện này, ta sẽ cho Ngọc Tuyên giúp người, sau khi trở về, ta sẽ phái người qua, mở cửa ra vào đó ra, người yên tâm, mục đích của chúng ta chỉ là cửa ra vào, sẽ không có ảnh hưởng gì tới lãnh địa của người cả!

- Thanh lão nói quá lời, ta còn ước ngài sẽ phái nhiều người tới đó thật nhiều a, tuy là lãnh địa của ta, nhưng nơi đó quá lớn, ta không thể chú ý hết, hơn nữa cũng có rất nhiều người chú ý tới lãnh địa của ta, cho nên, người phái càng nhiều người, ta lại càng vui vẻ!

- Người nói chuyện không cần che che lấp lấp, dấu diếm sắc bén như vậy, trước kia thì ta không biết, nhưng hiện tại, ở trên lãnh địa của người có cửa vào Bích Lạc bí cảnh, như vậy, đương nhiên chúng ta sẽ không để người nào đánh chủ ý lên lãnh địa của người, nhưng mà, người cũng phải hiểu, tác phong làm việc của Tiên Cung chúng ta, chúng ta sẽ không công khai ủng hộ người, không đến thời điểm vạn bất đắc dĩ, người của Tiên Cung sẽ không hiện thân, nhưng mà, chúng ta sẽ ủng hộ người theo cách khác, dù là trên tình báo, hay là tiền tài, dù là dạng nào, ta cam đoan, lãnh địa của người sẽ rất kiên cố.

- Vậy làm phiền Thanh lão quan tâm!

Tốc độ của pháp khí phi hành cực nhanh, giống như một đạo kim sắc xuyên qua biển mây, nhưng bởi vì Đạo Trì cách đại lục Trung Nguyên quá mức xa xôi, tuy tốc độ của pháp khí phi hành cực nhanh, nhưng cũng phải mất tới hai ngày mới bay trở về lãnh địa của Tiểu Báo Tử.

- Tốt, Ngọc Tuyền, mấy ngày này, ngươi ở lại bên cạnh Tiểu Báo Tử đi, thay hắn nhìn một chút, nếu có chuyện gì ngoài ý muốn, kịp thời liên lạc, hiểu chưa?

- Vâng!

Kim Ngọc Tuyền cúi đầu nói ra.

- Ách, chuyện này...

Nghe nói Kim Ngọc Tuyền sẽ ở lại bên cạnh, thần sắc Tiểu Báo Tử hơi động một chút.

- Như thế nào, có vấn đề gì sao? Không muốn cho lão Kim kê ở bên cạnh ngươi sao?

- Đương nhiên không phải, ta chỉ muốn hỏi, sau khi lão Kim kê lưu lại, có đi hay không, nếu như không đi, ta cần an bài cho hắn một thân phận, miễn cho người khác hoài nghi, ngài cũng biết, tuy hiện giờ ta co đầu rụt cổ ở tây bắc, nhưng trong thiên hạ có không biết bao nhiêu ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào ta đây này. Đột nhiên bên cạnh xuất hiện một cường giả Bát phẩm, sẽ làm cho người ta chú ý, hơn nữa mỗi lần Kim kê này hành động, hắn không mang mặt nạ a, người nhận ra hắn không ít, cho nên nếu cho người hữu tâm chú ý, sẽ nhanh chóng sinh ra liên tưởng!

- Ý của ngươi là gì?

Lão Kim kê ở bên cạnh không hài lòng.

- Ý của ta là, lão Kim kê người tốt nhất là nên trang điểm, hoặc là mang mặt nạ da người, đừng để cho người ta liếc mắt một cái liền nhận ra thân phận của ngươi, như vậy đi, còn nữa, ngươi còn phải ẩn dấu thực lực, không nên vừa xuất hiện đã bày ra cái giá của cường giả, ta thấy nên tiến lên từng bước thì tốt hơn!

- Vậy ngươi nói phải làm sao bây giờ?

- Gần đây trên lãnh thổ của ta có rất nhiều lưu dân, tất cả mọi người đều bị bọn buôn bán người mang đến, cho nên ngay từ đầu tất cả mọi người chưa quen thuộc, trước tiên ngươi lẫn lộn với bọn họ, vào thời điểm thích hợp, bộc lộ tài năng, làm cho người ta chú ý, mà ta, lãnh địa mới thành lập, tất cả đều không có gì, cần phải đào móc nhân tài, đem người chiêu dụ tới bên ngươi, cũng là chuyện đương nhiên, bởi như vậy, sẽ không làm cho người ta hoài nghi, đương nhiên, ngươi bộc lộ tài năng thì bộc lộ tài năng, bày ra một chút thực lực là đủ rồi.

- Chủ ý này không tệ, Ngọc Tuyền a, xem ra ngươi phải chịu ủy khuất một đoạn thời gian rồi!

Nghe Tiểu Báo Tử nói, Thanh lão gật gật đầu, có chút áy náy nhìn lão Kim kê nói ra.

- Đại nhân, biệt viện đã chuẩn bị xong, người cũng đã chiêu mộ tốt rồi!

Giang Hiểu lắng lặng đứng ở trước mặt Tiểu Báo Tử, cung kính nói ra.

- Nhưng mà, đại nhân, chỗ đó là một mỏ tinh thiết mạch khoáng a, ngài thật sự muốn tu kiến biệt viện ở đó sao?

- Chỗ đó địa sát khí nồng hậu dày đặc, dù là tinh thiết mạch khoáng, công nhân bình thường cũng không thể khai thác được, không cách nào khai thác, thì chẳng khác nào phế vật, đúng vào lúc ta cần sát khí để tu luyện, cho nên mới tu kiến một biệt viện ở đó.

Tiểu Báo Tử nói ra.

- Dù là nói thế, nhưng mà đại nhân, chuyện này quá mức đột nhiên, ngươi xem, nhân thủ trong lãnh địa vốn không đủ dùng, đột nhiên ngài muốn kiến thiết biệt viện, tất nhiên cần phải điều rất nhiều người tới, đại nhân, tuy lãnh địa này là của ngài, ngài muốn làm gì là tự do của ngài, nhưng mà, vào lúc này, thật sự không nên xây dựng ầm ầm a.

- Người đang dạy ta làm thế nào sao?

Âm thanh của Tiểu Báo Tử trầm xuống.

- Thuộc hạ không dám, nhưng thuộc hạ...

Nghe được giọng nói của Tiểu Báo Tử không vui, Giang Hiểu vội vàng nói ra.

- Tốt rồi, không nên nói nữa, ta biết rõ làm thế nào là thỏa đáng, nhưng mà, biệt viện này nhất định phải xây, nếu người không nguyện ý, ta tìm người khác tới làm!

Tiểu Báo Tử khoát tay nói ra.

- Tốt rồi, ta mệt mỏi. Người đi xuống đi!

- Vâng!

Giang Hiểu lên tiếng.

- Ta nói lão Giang, đầu óc của người bị hỏng rồi à!

Vừa ra khỏi cửa, đã gặp phải Chu sẹ, oán giận nói ra.

- Đại nhân muốn người làm thì làm đi, người tranh luận với hần làm gì, ta thấy tâm tình của đại nhân lúc này rất không tốt a.

- Tiểu tử này của người không tệ, nhưng mà, có một số việc, hiện tại không nên nói với hần.

Tiểu Báo Tử lắc đầu nói ra.

- Đúng rồi, chỗ kia người đã đi qua, thấy thế nào.

- Địa phương này đúng là không tệ!

Lão Kim kê nói ra.

- Chỗ đó đúng là tốt, hiện giờ người đảm đương chức đốc công, chuyện ở nơi đó, do người tới xử lý.

- Như vậy không được tốt a, quá mức khiến người ta để ý.

- Ta là lãnh chúa, đề bạt một người làm đốc công là quá mức bình thường.

Tiểu Báo Tử nói ra.

- Không có người nào để ý chuyện nhỏ như vậy, hơn nữa, ta muốn kiến thiết biệt viện, nói không chừng, còn có người cảm thấy ta là một lãnh chúa ham mê hưởng lạc và xem thường ta đó nha.

- Không có người ngu như vậy.

Lão Kim kê cười lạnh, liếc hần một cái.

664. Chương 662: Hàng Phục Tra Mã, Thuần Dương Pháp Khí Hiển Uy. (1)

- Người giống trống khua chiến xây dựng biệt viện, người khác vừa nghĩ tới sẽ không nghĩ người ham hưởng lạc, mà là trong biệt viện của người có bí mật, ta nghĩ, không lâu sau, sẽ có người tới dò xét.

- Có người ở đây, ta sợ cái rắc, đúng rồi, người Tiên Cung lúc nào thì tới.

- Có lẽ mấy ngày nữa.

Lão Kim kê nói ra.

- Lúc này bởi vì liên lụy tới cửa vào Bích Lạc bí cảnh, cho nên, Tiên Cung thập phần coi trọng, người tới đây, có một gã tinh thông trận pháp, còn mang theo một kiện Thuần Dương pháp khí!

Nói đến đây, hần liếc nhìn Tiểu Báo Tử thật sâu.

- Tiểu tử ngươi đúng là đụng phải đại vận, nhưng đồng thời, ngươi cũng cột vào Tiên Cung chúng ta, nhất tởn câu tởn, nhất vinh câu vinh!

- Ta vốn là một trong Tiên Cung Nhị Thập Bát Tú, đã sớm buộc vào một chỗ với các ngươi rồi.

Tiểu Báo Tử ha ha cười nói ra.

- Lúc này đây, chỉ đem quan hệ giữa chúng ta sâu thêm một chút mà thôi.

- Tốt rồi, không nói nhảm với ngươi, ta phải đi tới nơi đó nhìn một cái.

Lão Kim kê là người thập phần chuyên nghiệp, sau khi nói với Tiểu Báo Tử vài câu, liền cáo từ.

Nhìn thấy lão Kim kê rời đi, Tiểu Báo Tử cũng đứng dậy, tuy lãnh địa của hắn mới thành lập, nhưng bởi vì hắn là một người lười biếng, mà cơ chế thập phần kiện toàn, tất cả sự vụ, chỉ cần không có gì trọng đại, hắn sẽ không tự mình đi xử lý, giống như việc xây dựng biệt viện này, hắn chỉ phân phó một tiếng là xong, dù Giang Hiểu với việc này có chút mâu thuẫn, nhưng Tiểu Báo Tử đã ra lệnh một tiếng, hắn không thể không chấp hành.

- Nên đi xử lý chuyện Hắc Ma Tra Mã rồi, nghe nói thằng này đã ở mấy chỗ trong lãnh địa nào không ít phiền toái, đã làm cho nhiều người chú ý!

Trong lòng Tiểu Báo Tử thầm nghĩ, thân hình lóe lên, giống như một đạo ánh sáng, lao ra khỏi phòng, bay thẳng lên trời.

Lúc này Tiểu Báo Tử đã luyện thành cương khí, cho nên, lúc phi hành, cũng không cần vận dụng Thừa Long Ngự Phong Quyết, tuy tiêu dao như Thừa Long Ngự Phong Quyết, nhưng làm thế quá mức rêu rao, thân thể của hắn giống như một đạo ánh sáng, đã có uy thế, lại tương hợp với võ học của hắn, làm cho người ta mơ màng.

Khi tu vi Tiểu Báo Tử càng ngày càng cao, càng ngày càng lý giải sâu hơn về cương khí, đương nhiên biết rõ cương khí ngoại trừ công và thủ ra, còn có một loại diệu dụng khác.

Đó chính là hiện hóa!

Nói thí dụ như, cương khí Cửu Long Thần Hỏa của hắn có thể hiện hóa thành Cửu Long Thần Hỏa Tráo, Thanh Ngọc Kiền Nguyên Cương của hắn cũng có thể hiện hóa thành một thanh lôi đao khổng lồ.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết để cương khí hiện hóa chính là cương khí của ngươi phải tu luyện đến trình độ cực kỳ tinh thâm, cương khí cũng phải tràn ngập linh tính.

Cho nên, cường giả có thể đem cương khí hiện hóa ít lại càng ít, mà điều kiện hiện hóa của cương khí, Tiểu Báo Tử đã thỏa mãn điều kiện này, nội khí của hắn linh tính mười phần, vừa có cương khí, đã luyện ra chín đầu Hỏa Long, mà người bình thường tu luyện Cửu Long Thần Hỏa Công này, thời điểm thành cương, có thể luyện thành một đầu Hỏa Long đã phải cảm ơn trời đất, cho dù trong tương lai đạt tới điều kiện hiện hóa, chỉ hiện ra Nhất Long Thần Hỏa Tráo, nhiều lắm là Nhị Long Thần Hỏa Tráo, không cùng cấp bậc của Cửu Long Thần Hỏa Tráo.

Đương nhiên, cho dù tu luyện cùng một loại cương khí, thì điều kiện hiện hóa cũng không hoàn toàn giống nhau, Thanh Ngọc Kiền Nguyên Cương của hắn có thể hiện hóa thành một thanh lôi đao khổng lồ, Tiểu Báo Tử tin tưởng, Thanh Ngọc Kiền Nguyên Cương của Vương Xà hiện hóa không phải là lôi đao.

Đây không phải là phong cách của hắn.

Thời điểm Tiểu Báo Tử đứng trên bầu trời trăm trượng, hỏa vân bao phủ chung quanh thân thể của hắn đã biến mất, chỉ còn lại hỏa vân dưới chân, giống như một thần tiên trong truyền thuyết đạp mây mà đi, nhìn khắp mọi nơi một vòng, liền thét dài một tiếng.

Tiếng kêu gào rung trời, thật lâu không dứt, trong thời gian ngắn nhất, truyền khắp phương viên trăm trượng, người trong lãnh địa nghe được âm thanh tiếng thét dài này thì kinh hoàng một chút. Nhưng lại cúi đầu xuống, điềm nhiên như không có việc gì, tiếp tục làm việc của mình, bởi vì bọn họ biết rõ, lãnh chúa đại nhân đang gọi sủng vật của mình trở về, chính là đầu Ngân Lang.

- Ngao...

Tiếng kêu gào không dứt, xa xa, một tiếng sói tru thê lương vang lên, lại tiếng tru thứ hai, tiếng thứ ba, tiếng thứ tư, âm thanh càng lúc càng lớn, ở phía chân trời xuất hiện một đạo ngân quang, tiếng tru không dứt, vang khắp đại địa.

Đó chính là tiểu Độc.

Từ khi đến thảo nguyên đến nay, tiểu Độc luôn ở trạng thái nuôi thả, nhưng trong mấy tháng gần đây, hẳn đã là bá chủ của đàn sói trong phạm vi ngàn dặm.

Thông qua tiểu Độc, Tiểu Báo Tử gián tiếp đem các đàn sói trong thảo nguyên khống chế trong tay.

Người kiếm ăn trên thảo nguyên, cái gì là đáng sợ nhất?

Đàn sói, bởi vì đàn sói chẳng những tập kích người, mà còn tập kích dê bò, bất luận là dạng tồn tại nào sinh hoạt trên thảo nguyên, đều có một lực uy hiếp cực lớn, hơn nữa đàn sói khát máu, tàn nhẫn, giết cũng không hết, cho nên không có bất cứ biện pháp nào tốt để đối phó với sinh linh tà ác nhưng linh tính mười phần này.

Vào thời gian trước, dưới chỉ thị của Tiểu Báo Tử, tiểu Độc còn suất lĩnh mấy bầy sói lớn tập kích lãnh địa xung quanh hắn, chính là lãnh địa của Vương Hoa bàng chi của Vương thị, trong lần đó, Vương Hoa tổn thất gần một nửa dê bò, nguyên khí tổn thương nặng nề.

Sau khi vọt tới dưới chân, tiểu Độc càng ngày càng thần tốc, Tiểu Báo Tử vui vẻ cười lớn.

- Đi thôi tiểu Độc, chúng ta đi gặp bằng hữu cũ!

Tiểu Độc giống như hiểu ý của Tiểu Báo Tử, cao hứng tru lên một tiếng, dẫn đầu đi về hướng đông nam.

- Ha ha...

Tiểu Báo Tử cũng cười cười, vận dụng cương khí, theo sát phía sau tiểu Độc.

Vị trí Hắc Vĩ Nguyên nằm ở phía đông nam lãnh địa Tiểu Báo Tử, khoảng cách ước chừng hơn ba ngàn dặm đường, thời điểm lần đầu tiên hắn tới lãnh địa, vượt qua Hắc Vĩ Nguyên tới lãnh địa của mình mất rất nhiều ngày, nhưng hiện tại, hắn và tiểu Độc, tốc độ nhanh hơn không ít, chỉ mất hai ba giờ, một người một thú, đã đi tới Hắc Vĩ Nguyên.

- Khá lắm, rất náo nhiệt!

Vừa đến Hắc Vĩ Nguyên Tiểu Báo Tử liền cảm thấy không đúng, người ở đây đúng là không ít.

Phải, nên biết đây là Hắc Vĩ Nguyên, vốn là cấm địa trên thảo nguyên, khắp nơi đều là đầm lầy, người bình thường tới đây, không nghĩ sẽ bị đầm lầy cắn nuốt, hơn nữa nơi đây cũng không có sản xuất gì. Cho nên, không có người nào đến, nhưng bây giờ, tiến vào Hắc Vĩ Nguyên, Tiểu Báo Tử nhìn thấy vài bóng người cẩn thận từng li từng tí vượt qua đầm lầy trên thảo nguyên, giống như tìm cái gì đó.

665. Chương 663: Hàng Phục Tra Mã, Thuần Dương Pháp Khí Hiển Uy. (2)

Những người này, đại bộ phận đều là tội dân, quần áo lam lũ, xanh xao vàng vọt, bị dây thừng xuyên thành một chuỗi, mà áp giải ở phía trước, mà bên cạnh và sau lưng bọn họ, chính là binh sĩ mặc quần áo ngắn nắp.

Binh sĩ?

Có điểm giống, nhưng không hoàn toàn, từ quần áo của bọn họ, có thể nhìn thấy đã từng tham gia quân ngũ, nhưng khi nhìn kỹ, Tiểu Báo Tử cười lên một tiếng, hiểu được, hẳn bọn họ đều giống như thuộc hạ của mình, đều là tư binh của lãnh chúa a.

Chỉ có những người được phong ấp và tước vị như bọn họ mới có thể có được tư binh, nhưng số lượng cũng không phải rất nhiều, nói thí dụ như Chu Báo hắn, được phong Vũ Dương Huyền Tử, là một tử tước, có

thể có tám trăm tư binh, mà thủ hạ Giữ Gìn Trật Tự Đô Thị của hắn, đã chiếm dụng tám trăm danh ngạch tư binh này.

Cho nên, nhìn bộ dạng của những người này, có lẽ chính là tư binh của lãnh chúa ở gần đây, sở dĩ áp dụng phương thức như vậy, chính là sợ đầy lầy trên thảo nguyên làm thiệt hại, cho nên mới phải áp dụng loại phương thức dò xét địa lôi mà quý lùn Nhật Bản đã dùng.

Mà đám tư binh này, trừ xua đuổi đám tội dân này ra, còn có thể thăm dò con đường nào an toàn để tránh đầm lầy.

- Xem ra tên lãnh chúa này là người có dã tâm a!

Tiểu Báo Tử thầm nghĩ trong lòng, đúng vào lúc này, một tiếng thét kinh hãi truyền tới, quay đầu nhìn lại, ở phía trước có mấy tội dân bị rơi xuống đầm lầy, lớn tiếng kêu cứu.

- Đi mau đi mau, ở đây không có chuyện của các người.

Mấy tội dân vây chung quanh muốn cứu, nhưng lại bị mấy tư binh phía sau dùng roi da xua đuổi.

- Mau đi nhanh lên, một đám vô dụng, đi mau, đi mau, lão gia ta không có thời gian để hao phí với đám các người.

Một tên tư binh ra dáng là thủ lĩnh vùng rơi da lên, quát lớn.

- Hôm nay trước khi mặt trời xuống núi, nếu các người không...

Lời còn chưa dứt, hình như hắn cảm thấy cái gì đó, vừa quay đầu lại, nhìn thấy một thiếu niên mặc thanh y, đứng cách đó không xa, đang đứng nhìn mình, mà bên cạnh thiếu niên này, là một con Ngân Lang cường tráng thần tuấn.

Cũng không biết vì cái gì, vừa nhìn thấy người nam tử mặc thanh y này, hắn nhin không được rung mình, sau đó quay đầu đi, không dám nhìn nữa, cũng không dám hỏi thân phận của đối phương.

Những ngày gần đây, trên Hắc Vĩ Nguyên có nhiều người qua lại, trong đó không thiếu cao thủ võ lâm, hắn chỉ là thủ lĩnh tư binh thì bỏ đi, cùng lắm chỉ có uy phong với những tội dân không có năng lực phản kháng thể này, nếu chọc phải cường giả võ lâm cao thủ, lúc đó ôm hận mà khóc.

Lần này Tiểu Báo Tử tới đây là tìm Hắc Ma Tra Mã, cũng không muốn sinh ra chuyện gì ở đây, nhắc nhẹ tay lên, một cổ hấp lực khổng lồ tản ra, cứu mấy tội dân bị rơi xuống đầm lầy lên.

Nhìn thấy Tiểu Báo Tử ra tay cứu người, người chung quanh đều dừng lại, tên thủ lĩnh tư binh trầm xuống, thần sắc cũng trở nên âm trầm bất định, thầm nghĩ không phải mình đụng phải đại hiệp giang hồ chứ, những kẻ bênh vực kẻ yếu, nếu là như vậy, mình sẽ gặp phiền toái, cho dù không chết, cũng mất một lớp da.

- Người là lão đại của bọn chúng?

Thời điểm này, trong nội tâm của hắn lạnh lẽo, lỗ tai nghe được một âm thanh vô cùng lạnh lùng trong trẻo, hắn khẽ rung mình, thiếu chút nữa co quắp lại nằm trên mặt đất.

- Dạ, đúng là tiểu nhân!

- Người là thủ hạ của ai, dẫn theo nhiều tội dân tới đây làm gì?

- Tiểu nhân họ Tần, là thủ hạ Tần đại nhân, trong phương viên trăm dặm quanh đây là đất phong của Tần đại nhân, nhưng mà, một nửa trong đó là Hắc Vĩ Nguyên, cho nên, Tần đại nhân liền phái những tội dân này đi dò đường.

- Dò đường?

Tiểu Báo Tử gật gật đầu, hắn không biết tên Tần đại nhân này là thần thánh phương nào, nhưng mà, đã có đất phong trăm dặm này, xem ra đã lập công lao không nhỏ trong việc chiếm lấy Hắc Vĩ Nguyên.

- Gần đây, có phải có rất nhiều người tiến vào Hắc Vĩ Nguyên hay không?

- Đúng, đúng, bởi vì gia tộc của đại nhân phái rất nhiều người tới đất phong này, có rất nhiều đại nhân cũng có đất phong ở chung quanh Hắc Vĩ Nguyên này, còn có... Còn có một...

Nói đến đây, trên mặt người này xuất hiện một nụ cười cổ quái.

- Còn có mấy đại nhân có vận khí không tệ, có đất phong ở chính giữa Hắc Vĩ Nguyên, cho nên rất nhiều đại nhân đều phái người tới dò xét Hắc Vĩ Nguyên này.

- Ha ha, vận khí đúng là không tệ a!

Tiểu Báo Tử nghe xong, thiếu chút nữa cười thành tiếng, đất phong ở chính giữa Hắc Vĩ Nguyên, xem ra đúng là không tệ. Thời điểm hoàng đế cất đất phong hầu ở Hắc Vĩ Nguyên không có quá nhiều lý giải, chính là tùy tiện nhắm mắt chỉ đại, bằng không thì, chắc có lẽ không xuất hiện tình huống như vậy, người biết rõ Hắc Vĩ Nguyên không nhiều lắm, nhưng dùng thực lực hoàng gia, chỉ cần hơi dò xét xa là có thể hiểu rõ tình huống ngàn dặm. Nếu như biết rõ tình hình cụ thể và tỉ mỉ, đương nhiên sẽ không đơn giản phân cho người khác, đương nhiên cũng không bài trừ hoàng đế muốn đùa giỡn mấy thằng xui xẻo.

- Tốt rồi, các người dò đường đi, ta cũng không quấy rầy!

Tiểu Báo Tử khoát khoát tay, hần chỉ tay cứu mấy tội dân kia lên.

- Phía bắc của thảo nguyên, rất hoang vắng, chỉ có mấy người như vậy, chết hết cũng không có gì lạ.

- Dạ dạ!

Tên thủ lĩnh tư binh gật đầu, đầu cũng gật xuống tận hông.

- Tiểu nhân nhất định chú ý, nhất định chú ý!

Hắn đợi thêm một lúc mới ngẩng đầu lên, một người một sói đã biến mất không thấy gì nữa.

Tiểu Báo Tử đi theo sau tiểu Độc, lại đi nửa canh giờ, đã xâm nhập vào trong chỗ sâu nhất của Hắc Vĩ Nguyên, tuy người trên Hắc Vĩ Nguyên càng ngày càng nhiều, nhưng có thể xâm nhập vào đây, cũng không có bao nhiêu, hiện tại mọi người thăm dò ở bên ngoài Hắc Vĩ Nguyên thì cũng bỏ đi, bởi vì không có khả năng kinh động tới Hắc Ma Tra Mã ở sâu trong Hắc Vĩ Nguyên này.

Mà sở dĩ lúc này Tiểu Báo Tử dẫn theo tiểu Độc tiến vào Hắc Vĩ Nguyên, cũng là vì hắn cũng không nắm chắc tìm được hành tung của Hắc Ma Tra Mã.

Bởi vì Hắc Ma Tra Mã là yêu thú, dù mình không sợ nó, nhưng dù sao nơi này cũng là sân nhà, là hang ổ của nó, nếu như nó tập trung tinh thần vào việc chạy trốn, thì mình không thể tìm thấy, mà tiểu Độc tắc thì có khứu giác linh mãnh, lần đi bắt Hắc Ma Tra Mã này, dẫn theo nó đúng là lựa chọn tốt nhất.

Quả nhiên, tại đây có bụi cỏ và ao đầm rập rậm. Tiểu Độc nhanh chóng phát hiện manh mối, cái mũi dán lên mặt đất ngửi ngửi, chạy nhanh về một hướng.

666. Chương 664: Hàng Phục Tra Mã, Thuần Dương Pháp Khí Hiển Uy. (3)

Lại chạy nửa canh giờ, rốt cục dừng lại, bắt đầu tiến đến một bãi cỏ, rộng lớn một tiếng.

- Tìm được rồi à!

Tiểu Báo Tử cười cười, trấn an tiểu Độc không được xao động, đi đến bãi cỏ, tâm thần yên lặng, buông linh giác ra, gió thổi cỏ lay trong phương viên mười dặm, đều rõ như lòng bàn tay.

- Ở ngay nơi này, phải nhìn uy lực của Thuần Dương pháp khí trong truyền thuyết mới được a.

Lúc này Tiểu Báo Tử đã không thể chờ được, Thuần Dương pháp khí Kim Hi Ly Diễm Kính của hắn đã luyện thành một đoạn thời gian, nhưng chưa có cơ hội thử uy lực của nó lần nào, hôm nay rốt cục đã cho hắn cơ hội. Hắn phải ném thử Thuần Dương pháp khí trấn áp số mệnh của thế gia này, không biết khi nó tiến nhập Huyền cấp pháp khí có điểm gì khác nhau.

Chỉ thấy một đạo kim quang từ trên đỉnh đầu bay lên, hóa thành một tấm gương tản ra kim quang nhàn nhạt, trên mặt kính có ánh sáng chớp động, hô ứng với ánh sáng trên bầu trời, lóe ra hào quang mãnh liệt, một đạo kiêu quang từ trên mặt kính bắn ra.

- Ta khảo...

Tuy nhiên đã sớm có chuẩn bị, nhưng mà, đạo kim quang này đúng là quá mức chói mắt, ngay cả Tiểu Báo Tử cũng phải tránh đi.

Trong nháy mắt, kim quang chiếu sáng cả đồng cỏ, liền thấy một bãi cỏ ẩm ướt bắt đầu quay cuồng, từng đạo khói trắng bay lên, mặt đất vốn ẩm ướt và giọt sương bám trên lá cây dày đặc, lúc này đã khô nứt.

- Uy lực quá lớn a!

Trong nội tâm Tiểu Báo Tử cả kinh, vô ý thức thao túng tấm gương, kim quang từ trên mặt kính xẹt qua, nhưng chỉ qua lại mấy lần, làm cho phương viên trăm trượng xung quanh, giống như xảy ra đại biến động, mặt đất khô nứt. Đồng cỏ và nguồn nước khô cạn, trên mặt đất xuất hiện các lỗ hổng, thậm chí nứt ra như mạn nhện, Tiểu Báo Tử nhìn thấy mà líu lưỡi, phải biết rằng, muốn làm được hiệu quả như vậy, cho dù hấn vận dụng Cửu Long Thần Hỏa Trảo thiêu đốt, cũng phải mất một thời gian rất dài, nhưng kim quang trên mặt kính qua lại mấy lần, đã biến thành như vậy, có thể thấy được, uy lực của Kim Hi Ly Diễm Kính này mạnh đến mức nào.

Đang lúc sợ hãi thán phục, hấn cảm thấy dưới chân truyền đến một cỗ chấn động nhẹ nhàng.

- Là Tra Mã, thằng này không chịu được rồi!

Tiểu Báo Tử thầm nghĩ trong lòng, nhưng Tra Mã cũng không lao ra, dùng tính cảnh giác trời sinh của yêu thú, nó có thể cảm giác được uy lực của Thuần Dương pháp khí từ trên mặt đất truyền tới, cỗ uy áp này nói cho nó biết, cho dù mình có đi lên cũng không có tác dụng gì, cho nên, hiện tại nó muốn chạy trốn, đào tẩu dưới lòng đất, hơn nữa còn phải lặng lẽ đào tẩu.

Nhưng nó lại không biết, nếu như là lúc trước, nó đào tẩu dưới lòng đất không có vấn đề gì, nhưng bây giờ, đồng cỏ và nguồn nước ở nơi này đã bị Kim Hi Ly Diễm Kính biến thành khô cạn nứt nẻ, chỉ cần nó khẽ động, phía trên cũng chuyển động, hơn nữa có tiểu Độc ở bên cạnh, cũng cảm giác được khí tức của nó, nhẹ giọng gào thét một tiếng.

Tiểu Báo Tử cười cười, Kim Hi Ly Diễm Kính bay lên cao, bắn ra một đạo kim quang thẳng tắp, bắt đầu di động dọc theo bãi cỏ, những nơi nó đi qua, bãi cỏ và mặt đất khô cạn.

Mà quỹ tích kim quang di động thập phần rõ ràng, chính là lộ tuyến đào tẩu của Hắc Ma Tra Mã dưới đất.

Từng đợt sương trắng bốc lên, một cỗ khói đặc toát ra, đột nhiên, ánh sáng di động đình chỉ, hình như Hắc Ma Tra Mã dừng lại, tuy nó dừng lại, nhưng không dám lộ đầu ra.

- Đúng là gia hỏa giảo hoạt.

Thì ra nó cảm giác được có điểm không đúng, đào tẩu có chút phiền phức, cho nên dừng lại, chui vào sâu trong lòng đất, Hắc Ma Tra Mã vốn là yêu thú sống trong lòng đất, trời sinh đã biết đào động, đương nhiên, hành động trong đất rất tự nhiên.

Đương nhiên, đó là vì Hắc Vĩ Nguyên có rất nhiều đầm lầy, bên trong bao hàm giọt sương, cho nên hành động của nó rất thuận tiện, nhưng khi mặt đất khô lại, nó muốn hành động rất khó khăn.

Cho nên, nó mới lựa chọn chui sâu xuống đất.

Với bản sự của nó, địa phương hoạt động thích hợp nhất chính là dưới mặt đất mười lăm trượng, xuống chút nữa lại không được. Bởi vì xuống chút nữa, sẽ đụng phải tầng nham thạch, nó chỉ là một yêu thú, không phải mũi khoan, cho nên, thời điểm nó chạy trốn, nó muốn tiến xuống mặt đất xấp xỉ phía dưới, mà nó vừa mới đào động, cũng vào lúc này, uy lực của Kim Hi Ly Diễm Kính lại hiện lộ ra.

Từng đạo hỏa diễm kim sắc và kim quang chớp động bắn ra, bắt đầu nung khô nước trên mặt đất, ngay từ đầu, khi kim quang từ tấm gương bắn ra, nước trong khoảng cách năm trượng dưới mặt đất đã bị nung khô,

hiện tại Kim Hi Ly Diễm Kính bắt đầu hiển uy, càng ngày càng nhiều nước bị nung khô, nơi vốn là bãi cỏ, phạm vi trăm trượng dưới mặt đất đã biến thành khô hạn.

- Két két...

Bởi vì quá mức khô ráo, mặt đất đã bị nứt ra, vết nứt nứt ra càng lúc càng lớn, bụi đất chung quanh, đều hóa thành tro bụi.

Kim Hi Ly Diễm Kính đã đình chỉ nung khô nước, nhưng không nghe lệnh của Tiểu Báo Tử, nó giống như tiểu mặt trời, kim quang vẫn đánh xuống, giống như muốn đóng đinh Hắc Ma Tra Mã xuống đất.

Mà Hắc Ma Tra Mã chui thẳng xuống sâu hơn trăm trượng, cuối cùng vẫn bị kim quang của Kim Hi Ly Diễm Kính chế trụ, không thể động đậy.

Uy lực của Thuần Dương pháp khí này đã nằm ngoài dự kiến của Tiểu Báo Tử!

Tế Kim Hi Ly Diễm Kính lên đỉnh đầu, một cỗ nhiệt lưu cường đại chảy khắp toàn thân, Tiểu Báo Tử cảm giác như mình đã dung làm một thể với Kim Hi Ly Diễm Kính. Kim Hi Ly Diễm Kính chính là một bộ phận của thân thể mình, hoàn toàn tiếp nhận sự chi phối của mình.

- Uy lực của kim quang Kim Hi Ly Diễm Kính này vậy mà lại có thể không chế tùy tâm!

Cảm giác được từ trong Kim Hi Ly Diễm Kính truyền đến một loại tin tức cùng loại với ý niệm, đồng thời Tiểu Báo Tử cũng cảm giác được Linh giác của mình theo kim quang của Kim Hi Ly Diễm Kính mà kéo dài xuống, thẳng đến trăm trượng, tình huống của Hắc Ma Tra Mã kia hoàn toàn hiện ra trong đầu hắn.

- Một tên đáng thương!

Uy phong ở Hắc Vĩ Nguyên, Hắc Ma Tra Mã không ai bì nổi bây giờ lại ôm lấy thân thể mình, toàn thân đều bị bao phủ trong diễm quang màu vàng, không thể động đậy.

- Kim quang của Kim Hi Ly Diễm Kính không có bất kì lực công kích nào, chỉ có tác dụng giam cầm cường đại, nếu dùng tốt thì đối phó với cường giả thất bát phẩm căn bản chỉ là chuyện nhỏ, không cần tốn bao nhiêu sức lực cả. Kim quang lóe lên, liền khiến đối thủ bốc hơi, hoặc là giam cầm đối thủ lại!

667. Chương 665: Lương Nghi Huyền Trận, Tin Tức Kinh Người. (1)

- Trách không được một kiện Thuần Dương pháp khí lại dẫn tới nhiều người tranh đoạt như vậy, nguyên lai tác dụng của Thuần Dương pháp khí lại lớn như vậy, chết tiệt, đám người kia vậy mà muốn ta giúp bọn họ đi tranh đoạt Thuần Dương pháp khí, còn muốn ta làm không công, mẹ nó chứ, xem lão tử là thứ gì chứ, một ngày nào đó, ta sẽ khiến các người đẹp mặt!

Kinh ngạc trước uy lực của Thuần Dương pháp khí, Tiểu Báo Tử lại nghĩ đám ngu ngốc ngày ấy chạy tới lãnh địa của hắn để bắt hắn tham gia cái gì mà thiên hạ anh hùng đại hội để tranh đoạt Thuần Dương pháp khí Bát Cực Linh Lung Tháp, lập tức một trán lửa giận.

Bỗng nhiên, xa xa truyền đến mấy tiếng rống trầm thấp, Tiểu Báo Tử thần sắc khẽ động.

- Có người đến!

Có người đến, nhưng lại không phải người bình thường!

Từ trong tiếng gào thét của Tiểu Độc, Tiểu Báo Tử có thể nghe được, thực lực của người đến tuyệt đối không thấp.

- Ta kháo, giờ lại đang là lúc khẩn yếu, thật xui xẻo!

Nội tâm Tiểu Báo Tử cực kì khó chịu, từ trong ngực lấy ra một cái tiểu kỳ lớn chừng bàn tay, tay vừa nhấc, chín mặt kỳ hóa thành chín đạo lưu quang, tứ tán ra.

Theo sự rơi xuống của tiểu kỳ, bốn phía nổi lên một đám sương, sau khi sương mù hình thành thì chấn động thoáng một lát liền biến mất không thấy gì nữa, mà chung quanh cũng khôi phục lại nguyên trạng, phẳng phất như chưa từng có người đến vậy.

Sau mấy hơi thở, năm đạo lưu quang, từ không trung đáp xuống, đáp xuống chính là nơi cách chỗ Tiểu Báo Tử vừa đứng không xa.

- Sao hả, có phát hiện gì không? !

- Không có, ở đây tựa hồ không có gì dị thường cả, lão tị tử, có phải ngươi đã lầm rồi không? !

- Không thể nào, ta sao có thể lầm được?!

Từ không trung đáp xuống có tất cả năm người, vậy mà mỗi người đều là cường giả ngoài thất phẩm, toàn thân cương khí giao hòa, dù không phải là bát phẩm cường giả, cũng là thất phẩm cường giả thành danh lâu năm, còn không cương khí tuyệt đối sẽ không thể hòa hợp quán thông như thế được.

- Mẹ nó, chẳng lẽ hiện giờ cường giả không đáng giá vậy sao, thoáng cái lại xuất hiện cả năm người? !

Tiểu Báo Tử đứng trong trận mắng thăm, đồng thời cũng âm thầm sợ hãi sự ảo diệu của Lương Nghi Vi Trần Trận này, năm tên cường giả này ở ngay trước người của hắn, tuy nhiên vô luận thể nào cũng không thể phát hiện ra hắn, thậm chí, hắn còn vươn tay ra quơ quơ trước mặt những người này, bọn hắn cũng không cảm giác thấy, Lương Nghi Vi Trần Trận không chỉ ẩn tàng khí tức của hắn và Kim Hi Ly Diễm Kính mà còn ẩn tàng cả thân hình nữa.

Thậm chí, hiện giờ ngay cả năm tên cường giả này cũng không biết, bọn hắn đang đứng trong ảo cảnh của Lương Nghi Vi Trần Trận, không thể tự thoát ra được, chỉ là Tiểu Báo Tử không muốn đánh rần động cỏ, rảnh rồi gây chuyện, cho nên mới chuẩn bị sau khi lừa gạt bọn hắn xong, tựu mở trận pháp ra để bọn hắn rời khỏi, dù sao ở trong Lương Nghi Vi Trần Trận, bọn hắn cũng không có khả năng phát hiện được gì cả.

- Ta rõ ràng nhìn thấy ở đây có một cổ bảo khí trùng thiên, ít nhất cũng là pháp khí cấp Thuần Dương, sao lại biến mất không thấy tăm hơi thế này? !

Thất phẩm cường giả được xưng là Lão tị tử nghi hoặc kêu lên

- Điều này không có khả năng ah, không có có đạo lý ah!

- Lão tị tử, ngươi xác định không có nhìn lầm chứ!

Lên tiếng là một lão giả, cũng là thất phẩm cường giả. Bất quá từ tinh quang chớp động trong mắt và cương toàn thân hắn mà xem thì tu vị của hắn đã ở vào thất phẩm đỉnh phong, tùy thời đều có thể bước vào bát phẩm.

- Ta khẳng định không nhìn lầm, hơn nữa, Mục lão đại, không phải vừa rồi các ngươi cũng cảm nhận được một cổ uy áp cường đại sao? !

Lão tị tử cau mày

- Ngươi nói, có phải là bị người nào đó nhanh chân đến trước, lấy đi rồi không? !

- Không thể nào đâu, tốc độ của chúng ta rất nhanh a, hơn nữa, chúng ta cũng không phát hiện ra khí tức của những người khác!

Một người sau lưng Mục lão đại nói:

- Ai có bản lĩnh lớn có thể lấy đi bảo vật trong thời gian ngắn như vậy chứ, phải biết rằng, đây cũng không phải là chuyện đơn giản như tảng đá ven đường đâu!

- Đúng vậy, nếu quả thật chính là Thuần Dương pháp khí xuất thế thì tuyệt đối không thể bị lấy đi dễ dàng như thế được!

Mục lão đại gật đầu nói

- Tìm khắp nơi xem thử, nói không chừng đối phương có cách nào đẩy ẩn nấp tung tích, chúng ta phải cẩn thận mới được!

- Vâng!

Bốn người còn lại lên tiếng cười nói, tản đi các nơi.

Một lũ ngu ngốc!

Trông thấy bộ dáng bận rộn của năm người lâm vào trong ảo cảnh, Tiểu Báo Tử chỉ cười lạnh.

- Lâm vào Huyền môn trong Lương Nghi Vi Trần Trần, lấy tu vị thất phẩm của các người thì sao có thể tìm thấy sơ hở chứ? !

Quả nhiên, ước sau nửa canh giờ, năm người lại lần nữa tập trung lại, không thu hoạch được gì.

- Làm sao bây giờ, Mục lão đại, chúng ta tìm thế nào cũng không thấy gì cả, ta thấy vừa rồi chắc là có cường giả ở nơi này dùng Thuần Dương pháp khí, trông thấy chúng ta tới nên đã rời đi rồi!

Nam tử đưa ra nghi vấn vừa rồi sau lưng Mục lão đại lại nói

- Không nên lãng phí thời gian ở đây nữa a? !

- Ân!

Mục lão đại có chút ủ rũ nhẹ gật đầu.

- Khả năng này rất lớn, trên đời này cũng không có chuyện tốt như vậy, vừa mới tiến vào Hắc Vĩ Nguyên liền gặp phải Thuần Dương pháp khí cho chúng ta nhặt. Nếu chúng ta quả thật có vận khí này thì tu vị thực lực cũng không chỉ dừng ở thất phẩm, không thể đột phá thêm nữa rồi, không cần quan tâm đến bảo vật kia nữa, đi tìm súc sinh kia ở nơi nào đi!

- Không ở chỗ này!

Lão tị tử lắc đầu nói

- Ở đây không có chút khí tức nào của súc sinh kia cả, hơn nữa đại ca, Hắc Vĩ Nguyên này chính là một mảnh bưng biển, đủ loại khí tức hỗn tạp cùng một chỗ, vật kia lại ẩn sâu dưới bùn, muốn tìm được, chỉ sợ là không dễ đâu!

- Không dễ cũng phải tìm, nếu như tin tức chúng ta có được không sai thì, Hắc Ma Tra Mã kia chính là yêu thú vừa có chút thành tựu, đối với chúng ta lúc này có trợ giúp rất lớn, hơn nữa Ninh Vương cũng ra giá rất cao, cho nên, tuyệt đối không thể để mất được!

- Ninh Vương? !

Tiểu Báo Tử nghe xong trong nội tâm khẽ động

- Ninh Vương sao lại có hứng thú với Hắc Ma Tra Mã chứ?

Tiểu Báo Tử đối với Ninh Vương hiểu rất rõ, lúc ở Giang Tâm đảo Trung Hoà quận, một lần kia, vì đoạt quyền, Ninh Vương đã phái thủ hạ đến tiếp quản Giang Thành thủy quân trong tay Tiểu Báo Tử, kết quả lại bị Tiểu Báo Tử độc chết, nguyên nhân chết không hiểu thấu, về sau, Ninh Vương không tìm được chứng cứ gì, cho nên mọi việc không được bàn tán nữa, nhưng từ suy đoán ai là người được lợi nhiều nhất từ việc này thì đối tượng đáng hoài nghi nhất chính là Tiểu Báo Tử rồi.

668. Chương 666: Lương Nghi Huyền Trần, Tin Tức Kinh Người. (2)

Từ phương diện này xem ra, Tiểu Báo Tử và Ninh Vương tuy rằng thoát nhìn thân phận kém cực xa, đại bác cũng bắn không tới, nhưng cái đỉnh này đã sớm chôn sâu xuống rồi.

- Mấy gia hỏa này dĩ nhiên là do Ninh Vương phái tới. Ninh Vương phái bọn hắn tới đây để làm gì? Hắn không phải là muốn tranh giang sơn ở Trung Nguyên sao? Chẳng lẽ còn muốn chen một lá cờ vào phương bắc này sao? ! Tiểu Báo Tử trong nội tâm âm thầm kỳ quái, đối với việc Ninh Vương điện hạ nhúng tay vào phương bắc xa xôi như vậy cảm thấy rất kỳ quái.

Đúng lúc này, lại nghe một người nói:

- Ninh Vương điện hạ cũng thật là có ý tứ ah, hảo hảo làm Vương gia thì không muốn, lại muốn mua nhiều lãnh địa ở phương bắc như vậy, địa phương tuy lớn, nhưng đều là khổ hàn chi địa, chẳng lẽ hẳn muốn xưng vương ở đây sao? !

- Ninh Vương mua đất? !

Bỗng nhiên lại nghe được tin tức này Tiểu Báo Tử rõ ràng sửng sốt một chút, lãnh địa cũng có thể bán sao?

Đây chính là phong ấp, là lãnh địa, là không thể mua bán được, coi như có người cảm thấy lãnh địa này nghèo nàn, không có gì để sản xuất, nhưng cũng không thể bán đi được, bởi vì không có pháp luật căn cứ, việc phân đất phong hầu lúc này tuy rằng lộ ra có chút qua loa, nhưng đất phong của mỗi người đều đã được ghi lại trong triều đình, có lẽ triều đình cũng không có địa đồ quá chuẩn xác, bởi vậy, cho nên lãnh địa của hai người liền nhau xảy ra xô xát, chiếm nhiều thêm mười dặm, chiếm ít đi mười dặm, triều đình có thể không quản được, nhưng nếu người bán lãnh địa đi, đổi một chủ nhân khác, vậy thì triều đình sẽ quản.

Hơn nữa nhất định sẽ quản, bởi vì pháp luật của Đại Tấn vương triều không cho phép.

Người một mình mua bán phong ấp thổ địa, nói nhẹ một chút chính là không để triều đình vào mắt, nói khó nghe một chút chính là mưu đồ làm loạn, ý đồ tạo phản, việc này cho dù là vào triều đại nào cũng không thể vi phạm được, Ninh Vương chẳng lẽ là ăn hết tim gấu gan báo, hay là điên mất rồi?

- Loại chuyện này không phải ta và ngươi có thể nói lung tung được, Ninh Vương điện hạ tự có chủ trương, chúng ta chỉ cần làm tốt chuyện của mình là được!

Mục lão đại lạnh lùng nói.

Lão tị tử, nếu ở đây đã không có gì thì chúng ta đi những nơi khác xem sao, cho dù thế nào cũng phải tìm ra Hắc Ma Tra Mã và túm cổ nó!

- Tốt!

Lão tị tử gật gật đầu, cẩn thận dò xét một phen, cái mũi cũng cúi sát vào cỏ, mới gật gật đầu, ý bảo nơi này quả thật không có khả nghi, lập tức năm đạo quang hoa lại lần nữa chớp động, hướng đến chỗ sâu trong Hắc Vĩ Nguyên bay đi.

Đồng thời khi quang hoa chớp động Tiểu Báo Tử cũng đã mở ra Huyền trận, tùy ý để bọn hắn rời đi, năm tên thất phẩm cường giả này vậy mà một chút cảm giác cũng không có, chỉ cảm giác được mình quả thật là ở một nơi trên Hắc Vĩ Nguyên phát hiện ra dị thường, dò xét một lần, sau đó lại rời khỏi

- Lương Nghi Vi Trần Trận, quả nhiên thần diệu, đã có trận pháp này và Kim Hi Ly Diễm Kính, dưới Thông Huyền cảnh, ta cơ hồ là đứng ở thế bất bại rồi, coi như đụng phải cường giả Thông Huyền cảnh thì ta cũng có sức liều mạng, xem ra đây là lúc ta nên tìm cơ hội thả ra tin tức ta có một kiện Thuận Dương pháp khí rồi!

Tiểu Báo Tử trong nội tâm âm thầm nghĩ ngợi, ánh mắt theo thời gian trôi qua dần chuyển hồng, tâm niệm hơi đổi, đạo kim quang của Kim Hi Ly Diễm Kính vậy mà đã lẳng không chớp Hắc Ma Tra Mã lên trên mặt đất.

Tra Mã lúc này đã sớm hấp hối, còn chút nào phong phạm của Hắc Ma chứ?

Toàn thân, đã có một nửa bị đốt thành hỏa hắc, có nhiều chỗ xương cốt lộ cả ra ngoài, nước dãi không thể khống chế được nhỏ giọt xuống, tản ra trận trận tanh hôi, Tiểu Báo Tử nhìn thấy mà cau mày. Phải biết rằng, vốn Tiểu Báo Tử chỉ muốn nhiếp ra thần hồn của nó, sau đó lại đánh ý nghĩ của mình vào, triệt để khống chế Hắc Ma. Nhưng nhìn thấy tình hình nào dám nghĩ đến nữa, vật này sinh sống dưới đầm lầy, suốt ngày chui tới chui lui trong bùn đất, cuộc sống như vậy, hẳn chịu không nổi.

Cho nên, đôi mắt vừa nổi lên màu đỏ lại khôi phục lại bình thường, Tiểu Báo Tử điểm ngón tay một cái, ở trên trán Hắc Ma Tra Mã vẽ ra một đạo phù văn.

Chỉ thấy phù văn lóe lên, liền chui vào trong trán của Hắc Ma Tra Mã.

Đến tận đây, Tiểu Báo Tử mới thu nhiếp kim quang, giải thoát cho Hắc Ma Tra Mã.

Thả kim quang ra, Hắc Ma Tra Mã bỗng nhẹ nhúc nhích, một đôi con ngươi u ám không ánh sáng nhìn về phía Tiểu Báo Tử, lộ ra vẻ sợ hãi vô biên, đồng thời, dọc theo tinh thần liên hệ của song phương, Tiểu Báo Tử cũng rõ ràng cảm nhận được sự sợ hãi của nó đối với mình, phảng phất như mình chính là một Đại Ma Vương khủng bố vậy.

- Ta có đáng sợ như vậy không? !

Trông thấy quái vậy bị thảo nguyên xưng là Hắc Ma, sừng mái như Thần ma này coi mình như Ma Thần, Tiểu Báo Tử có một loại cảm giác cực kỳ cổ quái.

- Ahhh, hí!

Hắc Ma Tra Mã hít hà hai tiếng, gian nan gục cái đầu to lớn của mình xuống chân Tiểu Báo Tử, bày ra vẻ thần phục. Đồng thời, theo suy nghĩ của nó, một cổ trí nhớ hỗn loạn, tối nghĩa không rõ từng đoạn ngắn dừng mảnh tiến vào đầu Tiểu Báo Tử.

- Đây là trí nhớ của Hắc Ma Tra Mã. Quả nhiên là đã mở linh trí, đã có suy nghĩ, nhưng tiếc là vẫn chưa hoàn toàn ra hồn, trong trí nhớ cũng không có gì đặc biệt cả! Tiểu Báo Tử cảm ứng cổ tư tưởng mãnh liệt trào đến này, trong nội tâm âm thầm suy nghĩ,

- Bất quá cũng may, tên này coi như đã có được chút linh trí nhất định, ta có thể truyền công pháp yêu tu cho nó, để nó lại Hắc Vĩ Nguyên yên tĩnh tu luyện, lúc không có chuyện thì không đi làm loạn!

Trong khi đang suy nghĩ, xuyên thấu qua tinh thần liên hệ với Hắc Ma Tra Mã, Tiểu Báo Tử liền truyền một môn công pháp yêu tu mà Thanh Linh truyền cho hắn, truyền vào đầu Hắc Ma Tra Mã.

Ahhh, híz-khà-zzz

Cảm ứng được tin tức Tiểu Báo Tử truyền đến, Hắc Ma tra mã lộ ra có chút hưng phấn, sau đó, một cổ cảm giác khó có thể nói rõ truyền vào trong óc Tiểu Báo Tử.

- Ha ha, thằng này, ngược lại là một gia hỏa có chút thông minh, vậy mà lại hướng ta biểu thị thần phục hoàn toàn!

Tiểu Báo Tử nở nụ cười, tuy rằng ngay từ đầu đã kết xuống chú ước với Hắc Ma Tra Mã, Hắc Ma Tra Mã không thể không nghe lời này, nhưng đây là dưới sự ước chú của chú ước, Hắc Ma Tra Mã có lẽ sẽ ngại chú ước nên không thể không nghe hắn, nhưng trong lúc làm việc lại qua loa, chỉ cần không bị Tiểu Báo Tử phát hiện là được rồi, hơn nữa quan hệ của song phương cũng không quá mức hòa hợp, bất quá hiện giờ Tiểu Báo Tử thoáng cái đã truyền công pháp yêu tu cho Hắc Ma Tra Mã, thoáng cái, cảm giác của Tra Mã đối với Tiểu Báo Tử đã cải biến, đây là chỗ tốt của trí lực không cao, đặc biệt dễ dàng bị mắc lừa.

669. Chương 667: Lương Nghi Huyền Trận, Tin Tức Kinh Người. (3)

Hắc Ma Tra Mã này tuy rằng đã có trí lực, nhưng tiêu chuẩn trí lực cũng chỉ tương đương với hài đồng chín mười tuổi, bị Tiểu Báo Tử dùng cây gậy và củ cà rốt, lại thêm một chú ước, liền hoàn toàn thuần phục.

- Tốt rồi, đại gia hỏa, trở về đi, khi nào ta có việc thì sẽ tìm ngươi!

Tiểu Báo Tử vỗ vỗ đầu Hắc Ma Tra Mã, hiện giờ hắn đã hoàn toàn thuần phục vật này rồi, hơn nữa lại dùng chú ước thúc trối, hơn nữa trí tuệ của nó cũng không thấp, nghĩ đến sẽ rất dễ dàng hiểu được.

Hắc Ma tra mã tiếp thu ý tức của Tiểu Báo Tử, thời gian dần qua hoạt động thân thể to lớn của mình, trượt xuống dưới một vùng nước bùn, thẳng đến khi trượt xuống một nơi dưới bùn hai trăm trượng mới ngừng lại được, theo thời gian dần qua lợi dụng nguyên khí không sạch sẽ để chữa thương, đồng thời bắt đầu tu luyện công pháp yêu tộc mà ban này Tiểu Báo Tử truyền cho nó.

- Thanh Linh, ngươi cảm thấy đại gia hỏa này thế nào?

- Chẳng qua chỉ là một đầu chiểu trạch hắc mãng thôi, không có gì lớn cả!

Thanh Linh khinh thường nói.

- Ta thật không rõ, người sao phải phí tâm tư lớn như vậy để hàng phục thứ này!
- Hẳn là bá chủ của Hắc Vĩ Nguyên này, khống chế được nó, liền tương đương với đã khống chế Hắc Vĩ Nguyên, thực lực của nó càng mạnh thì lợi ích mang lại cho chúng ta càng nhiều.

Tiểu Báo Tử nói.

- Lợi ích, lợi ích, tiểu tử, ta giờ phát hiện người càng ngày càng quan tâm đến quyền lực thế tục rồi, việc này đối với việc tu luyện của người không tốt đâu!
- Ta chính là vì sau này tu luyện không có gì lo lắng nên mới làm nhiều chuyện như vậy!

Tiểu Báo Tử nói.

- Người tuy rằng là đại yêu tiểu yêu gì đấy, nhưng là loại chuyện này, người không rõ đâu!
- A, tiểu tử này, ngược lại đến lúc chỉ trích ta, đúng vậy a, loại chuyện này ta không rõ. Bất quá ta biết rõ, người làm vậy sẽ chậm trễ việc tu hành!

Tiểu Báo Tử không tiếp tục để ý đến hắn nữa, chỉ thu chín tiểu kỳ về, thu lại Lương Nghi Vi Trần Trần. Mang theo Tiểu Độc nhanh như chớp rời đi Hắc Vĩ Nguyên.

Sau nửa canh giờ, năm tên thất phẩm cường giả lúc trước xuất hiện chỗ này lại quay lại.

Lúc này đây, bọn hắn lại trông thấy hoàn toàn khác với ban nãy, trong phạm vi trăm dặm mặt đất bị khô nứt, một vết rạn trườn trên đó, còn có cái hố sâu trăm trượng kia, hoàn toàn hiện ra trước mặt bọn hắn.

- Mục đại ca, đây là?

Trông thấy cảnh tượng trước mắt, năm người đều kinh hãi không thôi, bọn hắn cũng không phải là người chưa nếm trải mùi đời, trái lại còn nhiều là đẳng khác, nhưng tràng cảnh hôm nay lại là lần đầu tiên nhìn thấy, so với tình hình bình thường khi lần đầu tiên đến đây, liền cảm giác càng thêm quỷ dị.

- Xem ra Hắc Ma Tra Mã kia đã bị người ta giết rồi.

Mục lão đại mặt trầm như nước, ánh mắt lại chỗ ra có chút khẩn trương dò xét chung quanh một vòng

- Chúng ta cũng mau trở về a, xem ra nước của Hắc Vĩ Nguyên này so với tưởng tượng của chúng ta còn sâu hơn nhiều!
- Thế nhưng đại ca, bên phía Ninh Vương điện hạ ...!
- Chỗ điện hạ để ta đi nói!

Mục lão đại trừng mắt liếc hắn một cái.

- Các người chẳng lẽ còn không nhìn ra sao? Hoặc là ngay từ đầu chúng ta đã lâm vào trong huyền trận của đối phương, hoặc là vừa rồi lúc chúng ta tới đã lâm vào huyền trận, nếu không thì ở cùng một chỗ, trong thời gian ngắn như vậy không thể khác nhau nhiều thế được!

- Cái gì, huyền trận? !

Thần sắc của Lão tị tử biến đổi mãnh liệt, chớp mũi khẽ run run, sau khi qua nửa ngày, hắn ngẩng đầu nhìn mục lão đại

- Không có khả năng, ta cảm giác không có chút gì khác thường cả!
- Hoặc là trình độ huyền trận của đối phương rất cao, đã vượt ngoài tưởng tượng của chúng ta, hoặc là lần thứ nhất chúng ta đến đã bị lâm vào huyền trận.

Mục lão đại trầm lặng nói

- Người thật sự không phát hiện ra chút khác thường nào cả sao? !
- Không có!

Lão tị tử chém đinh chặt sắt nói, dùng chân đạp đạp mặt đất thô xấp nứt nẻ kia, bụi đen theo đó rơi xuống dưới, thập phần tự nhiên, không có bất kỳ chỗ nào dị thường cả.

- Vậy chính là lần đầu tiên chúng ta tới đã lâm vào ảo cảnh!

- Thế nhưng lần đầu chúng ta cũng không gặp phải gì kì quái a!

- Đó là bởi vì đối phương không muốn tìm chúng ta gây phiền phức, cũng không muốn chúng ta quấy rầy chuyện của hắn thôi.

Ánh mắt của Mục lão đại dần trở nên sâu thẳm, tự hỏi.

- Nếu ta đoán không lầm thì trước đó lần đầu tiên chúng ta cảm nhận được uy áp và thấy được bảo quang hẳn là đối phương đang sử dụng một kiện pháp khí cường đại đối phó Hắc Ma Tra Ma, chỉ là phát hiện ra đoàn người chúng ta, không muốn nhiều gây chuyện, cho nên mới bày ra một Huyền trận, sau khi chúng ta không phát hiện được gì khác thường, liền trực tiếp rời đi. Sau khi chúng ta rời khỏi, hắn rất nhanh liền giải quyết Hắc Ma Tra Mã, bắt hàng phục cũng tốt, trực tiếp giết chết cũng thể, dù sao cũng đã thu huyền trận lại, mà chúng ta cũng vì quay lại nên mới phát hiện ra chỗ khác biệt.

- Nói cách khác, đối phương không chỉ có pháp khí cường đại, mà có thể còn tinh thông ảo trận? !

Lão tị tử ánh mắt lóe lên, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi.

- Thiên hạ lúc nào lại xuất hiện nhân vật như thế vậy?!

- Ta không biết thiên hạ lúc nào xuất hiện nhân vật như thế, bất quá ta biết rõ, cái ghềnh nước Hắc Vĩ Nguyên này chúng ta về cơ bản đã chảy mạnh cực kỳ khủng khiếp, quay về rồi nói a, miễn cho lại phức tạp!

Đang khi nói chuyện, người dẫn đầu bay đi, mấy người còn lại liếc nhìn nhau, cũng đều hít một tiếng, bay đi.

Dưới uy lực của Kim Hi Ly Diễm Kính, Hắc Ma Tra Mã bị giải quyết dễ dàng ngoài dự đoán, nhưng lòng Tiểu Báo Tử vẫn không thể bỏ xuống được, cũng vì cuộc nói chuyện của năm tên thất phẩm cường giả kia.

Ninh Vương đang ở phương bắc mua đất, lại để bọn hắn tới giải quyết Hắc Ma Tra Mã, thoảng cái xuất động năm tên thất phẩm cường giả, ở thế giới này, thất phẩm cường giả thập phần đáng giá, đây quả thật là một đại thủ bút, một là thuyết minh được thực lực hùng hậu của Ninh Vương điện hạ này, thứ hai cũng nói rõ Ninh Vương điện hạ đối với phương bắc dụng tâm rất sâu, đối với việc nắm giữ Hắc Vĩ Nguyên đã hạ quyết tâm, nói cách khác, cũng sẽ không thoảng cái phái ra năm tên thất phẩm cường giả tới, dù sao, trên thế giới này, cường giả là tài nguyên rất khan hiếm a!

Tiểu Báo Tử mang theo một bụng nghi vấn cùng Tiểu Độc về tới lãnh địa của mình, trên nửa đường, Tiểu Độc liền chạy ra, tiểu tử sau khi được Tiểu Báo Tử phóng tới thảo nguyên như hổ về rừng, theo thời gian liền quen với việc tự do tự tại, đối với việc này Tiểu Báo Tử cũng không bắt buộc, chỉ khi nào cần thiết mới gọi nó tới, thời gian khác đều mặc nó, dù sao thì mình vẫn có lợi.

670. Chương 668: Thuần Dương Đối Đầu, Bát Cực Linh Lung Tháp Vs Kim Hi Ly Diễm Kính. (1)

Đi vào lãnh địa của mình Tiểu Báo Tử liền đáp thân hình xuống, đi qua trên thảo nguyên rộng lớn, cùng nhau đi tới, nhìn cảnh tượng gió thổi cỏ lay bò dê thấp thoáng, cũng rất thắm mỹ, đi một đoạn đường, rất xa liền trông thấy lãnh địa của mình rồi.

Đang chuẩn bị thả người, vận khởi cương khí quay trở lại lãnh địa của mình, bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng kiếm rít cực kì thê lương, sau đó, một cổ uy áp cường đại đánh thẳng tới.

- Lý Tú, ngươi trốn cũng không được đâu, hôm nay Yên Phi ta tất phải lấy tánh mạng ngươi!

Thanh âm cuộn cuộn như sấm mà đến!

Tuy không rõ xảy ra chuyện gì nhưng Tiểu Báo Tử lại biết Yên Phi đang đuổi giết Lý Tú.

Tiểu Báo Tử nhủ chặt hai hàng chân mày lại, bởi vì bất kể là ai đuổi giết ai, việc này cũng không có đạo lý.

Yên Phi là Tây Trữ Vương thế tử, là con riêng của Tấn đế trong truyền thuyết, đương nhiên, người tung ra cái tin vệt này là Tiểu Báo Tử, nói theo thân phận thì tựa hồ tôn quý hơn Lý Tú một chút, nhưng nếu nói đúng ra thì Lý Tú lại cao hơn Tây Vũ Vương thế tử này nhiều.

Yên Phi chỉ là một tôn thất, nhân tửn tôn thất, nếu như không phải có một thân tu vị cường đại thì chỉ sợ hiện giờ còn nằm dưới sự che chở của Tây Trữ Vương, sống như người bình thường, ở trước mặt thường nhân, còn miễn cưỡng có thể lộ ra uy phong tôn thất của hắn nhưng gặp phải cường giả như Tiểu Báo Tử thì cũng chỉ có thể cúi đầu, hơn nữa, hạn chế của triều đình đối với tôn thất vẫn rất nhiều, so với người bình thường mà nói, càng thêm không tự do.

Mà Lý Tú thì sao?

Là con trai trưởng của Bình Châu Lý thị, cho dù tu vị không cao, chỉ là người bình thường, cũng có cơ hội trở thành gia chủ của Bình Châu Lý thị, cho dù vận khí không tốt, không làm được lão đại của Bình Châu Lý thị hắn cũng sẽ nắm được một bộ phận quyền lực trong Lý thị, vô luận là là độ tự do hay là lực lượng nắm trong tay, cũng không hề ít hơn so với Yên Phi.

Giờ Yên Phi tuy rằng vì bản thân tu vị cường đại, nhận được sự thưởng thức của Tấn đế, đã có được lực lượng mà tôn thất nhân tửn bình thường khó có thể bằng được, nhưng Lý Tú cũng là thiếu niên cường giả, vị lai chí tình hào quang vạn trượng trên giang hồ, chung quy mà nói thì vẫn là thân phận của Lý Tú cao hơn một chút.

Yên Phi được hoàng đế ưu ái, lại có Thuần Dương pháp khí Bát Cực Linh Lung Tháp, danh tiếng trên giang hồ mặc dù nói là lần át Lý Tú, nhưng nói hắn ngàn dặm đuổi giết, muốn tiêu diệt Lý Tú thì Tiểu Báo Tử không tin được.

Bất quá giờ sự thật ở ngay trước mắt, hắn không thể không tin được.

Hai người vòng quanh hai đạo cương khí, bay vút trên không trung, tốc độ dù nhanh, nhưng trong mắt Tiểu Báo Tử lại không coi vào đâu, duy nhất khiến Tiểu Báo Tử cảm thấy ngoài ý muốn chính là chung quanh thân thể Yên Phi kia lại có tám đạo quang mang vờn quanh.

- Bát Cực Linh Lung Tháp, là Bát Cực Linh Lung Tháp!

Thanh Linh kêu lên.

- Tên ngu ngốc này, còn chưa triệt để luyện hóa, chỉ có thể sơ bộ ngự sử nó, hư mất của trời, thật sự là hư mất của trời ah!

Quả thật, là hư mất của trời!

Linh áp khổng lồ của Bát Cực Linh Lung Tháp tứ tán, không có chút quy luật, căn bản không thể nào ngưng tụ một chỗ, khiến cho toàn bộ sinh vật có Linh Giác linh mẫn trên thảo nguyên đều gà bay chó chạy, nếu Yên Phi này có bản lĩnh ngưng tụ linh áp của Bát Cực Linh Lung Tháp lại một chỗ, ngự sử được hoàn toàn Thuần Dương pháp khí thì thì Lý Tú căn bản không thể nào chạy được.

Ít nhất không thể chạy xa như vậy.

- Hai tên này đang làm trò gì vậy? !

Tiểu Báo Tử cười lạnh một tiếng, cũng không ẩn tàng thân hình, trực tiếp xoáy lên một đoàn Hỏa Vân, đuổi tới hai người, căn bản không thêm để ý đến linh áp tứ tán khắp nơi kia.

Hai người một đuổi một chạy trên không trung, đều là thất phẩm, đều là nhân vật có Linh Giác rất mạnh, Tiểu Báo Tử vừa mới bay lên, liền bị hai người phát hiện.

- Chu Báo, người cái tên khốn này, rốt cuộc tìm được người rồi, nhanh cứu cứu ta, Yên Phi tiểu tử này điên rồi, hắn thật sự điên rồi!

Lý Tú vừa thấy Tiểu Báo Tử liền vui mừng quá đỗi, một chút cũng không còn cái vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng trước kia nữa, đương nhiên, cũng không loại trừ khả năng hắn bị tên điên Yên Phi kia dọa sợ rồi.

- Chu Báo, người không nên xen vào chuyện của người khác. Đây là chuyện giữa ta và Lý Tú!

Trông thấy Chu Báo bay lên, thần sắc của Yên Phi biến đổi mãnh liệt, cũng kêu lên.

Đương kim trên đời bốn thiếu niên cường giả, chiến lực của Chu Báo được công nhận là mạnh nhất, đủ để sánh với bát phẩm đỉnh phong cường giả, thậm chí, giang hồ đồn đãi, trong thiên hạ cường giả hôm nay, dưới cửa phẩm, chiến lực của Chu Báo là đứng đầu, chuyện này tuy có chút khoa trương, bất quá cũng nói rõ được sự tôn sùng của người trong võ lâm đối với thực lực của Chu Báo.

Yên Phi cũng là thiếu niên cường giả, đã từng muốn thử khiêu chiến Chu Báo, bất quá lại vì một lời đồn không rõ nên chậm trễ, đợi đến sau khi lời đồn bị áp chế lại thì Chu Báo đã về tới lãnh địa của mình, không có cơ hội rồi.

Không nghĩ tới hôm nay lại đụng phải dưới tình huống như vậy.

Đây là tình huống hãn không muốn gặp nhất, mặc dù có Bát Cực Linh Lung Tháp nơi thân, nhưng đây dù sao cũng là một kiện Thuần Dương pháp khí, hiện giờ hãn cũng chỉ có thể đủ miễn cưỡng vận dụng, đối phó một thất phẩm cường giả còn có thể, nhưng đồng thời đối phó hai người, hơn nữa Chu Báo còn lấy chiến lực để trừ danh thì vẫn có chút cố hết sức.

- Xen vào chuyện của người khác? Yển Đại thế tử, nơi này là lãnh địa của ta ah, người ở trên lãnh địa của ta đánh giết bằng hữu của ta, người nói ta có thể quản hay không? !

Tiểu Báo Tử cười lạnh một tiếng, hành hỏa địa khí khổng lồ quanh thân đột thịnh, cả người hóa thành một đạo hồng quang, vọt đến giữa hai người.

Oanh!

Một tiếng trầm đục, hai cổ khí kinh khổng lồ đâm vào cùng một chỗ, Tiểu Báo Tử chỉ cảm thấy một cổ đại lực vọt tới, đánh bay hãn về phía sau.

Hừ

Chu Báo cười lạnh một tiếng, cương khí Cửu Long thần hỏa lóe lên trước người, hóa giải toàn bộ kinh khí xông tới.

Mà ở đối diện, Yên Phi lại bị lực trùng kích đánh bay về sau hơn mười dặm mới ngừng lại được, thần sắc liền trở nên khó coi.

Yên Phi gần đây tự cho mình rất cao, mắt cao hơn đầu, dù sao hãn tuy rằng tuổi trẻ, nhưng một thân tu vị đã đạt đến thất phẩm chi cảnh, cho nên, đối với Chu Báo nổi danh bên ngoài vẫn một mực tồn tại tâm tư muốn tranh chấp.

671. Chương 669: Thuần Dương Đối Đầu, Bát Cực Linh Lung Tháp Vs Kim Hi Ly Diễm Kính. (2)

Nhưng không nghĩ đến lần đầu tiên đụng phải, Chu Báo liền thể hiện ra thực lực hoàn toàn vượt ngoài ý liệu của hãn.

Trong khoảng thời gian ngắn, sắc mặt Yên Phi liền trở nên hết sức khó coi.

Hãn biết rõ Chu Báo rất mạnh, nhưng lại không nghĩ đến Chu Báo sẽ mạnh đến mức này.

Bát Cực Linh Lung Tháp là pháp khí hiện giờ của hãn, hãn tự nhiên biết rõ uy lực của nó đến cùng có bao nhiêu, cũng là dựa vào cái tháp này nên hãn mới có thể vạn dặm đuổi giết Lý Tú, nhưng bây giờ, Chu Báo chỉ dựa vào lực lượng một người, không vận dụng bất cứ pháp khí nào, liền đẩy lui được mình, thật sự vượt quá dự liệu của hãn.

Bởi vì Tiểu Báo Tử lúc này đẩy lui không chỉ là hãn, mà còn có pháp khí của hãn, Bát Cực Linh Lung Tháp nữa.

- Điều đó không có khả năng? !

- Không có gì không có khả năng cả!

Tiểu Báo Tử phảng phất rất thưởng thức biểu lộ kinh ngạc của hắn, cười lạnh nói:

- Bát Cực Linh Lung Tháp này tuy rằng lợi hại, nhưng người cũng chưa hoàn toàn nắm giữ nó, căn bản không phát huy được toàn bộ uy lực của Thuần Dương pháp khí!

- Bớt nói nhảm đi, ta chẳng qua là chủ quan nhất thời thôi!

Nghe được lời của Tiểu Báo Tử, sắc mặt của Yên Phi cũng trở nên hết sức khó coi.

- Chu Báo, người thật muốn chọc vào vũng nước đục này sao? !

- Ta nói rồi, Lý Tú là bằng hữu của ta, người ở trên địa bàn của ta đuổi giết bạn hữu của ta, ta không tìm người gây chuyện là may lắm rồi, hôm nay ta không muốn làm khó người, người đi đi, không nên xuất hiện trước mặt ta nữa!

Lời nói của Tiểu Báo Tử rất cứng rắn.

- Xem ra chuyện hôm nay không thể giải quyết êm thấm rồi? !

Yên Phi nhìn Chu Báo, ánh mắt lạnh dần.

- Đã như vậy, cũng đừng có nhiều lời nữa, thuộc hạ gặp chân chương a, ta muốn xem Bát Cực Linh Lung Tháp của người đến cùng có bao nhiêu lợi hại!

Tiểu Báo Tử cũng hiện lên lãnh ý, như có suy nghĩ liếc nhìn Yên Phi, cương khí quanh thân bùng lên, Cửu Thiên Hỏa Long hô một tiếng bắn ra theo cương khí của hắn, quần quanh trên không trung, kết thành một cái hỏa tráo cự đại, mãnh liệt úp về phía Yên Phi. Sắc mặt Yên Phi biến đổi, đầu ngón tay lóe ra đạo ánh sáng màu xanh bắn về phía Cửu Long thần hỏa tráo.

- Bát Lăng Bát Cực, Phương Thổ Sơn, Thương môn, hiện!

Đạo ánh sáng màu xanh kia lóe trên không trung, vậy mà biến thành một cánh cửa cực lớn, thả ra ánh sáng xanh vạn trượng, một tráo này của Cửu Long thần hỏa tráo thoáng cái đã bị cánh cửa cực lớn kia hút vào, biến mất không thấy gì nữa.

- Ân? !

Tiểu Báo Tử biến sắc, Cửu Long thần hỏa tráo chính là do cương khí của hắn biến thành, cương khí Sinh Sinh Bất Tức, nhưng muốn hồi phục lại cũng phải mất chút thời gian, vừa rồi Cửu Long thần hỏa tráo này cơ hồ gần như đã tiêu hao một phần ba cương khí của hắn, lại thoáng cái bị cánh cửa này hút mất, không hề dễ chịu chút nào

- Phương Thổ Sơn, rơi!

Ngay khi hắn còn đang đau lòng vì cương khí hao tổn của mình, liền nghe Yên Phi lại gầm lên một tiếng, sau đó là Lý Tú kinh hô lên:

- Chu Báo coi chừng ah.

Cánh cửa màu xanh cực lớn ngưng tụ lại, kim quang phóng ra quanh thân mãnh liệt thu vào, trong chớp mắt liền biến thành một ngọn núi xanh hơn ngàn trượng rơi xuống.

- Phương Thổ Sơn.

Tiểu Báo Tử chỉ cười lạnh, tay vừa nhấc, Như Ý Kim Luân Bồng liền xuất hiện trong tay hắn, đón gió mà to lên, Tiểu Báo Tử cũng không khách khí, trong nội tâm cũng có ý muốn thử chống lại Phương Thổ Sơn này một lần, vận khởi khí lực, mãnh liệt nện tới Phương Thổ Sơn kia.

Ầm ầm! Một tiếng.

Phảng phất giữa tinh không như bị sét đánh ngang, cuộn cuộn như sấm, không ngớt không dứt.

Phải biết rằng dưới ba người cũng cách lãnh địa của Tiểu Báo Tử không xa, nếu như nói trước kia vốn không người nào chú ý đến nơi này vậy thì tiếng sấm giữa trời quang vừa rồi đã kinh động đến vô số người, nguyên một đám đều ngẩng đầu nhìn lên.

Bất quá, bởi vì nguyên nhân nhãn lực, bọn hắn không cách nào nhìn rõ ngoài trăm dặm trên bầu trời đến tột cùng xảy ra chuyện gì, nhãn lực tốt thì còn miễn cưỡng trông thấy mấy quang điểm, nhãn lực tệ một chút thì đừng nói là quang điểm, cái gì cũng nhìn không thấy cả.

Nhưng có một người lại ngoại lệ.

Chu Sẹo!

Dưới sự dụng tâm dạy dỗ của Tiểu Báo Tử, tu vi của hắn cũng càng ngày càng cao, mà theo tu vi của hắn càng ngày càng cao, hắn ngày càng cảm giác được ánh mắt của mình không giống người thường.

Thứ khác thì không nói tới, nhưng thị lực lại là hạng nhất, hơn xa thường nhân, tuy rằng cách mấy trăm dặm, nhưng trên bầu trời vạn dặm không mây, căn bản không có thứ gì cản trở tầm mắt của hắn cả, cho nên hắn có thể nhìn thấy rõ ràng, chỉ là hắn không có để ý tới, trong khi hắn vận dụng thị lực quan sát tình hình của Tiểu Báo Tử thì mình cũng bị người khác theo dõi.

- Tiểu tử này thực lực tuy rằng không ra sao, bất quá trên người tựa hồ cũng chảy xuôi huyết mạch Thượng Cổ a!

Cách hai cái sân nhỏ, có hai người đang nhàn nhã đứng trên nóc nhà nhìn tràng diện tranh đấu trên bầu trời, khi thì nhìn Chu Sẹo, nên con mắt của Chu Sẹo đã khiến hắn chú ý.

- Sao hả, người cảm thấy có hứng thú với hắn?!

- Không, tuy rằng ánh mắt của hắn rất thần kỳ, bất quá thực lực quá yếu, hơn nữa niên kỷ đã lớn, coi như có tiến bộ cũng không lớn lắm, đời này nhiều nhất cũng chỉ có thể miễn cưỡng bước vào dịch cân cảnh thôi, tác dụng đối với ta không lớn lắm.

- Hắn có huyết mạch Thượng Cổ, cặp mắt kia, nói không chừng trong tương lai sẽ sinh ra kỳ tích gì đấy!

- Thôi đi, nói đến đồng thuật thì nếu không phải Hỏa Hồng Tinh thì giá trị cũng không lớn lắm.

Người nói chuyện mở miệng, nhìn thoáng qua Lão Kim Kê đứng bên cạnh.

- Đương nhiên, nếu như là huyết mạch tinh khiết thì còn có thể cân nhắc một chút!

- Người cứ vậy xác định tiểu tử này là hỗn huyết sao?!

- Thôi đi, ngay cả Hỏa Hồng Tinh cũng là hỗn huyết, con mắt của tiểu tử này sao có thể tinh khiết được? !

Người nọ cười lạnh nói.

- Người cho rằng huyết mạch tinh khiết dễ tìm vậy sao?!

- Có lý, hơn mười vạn năm qua đi, cũng chưa bao giờ nghe qua có huyết mạch tinh khiết xuất hiện, hơn nữa coi như là có, cũng chỉ xuất hiện ở thời kì kỳ thượng cổ, mà không phải bây giờ, bởi vì cho dù là huyết mạch tinh khiết, trải qua hơn mười vạn năm dung hợp, cũng đã phai nhạt rồi!

- Đúng vậy a, cho nên nói, người ah, phải đổi mặt sự thật, nghĩ nhiều như vậy cũng không có ý nghĩa gì cả, đi thôi, Lão Kim Kê, không còn gì xem nữa rồi, đi đến nơi đó thôi, chỗ đó, mới là mục đích chủ yếu chúng ta đến đây!

672. Chương 670: Thuần Dương Đối Đầu, Bát Cực Linh Lung Tháp Vs Kim Hi Ly Diễm Kính. (3)

- Người không muốn xem bọn hắn phân thắng bại sao?

- Thắng bại? !

Người nọ nhú lông mày lại.

- Tiểu tử kia đã dám ra tay, nhất định là có chỗ dựa, bất quá có lẽ hắn còn chưa dừng chứng kiến uy lực của Thuần Dương pháp khí, tự cho mình quá cao, tất bại không thể nghi ngờ!

- Đúng vậy a, đúng là có chút tự cho mình quá cao, bất quá, người nói hắn tất bại, ta thấy chưa hẳn.

- Sao hả, muốn đánh cuộc một phen? !

Lão Kim Kê ánh mắt khẽ nhúc nhích, suy nghĩ một chút, cười nói

- Tốt, nếu người đã có hứng thú thì ta cũng không muốn làm người mất hứng, ta cá là Tiểu Báo Tử có thể thắng!

- Ta cá tiểu tử gọi là Yên Phi kia thắng!

Người nọ nghe xong, dừng bước, có chút hứng thú liếc nhìn Lão Kim Kê.

- Ta không biết người lấy ở đâu tin tưởng lớn như vậy, bất quá ta tin tưởng, coi như là trong tay của hắn có một kiện như ý thần binh, cũng không thể nào là đối thủ của Thuần Dương pháp khí được!

- Vậy thì mỗi mắt mong chờ a!

Lão Kim Kê cũng không tranh luận với hắn, chỉ nhẹ nhàng nói.

Lại nói Tiểu Báo Tử dùng một cơn nện lên Phương Thổ Sơn, liền cảm giác trong tay chấn động, vừa rồi hắn dùng bao nhiêu khí lực, thì Phương Thổ Sơn này lại bắn bấy nhiêu khí lực trở về, còn tăng thêm tác dụng gấp bội nữa.

Cái này Tiểu Báo Tử nào có thể chịu được, trong khoảng khắc đó, tay hắn như mất đi cảm giác, cây côn trong tay thiếu chút nữa đã rời khỏi tay, thân thể cũng bị lực đạo bắn ngược trở về của Phương Thổ Sơn chấn bay, bị bắn ra ngoài tựa như đạn pháo, trùng điệp nện xuống thảo nguyên, cày xới lên một cái hố sâu ba bốn trượng rộng mười mấy trượng.

So sánh thì Phương Thổ Sơn do cánh cửa màu xanh kia biến thành chỉ bị chấn động nhẹ nhàng thôi.

- Hừ, đồ không biết tự lượng!

Trông thấy Chu Báo bị chấn bay ra ngoài, trên mặt Yên Phi lộ ra vẻ hài lòng, nội tâm thầm thở dài một hơi, ngữ khí cũng trở nên khinh miệt.

- Lúc này ta nguyên bản không muốn tìm người gây chuyện, nhưng nếu người đã cố ý muốn đối đầu với ta, ta cũng không để ý mà thu thập luôn cả hai người đâu!

Nói xong, hắn ngẩng đầu, liếc nhìn Lý Tú vọt tới nơi Tiểu Báo Tử rơi xuống.

- Nhìn không ra, người vẫn rất nói nghĩa khí đấy, không đào tẩu, nếu đã vậy thì hôm nay ta liền thu nạp luôn hai tên anh không ra anh, em không ra em các người!

- Con mẹ mày!

Trên thảo nguyên, rất xa truyền đến một tiếng mắng tức giận, chỉ thấy Chu Báo đang từ từ bò lên từ cái hố sâu kia.

- Chu Báo, người không có chuyện chứ?

Trông thấy Chu Báo còn có thể nói chuyện, Lý Tú kinh hỉ nói.

- Ta đương nhiên không có chuyện gì, người cho rằng một kiện Thuần Dương pháp khí rách nát có thể làm gì được ta sao? !

Tiểu Báo Tử hung hăng nhổ một bãi nước miếng.

- Vậy thì xem xem ta rốt cục có thể làm gì người không!

Nghe được lời nói của Chu Báo, Yên Phi trên không trung cũng nổi giận, tay điểm một cái, Phương Thổ Sơn treo trên không trung lại lần nữa rơi xuống bọn hắn.

Lúc này Tiểu Báo Tử cũng không ngu xuẩn như trước nữa.

- Thuần Dương pháp khí, hay lắm sao?!

Chỉ thấy hần cười lạnh một tiếng, trong đầu bắn ra một đạo kim sắc quang mang, bao phủ mình và Lý Tú vào trong Thuần Dương pháp khí.

- Thuần Dương pháp khí, ta cũng có ah.

- Cái gì? !

Con mắt của Lý Tú lập tức xoe tròn.

- Sao có thể chứ!

Yên Phi trông thấy Phương Thổ Sơn rơi xuống từ không trung lại bị kim quang do Chu Báo thả ra ngăn trở liền lộ ra vẻ không thể nào tưởng tượng nổi

- Không thể nào, tiểu tử này từ chỗ nào có được Thuần Dương pháp khí chứ? !

Ngoài mấy trăm dặm, trong lãnh địa của Chu Báo, Lão Kim Kê cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó, khuôn mặt liền vui vẻ nói với người bên cạnh.

- Xem ra lúc này, thắng chính là ta a!

Thần sắc người bên cạnh trở nên cực kỳ khó coi, giống như nuốt phải một con ruồi vậy.

- Trên người tiểu tử này có một kiện Thuần Dương pháp khí, có phải người đã biết rồi không?!

- Người quản ta có biết hay không, chúng ta đánh bạc chính là ai sẽ thắng, vừa rồi đâu có đánh bạc tiểu tử này có Thuần Dương pháp khí không, sao hử, người muốn quịt nợ? !

- Hừ!

Người nợ cười lạnh một tiếng.

- Người đứng cao hứng quá sớm, song phương đều có Thuần Dương pháp khí, ai thắng ai bại còn chưa nhất định!

- Chẳng lẽ người còn không nhìn ra sao? !

Lão Kim Kê cũng nở nụ cười.

- Thuần Dương pháp khí của tiểu tử Chu Báo này đã sớm luyện hóa, vận dụng tự nhiên rồi, mà Thuần Dương pháp khí của Yên Phi thì vừa mới đến tay không lâu, không thể nào sử dụng thuần thực, người cho rằng hần có cơ hội không?!

Người nợ không nói thêm gì nữa, cơ bắp trên mặt run rẩy vài cái, gắt gao chăm chăm vào tình hình chiến đấu.

Chỉ thấy Phương Thổ Sơn bị kim quang sau đầu Tiểu Báo Tử đỡ lại, liền bị giữ trong không trung, Yên Phi mấy lần muốn thu hồi nó lại, nhưng hiệu quả rất nhỏ, thậm chí thời gian dần trôi qua, liên hệ giữa mình và Phương Thổ Sơn cũng đã bị chặt đứt.

Đây chính là một trong những công hiệu cường đại của Kim Hi Ly Diễm Kính, giam cầm.

Ngay cả Thuần Dương pháp khí cũng có thể giam cầm!

Cũng không phải nói Kim Hi Ly Diễm Kính của hần nhất định mạnh hơn Bát Cực Linh Lung Tháp, chỉ là vì tấm gương này là do hần luyện chế, hơn nữa lại dùng bốn mạng nguyên hỏa tế luyện, trời sinh liền hợp pháp với hần, hần có thể phát huy ra công dụng cường đại nhất cả Kim Hi Ly Diễm Kính, mà Bát Cực Linh Lung Tháp tuy rằng bị Yên Phi đoạt được, nhưng mới đến tay không lâu, thực lực của Yên Phi lại chỉ có chừng đó, muốn hoàn toàn luyện hóa một kiện Thuần Dương pháp khí nói dễ vậy sao?

Cho nên chênh lệch liền lớn hơn.

- Ha ha, vô dụng thôi, không nên phí khí lực nữa!

Chu Báo cười ha ha đứng thẳng người lên, bay thẳng lên giữa không trung, ở sau đầu hắt kim quang ngày càng thịnh, lưu quang chớp động, một mặt gương lớn chừng bàn tay chớp động kim quang xuất hiện

- Người ở trên địa bàn của ta chặn giết bằng hữu của ta, ta tự nhiên sẽ không khách khí với người!

- Chẳng lẽ ta sợ người sao?!

Trông thấy biểu lộ hung hăng càn quấy của Tiểu Báo Tử, Yên Phi hận không thể xông lên hung hăng cho hấn một cái tát, cả hai đều là Thuần Dương pháp khí, ta coi như là không bằng người, cũng không đến mức không có lực phòng thủ a? !

Đây là cách nghĩ của Yên Phi, cho nên, hấn lại lần nữa điều động lực lượng của Bát Cực Linh Lung Tháp.

Bát Lăng Bát Cực, Đông Cực Chi Sơn, Khai Minh chi môn hiện

Bát Lăng Bát Cực, Ba Mẫu Chi Sơn, Bạch Dương môn hiện

Bát Lăng Bát Cực, Nam Cực Chi Sơn, Thử môn hiện

673. Chương 671: Thuần Dương Đối Đầu, Bát Cực Linh Lung Tháp Vs Kim Hi Ly Diễm Kính. (4)

Chỉ thấy, hoàng, bạch, lam, ba đạo lưu quang hiện lên, hóa thành ba cái cửa cự đại, mãnh liệt trấn áp về phía Tiểu Báo Tử

Bát Cực Linh Lung Tháp, có tất cả tám đạo môn hộ, tám tòa Thần Sơn, diệu dụng vô cùng, nhưng tiếc là giới hạn thực lực của hấn, hiện giờ chỉ có thể miễn cưỡng vận dụng bốn đạo trong đó thôi.

Nhưng nếu đối phó với người bình thường, đừng nói là bốn đạo môn hộ, bốn tòa Thần Sơn, một đạo cũng đủ rồi.

Đáng tiếc, hấn lúc này vận dụng phải chính là Chu Báo, một gia hỏa không thể nói theo lẽ thường.

Ba đạo môn hộ, thùy khí thiên điều, từ không trung thẳng áp xuống, thế muốn trấn áp Chu Báo và Lý Tú xuống dưới.

Chu Báo ăn phải một lần thiệt thòi, giờ tự nhiên không dám lãnh đạm, kim quang sau đầu đại phóng, trong Kim Hi Ly Diễm Kính lóe lên ánh sáng màu xanh, vậy mà huyễn ra ba đóa hoa sen màu xanh, vững vàng nâng ba đạo môn hộ, ba tòa Thần Sơn!

- Đây là.

Tiểu Báo Tử cũng thật không ngờ sẽ có hiệu quả như vậy, trên thực tế, hấn đã luyện hóa được Kim Hi Ly Diễm Kính này, bất quá đối với diệu dụng của Kim Hi Ly Diễm Kính hấn vẫn còn chưa biết, chỉ là với tư cách là một kiện Thuần Dương pháp khí, bản thân pháp khí sẽ có linh tính cường đại, vừa rồi lúc đối kháng với Phương Thổ Sơn là do Tiểu Báo Tử cưỡng ép đè xuống lực lượng của Kim Hi Ly Diễm Kính, hiện giờ Tiểu Báo Tử đem Kim Hi Ly Diễm Kính buông ra, Thuần Dương pháp khí này tự nhiên sẽ dùng phương thức thích hợp nhất để đối địch, giống như hiện giờ vậy, bỗng nhiên lại huyễn ra ba đóa Thanh Liên, nâng ba tòa Thần Sơn lên, đây đều là do Kim Hi Ly Diễm Kính tự làm cả.

Tiểu Báo Tử cũng đã minh bạch một chút đặc tính của Thuần Dương pháp khí, cũng minh bạch linh tính là thứ gì?

Linh tính, giống như là chương trình máy tính vậy, chỉ cần một ngón tay lệnh, máy tính sẽ tự động giúp người thao tác, đây chính là linh tính.

Mà linh tính và linh trí lại khác nhau, cũng khác như máy tính và trí tuệ nhân tạo ở kiếp trước của hấn vậy.

Trông thấy Kim Hi Ly Diễm Kính thả ra ba đóa Thanh Liên nâng ba tòa Thần Sơn lên, sau đó kim quang khê quần, giống như nước chảy vậy ba tòa Thần Sơn lại, liên hệ giữa mình và ba tòa Thần Sơn bị chặt đứt, sắc mặt Yên Phi liền trở nên khó coi.

- Người!

- Ta hôm nay không muốn giết người, bắt quá, người muốn đi cũng không dễ dàng như vậy, dù sao cũng phải lưu lại ít đồ đúng không?

Trông thấy Kim Hi Ly Diễm Kính của mình hoàn toàn ngăn chặn Bát Cực Linh Lung Tháp lại, Chu Báo cường chế vui mừng trong lòng

- Lưu Bát Cực Linh Lung Tháp lại, người có thể đi rồi!

- Điều đó không có khả năng!

Không cần suy nghĩ, Yên Phi nghiêm nghị kêu lên, lúc này, ở bên cạnh hắn, còn có bốn đạo lưu quang đặc biệt chuyển động, bốn đạo lưu quang này, đúng là bốn tòa môn hộ còn lại của Bát Cực Linh Lung Tháp, chỉ là hắn cũng chưa luyện hóa hoàn toàn, nên không cách nào khu động bốn tòa môn hộ này cả, nhưng có thể dùng để phòng hộ.

- Thứ người có thể điều khiển cũng không phải là đối thủ của ta, cái này điều khiển không được, thì sao có thể sinh ra ảnh hưởng cho ta được? !

Nhìn biểu lộ của Yên Phi, Tiểu Báo Tử chỉ cười cười, tay hướng sau đầu một vòng, mặt Kim Hi Ly Diễm Kính kia liền bị hắn nhiếp đến trong tay, cái gương này, lúc này lại như một vầng mặt trời, tỏa hào quang khắp nơi, một mực trói buộc mấy tòa Thần Sơn.

Hiện giờ bị Tiểu Báo Tử cầm vào tay, hào quang của Kim Hi Ly Diễm Kính được thu vào, bốn tòa Thần Sơn bị trói buộc biến thành bốn đạo lưu quang, bắt đầu chuyển động vây quanh nó.

- Để cho ta xem một chút lực phòng ngự của Bát Cực Linh Lung Tháp này đến tột cùng mạnh bao nhiêu a!

Tiểu Báo Tử cười cười, tay vừa nhấc, giờ Kim Hi Ly Diễm Kính lên cao, một đạo kim quang thẳng tắp từ trong kính mãnh liệt bắn ra, bay thẳng đến Yên Phi.

Phảng phất cảm giác được năng lượng mang tính hủy diệt từ Kim Hi Ly Diễm Kính, Yên Phi thần sắc khẽ động, bốn đạo lưu quang chung quanh dùng làm một thể trước người hắn, hóa thành một màn sáng màu vàng kim nhạt, ngăn tại trước người của hắn.

PHỐC! Kim quang và màn sáng chạm vào nhau, phát ra một tiếng thanh minh quái dị, sau đó, mặt Yên Phi lập tức không còn chút huyết sắc.

Bát Cực Linh Lung tháp là do hắn luyện hóa đầy, thần niệm hắn khu động xử lý, tương liên chặt chẽ với cự quyền tổ thần, thời điểm trước khi bốn tòa Thần sơn bị Kim hi cách diễm kính thu nhiếp, kim hi cách diễm kính chỉ chặt đứt liên hệ tinh thần chúng với Yên Phi, nhưng lúc này, lực lượng Kim cách diễm kính trực tiếp chống lại Bát cực lung linh tháp, nhưng ngược lại, cũng tạo thành trùng kích cường đại với thần niệm hắn.

Yên Phi cũng là một cường giả thiếu niên thiên tài, tuổi còn nhỏ mà đã có tu vi thất phẩm, còn sử thần niệm điều khiển thành thạo Lung linh tháp, bắt quá, thần niệm của hắn không quá đầy đủ chỉ mới thành lập, căn bản không trải qua cái gì gọi là đại khảo nghiệm, nếu hắn giống như Tiểu Báo Tử, tu luyện tiêu dao bên ngoài, dụng thần niệm thoáng gặp qua Cửu Thiên Lô Đình, còn có thể thuận tiện bơi mỡ, không thể nói trước có thể ngăn trở.

Nhưng đáng tiếc, hắn không có kinh nghiệm như vậy, thần niệm cũng chưa từng trải qua trùng kích khổng lồ như vậy.

Cho nên lúc kim quang phát ra từ Kim hi cách diễm kính và màn sáng chạm vào nhau, trong nháy mắt, thần niệm hắn liền hồng mất.

Chỉ cảm thấy phảng phất như một đại chùy ngàn cân mãnh liệt nện vào đầu hắn, hoàn toàn mất đi năng lực phản ứng, thậm chí bắt đầu ngất đi.

Mất đi điều khiển từ thần niệm của Yên Phi, Bát cực lung linh tháp chỉ còn có thể dựa vào bản năng pháp khí để chống cự Kim hi cách diễm kính, như thế nào có thể thành công?

Chỉ sau một cái hô hấp, Kim hi cách diễm kính liền tìm ra phòng ngự của Bát cực Lung linh tháp, màn sáng hóa thành bốn đạo lưu quang một lần nữa, thoáng cái chui vào trong trán Yên Phi, mượn kim quang thẳng tắp này, Chu Báo đã tìm được bản thể Bát cực lung linh tháp trong Yên Phi, là một lạc ấn do Yên Phi lưu lại lúc luyện hóa.

- Một tên đáng thương!

Tiểu Báo Tử than thầm trong nội tâm một tiếng, ba đạo kim quang thẳng tắp trong Kim hi cách diễm kính lập tức phát sáng lên, trong thông đạo kim quang, mơ hồ có thể thấy được nhiều đóa kim liên tỏa ra hỏa diễm nhàn nhạt, vọt tới hướng Yên Phi đã cứng ngắc, trực tiếp đánh lên trán Yên Phi.

Thân thể vốn cứng ngắc run lên mãnh liệt, Yên Phi trong trạng thái nửa ngất nửa tỉnh tưởng vô cùng sợ hãi.

Muốn triển khai thân hình đào tẩu, nhưng vô luận thế nào cũng không khống chế được thân thể mình.

674. Chương 672: Cướp Giao Dịch. (1)

- Không nên cử động, không nên gấp gáp, bằng không thì người chỉ chịu khổ, ta bắt quá chỉ muốn Bát cực lung linh tháp của người mà thôi! Tiểu Báo Tử lạnh lùng nói, những đoàn kim liên hỏa diễm theo thông đạo kim quang thẳng tắp đánh nhập vào trán Yên Phi, thân thể Yên Phi run rẩy không ngừng, đại khái qua thời gian khoảng một tuần trà, một đạo ánh sáng màu xanh nhàn nhạt theo Kim hi cách diễm kính bắn ra từ trán Yên Phi, ánh sáng màu đỏ bị thu nhiếp theo sau, trương lên theo gió, hòa thành một tòa Thanh đồng bảo tháp cao đến ba thước.

Thân tháp mang phong cách cổ xưa, trên có khắc kỳ vân, xung quanh có tám mặt, tạo thành bát cực!

Chính là Thuần dương pháp khí, Bát cực lung linh tháp!

Vừa rồi, lợi dụng thời gian một tuần trà kia, Chu Báo đã vận dụng lực lượng của Kim hi cách diễm kính để thu nhiếp tinh thần lạc ấn tháp của Yên Phi, sau khi Yên Phi mất đi tinh thần lạc ấn, bảo tháp đã hóa thành trạng thái chưa bị luyện hóa, Tiểu Báo Tử dễ dàng dùng Kim hi cách diễm kính thu nhiếp ra.

Sau khi Bảo tháp bị hấp nhiếp ra ngoài, bốn đạo lưu quang kim hi cách diễm kính quần quanh cũng bắt đầu không ổn, phảng phất như cái gì triệu hoán nó, bắt đầu run run chuyển động.

- Đi thôi! Chu Báo nhẹ nhàng nói, bốn đạo lưu quang của Kim hi cách diễm kính thoát khỏi trói buộc, chui vào bên trong Bát cực lung linh tháp, biến mất không thấy gì nữa.

Chu Báo giương một trảo ra, liền thu Thanh đồng bảo tháp cao ba thước vào trong tay, sau đó khê đảo tay, bảo tháp liền biến mất vô tung.

- Tốt rồi, vật đã tới tay, ta cũng không làm khó người, người có thể rời đi!

- Người...! Mau trả bảo tháp lại cho ta!

Mặt Yên Phi xám như tro, khuôn mặt vốn thập phần anh tuấn nay đã trở nên cực kỳ dữ tợn, cảm nhận được diệu dụng của Thuần dương pháp khí, nhưng về sau lại mất đi, cảm giác này thật sự quá khó tiếp thu.

- Người cho rằng điều này có thể sao?

Chu Báo nghe xong, chỉ cười lạnh.

- Ta đã cảnh cáo người rồi, tiếc là người đã không nghe, động thủ với ta, người cho rằng ta sẽ trả lại Thuần Dương pháp khí này cho người sao?

- Bát cực lung linh tháp chính là Hoàng đế ban tặng cho ta, người dám chiếm đoạt?

Yên Phi lạnh lùng nói.

- Cút đi, bằng không ta sẽ giết người!

Chu Báo không trả lời, thanh âm đột nhiên trở nên âm lãnh cực độ, toàn thân tỏa ra sát ý.

Dưới sự uy hiếp của cổ sát ý vô cùng khốc liệt này, Yên Phi sợ run cả người, oán độc liếc nhìn Chu Báo và Lý Tú, rồi rời đi với vẻ oán giận nồng đậm, không cam lòng.

Nhìn thân ảnh hần rời đi, trên mặt Tiểu Báo Tử hiện lên một tia cười lạnh khinh thường, sau đó xoay đầu lại nhìn Lý Tú, cười lên ha ha.

- Ha ha ha ha, Lý Tú, lễ gặp mặt của người lần này đủ trọng a, lần sau cũng mang lễ tiêu chuẩn như vậy, như thế nào?

- Lần sau? Còn có lần sau sao, thiếu chút nữa ta đã bị tên điên đó đánh chết!

Nghे được lời nói giỡn của Chu Báo, Lý Tú vuốt ngực, lòng còn sợ hãi mà nói.

- Không thể tưởng được người ẩn tàng sâu như vậy, thậm chí còn bên cạnh một kiện Thuần Dương pháp khí, trách không được đại hội anh hùng thiên hạ ngày đó náo nhiệt như vậy!

- Coi như là không có Thuần Dương pháp khí, ta cũng sẽ không tham gia cái đại hội anh hùng thiên hạ ấy!

Chu Báo khoát tay nói.

- Ta nói, đến tốt cùng là đã xảy ra chuyện gì, thằng điên này vì sao lại muốn giết người, rốt cục người đã làm gì?

- Chuyện này nói ra thì rất dài dòng, trước tiên tìm một chỗ nghỉ ngơi rồi ta sẽ nói tỉ mỉ cho người.

- Tốt, không thành vấn đề, nơi này là lãnh địa của ta, không thiếu chỗ nghỉ ngơi!

Chu Báo cười nói, dẫn Lý Tú bay đến trụ trấn.

- Lúc này người thua tâm phục khẩu phục?

Lão Kim Kê híp mắt, vẻ mặt vui vẻ nhìn nam tử bên cạnh.

- Ha ha, ta không cần những đồ vật trên người người, trở về lấy thêm cho ta đi!

- Hừ, Lục ngọc chỉ này thì sao? Người nọ hừ lạnh một tiếng, không nói câu nào, chỉ là lấy ra một chiếc nhẫn lục ngọc trên người đưa cho Lão Kim Kê.

- Rốt cục thứ này đã tới tay ta a, ta đã trông mong nhiều năm, không thể tưởng được trước khi chết lại có thể cầm nó trong tay a! Lão Kim Kê cố tình trào phúng nam tử kia, đeo lục ngọc chỉ vào ngón tay, nhìn trái nhìn phải, phảng phất đồng dạng như trân bảo hiếm thấy, nam tử kia cũng không chịu được, lại hừ lạnh một tiếng rồi phẩy tay áo bỏ đi.

- Hắc hắc, lão già kia, rốt cuộc để ta lừa một hồi!

Nhìn thân ảnh hần đi xa, Lão Kim Kê cao hứng cười hắc hắc không ngừng.

- Bất quá, nói đi phải nói lại, tiểu tử Chu Báo này sao lại có Thuần Dương pháp khí mà không phải là Định phong châu, con mẹ nó, tàng trữ rất kín đáo, trách không được tiểu tử này đã tính trước như vậy, nguyên lai át chủ bài là chỗ này a, ha ha!

Đang lúc nói chuyện, hần cười lắc đầu, quay người rời đi.

- Ngồi đi ngồi đi, nhanh ngồi xuống, Nhân Chân Thố sẽ đưa một bình trà ngon tới!

Buổi trưa, âm thanh vang lên từ tiểu viện.

- Đây là lãnh địa của người a, đủ đơn sơ đấy!

Đối với Chu Báo, Lý Tú ngược lại không khách khí gì, đánh giá cái sân nhỏ này, nhẹ nhíu mày.

- Người cái tên này, trời sinh phú quý, xuất thân từ Bình châu Lý thị, đương nhiên xem thường nơi này của ta, khó coi lắm à?

Chu Báo cười mắng, gọi ba người Giang Hiểu đứng ngoài viện lại.

- Đến đây, ta giới thiệu thoáng một phát cho người, đây đều là thủ hạ đắc lực của ta!

Lý Tú nghe xong, nhìn nhìn ba người Vương Thành, chấp tay cười nói.

- Bình Châu Lý Tú, bái kiến ba vị!

- Không dám, không dám!

Ba người liền nói không dám, nguyên một đám nhìn Tiểu Báo Tử với vẻ cổ quái, bọn hắn thực sự không nghĩ ra, Chu Báo lúc nào có quan hệ với cường giả thiếu niên Lý Tú Bình Châu Lý thị, hơn nữa nhìn xem quan hệ cũng không tệ.

- Các người nghe cho kỹ, Lý Tú là minh hữu của ta, về sau đối đãi với hắn đồng dạng đối đãi với ta, hiểu chưa?

- Vâng đại nhân!

Ba người đồng thanh đáp.

- Thôi đi, ý tứ người, có phải là muốn người Bình Châu Lý thị gặp người như là người của người gặp ta phải không?

- Đúng, chính là ý tứ như vậy, người hiểu là tốt rồi!

Tiểu Báo Tử cười ha ha, nói.

- Người có vẻ thông minh a, nói một điểm liền hiểu thấu!

- Người đi luôn đi!

Lý Tú cười mắng, đúng lúc này, Nhân Chân Thổ vừa bưng trà ngon đến.

- Được rồi, các người đều lui ra đi, ta còn có việc cần bàn với Lý đại công tử, Nhân Chân Thổ, người cũng lui ra đi, để ấm nước chỗ này là được rồi!

Mọi người cùng lên tiếng, lui ra khỏi sân nhỏ, Chu Báo quay qua cười nói với Lý Tú.

675. Chương 673: Cướp Giao Dịch. (2)

- Tốt rồi, bây giờ không còn người nào, cũng yên tĩnh, đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì, người nói ta nghe nào!

- Còn có thể xảy ra chuyện gì, không như ta tính toán.

Nói tới chuyện này, Lý Tú cười khổ.

- Kỳ thật ta cũng không hiểu thấu chuyện này, không hiểu sao đụng phải Yên Phi, không hiểu sao lại bị hắn truy sát, sau đó không hiểu sao lại đụng phải người, hết thấy đều không hiểu gì cả!

- Không thể nào, Yên Phi không thể vô duyên vô cớ truy sát người a, hơn nữa, với thực lực và thân phận của người, cho dù Yên Phi kia có pháp khí tinh khí cũng không thể truy sát người vạn dặm như vậy được, hắn không dám a, rốt cuộc người đã làm chuyện thương thiên hại lý gì khiến hắn oán hận người như vậy?

- Cái này... thật ra là một hiểu lầm!

Nói đến đây, Lý Tú có vẻ chần chừ, Tiểu Báo Tử liền cảm thấy quái dị trong nội tâm, quả nhiên, sau đó liền nghe Lý Tú ấp úng nói ra.

- Ta không cẩn thận, ngủ.. ngủ cùng vị hôn thê của hắn!

- Phốc! Chu Báo vừa hít một ngụm nước trà vào miệng liền phun hết cả ra, ngạc nhiên nhìn tên thiếu niên tuần tú trước miệng, khỏe miệng giật giật.

- Con mẹ nó, cái này đúng là đã kết thù lớn với Yên Phi!

Đúng là đã kết thù lớn!

Nếu hai người chỉ có ân oán bình thường, mình giúp Lý Tú thì cũng không vấn đề gì, bằng hữu xuất đầu tương trợ cũng là lẽ thường, coi như là đoạt Thuần Dương pháp khí cũng không vấn đề gì, hiện tại thì ngược lại, tên vương bát đản Lý Tú này trước tiên ngủ với lão bà người ta, chính mình lại đoạt đi Thuần dương pháp khí của hắn, thù này có thể nói là quá lớn rồi!

Mọi người không phải thường nói thù lớn là thù giết cha, cướp vợ sao?

Nghĩ đến bây giờ, Yên Phi vô cùng căm hận mình và Lý Tú, trách không được, vừa rồi tên tiểu tử Lý Tú này trước mặt Yên Phi, tựa hồ như không dám ngóc đầu lên, thì ra là thế a!

- Người tên tiểu tử này, mấy năm trước gặp người, tuy tính tình lạnh lùng nhưng vẫn trong sáng, không giống người háo sắc, hơn nữa, với điều kiện của người, muốn dạng nữ nhân xinh đẹp hơn cũng không phải vấn đề, sao lại đi trêu chọc nữ nhân của Yên Phi?

- Người cho rằng ta muốn vậy a?

Vừa nghe Chu Báo nói, Lý Tú như muốn khóc lên rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn đỏ bừng lên.

- Người hãy nghe ta nói a, ta không phải cố ý, chuyện này quả thật ta không hiểu!

Nghe xong, Lý Tú nhân tiện nói duyên cớ ra, Chu Báo nghe với vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

- Vậy mà lại xảy ra chuyện như vậy, trong đó nếu như không có âm mưu, đánh chết ta cũng không tin!

- Ta cũng không tin a, khẳng định có âm mưu, bất quá còn không rõ ràng là đã xảy ra chuyện gì, Yên Phi truy sát tới đây, ta giải thích không được, mà không giải thích cũng không xong!

- Giải thích cái rắm, chuyện này mà có thể giải thích tình tường mới là lạ!

Về mặt Chu Báo buồn cười.

- Ta cho người biết, không riêng gì Yên Phi kia, nếu là ta thì cũng xách thương đâm cho người một nhát rồi, trước tiên giết người rồi nói gì thì nói!

- Cũng đúng a, chính mình ngẫm lại, cũng là đạo lý này, tuy ta thật sự không làm chuyện này, nhưng cũng không giải thích rõ ràng được, cho nên thời điểm đối mặt với Yên Phi, ta một lòng nung tay, kết quả là thằng này một mực muốn giết ta, vừa ra tay đã xuất ra Bát Cực Lung Linh tháp, đánh ta không có lực hoàn thủ, chỉ có thể dốc sức liều mạng chạy trốn, vận khí ta cũng coi như tốt, ma xui quỷ khiến thế nào lại chạy tới nơi này, nói cách khác, không thể nói trước, có thể đã bị Bát cực lung linh tháp của hắn giết chết rồi!

- Người cũng thật là, gặp phiền toái như vậy, nếu quả thật trở thành một việc tốt thì cũng thôi đi, kết quả ngủ với người ta một đêm, chẳng những không có thành tựu gì tốt mà thiếu chút nữa đã bị Yên Phi giết chết, người nói người thật sự bị đánh chết, chẳng phải là quá thua lỗ sao?

- Ai, người thật là, ta đã nói rõ ra, người còn chê cười ta như vậy!

Sắc mặt Lý Tú đã đỏ chuyển sang tím rồi, hung hăng hớp một ngụm nước trà, trừng mắt nhìn Tiểu Báo Tử.

Chu Báo bị hắn trừng mắt, không dám giễu cợt hắn nữa, nói.

- Tốt rồi, chuyện đã đến nước này, bất kể thế nào thì đã kết thù với Yên Phi kia rồi, bất quá Yên Phi đã mất Bát cực lung linh tháp, giờ đã thành lão hổ không có răng, không có gì đáng sợ, người không cần phải sợ hắn!

- Không phải sợ, mà là giải thích sự tình này như thế nào!

- Giải thích cái rắm à, chuyện này không thể giải thích tình tường được, cho dù cuối cùng người tìm được người chủ mưu chuyện này, người cũng không có khả năng giải thích rõ ràng!

Chu Báo thẳng thừng khoát tay.

- Thù này đã định, hơn nữa còn kết thù lớn hơn, người cứ một mực mang tâm tư như thì không thể làm nên chuyện gì, ta cho người biết, nếu người còn suy nghĩ như vậy, vừa rồi không thật sự ngủ với lão bà của hắn, vậy là hắn đã nghĩ oan cho người, nhưng lại truy sát người thì hắn không đúng, tất cả chuyện này là do hắn,

hắn không nói đạo lý, người cũng không sai, người nghĩ như thế mới được, nói cách khác, lần sau mà gặp hắn, có thể nường tay, mặc dù không đến mức bị hắn đánh giết, nhưng không thể thua trong tay hắn!

Nghe xong lời Chu Báo nói, Lý Tú trầm tư một chút, ngẩng đầu lên, vẻ đỏ tía trên mặt cũng biến mất, trong ánh mắt cũng lộ vẻ kiên quyết.

- Đúng, người nói không sai, thật sự ta cũng không làm gì, tên gia hỏa kia đã nghi oan ta rồi, truy sát ta là hắn sai, nếu như lúc này ta đụng phải hắn, nhất định ta sẽ trả món nợ ngày hôm nay!

- Được rồi!

Chu Báo vui vẻ vỗ vai hắn, nói.

- Bất quá chỉ là chuyện nhỏ, không cần phải lo lắng như thế, nếu người chỉ như thế thì tương lai sẽ khó khăn trong đột phá tâm cảnh!

- Đúng vậy a, giạt đồ cũng lý lẽ hùng hồn như vậy!

Lý Tú đã cởi bỏ được khúc mắc, tâm tình đã tốt lên, nghe Chu Báo nói thế liền tức giận nói.

- Người xem, lúc ta đến, người liền được một kiện Thuần dương pháp khí, hơn nữa người vốn đã có một kiện, thành ra bây giờ người có hai kiện, cái này là cực kỳ khủng khiếp a, hai kiện Thuần dương pháp khí, đừng nói người chỉ là một chư hầu nho nhỏ, những thế gia ngàn năm, đại phiệt nhà cao cửa rộng kia, còn có hoàng thất Đại Tấn, chỉ sợ đều không thể so sánh được với người, phải biết rằng, mất đi Bát cực lung linh tháp, hoàng thất Đại Tấn cũng chỉ còn lại một kiện Thuần dương pháp khí thôi!

- Hừ, uy lực Thuần Dương pháp khí đích thực là vô biên, nhưng nếu nói Lý gia các người không có, đánh chết ta cũng không tin!

Chu Báo cười lạnh nói.

676. Chương 674: Cướp Giao Dịch. (3)

- Hơn nữa, hoàng thất Đại Tấn cũng tuyệt không chỉ còn một kiện Thuần Dương pháp khí.

- Lý gia có hay không, ta cũng không biết, bất quá hoàng thất Đại Tấn đích thực không chỉ còn một kiện, nhiều hơn thì cũng chỉ ngang hàng với người mà thôi, Đại Tấn giàu có tứ hải cũng chỉ có hai kiện Thuần Dương pháp khí, người chỉ là chư hầu một lãnh địa nho nhỏ cũng có hai kiện, người còn muốn gì nữa, chẳng lẽ muốn chống lại Đại Tấn hay sao?

Nói tới đây, Lý Tú đã hoàn toàn yên tĩnh trở lại, mỉm cười nhìn Chu Báo, phong phạm đệ tử thế gia hiển thị rõ, không thể nghi ngờ.

- Người nói những lời này với ta là có ý gì?

Chu Báo cười nói, liếc nhìn Lý Tú thật sâu.

- Đừng nói là người cũng có hứng thú với kiện Thuần Dương pháp khí này a!

- Thuần dương pháp khí, uy lực cực lớn, đương nhiên là ai cũng có hứng thú!

Lý Tú nói ra.

- Bất quá, nói cho cùng, người cũng không thể bỏ những thứ như vậy a!

- Con mẹ nó, cũng không phải là lão bà của ta, cái gì mà có thể bỏ hay không, nhưng thứ này trân quý như vậy, không có khả năng tặng cho người.

Chu Báo cười hắc hắc, nói.

- Đương nhiên, đây là Thuần Dương pháp khí, coi như là người cho ta cũng không dám nhận a, nói điều kiện, chỉ cần Bình Châu Lý thị làm được, ta nhất định sẽ làm!

Lý Tú vỗ vỗ ngực, cam đoan nói.

- Xem ra bây giờ người đã làm chủ Bình Châu Lý thị rồi a!

- Nếu như người thật sự cam lòng cho ta kiện Thuần dương pháp khí này, ta có tám phần hy vọng!

Lý Tú ưỡn nói.

- Nếu như người hạ điều kiện xuống một chút, có lẽ ta có chín thành hy vọng!

- Loại người như người, phương pháp cò kè mặc cả cũng rất khác biệt, được rồi, ta cũng không cố ý làm khó dễ người, ngày mai ta sẽ khai mở một tờ đơn cho người, nếu người đồng ý thì Bát cực lung linh tháp sẽ thuộc về người!

- Tốt, ta sẽ đợi!

Lý Tú nói.

- Được rồi, giờ ta mang người đi dạo chơi vài nơi, tuy rằng địa phương này chim không ỉa phân, rùa không đẻ trứng, bất quá ta tin không lâu sau, nơi này sẽ bắt đầu phồn vinh!

- Ta đây ngược lại muốn nhìn một chút, đợi đến tương lai người thật sự đạt được, thì không có tình huống quần bách rồi!

Nói đến đây, Lý Tú nhẹ nhàng hít một hơi.

- Ta vốn cho rằng thực lực đột phá thất phẩm, chỉ ít có thể đánh với người một trận, hiện tại xem ra là vọng tưởng a!

- Thực lực tu vi, tuy miễn cưỡng cũng không được, tu vi ta bây giờ, hơn phân nửa là vận khí, nếu không có nhiều cơ duyên như vậy, tu vi ta giờ này đạt tứ phẩm đã là tạ ơn trời đất rồi!

- Cơ duyên cũng là một bộ phận thực lực, nói cách khác, ta như thế nào lại không có nhiều cơ duyên như vậy!

Hai người cùng đi ra, bắt đầu đi dạo phố, mà mấy người Giang Hiểu vốn muốn đi theo nhưng đều bị Chu Báo đuổi đi.

- Ta nói này Chu Sẹo, như thế nào đại nhân lại quen biết với Thiếu chủ Bình châu Lý thị như vậy? Trước kia cũng không nghe nói qua!

Tu vi Lý Tú đột phá thất phẩm, phóng dị sắc tại đại hội anh hùng thiên hạ, là một trong bốn đại cường giả thiếu niên, lúc này cũng xem như là nhân vật danh chấn trong thiên hạ rồi, cho đến đối với Lý Tú, thủ hạ của Chu Báo đều không xa lạ gì.

- Ta làm sao biết được, đại nhân gần đây cao thâm mạt trắc, hẳn có ai là bằng hữu, ta làm sao biết rõ được!

Chu Sẹo lắc lắc đầu, cười lạnh nói.

- Bất quá, có một điểm ta tinh tường, chính là ta chưa từng hoài nghi quyết định của đại nhân, không giống người, tự cho là người thông minh, đại nhân bất quá là muốn kiến tạo một viện khác, người chỗ chỗ này gào to như thế này, giống như là phạm vào sai lầm, địa phương quỷ quái này của chúng ta như là nhà, chính là chỗ ở của đại nhân và chúng ta, người nhìn xem, hiện tại Thiếu chủ Bình châu Lý thị cũng là bằng hữu của đại nhân, cho nên ở cái tiểu viện kia coi như là miễn cưỡng, vạn nhất hai ngày nữa gia chủ thế gia đại phiệt người ta đến, chúng ta cũng không thể cho bọn hắn ở trong một cái sân nhỏ như vậy, quả thật quá mất mặt!

Giang Hiểu nhất thời á khẩu không trả lời được, bất đắc dĩ nói.

- Người nói có lý, chỉ là ta không ngờ đại nhân lại có giao tình rộng rãi như vậy, bất quá sự tình biệt viện quả thật quá gấp rút, nói cách khác, không nghĩ là, nếu làm đại nhân mất mặt thì tội chúng ta to lắm!

Giang Hiểu nói vậy là sợ sau khi Chu Báo trở thành lãnh chúa lãnh địa này, xa hoa vô độ, biến thành nhân vật như hôn quân, nhưng không nghĩ tới hôm nay đại nhân nhà mình lại có giao thiệp rộng như vậy, thân phận của bằng hữu cũng rất cao, cho nên tự nhiên muốn tu kiến biệt viện nhà mình để giữ thể diện, cái ấy đương nhiên rất tốt đấy.

Nhưng hẳn lại không biết, mục đích tu kiến biệt viện của Tiểu Báo Tử chỉ là muốn có một cánh cửa thông vào Bích Lạc Bí Cảnh mà thôi.

Du đang cùng Lý Tú mấy canh giờ, còn đặc biệt mang Lý Tú tới xem qua biệt viện đang tu kiến kia một lần.

- Ta nói, lần sau lúc ngươi tới, chỉ sợ có thể ở lại biệt viện này rồi, không phải ở cái sân nhỏ đó a!

- Ở nơi nào cũng được, ta ngược lại không sao cả!

Lý Tú lắc đầu.

- Địa phương quỷ quái này của ngươi thật sự quá nhỏ, đi hai bước như xem xong hết rồi, chúng ta trở về hảo hảo nói chuyện a!

- Hiện tại ta còn chưa nghĩ tốt!

Chu Báo cười nói.

- Nếu ngươi cảm thấy mệt mỏi, chúng ta hãy về trước a, ngươi bị Yên Phi truy sát vạn dặm cũng đủ mệt rồi, trước tiên hãy nghỉ ngơi một chút, sự tình Thuần dương pháp khí, ngày mai chúng ta nói, ý ngươi thế nào?

- Được rồi, đồ vật trong tay ngươi, quyền chủ động trong tay ngươi, ta không có ý kiến!

Lý Tú bất đắc dĩ lắc đầu, nói.

- Thế nào, Thanh Linh, ngươi xem ta nên đưa ra giá nào

- Một kiện Thuần Dương pháp khí, giá tiền như thế nào cũng là thua lỗ, không bằng ngươi luyện hóa để dùng, Bát cực lung linh tháp này chính là Thần sơn bát phương chi tinh luyện thành, là Thuần dương pháp khí có lực trấn áp mạnh nhất, tiểu tử kia cũng không có bản lĩnh sử ra toàn bộ lực lượng của pháp khí này, thậm chí cũng sẽ không dùng nổi, nói cách khác, không dễ dàng đánh tan, chiếm tiện nghi như ngươi!

- Ta cũng muốn lưu lại thứ này, nhưng ngươi phải hiểu, bị kích lớn nhất nhân sinh là thực lực không tương thừa đồ vật, hiện tại, có một kiện Thuần dương pháp khí, ta có thể đủ bảo trụ rồi, thậm chí có thể uy hiếp người khác, nếu có hai kiện mà nói, hơn nữa một kiện đoạt từ hoàng tộc, như vậy thì mang họa rồi, chuyện này căn bản không thể gạt được người khác!

Tiểu Báo Tử cười khổ nói.

677. Chương 675: Không Đề. (1)

- Tuy rằng hiện quan hệ giữa ta và Tiên cung càng thêm thâm sâu, nhưng Tiên cung tuyệt sẽ không vì ta mà làm trái quy củ mấy chục vạn năm qua, không khai xuất đầu cho ta, cho nên giữ Bát cực lung linh tháp trong tay chính là một tai họa, càng sớm đưa ra ngoài càng tốt.

- Ngươi nghĩ như vậy cũng có đạo lý, đồng dạng với Tiên thiên bảo hoa Thanh liên tử kia, định phong châu kia của ngươi không phải cần tài liệu sao, yêu cầu tài liệu Định Phong châu để đổi bảo tháp với Lý thị, cũng không nhất định phải đủ toàn bộ, có thể đổi bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu!

- Ân, cũng tốt, đổi một kiện Thuần dương pháp khí vùng trộm ra ngoài, quả là một sự tình tính toán tốt!

Chu Báo gật đầu nói.

- Đúng rồi, ngươi cũng đã tới Tiên cung rồi, xem ra Tiên cung thập phần coi trọng Bích Lạc Bí Cảnh, ngoại trừ Lão Kim Kê, vậy mà thoảng cái lại thêm hai tên cường giả, hiện tại trên lãnh địa ta đã có ba gã cường giả, hiện tại lực lượng phòng vệ coi như đủ rồi!

- Địa bàn ngươi cũng chỉ sáu trăm dặm, dùng ba cường giả quả là lãng phí quá mức, bất quá cũng là bảo hiểm!

- Hiện tại ta muốn đi tìm bọn họ rồi, cần hiểu rõ tình huống bọn hắn thoảng một chút, nhìn xem có chỗ nào cần chú ý không, gia hỏa Tiên cung, cường đại thì cường đại, nhưng đôi khi lại quá phiền toái!

- Bây giờ ngươi cũng là một phần tử Tiên cung rồi, bắt quá ta cảm giác như ngươi lợi dụng bọn hần, như vậy cũng không hay!

Thanh Linh nhắc nhở.

- Biết rõ biết rõ, ta có ý nghĩ lợi dụng bọn hần là không đúng!

Chu Báo liên tục nói, thân hình liên chớp động, vọt thẳng tới biệt viện đang kiến tạo.

- Tiểu Báo Tử, lại đây, ta giới thiệu thoáng một phút cho ngươi!

Lúc này, ba người Tiên Cung Lão Kim Kê đang ở địa phương Bích Lạc Bí Cảnh ngày đó Tiểu Báo Tử tiến vào, cẩn thận sưu tìm gì đấy, nhìn thấy Tiểu Báo Tử tiến đến, Lão Kim Kê hưng phấn gọi hần đến.

- Đây là Trương Nguyệt Lộc, ngươi đã từng gặp hần đấy, còn đây là Hư Nhật Thử, ngươi cứ gọi hần Lão Thử là được rồi, thằng này am hiểu đào thành bày trận nhất!

Chu Báo cười cười, chấp tay với Hư Nhật Thử.

- Tại hạ là Chu Báo, tiền bối có lẽ là một trong nhị thập bát tú, bá kiến tiền bối!

Nhìn thấy Chu Báo hữu lễ như thế, Hư Nhật Thử cũng cười cười.

- Tất cả đều là người một nhà, không cần nhiều nghi thức xã giao như vậy, bắt quá, đừng vô lễ như Lão Kim Kê này là được!

Nói xong, hần hung hăng trợn mắt liếc nhìn Lão Kim Kê!

Nếu là lúc khác, Lão Kim Kê đã sớm trả lời hần một cách mỉa mai rồi, bắt quá hôm nay, Lão Kim Kê đã chiếm được đại tiện nghi từ chỗ hần, lòng dạ cũng thoải mái hơn không ít, làm ra bộ dáng như ta đây không thêm chấp nhặt với ngươi, khiến Hư Nhật Thử như phát hỏa.

- Báo Tử, chúng ta cũng không lâu không gặp ngươi rồi!

Lão Kim Kê cười hắc hắc vài tiếng, thời gian trôi qua, thần sắc trở nên nghiêm túc.

- Mục đích chúng ta đến đây, chắc ngươi cũng đã biết, cửa ra vào Bích Lạc Bí Cảnh có quan hệ trọng đại, cho dù là Tiên Cung chúng ta cũng không khỏi thận trọng, Lão Thử này tinh thông trận pháp nhất trong nhị thập bát tú chúng ta, lúc này, hần mang theo Thuần dương pháp khí Thái hư pháp hoa luân tới để chào chống môn hộ này, bắt quá, bày trận, dung hòa thông đạo cùng với Thái hư pháp hoa luân thành một thể, cần một khoảng thời gian, trong đoạn thời gian này, tuyệt đối không thể để người khác tới quấy rầy, cho nên không chỉ ta mà cả Trương Nguyệt Lộc cũng đến để hộ pháp cho Lão Thử, tuy rằng chúng ta thấy nhân thủ đã đủ, bắt quá, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, bởi vậy, trong đoạn thời gian này, hi vọng ngươi có thể giúp đỡ một chút, dù nơi này là lãnh địa của ngươi nhưng chúng ta không hi vọng nảy sinh chuyện gì ngoài ý muốn!

- Đương nhiên rồi, nơi này là địa bàn của ta, ta sẽ phụ trách an toàn của các ngươi!

Báo Tử gật đầu nói, chợt lại nở nụ cười.

- Bắt quá, mấy người các ngươi ở cùng một chỗ, còn cái gì không an toàn đâu!

- Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất!

Lão Kim Kê lắc lắc đầu.

- Ngươi có thể phối hợp với chúng ta là tốt nhất, muốn bố trí tốt trận pháp Thái Hư pháp hoa luân, cần thời gian ít nhất là nửa năm, trong nửa năm này tuyệt đối không thể để xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, đương nhiên, đây cũng là vì tốt cho ngươi, hiện tại trên đời này, trừ người Tiên Cung ra, còn lại không người nào biết Chu Báo ngươi và Ki Thủy Báo Tiên cung là một người, bắt quá, vạn sinh ý bên ngoài, theo mấy người chúng ta xuất hiện tại lãnh địa ngươi nói, tin tưởng rất nhanh sẽ có người liên tưởng đến cửa vào Bích Lạc Bí Cảnh, mà liên tưởng đến cửa vào Bích Lạc Bí Cảnh, dĩ nhiên sẽ liên tưởng đến ngươi, trí tưởng tượng những người kia hết sức phong phú, tự nhiên sẽ xem ngươi cùng một chỗ với Tiên cung, lại tưởng tượng, lúc ấy, thân phận thứ hai của ngươi không thể bảo vệ được.

- Người dọa ta sao?

- Không phải dọa người mà là sự thật, cho nên, muốn bảo hiểm, tốt nhất trong nửa năm nay người yên yên ổn ổn ở trong lãnh địa người, đừng chạy loạn khắp nơi, tránh khỏi thật sự có người ăn tim gấu gan báo đến quấy rối lãnh địa của người, dẫn chúng ta ra ngoài, cuối cùng bí mật của người bị bại lộ toàn bộ!

- Người nói cũng có đạo lý, đã như vậy, ta sẽ ngốc ngốc ở chỗ này nửa năm, đúng rồi, có phải là nửa năm hay không?

- Thời gian nửa năm chỉ là dự đoán, nếu như thuận lợi thì tối đa chỉ năm tháng thôi!

Hư Nhật Thử tiếp lời, nói.

- Cho nên người không cần lo lắng chúng ta ở lì chỗ này không đi!

- Các người không đi cũng được!

Chu Báo hắc hắc cười nói.

- Đã như vậy thì cứ quyết định như thế, nơi này là địa bàn của ta, các người cứ yêu cầu gì cứ mở miệng, chỉ cần ta làm được thì nhất định sẽ làm!

- Không cần khách khí như vậy, lúc cần, Lão Kim Kê ta sẽ tới tìm người!

Hư Nhật Thử gật đầu, nở nụ cười.

- Ta bày trận ở chỗ này không thể ra ngoài, tên gia hỏa Trương Nguyệt Lộc này hay gây phiền toái, cũng không thể ra ngoài, cho nên Lão Kim Kê sẽ phụ trách việc liên lạc với người, sau khi ra ngoài người cho người niêm phong chỗ này lại.

- Niêm phong chỗ này?

Chu Báo sưng sờ.

- Vậy các người ăn uống như thế nào?

(Thiếu 1 đoạn)

- Như vậy cũng được, theo lời bọn người nói, phong bế bọn người lại nơi đây!

Chu Báo nghe xong, chỉ đành cười khổ đáp ứng, những người này nguyên một đám đã cổ quái thành tính, đã có thói quen đào động, có phải đã nghiện ở chỗ này, cho dù mình muốn cắt đứt cũng không dám ứng a!

678. Chương 676: Không Đề. (2)

Phòng khách Tây viện.

Lý Tú nhíu lông mày lại, nhìn tờ đơn thật dài Chu Báo liệt ra.

- Ta nói, cái gì thế này, hơn phân nửa đồ vật trên tờ đơn này ta không biết, nhất thời nghe qua thì cũng là truyền thuyết, còn nữa, có phải là người cố ý làm ta khó xử không, không muốn cho thì nói, hà tất phải làm ta khó xử như vậy?

- Lời này của người có chút an ủi cho ta rồi, ai nói ta làm khó dễ người, người cho rằng Thuần Dương pháp khí dễ dàng lấy như vậy sao? Người cho rằng Thuần Dương pháp khí không đáng nhiều như vậy sao? Nếu như ta đưa ra điều kiện quá thấp, ngược lại là xem thường Bình châu Lý thị các người rồi!

Chu Báo cười nói, nhấc tay lên, chỉ thấy ánh sáng màu vàng lóe lên, một Thanh đồng bảo tháp cao ba thước xuất hiện trước mặt hắn.

- Ta đây giao hàng trước, về phần đồ vật bên trên tờ đơn này, trong năm năm, các người có thể tìm được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu, nếu quả thật không tìm được, thì tìm đồ vật tương đương thay thế, như thế nào?

Chúng kiến Bát cực lung linh tháp, con mắt Lý Tú sáng lên, ôm bảo tháp vào trong ngực, nhìn tỉ mỉ từ trên xuống dưới một lần, qua một hồi lâu mới dời ánh mắt khỏi Bát cực lung linh tháp, nhìn Chu Báo.

- Tốt, ta đáp ứng điều kiện của ngươi, vô luận những vật này có thể tìm được hay không, Bình Châu Lý thị ta thiếu ngươi một nhân tình.

- Những đệ tử thế gia các ngươi, nói chuyện vẫn hung hăng vênh váo như vậy!

Chu Báo khoát tay nói.

- Ta cũng không muốn thừa ngươi nhân tình gì, chỉ cần các ngươi ra sức tìm tài liệu ta muốn là được, còn có một việc, sau khi trở về, nhất định phải truyền tin tức Lý thị các ngươi đạt được Bát cực lung linh tháp ra giang hồ, ta không hi vọng sau khi ngươi đi, có người chạy tới gây phiền phức với ta vì Bát cực lung linh tháp này!

- Yên tâm đi, Bình Châu Lý thị chúng ta cũng đang cần một món Thuần dương pháp khí như Bảo tháp này để trấn áp số mệnh!

Lý Tú cười nói.

- Những năm gần đây, Lý thị ta theo quy cách, cũng không làm ra sự tình gì kinh người, đã có người bắt đầu có chủ ý đánh chúng ta rồi, chúng ta cần một kiện đồ vật có thể trấn nhiếp bọn hắc, thời điểm này đạt được một kiện Thuần dương pháp khí như vậy, có thể chấn nhiếp người a!

- Ta mặc kệ Lý thị các ngươi như thế nào, ta không hi vọng chỉ vì một kiện Thuần dương pháp khí mà đối địch với thiên hạ!

Chu Báo cười, húp một ngụm trà.

- Nỗi khổ tâm của ta, chắc ngươi cũng minh bạch a!

- Minh bạch, đương nhiên minh bạch, ta cũng không phải đồ ngốc!

Lý Tú cười nói.

- Một kiện Thuần dương pháp khí mà đã rất nhiều người gây rắc rối rồi, nếu có hai kiện thì có thể càng nhiều người có bối cảnh hơn làm khó ngươi a, ta hiểu!

- Tốt, cứ như vậy mà làm, theo như nhu cầu của mọi người!

- Ân!

Thu lấy Bát cực lung linh tháp, Lý Tú lại hàn huyền vài câu với Báo Tử, liền vận khởi cương khí, hướng về hướng Đông Nam mà đi, được một kiện Thuần Dương pháp khí ngoài ý muốn, trước tiên hắn muốn về gia tộc, bởi vì, với thực lực của hắn căn bản không thể bảo trụ một bảo vật như Bát cực lung linh tháp, chỉ có lực lượng của Bình châu Lý thị mới có thể bảo hộ, mà Yên Phi đã ly khai một ngày rồi, tin tức, tin tức Chu Báo có được một kiện Thuần Dương pháp khí, hơn nữa còn cướp lấy Bát cực lung linh tháp sẽ truyền ra toàn bộ giang hồ, hắn muốn truyền ra tin tức đã bàn với Chu Báo ra trước khi tin tức này được lan truyền.

Trong quá khứ, Chu Báo đoạt Bát cực lung linh tháp từ tay Yên Phi, loại chuyện này, phóng ra giang hồ, đó là vì Yên Phi không đủ thực lực, mất bảo vật là vì hắn không có bốn sự, không có gì để phàn nàn.

Nhưng sự tình này cũng không phải là ân cừ đơn thuần trong giang hồ, trong đó còn liên lụy đến hoàng tộc, tôn thất Đại Tấn, nói nghiêm trọng hơn là Chu Báo đã cướp đoạt ngự tử chi vật, đây cũng là vì Chu Báo biết rõ Bát cực lung linh tháp là vật trân quý, đây cũng là nguyên nhân nhịn đau mà nhường lại.

Nếu như hắn giữ lại Bát cực lung linh tháp này, không chỉ đối mặt với áp lực trên giang hồ, còn có áp lực của hoàng tộc, áp lực tôn thất, mà bây giờ hắn đã tuồn bảo vật này ra ngoài, làm sự tình phức tạp hết cả lên, có Bình châu lý thị ngăn cản phía trước, áp lực của hắn cũng giảm đi rất nhiều.

Dù là hoàng tộc Đại Tấn cũng không có khả năng ép buộc Bình châu Lý thị phải trả Bát cực lung linh tháp trả lại cho Yên Phi, tại cái này cũng không hợp lý, bởi vì Bát cực lung linh tháp Lý thị đạt được là từ tay Chu Báo, mà Chu Báo đã bán bảo tháp đi rồi, bảo vật không có trên tay hắn, nếu quả thật tìm được hắn,

hắn đại khái có thể nói bảo vật đã về tay Bình châu Lý thị, chính mình còn không có bốn sự thu về, nếu muốn thì người cứ đi lấy.

Chuyện này trở thành quả bóng đá qua đá lại, chuyện như vậy, là sở trường của một nhân viên công vụ kiếp trước Tiểu Báo Tử, huống chi, thực lực hắn cũng khoa trương như vậy, Yên Phi cũng không làm gì hắn.

Cho nên, lúc này Chu Báo như đã ném một củ khoai lang nóng bỏng tay ra ngoài, không những thế còn kết giao tình với Bình Châu Lý thị, chiếm được nhiều chỗ tốt, còn đối với Bình Châu Lý thị mà nói, thì đơn giản đã không mất tiền mà mua được một kiện Thuần Dương pháp khí, chuyện tốt như vậy sao lại không làm?

Đây là hợp tác song phương cùng có lợi.

Về phần Yên Phi, Chu Báo càng không sợ, không có lý do sợ a, bất quá chỉ là một tên gia hỏa thất phẩm mà thôi.

Thân phận vương gia, có thể dọa người khác nhưng không dọa được Chu Báo, không có Thuần Dương pháp khí, thăng này giờ chỉ là một lão hổ không răng, không có gì phải sợ, nếu hắn dám tìm mình gây phiền toái, Chu Báo Tử sẽ không khách khí mà làm nhục tên tiểu thể tử Tây trử vương này một phen.

Đạp lên đầu người khác, tuy rằng không phải là thói quen tốt gì, nhưng nếu như dồn đến trên đầu, Chu Báo sẽ không khách khí.

Bởi vì nguyên nhân là lỗi vào Bích Lạc Bí Cảnh, vì đạt được mục đích, Chu Báo ít nhất phải ngóc ngắc ở tại địa bàn của mình trong năm tháng!

Năm tháng!

Từ khi tu vi hắn thành công, ngoại trừ bế quan bên ngoài thì không dừng ở chỗ nào lâu như vậy.

Hiện tại tu vi hắn đã thất phẩm, bởi vì cần luyện khai mở huyết khiếu, cho nên một mực suy nghĩ sự tình huyết khiếu, một mực đè nén thực lực của mình, cũng không tận lực tu luyện, chính là sợ bất tri bất giác nội khí của mình đột phá đến bát phẩm, sẽ ảnh hưởng đến tu vi tương lai.

679. Chương 677: Không Đề. (3)

Cường độ thân thể hắn đã hoàn toàn đạt đến trình độ của cường giả bát phẩm, mà hắn lại có ngoại đan, lại là yêu hỏa, lại là Thuần Dương pháp khí, một thân nội khí, linh tính vô cùng, thông thấu vô cùng, cương khí cũng đã hiện hoa rồi, cũng đã sớm đạt đến yêu cầu bát phẩm, bất quá trước khi khai mở huyết khiếu thân thể, hắn không muốn tiến vào bát phẩm, cho nên hắn hiện tại đều không tu luyện, sợ không cẩn thận, nội khí liền tiến vào bát phẩm.

Tăng tiến bát phẩm, huyết hiệu sẽ không thể khai mở, lúc ấy có khóc cũng không được.

- Ai, thật là thể đạo không hay, người khác ước gì võ công mau chóng tiến bộ, mà ta thì lại phải vất óc nghĩ biện pháp cản trở tu vi tiến bộ, nếu để cho người khác biết, còn không phải mắng chết ta sao?

Ngây người ba ngày tại lãnh địa, buồn bực ba ngày, Chu Báo chỉ cảm thấy toàn thân không được tự nhiên.

- Ta nói này Thanh Linh, có việc gì vui để ta đùa nghịch không, nhiều ngày không luyện công, ta kìm nén muốn chết rồi!

- Người kiên nhẫn một chút a, tình huống người bây giờ, nếu nội khí trào lên, huyết khí bí trướng, tùy thời đều có thể tiến vào bát phẩm, nội phụ thất cương, ngưng luyện hạt giống Chân nguyên, hiện tại không chỉ không luyện công, ngay cả luyện quyền cũng không được, người cũng đừng nghiên cứu Lương Nghi Vi Thần trận kia, bên trong đại trận ẩn chứa đại đạo, nói không chừng thời điểm người nghiên cứu trận pháp, cũng thôi động tu vi người, như lời người nói, nên thành thật ở chỗ này, nghĩ đến chuyện khai mở huyết khiếu như thế nào a!

- Luyện khai mở huyết khiếu là một kiện tinh tế sống, cần tĩnh tâm, bằng không mà nói thì dù chết cũng không biết chết như thế nào!

Về mặt Chu Báo bắt đặc dĩ, đặt móng ngồi xuống.

- Kim hi cách diễm kính của ta đã bộc quang, mấy ngày nay kế tiếp, chắc chắn sẽ không bình tĩnh, cũng không có khả năng để im lặng mà tĩnh tâm luyện khai mở huyết khiếu!

- Có được tất có mất, ta cũng không giúp được người, gần đây ta cũng muốn dốc lòng tu luyện, khôi phục nguyên linh của ta, cho nên người cũng đừng tìm tới ta!

Sau khi nói xong, Thanh Linh biến mất, không thấy gì nữa.

- Này, uy, người nói cái gì?

Kêu vài tiếng, Thanh Linh không đáp lại chút nào, nhìn lại thanh đăng kia, sớm đã ảm đạm vô quang, căn bản không nhìn ra xú đặc dị nào, Chu Báo biết rõ Thanh Linh đã chui trở về để khôi phục nguyên linh, chỉ biết oán hận mắng một câu, không hề kêu to.

- Chết tiệt, những thứ này thật đúng là không dứt rồi!

Liên tục trong năm ngày, Chu Báo đều không thể ngủ ngon giấc, nguyên nhân rất đơn giản, tin tức hắc có được một kiện Thuần Dương pháp khí đã lan truyền khắp giang hồ, người trong võ lâm đến thăm dò càng ngày càng nhiều.

Từ đầu có cao thủ tứ phẩm ngũ phẩm, thậm chí cao thủ lục phẩm, cho tới bây giờ, đã có không ít cường giả ngoài thất phẩm xuất hiện, tuy rằng còn chưa có dấu hiệu cường giả bát phẩm xuất hiện, nhưng Chu Báo tin tưởng, không lâu sau cường giả bát phẩm cũng sẽ lục tục xuất hiện.

Dù sao Thuần Dương pháp khí cũng thật sự quá mê người, không phải ai cũng có được, hơn nữa Chu Báo đã tinh tường qua uy lực của Thuần Dương pháp khí rồi, nếu đổi thành bình thường, bọn hắc đến thì đến, Chu Báo cũng không quan tâm, nhưng hiện tại, tình huống có chút bất đồng, biệt viện hắc đang tu kiến, cửa vào Bích Lạc Bí Cảnh cũng đang trong quá trình kiến thiết.

Mặc dù nói cửa vào mạch khoáng kia đã bị phong bế, nhưng cũng chưa chắc sẽ không có người hiếu kỳ mà đi vào tìm tòi, tu vi thấp một chút cũng may, nếu tu vi mạnh, trên bát phẩm, không thể nói trước có thể nhìn ra sơ hở gì, bởi vì, sau năm ngày nhận nhện, rốt cục Chu Báo đã nhận không được mà xuất thủ.

Mặc dù lãnh địa của hắc lớn, nhưng người ta chỉ chân chính chú ý thị trấn nhỏ và biệt viện đang kiến thiết, người khác muốn thám thính tin tức, tự nhiên sẽ không chạy đến nơi hoang sơn dã lĩnh, cũng chỉ thám thính trong thị trấn nhỏ hoặc biệt viện đang tu kiến, với tu vi của Tiểu Báo Tử, muốn tìm bọn hắc cũng là một sự tình thập phần dễ dàng.

Đối phó những người này, Chu Báo tự nhiên sẽ không khách khí, trước tiên đánh một trận toại bởi, sau đó liền khu trục ra ngoài.

Nhưng rất nhanh, Chu Báo liền phát hiện biện pháp này không thể thực hiện được, đuổi một cao thủ ngũ phẩm, cao thủ lục phẩm lại đến, sau khi cao thủ lục phẩm bị Chu Báo đuổi đi, thì cường giả thất phẩm lại mò tới, năm sau ngày, Tiểu Báo Tử cũng có chút không chịu nổi, sát tâm nổi lên.

- Con mẹ nó, lão hổ không uy thì các người cho là mèo bệnh sao? Chẳng lẽ dễ dàng khi dễ ta lắm sao?

Nhìn những tên đang bị trói, mặt mày Chu Báo trầm như nước, trong nội viện có tổng cộng bảy người bị trói đang quỳ dưới đất, tu vi đều là ngũ phẩm đến lục phẩm, trong đó còn có một cường giả thất phẩm, đều thuộc những thế lực bất đồng.

- Chu Báo, người muốn làm gì, còn không mau thả ta ra, người biết ta là ai không?

Trong đó, gã cường giả có tu vi thất phẩm kia không hề có bộ dáng sợ hãi gì, quát lên.

- Ta nói cho người biết, ta là người của Ninh Vương điện hạ đấy!

Ánh đao lóe lên, đầu cường giả thất phẩm kia liền bị chém một đao rơi xuống đất, máu phun ra cao hơn một trượng, lúc thủ cấp rơi xuống, ánh mắt vẫn chớp động hào quang không thể tưởng tượng nổi.

- Hừ!

Sau một đao, Chu Báo lại lạnh lùng hừ một tiếng, lập tức sinh ra sóng tin thần cường đại mãnh liệt, đánh xơ xác thần hồn cường giả thất phẩm kia, thần hình câu diệt.

Trở tay lại, trả trường tay lại cho Chu Sẹo, vẻ mặt Chu Báo hiện lên vẻ âm lãnh, hung hăng quét mắt liếc nhìn sáu người còn lại, cuối cùng, nhìn chăm chú vào một gã cao thủ ngũ phẩm, chừng ba mươi tuổi.

- Người cũng là người Ninh Vương?

Người nọ rõ ràng đã bị Chu Báo dọa sợ, cường giả thất phẩm, nói giết là giết, một điểm do dự đều không có, thủ đoạn khốc liệt như vậy, hẳn chưa từng chứng kiến.

Cho nên, thời điểm Chu Báo mở miệng hỏi hắn, hắn đã sợ đến ngất người, không biết trả lời như thế nào, đến khi cổ sát khí vô cùng âm lãnh đánh úp về phía mình hắn mới kịp phản ứng.

- Đúng vậy, tiểu nhân là Tần Lô, là thị vệ của Ninh Vương điện hạ!

- Ta cũng không hỏi Ninh Vương vì cái gì mà phái các người tới, người mang thi thể tên chó má này về cho tên điện hạ người xem, nói cho hắn biết lần sau đừng có đại đột mà phái người đến, bằng không thì đến một ta giết một!

Nói đến đây, ngữ khí Chu Báo thoáng dừng lại, mãnh liệt quay đầu, liếc nhìn những người đang quỳ trên mặt đất kia.

- Các người cũng giống như vậy, trở về nói với chủ tử các người, đừng đại đột mà phái người đến, ta tuyệt sẽ không lưu tình, đến một ta giết một!

680. Chương 678: Ninh Vương Không An Phận. (1)

Tất cả mọi người đều không nói gì, chỉ là biểu lộ ra một tia thần sắc hoảng sợ, trước khi Chu Báo giết chết tên cường giả thất phẩm kia, có lẽ bọn hắn còn cho rằng Chu Báo đang hù dọa bọn hắn, nhưng sau khi đầu tên cường giả thất phẩm kia rơi xuống, bọn hắn liền minh bạch, Chu Báo cũng không phải nói chuyện với bọn họ, nên biết rằng tên cường giả thất phẩm kia không chỉ có tu vi cường đại, hơn nữa còn là thủ hạ của Ninh Vương, mà Chu Báo liền không nháy mắt một đao chém đầu hắn xuống, tuy mấy người bọn hắn cũng đều có hậu trường, nhưng tu vi lại không đến đâu, đến cả hậu trường như Ninh Vương, Chu Báo còn cứng rắn như vậy thì đối với bọn họ, Chu Báo lẽ nào lại cố kỵ?

Lập tức, nguyên một đám đều trung thực mà đáp ứng, ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh, chỉ sợ làm kinh động tên Sát thần Chu Báo làm hắn giết mình.

Bất quá, Chu Báo cũng không có ý làm khó bọn hắn nên liền giải khai trói buộc.

- Các người đi đi, nhớ kỹ lời ta nói, từ hôm nay trở đi, phạm là người trong võ lâm tùy ý bước vào đây, ta đều sẽ không khách khí!

Đúng vậy, Chu Báo không khách khí nữa.

Hắn ở ngoài thị trấn nhỏ dưới Tích Lô sơn đã lập nên một trạm canh gác, trạm canh gác này có công năng tương đương với cửa thành, cho dù là ai, muốn đi vào trong trấn thì nhất định phải đi qua trạm canh gác, không ra vào theo cửa trạm canh gác thì hết thảy đều coi là xông vào có ác ý, về phần nơi tu kiến biệt viện thì nơi đó lại càng trở thành một cấm địa, trừ phi đạt được sự cho phép của Chu Báo, nếu không không ai được tiến vào cả.

Trong khoảng thời gian ngắn, võ lâm xôn xao!

Võ lâm đương nhiên ồ lên, thiên hạ anh hùng đại hội oanh oanh liệt liệt vừa mới chấm dứt, tất cả mọi người đều cho rằng võ lâm sẽ yên tĩnh trong chốc lát, nhưng sự thật lại không phải thế, vốn truyền ra tin tức con trai trưởng của Bình Châu Lý thị Lý Tú đưa vị hôn thê của Tây Trữ Vương thế tử Yên Phi lên giường, bị Yên Phi đuổi giết vạn dặm, sau đó ở Tây Bắc được Chu Báo giải cứu, mà phương pháp giải cứu của Chu Báo lại chấn kinh hoàn bộ võ lâm, Thuần Dương pháp khí đối bình với Thuần Dương pháp khí, cuối cùng Chu Báo không chỉ thắng được, mà còn cướp lấy Thuần Dương pháp khí Bát Cực Linh Lung Tháp mà Yên Phi đạt được trong thiên hạ anh hùng đại hội.

Quá ngoài ý muốn rồi. Quá cuồng vọng rồi, lá gan quá lớn.

Mọi người ở đây được mở rộng tầm mắt, một lòng muốn xem náo nhiệt từ chỗ Chu Báo, xem hắn làm thế nào đối mặt với áp lực sắp đến. Là một người trong cuộc trong chuyện này, còn trai trưởng của Bình Châu Lý thị Lý Tú vậy mà về tới Bình Châu, còn mang đến một tin tức kinh người, Chu Báo vậy mà lại bán Thuần Dương pháp khí đoạt được từ trong tay Yên Phi bán cho Bình Châu Lý thị, trong giao dịch này, Chu Báo nhận được bao nhiêu chỗ tốt, người khác không được biết, nhưng hậu quả trực tiếp nhất của chuyện này chính là Yên Phi đã mất hết mặt mũi, hoàng tộc cũng vì vậy mà nuốt trái đắng, mà trong lòng một ít người có tâm tư thâm trầm, cân nhắc đến một loạt hành vi từ khi Chu Báo xuất đạo đến nay, đã âm thầm hoàn toàn đưa hắn vào thế lực đại biểu liên hệ giữa thế gia và Thiên Long Đạo rồi.

Nếu như chỉ vển vẹn có thế thì cũng thôi đi, nhưng không ngờ lại truyền đến thêm một tin tức kinh người, sau khi biết được Chu Báo có một kiện Thuần Dương pháp khí uy lực kinh người, rất nhiều thế lực đều phái ra thám tử đi điều tra, nhưng tên này lại làm rối tinh rối mù cả lên, vậy là lại khai đao với thủ hạ của Ninh Vương đến dò xét, một đao chém rụng đầu lâu một gã cường giả dưới trướng Ninh Vương, tuyệt hơn chính là, tên này vậy mà lại trả thi thể của tên xui xẻo đó về, về phần đầu của hắn lại bị Chu Báo treo ở ngoài trạm canh gác để thị chúng, làm gương để mọi người noi theo, có trời mới biết cái đầu người này sẽ được treo bao lâu? !

Còn đối với Ninh Vương gần đây lấy cường ngạnh để trừ danh mà nói, hành vi này của Chu Báo chính là khiêu khích, khiêu khích trắng trợn.

- Hồn dân, đáng chết, Chu Báo này, thật sự quá cuồng vọng rồi, lại dám làm nhục ta như thế!

Vốn bên Áp Long Giang mật mờ không có người, hiện giờ lều vải đã trú đóng rậm rạp hai bên bờ sông, người không biết còn tưởng rằng đại quân đã đến gần đấy chứ!

Đó cũng không phải đại quân đến gần, mà là lều vải của tất cả gia tân nhiệm lãnh chúa và thủ hạ.

Phân đất phong hầu ở Bắc Nguyên đã được một năm, dưới thao tác khắp nơi, thảo nguyên phương bắc theo thời gian trôi qua đã dần trở nên náo nhiệt, nhưng náo nhiệt vẫn chỉ là náo nhiệt, phương bắc dù sao không thể so với Trung Nguyên được, người phương bắc đã có mấy ngàn năm du mục, trực thảo mà sống, căn bản không có gì kiểu như kiến thiết cả, mà người Trung Nguyên thì đã có thói quen xây công sự, cho dù là đến phương bắc thì cũng không thể thay đổi thói quen này được, cho nên, một vòng lại một vòng công trình kiến trúc khí thế ngất trời bắt đầu được xây dựng, mà trước khi thành mới được xây dựng xong thì lều vải chính là điểm dừng chân tốt nhất.

Trong một biển vô số lều vải này, trong một gian lều vải bình thường truyền đến tiếng phẫn nộ gầm gừ.

- Vương gia bớt giận, Vương gia bớt giận!

Trong đại trướng, có một đại bang tử người, ngoại trừ Ninh Vương đứng ở trước bàn một chưởng vỗ nát cái bàn ra, hai bên trái phải có còn mấy người chia nhau mà ngồi.

Một hàng ngồi ở bên trái cách ăn mặc đều rất nhã nhặn, trên người cũng không có dấu vết nội khí, đây đều là người bình thường. Mà một hàng ngồi ở bên phải thì nguyên một đám đều toàn thân nội khí cuộn cuộn, trong đó có bảy tám người trên người thậm chí còn ẩn ẩn có cương khí quẩn quanh, vậy mà đều là cường giả đã ngoài thất phẩm, mà trong đó có một hắc y lão giả, uyên nguyên nhạc trì, nội khí toàn thân sâu như biển, đúng là một cường giả bát phẩm đỉnh phong.

Nếu để cho ngoại nhân trông thấy hết thấy những chuyện này, nhất định sẽ kinh hãi há to mồm, thực lực của Ninh Vương cũng quá mạnh đi nha?

Số lượng thủ hạ là cường giả thất bát phẩm nhiều đến không ngờ, ngoại giới đối với việc hắn ở Tây Bắc tổn thất một gã thất phẩm cường giả mà cảm thấy tiếc hận, thậm chí còn cảm giác Ninh Vương hắn đã nguyên khí đại thương rồi, nhưng lại không biết, một thất phẩm cường giả, đối với hắn mà nói, giá trị cũng không lớn lắm.

Thực lực ở trong lều hiện giờ, đã vượt gia thực lực của đa số thế gia rồi, nếu như hắn phát cơn điên lên thì cũng đủ để tiêu diệt đại đa số thế gia trên đời này rồi.

681. Chương 679: Ninh Vương Không An Phận. (2)

Bất quá hiện giờ hắc lại không có tâm tư này, bởi vì hắc không chỉ muốn ẩn giấu thực lực mà còn muốn trả thù nữa!

Cử động của Chu Báo lúc này đã hoàn toàn chọc giận hắc.

Thân là nhi tử của Tấn đế, thiếu niên hoàng thân quốc thích, có bao giờ ném phải thiết thoi lớn như vậy chứ?

Coi như là huynh trưởng của hắc, thái tử điện hạ của Đại Tấn vương triều, cũng chưa từng khiến hắc ném phải thiết thoi lớn như vậy, mấy người huynh đệ của hắc, mặc dù mọi người vẫn một mực tranh đấu gay gắt, nhưng cũng không dám ngang nhiên đánh vào mặt hắc như vậy!

Chu Báo là vật gì, chẳng qua chỉ là một tên nhà quê đi ra từ rừng rú thôi, cũng dám đối đãi với người của hắc như thế, dám hiển nhiên tru sát thủ hạ của mình như vậy, còn treo đầu của hắc bên ngoài cửa canh gác nữa, đây không chỉ là làm mất mặt mà chính là đang gây hắc với hắc rồi. Nếu như mình không tìm lại mặt mũi, về sau cũng đừng nghĩ đến việc dùng chân sinh sống trên giang hồ hay trong Đại Tấn vương triều nữa chứ đừng nói chi đến việc tranh đoạt ngôi vị hoàng đế. Cho nên, hắc mới nổi giận như thế, nhất định phải tìm mặt mũi về.

Lên tiếng khuyên hắc chính là một nam tử trẻ tuổi trong hàng bên trái, nam tử này dung mạo anh hùng, toàn thân cao thấp lộ ra một vẻ phong độ của người trí thức, ánh mắt linh động, phảng phất tràn đầy trí tuệ.

- Vương gia, ngài bớt giận, chuyện này còn phải bàn bạc kỹ hơn a!

- Bàn bạc kỹ hơn, người muốn ta bàn bạc kỹ hơn, người ta cũng đã lần lên đầu ta rồi, người bảo ta phải nhịn thế nào đây? !

Ninh Vương gầm rú.

- Không được, tròng tử này nhất định phải tìm về, nhất định phải tìm về!

- Tròng tử nhất định phải tìm về, chẳng qua nếu vì vậy mà bại lộ thực lực của Vương gia thì được lại không bù mất!

Tên kia văn sĩ kia không nhanh không chậm nói, đối mặt với cơn bạo nộ lôi đình của Ninh Vương, thanh thoi du vục nói:

- Chu Báo rất mạnh, một đời tuổi trẻ đệ nhất cường giả, tu vị chỉ có thất phẩm, nhưng chiến lực lại là bát phẩm đỉnh phong!

Nói đến đây, hắc nhìn thoáng qua hắc y lão giả đứng đầu tiên hàng bên phải, mỉm cười:

- Nhưng lại có Thuần Dương pháp khí nơi tay, tin rằng dù đệ nhất cường giả, cũng có sức đánh một trận, muốn đối phó hắc, cũng không dễ dàng!

- Chẳng lẽ ta lại sợ hắc sao? !

- Ngài đương nhiên không cần sợ hắc, nhưng ngài nhất định phải cố kỵ hắc, Vương gia ngài cũng biết, xuất thân của Chu Báo này chẳng qua chỉ là một đứa nhà quê trong Thập Vạn Đại Sơn thôi, coi như ăn hết linh đan diệu dược, cũng không thể phát triển nhanh vậy được, sau lưng hắc nhất định là có một cỗ thể lực cường đại ủng hộ, mà ta có thể khẳng định, cỗ thể lực này không phải là Ô gia, cũng không phải Thiên Long Đạo!

- Vì sao? !

- Ô gia không cần phải nói, bản thân chẳng qua chỉ là một trong vô số thể gia thôi, tuy rằng phú khả địch quốc, nhưng lại dựa lưng Thiên Long Đạo, thực lực bản thân cũng không cường đại lắm, trước khi có Chu Báo thì chỉ có một gã trưởng lão có tu vị thất phẩm thôi, nếu như bọn hắc thật sự có năng lực như thế, cũng không thể nào đi tài bồi một đệ tử khác họ như Chu Báo được, về phần Thiên Long Đạo, thực lực quả thật cường hãn, hơn nữa quan hệ giữa Chu Báo và Vương Xà cũng thập phần mật thiết, nhưng cũng giống

thế, hần dù sao cũng không phải là đệ tử Thiên Long Đạo chính tông, coi như là có thể từ Thiên Long Đạo lấy được một ít chỗ tốt thì cũng không thể nào có Thuần Dương pháp khí được, hơn nữa, nếu như Chu Báo là người của Thiên Long Đạo, vậy thì một kiện Thuần Dương pháp khí của bản thân hần thì không nói làm gì, nhưng kiện Bát Cực Linh Lung Tháp cướp được từ trong tay Yên Phi cũng sẽ không giao dịch cho Bình Châu Lý thị rồi, dù sao cho dù là Thiên Long Đạo thì giá trị của một kiện Thuần Dương pháp khí cũng không thể đo lường được, còn có, Vương gia, ngài có từng nghĩ tới không, một lần nữa, Chu Báo đến Thanh Phong lâu phóng túng, lấy lực lượng một người tiêu diệt Thanh Phong lâu. Mà khi Thanh Phong lâu chuẩn bị đối phó người nhà của hần thì lại có một cỗ lực lượng thần bí âm thầm bảo hộ, tuy rằng những người này cũng không xuất đầu, nhưng lại có thể khẳng định, bọn họ đều là cường giả có tu vị đạt đến thất phẩm, những cường giả này cũng không phải là người của Thiên Long Đạo!

- Ý của người ta hiểu, không có gì lớn chính là sau lưng Chu Báo có một cỗ thể lực cường đại làm chỗ dựa cho hần, lúc này không nên là địch, nhưng hiện giờ, tiểu tử kia thực sự là đã làm quá mức, nếu như ta không đánh trả, như vậy, về sau chỉ sợ sẽ không có cơ hội nữa!

Văn sĩ trẻ tuổi gật gật đầu, minh bạch Ninh Vương nói rất đúng sự thật, loại chuyện mặt mũi này, nói thì đơn giản, nhưng nói với người thân ở địa vị cao như hần thì thường thường một lần mất mặt mũi, uy danh bồi dưỡng nhiều năm sẽ mất sạch, khó có cơ hội xoay người, đây cũng là nguyên nhân vì sao hành vi của Chu Báo lại khiến hần nổi trận lôi đình, thậm chí thiếu chút nữa đã mất đi tính tảo, thủ đoạn của tiểu tử Chu Báo này thật sự quá cay độc rồi, hoàn toàn không cố kỵ mặt mũi của Ninh Vương, cho nên, mặt mũi này, nhất định phải tìm trở về.

- Đạo lý này thuộc hạ cũng hiểu, bất quá, đối phó Chu Báo, cũng không nhất định là điện hạ đi a!

Người tuổi trẻ kia mỉm cười

- Chỉ cần xem Vương gia có cam lòng bỏ hay không thôi!

- Cam lòng cái gì?!

- Kiện Thuần Dương pháp khí kia của Chu Báo!

Vừa dứt lời, chung quanh liền nổi lên một hồi xôn xao.

- Nói rõ một chút đi!

- Chu Báo có một kiện Thuần Dương pháp khí, hơn nữa lại thêm thực lực bản thân hần, nếu như Vương gia vận dụng lực lượng của mình đối phó hần thì cho dù dốc hết toàn lực, cũng không nhất định có thể thành công!

Nói đến đây hần liền thi lễ với hàng đối diện, mỉm cười:

- Kính xin các vị bỏ qua cho, nếu như chỉ mình Chu Báo thì cũng không có gì, nhưng nếu hần vận dụng Thuần Dương pháp khí thì ta nghĩ là cho dù các vị cùng lên, chỉ sợ cũng phải trả một cái giá rất lớn mới thành công, Tôn tiền bối, ngài nói đúng không? !

- Đúng vậy, uy lực của Thuần Dương pháp khí cực lớn, người cũng không cần thay chúng ta che lấp làm gì, nếu trong tay Chu Báo kia có Thuần Dương pháp khí thì cho dù chúng ta toàn bộ cùng lên, cũng rất khó thắng hần!

Tôn tiền bối đúng là hắc y lão giả có tu vị bát phẩm đỉnh phong kia, mở to mắt, nhàn nhạt liếc nhìn văn sĩ trẻ tuổi, liền thu hồi ánh mắt.

682. Chương 680: Ninh Vương Không An Phận. (3)

- Chính vì như thế, chúng ta mới không thể xung đột cùng hần, bởi vì như vậy, không chỉ lãng phí thời gian, hơn nữa đối với đại kế của Vương gia cũng rất bất lợi, không bằng đẩy hần qua cho người khác!

- Người khác, ai, ai có thể đối phó được hần? !

- Vương gia, ngài nói đúng không? !

Văn sĩ trẻ tuổi cũng không trực tiếp trả lời Ninh Vương, mà lộ ra vẻ tươi cười thần bí.

- Trong đại kế của Vương gia, có một khâu trọng yếu là gì? !

- Người nói là!

Trong chốc lát, sắc mặt Ninh Vương khẽ giật mình, thanh âm thoáng cái đề cao rất nhiều, nhưng nói được một nửa, hắt lại đè ép thanh âm của mình xuống.

- Người nói là để người của Côn Luân Sơn đi? !

- Thuần Dương pháp khí, ai không đồ mắt ah, Côn Luân Sơn, năm đó ở Bắc Nguyên cũng coi như là đại phái có tiếng tầm lưng lầy, tuy rằng so ra kém Tịch Diệt Ma Cung, nhưng cũng coi như cao thủ nhiều như mây, hơn nữa sự tồn tại của Côn Luân thượng sư, ai cũng không thể khinh thường. Chỉ là hiện giờ bởi vì Bắc Nguyên bị diệt, hay vì tận mắt thấy Kim Thân Hoạt Phật Bát Tư Ba bị Mã Thiên Trường diệt sát cho nên mới phải hành quân lặng lẽ, bất quá, cũng chính vì thế, thực lực của Côn Luân Sơn cũng không bị tổn hại quá lớn, đại nhân không phải cũng bởi vì thế nên mới muốn hợp tác với bọn họ sao?

- Đúng vậy a, ta muốn hợp tác với Côn Luân Sơn, bất quá coi như ta đã hợp tác với Côn Luân Sơn rồi thì chuyện này cũng chỉ là nói miệng thôi!

Ninh Vương cười lạnh nói:

- Ta sao có thể bảo người của Côn Luân Sơn ra mặt được?!

Kế hoạch lớn của Vương gia đại kế kinh người, bất quá cũng khó khăn trùng trùng điệp điệp, hành động của Vương gia không thể nào dấu diếm được những người có ý, hiện giờ việc ngài phải làm chính là khuấy vũng nước phươg bắc này lên, khiến người khác không rõ mục đích cuối cùng nhất của Vương gia ngài, mà hợp tác với Côn Luân Sơn, chính là bước đầu tiên để khuấy nước. Chuyện này trải qua hẳn là như vậy, Côn Luân Sơn đi tìm Chu Báo, cũng không phải xuất đầu vì Vương gia ngài mà là vì Thuần Dương pháp khí của Chu Báo, về phần Vương gia ngài là chuẩn bị hướng Chu Báo hỏi tội, bất quá còn chưa đợi đến khi ngài hỏi tội, Chu Báo liền thua trên tay Côn Luân Sơn, mất đi Thuần Dương pháp khí, đến lúc đó nếu Chu Báo may mắn không chết thì ngài muốn đối phó hẳn, còn không phải dễ dàng như trở bàn tay sao?

- Ân, có lý, người nói có lý!

Buổi nói chuyện, nghe được Ninh Vương liên tục gật đầu.

- Bất quá, nếu như người của Côn Luân Sơn cũng không thu thập được Chu Báo thì sao? Đừng quên, người vừa rồi cũng đã phân tích qua, sau lưng Chu Báo là một cỗ thế lực cường đại!

- Nếu như người của Côn Luân Sơn không đối phó được Chu Báo, như vậy, Vương gia cũng không cần đối phó hẳn nữa. Nghĩ biện pháp giao hảo với hẳn a!

Văn sĩ trẻ tuổi cười khổ nói:

- Ở trước mặt thực lực cường đại như vậy, tất cả đều là hư ảo, hoặc là âm thầm xúi giục châm ngòi thế lực của hẳn và hẳn mâu thuẫn với nhau, tóm lại, không nên chính diện làm địch với hẳn là được!

- Hừ!

Tuy rằng biết rõ lời của văn sĩ trẻ tuổi nói có lý, nhưng Ninh Vương nghe vẫn cảm thấy rất chói tai.

- Chẳng lẽ ta đường đường là Ninh Vương, Thiên Hoàng hậu duệ quý tộc, thật sự phải cúi đầu trước tên nhà quê kia sao? !

Văn sĩ trẻ tuổi không nói gì, chỉ nhẹ nhàng cúi đầu, phảng phất như một con dê vô hại, trên mặt mang theo dáng tươi cười nhàn nhạt.

- Tốt, đã như vậy thì giờ người đi liên hệ với Côn Luân Sơn đi, Bạch Thanh Hồ, người đi với hẳn!

- Vâng, Vương gia!

Ở bên hàng bên phải, một người mãnh liệt đứng lên, thi lễ đối với Ninh Vương, thanh âm cung kính đáp.

- Vương Mưu, tuy rằng lúc này phải lợi dụng Côn Lôn Sơn, nhưng chúng ta đâu phải không có ở đây? Trước tiên phải tỏ chút tư thái chứ!

- Người nói gì vậy?

Một người ăn mặc kiểu văn sĩ đứng lên.

- Nói cách khác, người cho rằng chúng ta thật sự sợ tiểu tử kia sao!

- Ân, có lý, Dục Tài, người bây giờ cứ an bài người đi tìm Chu Báo, hướng hắn đòi công đạo, đúng rồi, tu vị của tuy từng cũng dừng cao quá, tam tứ phẩm là được rồi, ta nghĩ Chu Báo kia chắc có lẽ sẽ không vứt bỏ thể diện, ra tay đối phó với người có tu vị thấp như vậy đâu!

- Vâng, ta biết rồi!

- Aizz, Ninh Vương tên vương bát đản này đến tột cùng là có ý gì, đầu óc hư mất sao? Chỉ phải mấy người như vậy tới, thực lực còn chẳng ra làm sao nữa, nhưng thái độ lại cứng rắn như vậy, tên này đến cùng là có chủ ý gì đây!

Từ khi đại triển bạo lực, khu trục toàn bộ võ lâm cao thủ trong lãnh địa mình ra thì toàn bộ lãnh địa thoáng cái trở nên an tĩnh.

Việc này cũng khiến Chu Báo vốn nhàm chán càng thêm không biết làm gì, theo sự thành lập của trạm canh gác, tuy rằng thỉnh thoảng cũng có người trong võ lâm tiến vào trong lĩnh của hắn, bắt quá đều dựa theo quy củ, không người nào dám như trước kia nữa, ý vào khinh công của mình, võ công, lên vào trong trấn, ở trong một cái trấn nhỏ như vậy, muốn giấu diếm được Linh Giác của một gã thất phẩm cường giả, đó quả thật là một trò hề cười.

Hơn nữa những người này tiến vào trấn, thập phần quy củ, nhiều nhất chỉ lẩm miệng nghe ngóng hai câu thôi, không có chỗ nào vượt khuôn phép cả, cho nên Chu Báo liền lộ ra có chút buồn bực, về phần biệt viện bên kia, người đi ngày càng ít, nguyên nhân rất đơn giản, thám tử trước đó đã rất rõ tình huống chỗ kia rồi.

Đó chỉ là một biệt viện Chu Báo dùng để luyện công thôi, gia hỏa có thể lên vào, cũng có thể chui ra, tu vị cũng không tệ, cho nên đều có thể cảm giác được sát khí dưới mạch khoáng kia, xem ra đồn đãi là thật, bởi vì nơi đó có một địa mạch sát khí, Chu Báo giữ lại để tu luyện dị thuật nào đó. Cho nên, dứt khoát xây biệt viện của mình ở đó, về phần mở tỉnh thiết, ha ha, đối với một tu luyện giả mà nói, coi như là mở tỉnh thiết thì so ra cũng kém một môn dị thuật cường đại a!

Cho nên, Chu Báo lộ ra rất nhàm chán, ngay hôm qua, phía Ninh Vương bị hắn tiêu diệt một thất phẩm cường giả rốt cục đã có đáp lại, phái thủ hạ văn sĩ, mang theo mấy gia hỏa chỉ có tu vị bốn năm phẩm, hùng hổ lao đến, yêu cầu trả lại đầu lâu của gã cường giả kia, hơn nữa còn yêu cầu Chu Báo giải thích đối với hành vi tự tiện giết thủ hạ của Ninh Vương, đối với chuyện này, Chu Báo đương nhiên là chẳng thèm ngó tới, đuổi bọn hắn ra ngoài, nhưng trong lòng lại rất kỳ quái, đây không giống với tác phong của Ninh Vương a!

683. Chương 681: Ninh Vương Không An Phận. (4)

Chỉ phải ra mấy người như vậy, nói vài câu uy hiếp, cả tay cũng không có động đã rời đi rồi. Ninh Vương đây là muốn làm gì? Yếu thế sao? Hay là dụng tâm kín đáo?

Trong Tấn đế chửi tở, tiếp xúc với Chu Báo nhiều nhất đúng là Ninh Vương, kiêng kị sâu nhất tự nhiên cũng là Ninh Vương này, Chu Báo có thể không tin, Vương gia một thân dùng thủ đoạn thiết huyết để trừ danh này lại chịu để yên sau khi mất mặt mũi lớn như vậy!

Việc này không thể nào được, dù Chu Báo cũng không biết Ninh Vương muốn làm gì, nhưng cũng sẽ không ngu xuẩn cho rằng Ninh Vương sẽ bỏ qua như vậy.

Đã không bỏ qua, lại làm ra hành vi cổ quái như thế, như vậy, chỉ có một giải thích, Ninh Vương có âm mưu.

- Không an phận a, thực con mẹ nó không an phận. Người một cái Vương gia, không ở Trung Nguyên hưởng phúc, chạy đến phương bắc này chịu khổ làm gì?

Chu Báo trong nội tâm âm thầm mắng Ninh Vương đui mù này

- Phương bắc khổ hàn chi địa này, cũng không phải người một tên Vương gia có thể đùa chuyển được, còn mua vài khối lãnh địa, hẳn là muốn làm gì chứ? Chẳng lẽ muốn kinh doanh ở phương bắc sao? !

Nghĩ đến lời đối thoại của năm tên thất phẩm cường giả mình đụng phải ở Hắc Vĩ Nguyên, kết hợp với hành vi cổ quái trong thời gian gần đây của Ninh Vương, Chu Báo trăm mối vẫn không có cách giải.

Đã không giải thích được, vậy thì khó hiểu chứ sao. Bỏ qua những suy nghĩ trong lòng, Chu Báo rất nhanh liền đắm chìm vào chuyện khác, tu luyện.

Đương nhiên, không phải bản thể hắn tu luyện, mà là Bích Lân Độc Hạt kia tu luyện thôi, Bích Lân Độc Hạt đã bị hắn khống chế, biến thành khôi lỗi của hắn, lại nhận được công pháp tu luyện yêu tộc do Thanh Linh truyền lại, thực lực liền tiến triển cực nhanh, những thứ không nói nhưng độc châm trên cái đuôi kia đã được luyện đến một tình trạng khủng bố rồi, vô kiến bất tòng!

Đích thật là vô kiến bất tòng, cho dù là Thuần Dương pháp khí của hắn, Kim Hi Ly Diễm Kính muốn ngăn cản, cũng phải hao tổn một phen khí lực.

Kim Hi Ly Diễm Kính là một kiện pháp khí công phòng nhất thể, có rất nhiều công năng cường đại, nói thí dụ như kim quang có lực công kích và trói buộc cường đại lúc đối phó Hắc Ma Tra Mã, Thanh Liên đối mặt với Bát Cực Linh Lung Tháp lúc tuôn ra bốn tòa thần sơn, còn có hỏa diễm thần bí xóa đi tinh thần lạc ấn của Yên Phi trong Bát Cực Linh Lung Tháp nữa, đây đều là công hiệu của Kim Hi Ly Diễm Kính.

Trên thực tế, Chu Báo rất rõ ràng, những thứ khác không nói, kim quang của Kim Hi Ly Diễm Kính không chỉ có thể công, mà còn có thể phòng nữa.

Nhưng trải qua thí nghiệm, hắn phát hiện, vô luận là kim quang của Kim Hi Ly Diễm Kính hay là hào quang màu xanh của Bảo Hoa Thanh liên hỏa, đều không thể ngăn cản được vĩ châm của Bích Lân Độc Hạt đâm vào, một châm kia, hung hăng đâm vào bản thể Kim Hi Ly Diễm Kính một tắc, thiếu chút nữa đã làm Kim Hi Ly Diễm Kính bị thương nguyên khí, đây mới chỉ là có chút thành tựu thôi đấy, nếu sau khi đại thành thì uy lực sẽ thế nào chứ, ngay cả hắn cũng không dám nghĩ đến nữa.

Cũng chính vì trải qua chuyện này, Chu Báo mới phát hiện, nguyên lai những thần thông do bốn mạng của yêu thú tu luyện ra, cũng không thua gì pháp khí của tu sĩ nhân loại.

Kim Hi Ly Diễm Kính dưới một châm, nhận lấy tổn thương thật lớn, tổn thương nguyên khí rồi, tuy rằng uy lực vẫn đang rất lớn, nhưng dù sao cũng có sơ hở, Chu Báo cực kì phiền muộn phải tĩnh tâm lại, dùng bốn mạng nguyên khí tư nhuận Kim Hi Ly Diễm Kính, thẳng đến nửa tháng sau, Thuần Dương pháp khí này mới được hắn chữa trị xong, trong quá trình này hắn có ba lượt thiếu chút nữa đã bước chân vào bát phẩm, nhưng cuối cùng bị hắn dùng nghị lực trấn áp lại, bất quá chính vì như thế, hỏa khí của hắn vẫn còn phi thường cường đại.

Đẩy cửa phòng ra, bế quan nửa tháng xong, Chu Báo liền liếc thấy Chu Sẹo trong sân tu luyện, bảy bảy bốn mươi chín căn Tu La Âm Sát châm vờn chung quanh hắn, tản ra khí tức cực kì âm lãnh, dựa theo quỹ tích bất đồng mọi nơi vọt tới.

Quỹ tích của Tu La Âm Sát châm nhìn như lộn xộn, nhưng ở trong mắt của Chu Báo lại vô cùng âm độc, trên mặt không khỏi lộ ra dáng tươi cười tán dương.

- Chu Sẹo, xem ra những ngày này, ngươi không có lãng phí thời gian ah, vận dụng với Tu La Âm Sát Châm này đã đến giai đoạn mới, đã gần vượt qua ta rồi!

- Nghe được thanh âm của Chu Báo, Chu Sẹo không dám lãnh đạm, luống cuống thu lại Tu La Âm Sát châm cười nói:

- Đây đều là do đại nhân dạy tốt, nếu như không phải đại nhân tận tình dạy cho ta Tu La Âm Sát châm này thì ta vẫn còn...!

- Được rồi, tốt rồi, ta nói rồi, không nên khách khí với ta như vậy, ta tuy rằng đã đưa Tu La Âm Sát châm này cho ngươi, nhưng những năm gần đây ngươi cũng đã làm nhiều chuyện như vậy, đủ để đền đáp rồi, hơn nữa, dưới tay ta còn không có mấy cao thủ, thực lực của ngươi càng mạnh, tác dụng đối với ta lại càng lớn, tác dụng của Tu La Âm Sát châm này đối với ta đã ngày càng thấp rồi, không cho ngươi thì cho ai chứ? !

- Đúng, đúng!

Tu La Âm Sát châm này vốn là kiện pháp khí đầu tiên mà Chu Báo lấy được, dù chỉ là cấp bậc Thông Linh nhưng lại có tác dụng thật lớn, đã trợ giúp Chu Báo vượt qua rất nhiều lần nguy cơ, sau này vì gặp phải cường địch, có vài cây bị bẻ gãy, mà tu vị của Chu Báo lại ngày càng cao, chỗ dùng đến cùng ngày càng ít nên bị để qua một bên, về sau vì Chu Báo muốn tu luyện Âm Cực Thông Thiên Kiếm trong Lưỡng Nghi Thông Thiên kiếm nên bắt đầu tìm kiếm địa mạch sát khí có thuộc tính âm hàn, tuy rằng không tìm được địa mạch thích hợp cho hần tu luyện Âm Cực Thông Thiên kiếm, nhưng hần lại tìm ra mấy địa mạch sát khí thích hợp cho tu luyện Tu La Âm Sát châm, cho nên hần liền có ít còn hơn không, lại lần nữa tế luyện lại Tu La Âm Sát châm một lần, thuận tay cho Chu Sẹo, để hần tăng cường thực lực, đồng thời còn truyền cả Tu La Âm Sát đại trận cho hần.

Bất quá bảo tên đầu đất Chu Sẹo này dùng Tu La Âm Sát châm, hơn nữa còn nhuần nhuyễn như Chu Báo trước kia thì không thể nào được, sau khi thử qua mấy lần, Chu Sẹo đã hoàn toàn vứt bỏ Tu La Âm Sát trận, chỉ rèn luyện vận dụng thần niệm của mình để điều khiển bốn mươi chín căn Tu La Âm Sát châm.

Nhắc tới Chu Sẹo cũng là một gia hỏa may mắn, thành công kích ra huyết mạch che giấu của mình, dùng tu vị Ngũ phẩm linh ngộ ra sự ảo diệu của thần niệm, hơn nữa có bốn mươi chín căn Tu La Âm Sát châm này, cho dù lúc đối mặt với thất phẩm cường giả cũng có sức đánh một trận, đương nhiên, muốn giết người vượt cấp như Chu Báo thì không thể nào được.

684. Chương 682: Côn Lôn Sơn. (1)

Trông thấy Chu Báo xuất quan, hưng phấn nhất tự nhiên là Chu Sẹo rồi, vốn trong vài tên thống lĩnh của Giang Thành thủy quân, kẻ đạt được nhiều chỗ tốt nhất từ Chu Báo chính là Chu Sẹo này rồi.

- Đại nhân, ngài xem như xuất quan, chúng ta gần đây không thể nào yên ổn được a!

- Không được yên ổn?

Mắt Chu Báo hơi híp lại, một đám sát khí lạnh thấu xương tản ra từ trên người hần.

- Như thế nào, lại có gia hỏa không biết tốt xấu đến gây rối sao?

- Không phải thế, mà là người của Côn Lôn Sơn đến!

- Côn Lôn Sơn? Cái gì Côn Lôn Sơn? !

Chu Báo có chút khó hiểu.

- Việc này ta cũng không nói rõ ràng được, bất quá Giang Hiểu tựa hồ biết rõ, tên này hai ngày này vẫn còn đang nhức đầu, sứ giả của Côn Lôn Sơn chết tiết kia, tu vị thậm chí đạt đến thất phẩm, còn có một thân cường khí cường đại, ta không phải là đối thủ của hần, bất quá cũng may, tên này coi như vẫn có chút hiểu chuyện, sau khi nghe nói đại nhân ngài bề quan, cũng không gây chuyện gì, chỉ nói là sau khi đợi đại nhân xuất quan thì phân trần với ngài.

- Ngươi trước tiên kêu Giang Hiểu đến đây!

Chu Báo gật gật đầu, tỏ vẻ mình biết rồi, liền bảo Chu Sẹo đi tìm Giang Hiểu tới.

- Thất phẩm cường giả, một môn phái cho thể phái ra thất phẩm cường giả, thực lực tuyệt đối không thể khinh thường, xem ra lại là vì Thuần Dương pháp khí Kim Hi Ly Diễm Kính của ta mà đến, thất phẩm, thất phẩm, Lão Kim Kê không phải ở chỗ này sao? Cũng không biết bọn hần có đánh lên không?

Trong lúc đang suy nghĩ, liền thấy Chu Sẹo dẫn Giang Hiểu vội vàng chạy tới, trông thấy Giang Hiểu vẻ mặt vô cùng lo lắng, Chu Báo liền biết chuyện đã có chút phiền phức rồi.

- Đại nhân ah, ngài có thể xuất quan, những ngày này thật làm ta vội đến chết mất!

Vừa thấy được Chu Báo, Giang Hiểu liền gấp gấp nói đến nước bọt văng tung tóe, phảng phất như muốn dùng nước bọt dìm chết Chu Báo vậy.

- Gấp cái gì, có gì mà gấp!

Chu Báo cười nói:

- Không phải là người của Côn Lôn Sơn tới sao, có gì mà gấp chứ, Côn Lôn Sơn này đến cùng là nơi nào lại khiến người để bụng như vậy?

- Đại nhân, ngài không biết Côn Lôn Sơn là nơi nào sao! ?

Nghe xong lời của Tiểu Báo Tử, Giang Hiểu có chút ngoài ý muốn.

- Ta phải biết sao? !

- Đại nhân, Côn Lôn Sơn là một trong mấy môn phái lớn nhất Bắc Nguyên, gần với Tịch Diệt Ma Cung, một trong tam đại tông sư của Bắc Nguyên chính là xuất thân từ Côn Lôn Sơn!

Côn Luân thượng sư? !

Một trong Bắc Nguyên Tam Đại Tông Sư!

Nói đến đây, Chu Báo bỗng dừng nhớ tới, quả thật, năm đó khi Bắc Nguyên vẫn còn tồn tại, Côn Luân thượng sư này đúng là cùng Ma Tôn Diệt Trần, Kim Thân Hoạt Phật Bát Tư Ba được xưng là Tam Đại Tông Sư, tiếp nhận sự cung phụng của Bắc Nguyên.

Chỉ là chiến cuộc do Đại Tấn vương triều mở ra thật sự quá ngoài dự liệu của mọi người, kết quả cũng cực kỳ ngoài ý muốn, biểu hiện của Tam Đại Tông Sư này nếu so với lời đồn thì thật sự quá mờ nhạt, thậm chí, có rất nhiều người đều cho rằng Tam Đại Tông Sư này chỉ là có tiếng không có miếng thoi.

Nhưng Chu Báo, lại không dám xem như vậy.

Trong Tam Đại Tông Sư, hẳn từng tiếp xúc qua một người, Ma Tôn Diệt Trần, đó cũng không phải là kí ức thoải mái gì cả.

Lúc ấy thực lực của hắn so với hiện giờ thì ngày đêm khác biệt, hơn nữa cũng không có Thuần Dương pháp khí, mượn lực lượng của Hỏa Hồng Tinh không hiểu thấu làm bị thương Diệt Trần, hơn nữa khiến Vương Xà mượn cơ hội này bạo lên, làm cho Diệt Trần bị trọng thương.

Về sau tuy rằng bị trọng thương, nhưng hắn cũng có tâm tư không khác gì với mọi người hiện nay, Bắc Nguyên Tam Đại Tông Sư không hơn gì thế này cả.

Nhưng theo thực lực của mình đề cao từng bước một. Mỗi lần nhớ lại tình cảnh lúc ấy, hắn mới hiểu được lần đó may mắn đến mức nào.

Tu vị Diệt Trần lúc đó đã sắp đột phá cửu phẩm, nửa bước Thông Huyền nếu như không phải lúc đó hắn quá mức chủ quan thì mình ngay cả lực lượng của Hỏa Hồng Tinh cũng không có cơ hội phát ra ngoài, hơn nữa, nếu không phải Hỏa Hồng Tinh của mình có lực lượng trực tiếp công kích thần hồn, sâu sắc ngoài ý liệu của Diệt Trần thì Vương Xà cũng không nhất định có thể đánh lên thành công được!

Sự ngoài ý muốn liên tiếp và xảo diệu đã tạo nên tình huống thoát hiểm lúc đó, nhưng hiện giờ, nếu như người bảo Chu Báo làm lại chuyện đó lần nữa thì không thể nào được.

Đó là một kỳ tích!

Về phần Bát Tư Ba và Côn Luân thượng sư, căn bản cũng không có cơ hội ra tay, tu vị của Bát Tư Ba đã đột phá Thông Huyền cảnh, lại bị tiên khí sở chế, không còn xuất hiện trên đời nữa, đây cũng là chuyện bất đắc dĩ, cũng chính bởi vì hắn cũng không có cơ hội xuất thủ, cho nên, người khác cũng không có cơ hội kiến thức phong thái chính thức của vị Kim Thân Hoạt Phật này.

Tiên khí vừa ra, Thiên Quân tránh lui!

Côn Luân thượng sư bắt đắc dĩ rút đi, bế thủ Côn Lô Sơn, không truyền ra chút tin tức nào nữa.

Chính vì như thế, ngoại trừ một số ít người ra, không có ai chính thức thấy Tam Đại Tông Sư ra tay, mà biểu hiện mờ nhạt như thế, căn bản không phù hợp với danh hào của Tam Đại Tông Sư, cho nên, sau khi trải qua một thời gian, đánh giá của thế nhân đối với Bắc Nguyên Tam Đại Tông Sư đã quy về bốn chữ, có tiếng không có miếng!

Có tiếng không có miếng!

Người khác cho rằng như vậy, Chu Báo đương nhiên sẽ không ngốc đến mức đó, cho nên, nghe được lời nói của Giang Hiểu, trong lòng của hắn trầm xuống.

- Dẫn ta đi gặp bọn họ!

- Vâng!

Người của Côn Lô Sơn ở ngay dưới trấn nhỏ dưới Tích Lô sơn.

Thị trấn nhỏ kia đã có chút quy mô, nhưng vì địa phương quá mức vắng vẻ, cũng không có khách sạn, cho nên, Giang Hiểu liền kiến tạo trong đó một căn nhà thô sơ, chuyên môn chiêu đãi người đến cầu kiến Chu Báo, đương nhiên, chỗ này cũng không phải người nào cũng có thể vào, chỉ có những người có thân phận, có địa vị, hoặc là tu vị cực cao mới có thể đến.

- Người chính là Chu Báo!

Côn Lô Sơn tổng cộng có năm người đến, lên tiếng là một trung niên nam tử thần sắc lạnh lùng, toàn thân tản ra khí tức lạnh như băng, khiến Chu Báo cảm thấy rất không thoải mái.

Ngoại trừ hắn ra, bốn người khác đều có tu vị lục phẩm, trên người mặc trang phục có kiểu dáng giống nhau, vừa nhìn cũng biết là đến cùng một nơi.

Nhìn thấy Giang Hiểu dẫn Chu Báo tiến đến, còn chưa đợi Giang Hiểu mở miệng thì trung niên nam tử đã trực tiếp hỏi, ngữ khí rất không khách khí, khiến Chu Báo cảm thấy rất không thoải mái.

- Xem ra người của Côn Lô Sơn thật sự là thiếu giáo dưỡng ah!

685. Chương 683: Côn Lô Sơn. (2)

Chu Báo thần sắc lạnh lẽo, đối với gia hỏa không lễ phép như vậy, hắn cũng không cần phải dùng lễ phép để đối đãi.

- Giang Hiểu, chỗ chúng ta không chào đón gia hỏa như vậy, bảo bọn hắn đi đi!

Nói xong liền quay người muốn rời khỏi.

- Đứng lại!

Trung niên nam tử thần sắc lạnh lẽo.

- Chu Báo, nếu hôm nay ngươi rời khỏi chỗ này, ngươi nhất định sẽ phải hối hận!

- Ta Chu Báo ta sống lớn như vậy, còn chưa bao giờ biết hai chữ hối hận viết như thế nào cả!

Chu Báo vừa quay đầu lại, trong ánh mắt liền chớp lên vẻ lăng lệ ác liệt.

- Các ngươi nếu muốn đến đây khơi mào xung đột, vậy thì mục đích của các ngươi đã đạt được rồi đấy, hiện giờ rút cho ta, trong vòng nửa canh giờ, nếu các ngươi vẫn còn trong lãnh địa của ta thì ta sẽ bắt đầu giết người!

- Đại nhân!

Giang Hiểu thật không ngờ tới vừa gặp mặt đã náo thành như vậy, muốn mở miệng khuyên bảo.

- Ngươi câm miệng!

Chu Báo ánh mắt lạnh lẽo, trừng mắt liếc hần một cái.

- Về sau những miêu cầu thế này không cần dẫn đến trước mắt chúng ta nữa!

- Ách, vâng!

Giang Hiểu trông thấy ánh mắt sâm lãnh của Chu Báo, trong nội tâm mãnh liệt cả kinh, liền vội cúi đầu đáp.

- Chu Báo, người nhất định sẽ vì sự cuồng vọng của người mà trả giá thật nhiều!

Sau lưng, truyền đến tiếng gầm gừ của trung niên nam tử, Chu Báo cũng không quay đầu, chỉ là trên mặt lại hiện lên một tia khinh thường.

- Côn Lôn Sơn sao? Ta ngược lại muốn xem một chút đại phái thứ hai của Bắc Nguyên trong truyền thuyết, đến cùng có lực lượng mạnh cỡ nào!

Cũng giống như Trung Nguyên vậy!

Năm đó Bắc Nguyên cũng có môn phái võ lâm, bất quá, nơi này địa vực rộng lớn, trong thế giới thảo nguyên chú trọng mạnh được yếu thua, kẻ yếu, căn bản không có quyền sinh tồn, bởi vậy, căn bản không tồn tại hàng hà sa số các bang phái nhỏ như ở Trung Nguyên, dân tộc ở đây lấy du mục làm chủ, trong cùng quốc gia, loại bang phái chiếm đất xưng vương căn bản không có nơi sinh tồn.

Môn phái có thể tồn tại trong hoàn cảnh này, không cái nào không có thực lực cường đại cả, trên thực tế, môn phái lớn nhất ở Bắc Nguyên là Tịch Diệt Ma Cung, sau đó là Côn Lôn Sơn này, địa vị của bọn hắn, tương đương với tam đại môn phái của Trung Nguyên, thậm chí có khi còn hơn, chỉ vì đại thế thiên hạ biến đổi quá nhanh, hai đại môn phái này căn bản không kịp phản ứng, hơn nữa còn có lực uy hiếp của tiên khí Thanh Tĩnh Lưu Ly Ngọc Tĩnh Bình nên mới rút lui lạng lẽ, bất quá dù như thế thì Đại Tấn vương triều cũng không dám làm gì hai môn phái này cả, chấp nhận sự hiện hữu của bọn hắn, tuy rằng không có nhiều ưu đãi như Bắc Nguyên đối với cung phụng của mình, nhưng việc này, Chu Báo tuy rằng không quan tâm, nhưng không phải không biết, chỉ là, Chu Báo chưa từng nghĩ tới lại nổi lên quan hệ với hai đại môn phái này cho nên, lúc vừa bắt đầu, Chu Sẹo và Giang Hiểu nhắc tới, hần nhất thời không nhớ tới thôi.

Bất quá, nghĩ tới cũng không có cách nào, hai môn phái này, hần cho tới giờ cũng chưa từng nghĩ qua muốn tạo quan hệ tốt với bọn họ, Tịch Diệt Ma Cung không nói, Diệt Trần là bị mình làm trọng thương, làm sao có thể hòa hảo với mình được. Về phần Côn Luân thượng sư lão ô quy này thì hần cũng chưa quen thuộc, nhưng cũng không cho rằng lão ô quy này sẽ đối tốt với mình.

Cho nên gần đây cũng không có tâm tư muốn tiếp xúc.

Nhưng bây giờ, người không đi tiếp xúc người khác, người khác lại tới tiếp xúc người rồi, theo tiến vào căn nhà nhỏ kia, Chu Báo liền cảm thấy một cổ cảm xúc cực kỳ uồn ứ, cho đến lần đầu tiên, trung niên nam tử kia không chút khách khí lên tiếng, Chu Báo đã minh bạch, Côn Lôn Sơn muốn tìm hần gây phiền phức.

Đối với những gia hỏa mình không trêu chọc mà bọn hắn lại chủ động trêu chọc mình, hần luôn luôn không khách khí, thậm chí có thể nói là rất chán ghét. Cho nên khi nghe nam tử kia nói xong hần liền không có tâm tư hử dĩ ỷ xà với mấy người của Côn Lôn Sơn này nữa rồi, trực tiếp rời đi.

- Đại nhân, Côn Lôn Sơn là một trong các đại thế lực ở Bắc Nguyên, tuy rằng Bắc Nguyên đã hủy diệt, dân chúng của Bắc Nguyên đã thành tội dân, bất quá, việc này cũng không làm ảnh hưởng đến hai môn phái Côn Lôn Sơn và Tịch Diệt Ma Cung, đó là cổ lực lượng cường đại, trên thảo nguyên phương bắc hiện giờ, vẫn còn sót lại rất nhiều dư nghiệt Bắc Nguyên, bọn hắn cũng đều nghe theo hiệu lệnh của hai môn phái này, quan trọng nhất là, đại nhân, lãnh địa của ngài chính là phạm vi thế lực của Côn Lôn Sơn năm đó, cho nên...

- Cho nên ta tốt nhất là không nên trở mặt với Côn Luân Sơn, phải không? !

Chu Báo cười hỏi.

- Đúng vậy, đại nhân, ta cảm vì ngài cũng tốt, vì lãnh địa của ngài cũng vậy, vẫn không nên nảy sinh xung đột với người của Côn Lôn Sơn thì tốt hơn!

- Đúng vậy, đứng trên góc độ của người, những lời người nói đều có đạo lý, nhưng Giang Hiểu, có một chuyện người lại không rõ, người cho rằng ta khách khí đối với người của Côn Lôn Sơn, bọn hắc liên không tìm đến ta gây phiền toái sao, bọn hắc nhất định sẽ làm, không vì cái gì khác, vì Thuần Dương pháp khí của ta, bọn hắc cũng nhất định sẽ tìm biện pháp gây phiền toái cho ta!

Chu Báo nhẹ nhàng nói, biểu lộ trên mặt lộ ra một tia bất đắc dĩ.

- Ta có được Thuần Dương pháp khí, điểm này, có lẽ có thể chấn nhiếp được những người du tán trong võ lâm, có lẽ có thể chấn nhiếp những môn phái nhỏ, tiểu thế gia, nhưng đối với Côn Lôn Sơn, Tịch Diệt Ma Cung, thậm chí Minh Nghĩa Kinh Viện, còn có một vài ngàn năm thế gia ở Trung Nguyên thì đây là một miếng thịt mỡ, chỉ là khối thịt mỡ này của ta có chút ngán thôi, hay bởi vì sau lưng ta có chút bóng dáng của Thiên Long Đạo, cho nên bọn hắc mới không muốn hành động thiếu suy nghĩ thôi, bọn hắc chỉ là đang đợi thời cơ để nuốt miếng thịt mỡ này, ta hiện giờ mặc dù có chút vốn liếng, nhưng đối mặt với những quái vật khổng lồ kia vẫn có chút nhỏ yếu a. Chính vì quá mức nhỏ yếu, cho nên, ta mới càng muốn biểu hiện cường thế, càng muốn biểu hiện ra thực lực cường đại, khiến bọn hắc có chỗ cổ kị, khiến bọn hắc biết rõ, ta cũng không dễ bắt nạt như vậy, cũng chỉ có thể thì chúng ta mới có có thời gian sống yên ổn thôi, nếu không thì lúc nào cũng bị người khác nhắm vào, cuộc sống của người cũng không dễ qua, không phải sao? !

- Cho nên đại nhân liền lựa chọn Côn Lôn Sơn? !

- Côn Lôn Sơn tuy rằng cường đại, nhưng dù sao cũng là môn phái phương bắc, Bắc Nguyên đã diệt, thực lực giảm lớn, về mặt tiên thiên có chút không đủ, trong phái tuy có cường giả, nhưng ta cũng có Thuần Dương pháp khí nơi tay, có Thuần Dương pháp khí, ta liền có lòng tin đánh một trận với cửu phẩm cường giả, chỉ cần hắc dám có dị động, ta liền dám ước chiến Côn Luân thượng sư.

686. Chương 684: Côn Lôn Sơn. (3)

- Ngài muốn ước chiến Côn Luân thượng sư?

Giang Hiểu bị lời Chu Báo nói làm cho sững sờ, cuối cùng lại nghe hắc nói muốn ước chiến Côn Luân thượng sư thì thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên, dù nói thế nào, người ta cũng là cửu phẩm cường giả, Bắc Nguyên tông sư ah, Chu Báo tuy rằng chiến tích kinh người, nhưng dù kinh người hơn nữa, chiến lực cũng chỉ được đánh giá là bát phẩm đỉnh phong, dù thế nào cũng không thể đánh đồng được với cửu phẩm cường giả a!

- Đúng, chính là ước chiến Côn Luân thượng sư.

Chu Báo hung dữ nói:

- Trước kia ta ước chiến Vương Nguyệt Bạch của Vương gia chính là có tâm tư muốn lập uy danh, chỉ là lúc đó không ai biết ta có Thuần Dương pháp khí, cho nên, đánh bại một cường giả bát phẩm đỉnh phong thập phần hữu hiệu, nhưng hôm nay lại khác, một kiện Thuần Dương pháp khí, giá trị so với một cường giả bát phẩm đỉnh phong còn cao hơn, chính có chính diện đánh bại cửu phẩm cường giả, khiến thế nhân biết rõ, chiến lực của ta ở vào cửu phẩm thì mới không có người nào hành động thiếu suy nghĩ, cũng không ai đánh chủ ý lên chúng ta nữa!

- Thế nhưng việc này được không? Đại nhân, đây chính là cửu phẩm cường giả ah, hơn nữa!

- Hơn nữa tu vị còn là cửu phẩm đỉnh phong!

Chu Báo cười cười.

- Nếu như không có thực lực này, thì sao lại mượn hắc để chấn nhiếp thiên hạ chứ? !

- Côn Lôn Sơn, không chỉ có riêng hắc là cường giả.

Giang Hiểu lắc đầu liên tục.

- Côn Luân Sơn Hùng chấn Tây Bắc mấy ngàn năm, cường giả tầng tầng lớp lớp, hơn nữa, đại phái ngàn năm như vậy, cũng không thể không có Thuần Dương pháp khí ah!

- Điểm này ta tự nhiên đã nghĩ đến, Côn Lôn Sơn khẳng định có Thuần Dương pháp khí!

Chu Báo cười lạnh nói.

- Nếu ngài đã biết bọn hắc cũng có Thuần Dương pháp khí, vậy mà còn...
- Có Thuần Dương pháp khí thì sao, ta đoán chắc Côn Luân thượng sư tuyệt đối sẽ không động vào kiện Thuần Dương pháp khí kia!

“Vì cái gì? ” .

- Nếu như hắc vận dụng, vậy thì dù diệt sát ta, Côn Luân Sơn kia cũng không tồn tại được bao lâu nữa!

Chu Báo cười ha hả nói,

- Bắc Nguyên diệt vong, nhưng hai đại môn phái vẫn còn, người cho rằng Tấn đế và ba đại môn phái của Trung Nguyên sẽ cam tâm sao? ! Bọn hắc không động thủ, chỉ là vì cố kỵ thực lực của hai đại môn phái này thôi, Tịch Diệt Ma Cung thì không nói làm gì, Côn Luân phái này tuy lớn, nhưng theo biểu hiện nhiều năm như vậy xem ra, tối đa cũng chỉ có một kiện Thuần Dương pháp khí để trấn áp số mệnh thôi, một khi sử dụng, liền tương đương với lộ ra át chủ bài, để cho người khác thăm dò thực lực, người cho rằng đã đến lúc kia, ba đại môn phái sẽ để bọn hắc tiêu dao sao? Quan trọng nhất là, ta một mực có quan hệ không minh bạch với Thiên Long Đạo, một khi ta khiêu chiến Côn Luân thượng sư, bọn hắc nhất định cũng sẽ cố kỵ một tầng này, hơn nữa Côn Luân thượng sư bản thân cũng là một cường giả cửu phẩm đỉnh phong, có tự ái của mình, cho nên, hắc tất sẽ không ngay từ đầu đã vận dụng Thuần Dương pháp khí!

- Thế nhưng, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất ah!

- Không có vạn nhất, người coi ta là người ngu sao, một khi đã có vạn nhất, ta khẳng định sẽ là người chạy đầu tiên, cho dù Côn Luân thượng sư hắc có Thuần Dương pháp khí nơi tay, ta muốn chạy, hắc cũng không có办法 ngăn ta lại!

Trên mặt Chu Báo lộ ra vẻ tươi cười cực kì tự tin nói với Giang Hiểu

- Cho nên, Giang Hiểu, người không cần sợ, không có gì phải sợ cả, chẳng qua chỉ là một đại môn phái đã hết thời thôi, sở dĩ Côn Luân nhảy ra, chỉ là vì bọn hắc cấp bách muốn có kiện Thuần Dương pháp khí này của ta để bổ sung thực lực thôi.

- Đại nhân, tựa hồ biết một chút nội tình thuộc hạ không biết a!

Nghe xong Chu Báo nói, trong mắt Giang Hiểu hiện lên một tia mê hoặc.

- Cũng không tính là nội tình gì cả, chỉ là một người cho biết chút tin tức thôi!

Chu Báo khoát khoát tay, quay người rời đi.

Hai vị ở Vân Giáp cố tình thần bí, Giang Hiểu cũng không biết gì, nhưng bộ dạng tràn đầy tự tin, khối đá trong lòng hắc đã hạ được hơn phân nửa.

Vốn Chu Báo là hạch tâm của nhóm người này, cũng là chỗ dựa của bọn hắc, vạn nhất có điều gì không hay xảy ra với Chu Báo, không nói tương lai vinh hoa phú quý, coi như tính mạng của cả nhà mình cũng khó được bảo toàn, cho nên bọn hắc thập phần lưu ý đến Chu Báo và cả lãnh địa này.

Lại nói Chu Báo sau khi rời đi khỏi Giang Hiểu, vận khởi bộ pháp, sau mấy bước liền đi tới biệt viện đang tu kiến, chỉ là thân pháp hắc thật sự quá nhanh, người tham dự tu kiến căn bản không thể phát hiện được, chỉ là cảm thấy một tia gió mát cắt ngang qua người mà thôi.

- Lão Kim Kê, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì tại Côn Luân sơn?

Theo thông đạo tiến vào sâu trong mạch khoáng cho Hư Nhật Thử mở ra, lần đầu tiên Chu Báo gặp được Trương Nguyệt Lộc đang trò chuyện với Lão Kim Kê, ngay vừa rồi hắc đi gặp người Côn Luân sơn, thời điểm không hài lòng, Lão Kim Kê âm thầm truyền âm cho mình, bảo hắc không nên khách khí, mà vừa rồi lý do hắc thoái thác với Giang Hiểu, hơn phân nửa là Lão Kim Kê truyền âm cho hắc.

Cho nên, sau khi hắc thoát khỏi Giang Hiểu, trước tiên tìm Lão Kim Kê, hắc muốn tình tường rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

- Chuyện gì xảy ra à? Côn Lôn sơn muốn đối phó với người!

Lão Kim Kê thấy hần tới, cùng Trương Nguyệt Lộc hai người nhìn nhau cười cười.

- Người tên tiểu tử này, đạo lý không để tiền tài ra ngoài cũng không hiểu, coi như là Thuần dương pháp khí cũng không thể thể hiện như vậy, dẫn dụ một đám ác lang tới a!

- Ác lang cái rắm, coi như là Côn Lôn sơn, cũng không bỗng nhiên mà tìm ta gây phiền toái a, bọn hần không muốn giấu tài à?

- Người đã đoạt Thuần dương pháp khí, cũng đồng dạng có thể giấu tài!

Lão Kim Kê cười nói.

- Chuyện này là mảnh khoe của Trương Nguyệt Lộc đấy, hay là người bảo hần nói cho người!

Chu Báo nghe xong, hơi sững sờ, chuyển ánh mắt về hướng Trương Nguyệt Lộc.

Trương Nguyệt Lộc cười cười.

- Có hai nguyên nhân Côn Lôn sơn đối phó với người, thứ nhất, lãnh địa của người trong phạm vi thể lực của hần, cũng là gia hỏa khó đối phó nhất, chỉ cần xử lý người, như vậy Côn Lôn sơn muốn khôi phục thể lực trước khi chiến đấu thì không phải chuyện khó khăn gì, đối với bọn họ mà nói thì bộ tộc Bắc Nguyên cung phụng bọn hần trước kia, giờ đổi thành lãnh chúa các người, người cũng biết những lãnh chúa này, tuy rằng lập được công lao tại thời điểm Bắc Nguyên bị diệt, nhưng thực lực cũng không mạnh lắm, đối mặt với quái vật khổng lồ như Côn Lôn sơn, căn bản không cách nào chống cự, mà triều đình Đại Tấn ở xa, căn bản không thể quản được, nguyên nhân thứ hai là bọn hần bị người ngoài châm ngòi lợi dụng, có người muốn đối phó, nhưng không dám vọng động ngoài sáng nên âm thầm mượn đao của Côn Lôn sơn đối phó người!

687. Chương 685: Ninh Vương Ngang Tàng, Chu Báo Dã Man. (1)

- Người nói Ninh Vương?

Ánh mắt Chu Báo lóe lên, như có điều suy nghĩ, nói.

- Thông minh! Chính là Ninh Vương, người như thế nào có thể nghĩ ra?

Đây là vùng Tây Bắc, đất phong hậu tuy nhiều, nhưng căn bản không lãnh chúa nào có thể uy hiếp được ta, vô luận là thực lực hay là thể lực, đều thua ta rất xa, chỉ có Ninh Vương, tên Vương gia này, tính kế người rất nhiều, cũng có xung đột với ta, chỉ là hần làm việc vẫn cơ mật tại Tây Bắc này nên không tiện công khai xung đột với ta, nhưng vẫn có thể âm thầm gây phiền toái cho ta!

- Đúng thế, chuyện này do Ninh Vương khơi mào!

Trương Nguyệt Lộc nói.

- Chi là trừ cái đó ra, ta còn rõ ràng mưu đồ của Ninh Vương!

- Hần mưu đồ Tây Bắc?

Chu Báo nghe xong hai chữ mưu đồ, liền giật mình mãnh liệt một cái, nghĩ tới một khả năng, kết hợp với đủ loại manh mối trước kia, ánh mắt Chu Báo bắt đầu biến chuyển mãnh liệt.

- Tên gia hỏa này muốn mưu đồ Tây Bắc?

Trương Nguyệt Lộc nhẹ gạt đầu, trong ánh mắt hần hiện lên một tia tán thưởng.

- Đúng vậy, Ninh Vương đích xác có mưu đồ với Tây Bắc, hần âm thầm mua một ít lãnh địa của vài lãnh chúa thực lực yếu kém, hần muốn đem những lãnh địa này làm của riêng, hợp tác cùng Côn Lôn sơn, muốn Côn Lôn sơn làm hậu thuẫn vũ lực cho mình, kiếm chỗ đứng tại Tây Bắc, hòng độc bá vùng đất Tây Bắc này!

- Độc bá vùng đất Tây Bắc này?

Chu Báo nghe xong, cười lạnh, nói.

- Thế nên ta là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt hần rồi!

- Đúng vậy, nhưng thực lực người tăng tiến quá nhanh, vượt quá dự liệu của hần, hơn nữa ảnh hưởng càng ngày càng lớn đến vùng Tây Bắc, cho nên hần muốn sớm diệt trừ người, cũng muốn làm suy yếu thực lực người, hòng thần phục hần!

Trương Nguyệt Lộc cười nói.

- Độc bá Tây Bắc, hần như thế nào lại nghĩ đến chuyện như vậy, hần là hoàng tử Đại Tấn a, mặc dù không phải là thái tử, nhưng là một trong những Vương tử có thực lực mạnh nhất, tương lai không phải không có cơ hội!

Kim Ngọc Tuyền nhú mày, phảng phất có chút không nghĩ ra, nói.

- Trương Nguyệt Lộc, trước kia người cũng không nói với ta những lời này a!

- Nói cho người làm cái rắm gì, với đầu óc người, vừa nói liền có thể hiểu, thì người khác cười rất răng rồi.

Trương Nguyệt Lộc lộ vẻ mặt giấu cợt, nói.

- Người đều không rõ, đây là chỗ thông minh của Ninh Vương.

- Thông minh, ta ngược lại không nhìn ra hần thông minh chỗ nào!

Bị Trương Nguyệt Lộc khích tướng, mặc dù Lão Kim Kê không trở mặt tại chỗ, nhưng sắc mặt cũng không được tốt lắm.

- Vùng đất Tây Bắc này có gì tốt?

- Có cái gì không tốt, nếu như hần có thể độc bá Tây Bắc này, nếu không thể lập quốc thì hần cũng không sai biệt lắm với hoàng đế, diện tích Tây Bắc này có thể không thể so với Trung Nguyên, nhưng chỉ cần kinh doanh tốt thì vài thập niên sau, liền có thể trở thành một đại quốc hùng cường như Tây Vực năm đó, không hơn ở Trung Nguyên suốt ngày tranh giành cùng những huynh đệ thâm hiểm kia, không biết lúc nào mới có thể chiếm được chỗ tốt!

Trương Nguyệt Lộc cười lạnh nói.

- Đây mới là chỗ thông minh của hần, hần đã nhìn ra mình không có khả năng tranh giành địa vị, cho nên mới buông tha Trung Nguyên, chuyển dời tất cả thực lực đến vùng đất Tây Bắc!

- Người nói cái gì, hần muốn chuyển dời tất cả thực lực đến vùng đất Tây Bắc?

Chu Báo chấn động mạnh, trong mắt hiện lên hào quang không thể tưởng tượng nổi.

- Thăng này thật sự muốn thống nhất Tây Bắc sao? Chẳng lẽ hần không sợ Trung Nguyên can thiệp? Cha của hần cũng không phải nhân vật đơn giản a!

- Cho nên một mực liên hợp với Côn Luân sơn, hần mới có thể ẩn tàng vào bóng tối, không có động tĩnh gì lớn, không ngừng âm thầm mở ám!

Trương Nguyệt Lộc nói.

Thời gian dần qua, con mắt Chu Báo hí lên, suy nghĩ trong chớp lát.

- Ninh Vương này, thời điểm tại Trung Nguyên, tích súc lực lượng cường đại, nếu quá thật muốn đối phó với những lãnh chúa Tây Bắc mà nói, coi như không áp dụng những động tĩnh lớn, cũng có thể rất nhanh thu phục được, Tây Bắc nghèo nàn, nhân khẩu lại thưa thớt, những lãnh chúa này lại là mới đến, căn bản không có tí tẹo căn cơ nào, nếu rần rít Côn Luân liên hiệp với quân lực Ninh Vương tiến hành chèn ép, thì rất dễ dàng khống chế những lãnh chúa này, buộc phải chuyển nhượng lãnh địa của mình cho hần, căn bản không có lực phản kháng.

- Đúng vậy a, hần chỉ cần âm thầm khống chế những lãnh địa này, sau đó giao quyền kiểm soát cho nhân thủ của hần, chờ thời cơ mà hành động là xong!

Trương Nguyệt Lộc nói.

- Hiện tại phiên toái duy nhất của hần chính là người, người có thực lực mạnh nhất tại Tây Bắc, cũng khó đối phó nhất, có trí thông minh, khoảng cách lại gần như vậy, nếu hần làm quá nhiều điều mờ ám, không có khả năng người không biết, cho nên nếu hần muốn kế hoạch của mình thuận lợi, biến dã tâm của mình thành hiện thực, thì trước hết phải diệt trừ người đầu tiên!

- Xem ra vận khí của hần thật không tốt, ngay từ đầu đã chọn lầm đối thủ!

Chu Báo cười lạnh một tiếng.

- Muốn khai đao với ta, Ninh Vương hần chưa đủ tư cách!

- Đúng vậy, Ninh Vương đặc biệt cố kỵ quan hệ giữa người với Thiên Long đạo, nhưng tuyệt không nghĩ người có quan hệ với Tiên cung, trên thực tế hần có biết đến sự tồn tại của Tiên cung hay không thì cũng là một vấn đề!

Trương Nguyệt Lộc cười nói.

- Hần biết Tiên cung tồn tại, nhưng không biết ta có quan hệ với Tiên cung!

Chu Báo lắc đầu nói.

- Hần đã muốn chơi, ta sẽ chơi cùng hần, xem hần làm được chuyện gì tại Tây Bắc này!

- Hần cũng không có biện pháp, sau khi phong hầu phân đất tại phương bắc, Tây bắc tương đối yếu nhất, người xem, bảy bộ Nam viện Bắc nguyên đã bị Đại Tấn nuốt sống, địa phương phía Nam làm loại chuyện này, căn bản là muốn chết, mà trung tâm Bắc nguyên thì phân cho những thế gia ngàn năm cường đại, sau lưng có nhân vật lớn, hần căn bản không thể mưu đồ, Đông bắc gần biển, không có đường lui, hơn nữa cũng không phong hầu phân đất ra ngoài, vốn bộ lạc cũng vẫn tồn tại, mà Man hoang chi địa cũng không có bất kì giá trị nào, cho nên hần chỉ có thể quấy rối Tây Bắc mà thôi!

- Ta hiểu!

Chu Báo gật gật đầu.

- Bất kể thế nào thì Ninh Vương này cũng là một người thông minh, nhưng đáng tiếc!

- Đúng vậy a, đáng tiếc!

- Đúng rồi, công việc bề bộn Bích Lạc Bí Cảnh như thế nào rồi?

- Lão Thử vẫn còn bề bộn bên trong, bất quá tiến độ không tệ, có lẽ không tới nửa năm, chỉ cần bốn năm tháng liền có thể tốt rồi!

- Chuẩn bị sớm một chút cho ta, ta ở chỗ này buồn muốn chết rồi!

- Hiện tại người vẫn còn buồn bực sao?

Trương Nguyệt Lộc cười nói.

688. Chương 686: Ninh Vương Ngang Tàng, Chu Báo Dã Man. (2)

- Chúng ta mới buồn bực đây này, suốt ngày chỉ ở dưới mặt đất!

- Đó là do các người tự tìm, chỉ cần Lão Thử ngóc ngóc dưới mặt đất là được, các người đi lên một chút không được à? Tuy nơi này của ta vắng vẻ, nhưng phong cảnh bên trên Tích Lôi sơn thật sự không tệ, các người hết lần này đến lần khác đều có công tác, nên ta không có ý tứ mời các người!

Nói đến đây, Chu Báo cười cười.

- Hơn nữa, nếu như người thực con mẹ nó sự tận tụy công tác như vậy, tại sao lại có nhiều tin tức như thế?

Mặt già Trương Nguyệt Lộc đỏ lên.

- Tin tức ra nói ra, người cũng đừng có nghe xong mà làm bẽ bộn chuyện của mình a!
- Đúng vậy a, ta chính là muốn bẽ bộn, ha ha, không lâu sau có lẽ Côn Lôn sơn sẽ có hành động, rốt cục ta cũng không nhàm chán nữa rồi!

Chu Báo cười nói.

- Côn Lôn sơn là môn phái lớn thứ hai tại phương bắc, cường giả trong phái không ít, một mình người có thể chống lại sao?
- Lão Kim Kê lo lắng nói.
- Mặc dù người có Thuần Dương pháp khí, nhưng chỉ một mình người có thể chống đỡ sao?
- Ta minh bạch, yên tâm đi, ta tự có chừng mực, đương nhiên ta sẽ không ngốc đến nỗi chọi cứng với bọn hắn, ta tự nhiên biết rõ con đường của mình, nghĩ biện pháp gọi tên gia hỏa Vương Xà đến!

Chu Báo cười nói.

- Chỉ cần hắn đến, mọi chuyện đều tốt rồi!
- Người muốn Vương Xà trợ giúp người?
- Nhân thủ ta không đủ, một người chèo chống đại cục như thế nào? Tên gia hỏa Vương Xà kia suốt ngày rảnh rỗi ở Thiên Long đảo, không có chuyện gì để làm, chẳng lẽ hắn không tới thư giãn gân cốt sao?

Chu Báo cười nói.

- Ta tin tưởng, hắn nhất định sẽ tới đây chơi một chuyến a, không riêng gì hắn, nếu Thiên Long đảo biết chuyện này, chỉ sợ cũng đồng ý để hắn tới đánh một trận với Côn Lôn sơn, dù sao thì năm đó thiên hạ có ba đại môn phái, bỗng nhiên lại nhiều ra hai cái, vô luận là môn phái nào trong ba đại môn phái kia đều có chút khó chịu trong nội tâm, lúc này nếu có thể bang trợ ta, thoáng đã kích bọn Côn Lôn kia một phát, ta tin tưởng bọn họ phi thường cảm kích!
- Ta hiểu ý của người, ta sẽ lập tức thông tri cho Vương Xà, trong vòng năm ngày, hắn nhất định sẽ chạy tới đây!
- Vậy là tốt rồi!

Chu Báo cười cười.

- Vậy các người ở chỗ này làm việc mau lên, cần gì cứ nói, ta sẽ hết lòng hỗ trợ các người!

Côn Lôn sơn hành động thập phần nhanh chóng, nhanh đến mức Chu Báo có chút trở tay không kịp, sau khi bọn hắn ly khai được ba ngày, Chu Báo liền nhận được tin tức, nói là có một đám người chăn nuôi xuất hiện tại lãnh địa của hắn, tin tức này do Cách Tang lão đầu truyền đến, trong những ngày này, Cách Tang lão đầu đã trở thành đầu lĩnh tại Bắc nguyên, trong lòng dân tại lãnh địa hắn cũng rất có uy vọng, hơn nữa hắn và một số ít người du canh may mắn sống sót tại Bắc Nguyên có chút liên hệ chặt chẽ, cho nên hắn có được tin tức cực linh thông.

Trên lãnh địa Chu Báo, cũng có một ít mục dân nhàn tản, đều là những người may mắn sống sót sau khi Bắc Nguyên bị diệt, không muốn cải biến tập tục của mình, không muốn định cư mà làm dân du mục, Chu Báo cũng không quản bọn hắn làm cái gì, chỉ cần không làm gì náo động là được, trên thực tế bọn hắn cũng không dám náo động, trong đời sống sinh hoạt du mục, ngẫu nhiên có liên hệ với lãnh địa Chu Báo, dùng bò dê của mình để đổi lấy những vật chất sinh hoạt cần phải có, tin tức liên hệ, những điều này đều bình thường, trong phạm vi cho phép của Chu Báo, chỉ là mấy ngày nay, tình huống tựa hồ phát sinh biến hóa.

Có người bắt đầu lên làm thủ lĩnh đám dân du mục này, tạo thành một bộ lạc, hơn nữa tựa hồ có ý định định cư tại lãnh địa của Chu Báo.

Cái này cũng chưa tính là gì, nếu quả thật giống như dân du mục bình thường, Chu Báo cũng không quản, nhưng đám dân du mục này, rõ ràng mang hơi hướm của Côn Lôn sơn, theo tin tức do Cách Tang lão nhân truyền đến, tựa hồ là người Côn Lôn sơn muốn thành lập một bộ lạc mới tại lãnh địa của hắn.

Phải biết vùng đất này, tại thời kỳ Bắc nguyên, thuộc về phạm vi thế lực Côn Lôn sơn, trong mắt bọn họ, Côn Lôn sơn là một tòa Thánh sơn, người Côn Lôn sơn là Sứ giả trường sinh thiên.

Một đám nước mất nhà tan, du dương khắp nơi, không muốn quy về đầu hạ một tên lãnh chúa mới, thoáng đụng phải một sứ giả từ Thánh sơn xuống, cả đám đều hưng phấn vô cùng, phảng phất như Trường sinh thiên nghĩ tới bọn hắn nên phái sứ giả tới cứu bọn hắn.

Dưới sự chỉ đạo của người Côn Lôn sơn, liền bắt đầu thành lập một bộ lạc mới, hơn nửa địa điểm lại trong lãnh địa của Chu Báo, khoảng cách đến thị trấn nhỏ của hắn chưa đầy một trăm dặm.

- Những tên đáng chết này, chẳng lẽ thật sự không biết chữ chết viết như thế nào sao?

Lúc nghe địa điểm cụ thể bộ lạc kia, Chu Báo không nhịn được nữa, liền muốn giết người mãnh liệt, Chu Báo biết rõ địa phương kia, chính là Tích Lôi sơn, đồng cỏ và nguồn nước tươi tốt, khí hậu hợp với lòng người, cũng coi như là một bảo địa, Chu Báo vốn nghĩ đến sau khi lãnh địa của mình đã ổn định, bắt đầu khai mở rộng ra, mục tiêu thứ nhất chính là bảo địa Tích lôi sơn kia, không ngờ lại bị người ta chiếm mất, lại còn là người của Côn Lôn sơn.

Đây là khiêu khích trắng trợn a!

Đây cũng là do hắn chủ quan, người ta xem phong thủy vùng đất đó tốt nên mới chọn lựa, bắt quá bọn hắn không biết Chu Báo cũng chọn vùng đất đó.

Chủ quan cũng tốt, khách quan cũng tốt, làm loạn tại vùng đất mà triều đình phân cho, hiển nhiên không nể mặt mũi Chu Báo, mà Chu Báo tự nhiên cũng không có ý định cho Côn Lôn sơn mặt mũi.

Khoảng cách hơn trăm dặm, với Chu Báo không quá đáng chỉ là mấy hơi thở, bắt quá, khiến Chu Báo bốc lên nhiệt hỏa chính là, đứng trên không trung, nhìn thấy từ xa đã dựng lên hơn mười cái lều vải, rất có bố cục, tương tự với bộ lạc Bắc nguyên trước kia, trung tâm là một lều vải lớn, đây là chỗ ở của thủ lĩnh bộ lạc, còn lại là lều nhỏ bình thường do dân du mục ở, trong phạm vi mười dặm đều bị bộ lạc này xuất hiện chiếm cứ.

Cùng lúc đó, Chu Báo cảm giác được một cỗ khí tức cường đại truyền tới từ bộ lạc này, chính là khí tức cường giả.

- Năm tên cường giả trên thất phẩm, hơn hai mươi tên cao thủ Đoán cốt giới, thực lực này đủ để bình định một thế gia hạng trung, Côn Lôn sơn ngược lại không chịu cam lòng, bắt quá làm như vậy cũng quá ngu!

Trong ánh mắt Chu Báo lóe lên sát cơ, chỉ thấy kim quang sau đầu hắn lóe lên, hắn té ra Kim hi cách diễm kính, một đạo kim quang thẳng tắp trực tiếp oanh kích về lều vải lớn nhất.

689. Chương 687: Ninh Vương Ngang Tàng, Chu Báo Dã Man. (3)

Hắn cảm giác được ba trong năm tên cường giả thất phẩm đang ở trong lều vải lớn nhất, còn hai tên đang hoạt động trong bộ lạc, theo sau là hai mươi tên cao thủ Đoán cốt giới, hắn là đang tiến hành tuần tra.

Cho nên Chu Báo không chút do dự triển khai công kích.

- Không tốt!

Trong lều vải, sau khi kim quang từ Kim hi cách diễm kính bắn ra, một bạch y lão giả trong ba gã cường giả thất phẩm liền cảm giác được không tốt, nguyên một đám đều đứng dậy muốn ly khai, nhưng làm sao có thể nhanh bằng tốc độ kim quang?

Thân thể bọn hắn tán loạn, kim quang dữ dội bắn thẳng đến, bao phủ trọn cái lều vải, lều vải lập tức biến thành tro bụi, chỉ thấy giữa kim quang có ba quang điểm bóng nhúc nhích, chính là ba gã cường giả thất phẩm đang khởi động cương khí, hồng chống lại uy lực của Kim hi cách diễm kính.

Bắt quá, kim quang Kim hi cách diễm kính quá cường đại, cương khí bọn hắn chỉ có thể ngăn cản trong nháy mắt, sau đó giống như đèn hết dầu, bị kim quang bóp tắt, nghiền nát.

Hết thấy đều quá mức đột ngột, không ai nghĩ Chu Báo căn bản không chào hỏi một tiếng nào liền phát động công kích, không ai nghĩ uy lực Thuần dương pháp khí của hắn lại mạnh như vậy, tuy tu vi bạch y Nhị trưởng lão đã đến bát phẩm cũng không ngăn nổi được một khắc thời gian, đến lúc bọn hắn kịp phản ứng thì đã muộn rồi.

Ba gã cường giả, tính cả lều vải trên quý, đều biến thành tro tàn dưới một kích của Tiểu Báo Tử.

- Nhị trưởng lão!

- Chu Báo, ngươi thật có gan cùng mình!

Một trong hai gã cường giả đang dẫn theo hai mươi cao thủ Rền cốt giới tuần tra phản ứng nhanh nhất, rống lên một tiếng to, giơ tay lên, xuất ra một đạo bạch quang mang lực vạn quân đánh về hướng Chu Báo.

- Chút tài mọn!

Chu Báo chỉ nhìn thoáng qua đạo bạch quang kia, cười lạnh trào phúng, kim quang lóe lên, va thẳng vào đạo bạch quang kia, Kim hi cách diễm kính chiếu một cái, đạo bạch quang kia liền dừng lại giữa không trung, không thể động đậy, nhưng một hạt châu màu trắng chớp động lên hào quang óng ánh.

- Pháp khí không tệ a, hắn là Nhập huyền pháp khí, nhưng đáng tiếc, chẳng lẽ ngươi không biết ta có Thuần dương pháp khí sao?

Chu Báo cười lạnh lùng, nhẹ giơ đầu ngón tay lên, chỉ thấy kim quang Kim hi cách diễm kính thu vào, pháp khí hình hạt châu kia bỗng nhúc nhích, liền rơi vào tay Chu Báo.

- Chu Báo, ngươi thật to gan!

Đúng lúc này, hai gã cường giả còn lại cũng bay lên không trung, lao thẳng về hướng Chu Báo.

Chu Báo thấy rõ, một người trong đó chính là nam tử trung niên đến tìm hắn ngày đó.

- Ta còn tưởng là tên nào ăn tim báo gan gấu đến tìm ta gây phiền phức, nguyên lai là lũ chó má Côn Lôn sơn các người!

Chu Báo đối mặt với hai gã cường giả đang vọt tới, vận khởi Kim hi cách diễm kính, chỉ thấy hai đạo kim quang khê động, hai gã cường giả vọt tới hướng hắn không thể không tránh né hai đạo kim quang này, vừa rồi bọn hắn không nhìn thấy tận mắt, chỉ cần bị đạo kim quang này chiếu vào, bọn hắn liền chết không có chỗ chôn!

- Hừ, Côn Lôn sơn thật to gan, dám cấu kết với tội dân phản phỉ, công kích mệnh quan triều đình, hiện tại bị ta phát hiện, còn không mau quỳ xuống nhận tội, bằng không thì coi như hôm nay các ngươi thoát được, đợi đến lúc ta tấu lên triều đình, chắc chắn triều đình sẽ phái đại quân tới san bằng Côn Lôn nhất mạch các ngươi!

Chu Báo tế Kim hi cách diễm kính lên, khí khái quát lớn.

Hai gã cường giả Côn Lôn sơn bị kim quang Kim hi cách diễm kính truy sát, có thể nói là trên trời không đường, dưới đất không lối, lại nghe Chu Báo nói như vậy, càng thêm giận dữ, nam tử trung niên mãnh liệt quát lớn.

- Chu Báo, ngươi thật hèn hạ vô sỉ, ra tay đánh lén, giết trưởng lão Côn Lôn chúng ta, Côn Lôn sơn tuyệt sẽ không bỏ qua mối thù này!

- Hừ, chẳng lẽ ta sợ Côn Lôn sơn các ngươi sao?

Chu Báo chuyển động tâm niệm, huy động Kim hi cách diễm kính thu kim quang vào, sau đó mãnh liệt bắn ra, quang vũ đầy trời, bao phủ hai gã cường giả đang né tránh phải vào giữa.

- Không tốt!

- Không!

Chỉ thấy hai tiếng kinh hô, cương khí trên thân hai gã cường giả đồng thời trương ra, bất quá uy lực quang vũ thập phần khủng bố, phảng phất chuyên khắc chế cương khí, tuy hai gã cường giả này né tránh cực nhanh, nhưng không khỏi bị quang vũ chiếu vào người, phát ra tiếng kêu thảm thiết, rơi xuống mặt đất.

Chu Báo đứng trên không trung, thu Kim hi cách diễm kính lại, quang vũ đầy trời biến mất, sau đó một cỗ uy áp khổng lồ bắn ra từ mặt kính.

Lúc này, hào quang bất đồng với kim quang lúc nãy, lấy Kim hi cách diễm kính làm trung tâm, khuếch tán ra mọi nơi bên ngoài, tạo thành một màn hào quang cự đại, bao phủ trọn vẹn bộ lạc vừa hình thành được vài ngày vào bên trong.

Vô luận là người hay là vật, đều không thể động đây, nhưng đồng dạng đều bị tổn thương, Chu Báo huy động công năng giam cầm của Kim hi cách diễm kính, bắt đầu giam cầm tất cả lại.

- Chu Báo, ngươi muốn làm gì?

Bị giam cầm trong màn hào quang, một thân tu vi không thể nhúc nhích, bạch y nam tử trung niên tỉnh táo lại từ cơn giận, ánh mắt sáng quắc nhìn Chu Báo, lạnh lùng hỏi.

- Ngươi nóng tính như vậy, ta đây cho ngươi thêm một mối lửa a!

Chu Báo điểm đầu ngón tay một cái, kim quang chung quang bạch y nam tử trung niên dâng lên một tầng quang diễm nhàn nhạt, sắc mặt nam tử trung niên thẫm biến, thân thể không ngừng nhẹ run rẩy, phảng phất như đang chịu một thống khổ cực lớn, cắn chặt hàm răng, mặc cho thanh âm “xèo xèo!” kinh khủng đang vang lên, vẫn một mực kiên cường, không kêu lên một tiếng nào.

- O, xương cốt vẫn rất cứng rắn đấy!

Lông mày Chu Báo nhẹ nhảy lên, thời điểm chuẩn bị tăng uy lực quang diễm lên thì nghe gã cường giả thất phẩm bên cạnh nam tử trung niên kia nói:

- Chu Báo, ngươi không biết lá gan ngươi quá lớn sao? Dù chúng ta làm chuyện xung đột với ngươi, ngươi cũng không nên âm thầm tập kích, giết đi ba trưởng lão Côn Lôn sơn, ngươi nên biết làm vậy là gây nên đại họa di thiên rồi!

Chu Báo nhìn hẩn một cái, đó là một tên gia hỏa da mịn thịt mềm, phúc phúc thái thái, vẻ mặt hòa khí, Chu Báo tin tưởng, nếu không đang ở trong tình trạng như thế này, hiển nhiên mặt tên béo phì này luôn tươi cười, hơn nữa lại là tươi cười hết sức thoải mái, cơ hồ lần đầu chứng kiến tên này, Chu Báo biết rõ, tên mập này khó đối phó hơn nam tử trung niên kia nhiều.

- Đại họa di thiên, đích thật là đại họa di thiên!

Chu Báo nhìn tên mập kia, lắc đầu cười nói.

- Bất quá, không phải ta gây nên đại họa di thiên, mà là Côn Lôn sơn gây nên đại họa di thiên!

Đang lúc nói chuyện, ánh mắt hẩn chợt lạnh như băng, quét qua toàn trường.

690. Chương 688: Thực Lực Côn Lôn Sơn. (1)

- Có lẽ ngươi tinh tường, hiện tại Bắc nguyên đã bị diệt vong, chắc ngươi cũng biết Đại Tấn ta đối với tội dân Bắc nguyên, lúc này Côn Lôn sơn các ngươi dám ủng hộ tội dân Bắc nguyên trùng kiến bộ lạc, chẳng lẽ muốn tạo phản hay sao?

- Chúng ta không giúp bọn hẩn trùng kiến bộ lạc, chỉ là muốn tìm một nơi cư trú cho những tên đáng thương này mà thôi!

Tên mập kia nghe Chu Báo nói, trong lòng cũng xiết chặt lại, đương nhiên sẽ không thừa nhận lời cáo buộc bọn giúp tội dân Bắc nguyên trùng kiến bộ lạc của Chu Báo!

- Bọn hần du đảng trên thảo nguyên, là nhân tố không ổn định trên thảo nguyên, một điểm không tốt liên có thể biến thành đạo phi, ta nghĩ các người cũng không hi vọng chứng kiến đạo phi bắc nguyên hoành hành Đại Tấn a!

- Chúng ta trợ giúp chúng tìm nơi cư trú, không phải có ý chống lại triều đình, trái lại vì muốn ổn định phương bắc!

- Vậy sao? Ta lại không nghĩ như vậy!

Chu Báo nghe tên mập nói xong, chỉ cười lạnh.

- Đây là lãnh địa của ta, những người này là dân trong thuộc địa của ta, tự nhiên phải thuận theo quy củ, tự tiện chiếm đất kiến tạo bộ lạc, chính là tạo phản, mà Côn Lôn sơn các người lại đứng sau làm chỗ dựa, ta nhất định sẽ tấu chuyện này lên triều đình!

Thần sắc tên mập trì trệ xuống, không tiếp tục nói nữa, hần rất rõ ràng ý tứ trong lời nói Chu Báo, và cũng rất rõ ràng, lãnh chúa quả thật có quyền lực như vậy trong lãnh địa của mình, giết chết vài tội dân, căn bản không phải chuyện to tát gì, cũng không bị triều đình trừng phạt, còn chuyện giết ba trưởng lão Côn Lôn sơn mình, làm rõ chuyện này, mình căn bản ở thế dưới, nói lý phương diện này với hần, căn bản là tìm phiền toái.

Cho nên, hần cũng có tâm tư tranh luận phương diện này.

- Có lý, người nói có lý, tròn nói thành méo, đen đổi thành trắng đều do người, bắt quá ta nhắc nhở người, coi như thế lực Đại Tấn cường đại, nhưng cũng cách nơi này quá xa, chỉ sợ nước xa không cứu được lửa gần a!

- Đúng vậy, người nói không sợ, đích thật ngoài tầm với của triều đình, hơn nữa trên triều đình còn rất nhiều người chê cười Chu Báo ta, muốn nhìn ta chết như thế nào, cho nên dù ta báo lên chuyện này, cũng không có người nào sẽ giúp ta, nhiều nhất triều đình chỉ thoáng khiển trách Côn Lôn sơn các người một phen thôi!

- Người đã biết rõ như thế, sao lại còn hung hăng càn quấy như vậy?

Tên mập cau mày nói.

Hần không thích người thông minh, đặc biệt là Chu Báo lại thông minh như vậy, hần minh bạch, đàm luận với người như vậy không có bất kỳ tác dụng gì.

- Vì cái gì mà ta không thể hung hăng càn quấy, đây là địa bàn của ta, nếu như ta không hung hăng càn quấy thì về sau ai phục ta?

Khóe miệng Chu Báo nhếch lên, cười mà như không cười, nhìn tên mập nói.

- Ta biết rõ thực lực Côn Lôn sơn các người hùng hậu, ta cũng biết Côn Lôn sơn các người cấu kết với Ninh Vương kia, bắt quá ta vẫn muốn nhắc nhở các người, tài trí dã tâm của Ninh Vương không tệ, chỉ sợ các người còn không chống đỡ nổi dã tâm của hần, coi chừng hần đưa Côn Lôn sơn các người vào chỗ hiểm!

- Người cũng biết?

Thần sắc tên mập biến đổi, sắc mặt trở nên khó coi, hần biết rõ Côn Lôn sơn hợp tác với Ninh Vương, đối với dã tâm của tên hoàng thân quốc thích này, hần cũng có ấn tượng, nhưng là ấn tượng không tệ, bắt quá lúc nghe Chu Báo nói, tâm hần liền trầm xuống.

Chuyện này hần là thuộc về sự tình thần bí không thể nói ra, nhưng tên lãnh chúa trẻ tuổi này lại nói ra, điều này nói lên cái gì?

Điều này nói rõ chuyện kia nhìn như cực kỳ nghiêm mật, giữ bí mật, không thể nói hợp tác đã trở thành một truyện cười.

- Làm sao người biết được?

Tên mập hỏi, có chút chát chát

- Hiện tại còn chưa tới phiên người hỏi vấn đề này!

Chu Báo lạnh tanh, trầm lặng nói.

- Côn Lôn sơn các người, cũng đã có mấy ngàn năm lịch sử tại Tây bắc này rồi, xem như là có mặt mũi mấy ngàn năm, lúc này ta cũng không làm khó dễ các người, mang theo người trở về, chuyển cáo lời của ta lên thượng sư Côn Lôn, nếu như hấn thật sự có hứng thú với Thuần Dương pháp khí thì hãy tự mình đến lấy, Chu Báo ta liền đợi, còn nếu lại phải người đến quấy rối thì nhìn tấm gương của ba tên trưởng lão kia!

Nói đến đây, Chu Báo thu hồi màn hào quang kia, giải phóng những cường giả cao thủ Côn Lôn sơn khỏi trói buộc.

- Hiện tại các người có thể rời đi!

- Còn bọn hấn?

Tên mập kéo nam tử trung niên đang chuẩn bị động thủ lại, gắt gao dè lên cánh tay hấn, không cho hấn lộn xộn, hấn minh bạch trong lòng, hiện tại Chu Báo có Thuần Dương pháp khí trong tay, bọn hấn căn bản không phải đối thủ.

- Những người này đều là tội dân, xuất hiện tại lãnh địa của ta thì do ta quản lý, dựa theo luật pháp Đại Tấn, hiện tại đều là tài sản của ta, là nô lệ, người có ý kiến gì?

- Không có!

Tên mập vội vàng lắc đầu, lúc này hấn cũng không muốn trêu chọc tên Chu Báo này.

- Đại nhân, người Côn Lôn sơn đều đã trở về!

- Mang tất cả bọn hấn về, nói với Tang Cách lão nhân, bọn hấn đều là tội nhân, là đầy tớ, trước kia đối đãi với tù binh như thế nào thì đối đãi với bọn hấn như thế ấy, con mẹ nó, giam tất cả bọn chúng lại, đợi đến lúc bọn Giang Hiểu Chu Sẹo các người quay về, mẹ nó, muốn ở trên địa bàn của ta giam cầm toàn bộ mấy trăm người trong trấn, sau khi Giang Hiểu và Chu Ba đuổi tới mới rút đi.

- Vâng, đại nhân!

Giang Hiểu và Chu Sẹo hai người nhanh nhẹn chỉ huy đám thủ hạ giam bọn này lại, không dám lãnh đạm chút nào, trên thực tế, bọn hấn cũng thập phần căm tức trong lòng.

Cho tới nay, Chu Báo đều không thể quản lý hết thấy sự tình, tất cả đều giao cho Giang Hiểu bọn hấn, Giang Hiểu phải chú ý tập trung hết thấy vào thị trấn nhỏ này và thượng diện biệt viện, đối với dân du mục du đảng này, bọn hấn không quản, hơn nữa có tầng quan hệ với Cách Tang lão nhân, đối với lũ tội nhân không nhà để về này, hấn áp dụng một chính sách dụ dỗ, không thể tưởng được lại đã có người khởi tâm tư rồi, bọn chúng thật đúng là coi tiền như rác, vậy mà lại làm ra loại chuyện này dưới mắt bọn hấn.

Có thể nhẫn nại, nhưng không thể nhẫn nhục!

Giang Hiểu đã hạ quyết tâm, sau khi trở về, nhất định hảo hảo gõ những tên đáng chết này, khiến bọn hấn biết rõ, đến tội cùng là ai làm chủ mảnh đất này.

- Đại nhân, ngài yên tâm, ta nhất định sẽ hảo hảo giáo huấn chúng!

- Ta mặc kệ người giáo huấn chúng như thế nào, với ta cũng chẳng có vấn đề gì, bất quá ta không hi vọng sự tình tương tự như vậy phát sinh lần nữa!

Chu Báo lạnh lùng nói, lại hung hăng liếc mắt nhìn Chu Sẹo.

691. Chương 689: Thực Lực Côn Lôn Sơn. (2)

- Người cái tên này, tỉnh ngủ cho ta, xóc lại tinh thần mấy tên giữ trật tự đô thị dưới quyền người cho ta, ai có động tĩnh gì liền mau chóng trấn áp, nếu như phản kháng, giết chết không tha!

- Vâng, thưa đại nhân!

Nghe Chu Báo đằng đằng sát khí nói, Chu Sẹo liền giật mình một cái, không dám đùa nghịch trước mặt Chu Báo, gật đầu lĩnh mệnh!

- Đại nhân, chúng ta xem như đã đắc tội với Côn Lôn sơn, ngài xem xử lý như thế nào?

- Không cần người quan tâm sự tình này, đập phá Côn Lôn sơn một tràng, ta sẽ giải quyết, người làm tốt chuyện của người đi!

Nhìn sắc mặt thập phần lo lắng của Giang Hiểu, Chu Báo nói với ngữ khí cực kì bình tĩnh.

- Vâng!

Nhìn bộ dạng tràn đầy tự tin của Chu Báo, Giang Hiểu có chút thở dài một hơi, đương nhiên, cũng chỉ là thở dài một hơi mà thôi, có trời mới biết tương lai sẽ xảy ra sự tình gì, Côn Lôn sơn và Ninh Vương có gây áp lực hay không?

Buổi tối ba ngày sau, có sao thưa, một đạo thanh ảnh xẹt qua phía chân trời, xuất hiện trên lãnh địa Chu Báo.

- Đến rồi, thật là nhanh!

Chứng kiến đạo thanh ảnh kia, Lão Kim Kê đứng trong biệt viện, mắt có chút nhú lại, miệng nở nụ cười.

Người tới chính là Vương Xà!

- Lão Kim Kê, đã lâu không gặp a, nghe nói người có một công việc béo bở, có phải đúng như vậy không?

Vừa thấy mặt Lão Kim Kê, Vương Xà liền bắt đầu trêu ghẹo, hắc với Lão Kim Kê là bạn nối khố nên quan hệ rất tốt.

- Công việc béo bở cái rắm, chỉ là bảo tiêu mà thôi, nếu người muốn kiếm chỗ tốt thì tìm tên tiểu tử Chu Báo kia, nghe nói lúc này hắn mò không ít trong Bích Lạc Bí Cảnh!

- Ta đương nhiên không bỏ qua hắn rồi!

Wương Xà nhếch miệng cười cười, ánh mắt quét khắp nơi một vòng.

- Như thế nào, tên tiểu tử kia không có chỗ này?

- Tiểu tử kia là lãnh chúa, tự nhiên sẽ không ở chỗ này, bất quá ta nghĩ hắn sẽ tới rất nhanh!

Lão Kim Kê cười nói, chỉ chỉ Trương Nguyệt Lộ bên cạnh.

- Đây là Trương Nguyệt Lộ, người đã từng gặp đấy, Lão Thử làm việc dưới mặt đất rồi, hiện tại không nên quấy rầy hắn, không chừng hắn sẽ nổi trận lôi đình đấy!

Wương Xà gật gật đầu, ánh mắt nhẹ nhàng lên.

- Chu Báo đã đến, khá lắm, tốc độ rất nhanh!

Lời còn chưa dứt, Chu Báo đã xuất hiện trước mặt ba người.

- Vương bảo tọa giá lâm, nếu ta không nhanh chóng đến thì chậm trễ a!

- Người tên tiểu tử này, càng ngày càng biết ăn nói rồi!

Nhìn thấy Chu Báo, Vương Xà nhẹ vuốt cây quạt nhỏ trong lòng bàn tay mình.

- Công việc tốt không thể tưởng được a, loại chuyện phiền phức này, người gọi ta tới thì thiếu nợ ta a!

- Như thế nào lại là phiền toái?

Chu Báo cười nói.

- Nếu thật sự là chuyện phiền toái, ta cũng không dám mời người đến a!

- Ha ha, ta ngược lại muốn nhìn, người gọi ta đến, đến tột cùng là có công việc tốt gì!

- Côn Lôn sơn lập phái mấy ngàn năm, có không ít bảo bối tốt, lúc này chúng ta tìm bọn hắc gây phiền phức, như thế nào không phải chỗ tốt?

- Người muốn cướp Côn Lôn sơn?

Nghe Chu Báo nói trắng ra như thế, Vương Xà sững sốt một chút.

- Cướp Côn Lôn sơn? Ta không có ngu như vậy, mục tiêu của ta chỉ là Thuần Dương pháp khí của Côn Lôn sơn mà thôi!

Chu Báo cười lạnh lùng, lật bàn tay lên, một bảo khí hình hạt châu màu ngà sữa xuất hiện trong lòng bàn tay hắc.

- Tuy ta không biết cái này là cái gì, nhưng ít nhất là một kiện Nhập huyền pháp khí, một tên cường giả thất phẩm Côn Lôn sơn tùy tiện cũng có thể xuất ra Nhập huyền pháp khí, bảo bối bọn hắc nhất định rất phong phú, hơn nữa, ta có Thuần Dương pháp khí trong tay, bọn hắc nếu muốn đối phó với ta thì thượng sư Côn Lôn sẽ tự mình ra tay, hoặc là phái ra một gã cường giả mang theo Thuần Dương pháp khí đến tìm ta gây phiền phức, ta đoán thượng sư Côn Lôn sẽ không dễ dàng ra tay, như vậy, không lâu sau sẽ có người mang Thuần Dương pháp khí hạ sơn đối phó với ta, cái này chẳng phải là kiện Thuần Dương pháp khí kia là vật trong túi chúng ta rồi sao?

- Côn Lôn sơn không phải Tây trử vương, bảo bối của bọn hắc không tốt như vậy!

Wang Xia chen miệng nói.

- Thuần Dương pháp khí vô cùng trân quý, cho dù bị người cướp đoạt, bọn hắc sẽ nghĩ tất cả biện pháp để cướp về!

- Cho nên ta mới tìm người a!

Chu Báo nói ra.

- Ta đã có một kiện Thuần dương pháp khí rồi, nhiều hơn nữa cũng chỉ vô dụng, chỉ cần người chịu ra tay giúp ta đối phó Côn Lôn, như vậy kiện Thuần Dương pháp khí kia là của người!

- Người nói thật hùng hồn a!

- Khẳng khái mà nói, ta cũng không có biện pháp!

Chu Báo bắt đầu dĩ nhún vai.

- Nếu như một mình ta có thể nuốt thì ta đã sớm nuốt rồi, cái này giống như Bích Lạc Bí Cảnh, nhưng tiếc là căn bản ta không nuốt nổi, cho nên chỉ có thể chia sẻ với người khác, như thế nào, người không muốn Thuần Dương pháp khí sao?

- Chia sẻ với người khác, đồng thời cũng chia sẻ tai họa, chiêu này của người hay thật đấy!

Wang Xia mở cây quạt nhỏ trong tay ra, trên mặt hiện lên bộ dáng tươi cười nhẹ nhõm.

- Bất quá, so với Thuần dương pháp khí trân quý, tâm tư đùa nghịch của người không đáng kể gì, ta cũng biết Thuần Dương pháp khí của Côn lôn sơn, ta cũng muốn đùa nghịch một phen!

- Nói cách khác là không có vấn đề hả?

- Không có vấn đề gì!

Wang Xia cũng là một người dứt khoát.

- Chuyện tốt như vậy, không thể để lâu a, bất quá ta cũng có một việc cần người hỗ trợ!

- Không phải chứ?

Về mặt Chu Báo lập tức hiện ra vẻ khổ sở, chuyện Vương Xà nhờ hắc, luôn luôn khó khăn, nhớ năm đó, tu vi của hắc bất quá chỉ là tam phẩm, vậy mà bảo hắc làm hộ pháp canh giữ cửa ra vào thông đạo Địa tâm hỏa mạch, còn một lần khác giúp hắc mà suýt nữa bị Liệt hỏa lão tổ đánh chết, không biết lúc này hắc nhờ mình làm cái gì nữa.

- Người yên tâm, chuyện này cũng không khó khăn, đối với người mà nói thì chỉ là tiện tay mà thôi!
- Nếu là tiện tay thì đừng có xuất động ta!
- Không có biện pháp, ta không tiện ra mặt, nhưng muốn hết thấy mọi người đều minh bạch, sự tình không quan hệ với ta, cho nên thời điểm người hành sự, ta muốn lộ mặt trước những người khác!
- Không tiện sao?

Ánh mắt Chu Báo lóe lên, tựa hồ đã minh bạch ý tứ của Vương Xà, gật đầu nói.

- Được rồi, người đã từng nói qua loại chuyện này với ta, nếu quả thật chỉ là sự tình tiện tay, ta nhất định sẽ giúp người!
- Tiểu tử giảo hoạt!

Vương Xà cười mắng một tiếng.

- Ta nói, bất kể như thế nào, lúc này ta cũng đã tới giúp người, người sẽ không an bài chỗ không tốt cho ta chứ?

692. Chương 690: Thực Lực Côn Lôn Sơn. (3)

- Như thế nào lại như vậy? Ta mời người đến nơi này là đã sắp xếp xong xuôi chỗ ở của người, người là cường giả cứu phẩm, cao nhân thể ngoại, có lẽ yêu cầu sinh hoạt rất cao a!
- Người đi luôn đi!

Vương Xà cười nhỏ một tiếng, hiển nhiên không ôm hi vọng quá lớn với an bài của Chu Báo.

Sự tình phát sinh kế tiếp, cũng đã chứng minh điểm này.

Kỳ thật Chu Báo cũng không chuẩn bị cái gì, chỉ là an bài hẩn vào trong nội viện của chính mình, trong thư phòng kia, ngoại trừ sạch sẽ ra thì không có gì gọi là lịch sự tao nhã, làm Vương Xà hận nghiêng răng nghiêng lợi.

- Người cái tên này, thật đúng là tiết kiệm tiền a, ngay cả trà cũng không có một điểm tốt!
- Thôi đi, ta phiền nhất chính là những thứ này, cái mẹ trà gì gì đấy, trong mắt ta tất cả lá trà đều cùng một mùi vị với nhau, tiêu tiền uống phí làm cái gì?

Về mặt Chu Báo lộ vẻ khinh thường, nói.

- Chúng ta là người tu hành, cần gì phải xa hoa, cơm rau dưa là đủ, nếu trong nội tâm tồn tại niệm tưởng hưởng thụ thì sẽ có trở ngại trên con đường tu hành a!
- Người đừng lẩm lời, cái gì mà trở ngại tu hành, người tên tiểu tử này chỉ keo kiệt mà thôi!
- Đúng vậy a đúng vậy a, ta chỉ là một lãnh chúa mà thôi, cái gì có tiền, người có đem uống hết đi!

Chu Báo bất đắc dĩ nói.

- Đúng rồi, người nói người biết Thuần Dương pháp khí của Côn Lôn sơn, nó là cái gì?
- Đến lúc đó người sẽ biết!

Vương Xà nhìn hẩn một cái.

- Người quan tâm làm cái gì, nếu bọn hẩn thật sự mang Thuần Dương pháp khí đến đối phó người, thì nó thuộc về ta!
- Đúng vậy a đúng vậy a, ta đây biết rõ, nhưng tục ngữ đã nói, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, ta đã dùng Kim hi cách điểm kính nhiều lần, Côn lôn sơn nhất định đã biết, còn ta thì không biết gì về Thuần Dương pháp khí của Côn Lôn sơn, đối với cục diện chiến đấu sẽ bất lợi a!

- Thuần Dương pháp khí của Côn Lôn sơn là một cái Độn Long Thung, là pháp khí chuyên môn giam cầm, về ngoài là một cái vòng vàng, nhưng thời điểm phát động sẽ hóa thành chín cái vòng vàng, một mực trói đối phương vào trong, phi thường thần diệu, mặc dù người am hiểu Tam giới tiểu na di, nhưng bị Độn long thung trói buộc cũng vô phương thoát ra!

- Độn Long Thung, một hóa ra chín, trói buộc?

Chu Báo âm thầm cân nhắc trong nội tâm.

- Thuần Dương pháp khí chuyên môn giam cầm, có bao giờ nó bị phá giải chưa?

- Không có, Độn Long Thung Côn Lôn sơn chưa từng bị phá giải!

Vương Xà lắc đầu, cười khổ nói.

- Người phải biết rằng, thiên hạ rộng lớn, rất nhiều thế lực có thực lực, phần lớn mọi người đều hiểu rõ, thực lực cũng tương đương, cho nên bình thường cũng không khởi sinh xung đột, tất cả Thuần Dương pháp khí cũng không dùng qua bao nhiêu lần, mấy ngàn năm nay, Côn Lôn sơn cũng gặp nguy hiểm vài lần, nhưng mỗi một lần nguy đều có thể biến thành an, đương nhiên công lao Độn Long Thung rất lớn, bị Độn Long Thung giam cầm, không thiếu cường giả cứu phẩm, thậm chí còn có cường giả Thông Huyền Bí Cảnh!

- Cường giả Thông Huyền Bí Cảnh?

Chu Báo căng thẳng trong lòng.

- Độn Long Thung có thể trói buộc cường giả Thông Huyền Bí Cảnh?

- Đương nhiên, bằng không người cho rằng tại sao Thuần Dương pháp khí lại trân quý như vậy, cũng vì uy lực nó quá cường đại, cho nên người thật sự gặp phiền toái rồi!

- Hừ, chẳng lẽ ta sợ? Đừng quên ta cũng có Thuần dương pháp khí!

- Độn Long Thung không phải Bát cực lung linh tháp, điều khiển Độn Long Thung cũng không phải tên gà mờ Yên Phi kia, uy lực Thuần Dương pháp khí rất mạnh, nhưng đụng phải Độn Long Thung, uy lực xuất ra không quá đáng chỉ là ngang nhau mà thôi, nếu có khả năng thì hãy nhanh chóng tiêu diệt đối phương, còn không thì đối phương xuất ra Độn Long Thung chế trụ người lại thì chỉ có thể lưỡng bại câu thương!

Vương Xà nhẹ nhàng nói.

- Kim hi cách diễm kính của ta có lực phòng ngự rất mạnh, có lẽ có thể ngăn cản Độn Long Thung!

- Loại chuyện này, ngàn vạn lần không có hai chữ “có lẽ”, đối mặt với Thuần Dương pháp khí, nếu không nắm chắc tuyệt đối thì hết thấy chỉ là uống công!

Vương Xà lắc đầu nói.

- Hai kiện Thuần Dương pháp khí đối đầu nhau là chuyện cực kì ít phát sinh, cho dù là ta cũng không có kinh nghiệm, cho nên trước khi đối chiến, chúng ta phải chuẩn bị thật đầy đủ, nhưng lại có một việc ngàn vạn lần không thể xem nhẹ!

- Là việc gì?

- Tất cả Thuần Dương pháp khí đều do người điều khiển, đồng dạng như lúc người đối chiến với Bát cực lung linh tháp, thực lực Yên Phi kia căn bản không phải là đối thủ của người, cho nên người mới đắc thủ dễ dàng như vậy, nhưng nếu thực lực người điều khiển Bát cực lung linh tháp kia trên người, chỉ sợ sẽ rất khó khăn, Độn long thung là pháp khí của Côn Lôn sơn, người điều khiển tuyệt không phải gà mờ như tên Yên Phi kia, rất có khả năng là cường giả cứu phẩm, cho nên người tuyệt ở thế hạ phong!

- Ta mời người tới là để giúp ta chứ không phải làm ta nhụt chí như vậy!

Chu Báo bắt đầu dĩ nhiên.

- Có một biện pháp tốt!

- Người nói đi!

- Người đưa Thuần Dương pháp khí cho ta dùng để đối phó với người Côn Lôn sơn, coi như là thượng sư Côn Lôn ra tay cũng không có vấn đề gì!

- Chủ ý không tệ, bất quá không thể, ta đã luyện hóa Kim hi cách điểm kính rồi, người khác không thể sử dụng được!

Chu Báo cười hắc hắc, nói.

- Tìm biện pháp khác a!

- Ngoại trừ biện pháp đó thì không còn biện pháp nào tốt hơn rồi!

Vương Xà lắc đầu nói.

- Ta có một biện pháp!

Chu Báo cười nói.

- Ta sẽ đối phó với thượng sư Côn Lôn, người đối phó với Thuần Dương pháp khí, thế nào?

- Ha ha ha ha, lá gan người thật sự không nhỏ a, muốn đích thân đối phó với thượng sư Côn Lôn, tiểu tử, người không biết chữ chết viết như thế nào à?

- Có lẽ thượng sư Côn Lôn rất lợi hại, bất quá đừng quên ta có Thuần Dương pháp khí trong tay, có thể liều mạng đấy, giống như Ma Tôn Diệt Trần năm đó, thực lực hẳn không dưới thượng sư Côn Lôn a, không phải bị chúng ta đánh cho chạy rẽ đất đó sao?

- Đó chỉ là may mắn, hơn nữa lúc đó người dụng lực lượng của Hỏa Hồng Tình, lúc này đối đầu với Côn Lôn sơn, hơn nữa lại là công khai, người không thể dùng đôi mắt cổ quái kia, huống chi Côn Lôn sơn có khả năng không chỉ có một kiện Thuần Dương pháp khí!

- Hai kiện Thuần Dương pháp khí ?!

Chu Báo xúng sốt, khuôn mặt trở nên khó coi.

Một kiện Thuần Dương pháp khí, hẳn còn có lực lượng chống lại, nhưng hai kiện thì ...

- Đối phó với một người như ta, Côn Lôn Sơn bọn hắn sẽ không cần dùng đến hai kiện Thuần Dương pháp khí a? !

Chu Báo vẽ mặt cười khổ hỏi.

693. Chương 691: Tử Cục. (1)

- Tất cả mọi người đều cho là như vậy, nhưng từ sau khi người thành công túm được Độn Long Thung thì liền sinh ra biến hóa về tính chất, Côn Lôn Sơn không thể đến mất nó được, Côn Luân thượng sư nhất định sẽ mang ra kiện Thuần Dương pháp khí khác, tiểu tử, người phải hiểu được, Côn Lôn Sơn khai phá 8300 năm, người khác chỉ biết trong số hai kiện Thuần Dương pháp khí trong tay bọn họ có một kiện là Độn Long Thung, về phần một kiện khác thì chưa từng xuất hiện qua!

Nói đến đây, lời của Vương Xà dừng lại một chút.

- Cho nên nói tiểu tử, hiện giờ người thật sự đã quá liều lĩnh, lỗ mǎng rồi, vô luận như thế nào Côn Lôn Sơn cũng đã khai phá mấy ngàn năm, là môn phái lâu năm số một số hai trong thiên hạ, thực lực cho dù kém Thiên Long Đạo chúng ta nhưng cũng không kém bao nhiêu, người cho rằng bằng vào lực lượng mình người có thể đã động được sao?

- Có thể đã động cũng tốt, không thể đã động cũng thế, chuyện cũng đã như vậy, dù ta có hối hận cũng không làm được gì nữa, không phải sao? !

Chu Báo cười khổ nói:

- Bất quá, ta nghĩ, người đã có thể tới, chắc trong lòng cũng đã có cách ứng đối a! ?

- Chuyện này, muốn thắng, không chỉ có phải làm tốt hơn, còn phải làm cho khéo nữa!

Vương Xà cười nói:

- Nếu như Côn Luân thượng sư ngay từ đầu đã mang thế lôi đình mà tới, vậy thì việc duy nhất người có thể làm chính là nhượng bộ lui binh, nhưng ta nghĩ, hắn sẽ không làm như vậy, một cường giả cấp tông sư, cho dù tâm tình không tốt thì cũng sẽ không so đo với một tiểu thí hài như người, nhưng vì người có Thuần Dương pháp khí, cũng không phải người bình thường có thể đối phó được, hơn nữa người lại dùng Thuần Dương pháp diệt đi ba gã cường giả của Côn Lôn Sơn, trong đó có một người là Nhị trưởng lão của bọn hắn, cục tức này, Côn Luân Sơn tuyệt đối sẽ nuốt không trôi. Cho nên, nếu như ta đoán không lầm thì sẽ lập tức tới tìm người. Có lẽ là Đại trưởng lão Ninh Bác của Côn Lôn Sơn, hắn là cửu phẩm cường giả duy nhất của Côn Lôn Sơn ngoại trừ Côn Luân thượng sư, cũng là chủ腦 khổng lồ của Độn Long Thung, nắm giữ Độn Long Thung đã hơn một trăm năm!

- Ồ!

Chu Báo âm thầm hít một hơi khí lạnh

- Không chế Độn Long Thung hơn 100 năm? !

- Đúng vậy, cho nên ta cảm thấy gần đây người gặp quá nhiều chuyện tốt, thời gian qua quá thuận lợi, lại cho là mình đã hoàn toàn cấu kết với Tiên Cung, cho nên không còn sợ gì nữa!

Vương Xà nhẹ nhàng nói, tựa hồ như đang nói lại một chuyện cười vậy.

- Thế nhưng người phải hiểu được, Tiên Cung thật là coi trọng Bích Lạc Bí Cảnh, nhưng bọn hắn tuyệt đối sẽ không vì một nơi một năm chỉ có thể sử dụng hai tháng mà bộc lộ mình. Lịch sử của Tiên Cung thập phần lâu dài, so với tất cả đại phái trên đời này đều cao hơn nhiều, thậm chí có rất nhiều đại phái, đều là do người của Tiên Cung sáng tạo ra, bọn hắn đã quen với phương thức âm thầm sinh tồn, tuyệt sẽ không vì bất cứ người nào, bất luận việc gì mà bại lộ mình ra trước mọi người, đây là một loại thói quen đã thấm thấu vào bản chất bọn hắn, loại này thấm thấu đã thực chất đến gần như bệnh trạng rồi, cho nên, bọn hắn sẽ âm thầm trợ giúp người, nhưng nếu trợ giúp với người nằm ngoài phạm vi thừa nhận của bọn hắn, bọn hắn sẽ khuyên người buông tha cho, mà trước khi bọn hắn buông tha, nếu như xử lý không tốt thì bọn hắn nhất định sẽ là người đầu tiên buông tha!

- Người tựa hồ biết rõ rất nhiều chuyện ah!

Chu Báo nghe được đủ loại tin tức từ trong lời của Vương Xà, không khỏi sờ chóp mũi.

- Ngay cả trong Bích Lạc Bí Cảnh hàng năm chỉ có thể ngóc hai tháng cũng biết!

- Địa phương quái kia ta đã đi qua, bất quá vận khí lại không được tốt như người, vậy mà có thể tìm được Tiên Thiên Bảo Hoa Thanh Liên Tử!

Nói đến đây, hắn đột nhiên nở nụ cười.

- Hoan Hỉ hòa thượng bị người làm tức đến thiếu chút nữa sặc khí, hiện giờ đang nghe ngóng khắp nơi Ki Thủy Báo của Tiên Cung là ai đó, ha ha ha ha!

- Hắn biết rõ ta là người của Tiên Cung, còn muốn tìm ta gây phiền phức? !

- Trương Nguyệt Lộc cũng là người của Tiên Cung, cả nhà hắn không phải cũng bị Vương thị diệt sao? !

Vương Xà cười lạnh nói:

- Ngàn vạn lần không nên cho rằng Tiên Cung là vạn năng, Tiên Cung mạnh, nhưng cũng có quy củ của mình, có quy củ thì có kẻ hở để chui vào, mà trên đời này chỉ cần là gia hỏa có tu vị vượt qua thất phẩm, đều là gia hỏa biết lợi dụng sơ hở cả!

- Tốt rồi, nói chính sự đi, người mới vừa nói Côn Lôn Sơn lập tức tới tìm ta gây phiền toái là Đại trưởng lão Ninh Bác của bọn hắn? !

- Đây chính là đúng dịp như lời ta nói đấy, trong chuyện này, người nếu như muốn một kết quả khiến người vừa lòng thì chỉ có thể là do người ra mặt đối phó Ninh Bác thôi. Còn muốn đánh bại hắn, đoạt lấy Độn

Long Thung, đợi đến lúc Côn Luân thượng sư cầm kiện Thuần Dương pháp khí tới tìm người gây phiền phức, do ta ra mặt, coi như là mình ta không đối phó được hần thì hai người chúng ta liên thủ, vận dụng hai kiện Thuần Dương pháp khí, ít nhất cũng có thể liều một trận, thế hoà không phân thắng bại, mà nếu như vận khí của người quá kém, mới bắt đầu được một lúc, Côn Luân thượng sư đã động thủ, như vậy, người cũng không còn cơ hội nữa rồi, chỉ có thể ngoan ngoãn nhận thua, đến lúc đó lại do ta ra mặt nói hộ người, giải quyết hòa bình chuyện này, bất quá người cũng biết, ta và Bắc Nguyên Tam Đại Tông Sư này chưa từng có quan hệ, ở trước mặt bọn họ, mặt mũi cũng không lớn như vậy, người giết đi Nhị trưởng lão của bọn hần, cho nên, có khả năng người phải xuất huyết một lần rồi!

- Chẳng lẽ không có cách khác sao? !

- Ta nói rồi, giờ người đã náo quá lớn, đã đến một bước này, chỉ có thể dựa vào vận khí của mình thôi.

Vương Xà thần nhiên nói, cũng không cho Chu Báo quá nhiều sự lựa chọn.

- Ha ha ha ha ha! Tốt, thật sự quá tốt rồi. Chu Báo này thật sự quá càn rỡ, lá gan cũng thật là lớn, không nói một lời, dĩ nhiên lại diệt đi ba gã cường giả của Côn Lôn Sơn, trong đó còn có nhị trưởng lão của Côn Lôn Sơn, hiện giờ ta xem hần giải quyết thế nào!

Bên cạnh Ấp Long Giang, Ninh Vương đại doanh.

Nghe được thủ hạ hồi báo, Ninh Vương ha ha cuồng tiếu, mặt mũi tràn đầy hỉ sắc.

- Đứa nhà quê đúng là đứa nhà quê, không biết trời cao đất rộng, thật sự chuyện gì cũng dám làm a, tự cho là có được một kiện Thuần Dương pháp khí liền vô địch thiên hạ, hần nào biết được thực lực của đại môn phái như Côn Lôn Sơn chứ, ha ha ha ha ha!

694. Chương 692: Tử Cục. (2)

- Vương gia nói rất đúng, Chu Báo tuy có chút may mắn, nhưng nói cho cùng vẫn chỉ là một đứa nhà quê, Vương gia không cần chú ý đến hần nữa, hiện giờ Côn Lôn Sơn mất ba gã cường giả, nhất định sẽ không để yên đâu, chúng ta cứ chờ xem trò hay của Chu Báo a!

Bên dưới Ninh Vương, thanh niên văn sĩ mặt mũi tràn vẻ cười nhẹ nhàng nâng chén rượu lên.

- Chỉ cần Chu Báo bị trừ, Tây Bắc liền không còn gì trở ngại nữa, không được vài năm, vạn dặm chi địa này sẽ thu vào hết dưới trướng Vương gia, đã đến lúc kia, ha ha ha ha ha!

Hai người cùng cười phá lên, phảng phất hết thấy đều nằm trong lòng bàn tay bọn hần vậy.

- Vương huynh, nếu như Chu Báo kia khiến Côn Lôn Sơn. . .

Lúc hai người đang bàn mưu kế vui vẻ, một thanh âm liền từ bên ngoài vang lên.

Ninh Vương thần sắc biến đổi, hơi ngưng thần, chợt cười nói:

- Ta tưởng là ai chứ, nguyên lai là Yên nhi muội muội ah, muội muội đại giá quang lâm tiểu huynh không tiếp đón từ xa, thứ tội, thứ tội!

Trong lúc nói chuyện, chỉ thấy Ninh Vương đi đến trước lều vải, tự mình vén rèm lên, liền trông thấy Yên nhi như cười như không nhìn mình, ở bên chân của nàng, hộ vệ của Ninh Vương nằm đầy đất.

- Vương huynh, thực lực của những hộ vệ này của người thật sự là bất lực ah, ngay cả khi ta đến gần cũng không phát hiện ra, nếu như ta là thích khách thì ngài có thể đã lành ít dữ nhiều rồi!

- Yên nhi muội muội nói đùa, người sao lại ám sát ta được!

Đang khi nói chuyện, ánh mắt chuyển qua một nữ thị vệ mặc áo trắng bên cạnh Yên nhi.

- Nếu là đoán không lầm thì vị này có lẽ chính là Thủy cô nương rồi, đại danh của Thủy cô nương, Tiểu Vương vẫn một mực nghe thấy, nhưng không có duyên gặp mặt, hiện giờ gặp được, thật sự vinh hạnh cho tiểu Vương ah!

Nữ tử áo trắng kia hơi nhếch miệng, còn chưa trả lời, liền nghe được Yên nhi nở nụ cười:

- Thủy tỷ tỷ, người không nên tin hắn, từ nhỏ đến lớn thì miệng của hắn là ngọt nhất, cũng không biết lừa bao nhiêu nữ hài tử rồi!

Đang khi nói chuyện, nàng liền trực tiếp tự tiến vào lều lớn, bước thẳng đến ghế chủ tọa.

Về mặt Ninh Vương cười khở, theo sát phía sau nàng.

- Yên nhi muội muội, người sao lại chạy đến nơi chim cũng không thềm ỉa này của ta thế!

- Vương huynh là muốn hỏi ta sao ta lại biết ngài ở chỗ này, sao lại biết mưu đồ của ngài sao !

Yên nhi cười quay đầu nói, không chút khách khí đặt móng ngồi xuống ghế dựa lớn trong lều.

- Ninh Vương huynh, ta không chỉ biết mưu đồ của người, còn biết cả hùng tâm của người nữa, đương nhiên, cũng biết người gặp phiền toái!

- Kính xin muội muội giải thích nghi hoặc cho vi huynh!

- Chuyện người làm, không thể lừa được người khác!

Yên nhi cười nói:

- Chẳng lẽ người cho rằng người có thể dấu diếm được phụ hoàng, dấu diếm được thái tử ca ca sao? !

Nghe được hai từ “Phụ hoàng” và “Thái tử ca ca”, cơ bắp trên mặt Ninh Vương có chút run lên, cười khở nói:

- Ta quả thật là chưa nghĩ qua có thể lừa gạt được bọn hắn, trên thực tế, ta chỉ muốn dấu diếm lâu hơn một chút thôi, chỉ là không ngờ ta vừa bắt đầu bọn hắn đã biết rồi!

- Ha ha, đã biết thì thế nào? Ninh Vương huynh đang sợ cái gì chứ? Phụ hoàng và thái tử ca ca không phải là đã không ngăn cản người sao?

Yên nhi mỉm cười:

- Nếu bọn hắn đã không ngăn cản, thậm chí giả vờ không biết, thì người cứ tiếp tục đi!

- Nếu như bọn hắn thật sự giả vờ không biết đến, người cũng không tới đây rồi, không phải sao? !

- Mục đích ta tới đây không phải vì người, mà là vì Chu Báo!

Yên nhi nhẹ nhấp một ngụm trà, mỉm cười nói:

- Mục đích của ta chỉ có một, đó chính là kiện Thuần Dương pháp khí trong tay Chu Báo, sở dĩ đến tìm ca ca, thật ra là muốn sớm chào hỏi với ca ca, không nên đánh chủ ý vào kiện Thuần Dương pháp khí kia!

- Thứ đồ vật ở trong tay Chu Báo, muốn đạt được, cũng không dễ dàng ah!

Ninh Vương như có điều suy nghĩ nói.

- Đương nhiên sẽ không quá dễ dàng, ca ca chỉ sợ còn không biết a, Vương Xà đã rời khỏi Thiên Long Thần Sơn, nếu ta đoán không lầm thì hắn đã đến Tây Bắc!

- Cái gì? Vương Xà cũng muốn nhúng tay vào chuyện này sao? !

- Việc này có gì mà kinh hãi chứ, quan hệ của Chu Báo và Vương Xà bình thường không được minh bạch, người cũng không phải là không biết, rất nhiều người cũng hoài nghi Chu Báo này vốn là quân cờ do Thiên Long Đạo bố trí xuống, chỉ là mấy năm qua, quân cờ này lại phát triển quá nhanh, thế cho nên Thiên Long Đạo muốn di chuyển quân cờ này phải tốn khí lực rất lớn, cho nên mới cải biến sách lược, do Vương Xà chuyên môn phụ trách hắn!

- Vì một quân cờ mà cam lòng cho một kiện Thuần Dương pháp khí, phân lượng của quân cờ này cũng quá nặng a!

- Chuyện Thuần Dương pháp khí, Thiên Long Đạo trước đó cũng không biết rõ tình hình, bằng không thì cũng sẽ không bị động như hiện giờ, Chu Báo là một người có đại cơ duyên, đại kỳ ngộ, cho nên Thiên Long Đạo mới thả hần ra, mới áp dụng biện pháp như vậy để bồi dưỡng!

Yên nhi cười nói

- Đây cũng là chỗ thông minh của Thiên Long Đạo!

- Nếu Vương Xà đã đến, vậy thì thắng bại có lẽ sẽ có biến hóa a? !

- Không có biến hóa gì cả, Vương Xà dù cường thịnh trở lại, cũng chỉ là một người thôi, hơn nữa theo ta được biết, Vương Xà lúc này tay không mà đến, cũng không mang theo Thuần Dương pháp khí, vô luận tính toán thế nào thì phía Chu Báo cũng không có phần thắng!

- Thế thì không nhất định!

Ninh Vương lắc đầu nói:

- Chu Báo giết là Nhị trưởng lão của Côn Luân Sơn, cho nên lúc này nhất định là do Đại trưởng lão Ninh Bác xuất đầu, nếu như Chu Báo và Vương Xà liên thủ chế ngự Ninh Bác, đoạt lấy Thuần Dương pháp khí Độn Long Thung của hần thì ai thắng ai bại, cũng không nói chính xác được!

- Chuyện như vậy sẽ không xảy ra, thực lực kém quá lớn!

Yên nhi lắc đầu nói

- Đừng quên, ninh bác là cửu phẩm cường giả, hơn nữa trong tay cũng có một kiện Thuần Dương pháp khí, Chu Báo căn bản không có ưu thế, về phần Vương Xà, hần không có Thuần Dương pháp khí, căn bản không có khả năng chống lại Ninh Bác, coi như Chu Báo đưa Thuần Dương pháp khí của mình cho Vương Xà thì Vương Xà cũng không có phần thắng, huống chi, Côn Luân Sơn cũng không ngốc, không thể nào chỉ phái một người đi tìm Chu Báo gây phiền toái, bọn hần có ưu thế tuyệt đối, lúc này Chu Báo sẽ rất phiền toái!

- Chỉ hy vọng như thế a!

Ninh Vương cười nói

- Như vậy, ngươi thì sao, ngươi muốn làm thế nào? !

- Ta nói rồi, lúc này đây, mục đích ta đến là vì Thuần Dương pháp khí của hần, nếu như có thể thì ta nghĩ phụ vương sẽ thu phục Tiểu Báo Tử này!

695. Chương 693: Tử Cục. (3)

Yên nhi khẽ cười nói:

- Ngươi phải biết rằng, phụ hoàng đối với Tiểu Báo Tử này thế nhưng lại ngày càng cảm thấy có hứng thú!

Thần sắc của Ninh Vương lập tức có chút khó coi, kế hoạch của hần là độc bá Tây Bắc chi địa, Chu Báo bị tiêu diệt là lựa chọn tốt nhất, nếu Chu Báo bị triều đình thu phục thì đối với kế hoạch j của mình sẽ thập phần bất lợi, việc này tương đương với triều đình đặt ở Tây Bắc một cái đinh cực lớn, khiến hần không cách nào tùy ý hành động được!

- Ninh Vương huynh không cần phải lo lắng, cho dù ta thu phục Tiểu Báo Tử này, nhưng hần đắc tội với Côn Luân Sơn, ngươi cho rằng hần còn có thể ngốc lại ở Tây Bắc sao? Hơn nữa, phụ hoàng cần Tiểu Báo Tử này, cũng không phải dùng ở Tây Bắc chi địa, cho nên, ngươi chỉ bằng yên tâm, hơn nữa, có thể thu phục hay không còn chưa biết được!

- Nếu như không cách nào thu phục thì làm sao? !

- Nếu như không cách nào thu phục, vậy thì phế hần đi!

Trong mắt Yên nhi hiện lên một tia hàn mang.

- Phụ hoàng tuyệt sẽ không để cho quân cờ này của Thiên Long Đạo trở nên lớn mạnh được!

- Ta hiểu!

Ninh Vương cười cười, nhìn thoáng qua thiếu nữ áo trắng bên cạnh Yên Nhi

- Chỉ sợ đây cũng là mục đích của Thủy cô nương a? !

Yên Nhi nghe xong, chỉ cười cười, từ chối cho ý kiến.

Màn đêm buông xuống, thân sắc của Chu Báo có chút u buồn!

Đích thật là u buồn,

Vương Xà mang đến cho hắn cũng không phải là tin tưởng, mà là áp lực, áp lực cực lớn.

Hắn đồng thời cũng minh bạch, Vương Xà nói đều là sự thật, cái đuôi của mình gần đây hướng lên trời, làm việc gì cũng không động não, ra tay ác như vậy, không chút nghĩ ngợi đã diệt sát trưởng lão của Côn Luân Sơn người ta rồi, bởi như vậy, mình và Côn Luân Sơn đã không thể nào hòa giải được nữa rồi.

Bất quá, hối hận cũng tốt, áp lực cũng thế, cũng không thể nào cải biến được sự thật này, đã như vậy, nếu cái gì cũng không cải biến được, như vậy, cũng chỉ có thể ứng đối thôi.

Vấn đề hiện giờ là ứng đối thế nào!

Bản thân mình phải một mình đối mặt một gã cường giả với Thuần Dương pháp khí đã ở cạnh nhiều năm, phải thắng được, phải tóm được Thuần Dương pháp khí Độn Long Thung của hắn, mới có phần thắng, nhưng dù tính toán thế nào, thì phần thắng của mình cũng nhỏ bé đến mức mình không dám nghĩ đến?

- Ta có thể ra tay giúp người đối phó Đại trưởng lão của Côn Luân Sơn, nhưng ta nói cho người biết, một khi ta ra tay, những người khác của Côn Luân Sơn nhất định sẽ ra tay, nhưng người bọn hắn đối phó lại không phải chúng ta, mà là thủ hạ của người, thực lực của những thủ hạ này của người quá kém, căn bản không có khả năng là đối thủ của cường giả Côn Luân Sơn, mà người cũng không nên trông cậy vào việc Lão Kim Kê bọn hắn ra tay giúp người, bởi vì trừ phi người muốn người trong thiên hạ đều biết người là người trong Tiên Cung, công khai thân phận người là một trong nhị thập bát tú của Tiên Cung, nếu không, bọn hắn ra tay, người nhất định sẽ bại lộ, tất cả mọi người đều liên tưởng đến quan hệ giữa người và Tiên Cung, do đó suy đoán ra ở đây có cửa vào Bích Lạc Bí Cảnh, mà Hoan Hỉ hòa thượng cũng sẽ đến tìm ta gây phiền toái!

- Đương nhiên, nếu người nguyện ý không để ý đến sống chết của thuộc hạ người thì ta ra tay ngược lại không sao cả!

Vương Xà đã nói rất rõ ràng với hắn rồi, hắn cũng biết mình đã không có lựa chọn, chỉ có thể đối mặt.

Hắn không thể hi sinh thủ hạ của mình, cũng không có khả năng dưới tình huống thế này công bố thân phận người của Tiên Cung với mọi người, bởi vì như vậy, ngược lại sẽ rước thêm càng nhiều phiền toái.

- Lưỡng Nghi Vi Trần Trần thì sao? !

Chu Báo trong lòng thầm nghĩ đến khả năng này, nhưng rất nhanh đã bị chính mình bác bỏ, Lưỡng Nghi Vi Trần Trần chính là tiên đạo đại trận, âm thầm sử dụng còn có thể, nhưng nếu đặt ra bên ngoài, khiến người khác biết mình hiểu được loại đại trận này, đây chẳng phải càng phiền toái hơn so với việc người khác biết mình có Thuần Dương pháp khí sao? Hơn nữa Lưỡng Nghi Vi Trần Trần này mình cũng vừa biết không bao lâu, còn không tính là hoàn toàn quen thuộc, nếu như muốn dùng thì chỉ sợ cần phải hỏi ý kiến Thanh Linh một chút.

- Thanh Linh, Thanh Linh, người ở nơi nào, nhanh đi ra cho ta, ta biết rõ người có thể nghe được, nhanh đi ra cho ta, ta gặp phải đại phiền toái rồi!

Chu Báo đóng cửa sổ lại, khoanh chân ngồi trên giường, chìm tâm thần vào trong Thanh Đăng, hô hoá một vị cổ vấn khác của hắn.

Hắn muốn từ trên người vạn năm đại yêu Thanh Linh này tìm được một đối sách và biện pháp.

- Nháo cái gì chứ, ta không phải đã nói với người, ta đang khôi phục nguyên khí a, không có chuyện dừng tới tìm ta!

Kêu lên một hồi lâu, thanh âm tràn đầy vẻ phàn nàn của Thanh Linh vang lên trong đầu hắn.

- Thế nào, gặp phải phiền toái gì?

Thời gian dần qua Thanh Đăng bốc lên, ánh mắt Chu Báo có chút lóe lên, so với trước kia, hình tượng hiện giờ của Thanh Linh tựa hồ đầy đặn hơn một chút, trước kia cả người tựa hồ như do sương mù tạo thành, vô cùng hư vô, hiện giờ đã chân thật hơn rất nhiều.

- Xem ra người tu luyện mấy ngày này cũng không uống phí a, khí tức so với trước kia thì tốt hơn nhiều!

- Nếu người không đến quấy rầy ta thì khí tức của ta tốt hơn rồi!

Thanh Linh phàn nàn nói:

- Đừng nhiều lời nữa, nói đi, lại gây chuyện gì rồi hả? !

- Cái gì mà gây chuyện chứ !

Chu Báo nhếch miệng:

- Hiện giờ là phiền toái tới tìm ta đấy!

Trong khi nói chuyện, liền kể chuyện phát sinh gần đây một cách rõ ràng cho Thanh Linh nghe, Thanh Linh nghe xong trong mắt liên tục lóe dị sắc.

- Người tên đầu gỗ này!

Vừa nghe xong, Thanh Linh chợt kì quái kêu một tiếng:

- Loại chuyện này người cũng dám làm, chán sống rồi, nhàm chán rồi, không có chuyện gì lại đi đối đầu với đại phái? Người ngốc à!

- Người câm miệng, không phải ta ngốc, mà là bọn hắn muốn đối phó ta trước!

Chu Báo bất mãn kêu lên.

- Người ta chẳng qua chỉ là không lễ phép với người thôi, người lại giết mất Nhị trưởng lão của người ta, vài ngày không thấy, tính tình của người thay đổi rồi à!

Thanh Linh quái thanh quái khí nói:

- Chuyện này người tìm ta xử lý cái gì chứ, ta hiện giờ tu vị hủy hết, chỉ còn lại nguyên linh, vẫn còn trong khống chế của người. căn bản một chút chiến lực cũng không có, cho dù người kéo ta ra ngoài, ta cũng không giúp được người ah!

- Ta đương nhiên không để người giúp ta đối địch rồi, ta chỉ muốn hỏi một chút, có cách nào đối phó với Thuần Dương pháp khí không thôi!

696. Chương 694: Tử Cục. (4)

Chu Báo lạnh lẽo nói:

- Kiện Thuần Dương pháp khí kia gọi là Độn Long Thung, là một trong pháp khí trấn phải của Côn Luân Sơn, lịch sử có lẽ thập phần cổ xưa, ta nghĩ, người có lẽ đã nghe nói qua!

- Độn Long Thung? !

Thanh Linh sửng sốt một chút.

Thứ này rơi vào tay Côn Luân Sơn rồi sao, bọn hắn còn cầm cái này đến tìm người gây chuyện nữa sao? !

- Người nghe nói qua? !

Nghe thấy ngữ khí của Thanh Linh, trong nội tâm Chu Báo nổi lên hi vọng

- Có biện pháp gì đối phó với Thuần Dương pháp khí này không? !

- Độn Long Thung là một loại pháp khí giam cầm tinh khiết, rất khó đối phó, tuy rằng Kim Hi Ly Diễm Kính của người có uy năng cường đại, nhưng nó không đủ để phòng ngự lại pháp khí cấp bậc tinh khiết như Độn Long Thung, nếu dùng Kim Hi Ly Diễm Kính để đánh với Độn Long Thung thì kết quả cuối cùng khẳng định là người bị giam cầm, còn đối phương có thể thoát được Kim Hi Ly Diễm Kính của người không vẫn là chuyện hên xui. Bất quá, một khi bị Độn Long Thung giam cầm, thần niệm của người cũng bị giam cầm lại, căn bản không cách nào điều khiển được Kim Hi Ly Diễm Kính!

- Kim Hi Ly Diễm Kính cũng không cách nào điều khiển!

- Đúng, Kim Hi Ly Diễm Kính tuy rằng là do người luyện chế ra, đã hợp nhất với thần niệm của người, nhưng Độn Long Thung có thể đơn giản kiểm chế thần niệm người lại trong đầu, thần du vật ngoại một chiêu này căn bản không thể dùng được, người làm sao mà điều khiển Kim Hi Ly Diễm Kính!

Thanh Linh nói:

- Muốn đối phó nó chỉ có một biện pháp, chính là đánh chết hắn trước khi hắn tể ra Độn Long Thung, bất quá việc này cũng không có khả năng, Đối thủ của người là cửu phẩm cường giả, cũng không phải kẻ dần, đối mặt cũng là một kiện Thuần Dương pháp khí, sao có thể không sử dụng Độn Long Thung chứ? !

- Nói đến nói đi, cũng đều là một tử cục, ta kêu người ra cũng không phải để người phân tích ta chết thế nào, ta là muốn người giúp ta cứu sống tử cục này!

- Ha ha, cứu sống tử cục? Người thực xem ta thần tiên sao? Tiểu tử, ta chỉ là một đại yêu thôi, lại là đại yêu đã mất đi tất cả, chỉ còn lại chút Chân Linh, người bảo ta cứu tử cục, thật sự là quá đề cao ta, quá cho ta mặt mũi a?

- Người đã có tâm tư ở đây châm chọc ta, nói rõ người nhất định còn có biện pháp!

Chu Báo nói.

- Ha ha, nhất định có biện pháp?

Thanh Linh buồn cười nói:

- Người tiểu tử này thật là hiểu rõ ta a, nhất định có biện pháp, nếu có biện pháp thì ta cũng không bị người nhốt ở nơi này rồi!

- Cái gì mà bị ta nhốt ở nơi này, người bị nhốt trong Thanh Đăng đã hơn mười vạn năm, ta ngay cả hai mươi tuổi cũng chưa tới, việc này liên quan gì đến ta chứ!

Chu Báo kêu lên.

- Hơn nữa, không phải ta vẫn đang nghĩ biện pháp giúp người sao? Người xem, người muốn một thân thể mới, ta đi khắp nơi tìm bảo bối cho người, tất cả bảo bối ta tìm được đều bị người xem qua rồi, người đều nói không được, ta có cách nào đây chứ!

Nói đến đây, hắn lấy hai khóa hạt châu tự sắc vừa đến tay ra.

- Người xem, lúc ta xung đột với Côn Lôn Sơn, còn lấy được một kiện bảo bối nữa, bất quá đây chỉ là pháp khí Nhập Huyền cấp mà thôi, chỉ sợ cũng không thích hợp!

-Ồ? ! Thứ này, người lấy được lúc nào thế!

Vượt qua ý liệu của Chu Báo, Thanh Linh vừa nhìn thấy hạt châu màu trắng, liền ồ lên một tiếng, ngữ điệu cũng trở nên cổ quái lên.

- Đây là đồ vật của Côn Lôn Sơn, bọn hắn muốn dùng thứ này để đối kháng với Kim Hi Ly Diễm Kính của ta, lại bị ta thu mất, sao hử, hạt châu này có vấn đề? !

Chu Báo khê động tâm, nói thật ra thì trên đời này thứ có thể khiến Thanh Linh thất thố như vậy cũng không nhiều a!

- Người dùng Kim Hi Ly Diễm Kính thu lấy nó, người nói đùa a? !

Thanh Linh cưỡng ép ổn định lại tâm tình của mình.

- Ta cũng không nói giỡn, thế nào hả, có phải ta lại gặp may rồi sao!

- Phải là đại vận mới đúng!

Thanh Linh nhẹ giọng nói thầm.

- Người nói tiểu tử của Côn Luân Sơn dùng vật này để nện người? !

- Đúng vậy, bọn hần dùng để nện ta đấy, uy lực của thứ này không tệ, nếu như không phải ta dùng Kim Hi Ly Diễm Kính ngăn cản lại thì không chừng đã bị hần nện thật rồi!

- Ngu xuẩn, ngu xuẩn, quá mức ngu xuẩn, vậy mà lại dùng vật này để nện người, thật sự là ngu xuẩn ah!

Thanh Linh kêu to mấy tiếng, ngừng lại một chút, hít một tiếng:

- Không có tác dụng đâu, tiểu tử, đồ vật này tuy rằng vô cùng trân quý, nhưng chỗ trân quý lại không phải dùng để đối địch mà phải luyện hóa nó, muốn sử dụng chính thức, không mất một năm căn bản không khả năng, cho nên không thích hợp ah, đúng rồi, không phải người có Lương Nghi Vi Trần Trần sao? Sao lại không dùng? !

- Lương Nghi Vi Trần Trần? Trần pháp kia là ta luyện thành ở Dao Trì nếu dùng ở đây thì Dao Trì có thể cảm thấy được!

Chu Báo nói, Lương Nghi Vi Trần Trần giống như là một sát thủ giản của hần, hơn nữa trận kỳ của hần cũng đã luyện thành, chỉ là trận kỳ này luyện ra ở Dao Trì, cho nên hần sợ người của Dao Trì sẽ nhìn ra sơ hở.

- Nhìn ra cái rắm, trận kỳ là trận kỳ, trên thế giới này người có thể luyện chế trận kỳ còn nhiều mà, chẳng lẽ đều đi ra từ Dao Trì sao?

Thanh Linh xì một tiếng khinh miệt, bắt đầu mắng lên.

- Lương Nghi Vi Trần Trần của người đã có chút thành tựu, đối phó một tên cửu phẩm cường giả với Thuần Dương pháp khí không thành vấn đề, Độn Long Thung kia tuy rằng lợi hại, nhưng lại không phá được Lương Nghi Vi Trần Trần của người, ở trong trận, người căn bản không cần sợ Thuần Dương pháp khí, Côn Luân thượng sư gì cả!

- Trận pháp này, là át chủ bài cuối cùng của ta, giờ còn chưa nên dùng!

Chu Báo nhẹ nhàng nói:

- Người phải biết rằng, uy danh của Lương Nghi Vi Trần Trần quá lớn, nếu ta thật sự lộ ra thì so với việc ta có được Thuần Dương pháp khí càng phiền toái, đây là lá bài tẩy cuối cùng chỉ có thể dùng trong bóng tối, nếu đưa ra bên ngoài chính là tự tìm phiền toái!

- Nếu như không ai biết người đang dùng Lương Nghi Vi Trần Trần thì sao ?!

- Ta biết rõ người có bản khoản với Lương Nghi Vi Trần Trần, bất quá hiện giờ, bộ trận pháp này là lựa chọn tốt nhất, đương nhiên, nếu như người không muốn lộ bộ trận pháp này ra vậy thì lúc người bày trận cứ lấy ảo trận làm chủ!

Thanh Linh chậm rãi nói.

- Ảo trận? !

- Đúng, ảo trận, Lương Nghi Vi Trần Trần vô cùng thần diệu, Nếu như bố trí tốt, coi như là cửu phẩm cường giả cũng không phát hiện ra mình đang đứng trong trận, quan trọng nhất là, cho dù hần đang ở trong trận, chỉ cần người không vận dụng toàn bộ ảo diệu của rtraanj pháp thì hần cũng sẽ không biết đây là Lương Nghi Vi Trần Trần!

697. Chương 695: Huyền Tẫn Châu Vi Trần Trận. (1)

Thanh Linh nói ra, hơn nữa, người bây giờ tuy rằng đã chế thành trận trì, nhưng muốn phát huy ra toàn bộ uy lực của Lưỡng Nghi Vi Trần Trận cũng chỉ là vọng tưởng, không bằng sử dụng sở trường, trước tiên phát huy ra uy lực của ảo trận đã, chỉ cần làm cận thận, người khác sẽ không nghĩ người biết Lưỡng Nghi Vi Trần Trận đâu!

- Thật sự không còn cách nào sao? !

- Không còn nữa, người hiện giờ chỉ có thể dùng Lưỡng Nghi Vi Trần Trận, trừ phi, người chăm chắc trong lúc một đối một có thể chiến thắng được một cửu phẩm cường giả có Thuần Dương pháp khí!

- Cũng vì không nắm chắc, cho nên mới tìm người ra đây!

Chu Báo nói:

- Bất quá, nếu người đã nói như vậy rồi thì ta cứ thử xem sao a, ảo trận này không phải ta chưa dùng qua, thật có chút ảo diệu!

Nói đến đây, hắn dừng lại một chút, lại cầm hạt châu màu trắng trong tay lên

- Ta nói, đây cuối cùng là hạt châu gì, lại khiến người kích động như vậy? !

- Đây là Huyền Bắc Châu, hiện giờ đối với người vô dụng, bất quá đợi đến khi người tu thành Tán tiên nghiệp vị, chính là sau khi đột phá Thông Huyền Bí Cảnh thì có thể mượn nó để tu luyện nguyên thần thứ hai, vô cùng diệu dụng, tên kia vậy mà dùng nó nện người, thật sự là hư mất của trời ah!

Huyền Bắc Châu, đệ nhị nguyên thần!

Chu Báo gật gật đầu cẩn thận cất hạt châu này vào trong Lưỡng Giới Phân Cát không gian của mình, sau đó lại thả Thanh Linh về, lấy ra trận kỳ của Lưỡng Nghi Vi Trần Trận, so sánh với trận đồ Lưỡng Nghi Vi Trần Trận, sau đó bắt đầu diễn luyện.

Lưỡng Nghi Vi Trần Trận thần diệu vô biên, lấy tu vị trước mắt hiện giờ của Chu Báo, muốn tìm hiểu thấu bộ trận pháp tuyệt thế này, cơ hồ không thể hoàn thành được, bất quá vận khí của hắn tốt, lấy được Tiên Thiên Bảo Hoa Thanh liên tử, luyện thành trận nhãn trọng yếu nhất của Lưỡng Nghi Vi Trần Trận, sau đó lại dùng một khóa liên tử đổi lấy đầy đủ tài liệu với Dao Trì, chế thành một bộ trận kỳ.

Mất trận cộng thêm trận kỳ, tuy rằng không thể xưng là Lưỡng Nghi Vi Trần Trận nguyên vẹn nhưng lại có thể bố trí ra một cửa trong sinh tử huyền diệu hời hợt minh lục môn, vẫn có thể miễn cưỡng chém ra chút thần diệu.

Tuy rằng uy lực của ảo trận này không bằng một phần vạn đại trận nguyên vẹn, nhưng đối phó với một cửu phẩm cường giả nho nhỏ có mang Thuần Dương pháp khí thì cũng đủ rồi, về phần Lưỡng Nghi Vi Trần Trận nguyên vẹn, đó là đại trận mà các tiên đạo đại phái dùng để thủ hộ tông môn nhà mình, trấn áp tiên đạo số mệnh, diệt sát tuyệt thế ma đầu.

Ảo trận này lúc trước hắn đã từng diễn luyện qua, đã có chút tâm đắc, hiện giờ chỉ nghĩ làm sao để bố trí thích hợp nhất trong chiến đấu để chiếm được ưu thế lớn nhất thôi!

- Không hổ là đại đạo của Thượng Cổ tiên đạo, quả nhiên không giống bình thường!

Im im lặng lặng ngồi trên giường, chung quanh Chu Báo hào quang hắc bạch lấp lóe bất định, khí cơ trong phạm vi mười dặm đều vì hắn mà chuyển động, tùy ý cho hắn sử dụng, hắn hiện giờ giống như một họa sĩ tuyệt thế, chỉ cần là nơi mình cần, vẽ nên đồ vật muốn vẽ nhất là được.

Nhưng hào quang hắc bạch kia trong nháy mắt liền tắt đi, một tầng gợn sóng vô hình liền nhện nhạo ra ngoài, lập tức bao phủ trọn cả gian phòng, mà cảnh tượng trong phòng cũng bị biến đổi, phòng nhỏ vốn lớn chưa đầy 100 mét vuông lại vô hạn lớn ra, huyền thành mảnh động thiên phúc địa.

Bỗng nhiên con tiên hạc bên cạnh Chu Báo, trên thân tản ra chút bạch quang, bắt đầu huyền hóa thành hình người, sau mấy hơi thở, tiên hạc kia đã biến thành giống Chu Báo như đúc, lúc mới bắt đầu, vẫn chính

có hình người phần trên, nhưng sau một lát, tiên hạc này đã biến thành Chu Báo, vô luận là khí tức, hay là thanh thể, thậm chí là ánh mắt, động tác, cũng không có bất kỳ thứ gì khác với Chu Báo cả.

Loại cảm giác này rất quái dị!

Trông thấy chính mình dùng một loại ánh mắt dịu dàng nhìn mình, tuy rằng ảo ảnh này là do Chu Báo làm ra, nhưng cũng khiến hắn chịu không được.

Phất tay áo một cái, đạo nhân ảnh trước mặt kia lại lần nữa huyền hóa thành tiên hạc.

- Lương Nghi Vi Trần Trần quả nhiên thần diệu vô cùng, đã có Tiên Thiên nhất mạch Thái Thanh linh phù làm trận nhãn, ta cơ hồ có thể mô phỏng tất cả khí tức trong thiên địa, mặc dù nói huyền trận này cũng không có uy lực chân chính, nhưng hiện giờ có thể giấu diếm được đối phương vậy mà được rồi, Thiên Xà liễm tức pháp phối hợp với ảo trận này, coi như là cử phẩm cường giả có Thuần Dương pháp khí thì khẳng định cũng phải ăn thiệt thòi lớn.

Thu ảo trận, Chu Báo âm thầm suy nghĩ.

Lúc mới bắt đầu, hắn không dám lộ ra Lương Nghi Vi Trần Trần, cho nên thủ đoạn mới có chút không đủ, chỉ có một, có chút giật gấu vá vai, nghèo rớt ***. Nhưng hiện giờ, sau buổi nói chuyện với Thanh Linh hắn liền tỉnh ngộ ra, khiến hắn hiểu ra được nguyên lai mình vẫn có thể sử dụng được tiên đạo đại trận trong truyền thuyết này, bởi như vậy thì ý nghĩ của hắn liền rộng lớn hơn nhiều, trên thực tế, hắn cơ hồ trong chớp mắt đó đã nghĩ ra được biện pháp giải quyết.

Độn Long Thung nha, Thuần Dương pháp khí!

Có lợi hại hơn nữa thì thế nào chứ, người nếu như đã tìm nhầm đối tượng thì coi như có lợi hại hơn thì Chu Báo cũng không sợ.

- Mặc kệ Ninh Bác kia đến cùng mạnh đến mức nào, Thuần Dương pháp khí thần diệu cỡ nào, chỉ cần vào ảo trận của ta thì không cần phải sợ hắn làm được trò trống gì nữa!

Nghĩ tới đây, Chu Báo rốt cục yên lòng, trên mặt bắt đầu hiện lên một tia cười đắc ý.

- Giờ phải triệt để chơi Côn Luân Sơn một trận a!

Trong mấy ngày kế tiếp, Chu Báo liền du dã bốn phía quanh lãnh địa của mình, thuận tiện bày trận, ảo trận Lương Nghi Vi Trần Trần này của hắn một trận pháp tốt, chỉ cần hắn nguyện ý, liền có thể hoàn toàn phù hợp với hoàn cảnh xung quanh, giống như ngày đó ở Hắc Vĩ Nguyên vậy, coi như có người đi vào bên trong thì vô luận Linh Giác của người mạnh bao nhiêu, cũng không phát hiện ra được mình đã lâm vào huyền trận, trừ phi Chu Báo bắt đầu khiến ảo trận biến hóa, người mới có thể phát hiện ra được.

Địa phương, là do Chu Báo tỉ mỉ lựa chọn, chính là nơi ngày đó hắn dùng Kim Hi Ly Diễm Kính đuổi giết ba gã cường giả của Côn Lôn Sơn, cũng là nơi Côn Lôn Sơn tụ tập lưu dân, thành lập bộ lạc.

Nơi này địa thế bằng phẳng, thập phần màu mỡ, không chỉ thích hợp định cư chăn thả, đồng thời cũng thích hợp để đánh nhau nữa.

Bố trí tốt trận thế, sau đó hắn vừa trở về cũng cảm giác được hào khí có chút không đúng, phi thường không đúng!

698. Chương 696: Huyền Tẫn Châu Vi Trần Trận. (2)

Ở trạm canh gác bên ngoài thị trấn nhỏ kia, Vương Xà vác một tay đứng đấy, ngăn ở chính giữa đại lộ, ở trước mặt hắn, là một cỗ xe ngựa nhỏ thật tinh xảo, phía trước xe ngựa, có một nữ tử áo trắng đứng đấy, vẻ mặt hàn ý, lạnh lùng nhìn Vương Xà, song phương đang giằng co.

Nhìn phương hướng của xe ngựa hắn là đi vào trong trấn.

Ở sau lưng Vương Xà, bốn người Giang Hiểu và Chu Ba đứng đấy, bốn hắn thoát nhìn cũng thập phần không hiểu thấu, tựa hồ không hiểu rõ ý đồ của Vương Xà vậy.

- Vương Tọa, công chúa điện hạ của chúng ta có việc muốn thương lượng với Chu đại nhân, không có quan hệ gì với người cả!

Giằng co trong chốc lát, thấy Vương Xà cũng không có ý muốn nhường đường, nữ tử áo trắng cuối cùng cũng mở miệng, ngữ khí thập phần lạnh như băng, cũng hết sức bất mãn.

Vương Xà không lập tức trả lời, nhìn nhìn nữ tử áo trắng, lại nhìn thoáng qua xe ngựa rồi mới mở miệng nói:

- Thủy Hồng Nhan, ta mặc kệ ngươi tới đây vì việc gì, nhưng ân oán giữa chúng ta cũng nên tính toán rồi!

- Ân oán giữa chúng ta phải tính toán, nhưng không phải hiện giờ!

- Nếu công chúa đã đến, thì hẳn cũng đã biết ta ở chỗ này, đã biết rõ ta ở chỗ này còn dám tới, không phải muốn tính sổ với ta thì làm gì chứ? !

Thanh âm của Vương Xà thập phần lạnh lùng, trong mắt hàn mang thoáng hiện, một tia sát cơ yếu ớt thấu người ẩn hiện trên người hắn.

Đúng lúc này, màn xe xốc ra, một khuôn mặt tuyệt mỹ xuất hiện trước mắt mọi người.

- Vị này chắc hẳn chính là Vương Tọa của Thiên Long Đạo a, Yên nhi hữu lễ rồi!

Trông thấy Yên nhi xuất hiện, cơ bắp trên mặt Vương Xà có chút rút lại, chỉ nhẹ gật đầu:

- Quả nhiên là công chúa giá lâm, có chỗ thất lễ, kính xin lượng thứ!

- Nào dám, Tọa quá khiêm nhượng rồi!

Yên nhi mỉm cười, nhẹ nhàng bước xuống xe ngựa.

- Vương Tọa, ta không biết giữa ngươi và Thủy tỷ tỷ đến cùng có ân oán thì, bất quá hiện giờ Thủy tỷ tỷ tới đây, là vì chuyện của Yên nhi, là theo ta đến, mong rằng Tọa xem chút tình mọn với Yên nhi mà không nên khó xử nàng, về phần ân oán của hai vị, ta nghĩ, hay là đợi đến sau khi giải quyết xong chuyện ở đây đã? Ngài thấy thế nào? !

Vương Xà trừng mắt nhìn, dùng một loại ánh mắt cực kỳ cổ quái liếc nhìn Yên nhi, đang chuẩn bị nói cái gì đó, trông thấy ngọc bội bên hông mà Yên nhi lộ ra, cả người đều sửng sốt một chút, lại cẩn thận liếc nhìn Yên nhi, cuối cùng nhắc mắt, nhìn Thủy Hồng Nhan, thân thể nhẹ nhàng dời sang một bên, mở ra một lối đi.

- Việc này không giống ngươi a!

Chu Báo vận khởi Thiên Xà liễm tức pháp, bắt đầu ẩn nấp khí tức của mình đi, truyền âm cười nói.

- Hừ, tiểu tử, ngươi không nên cao hứng quá, đây cũng không phải chuyện gì tốt đâu, cẩn thận một chút đi!

- Coi chừng cái rắm, ta bất kể nàng là có tốt lành không, ta hiện giờ không muốn gặp nàng!

Ẩn trong bóng tối, Chu Báo lạnh lùng cười cười.

- Ta biết rõ nàng cũng không phải thứ gì tốt, cho nên trước khi quyết chiến với Côn Lôn Sơn, ta tuyệt không gặp nàng!

- Đây là một chủ ý không tệ!

Vương Xà cười cười, đột nhiên quay đầu, quát lạnh một tiếng

- Đợi một chút một!

Xe ngựa lại lần nữa dừng lại.

- Sao hả, Vương Xà, đổi chủ ý rồi hả? !

Thủy Hồng Nhan dùng thanh âm cực kỳ lạnh lùng nói.

- Đó cũng không phải!

Vương Xà mở miệng cười cười

- Các người tới đây là tìm tiểu tử Chu Báo kia sao? !

- Đúng vậy, chúng ta tới tìm Chu đại nhân, vậy thì sao hả? !

- Không được tốt lắm, vừa rồi ta quên nói cho các người biết, tiểu tử Chu Báo kia vì muốn nghênh chiến cường giả của Côn Luân Sơn nên hiện giờ rất khẩn trương, vẫn một mực bế quan, trước khi người của Côn Luân Sơn tới, hẳn sẽ không xuất quan đâu, cho nên, các người giờ không tìm được hẳn đâu!

Thủy Hồng Nhan ánh mắt ngưng tụ, không biết là thật là giả, liền chuyển ánh mắt qua bốn người Giang Hiểu.

- Nếu là Bốn công chúa không nhìn lầm thì các hạ nhất định là trợ thủ đắc lực của Chu đại nhân, Giang Hiểu, Giang đại nhân!

Yên nhi lại lần nữa ra khỏi xe ngựa, đi đến trước mặt mấy người Giang Hiểu, mỉm cười hỏi

- Xin hỏi, Chu đại nhân bế quan nơi nào vậy?!

- Việc này...!

Bốn người Giang Hiểu cứng họng, trong khoảng thời gian ngắn, không biết nên nói gì cho phải.

Chu Báo bế quan?

Chó má, sáng hôm nay bọn hắn còn nhìn thấy Chu Báo ở chỗ này mà. Vạch trần tại chỗ? Bọn hắn cũng không có cái lá gan kia, Vương Xà thế nhưng chính là cứu phẩm cường giả, thiên hạ không có người nào là đối thủ của hắn cả, hơn nữa lại có quan hệ mật thiết với Chu Báo, nếu vạch trần lời nói dối của hắn tại chỗ vậy thì cứ chờ bị ăn đòn đi.

Việc này nếu như là do người khác, thậm chí là nữ tử áo trắng Thủy Hồng Nhan kia hỏi bọn hắn, bọn hắn cũng sẽ không chút do dự đáp lại, sẽ nói tiếp theo ý tứ của Vương Xà.

Thế như thiếu nữ vô cùng xinh đẹp trước mặt này cũng không phải là người bình thường mà chính là công chúa ah!

Công chúa, con gái của hoàng đế!

Thiên chi quý nữ!

Ở trong thế giới này, uy nghiêm của hoàng quyền mặc dù đối với cường giả như Chu Báo, Vương Xà cũng không có tác dụng quá lớn, nhưng đối với Giang Hiểu, đối với Chu Ba, đối với Vương Thành những người vốn từ nhỏ sống lên ở Đại Tấn vương triều, về sau còn tiến nhập vào trong quân đội của Đại Tấn vương triều đảm nhiệm chức quan mà nói thì còn lớn hơn cả trời a.

Cho dù mấy năm nay đi theo Chu Báo, làm những chuyện tựa hồ chẳng thềm ngõ tới hoàng quyền của Đại Tấn vương triều, nhưng chân chính để bọn hắn đối mặt với Thiên gia huyết mạch, đương triều công chúa, trong khoảng thời gian ngắn bọn hắn cũng không có lá gan dám lừa gạt

Trong khoảng thời gian ngắn, liền lâm vào lưỡng nan chi cảnh.

Thu hết biểu bộ của mấy người vào mắt, Yên nhi mỉm cười, quay đầu nhìn Vương Xà nói:

- Vương Tọa, ngài đường đường là Tọa của Thiên Long Đạo, cường giả cứu phẩm nổi danh thiên hạ, không thể tưởng được lại lừa gạt một nữ tử nhược tiểu như ta!

- Ta lừa mấy tiểu nữ tử các người? Ha ha, thật đúng là chê cười ah!

Vương Xà chỉ cười lạnh.

- Tin hay không là tùy các người!

Biểu lộ chần chừ của Vương Xà và bộ dáng kinh nghi bất định của mấy người Giang Hiểu đều được Yên nhi thu vào mắt, hơi suy nghĩ một chút, nàng đại khái đã biết có chuyện gì xảy ra, tuy rằng tu vị của nàng

không cao, bắt quá cũng biết, cường giả có cấp bậc như Chu Báo và Vương Xà nếu muốn che giấu khí tức, âm thầm câu thông thì không thể nào phát giác ra được.

Chỉ là để nàng rời đi lúc này, nàng không thể cam lòng được.

699. Chương 697: Huyền Tẫn Châu Vi Trần Trận. (3)

Mục đích của nàng là trước khi người Côn Lôn Sơn đến đây thuyết phục được Chu Báo, mà không phải là sau khi người Côn Lôn Sơn tới, cho dù là Chu Báo thắng hay bại, cũng không có ý nghĩa gì nữa rồi.

Nghĩ đến đây, nàng liền cảm thấy một hồi bực mình, đã sớm nghe nói Chu Báo khó đối phó, nhưng không thể tưởng được lại phiền toái như thế, ngay cả mặt mũi cũng không gặp, một chút cơ hội cũng không cho mình, việc này thật sự khiến trong nội tâm Yên nhi sinh ra cảm giác thất bại.

Khẽ mím chặt môi, nàng nhẹ nhàng đầu, nhìn Vương Xà cười nói

- Vương Tọa, Chu đại nhân bề quan, không cho bắt luận kẻ nào quấy rầy, ta nghĩ, cũng kể cả người trong đó a? !

- Người có ý gì, bảo ta giúp người đi mời tiểu tử kia sao? !

Wương Xà nhìn nàng một cái, nở nụ cười:

- Yên nhi công chúa ah, người thật không hổ là người đi ra từ Yến gia, quả thật cái gì cũng dám làm, cái gì cũng dám nghĩ, ta và Chu Báo có quan hệ không tệ, bất quá hẳn hiện giờ phiền toái quần thân, chỉ sợ quả thật không có tâm tư gặp người đâu, ta thấy hay là người quay về đi!

- Bốn công chúa đúng là vì chuyện của hắn mà đến!

Yên nhi nói:

- Ta cũng biết, Vương Tọa sở dĩ muốn tới nơi này, cũng là vì chuyện của hắn, Vương Tọa trêu chọc Côn Lôn Sơn, song phương kết xuống thiên đại ân oán, ân oán này tuy nói là bình thường khó có thể giải, nhưng cũng không phải chỉ có binh đao tương kiến mới có thể giải quyết!

- Ah?

Lông mày Vương Xà khẽ nhướng lên, biết rõ Yên nhi không phải nói cho mình nghe không mà còn âm thầm nói cho Chu Báo nghe nữa.

- Ý của người là người đến giúp tiểu tử này hóa giải ân oán với Côn Lôn Sơn?!

- Làm hết sức mà thôi, công việc cụ thể, ta phải bàn trước mặt Chu đại nhân mới được!

- Bàn trước mặt sao? Vậy thì ta không còn cách nào rồi!

Wương Xà bắt đầu dĩ buông tay.

- Nếu không như vậy, người bảo mấy gia hỏa này mang người đi tìm xem, xem vận khí của các người thế nào, nói không chừng, tiểu tử Chu Báo này lại trùng hợp xuất quan đấy? !

- Nếu đã vậy thì đành quấy nhiễu mấy vị rồi!

Yên nhi cười cười, quăng ánh mắt về phía Giang Hiểu,

- Không dám nhận, không dám nhận!

Ba người không ngớt lời nói. Dẫn Yên nhi và Thủy Hồng Nhan đi vào trong trấn.

Đưa mắt nhìn mấy người rời đi, Vương Xà thu hồi ánh mắt.

- Tiểu tử, người thấy thế nào? !

- Không có gì để xem cả, lão tử bây giờ đang bề quan, đừng nói là nàng, coi như là hoàng đế lão tử đến đây, ta cũng coi như không thấy!

Chu Báo cười lạnh nói, nếu là trước khi hắn nói chuyện với Thanh Linh thì một chuyện này của Yên nhi hắn còn có thể gặp mặt được, nhưng hiện giờ hắn đã quyết định dùng Lương Nghi Vi Trần Trận, đối phó Đại trưởng lão Ninh Bác của Côn Lôn Sơn đã có mấy phần nắm chắc, dưới tình huống như vậy, hắn còn ước gì người của Côn Lôn Sơn đến sớm một chút, đánh sớm một chút, sao lại có thể nghe lời công chúa này cái gì mà song phương hòa giải chứ?

- Ta nói, công chúa này đến cùng có lai lịch thế nào? Ngay cả người cũng phải cho nàng mặt mũi? !

- Người sai rồi, ta không phải cho nàng ta mặt mũi, ta chỉ cho khối ngọc trên người nàng ta!

Vương Xà nói ra.

- Yên Vân này là con gái Tấn đế, thụ phong cùng với Dương công chúa, tuổi không lớn lắm, năm nay chưa qua mười bảy tuổi, bất quá thanh danh không nhỏ, nghe nói từ nhỏ trí tuệ đã kiệt xuất, nữ nhi Đại Tấn, nàng là một người kiệt xuất, rất nhiều người đều nói, nếu nàng là nam nhi, không thể nói trước hiện tại rất có thể là một trong những hoàng tử có cơ hội kế thừa vương vị, bất quá, đáng tiếc nàng chỉ là một nữ nhân, cũng chính bởi vì nàng là nữ nhân nên nàng cũng rất hòa thuận với những nhi tử của Tấn đế, cũng coi là tả hữu gặp duyên, hơn nữa nàng thập phần xinh đẹp, không ít đệ tử thế gia để ý nàng!

- Lớn lên xinh đẹp, lại thông minh, nhiều người như vậy, người lại nói đến ngọc bội kia, đến tột cùng nó có lai lịch gì?

- Nguyên lai ta một mực không nghe tin tức của cao nhân gì đó, bất quá, hiện tại xem ra ngược lại xác thực là có chuyện lạ, ngọc bội kia là tín vật Đông Hải triều thiên cung, người biết Triều thiên cung a? Đã từng có xung đột với người đây, bất quá Triều thiên cung có chút quan hệ sâu xa với Thiên Long đạo ta, ta lại là tọa của Thiên Long đạo, nên vô luận thế nào đều phải cho bọn họ mặt mũi, cho nên mới để các nàng đi qua!

- Thủy Hồng Nhan kia đâu? Nữ nhân này thật sự không đơn giản a, tuy rằng cố gắng thu liễm khí tức của chính mình, nhưng tu vi cũng là thất phẩm!

- Sự tình Thủy Hồng Nhan không quan hệ với người, người cũng không cần biết rõ, ta và nàng còn có một số món nợ, người tốt nhất không nên xen vào!

- Nếu ta là người, ta tự nhiên sẽ không nghe ngóng!

Nghe ra ý tứ trong lời nói của Vương Xà, Chu Báo âm thầm cười cười.

- Người tên tiểu tử này, mấy ngày hôm trước còn hốt hoảng, hiện tại như thế nào lại tự tin như vậy, còn bề quan, như thế nào, nghĩ ra phương pháp đối phó với Côn Lôn sơn rồi à?

- Đó là tự nhiên, người đừng quên, ta còn có trận pháp hỗ trợ!

- Lương Nghi Vi Thần trận?

Dù Là Vương Xà, nghe được hai chữ trận pháp, thần sắc cũng mãnh liệt biến đổi.

- Người bây giờ có thể bố trí Lương Nghi trận?

- Đương nhiên không phải nguyên vẹn!

Chu Báo nói ra.

- Không phải ta đã lấy từ Hoan Hỉ hòa thượng hai khóa Tiên thiên bảo hoa Thanh liên tử đây sao? Một khóa bán cho Dao Trì để chế trận kỳ, khóa còn lại ta đã luyện thành Tiên thiên nhất mạch Thái thanh linh hạnh, đã có trận kỳ và linh phù, tuy rằng ta không thể bố trí nguyên vẹn Lương Nghi vi thần trận, nhưng là một trong sáu môn sở trường, uy lực chém ra rất mạnh đấy!

- Tên tiểu tử này, xem ra át chủ bài của người nhiều hơn so với tưởng tượng của ta a!

Thời điểm nghe được tám chữ “Tiên thiên nhất khí Đại Thanh Linh phù”, mục quang Vương Xà hiện lên một tia nghi hoặc, chợt lóe lên.

- Nói như vậy, người đối phó với tên Ninh Bác kia, không có vấn đề gì chứ?

- Có lẽ không có a, Độn Long Thung chỉ là một kiện Thuần Dương pháp khí mà thôi, chỉ cần làm tốt, đảm bảo hẳn sẽ không thể trở về!

- Đừng, tiểu tử!

Thần sắc Vương Xà biến đổi trong giây lát.

- Ta cảnh cáo ngươi, lúc này ngươi ngàn vạn lần không được giết người, đây không phải là sự tình giỡn chơi!

- Yên tâm đi, ta đã ngốc ngốc một lần rồi, sẽ không có lần thứ hai!

Chu Báo cười nói.

700. Chương 698: Độc Thung Hiển Uy, Huyền Trận Kiến Công. (1)

- Đối phó thượng sư Côn Lôn, ngươi có nắm chắc không? Chỉ cần ngươi có thể dẫn dụ tên Ninh Bác mang Độn Long Thung tới, ta sẽ giúp ngươi xử lý hắn!

- Thiệt hay giả? Lời này sao ta nghe quen quá, năm đó ngươi cũng nói vậy mà ta bị tông sư Bắc nguyên truy sát vạn dặm a!

Tuy Tam đại tông sư Bắc nguyên nổi danh, nhưng cũng có sự phân chia mạnh yếu, trong ba người, Diệt Trần là mạnh nhất, Bát Tư Ba thứ nhì, Côn Lôn thượng sư yếu nhất, Diệt Trần năm đó đã là bán bộ Thông Huyền chỉ cảnh, đương nhiên ta không phải là đối thủ, nhưng thượng sư Côn Lôn này vẫn chỉ là cửu phẩm, hơn mười năm qua không có tiến bộ gì lớn, cũng không có hi vọng đột phá, coi như là có Thuần Dương pháp khí trong tay cũng không đáng sợ!

- Vậy thì tốt rồi, ngươi và ta đều nắm chắc phần thắng, còn đàm luận cái rắm a, cứ để vị công chúa điện hạ này dạo chơi đi!

Chu Báo cười ha ha, thanh âm dần biến mất.

- Lương Nghi Vi Thần trận, Tiên thiên nhất mạch Thái thanh linh phù, Thái thanh linh phù này ngay cả ta cũng chỉ mới nghe nói qua, nghe nói phương pháp luyện chế đã sớm thất truyền, hẳn lấy được Lương Nghi trận ta đã chứng kiến, nhưng phương pháp luyện chế Tiên thiên nhất mạch Thái thanh linh phù, tiểu tử này như thế nào lại biết được? Là ai dạy hắn sao? Chẳng lẽ là Thanh lão? Không đúng, Thanh lão đã nói với ta rồi, phương pháp luyện chế linh phù này đã sớm thất truyền rất nhiều năm, coi như là Tiên cung cũng không có phương pháp luyện chế linh phù này, ha ha, tiểu tử này, ngược lại càng ngày càng có ý tứ!

Vương Xà nhẹ nhàng sờ lên cằm, thời gian trôi qua, ánh mắt hắn chuyển hướng về phía mặt trời đang ngả về phía tây, bộ dáng tươi cười trên mặt càng lúc càng thịnh.

- Lương Nghi trận, Thuần dương pháp khí, cũng không biết tiểu tử này có ý định khai tông lập phái hay không, lúc này nếu làm tốt, nói không chừng có thể khai tông lập phái tại Tây bắc chi địa này, không biết lúc đó, biểu lộ mấy lão già Thần sơn như thế nào, ha ha ha ha!

Vương Xà càng nghĩ càng vui vẻ, càng nghĩ càng có ý tứ, cười điên đại một hồi, sau đó hóa thành một đạo thanh phong, biến mất không thấy gì nữa.

Công chúa Yên Vân Yên nhất định phải thất vọng rồi, bởi vì nàng đã biết chuyện thật, Vương Xà cũng không phải nói giỡn với nàng ta, Chu Báo đích thật là không thấy bóng dáng.

Trong tiểu viện dưới Tích Lôi sơn, không có một bóng người nào, trong biệt viện bên ngoài mạch khoáng cũng không có ai.

- Yên Vân Yên còn chưa từ bỏ ý định, thẳng đến ngày hôm sau, người Côn Lôn sơn đã đi rồi mà Chu Báo vẫn còn không xuất hiện.

So với lần thứ nhất trước đó, người Côn Lôn sơn đến cũng không nhiều, là một lão giả khô gầy, xem ra bắt đầu có tuổi rồi, nhưng tinh thần lại vô cùng tốt, bên trong đôi mắt nhỏ lộ ra kim sắc quang mang nhàn nhạt, trông rất quỷ dị.

Trừ hẳn ra, chỉ còn hai người Côn Lôn sơn, hai gã này Chu Báo đều nhận ra, một gã là tên nam tử trung niên lúc trước, gã còn lại chính là tên mập mập, trừ ba người này thì không còn người nào khác.

- Ninh đại trưởng lão Côn Lôn sơn đã đến, Chu Báo, còn không mau ra bái kiến!

Ba người này đều vận khởi cương khí mà đến, tốc độ cực nhanh, đến địa bàn của Chu Báo cũng không khách sáo, chỉ thấy nam tử trung niên kia trực tiếp quát lên, âm thanh vang khắp nơi, cuộn cuộn như sấm, trong nháy mắt liền truyền khắp toàn bộ vùng núi Tích lô, tuy rằng không thể xác định phương vị Chu Báo, nhưng cũng không sợ hãi không nghe được.

- Đáng chết, người Côn Lôn sơn đã đến rồi sao tên Chu Báo kia còn không xuất hiện?

Trong tửu quán duy nhất tại thị trấn, công chúa Yến Vân Yên và Thủy Hồng Nhan đang ngồi ở đây, nghe thanh âm của nam tử trung niên, thần sắc hai người đều biến đổi, đặc biệt là Yến Vân Yên, trong mắt hiện lên một tia cực kì không cam lòng.

- Công chúa không cần lo ngại, dù người Côn Lôn sơn đến thì chúng ta vẫn có cơ hội, chỉ cần bọn hắn không đánh nhau là được!

Thủy Hồng Nhan an ủi.

- Chỉ là Chu Báo này vô cùng bướng bỉnh, coi như gặp được thì cũng khó mà thuyết phục được hắn!

- Chỉ cần hắn xuất hiện, ta nắm chắc có thể thuyết phục, nhưng hiện tại hắn không cho ta gặp mặt, thật sự là cực kì đáng giận!

Yến Vân Yên oán hận vỗ bàn, lúc này, một thanh âm mịt mù phiêu miểu truyền tới.

- Nguyên lai Ninh đại trưởng lão đã thật sự đến, Chu Báo không tiếp đón từ xa, mong được thứ tội!

Đây đúng là thanh âm Chu Báo, bất quá thanh âm này tựa hồ như truyền đến từ rất xa.

Đương nhiên là từ chỗ rất xa, ngoài Tích lô sơn trăm dặm truyền thanh âm tới, đương nhiên không phải chuyện dễ dàng gì, tu vi dưới thất phẩm, căn bản không thể làm được.

- Hừ, Chu Báo, ngươi giấu đầu lộ đuôi làm gì, ngươi cho rằng chúng ta bỏ qua sao?

Nam tử trung niên nghe được thanh âm Chu Báo, trên mặt hiện lên vẻ mỉa mai.

- Ngươi phải biết rằng, hòa thượng chạy được nhưng không thể chạy ra khỏi miếu!

- Ninh đại trưởng lão tới đây, chắc là tìm ta để vấn tội, nếu đã đến để vấn tội, Chu Báo ta tự nhiên sẽ không trốn tránh, bất quá, tư oán giữa chúng ta không quan hệ với hắn, cho nên phải chọn lựa chỗ này chấm dứt ân oán của chúng ta, nếu Đại trưởng lão cảm thấy không thỏa đáng, ta sẽ không để ý đổi một chỗ khác!

- Không cần, như vậy cũng tốt, nhị trưởng lão Côn Lôn sơn và hai vị sư đệ ta đều vẫn thân tại nơi này, vậy thì để vong linh bọn hắn làm chứng a!

Nam tử trung niên mở miệng, giọng nói đều đều, Ninh Đại trưởng lão liền tiếp lời, sau đó, dưới chân hiện lên một tia kim quang nhàn nhạt, người liền biến mất vô tung, nam tử trung niên trao đổi ánh mắt với tên mập, sau đó cũng phóng người lên theo.

- Thủy..! Ra bên ngoài tửu quán, Yến Vân Yên liền cảm thấy không đúng, vừa mới mở miệng liền gặp một tầng hào quang hồng nhạt bao phủ nàng lại, sao đó tia sáng này xoáy lên, bay ra ngoài trăm dặm Tích lô sơn, hạ xuống một nơi có hoa cỏ màu xanh êm như đệm, đồng cỏ và nguồn nước tốt tươi, khắp nơi đều là dê bò.

Chu Báo im lặng ngồi giữa bầy cừu, trên mặt hiện bộ dáng tự đắc, đúng lúc này, từ phía chân trời xa xa, hiện lên một đạo kim quang yếu ớt, trong nháy mắt một bóng người khô gầy xuất hiện trước mặt hắn.

- Ngươi là Chu Báo?

- Chính là tại hạ, các hạ là Ninh đại trưởng lão Côn Lôn sơn?

Chu Báo mỉm cười nói, cùng lúc đó, hai vầng sáng cương khí lớn hiện lên, nam tử trung niên và tên mập đều hạ xuống sau lưng Ninh Bắc.

- Đúng vậy, lão phu là Ninh Bắc, đại trưởng lão Côn Lôn sơn!

Ninh đại trưởng lão gật đầu, ánh mắt nhìn mọi nơi, thoáng dao động một chút.

701. Chương 699: Độc Thung Hiển Uy, Huyền Trận Kiến Công. (2)

- Vương tọa Thiên Long đạo đâu? Nghe nói hắc cũng tới!

- Ta tới rồi, bất quá trưởng lão yên tâm, chuyện hôm nay giữa ngươi và hắc, ta sẽ không xen vào!

Một đạo thanh ảnh lóe lên, Vương Xà vô thanh vô tức xuất hiện bên người Chu Báo.

- Có ân oán với ta chính là bọn thượng sư Côn Lôn sơn các ngươi, ta không tới đây để giúp Chu Báo, mà đến để giải quyết ân oán năm đó với thượng sư Côn Lôn các ngươi!

- Cuồng vọng!

Nam tử trung niên lạnh lùng quát to một tiếng, còn định nói thêm gì đó nhưng bị Vương Xà hung hăng trừng mắt liếc nhìn, liền đem lời vừa nói nuốt ngược lại vào bụng.

Ninh Bắc cũng không để ý lời nói của Vương Xà, chỉ nhếch miệng mỉm cười.

- Tốt nhất là Vương tọa không nên nhúng tay vào việc này, về phần ân oán giữa ngươi và tông chủ, vậy thì mời lên núi, như thế nào?

- Tốt, một lời đã định!

Wương Xà hết sức hài lòng, nhẹ gật đầu.

- Đại môn Côn Lôn sơn các ngươi cao quá, một người ta thật không thể tìm thấy, nếu các ngươi tự mình dẫn ta lên, thì đúng là cầu còn không được!

Ninh Bắc chỉ cười cười, chuyển ánh nhìn sang Chu Báo.

- Đã sớm nghe qua danh hào của ngươi, chỉ là một mực vô duyên tương kiến, hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền a, tuổi còn nhỏ mà đã có tu vi thất phẩm, trên thực tế, nội khí hùng hậu, đã vượt xa cảnh giới thất phẩm, chậm chạp tiến nhập vào bát phẩm, chỉ sợ không phải là không tìm thấy phương pháp đột phá a!

- Nhân lực lão già này thực sắc con mẹ nó bén!

Chu Báo thầ mắng trong nội tâm một tiếng.

Hắc gượng cười, nói:

- Ninh đại trưởng lão hảo nhân lực, bất quá vấn đề này không quan hệ với sự tình hôm nay a, ta xem trước tiên chúng ta hãy giải quyết sự tình, sau đó lại từ từ nói chuyện, thế nào?

- Cầu còn không được!

Nghe xong lời Chu Báo nói, Ninh Bắc trưởng lão toét miệng cười ha ha.

- Không có vấn đề gì, tu vi ngươi không bằng ta, bối phận cũng không bằng ta, niên kỉ lại càng không bằng ta, thế nên ta cũng không khi dễ ngươi, ngươi ra tay trước đi, ta rất hiếu kì với kiện Thuần Dương pháp khí của ngươi đấy!

- Nếu như thế, văn bối không thể từ chối rồi!

Nghe được Ninh Báo bảo hắc xuất thủ trước, Chu Báo cười một cái, trên trán hắc lóe lên kim quang, xuất hiện theo kim quang, uy áp hạo hạo dâng dâng như đại giang, sau đó bắt đầu thịnh lên.

- Kim Hi cách diễm kính, lên!

Chu Báo khẽ quát một tiếng, Kim hi cách diễm kính sau đầu mãnh liệt phát ra một đạo kim quang thẳng tắp, vọt thẳng tới hướng Ninh Bác.

Thần sắc Ninh Bác không đổi, đến khi Chu Báo tế ra Kim hi cách diễm kính, hắn mới cười cười, một tầng thanh khí lóe lên bao quanh thân thể hắn, trước khi đạo kim quang bắn trúng, trong tay áo hắn cũng hiện lên một điểm kim quang.

Kim quang như luân phiên, trong chớp mắt như biến thành một vòng tròn kim sắc, vòng tròn kia thoáng lung lay một cái, thoáng nhúc nhích, sau đó liền xuất hiện trên đỉnh đầu Chu Báo, một hóa thành chín, một mực bao lấy thân thể Chu Báo, cùng lúc đó, kim quang bắn ra từ Kim hi cách diễm kính cũng đã bắn tới thanh khí hộ thân của Ninh Bác.

- Phốc!

Một tiếng quái dị vang lên, Ninh Bác đã chuẩn bị tốt để đối kháng với lực trùng kích cường đại của Kim hi cách diễm kính, hắn bàn tính rất kỹ.

Trong tất cả Thuần Dương pháp khí, Độn Long Thung có khả năng giam cầm mạnh nhất, dù Thuần dương pháp khí trong tay Chu Báo thần diệu đến cỡ nào, lực giam cầm cũng không thể so với Độn Long Thung, hơn nữa Độn Long Thung trong tay Ninh Bác đã hơn một trăm năm, chính hắn đã thấu đáo diệu dụng của nó, còn Chu Báo chưa tới hai mươi tuổi, coi như là may mắn nhận được một kiện Thuần Dương pháp khí, nhưng trong thời gian ngắn thấu đáo diệu dụng của Thuần dương pháp khí, cơ hồ là chuyện không thể nào.

Chính vì nguyên nhân như vậy, cho nên Ninh Bác mới có lòng tin đối mặt với Thuần dương pháp khí của Chu Báo, hơn nữa tin tưởng chính mình nhất định đánh bại được Chu Báo, đoạt lấy kiện Thuần Dương pháp khí trong tay hắn.

Hắn cũng đã nghe nói qua uy lực kim quang của Kim hi cách diễm kính, cơ hồ trong nháy mắt giết chết ba gã cường giả, trong đó có một gã cường giả bát phẩm, bất quá Ninh Bác hắn không phải là cường giả bát phẩm mà là cường giả cửu phẩm, tỉ lệ thập phần cửu phẩm.

Hắn có lòng tin có thể đối phó với kích thứ nhất của Chu Báo, chỉ cần kinh qua lần trùng kích thứ nhất thì cũng không có gì lo lắng rồi, bởi vì Chu Báo nhất định sẽ bị Độn Long Thung chế trụ, rốt cục không thể sử ra uy lực của Thuần Dương pháp khí, đây hết thảy đều là tin tưởng của hắn.

Chỉ là, lúc cương khí hắn tràn đầy tin tưởng va chạm với kim quang Kim hi cách diễm kính, một chuyện ngoài ý muốn phát sinh, cái này nói là ngoài ý muốn cũng không phải, thậm chí có thể nói, căn bản một tí tạo uy lực đều không có.

Hào quang kia thập phần uy thế, phẳng phất có thể đốt cháy tất cả khí tức, sau khi tiếp xúc với cương khí của hắn, liền biến thành hư ảo, tất cả đều biến mất, thẳng đến lúc này, hắn mới phát giác được, cái này căn bản chỉ là một nhúm hào quang cực kì bình thường mà thôi, không có bất kì dị thường nào.

- Nguy rồi, trúng kế!

Đây là suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu hắn, lúc này, trong nháy mắt, một tia bích quang rất nhỏ phóng ra từ kim quang, đâm thẳng vào bên trong thanh cương khí của hắn.

- A!

Ninh Bác bỗng nhiên kêu lên một tiếng thảm thiết, tiếng kêu rất thảm liệt, thanh âm rất lớn, khiến người nghe sợ hãi từng đợt trong lòng.

Đại trưởng lão Côn Lôn sơn, cường giả cửu phẩm, thật không ngờ lại thất thố kêu to trước mặt nhiều người như vậy, nam tử trung niên và tên mập sau lưng hắn đều cực kì kinh ngạc, bất quá, sau khi kinh ngạc là sợ hãi!

Chỉ thấy một kim quang vô cùng sáng lạn lóng lánh phía sau bọn hắn, một mặt trời màu vàng bỗng nhiên bay lên không trung, sau đó, kim quang thẳng tắp bắn thẳng xuống, đánh ba người một mực tại mặt đất.

Đúng lúc này, Ninh Bác không còn kinh hãi nữa, tỉnh táo lại từ cơn đau đớn kịch liệt, có chút lộ ra không biết giải quyết như thế nào, bản năng hắn muốn thu hồi Độn Long Thung, nhưng vô luận thế nào, thần

niệm của hắn đều không thể xuyên thấu kim quang bao phủ hắn để liên hệ với Độn Long Thung hắn tế luyện trăm năm qua.

Vừa đau vừa vội, vị trưởng lão Côn Lôn sơn đáng thương này không biết phải làm thế nào mới tốt, nếu lúc này hắn có thể động dậy, nhất định đã dậm chân, kêu to lên rồi.

Đây chính là bấy rập, bấy rập trắng trợn, Chu Báo dẫn dụ bọn hắn tới huyện trận đã thiết hạ sẵn, biến phân thân bích lân bò cạp độc thành hình dạng của mình, về phần Kim hi cách diễm kính sau đầu, cũng là lợi dụng thần diệu của Lương Nghi vi thần trận huyền hóa ra.

702. Chương 700: Độc Thung Hiển Uy, Huyền Trận Kiến Công. (3)

Lương Nghi Vi Thần trận này quả không hổ là đại trận tiên đạo, vậy mà có thể mô phỏng khí tức, khí thế của Thuần Dương pháp khí một cách hoàn mỹ, kiến tạo ra áp lực tinh thần khổng lồ, cái duy nhất không hoàn mỹ chính là không cách nào có được lực lượng tinh khiết của Thuần dương pháp khí.

Bất quá, như vậy là quá đủ để lừa gạt Ninh Bắc rồi, cho dù hắn là Đại trưởng lão Côn Lôn sơn, cũng sẽ tuyệt không nghĩ tới, trên đời này lại có trận thể thần kỳ như thế, mô phỏng hoàn mỹ khí tức, ba động của Thuần Dương pháp khí.

Diệu dụng nhất chính là, tuy kim quang Kim hi cách diễm kính mô phỏng kia không có uy lực gì, nhưng phân thân bích lân bò cạp độc của Chu Báo không phải không có tí tẹo lực công kích nào a!

Trái lại, nó có lực công kích đấy, mặc dù chỉ là một kích, nhưng uy lực một kích này lại ngoài dự kiến Chu Báo sâu sắc, còn châm độc kia, ngược lại không để ý gì đến cương khí hộ thân của cường giả cứu phẩm, trực tiếp đâm thẳng vào thân thể đối phương.

Hơn nữa loại tổn thương này thập phần hiểm thấy, không phải là tổn thương nặng nề gì, cũng không gây ra ảnh hưởng gì sâu xa, nhưng lại rất đau, phi thường đau đớn, đau thấu xương đây, đau khắc cốt ghi tâm!

Ninh Bắc đã sống qua hai trăm năm, đã nếm không ít khổ sở, cảm thụ không ít ủy khuất, nhưng chưa bao giờ bị đau nhức như vậy, cảm giác đau đớn này, quả thực là muốn chết a!

Đau đến nổi thần trí hắn có chút không rõ ràng, mà chính vì cổ đau đớn kịch liệt này nên không thể để ý gì đến xung quanh, kỳ thật bản thể Chu Báo vẫn đứng sau lưng bọn hắn, chờ thời tế lên Kim hi cách diễm kính, vận khởi kim quang chiếu thẳng vào ba người bọn hắn.

Hắn cũng không xuất ra lực giết người của Kim hi cách diễm kính, mà là xuất ra toàn bộ lực giam cầm của Kim hi cách diễm kính, tạm thời giam cầm ba người này vào màn hào quang kim sắc, vì sao lại nói tạm thời?

Bởi vì Chu Báo nắm chắc có thể giam cầm nam tử trung niên và tên mập mập kia, nhưng không chắc có thể giam cầm được Ninh Bắc tu vi đã đến cứu phẩm, cho dù có thể giam cầm được Ninh Bắc, cũng không thể chế trụ hắn hoàn toàn, lúc bị giam cầm, hắn có thể điều khiển Độn Long Thung a, như vậy thì không phải là chuyện tốt lành gì.

Cho nên, sau khi giam cầm bọn hắn, Vương Xà liền từ chỗ tối phóng ra, thẳng hắn về phía Độn Long Thung cũng đang bị Chu Báo giam cầm.

Vây quanh Độn Long Thung ba vòng, cuối cùng, phảng phất đã quyết tâm làm điều gì, hắn móc một tiểu đao từ trong lồng ngực ra, hung hăng cắt cánh tay mình một cái, hất cánh tay lên, một cột máu bắn thẳng lên Độn Long Thung.

Độn Long Thung này chính là Thuần Dương pháp khí, tự nhiên không đơn giản như vậy, chỉ thấy hào quang màu vàng nhạt chớp động bên trên Độn Long Thung, ngăn tất cả máu tươi của Vương Xà bên ngoài Độn Long Thung, nổi tại không trung, vô cùng quỷ dị!

Vương Xà hừ lạnh một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn trắng bệch, chỉ thấy cương khí trên người hắn lưu động, hai tay kết thành một kết ấn huyền ảo, ngưng tụ tất cả máu của hắn đang phiêu tán trên không trung thành một điểm, biến thành một hình trứng bồ câu màu đỏ sẫm, ngưng tụ thành một tiểu huyết cầu.

Chỉ nghe hần quát một tiếng, hai tay kết ấn, tiểu huyết cầu kia trực tiếp phá vỡ hào quang bao quanh Độn Long Thung, hung hăng nện lên bên trên Độn Long Thung.

Trong khoảng thời gian ngắn, kim quang Độn Long Thung đại phóng, phẳng phất như muốn chống cự máu huyết Vương Xà xâm nhập, cùng lúc này, Ninh Bác bị Kim hi cách diễm kính vây quanh cũng quá sợ hãi, liền hét lớn, bất chấp đau đớn vô biên trên người vẫn không tiêu tán đi, hai tay mãnh liệt hợp lại, toàn thân lộ ra một cỗ khí thế cường đại, cương khí bạo lên, hóa thành một thanh sắc tiểu kì trước mặt, hần cầm trong tay, vung mạnh lên.

Lá cờ nhỏ vung lên, Chu Báo liền cảm thấy một cỗ rung chuyển mãnh liệt truyền ra từ Kim hi cách diễm kính của mình, thậm chí kim quang bao phủ có chút lung lay.

- Cương khí hiện hóa?

Chứng kiến tiểu kì kia, Chu Báo khẽ sững sờ, chợt khoe miệng hần mỉm cười một cái.

Ninh Bác này không hồ là Đại trưởng lão Côn Lôn sơn, tu luyện cương khí sâu như biển, đã có thể hiện hóa rồi, nhưng nói cho cùng, hần hiện tại đang dụng toàn bộ tu vi của mình để đối bính với Thuần Dương pháp khí.

Nếu như đổi thành người khác, nói không chừng đã xảy ra vấn đề, nhưng đối mặt với hần chính là Chu Báo, Thuần Dương pháp khí Kim hi cách diễm kính do chính hần tế luyện, đã sớm có thể tự nhiên vận dụng, tâm niệm vừa động, một đóa hoa sen màu xanh đột nhiên xuất hiện giữa kim quang, chặn lá cờ nhỏ trong tay Ninh Bác lại.

- Bình tĩnh một chút a, bình tĩnh một chút a, ta biết rõ tu vi Ninh Đại trưởng lão thông thiên, có thể phá Thuần Dương pháp khí của ta, bất quá, chỉ cần một thời gian nhất định mà thôi!

Thanh liên vừa hiện, liền chống đỡ tiểu kỳ màu xanh của Ninh Bác, nên biết tiểu kì chính là do cương khí của Ninh Bác biến thành, có thể nói, hơn phân nửa tu vi của hần đều tập trung bên trên tiểu kì, nhưng bị chế trụ như vậy, dù hần có bản lĩnh thông thiên, cũng khó mà thoát khỏi trong thời gian ngắn.

- Chu Báo, Vương Xà, các người thật to gan, dám mưu đồ đoạt bảo vật Côn Lôn sơn chúng ta!

- Ha ha, Ninh Đại trưởng lão nói sai rồi, ta không có mưu đồ đoạt bảo của người a, không phải ta đang độ sức với người sao? Tu vi Đại trưởng lão thật là cao thâm a, có thể dùng cương khí bản thân để đối bính với Thuần Dương pháp khí của ta, xem ra ta không thể ngăn cản được bao lâu, sao còn có thời gian mưu đồ đoạt đi Thuần Dương pháp khí của người?

Lúc này, Vương Xà đã thành công tiếp máu tươi của mình lên Độn Long Thung, chỉ thấy mặt hần đỏ lên, giờ đã chuyển sang tím rồi, miêng lúm bầm tưng niệm mấy chú văn không ai hiểu được, từng đạo cương khí màu xanh bọc lấy huyết khí kia, thời gian dần qua, quần lên Độn Long Thung, mỗi một đạo quần lấy, kim quang Độn Long Thung kia liền yếu đi một phần.

- Người mau buông ta ra!

Chứng kiến Kim hi cách diễm kính vẫn đang chế trụ mình, Ninh đại trưởng lão khẩn trương trong nội tâm, thất thổ kêu lên.

- A!

Còn không đợi nói kêu xong, liền kêu đau một tiếng!

Ngược lại chậm độc lại đâm trúng mục tiêu.

Hừ, thật là một tên gia hỏa, người cho rằng người đang ở địa phương nào, người cho rằng người đang làm gì, đang so đấu với ta mà còn tâm tư quần sự tình người khác, còn nói ta phóng xuất người ra, thật sự không xem ai vào đâu, chẳng lẽ cái này là quy củ Côn Lôn sơn các người?

703. Chương 701: Tái Đoạt Thuần Dương, Vương Xà Ứng Đối. (1)

- Chu đại nhân, loại chuyện này không thể đùa giỡn a!

Giữa kim quang, tên mập rót cục thổ dài một tiếng.

- Người giam cầm Đại trưởng lão, làm hắn chỉ biết tro mắt nhìn người khác đoạt đi Thuần dương pháp khí của mình, sự tình này còn khó chịu hơn so với giết hắn, khó tránh khỏi thất thổ, bắt quá các người làm vậy, không sợ Côn Lôn sơn chúng ta trả thù sao?

- Sợ, đương nhiên sợ, ta biết rõ Côn Lôn sơn các người ít nhất còn một kiện Thuần Dương pháp khí nữa, nhưng sợ thì cũng không làm được gì, đã chống lại rồi thì muốn phân ra cao thấp, nói cách khác, không chỉ khối lãnh địa đáng thương này, mà cả tính mạng ta, tính mạng người nhà ta cũng đều đặt tại đây, người nói ta có thể không dốc sức liều mạng sao?

- Nếu như ta có thể bảo chứng từ nay về sau, Côn Lôn sơn chúng ta không đối nghịch với các hạ, như vậy, các hạ có thể để chúng ta rời đi không?

- Có thể, bắt quá, ta không thể bảo chứng Độn Long Thung cũng rời đi cùng các người, người cũng thấy đấy, ta không có mưu đồ với Thuần Dương pháp khí của các người mà là Vương Xà, hấn hao tâm tổn lực như vậy, người dám khiến hấn tay không quay về sao?

Tên mập nở nụ cười khổ.

- Nói cách khác, không thể nói chuyện?

- Ta tương giao với Vương Xà đã nhiều năm, hiểu rõ lẫn nhau, gần đây vui sướng hợp tác, còn Côn Lôn sơn các người, ha ha, coi như hết!

- Ta vẫn muốn nhắc nhở người, Vương Xà cũng tốt, Thiên Long đạo cũng tốt, đều ở Trung Nguyên xa xa, nước xa không cứu được lửa gần, mà lãnh địa của người lại ở trong phạm vi thế lực của Côn Lôn sơn chúng ta!

Tên mập lạnh lùng nói, lợi dụ không thành, hấn liền bắt đầu cương bức.

- Phạm vi thế lực? Ha ha, thật là buồn cười, ta thừa nhận, tại thời đại Bắc Nguyên, đích thật nơi đây là địa bàn Côn Lôn sơn các người, nhưng đáng tiếc, hiện tại không còn là thời đại của Bắc nguyên rồi, tại đây không yên ổn, không có bóng người, không có bộ lạc, còn nói phạm vi thế lực cái rắm chó gì, phạm vi thế lực Côn Lôn sơn các người, cực hạn là thượng diện tòa đại sơn kia, xuống dưới núi, ngay quỹ ảnh cũng không có, đó là phạm vi thế lực sao?

Chu Báo cười lạnh nói.

- Có lẽ, sau khi các người kết minh với Ninh Vương, giúp Ninh Vương độc bá Tây Bắc, thì lúc đó Tây Bắc này sẽ lại thuộc phạm vi thế lực các người, bắt quá, cái này phải chờ tới lúc Ninh Vương thành công a, người nói có đúng hay không!

- Ha ha, xem ra các hạ biết không ít a!

Tên mập nghe xong lời Chu Báo nói, có chút khê giật mình, vẽ lãnh ý trên mặt vừa rồi tan ra tựa như tuyết tan dưới ánh mặt trời, biến thành gió xuân ấm áp.

Mang theo dáng vẻ tươi cười rạng rỡ, tên mập lại nói.

- Sinh ý không thành, nhân nghĩa tại, nếu không, chúng ta lại bàn sinh ý khác, ý các hạ thế nào?

- Sinh ý, có thể ngồi xuống từ từ nói chuyện, người cũng thấy đấy, hiện tại không phải thời điểm nói chuyện làm ăn!

Chu Báo mỉm cười một cái, xoay chuyển ánh mắt, nhưng lại đặt lên người hai thân ảnh khác, chính là Yến Vân Yên và Thủy Hồng Nhan, chẳng biết hai người bọn họ đến từ khi nào.

Bất quá đã đến chậm một bước, cũng không chứng kiến quá trình đánh nhau giữa Chu Báo và Ninh Bác, lúc đến thì Chu Báo đang giam cầm ba người Côn Lôn sơn, mà Vương Xà thì đang ra sức thu lấy Độn Long Thung.

- Người chắc hấn là Hòa Dương công chúa a? Nghe nói người tìm ta, bắt quá lúc ấy ta đang bế quan, có thất lễ gì, mong công chúa rộng lòng tha thứ!

- Yên nhi không dám!

Yên Vân Yên vội nói, lúc nàng tươi cười, trông nàng xinh đẹp vô cùng, trong khoảng thời gian ngắn, giống như bách hoa tề nở, Chu Báo nhìn thấy cũng không khỏi ngẩn ngơ.

- Đã sớm nghe Chu đại nhân một thân tu vi anh hùng thiên hạ, chính là đệ nhất thiếu niên anh kiệt Đại Tấn ta, hôm nay vừa thấy, quả nhiên là danh bất hư truyền, ngay cả Đại trưởng lão Côn lân sơn cũng không phải là đối thủ, xem ra người trong thiên hạ vẫn là đánh giá thấp thực lực của ngài a!

- Như thế nào có thể tin lời đồn đãi của giang hồ, ta đây chỉ là dựa vào lực lượng của Thuần dương pháp khí mà thôi, không phải bỗng sự chân thật!

Chu Báo cười nói.

- Không biết công chúa đại giá quang lâm, đến tột cùng là muốn làm gì a?

- Vốn là muốn hóa giải hiểu lầm giữa đại nhân và Côn lân sơn, miễn động can qua, bất quá hiện tại xem ra không cần!

Yên Vân Yên nói xong, trên mặt lộ chút ủ rũ.

- Yên nhi thật đúng là đến chuyến này không công rồi!

- Không phải không công a, công chúa cứ xem một hồi tuồng miễn phí, hơn nữa ta tin tưởng, chỉ cần công chúa không đi, ở lại chỗ này, rất nhanh sẽ có một hồi tuồng hay cho công chúa xem!

Chu Báo cười ha ha, nói.

- Thu cho ta!

Ánh sáng màu xanh vòng quanh máu huyết, trực tiếp quán lên chín vòng Độn Long Thung, Vương Xà quát to một tiếng, hai tay mãnh liệt điểm chỉ, chỉ thấy đạo ánh sáng màu xanh quán quanh Độn Long Thung ngưng tụ thành hào quang màu xanh vàng, bắn vào trong trán của hắn, cơ hồ cùng lúc đó, tay áo Chu Báo vừa nhấc lên, Độn Long Thung bị Chu Báo giam cầm tức thì hóa thành một đạo bích quang, rơi vào trong tay áo hắn, căn bản không có người nào nhìn rõ bên trong bích quang, đến tột cùng là vật gì.

- Chúc mừng Vương tọa!

- Hít!

Sắc mặt Vương Xà trắng bệch, mãnh liệt hít một hơi lãnh khí, ngẩng đầu liếc nhìn Chu Báo.

- Lần này nhờ người, bất quá ta cần thời gian để luyện hóa Thuần Dương pháp khí này, chết tiệt, Độn Long Thung đã bị lão gia hỏa kia tế luyện nhiều năm, muốn khu trục tinh thần lạc ấn của hắn ra ngoài, tốn không ít thời gian a!

Sắc mặt Chu Báo hơi đổi, bỗng nhiên nói.

- Người xử lý chuyện này như thế nào?

- Ta cần thời gian nửa tháng, mới có thể nắm giữ sơ bộ kiện Thuần Dương pháp khí này, tiểu nhân tâm nhỏ, trước tiên người giam bọn chúng lại, không được thả ra, ta có thể không giúp được người xử lý bề bọn!

Nói đến đây, ánh mắt Vương Xà chuyển sang hai người Yên Vân Yên và Thủy Hồng Nhan.

- Còn hai ả này, cũng đồng dạng giam lại, không thể để hai ả ta ra ngoài trong tình huống này!

- Người dám!

Lần này, Thủy Hồng Nhan mở miệng, thân ảnh lóe lên, chắn trước người Yên Vân Yên, đôi mắt đẹp nhìn gắt gao lên người Chu Báo.

- Chu Báo, người dám mạo phạm công chúa sao?

- Ta đương nhiên không dám mạo phạm công chúa rồi, bất quá hiện tại ta đang đối phó với cường địch Côn Lôn sơn, cũng không có dư lực giải cứu công chúa a!

Chu Báo ha ha cười nói.

- Cái gì?

Thần sắc Thủy Hồng Nhan biến đổi, còn không đợi nàng kịp phản ứng, Vương Xà đã đến trước người của nàng, nhẹ nhàng phá vỡ cương khí hộ thân màu hồng nhạt, điểm chỉ lên trán nàng.

704. Chương 702: Tái Đoạt Thuần Dương, Vương Xà Ứng Đối. (1)

Vương Xà đã hao tổn khí lực rất lớn, bất quá dù sao thì hần cũng là cường giả trên cửu phẩm, đối phó một cường giả thất phẩm, chỉ cần không phải dạng quái thai như Chu Báo thì chỉ là tiện tay mà thôi.

Nhất chỉ điểm trúng, Thủy Hồng Nhan chớp mắt, liền chóng mặt ngã trên mặt đất, Vương Xà đưa tay ra đỡ, ôm nàng vào trong lòng.

- Ha ha, nhuyển ngọc ôn hương trong truyền thuyết a, Vương tọa, xích phụ phục a?

Chu Báo nhìn tư thế hai người, vẻ mặt lộ ra vẻ mập mờ, cười nói.

Vương Xà cũng không để ý tới hần, bắt chước làm theo, chế trụ Yến Vân yên, căn bản không cho vị công chúa điện hạ này có cơ hội nói chuyện.

- Nửa tháng à?

Vương Xà nói ra.

- Ít nhất phải nửa tháng, tốt nhất là hai mươi ngày, ta mới có thể nắm chắc, ta cần thời gian để ngộ ra diệu dụng Thuần Dương pháp khí, nhanh như vậy dùng nó để đối địch, hơn nữa đối thủ là thượng sư Côn Lôn, thật sự là quá sớm!

- Vậy hãy để Thiên Long đạo đổi một Thuần Dương pháp khí!

Chỉ thấy kim quang Kim hi cách diễm kính lóe lên, ba người Côn Lôn sơn bị hào quang bao phủ cảm thấy hoa mắt, liền đồng thời mất đi tri giác.

Đã không còn người ngoài, thần sắc Chu Báo cũng trở nên khó coi, kêu lên.

- Đáng chết, lão tử vất vả giúp người đạt được một kiện Thuần dương pháp khí, vậy mà người không giúp ta đối phó thượng sư Côn Lôn, ta mời người tới làm cái gì?

- Ta chưa nói không giúp người đối phó thượng sư Côn Lôn, ta nói ta cần thời gian!

Vương Xà lắc đầu nói.

- Thuần Dương pháp khí a, người cho rằng đó là Nhập huyền pháp khí sao? Muốn nắm giữ nó cần đại lượng thời gian đấy!

- Trước đó người không nghĩ qua chuyện này sao?

Chu Báo kêu lên.

- Đừng nói với ta là người chưa từng có ý nghĩ như vậy, người là cường giả cửu phẩm, là vương tọa Thiên Long đạo, danh chấn thiên hạ, không có khả năng không nghĩ qua chuyện này!

- Đúng, ta từng nghĩ qua, nhưng thật không nghĩ Độn Long Thung lại khó chơi như vậy!

Về mặt Vương Xà lúc này trông khổ sở còn hơn bông cải, bỗng nhiên dính mưa, Vương Xà chỉ vào Ninh Bác đang bị kim quang Kim hi cách diễm kính giam cầm, kêu lên.

- Cái tên đáng chết này, không chỉ tu vi đã đến cửu phẩm, lại còn tu luyện bí pháp tinh thần, tinh thần lạc ẩn bên trong Độn Long Thung đích thực rất bền chắc, muốn tiêu trừ nó thì không phải chuyện dễ dàng gì, chết tiệt, thời gian nửa tháng, ta chỉ có thể phong bế tinh thần lạc ẩn của hần mà thôi, có thể cam đoan thắng này sau khi thoát khỏi trói buộc, không cách nào khống chế được Độn Long Thung nữa, về phần

những thứ khác, chỉ có thể dùng công phu mài nước, thời gian dần qua mới được, liền muốn sử dụng, khẳng định là không được.

- Vậy làm sao bây giờ? Chúng ta đối phó với thượng sư Côn Lôn như thế nào?

Chu Báo kêu lên.

- Uy lực kiện Thuần dương pháp khí kia của Thượng sư Côn Lôn khẳng định không thấp hơn Độn Long Thung, mà thực lực của hắn lại cao hơn một bậc, thậm chí có khả năng đã tiến nhập vào bán bộ Thông Huyền bí cảnh, người không dùng Thuần Dương pháp khí thì đối phó với hắn như thế nào?

Chu Báo lớn tiếng kêu lên.

- Người cũng không thể lấy được chỗ tốt mà không làm việc a!

- Ta biết rõ, ta biết rõ, ta sẽ không lấy không chỗ tốt của người đâu!

Vương Xà bắt đầu dĩ lắc đầu.

- Ta sẽ không lấy không chỗ tốt của người, ta tự nhiên sẽ giúp người giải quyết sự tình thượng sư Côn Lôn, kỳ thật, hiện tại chúng ta căn bản không cần lo lắng thượng sư Côn Lôn rồi, mặc dù thực lực tên kia cường đại, bất quá hiện tại bọn hắn đã mất đi một kiện Thuần Dương pháp khí rồi, một gã cường phẩm thì lại bị người giam cầm ở chỗ này, thực lực đại giảm, ta phối hợp với Thuần Dương pháp khí và Lương Nghi trận của người, chưa hẳn không thể lưu hắn lại!

Nói đến đây, hắn thoáng nhìn Chu Báo một cách cổ quái.

- Người còn không nhìn ra được sao? Kỳ thật, ván này người đã thắng!

- Thắng cái rắm!

Chu Báo kêu lên.

- Ta cũng không phải bọn ngốc Côn Lôn sơn này, không rõ thực lực đối phương mà đi tìm phiền toái, trải qua mấy lần như này, có lẽ Côn Lôn sơn đã ước định được thực lực của chúng ta, thượng sư Côn Lôn ra tay, hắn là lấy thế vạn quân lôi đình mà đến, thắng bại căn bản không thể nói trước, ta cũng không muốn đến phút cuối lại thua đến không còn manh giáp, cho nên nhất định phải nắm chắc chiến thắng, đồng dạng như lúc này!

Vương Xà nghe xong, cẩn thận suy nghĩ, hắn biết rõ Chu Báo nói có đạo lý, bất quá hắn đã đánh giá sai sự khổng chế Độn Long Thung của Ninh Bác rồi, cho nên chiến lược của mình đã giảm đi, vì vậy mà chịu cảnh hung hăng rằng cần phải lùi.

- Như vậy đi, ta trở về tìm lão đầu tử, để hắn tạo áp lực lên Côn Lôn sơn!

- Tìm lão đầu tử, bảo hắn gây áp lực cho Côn Lôn sơn?

Chu Báo sững sốt một chút, có chút không rõ ràng.

- Có ý tứ gì?

- Đừng quên ta là một trong tam đại tọa của Thiên Long đạo, vẫn có quyền lực tại Thiên Long đạo đấy, người biết sự phụ ta là ai không? Hắn chính là chủ giáo Thiên Long đạo, con mẹ nó, chỉ cần hắn chịu ra mặt gây áp lực lên thượng sư Côn Lôn sư thì có thể khiến thượng sư Côn Lôn sơn không thể hạ sơn!

Vương Xà tựa hồ cũng bị ép, hung dữ nói.

- Còn có việc tốt bực này, sao người không nói sớm?

Chu Báo vui vẻ, có thể khiến thượng sư Côn Lôn không thể hạ sơn, chuyện tốt như vậy lại không sớm nói ra, làm hắn lo lắng một hồi.

- Người cho rằng ai cũng có thể thỉnh động lão đầu tử đó à, tên kia nổi danh là quỷ có lòng tham, không đủ chỗ tốt tuyệt đối sẽ không ra mặt, nhiều nhất chỉ là ra mặt cho tọa Thiên Long đạo mà thôi!

Nói đến đây, Vương Xà hung hăng cắn răng nói.

- Con mẹ nó, tính đến lúc này, lão tử ít nhất đã bán mạng cho Thiên Long đạo hai mươi năm rồi!
 - Người không phải là tọa Thiên Long đạo sao? Một mực bán mạng vì Thiên Long đạo đấy sao?
 - Người thôi đi, ba tọa chúng ta, nếu quả thật có quyền lực thì đích thực là uy phong, bắt quá đi cùng với uy phong còn phải gánh chịu trách nhiệm cực lớn, mà ba chúng ta không muốn gánh chịu trách nhiệm lớn như vậy, cho nên suốt ngày trốn ở núi, hoặc là tán loạn khắp thiên hạ, rất ít hành sử quyền lực của mình, bắt quá lúc này, vì Thuần Dương pháp khí, tiêu tốn công phu hai mươi năm, vẫn là đáng giá đấy!
- Nói đến đây, Vương Xà như đã hạ quyết tâm, hung dữ liếc nhìn Chu Báo, nói.
- Ta lấy quyền lực tọa Thiên Long đạo, hướng Côn Lôn sơn kháng nghị, kháng nghị hần vô cơ ức hiếp thế lực ngoài Thiên Long đạo ta, người tên tiểu tử này xuất thân từ Ô gia, hiện tại còn danh hào đệ tử Ô gia, Ô gia là thế lực bên ngoài Thiên Long đạo, người tự nhiên cũng như vậy, nếu hần dám làm thế, ta sẽ mang lực lượng đến Tây bắc đối nghịch với hần, ta ngược lại muốn nhìn, mất đi nhanh vuốt và lực lượng, Côn Lôn sơn có thể chống lại Thiên Long đạo hay không!

705. Chương 703: Tái Đoạt Thuần Dương, Vương Xà Ứng Đối. (2)

- Cái đó xin Vương tọa chỉ điểm!
- Chu Báo nhẹ nhàng hít một hơi, đối với bí mật bên trong Thiên Long đạo, hần không có tâm tư đi tìm tòi nghiên cứu, chỉ nhếch miệng mỉm cười.
- Nếu người có thể mang lực lượng Thiên Long đạo tới đây làm một hồi với Côn Lôn sơn, ta cũng không có ý kiến gì!
- Hần đương nhiên không có ý kiến gì rồi, nếu như Vương Xà có thể làm Thiên Long đạo đối nghịch với Côn Lôn sơn thì không lâu sau, toàn bộ võ lâm đều phỏng đoán hần có quan hệ minh bạch với Thiên Long đạo, phỏng đoán và đồn đãi càng nhiều, đối với hần chỗ tốt càng lớn.
- Ta đương nhiên có thể!
- Wương Xà nói.
- Hiện tại ta trở về, cho nên chuyện này người không cần lo lắng, ba ngày, chỉ cần ba ngày, ta có thể tung tin tức ra, đúng rồi, người cũng có thể thả mấy tên gia hỏa này ra, bọn hần đã không còn giá trị gì, nếu bỏ qua bọn hần, không đến mức lập tức sẽ trở thành tử địch với Côn Lôn sơn!
 - Tốt, người nói không thì bọn hần đã không có bất kỳ tác dụng nào rồi!
- Chu Báo nhẹ gạt đầu, tay áo nhẹ run lên, không gian chung quanh vô tức thoáng dâng một phát, chín mặt tiểu kỳ màu xanh xuất hiện trong lòng bàn tay hần, khẽ đảo tay, không thấy chín mặt tiểu kỳ nữa rồi, hết thấy như bình thường, phẳng phất như sự tình gì cũng chưa từng xảy ra, chỉ là trên mặt đất nhiều hơn năm gã gia hỏa đang hôn mê mà thôi.
- Sau khi ta đi, người cứ yên tâm trở về, lúc này lão tử đã xuất huyết nhiều rồi!
- Sắc mặt Vương Xà càng lúc càng khó coi, trùng trùng điệp điệp dậm chân một cái, hóa thành một đạo ánh sáng màu xanh, biến mất trước mặt Chu Báo.
- Con mẹ nó, không cần phương pháp đơn giản như vậy, lão thiên đùa nghịch khiến lão tử đánh sinh đánh tử a!
- Chu Báo thầm mắng trong nội tâm một câu, bắt quá hần ngược lại có thể hiểu được Vương Xà, vô duyên vô cớ bán mạng cho Thiên Long đạo hai mươi năm, thì dù hần là đệ tử Thiên Long đạo, nếu như không có chỗ tốt thiên đại, hần cũng sẽ không làm.
- Ha ha, phụ thuộc thế lực Thiên Long đạo, lúc này trở về sau, chỉ sợ Tây Bắc này sẽ yên tĩnh trong một thời gian a! Tên Ninh Vương kia, muốn toàn tâm toàn ý mượn lực lượng của Côn Lôn sơn để thực hiện dã tâm của mình, lúc này ta lại đoạn đi một nửa thực lực Côn Lôn sơn, lại mượn Thiên Long đạo chấn nhiếp Côn Lôn sơn, đồng thời cũng chấn nhiếp thoáng một phát những tên gia hỏa có ý đồ với Tây bắc chi địa

này, đã có Thiên Long đạo trong truyền thuyết làm chỗ dựa, ta liền có thể yên tâm mà giương cờ tại lãnh địa này, đã thông thương đạo Hắc vĩ nguyên rồi.

Hắc vĩ nguyên là một đường tắt thông thiên, hiện tại đã hàng phục Hắc Ma tra mã, lại có Kim hi cách diễm kính trong tay, chỉ cần hắc nguyên ý, tùy thời đều có thể mở một thương đạo tại hắc vĩ nguyên này mà không cần lo lắng cái gì.

Hắn biết rõ, Hắc vĩ nguyên chính thức khiến hắn cảm thấy sợ hãi không phải là Hắc ma tra mã, mà là cái đầm lầy kia tùy thời có thể thôn phệ tính mạng con người, khiến không ai dám đi qua, sợ lâm vào vũng bùn đầm lầy tử vong, dù sao Tra mã cường thịnh trở lại, cũng không quá đáng chỉ là một yêu thú cường đại mà thôi, Hắc vĩ nguyên lại lớn như vậy, không thể chỗ nào cũng có thể xuất hiện, tùy thời có thể gây ra uy hiếp tính mạng nhân loại.

Mà có được Kim hi cách diễm kính, Chu Báo có thể đơn giản mở ra một thông đạo cứng rắn ở Hắc Vĩ nguyên, bất luận vũng bùn tồn tại gì, ưu thế này, dù ai cũng không thể bằng được.

Đương nhiên, Chu Báo chưa từng nghĩ sẽ độc chiếm thông đạo này, Tây Bắc chi địa này, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, phân đất phong hầu ra cũng được hơn một trăm lãnh chúa lớn nhỏ, địa bàn của hắn không sai biệt cũng có hơn mười người, bên trong chừng một trăm lãnh chúa này, hơn phân nửa đều không phải người đến tiếp thu lãnh địa của mình, mà bên trong hơn mười lãnh chúa này, cũng có một phần nhỏ đã bị Ninh Vương thu phục, đây cũng là nguyên nhân mà Ninh Vương nắm chắc như vậy, thực lực của hắn tại đó, lãnh chúa bình thường, coi như có lãnh địa tương đương với lãnh địa của Chu Báo, cũng không có thực lực lớn như vậy, hơn nữa vùng đất phương bắc này cũng chỉ vừa mới khai mở, căn bản không có lãnh địa nào lớn, cũng không có thực lực cường đại, hiện tại đúng là thời điểm Tây Bắc yếu kém nhất, như vậy, vô luận là hợp lý hay không hợp lý, hợp pháp hay không hợp pháp, hắn vẫn là thế lực mạnh nhất Tây Bắc, coi như tương lai có người muốn khua chiêng gióng trống tại Tây Bắc này, cho dù Ninh Vương không ra mặt, chỉ cần hạ một chút độc thủ sau lưng, tất cả những lãnh chúa lớn nhỏ kia đều không thể làm được gì.

Đây cũng là nguyên nhân Chu Báo cố kỵ Ninh Vương như vậy.

Những thế lực lãnh chúa khác, thời gian qua đều muốn kinh doanh, chính hắn cũng không ngoại lệ, mà Ninh Vương, bản thân hắn có thế lực cường đại, vốn hắn dùng thế lực này đoạt mục đích, có hệ thống nhân mạch mà nhân tài dự trữ đầy đủ hoàn mỹ, cho dù đặt tại Trung Nguyên cũng không có người nào dám khinh thường, mà hắn lại hạ quyết tâm mang tất cả thực lực của mình rời khỏi Trung Nguyên, đi tới vùng Tây Bắc chim không ỉa phân này tìm chỗ tốt, ưu thế này, người khác tự nhiên không thể so sánh.

Chu Báo tự nhiên cũng không thể bằng được, Chu Báo tinh tường, đối với Ninh Vương, ưu thế lớn nhất của chính mình chính là chiến lực cá nhân cường đại, cũng chính chiến lực cá nhân cường đại này, khiến thế lực cường đại của Ninh Vương không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể mượn nhờ lực lượng Côn Lôn sơn để đối phó.

Nhưng hiện tại, kết cục thất bại của Côn Lôn sơn đã định, tiếp theo Ninh Vương sẽ có hành động gì?

Đây chính là điều Chu Báo quan tâm nhất, một khi Côn Lôn sơn rút lui, như vậy lợi ích giữa Chu Báo và Ninh Vương tất sẽ xảy ra xung đột kịch liệt, cho dù Chu Báo muốn yên ổn thủ lãnh địa của mình, nhưng dã tâm của Ninh Vương lớn như vậy, cũng sẽ không nguyện ý để một nhân tố cường đại không ổn định như vậy bên cạnh mình, tương lai sẽ có xuất nhiều thủ đoạn đối phó với hắn.

Đối với Chu Báo mà nói, đó không phải là chuyện tốt lành gì.

Hơn nữa, bảo hắn một mình đối phó với Ninh Vương, hắn không có tâm tư này, ta cũng không phải Lôi Phong, không cần phải làm việc tốt, cho nên, hắn phải lôi kéo tất cả lãnh chúa lớn nhỏ tại Tây Bắc này về phía mình, nhưng dùng cái gì để lôi kéo?

Thương lộ! Đúng vậy, chỉ có thương lộ!

Những lãnh chúa được thụ phong sơ dĩ không muốn đến nơi này, đơn giản là vì Tây Bắc nghèo nàn, đường xá xa xôi gian nan, nhưng những nguyên nhân khách quan này cũng có thể cho qua, ai lại không muốn một vương quốc độc lập toàn toàn thuộc về mình chứ, ai không muốn xưng vương xưng bá trên đất của mình, không muốn lưu lại cho mình một đường lui chứ?

706. Chương 704: Ra Chiêu Khuấy Đục Vững Nước. (1)

Chính thức gây trở ngại ở Tây Bắc, khiến những lãnh chúa kia sợ cũng không phải là nghèo nàn, cũng không phải đường xá, mà là Hắc Vĩ Nguyên, có Hắc Vĩ Nguyên vắt ngang ở phía bắc Áp Long Giang, có Hắc Vĩ Nguyên tồn tại trước Tây Bắc, Tây Bắc muốn phát triển thì quả thật là chuyện cười, cho nên, mọi người mới không muốn đến. Cũng không phải mỗi người đều giống như Ninh Vương, cam nguyện hoàn toàn bỏ qua nơi phồn hoa náo nhiệt như Trung Nguyên mà đến Tây Bắc chi địa này.

Nhưng Chu Báo có thể giải quyết vấn đề này, hẳn có thể ở Hắc Vĩ Nguyên mở ra một con đường không có bất kỳ nguy hiểm nào, thậm chí không chỉ một cái, việc này đủ để khiến tất cả các lãnh chúa nổi lên hứng thú với Tây Bắc, một khi tất cả lãnh chúa của Tây Bắc đều đến, vậy thì vững nước Tây Bắc này cũng triệt để bị khuấy động rồi.

Bất quá cũng vì vậy mà nhất định sẽ đắc tội với Ninh Vương đến chết, nhưng nói đi cũng phải nói lại, hiện giờ Chu Báo cũng không cho là giữa mình và Ninh Vương còn gì với nhau nữa.

Hắn căn bản không nhận biết Ninh Vương, mà Ninh Vương lại nhiều lần đối phó hắn, chỉ điểm này thôi, cũng đủ khiến hắn sinh ra chán ghét với Ninh Vương rồi, Chu Báo hẳn cũng không phải là người tốt, lâu nay vẫn dùng quy tắc người không phạm ta ta không phạm người, nhưng là một khi có người phạm hắn, hắn tuyệt đối sẽ không áp chế tính nóng nảy của mình.

Mấy ngày này, đều là Ninh Vương đối phó hắn, hắn chỉ gặp chiêu phá chiêu, thập phần bị động, hiện giờ hắn không định làm vậy nữa, hắn muốn chủ động làm chút chuyện, cho Ninh Vương chút giáo huấn, đã thông một trong số các thông đạo của Hắc Vĩ Nguyên, nhưng cũng là trí mạng nhất hữu hiệu nhất.

- Không biết sau khi ta làm chuyện này, Ninh Vương kia sẽ có biểu lộ gì nữa? !

Chu Báo cười lạnh trong lòng.

Ninh Vương, hiện giờ lão tử ra chiêu xem ngươi tiếp kiểu gì? !

- Cái gì, Côn Lôn Sơn thất bại?

Áp Long Giang, Ninh Vương đại doanh, Ninh Vương không thể tưởng tượng nổi nhìn Yên Vân Yên, sắc mặt đỏ dần, cho dù thế nào hắn cũng không ngờ tới, Côn Lôn Sơn sẽ bại, hơn nữa lại bại đột ngột, thậm chí vậy, ngay cả Thuần Dương pháp khí Độn Long Thung cũng vứt bỏ.

Đây gọi là chuyện gì a? !

- Đúng vậy, Côn Lôn Sơn thất bại, Ninh Vương kia lọt vào tính toán của Chu Báo, dùng Độn Long Thung vây khốn một người giả, sau đó trúng ám toán của Chu Báo, lại bị Chu Báo dùng Thuần Dương pháp khí chế ngự, Thuần Dương pháp khí Độn Long Thung của Côn Lôn Sơn, cũng bị Vương Xà lấy đi rồi.

Thủy Hồng Nhan đứng bên cạnh Yên Vân Yên, dùng một ngữ khí không chút ba động tình cảm nào nói, nói ra sự thật này, hai người chúng ta đều bị Vương Xà chế trụ, chờ đến khi chúng ta tỉnh lại, Chu Báo và Vương Xà đã rời khỏi, ba người của Côn Lôn Sơn cũng không thấy đâu nữa!

- Các ngươi có thể khẳng định Vương Xà cướp đi Thuần Dương pháp khí của Côn Lôn Sơn sao? !

Ninh Vương vẫn có chút không tin.

- Đương nhiên có thể khẳng định, đây là do chúng ta nhìn thấy tận mắt mà!

Yên Vân Yên thấy Ninh Vương có chút không tin lời của mình, không khỏi có chút không cao hứng.

- Ninh Vương ca ca, chúng ta thế nhưng đã bốc lên phong hiểm rất lớn, nhìn chuyện vừa qua, lúc ấy nếu Chu Báo kia muốn giết người diệt khẩu thì chúng ta có thể đã không về được rồi, người lại hoài nghi lời chúng ta nói, thiệt là!

- Ha ha, ha ha, Yên nhi muội muội cực khổ rồi, ta không phải hoài nghi, chỉ cảm thấy khó tin thôi!

Ninh Vương vội vàng cười nói, bất quá nụ cười của hắn lại có vẻ thập phần gượng ép, thập phần miễn cưỡng.

- Ninh Vương điện hạ yên tâm, hiện giờ Côn Lôn Sơn thất bại, cũng không phải là không tốt!

Một người bên cạnh mở miệng nói.

- Chỉ giáo cho?

Ninh Vương ánh mắt lóe lên, hỏi.

- Nếu như Côn Luân Sơn chỉ thất bại, vậy cũng thôi đi, nói không chừng cổ kỹ thực lực của Chu Báo, Côn Luân Sơn sẽ không có động tác gì, nhưng hiện giờ Chu Báo và Vương Xà ngay cả Thuần Dương pháp khí của Côn Luân Sơn cũng đoạt đi, Côn Luân Sơn tuyệt sẽ không từ bỏ ý đồ đâu, lần này bại chính là Đại trưởng lão, như vậy tiếp theo, ra tay hẳn là chương giáo của Côn Luân Sơn, chính là một trong Bắc Nguyên Tam Đại Tông Sư, Côn Luân thượng sư, bốn sự của Chu Báo cho dù có lớn thì chẳng lẽ lại có thể lấy được chỗ tốt từ trên tay Côn Luân thượng sư sao?

Chỉ cần có Chu Báo tồn tại, liên vinh viễn sẽ không thiếu đại tin tức!

Chỉ trong mười ngày ngắn ngủi, toàn bộ võ lâm lại lần nữa xác minh hàm nghĩa của lời này.

Đã thoát khỏi ánh mắt của võ lâm Trung Nguyên một thời gian ngắn, Chu Báo lại đột nhiên ở Tây Bắc làm ra một chuyện lớn.

Hắn liên hợp Vương Xà của Thiên Long Đạo, lấy một kiện Thuần Dương pháp khí của Côn Luân Sơn.

Thuần Dương pháp khí, thứ trong truyền thuyết này, đồ vật vô cùng trân quý trong các đại phái, thế gia đại phiệt, đây đã là lần thứ hai liên hệ cùng một chỗ với Chu Báo. Lần đầu tiên là Bát Cực Linh Lung Tháp mà Tây Trữ Vương thế tử Yên Phi đoạt được từ thiên hạ anh hùng đại hội bị Chu Báo cường đoạt mất, lần thứ hai lại là chí bảo của Côn Luân Sơn, Độn Long Thung cũng bị Chu Báo và Vương Xà liên thủ đoạt lấy.

Tính toán ra, hiện giờ tốt cộng đã có ba kiện Thuần Dương pháp khí dính dáng đến Chu Báo, bản thân hắn lại có được một kiện nữa.

Việc này thật sự khiến người khác khó có thể tin được,

Mà càng khó tin hơn là con đường truyền lưu của tin tức này, dĩ nhiên là từ Thiên Long Đạo.

Bởi vì lúc này Thiên Long Đạo đã thông cáo thiên hạ, phát ra cảnh cáo với Côn Luân Sơn, vô duyên vô cớ tập kích ngoại môn đệ tử của Thiên Long Đạo, ý đồ mưu sát mệnh quan triều đình, lãnh chúa của Đại Tấn vương triều, cướp đoạt Thuần Dương pháp khí của Đại Tấn vương triều, đây là một việc khiến Thiên Long Đạo, thậm chí toàn bộ võ lâm Đại Tấn đều không dễ dàng tha thứ.

Chu Báo là ngoại môn đệ tử của Thiên Long Đạo, đã được Thiên Long Đạo cam đoan, Côn Luân Sơn người vậy mà lại phái ra một Đại trưởng lão có tu vị cứu phẩm, mang theo Thuần Dương pháp khí đến tập kích Chu Báo, cuối cùng bị Chu Báo đánh bại, lại còn mặt mũi đến tìm Chu Báo đòi lại công đạo, đòi hỏi Thuần Dương pháp khí, đây không phải ngốc sao?

Vì thế, chương giáo của Thiên Long Đạo, Du Bạch Mi thậm chí tự mình ra mặt cảnh cáo, nếu như Côn Luân Sơn lại phái ra người quấy rối Chu Báo thì Thiên Long Đạo cũng không ngại nháo một hồi với Côn Luân Sơn, mà biểu hiện của Vương Xà vốn thân là một trong tam đại Tọa của Thiên Long Đạo lại phải gọi là sư phụ, hẳn muốn mang tất cả những người dưới trướng mình kéo đến Tây Bắc sống mái với Côn Luân Sơn một trận.

707. Chương 705: Ra Chiêu Khuấy Đục Vững Nước. (2)

Tuy rằng dưới sự khuyến cáo của đám trưởng lão Thiên Long Thần Sơn, việc này cũng không thành công, nhưng từ điểm này có thể nhìn ra sự coi trọng của Thiên Long Đạo đối với Chu Báo, nói là ngoại môn đệ tử, nhưng nói tiếp, coi như là gia chủ Ô Duyên Thắng của Ô gia, nơi mà Chu Báo xuất thân, chỉ sợ không có có lực lượng khiến chương giáo Thiên Long Đạo Du Bạch Mi tự mình ra mặt đòi công đạo a?

Huống chi, mặc dù không phái ra toàn bộ thực lực dưới trướng, nhưng Vương Xà sau khi trở lại Thiên Long Thần Sơn cũng không có dừng lại mà dẫn theo hơn mười danh thủ, lại thẳng đến Tây Bắc chi địa, những người này đều là tâm phúc dòng chính của hắn, mỗi người đều có thực lực lục phẩm đỉnh phong, thậm chí có một người còn sắp đột phá thất phẩm.

Đối với Chu Báo hiện giờ cực kì thiếu thủ hạ thì đây chính là một đám lực lượng cường đại, có hơn mười người này, hẳn liền có được lực lượng có thể trấn trụ lãnh địa của mình rồi, Chu Sẹo cũng không cần phải suốt ngày mang người đi tuần tra khắp nơi.

Huống chi còn có một thể nào. Cửu phẩm cường giả Vương Xà!

Một cửu phẩm cường giả tọa trấn, hơn nữa cửu phẩm cường giả này còn có Thuần Dương pháp khí, vậy thì không ai lại ngốc đến mức đi trên chọc cựa, cho dù lấy thực lực trên tay Ninh Vương hiện giờ, cũng không dám đi tìm Chu Báo gây phiền toái. Hai kiện Thuần Dương pháp khí, hai cường giả, đã có đủ thực lực để thanh tẩy hoàn toàn thủ hạ mạnh nhất của Ninh Vương rồi.

Trong dự liệu, xuất phát từ áp lực của Thiên Long Đạo, lực lượng của Côn Luân Sơn không còn xuất hiện trên lãnh địa của Chu Báo nữa, phẳng phất như chấp nhận chuyện này chấm dứt như vậy vậy.

Côn Luân Sơn trong các đại phái, nổi danh là một con rùa đen rút đầu, lần trước lúc Bắc Nguyên bị diệt, Côn Luân thượng sư không phải một người chạy về Côn Luân Sơn sao? Trở thành một người duy nhất trong Bắc Nguyên Tam Đại Tông Sư toàn thân trở ra, tuy rằng vì chuyện này mà chịu chút trào phúng, một ít giễu cợt, nhưng lại bảo trụ được cơ nghiệp của Côn Luân Sơn, những người kia, cười trong bóng tối cũng được, mắng trong bóng tối cũng tốt, nhưng không ai dám động đến Côn Luân Sơn cả, mà sau khi Bắc Nguyên bị diệt, Côn Luân Sơn cũng được hưởng thụ đãi ngộ giống với Tịch Diệt Ma Cung, không khác gì với tam đại môn phái của Đại Tấn vương triều cả, đây là vì cái gì?!

Chính là dựa vào Côn Luân thượng sư và Thuần Dương pháp khí của bọn họ!

Côn Luân Sơn mất một kiện Thuần Dương pháp khí, thực lực đại tổn, nhưng cũng không hoàn toàn bị thương đến căn bản, Côn Luân Sơn ít nhất vẫn còn hai tên cửu phẩm cường giả, còn có một kiện Thuần Dương pháp khí nữa, thực lực như vậy, đủ để khiến bất cứ người nào kiêng kị rồi.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao sau đó Vương Xà lại tự mình tọa trấn Tây Bắc.

Côn Luân Sơn là cố kỵ Thiên Long Đạo, cho nên không dám hành động tiếp, nhưng hiện giờ chưa có, nhưng không chừng sau này sẽ có a! Dù sao Thuần Dương pháp khí cũng không phải chuyện đùa, tuy rằng hiện giờ Độn Long Thung đã vào tay Vương Xà, nhưng trên người Chu Báo không phải còn có một kiện sao?

Đối với chuyện này, Vương Xà cũng rất lo lắng, liền dứt khoát tới Tây Bắc, làm ra bộ dáng như muốn ở lâu, đối với việc này, cao tăng của Thiên Long Đạo cũng chấp nhận.

Đây đều là những chuyện khiến người khác hoa mắt chóng mặt, cũng làm cho những người có ý phải suy nghĩ.

Ở đây là vì bảo hộ Chu Báo ah, rất rõ ràng, Thiên Long Đạo muốn mượn chuyện này để hiểu nhiên khuếch trương thế lực của mình, khá lắm, chỉ một chiêu liền vươn đến Tây Bắc.

Minh Nghĩa Kinh Viện cũng tốt, Bái Hỏa Huyền Giáo cũng thế, còn có đông đảo tiểu môn phái trên giang hồ nữa, đều từ hành động lúc này của Thiên Long Đạo mà có cách nghĩ khác nhau.

Lấy thực lực của Chu Báo, hơn nữa còn có sự ủng hộ âm thầm của Thiên Long Đạo thì có thể trong thời gian cực ngắn khống chế được Tây Bắc chi địa, hiện giờ Tây Bắc nghèo nàn, hoang vu, nhưng tương lai thì sao chứ?

Diện tích nơi đó rộng lớn, tài nguyên phong phú, chỉ cần có thời gian, có kiên nhẫn, có đủ người, nhất định có thể khiến nơi đó bắt đầu phồn vinh, thậm chí còn có thể lập ra một quốc gia khổng lồ không thua thì Đại Tấn vương triều, mà Thiên Long Đạo lúc này hiển nhiên đã chiếm được tiên cơ, Chu Báo và Vương Xà, là người đại diện của Thiên Long Đạo ở Tây Bắc, nói không chừng, Thiên Long Đạo nhất mạch thật sự có thể làm nên chuyện ở Tây Bắc đấy!

Việc này, tâm tư của mọi người đều trở nên linh hoạt, quá linh hoạt rồi.

Trong khoảng thời gian ngắn, các môn phái, thế lực lớn nhỏ, đại tiểu thế gia trong võ lâm bắt đầu chuyển động sóng ngầm, rất nhiều rất nhiều nhân thủ được phái tới Tây Bắc, còn những lĩnh chủ ngại đất phong

ở Tây Bắc nghèo nàn xa xôi, căn bản không đi, còn ở lại Đại Tấn vương triều cũng chuẩn bị quà cáp, mỗi ngày đều tiếp xúc với người của các thế lực khác nhau.

Trong khoảng thời gian ngắn, sóng ngầm bắt đầu khởi động, gió nổi mây phun!

- Hồn dân! Chu Báo thì thế nào chứ, hồn dân, còn có Vương Xà nữa, còn có Thiên Long Đạo, các người vì sao không ở yên ở Trung Nguyên đi, lại chạy đến Tây Bắc làm gì? !

Áp Long Giang, Ninh Vương đại doanh, Ninh Vương rất phần nộ, mười mấy ngày nay các tin tình báo xếp chồng trước mặt hắn, tất cả tin tức đều bất lợi đối với hắn, vùng nước Tây Bắc này đã bị sự liên hợp hành động của Chu Báo và Thiên Long Đạo mà bị khuấy lên rồi, ánh mắt của vô số người đều nhìn vào địa phương nhỏ bé này, hắn muốn im ắng cướp lấy Tây Bắc chi địa, kế hoạch tận hết khả năng để chiếm lấy ưu thế lại lần nữa rơi vào khoảng không.

- Vương gia bớt giận, việc này còn cần bàn bạc kỹ hơn!

Trông thấy Ninh Vương nổi giận, cho dù cường giả đầy doanh, cũng không dám nói nhiều một câu, ngược lại vài tên ăn mặc kiểu văn sĩ lại như có điều suy nghĩ.

- Bớt giận, người bảo ta phải bớt giận thế nào đây, ta đau khổ kinh doanh ba năm, vì tất cả lực lượng vào cái khổ hàn chi địa Tây Bắc này, ta vì cái gì chứ? Chính là vì muốn trước khi tất cả mọi người chưa kịp phản ứng chiếm lấy Tây Bắc, lấy được ưu thế, nhưng giờ thì sao, giờ thì sao? Hiện giờ tất cả đều đã chậm rồi, giờ ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào Tây Bắc, người bảo ta phải bớt giận thế nào chứ?

Ninh Vương gầm rú, phần nộ vỗ vào kỷ trà trước mặt văn sĩ, đánh cho nó trở nên nát báy.

- Tâm huyết của ta, toàn bộ tâm huyết của ta, đều đã đổ vào Tây Bắc, hiện giờ tất cả đều uống phí rồi, uống phí rồi!

708. Chương 706: Ra Chiêu Khuấy Đục Vững Nước. (3)

Bị Ninh Vương hung dữ chằm chằm vào, tên kia văn sĩ sắc mặt trắng bệch, thân thể run rẩy, trong khoảng thời gian ngắn, cũng không biết nên nói gì cho phải, thân thể rụt lại phía sau, phảng phất như muốn co lại trong ghế vậy.

Tất cả mọi người trong trường, đều bị cơn thịnh nộ của Ninh Vương bao phủ, một mảnh tĩnh lặng, phảng phất như lúc nào cũng có thể phun lửa vậy, tiếng động gì cũng không biết, lại sinh ra một cổ áp bách không thể tưởng tượng nổi.

- Kỳ thật, việc này cũng không có gì không tốt cả!

Một thanh âm vang lên, phá vỡ sự yên lặng đến đáng sợ này.

Mọi ánh mắt trong lều đều nhìn lại về nơi phát ra thanh âm, đó là một hắc y văn sĩ thân hình gầy gò xấu xí lại để thêm râu cá trê thuộc hạng bét trong tất cả mọi người.

Phảng phất không để ý đến hào khí quý bí của tất cả mọi người trong lều, hắn chậm rãi cuối đầu uống rượu, lộ ra thập phần nhàn nhã, bất quá, dưới cái nhìn chăm chú của tất cả mọi người trong lều, hắn cũng không có bất kỳ vẻ gì, chỉ là nhẹ nhàng ngẩng đầu, liếc nhìn mọi người, nở nụ cười

- Kỳ thật, lúc vừa bắt đầu ta đã không đồng ý với kế sách của các người, cái gì Tây Bắc nghèo nàn, diện tích lãnh thổ bao la, dễ dàng phát triển, lại nghèo nàn, lại bao la, lại dễ dàng phát triển, loại chuyện này, cũng không thể nào lừa người khác được!

Hắn nhẹ nhàng thở một hơi.

- Đáng tiếc, các người lúc ấy không nghe a, đã bỏ qua một cơ hội tốt!

- Cổ Nguyên, không nên cố lộng huyền hư, có rắm thì phóng đi!

Trong chúng văn sĩ, thần sắc của một trung niên văn sĩ lộ ra có chút khó coi, thấp giọng quát mắng.

- Ta không có lời gì để nói cả!

Văn sĩ gọi là Cổ Nguyên lắc đầu nói, theo thời gian trôi qua dần đứng dậy, thi lễ thật sâu về phía Ninh Vương.

- Chỉ là, Cổ mỗ cảm thấy, hiện giờ hoàn toàn là thời cơ có lợi nhất cho Vương gia!

- Ah? !

Ninh Vương ánh mắt lóe lên, trên mặt lộ ra một tia vui vẻ cổ quái, bước lên một bước tới trước mặt Cổ Nguyên

- Người nói bây giờ mới là thời cơ có lợi nhất sao? Chỉ giáo cho, nếu như người nói có lý thì nhưng là mưu sĩ chính của ta, nếu là cổ lộng huyền hư, khoác lác khinh người, ta liền ném đầu người ra khỏi lều cho sói hoang ăn!

Cổ Nguyên cười cười.

- Vương gia nói quá lời, vị trí đó Cổ Nguyên không dám nhận, việc này cũng không phức tạp, chỉ vì sự xuất hiện đột nhiên của Chu Báo, khiến Vương gia và các vị đồng liêu đều mất đi bình tĩnh, cho nên mới rối loạn, kỳ thật nếu suy nghĩ cận thận, chuyện này, Vương gia kỳ thật cũng không tổn thất a, tối đa chỉ là Côn Luân Sơn tổn thất một kiện Thuần Dương pháp khí thôi, mà bọn hần sở dĩ tổn thất Thuần Dương pháp khí, hoàn toàn là vì bọn hần vô năng, không có quan hệ gì với Vương gia cả, cũng không ảnh hưởng chút nào đến minh ước giữa Vương gia và bọn họ cả!

Nói đến đây, Cổ Nguyên nở nụ cười.

- Cho dù Tây Bắc chi địa khiến bên ngoài chú ý thì sao chứ? Thế lực của Vương gia vẫn độc đại ở Tây Bắc, hơn nữa lại có Côn Luân Sơn âm thầm trợ giúp, bất kể là ai đến Tây Bắc, còn không phải đều phải xem sắc mặt của Vương gia mà làm việc sao, chỉ cần Vương gia nguyện ý thì tùy thời đều có thể khiến bọn họ biến mất, hơn nữa, người khác chú ý Tây Bắc, nhiều người đến Tây Bắc, như vậy, Vương gia cũng sẽ không thiếu nhân thủ rồi, rất nhiều kế hoạch vốn phải mất năm năm, mười năm thì hiện giờ cũng có thể làm được rồi, chuyện này chỉ cần xử lý tốt thì những gia hỏa đến Tây Bắc này không chỉ sẽ không là trợ ngại với Vương gia mà ngược lại còn là trợ lực cho Vương gia nữa, Về phần Chu Báo thì...

Nhắc đến Chu Báo, Cổ Nguyên thoáng dừng một chút.

- Nói không sợ Vương gia trách chứ ngài căn bản không cần trêu chọc hần làm gì, thật sự hần đã có chút thực lực, tuy nhiên lại không có dã tâm quá lớn, sở dĩ dốc lòng kinh doanh Tây Bắc chi địa hoàn toàn là vì hần là một đứa nhà quên đi ra từ rừng núi, cũng không có căn cơ, cho nên muốn tạo nên một căn cơ thôi, chỉ là Vương gia thời gian dần qua đã khổng chế Tây Bắc, sao phải sợ hần phản chứ? !

- Ý của người là bảo ta không nên quản tới Chu Báo kia sao? !

- Đúng vậy, không cần lo về hần, không xung đột với hần, Vương gia chỉ cần chuyên tâm lo tốt thế lực của mình là được, thế lực của Chu Báo kia thiên hướng phía tây, đối với Vương gia cũng không ảnh hưởng gì quá lớn!

- Không có gì ảnh hưởng cả, bên cạnh giường của mình, há lại để người khác ngủ say, đạo lý đơn giản như vậy, chẳng lẽ người lại không hiểu? !

Trung niên văn sĩ đang ngồi nói:

- Cổ Nguyên, ta thấy người có phải đã uống rượu hồ đồ rồi không? ! Xem ra, phải đưa ra bên ngoài cho sói hoang giúp người tỉnh rượu rồi!

- Nguyên cũng không có hồ đồ!

Cổ Nguyên cười cười, không chút để ý đến uy hiếp của đối phương.

- Vương gia, ngài có nghĩ tới không, coi như không có sự tồn tại của Chu Báo thì ngài thật sự có thể thống nhất Tây Bắc thuận lợi như vậy sao? Ta nói rồi, chuyện như vậy, cho dù che dấu thế nào, cũng không thể nào gạt được người có ý, giống như tiểu công chúa chính là một ví dụ, ưu thế lớn nhất của Vương gia chính là ở chỗ so với người khác thì đi sớm một bước, so với người khác thì quyết tuyệt hơn, cho nên mới ở Tây Bắc lập nên một ưu thế thật lớn, chính vì có ưu thế như vậy cho nên nhưng thứ khác của Vương gia, cho dù

nhìn ra chỗ tốt trong đó, cũng bởi vì cố kỵ quá nhiều mà không dám động tay. Bất đắc dĩ phải buông tha cho. Vương gia, ngài bây giờ thế nhưng đang có ưu thế tuyệt đối ở Tây Bắc a, sao có thể nói mất hết chứ? !

- Ưu thế, ta có ưu thế sao? Đúng vậy bản thân có ưu thế, ta quả thật có ưu thế tuyệt đối a, bọn hắc có đến nhiều người hơn nữa thì liên quan gì ta chứ, coi như lời đồn kia là sự thật, Chu Báo thật sự mở ra thông đạo của Hắc Vĩ Nguyên thì đối với ta cũng chỉ có chỗ tốt, không có chỗ xấu ah, nói như vậy, Tây Bắc có thể nhanh chóng bắt đầu phồn vinh a, Đúng, đúng, nói có đạo lý, nói có đạo lý!

Nghe Cổ Nguyên nói một phen, ánh mắt vốn tràn đầy vẻ phần nộ của Ninh Vương đột nhiên phát sáng lên, khí tức thô bạo tràn ngập toàn bộ lều vải, khiến người khác hít thở không thông theo thời gian dần biến mất, hai mặt trợn ngược lên cũng híp lại, bước đi thong thả trong lều.

Qua chừng thời gian ăn xong một bữa cơm, bước chân Ninh Vương mới ngừng lại, đứng ở đó, nhìn Cổ Nguyên nói

- Người nói có lý, nhưng hiện giờ ở Tây Bắc chỉ địa sóng ngầm bắt đầu khởi động, nên làm thế nào, sao để làm tốt, còn cần tiên sinh vì Tiểu Vương mà hao hao mưu đồ một hai ah!

709. Chương 707: Lục Lợi Huyết Khiếu. (1)

- Đây là bốn phận của thuộc hạ!

Cổ Nguyên cười nói, khom người.

Vừa lúc đó, bên ngoài lều truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, con ngựa kia dừng lại ngay trước lều Ninh Vương, sau đó, một tên đưa tin hồng học không kịp thở lao tới.

- Vương gia, Vương gia, đồn đãi, đồn đãi là thật, Chu Báo, Chu Báo thật sự đã thông thông đạo của Hắc Vĩ Nguyên rồi!

Chu Báo đánh ra con đường trên Hắc Vĩ Nguyên, đối với toàn bộ Tây Bắc mà nói chính là một chuyện lớn.

Việc này có nghĩa là, về sau tiến vào Tây Bắc, đi qua Áp Long Giang, rốt cục không cần phải mất công vòng một đoạn đường mấy trăm dặm vô ích nữa rồi, từ đó thì hàng hóa chỉ cần qua được Áp Long Giang liền có thể trực tiếp đến Hắc Vĩ Nguyên rồi.

Tin tức này, lại lần nữa oanh động toàn bộ thiên hạ, đặc biệt là thế lực khắp nơi bắt đầu đánh chủ ý vào Tây Bắc, lại lần nữa nhìn chằm chằm vào Tây Bắc. Đồng thời lúc này, Chu Báo vốn là người khởi xướng tất cả mọi chuyện lại ở trong mạch khoáng của Bích Lạc Bí Cảnh, nhìn Vương Xà có chút hổ hển..

- Không phải là một kiện Thuần Dương pháp khí sao? Người không phải đã hoàn toàn chế ngự tinh thần lạc ấn của Ninh Bác sao, sao còn phiền toái như vậy nữa!

Chu Báo thập phần khó hiểu, phi thường khó hiểu, Thuần Dương pháp khí hắc cũng không phải chưa thấy qua, Bất Cực Linh Lung Tháp kia cũng là một kiện Thuần Dương pháp khí, luận uy lực thì cũng không hề yếu hơn Độn Long Thung, nhưng lúc mình không chế nó cũng không có khó khăn như vậy a!

Không phải là một kiện Thuần Dương pháp khí sao, người biết cái gì, người mới xem qua bao nhiêu Thuần Dương pháp khí, Độn Long Thung này đã bị tế luyện hơn trăm năm, muốn xóa tinh thần lạc ấn của Ninh Bác rất khó khăn!

- Nếu đã khó khăn, người không bế quan an tâm tu luyện, tới tìm ta làm gì? !

- Ta muốn Tiên Thiên Bảo Hoa Thanh liên hỏa, ta biết rõ, người được Tiên Thiên Bảo Hoa Thanh liên tử, trong đó có ẩn chứa Tiên Thiên Bảo Hoa Thanh liên hỏa chủng, ta muốn dùng nó để tẩy luyện Độn Long Thung này, triệt để khu trừ mất tinh thần lạc ấn của Ninh Bác!

- Việc này có quan trọng không !

Chu Báo hỏi.

- Nói nhảm, đương nhiên có rồi, nếu không ta tới tìm người làm gì? !

- Vậy được rồi, hỏa chủng kia đã bị ta dung nhập vào trong Kim Hi Ly Diễm Kính rồi, người nói cho ta biết nên làm gì bây giờ? !

- Rất đơn giản!

Vương Xà vừa nhấc tay, một đạo ánh sáng xanh bắn ra từ đầu ngón tay hần, Độn Long Thung bị vây trong đó, lơ lửng trước mặt Chu Báo.

Cho đến giờ Chu Báo mới có cơ hội thấy được toàn cảnh của Thuần Dương pháp khí này, bất quá, bị khí lưu màu xanh bọc lấy, cho dù thấy được toàn cảnh, cũng không phải toàn cảnh thật sự.

Tâm niệm vừa động, một đạo kim quang lóe ra từ sau đầu hần, một đám quang mang màu vàng bao phủ Độn Long Thung vào trong.

Bỗng nhiên lại vì hào quang pháp khí đồng cấp bao phủ, tuy rằng hoàn toàn đã bị trói buộc, nhưng bản năng của Thuần Dương pháp khí vẫn lựa chọn phản kích.

Chỉ là nó đã bị Vương Xà huyết tế qua một lần, lại bị Thanh Ngọc Càn Nguyên cương khí một mực trói buộc, hơn nữa còn không có người điều khiển, uy năng của Thuần Dương pháp khí này đại giảm, cho nên, chỉ thấy mặt ngoài Độn Long Thung mãnh liệt lóe lên kim quang, căn bản không thể xuyên thấu quang tầng ngoài ánh sáng xanh kia, liền hoàn toàn bị Thanh Ngọc Càn Nguyên cương chế trụ.

Kim Hi Ly Diễm Kính và thần thức của Chu Báo tương liên, Độn Long Thung lóe lên như vậy, hần cũng cảm thấy, bất quá hần cũng không để ý đến.

Độn Long Thung đã mất đi chủ nhân, căn bản không phát huy ra nổi uy lực xứng đáng của Thuần Dương pháp khí, Kim Hi Ly Diễm Kính của Chu Báo hần lại là Thuần Dương pháp khí thật sự, hơn nữa còn do hần tự luyện chế thành, tinh thực vô cùng, sao lại sợ một lão hổ không răng thể chứ.

Dùng kim quang chế trụ Độn Long Thung, Chu Báo tâm niệm vừa động, trong tay đánh pháp quyết, một đám lửa xanh nhàn nhạt lóe ra từ mặt kính bên, dọc theo kim quang như tơ nhện đi thẳng đến Độn Long Thung, bao vây một vòng quanh Thanh Ngọc Càn Nguyên cương bên ngoài Độn Long Thung, sau đó mãnh liệt lóe lên, liền chui vào trong Thanh Ngọc Càn Nguyên Cương.

- Nhanh, dùng Thanh Liên hỏa của người xóa đi tinh thần lạc ấn trên đó đi!

Vương Xà vội kêu lên.

Chu Báo dùng một tia ý niệm bám vài trên Thanh Liên hỏa, tiến nhập Độn Long Thung, đúng lúc này, hần rốt cục đã hoàn toàn rõ toàn cảnh Độn Long Thung.

- Đây là, Long Lân!

Thanh Liên hỏa như một đầu du xà nhỏ, du động trên Độn Long Thung, thần niệm phụ ở phía trên, cũng khiến Chu Báo thấy rõ chất liệu của Độn Long Thung này.

Một đám lân phiến tinh xảo thật nhỏ bám bên ngoài Độn Long Thung, nhưng lân phiến này tuy mảnh nhưng Chu Báo lại rõ ràng cảm giác được linh khí khủng bố ẩn chứa trên đó, sâu như biển, trầm như núi, quan trọng nhất là sau khi cảm giác được khí tức của những lân phiến này, hắc sắc hỏa diễm trong Đan Điền hần lại đột nhiên bắt đầu chuyển động, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, sau đó, nội khí của Chu Báo đột nhiên vận chuyển, một tầng hỏa diễm màu đen nhạt không thể khống chế được xông ra từ trên người Chu Báo, dọa Chu Báo một đường, cũng khiến Vương Xà càng hoảng sợ, hai người cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

- Kháo, chết tiệt, đây là có chuyện gì?

Chu Báo thầm mắng một tiếng, vận khởi Cửu Long Thần Hỏa Công, muốn áp chế nội khí của mình lại, nhưng lại kinh dị phát hiện, nội khí của hần trong thời khắc này, phảng phất như có được ý chí của mình vậy, mà Chu Báo, cũng có thể cảm giác được cái cổ linh tính cực nhỏ này, lại có lộ ra chút linh trí dần dần.

Chính là cái linh trí dần dần này đã hoàn toàn lấy mất quyền khống chế nội khí trong cơ thể hần, khống chế toàn bộ nội khí của hần, đã tuôn ra bên ngoài cơ thể.

Trong thời gian cực ngắn, nội khí trong cơ thể Chu Báo hề quét là sạch, hắc chấn động, vội vàng điều động nội khí trong ngoại đan Hỏa Hồng Tinh, nội khí cuộn cuộn, giống như thác ầm ầm đổ xuống, những nội khí này vọt vào trong kinh mạch của Chu Báo liền mất đi không thể hồi lại, quyền khống chế hoàn toàn đã bị cổ linh trí kia chiếm giữ, lại lần nữa dừng mãnh tiến ra ngoài thân thể.

Nội khí màu đen nhàn nhạt không ngừng tụ tập đến bên ngoài cơ thể Chu Báo, về sau, Chu Báo cho dù muốn đình chỉ nội khí của Hỏa Hồng Tinh chảy ra thì cũng không còn khả năng nữa rồi.

Nội khí như khói như diễm!

Sau khi kết thúc mọi chuyện, trong cơ thể Chu Báo trống tuếch, ngoại đan Hỏa Hồng Tinh cũng trống tuếch, tất cả nội khí đều tụ tập đến trước mặt hắc, ngưng luyện thành một đoàn.

710. Chương 708: Lục Lợi Huyệt Khiếu. (2)

Vương Xà ngây ngẩn cả người, Chu Báo cũng ngây ngẩn cả người, Chu Báo biết rõ nội khí của mình linh tính mười phần, nhưng chưa từng nghĩ đến nội khí của mình lại sinh ra linh trí.

Nội khí sinh ra linh trí, việc này đáng tin sao?

Quả thực là đang nói đùa!

Chu Báo chưa từng nghe nói qua chuyện này hoảng hốt trong lòng, một ý niệm mãnh liệt xông ra từ mi tâm của hắc, hung hăng vọt vào ngọn lửa màu đen do nội khí tạo thành kia.

- Độc!

Ý niệm xông vào hỏa diễm màu đen trong nháy mắt đã bị nội khí quanh mình thiêu mất, hoặc là nói bị tản đi.

Nhưng việc này cũng không có nghĩa là thần niệm của Chu Báo cứ như vậy đã bị nội khí của mình mãnh liệt thiêu đốt, trên thực tế, thần niệm của hắc cùng với linh trí của đoàn hỏa diễm màu đen này đã dung hợp cùng một chỗ.

Một phong cách xa xưa đánh thẳng đến, toàn thân Chu Báo mãnh liệt run rẩy một chút, một cổ ý niệm phảng phất đến từ Viễn Cổ Hồng Hoàng trùng kích ý niệm của hắc, nhưng ý niệm này cũng không có ý nghĩa gì đặc thù, cũng không truyền cho hắc một bộ công pháp giống lúc trước khi lần đầu hắc ngộ ra hình thái thứ nhất của Chân Long cứu hình.

Cổ ý nghĩ này, chỉ là một loại bản năng, một loại bản năng cường đại, một bản năng đến từ sâu trong nội tâm.

Nó đói bụng! Nó muốn ăn cái gì đó, mà đồ ăn tuyệt vời nhất đang ở ngay trước mặt, được bao vây ngay trong cương khí màu xanh.

- Móa nó, cuối cùng xảy ra chuyện gì thế này, nội khí của ta lại muốn ăn Thuần Dương pháp khí.

Sau khi hiểu rõ nguyên nhân nội khí của mình dị biến, Chu Báo có chút dở khóc dở cười.

Thần niệm khẽ động, chỉ thấy đoàn hỏa diễm màu đen kia bỗng nhiên bắt đầu chuyển động, thời gian dần qua dần chuyển biến, cuối cùng, một đầu nê thu cổ quái, hoàn toàn do hỏa diễm màu đen tạo thành xuất hiện trước mặt hắc.

- Đây là Thái Cổ thực Long Thu, nội khí của ta chịu ảnh hưởng từ yêu hỏa của Thái Cổ thực Long Thu cho nên có chút không thể khống chế rồi!

Chu Báo cười nói, hao tổn lượng lớn nội khí khiến sắc mặt hắc có chút tái nhợt bất quá, hắc lại biết được chỗ tốt chính thức của việc này, lúc này trong lúc vô tình đã kích thích cả linh tính cho nội khí, sinh ra linh trí, mà trước khi linh trí chưa bị thần niệm thôn phệ hoàn toàn, chẳng những tiêu trừ đi tai họa ngầm của yêu hỏa Thái Cổ thực Long Lân hơn nữa còn hoàn toàn ngưng luyện nội khí của mình lại một lần, không còn hỗn tạp như trước nữa.

Hít!

Nhẹ nhàng hấp một cái, nội khí đã hóa thành Thái Cổ thực Long Thu bị hấp vào trong cơ thể, hiện giờ thần niệm kia đã dung hợp với nội khí của, xem như bị hủy diệt rồi, nhưng liên hệ giữa nội khí và thần trí của mình càng thêm chặt chẽ.

Khẽ hấp, thở ra!

Vô số hỏa diễm màu đen thật nhỏ phun ra từ lỗ chân lông toàn thân Chu Báo, rất là đồ sộ.

- Ha ha, không có ý tứ, không thể tưởng được Độn Long Thung này dĩ nhiên là được luyện ra từ một đầu Thượng Cổ Chân Long, yêu khí của ta bám vào đã có chút thay đổi, cho nên mới phải gây ra loại chuyện này, Tọa chờ trách!

Vương Xà vẻ mặt cổ quái nhìn Chu Báo, nội khí thêm ăn, loại chuyện này thật mới nghe lần đầu, bất quá hiện giờ Chu Báo dường như đã khống chế được rồi, vậy hẳn cũng không có gì để nói nữa.

Chu Báo lúc này cũng đã hồi phục xong, minh bạch sở dĩ sinh ra loại chuyện này, chính là vì yêu khí của Thực Long Thu vẫn còn nhiễm bản tính của Thực Long Thu, hiện giờ thần niệm của Chu Báo đã hoàn toàn luyện hóa một tia nguyên linh của Thực Long Thu kia, cho nên, loại cảm giác đối bụng này cũng hoàn toàn biến mất

Mà Tiên Thiên Bảo Hoa Thanh liên hỏa kia cũng đã tìm được tinh thần lạc ấn Ninh Bác lưu trong Độn Long Thung, trực tiếp quấn quanh nó lại, dựa theo phương pháp như lời Vương Xà, thúc dục Tiên Thiên Bảo Hoa Thanh liên hỏa hung hăng thiêu đốt.

Nửa canh giờ trôi qua, sau khi Thanh Liên hỏa tiêu trừ một tia tinh thần lạc ấn cuối cùng, Ninh Bác ở Côn Lôn Sơn xa xôi mãnh liệt phun ra một búng máu, tinh thần vừa khôi phục được không bao lâu liền trở nên uể oải.

- Đại trưởng lão, ngài làm sao vậy?

Lúc này, chư trưởng lão Côn Lôn Sơn đang nghị luận, Ninh Bác này mãnh liệt thổ huyết, tự nhiên dọa tất cả mọi người kêu to một tiếng, vội vàng hỏi.

- Không có chuyện, chỉ là, tinh thần lạc ấn ta lưu lại trên Độn Long Thung đã bị Vương Xà trừ đi, thật sự là không thể tưởng được, động tác của Vương Xà này vậy mà nhanh như thế!

Hắn nhẹ nhàng hít một tiếng, trong giọng nói, tràn đầy vẻ không cam lòng và bất đắc dĩ!

Lợi dụng Tiên Thiên Bảo Hoa Thanh liên hỏa, sau khi hoàn toàn làm biến mất tinh thần lạc ấn Ninh Bác lưu lại trên Độn Long Thung, một đám Thanh Hỏa kia vốn hẳn nên lui ra ngoài, nhưng Thanh Liên hỏa đã bị thần niệm của Chu Báo điều khiển, cũng không lập tức lui ra ngoài, mà bắt đầu vòng quanh Độn Long Thung, trong trong ngoài ngoài, từ trên xuống dưới, phẳng phất như du hồn vậy.

Cũng do Vương Xà hiện giờ không thể hoàn toàn khống chế Độn Long Thung nên không biết Chu Báo đang làm cái quái gì nếu không thì đã một bước đá bay Thanh Liên hỏa của Chu Báo ra rồi.

Chu Báo đang sờ tác huyết khiêu!

Từ trong tầng tầng tin tức mà Yêu hỏa của Thực Long Thu truyền đến, Chu Báo hoàn toàn có thể khẳng định, Độn Long Thung này căn bản hoàn toàn là do thân thể của một đầu Thượng Cổ Thiên Long rèn ra, đầu Long này tuy rằng đã chết, bất quá, thông qua lục lợi thân thể đầu Thượng Cổ Thiên Long này, lợi dụng pháp môn vận hành Thừa Long Ngự Phong Quyết, Chu Báo liền có thể trong thời gian ngắn nhất tìm ra toàn bộ Chân Long cứu khiêu, sau khi lục lợi ra, lại ứng với bản thân của mình, liền có thể ngưng luyện huyết khiêu rồi.

Đối với Chu Báo mà nói, đây không thể nghi ngờ chính là một đường tắt.

Có thể khiến Chu Báo bớt đi rất nhiều thời gian.

Tuy rằng thực lực của hắn hiện giờ không tệ, nhưng thực lực càng cao, tầm mắt càng rộng, hơn nữa với thanh danh bên ngoài của hắn hiện giờ, đã bị rất nhiều người theo dõi, bao giờ cũng muốn tăng trưởng thực

lực của mình, cho nên hắn làm như Thanh Linh đề nghị, lục lọi từng huyết khiếu một, có trời mới biết phải tới ngày tháng năm nào mới có thể xong, hiện giờ đã có cái này. Đây là một cơ hội tốt, có thì thể của Chân Long để hắn nghiên cứu, hắn không nắm tốt cơ hội thì sao phải chứ?

Sau suốt hai canh giờ, Vương Xà cũng không đợi được nữa, sợi Thanh Liên hỏa kia oạch thoảng cái, chui ra từ tầng tầng Thanh Ngọc Càn Nguyên cương.

- Sao hả? Thành công không? !

Trông thấy Thanh Liên hỏa chui ra, trên mặt Vương Xà vui vẻ, vọt tới trước mặt Chu Báo, lớn tiếng hỏi.

711. Chương 709: Lục Lợi Huyết Khiếu. (3)

- Nói nhảm, đương nhiên thành công rồi!

Chu Báo vẻ mặt mỗi một chỉ ý, bắt quá trong mỗi một cũng không thể nào che dấu được hưng phấn trong lòng.

- Ta đã hoàn toàn xóa đi tinh thần lạc ấn của Ninh Bắc trên Độn Long Thung này rồi, người khoan hãy nói, Thanh Liên hỏa này thật đúng là...

Lời còn chưa nói xong liền nghe Vương Xà hoan hô một tiếng, tay vừa nhắc, thu lại Thanh Ngọc Càn Nguyên cương vây xung quanh Độn Long Thung về, lộ ra bản thể của Độn Long Thung, lại nhẹ khiển trách một tiếng, một đạo kim quang do Độn Long Thung hóa thành kia bay thẳng vào mi tâm Vương Xà.

- Tốt, tốt, tốt, thật sự là quá tốt rồi!

Vương Xà liên tiếp nói ba chữ tốt, cười dịu dàng nhìn Chu Báo

- Tiểu tử, người xem như giúp ta một cái đại ân rồi, nhân tình này, ta sẽ không quên đâu!

- Tọa quá khen, tiện tay mà thôi, tiện tay mà thôi.

Lần này Chu Báo cũng nhặt được thiên đại chỗ tốt, trên mặt mang theo mấy phần khiêm tốn.

- Về sau có loại chuyện này, cứ bảo ta là được rồi, dù sao Thanh Liên hỏa cũng rất ít khi được sử dụng!

- Tốt, lần sau nếu lại lấy được Thuần Dương pháp khí thì ta nhất định sẽ tới tìm người, ha ha ha ha ha!

Vương Xà vô cùng vui mừng kêu lên, hưng hăng vỗ vỗ bả vai Chu Báo, cửu phẩm cường giả có lực lượng cường đại đánh thẳng xuống, thiếu chút nữa đã đập nát cả xương cốt Chu Báo

- Ta cần phải đi luyện hóa Độn Long Thung rồi, nhưng thủ hạ kia của ta, nếu ta đã mời đến thì đều là người của người rồi, có chuyện gì cứ việc phân phó!

Vương Xà nói, những cao thủ dưới trướng hắn trong Thiên Long Đạo, lúc này đây, hắn đã kéo toàn bộ lực lượng có được dưới trướng qua.

Chu Báo thì chuẩn bị rời khỏi Vương Xà.

- Chuyện này ta vừa vặn có chuyện muốn hỏi các người, Thiên Long Đạo các người đến cùng có ý gì, có phải thật sự muốn phát triển chi nhánh ở Tây Bắc rồi không? !

- Không có ah, ta dẫn người tới là để giúp người a.

Vương Xà lắc đầu nói.

- Người nói ta có tin không, hiện giờ toàn bộ thiên hạ đề tuyên truyền xô xao rồi, nói là Thiên Long Đạo muốn mượn lần này đặt điểm dừng chân ở Tây Bắc, thay thế địa vị của Côn Lôn Sơn ở Tây Bắc, Vương Đại Tọa người tới đây trước cũng là để lập nên căn cơ hả!

- Ai ah, ai tạo tin đồn nhảm thế?

Vương Xà nghe xong nóng nảy, liếc nhìn Chu Báo.

- Ta nói tiểu tử, người cũng đừng xem không rõ ràng lòng lang dạ sói, ta rõ ràng là tới giúp người, sao lọt vào miệng người liền biến thành ta muốn lượn lực lượng của người ở Tây Bắc để có nơi dừng chân? Người có ý tứ gì à?.

Đây cũng không phải do Vương Xà khó chịu.

Hắn đã kéo tất cả lực lượng dưới trướng tới Tây Bắc, bốn ý quả thật muốn tới giúp Chu Báo, xem như trả nhân tình Chu Báo giúp hắn lấy được Độn Long Thung, nhưng giờ lọt vào miệng Chu Báo thì đám người đến đây cần được trợ giúp, trả nhân tình biến thành nợ nhân tình, trên đời nào có đạo lý như vậy, nếu thật là như vậy thì, thường xuyên qua lại, nhân tình hắn thiếu nợ Chu Báo thật không hết rồi cho nên, không phải do hắn không gấp.

Chu Báo cũng nở nụ cười khổ, hắn nói lời này cũng không phải có ý gì khác, bởi vì đồn đãi bên ngoài đã tới chân rồi, quan trọng nhất là, coi như Vương Xà không có ý nghĩ này, vậy thì cũng không thể đảm bảo những người khác của Thiên Long Đạo không có ý nghĩ như vậy ah.

- Ta lúc đó chẳng phải không có biện pháp sao? Nếu như lời đồn đãi này là thật, ta ngược lại phải chuẩn bị một chút rồi, phải biết rằng ta cũng không phải là đệ tử ngoại môn của Thiên Long Đạo, có một số việc vẫn phải chuẩn bị trước thì tốt hơn, hơn nữa ngài cũng biết, Thiên Long Đạo nếu quả thật cố ý muốn phát triển ở Tây Bắc thì đối với ta chỉ có lợi không có hại, ít nhất ta không cần lo lắng bên phía Côn Lôn Sơn, đúng không?

- Ý của người là lão bát tử này thật sự nghĩ như vậy sao? !

Vương Xà cũng không phải người ngu, hơi suy nghĩ một chút liền rõ được đạo lý trong đó, Chu Báo cũng không phải hướng hắn mời nhân tình, mà là thật sự hy vọng Thiên Long Đạo thật có thể đến đây phát triển, việc này đối với hắn mà nói chính là trăm lợi không có hại a

- Ân, nếu người đã có tâm tư này, thì ta phải hỏi lão già kia một chút, xem thử đến cùng hắn nghĩ như thế nào, bất kể nói thế nào, phát dương đạo thống của Thiên Long Đạo cũng là tâm nguyện lớn nhất của lịch đại chủ tông môn, nếu giờ đã có cơ hội này thì tại sao không nắm chặt chứ!

- Đúng vậy a đúng vậy a, đó là một cơ hội tốt ah, Thiên Long Đạo đương nhiên phải nắm chắc, hiện giờ ta đã dẫn thông con đường của Hắc Vĩ Nguyên, bất quá, đây chỉ là con đường nối thẳng đến lãnh địa của ta thôi, lãnh địa này của ta vốn cũng không có gì, nhưng có Hắc Vĩ Nguyên ở đó, nơi của ta liền biến thành vô cùng trọng yếu rồi, ha ha.

- Rõ rồi rõ rồi, bất quá loại chuyện này không thể sốt ruột được, từ từ sẽ đến, chờ sau khi ta hoàn toàn luyện hóa Độn Long Thung này đã rồi nói sau!

Vương Xà cười ha hả vỗ Chu Báo nói, thân hình lay động vài cái liền nhắm chỗ sâu trong quặng mỏ chạy đi.

- Hừ, người này, không phải là một kiện Thuần Dương pháp khí sao, có gì đặc biệt hơn người chứ, lão tử hiện giờ có Đẩu suất hỏa nơi thân, chỉ cần có đầy đủ tài liệu, lão tử muốn luyện bao nhiêu Thuần Dương pháp khí thì luyện bấy nhiêu!

Trong lòng của hắn đắc ý thầm nghĩ, bất quá vừa nghĩ tới những tài liệu biến thái cần khi luyện chế Thuần Dương pháp khí thì tinh thần của hắn bắt đầu trở nên uể oải.

- Được rồi, không nên nghĩ chuyện này nữa, hiện giờ đã tìm được Chân Long huyết khiêu, cũng cần bế quan một khoảng thời gian rồi!

- Đã hoàn thành rồi à?

Nhìn quặng mỏ cuối cùng đã bị khai mở, nham bích bóng loáng, bên trên nham bích là trận pháp chú văn vô cùng phức tạp, ánh mắt Chu Báo hít lại, bắn ra vẻ tham lam vô cùng.

- Lúc nào chúng ta có thể vào Bích Lạc Bí Cảnh?

- Hoàn thành là hoàn thành, nhưng hiện tại không thể đi vào, bên trong Bích Lạc Bí Cảnh, một năm có đến mười tháng là nguyên khí triều tịch vô tận, dù tu vi người đi vào đạt đến Thông Huyền Bí Cảnh cũng sẽ bị cuồng loạn, linh khí thiên địa hóa thành tro tàn đấy, nếu người muốn vào, ít nhất phải đợi ba tháng nữa!

- Ba tháng, lâu vậy sao?

Về mặt Chu Báo lập tức lộ vẻ khổ sở, trải qua khoảng thời gian bế quan này, hắn đã sờ thấu bảy huyết khiếu còn lại của Cửu khiếu Chân Long rồi, chỉ cần hắn nguyện ý, tùy thời có thể ngưng luyện bảy huyết khiếu này.

712. Chương 710: Diệu Dụng Định Phong Châu, Ngự Định Phong Châu Thành. (1)

Thế nhưng muốn ngưng luyện bảy huyết khí này, cần đại lượng nguyên khí Thiên địa, hiện tại ở thời đại này, thế giới này, không có khả năng cung cấp nguyên khí thiên địa nhiều như vậy, ngay cả khi tất cả nguyên khí thiên địa trong vòng ngàn dặm tụ hợp lại cũng không đủ để hắn khai mở ba huyết khiếu, đây vẫn là Cửu khiếu Chân Long, mà bên trong tâm tư của Chu báo, còn chuẩn bị khai mở ra huyết khiếu Thái Cổ Thực Long Thu do chính mình nghiên cứu ra, loại huyết khiếu hung thú Thái Cổ này, nếu muốn ngưng luyện thì lượng nguyên khí thiên địa cần có, tuyệt đối nhiều hơn so với Cửu khiếu Chân Long, cho nên, hắn chỉ có thể đánh chủ ý đến bên trong Bích Lạc Bí Cảnh, nhưng muốn cũng không đến, cửa vào thông đạo này đã được khai mở, nhưng bây giờ không thể tiến vào, thật sự là quá sốt ruột rồi.

- Tiểu tử, tốt nhất ngươi nên nhanh vào, tu vi nội khí hiện tại của ngươi đã đến cực hạn rồi, tùy thời đều có thể đột phá bát phẩm, ngưng luyện hạt giống Chân Nguyên, nếu như đến lúc đó mà ngươi không cách nào ngưng luyện được huyết khiếu đã khai mở thì phiền phức rất lớn!

Đúng lúc này, Thanh Linh đột nhiên xông ra, nói trong đầu hắn.

- Ta biết rõ, ta có thể cảm giác được!

Chu Báo tức giận nói.

- Nhưng bây giờ không được a, bên trong Bích Lạc Bí Cảnh có nguyên khí triều tịch, ngươi biết nguyên khí triều tịch a?

Nguyên khí triều tịch!

Chu Báo đã nghe qua từ này không chỉ một lần, nhưng bây giờ vẫn không rõ nó có ý gì, xét theo ý tứ trên mặt chữ, không sai biệt lắm là nguyên khí cực thịnh, giúp nhau xung đột, sinh ra đủ loại đồ vật cùng loại với phong bạo.

Về phần tình huống cụ thể, Chu Báo không thể hiểu được rồi.

- Tiểu tử, không thể đi cũng phải đi a, tuy nguyên khí triều tịch phiền toái, nhưng không phải không thể giải quyết, không phải ngươi có Định Phong Châu đấy sao?

- Định Phong Châu?

Con mắt Chu Báo sáng ngời, nhưng liền kêu lên.

- Định Phong Châu cái rắm, ta thế nào có được Định Phong Châu, chỉ có một ít tài liệu mà thôi, nhưng không được đầy đủ!

- Nhưng ngươi đã có Phong Linh Châu rồi, dùng Phong Linh Châu làm chủ tể, hơn nữa tài liệu bây giờ của ngươi, tuy rằng không thể luyện chế ra Định Phong Châu, nhưng có thể luyện chế ra một Nhập Huyền pháp khí cùng loại, pháp khí này tuy không có khả năng như Thuần Dương pháp khí, nhưng có thể miễn cưỡng đối phó với nguyên khí triều tịch rồi!

- Thật vậy sao?

- Đương nhiên, bất quá ngươi đừng trông mong cầm vật kia vào bên trong Bích Lạc Bí Cảnh sẽ làm nguyên khí triều tịch dừng lại hoàn toàn, cũng chỉ có thể miễn cưỡng giúp ngươi an toàn bên trong nguyên khí triều tịch mà thôi, hơn nữa tiến vào Bích Lạc Bí Cảnh, ngươi còn phải tìm địa phương có nguyên khí vững vàng, bất quá những cái này đều không có vấn đề gì, sau khi tiến vào Bích Lạc Bí Cảnh, ta sẽ nói rõ ràng tỉ mỉ với ngươi!

Nói đến đây, Thanh Linh dừng lại thoáng một phát.

- Kỳ thật cái này đối với người cũng có lợi, nếu người đợi đến khi nguyên khí triều tịch trong Bích Lạc Bí Cảnh bình ổn lại mới tiến vào Bích Lạc Bí Cảnh thì các thể lực khác tất nhiên cũng có thể tiến vào, mà người ngưng luyện huyết khiếu bên trong Bích Lạc Bí Cảnh, nhất định sẽ gây ra động tĩnh lớn khiến người khác chú ý, nói không chừng sẽ tiết lộ thân phận chân thật của người, ngược lại sẽ gây bất lợi với người!

Chu Báo nghe xong, gật gật đầu.

- Ân! Vậy được rồi, trước hết ta sẽ luyện chế Định Phong Châu, con mẹ nó, luyện chế pháp khí không thể dùng nội khí, không thể dùng thần thức, không thể dùng máu huyết a, chỉ mong là thời điểm luyện chế pháp khí không đột phá!

Hắn trầm thấp mắng một câu, cùng Hư Nhật Thử, Lão Kim Kê mời đến đánh giới, quay người rời đi.

- Ai, người hiện tại trẻ tuổi, một điểm nhân nại cũng không có a, thời gian mấy tháng cũng không thể đợi!

Hư Nhật Thử nhìn sắc mặt Chu Báo có chút khó coi, hướng qua Lão Kim Kê cười nói.

- Ta xem hắn như có ẩn tình gì đó khó nói!

Lão Kim Kê lắc đầu nói.

- Ta cảm giác mấy ngày nay, cảm thấy hắn có chút không đúng, Lão Thử, người không cảm thấy gì sao? Nội khí bành trướng hùng hậu, không chỉ nói là bát phẩm, thậm chí đã đạt đến cảnh giới cửu phẩm, chỉ là vì không đột phá bát phẩm, ngưng luyện hạt giống Chân Nguyên, cho nên không có lực uy áp của Chân Nguyên, ta xem hắn tùy thời đều có thể đột phá cảnh giới bát phẩm!

- Bát phẩm? Có thể có đột phá tốt như vậy?

Hư Nhật Thử có chút không tin, nói.

- Ngưng luyện hạt giống Chân Nguyên, không phải là sự tình dễ dàng như vậy a, thân thể của hắn đích thật đã cường hãn như cường giả bát phẩm, thậm chí là cường giả cửu phẩm, nhưng muốn ngưng luyện hạt giống Chân Nguyên, lại cần một loại thể ngộ đấy, lại cần một lần tẩy rửa nội khí thân thể, mới có thể có cơ hội tìm hiểu huyền bí a, tiểu tử này thật sự quá trẻ tuổi, không có khả năng nhanh như vậy lãnh ngộ tới cảnh giới cao như thế!

- Có lẽ vậy, bất quá ta luôn cảm thấy hắn sắp tiến nhập tới!

Lão Kim Kê từ chối cho ý kiến, nhìn qua bóng lưng Chu Báo, nói.

- Hắn chưa đến hai mươi tuổi a, nếu quả thực khiến hắn làm được điểm này, ha ha, Thanh lão đối với hắn, thật có thể an bài một lần nữa!

- Ta xem sẽ không như vậy, cho dù hắn thật sự đạt đến bước này, Thanh lão cũng sẽ không an bài với hắn một lần nữa, hiện tại không phải là mấy ngàn năm trước, tôn chỉ Tiên cung chúng ta là không gây chuyện, không náo Trác nhi, quản tốt công việc của mình, dù tu vi cao, Thanh lão cũng không khởi tâm tư gì!

Hư Nhật Thử hắc hắc cười, nói.

- Ngược lại người tiểu tử này, tựa hồ có chút không chịu được cô đơn a!

- Chuyện của ta, không tới phiên người quản!

Lão Kim Kê cười lạnh một tiếng, tựa đầu chuyển khai.

- Người làm tốt chuyện của mình đi a, thành lập môn hộ tại đây, nửa năm sau có thể dùng đến, người tốt nhất hãy cẩn thận điều tra, vạn nhất thời điểm xảy ra sự tình, người cũng đừng để Thanh lão giao cho a!

- Ta mới không cần hắn giao, ta làm tốt chuyện của ta là xong rồi!

Hư Nhật Thử cười lạnh một tiếng.

- Bích Lạc Bí Cảnh này cũng không phải là nhà chúng ta, chỉ là mở ra một cái cửa mà thôi, cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì!

Lão Kim Kê cười cười, không nói thêm gì nữa.

Hư Nhật Thử tựa hồ cũng có chút nóng tính, quay đầu đi, đưa ánh mắt nhìn chăm chú vào thủy tinh bóng loáng trên vách tường, không hề lý đến Lão Kim Kê.

- Thanh Linh, người xác định, luyện chế đồ vật này có thể có tác dụng bên trong nguyên khí triều tịch?

- Đương nhiên, tiểu tử!

- Người tựa hồ rất có hứng thú với Bích Lạc Bí Cảnh a!

Chu Báo như có điều suy nghĩ nói.

713. Chương 711: Diệu Dụng Định Phong Châu, Ngụy Định Phong Châu Thành. (2)

- Hơn nữa còn là cảm thấy hứng thú với nguyên khí triều tịch bên trong Bích Lạc Bí Cảnh!

- Khắc khắc khắc..!

Thanh Linh nở nụ cười quái đản.

- Đúng vậy, tiểu tử, người thật là thông minh, ta đích thật có hứng thú với nguyên khí triều tịch, chúng trí mạng đối với các người đây, nhưng đối với ta lại có chỗ tốt thiên đại, nhưng biết nguyên khí triều tịch là cái gì không? Nguyên khí triều tịch là nguyên khí đậm đặc trong thiên địa, nhưng thuộc tính nguyên khí không cân bằng, cho nên sinh ra xung đột, va chạm lẫn nhau, loại xung đột này sau khi va chạm đến trình độ nhất định, về sau sẽ hình thành nguyên khí triều tịch, mang tất cả thiên địa, tuy rằng nguyên khí triều tịch thập phần phiến toái, nhưng không phải là không có chỗ tốt, thời điểm nguyên khí triều tịch sinh ra xung đột, va chạm, phản ứng, cuối cùng sẽ tạo ra rất nhiều tính chất nguyên khí mới, đồng thời sẽ liên lụy đến tất cả nguyên khí trong thiên địa, nói cách khác, địa hỏa nguyên tử kia, ẩn sâu dưới địa tâm nham lưu, thời điểm bình thường không thể nào xuất hiện trước mặt thường nhân, cho nên mới trân quý dị thường, nhưng thời điểm nguyên khí triều tịch, bọn chúng sẽ dẫn dắt địa hỏa nguyên tử dưới địa tâm nham lưu ra, Bích Lạc Bí Cảnh cũng như vậy, trong đó có thể trợ giúp ta khôi phục rất lớn, đối với người cũng có trợ giúp rất lớn, những vật này, những nguyên khí trân quý này, cũng có thời điểm có nguyên khí triều tịch mới xuất hiện, nếu tiến vào Bích Lạc Bí Cảnh lúc bình thường, người không thể nào tìm được, coi như là biết nó có cũng không chiếm được!

- Nói như vậy, nguyên khí triều tịch ngược lại lại là chuyện tốt à?

- Hắc hắc, kì thật thời điểm nguyên khí triều tịch xuất hiện, bất luận đều có thể tồn tại ở nhiều địa điểm, coi như là ở thế giới này, tại thời điểm Thái cổ hồng hoang, nguyên khí triều tịch cũng thường sinh ra đấy, hiện tại cũng có khả năng sinh ra, thời gian Bích Lạc Bí Cảnh kia hình thành quá ngắn, cho nên mới xuất hiện nhiều lần như vậy, sau mỗi một lần nguyên khí triều tịch, nguyên khí thiên địa sẽ gần như vũng vằng, chỉ cần thời gian đủ dài, tần suất nguyên khí triều tịch xuất hiện sẽ từ từ giảm xuống, hình thành một thế giới ổn định, đồng dạng như thế giới này!

- Vậy cần đợi bao lâu?

- Ha ha, thời gian này đã đủ dài rồi, ta không phải đã nói qua, tại thời điểm Thái cổ hồng hoang, nguyên khí triều tịch cũng sinh ra, bất quá không phải năm nào cũng sinh ra, mà là cách mấy ngàn năm mới sinh ra một lần, Bích Lạc Bí Cảnh, đại khái sau một hai vạn năm, thời gian nguyên khí triều tịch có thể sẽ co ngắn lại một chút a, nói không chừng một năm có thể có một kỳ yên ổn khoảng ba bốn tháng!

- Nếu ta quả thực luyện thành Định Phong Châu, chẳng phải chỗ tốt trong Bích Lạc Bí Cảnh ta có thể mặc sức chiếm sao?

- Đúng vậy, cho nên người nên nhanh gom góp tài liệu, đúng rồi, sau khi vào Bích Lạc Bí Cảnh cũng nên cẩn thận một điểm, nhìn xem có thể tìm được tài liệu ở đâu đó hay không!

Thanh Linh cười hắc hắc, nói.

- Một năm có mười tháng có nguyên khí triều tịch, tiểu tử, vận khí của ngươi thật quá tốt a!

Trong buổi nói chuyện, nước miếng Chu Báo chảy ròng ròng, rốt cuộc đã đợi không kịp, phảng phất như chó đang rượt thỏ, chui sâu vào mạch khoáng, bày ra Lưỡng nghi vi thần trận, lấy từ Lưỡng giới phân cát của mình ra Phong Linh châu và một đồng tài liệu, bắt đầu dựa theo pháp môn luyện chế Định Phong Châu, luyện chế Định Phong Châu.

Phong linh châu, chính là tinh túy của tinh hoa phong chi, thuần thanh sắc, tán ra linh quang nhàn nhạt, cầm trong tay có thể cảm giác đơn giản, khí tức phong chi tràn qua từ trong châu.

Đây là khí tức phong chi thuần chánh nhất, Chu Báo tu luyện qua Thừa Long ngự phong quyết, lúc trước đã nhận được Phong Linh Châu, bởi vì không gom góp toàn bộ tài liệu, phương pháp luyện chế ra Định Phong Châu, bởi vậy gác qua một bên, đây là lần thứ nhất hắn lấy những thứ này ra.

- Thua lỗ a, thực sự là quá thua lỗ, nếu ta sớm lấy Phong linh châu này ra, lúc nào cũng có thể ngộ, hiện tại Thừa Long Ngự phong quyết đã sớm đại thành, con mẹ nó, trước kia tu luyện Thừa Long ngự phong quyết, cảm thấy trong đó có chút quan ngại không thể nào lưu loát, hiện tại lấy Phong linh châu ra, đã cảm ngộ được linh tính phong chi, quét sạch chút ít nan đề trước kia.

- Thật sự không biết là may mắn hay là không nữa!

Chu Báo thở dài trong nội tâm một tiếng, bắt đầu dĩ phóng Phong Linh châu ra, sau đó nhấc tay lên, ném hơn mười chủng tài liệu trân quý lên không trung, quay chung quanh Phong Linh Châu.

Chu báo nhẹ nhàng há miệng ra, phun ra một đoàn hỏa diễm, lập tức bao khóa Định Phong châu và các tài liệu lại một chỗ, chỉ thấy hắn điều khiển thuần thực đặc tính Thiên hỏa, một đám tử ý thâm sâu lộ ra từ trong lửa, lập tức hòa tan hoàn toàn liệu, ngoại trừ Phong Linh Châu, sau đó, hỏa diễm kia bên sắc, tử ý đều tiêu hết, một cỗ hàn ý thâm nghiêm thấu ra từ trong ngọn lửa.

Tầm đó, phát ra nhiệt khí và hàn khí, xung tưng là băng hỏa lưỡng trọng thiên.

Không gian chung quanh ngọn lửa này đều biến hóa, sinh ra vết rạn cực nhỏ, từng đạo dây nhỏ màu đen giống như tơ nhện xuất hiện trong không gian.

Quá tố âm diễm!

Hỏa diễm chí âm chí hàn trong thiên địa, chỉ là, cái đó và Tử hoàng Thiên hỏa là một cá tính, chỉ là do Đẩu suất hỏa mô phỏng ra hiệu quả, cũng không tiếp tục được bao lâu, liền biến mất, không gian bị vỡ ra rất nhanh liền lại, những vết rạn như mạng nhện trong không gian liền biến mất không thấy gì nữa, mà đám tài liệu chung quanh cũng biến mất không thấy tăm hơi, nhìn lại Phong Linh Châu, bộ dáng cũng đã thay đổi.

Vốn Phong Linh Châu là do tinh túy phong chi ngưng tụ lại mà thành, hoàn toàn là trạng thái cố định, nhưng hiện tại, mặt ngoài đã lân lân ba quang, phảng phất như một thủy cầu, không chỉ như thế, hạt châu này còn biểu hiện ra những liên gợn cực nhỏ.

Chu Báo kiên nhẫn nhìn, im lặng chờ, tập trung tất cả tinh thần lên thượng diện hạt châu này, phảng phất như có thể thấy rõ kết cấu mỗi một chỗ, thấy rõ mỗi một tia liên gợn.

Cũng không biết đã qua bao lâu, liên gợn do Phong Linh biểu hiện ra rốt cục đã không tiếp tục xuất hiện gợn sóng, đúng lúc này, Chu Báo vừa có cử động tiếp theo.

- Phốc!

Chu Báo hung hăng cắn đầu lưỡi một cái, phun ra một búng máu, phun thẳng đến mặt ngoài Phong linh châu.

Sau khi đoàn máu huyết kia phun lên mặt ngoài Phong Linh Châu, Phong linh châu thật sự phảng phất như một thủy cầu, lực trùng kích cường đại đánh trúng bốn chỗ cùng lúc, máu huyết hoàn toàn thẩm thấu vào bên trong Phong linh châu, bắt đầu lan tràn bên trong Phong Linh Châu.

714. Chương 712: Diệu Dụng Định Phong Châu, Ngụy Định Phong Châu Thành. (3)

Loại lan tràn này không phải không có quy luật, trái lại, vô cùng có quy luật, dựa theo đường vân nhất định, máu huyết Chu Báo bắt đầu thẩm thấu, tiến nhập vào bên trong Phong Linh Châu, rất nhanh, Phong Linh Châu liền lộ ra một tầng huyết quang.

Chu Báo chậm rãi mở hai mắt ra, nhìn tầng huyết quang của hạt châu, hai tay mãnh liệt kết ấn lên thượng diện hạt châu.

Một lần, hai lần, ba lần.

Suốt ba canh giờ, Chu Báo vừa kết ấn vừa tụng niệm chú văn.

Cựt xuyên ngừng biến hóa, càng ngày càng phiền phức, càng ngày càng sâu, cũng càng ngày càng chậm, trong miệng tụng ra từng đạo chú văn kéo dài, chú văn hòa vào ấn kết, thần niệm Chu Báo cũng ăn mòn từng điểm vào sâu bên trong Phong Linh Châu.

Huyết quang Linh Châu ảm đạm xuống, thời gian dần qua, ngưng luyện đến trung tâm linh châu, sau đó, lại duỗi thân ra, mỗi một tia lại cấu thành một đạo, dùng mắt thường cũng có thể thấy được phù văn đỏ như máu.

Những phù văn này mang phong cách cổ xưa, đại khí lộ ra một cảm giác ngưng trọng khó có thể hình dung.

- Tật!

Sau khi những phù văn này hình thành, Chu Báo mãnh liệt quát to một tiếng, một đạo huyết quang nhàn nhạt xuất ra từ mi tâm hắn, bắn thẳng vào bên trong linh châu.

Linh Châu thoáng phát sáng lên mãnh liệt, bắn ra ánh sáng chói mắt màu xanh, một cỗ áp lực khổng lồ phóng ra từ trong hạt châu, sau đó lại thu vào.

Hết thủy đều yên tĩnh trở lại.

Chu Báo cũng đình chỉ động tác, nhìn những biến hóa của phù văn bên trên hạt châu, sau đó, lại tiếp tục buồn chán chờ đợi.

Đợi đến lúc hết thủy đều chấm dứt, bộ dáng hạt châu cũng đã thay đổi.

Hạt châu màu xanh nhạt lơ lửng trước mắt Chu Báo, không còn lân lân ba quang trước kia, chỉ cho người ta một cảm giác cực kỳ ngưng trọng.

So với Phong Linh châu trước kia, hao phí rất nhiều tài liệu nhưng ngụy Phong Linh Châu chỉ tạo ra một vòng nhỏ, toàn thân vẫn đục, phẳng phất như một khối thạch đầu hình tròn màu xanh nhạt, chỉ là còn biểu hiện ra một tầng nhàn nhạt, đường vân huyết sắc không có quy tắc.

- Hô!

Chu Báo thở một hơi thật dài, cả người đều lộ vẻ tinh bì lực tẫn, tinh thần cũng bắt đầu uể oải.

Khảo ngụy Định Phong châu này, cấp bậc chỉ là Nhập huyền, tuy nhưng lại mệt mỏi hơn so với khi hắn tế luyện Kim hi cách diễm kính, thứ nhất là tài liệu vô cùng như ý, thứ hai là hắn dùng phương pháp tế luyện Thuần dương pháp khí để tế luyện Nhập Huyền pháp khí, như dùng dao mổ trâu để giết gà, cố hết sức thu kết quả tốt, làm nhiều mà công ít, thực sự hao tổn rất nhiều tinh lực.

- Người tên tiểu tử này lại có đầu suất hỏa nơi thân, nếu không nào có dễ dàng như vậy!

Thanh Linh nói.

Đầu suất hỏa chính là pháp môn luyện khí luyện đan do nhóm phương sĩ thời cổ đại sáng tạo ra, tạo ra hỏa diễm, sở dĩ Chu Báo có thể thành công, chính thành công lao đều do đầu suất hỏa này.

Bất quá dù là như thế, Chu Báo cũng đã hao phí quá nhiều tinh lực, ngồi một hồi lâu mới ngẩng đầu lên, trên mặt lộ vẻ mệt mỏi.

Liếc nhìn ngục Định Phong Châu, tình mang trong mắt lóe lên, khóa ngục Định Phong châu kia liền hóa thành một đạo ánh sáng màu xanh, chui vào mi tâm hắn.

- Ta luyện đồ vật này mất bao lâu thời gian?

- Nửa tháng rồi!

Thanh Linh thần nhiên nói.

- Người đã bỏ ra thời gian nửa tháng!

- Nửa tháng a, trách không được lại đói bụng như vậy!

Chu Báo sờ lên bụng, nở nụ cười có chút không có ý tứ.

- Xem ra ta muốn đánh chén một bữa no nê rồi!

- Sau khi ăn xong, tiến vào Bích Lạc Bí Cảnh a!

Thanh Linh nói liền sau đó.

- Đã biết đã biết, người gấp gấp cái gì!

Chu Báo không kiên nhẫn, thẳng thừng khoát tay, đưa Thanh Linh vào bên trong thanh đèn.

- Người tên tiểu tử này, rốt cục cũng đã đi ra, nếu không ra thì ta tự mình đi tìm người rồi!

Vừa xuất quan, liền đụng phải vẻ mặt giận dữ của Lão Kim Kê, mà mặt khác, bọn người Chu Sẹo và Giang Hiểu ở một bên, thần sắc bọn hắn cũng đồng dạng không tốt.

Chu Báo nhẹ nhúm ày, nhìn ra, song phương đã sinh ra mâu thuẫn, mấy ngày nay, vì sự tình Bích Lạc Bí Cảnh, Lão Kim Kê bọn hắn đều một mực bên cạnh biệt viện, Lão Kim Kê trên danh nghĩa là đốc công ở đây, giám thị tiến độ kiến tạo biệt viện, mà bọn người Giang Hiểu thì phụ trách sự tình bên ngoài, xuất tiền, tài liệu ra, song phương mặc dù có đôi khi cùng xuất hiện, nhưng tần suất không nhiều.

Bởi vì Lão Kim Kê là do Chu Báo tự mình bổ nhiệm hắn làm đốc công, hơn nữa lại đặc biệt dặn dò bọn Giang Hiểu, cho nên Giang Hiểu cũng ẩn ẩn biết rõ thân phận của Lão Kim Kê không đơn giản, bởi vậy luôn luôn đáp ứng yêu cầu của Lão Kim Kê, song phương hợp tác vui vẻ, nhưng hiện tại, xem ra đoạn hợp tác vui vẻ này ngừng lại rồi.

Mà Giang Hiểu và Chu Sẹo đang chuẩn bị hướng Chu Báo mà báo cáo, bỗng nhiên nghe Lão Kim Kê nói Chu Báo, đều sững sốt trong giây lát.

- Người tên tiểu tử này!

Gọi Chu Báo như vậy, chỉ sợ tại toàn bộ Tây Bắc, ngoại trừ Vương Xà tọa Thiên Long đạo, thật đúng là không ai dám nói, nhưng tên đốc công này lại kêu lên như vậy, tâm hai người đồng thời trầm xuống, vốn là tức giận nay đã biến thành sợ hãi.

- Ta làm sao? Có sự tình gì không được à?

Chu Báo quét mắt liếc nhìn chung quanh, hiện tại, ngoại trừ ba người Lão Kim Kê cùng Chu Sẹo và Giang Hiểu thì không có người thứ tư ở đây, hắn liền mở miệng nói.

- Sự tình gì mà khiến người vội vã như vậy, chẳng lẽ bọn hắn đã đoạt lão bà của người?

- Miệng lưỡi người trơn tru đấy!

Lão Kim Kê kêu lên.

- Ta đã nói với người, việc này không có cách nào làm được!

- Không phải người đã làm xong việc rồi sao? Như thế nào lại nói không có cách làm?

Chu Báo khó hiểu nói, mục đích bọn Lão Kim Kê đến đây chỉ là cửa vào Bích Lạc Bí Cảnh, vừa này nửa tháng trước đã kết được, như thế nào lại nói không có cách làm?

- Cái này..!

Lúc này, Lão Kim Kê như ý thức mình đang nói tới cái gì, liếc nhìn hai người sau lưng, liền ngậm miệng lại.

- Tốt rồi, đừng giả bộ, hai người này đều là tâm phúc của ta, sẽ không nói ra chuyện của chúng ta đâu!

Chu Báo nhìn vẻ mặt sợ hãi của hai người Chu Sẹo và Giang Hiểu, nói.

Nghe Chu Báo nói như vậy Lão Kim Kê cũng không giấu diếm cái gì nữa, trực tiếp rút ra một quyển trục từ trên người, đưa tới tay Chu Báo.

Chu Báo có chút không hiểu, sau khi mở quyển trục ra, cả người đều ngây dại đi.

- Cái này, cái này có ý tứ gì?

- Đây là bản vẽ!

- Ta, ta biết rõ đây là bản vẽ, như thế nào, muốn kiến tạo hoàng cung rồi a?

715. Chương 713: Hải Cung, Trấn Long Mạch, Nhập Bí Cảnh. (1)

Nhìn bản vẽ kia, trên mặt Chu Báo tràn đầy vẻ cổ quái, bản vẽ này thật sự quá mức hùng vĩ rồi, dựa theo quy cách hoàng thành Tây Kinh, diện tích bản vẽ này, tối đa cũng chiếm cứ một phần tư.

- Không đúng, đây là bản vẽ biệt viện của người!

- Bản vẽ biệt viện của ta?

Chu Báo kêu lên một tiếng quái dị, thiếu chút nữa ngã đập đầu xuống đất, vốn liếc nhìn Giang Hiểu và Chu Sẹo, sau đó lại nhìn Lão Kim Kê.

- Ta nói, người không tính sai a, ta bắt quá là muốn kiến tạo một cái biệt viện, nhưng chỉ là làm một cái nhà cấp bốn mà thôi, không phải là một cái hoàng cung a!

- Đây không phải hoàng cung, đây là một bộ phận bản vẽ Linh Tiêu Bảo điện!

Thời điểm nói ra lời này, Lão Kim Kê có chút ngưng ngừng, biểu lộ có chút ấp úng.

Chu Báo đột nhiên cảm giác trước mắt mình như hiện ra một đoàn sao lớn, đồng dạng như nằm mộng, chờ dẫn nhìn Lão Kim Kê, ánh mắt phóng ra hào quang ngốc trẻ, qua một hồi lâu mới nói.

- Lão Kim Kê, người đến tột cùng có ý gì?

- Đây cũng không phải là ta muốn gây sự a!

Lão Kim Kê liên tục cười khổ.

- Là có người có ý nghĩ hảo huyền, kết quả là ra như thế này!

- Ý nghĩ hảo huyền, là ai nghĩ ra như vậy?

- Đây không phải là ý nghĩ hảo huyền, đây là phong thủy!

Một thanh âm đột nhiên xuất hiện, Chu Báo lại càng hoảng sợ, đồng thời, thần kinh cả người mãnh liệt kéo căng, phảng phất như dây thép, nội khí như hắc hỏa diễm lập tức vận hành lên.

- Chớ khản trương, chỉ là một con dơi thôi mà thôi!

Lão Kim Kê thấy bộ dạng Tiểu Báo Tử như thế, khoát khoát tay, nói.

- Con dơi chết tiệt này rất vô dụng, bắt quá biệt tung biệt tích, bổn sự giả thần giả quỷ không ai so được với hần!

Chu Báo liếc nhìn Lão Kim Kê, thời gian trôi qua, yên lòng đi không ít.

- A ha ha ha ha, người chính là Báo Tử a, đã sớm nghe nói qua, bắt quá một mực không có cơ hội nhìn thấy, cuối cùng hôm nay đã gặp được, a ha ha ha ha!

Thời gian trôi qua, một bóng người âm trầm đi ra, trong miệng phát ra tiếng cười quái dị, đi từng bước một đến trước mặt Chu Báo.

Đồng thời, Chu Báo cũng nhìn rõ ràng bộ dáng của người này, tướng ngũ đoản, là một trong nhị thập bát tú Tiên Cung, thời điểm hoạt động mặc một trường bào màu đen, trên thượng diện là một con dơi màu đen.

- Nữ Thổ Bức!

Chứng kiến cách ăn mặc này, Chu Báo lập tức minh bạch được thân phận đối phương, đúng là nữ nhân trong nhị thập bát tú.

Mặc dù biết thân phận, bất quá, hắn cũng không biết nên xưng hô thế nào, trong khoảng thời gian ngắn liền cứng họng.

- A ha ha ha ha, tất cả đều là người một nhà, người khác gọi ta là con dơi thối, con dơi chết, người cũng có thể gọi ta đồng dạng như bọn họ gọi!

Nữ Thổ Bức phảng phất như nhìn ra suy nghĩ của Chu Báo, cười hắc hắc, nói.

Chu Báo nở nụ cười khổ.

- Vãn bối không dám, bất kể thế nào, người đều lớn tuổi hơn ta, vậy ta gọi người Biên bức tiền bối một tiếng!

- Ha ha, tiểu bằng hữu không cần câu nệ, cứ tự nhiên a!

Nữ Thổ Bức vẫn cười quái dị.

Thoạt nhìn niên kỷ Nữ Thổ Bức này chỉ khoảng năm mươi, sáu mươi tuổi, sắc mặt đen sẫm, dáng người gầy gầy, đặc biệt là đôi tròng mắt kia, quay tròn loạn chuyển, nhìn cũng biết là một gia hỏa cực kì khôn khéo.

- Ta nói tiền bối a, người như thế nào lại rảnh rỗi mà chạy tới nơi này?

- Còn không phải là vì tiểu tử ngươi sao?

Nữ Thổ Bức cười quái dị, nói, kéo lấy bản vẽ trong tay Chu Báo.

- Người có biết không, phong thủy lãnh địa của ngươi rất tốt!

- Phong thủy tốt?

Chu Báo mở trừng hai mắt, nhất thời không kịp phản ứng.

- Đúng, phong thủy tốt, phong thủy nơi này của ngươi so với Kinh thành phía Tây Đại Tấn còn tốt hơn mười lần, dưới đáy Tây Kinh Thành của Đại Tấn chỉ có một long mạch, nhưng vùng đất này của ngươi lại có chín long mạch, số mệnh quá lớn, có thể nói là kinh thiên động địa!

Nói đến phong thủy, Nữ Thổ Bức phảng phất như hết sức hưng phấn, vui sướng hoa chân múa tay lên.

Chu Báo có chút mờ mịt, quay đầu nhìn Lão Kim Kê, thấy vẻ mặt hắn cũng sầu khổ đồng dạng, hai tay bất đắc dĩ mở ra, tỏ vẻ mình cũng bất lực.

- Tiểu tử, ngươi biết không? Chỉ cần ngồi vững vàng tại long mạch này, như vậy, chỉ cần ngươi nguyện ý, toàn bộ thiên hạ đều sẽ nằm trong tay ngươi, hơn nữa..

- Đừng đừng đừng, tiền bối, Chu Báo ta không có dã tâm lớn như vậy!

Chu Báo liên tục khoát tay nói, thật ra, mặc dù trên thế giới này có võ lâm, có võ công, hơn nữa tu luyện võ công đến một trình độ nhất định sẽ có thần thân thông không thể tưởng tượng nổi, còn có những pháp bảo, tiên khí trong truyền thuyết, bất đồng hoàn toàn với thế giới đời trước, ở nơi này, tu luyện đột phá đến cửu phẩm, nhảy ra bên ngoài Tam giới, thậm chí tuổi thọ có khả năng đạt được vạn năm, thậm chí hơn mười vạn năm, nhưng bỗng nhiên lúc đó có một người chạy đến nói nhà ngươi có phong thủy tốt, hắn vẫn còn có chút mâu thuẫn đấy, đặc biệt là một gia hỏa nhìn không đáng tin nhiệm như thế.

- Người không có dã tâm lớn như vậy? Người không cần dã tâm lớn như thế, đây hết thấy đều là Thiên ý, là thiên định, là số mệnh, người hiểu chưa? Đây là số mệnh thượng thiên giáng xuống đầu người, cái gì người cũng không cần làm, chỉ cần tạo dựng trần hải cung tại nơi này, hết thấy sẽ tự nhiên tới.

- Trần hải cung?

- Đúng vậy, trần hải cung, đây mới thực là trần hải cung, là một đồ án tàn phá tại một chỗ cổ trên vách tường, ha ha, chỗ đó vốn là toàn bộ bản đồ Linh Tiểu Bảo Điện, nhưng tiếc là bộ phận giữ lại nguyên vẹn chỉ có trần hải cung này, bất quá dùng để trấn áp Địa Sát Hậu Thổ chi khí tại đây có lẽ đã đủ rồi!

- Địa sát hậu thổ chi khí?

Chu Báo nhìn Nữ Thổ Bức với vẻ khó hiểu.

- Đúng, Địa sát hậu thổ chi khí, Sát hậu thổ chi khí ở đây quá nồng đậm, gắt gao che dấu vận thần của chín đầu long mạch khí hội tụ, cho nên mới không bị người phát hiện, cũng mất đi, lúc này chỉ xem là một nơi bình thường, nói cách khác, thật sự là lãng phí một khối phong thủy bảo địa rồi, người xem a, chỉ cần kiến thành Trần Hải cung này, lập tức có thể đề Địa sát hậu thổ chi khí xuống, lúc ấy, không còn thứ gì áp chế chín đầu long mạch ở đây, như vậy, số mệnh của người sẽ cuộn cuộn đến rồi!

- Ta không cần số mệnh lớn mạnh như vậy!

Chu Báo vẫn lắc đầu, nhìn thoáng qua bản vẽ trong tay Nữ Thổ Bức.

- Hơn nữa coi như là cần số mệnh, cũng không phải hiện tại, công trình trần hải cung này của lão nhân gia ngài, thực sự quá to lớn, không phải ta có thể gánh vác được, người xem khuôn mặt hai thủ hạ của ta đều bị dọa đến trắng bệch rồi, chuyện này, sau này hãy nói a!

716. Chương 714: Hải Cung, Trần Long Mạch, Nhập Bí Cảnh. (2)

- Về sau, về sau là lúc nào?

Nữ Thổ Bức bắt mắt kêu lên.

- Người không biết số mệnh là cái gì à Người có biết, một khi người có chín đầu long mạch như vậy, tương lai người..

- Chín đầu long mạch ở chỗ này, không thể chạy đi đâu được, kiến tạo cái gì còn được, còn kiến tạo cung điện lớn như thế, thật sự quá đáng chú ý rồi, không phải lúc, không phải lúc!

Chu Báo dao động.

- Nghe xong lời Chu Báo nói, Nữ Thổ Bức tựa hồ suy tư trong chốc lát, gật đầu cười nói.

- Ân, người nói vậy cũng có đạo lý, hiện tại kiến tạo cung điện như thế đích thật quá chói mắt, bất quá cứ để chín đầu long mạch bị đề như vậy, quả thực cũng không được tốt, người xem như vậy, trước tiên kiến tạo một cái chủ điện, đề Địa sát hậu thổ chi khí xuống, thấu ra một điểm số mệnh, ý người thế nào?

- Được, chỉ cần không quá gây chú ý, hơn nữa tài lực của ta cũng có thể gánh vác!

Chu Báo gật đầu, cười khổ nói, hướng hai người Giang Hiểu và Chu Sẹo vẫy vẫy tay.

- Ách, hai người các người tới đây một chút.

- Đại nhân, ngài có gì phân phó?

- Giới thiệu thoáng một phát, đây là Lão Kim Kê, là đốc công biệt viện chúng ta, trước đây là hần nghe các người, nhưng hiện tại các người phải nghe hần, chỉ cần hần muốn gì, yêu cầu gì, các người đều phải đáp ứng a!

- Vâng, đại nhân!

- Còn có một vị biên bức tiên sinh này, là phụ tá Lão Kim Kê, sự tình phương diện công trình, các người đều phải nghe theo hần, hần nói cái gì thì làm theo, nghe rõ chưa?

- Nghe rõ, nghe rõ!

Đầu hai tên này gật lia lịa.

Vùng đất Chín đầu long mạch hội tụ!

Đây là khái niệm gì?

Phải biết rằng, trên thế giới này, đại đa số mọi người đều thập phần mê tín, đặc biệt là số mệnh a, chuyện long mạch như vậy, thường xuyên xuất hiện trong đủ loại bình thư, trong truyền kỳ a, có thể nói là xâm nhập nhân tâm, đặc biệt là những người xuất thân từ tầng dưới chót xã hội như Giang Hiểu, Chu Sẹo

Vừa nghe nói lãnh địa Chu Báo do chín đầu long mạch hội tụ, tim hắn đập liên hồi, cảm xúc bành trướng ra, cũng không biết làm sao cho tốt.

Hoàng đô Đại Tấn, Tây Kinh thành, được xưng là vùng đất Long Hưng, khai sáng ra một khối cơ nghiệp như vậy, cũng không quá đáng chỉ có một đầu long mạch mà thôi, còn nơi này là chín đầu long mạch, chín đầu a!

Cái này chẳng phải nói Chu Báo là chủ tử của bọn hắn sao? So với hoàng đế Đại Tấn, Chu Báo có số mệnh làm hoàng đế hơn.

Bọn hắn đều là những người lẫn lộn theo Chu Báo từ lúc hắn còn mười ba mười bốn tuổi, có thể nói là nhóm ngọn nguồn đầu tiên, nếu như Chu Báo thật sự trở thành hoàng đế, như vậy bọn họ đều là khai quốc công thần.

Loại chuyện này chỉ phát sinh trong truyền kỳ, bỗng nhiên lại sinh ra trên người bọn hắn, khiến bọn hắn như ở trong mộng cảnh.

- Hai người các ngươi mộng tưởng hảo huyền cái gì đấy? Một gã thuật sĩ giang hồ nói mà các ngươi cũng nghe?

Chu Báo chửi nhỏ một tiếng, kéo hai tên đang ở trong cõi mộng tưởng hảo huyền tỉnh lại, lúc hai người hồi phục tinh thần, ngẩng đầu lên, chỉ thấy mỗi một mình Chu Báo đứng trước mặt mình.

- Đừng nhìn, hai người bọn họ đều đi rồi!

Chu Báo hung hăng trợn mắt liếc nhìn hai người bọn hắn.

- Những lời chúng ta nói vừa rồi, các ngươi cũng nghe được rồi hả?

- Vâng, đại nhân!

- Nghe thì nghe, chỉ cần các ngươi không nói ra là được, ta xem bộ dạng nổi giận đùng đùng của các ngươi, phảng phất như muốn ăn thịt người, là chuyện gì xảy ra a?

- Là, là ...

Lúc này, Giang Hiểu và Chu Sẹo cũng không biết nói gì cho phải, ậm ừ một hồi lâu, Chu Sẹo mới nói.

- Là người mà ngài gọi là Lão Kim Kê, đốc công kia ấy, đột nhiên cầm bản vẽ chạy đến trước mặt chúng ta, muốn mở rộng nền tảng theo bộ dạng bản vẽ, muốn thêm tiền thêm nhân thủ, mà chúng ta lại không biết thân phận của hắn, đương nhiên không làm, vốn hắn chỉ là một đốc công bình thường, lại không nghĩ hắn lôi chúng ta đến tìm đại nhân lý luận!

- Ha ha, không có gì lớn cả, Lão Kim Kê này là một bằng hữu của ta tới hỗ trợ đấy, chỉ là hắn không muốn cho người khác biết rõ thân phận của mình, cho nên mới dùng thân phận đốc công để che dấu!

- Vâng, vâng, thuộc hạ rõ rồi!

Kỳ thật Lão Kim Kê ở đằng kia đã đến trước mặt Chu Báo, không khách khí kêu to hai chữ “Tiểu tử” .

- Tiểu tử, thời điểm này, bọn hắn đã biết rõ thân phận Lão Kim Kê không bình thường rồi, về sau lão biên bức ngu ngốc kia chạy tới, ngay cả người ngu cũng minh bạch đây là hệ thống thủ hạ khác của lão bản Chu Báo, hoặc là một cỗ lực lượng khác.

- Còn có, các người đã biết Lão Kim Kê bọn hần là bằng hữu của ta, như vậy, về sau nếu gặp được sự tình gì không giải quyết được thì cứ tìm hần a, thằng này là cường giả bát phẩm, có lẽ không có vấn đề gì không giải quyết được.

- Cường giả bát phẩm?

Giang Hiểu và Chu Sẹo mãnh liệt nuốt nước miếng, đột nhiên cảm giác hơn nửa đời người sống vô dụng rồi, mấy năm trước, thời điểm bọn hần làm tiểu binh trong thành, đừng nói cái gì cường giả, coi như là cao thủ tứ phẩm, ngũ phẩm cũng không thấy qua bao nhiêu lần, cường giả kia, tựa như thần tiên trong truyền thuyết, bay trên trời đầy, không phải dưới mặt đất.

Nhưng bây giờ thì sao?

Từ sau khi đi theo Chu Báo, hết thấy đều thay đổi, cao thủ tứ phẩm ngũ phẩm liền không dễ trong mắt bọn hần rồi, không nói bản thân Chu Sẹo đã là cao thủ ngũ phẩm, ngay cả Giang Hiểu là một trong những gã gia hỏa trong cao tầng thủy quân không am hiểu võ công cũng đã đột phá cảnh giới tam phẩm, tu vi đạt đến Tứ phẩm, trước kia chỉ nghe kỳ danh chứ không thấy một cường giả nào, hiện tại bọn họ xuất hiện trước mắt bọn hần như lồng đèn kéo quân, không chỉ cường giả thất phẩm, ngay cả cường giả bát phẩm, thậm chí cường giả cửu phẩm cũng nhìn thấy thường xuyên, nói gì đâu xa, bọn hần vừa mới tranh cái đến đỏ mặt tía tai với một cường giả bát phẩm, thiếu chút nữa thành đánh lộn tới nơi rồi.

Cũng may mắn là chuyện đó không xảy ra a!

Hai người bọn hần, một tứ phẩm, một ngũ phẩm, nếu thật sự cùng cường giả bát phẩm đánh lộn, liền chết cũng không biết mình chết như thế nào, suy nghĩ lại thái độ vừa rồi với Lão Kim Kê kia, trong nội tâm sợ hãi một hồi.

- Đừng hoảng hốt, tuy Lão Kim Kê không phải là một gia hỏa có lòng dạ khoáng đạt, nhưng cũng không so đo với hai người các người đâu!

- Tạ, tạ đại nhân!

- Tốt rồi, chuyện biệt viện lúc này, hai người các người để ý vào, Lão Kim Kê đòi tiền thì đưa tiền, nhưng cũng nhớ kĩ, cái gì cũng có giới hạn, đồng dạng như lúc này, thật sự đụng phải loại không nói đạo lý, cứ trực tiếp đến tìm ta, gần đây có khả năng ta phải bế quan, có thể ta phải ly khai một thời gian, nếu thực sự đụng phải loại không nói đạo lý thì đi tìm Vương Xà, hần đã bế quan trong mỏ khoáng này!

717. Chương 715: Hải Cung, Trấn Long Mạch, Nhập Bí Cảnh. (3)

- Vương, Vương tọa?

Hai người thoáng nhìn nhau, đều lộ vẻ khó khăn.

Bọn họ biết Vương Xà, bất quá cũng chỉ là biết mà thôi, thân phận khác nhau quá lớn, coi như là nhìn thấy thì cũng chỉ đứng liếc nhìn từ xa mà thôi, đi theo Chu Báo gặp hần thì cũng cúi đầu, không dám trả lời, Vương Xà người ta nhận ra bọn hần là ai à?

- Các người là thủ hạ đắc lực nhất của ta, Vương Xà tự nhiên sẽ biết đến, hần cũng sẽ không mặc kệ những phiền toái trên lãnh địa của ta!

Chu Báo cười nói.

- Hơn nữa, lúc này không phải hần dẫn theo một đám cao thủ tọa hạ đến sao? Các người an bài một vài sự tình cho mấy tên gia hỏa này làm, quan hệ tốt với bọn hần, đối với tương lai cũng có lợi!

Hai người bất đắc dĩ liếc nhìn nhau một cái, cười khổ nói.

- Vâng, đại nhân!

- Địa phương quỷ quái này của người có chín đầu long mạch hội tụ?

Vương Xà nằm trên ghế, làm ra một tư thế thập phần bất nhã, hai chân đều vểnh lên bàn sách của Chu Báo.

- Vận khí của ngươi cũng thật quá tốt a!
- Ngươi tin như vậy à?
- Còn ngươi không tin à?
- Nữ Thổ Bức kia đến tột cùng là làm gì, ta xem giống như là bọn giang hồ bịp bợm!
- Tu vi bát phẩm là bịp bợm giang hồ sao?

Vương Xà khoát tay nói.

- Gã này là đại sư phong thủy của Tiên cung, nghiên cứu phong thủy gần trăm năm rồi, ta cho ngươi biết, ánh mắt hắn không sai đâu, so với những tên lừa gạt giang hồ thì hơn không biết bao nhiêu lần!
- Thật sự?

Chu Báo nghĩ đến bộ dáng Nữ Thổ Bức, vẫn còn có chút không tin.

- Ta không có lừa gạt ngươi!

Vương Xà thẳng thừng khoát tay.

- Tạo nghệ bên trên tu vi võ học của hắn còn không bằng một nửa bên trên phong thủy, biết không? Mười lăm năm trước hắn đã từng nói vận số Bắc Nguyên đã hết, thậm chí còn toán ra thời gian Bắc Nguyên diệt vong, ha ha!
- Thật vậy sao?
- Thật sự quá tà dị!

Vương Xà lắc đầu, nói.

- Tóm lại, hắn nói những thứ khác, ngươi có thể không tin, còn nếu như hắn nói sự tình về phong thủy, ngươi tốt nhất nên tin, hắn đã nói nơi này có chín đầu long mạch hội tụ, vậy thì khẳng định có chín đầu long mạch hội tụ, thế nào tiểu tử, còn ý kiến gì không?
- Tạm thời không còn ý kiến gì!

Chu Báo lắc đầu, nói.

- Hiện tại ta có một chuyện cực kì trọng yếu cần ngươi giúp đỡ!
- Ngươi muốn phóng cùng ai đúng không?
- Không phải phóng cùng ai, ta muốn vào Bích Lạc Bí Cảnh!
- Không phải ta đã nói rồi sao? Chỉ cần nguyên khí triều tịch bên trong yên tĩnh lại, ngươi tùy thời đều có thể tiến vào!
- Ta đợi không được, ta muốn đi vào lúc nguyên khí triều tịch đang tồn tại!
- Ngươi không muốn sống nữa à?

- Ta đã luyện chế ra Định Phong Châu không sai biệt lắm, mặc dù chỉ là bán thành phẩm, nhưng cam đoan có thể đảm bảo an toàn trong nguyên khí triều tịch!

Chu Báo nói, hé miệng, xuất ra một ngum thanh khí, chính là ngụy Định Phong Châu.

- Bán thành phẩm?

Thần sắc Vương Xà khẽ động, nhìn thoáng qua ngụy Định Phong châu đang lơ lửng trên không trung.

- Xem khí tức, cái này hẳn là một kiện Nhập huyền pháp khí, pháp khí a, ngươi đã luyện thành ngụy Định Phong Châu này!

- Còn chưa tính là đại thành, thứ này vẫn còn không gian để tiến một bước nữa!

- Ta cũng đã nghe nói qua công hiệu cái này, bất quá, người thật sự xác định nó có thể đảm bảo bình an vô sự cho người trong nguyên khí triều tịch?

- Có lẽ không có vấn đề!

- Coi như là nó có thể đảm bảo bình an vô sự cho người trong nguyên khí triều tịch thì thế nào?

Vương Xà lắc đầu nói.

- Bên trong nguyên khí triều tịch cuồng bạo, người căn bản không thể làm bất cứ chuyện gì!

- Ta nói rồi, ta không sao đâu!

- Người tựa hồ biết rõ nguyên khí triều tịch là cái gì!

Vương Xà có chút chuyển đầu, dùng một loại biểu lộ rất chân thành nhìn Chu Báo.

- Người tên tiểu tử này, hiện tại tựa hồ càng ngày càng thần bí a, rất nhiều sự tình người không biết, hiện đã biết hết rồi!

- Sự tình gì ta không biết?

- Nguyên khí triều tịch đến tột cùng đã xảy ra cái gì, trên đời này cũng không có bao nhiêu người biết, tới bây giờ, ta không có nói với người, mà theo ta biết, những người biết rõ nguyên khí triều tịch trên đời này, đều không có quan hệ với người a, coi như là Lão Kim Kê bọn hần, cũng chỉ biết nguyên khí triều tịch nhưng không biết rõ bản chất nguyên khí triều tịch là cái gì, người sao lại tin tưởng nhất định có thể lấy được chỗ tốt trong nguyên khí triều tịch?

- Đúng vậy a, đúng vậy a!

Chu Báo căng thẳng trong lòng, nhưng đáng tươi cười trên mặt càng thêm ấm áp.

- Ta không thể xác định nhất định có thể lấy được chỗ tốt bên trong nguyên khí triều tịch, bất quá ta biết ta có thể có cơ hội đoạt được chỗ tốt, giúp ta đột phá cảnh giới!

- Đây chính là địa phương ta hiếu kì, tại sao người có tự tin lớn như vậy?

- Đây là bí mật của ta, ta nghĩ không cần nói cho người biết a!

Chu Báo hắc hắc cười nói.

- Cũng thế, bí mật của người rất nhiều, nhưng lại không nhất định phải nói cho ta biết!

Vương Xà đựng phải cái nhuyển đình, cũng không tức giận, chỉ nhẹ gật đầu.

- Được rồi, người đã có lòng tin có thể chiếm được chỗ tốt trong nguyên khí triều tịch, ta cũng không ngăn cản người, ngược lại sẽ an bài chuyện này, người cẩn thận là được!

- Còn có một việc, ta tiến vào Bích Lạc Bí Cảnh, không biết bao lâu mới có thể ra ngoài, phiền toái bên ngoài còn phiền người chiếu cố, người mang đến vài thủ hạ, ta đã bảo Giang Hiểu an bài sự tình cho bọn hần làm, người có yêu cầu gì cứ nói, liền trực tiếp phân phó Giang Hiểu và Chu Sẹo là được rồi!

- Ân, ta biết rõ, hai tên này đã theo người nhiều năm rồi a!

- Đúng vậy, năm đó ta làm thống lĩnh thủy quân Giang thành, bọn hần đã theo ta rồi, hiện tại cũng đã bốn năm năm rồi, đáng tin nhiệm!

- Ha ha, tốt, ta hiểu, người yên tâm đi, có ta ở đây, người cứ yên tâm, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, nhưng vào Bích Lạc Bí Cảnh, người phải cẩn thận, nếu quả thật không gánh được thì sớm ly khai, nếu gây ở bên trong thì đối với ai cũng không phải là chuyện tốt gì a!

- Ta là người ngu như vậy sao?

Chu Báo cười nói.

Sau khi giao lại tất cả sự tình, dưới ánh mắt kinh ngạc của Lão Kim Kê, Hư Nhật Thử, Trương Nguyệt Lộc, Chu Báo đi vào thông đạo Bích Lạc Bí Cảnh do Hư Nhật Thử dựng lên.

Lúc này hần chủ động tiến vào, không giống với lần tiến vào bị động lúc trước, sau khi Hư Nhật Thử xuất ra vài pháp quyết, vách đá quặng mở bóng loáng như gương bắt đầu hiện ra một tầng ánh sáng màu lam tựa như ảo mộng.

718. Chương 716: Tu Luyện Tham Ngộ Huyệt Khiếu Tại Bí Cảnh. (1)

Ánh sáng màu lam ôn hòa, mang theo một tia hiệu quả làm cho tâm thần người khác an bình, nhìn đạo lam sắc quang mang như mộng ảo này, vốn tâm tình Chu Báo đang kích động cũng dần yên tĩnh trở lại, tâm thần cũng trở nên thập phần thanh tỉnh.

- Thứ tốt a!

Hần thầm khen trong lòng một câu, biết lối đi này là hiệu quả của Thuần dương pháp khí, thầm khen trong nội tâm một tiếng, liền bước chân vào giữa đạo lam quang kia, ánh sáng màu lam lóe lên, Chu Báo liền cảm giác phẳng phất như dưới đáy nước, chỉ là nước này ấm, hơn nữa hô hấp tự nhiên, có một loại cảm giác như ngâm trong bồn tắm lễ đường, chỉ tiếc là hần ngâm trong nhà tắm này không bao lâu, trước mắt của hần sáng ngời, từng đạo phong chỉ cuồng bạo cạo trước mặt hần, thiếu chút đã trực tiếp cạo bay hần đi.

- Đã đến!

Đạp lên cát mịn cực nóng dưới chân, nhìn xem sa mạc mênh mông chung quanh, Chu Báo biết rõ, mình đã đến nơi!

So sánh với lần thứ nhất hần tiến vào, hiện tại, hoàn cảnh nơi này kém hơn rất nhiều, bão cát thổi khắp nơi trong sa mạc vô tận này, trong tầm mắt hần là mấy trăm vòi rồng đang càn quét điên cuồng, giữa thiên địa ngàn ngập đủ loại cát bụi, mờ mịt bao la một mảnh.

- Yên tâm đi, chỗ này không phải nguyên khí triều tịch, mà là bị ảnh hưởng của nguyên khí triều tịch bên trong Bí cảnh nên gió mới cạo lớn như vậy!

Thanh âm Thanh Linh vang lên trong đầu hần, lời còn chưa dứt, chỉ nghe oanh một tiếng, một vòi rồng cách đó không xa vang lên một tiếng sấm, đúng lúc này, Chu Báo mới phát hiện bên trong mấy trăm đạo vòi rồng đều không ngoại lệ, ẩn ẩn lộ ra điện quang màu xanh da trời.

Trong tiếng gió vô tận, còn có tiếng sấm nặng nề, khiến người nghe từng đợt hàn khí trong nội tâm.

Chu Báo là cường giả thất phẩm, hơn nữa tùy thời đều có thể tiến vào bát phẩm, bất qua trước uy thế mênh mông cuộn cuộn vô biên của Thiên địa trước mặt, vẫn nhìn không được biến sắc.

- Không cần lo lắng, không phải sợ, tể ra Định phong châu đi, ở chỗ này, nó vẫn có thể có tác dụng rất lớn đấy!

Chu Báo nghe theo, tể Định phong châu ra.

Định phong châu vừa hiện, tiếng gió chung quanh ngừng ngay lập tức, thậm chí trong phạm vi trăm trượng không có một tia gió nào, cuồng phong gào rú chỉ có thể ra uy ở bên ngoài.

Định phong châu này, chung quanh Chu Báo trăm trượng, tạo thành một lực trường thần diệu, chấn tất cả bão cả ở bên ngoài.

- Thứ này thật đúng là có tác dụng a!

Chứng kiến tác dụng thần diệu của Định Phong châu, Chu Báo mừng rỡ trong lòng.

- Cái này chỉ là ảnh hưởng từ nguyên khí triều tịch bên trong Bí cảnh mà sinh ra một ít phong bạo thôi, không có gì lớn cả, nếu một chút gió như vậy mà Định phong châu không định nổi thì ta cũng không bao người tiến vào Bích Lạc bí cảnh rồi!

Thanh Linh nhẹ nhàng đi ra từ thanh đằng, xoay xung quanh Chu Báo.

- Nhanh tiến vào Bích Lạc Bí Cảnh a, ta có điểm không đợi được nữa rồi, ha ha!

Chu Báo cười cười, thân hình bắn lên, bắt đầu tiến về cửa vào Bích Lạc Bí Cảnh.

Trên đường đi, tao ngộ rất nhiều phong bạo, bắt quá, dưới tác dụng thần diệu của Định phong châu, hết thấy đều không làm được gì, Chu Báo lại cảm thấy chỗ diệu dụng của Định Phong Châu lần nữa, cho dù đụng phải những vòi rồng cuồng bạo kia, trong phạm vi không chế của Định Phong châu đều vô dụng, thật sự phẳng phất như là khắc tinh.

- Đây chính là diệu dụng đích thật a, tương lai sau khi ta hoàn toàn luyện thành Định Phong Châu này, Bích Lạc Bí Cảnh không phải muốn tới là tới, muốn đi là đi sao, người khác một năm chỉ có thể tiến vào hai tháng, ta lại có thể tùy thời tiến vào, thật là chiếm được đại tiện nghi a!

- Đúng vậy a, đúng vậy a, bắt quá diệu dụng Định Phong Châu không chỉ như thế, tương lai sau khi người hoàn toàn luyện thành sẽ biết!

Lúc này, Thanh Linh cũng hết sức hưng phấn.

Xuôi theo thông đạo đến cửa động, Chu Báo đành chỉ thân hình, quay đầu lại quan sát từng đạo phong bạo liên tiếp nhau, không khỏi lắc đầu.

- Thất phẩm, ha ha, coi như là cường giả cửu phẩm, không có Định phong châu, không nhất định có thể đến đây an toàn!

- Thiên địa chi uy, không phải sức người có thể tưởng tượng, cũng không phải sức người có thể thay đổi, trừ phi người tu đến Thông Huyền Bí Cảnh, đạt được nghiệp vị Tán tiên, mới thông Thiên địa, tự nhiên xuyên qua Thiên địa chi uy này, bằng không thì hết thấy đều là nói suông!

- Tu luyện tới Thông Huyền Bí Cảnh, không cần để ý những phong bạo này nữa sao?

- Ha ha, đương nhiên, chờ đến lúc người tiến nhập Thông Huyền Bí Cảnh sẽ biết, bây giờ còn là nhìn xem vào như thế nào, bây giờ là nguyên khí triều tịch, cấm chế cửa động có lẽ buông lỏng đi một tí!

- Ân!

Chu Báo gật gật đầu, thời gian trôi qua, cẩn thận xem xét cửa động đang đóng kia.

- Mậu đất đại tắc cấm pháp này bị nguyên khí triều tịch ảnh hưởng, đã trở nên thập phần yếu ớt rồi, dùng Đại tiêu dung thuật của người, đơn giản đốt nó lên, bắt quá phải cẩn thận một tí, chú ý nguyên khí bên trong, hiện tại nguyên khí bên trong Bí Cảnh rất rối loạn, vạn nhất sau khi mở cấm chế, sát khí tràn ra thì thật là phiền toái!

Chu Báo nhẹ gật đầu, năm ngón tay giương ra, một xích kim sắc quang mang sáng lên, mậu đất đại tắc cấm pháp ở cửa động bỗng nhúc nhích mãnh liệt.

Sau đó, “oanh” một tiếng, cấm pháp kia lập tức bị đốt lên, hiện ra một lỗ hổng.

- Oanh!

Chu Báo thấy một cỗ áp lực vô biên từ chỗ cấm chế bị đốt tràn ra bốn phương tám hướng bên ngoài, đẩy thân thể của hắn về phía cửa động, cùng lúc đó, một cỗ sát khí màu đen xông ra từ cửa động.

- Tiểu tử, coi chừng, đó là Hắc thủy huyền sát!

Chứng kiến cỗ sát khí màu đen này, Thanh Linh mãnh liệt hét lên một tiếng, thân thể huyền hóa ra thoáng cái đã chui vào bên trong thanh đằng.

Tinh mang trong mắt Chu Báo vừa hiện, cương khí xích kim sắc dâng lên trong giây lát, sát khí màu đen kia vừa tiếp xúc với cương khí của hắn, tựa như dội nước lạnh, phát ra một âm thanh cực bén nhọn chói tai, sau đó biến mất vô ảnh vô tung.

Trái lại Chu Báo lại bình thường, giống như không có chuyện gì.

Đang lúc đắc ý, Thanh Linh thỉnh linh lại xông ra.

- Người điên rồi a, vậy mà lại dùng cương khí để ngăn cản sát khí, ta cho người biết, đây là sự tình kiêu kỳ nhất bên trong nguyên khí triều tịch, vừa rồi bất quá chỉ là một cỗ sát khí xuất hiện mà thôi, sau khi vào sâu, vô số linh khí sát khí nguyên khí dung hợp lại một chỗ, người còn tùy tiện dùng cương khí của mình để ngăn cản như vậy, rất dễ xảy ra chuyện đấy, người hiểu chưa?

- Minh bạch, minh bạch!

719. Chương 717: Tu Luyện Tham Ngộ Huyệt Khiếu Tại Bí Cảnh. (2)

Phá cấm chế, sau khi tiến nhập Bí Cảnh.

Hết thấy đều không giống với lúc trước.

Bích Lạc Bí Cảnh, không như lần trước hần tiến vào còn bồng bồng sinh khí, lúc này, giữa thiên địa lộ ra một hương vị trầm lặng trong không khí.

Nguyên khí thiên địa cực điểm, hỗn tạp cùng một chỗ, lúc này, Bích Lạc Bí Cảnh đã biến thành một tiểu đại bình, bên trong bình là các loại nguyên khí, linh khí, sát khí, tạo thành một cục cao su, chậm chạp lưu động.

Cũng may là Định Phong châu của hần đã khởi động lĩnh vực hơn một trăm trượng, ngăn cách chất keo do nguyên khí hỗn hòa này bên ngoài.

Bất quá, dù là như thế, Chu Báo tiến vào Bích Lạc Bí Cảnh, cũng cảm nhận được áp lực vô cùng khổng lồ.

Áp lực đến từ Định Phong Châu!

Thoạt nhìn phong bạo, cát bụi cuồng bạo bên ngoài Bích Lạc Bí Cảnh, không tạo thành uy hiếp với Định Phong Châu, tùy tiện khuếch tán lực lượng của mình ra bên ngoài một trượng, Chu Báo còn không hao tổn một điểm khí lực.

Thế nhưng bên trong Bích Lạc Bí Cảnh lại bất đồng.

Nguyên khí thiên địa chung quanh ngưng tụ thành một chất keo, hỗn hòa tại một chỗ, thiên địa bên trong Bích Lạc Bí Cảnh cũng đã trở nên mịt mờ, mênh mông, cái gì cũng không nhìn thấy rõ ràng, tuy Định Phong châu tạo ra lĩnh vực hơn một trượng, nhưng gặp phải áp lực của đủ loại nguyên khí từ bốn phương tám hướng truyền đến, lực lượng bản thân căn bản không thể ngăn cản, cho nên Chu Báo liền rút ra lực lượng bản thân để trợ giúp.

Thời gian Chu Báo luyện chế Định Phong Châu, nghe Thanh Linh đề nghị, luyện chế Định Phong Châu thành pháp bảo bổn mạng, cho nên Định Phong Châu có liên hệ chặt chẽ với thần hồn của hần, một khi Định Phong châu thụ áp lực, đồng dạng cũng truyền tới người Chu Báo, vì vậy mà hần tự nhiên rút ra lực lượng thân thể.

Nội khí Cửu long thần hỏa đã hoàn toàn vận chuyển, hỏa diễm màu đen bắt đầu chuyển động trong kinh mạch cơ thể hần, thông qua thông đạo thần bí tiến vào chính giữa lĩnh vực của Định Phong châu, lập tức, trong không gian hơn một trượng, xung quanh thân thể hần tối sầm lại, khí tức màu đen nồng đậm cực nóng tràn ngập, làm vững chắc lĩnh vực của Định Phong Châu.

- Tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp!

Định Phong Châu tạm thời vững chắc, ngăn cản nguyên khí bên ngoài, bất quá đồng dạng, Chu Báo cảm nhận nội khí bên trong cơ thể mình nhanh chóng xói mòn đi.

- Ta chống đỡ không được bao lâu, nhiều nhất là một canh giờ, nội khí của ta sẽ tiêu hao sạch sẽ!

- Không có vấn đề gì, tuy nguyên khí triều tịch lợi hại, nhưng cũng không phải không có chỗ ẩn nấp, nếu không thì tất cả sinh linh bên trong Bích Lạc Bí Cảnh đã sớm chết hết rồi.

Thanh Linh nói ra.

- Một canh giờ là đủ rồi, chúng ta đi tìm xem sao!

- Làm sao tìm được, bị nguyên khí thiên địa bao trùm tại đây, đưa tay ra không thấy năm ngón, bên ngoài ba trượng, cái gì cũng nhìn không tới rồi!

- Dùng linh giác của người cảm ứng!

Thanh Linh không vừa mắt, nói.

- Không nên ỷ lại ánh mắt của người quá mức, sau khi tu vi người đột phá đến Thông Huyền Bí Cảnh, con mắt liền không trọng yếu nữa rồi!

- Thế nhưng hiện tại linh giác của ta căn bản không có tác dụng, ánh mắt đều không thấu!

- Người nghe ta đi, thời gian dần qua, chúng ta đi về phía trước, dùng linh giác người dò xét, còn cả thần niệm nữa, không phải người có tám đạo thần niệm sao, dùng bọn chúng câu thông linh giác, linh giác sẽ trở nên linh mẫn hơn nhiều!

Chu Báo bất đắc dĩ, chỉ sợ phải làm theo lời Thanh Linh thì linh vực một trượng của Phong linh châu bên trong nguyên khí triều tịch này cũng thua lỗ, nói cách khác, chỉ sợ đi chưa được mấy bước đã đụng vào cây rồi, dù là như thế, có nhiều lần hấn cũng thiếu chút nữa đã va vào tảng đá.

Bất quá thời gian trôi qua, Chu Báo tựa hồ như đã tham ngộ bí quyết gì đó, thời gian dùng Linh giác càng dài, cảm giác của hấn lại càng rõ ràng, bỗng nhiên tầm đó, mi tâm hấn lóe lên, tám đạo Thần niệm chui ra, tẩy luyện qua khối Lôi đình màu tím kia, thần niệm giống như Tử ngọc làm chủ, xoay quanh thân thể hấn, trong chốc lát, Linh Giác hấn phát nổ, giống như là ra đa, bắn đầu quét ra bốn phương tám hướng.

Rất nhanh, Linh giác liền xuyên thấu qua linh vực Định Phong châu, khiến Chu Báo có thể cảm giác được rõ ràng tình huống bên ngoài.

Nồng đặc, dính nhớt, đủ loại thuộc tính bất đồng.

Cái này là cảm giác nguyên khí thiên địa bên ngoài của Chu Báo.

Giống như trước kia, lúc Chu Báo còn nhỏ, đồng dạng mạch máu lương thực trong nhà ăn, bị một gậy gộc vô hình chậm chạp quấn lấy, gậy gộc vô hình phẳng phất như dung hợp tất cả nguyên khí lại cùng một chỗ, nhưng những nguyên khí trong thiên địa này, sát khí, linh khí quan hệ trong đó, đồng dạng như là quan hệ giữa dầu với nước, vô luận trộn lẫn như thế nào, trên cơ bản đều bảo trì được thuộc tính độc lập của chính mình, chỉ có một số rất ít nguyên khí dung hòa.

Mà sau khoảng thời gian chỗ nguyên khí này dung hợp lại, liền lắng đọng xuống dưới, có chút chìm xuống mặt đất, thời gian dần qua, cứ theo một quy tắc nhất định, tựa hồ không còn tương lẫn vào nguyên khí triều tịch, chỉ là tình huống như vậy thập phần hiếm thấy, thường thường bên trong mấy trăm ngàn đạo nguyên khí, xuất hiện không được mấy lần.

Đến tận bây giờ, rốt cuộc Chu Báo đã hiểu rõ lời Thanh Linh nói trước kia là có ý gì rồi.

Hấn cũng nhớ hai câu nói thường xuyên nghe nói trước kia.

- Thanh khí nổi lên, trọc khí trầm xuống!

Nguyên khí triều tịch này một mực tồn tại, chỉ cần thời gian đầy đủ, một ngày nào đó, ngàn vạn nguyên khí đều dung hợp lại một chỗ, hình là một loại trạng thái cực ổn định, giống như thế giới bên ngoài, chỉ là muốn đạt tới tình huống này, cũng không biết phải trải qua mấy vạn năm hay là hơn mười vạn năm, thậm chí thời gian dài hơn mới có thể đạt tới, mà bây giờ, Bích Lạc Bí Cảnh này vẫn còn đang ở trong trạng thái đồng dạng với thời kì Thái sơ khởi nguyên và Thái cổ hồng hoang, tầm đó, nguyên khí cũng không ổn định, bởi vậy, trong thời gian ngắn cũng không có khả năng hình thành nguyên khí thiên địa ổn định như ở ngoại giới.

Linh giác như nước, thời gian dần qua, trải rộng ra bốn phía.

Dưới sự chèo chống của tám đạo thần niệm, linh giác Chu Báo trở nên thập phần linh mẫn, cũng trở nên thập phần tinh tế tỉ mỉ cực kỳ, xuyên thấu linh vực Định Phong Châu, hấn có thể cảm ứng tình huống các thuộc tính của nguyên khí, nào là sát khí, nào là linh khí, nào là khí an toàn, nào là khí nguy hiểm.

Bỗng nhiên, ngay lúc đó, ánh mắt Chu Báo có chút ngưng tụ lại.

Bởi vì hắn ra phát hiện ra một chỗ kỳ dị tại địa phương này, tại đây không có khí hỗn tạp, mang theo nguyên khí triều tịch vô cùng nguy hiểm.

720. Chương 718: Tu Luyện Tham Ngộ Huyệt Khiếu Tại Bí Cảnh. (3))

Mặc dù so với lần thứ nhất hắn tiến vào Bích lạc bí cảnh thì có phần ít hỗn loạn hơn, nhưng là hỗn loạn có hạn.

- Thế nào, người phát hiện ra sao?
- Đúng vậy, bên ngoài sáu mươi tượng, có một địa phương có thể ẩn thân, bất quá, bên trong tựa hồ như đã có chủ nhân!
- Không quan nhiều như vậy, người cảm giác thực lực người ẩn thân ở đó như thế nào?
- Một yêu thú tu vi tương đương thất phẩm, hiện tại hắn là đang run rẩy trốn trong động, rất dễ đối phó!
- Ta biết rõ!

Chu Báo gật đầu nói.

Bởi vì khắp nơi đều là nguyên khí cổ quái hỗn loạn, khoảng cách sáu mươi tượng, hắn trọn vẹn dùng hơn nửa canh giờ, bất quá cũng may, cuối cùng cũng không có trắc trở khó khăn gì, một yêu thú thất phẩm, hiện tại hắn căn bản không để vào mắt, huống chi, con yêu thú bên trong nguyên khí triều tịch, đã sớm mất đi nhạy cảm ngày xưa, cũng sẽ không nghĩ đến, trong nguyên khí triều tịch vô biên này lại có người đến!

Cho nên, thời điểm Chu Báo đến sào huyệt của nó, nó thậm chí còn không tỉnh lại.

Bị Chu Báo dùng Đại tiêu dung thuật giải quyết.

- Hô hô!

Sau khi chui vào huyệt động này, Chu Báo thở phà phò từng ngụm, liền đặt mông ngồi xuống, bắt đầu điều tức, dọc theo con đường này làm hắn mệt mỏi, nội khí toàn thân, kể cả nội khí bên trong ngoại đan hỏa hồng tinh đã tiêu hao trọn vẹn tám phần, nếu như thời gian lâu hơn chút nữa, chỉ sợ hắn không nhìn được rồi.

Bất quá, bên trong Bích Lạc Bí Cảnh, nội khí hắn khôi phục vô cùng nhanh chóng, huyệt động này cũng không bị nguyên khí triều tịch ảnh hưởng, nguyên khí thập phần ổn định.

- Thanh Linh a, người nói, nguyên khí triều tịch này cơ hồ đã bao trùm toàn bộ Bích Lạc Bí Cảnh rồi, như thế nào lại không ảnh hưởng một điểm đến cái động này?
- Thiên địa chi uy, thần diệu khó lường, nhưng bên trong đại đạo, vô luận là tình trạng gian nguy như thế nào, đều có một tia sinh cơ, thời khắc sinh tử, lại có tử sinh, chính là chỗ tinh diệu của đại đạo, đạo lý này ta cũng chỉ biết chứ không thể hiểu rõ, cho nên, người hỏi ta, ta cũng không thể giải thích rõ ràng!
- Người liền trực tiếp nói người không biết có phải nhanh hơn không? Còn bày đặt cái gì thâm ảo đấy!

Chu Báo thiếu chút bị hắn làm cho ngắt đi.

- Kể tiếp, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?
- Nội khí người đã khôi phục, bắt đầu ngưng luyện huyệt khiếu a!

Thanh Linh nói ra.

- Ta cũng phải đi tìm địa phương khôi phục nguyên linh của ta!
- Người không ở chỗ này sao?

Chu Báo hỏi.

- Ta ở chỗ này làm cái gì?

Thanh Linh cười nói.

- Đừng quên, tại đây, khắp nơi đều là nguyên khí triều tịch bao phủ, người cứ như vậy đi ra ngoài, không sợ xảy ra chuyện gì à?

- Không phải ta đi ra ngoài, mà là tiếp dẫn nguyên khí tại cửa động!

Thanh Linh cười hắc hắc, nói.

- Nguyên khí triều tịch trộn lẫn này, khắp nơi đều là linh khí sát khí, ta vừa rồi cũng phát hiện ra vài loại nguyên khí có lợi với khôi phục nguyên linh của ta rồi, chỉ cần tiếp dẫn nguyên khí ở cửa động là xong, không cần phải ly khai!

- Người ngược lại là tìm được nơi tốt!

Chu Báo chữ nhỏ một tiếng, tĩnh tâm lại, yên lặng vận chuyển nội khí bản thân, bắt đầu ngưng luyện huyết khiếu.

Đây không phải là lần đầu tiên hắn ngưng luyện huyết khiếu, xem như có một ít kinh nghiệm, hơn nữa lúc trước hắn thông qua Độn Long Thung lục lợi huyết khiếu Thái Cổ Thiên Long một hồi, càng thêm am hiểu cửu khiếu Chân Long sâu đậm, bởi vậy, sau khi nội khí vận chuyển lại, liền bắt đầu lục lợi bí quyết quen thuộc của bản thân.

Bởi vì hắn muốn mở ra Cửu khiếu Chân Long, cho nên, nội khí dựa theo đường đi Thừa Long Ngự Phong Quyết, thoáng qua Chu Thiên một cái, thân thể Chu Báo khẽ chấn động, hỏa diễm màu đen bắt đầu quay chung quanh hắn, cũng không ngưng luyện thành hình mà lưu động như gió.

Lúc này, trong kinh mạch Chu Báo, nội khí hình dáng hỏa diễm màu đen chậm chạp di động, Chu Báo phảng phất không chế được, cảm giác dò xét ngàn dặm kinh mạch hắn, cảm giác tinh tế bất đồng với ước sự, trong kinh mạch không giống một điểm với người bình thường.

Công năng nội thị Hỏa Hồng Tinh đã mở ra hoàn toàn, hiện tại, tất cả động tĩnh trong cơ thể hắn đều hiện lên trong đầu hắn, một điểm, một giọt huyết dịch lưu động, trái tim nhảy lên, nhịp đập kinh mạch, thậm chí cấp độ sâu nhất là động tĩnh trên tinh thần, trên linh giác, hắn đều rõ ràng rành mạch.

Một ngày sau khi Thừa Long Ngự Phong Quyết đại thành, hắn cơ bản đều biết rõ bảy huyết khiếu còn lại của Cửu khiếu Chân Long rồi, mấy cái lại đã thành Chu Thiên, rốt cuộc có thể xác định vị trí bảy huyết khí này, hắn liền bắt đầu bước thứ hai.

Ngưng luyện!

Ngưng luyện huyết khiếu!

Dựa theo kinh mạch lần thứ nhất trước đó, hắn bắt đầu cọ cửa nội khí trong kinh mạch mình, thời gian dần qua, bảy huyết khiếu vốn trống rỗng bắt đầu sinh ra nội khí tuần hoàn, tuần hoàn từng bước hoàn thành.

Hết thấy, cái này giống như là hắn luyện ra huyết khiếu!

- Oanh!

Giống như hắn khai mở huyết khiếu lần thứ nhất, sau khi huyết khiếu này hình thành, cũng giống như hắc động, điên cuồng hút nội khí của hắn vào, nội khí Thừa Long Ngự Phong Quyết vốn vận chuyển quanh thân thể hắn bị hút vào mãnh liệt.

Nội khí cuộn cuộn, lao nhanh như trường hà!

Trong thời gian cực ngắn, nội khí trong cơ thể hắn hoàn toàn bị hút vào trong huyết khiếu mới khai mở, nội khí trong đan điền, nội khí trong ngoại đan Hỏa Hồng Tinh, còn có nội khí trong huyết khiếu hắn khai mở lần trước, tinh vân màu hồng đỏ thắm kia cũng bắt đầu chuyển động, mãnh liệt chạy ra, trực tiếp rót vào bên trong huyết khiếu mới khai mở kia.

Hết thấy đều sinh ra như dự đoán của Tiểu Báo Tử, bất quá lúc này, không hình thành Tinh vân màu hồng đỏ thắm nữa, mà là một tinh vân màu đen, xoay tròn bên trong huyết khiếu mới khai mở này.

- Hô!

Chu Báo thở một hơi thật dài, lúc này cũng không giống với lần trước, không xuất hiện tình huống không đủ nội khí, nội khí trong đan điền, nội khí trong Hỏa Hồng Tinh, còn có nội khí trong huyết khiếu lần khai mở lần thứ nhất, sau khi nhập vào huyết khiếu mới khai mở này, liền tuần hoàn, hòa thành một thể, tẩy luyện, chuyển quá qua, thời điểm Tinh Vân hình thành, đã hoàn toàn ngưng luyện thành một thể.

Nhưng đồng thời, Chu Báo cảm nhận được một cỗ hư không vô biên, thậm chí sinh ra một loại cảm giác bị thương, đó là vì nội khí toàn thân bị huyết khiếu tân sinh này hút lấy hầu như không còn, cần cấp bách bổ sung.

Dù sao tại đây cũng là Bích Lạc Bí Cảnh, nguyên khí thiên địa nồng đậm rất nhanh sẽ bổ sung đầy đủ nội khí cho hắn, bất quá đồng thời, thần sắc của hắn cũng trở nên có chút quái dị.

721. Chương 719: Tu Luyện Tham Ngộ Huyết Khiếu Tại Bí Cảnh. (4)

- Nội khí thật hùng hồn a!

Sau lần thứ hai khai mở huyết khiếu, thời gian cơ thể hắn dung nạp nội khí nhiều hơn gấp đôi, hơn nữa trải qua tẩy luyện huyết khiếu, vốn nội khí trong huyết khiếu khai mở lần thứ nhất có màu hồng đỏ thắm cũng hoàn toàn bị đồng hóa rồi, bắt đầu chuyển hóa, ngưng luyện thành nội khí hình dáng hóa diễm màu đen.

Dan điền, huyết khiếu thứ nhất, huyết khiếu thứ hai, cả ba tạo thành thể chân vạc, ẩn ẩn tạo thành một tuần hoàn, nội khí lưu động trong ba huyết khiếu, sinh sinh bất tức, thậm chí, hiện tại, sau khi đan điền của mình tựa hồ kinh qua, dung lượng cũng khuếch trương lên không ít, mà hai huyết khiếu Chân Long thì càng khôi nói, dung lượng to hơn, mạnh hơn đan điền không chỉ gấp mười lần.

- Tuy tu vi ta vẫn chỉ là thất phẩm, nhưng hiện tại lượng nội khí ta ít nhất cũng gấp năm mươi lần cường giả thất phẩm bình thường, nếu như ta lại khai mở thêm mấy cái huyết khiếu, như vậy dung lượng nội khí liền có thể gấp trăm lần cường giả thất phẩm bình thường, chậm chí là gấp mấy trăm lần!

Nghĩ tới đây, rốt cục trên mặt hắn lộ vẻ vui mừng, bất quá, vẻ vui mừng này rất nhanh tiêu tan đi.

- Đáng tiếc cường độ kinh mạch của ta chỉ như vậy, coi như là huyết khiếu dung nạp nhiều nội khí hơn nữa, cũng không có khả năng thoát cái tuôn ra hoàn toàn, nói cách khác, kinh mạch sẽ càng nứt vỡ, cho nên, đối với cường giả thất phẩm khác, ưu thế lớn nhất của ta là lượng nội khí, nếu tranh đấu thì sức chịu đựng gấp trăm gấp nghìn lần bọn hắn, nhưng uy lực một chiêu chém ra thì thực sự không mạnh hơn bao nhiêu!

Đây là một đạo lý rất đơn giản, huyết khiếu giống như một ao nước, mà kinh mạch là ống nước, dưới tình huống phẩm chất ống nước, số lượng ống nước giống nhau, một cái ao nước và một trăm cái ao nước, trong cùng một thời gian chỉ có thể chảy ra một lượng nước không sai biệt lắm, ưu thế chỉ là sao khi ao nước của đối phương chảy ra, có thể thể hiện ra.

Nhưng chỉ như vậy cũng đủ khiến Chu Báo phi thường hài lòng rồi, hắn cũng không phải nhìn trúng hiện tại, mà là tương lai, sau khi khai mở tất cả huyết khiếu, lại ngưng luyện hạt giống Chân Nguyên, đợi đến lúc tu vi đột phá cửu phẩm, tiến nhập Thông Huyền Bí Cảnh, đạt được nghiệp vị Tán tiên, như vậy, Chân nguyên hắn hùng hậu hơn Tán tiên bình thường vô số lần rồi.

Đương nhiên, hiện tại cái này chỉ là một suy nghĩ, còn rất xa mới biến thành sự thật.

Lần thứ hai khai mở huyết khiếu, cảm thấy chỗ tốt trong đó, Chu Báo liền bắt đầu khai mở huyết khiếu thứ ba, huyết khiếu thứ tư.

Thời gian dần qua, hắn đã hoàn toàn trầm mê trong quá trình ngưng luyện huyết khiếu rồi.

Bởi vì quá trình này, không chỉ là gia tăng số lượng huyết khiếu của hắn, đồng thời, theo từng bước hắn khai mở huyết khiếu, từng điểm vận dụng nội khí, khống chế kinh mạch của mình, đối với lĩnh vực thao

túng nội khí cũng có trợ giúp thật lớn, đối với kỹ xảo vận dụng nội khí, cũng bắt đầu tiến nhập vào một cấp độ cao hơn.

- Kiểm khí Điện cực dương Thông Thiên kiểm cũng có thể phân tán ra sử dụng a!
- Hoàn toàn có thể tiến hành phân hóa số lượng kiểm khí nhiều như vậy trong kinh mạch!
- Đúng vậy, có thể áp dụng phương thức tự tán kiểm khí, bởi vậy thì hiệu suất có thể được đề cao một bậc!
- Nguyên lai là như vậy a, nếu như có thể vận chuyển Ngọc Hư Thông Thiên Kinh và Thiên Xà Liễm Thuật, như vậy có thể gia tăng tỉ lệ bạo kích.
- Ồ, trái ngược như thế nào, ha ha, ta hiểu được, ngọn nguồn hai bí kỹ Ngọc Hư Thông Thiên và Thiên Xà Liễm Thuật trùng hợp, ta chỉ đùa nghịch chiếu theo phương pháp như vậy mà vận chuyển, liền có thể đặt loại tỷ lệ này vào trong phạm vi khống chế, căn bản không cần dựa vào vận khí!
- Nguyên lai thủ pháp Phiên Thiên Ấn là ở chỗ này, chỉ cần nội khí ta lưu chuyển như vậy, thì thời điểm vận dụng Phiên Thiên Ấn cũng không cần sợ kinh mạch đứt vỡ!
- Vô Cực Chấn Thiên cũng có thể dùng như vậy, dùng như vậy mà nói, uy lực sẽ tăng cường ba thành, thời gian thi triển có thể giảm bớt một nửa, tổn thương đối với kinh mạch cũng không nghiêm trọng, thời điểm máu chốt có thể cứu một mạng a!

Trong lúc hần ngưng luyện và lĩnh ngộ, thời gian nhanh chóng trôi qua, thời điểm hần mở mắt ra thì đã là nửa tháng sau rồi.

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, trong thời gian nửa tháng này, hần đã thu hoạch thật lớn, nhưng đồng dạng cũng đưa hần vào một tình trạng cực kỳ mệt mỏi, không ngừng tu luyện, không ngừng lĩnh ngộ, đây là một sự tình cực kỳ hao tổn thể lực.

Khi hần luyện khai huyết khiếu thứ chín, Chu Báo cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cảm nhận nội khí tẩy luyện, thăng hoa giống như sáu lần trước, Chu Báo bắt đầu xây dựng tuần hoàn giữa Chân long cửu khiếu, lần này hần coi như đã hiểu.

Chân long cửu khiếu luyện thành, cửu khiếu luyện tương hỗ trong ngoài với nhau, hình thành một tuần hoàn lớn, một trận thể, tựa hồ như một đại đan điền, trong lúc nội khí lưu chuyển, không có nửa phần ngưng trệ.

Khiến hần cảm thấy ngạc nhiên nhất là, mỗi lần huyết khiếu luyện khai, đan điền cũ lại biến lớn thêm một chút. Sau khi huyết khiếu thứ chín luyện khai, đan điền của hần chẳng khác gì bát huyết khiếu, lượng nội khí có thể dung nạp không kém hơn là mấy.

Điều duy nhất khiến hần cảm thấy thất vọng là, sau khi chân long cửu khiếu luyện thành, hần không tạo ra được một con rồng thật như lần đầu tiên.

Nhưng, chỉ riêng thu hoạch cửu huyết khiếu đã khiến hần vô cùng thỏa mãn.

- Được rồi, cuối cùng cũng xong, Chân long cửu khiếu cuối cùng cũng bị ta luyện khai, bây giờ thì tốt rồi, ta có thể yên tâm bước vào bát phẩm chi cảnh!

Chu Báo thầm thở phào nhẹ nhõm, sở hữu cửu huyết khiếu khiến toàn thân hần trên dưới tràn ngập nội khí, có chút

hơi căng, nội khí lưu chuyển trong cửu huyết khiếu đã là cực hạn chịu đựng hiện tại của hần. Nội khí trong người, tựa như có thể phá vỡ kinh mạch bất cứ lúc nào, tràn ra ngoài cơ thể.

- Mẹ, tạm quên bát phẩm đã, trước mắt phải nghĩ cách đổ chỗ nội khí đáng chết này vào trong huyết khiếu!

Áp lực mà nội khí bàng đại mang đến, đã khiến kinh mạch hần bắt đầu muốn vỡ, nội khí tuần hoàn trong huyết khiếu thứ tám vẫn chưa xây dựng, hần rất lo lắng, liệu kinh mạch của mình không chống đỡ nổi hay không.

Trên thực tế hần lo lắng hoàn toàn chính xác, bởi vì, khi hần tĩnh tâm lại, mới bất ngờ phát hiện, trận pháp giống như một đan điền cỡ lớn do cửu huyết khiêu cầu thành bắt đầu chuyển động với tốc độ nhanh hơn, liên miên không dứt. Nội khí từ trong đan điền này tràn ra ngoài, xông vào trong kinh mạch, kinh mạch hần bị nội khí gần như nhét căng hoàn toàn, có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

722. Chương 720: Buồn Bực Nhất Từ Trước Đến Nay. (1)

- Wa ha ha, thành, cuối cùng cũng thành, quả nhiên như ta dự liệu, cửu u sát khí trong Bích Lạc bí cảnh có lợi cho việc chữa trị nguyên linh, ha ha, tiểu tử, bây giờ ta không cần ngày ngày phải sống trong thanh đăng đáng chết kia nữa!

Bên tai, truyền đến giọng cười của thanh linh, nó đã hoàn toàn ngưng tụ thành hình, huyền hóa thành một con thanh linh hồ ly thanh sắc chạy đến trước mặt Chu Báo, định khoe khoang bản thân đã ngưng luyện thành nguyên linh hoàn chỉnh, nhưng phát hiện thần sắc Chu Báo không ổn, sắc mặt hơi xanh, môi tái, toàn thân gân xanh nổi lên chằng chịt, từng luồng nội khí hắc sắc hình ngọn lửa thoát ẩn thoát hiện, giống như có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

- Không ổn, kinh mạch của hần không chịu nổi!

Vừa nhìn thấy bộ dạng Chu Báo, thanh linh biết ngay đã xảy ra chuyện gì, mặc dù hần đã tu thành nguyên linh chỉ thể, nhưng vẫn là nguyên linh, bản thể không có sức mạnh, chỉ là không cần phải phụ thuộc vào thanh đăng mà thôi, căn bản không thể ra tay trợ giúp Chu Báo.

Chỉ biết kêu lên:

- Tiểu tử, ngươi nghe kĩ đây, kinh mạch ngươi bây giờ đã không chịu nổi nội khí, cứ tiếp tục thế này, kinh mạch ngươi khẳng định sẽ vỡ, nhưng ngươi cũng đừng quá căng thẳng, tu vi của ngươi đã là thất phẩm đỉnh phong, bất cứ lúc nào cũng có thể tiến nhập bát phẩm, bây giờ ta dạy ngươi cách ngưng luyện hạt giống chân nguyên, ngươi lập tức bắt tay ngưng luyện nội khí của ngươi, áp súc nó, ngưng tụ nó thành hạt giống chân nguyên, cất vào trong huyết khiêu, làm vậy mới giảm bớt được nội khí trong cơ thể ngươi. Giảm nó xuống trình độ kinh mạch ngươi có thể chịu đựng, nhưng ngươi cũng phải chuẩn bị tâm lý, bây giờ ngươi có chín huyết khiêu, hạt giống chân nguyên chỉ có thể ngưng luyện một, ngươi phải ngưng luyện hết chín hạt giống chân nguyên mới được, nếu không, trong huyết khiêu này có hạt giống chân nguyên, trong huyết khiêu kia lại không có, khiêu huyết tuần hoàn sẽ vỡ, thân thể ngươi cũng nổ tung theo, ngươi hiểu chứ?

Giọng nói thanh linh trực tiếp thâm nhập vào não hải Chu Báo, khoe miệng Chu Báo hơi kéo lên, gật gật đầu một cách khó khăn, bây giờ đến sức lực nói chuyện hần cũng không có.

- Được rồi. Bây giờ làm theo những gì ta nói, bắt đầu từ đan điền.

Chậm chậm, từng câu từng chữ, bí quyết ngưng luyện hạt giống chân nguyên phù hiện trong não hải Chu Báo, thanh linh sợ Chu Báo nghe không hiểu, trình bày rất kĩ càng, Chu Báo căn bản không cần dùng đầu óc, trực tiếp làm theo những lời thanh linh nói, từng bước từng bước, vì trong cơ thể hần sở hữu nội khí hùng hậu, cho nên, quá trình ngưng luyện thập phần thuận lợi, một canh giờ sau, hạt giống chân nguyên thứ nhất xuất hiện trong đan điền hần.

Cái gọi là hạt giống chân nguyên, là áp súc nội khí, áp súc, áp súc, áp súc cho đến khi sản sinh chất biến mới thôi.

Đương nhiên, muốn sản sinh chất biến chỉ dựa vào mỗi thủ đoạn áp súc là không đủ. trong quá trình áp súc, còn phải dựa theo trình tự đặc thù, từng bước từng bước, ngưng luyện nội khí thành hạch tâm dạng lỏng, rồi lại đem nội khí dư thừa áp súc thành những sợi tơ mỏng, liên kết nội khí hạch tâm lại với nhau, cấu thành những trận pháp tỉ mỉ, mức độ phức tạp thực sự khiến hần lú lười. Trong lúc Chu Báo toàn thần chuyên chú làm những việc này, không khỏi suy nghĩ, “Phức tạp vậy sao? Bát phẩm cường giả, cửu phẩm cường giả, đều cấu thành hạt giống chân nguyên bằng cách này sao? Không đúng, mình vì có Hỏa hồng tinh tồn tại, cho nên mới có năng lực nội thị cường đại, mới có nội khí tinh tế thể này điều khiển nội công, nếu đổi thành người khác, cho dù là cửu phẩm cường giả, đối diện với thao tác nội khí tinh vi này, cũng phải phát điên!”.

Đương nhiên, đây chỉ là suy nghĩ trong lúc cấu thành hạt giống chân nguyên, mặc dù kiểu suy nghĩ này rất chính xác, rất có đạo lý, nhưng trong thời khắc mấu chốt, hắc cũng không lên tiếng hỏi.

Bên kia, Thanh linh cũng đầm đìa mồ hôi, đương nhiên, hắc bây giờ đang trong trạng thái trong suốt, không thể thấy được mồ hôi, nhưng chút tâm can kia thì vẫn có thể cảm nhận được!

Phải nói hạt giống chân nguyên đúng là như Chu Báo tưởng tượng, căn bản không cần phức tạp như vậy.

Tu vi nội khí sau khi đến bát phẩm, sẽ ngưng luyện cực độ, hình thành trạng thái nội khí như cương.

Loại trạng thái như cương này một khi hình thành, đan điền bốn nguyên sẽ sản sinh phản ứng kì diệu, tự động ảnh thành hạt giống chân nguyên.

Nhưng, loại hạt giống chân nguyên tự động hình thành này cần tiêu hao thời gian rất dài, hơn nữa tổ chất cơ thể mỗi người khác nhau, công pháp tu luyện cũng khác nhau.

Có một số tên xui xẻo, thậm chí cả đời không thể ngưng luyện ra hạt giống chân nguyên trong huyết khiếu đan điền, cho nên, cả đời chỉ dừng lại ở cảnh giới nội khí như cương.

Tuyệt đại đa số bát phẩm cường giả trong hiện thế cũng bị kẹt ở cửa này.

Tình hình Chu Báo không giống họ, hoàn toàn không giống, tu vi của hắc mới thất phẩm, mặc dù là thất phẩm đỉnh phong chi cảnh, nhưng vẫn chưa hoàn toàn bước vào bát phẩm, nội khí không ngưng luyện thành cương, cho nên, không tồn tại tình huống nội khí tự nhiên ngưng kết thành hạt giống chân nguyên, hắc là chủ động ngưng luyện hạt giống chân nguyên.

Phương pháp chủ động ngưng luyện hạt giống chân nguyên mà thanh linh truyền cho hắc là phương pháp của tu sĩ thời đại thượng cổ, trong hiện thế, sớm đã thất truyền nhiều năm.

Sở dĩ thất truyền bởi vì loại phương pháp này trong hiện thế, trên cơ bản không có tác dụng, tự chủ ngưng luyện hạt giống chân nguyên, cần năng lực nội thị và năng lực khống chế nội khí gần như biến thái, ở hiện thế thiên địa nguyên khí lưu tán, loại nhân vật này mấy ngàn năm mới có một, hơn nữa, trong lúc ngưng luyện hạt giống chân nguyên, xung quanh cần có thiên địa nguyên khí thập phần nồng đậm, chuẩn bị cho những lúc cần. Riêng điểm này, trong hiện thế không thể làm được.

Cũng chính là bây giờ ở trong nguyên khí triều tịch Chu Báo mới có khả năng gặp phải điều kiện này, mới có khả năng làm được điều này.

Nhưng, cho dù là vậy, đối với Chu Báo mà nói, hành vi chủ động ngưng luyện hạt giống chân nguyên cũng là thập phần nguy hiểm, chỉ cần một chút không cẩn thận, sẽ là kết quả nổ tung mà chết, cho nên, thanh linh mới căng thẳng như vậy.

May mà, vận khí tốt một lần nữa giúp đỡ Chu Báo, năm canh giờ sau, trong đan điền hắc, trận pháp hoàn toàn thành hình, nội khí trong đan điền cuối cùng bắt đầu sinh chất biến, nội khí căng tràn trong kinh mạch bắt đầu hồi lưu, lấp đầy đan điền giống như biến thành một hắc lỗ đen vô tận.

Quá trình này, không cần Chu Báo bận tâm nữa. Trận pháp trong đan điền một khi hình thành, tất cả mọi thứ, bắt đầu tự động vận chuyển.

723. Chương 721: Buồn Bực Nhất Từ Trước Đến Nay. (2)

Áp lực trong kinh mạch vừa giảm, Chu Báo bắt đầu toàn tâm toàn ý xây dựng tuần hoàn trong huyết khiếu thứ chín. So với xây dựng trận pháp hạt giống chân nguyên, tuần hoàn này thực sự quá đơn giản, cộng thêm lại đã thuần thục, trước khi đan điền hút hết tất cả nội khí trong kinh mạch, tuần hoàn đã cấu thành.

Sau khi tuần hoàn cấu thành, huyết khiếu thứ chín coi như đại thành, đại thành này biến hóa tự sinh, trận pháp do chín huyết khiếu cấu thành đã hoàn toàn thành hình, hình thành một pháp luân cự đại!

Đan điền cự đại, cuối cùng cũng hoàn thành!

Chu Báo chỉ cảm thấy toàn thân đột nhiên chấn động, kinh mạch quanh người đều bị ảnh hưởng, pháp luân trong người xoay tròn, nội khí cuộn cuộn không ngừng tuần hoàn tương hỗ, nhất thời Chu Báo cảm thấy mình chưa bao giờ có lực như vậy, chưa bao giờ cường đại như vậy.

- Tiểu tử, bây giờ chưa phải lúc vui vẻ, mau lên, ngưng luyện hạt giống chân nguyên trong huyết khiếu thứ chín của ngươi, nếu không, huyết khiếu tuần hoàn sẽ vỡ đấy!

Cảm thấy Chu Báo có dấu hiệu lơ lửng, thanh linh vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Bây giờ chính là thời điểm then chốt, cũng là thời điểm rất dễ thất bại.

Khi hạt giống chân nguyên cuối cùng ngưng kết thành công trong huyết khiếu, Chu Báo thở phào nhẹ nhõm, từ từ mở mắt, ý thức cũng từ trạng thái căng thẳng cao độ quay trở về hiện thực.

Liền sau đó là cảm giác đói cồn cào.

Đói quá, thực sự quá đói!

Mở đôi mắt vô thần, quan sát xung quanh. Cuối cùng, vẫn phải quay sang thanh linh đang hấp thu sát khí không biết tên, hỏi,

- Ta tu luyện bao lâu rồi!?

- Nửa tháng!

Thanh linh thấy Chu Báo tỉnh lại, mặt lộ ra một nụ cười rạng rỡ.

- Mẹ kiếp, mau đi ăn gì đi, nếu không, nói không chừng sẽ chết tươi vì đói!

Chu Báo lắc nhai, nửa tháng không ăn, cho dù là cường giả cũng không chịu nổi.

May mà hắn có Không gian phân cách lưỡng giới, mặc dù không lớn, nhưng vẫn có thể bỏ chút lương khô nước sạch.

Cơm lạnh canh lạnh mà vẫn nhét như diên vào miệng, ăn ngon lành, nắc một tiếng no nê, Chu Báo thỏa mãn nói,

- Phù, mẹ, bây giờ thì thoải mái rồi, Thanh linh, sau này có kêu ta làm gì thì cũng nhớ đánh thức ta dậy, nếu không, chết đói trong thời kì bế quan, không phải oan ức quá sao?!

- Không chết đói được đâu, tu vi đến thất phẩm, có thể liên tục ba tháng không ăn không uống, chưa kể độ tu luyện thế nào, bản thân ta biết cách tính toán!

Thanh linh lắc đầu nói:

- Bây giờ hạt giống thanh linh đã thành, ngươi có thể đột phá bát phẩm chi cảnh bất cứ lúc nào. Sao, còn muốn tu luyện ở đây nữa không?

- Đương nhiên, đây là một cơ hội tốt!

Chu Báo ngẩng đầu, mắt bắn ra một luồng tinh mang,

- Ngươi từng nói, nguyên khí triều tịch sẽ đem tất cả nguyên khí trong thiên địa dồn vào một nơi, bất luận giấu ở chỗ nào cũng như nhau, đây là Bích Lạc bí cảnh, thiên địa nguyên khí nguyên bản đã mạnh hơn bên ngoài vô số đẳng cấp, bây giờ tất cả nguyên khí tụ vào một chỗ, khẳng định chỗ nào cũng là sát khí cực phẩm, ta đang cần sát khí hoàn thành lưỡng nghi thông thiên kiếm của ta, ngươi nói, ta có nên bỏ qua cơ hội tốt này không!?

- Ha ha ha ha, ngươi cũng biết nắm bắt cơ hội đấy, ngươi nói không sai, thiên địa này đúng là tồn tại vô số sát khí cực phẩm, ngươi dùng tu luyện dị thuật gì đấy cũng đủ, bây giờ ngươi có thể cảm ứng một chút, các loại sát khí hỗn tạp trong triều tịch, ngươi cần cái gì, e rằng phải tự mình tìm kiếm, nhưng, muốn tách rời những sát khí đó, cũng không phải việc dễ!

Nói đến đây, hắn dừng lại một chút,

- Hơn nữa, Dương cực thông thiên kiếm của người là dùng huyết tử nguyên sát luyện thành, âm sát chi khí tương xứng không nhiều, ta đề cử cho người hai loại, một loại là Thái Tổ Âm Sát, loại kia là Hắc Ngọc Huyền Sương, Thái Tổ Âm Sát ở ngay cửa động, nhưng Hắc Ngọc Huyền Sương thì người phải tự đi tìm!

- Loại nào tốt hơn?!

- Dương nhiên là Hắc Ngọc Huyền Sương, Thái Tổ Âm Sát chỉ là miễn cưỡng tương xứng với huyết tử nguyên sát. Còn Hắc Ngọc Huyền Sương thì có thể giao hòa nước sữa với huyết tử nguyên sát, tiểu tử, cũng là người vận khí tốt, nên mới có cơ hội tìm kiếm Hắc Ngọc Huyền Sương trong nguyên khí triều tịch, nếu không, loại sát khí này, cho dù là thời đại thượng cổ, cũng không dễ gì tìm thấy!

- Vậy đi tìm thôi!

Chu Báo nhún nhún vai, vẻ mặt chẳng quan tâm, hắn đã thông chín huyết khiếu lớn, ngưng luyện ra hạt giống chân nguyên, thực lực đại tăng, đương nhiên rất có niềm tin vào mình...

- Lương nghi thông thiên kiếm uy lực vô song, ta sớm đã muốn đem nó luyện thành viên mãn, cuối cùng cũng có thể thực hiện ước mơ của mình, ha ha!

- Nguyên khí triều tịch tu luyện đệ thuật là cơ hội tốt nhất, chỗ nào cũng là sát khí cực phẩm, Bích Lạc bí cảnh đúng là một bảo khố vô tận!

Nhìn thiên địa u ám bên ngoài động, Chu Báo nhất thời có chút thất thần.

- Không được mừng quá sớm, sát khí trong nguyên khí triều tịch không phải dễ thu, cũng không phải muốn thu cái gì là được!

Thanh linh hình như nhận ra tâm tư Chu Báo, lạnh lùng nói,

- Người cứ thử thì biết!

Thử, đương nhiên phải thử rồi.

Cơ hội tốt như thế này, Chu Báo đương nhiên không thể bỏ lỡ.

Ăn uống xong xuôi, Chu Báo một lần nữa lấy Ngụy Định Phong Châu, đi ra ngoài cửa động.

Lần này, không giống như lần trước vào Bích Lạc bí cảnh, phạm vi bảo vệ của Ngụy Định Phong Châu chỉ là một trượng, bây giờ thực lực của hắn gia tăng, phạm vi này bành trướng gấp năm lần, khuếch đại thành hơn năm trượng.

Đồng thời, sau khi lấy Ngụy Định Phong Châu, Chu Báo thậm chí có thể cảm thấy chín viên hạt giống chân nguyên trong cơ thể thỉnh thoảng lại nảy lên, mỗi lần nảy, lại có từng tia, từng sợi vụ khí màu đen rất khó qua sát dung nhập vào trong cơ thể hắn, vụ khí màu đen sau khi dung nhập vào trong cơ thể, hắn đều có thể cảm nhận nội khí trong người hình như càng thêm ngưng luyện vài phần, nhưng giống như vụ khí trào ra, sự gia tăng này rất khó phát hiện, cộng thêm tần suất nảy nhót của hạt giống chân nguyên thực sự quá chậm, cho nên, sau những phần khích ban đầu, Chu Báo không còn để ý đến nó nữa.

Nguyên khí triều tịch ngoài động vẫn giống trước kia, hỗn loạn và cuồng bạo. Rất nhanh, Chu Báo phát hiện, phạm vi bảo vệ của Định Phong Châu mở rộng không phải chuyện tốt, bởi vì áp lực tác động lên nó cũng bạo tăng, cho nên, sau khi đi được khoảng hơn mười trượng, hắn đã phải ngoan ngoãn khống chế Định Phong Châu, thu hồi phạm vi bảo vệ của nó, bây giờ, áp lực mới giảm bớt.

Sát khí trong nguyên khí triều tịch rất nhiều, linh khí cũng nhiều, nhưng tuyệt đối đừng tưởng chúng sẽ tự nhiên bày trước mắt bạn, để mặc cho bạn ngắt hái. Khi Chu Báo biết mình thứ mình cần là Hắc Ngọc Huyền Sương và bắt đầu thu hoạch loại sát khí này, mới phát hiện thanh linh đã cố gắng đơn giản hóa khó khăn.

724. Chương 722: Buồn Bực Nhất Từ Trước Đến Nay. (3)

Các loại sát khí hỗn tạp với nhau, mặc dù dung hợp một chỗ, cái nào nhẹ lên trên, cái nào nặng xuống dưới, nhưng phần lớn là cuộn lại với nhau, giống như những sợi tóc rối.

Nếu như so sánh các loại nguyên khí này với những sợi bông màu sắc khác nhau, thì, nguyên khí triều tịch chính là do hàng ngàn hàng vạn sợi bông dài ngắn, to nhỏ, màu sắc khác nhau trộn vào làm một, hỗn tạp thành vô số khối, muốn thu được một loại trong đó, nói dễ vậy sao?

So với sợi bông đơn thuần, không có bất cứ lực sát thương nào, nguyên khí trong nguyên khí triều tịch phần lớn đều có thể giết người.

Muốn lấy được thứ tốt nhất trong đó, cần phải gỡ được nút thắt, đó gần như là nhiệm vụ không thể hoàn thành, cho dù có thể hoàn thành, Chu Báo cũng không làm được.

Cho nên, việc duy nhất hẳn làm được là lấy ra.

Lấy Hắc Ngọc Huyền Sương mà mình cần trong khối nguyên khí, phương pháp này tốt ở chỗ đơn giản, thực dụng, tệ ở chỗ mỗi lần hẳn chỉ thu được một lượng rất nhỏ, từng sợi từng sợi một trong khi phải mất rất nhiều sức lực để phòng trừ sự quấy rối của nguyên khí triều tịch.

Đúng ba canh giờ, Hắc Ngọc Huyền Sương mà hẳn thu được chỉ là một nắm nhỏ, không thể thỏa mãn nhu cầu tu luyện Âm cực thông thiên kiếm.

Nhưng thời gian ba canh giờ đã là giới hạn chịu đựng của Định Phong Châu, vừa phải duy trì Định Phong Châu, vừa phải cẩn thận rút sát khí, kết hợp thể lực và kỹ năng đối với Chu Báo mà nói là việc phiền nhất trên đời.

- Một chết đi được, những việc như thế này lần sau bớt làm là tốt nhất, làm nhiều, khẳng định giảm thọ!

Nhìn nắm Hắc Ngọc Huyền Sương ít đến đáng thương trong lòng bàn tay, Chu Báo máu quay về động.

- Khi tu vi của ngươi đạt đến thông huyền bí cảnh, thọ nguyên đại tăng, giảm chút thọ kỳ thực cũng không là gì!

Thanh linh đứng bên cạnh nói đùa,

- Thế nào, tính qua chưa, ngươi cần bao nhiêu mới có thể lấy đủ Hắc Ngọc Huyền Sương?!

- Nửa tháng, chí ít còn phải chịu tội nửa tháng nữa!

Chu Báo tính nhẩm, cười khổ nói, mỗi lần ba canh giờ, sau ba canh giờ đó, hẳn chí ít cần năm canh giờ mới có thể quay trở lại trạng thái tốt nhất, để duy trì thể lực tràn đầy, hẳn lại cần ít nhất hai canh giờ nghỉ ngơi.

- Tự biết thỏa mãn đi, ngươi phải biết, thời đại thượng cổ, có những tu sĩ vì muốn lấy đủ sát khí, dùng đến mấy chục năm thậm chí mấy trăm năm thu thập cùng một loại sát khí, ngươi chỉ cần nửa tháng, một tháng thời gian đã là rất nhanh rồi!

- Ta chỉ là một sinh vật nhỏ, sao có thể sánh với đại tu sĩ thượng cổ?!

Chu Báo cười khổ nói.

- Đại tu sĩ thượng cổ cũng đi lên từ sinh vật nhỏ, tiến độ của ngươi, không bằng phần lớn đại tu sĩ thượng cổ, nhưng nếu so với tu sĩ bình thường, cũng không phải là thấp, cộng thêm bây giờ ngươi đã mở chín huyết khiếu, muốn có được thành tựu của đại tu sĩ thượng cổ không phải không có khả năng, thậm chí, còn có thể đột phá chân tiên chi cảnh, thành tựu nhân tiên chi nghiệp vị!

- Được rồi, tạm thời ta phải làm tán tiên trước đã!

Chu Báo cười khổ, không nói chuyện với Thanh linh nữa, nhất tâm nhất ý bắt đầu tu luyện.

Đối với đại đa số võ giả trên thế giới này mà nói, thất phẩm đến bát phẩm là một thử thách, thử thách này cũng giống như từ lục phẩm tấn nhập thất phẩm.

Tấn nhập cảnh giới cường giả, mỗi một tầng tiến bộ, đều phải trả một cái giá rất lớn cùng với nỗ lực cực đại, có thể nói, gần vạn năm nay, chưa từng có ai từ thất phẩm tấn nhập bát phẩm thuận lợi như Chu Báo.

Thất phẩm tấn nhập bát phẩm, phải qua hai cửa.

Một là thân thể, đây là điều kiện cứng, thân thể và kinh mạch không chịu nổi bất phẩm như cương nội khí, vậy thì tất cả miễn bàn, hai là nội khí, nếu như chất lượng nội khí không đủ, vậy thì, bất luận bạn nỗ lực thế nào, bất luận bạn ngưng luyện nội khí ra sao, đều không thể sản sinh chất biến, đem nội khí chuyển từ thể khí sang thể cố định.

Hai cửa này, đối với Chu Báo mà nói đều không thành vấn đề.

Thân thể, thân thể hần kinh qua Thái cổ thực long thu yêu hỏa rèn luyện, lại có thuần dương pháp khí Kính kim hi ly diệm ngày đêm tưới tắm, còn tiếp xúc chặt chẽ với địa hỏa nguyên trong địa tâm hỏa mạch, sớm đã vượt qua tiêu chuẩn bất phẩm, thậm chí cửu phẩm, miễn cưỡng chạm vào biên giới Thông huyền bí cảnh. Về phần chất lượng nội khí, càng không cần phải nói, nội khí của hắn, đã hoàn toàn chuyển hóa thành dạng lửa đen, tinh thuần đến mức không ai có thể ngờ tới, uy lực thậm chí tương đương Rhái cổ thực long thu yêu hỏa, luận phẩm chất, thậm chí còn có thể ngưng luyện thành hạt giống chân nguyên, muốn rút thành thể rắn, càng đơn giản.

Trên thực tế, phương diện tu luyện của Chu Báo đã đảo ngược hai cảnh giới, phải biết, thông thường người tu luyện đều là đến bất phẩm trước, sau đó ngưng luyện hạt giống chân nguyên, Chu Báo thì ngược lại, ngưng tụ hạt giống chân nguyên trước, sau đó tấn nhập bất phẩm.

Bởi vì, bất phẩm nội khí như cương căn bản không thể làm khó được Chu Báo.

Chỉ là, cần phải có thời gian.

Một tháng tiếp theo, hắn hoàn toàn chìm đắm trong tu luyện, nửa tháng đầu, một ngày mười hai canh giờ, ba canh giờ thu thập sát khí, năm canh giờ hồi phục, cộng thêm hai canh giờ nghỉ ngơi, chỉ còn lại hai canh giờ cuối cùng để tu luyện, thời gian xếp kín.

Nửa tháng sau, hắn đã thu thập đủ số Hắc Ngọc Huyền Sương cần thiết, mặc dù bớt đi tám canh giờ thu thập và hồi phục, nhưng diễn hóa Hắc Ngọc Huyền Sương thành kiếm khí âm cực thông thiên kiếm cũng tiêu hao gần sáu canh giờ của hắn, nhưng, tóm lại vẫn có hơn hai canh giờ nghỉ ngơi.

Một tháng sau, Chu Báo gầy đi một chút, thân thể cũng cao hơn. Tinh mang trong mắt hoàn toàn được thu lại, trong suốt như ngọc, sáng choang rực rỡ, giống như một viên bảo thạch được làm từ ngọc đen.

- Bất phẩm, đây chính là sức mạnh bất phẩm?

Chu Báo nắm hờ hai tay, vung nhẹ, trong nháy mắt vách động xuất hiện một quyền ấn rõ ràng, nhìn rõ cả những đường vân trên đầu ngón tay.

- Đây không phải sức mạnh bất phẩm, người đã mở chân nguyên cửu khiếu, ưu thế quá lớn, chân nguyên lực do tám hạt giống chân nguyên kích ra đã đủ để chống lại tấn tiên của thông huyền bí cảnh!

- Vậy sao?

Nghe thấy có thể chống lại tấn tiên của thông huyền bí cảnh, Chu Báo trong lòng mừng thầm. Nhưng sau đó, hắn liền cảm thấy có chút không ổn,

- Không đúng, bất phẩm cảnh giới không phải nội khí như cương sao? Tại sao nội khí của mình bây giờ vẫn chưa biến hóa?

- Chất lượng nội khí của người bẩm sinh cao hơn nội khí bình thường, sau khi chuyển hóa thành yêu hỏa, uy lực không còn thua kém chân nguyên, nội khí như cương, chỉ là nội khí bình thường chuyển hóa thành chân nguyên, phẩm chất nội khí của người quá cao, căn bản không thể chuyển hóa thành trình độ như cương, nhưng xét về uy lực mà nói, mạnh hơn như cương nội khí, đạt đến tiêu chuẩn chân nguyên bình thường!

725. Chương 723: Buồn Bực Nhất Từ Trước Đến Nay. (4)

- Nếu đã như vậy, thì ta còn cần hạt giống chân nguyên làm gì nữa?

- Nội khí của người chỉ là tương đương chân nguyên bình thường mà thôi, nhưng, trước khi hạt giống chân nguyên ngưng luyện thành, hạt giống chân nguyên đối với nội khí chuyển hóa là một loại biến hóa, chất

lượng nội khí của người bây giờ có thể tương đương chân nguyên bình thường, có thể đối kháng với cửu phẩm cường giả, nhưng vẫn chưa phải chân nguyên, vẫn còn khiếm khuyết, sau khi chúng hoàn toàn chuyển hóa thành chân nguyên, bất luận là chất lượng hay uy lực để có nhảy vọt, đến lúc đó, mới có thể chống lại tán tiên!

Nói đến đây, hắc thở dài một tiếng, hình như đang nghĩ chuyện gì xa xôi lắm,

- Tình huống như ngươi, thời đại thượng cổ chỉ xuất hiện trên đệ tử chân truyền của các tiên gia đại phái chân chính, từ nhỏ đã cao hơn người khác, cho nên, thành tựu tương lại đương nhiên cao hơn tu luyện giả bình thường rất nhiều, ngươi là người có vận khí tốt, nhưng, tuyệt đối không được nghĩ rằng bản thân có vận khí tốt là có thể tùy ý làm càn, thế giới này không biết có bao nhiêu tu sĩ vận khí tốt, đều vì phung phí vận khí của mình, đến cuối cùng, không thể chạm đến đỉnh phong chân chính!

- Đỉnh phong chân chính?

Chu Báo sáng mắt.

- Là cái gì?

- Ngươi bây giờ mới đột phá bát phẩm, còn sớm lắm!

Nhìn tinh quang chớp động trong mắt Chu Báo, Thanh linh cười nhạt, nói,

- Nhìn dáng dấp ngươi bây giờ, Âm cực thông thiên kiếm có lẽ đã thành, âm dương hòa hợp thông lưỡng nghi, cũng là một việc rắc rối, ngươi nên cẩn thận chút!

- Bản thân ta đã có chút tâm đắc, đại khái qua một tháng nữa, là có thể thành công!

- Một tháng, ha ha tiểu tử, Lưỡng nghi thông thiên kiếm uy lực vô cùng, bí mật trong đó không dễ hiểu như vậy đâu.

Nói xong, không bật mí gì thêm nữa.

Khoanh chân ngồi, khoe trọn cơ bắp cường tráng trên cơ thể, xung quanh là chín con hỏa long, lượn vòng tròn quanh người hắn, con này nối tiếp con kia chui vào ấn đường, giống như chín con du xà nhỏ.

Cùng lúc đó, hai con chân long trong chân long cửu hình cũng hiện lên quanh người hắn, chỉ là không xuất hiện hình thể mà là hóa thành hai hình xăm hỏa diễm, lượn vòng quanh người.

Theo từng hơi thở của Chu Báo, hai con chân long pháp phỏng bất định, giống như cũng có sinh mệnh, hô hấp theo hô hấp của Chu Báo.

- Phì, phì, phì!

Hai luồng khí lưu hắc sắc chui ra từ hai lỗ mũi hắn, rồi lại bị hắn hút vào, cứ vậy lặp đi lặp lại vài lần, mài dũa tinh luyện hai đường khí lưu.

Sức mạnh, sức mạnh bàng đại vô cùng tiết ra từ kim hi ly diễm kính sau gáy hắn, cuộn cuộn như trường hà, đổ thẳng xuống dưới.

Trong đan điền, Thái cổ thực long thu yêu hỏa đã biến thành vô cùng tráng đại, hùng hực thiêu đốt.

Dòng chảy trong cơ thể hắn đã hoàn toàn hợp lại với nội khí dạng thực long thu yêu hỏa.

Có thể nói, chỉ dựa vào loại nội khí có chân nguyên uy lực này là có thể chống lại cửu phẩm cường giả, nếu như cộng thêm từng tia chân nguyên lực do hạt giống chân nguyên ẩn hàm trong huyết khiếu chuyển hóa, cho dù gặp phải thông huyền bí cảnh cường giả bình thường, cũng không sợ.

Hắn cũng không có lý do để sợ.

Thuần dương pháp khí, Tam giới tiểu na dịch, Lưỡng giới phân cát, Lưỡng nghi vi trần trận, Lưỡng nghi thông thiên kiếm, Đại tiêu dung thuật, còn có quyền ý biến thái của hắn. Cửu long thần hỏa kỳ lân cương, Vô cực chân thiên, mỗi một loại, đơn độc mang ra đều có thể khiến hắn tung hoành thiên hạ, hưởng hô hắn bây giờ sở hữu toàn bộ.

Sau khi Âm cực thông thiên kiếm luyện thành, hắc mất đúng một tháng tham ngộ lưỡng nghi quy nhất pháp môn, cuối cùng sơ bộ luyện thành Lưỡng nghi thông thiên kiếm khí.

Sau khi âm cực thông thiên kiếm và dương cực thông thiên kiếm do Hắc Ngọc Huyền Sương và huyết tủy nguyên sát luyện thành quy nhất, tu thành một đường kiếm khí hắc hồng tương đối quỹ dị.

Kiểm khí bức nhân, kiếm khí hạo đại!

Một kiếm chém xuống, đừng nói bát phẩm cường giả, cho dù là cửu phẩm cường giả, bị đánh trúng cũng chỉ có nước bại lui.

Đảo mã độc trang của hắc có thể xuyên thủng bất cứ loại cương khí nào, đây là thuộc tính của đảo mã độc trang, nhưng xét cho cùng, lực sát thương của đảo mã độc trang không lớn. Tác dụng duy nhất của nó là sinh ra cảm giác đau đớn tột độ, bất luận là thần tiên quỷ quái, chỉ cần bị Đảo mã độc trang đóng trúng, đều sản sinh cảm giác đau đớn không thể chịu nổi, xét cho cùng, Đảo mã độc trang chỉ có thể làm cho người ta bị thương, chứ không thể giết người. Hơn nữa cũng không thể tổn thương căn bản, chỉ là một loại đau đớn mà thôi. Lưỡng nghi thông thiên kiếm không giống vậy, nó có thể diệt sát tất cả, sau khi lưỡng nghi quy nhất, ngưng thành một tia tiên thiên sát cơ, diệt sát tất cả sinh cơ trong thiên địa, có thể nói, chỉ cần Chu Báo đến cảnh giới, có thể mượn lưỡng nghi thông thiên kiếm diệt sát tất cả sinh cơ trong thiên địa.

Thông huyền bí cảnh cường giả bị kiếm khí của hắc quét ngang, cũng chỉ có một con đường chết, đây chính là uy lực của Lưỡng nghi thông thiên kiếm.

- Tại sao Lưỡng nghi thông thiên kiếm lại có sát khí lớn như vậy?

Kiểm khí mới thành, Chu Báo liền cảm thấy bên trong kiếm khí ẩn hàm một luồng sát cơ không thể tưởng tượng.

- Hắc hắc, lưỡng nghi quy nhất, trọng hóa hỗn độn, trực chương sinh tử, kiếm khí này của người chủ tử, sở hữu tiên thiên sát cơ diệt sát tất cả, đương nhiên lợi hại!

Thanh linh hắc hắc cười nói,

- Nhưng người cũng đừng vui mừng quá sớm, uy lực của Lưỡng nghi thông thiên kiếm được quyết định bởi thực lực bản thân người. Thực lực người càng mạnh, uy lực càng lớn, thì sát cơ càng cường đại, thực lực người nếu yếu, đừng nói lấy Lưỡng nghi thông thiên kiếm giết người, thân thể cũng không thể chịu đựng loại sát cơ nặng nề này!

- Ta cũng cảm nhận được!

Chu Báo gật đầu nói,

- Luồng sát cơ này mặc dù yếu, nhưng gánh nặng đặt lên cơ thể thì cực mạnh, ta chuẩn bị bỏ hoàn toàn kiếm khí vào trong ngoại đan Hỏa hồng tinh, dùng chân nguyên bản thân nuôi dưỡng!

Nói đến đây, trên mặt hắc lộ ra một tia kiên quyết,

- Bây giờ ta đã có chín huyết khiếu, có thể dung nạp vô số nội khí chân nguyên, ngoại đan hỏa hồng tinh mặc dù hữu dụng, nhưng tác dụng không còn được như trước, nếu như ta dùng hỏa hồng tinh chuyên tu Lưỡng nghi thông thiên kiếm, người thấy thế nào?

- Lựa chọn rất tốt, chỉ cần người chịu từ bỏ, nhưng, nếu như người làm như vậy, không lâu nữa người sẽ có đủ khả năng uy hiếp một tán tiên thông huyền bí cảnh, đây là chủ ý không tệ!

Nói đến đây, Thanh linh dừng lại một chút, hình như đang nghĩ điều gì, một lúc sau hắc mới nói.

726. Chương 724: Buồn Bực Nhất Từ Trước Đến Nay. (5)

- Chủ ý này rất tuyệt, ngoại đan cổ quái và người bây giờ đã dung hòa thành một thể, có thể sử dụng như một loại huyết khiếu, nếu như người bỏ thần niệm vào đó, nói không chừng đợi người đột phá đến cảnh giới tán tiên, thì có thể đem Lưỡng nghi thông thiên kiếm tu thành nguyên kiếm bản mệnh, đến lúc đó, một kiếm phá vạn pháp, nói không chừng không phải một câu nói suông, đúng đúng đúng, dùng thần niệm ẩn

hàm kiếm khí của người, tu luyện bản mệnh nguyên kiếm, ha ha, một kiếm phá vạn pháp, không biết bao lâu rồi ta không được nhìn thấy loại người biến thái như người!

- Vậy thì được, quyết định thế đi!

Nghe Thanh linh nói vậy, càng khiến hấn động tâm, Chu Báo là một người quyết đoán, nếu đã hạ quyết tâm, đương nhiên nói được làm được, bỏ toàn bộ nội khí trong hỏa hồng tinh vào trong cơ thể, mặc dù hỏa hồng tinh nội đan sở hữu nội khí nhiều như nước biển, nhưng phân tán vào trong chân long cửu khiêu, cũng không là gì, cộng thêm trong mỗi huyết khiêu đều có hạt giống chân nguyên tồn tại, cho nên, bao nhiêu nội khí cũng không đủ.

Sau khi đem nội khí quán nhập vào trong cơ thể, Chu Báo liền phá tuần hoàn nội khí hình thành trong lúc luyện thành ngoại đan hỏa hồng tinh, trực tiếp bỏ thần niệm vào đó.

Hắn chưa từng thử qua nên không biết sau khi cho thần niệm vào trong ngoại đan hỏa hồng tinh sẽ có phản ứng gì, thần niệm sau khi chui vào ngoại đan, hắn chỉ cảm thấy đầu ong một tiếng, một thế giới thần diệu xuất hiện trước mắt.

Là thế giới bên trong hỏa hồng tinh.

Thế giới màu đỏ lửa!

Trống trơn vắng vẻ, rộng rãi vô cùng, tựa hồ như vụ trụ hư không vĩnh viễn không nhìn thấy biên giới, thần niệm của hắn trôi nổi trong đó, cô độc tồn tại.

- Ý, kiếm khí đâu, kiếm khí chạy đi đâu rồi?

Chu Báo động ý niệm, trong lúc tìm kiếm, một luồng khí xoáy hắc hồng đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn.

- Lưỡng nghi thông thiên kiếm!

Nhìn luồng khí xoáy hắc hồng, Chu Báo trong lòng mừng rỡ, đây chính là Lưỡng nghi thông thiên kiếm kiếm khí, tâm niệm hắn vừa động, kiếm khí lập tức xuất hiện bái lạy thần niệm.

- Lưỡng nghi thông thiên kiếm!

Thần niệm tỏa ánh sáng nhàn nhạt, dưới sự điều khiển của Chu Báo, thoáng cái chui vào trung tâm vòng xoáy.

- Âm!

Chu Báo chỉ cảm thấy thần niệm chấn động mãnh liệt, sau đó, hắn cảm nhận rõ ràng, kiếm khí đó hình như không còn là kiếm khí do sát khí tu luyện mà thành, là vật chết, mà thành vật sống, thành một bộ phận của thân thể.

- Cảm giác này, đúng là kì diệu!

Chậm rãi ngừng đầu, một luồng khí xoáy hắc hồng đột nhiên xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, quay tròn thẳng tắp, đột nhiên, luồng khí xoáy đó chuyển động chậm dần, Chu Báo có thần niệm bên trong nên cũng có thể cảm nhận rõ ràng từng chi tiết biến hóa của khí xoáy, thần sắc trở nên cổ quái.

Rất nhanh, luồng khí xoáy chuyển động chậm chạp trong lòng bàn tay hắn ngưng cố lại, trong suốt lấp lánh như thủy tinh.

Chỉ là, trong khối thủy tinh tuyệt đẹp đó là một luồng sát cơ lạnh lẽo.

- Tốt tốt tốt, kiếm khí đã hoàn toàn dung hợp với thần kiếm của người, còn lại là xem tạo hóa của người thôi!

Thanh linh đứng bên cạnh ha ha cười nói.

- Vậy hãy xem tạo hóa của ta đây!

Chu Báo gật đầu nói, lòng bàn tay lóe lên, khối “thủy tinh” hắc hồng lập tức biến mất.

- Đủ thời gian rồi, quay lại đi!

Thu kiếm khí, Chu Báo ngẩng đầu, nhìn Bích Lạc bí cảnh âm u một màu,

- Mấy tháng liền ở trong nơi quỷ quái này, ta nhớ ánh mặt trời lắm rồi!

- Sao không ở lại thêm chút nữa, trong Bích Lạc bí cảnh này, chỗ nào cũng là bảo, đặc biệt là bây giờ, trong nguyên khí triều tịch, các loại nguyên khí, sát khí bình thường không thấy đều chảy vào trong, người có thể dùng chúng ta luyện các loại dị thuật!

- Kháo, một loại dị thuật đã khiến ta mệt muốn chết rồi!

Nghĩ đến cảnh tượng thu thập Hắc Ngọc Huyền Sương trong suốt một tháng qua, Chu Báo cũng phải xanh mặt, nói:

- Dù sao ta bây giờ đã biết lối vào Bích Lạc bí cảnh, trong tay lại có Ngự Định Phong Châu, muốn vào lúc nào chẳng được?

- Ha ha, chưa chắc đâu nhé!

Lúc này, Thanh linh hình như nghĩ ra điều gì, cười thành tiếng,

- Không lẽ người chưa phát hiện, Ngự Định Phong Châu của người có vấn đề? Nó không phải một món pháp khí cấp bậc nhập huyền, không chịu nổi nhiều áp lực như vậy, bây giờ cùng lắm chỉ có thể giúp người an toàn rời khỏi Bích Lạc bí cảnh, muốn vào một lần nữa, người lại phải luyện chế thêm một viên!

- Cái gì?

Chu Báo kêu lên một tiếng, lấy Ngự Định Phong Châu ra xem, quả nhiên, Định Phong Châu mặc dù linh khí nồng đậm, uy thế thập phần, nhưng bề mặt viên ngọc xuất hiện những vết rạn nhỏ, nếu không phải nhãn lực Chu Báo tốt, căn bản không thể nhìn thấy những vết rạn này, dùng linh giác xem xét kỹ càng hơn, sắc mặt Chu Báo triệt để biến hóa.

- Đáng chết, sao người không nói sớm, người biết ta luyện chế viên định phong châu này mất bao nhiêu thời gian không?

- Ta đương nhiên biết, nếu như không phải ta chỉ đạo, người có thể luyện chế định phong châu nhanh như vậy không?

Thanh linh chẳng buồn quan tâm, nhìn Chu Báo sắc mặt đã bắt đầu vắn vẹo, ung dung nói:

- Người không phải sớm đã biết định phong châu này chưa hoàn chỉnh sao? nếu như là pháp khí thuần dương, căn bản không xuất hiện tình huống này, nhưng đáng tiếc, nó chủ là một món pháp khí cấp bậc nhập huyền, người nghĩ, nguyên khí triều tịch làm khó tất cả cường giả trong thiên hạ để chinh phục vậy sao? Một viên ngự định phong châu như của người, có thể duy trì được đến bây giờ đã không tệ!

- Vậy người cũng nên nói cho ta sớm một chút!

- Nói với người sớm và nói với người bây giờ khác gì nhau, nói với người sớm người có thể biến định phong châu thành thuần dương pháp khí không? Nói với người sớm người sẽ không tiến nhập Bích Lạc bí cảnh nữa?

Thanh linh cười lạnh

- Tiểu tử, người đã nhận được rất nhiều thứ trong Bích Lạc bí cảnh, tự biết thỏa mãn đi!

- Đúng vậy, thỏa mãn, thỏa mãn!

Chu Báo ngẫm nghĩ, cảm thấy cũng là một việc bất đắc dĩ, mặc dù trong lòng thập phần xót xa nguyên liệu luyện chế định phong châu, nhưng nghĩ đến những gì thu hoạch được trong Bích Lạc bí cảnh, sớm đã thu hồi vốn, hơn nữa còn kiếm một khoản lớn, cũng không có gì nuối tiếc, lại nói, nguyên liệu mặc dù trân quý, nhưng nếu đã có thể gom được một phần thì vẫn có thể gom được phần thứ hai, với thực lực và tài nguyên hiện tại của hắn, sẽ có một ngày luyện thành định phong châu cấp bậc thuần dương pháp khí, đến lúc đó, Bích Lạc bí cảnh này, không phải sẽ trở thành tài sản cá nhân của riêng hắn sao? Nghĩ thông vấn đề này, hắn mới loại bỏ được cảm giác khó chịu trong lòng.

727. Chương 725: Có Khách Đến. (1)

So với tiến nhập Bích Lạc bí cảnh, đường về thuận lợi hơn nhiều, bởi vì sự định phong châu đột nhiên mất đi tác dụng, Chu Báo giảm bớt phạm vi bao phủ của nó chỉ còn nửa trượng.

Dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi Bích Lạc bí cảnh, rời khỏi Bích Lạc động thiên, khi hắn xuất hiện ở lối ra khoáng mạch, bản thân không khỏi giật mình.

Vì sao?

Bởi vì ở đây có quá nhiều người, trừ Vương Xà, lão Kim Kê, Trương Nguyệt Lộc, Hư Nhật Thủ, còn có Thanh lão, phía sau Thanh lão tổng cộng bốn người, nhìn khí tức của họ đều là thất bát phẩm cường giả, mặc y phục nhị thập bát tú, có lẽ họ đều là thành viên trong Nhị thập bát tú của Tiên Cung.

Từ sau khi nhìn thấy ánh sáng phát ra từ trong pháp trận, tất cả mọi người đều dán mắt vào bức tường nhẵn như thủy tinh đó, cho đến khi Chu Báo xuất hiện, họ lại chuyển ánh mắt lên người Chu Báo, khiến Chu Báo cũng thấy nhột nhột.

- Sao, xảy ra chuyện gì vậy?

Chu Báo nhếch khóe miệng hỏi.

- Người luyện thành định phong châu?

Đây là câu hỏi đầu tiên của Thanh lão, câu hỏi thứ hai là:

- Định phong châu thực sự có thể tự do ra vào trong nguyên khí triều tịch?!

Chu Báo đầu tiên ngây ra, sau đó, nhìn đôi mắt lấp lánh của Thanh lão, cười nói,

- Không sai, định phong châu đúng là có thể tự do ra vào nguyên khí triều tịch, nhưng đáng tiếc, chỉ có thể sử dụng một lần!

Nói đến đây, hắn lấy định phong châu đang có dấu hiệu muốn vỡ ra cho Thanh lão xem,

- Người xem, mặc dù nó có thể giữ ta an toàn, nhưng nó vẫn bị vỡ!

Thanh lão vội vàng quan sát cẩn thận định phong châu trên tay Chu Báo, mắt lóe lên một tia hỉ sắc.

- Sử dụng một lần? Không sao, có thể vào trong là được!

Nói đến đây, hắn ngẩng lên nhìn Chu Báo,

- Có thể thu thập đủ nguyên liệu trong một thời gian ngắn như vậy, đúng là làm khó người rồi!

- Chẳng biết làm thế nào, cũng là bức bách cả thôi!

Chu Báo cười khỏ,

- Nhưng với thực lực tiên cung, muốn tìm kiếm đủ nguyên liệu, có lẽ không phải việc khó?!

- Đúng, không phải việc khó, trong vòng một năm, chúng ta đã thu thập đủ nguyên liệu luyện chế năm sáu viên định phong châu!

Nói đến đây, hắn lại liếc nhìn Chu Báo, hình như có tâm tư gì,

- Định phong châu này lẽ ra phải thuộc về người, nhưng vì lần lần trước nguyên liệu không đủ cho nên ta mới tặng người một nhánh đào thần mộc vạn năm, lần này, bất luận vì nguyên nhân gì, người vào Bích Lạc bí cảnh, chứng minh định phong châu có thể tự do ra vào trong nguyên khí triều tịch, hơn nữa lối vào Bích Lạc bí cảnh cũng do người phát hiện, cống hiến rất nhiều cho Tiên Cung ta, định phong châu của người bị hủy, bọn ta đương nhiên phải bồi thường, lần này trong số những nguyên liệu thu thập được, có một phần của người, đương nhiên, một phần nguyên liệu định phong châu không thể hoàn toàn so sánh với công lao của người, đợi xong việc, chúng ta nhất định tặng người một món quà khiến người thỏa mãn!

Còn có chuyện này? Chu Báo rõ ràng không ngờ Thanh lão lại nói vậy, ngẩn ra một lúc, sau đó cười nói,

- Tốt, thực sự quá tốt, Thanh lão, con người lão thực sự quá anh minh, anh minh đến cực điểm, Tiên Cung ta có lão lãnh đạo, sao có thể không phát đạt được? Ha ha ha ha ha!

- Được rồi, đừng nịnh hót nữa!

Thanh lão nghe Chu Báo nói, không khỏi phì cười, khoát tay nói,

- Ta không phải lãnh đạo Tiên Cung, ta chỉ là phụ trách thập nhị bát tú các người và công việc đối ngoại thôi!

- Thì cũng là lãnh đạo trực tiếp của bọn ta!

Chu Báo nghiêm mặt nói.

- Đừng nịnh nữa, vào chuyện chính đi, tiểu tử, lần này vào kiếm được không ít hả?

- Kiếm được quái gì, tất cả nguyên khí dính vào làm một, ta chỉ là thu thập một ít cực âm sát khí, luyện thành một môn dị thuật mà thôi, không có gì đáng nói!

- Luyện thành một môn dị thuật?

Thanh lão ngậy ra một lúc, có chút ngạc nhiên, sau đó bật cười,

- E rằng, không chỉ là một môn dị thuật, tiểu tử, tu vi của ngươi chắc đã đột phá bát phẩm rồi hả, chỉ là nội khí của ngươi tương đối đặc thù, cho nên mới không cương hóa!

- Thanh lão tinh mắt quá!

- Ở đây toàn người mình, không cần giấu giếm nhiều như vậy!

Thanh lão hắc hắc cười nói, chỉ mấy người sau lưng, lại chỉ bọn Lão kim kê,

- Mấy tên này, đều không tuân thủ quy tắc, chỉ chấp nhận thực lực, thực lực ngươi càng mạnh, chúng càng công nhận ngươi, cho nên, có thực lực thì đừng giấu giếm nữa, giấu một hai đòn sát thủ là được rồi!

Những lời này khiến chúng nhân đều phải bật cười.

- Được Thanh lão đích thân đại giá, xem ra Bích Lạc bí cảnh giá trị hơn ta tưởng nhiều!

- Nếu như chủ là giá trị một năm hai tháng, ta đương nhiên không cần đến, nhưng, nếu như có thể ra vào trong nguyên khí triều tịch, vậy thì giá trị không còn như trước nữa, người từng đi vào một lần, đương nhiên biết ta đang nói gì!

- Cái đó đương nhiên, chỉ cần có định phong châu, tiến nhập nguyên khí triều tịch ngưng luyện cương khí chắc chắn là sự lựa chọn tốt nhất!

Chu Báo nhìn chằm chằm vào tiền thiết trăm đỉnh nói,

- Còn cả tu luyện dị thuật, cũng là làm ít công nhiều, chỉ cần đủ kiên nhẫn tìm kiếm trong đám sát khí đó!

Lúc Chu Báo nói những lời này, chúng nhân xung quanh sáng mắt, họ đều là bát phẩm, hơn nữa đều đã ngưng luyện ra cương khí, cho nên không cần tiến nhập nguyên khí triều tịch ngưng luyện cương khí gì đó, nhưng họ không cần không có nghĩa là người khác không cần.

Tiên Cung nhị thập bát tú, có rất nhiều đều là thân phận song song, giống như Chu Báo và Vương Xà, trừ Tiên Cung tinh tú ra, trong thế giới thế tục này còn có thân phận khác, mà thân phận đó tuyệt đối không thấp, có rất nhiều người là con cháu môn nhân, những con cháu môn nhân này, nếu như có phỉ chất tốt, tu vi cao, cần ngưng luyện cương khí, vậy thì tìm đến nguyên khí triều tịch trong Bích Lạc bí cảnh là sự lựa chọn tốt nhất, hơn nữa, trừ ngưng luyện cương khí ra, trong Bích Lạc bí cảnh còn có các loại linh khí và sát khí thích hợp cho việc tu luyện các loại dị thuật cường đại, dù sao, một nơi một năm sát khí tràn ngập mười tháng như Bích Lạc bí cảnh, thiên hạ bấy giờ, chỉ có một mà thôi.

Nhìn vẻ hưng phấn của các tinh tú, Chu Báo dường như cảm nhận được tiếng tim đập và tiếng huyết dịch đang tuần hoàn trong huyết mạch của họ, bất phẩm tu vi và tu dưỡng cũng không thể giấu nổi sự tham lam trong mắt họ.

- Có điểm này ta nhất định phải nói!

Chu Báo đột nhiên lên tiếng,

- Sử dụng lối vào Bích Lạc bí cảnh thế nào ta không quản, nhưng ta không muốn người trong toàn thiên hạ đều biết chuyện này!

- Cái này đương nhiên, lối vào Bích Lạc bí cảnh cho dù người không nói, chúng ta cũng sẽ bảo mật!

728. Chương 726: Có Khách Đến. (2)

- Vậy thì được!

Chu Báo mặt mày rạng rỡ, cười ha ha đến trước mặt Thanh lão.

- Thanh lão, và cả các vị huynh đệ, từ xa đến đây, chắc cũng mệt rồi, đây là địa bàn của ta, ta nhất định tiếp đãi chu đáo, nào, chư vị, mời!

- Không cần, mục đích chúng ta đến đây một là xác nhận lối vào đã kiến tạo xong, hai là xác nhận người an toàn, nếu như người đã không việc gì, thì chúng ta cũng không cần ở lại đây nữa!

Thanh lão vỗ nhẹ lên vai Chu Báo,

- Hơn nữa, ở lại đây lâu, chắc chắn sẽ bị người ta chú ý, nói không chừng có có một chút rắc rối!

Chu Báo gật gù đầu, không nói gì, cũng kính tiễn bọn Thanh lão rời đi.

Mấy tháng bế quan trong Bích Lạc bí cảnh, lãnh địa còn một đồng việc chờ hần giải quyết.

Mặc dù hần vẫn là một ông chủ vô tâm, nhưng, dù sao cũng là lãnh chủ, hơn nữa sau khi hần đã thông hắc vĩ hậu thông đạo, cả vùng Tây Bắc bắt đầu trở nên phồn vinh, đương nhiên lãnh địa của hần cũng trở thành tiêu điểm của cả phương Bắc, có rất nhiều việc không phải Giang Hiểu và Chu Ba có thể giải quyết.

Về phần Vương Xà, tên này đến lãnh địa Chu Báo, thuần túy là đến kiếm ăn, cao thủ mà hần dẫn theo cũng chẳng thua kém, trừ việc ăn chực uống chực, một chút tác dụng cũng không có, nói theo cách của Vương Xán, hần đây đây chủ yếu là làm đả thủ, nhưng bây giờ không có kẻ ăn gan hùm mất gấu nào đến làm phiền Chu Báo, cho nên, đả thủ bọn hần không cần xuất động.

Đúng, bây giờ chẳng có kẻ không có mắt nào dám đến tìm Chu Báo gây chuyện, mà là sứ giả của các đại thế gia, môn phái, các địa phương đoàn mỗi lúc một nhiều, họ đến chủ yếu là để bàn chuyện hợp tác với Chu Báo.

Một số chuyện, Giang Hiểu có thể làm chủ, nhưng một số chuyện thì không.

Chu Báo lần này đúng là dùng Kim hi ly điểm kính mở thông đạo Hắc Vĩ Nguyên thật, nhưng hần không phải Lôi phong.

Hắc vĩ nguyên diện tích cực lớn, hơn nữa bên trong còn có một loại yêu thú bị hần thuần phục, Chu Báo đương nhiên không đem hắc vĩ nguyên biến thành thông đạo, trên thực tế, hần chỉ mở một thông đạo thông từ Áp Long Giang đến lãnh địa của hần, cho nên hàng hóa chuyển từ Áp Long Giang có thể thông qua con đường này đến thẳng lãnh địa Chu Báo, về phần lãnh chủ của những lãnh địa tiếp giáp Hắc Vĩ Nguyên thì không được dồi dào như vậy. Chu Báo cũng giúp họ mở thông đạo, nhưng đều là thông đạo nối liền lãnh địa của họ với lãnh địa Chu Báo, muốn có hàng hóa, đều phải vận chuyển từ trong lãnh địa Chu Báo, giống như Giang Tâm Đảo năm nào, việc này Giang Thành thủy quân rất thạo.

Cho nên ban đầu, bọn Giang Hiểu không gặp khó khăn gì, nhưng càng về sau, càng nhiều người ý thức được tính quan trọng của Hắc Vĩ Nguyên, càng nhiều người ý thức được lãnh địa Chu Báo là một trạm trung

chuyển quý giá, càng nhiều thương nhân nhìn ra cơ hội kinh doanh tuyệt đại, mấy tháng nay, Giang Hiểu bận đến muốn khóc.

Người đến quá nhiều, căn bản không thể tiếp đãi, lãnh địa Chu Báo nói trắng ra là một cánh đồng hoang vu, chẳng có phương tiện gì, cho dù nơi trung chuyển thì cũng là một thảo nguyên bát ngát, căn bản không có bóng người, bọn Giang Hiểu đầu tiên định dựng một kho hàng lớn, một lối vào, giống như Giang Tâm Đảo năm nào, nhưng họ quên mất, nơi này không phải Giang Tâm Đảo, thị trường trước mắt họ không phải Giang Thành nhỏ bé, mà là cả phía Bắc Ấp Long Giang, cả Tây Bắc, mặc dù bây giờ nơi này hoang vu không bóng người, nhưng vẫn có thể sáng tạo ra cơ hội kinh doanh, vĩnh viễn không được coi thường con mắt của các thương nhân.

Cho nên, rất nhanh, trên thảo nguyên rộng lớn đó xuất hiện rất nhiều lều trại đơn giản dùng để chất hàng, người đến gặp Chu Báo cũng mỗi lúc một nhiều.

Đương nhiên, không phải ai cũng có tư cách gặp Chu Báo, đại đa số đều là cầu kiến Giang Hiểu, bây giờ mọi người đều biết hắn là quản gia của Chu Báo, cũng là thành viên mới của lãnh địa Tây Bắc này.

Có thể nói, Giang Hiểu bây giờ là nhân vật hot nhất cả Tây Bắc, tiếp khách từ sáng đến tối, bận rộn mà cũng rất vui, đầu còn hình ảnh một đội trưởng thủy quân còn con ngày nào.

Nhưng trong lòng hắn hiểu rất rõ, mình có ngày hôm nay có địa vị hôm nay, tất cả là nhờ vào Chu Báo, nếu như không phải Chu Báo mà là những đại nhân vật cao cao tại thượng thì đâu có để mắt đến một tiểu tử xuất thân binh lính như hắn? Cho nên, càng như vậy, hắn càng làm việc cẩn trọng, rất nhiều việc vốn dĩ bản thân hắn có thể quyết định, cũng không dám quyết định linh tinh, cho nên, Chu Báo vừa quay về chỗ ở, liền nhìn thấy một đống công văn dày cộp trên bàn, cả người không khỏi ngáy ra.

- Giang Hiểu, ngươi cố ý phải không, ta vừa mới quay về đã bắt ta xử lý từng ấy thứ?

- Không phải đại nhân, đây đều là những việc cực kì quan trọng, thuộc hạ không dám tự ý làm chủ, đành phải đợi ngài về!

- Quan trọng cỡ nào, ta nói rồi, chuyện lãnh địa, ngươi tự xử lý là được, không cần cái gì cũng đến phiền ta, nếu như thực sự không được, thì gọi thêm vài người đến, có chuyện gì, nói lại với ta, đừng đặt trước mặt ta nhiều thứ như vậy, ta không muốn xem đâu!

- Vâng, đại nhân, thuộc hạ hiểu!

Giang Hiểu cười khổ,

- Đại nhân, cho dù ngài không muốn xem những công văn này thì có một số chuyện ngài vẫn phải làm, ngài đã thông Hắc Vĩ hậu đạo, chúng ta trong phút chốc trở thành trung tâm của cả Tây Bắc, bây giờ nhân thủ không đủ, quá nhiều việc xử lý không hết, hơn nữa...!

- Nhân thủ không đủ thì tuyển người, chỉ cần có người, việc gì cũng làm được hết, chuyện này cũng cần ta phải nói với các người sao?

Chu Báo trợn mắt nhìn hắn.

- Giang Hiểu, ta từng nói với ngươi, có gì cứ bạo gan mà làm, không cần phải hỏi ý kiến ta, tâm tư của ta không dành cho phương diện này, cho nên, ngươi không cần lo lắng.

- Còn nữa, đại nhân, trừ số công văn kia, thời gian ngài bề quan, rất nhiều người muốn cầu kiến ngài đều bị thuộc hạ ngăn lại, nhưng một số người thân phận thực sự quá đặc thù, e rằng, không gặp không được!

-Ồ, thân phận đặc thù, nói nghe xem nào!

Người muốn gặp Chu Báo không ít, nhưng đủ tư cách gặp hắn thì không nhiều.

Cấu thành địa vị Chu Báo, chủ yếu có ba phương diện, một là địa vị do Đại Tấn triều ban cho, nếu như xét từ phương diện này, người có tư cách gặp hắn không ít, đa số những người Giang Hiểu gặp đều có tư cách gặp hắn, xét từ phương diện thứ hai, thất phẩm cường giả, bây giờ là bát phẩm cường giả, chỉ là người khác không biết mà thôi, tiếp cận chiến lực cửu phẩm, phương diện này, có thể loại bỏ hơn một nửa số người, phương diện thứ ba, Thiên Long Đạo tận lực bồi dưỡng người đại diện ở Tây Bắc! Tổng hợp ba phương

diện, trong số tất cả những nhân vật đến từ Tây Bắc, có tư cách khiến hấn đích thân tiếp kiến nhất chỉ có một hai người mà thôi, một là Tấn triều Hưng Long thương phó hội trưởng Vân Bằng, người còn lại là khâm sai triều đình Nhiếp Vô Thương.

729. Chương 727: Có Khách Đến. (3)

Hưng Long thương hội, cái tên có vẻ rất bình thường, nhưng nó đã tồn tại trên một vạn năm, là một trong ba thương hội lớn nhất Trung Nguyên, sau lưng nó là vô số thế gia lớn nhỏ, còn có một số môn phái thần bí, nhìn thì có vẻ bình thường, nhưng nếu khởi lực, thậm chí còn lợi hại hơn Đại Tấn triều, Đại Tấn triều lập quốc mới được vài trăm năm, thương hội này đã tồn tại trên một vạn năm, đem An Viễn Đường của Chu Báo ra so sánh với Hưng Thịnh thương hội, không phải so sánh con kiến với con voi mà là con kiến với cá voi xanh.

Khác với Bá Vương Diện, chỉ cần Hưng Thịnh thương hội đồng ý, một ngón tay cũng có thể giết chết An Viễn Đường, đồng thời, chỉ cần Hưng Thịnh thương hội vui, cũng có thể dễ dàng khiến An Viễn Đường hưng vượng.

Không ai biết hội trưởng Hưng Thịnh thương hội là ai, Vân Bằng là người phụ trách bên ngoài của Hưng Thịnh thương hội, địa vị cực cao, cho nên, Giang Hiểu mới liệt hấn vào danh sách nhân vật Chu Báo không thể không gặp, Nhiếp Vô Thương thì đương nhiên không cần phải nói, khâm sai triều đình, đại diện cho cả triều đình, Chu Báo bất luận nói gì, vẫn là người của Đại Tấn triều, đương nhiên không thể chậm trễ.

Nghe Giang Hiểu giải thích mối quan hệ lợi hại bên trong, Chu Báo trầm ngâm một lúc,

- Vậy Vân Bằng đang ở đâu? Bây giờ ta đi gặp hấn, về phần Nhiếp Vô Thương, nếu đã đợi lâu rồi thì để hấn đợi thêm hai ngày nữa đi!

- Vâng, thuộc hạ lập tức đi mời Vân hội trưởng đến!

- Không không không, ta đích thân đi gặp hấn!

Chu Báo khoát tay, đã làm gì thì phải làm cho cho tốt, không được để người khác bắt bẻ, nếu không, chỉ bằng không làm.

Vân Bằng cũng giống như Nhiếp Vô Thương, đều được bố trí nghỉ trong viện tử tốt nhất, khiến Giang Hiểu cảm thấy may mắn là, viện tử của hai người cách nhau khá xa, nếu không, Chu Báo một mình đi gặp Vân Bằng, để Nhiếp Vô Thương biết được, sẽ bị coi là coi thường thể diện triều đình.

Vân Bằng tuổi tác vẫn chưa quá lớn, chỉ ngoài bốn mươi, chính trực tráng niên, tu vi cũng không yếu, ngũ phẩm cao thủ, đặt trong giang hồ, cũng được coi là nhân vật nặng kì, nhưng thân là phó hội trưởng Hưng Thịnh thương hội, thực lực cho dù vớ vẩn thì bên cạnh hấn bao giờ cũng có một bát phẩm cường giả bảo vệ.

Bát phẩm cường giả! Từ bao giờ cường giả trở nên mất giá trị như vậy, chạy đến cả lãnh địa của hấn?

Nạp bát phẩm cường giả làm vệ sĩ cho mình, đủ thấy Hưng Thịnh thương hội giàu có cỡ nào! Bát phẩm cường giả kia vừa nhìn thấy Chu Báo, thần sắc cũng hơi động, hấn biết Chu Báo là thất phẩm cường giả, còn có một món thuần dương pháp khí, liên kết với một Vương Xà quỹ kế đa đoan ăn đứt cửu phẩm cường giả, cho nên trong lòng đánh giá khá cao Chu Báo, nhưng bây giờ gặp Chu Báo rồi, hấn mới giật mình phát hiện, mình vẫn còn thua kém Chu Báo.

Hấn không nhìn ra tu vi Chu Báo nông sâu thế nào.

Lúc này Chu Báo nội liễm hoàn toàn tinh khí, căn bản không lộ ra một tia khí tức nào, nhìn giống như một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi bình thường, chỉ là sự trưởng thành toát ra từ ánh mắt có chút không phù hợp với độ tuổi của hấn.

- Vãn bối Chu Báo, xin chào Vãn phó hội trưởng!

Vừa vào cửa, Chu Báo đã chấp tay cung kính, mặt nở nụ cười.

- Ha ha ha, sớm đã nghe nói Vân Châu Chu Báo là thiếu niên hào kiệt số một Đại Tấn triều, quả nhiên danh bất hư truyền!

Vân Bằng cười lớn chạy ra nghênh đón,

- Mấy hôm trước đến cầu kiến Chu đại nhân, nghe nói đại nhân bề quan, không dám làm phiền, hôm nay đại nhân xuất quan, chắc tu vi lại cao thêm một tầng?

- Vân hội trưởng cứ đùa, Chu Báo tính tình nóng vội, nên căn cơ không vững, cần phải bề quan nhiều để ổn định căn cơ, để hội trưởng chê cười rồi!

Một lớn một nhỏ khách sáo qua lại một lúc rồi mới ngồi xuống bàn chính sự.

Mười mấy năm giáo dục, quả nhiên không uổng phí, một người đã từng được học kinh tế như Chu Báo đương nhiên không làm mấy chuyện ngốc nghếch như lập trạm kiểm soát thu thuế thường thấy trong sách vở. Trên thực tế, một nơi hoang vắng không có tự chủ sản nghiệp hay sản phẩm, quan trọng nhất không phải thu thuế mà là miễn thuế, thu hút thương nhân, thu hút nhân khẩu, thu hút kinh doanh.

Cho nên, hai bên bàn bạc vô cùng vui vẻ, trên thực tế, chẳng có gì cần phải bàn nhiều, mọi chuyện cụ thể quản sự thuộc hạ của Vân Bằng đã nói qua với Giang Hiểu, Chu Báo đến đây chỉ là tăng thể diện cho Vân Bằng, cho Hưng Thịnh thương hội mà thôi, sau đó, là thủ tục, hai bên kí tên, nghi thức khá giống việc kí kết hợp đồng sau này.

Giả vờ giả vịt nói vài câu khách sáo, kể mấy câu chuyện cười, tặng quà cho nhau xong thì bắt đầu mở tiệc rượu chiêu đãi, rượu say tiệc tàn ai về nhà nấy, không hề bàn đến nội dung mang tính thực chất, chỉ là xác nhận quan hệ hợp tác giữa An Viễn Đường và Hưng Thịnh thương hội cùng với Chu Báo mở thị trường Tây Bắc mà thôi.

Tiến xong Vân Bằng, Chu Báo trực tiếp về nhà nghỉ ngơi, về phần khâm sai đại nhân, hẳn chuẩn bị hai ngày sau mới gặp.

Ai ngờ, sáng sớm ngày thứ hai, Nhiếp Vô Thương đã tự mình cầu kiến, rõ ràng hẳn đã biết tin hôm qua Chu Báo đi gặp Vân Bằng.

Người đã đến, đương nhiên không thể đuổi đi, hơn nữa Chu Báo cũng không muốn vì chuyện này đẩy mình vào thế bí, cho nên tiếp đãi rất cung kính.

Nhiếp Vô Thương là người của triều đình, đến đây chủ yếu là để truyền chỉ, phải biết việc Chu Báo làm ở Tây Bắc đã thu hút sự chú ý của triều đình, cộng thêm việc hắn đoạt thuần dương pháp khí của Tây Ninh Vương thế tử Yến Phi, gián tiếp làm mất thể diện triều đình, triều đình đương nhiên không thể nhắm mắt cho qua. Nhưng, những chuyện đó đều không xuất hiện trong thánh chỉ, trong thánh chỉ phần lớn là những lời an ủi, tán dương Chu Báo, rằng những gì hắn làm cho lãnh địa sẽ là tấm dương sáng để tắt cả lãnh chủ Đại Tấn noi theo. Hi vọng Chu Báo tiếp tục nỗ lực, tiếp tục cống hiến cho sự hưng vượng của Đại Tấn triều, cuối cùng không quên thưởng cho Chu Báo một vạn lượng vàng, phong chức tướng quân.

Những việc khác, đương nhiên là bí mật giữa Chu Báo và Nhiếp Vô Thương.

- Chu đại nhân, Chu tướng quân, điện hạ và triều đình thập phần coi trọng ngài!

So với tác phong thương nhân của Vân Bằng, Nhiếp Vô Thương này thuộc loại dẻo miệng điển hình, da cười thịt không cười, cũng là loại người Chu Báo cho rằng phiền phức nhất.

Không phải khó đối phó mà là phiền phức.

Loại người này, kiếp trước Chu Báo từng thấy nhiều, hoàn toàn thuộc loại tiểu nhân, có thù tất báo, một chuyện nhỏ nhặt cũng ghi hận trăm năm, hơn nữa thủ đoạn báo thù vô cùng thâm độc, thiếu nhân tính, quan trọng nhất và cũng khiến Chu Báo cảm thấy phiền phức nhất là, loại người này rất thích làm mấy việc hại người không vì mục đích gì.

730. Chương 728: Tin Dữ Sát Cục. (1)

Hại người vì lợi ích bản thân chứng tỏ trong lòng hẳn vẫn còn kiêng kị, vẫn còn nghĩ cho mình, còn hại người không vì mục đích gì hoàn toàn là vấn đề tâm tính. Nhiếp Vô Thương chính là loại người đó, mặc dù ngoài mặt nói cười, giọng điệu ngọt ngào mềm mại, đến thái giám trong cung cũng không không nói ngọt được như hẳn nhưng Chu Báo nghe thì trong lòng cảnh giác vô cùng.

- Đâu có đâu có, Chu Báo chỉ là một thôn phu sơn dã, ngẫu nhiên có được chút vận khí, đâu đáng để hoàng thượng và triều đình hậu đãi như vậy?

- Đại nhân nói vậy là khiêm tốn rồi, kì thực, hoàng thượng và đại thần chưa hẳn hi vọng đại nhân có thể về cung hiệu lực. Dù sao đương kim triều đình rất hiếm những người tuổi trẻ tài cao như đại nhân!

- Nói phét!

Chu Báo rửa thềm một câu, vào cung hiệu lực, còn chưa vị đại thần, e rằng đó chỉ là suy nghĩ của một mình hoàng đế, về phần đại thần trong triều, bây giờ triều cục ổn định, tuyệt đối không hi vọng một người vừa có thừa lực vừa có bối cảnh như Chu Báo đột nhiên chen chân, họ thà để Chu Báo tránh xa triều đình, cho dù là cắt đất phong vương, tự lập Tây Bắc, cũng không muốn hẳn quay vào triều đình, tranh giành phần lợi ích sớm đã thuộc về họ.

Cho nên, những lời này, Chu Báo chỉ coi như trót lưỡi đầu môi, cười cười chấp quyền nói:

- Đại nhân cứ đùa, Chu Báo ít học, sao có thể làm được việc trong triều? Cho dù là một nơi heo hút như thế này, mấy chuyện phiền phức ấy, cũng phải giao cho người khác làm, Chu Báo lười động thủ, cho dù là động thủ, cũng không biết phải làm như thế nào, ta bây giờ, tác dụng duy nhất, chính là giữ thể diện cho nơi này!

- Đại nhân thực sự quá khiêm tốn!

Nghe Chu Báo hạ thấp mình như vậy, Nhiếp Vô Thương mắt lóe tinh quang, càng đánh giá Chu Báo cao hơn vài phần, nhưng, cũng vẫn chẳng quan tâm, chỉ cười nhạt,

- Thực lực đại nhân thiên hạ đều biết, rõ như ban ngày, đừng nói Tây Bắc hoang vu này, đến Đại Tấn làm một tổng đốc tỉnh cũng là xứng đáng!

- Ha ha, Nhiếp đại nhân, nếu ngài cứ tăng bốc Chu Báo như vậy, Chu Báo không nuốt nổi cơm đâu!

Chu Báo khoát tay cười nói, trong lòng thầm nghĩ.

- Tổng đốc tỉnh gì chứ, cho dù cho ta tổng đốc mười tỉnh ta cũng không thèm, những hành tỉnh đó đều là của triều đình Đại Tấn, Tây Bắc này mặc dù hoang vắng, nhưng là của một mình ta!

- Chu Báo, những gì ta nói đều là thực. Nhưng có chuyện này, đại nhân khiến diện hạ có chút khó xử!

Nhiếp Vô Thương thu bớt nụ cười trên mặt, lộ vẻ bối rối, ngữ khí dần đó nói,

- Yến Phi bất luận thế nào, cũng là thể tử Tây Ninh Vương, tông thất hoàng gia, thuần dương pháp khí cũng là triều đình ban thưởng, đại nhân ngài trực tiếp cướp của hắn, không phải có chút vô lý sao!

- Ha ha, thì ra là vì chuyện này!

Chu Báo mỉm cười,

- Ta chẳng cảm thấy có gì vô lý cả!

Nhiếp Vô Thương thần sắc hơi ngưng, nếu đổi thành người khác nói với hắn như vậy, hẳn sớm đã nổi giận lôi đình, nhưng đối diện là Chu Báo, hắn không dám, tên Chu Báo này hung hăng có tiếng, hắn đã từng nghe qua, đừng nói một tiểu quan lục phẩm, thế gia ngàn năm như Vương thị, động vào hắn cũng bị hắn làm cho mất hết thể diện, thăng nhĩ này không phải đám mọt sách trong triều.

Thăng nhĩ này đúng như những gì hắn nói, là một thôn phu sơn dã, trừ man lực bản thân, hắn chẳng tin vào điều gì sát, thủ đoạn lại rất khốc liệt, bản thân nếu như chọc giận hắn, đừng nói đánh chết, cho dù là làm cho bản thân bất toại, cũng không xứng đáng.

Chỉ là một lần tuyên chỉ, tranh thủ thăm dò thái độ Chu Báo đối với triều đình, đầu cần làm căng như vậy!

Nghĩ đến đây, hắn nhếch nhếch miệng, cẩn thận nói,

- Ô, không có gì vô lý. Chu đại nhân có cao kiến gì?

- Không có cao kiến gì, chỉ là cảm thấy không có gì vô lý mà thôi!

Chu Báo cười lạnh,

- Yến Phi ỷ mình tông thất, trong mắt chẳng có ai, truy sát Lý Tú ngàn dặm, ta ra mặt khuyên giải, hắn không những không nghe mà còn dùng Thuần dương pháp khí linh lung thấp, định giết luôn cả ta, hống hách như vậy, hành sự như vậy, nếu không loại bớt khí diêm của hắn, hắn sẽ tiếp tục dùng Thuần dương pháp khí linh lung thấp làm mấy chuyện xằng bậy, tương lai, bất lợi cho cả triều đình, đại nhân ngài thấy thế nào?

- Có lý, có lý!

Nhiếp Vô Thường âm thầm chấm mồ hôi, hít ngược một hơi lạnh khí, bụng thầm nghĩ thanh niên bây giờ lửa sau hơn hẳn lửa trước, mặt không biến sắc trực tiếp hăm dọa đối phương.

Yến Phi tại sao truy sát Lý Tú, chuyện này sớm đã truyền khắp thiên hạ, qua miệng Chu Báo chuyển ngày thành vô lý, cộng thêm, bản thân Yến Phi mặc dù có chút huênh hoang, nhưng cũng chưa từng nghe nói hắn đắc tội ai, về phần huênh hoang, thiếu niên đắc chí, gia thất ưu hậu, thực lực bản thân lại nổi bật xuất chúng, huênh hoang một chút cũng là chuyện đương nhiên, đưa đẩy như Chu Báo, trở mặt như trở bàn tay mới là không bình thường.

Nhưng cũng chẳng biết làm thế nào, chuyện đã qua, nói gì cũng vô dụng.

Cho nên hắn chỉ biết cười bối rối, kết thúc câu chuyện ở đây.

Nhìn theo cho đến khi Nhiếp Vô Thường đi khuất, Chu Báo quay sang phía Giang Hiểu,

- Có chút cổ quái!

- Cổ quái?

Giang Hiểu ngậy ra,

- Đại nhân, ý của ngài là!

- Người không cảm thấy cổ quái sao? Tự nhiên chạy đến, chỉ để tuyên một phần thánh chỉ vô nghĩa?

Chu Báo đi vào trong phòng, vừa đi vừa nói,

- Phần thánh chỉ này căn bản không có bất cứ nội dung nào mang tính thực chất!

- Trừ thánh chỉ, hắn còn nói gì với ngài không?

Cuộc trò chuyện giữa Chu Báo và Nhiếp Vô Thường được tiến hành bí mật trong phòng kín, trừ hai người họ, không có người thứ ba, cho nên Giang Hiểu đương nhiên không biết cuộc trò chuyện giữa hai người, đến tiết mục dạo đầu cũng không phải.

- Đúng là kì lạ thật. Hắn chạy mấy vạn dặm đường, không lẽ đến đây chỉ để nói với ngài mấy câu vớ vẩn, phong cho ngài chức tướng quân sông?

Nghe Chu Báo kể, Giang Hiểu cũng cảm thấy rất kì quái,

- Không lẽ bên trong có âm mưu gì?

- Âm mưu? Âm mưu gì? Thủ hạ hắn mang đến mạnh nhất cũng chỉ là ngũ phẩm, hai trăm hộ vệ ta chỉ cần dùng một ngón tay là có thể giết chết toàn bộ, hắn không đủ tư cách giở âm mưu với ta, tuyệt đối không có!

Chu Báo nghĩ đến đám người Nhiếp Vô Thường mang theo, lắc lắc đầu, phủ nhận suy đoán.

- Vậy hắn đến làm gì?

Giang Hiểu nghiêng đầu ngẫm nghĩ,

- Không lẽ hần đến thăm dò đại nhân!

- Thăm dò ta? Thăm dò ta làm gì?

Chu Báo lắc lắc đầu.

- Ta đâu phải nhân vật gì lớn, mặc dù có chút danh tiếng ở khu vực Tây Bắc này, nhưng so với đại cục triều đình, ta đến một tên hề cũng không phải, Tây Bắc là nơi khổ hàn, cho dù ta thực sự có bản lĩnh, trong vòng ba mươi năm cũng không thể trở thành mối uy hiếp của triều đình, hần đến thăm dò ta có ý nghĩa gì?

731. Chương 729: Tin Dữ Sát Cục. (2)

Giang Hiểu cười khổ,

- Thuộc hạ có cách làm rõ!

- Cách gì?

- Trối hần lại, nghiêm hình bức cung!

- Ha ha ha ha ha ha!

Chu Báo vỗ mạnh vào vai Giang Hiểu,

- Tên này, chú ý không tệ, nhưng việc này tạm thời chưa thể làm!

- Vậy!

- Mặc kệ, lính đến thì đánh, nước đến thì ngăn, trong lòng chúng có quỷ thai cũng được. Rảnh rồi lâu quá rồi, hoạt động tí gân cốt cũng không tệ!

Chu Báo cười nói, giơ cánh tay, cười. Đột nhiên, hần nhúu mày, sắc mặt ngưng trọng nhìn ra ngoài viện.

- Đại nhân, sao vậy?

- Tiểu tử Chu Sẹo có chuyện gì, sao lại lúng ta lúng túng như vậy?

Chu Báo bắt mạch nói.

Lời vừa dứt chưa được bao lâu đã thấy Chu Sẹo xô cửa chạy vào.

- Đại nhân, đại nhân. Xảy ra chuyện lớn rồi!

- Lại chuyện gì?

Chu Báo trợn mắt nhìn Chu Sẹo, chỉ muốn một cước dẫm chết hần.

- Đại nhân, đại nhân, thực sự đã xảy ra chuyện lớn rồi, đại nhân!

Chu Sẹo chạy đến trước chạy Chu Báo, ngôn ngữ có chút lộn xộn, tay hươ hươ một bức thư,

- Đại nhân, lão thái gia mắc trọng bệnh, nguy kịch!

- Cái gì?

Chu Báo chớp lấy bức thư, mở ra xem.

Lão thái gia chính là lão tử, lão Chu đầu của Mãng Thương Sơn năm nào, từ sau khi con trai Chu Báo thành đạt, lão Chu đầu cũng biến thành lão gia tử, sau đó lại biến thành lão thái gia bây giờ.

Chu Báo không có quá nhiều tình cảm với gia đình mới này, nhưng bất luận thế nào, họ cũng là phụ mẫu của thân thể mới này, không hiểu đạo không được.

Huống hồ, lão Chu gia rất tốt với hần, chỉ ít cũng không để hần chết đói trước năm mươi tuổi.

Cho nên, Chu Báo xưa nay vẫn thập phần ưu hậu với người nhà lão Chu, phụ mẫu hần, huynh đệ hần, tất cả đều sắp xếp cực tốt, hần còn chuẩn bị chờ sào huyệt của mình ở Tây Bắc xây dựng xong, đón người nhà Chu gia đến ở.

Không ngờ hôm nay lại nhận được tin dữ.

Một người thở hồng hộc từ ngoài viện tử chạy vào,

- Đại nhân, đại nhân. Không ổn, lão thái gia, lão thái gia, lão thái gia lâm, lâm trọng bệnh!

Có lẽ vì quá căng thẳng, lại chạy quá mệt, bản thân không có chút thực lực nào, nên vừa đến nơi lập tức ngã lăn ra đất, mê man bất tỉnh.

- Đại nhân, đây là người đưa thư, thuộc hạ nóng tính, sợ làm nhờ việc, nên vội vàng mang thư qua trước!

- Ta biết!

Chu Báo gật gật đầu, chỉ người đang ngất dưới đất nói,

- Đưa hần vào trong nhà, điều dưỡng cho tốt, ta chuẩn bị một lúc, lập tức về Vân Châu!

- Đại nhân, bọn thuộc hạ có cần đi cùng không?

- Các người? Các người theo được ta không?

Chu Báo nhìn bọn Giang Hiểu, theo bức thư này, lão gia tử bệnh tình rất nghiêm trọng, hơn nửa thời gian viết thư đã hơn hai tháng.

Chu gia, trừ Chu Báo hần, không có một thất phẩm cường giả nào, cũng không thể chỉ huy thất phẩm cường giả, nên đành phải dựa vào phương thức nguyên thủy nhất là dùng ngựa đưa thư, trên thực tế, trong thế giới không có điện báo điện thoại email này, muốn liên hệ được với nhau, thời gian phải chậm ba bốn tháng. Hai tháng đưa được thư tới đã là ngoài sức tưởng tượng của Chu Báo.

Chẳng trách tên đưa thư này lại ngất đi như vậy.

Cho nên, Chu Báo mới ra quyết định, lập tức động thân, nếu không động thân, nói không chừng về đến Vân Châu, thì thể lão Chu đầu đã thối.

Điểm này, Chu Báo nghĩ được, bọn Giang Hiểu đương nhiên cũng có thể nghĩ được, cho nên, thấy Chu Báo hóa thành một đường quang mang kim sắc biến mất trong không trung, cũng chỉ là khe khẽ thở dài.

Bên kia, bọn Nhiếp Vô Thương đã về đến chỗ ở, nhưng vẫn không ngừng quan sát động tĩnh bên Chu Báo. Thấy trong viện tử Chu Báo lóe lên một đường quang mang kim sắc, mắt Nhiếp Vô Thương lóe lên một tia hỉ sắc, lấy ra từ trong tay áo một miếng gỗ nhỏ thanh sắc, nhìn chẳng khác gì miếng gỗ bình thường, bốp mạnh, miếng gỗ nát vụn, hóa thành một nhúm bụi tro, biến mất trong gió.

Lại nói đến Chu Báo, khởi động cương khí, bay nhanh về hướng Đông Nam, tốc độ kinh nhân, như một đường lưu tinh kim sắc xẹt cắt qua bầu trời.

Với tốc độ của hần, muốn đến được Vân Châu phải mất gần tám canh giờ, cũng chính là hơn nửa ngày, đây là còn xem sức chịu đựng của hần ra sao!

May mà Chu Báo nội khí thực phần sung mãn. Cương khí cũng là cương khí thượng thừa, bay liền ba bốn canh giờ cũng không cảm thấy mệt mỏi.

Đang bay, hần đột nhiên cảm thấy có chút không đúng. Tốc độ của mình hình như chậm lại, chớp mắt, cả thiên địa trở nên mờ mịt một màu.

- Ý?

Chu Báo giật mình, chưa đợi hần kịp thể hiện, một luồng sát cơ lạnh lẽo đã đâm đến từ sau lưng hần.

- Không ổn!

Vô thức, hần định dùng Tam giới tiểu na di thì bất ngờ phát hiện, không gian xung quanh dường như bị một loại sức mạnh vô hình khóa chặt, cho dù là sức mạnh của hần, cũng rất khó rút khỏi không gian.

Không gian trước đây, trước Tam giới tiểu na di của hắn giống như một lớp giấy mỏng, còn bây giờ, là một bức tường dày, mặc dù, chỉ cần mất một chút khí lực hắn vẫn có thể di chuyển được bức tường đó. Nhưng, hắn không có thời gian ấy.

Động Tam giới tiểu na di mặc dù cũng là trong nháy mắt, nhưng vẫn là chậm trễ một nháy mắt.

Luồng sát cơ kia bắn đến, phá vỡ cửa long thần hỏa kì lân cương của hắn trong giây lát!

Bách độc hàn quang tráo khởi động, một tầng quang hoa thanh sắc bao phủ quang người Chu Báo, chặn đứng luồng sát khí kia, cho Chu Báo có cơ hội phản ứng.

Nếu Tam giới tiểu na di đã bị hạn chế, vậy thì, tạm thời từ bỏ.

Luồng sát khí kia xuyên qua bách độc hàn quang tráo của Chu Báo, đâm trúng Chu Báo, không gây trọng thương, chỉ là cắt một đường nho nhỏ bên hông hắn. Cảm giác đau đớn truyền ra từ vết thương, rất nhanh, bị bách độc hàn quang tráo ngăn lại.

Bách độc hàn quang tráo không hoàn toàn phòng ngự sát khí, mà chủ hút hết toàn bộ kích độc ẩn hàm bên trong sát khí.

Lúc này, Chu Báo đã có thể nhìn rõ kẻ phát động công kích.

Là một hắc y nhân bịt mặt, tay cầm đoản kiếm đen xì!

Nhưng cũng chỉ nhìn được một chút mà thôi, một giây sau đó, hắc y nhân mang theo đoản kiếm, biến mất trong hư không, giống như Tam giới tiểu na di của Chu Báo.

Là cái bẫy!

Mọi tình tiết diễn ra nhanh như điện xẹt, từ lúc hắc y nhân xuất hiện, đến bách độc hàn quang tráo, đến việc Chu Báo bị thương, rồi hắc y nhân biến mất, tất cả chỉ diễn ra trong nháy mắt, lúc Chu Báo kịp ổn định thân hình, khởi động cương khí toàn thân thì hắc y nhân đã biến mất không còn dấu vết. Bốn phía trắng xóa một màu, khiến Chu Báo cảm thấy như đang rơi vào lưỡng nghi vi trần trận.

Đương nhiên, đây không phải là lưỡng nghi vi trần trận!

- Thú vị, hình như có người muốn mưu sát ta!

Dừng lại giữa không trung, Chu Báo nhìn quanh, khóe miệng nhếch lên một tia cười nhạt. Thân hình hơi động, chuẩn bị đáp xuống, ai ngờ một luồng kiếm khí đột nhiên xuất hiện, ngưng thành một đường kiếm ảnh ngay dưới chân hắn.

732. Chương 730: Tin Dữ Sát Cục. (3)

- Mẹ kiếp!

Chu Báo vùng tay, như ý kim lân côn xuất hiện, đập mạnh xuống dưới.

- Âm!

Một tiếng nổ lớn, kiếm khí vừa hình thành bị một côn đánh nát.

Nhưng đánh nát kiếm khí không có nghĩa phiền phức kết thúc, tương phản, bởi vì động tác vừa rồi của hắn thực sự quá lớn, cho nên, ngay sau đó, vô số kiếm khí lập tức sản sinh, khóa chặt lấy hắn từ bốn phương tám hướng.

- Hoành tảo bát phương, phá cho ta!

Chu Báo quát khẽ một tiếng, Như ý kim lân côn trong tay quét ngang, sử dụng chiêu hoành tảo bát phương, côn chiêu tàn bạo đánh nát toàn bộ kiếm khí đâm tới.

Một chiêu đánh vỡ vô số kiếm khí, nhưng chỗ kiếm khí đã vỡ này lại tổ hợp lại, đồng thời hình thành càng nhiều kiếm khí, thì nhau tấn công Chu Báo.

Trường côn trong tay Chu Báo hơi ngưng, lần này, hắn không thô bạo như lần trước nữa, mà dùng côn bảo vệ thân thể, chặn hết toàn bộ kiếm khí bên ngoài.

- Kiếm khí này động theo động tác của mình, động tác của mình càng lớn, kiếm khí càng sắc bén!

Chặn hết kiếm khí bên ngoài, Chu Báo thầm nghĩ.

So với một kiếm khiến hắn không kịp trở tay ban đầu, số kiếm khí này dễ đối phó hơn nhiều, bởi vì, trừ kiếm khí uy lực cực cường ra, những kiếm khí khác, thậm chí không thể phá vỡ cương khí hộ thể của hắn.

Động tác không được quá lớn, chỉ cần đánh vỡ số kiếm khí uy lực lớn là được, không cần quan tâm quá nhiều!

Sau một đợt công kích, Chu Báo đã hiểu phương thức vận hành và công hiệu của kiếm trận này, xuất thủ, cũng cẩn trọng hơn.

Hắn bây giờ đã rơi vào một cái bẫy được chuẩn bị trước, mặt dù hắn rất tự tin vào mình, nhưng cẩn trọng là không thể thiếu, việc xảy ra quá đột ngột, hắn không thể lập tức đại sát tứ phương, vẫn còn cần quan sát, cần thời gian.

Quả nhiên, trải qua hết đợt kiếm khí công kích này đến đợt kiếm khí công kích khác, Chu Báo cuối cùng cũng nhận ra, giữa rừng kiếm khí bình thường, thỉnh thoảng có xen lẫn một hai đường kiếm khí sắc bén, những đường kiếm khí này có thể phá vỡ bách độc hàn quang trảo của hắn, thậm chí là cơ thể hắn. Trước mắt, đây chính là đòn sát thủ lớn nhất trong trận pháp.

- Mặc dù rất thú vị, nhưng tốt nhất không nên sử dụng loại chiêu trò vô nghĩa này!

Chu Báo nói, như ý kim lân côn xoay tít, phương chủ công là dưới chân hắn, trực tiếp quét thành một khoảng đất trống, thân thể hắn đáp xuống, mặc dù trong trận pháp trắng xóa, căn bản không nhìn bàn chân, nhưng, hắn chỉ cần xác nhận mình đã đáp xuống là được, cao độ cũ của hắn chỉ hơn một ngàn trượng, bây giờ kết hợp tốc độ bản thân, có thể dễ dàng phán đoán lúc nào mình có thể chạm đất.

Nhưng, người lập bẫy đương nhiên không để hắn đạt được mục tiêu dễ dàng như vậy.

Thân thể vừa đáp xuống, sát khí quen thuộc một lần nữa xuất hiện.

- Hừ!

Chu Báo cười lạnh, mười mấy vòng hỏa diễm kim sắc trực tiếp tiết ra, không cho đối phương cơ hội ngăn cản.

Chiu một tiếng, thân ảnh kia lại biến mất trong không khí, hỏa cầu sau khi đánh vỡ mấy đường kiếm khí, biến mất vô ảnh vô tung.

- Giấu đầu hở đuôi!

Chu Báo một đòn không trúng, trong lòng thập phần tức giận, quát khê một câu, Như ý kim lân côn trong tay đột nhiên tăng tốc, bảo vệ nghiêm ngặt cơ thể trong côn ảnh, đáp xuống nhanh hơn.

Lần này, đối phương hình như không có ý ngăn cản hắn, trừ kiếm khí xuất hiện nhiều hơn bên ngoài cơ thể Chu Báo, không có bất cứ tình huống dị thường nào.

Cho đến khi chân Chu Báo thực sự chạm đất, lại một đợt công kích mãnh liệt nữa xuất hiện, lần này công kích không chỉ là kiếm khí mà trong kiếm khí còn có ba thanh phi kiếm.

Ba thanh phi kiếm này tán phát kiếm khí sắc bén vô cùng, khóa chặt như ý kim lân côn trong tay Chu Báo, số kiếm khí còn lại thì nhắm thẳng vào Chu Báo.

- Vẫn chưa ra sao?

Chu Báo thực sự nổi giận, bất chấp tay cả, kim quang sau gáy lóe lên, Kim hi ly diễm kính được hắn tung ra, một đường kim quang thẳng tắp chụp lấy ba thanh phi kiếm.

Ba thanh phi kiếm này phẩm cấp không thấp, nhưng cùng lắm chỉ là pháp khí cấp bậc nhập huyền, sao có thể đối kháng với một món pháp khí thuần dương như kim hi ly diễm kính?

Vừa tiếp xúc, ba tiếng kêu thê lương xuất ra, biến mất vô tung.

Kim quang của kim hi ly diễm kính đại phóng, chụp lấy cả người Chu Báo, ba đóa thanh liên xuất hiện xung quanh hắn, lần lượt đón lấy kiếm khí đâm đến, kiếm khí mặc dù sắc bén, số lượng cực nhiều, nhưng không thể đả thương Chu Báo.

Gần như đồng thời, Chu Báo niệm pháp quyết, mắt hiện lên một tia lệ mang,

- Chỉ là một kiếm trận mà thôi, không lẽ tưởng giữ được ta sao?

Bên trong Kim hi ly diễm kính xuất hiện những khối hỏa diễm kim sắc liên hình, bắn ra tứ phía, kim sắc liên hình hỏa diễm vừa bắn ra, thiên địa mịt mờ xung quang bắt đầu biến sắc.

Những tiếng ti ti như da thịt chạy xém truyền đến, vọng vào tai Chu Báo, không gian xao động, tựa hồ như bị kích thích.

- Đại nhật lưu ly bảo diễm, đáng chết, sao hắn thu thập được đại nhật lưu ly bảo diễm?

Nhìn những đóa hỏa diễm phóng ra từ trong kim hi ly diễm kính, một giọng nói trầm thấp truyền ra, là có người không nén nổi cảm giác kinh ngạc trong lòng.

- Tìm được người rồi!

Chu Báo mặc dù phóng xuất Kim hi ly diễm kính, nhưng linh giác vẫn thập phần linh mẫn, thanh âm vừa xuất, Chu Báo liền phán đoán ra phương hướng đối phương, Như ý kim lân côn trong tay đột nhiên biến dài, đập mạnh về phía giọng nói.

- Ầm!

Một tiếng nổ lớn, Như ý kim lân côn đập xuống, nhưng không có được hiệu quả như vừa rồi.

- Ha ha ha ha tiểu tử, đừng suy nghĩ ngây thơ quá, đây là Cửu cung tu di kiếm trận chân chính, người tưởng có thể xác định được vị trí của ta sao?

Thanh âm truyền đến từ sau lưng hắn, bản thân Chu Báo cũng không ngờ, lần này cũng giống như lần trước, nện hụt.

- Đừng phí sức nữa, nếu đây là Cửu cung tu di trận chân chính, người sẽ gặp rắc rối đấy!

Giọng nói Thanh linh vang lên từ trong não hải.

- Nếu ta là người, ta sẽ ngoan ngoãn ở lại đây, tìm thời cơ phá trận!

- Người biết loại trận pháp này?

- Từng nghe nói, nó hình như cũng là một loại tiên trận, những thứ dùng để bố trận quá đơn giản, nếu người muốn phá cũng không khó!

Thanh linh nói:

- Dùng Kim hi ly diễm kính của người là được!

- Vấn đề bên trong là, việc ta có thuần dương pháp khí cả thiên hạ đều biết, bố loại trận pháp có thể phá bằng thuần dương pháp khí phá vỡ đâu còn ý nghĩa gì nữa!

- Vậy người muốn sao?

- Tiếp tục thăm dò!

Chu Báo nói.

- Kiếm trận này không thể đơn giản như vậy, có lẽ còn có biến hóa!

- Không thể biến hóa nhiều đâu!

Thanh linh nói.

733. Chương 730: Tin Dữ Sát Cục. (3)

- Mẹ kiếp!

Chu Báo vùng tay, như ý kim lân côn xuất hiện, đập mạnh xuống dưới.

- Âm!

Một tiếng nổ lớn, kiếm khí vừa hình thành bị một côn đánh nát.

Nhưng đánh nát kiếm khí không có nghĩa phiền phức kết thúc, tương phản, bởi vì động tác vừa rồi của hắn thực sự quá lớn, cho nên, ngay sau đó, vô số kiếm khí lập tức sản sinh, khóa chặt lấy hắn từ bốn phương tám hướng.

- Hoành tảo bát phương, phá cho ta!

Chu Báo quát khẽ một tiếng, Như ý kim lân côn trong tay quét ngang, sử dụng chiêu hoành tảo bát phương, côn chiêu tàn bạo đánh nát toàn bộ kiếm khí đâm tới.

Một chiêu đánh vỡ vô số kiếm khí, nhưng chỗ kiếm khí đã vỡ này lại tổ hợp lại, đồng thời hình thành càng nhiều kiếm khí, thi nhau tấn công Chu Báo.

Trường côn trong tay Chu Báo hơi ngưng, lần này, hắn không thô bạo như lần trước nữa, mà dùng côn bảo vệ thân thể, chặn hết toàn bộ kiếm khí bên ngoài.

- Kiếm khí này động theo động tác của mình, động tác của mình càng lớn, kiếm khí càng sắc bén!

Chặn hết kiếm khí bên ngoài, Chu Báo trầm nghĩ.

So với một kiếm khiến hắn không kịp trở tay ban đầu, số kiếm khí này dễ đối phó hơn nhiều, bởi vì, trừ kiếm khí uy lực cực cường ra, những kiếm khí khác, thậm chí không thể phá vỡ cương khí hộ thể của hắn.

Động tác không được quá lớn, chỉ cần đánh vỡ số kiếm khí uy lực lớn là được, không cần quan tâm quá nhiều!

Sau một đợt công kích, Chu Báo đã hiểu phương thức vận hành và công hiệu của kiếm trận này, xuất thủ, cũng cẩn trọng hơn.

Hắn bây giờ đã rơi vào một cái bẫy được chuẩn bị trước, mặt dù hắn rất tự tin vào mình, nhưng cẩn trọng là không thể thiếu, việc xảy ra quá đột ngột, hắn không thể lập tức đại sát tứ phương, vẫn còn cần quan sát, cần thời gian.

Quả nhiên, trải qua hết đợt kiếm khí công kích này đến đợt kiếm khí công kích khác, Chu Báo cuối cùng cũng nhận ra, giữa rừng kiếm khí bình thường, thỉnh thoảng có xen lẫn một hai đường kiếm khí sắc bén, những đường kiếm khí này có thể phá vỡ bách độc hàn quang trảo của hắn, thậm chí là cơ thể hắn. Trước mắt, đây chính là đòn sát thủ lớn nhất trong trận pháp.

- Mặc dù rất thú vị, nhưng tốt nhất không nên sử dụng loại chiêu trò vô nghĩa này!

Chu Báo nói, như ý kim lân côn xoay tít, phương chủ công là dưới chân hắn, trực tiếp quét thành một khoảng đất trống, thân thể hắn đáp xuống, mặc dù trong trận pháp trắng xóa, căn bản không nhìn bàn chân, nhưng, hắn chỉ cần xác nhận mình đã đáp xuống là được, cao độ cũ của hắn chỉ hơn một ngàn trượng, bây giờ kết hợp tốc độ bản thân, có thể dễ dàng phán đoán lúc nào mình có thể chạm đất.

Nhưng, người lập bẫy đương nhiên không để hắn đạt được mục tiêu dễ dàng như vậy.

Thân thể vừa đáp xuống, sát khí quen thuộc một lần nữa xuất hiện.

- Hừ!

Chu Báo cười lạnh, mười mấy vòng hỏa diễm kim sắc trực tiếp tiết ra, không cho đối phương cơ hội ngăn cản.

Chiu một tiếng, thân ảnh kia lại biến mất trong không khí, hỏa cầu sau khí đánh vỡ mấy đường kiếm khí, biến mất vô ảnh vô tung.

- Giấu đầu hở đuôi!

Chu Báo một đòn không trúng, trong lòng thập phần tức giận, quát khê một câu, Như ý kim lân côn trong tay đột nhiên tăng tốc, bảo vệ nghiêm ngặt cơ thể trong cơn ảnh, đáp xuống nhanh hơn.

Lần này, đối phương hình như không có ý ngăn cản hẳn, trừ kiếm khí xuất hiện nhiều hơn bên ngoài cơ thể Chu Báo, không có bất cứ tình huống dị thường nào.

Cho đến khi chân Chu Báo thực sự chạm đất, lại một đợt công kích mãnh liệt nữa xuất hiện, lần này công kích không chỉ là kiếm khí mà trong kiếm khí còn có ba thanh phi kiếm.

Ba thanh phi kiếm này tán phát kiếm khí sắc bén vô cùng, khóa chặt như ý kim lân côn trong tay Chu Báo, số kiếm khí còn lại thì nhắm thẳng vào Chu Báo.

- Vẫn chưa ra sao?

Chu Báo thực sự nổi giận, bất chấp tay cả, kim quang sau gáy lóe lên, Kim hi ly diễm kính được hất tung ra, một đường kim quang thẳng tắp chụp lấy ba thanh phi kiếm.

Ba thanh phi kiếm này phẩm cấp không thấp, nhưng cùng lắm chỉ là pháp khí cấp bậc nhập huyền, sao có thể đối kháng với một món pháp khí thuần dương như kim hi ly diễm kính?

Vừa tiếp xúc, ba tiếng kêu thê lương xuất ra, biến mất vô tung.

Kim quang của kim hi ly diễm kính đại phóng, chụp lấy cả người Chu Báo, ba đóa thanh liên xuất hiện xung quanh hắn, lần lượt đón lấy kiếm khí đâm đến, kiếm khí mặc dù sắc bén, số lượng cực nhiều, nhưng không thể đả thương Chu Báo.

Gần như đồng thời, Chu Báo niết pháp quyết, mắt hiện lên một tia lệ mang,

- Chỉ là một kiếm trận mà thôi, không lẽ tưởng giữ được ta sao?

Bên trong Kim hi ly diễm kính xuất hiện những khối hỏa diễm kim sắc liên hình, bắn ra tứ phía, kim sắc liên hình hỏa diễm vừa bắn ra, thiên địa mịt mờ xung quang bắt đầu biến sắc.

Những tiếng ti ti như da thịt chạy xém truyền đến, vọng vào tai Chu Báo, không gian xao động, tựa hồ như bị kích thích.

- Đại nhật lưu ly bảo diễm, đáng chết, sao hắn thu thập được đại nhật lưu ly bảo diễm?

Nhìn những đóa hỏa diễm phóng ra từ trong kim hi ly diễm kính, một giọng nói trầm thấp truyền ra, là có người không nén nổi cảm giác kinh ngạc trong lòng.

- Tìm được người rồi!

Chu Báo mặc dù phóng xuất Kim hi ly diễm kính, nhưng linh giác vẫn thập phần linh mẫn, thanh âm vừa xuất, Chu Báo liền phán đoán ra phương hướng đối phương, Như ý kim lân côn trong tay đột nhiên biến dài, đập mạnh về phía giọng nói.

- Âm!

Một tiếng nổ lớn, Như ý kim lân côn đập xuống, nhưng không có được hiệu quả như vừa rồi.

- Ha ha ha ha tiểu tử, đừng suy nghĩ ngây thơ quá, đây là Cửu cung tu di kiếm trận chân chính, ngươi tưởng có thể xác định được vị trí của ta sao?

Thanh âm truyền đến từ sau lưng hắn, bản thân Chu Báo cũng không ngờ, lần này cũng giống như lần trước, nện huyệt.

- Đừng phí sức nữa, nếu đây là Cửu cung tu di trận chân chính, ngươi sẽ gặp rắc rối đấy!

Giọng nói Thanh linh vang lên từ trong não hải.

- Nếu ta là người, ta sẽ ngoan ngoãn ở lại đây, tìm thời cơ phá trận!

- Người biết loại trận pháp này?

- Từng nghe nói, nó hình như cũng là một loại tiên trận, những thứ dùng để bố trận quá đơn giản, nếu người muốn phá cũng không khó!

Thanh linh nói:

- Dùng Kim hi ly diệm kính của người là được!

- Vấn đề bên trong là, việc ta có thuần dương pháp khí cả thiên hạ đều biết, bố loại trận pháp có thể phá bằng thuần dương pháp khí phá vỡ đâu còn ý nghĩa gì nữa!

- Vậy người muốn sao?

- Tiếp tục thăm dò!

Chu Báo nói.

- Kiếm trận này không thể đơn giản như vậy, có lẽ còn có biến hóa!

- Không thể biến hóa nhiều đâu!

Thanh linh nói.

734. Chương 731: Đội Hình Cường Đại. (1)

- Ta nói rồi, loại kiếm pháp bố bằng kiếm pháp này thập phần sơ sài, căn bản không thể phát huy uy lực lớn nhất của trận pháp!

- Vậy cứ từ từ đợi, xem ai sốt ruột hơn ai!

Chu Báo cười lạnh nói.

- Người không vội về à?

- Đây là một cái bẫy, nếu không sao chúng có thể bày sẵn kiếm trận trên đường ta qua? Ta hoài nghi tin lão gia tử mắc trọng bệnh là giả, đúng là thông minh, vừa đến đã chơi trò giả ngất, nếu như hắc không ngất nhanh như vậy, sao có thể qua được linh giác của ta!

Nghĩ đến việc người đưa thư vừa nhìn thấy hắc đã lăn ra ngất hắc hận đến mức ngứa ngáy răng lợi, lâu lắm rồi hắc không bị người khác lừa.

- Nếu chúng đã muốn chơi, lão tử sẽ chơi với chúng đến cùng!

Chu Báo hung hăng nghĩ, đột nhiên một luồng áp lực cực đại ập đến từ sau lưng, Chu Báo đầu cũng không quay, quát mạnh cõn ra sau.

- Ầm!

Một tiếng nổ lớn, như sét đánh, Như ý kim lân cõn bay tuốt khỏi tay Chu Báo.

- Cái gì vậy?

Biến cố bất ngờ khiến Chu Báo không khỏi giật mình, một cõn này hắc dùng năm phần sức mạnh, sức mạnh phản kích lại gấp ba bốn lần sức mạnh của hắc, không kịp phòng ngự, Như ý kim lân cõn tuốt khỏi tay, tay phải Chu Báo cũng bị sức mạnh cường đại đó làm cho tê rần, hơi run, thân thể lao về phía trước một cách vô thức.

Lần này, hắc gần như đã mất tiên cơ.

Áp lực bàng đại kéo từ sau lưng lên đến đỉnh đầu, thế như thái sơn áo noãn, ầm ầm ép xuống.

Trong lúc hấp tấp, Chu Báo đặt Kim hi ly diệm kính lên đỉnh đầu, kim sắc chi diệm trong kim hi ly diệm kính lóe lên, xuất ra một đường quang mang hỏa sắc, chụp lên đỉnh đầu Chu Báo.

- Phốc!

Kim quang vừa bắn, áp lực vô hình ép thẳng xuống. Chu Báo nhất thời bất cẩn, phun ra một ngụm máu tươi, thân hình lao đảo, nhào về phía trước.

Nghênh tiếp hấn là vô số kiếm khí sắc bén.

Đám kiếm khí lúc này không thể phá được cương khí quanh người Chu Báo khoảnh khắc này đột nhiên trở nên thập phần sắc bén, hơn nữa chúng còn hội tụ thành một đường kiếm khí cực kì lợi hại, đâm thẳng vào cổ họng Chu Báo.

- Đáng chết!

Chu Báo rửa thầm một câu, nâng đầu ngón tay, một đường kiếm khí hắc hồng bắn ra trong nháy mắt.

Lưỡng nghi thông thiên kiếm!

Không phải Dương cực thông thiên kiếm cũng không phải Âm cực thông thiên kiếm mà là Lưỡng nghi thông thiên kiếm.

Hắc hồng kiếm khí đan xen cùng bắn, xô vào tầng tầng kiếm khí đang đâm đến.

- Phốc!

Kiếm khí đâm đến bị lưỡng nghi thông thiên kiếm khí hóa giải, hắc hồng kiếm khí như một chiếc cầu vồng, xuyên qua bầu trời. Kiếm trận bị kéo giãn, thiên địa mịt mờ nhất thời sáng bừng, thế giới chân thực bị bạch mang che phủ nhanh chóng hiện ra.

Nhất kiếm phá vạn pháp, vạn pháp quy nhất kiếm!

Cái gọi là kiếm khí như hồng, e rằng chính là hiệu quả một kiếm này của Chu Báo!

- Không ổn!

Uy lực của Lưỡng nghi thông thiên kiếm rõ ràng vượt xa tầm tưởng tượng của kẻ trong bóng tối, một kiếm phá vỡ trường không, gần như trong nháy mắt, dao động cả kiếm trận căn bản.

Kẻ bố trận thất sắc, vội vàng sử dụng tất cả thủ đoạn hòng ổn định thế trận.

- Hừ, đã lộ sơ hở rồi, còn muốn ổn định sao?

Sóng không gian xung quanh căn bản không thể che nổi linh giác Chu Báo, đầu ngón tay hơi nhấc, Lưỡng nghi thông thiên kiếm lại triển, đang chuẩn bị xuất ra một kiếm, triệt để phá vỡ tranh pháp quỷ bí thì đỉnh đầu đột nhiên nặng trĩu.

Một luồng áp lực bàng đại hoàn toàn áp chế Kim hi ly diệm kính, men theo thông đạo giữa Kim hi ly diệm kính với thần hồn, trực tiếp lao xuống, trọng thương thần hồn hấn.

- Ách!

Hừ nhẹ một tiếng, chỉ cảm thấy thần hồn nhất thời xao động, tựa hồ như bị một tảng đá lớn đập mạnh vào đầu.

Điều duy nhất khiến hấn cảm thấy may mắn là, ba đóa thanh liên trong Kim hi ly diệm kính trong lúc ngàn cân treo sợi tóc đột nhiên ngưng tụ thành một đóa, chặn trước thần hồn của hấn, mặc dù vẫn bị đánh vỡ trong giây lát, nhưng vẫn bảo vệ được thần hồn, mặc dù bị trọng thương, nhưng không thương đến căn bản.

- Là thuần dương pháp khí, đáng chết, là một món thuần dương pháp khí!

Chu Báo kêu lên một tiếng, lúc này hấn đã hoàn toàn xác định, áp lực trên đỉnh đầu và sau lưng hấn đến từ một món thuần dương pháp khí, nếu không, tuyệt đối không thể phá vỡ được tầng bảo vệ của Kim hi ly diệm kính, mặc dù chỉ là trong giây lát, nhưng như vậy cũng đã đủ rồi.

- Là ai có đại thù với ta như vậy, muốn đến hại ta?

Một suy nghĩ nghi hoặc lóe lên trong đầu, thân hình khẽ di chuyển, lao về phía tước, thu hồi Kim hi ly diệm kính.

- Tê!

Lách qua áp lực của món pháp khí vô danh, Chu Báo hít một hơi thật sâu, Kim hi ly diệm kính hóa thành một khối quang mang xích kim sắc, bắn ra từ chân mày hắc, tươi mát thần hồn hắc.

Một đòn không trúng, áp lực lại nổi.

Chu Báo giơ hai tay, xòe rộng mười ngón. Mười đường kiếm khí hắc hồng đan xen cùng xuất, bắn ra sau lưng.

- Đông, đông, đông, đông, đông, đông, đông.

Mười âm thanh nặng nề vang lên, mười đường kiếm khí chặn đứng thuần dương pháp khí, đồng thời, cũng phá vỡ trận pháp, giúp Chu Báo nhìn rõ diện mạo thật của thuần dương pháp khí.

Là một hồ lô, một hồ lô màu đỏ thắm.

Lúc này, hồ lô đỏ thắm cao hơn mười trượng, tiết ra một luồng khí trầm túc, như một ngọn núi khổng lồ, hung hăng ép về phía Chu Báo, mười đường kiếm khí của Chu Báo xé được trận pháp nhưng không chạm được đến hồ lô, chỉ là tạm thời ngăn cản khí thế của nó.

- Ý, đây là ????????

Thanh linh đột nhiên kêu lên một tiếng kinh ngạc,

- Ta không nhìn lầm chứ? Diên rồi, diên thật rồi, thứ này, thứ này sao lại xuất hiện ở đây, sao, sao lại bị người ta điều khiển?

- Người nhận ra nó?

Chu Báo nhanh nhẹn di chuyển thân hình giữa trận pháp, hòng thoát khỏi uy áp bàng đại của chiếc hồ lô, nhưng kết quả không được như mong muốn.

- Không, chắc là ta nhìn nhầm, là ta nhìn nhầm!

Lúc này, Thanh linh rõ ràng đã có chút nói năng lộn xộn, hình như hắc nhận ra chiếc hồ lô này, nhưng lại không dám khẳng định.

- Ê, bây giờ ta phải làm thế nào?

Chu Báo hỏi, hắc vốn dĩ định sử dụng Kim hi ly diệm kính, nhưng suy nghĩ đó vừa hiện ra, Kim hi ly diệm kính đột nhiên truyền đến một tia dao động cổ quái, tia dao động này nói với hắc, Kim hi ly diệm kính hình như không muốn ra ngoài đối kháng với hồ lô màu đỏ, hình như, là sợ nó.

Kim hi ly diệm kính là thuần dương pháp khí, sở hữu linh tính cực mạnh, mặc dù không có linh trí, nhưng loại dao động đơn giản này có ý nghĩa gì, Chu Báo vẫn có thể cảm nhận được.

Loại dao động này khiến Chu Báo cảm thấy có chút kinh ngạc.

735. Chương 732: Đội Hình Cường Đại. (2)

Từ sau khi luyện thành Kim hi ly diệm kính, hắc chưa bao giờ gặp phải chuyện này, thân là thuần dương pháp khí, hơn nữa còn là thuần dương pháp khí uy lực cực đại, chính diện đối kháng với những thuần dương pháp khí thành danh đã lâu như Bát cực linh lung tháp, Độn long trang cũng không chịu thua kém, tại sao bây giờ dụng phải hồ lô đỏ lại có ý muốn rút lui.

- Phải cướp nó, nhất định phải cướp nó!

Lúc này, giọng nói thanh linh lại vang lên trong não hải hắc, có chút cuồng loạn hơn bình thường,

- Thứ này tại sao lại xuất hiện trong tay đối phương, người nhất định phải cướp được nó, nếu không, đợi người khác tham ngộ được bí mật bên trong, người chết chắc. Ai cũng không dám cứu người, người chết chắc, cho dù người đã tu thành tán tiên, chân tiên, thậm chí nhân tiên, người cũng chết chắc!

Khoa trương vậy sao?

Chu Báo có chút không tin, cũng thập phần không hiểu,

- Cướp lại, cướp thế nào, đáng chết, bây giờ ta đã lọt vào trận pháp của chúng rồi!

- Bất luận người dùng cách gì, nhất định phải cướp được nó!

Thanh linh nói, giọng nói có vẻ bình tĩnh hơn lúc nãy, dường như tâm trạng đã dần dần ổn định.

Mà Chu Báo lúc này cũng ở chỗ then chốt, áp lực bàng đại tán phát từ hồ lô đỏ, mất đi Kim hi ly diệm kính ngăn cách, trực tiếp ập về phía hắn.

Không có Kim hi ly diệm kính, Chu Báo không thể sử dụng Tam giới tiểu na di, hiệu quả của Kim hi ly diệm kính cũng không tốt, nhất thời, Chu Báo có cảm giác như mình đang bị đẩy vào bước đường cùng.

Thấy hồ lô đỏ mang theo vạn quân chi lực ầm ầm xô đến, thân hình Chu Báo thuận theo áp lực bàng đại, hỏa quang trong tay lóe động, không biết từ lúc nào tổ thành một chiếc roi dài hoàn toàn được kết bởi hỏa diễm.

Chỉ thấy chiếc roi ấy quán quanh cơ thể hắn như một con linh xà, đánh tan toàn bộ kiếm khí vi công quanh người Chu Báo, đồng thời, chín con hỏa long bắt đầu lượn vòng bên cạnh hắn, cửu long thần hỏa cương mở đến cực điểm, chín con rồng bay lượn vòng, nhẹ nhàng múa vuốt, mặc dù Chu Báo vẫn lùi, nhưng kiếm khí trong kiếm trận nhất thời cũng không thể làm gì được hắn.

Cục diện bắt đầu căng thẳng.

Trong trận bây giờ, thứ duy nhất uy hiếp được Chu Báo có lẽ chính là hồ lô đỏ.

Chỉ là Chu Báo di chuyển liên tục, mặc dù không thể chui ra khỏi kiếm trận, nhưng khoảng cách giữa Chu Báo và hồ lô đỏ mỗi lúc một xa, bất luận thế nào, hồ lô đỏ cũng không theo được bước chân Chu Báo.

Chẳng biết làm thế nào.

Loại pháp bảo đập người này chính là tập kích bất ngờ, đột nhiên từ đâu nhảy ra đánh ngã người ta! Nếu như để cho người đó chạy thoát, có phòng bị, muốn tấn công không còn dễ như trước, người trên thế giới này cũng không phải kẻ ngốc, không lẽ cứ đứng yên một chỗ để bị đánh?

Món pháp khí này uy lực lớn như vậy, thậm chí đủ khiến Kim hi ly diệm kính không muốn thể hiện tài năng, tuyệt đối là một món thuần dương pháp khí, muốn điều khiển được thuần dương pháp khí này có lẽ cần nhiều tinh lực lắm, giống như Kim hi ly diệm kính, Chu Báo đích thân chế tạo vậy mà muốn điều khiển được nó cũng thập phần phân thần, đừng nói dị bảo thượng cổ như hồ lô đỏ. Người sử dụng căn bản chưa hiểu được hết tác dụng của nó, chỉ là cảm thấy nó có thể đánh người, miễn cưỡng dùng được, bây giờ càng dùng lâu, càng cảm thấy lực bất tòng tâm.

Kể điều khiển lực bất tòng tâm, hồ lô đỏ dần dần chậm lại, cuối cùng, dừng giữa liên trận mệnh môn.

- Không ngờ Chu Báo lợi hại như vậy, trong trận pháp mà vẫn có thể tung hoành, coi thường kiếm khí!

Trong trận pháp mệnh môn, xuất hiện một lão giả áo tang khô gầy, tay hơi chiều, chiếc hồ lô cao hơn mười trượng từ từ biến nhỏ, cuối cùng, chỉ còn lại bằng một bàn tay, treo trên hông hắn.

Lão giả áo tang sắc mặt hơi tái, lúc này điều khiển hồ lô mất quá nhiều sức,

- Hết cách rồi, mở kiếm trận thôi!

Mở kiếm trận! Cũng chính là nói, dùng đến sát chiêu cuối cùng.

- Sớm bảo người mở kiếm trận người không nghe, bây giờ mới mở, lãng phí bao nhiêu thời gian!

Một giọng nói có chút bất mãn nói, nhưng, ba chữ “mở kiếm trận” vừa xuất khẩu, khoảng không mờ mịt xung quanh đột nhiên biến mất, thay vào đó là một mảng hư không.

- Ý, kiếm trận mở rồi!

Chu Báo ngẩng đầu, nhìn màn sương mờ mịt trước mắt đang dần tan đi, thần sắc thoáng động.

Nhưng chỉ một giây sau, một mảng lớn hư không xuất hiện xung quanh Chu Báo.

- Cửu ngũ quân bát phẩm?

Sau khi sương trắng biến mất, Chu Báo giật nảy mình, đoán xem là vì sao?

Thì ra hắn phát hiện, chu quanh đứng chín bát phẩm cường giả, ai cũng cầm một thanh phi kiếm giả tưởng, trong đó, có một lão giả áo tang, hông đeo hồ lô đỏ, chỉ là chiếc hồ lô không lớn như trước, chỉ còn bằng một bàn tay.

- Ha ha, cuối cùng cũng lộ diện rồi à?

Chu Báo cười lạnh một tiếng, kim quang sau lưng nhấp nháy, Kim hi ly diệm kính một lần nữa được hắn tung ra,

- Các người là ai, sao lại cố ý hãm hại ta?

- Chúng ta là ai người không cần biết, tóm lại hôm nay người chết chắc!

Người nói là lão giả áo tang.

Chu Báo cười lạnh, nhưng trong lòng thì thập phần cảnh giác, bởi vì hắn không nhìn thấy nhân vật áo đen, kẻ đã đánh lén hắn lúc này, nhân vật áo đen sở hữu sức mạnh đi xuyên hư không mới là kẻ phiền phức nhất.

- Đừng tìm nữa, người đã rơi vào chính phản cung tu di đại trận rồi, linh giác có lợi hại thế nào cũng không phát hiện được hắn đâu!

Hình như biết Chu Báo đang tìm kiếm thứ gì, lão giả áo tang cười lạnh nói.

- Chính phản cửu cung tu di đại trận, nghe cũng oai đấy chứ, nhưng ta được lĩnh giáo rồi, uy lực cũng chẳng ra sao!

- Hừ! Vậy cho người xem uy lực thực sự của đại trận!

Nói xong, chỉ thấy lão giả áo tang gõ vào phi kiếm trước mặt.

- Keng!

Phi kiếm kêu lên một tiếng trong trẻo, Chu Báo mặt lại biến sắc, bật mạnh thân hình, một đường kiếm khí sắc bén vô thanh vô tức xẹt qua má đùi hắn, sau đó, người bên cạnh cũng gõ vào phi kiếm trước mặt, lại một tiếng keng nữa.

Thân thể Chu Báo lộn một vòng trong không trung, miệng thổ máu tươi.

Lần lượt chín người gõ vào phi kiếm trước mặt, Chu Báo trúng liền chín kiếm, đến việc mình trúng kiếm thế nào cũng không biết.

Nếu như không phải linh giác Chu Báo quá linh mãnh, mỗi lần đều tránh được vị trí yếu hại vào thời khắc then chốt nhất, nói không chừng bây giờ đã trúng kiếm mà chết, cho dù là vậy, hắn vẫn có khả năng chảy máu không ngừng, không thể đỡ nổi kiếm khí vừa vô hình vừa vô thanh vô tức.

- Ha ha ha ha, Chu Báo, đừng giãy giụa vô ích nữa, người mặc dù lợi hại, nhưng rơi vào trận pháp, căn bản chạy không thoát!

Giọng cười lạnh lẽo của lão giả áo tang lại vang lên bên tai Chu Báo. Đồng thời, trong hư không hắc ám, một đường kiếm khí diệt vong đột nhiên xuất hiện.

736. Chương 733: Đội Hình Cường Đại. (3)

- Hừ!

Chu Báo kêu lên một tiếng, lại một tia máu nữa bắn ra từ người, hắc ảnh lóe lên rồi biến mất, không một tiếng động.

Chính là hắc y nhân mà hắn lo lắng nhất.

Một kiếm này, Chu Báo không hoàn toàn tránh được, kiếm chạm đến xương sườn, tạo thành một vết thương sâu hoắm.

- Dĩ mẹ người!

Chu Báo lúc này chẳng còn quan tâm đến vết thương trên người, mười ngón tay xòe rộng, mười đường kiếm khí hắc hồng một lần nữa bắn ra, nhắm thẳng về phía chín người.

Kiếm khí, trực tiếp xuyên qua cơ thể chín người, tạo thành mười lỗ hồng trên trận pháp, nhưng những lỗ hồng đó lập tức biến mất, hư không sau một hồi dao động nhanh chóng hồi phục, hơn nữa lúc xuyên qua chín người, tựa hồ như xuyên qua những cái bóng, không tạo ra bất cứ thương tổn nào.

- Đây là chính phản cứu cung trận, người nghĩ người nhìn thấy được vị trí của chúng ta sao?

- Keng!

Lại một phi kiếm kêu lên.

Chu Báo trở thân hình, sắc mặt vắn vẹo, nghiêng răng nói.

- Ta căn bản không biết các người ở đâu!

Tay áo rung mạnh, Lưỡng nghi thông thiên kiếm dưới tác dụng của Thừa long ngự phong quyết, hóa thành những đường kiếm khí mỏng như lông bò, bắn ra bốn phương tám hướng, chụp lấy cả trận pháp vào trong.

- Ha ha ha ha, quả nhiên lợi hại, không ngờ Chu Báo người lại có dị thuật cường đại như vậy!

Giọng nói đặc ý một lần truyền đến, chói tai vô cùng.

- Đây là huyền trận!

Thanh linh nói trong não hải hấn,

- Tất cả những gì người nhìn thấy đều không chân thực, người nghĩ kiếm pháp của người bao phủ bốn phương tám hướng nhưng sự thật không phải vậy!

- Ta biết!

Ánh mắt Chu Báo lóe lên quang mang âm hận, chân long cửu hình trong tay huyền hóa thành hỏa diễm trường tiên quấn chặt lấy cơ thể, cương khí cũng toàn lực phóng xuất, cộng thêm bách độc hàn quang tráo, chớp mắt, quanh người đã có ba tầng phòng hộ.

Lúc này, kiếm thanh một lần nữa vang lên.

Kiếm khí như gió, lướt qua thân thể Chu Báo. Giống như lúc nãy, hoàn toàn bỏ qua ba tầng phòng ngự, trực tiếp đâm vào ngực Chu Báo.

Trúng mấy lần kiếm, Chu Báo đã phần nào hiểu được loại kiếm khí cường đại xuất hiện vô thanh vô tức trong kiếm trận, một đường kiếm khí một lần nữa phá vỡ phòng ngự Chu Báo, nhưng chưa kịp đã thương Chu Báo, khoảng khắc phá vỡ phòng ngự Chu Báo, một luồng kiếm khí thông thiên đánh đến, đối chọi, tiêu diệt kiếm khí.

- Tiểu tử, đừng chơi nữa, tiếp tục thế này chúng sẽ càng hiểu rõ trận pháp hơn, chỉ cần động một phần mười uy lực trận pháp, sẽ có chín chín tám mốt đường kiếm khí xuất hiện, nghiền nát người!

Giọng nói Thanh linh lúc này lại truyền đến, lộ rõ vẻ lo lắng,

- Tranh thủ lúc này chúng chưa nắm rõ trận pháp, mau mau giải quyết chúng!

- Giải quyết chúng? Giải quyết thế nào, người nói nghe như dễ lắm ấy!

Chu Báo bực bội nói.

- Kiếm trận vẫn chưa hoàn thành, xem ra mấy tên này trước đây chưa từng luyện tập, là lần đầu tiên dùng nó đối phó người khác, cho nên có chút không thích ứng, nhưng với tu vi của chúng, nếu như hiểu rõ thân pháp của người, chỉ ít vẫn có thể giải quyết nhanh trong một lần!

- Vậy ta phải làm thế nào?

Chu Báo trong lòng lo lắng, hỏi.

Phải biết, từng đường kiếm khí bây giờ hấn vẫn có thể tránh được, nhưng nếu đúng như Thanh linh nói, một lúc xuất hiện chín chín tám một đường kiếm khí, bất luận thế nào hấn cũng tránh không nổi.

- Đừng tự xem thường bản thân mình, Chính phản cửu cung tu di kiếm trận trước đây ta từng nghe qua, phi kiếm mà hấn dùng mặc dù chất lượng không tồi nhưng vẫn chưa đạt đến yêu cầu thấp nhất của kiếm trận. Lưỡng nghi thông thiên kiếm của người có thể dao động căn cơ trận pháp, sau đó toàn lực đánh phá!

- Biết rồi!

Nói đến đây, Chu Báo đương nhiên gật đầu, thân hình này giờ chỉ bận tránh né đột nhiên cuộn lại, trong kinh mạch, nội khí hắc sắc diễm trạng lưu động cực tốc, vết thương do kiếm khí tạo ra nhanh chóng liền miệng, đây cũng là dị trạng xuất hiện sau khi nội khí trong người hấn hoàn toàn chuyển hóa thành hắc sắc diễm trạng, đó là nội khí có thể bổ sung nguyên khí, giúp vết thương nhanh khép.

- Không ổn, thăng nhải này định liều mạng!

Bổ hạ trận pháp đều là bát phẩm cường giả, kẻ nào cũng nhân lực biến thái đến cực điểm, thấy thân thể Chu Báo biến hóa, chúng đều giật mình, gần như đồng thời gõ vào phi kiếm trước mặt.

- Ta sợ các người chắc!

Chu Báo hét lên một tiếng, chín đường thông thiên kiếm khí xuất hiện hiện tượng hóa hình, sau đó, chỉ thấy kim mang trong cương khí đại phóng, một đường quang diễm kim sắc vọt lên từ trong cương khí.

Không khí sôi lên.

Két một tiếng, kim sắc quang diễm trong trận thể đột nhiên vỡ ra một miếng lớn, gần như đồng thời, quang mang lóe lên giữa hai chân mày Chu Báo, một đường kiếm khí hắc hồng bắn ra từ giữa chân mày, men theo không gian bị quang diễm kim sắc mở ra, vọt thẳng lên trời.

Đại tiêu dung thuật!

Lưỡng nghi thông thiên kiếm!

Hai đại dị thuật thần thông liên hợp, phá vỡ chính phản cửu cung tu di kiếm trận, tạo thành một lỗ hổng lớn, Chu Báo chui mình qua đó uyển chuyển như một con lươn di chuyển trong bùn.

Tất cả mọi việc diễn ra quá nhanh, khiến người ta không kịp phản ứng, chín cường giả bổ hạ kiếm trận gần như đồng thời gõ lên phi kiếm trước mặt.

Keng!

Lần này kiếm thanh đặc biệt trong trẻo. Chớp mắt, chín chín tám một đường kiếm khí xuất hiện giữa không trung, đan xen lẫn nhau, cắt không khí thành muôn vàn mảnh vụn. Còn Chu Báo, đã biến mất trong kiếm trận!

Trong trận, phi kiếm trước mặt chín cường giả vỡ tan trong khoảnh khắc, hóa thành muôn vàn mảnh vụn, bắn ra bốn phía, phi kiếm vỡ, kiếm trận tự động bị phá.

- Nguy hiểm quá, nguy hiểm quá!

Ra khỏi kiếm trận, Chu Báo chỉ cảm thấy sau lưng lạnh lạnh, lúc này chín chín tám một đường kiếm khí xẹt qua cương khí hấn, nhưng lúc này hấn đã thoát khỏi kiếm trận, nếu lúc đó vẫn còn ở trong kiếm trận, nói không chừng giống như Thanh linh nói, sẽ bị kiếm khí cắt băm vụn.

Không còn bị kiếm trận ràng buộc, cái khác không nói, chỉ cần Chu Báo thi triển Tam giới tiểu na dịch là đã có thể đứng vững trong thế bất bại.

- Tiểu tử, giết bọn chúng, giết hết bọn chúng, cướp hồ lô đồ lại, nếu như ta không nhìn nhầm, hồ lô đồ đó chính là một món tiên khí!

- Cái gì? Tiên khí?

Chu Báo thầm giật mình, nhiệt huyết sôi sục trong lòng.

Tiên khí!

Là thứ bảo bối còn lợi hại hơn cả thuần dương pháp khí, một món tiên khí, đủ để miểu sát thông huyền bí cảnh cường giả, ngẫm xem, Kim thân hoạt phạt bát tư ba bị diệt như thế nào?

Không phải là bị tiêu diệt bởi một món tiên khí sao?

Nếu như hồ lô đỏ cũng là tiên khí.

Nghĩ đến đây, trái tim hắn như gắn thêm một cỗ máy mười vạn mã lực, đập dồn dập.

737. Chương 734: Tiên Khí. (1)

- Phải, là một món tiên khí, hơn nữa không phải thái hạo tiên khí bình thường, mà là một món quân thiên tiên khí, quân thiên tiên khí chân chính!

- Quân thiên tiên khí?

- Phải, quân thiên tiên khí, cao hơn thái hạo tiên khí một tầng, là một món sát đạo tiên khí, sát đạo tiên khí cấp bậc quân thiên, uy lực vô song, bị hắn sử dụng như một viên gạch, thực sự quá lãng phí, quá lãng phí!

Thanh linh nghiêng răng nghiêng lợi. Mặc dù hắn bây giờ căn bản không có răng, nhưng Chu Báo có thể nghe thấy tiếng răng nghiêng.

Nhưng, lúc này, không được phép nghĩ nhiều. Kiếm trận mặc dù đã phá, nhưng bất luận thế nào, chín người đều là bát phẩm cường giả, kiếm trận vừa vỡ, chín đường quang hoa lập tức bốc lên, quây lấy Chu Báo, sát cơ lạnh lẽo quen thuộc lại xuất hiện, hắc y nhân bật mặt mang theo kiếm quang diệt sát, một lần nữa tấn công Chu Báo.

- Bây giờ ta vẫn còn phải sợ người?

Ra khỏi kiếm trận, Chu Báo tự tin hơn trăm lần, vung roi, quét về phía hắc y nhân.

- Phốc!

Chiếc roi do nội khí hóa thành tạo thành một trận hỏa hoa chói mắt, diễm sắc trên roi nhạt dần, kiếm quang cũng theo đó biến mất.

Chu Báo có thể cảm nhận được, chiếc roi trong tay mình sau khi đỡ một kiếm trở nên uể oải hơn, dường như trong một kiếm này của đối phương ẩn hàm một luồng sức mạnh nhắm vào roi của hắn.

- Sát long kiếm, trên tay hắn là sát long kiếm, ha ha, tiểu tử, người gặp rắc rối rồi, thanh kiếm này có thể khắc chế chân long cửu hình của ngươi, cũng có thể khắc chế cửu long thần hỏa trảo, xem ra để đối phó với ngươi, chúng đã dành rất nhiều công sức!

Giọng nói thanh linh vang lên bên tai, cười có chút hả hê.

- Hừ!

Chu Báo hừ lạnh một tiếng, thu hồi chiếc roi hỏa diễm trong tay, từ từ đứng thẳng dậy, cười lạnh nhìn chín bát phẩm cường giả xung quanh mình, rồi lại nhìn hắc y nhân.

- Các ngươi rốt cục là ai?

- Chúng ta là ai người không cần biết, chỉ cần biết hôm nay người chắc chắn chết trong tay chúng ta là được!

Người nói là lão giả áo tang hồng đeo hồ lô đỏ.

Chu Báo trợn mắt nhìn hắn, mặt lộ thần sắc coi thường.

Hắn đúng là có chút coi thường đối phương, sử dụng một món tiên khí như thuần dương pháp khí, như cục gạch, thực sự quá thú vị, quá không biết đánh giá.

- Muốn giết ta, dựa vào mấy người các người?

Chu Báo cười lạnh, siết chặt nắm đấm, sử dụng Kim hi ly diệm kính.

- Hừ, Chu Báo, người đúng là rất lợi hại. Có thể phá vỡ Chính phản cửu cung tu di kiếm trận, nhưng, nguyên nhân cũng là vì phi kiếm chúng ta dùng để bố trận phẩm chất quá kém, không thể phát huy uy lực đại trận, nên mới để người phá trận thoát ra, dù vậy, bản thân người cũng bị trọng thương, mười người chúng ta, ai cũng là bát phẩm cường giả, cho dù chiến lực của người cường đại đến đây, người nghĩ mình có thể sống sót trước sự vi sát của mười bát phẩm cường giả sao?

- Ha ha, mười bát phẩm cường giả, xem ra các người đúng là coi trọng Chu Báo ta!

Cơ mặt Chu Báo hơi giật.

Giận, không giận sao được?

Một lúc xuất động mười bát phẩm cường giả vây sát mình, hơn nữa còn đặt bẫy, bố hạ kiếm trận, rốt cục là vì cái gì?

Đối phó với mình như vậy đúng là coi trọng mình quá, có khác gì coi mình tương đương bậc nguyên tam tông sư năm nào.

- Người muốn ta giết hết bọn chúng? Đừng có đùa. Mười bát phẩm cường giả đấy, còn có một tên sở trường ám sát nữa. Bảo ta giết hết toàn bộ, người nghĩ ta là thông huyền bí cảnh cường giả à?

Sâu trong tâm linh, Chu Báo hung hăng gào lên với Thanh linh.

- Nghe ta nói, chỉ ít người phải giết chết tên sở hữu tiên khí, nhất định giết chết hắn, hắn mặc dù không biết hồ lô là tiên khí, nhưng vẫn có thể điều khiển nó, chứng tỏ tiên khí đã bị luyện qua, không giết chết hắn, cho dù cướp được hồ lô đỏ, cũng là chuyện rất rắc rối!

- Ta biết, sẽ cố gắng hết sức!

Chu Báo thở dài, không còn do dự nữa, Kim hi ly diệm kính sau gáy chớp động, kim mang quét ngang, mười cường giả sợ hãi biến sắc, chúng mặc dù đều là bát phẩm, nhưng chưa bao giờ trực tiếp nhìn thấy uy lực thuần dương pháp khí.

- Ha!

Thấy Chu Báo động Kim hi ly diệm kính, lão giả áo tơ đương nhiên không chịu thua kém, hét một tiếng lớn, hồ lô đỏ đột nhiên bay ra, nghênh phong mà trưởng, một lần nữa huyền hóa thành hơn mười trượng chặn đứng quang mang của kim hi ly diệm kính.

Lúc này, Chu Báo mới phát hiện, lão giả áo tang điều khiển hồ lô đỏ thập phần phí sức. Mặt đỏ bừng, tựa hồ như bị táo bón.

- Đồ khốn, đồ khốn, đồ khốn, hắn sử lãng phí tiên khí như vậy à, còn là quân thiên tiên khí nữa chứ. Tên này đáng chết vạn lần!

Trong não hải, Thanh linh gào rít như bị sỉ nhục ghê gớm lắm.

- Được rồi, im đi!

Chu Báo quát khẽ một tiếng, thân hình hơi động, lướt đi như một phiến lá khô, một quyền đánh ra, trực tiếp đập vào đầu lão giả áo tơ.

- Tặc tử, người dám!

Nhìn thấy động tác Chu Báo, lão giả mắt báo đứng bên cạnh quát lên một tiếng lớn, lao ra như tiễn rời cung, một quyền nện thẳng về phía Chu Báo.

- Đến đúng lúc lắm!

Chu Báo nở một nụ cười quỷ dị, giơ quyền nghênh đón.

Binh!

Một tiếng lớn, thân thể lão giả mất báo bay ngang ra ngoài, những tiếng xương gãy vang lên bên tai mọi người.

- Không thể nào?

- Sao lại có thể?

- Chỉ là một quyền thôi mà, một quyền mà có thể hạ gục lão Khương?

- Chết tiệt, nghe thanh âm ấy mà xem, xương cốt lão Khương gãy hết một nửa, chết nửa người rồi còn gì!

- Hắn không phải thất phẩm cường giả sao? Cho dù chiến lực có tiếp cận cửu phẩm cũng không thể nào tùy ý tung ra một quyền cường đại như vậy.

Chỉ bằng một quyền, Chu Báo làm chấn động tất cả mọi người, không ai nghĩ một quyền của Chu Báo lại có sức mạnh cường đại như vậy.

Bản thân Chu Báo, cũng thập phần ngạc nhiên.

Từ sau khi nội khí trong người hắn chuyển hoá thành hắc sắc diễm trạch, đây là lần đầu tiên hắn đối địch với người khác. Không ngờ lại có hiệu quả đáng sợ như vậy. Phải biết, đó chỉ là một quyền bình thường, vẫn chưa dùng hết toàn lực.

- Đùng kinh ngạc tiểu tử, chất lượng yêu hỏa nội khí trong người ngươi đủ để thay thế chân nguyên, chúng chỉ là bát phẩm cường giả, nội khí như cương, chất lượng nội khí trong người kém người quá lớn, lúc này vì ngươi bị nhốt trong trận, cho nên mới không phát huy được thực lực vốn có, bây giờ mất đi kiếm trận trói buộc, ngươi đánh chúng, căn bản dễ như trở bàn tay, bây giờ trừ cường độ thân thể vẫn chưa đạt đến trình độ thông huyền bí cảnh, công kích lực của ngươi đủ sức sánh ngang thông huyền bí cảnh cường giả.

- Thì ra là vậy!

Chu Báo tâm trạng kích động, thân hình cũng di chuyển nhanh hơn, cương khí quanh người gào rít, lao thẳng vào một lão giả cao gầy khác.

738. Chương 735: Tiên Khí. (2)

Lão giả cao gầy thần sắc đại biến, thanh sắc cương khí trên người mãnh liệt sôi trào, trong tay không biết từ lúc nào xuất hiện một thanh đại đao, chém mạnh vào Chu Báo.

Chu Báo cười lạnh, hắc sắc hỏa mang yêu dị trên tay chớp động, nghênh đón đại đao chém xuống, đồng thời, bảy người còn lại, bao gồm cả hắc y nhân, cũng xông lên. Từ một quyền lúc này của Chu Báo có thể thấy, thực lực tên tiểu tử này vượt qua tầm sự đoán của mọi người, một quyền này mà nện trúng, không biết hậu quả sẽ như thế nào.

Cho nên, trừ lão giả điều khiển hồ lô đỏ, những người còn lại đều tung binh khí cương khí, không cần suy nghĩ giáng lên người Chu Báo.

Nhưng, cho dù là vậy, cũng vẫn muộn.

- Chết!

Chu Báo quát lên một tiếng, thân hình như điện, tốc độ nhanh đến khó tin, trước khi binh khí cương khí của bảy người chạm vào người hắn, một quyền đánh vỡ đại đao của lão giả cao gầy, một quyền chỉ lực, mềm sắt chảy kim. Đại đao đầu tiên bị Chu Báo đánh vỡ, sau đó lại bị diễm lực cường liệt dung hòa. Hóa thành những giọt sắt đỏ rực, bắn ra bốn phía, mục tiêu chính là bảy người đang tấn công từ sau lưng hắn.

- Hồng rồi!

- Không ổn!

- !

Bảy người giật mình thất sắc, thi nhau tránh né, mặc dù có cương khí hộ thân, nhưng đối diện với sắt nóng chảy, trong lòng chúng vẫn không khỏi trào lên cảm giác sợ hãi, tốc độ lao lên đương nhiên cũng chậm lại, lúc này, một quyền của Chu Báo đã đánh lên người lão giả cao gầy.

Trong lúc tránh né, bảy người còn lại cùng được nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ mà cả đời chúng cũng không thể nào quên được.

Chỉ thấy xung quanh năm đấm Chu Báo chớp động hắc sắc hỏa diễm yêu dị, một quyền nện xuống, cương khí thanh sắc trên người lão giả cao gầy căn bản không thể chống cự, giống như giấy hồ, rách toạc trong giây lát, năm đấm đánh trúng tay lão giả cao gầy, sức mạnh cự đại đẩy cánh tay hẳn ra trước, lúc này, lão giả cao gầy còn duy trì tư thế hai tay vung đao, khoảnh khắc năm đấm Chu Báo nện lên cánh tay hẳn, cự ly giữa cánh tay và thân thể là một thước, sức mạnh cường đại đẩy mạnh tay về phía thân thể, tốc độ vung quyền của Chu Báo quá nhanh, tốc độ tiếp cận của cánh tay đương nhiên cũng nhanh, cự ly một thước căn bản chỉ là chớp mắt, nhưng, cũng chính trong một cái chớp mắt đó, khi năm đấm Chu Báo in lên ngực lão giả cao gầy, hai tay hẳn đã biến mất, hóa thành tro bụi.

- Chết!

Quyền đến trước ngực, Chu Báo quát lên một tiếng, hắc sắc hỏa quang trong quyền đại thịnh.

- Phốc!

Đầu tiên là tiếng trầm đục, năm đấm Chu Báo xuyên qua ngực lão giả cao gầy, sau đó hắc sắc yêu hỏa cường đại nuốt chửng toàn thân lão giả cao gầy, vị lão giả bát phẩm cường giả này, thậm chí còn không kịp kêu lên một tiếng thảm thiết. Biểu tình vừa biến huyền, thân thể đã biến thành một đồng tro tàn, biến mất trong thiên địa mệnh mông.

Vẫn chưa đủ!

Còn lâu mới đủ!

Một quyền đánh chết lão giả cao gầy, Chu Báo không hề dừng tay, cương khí thoáng động, hóa ra cừu long thần hỏa tráo, trong lúc chúng nhân còn đang kinh sợ, chụp lấy một bát phẩm cường giả sau lưng.

- Không ổn, thực lực của hắn quá cường đại, vượt xa tầm dự liệu của chúng ta, mau rút, mau rút!

Sáu cường giả còn lại thần sắc đại biến, một người hô lên.

Lúc này, lão giả áo tang thần sắc cũng trở nên khó coi, hắn vốn có tu vi cao nhất trong mười người. Nhưng vì đối kháng với thuần dương pháp khí của Chu Báo tiêu hao quá nhiều tâm lực, cộng thêm phải điều khiển hồ lô đỏ cho nên hắn không xuất thủ, nhưng mọi thứ diễn ra, hắn đều nhìn thấy rất rõ.

Thấy Chu Báo thực lực kinh nhân, hắn triệt để giật mình.

Đây đâu phải thực lực của một thất phẩm cường giả, miếu sát bát phẩm cường giả đơn giản như vậy, không lẽ tu vi của hắn đã hoàn toàn bước vào cửu phẩm?

Đúng, là cửu phẩm!

Chiến lực Chu Báo tuyệt đối không phải tiếp cận cửu phẩm, mà là cửu phẩm thực sự!

Cũng chỉ có cửu phẩm cường giả mới có thể miếu sát bát phẩm cường giả không chút kiêng kỵ, mới có thể thông dong giết người, thông dong thoát thân dưới sự vây công của mười bát phẩm cường giả.

- Tên này là quái vật ở đâu ra vậy. Tuổi còn nhỏ mà đã có thực lực kinh nhân, ta tu luyện hơn một trăm năm, chỉ mới đạt đến bát phẩm chưa được bao lâu, nhưng trong tay hắn, vẫn không chịu nổi một đòn!

Lão giả áo tang trong lòng cảm thán,

- Mấy năm nay, ta tiềm tâm tu luyện món thuần dương pháp khí vô tình có được này, gác chuyện tu hành sang một bên. Nếu không, nói không chừng ta bây giờ đã giống như hắn, sở hữu thực lực cửu phẩm. Cục diện này cũng không trở nên bị động như vậy!

Lão giả thâm nghĩ, tâm sinh thoái ý.

Hắn đâu có biết, những người có mặt ở đây, Chu Báo có thể tha cho bất cứ ai, trừ hắn!

Chu Báo một quyền đánh chết lão giả cao gầy, lại dùng cừu long thần hỏa trảo chụp lấy một cường giả khác. Tất cả đều diễn ra quá nhanh, tốc độ phản ứng của bát phẩm cường giả cũng nhanh không kém, gần như đồng thời lựa chọn thoái lui, từ bỏ ý định vây sát.

Bởi vì nhìn thấy Chu Báo công kích, chúng đã hiểu, Chu Báo hiện tại, thực lực vượt xa chúng dự đoán, căn bản không thể vây sát.

Lão giả áo tang cũng lựa chọn thoái lui, chỉ là, hắn phải thu hồi hồ lô của mình nên chậm một bước, chính vì một bước này, hắn đã mất mạng.

- Đại tiêu dung thuật!

Chu Báo dù mạnh, nhưng bảo hắn giết chết toàn bộ mười bát phẩm cường giả vây sát mình, cũng là việc khó.

Tục ngữ nói rất đúng, không đánh được chi bằng chạy trốn.

Bát phẩm cường giả, một khi đã muốn chạy trốn thập phẩm cường giả cũng không ngăn nổi, huống hồ bây giờ Chu Báo phải đối diện không chỉ một bát phẩm cường giả mà là bảy.

Sau khi Chu Báo một quyền đánh lão giả cao gầy thành tro bụi, bảy cường giả còn lại bắt đầu thoái lui, đương nhiên không giấu được Chu Báo, nhưng Chu Báo tuyệt đối không thể quản được tất cả bọn chúng, mục tiêu của hắn chỉ có một.

Đó chính là lão áo tang.

Tên này còn luyện tiết hồ lô của mình, tay niết nhanh pháp quyết, pháp quyết vừa hình thành, hồ lô đỏ bắt đầu biến hóa, thu hồi vào tay lão giả áo tang.

Nhưng, chính động tác này đã kéo dài thời gian thoái lui của hắn.

Chu Báo đã nhắm vào hắn, trên thực tế, khoảnh khắc tung ra cừu long thần hỏa trảo, mọi sự chú ý của Chu Báo đều tập trung lên người lão giả áo tang, những cường giả khác rời đi, Chu Báo đến nhìn cũng chẳng buồn nhìn, trực tiếp thi triển Đại tiêu dung thuật với hắn.

- Á!

Lão giả áo tang phát ra một tiếng kêu xé gan xé phổi, nhưng, tiếng kêu này tồn tại trong một thời gian cực kì ngắn ngủi rồi lập tức tắt lịm. Bởi vì dưới tác dụng của Đại tiêu dung thuật, hắn chết còn nhanh hơn, thậm chí hơn lão giả cao gầy, chỉ để lại một thi thể với nửa người bị cháy xém rơi trên mặt đất.

739. Chương 736: Tiên Khí. (3)

- Đại tiêu dung thuật quả nhiên lợi hại!

Chu Báo thâm cảm thán, giơ tay, thu hồi cừu long thần hỏa trảo. Bát phẩm cường giả bị cừu long thần hỏa trảo chụp giữ cũng hóa thành tro bụi!

Xung quanh đã không còn ai, hồ lô đỏ cô đơn rơi trên mặt đất, bất động, cách nó không xa là thi thể của lão giả áo tang, có chút thảm hại.

- Thứ này, đúng là tiên khí, hơn nữa còn là quân thiên tiên khí cao hơn thanh tịnh lưu ly ngọc tịnh bình một đẳng cấp?

Chu Báo có chút không tin hỏi.

- Không sai, chính là nó, mặc dù thứ này đã bị nhiễm bẩn, đã bị phá hoại, nhưng không sai, nó chính là một món tiên khí, chính là một món quân thiên tiên khí trong truyền thuyết!

Thanh linh đi vòng quanh hồ lô đỏ, chếp chếp miệng, dường như muốn chảy nước bọt,

- Tiểu tử, ngươi kiếm được món hời đây, mau, mau thu nó lại. Sau này từ từ nghiên cứu, ha ha, có thứ này, tham ngộ thấu, sau này gặp phải thiên vương lão tử cũng không sợ!

- Là một món tiên khí thật sao? Sao ta cảm thấy nó không bằng cả thuần dương pháp khí?

Chu Báo thu hồi hồ lô đỏ, cẩn thận dùng linh giác của mình cảm ứng, nhưng không phát hiện ra chỗ nào dị thường. Trong chiếc hồ lô đỏ này đúng là hàm chứa sức mạnh bàng đại, nhưng luồng sức mạnh bàng đại đó không phong phú như của thuần dương pháp khí, thậm chí còn không bằng, duy nhất khiến hắn cảm thấy kiêng kị là, trong hồ lô đỏ ngăm ảm hàm một luồng sát cơ, chính luồng sát cơ này khiến trong lòng Chu Báo cảm thấy khiếp sợ, vượt xa sát cơ trong lưỡng nghi thông thiên kiếm.

- Người dương nhiên không thể cảm nhận được, nó đã bị phá hoại, đã bị tổn hại, nếu không ngươi nghĩ mình có thể giết chết được tên đó sao, không bị hắn giết chết đã là tốt lắm rồi!

Thanh linh lạnh lùng nói,

- Người nhìn bên dưới nó, có dấu vết va chạm, nguyên khí mà nó sở hữu đều tiết ra từ chỗ va chạm này, điều người phải làm là vá lại lỗ hổng, chỉ cần người sửa được lỗ hổng, món tiên khí này sẽ khôi phục được hơn nửa!

Chu Báo nghe xong, cẩn thận quan sát, quả nhiên, hắn phát hiện, bên dưới chiếc hồ lô đỏ tưởng như hoàn mỹ này có một vết nứt nhỏ như cây kim.

- Chính là cái này, hắc hắc, không ngờ món pháp khí này cũng bị tổn hại, quân thiên tiên khí, cho dù va chạm với quân thiên tiên khí khác cũng không tạo nên vết thương nghiêm trọng, nếu ta đoán không lầm, nó có lẽ bị một món chí tôn tiên khí va phải, cho nên mới có thương thế này!

- Chí tôn tiên khí?

- Đúng, chí tôn tiên khí, pháp khí phân thành ba cấp bậc, thông linh, nhập huyền, thuần dương, tiên khí đồng dạng cũng phân thành ba cấp bậc, thái hạo, quân thiên và chí tôn!

Thanh linh nói,

- Tiên khí khác pháp khí, cho dù là thuần dương pháp khí cấp bậc cao nhất trong pháp khí cũng có thể rèn ra, nhưng tiên khí, rất khó chế luyện, chỉ có may mắn đến cực điểm mới có thể luyện chế ra một món tiên khí, thái hạo tiên khí còn đỡ, có một số thuần dương pháp khí căn cơ nếu như hùng hậu, cộng thêm một phần ngàn vạn mau mắn, có khả năng thăng cấp thành thái hạo tiên khí, nhưng quân thiên tiên khí và chí tôn tiên khí, tự thái cổ đến nay, số lượng đều là cố định, cũng chính là chỉ có từng ấy món. Hồ lô đỏ này chính là một trong số đó!

Nói đến đây, hắn lại trở nên kích động, miệng lẩm bẩm,

- Không ngờ, đời này ta còn có cơ hội nhìn thấy món tiên khí này, không ngờ đời này ta còn có cơ hội từ từ sửa chữa tiên khí!

Liên tục dùng hai chữ không ngờ biểu đạt tâm trạng kích động của mình, có thể nhận ra bây giờ tâm trạng thanh linh đang kích động thế nào.

- Cũng chính là nói, tiên khí đã phế, giống như thanh đăng của người!

Chu Báo rõ ràng có chút ủ rũ, trong đầu hắn vẫn còn tồn tại một tia huyền tưởng không thực tế về tiên khí, nhưng bây giờ nghe Thanh linh nói món tiên khí này đã tổn hoại, không khỏi có chút thất vọng.

- Tiểu tử, ngươi thì hiểu cái gì, đây không phải Thanh đăng, Thanh đăng chỉ là một món thuần dương pháp khí, đây là tiên khí, tiên khí đây, biết sự khác biệt lớn nhất giữa tiên khí và thuần dương pháp khí là gì không?

Thanh linh kêu lên, không đợi Chu Báo trả lời “không biết”, tự mình nói với chính mình,

- Sự khác biệt lớn nhất giữa tiên khí và thuần dương pháp khí chính là nguyên liệu. Nguyên liệu tiên khí không thể tổn hại, cho dù tổn hại cũng tự động hồi phục. Người xem bây giờ, hồ lô đỏ chỉ có một vết thương nhỏ, nhưng vết thương ban đầu khẳng định lớn hơn bây giờ nhiều, tại sao? Chính là vì nó có thể tự đồng

hồi phục, chỉ là tốc độ hơi chậm một chút mà thôi. Tiểu tử, đây là cơ hội tốt, một cơ hội tốt. Bây giờ chính là lúc nó yếu nhất, tranh thủ lúc này luyện hóa nó là dễ nhất. Nếu đợi nó hồi phục hoàn toàn, hắc hắc, tiên khí cấp bậc quân nguyên, cho dù ngươi là tán tiên, nguyên thần cũng không thể chịu được áp lực mà nó mang đến.

- Lợi hại vậy sao?

Chu Báo nhướng mày,

- Nếu đúng như vậy, vậy ta bây giờ luyện hóa nó, đợi đến lúc nó hồi phục, không phải cũng mang đến áp lực cự đại cho thần hồn của ta sao?

- Không, chỉ có lợi mà thôi, nó cường đại thì thần hồn ngươi cũng cường đại. Tiểu tử, đáng tiếc đây là một món sát đạo tiên khí, nếu đổi thành món khác, dưới sự tưới tẩm của tiên khí, tu vi của tiểu tử ngươi khẳng định mãnh tiến, cửa ải bát phẩm cửu phẩm gì đó đều không thành vấn đề, thậm chí, đột phá nghiệp bị tán tiên, giành được nghiệp bị chân tiên, cũng chỉ mất mười năm công sức, đáng tiếc, đáng tiếc.

- Ta cũng không phải cảm thấy được có cái gì đáng tiếc, nếu có thể tăng cường thần niệm. Cho dù không thể giúp ta tăng lên tu vi cũng là một chuyện tình đáng chúc mừng!

Chu Báo nhét nó vào trong không gian Lương Giới Phân Cát, ánh mắt lại chậm rãi híp lại.

- Chuyện tình tiên khí, chúng ta sẽ từ từ suy nghĩ sau, hiện tại việc quan trọng nhất là cần phải tìm hiểu rõ ràng, đến tột cùng là ai muốn ta chết. Ha Ha phải tới mười tên bát phẩm cường giả, còn bày ra kiếm trận. Đối với một tên thất phẩm cường giả mà nói, chỉ có kết cục phải chết mà thôi!

Nghĩ đến chính mình bị thương khi ở trong kiếm trận, Chu Báo liền nghiêng rằng, có thể phá ra nhiều bát phẩm cường giả như vậy, cũng không phải người thường, nói thật đến bây giờ hắn vẫn không nghĩ ra đến tột cùng là ai có lực lượng cường đại như vậy. Phái ra mười tên bát phẩm cường giả, một món thuần dương pháp khí.

Thực lực như vậy, cho dù là đại thế gia ngàn năm cũng không thể làm được, chỉ có thể là tam đại môn phái, hoặc là Côn Lôn Sơn.

Đúng rồi Côn Lôn Sơn!

Có khả năng nhất chính là Côn Lôn Sơn!

740. Chương 737: Lực Lượng Chính Thống. (1)

Mười tên bát phẩm, một món đồ thuần dương pháp khí, cũng chỉ có thể lực cỡ Thiên Long Đạo hoặc Côn Lôn Sơn mới miễn cưỡng làm được, nhưng mà là Côn Lôn Sơn thật sao?

Chu Báo thập phần hoài nghi, quan hệ giữa mình và Côn Lôn Sơn không được tốt, hơn nữa chính mình vẫn có quan hệ với đám người Xà Vương. Một món thuần dương pháp khí, bọn hắn thật sự có loại pháp khí này sao?

Chu Báo cực kỳ hoài nghi, lại còn mười tên bát phẩm cường giả nữa!

Nếu quả thực Côn Lôn Sơn có thực lực hùng hậu như vậy, thì cũng sẽ không bị hủy diệt trong trận chiến Bắc Nguyên, lại không bị Thiên Long Đạo áp bức, Côn Lôn thượng sư cũng không dám rời Côn Lôn rồi.

Cho nên, Chu Báo thập phần hoài nghi đối với chuyện này!

Còn tam đại môn phái ở Đại Tấn thì sao?

Thiên Long Đạo không có lý do nào để đối phó với mình, Bái Hỏa Huyền Giáo cũng sẽ không làm như vậy, có Tiểu Minh Vương ở Bái Hỏa Huyền Giáo, chuyện như vậy cũng không thể xảy ra được. Cũng chỉ còn Minh Nghĩa Kinh Viện, từ khi hắn xuất đạo đến nay, hắn và Minh Nghĩa Kinh Viện đã rơi vào thế không thể hòa giải, nhưng mà Minh Nghĩa Kinh Viện có thể lập tức dẫn động được lực lượng như vậy sao? cho dù có, lấy quan hệ của mình và Minh Nghĩa Kinh Viện, cũng sẽ không làm lớn như vậy, xuất động loại thế trận như vậy để đối phó với chính mình.

- Như vậy, đến tốt cùng là ai? Ai lại muốn bản thân mình chết như vậy?

Chu Báo nhẹ nhàng híp mắt, trong lòng âm thầm tự hỏi.

- Xú tiểu tử, cứ nghĩ lung tung như vậy thì cũng không thể giải quyết được chuyện gì đâu.

Thanh Linh lạnh lùng nói.

- Không sai, không có bằng chứng mà cứ nghĩ lung tung như vậy, đối với ta cũng không có chỗ tốt gì, cứ đi về nhìn kỹ lại trước rồi hãy nói!

Trong lòng Chu Báo rung mình, hóa thân thành một dải lưu quang màu xích kim bay thẳng về hướng Vân Châu.

Sau khi hấn rời đi được một lúc lâu, ở một chỗ cách chỗ hấn đứng không xa, đột nhiên mặt đất mở ra một khối, Sau đó một cái đầu tróc lóc từ bên trong chui ra. Đó là một hán tử không lớn tuổi. Sắc mặt của hấn phức tạp nhìn về phía Chu Báo biến mất, miệng hung hăng cắn hai ba cái.

- Chu Báo, Vân Châu Chu Báo thật là một tên gia hỏa lợi hại, tu vi này, chiến lực này, tuyệt đối không dưới cửu phẩm. Ngọn lửa màu đen kia, so với nội khí ta biết còn cường đại hơn, có lẽ đó chính là chân nguyên địa bộ trong truyền thuyết. Chu Báo này đến tốt cùng là có lai lịch gì, lại có thể có được nội khí cường đại và có phẩm chất cao như vậy. Cho dù là chưởng giáo chí tôn có tu vi thông huyền cảnh, chỉ sợ cũng rất khó có nội khí có uy lực như vậy, tin tức này nhất định phải truyền về cho tất cả các huynh đệ, bảo bọn họ đình chỉ hết thấy các hành động nhằm vào Chu Báo, nếu không sẽ bị thiệt thòi lớn!

Sắc mặt của hán tử đầu trọc âm trầm bất định, cuối cùng hạ quyết tâm. Chui lại vào trong cái lỗ, biến mất ở trong đất không một tiếng động.

Không nằm ngoài dự đoán của Chu Báo, khi hấn vội vàng chạy về Chu Phủ ở trong Thanh Dương trấn thì lão gia tử vẫn còn rất vui vẻ, Chu Báo thì toàn thân xộc xệch. Nhìn thấy nhi tử đã mang đến ưu đãi thật lớn cho nhà mình, Chu lão đầu hiển nhiên là thập phần vui vẻ, nhưng mà Chu Báo đến đi đều rất vội vàng, cũng chưa kịp ôn chuyện với Chu lão đầu, chỉ kịp hỏi thăm thân thể của lão gia tử gần đây thế nào, trong nhà có phát sinh chuyện gì dị thường không, hết thấy mọi chuyện đều thập phần bình thường, đến nỗi người truyền tin kia, được Chu Báo cẩn thận miêu tả, rút cục có người nghĩ tới là một người bà con xa của Chu gia, sau khi Chu gia thành đạt mới đến nhờ vả. Tiếp tục nói chuyện vài câu, có chút bất tri bất giác có cảm giác người đi nhà trống, tâm tình của Chu Báo bị phá hư. Thoái thác lời mời giữ lại của người trong nhà, vội vàng hướng về chỗ lãnh địa của mình phóng xuất cương khí bay đi.

Rất rõ ràng, đây hoàn toàn là một âm mưu nhằm vào chính mình, mà người thiết kế âm mưu này là người thập phần cẩn thận, khi chưa hòa toàn xác định được đã thành công hay không, thì không hề làm kinh động đến bất kì ai, thậm chí ngay cả một chút dấu vết cũng không hề để lại.

Hiện tại đầu mối duy nhất chính là tên gia hỏa truyền tin kia, hấn vội vàng chạy về chính là vì sợ tên kia bị giết người diệt khẩu.

Nhưng mà, để cho hấn nổi giận chính là tuy rằng đã chạy về với tốc độ nhanh nhất, nhưng khi về tới lãnh địa của mình thì hấn vẫn là một cỗ thi thể.

- Người này từ sau khi hôn mê cũng không hề tỉnh lại, mãi cho tới khi người đưa cơm chiều phát hiện ra hấn đã chết, thi thể cũng đã cứng lại, nhưng kỳ quái là không hề có dấu hiệu trúng độc!

Sắc mặt Giang Hiểu có chút khó coi, vốn hấn còn tưởng đối phương là bị bệnh mà chết, nhưng nhìn thấy Chu Báo âm trầm từ Lê Minh trở về, hấn liền cảm thấy trong chuyện tình buổi trưa có điều không đúng, quả nhiên Chu Báo vừa về đến liền muốn nhìn thấy người chết kia.

- Không phải trúng độc? Vậy là vì cái gì?

Ánh mắt Chu Báo âm trầm, một cỗ sát ý tàn khốc tràn ra từ trên người của hấn, bao phủ khắp căn phòng.

- Đúng, là tổn thương, hấn trúng phải một loại chưởng lực âm nhu, lục phủ ngũ tạng đều bị tổn thương. Nhưng mà người ra tay đã không chết chưởng kinh của mình, phải qua một đêm thương thể mới phát tác, mà loại tổn thương này trước khi phát tác thì rất khó phát hiện. Hơn nữa thời gian hấn tới, thì thể xác và

tinh thần đều mệt, thân thể dị thường nên đã hoàn toàn che dấu loại thương thế này, cho nên mọi người mới không phát giác ra.

Người đang nói là Nam Hải Bình, đúng là một trong đám cao thủ Xà Vương mang tới từ Thiên Long đạo. Hắn năm nay chừng bốn mươi tuổi, râu để dài, bộ dáng nho nhã.

- Chưởng lực âm nhu!

Chu Báo gật đầu với Nam Hải Bình, không nói gì thêm nữa, người đã chết mạnh mỗi cũng bị chặt đứt. Trong lòng Chu Báo đương nhiên thập phần mất hứng.

- Sau khi ta đi, có phát sinh ra chuyện gì dị thường không?

- Không có!

Giang Hiểu lắc đầu, thâm nghĩ người mới đi nửa ngày, ban đêm cũng chưa tới, sẽ có chuyện tình gì chứ?

- Bây giờ người trở về đương nhiên là sẽ không có chuyện gì phát sinh, nếu người trở về muộn một hai ngày, hai ba ngày có lẽ sẽ có chuyện phát sinh.

Thanh âm của Xà Vương từ ngoài sảnh truyền tới.

- Ngồi!

Chu Báo khẽ gật đầu.

- Người biết?

- Nhìn dáng vẻ của người là biết, chặt vật như vậy, nhất định là bị người ta đánh rồi.

Xà Vương nói.

- Vậy người nói xem, chuyện này là do ai làm?

741. Chương 738: Lực Lượng Chính Thống. (2)

- Từ khi người xuất đạo tới nay, tuy rằng đã đắc tội với không ít người, nhưng mà đám tập kích tiểu tử người như vậy chỉ sợ cũng không đơn giản!

Xà Vương phe phẩy cây quạt nhỏ, liếc mắt nhìn bốn phía một cái, quét sạch cổ áp lực tràn đầy trong phòng đi, sắc mặt mọi người xung quanh đều trắng bệch. Mấy tên cao thủ hắc mang đến và đám người Giang Hiểu đều cúi đầu rời đại sảnh. Bây giờ trong đại sảnh chỉ còn lại hai người Chu Báo và Xà Vương.

- Không đơn giản, ta đương nhiên biết là không đơn giản, bày ra sát cục như vậy để đối phó ta, nếu không phải lần ta đi vào trong Bích Lạc bí cảnh, lấy được một ít ưu đãi, nói không chừng hôm nay đã bỏ mạng trong tay bọn họ?

-Ồ, nghiêm trọng như vậy sao?

Xà Vương nhẹ nhàng nhún mày.

- Đến tột cùng là ai lại dám làm chuyện như vậy?

- Không phải là một, là mười.

Chu Báo lắc đầu cười khổ nói, kể lại toàn bộ tình huống chính mình gặp được sau khi ra ngoài cho hắn.

- Cái gì? Chín tên bát phẩm cường giả, còn có một kiện thuần dương pháp khí hình hồ lô, bày ra Cửu Cung Tu Di đại trận, còn có một người áo đen có thể xuyên qua hư không ám sát người?

Đôi mắt của Xà Vương trừng lớn, sau khi Chu Báo trở về hắn nhận thấy Chu Báo đã bị tập kích nhưng lại không ngờ sự tình lại hung hiểm như thế.

Mà sau khi hắn nghe rõ ràng Chu Báo miêu tả, thần sắc của Vương Xà cũng có vẻ hết sức âm trầm, bất kể như thế nào, Chu Báo cũng là người được Thiên Long Đạo bảo vệ. Điểm này Thiên Long Đạo đã hoàn

toàn xác nhận, mà Thiên Long Đạo của hắn cũng đã hướng tới người trong thiên hạ biểu lộ ý tứ che chở cho Chu Báo. Không thể ngờ được trong lúc này lại có người thiết hạ một cái bẫy tử cục như vậy để giết Chu Báo, đây quả thực là không hề để Thiên Long Đạo ở trong mắt mà.

- Người yên tâm, chuyện này ta sẽ điều tra, tuy rằng tên kia đã chết, nhưng mà tên gia hỏa có thể bày ra loại sát cục kiểu này cũng không nhiều, hơn nữa còn có thêm những manh mối mà người nói, ta cũng không tin, bọn hắn có thể trốn đến địa phương nào!

- Bọn hắn đương nhiên là trốn không thoát, đối phó với ta như vậy, vô luận là ai, ta đều sẽ không bỏ qua cho hắn!

Chu Báo hung tợn nắm chặt tay kêu lên.

Đương nhiên là sẽ không bỏ qua, cái tràng cục này đúng là sát cục được bố trí để giết chết Chu Báo, nếu không phải gần đây thực lực của Chu Báo đại tiến, chiến lực đã tương đương với cửu phẩm, chỉ sợ bây giờ hắn đã là một cỗ thi thể. May mắn không phải là một cỗ thi thể thì bản thân cũng sẽ bị trọng thương, lâm vào hoàn cảnh bị người khác truy sát.

Cơn tức này, bất kể như thế nào Chu Báo cũng nuốt không trôi.

- Kỳ thật chuyện này cũng không khó đoán, thế lực có được thực lực này trong thiên hạ cũng không có nhiều, từng bước từng bước loại trừ là được!

Xà Vương âm hiểm cười.

- Người đã nghĩ ra được điều gì rồi?

Chu Báo gạt mình liếc mắt nhìn Xà Vương một cái.

- Vốn dĩ không có gì rõ ràng, nhưng mà cẩn thận suy nghĩ một chút, thì ta lại có thể suy đoán được một chút manh mối.

Xà Vương cười hắc hắc, trên mặt hiện lên một nụ cười cổ quái.

- Xem ra, có người thật sự nhìn không được, ha ha, chín tên bát phẩm cường giả, một gã ám đường cung phụng, cho dù là để đối phó với cường giả đã tiến vào cửu phẩm cũng có thể cầm cự trong một thời gian. Hoặc là không làm, hoặc là đã làm thì tuyệt đối không để cho đối thủ một chút cơ hội, đây là phong cách làm việc của Yến lão đại.

- Yến lão đại?

Chu Báo mạnh mẽ lặng đi một chút, sau đó trong đôi mắt lóe lên một tia sát khí.

- Người muốn nói chính là Tẩn Đế?

- Được rồi, chính là hắn, xem ra hắn đã cảm giác được người sẽ trở thành uy hiếp thật lớn đối với hắn, cho nên chuẩn bị nhân lúc người chưa hoàn toàn trưởng thành thì thu dọn người trước. Nhưng hắn cũng không ngờ được thực lực của người đã phát triển đến trình độ này, thật là trộm gà không được còn mất cả nắm gạo!

- Người khẳng định là hắn sao?

Sắc mặt Chu Báo âm trầm xuống.

- Trên cơ bản thì hoàn toàn có thể khẳng định!

Xà Vương hơi suy nghĩ nói.

- Có thể điều động lực lượng lớn như vậy, lại có động cơ đối phó người, cũng chỉ có Yến gia của hoàng thất Đại Tẩn mà thôi. Chín tên bát phẩm cường giả kia ta không biết, nhưng mà tên hắc y thích khách có tu vi bát phẩm kia, bản thân ta đã từng mơ hồ nghe nói đến. Hoàng thất Đại Tẩn có đào tạo một đám người giống như vậy, tên là Âm Đường thì phải. Âm Đường này trong thời kì Đại Tẩn lập quốc đã lập không ít công lao. Sau khi Đại Tẩn đã lập quốc xong liền núp vào bên trong bóng tối, giúp đỡ hoàng thất Đại Tẩn làm một ít chuyện mờ ám!

- Vì sao hần phải đối phó với ta?

- Ta nói rồi, Tấn Đế đối phó người, chứng minh hần đã coi người là một mối uy hiếp, đối phó với một cái mối chỉ là có thể trở thành uy hiếp đến hần, hần cũng không nường tay, cũng không tiếc rẻ lực lượng của chính mình, phái ra lực lượng lớn như vậy, mục đích chỉ có một, đó là bảo hiểm!

- Không thể tưởng tượng được, người này đánh giá ta quá cao rồi?

Chu Báo cười khỏ một tiếng nói.

- Chỉ tiếc, kết quả là, hần vẫn không thể tiêu diệt được người, vẫn còn có chút đánh giá thấp người!

- Hừ, nếu không phải vận khí lúc này đây của ta tốt, ở trong Bích Lạc có đột phá, nói không chừng lúc này đây thật đúng là đã chết ở trong tay hần!

Chu Báo oán hận nói.

- Được rồi, đừng suy nghĩ nhiều như vậy, mặc dù hiện tại hần là thiên hạ chí tôn, nhưng mà thực lực và tu vi của người đã đến trình độ này, căn bản là không cần sợ hần, hơn nữa trải qua thất bại lần này, người đã thể hiện ra thực lực hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hần, điểm mấu chốt là hần cũng không có cách nào dự đoán được thực lực chính xác của người. Lấy tính cách của hần, kế tiếp hần sẽ tìm cách để an ủi người, nói không chừng còn có thể cho người một chút ưu đãi!

- Ưu đãi? Hừ, ta sẽ để ý đến chỗ tốt của hần, ta nhất định sẽ báo đáp lễ vật hần tặng cho ta ngày hôm nay thật tốt.

- Con mẹ nó chứ, nếu mà không có được kế hoạch thật tốt, cho dù bây giờ thực lực của người có cường thịnh hơn nữa, giằng co với cả hoàng thất của triều đình Đại Tấn cũng không phải là chuyện tình sáng suốt. Nếu ta đoán không lầm, hiện tại Tấn Đế đang đánh một ván cờ cực lớn cùng với một vài thế lực cường đại, người ở trên bàn cờ này cũng chỉ là một con cờ mà thôi. Nhưng mà người đột nhiên quật khởi, khiến cho người ta cảm thấy được người là một con cờ có giá trị. Nhưng mà hần còn chưa kịp tính toán xem đặt người ở chỗ nào thì hành động của người đã có dấu hiệu thoát ra khỏi lòng bàn tay của hần. Cho nên hần mới muốn người biến mất khỏi bàn cờ này. Hiện tại đã không thể bỏ người đi, vậy thì chỉ có thể nghĩ cách để người không làm đảo lộn ván cờ này, vì vậy hần liền nghĩ đến biện pháp khiến cho quân cờ này ổn định lại!

742. Chương 739: Thiên Cầm Cửu Biến Thần Thông. (1)

- Ổn định như thế nào?

- Cho người một ít ưu đãi, không cần người để cho bọn họ sử dụng, chỉ cần người không quấy rối bọn họ!

- Vậy thì ta nhất định phải phá rối bọn hần.

- Vậy thì người nên ẩn ở trong bóng tối, tới thời điểm mấu chốt nhất của bọn hần thì cho bọn hần một đòn, khiến cho bọn hần vĩnh viễn không thể thoát thân được. Nói không chừng như vậy sẽ còn có chỗ tốt ngoài ý muốn!

- Chỗ tốt ngoài ý muốn?

- Con mắt của người, hỏa nhãn, là cấm kị chi nhãn. Tiểu bằng hữu, người đừng tưởng rằng thực lực hiện tại của người tới trình độ này là không cần lo lắng, ta có thể cam đoan với người, chỉ cần ngày đầu tiên người lộ ra tin tức này, vậy thì ngay ngày hôm sau người sẽ bị bảy phần cường giả cửu phẩm trên đời này đuổi giết!

- Nghiêm trọng như vậy sao?

Trong lòng Chu Báo cả kinh, lực lượng của Hỏa Nhãn vượt xa tưởng tượng của hần lúc trước, cho nên thực lực của hần càng mạnh thì hần lại càng tò mò đối với đôi mắt thần kỳ này của mình. Càng cảm giác được lực lượng cường đại, hần càng cảm thấy kiêng kị đối với lực lượng huyết mạch của người có được Hỏa Nhãn năm đó.

Huyết mạch của Hỏa Nhân cường đại như thế nào mà lại có lực lượng có thể diệt sạch cả một tộc người như thế, lực lượng đó phải cường đại như thế nào?

Cho nên, khi lực lượng của hắn càng ngày càng mạnh, hắn lại càng che dấu năng lực của Hỏa Nhân, bình thường căn bản hắn sẽ không dùng đến, cũng không có người nào biết được hắn có được huyết mạch thần kỳ như vậy, trừ Vương Xà ra.

Bây giờ nghe Vương Xà nhắc lại chuyện xưa, hơn nữa ngữ khí tựa hồ có chút trầm trọng, Chu Báo không thể khinh thường.

- Người đối với Hỏa Nhân, đến tột cùng là biết được bao nhiêu?

- Ta biết cũng không nhiều, chỉ biết được là loại lực lượng này của người có thể khiến cho lực lượng chính thống phải kiêng kị!

- Lực lượng chính thống?

Chu Báo hơi sững sờ.

- Cái gì là lực lượng chính thống?

- Lực lượng hoàng thất chính là một trong số đó. Còn có lực lượng giấu ở phía sau hoàng thất, Minh Nghĩa Kinh Viện cũng là một trong số đó. Đó là thứ nằm ngoài của thế lực cường đại, đã tồn tại từ cách đây cả vạn năm. Ngoài sáng và trong tối, luôn luôn thống trị toàn bộ thiên hạ. Sự khổng lồ của nó không phải là người có thể tưởng tượng ra được, cổ lực lượng này thoát nhìn thì có chút phân tán, nhưng một khi toàn bộ bọn chúng liên hợp lại có thể bạo phát ra thực lực cực lớn. Theo ta được biết, hiện tại trên thế giới, lực lượng duy nhất có thể đối kháng với cổ lực lượng này chính là Tiên Cung, nhưng mà dường như Tiên Cung luôn kiêng dè cổ lực lượng này, nỗ lực không làm tổn thương đến mối quan hệ, cho nên hiện tại cổ lực lượng này mới tồn tại ở một trạng thái bí ẩn.

- Ngay cả Tiên Cung cũng không muốn đối mặt với chúng?

Trong lòng Chu Báo mạnh mẽ rung động.

- Không sai, từ một vạn năm nay, Tiên Cung đã một mực tránh phải đối mặt trực tiếp với chúng.

Tiên Cung cũng không dám đối đầu trực tiếp với lực lượng chính thống này?

Vậy cái lực lượng này đến tột cùng sẽ có bao nhiêu thế lực cường đại đây?

Nghe được câu trả lời của Xà Vương, trong lòng Chu Báo rung mình, trên mặt cũng lộ ra vẻ âm tàn.

- Ta không cần vận dụng lực lượng của Hỏa Nhân cũng hoàn toàn nắm chắc có thể áp chế thuần dương pháp khí của Tấn Đế, cho dù bọn họ có bao nhiêu lực lượng ta cũng không sợ!

Hắn giương mày lên, nắm tay nắm chặt lại, một cỗ hơi thở khổng lồ từ trên người hắn tràn ra.

Đồng tử của Xà Vương mãnh liệt co rút lại, trong lúc Chu Báo nắm chặt tay hắn có thể cảm giác rõ ràng, động tác này của Chu Báo đã vô tình phát tán ra một cỗ hơi thở khủng bố.

Đây là một cỗ lực lượng vô cùng vô tận, nhẹ nhàng bay bổng, vô cùng bát ngát, mặc dù nó vô cùng mơ hồ, thế nhưng cái cảm giác mơ hồ này lại tác động mãnh liệt lên tâm thần Xà Vương.

Vương Xà, là cường giả cửu phẩm, là một trong mấy vị cửu phẩm cường giả cực mạnh ở trong thiên địa. Đặc biệt đã luyện hóa thành công thuần dương pháp khí Độn Long Thung, hắn tin tưởng, cho dù mình đối mặt với bất kỳ gã cửu phẩm cường giả nào thì cũng không bị rơi vào thế hạ phong.

Cho dù là mạnh như thế, có được thực lực như thế, nhưng mà khi Vương Xà cảm nhận được xung quanh tràn ngập một cỗ hơi thở không lồ thì trong lòng vẫn không tìm được, sinh ra một loại cảm giác kinh ngạc rất mãnh liệt.

- Tuy rằng hiện tại cổ lực lượng vẫn chưa hoàn toàn lớn mạnh, hắn cũng không thể hoàn toàn nắm giữ, không thể thu phát tùy tâm, nhưng mà nếu có một ngày hắn hoàn toàn có thể nắm giữ, như vậy khi hắn sử dụng cổ lực lượng này sẽ có uy lực vô cùng vô tận như thế nào!

Vương Xà âm thầm kinh hãi, trong lòng âm thầm suy tính thuộc tính của loại lực lượng này, tính chất chuyển hóa, cuối cùng vẫn không thể phát tán ra được cỗ hơi thở tràn đầy lực lượng cường đại này. Thậm chí khi hắn tìm tòi, suy nghĩ về cỗ hơi thở này thì tinh thần có chút rối loạn, hắn căn bản là không thể hoàn thành.

- Như vậy cũng tốt, thực lực của tiểu tử này càng mạnh, đối với ta lại càng có lợi, hắn có được Hòa Nhân, là đồng minh thiên nhiên của ta, trừ phi hắn lột đôi mắt của mình xuống!

Nghĩ đến đây, thần sắc của Vương Xà khi nhìn Chu Báo lại càng nhu hòa.

- Tiểu tử, hiện tại ngươi không cần nghĩ đến trả thù vội, cứ giả vờ là cái gì cũng không biết đi, nhìn xem hoàng đế có thể đem cho ngươi chỗ tốt như thế nào, sau đó chậm rãi đợi thời cơ đi!

- Chẳng lẽ ngươi muốn ta nuốt trôi cái cục tức này xuống sao?

Chu Báo lãnh đạm nói, cho tới bây giờ hắn cũng không phải là một người có tính nhẫn nại nhiều lắm.

- Lui một bước, trời cao biển rộng, bây giờ chỉ mới là phỏng đoán, ngươi cũng không có căn cứ chính xác để chứng minh chuyện này là do hoàng đế làm!

- Ta cũng không phải quan phủ, cần cái rắm bằng chứng chính xác!

- Có một số việc, vẫn còn cần lý do mới có thể làm được, đặc biệt là loại chuyện này. Nếu hiện tại ngươi chạy tới kinh thành, làm tổn thương dù chỉ một chút vị Tẩn Đế đang ngồi trên ngai vàng kia, hay thậm chí là đánh chết, thì phiền toái của ngươi cũng cực lớn!

- Ta biết, cho nên ta sẽ không ngu như vậy, nhưng mà ta cũng sẽ không nuốt cục tức này xuống!

- Vậy ngươi muốn làm thế nào?

- Hắc hắc, con người của ta ngươi vẫn còn chưa rõ ràng hay sao? Ta sẽ quang minh chính đại đi tìm hắn gây phiền toái sao?

- Ta cho ngươi biết, ta tuyệt đối sẽ không làm như vậy, ta muốn âm thầm tìm hắn để gây phiền phức cho hắn, phá hư chuyện của hắn, không phải là ngươi muốn nói hắn đang bố trí thế cục sao? Ta đảo loạn toàn bộ thế cờ của hắn, ta khiến hắn tức chết!

Chu Báo âm thầm nói.

743. Chương 740: Thiên Cầm Cửu Biến Thần Thông. (2)

- Vậy ngươi chuẩn bị làm như thế nào?

- Xem trước một chút vị thiên sứ của triều đình trước rồi nói sau!

Chu Báo nghĩ tới vị thiên sứ đại nhân Niếp Vô Thương từ triều đình mới tới tuyên chỉ, trên mặt hắn hiện lên một tia lạnh lùng.

Khi Niếp Vô Thương đến, sắc mặt của hắn vẫn không chút thay đổi, nhưng mà khi hắn nhìn thấy Chu Báo, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc rất nhỏ, cũng không thể giấu giếm được nhãn lực sắc bén của Chu Báo.

Đồng thời, Chu Báo cũng nghe được rõ ràng, tiếng tim đập và nhịp thở của Niếp Vô Thương trong khoảng thời gian ngắn đó sản sinh ra một tia dồn dập, mặc dù hắn đã che giấu lại rất nhanh.

- Niếp Vô Thương ra mắt Chu đại nhân!

Niếp Vô Thương mạnh mẽ áp chế kinh ngạc trong lòng, làm như không có việc gì hướng tới chỗ Chu Báo cúi người thi lễ.

Chu Báo mỉm cười đáp lễ khiến cho hắn thở dài nhẹ nhõm.

- Thật ngại quá, Niếp đại nhân, hôm qua vội vàng gặp mặt, nếu có chỗ nào đắc tội mong rằng Niếp đại nhân lượng thứ!

- Đâu có đâu có, đại nhân ngài là chủ nhân của vùng đất hoang vu rộng mấy trăm dặm ở vùng tây bắc, đúng là cần phải bận trăm công nghìn việc, vội vã là chuyện bình thường!

Niếp Vô Thương vội vàng nói, lại khen ngợi Chu Báo một phen.

- Ha ha, đúng vậy, vội là việc bình thường !

Kế tiếp, đó là một loạt các câu chuyện trên trời dưới đất. Lúc sau, Chu Báo lại dựa theo lễ nghĩa cấp bậc tiền Niest Vô Thương rời đi.

Đợi khi hắn đã hoàn toàn đi khỏi, Xà Vương vội xông ra.

- Thế nào? Có nhìn ra được điều gì không?

- Hắn không thể gạt được ta, tuy rằng hắn đã toàn lực che giấu vẻ kinh hoàng và hết sức tập trung tinh thần, nhưng mà trong lúc nói chuyện với ta, hắn vẫn thường bị phân tâm. Hắn vẫn để lộ ra vẻ kinh hoàng khi gặp lại ta một lần nữa!

- Đúng vậy, thật là không ngờ được.

Vương Xà cười cười.

- Sát cục lần này chính là bố trí cực kì cẩn thận, như vậy mà vẫn không thể thu thập được người, đương nhiên là hắn chán kinh rồi, nhưng mà hắn cũng không phải là một người chân chính trong võ lâm, tu vi cũng không cao cho nên,

Cũng không biết người có thể còn sống lúc này đây có ý vị như thế nào!

- Ta có thể còn sống lúc này đây, chính là mạng lớn!

Chu Báo cười cười.

- Mười tên bát phẩm cường giả, còn có một món thuần dương pháp khí!

- Người có thể còn sống, không chỉ là mạng lớn, mà là thực lực của người nằm ngoài dự đoán của mọi người, hiện tại chỉ sợ kể cả ta cũng không phải là đối thủ của người?

- Ha ha, vương tọa, ngài cứ nói đùa!

Chu Báo vội vàng khoát tay nói.

- Ngài là chủ tọa của Thiên Long Đạo, ta chỉ là một tên tiểu đệ tử của thế lực phụ thuộc vào Thiên Long Đạo, làm sao dám so sánh với ngài!

- Tốt lắm, không cần khiêm tốn, thực lực hiện nay của người ngay cả ta đây cũng cảm thấy kinh ngạc, đây là chuyện tốt!

Xà Vương lắc đầu nói.

- Chuyện này người tự mình lo liệu đi, có chuyện gì cần ta giúp đỡ thì hãy tới tìm ta. Những thủ hạ của ta ở chỗ này, người cần thì cứ dùng, bọn họ đều là tâm phúc của ta, ta đã ra lệnh cho bọn họ, bọn họ sẽ tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của người.

- Vậy thì đa tạ ngài, chuyện này, nếu ngài không tự mình giao cho, ta thật không có ý tứ sai bảo thủ hạ của người!

Vương Xà cười hắc hắc hai tiếng, dùng ngón tay chỉ Chu Báo vài cái, cuối cùng không nói gì, lắc đầu rời đi.

- Người muốn làm gì?

Vương Xà đi rồi.

Thanh Linh liền xông ra.

- Hiện tại đã biết được là ai muốn đối phó người, người dự định làm gì bây giờ?

- Lúc này đây, bọn hắc sở dĩ thất bại, là bởi vì không biết rõ thực lực của ta, không biết lá bài tẩy của ta, tùy tiện ra tay nên mới thất bại, đồng dạng ta cũng không biết bọn hắc, hắc hắc. Chỉ là lúc trước ta chưa từng nghĩ tới, hoàng thất Đại Tấn của chúng ta vừa ra tay chính là mười tên bát phẩm cường giả, còn có thể sử dụng một món tiên khí, bọn hắc có thể mang ta một kiện, thì cũng có thể mang ra kiện thứ hai, kiện thứ ba, kiện thứ tư. Hiện tại Đại Tấn giàu có nhất bốn phương, có trời mới biết được bọn họ có được con bài tẩy nào được giấu giếm kỹ càng. Chỗ này của ta cũng chỉ có hai ba con chó mèo, đằng sau có một lão hổ bảo hộ, tuy nhiên đó là một lão hổ ẩn hình, không lộ mặt được, cho nên ta mới không ngu như vậy. Không đối mắt trực tiếp với bọn họ!

- Vậy ngươi muốn làm gì đây?

- Cứ nhìn xem một chút đã, xem xem vị bệ hạ này của chúng ta tiếp theo muốn làm gì, hiện tại ở trong tay ta đã có một kiện tiên khí, trong lòng cũng đang rất ngứa ngáy muốn thử!

- Hiện tại ngươi cũng không có khả năng dùng loại đồ chơi kia, nó cũng giống như Kim Hi Cách Diễm Kính, Độn Long Thung không giống như pháp khí thông thường, nó là tiên khí thuần túy, hơn nữa có chính là sát đạo tiên khí cấp bậc thiên quân, nếu thân thể của ngươi không thể thừa nhận sát cơ của nó, ngươi sẽ chết rất khó coi. Đương nhiên, hiện tại thân thể của ngươi khẳng định không thể thừa nhận sát cơ của nó!

- Nếu ta không thể thừa nhận, như vậy tên kia làm sao có thể sử dụng được nó đây?

- Phương pháp của hắc không chính xác, cũng không có chân chính nắm giữ được uy lực của tiên khí này, nếu không hiện tại ngươi đã là một người chết!

Thanh Linh lạnh lùng nói.

- Hơn nữa phương pháp đó cũng không thích hợp với ngươi, nếu ngươi sử dụng phương pháp của hắc, sau này luyện hóa tiên khí này sẽ tương đối phiền phức!

- Ý của ngươi là, ta tạm thời không động đến nó?

- Trước khi ngươi đạt đến Tán Tiên Nghiệp Vị Chi Địch, thì tốt nhất là không nên động đến nó!

- Không động, ha ha, thật sự là trông thấy mà thèm!

Chu Báo hắc hắc cười nói.

- Tiểu tử, kiên nhẫn một chút, ngươi còn trẻ, quá trẻ tuổi, tương lai vẫn còn rất dài, thứ tốt cũng vẫn còn nhiều mà. Một món thiên quân tiên khí tuy rằng thập phần hiếm thấy, nhưng mà bởi vì hiếm thấy nên lại càng không thể thân cử vọng động. Nếu không chính là nhặt được hạt vừng, đánh mất dưa hấu!

Chu Báo nghe xong, không nói gì thêm, chỉ khẽ thở dài một hơi,

- Được rồi, lần này ta sẽ nghe lời ngươi, đúng rồi, ngươi có hiểu rõ cái gọi là lực lượng chính thống không?

- Ha ha, không biết, ở thời đại của ta, cái gọi là chính đạo và tà đạo ở hiện tại là hoàn toàn bất đồng. Phương pháp làm việc cũng hoàn toàn bất đồng, nhưng mà vô luận là chính đạo hay tà đạo đều là khí thể ngập trời. Không giống như một đám chuột bọ ẩn trong bóng tối như bây giờ, ta cũng không biết bọn chúng sợ cái gì!

744. Chương 741: Thiên Cầm Cửu Biến Thần Thông. (3)

- Sợ cái gì? Sợ làm chim đầu đàn thôi!

Chu Báo cười lạnh.

- Đầu năm nay, làm chim đầu đàn cũng không phải là sự tính tốt lành gì, giống như ta bây giờ vậy!

- Hiện tại ngươi không muốn làm chim đầu đàn cũng không được!

Thanh Linh cười hắc hắc nói.

- Ta làm chim đầu đàn đến bây giờ, thật là phiền toái, nhưng mà trải qua chuyện này, ta đã quyết định sẽ làm một đại gia đứng phía sau. Tại nơi mười tên cường giả mai phục ta, ta còn mơ hồ cảm thấy một hơi thở khác. Khả năng ẩn dấu hành tung của hần rất mạnh, ngay cả Thiên Xà Liễm Tức Thuật của ta cũng không phát hiện ra. Nếu không phải trong lúc ta giết chết mấy tên cường giả kia, hần kinh ngạc rồi để lộ một tia hơi thở, thì căn bản là ta cũng không phát hiện ra!

- Người đã nhận ra, vì sao lại không bắt hần lại?

- Ta nói rồi, ta làm chim đầu đàn đã đủ rồi, hiện tại ta muốn làm đại gia. Tên gia hỏa ẩn thân cũng không có sát ý, hần cũng không phải là đồng bọn của mười tên cường giả kia, mà là thuộc về một thế lực khác. Có lẽ mấy tên gia hỏa may mắn tồn tại kia sẽ giữ bí mật, nhưng người này thì không, ít nhất hần sẽ báo cáo hết sự tình xảy ra ở đó với thế lực của hần. Ta tin tưởng, sau chuyện này, ta sẽ yên ổn một thời gian!

- Vậy thì thật là tốt, người lợi dụng mấy ngày thanh tĩnh này, tốt nhất là tìm hiểu Thiên Cầm Cửu Biến đi. Tên tiểu tử này, cũng không biết đến tột cùng dạng số mệnh của người là cái gì, có thể học được nhiều thứ lý kỳ cổ quái như vậy!

- Thiên Cầm Cửu biến đích thật là rất mạnh, nhưng không thích hợp với con đường tu luyện của ta, giống như là người dạy cho ta Địa sát bảy mươi hai chiêu côn pháp, cũng không thích hợp với con đường tu luyện của ta.

- Con đường của ta chính là cái này!

Khi nói chuyện hần giơ hai nắm tay lên, khí tức khổng lồ khủng bố trên người hần cũng dần dần tản ra.

- Con đường cuối cùng của ta, chính là quả đấm của mình.

- Quả đấm?

Thanh Linh cười đầy ẩn ý.

- Chính xác, ưu thế lớn nhất của người chính là nắm tay, tin tưởng thời gian gần đây người cũng phát hiện ra, khi chân long cửu khiếu huyết của người mở ra, quyền ý của người cũng xảy ra biến hóa, uy lực so mạnh hơn lúc trước không chỉ gấp mười lần!

- Cho nên ta mới muốn cường hóa nắm tay của mình thật tốt, mà không phải là tìm hiểu Thiên Cầm Cửu Biến!

Chu Báo nói.

- Không thể nói như vậy!

Thanh Linh cười nói.

- Quyền ý của người, ta đã để ý, quá mức to lớn, cho dù ở thời kì cổ đại, đám người Đại Đế chuyên tu quyền pháp có tu vi cao thâm, thì quyền ý của bọn họ cũng không to lớn như của người. Nhưng cũng chính bởi vì như thế, trong khoảng thời gian ngắn người muốn tu luyện đến đại thành là không có khả năng. Nhưng Thiên Cầm Cửu Biến thì lại không giống như vậy, đây là một loại kỹ xảo cực kỳ cao thâm. Ta không biết môn kỹ xảo này do ai sáng tạo ra, nhưng mà ta đã suy nghĩ rất lâu cuối cùng cũng có thể kết luận được. Nếu người hoàn toàn hiểu thấu được Thiên Cầm Cửu Biến, là người sẽ có được thần thông trời sinh của chín loại thần diệu. Giống như là thần thông đốt cháy hết thủy của Hỏa Kỳ Lân vậy, đối với người có tác dụng rất lớn!

- Lại có loại chuyện như thế sao, ta hoàn toàn không biết!

- Đương nhiên là người không biết, nếu ta đoán không sai, vậy thì Đại Tiêu Dong Thuật cũng hần là do đám người phương sĩ nghiên cứu a, nghiên cứu thần thông của các loại yêu thú còn dễ dàng hơn so với nghiên cứu kỹ xảo của thái cổ Thần Ma!

- Lại là đám người phương sĩ, thật đúng là đầu đầu cũng có mặt!

Chu Báo cười khổ nói.

- Sẽ là loại thần thông gì?

-Tuy rằng ra cũng không biết, nhưng mà thần diệu từ thời thượng cổ đã vang danh hậu thế, có được các loại thần thông kì lạ. Nhưng mà ta dự đoán, nếu cuối cùng người tìm hiểu được hoàn toàn, hẳn là sẽ có thể nằm trong đám người có thần thông cực mạnh, đây cũng là cách làm của đám phương sĩ kia!

- Nếu nói như vậy, Thiên Cầm Cửu Biến này ta thật sự không thể không tìm hiểu?

- Đó chỉ là đề nghị của ta!

- Thanh Linh mỉm cười, chui trở về bên trong thanh đăng.

Đại Tấn, Tây Kinh Thành! Bên trong hoàng thành trang nghiêm cổ kính, trầm tĩnh trang nghiêm. Trong cung công việc của thái giám, cung nữ, các loại tội tử trong mấy ngàn năm qua vẫn không hề thay đổi. giống như là một cái máy móc không bao giờ rỉ sét vận hành chưa bao giờ ngừng lại. Chính xác, đúng giờ, rất ít sai lầm. Bởi vì ở địa phương này, có thể chỉ vì một sai lầm nhỏ mà mất đầu, không phải chỉ là một mình mình mất đầu, ngay cả cửu tộc trong nhà cũng sẽ mất đầu.

Cho nên, mỗi một người trong này đều hết sức cẩn thận, chỉ sợ mình không để ý một chút, không cẩn thận khiến cho vị đứng đầu thiên hạ trong hoàng thành kia nổi giận, thì liên lụy bản thân mình, liên lụy người nhà mình.

Bởi vậy không khí trong hoàng thành, cũng tùy theo vị đứng đầu thiên hạ ở trong hoàng thành kia thay đổi mà thay đổi.

Hôm nay, cả hoàng thành đều tràn ngập trong một bầu không khí nặng nề khiến cho người ta cảm thấy áp lực và khó chịu.

Bởi vì vị đứng đầu thiên hạ kia cảm giác được áp lực cực lớn.

Tiểu Khấu tử là tiểu thái giám ở thượng thư phòng, bình thường ở trong cung cũng có chút địa vị, lúc bình thường ở trước mặt đám tiểu thái giám cũng coi như là có chút khí phách, gặp được mấy tiểu cung nữ xinh đẹp cũng sẽ đùa giỡn đôi chút, nhưng mà hôm nay cũng xanh mặt, gặp được tiểu cung nữ xinh đẹp cũng không dám hé mí mắt ra một chút, vội vàng bước nhanh qua.

Đám tiểu thái giám và cung nữ quen biết với hắn cũng ngạc nhiên không thôi, không rõ vị Tiểu Khấu Tử đại gia hôm nay đến tột cùng là bị làm sao.

- Ôi!

Tiểu Khấu Tử đang vội vàng đi về phía trước thềm linh bị một người nào đụng phải, cả người ngã lăn ra trên mặt đất, chậu nước trong tay cũng vãi đầy mặt đất.

- Là người nào đó, không có mắt à, đi đường không nhìn sao!

Thanh âm đột ngột dừng lại, phảng phất giống như là một con vịt bị bóp chặt yết hầu lại.

Người đụng vào hắn là một người áo đen, ánh mắt sắc bén, hơi thở âm lãnh, Tiểu Báo Tử hoảng sợ nhìn người áo đen này, đầu óc trống rỗng.

Người này, trong hoàng cung hắn chưa từng gặp qua. Nhìn bộ dáng của hắn, thì không phải là ngự lâm quân, cũng không phải là ám vệ trong cung. Làm thái giám hầu hạ trong thượng thư phòng, một số chuyện bí mật trong cung hắn cũng biết một ít. Nhưng mà hắn tuyệt đối không bởi vì mình biết được một ít chuyện này mà cảm thấy đắc chí. Thậm chí rất nhiều lúc trong lòng của hắn còn thập phần hoang mang, bởi vì những chuyện như thế này cũng không phải là thứ mà những người có địa vị như hắn nên biết.

745. Chương 742: Tứ Hôn. (1)

Hiện tại, hắn nhìn lại người này, tuy rằng có điểm rất giống với ám vệ, nhưng mà lại có điểm không giống, những người đó đều là một đám có hơi thở âm u, nhưng lại không tràn ngập hơi thở âm lãnh như người này. Cả người đều giống như là một ngọn núi băng.

Vừa rồi tâm tình của mình thực sự không tốt, hết sức kinh hoàng cho nên cũng không hề để ý. Hiện tại bình tĩnh lại mới phát hiện, cả người mình đều đang run rẩy.

Dáng người của tên áo đen này thập phần cao lớn, hoàn toàn tương phản với thân hình gầy gò của bản thân hắn.

Nghe thấy Tiểu Khẩu Tử mắng mình, hắn cúi đầu liếc mắt nhìn một cái.

- Người là thái giám trong cung à ?

- Đúng, đúng vậy!

Tiểu Khẩu Tử nghiêm nghị nói, hơi thở có chút yếu ớt.

- Như vậy, người có biết muốn đến thượng thư phòng đi lối nào không?

Hắc ý nhân lại hỏi, thanh âm và vẻ mặt của hắn đều không mang chút cảm xúc.

- Thượng thư phòng?

Tiểu Khẩu Tử lặng đi một chút, chợt tỉnh ngộ, chợt quay đầu lại, hoảng sợ phát hiện. Thì ra ở xung quanh ngoại trừ mình ra thì tất cả những người khác, kể cả là thái giám, cung nữ, hay là một ít ngự lâm quân ở trong cung. Bọn chúng đều nằm trên mặt đất, bất tỉnh nhân sự.

- Nói cho ta biết, thượng thư phòng ở chỗ nào?

- Ở đây có thích khách, có thích khách!

Tiểu Khẩu Tử ngẩn ngừ hô lên một tiếng ồ, sau đó là mạnh mẽ gào to lên, có lẽ đây là thanh âm lớn nhất của hắn từ trước đến nay. Thanh âm truyền đi rất xa, ngay cả hắc ý nhân kia cũng lặng đi đôi chút, có chút kinh ngạc suy nghĩ xem tên thái giám gầy yếu này, làm sao lại có thể phát ra thanh âm lớn như vậy.

Thanh âm của Tiểu Khẩu Tử truyền vô cùng xa. Tuy rằng hắc ý nhân kia rất nhanh đã đánh ngất hắn, nhưng mà thanh âm của hắn thì đã vang lên, khiến cho mọi người ở trong sân đều nghe thấy rõ ràng, cả hoàng thành đều loạn cả lên.

Hắc ý nhân khẽ cau mày liếc mắt nhìn Tiểu khẩu tử một cái, thấp giọng nói thầm một câu phiền toái. Thân hình chợt lóe lên, như một làn gió biến mất ở trong sân. Mấy hơi thở sau, một đội ngự lâm quân chạy lại, chứng kiến thi thể nằm đầy đất, khó tránh khỏi một trận xôn xao.

Chẳng qua là trong lúc đó, hắc ý nhân dường như đã lần tới thượng thư phòng.

- Cái hoàng thành này thật sự là phiền toái, muốn tìm một người cũng không hề dễ dàng!

Tới thượng thư phòng, hắc ý nhân cũng không hề có chút băn khoăn, trực tiếp đập cửa thư phòng đi vào.

- Người nào?

- Đúng lại!

- Mau bắt lấy thích khách!

Thị vệ canh gác cùng với đám thái giám và cung nữ ở bên trong chạy ra, nhìn thấy người lạ đột nhiên xông vào thì cực kỳ hoảng sợ, cả một đám như lâm đại địch, thậm chí ở bên trong thượng thư phòng cũng mơ hồ lộ ra mấy cỗ hơi thở cường đại giằng co với hắc ý nhân kia.

- Tất cả lui ra!

Trong lúc hai bên đang ở vào thế giương cung bạt kiếm, thanh âm đặc trưng của Tần Đế Yên Vân Thiên hùng hậu vang lên. Thân hình cũng xuất hiện ở cửa phòng, phất phất tay đối với xung quanh, ý bảo bọn hắn không cần khẩn trương quá mức.

Mọi người thấy sắc mặt của Yên Vân Thiên vẫn bình tĩnh, trong ánh mắt còn lộ ra một tia ý tứ cảnh cáo, cả một đám đều biết điều lui xuống.

- Toàn bộ hoàng thành đều đã thay đổi, khác xa so với kinh thành năm đó, ta đến tây kinh thành, chỉ để gặp sự phụ thôi!

Quát thủ hạ lui xuống, Yên Vân Thiên nhìn hắc ý nhân kia cười cười.

- Động tĩnh bên người vừa rồi đều là do người gây ra đúng không?
- Thủ hạ của người, quá mức khấn trương rồi!
- Đâu cần phải làm náo động như vậy, ta đến gặp người là được rồi, đâu cần người phải đích thân chạy đến đây một chuyến như vậy?

Yến Vân Thiên cười nói, nghiêng người nhường lối cho hắc y nhân tiến vào thượng thư phòng, lại tự mình đóng cửa phòng lại. Cùng lúc đó, mấy cỗ hơi thở cường đại ở trong thượng thư phòng cũng biến mất trong nháy mắt, phảng phất như là chưa từng tồn tại vậy.

- Người đến tìm ta, cho dù như thế nào cũng đều không thích hợp. Hiện tại người đã là hoàng đế của Đại Tấn, cũng là người nắm tương lai của thiên hạ, cho nên vẫn là ta tới tìm người thì thích hợp hơn!
- Ngọc huynh quá khiêm nhượng!

Yến Vân Thiên vội vàng nói.

- Tốt lắm, không cần phải nói những thứ này nữa!
- Hắc y nhân bị Yến Vân Thiên gọi là Ngọc huynh khoát tay áo nói.
- Người vội vã muốn tìm ta như vậy, đến tột cùng là có sự tình gì?
- Vẫn là chuyện lần trước kia!

Tấn Đế Yến Vân Thiên cười khổ nói.

- Cái tên Vân Châu Chu Báo kia, thực lực của hắn hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của chúng ta !
- Chẳng lẽ thất bại?

Trong mắt hắc y nhân hiện lên một tia kinh dị.

- Không phải người nó hắn mới có tu vi thất phẩm sao? Cho dù là có chiến lực bát phẩm, có Thuần Dương pháp khí, nhưng mà bị hãm ở trong Chính Phản Cửu Cung Tu Di đại trận, hắn có muốn chạy trốn cũng không phải là việc dễ dàng. Nếu hắn thật sự có thể chạy trốn, như vậy chỉ sợ chiến lực của hắn đã gần đạt đến cửu phẩm!
- Không chỉ là chạy, mà còn đoạt mất kiện thuần dương pháp khí, đánh chết bốn gã bát phẩm cường giả!
- Điều đó không có khả năng!

Hắc y nhân mạnh mẽ đứng lên, vẻ mặt không thể tin được, trong tim của hắn thậm chí còn có chút hoài nghi, có phải tên Yến Vân Thiên này tham Thuần Dương pháp khí, cho nên mới giả vờ thất bại, giấu món Thuần Dương pháp khí kia đi.

Nhưng mà nghĩ thì nghĩ vậy, khả năng xảy ra chuyện này không lớn. Chỉ là một món Thuần Dương pháp khí mà thôi, không đến mức khiến cho tên nam nhân lòng mang thiên hạ này làm ra loại chuyện như thế. Nhưng bất kể như thế nào thì hành động lúc này đã thất bại, chẳng những tổn thất bốn gã cường giả bát phẩm, còn tổn thất mất một món Thuần Dương pháp khí, đó cũng không phải là một chuyện nhỏ!

Cho dù là cái thế lực khổng lồ phía sau của hắn, thì Thuần Dương pháp khí cũng thuộc loại vật tư mang tính chiến lược. Lúc này đây có thể xuất ra cái Hồng Lô Lô cũng là bởi vì muốn hạ quyết tâm tiêu diệt Chu Báo. Hắn là một con cờ không ổn định, có thể động chạm đến lợi ích của bọn họ ở trên bàn cờ vì thế cần phải khiến quân cờ này biến mất. Nhưng không ngờ lại tiền mất tật mang.

- Mười tên bát phẩm cường giả, còn có một món Thuần Dương pháp khí, Chính Phản Cửu Cung Tu Di đại trận, vậy mà bọn hắn vẫn bị đánh bại?
- Theo như tin tức bọn hắn mang về, tên Chu Báo kia ít nhất cũng có được thực lực cửu phẩm đỉnh phong, thậm chí còn có một số tin tức cho biết, hắn đã đặt nửa bước vào Thông Huyền cảnh rồi!
- Thông Huyền cảnh? Tên Chu Báo kia mới có bao nhiêu tuổi, vẫn còn chưa đạt được hai mươi tuổi, làm sao có thể có được tu vi Thông Huyền Cảnh đây?

746. Chương 743: Tứ Hôn. (2)

Nghe Yến Vân Thiên nói, trên mặt hắc y nhân hiện lên một tia khinh thường.

- Người cho là, có thể đứng vào hàng ngũ Tán Tiên là chuyện dễ dàng như vậy sao? Nếu thật sự thực lực của hắc y nhân đã đạt tới cảnh giới Thông Huyền Cảnh, thì người của người sao có thể còn sống mà trở về báo tin đây? Không bị hắc y nhân giết sạch mới là lạ!

Nói tới đây, hắc y nhân dừng lại một chút.

- Nhưng mà, nếu tên Chu Báo kia có thể làm được những việc này, như vậy tu vi của hắc y nhân ít nhất cũng là cửu phẩm, thậm chí là chiến lực cửu phẩm đỉnh phong. Xem ra tình báo của người không chính xác rồi!

- Đúng, như thế nào ta cũng thật không ngờ, chiến lực của hắc y nhân lại mạnh mẽ như vậy!

Câu này giống như động vào chỗ đau của Yến Vân Thiên.

- Thực lực của hắc y nhân vượt xa so với dự đoán trước kia của ta. Bây giờ như vậy đi, Ngọc huynh, trước tiên người cùng với hắc y nhân nói chuyện, ngài có tu vi thông thiên, chắc chắn có thể từ cuộc nói chuyện này mà đánh giá được thực lực chính xác của Chu Báo, cứ như vậy lần tiếp theo chúng ta cũng có thể nắm chắc việc đối phó với hắc y nhân!

- Tiếp theo? Người còn muốn làm một lần nữa sao?

Hắc y nhân cười lạnh một tiếng, lắc đầu liếc mắt nhìn Yến Vân Thiên một cái.

- Ta nghe thấy kế hoạch của người đã thất bại, cho nên mới tới nơi này nhìn xem, đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì, không thể tưởng tượng được là người lại đại bại. Người phải hiểu được, vô luận là bát phẩm cường giả hay là Thuần Dương pháp khí, bị mất đi một cái đối với bất kỳ người nào mà nói, đó đều là tổn thất thật lớn. Càng không giống như người, trong một lúc tổn thất bốn gã bát phẩm cường giả và một kiện Thuần Dương pháp khí. Tuy rằng người có hoàn cảnh đặc thù, nhưng mà những lão gia hỏa kia cũng sẽ không tùy ý để người làm như vậy nữa. Hơn nữa, ta cũng phải nhắc nhở người một câu, sở dĩ người lấy được ưu thế lớn như vậy, hoàn toàn là nằm ngoài ý muốn. Không ai nghĩ đến người có thể nuốt trọn Bắc Nguyên trong thời gian ngắn như vậy, nhưng mà sự thật cũng đã chứng minh, người nuốt Bắc Nguyên vào, nhưng căn bản là không thể tiêu hóa hoàn toàn. Bất kỳ chuyện tình nào ở phương bắc không được xử lý tốt ngược lại cũng sẽ trở thành đại họa. Nếu quả thật xảy ra chuyện như vậy, phương bắc đối với người mà nói cũng không phải là ưu thế mà là đại hại!

Thần sắc của Yến Vân Thiên đang mỉm cười, trở nên run sợ nói.

- Chính là bởi vì như vậy, cho nên mới càng cần phải hoàn toàn nắm được thể cục ở phương bắc trong tay, ta thừa nhận, việc ban thưởng Chu Báo đến phương bắc là ta tính sai, hiện tại ta đang chuẩn bị sửa chữa sai lầm này!

- Bất chấp nhiều như vậy!

Hắc y nhân lắc đầu nói.

- Người cần rõ ràng, hiện tại người chỉ có một chút ưu thế thôi, ưu thế là ưu thế, nhưng mà đối với hai vị kia mà nói, người vẫn không thể hoàn toàn áp đảo. Mà ngay sau khi người lấy được ưu thế lớn như vậy, hai người bọn họ đã tập hợp những thiên tài có khả năng đặc biệt lại, một khi bọn họ thành lập được liên minh thiên tài, tài nguyên bù trừ cho nhau, Như vậy ưu thế của người sẽ không còn sót lại chút gì. Thất bại của người lúc này đây lại quá mức thảm trọng, không chỉ có bốn gã bát phẩm cường giả, còn có một kiện Thuần Dương pháp khí, chỉ dựa vào hai điểm này thôi, hai người bọn họ cũng có thể làm suy giảm ưu thế của người. Hiện tại người còn mơ tưởng muốn lấy được lực lượng khổng lồ từ chỗ bọn chúng, chuyện này là không thể nào!

- Nhưng mà, thực lực của tên Chu Báo này thật sự là quá mức mạnh mẽ, hơn nữa hiện tại ngay cả Thiên Long Đạo cũng đều âm thầm ủng hộ hắc y nhân, nếu quả thật để cho hắc y nhân phát triển lớn mạnh lên, thì không có người nào ở phương bắc có thể chế trụ hắc y nhân!

- Chỗ đó chỉ là vùng đất nhỏ ở tây bắc, cứ cho là hắn có thể xưng bá ở đó thì sao, muốn làm được việc này, cũng không phải là sự tình có thể làm được trong ngày một ngày hai. Nói không chừng tới khi đó người cũng đã thành công, như vậy cho dù hắn có xưng bá cả phương bắc, thì đối với người mà nói cũng chẳng có bất kỳ ảnh hưởng gì!

- Ý của người, ta hiểu, nhưng mà.

Trên mặt Yến Vân Thiên hiện lên một tia tức giận, hung hăng vỗ lên mặt chiếc bàn trà.

- Trong lòng ta không cam lòng, tiểu tử này tuổi còn trẻ mà đã có được thành tựu như thế nên thực sự là quá mức cuồng ngạo, hắn không hề để hoàng tộc chúng ta ở trong mắt!

- Đó là chuyện của mình người, tự mình nghĩ biện pháp giải quyết đi!

Hắc y nhân lắc đầu như cũ nói.

- Chuyện lần này đã ảnh hưởng tới uy tín của người, người vẫn nên suy nghĩ lại thật tốt xem làm thế nào đối phó với áp lực từ hai vị kia đi. Cái nào nặng, cái nào nhẹ ta nghĩ người vẫn còn có thể phân biệt được?

- Ta sẽ xử lý tốt !

Thần sắc Yên Căn Thiên căng thẳng, nắm tay đang nắm chặt lại cũng nhẹ nhàng thả lỏng ra.

- Chuyện này là do ta lỗ mãng rồi, những chuyện tiếp theo ta sẽ tự mình xử lý. Nhưng mà kiện Thuần Dương pháp khí kia.

- Chuyện này người không cần phải lo lắng, mặc dù là bởi vì chuyện của người mà làm mất đồ vật kia, nhưng nói đến cùng vẫn là do mấy tên kia bản lĩnh không bằng người, đồ vật kia cũng là do bọn họ làm mất. Chuyện này ta sẽ nói giúp người, nhưng mà những chuyện khác người phải tự mình xử lý đấy!

- Ta hiểu mà, đa tạ Ngọc huynh!

- Không cần cảm tạ ta, chúng ta là một thể mà. Hiện tại cũng ta đang đứng trên cùng một cái thuyền, người tốt thì ta cũng tốt, nếu người gặp phiền toái, ta cũng không tránh khỏi có liên quan. Nếu chúng ta đã đem đại sự gửi gắm lên người của người, tự nhiên sẽ không để cho người ăn thiệt thòi quá lớn. Tuy rằng bây giờ người thua thiệt, nhưng mà cũng không tính là chuyện lớn gì. Người có thể tiếp tục tranh giành, ta sẽ giúp người tranh!

Hắc y nhân khoát tay áo.

- Nhưng mà tốt nhất là người nên nghĩ biện pháp ổn định lại cục diện nơi này, không cần tiếp tục gây ra sự tình gì, càng không được làm ra chuyện gì để cho người khác có cớ công kích người, hiểu chưa?

- Hiểu rồi!

Yến Vân Thiên bắt đầu gật đầu nói.

- Chuyện ở đây ta sẽ xử lý thỏa đáng. Sẽ không gây thêm phiền toái cho Ngọc huynh nữa đâu!

- Vậy là tốt rồi!

Hắc y nhân gật đầu nói.

- Gọi mấy người bọn hắn đến đây, ta dẫn bọn họ rời đi!

Yến đế gật gù đầu, gõ xuống bàn một cái, mấy đạo bóng đen chợt lóe quỳ ở phía trước.

- Đi mời mấy đại cung phụng đến đây.

Mấy đạo bóng đen khẽ động một chút, cũng không phát ra một chút tiếng động, hóa thành mấy làn gió nhẹ biến mất. Một lúc sau, mấy tên bát phẩm cường giả tham gia vây công Chu Báo chỉ cần còn sống đều bị dẫn lại chỗ này, chỉ thiếu tên hắc y nhân có thể xuyên qua hư không mà thôi. Hắc y nhân nói chuyện với bọn chúng vài câu, thần sắc khẽ động nhưng không tiếp tục nói gì nữa, chỉ dẫn theo bọn chúng rời khỏi hoàng cung.

747. Chương 744: Tứ Hôn. (3)

Chỉ còn lại một mình Yến Vân Thiên ở trong thượng thư phòng, mặt mày nhú lại giống như đang tự hỏi điều gì.

- Cái gì, tứ hôn, hoàng đế muốn gả con gái cho ta?

Chu Báo sững sờ nhìn sứ thần tuyên chỉ, trong mắt hiện lên một tia cổ quái mở miệng hỏi.

Đến tuyên chỉ là một vị thanh niên tuấn tú. Tu vi cũng đã đạt đến ngũ phẩm, có thể nhìn ra đây là một thiếu niên hào kiệt. Về phần tại sao lại phái một tên gia hỏa còn trẻ như vậy tới đây, tự nhiên là do hoàng đế có tính toán của riêng hắn. Mà quan trọng nhất chính là muốn từ trong tây kinh thành chạy đến lãnh địa của Chu Báo trong vòng mười ngày, không có thực lực ngũ phẩm thì tuyệt đối không làm được.

Nghiêm khắc mà nói, thì lời này của Chu Báo đã có chút ít bất kính, nhưng mà sứ giả tuyên chỉ giống như hoàn toàn không nghe được trong giọng nói của hắn có điểm bất kính, mỉm cười nói:

- Không sai, bệ hạ muốn gả con gái của mình cho ngài, chúc mừng Chu đại nhân!

Ánh mắt Chu Báo không khỏi híp lại, đánh giá tên thanh niên tên là Trì Hằng Hưng này từ trên xuống dưới một lượt. Tên này thoát nhìn lớn hơn hắn bốn tuổi, nhưng cũng chỉ có bộ dáng hai mươi tuổi. Trên trán lộ ra một cổ khí khái anh hùng, nhưng trong mắt lại lộ ra vẻ vô cùng linh động, thường thường có một tia quang mang giảo hoạt hiện lên, Vừa nhìn đã biết đây là một tên gia hỏa tâm tư linh hoạt.

- Không cần chúc mừng ta, tuổi của ta đã lớn như vậy mà vẫn chưa tìm được một lão bà, đích thật là nên cưới một cô vợ rồi!

Chu Báo gật gật đầu, kể từ sau khi biết kẻ bày ra sát cục là Tấn đế Yến Vân Thiên, Chu Báo đối với Yến Vân Thiên thập phần phản cảm. Có cảm giác tiếp theo hắn muốn làm gì chính mình đều có xúc động muốn phá hư. Nhưng mà trăm triệu lần cũng không thể tưởng tượng được, sau khi sát cục của người này bị phát, thế nhưng đột nhiên lại giở một chiêu như vậy, gả con gái mình cho Chu Báo.

- Không phải người này biết được ta đã biết là do hắn hạ thủ đó chứ?

Chu Báo trầm nghĩ trong lòng.

- Cũng có thể, hắn biết Vương Xà đang ở chỗ này của ta. Loại chuyện này ta không đoán được, nhưng lại không thể gạt được Vương Xà. Hắn bày ra hạ sách này cũng vì sợ ta điên lên, muốn làm ta yên lòng một chút. Nhưng mà người nghĩ rằng ta và người cứ dễ dàng như thế có thể trở lại như trước sao? Còn tứ hôn, để cho ta cưới ai thì ta sẽ cưới người đó sao? Kết hôn với Hòa Dương công chúa Yến Vân Yên, tuy rằng nàng cũng là một mỹ nhân nhưng mà. Nếu không phải là đồ ăn của ta, vậy sao không nhân cơ hội này.

Nghĩ đến đây, khóe miệng của hắn không nhin được mà vênh lên. Khiến cho Trì Hằng Hưng đang đứng đối diện với hắn cũng khẽ rùng mình. Trong lòng không khỏi lo lắng vạn phần.

Quả nhiên, phẳng phát giống như là xác minh cho lo lắng của hắn, câu nói kế tiếp của Chu Báo làm cho hắn thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

- Hòa Dương công chúa kia ta đã gặp qua một lần, nàng hết sức xinh đẹp nhưng ta lại không có hảo cảm với nàng. Tuy rằng nàng xinh đẹp, nhưng tâm cơ của nàng thực sự quá sâu, không phải người phù hợp với ta. Người xem, có phải là nên đổi một cô công chúa khác hơn nữa hay không?

- Đổi? Đổi một công chúa khác?

Trì Hằng Hưng thiếu chút nữa cắn đứt đầu lưỡi của mình, ánh mắt phút chốc mờ đi, đôi chân trở nên mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã lắn ra trên mặt đất.

Hoàng đế ban hôn, hơn nữa còn là ban hôn với công chúa. Chuyện này vô luận là rơi trúng người nào thì đều là chuyện vô cùng may mắn, chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu, cẩn thận chuẩn bị, làm sao có thể nói điều kiện đối với hoàng đế, lại còn trái chọn phải tuyển nữa.

- Tâm cơ quá sâu, không hề tương xứng!...

Nếu những chữ này truyền ra ngoài, thì Hòa Dương công chúa Yến Vân Yên sẽ bị toàn thiên hạ khinh thường, bất kể đến tột cùng tâm tư của nàng có sâu hay không, người khác cũng đều sẽ cho rằng tâm tư của nàng thực sự quá sâu.

Cho nên, hần không biết trả lời như thế nào. Cũng không dám trả lời.

- Tất cả những điều ta nói với người đều là thật, ta thật sự là không có hảo cảm gì với Hòa Dương công chúa cả!

Khóe miệng Chu Báo hơi nhếch lên, không chút do dự nói.

- Cho nên, xin Trì huynh đệ hãy về báo cáo với bề hạ giùm ta, ta biết vì sao hần phải gả công chúa cho ta, ta cũng cảm ơn ý tốt của hần, nhưng mà có một số việc cũng không phải chỉ cần dùng một số quà tặng nhỏ bé hay nữ nhân là có thể giải quyết được. Đương nhiên nếu hần đổi một người khác, ví dụ như là Thanh Dương công chúa, thì ta nghĩ chuyện kia sẽ được giải quyết!

Chuyện kia? Chuyện kia là chuyện gì?

Thân thể Trì Hằng Hưng hơi chấn động một chút, trong ánh mắt hiện lên một tia nghi hoặc, nhưng mà hần cũng không có hành động gì. Hần là người thông minh sự tình gì nên biết, sự tình gì không nên biết hần hoàn toàn có thể hiểu được. Nếu vị Chu Báo Chu đại nhân này có chuyện tình bí mật nào đó, như vậy chính mình chỉ cần mang tin tức này về báo cho bề hạ là được. Còn về phần xử lý như thế nào, thì hoàn toàn không liên quan đến hần.

Còn việc không hoàn thành nhiệm vụ lần này, có lẽ sẽ phải chịu một ít trừng phạt, nhưng mà hần không hề để ý tới chuyện này.

Thực lực, trên thế giới này thực lực có thể quyết định hết thảy, cứ nhìn tên tiểu tử trước mặt này sẽ biết. Tuổi của hần còn nhỏ hơn chính mình, xuất thân của hần so với chính mình cũng xa cách nhau vạn dặm, chỉ là con trai của một tên thợ săn, nhưng mà hần lại có thiên phú tu luyện và cơ duyên không gì sánh kịp. Trong mười năm ngắn ngủi từ một tên thiếu niên hương dã đã biến thành một tên cường giả nổi danh thiên hạ. Ngay cả hoàng đế bề hạ của Đại Tấn cũng phải gả con gái cho hần, kết giao với hần. Mà lúc này đây hần còn quá trẻ, chọn ba bỏ bốn. Ở trước mặt sứ giả triều đình lại thẳng thừng chê công chúa diện hạ là không hợp, nói cái gì tâm tư cơ quá sâu, không hợp với hần. Muốn đổi một người khác, còn nói muốn được bề hạ đồng ý cho kết hôn với Thanh Dương công chúa Yến Vân Phi, dựa vào cái gì, hần dựa vào cái gì?

Thực lực!

Hần có thực lực này, có thực lực để cò kè mặc cả cùng với hoàng đế!

Tất cả chuyện này đều là bởi vì thực lực của hần, hần là một trong bốn gã thiếu niên cường giả trong thiên hạ, thực lực của hần thậm chí còn vượt lên trên cả ba người còn lại. Hần có được chiến lực tiếp cận Cửu phẩm, còn có chiến tích khiến thiên hạ khiếp sợ, tất cả những chuyện này đều là tiền vốn để hần có tư cách cuồng vọng!

748. Chương 745: Tứ Hôn. (4)

Nếu, nếu như mình có thể có được thực lực của hần, không, chẳng cần phải ngang với hần, chỉ cần gần bằng hần, có được chiến tích như thế kia, như vậy mình cũng có thể giống như hần. Có được địa vị lớn như vậy, đối với thánh chỉ của hoàng đế cũng chẳng thêm ngó tới, thậm chí còn mang theo cái vẻ mặt đáng ghét như thể này, khiến cho người ta nhìn thấy chỉ muốn in vài cái bàn tay lên mặt hần.

Hiện tại, hần không có thực lực này!

Nhưng mà hần cũng có tiền vốn của riêng hần, tuy rằng không đạt được tiêu chuẩn biến thái như của Chu Báo, nhưng cũng đủ để cho hần ứng phó với việc không hoàn thành nhiệm vụ này. Hai mươi ba tuổi, là cao thủ ngũ phẩm, trên thế giới này trừ bỏ đám người biến thái Chu Báo, Lý Tú, Cơ Dạ Nguyệt, và Yên Phi này ra thì bất luận kẻ nào khác cũng không thể so sánh được với hần. Dù cho đối với bất kỳ một đại tộc thế gia nào thì hần cũng là đối tượng mời chào tốt nhất, đều cực lực tiếp đón, cho nên căn bản là hần không sợ.

- Nếu đại nhân đã nói như vậy, ta nhất định sẽ đem lời nói của ngài báo cáo với bề hạ!

- Vậy phiền Trì đại nhân!

Chu Báo khẽ gật đầu, bưng trà tiến khách.

- Thực sự là không muốn, nhưng mà hoàng đế vẫn muốn cùng chơi trò đó với ta!

Nhìn thấy Trì Hằng Hưng rời đi, Chu Báo nhíu mày nói thầm.

- Nhưng mà ta thực sự không hề có một chút hứng thú đối với nữ nhân Yến Vân Yên kia!

- Người như vậy có phải rất quá đáng hay không. Như vậy có phải là quá không để mặt mũi cho Yến Vân Thiên sao ?

Thanh âm của Vương Xà vang lên từ phía sau lưng hắn.

- Ta nói rồi, cơn tức này ta nuốt không trôi. Cho dù cố chấp nuốt xuống ngực, cơn tức này cũng sẽ không thông suốt được!

Chu Báo lạnh lùng cười.

- Nếu hắn muốn làm ta yên lòng, phải xuất ra một chút thành ý mới được.

- Thành ý? Hắn có thể gả con gái của mình cho người, đã là rất có thành ý rồi. Thanh Dương công chúa và Hòa Dương công chúa, tuy rằng phong hào chỉ khác nhau có một chữ, nhưng lại là hai người có địa vị hoàn toàn bất đồng. Người có biết mẹ đẻ của Thanh Dương công chúa là ai không?

- Hoàng hậu!

Chu Báo khẽ ngẩng đầu.

- Chẳng lẽ người nghĩ ta và người đang tùy tiện nói đùa sao? Đối với Thanh Dương công chúa ta còn biết nhiều hơn người!

- Người biết nàng?

Xà Vương có chút ngoài ý muốn.

- Ta còn tưởng rằng người thuận miệng nói đùa chứ?

- Gặp qua một lần, ấn tượng không tệ, ít nhất so với cái gì Yến Vân Yên kia còn tốt hơn. Người đàn bà kia tuy rằng xinh đẹp nhưng mà ta nhìn cũng không vừa mắt!

- Ta chỉ có thể nói nhân lực của người không tệ, ở cùng một chỗ với một nữ nhân hồng nhan, như thế nào lại là người tốt lành đây?

- Đường như người đối với hồng nhan kia có thành kiến rất lớn!

Chu Báo khó hiểu nói.

- Đến tột cùng thì nàng là ai?

- Nàng là một người luôn tự cho mình là đúng, cũng giống như Yến Vân Yên. Hành động lần này của người, phương pháp cũng không sai, có thể dùng cách này để thăm dò thái độ của Tần Đế. Nhìn xem người này đến tột cùng là có ý nhượng bộ, gả Thanh Hòa công chúa cho người hay không!

Vương Xà cười chuyển chủ đề khác nói.

Nếu hắn không muốn nhiều chuyện về người đàn bà kia, Chu Báo cũng sẽ không ép buộc hắn.

- Tần đế có nhượng bộ hay không ta không biết, nhưng mà ta nghĩ hắn nhất định sẽ thập phần tức giận, nói không chừng còn có thể khiến cho hắn trực tiếp tức chết là tốt nhất!

- Trực tiếp tức chết?

Vương Xà nở nụ cười.

- Hắn sẽ không, hắn còn có rất nhiều chuyện cần phải làm, như thế nào lại vì một chuyện tình nhỏ nhỏ này mà bị người khiến cho tức chết đây? Nhưng mà người làm như vậy có lẽ cũng không thể đạt được ước muốn!

- Người muốn nói, sau khi hắn tức giận, sẽ không đổi Hòa Dương công chúa thành Thanh Dương công chúa sao?

- Vì sao phải đổi, dù sao chuyện này cũng chỉ có hai bên người và hắn biết, hắn muốn gả Hòa Dương công chúa cho người cũng chỉ vì muốn làm người yên lòng, hiện tại thái độ của người đã biểu lộ ra là dù cho người ta có gả nữ nhân cho người, người cũng sẽ không an phận thủ thường, như vậy vì sao hắn phải gả nữ nhân cho người đây?

Vương Xà cười a a nói.

- Trừ phi, người có thể khiến cho hắn cảm thấy áp lực lớn hơn nữa, khiến cho hắn hiểu được nhất định phải gả con gái cho người, nếu không hắn sẽ rất phiền toái.

- Người có ý tứ gì?

- Muốn đạt được mục đích của mình, không thể ngồi bất động một chỗ, người cần phải hành động. Có một số việc, nếu như mình không tranh thủ thì chuyện tốt cũng sẽ không đến lượt mình. Hơn nữa, Yến Vân Thiên cũng không phải là người dễ đối phó như vậy, nếu như người thực sự muốn cưới Thanh Dương công chúa, người phải chủ động tạo một chút áp lực với Yến Vân Thiên. Chỉ có như vậy mới có thể đạt được ước muốn!

- Xem ra người đã có tính toán rồi!

- Chỉ là một cái đề nghị nhỏ nhỏ mà thôi!

- Đề nghị của người? Đề nghị gì vậy?

Chu Báo hơi ngẩn ra, bên trong ánh mắt nhìn Vương Xà lộ ra một cỗ cảm giác cực kì không tín nhiệm. Theo bản năng hắn cảm giác được tên gia hỏa Vương Xà này nhất định là không thể nghĩ được một cái chủ ý tốt đẹp nào cả, nói không chừng còn đẩy mình vào trong khe, cho nên, vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn.

- Người đừng nhìn ta như vậy, hiện tại thực lực của tiểu tử người cao như vậy, cho dù là xông vào trong cung một chút cũng không có việc gì cả, huống chi hiện tại người cũng có mục đích của chính bản thân mình, đi ra ngoài làm náo động một chút, cũng là chuyện tình nhất cử lưỡng tiện!

- Người muốn ta làm như thế nào?

Chu Báo nhún mày, ánh mắt nhìn về phía Xà Vương vẫn mang theo thần tình không tín nhiệm.

- Thực lực của người rất mạnh, nhưng mà kết quả của trận chiến này sẽ không được lưu truyền ra bên ngoài, nếu không truyền ra, như vậy người trong thiên hạ vẫn xem như người có tu vi thất phẩm, chiến lực đỉnh bát phẩm. Tuy rằng ở tuổi của người, lực lượng như vậy cũng đủ khiến toàn bộ thiên hạ ghé mắt, cũng có đầy đủ tư cách đi cưới công chúa. Nhưng mà nếu chỉ có thể thôi thì người cũng không thể nắm chắc mười phần. Hơn nữa người vừa mới từ chối con gái của Tần đế Yến Vân Thiên xong, lấy tính cách của hắn, nếu người không thể gây cho hắn đủ áp lực, hắn tuyệt đối sẽ không đồng ý!

Vương Xà tràn đầy tự tin nói.

- Như vậy, người có thể nói cho ta biết, đến tột cùng là ai trêu chọc vào người không?

Chu Báo cười hỏi.

- Ha ha, cũng không tính là trêu chọc, mà là từ trước đến nay ta và hắn có chút bất hòa!

Vương Xà nghe Chu Báo nói như vậy, khuôn mặt đỏ lên

749. Chương 746: Linh Hồn Thiết Cát, Nghĩa Bạc Vân Thiên. (1)

- Minh Nghĩa Kinh Viện, người muốn gây phiền toái, không có đối tượng nào thích hợp hơn so với Minh Nghĩa Kinh Viện!

- Xem ra ân oán của người với Minh Nghĩa Kinh Viện quả thật là không nhỏ, có thù lớn như vậy sao? Không phải là người muốn tiêu diệt toàn bộ Minh Nghĩa Kinh Viện đó chứ?

Chu Báo hỏi.

- Đối phó Minh Nghĩa Kinh viện không chỉ là việc của một mình ta, đó cũng là chuyện của người, bởi vì Minh Nghĩa Kinh Viện và Yến Vân Thiên đều là cùng một thế lực. Bọn hần cũng là một trong những đại biểu của lực lượng chính thống. Theo ta được biết, năm nó vì tiêu diệt Hỏa Nhân huyết mạch của người, Minh Nghĩa Kinh Viện có thể nói đã xuất ra không ít công sức.

Ánh mắt của Chu Báo ngưng tụ lại.

- Ý của người là ta không thể không đi tìm Minh Nghĩa Kinh viện này gây phiền phức sao?

- Ha ha, thế thì không nhất định, nhưng mà có một số việc, nên chuẩn bị càng sớm thì càng tốt, sớm làm suy yếu thực lực của bọn chúng xuống chút nào, đối với tương lai của người cũng càng có lợi chút đó. Hiện tại người mới chỉ mười bảy tuổi, đã có chiến lược Thông Huyền Cảnh, nhưng mà tu vi là tu vi, chiến lược là chiến lược, không thể đánh đồng lại làm một. Đến khi người đứng vào hàng ngũ Tán Tà thì lại là một chuyện khác. Hắc hắc, tới khi người đứng vào hàng ngũ Tán Tà, người nghĩ rằng người vẫn còn có thể giấu giếm được Hỏa Nhân của người sao? Nếu như bọn họ biết được người có Hỏa Nhân, hơn nữa người còn trẻ như vậy đã có thể đứng vào hàng ngũ Tiên Tà, nhất định bọn hần sẽ không bỏ qua cho người. Cho tới lúc đó, người vẫn sẽ phải tiếp tục dây dưa với bọn họ. Chẳng thà hiện tại bố trí thế cục, làm tốt công việc chuẩn bị, vì chính bản thân mình mà lưu lại đầy đủ đường lui. Nếu không mà nói, tới khi người bước vào hàng ngũ Tiên Tà, chỉ có hai lựa chọn, hoặc là bị bọn hần giết chết, hoặc là hoàn toàn lui vào bên trong Tiên Cung. Ta nghĩ hai lựa chọn này, cũng không phải là người không hiểu!

- Người nói đứng vào hàng ngũ Tán Tà là cái gì?

Chu Báo nghe thấy được cái từ ngữ này, không khỏi có chút tò mò.

- Tu vi đột phá cửu phẩm, tiến vào Thông Huyền Cảnh, liền có thể đạt được nghiệp vị tán tiên, cũng chính là người đứng vào hàng ngũ Tán Tà!

Xà Vương nói.

- Đây cũng là cảnh giới mà ta suốt đời theo đuổi!

Nghiệp vị tán tiên này, Chu Báo đã nghe Thanh Linh nói qua, nhưng mà đứng vào hàng ngũ Tiên Tà hần lại không biết.

- Có ý tứ, hiện tại ta đạt được nghiệp vị tán tiên là liền có thể đứng vào hàng ngũ Tiên Tà sao? Trừ khi là đạt được nghiệp vị tán tiên, còn nếu không thì không được xếp vào sao!

- Không được xếp vào!

Thần sắc của Chu Báo khê biến đổi, nhưng mà bây giờ Vương Xà đang đứng trước mặt của hần, hần cũng không thể trao đổi với Thanh Linh được, chỉ có thể gượng cười.

- Tu vi đột phá Thông Huyền Cảnh, đó là chuyện của tương lai, vẫn là nói chuyện của hiện tại đi, người muốn ta làm như thế nào?

- Giúp ta thu xếp một chuyện !

Vương Xà thấy thần sắc của Chu Báo buồn lòng, trên mặt lộ ra một ý cười thoải mái.

- Có một việc ta muốn làm, nhưng mà Minh Nghĩa Kinh Viện nhất định sẽ ngăn cản, người của bọn họ nhiều lắm, mà sự tính này ta không thể nhờ Thiên Long Đạo trợ giúp được. Vốn là ta muốn nhờ Vô Song

và Lôi Lão dùng thân phận tư nhân tới trợ giúp ta, nhưng mà hiện tại người đã mạnh như vậy, thì không cần phiền toái như vậy!

- Nói cụ thể !

- Mười ngày sau ta muốn đi làm một việc, cụ thể là muốn ăn trộm một bộ hài cốt của Minh Nghĩa Kinh Viện. Ta muốn hôm đó người đến khiêu chiến với cường giả của Minh Nghĩa Kinh Viện, làm cho bọn họ không thể bận tâm đến ta !

- Tới Minh Nghĩa Kinh Viện đánh cướp một bộ hài cốt ?

Chu Báo nheo nheo ánh mắt nhìn Vương Xà.

- Việc này sẽ không mất nhiều thời gian a !

- Minh Nghĩa Kinh Viện là một trong tam đại môn phái của Đại Tấn. Bên trong môn phái cao thủ nhiều như mây, mà cái bộ hài cốt kia lại nằm ở trọng địa của Minh Nghĩa Kinh Viện, có nhiều lão gia hỏa lợi hại canh gác, người không thi triển đủ thực lực để dẫn dụ được bọn họ đi ra, ta thật sự là không thể xuống tay được !

- Người không phải là muốn đi đào bới phần mộ tổ tiên của Minh Nghĩa Kinh Viện đó chứ?

- Minh Nghĩa Kinh Viện không có phần mộ tổ tiên, chỉ có lăng tẩm của thánh nhân các triều đại!

- Đúng là người muốn đi đào bới phần mộ tổ tiên của người khác!

Chu Báo kêu lên.

Vương Xà bắt đầu dĩ, buông cánh tay nói.

- Cứ cho là như thế đi!

- Ta cũng muốn giúp người nhưng lại sợ kết oán thù với Minh Nghĩa Kinh Viện!

- Người và Minh Nghĩa Kinh Viện vốn đã là oan gia không thể giải được, nếu như Hỏa Nhân của người còn tồn tại. Nhưng mà hiện tại cũng chỉ là tính toán vì tương lai mà thôi, huống chi người lại có đầy đủ lý do để tìm Minh Nghĩa Kinh Viện gây phiền phức!

- Vì sao lại có lý do?

- Đương nhiên là vì việc chung thân đại sự của người, người muốn tạo áp lực với Yến Vân Thiên, quan trọng hơn chính là mười tên cường giả vây giết người, khẳng định bọn chúng là người của Minh Nghĩa Kinh viện, ta sẽ giúp người điều tra thân phận của bọn chúng, sau đó người có thể đường đường chính chính tới nơi đó gây náo loạn!

- Người điều tra như thế nào?

- Ta có cách của ta, người chỉ cần đáp ứng với ta là được rồi!

- Nếu mười tên kia thật sự là người của Minh Nghĩa Kinh Viện, như vậy ta cũng sẽ không cần phải để ý gì nữa mà trực tiếp đi tới Minh Nghĩa Kinh Viện náo loạn!

- Ba ngày, chậm nhất là năm ngày, ta sẽ đem chứng cứ đến cho người!

Vương Xà mừng rỡ nói.

Xoát, xoát, xoát, hô, hô hô

Chu Báo ngồi xếp bằng ở trên giường, hai tay đặt lên đầu gối, một tảng hắc y nhàn nhạt bao phủ ở xung quanh hắn, như mây như khói.

Căn phòng không lớn, trừ cái giường hắn đang ngồi xếp bằng ở bên trên là có dấu hiệu khác thường, còn các địa phương khác đều không chịu ảnh hưởng. Nhưng mà, nếu như trong lúc này, cầm một khối thiết bản ném vào vụn khí màu đen như sương như khói kia, sẽ xảy ra hiện tượng kinh dị. Thiết Bản sẽ tan chảy giống như sáp nến vậy.

Ở bên trong vụ khí màu đen, có một con quái vật bộ dáng dữ tợn chợt ẩn chợt hiện. Bỗng nhiên làn vụ khí chợt xao động, trong lúc đó, hai cánh tay của Chu Báo chợt động, năm ngón tay trái nắm ra năm đạo trảo kinh màu xích hồng. Năm đạo trảo kinh này bày xung quanh làn hắc vụ rồi chợt dung hợp lại một chỗ, biến ảo thành một con quái điều chín đầu.

750. Chương 747: Linh Hồn Thiết Cát, Nghĩa Bạc Vân Thiên. (2)

Sau khi con quái điều này được hình thành, hai mắt Chu Báo mạnh mẽ mở ra, từ bên trong mắt có hai đạo quang mang màu đỏ bắn tới con quái điều chín đầu, làm cho con quái điều chín đầu vừa với hình thành không lâu lại bắt đầu biến hóa, kình khí màu xích hồng bắt đầu bốc lên, mơ hồ ở bên trong còn có lời quang mây đỏ chớp động. Cuối cùng toàn bộ kinh khí ngưng tụ lại một chỗ, biến ảo thành một chữ hạnh huyền ảo, ký tự này được viết rất hoa mỹ, mang theo phong cách cổ xưa thê lương pha lẫn một loại tà khí khó nói lên lời bên trong. Nếu chăm chú nhìn kỹ còn có thể thấy bốn phía xung quanh ký tự này còn có hắc khí mờ ảo bao quanh, nhìn vào có cảm giác hết sức khó chịu.

Sau khi cái ký tự này hình thành, rốt cục Chu Báo cũng thở dài một hơi, nhẹ nhàng đưa tay lên, ký tự kia mạnh mẽ tan rã ra, hóa thành một đạo lốc xoáy màu đỏ, bay về phía mi tâm của Chu Báo.

- Tốt, thật sự là quá tốt, không thể tưởng tượng được chỉ trong thời gian ngắn như vậy mà người có thể luyện thành thần thông Linh Hồn Thiết Cát của Thương Cửu. Nhưng mà cũng không tính là ngoài ý muốn, người là người có được Thông Thiên Pháp Nhân, dung hợp với Thương Cửu Trảo trong Thiên Cầm Cửu Biến, nên luyện thành Linh Hồn Thiết Cát cũng là chuyện đương nhiên ha ha!

Chứng kiến đạo lốc xoáy màu đen kia dung nhập vào trong mi tâm của Chu Báo, Thanh Linh xông ra cất tiếng cười to.

- Linh Hồn Thiết Cát quả nhiên quý dị, tuy rằng ta vẫn chưa dùng nó để đối phó với địch nhân được, nhưng mà ta cũng có thể cảm giác được sự khủng bố của nó. Cho dù là một tên cường giả nếu không cẩn thận bị trúng một chiêu này, tinh thần cũng sẽ tổn hao rất nhiều, mất đi chiến lực, thậm chí là thần hồn câu diệt, chỉ để lại một khối thi thể không có linh hồn. Thật sự là quá kinh khủng!

Chu Báo nhẹ nhàng nói, hút toàn bộ hắc vụ xung quanh vào trong cơ thể, biểu tình trên mặt có chút ngưng trọng.

- Thần thông như thế cũng thật sự là quá mức nham hiểm, nếu ta dùng thần thông này quá nhiều, nói không chừng sẽ gặp cái gì báo ứng!

- Hắc hắc, tiểu tử, không cần lo lắng, thần thông này quả thật là âm độc lợi hại, nhưng mà có thể sử dụng thành công cũng không dễ dàng như vậy, thần thông Linh Hồn Thiết Cát chuyên dùng để đối phó nguyên thần, người bình thường, đặc biệt là nhân vật dưới Thông Huyền Cảnh, cho dù là có thể hiểu được thần niệm, nhưng mà mối liên hệ giữa thần niệm và tinh thần quá mức chặt chẽ, vì thế uy lực của Linh Hồn Thiết Cát sẽ bị suy yếu rất nhiều, cho nên nhiều nhất cũng chỉ có thể đánh cho tinh thần của đối phương bị hao tổn, làm cho bọn họ tạm thời mất đi sức chiến đấu mà thôi, sẽ không lấy được mạng của bọn hắc. Muốn chân chính phát huy được uy lực của thần thông này, thì chỉ có thể chờ tới khi bước vào hàng ngũ Tiên Tà, khi đó phương pháp dùng lực để chiến đấu thay đổi, lúc đó mới có thể phát huy ra hiệu quả chân chính, cho nên người không cần lo lắng!

- Thật sự?

- Đương nhiên là thật sự, người cho là thân thể vô dụng như vậy sao, có thể để cho người ta tùy ý công kích tinh thần sao?

Thanh Linh cười nói.

- Nhưng mà đối với người bây giờ mà nói, hiệu quả khi sử dụng Linh Hồn Thiết Cát cũng không tệ lắm. Cường giả ở đẳng cấp này đều không sai biệt lắm có thể hiểu được thần niệm tồn tại, Nhưng mà thần niệm quá yếu, hơn nữa cũng không có năng lực tự bảo vệ mình, người dùng Linh Hồn Thiết Cát đối phó với bọn hắc, tuy rằng không có cách nào làm cho tinh thần của bọn hắc tiêu tán, tuy nhiên cũng có thể khiến cho thần hồn của bọn hắc bị tổn thương nặng, chèn ép thần niệm vừa mới hình thành của bọn hắc!

- Xem ra thật sự là không sai!

Nghe Thanh Linh nói ra hiệu dụng của Linh Hồn Thiết Cát, trong lòng Chu Báo lập tức nóng lên.

- Đúng rồi, còn có một việc lúc trước ta quên không hỏi người, thần thông này rốt cục là cái thứ gì, dường như không giống như dị thuật và bí kỹ!

- Đương nhiên là không giống, cái gọi là bí kỹ và dị thuật của các người, nói cho cùng thì đều là cách thức vận dụng thiên địa nguyên khí mà thôi, nhưng mà thần thông thì không giống như thế. Ta nghĩ người cũng đã chú ý tới, thần thông cũng không phải là phụ thuộc vào thiên địa nguyên khí, cũng không phụ thuộc vào nội khí của người. Cái gọi là thần thông là nói đến lĩnh ngộ quy luật của thiên địa. Lĩnh ngộ thấu đáo, liền có thể trực tiếp lợi dụng quy luật của thiên địa, tạo thành hiệu quả như ý muốn. Mà cái phù văn người vừa mới nhìn thấy đó cũng là một loại lợi dụng quy luật của thiên địa. Sau khi người hoàn toàn lĩnh ngộ được quy luật của thiên địa, liền có thể ngưng tụ thành đại phù văn, có thể làm ra những chuyện mà người thường không thể tưởng tượng nổi!

Nói tới đây, Thanh Linh chậm rãi bay tới trước mặt Chu Báo.

- Đại Tiêu Dong Thuật của người cũng giống như vậy, tin tưởng trong lúc người vận dụng cương khí cũng có thể phát hiện ra, ở bên trong cương khí của người có ẩn dấu một cái phù văn!

- Không sai, ta cũng phát hiện ra, ta cũng biết mỗi một lần ta sử dụng Đại Tiêu Dong Thuật đều là dẫn lực lượng từ cái phù văn này ra! Nhưng mà ta không hề có lĩnh ngộ đối với cái quy luật gì đó, làm sao lại có thể vận dụng được nó?

- Vận dụng và lĩnh ngộ đó là hai loại khái niệm hoàn toàn khác nhau. Không thể lĩnh ngộ chưa chắc là đã không thể vận dụng. Giống như là sử dụng pháp khí vậy, đại đa số mọi người đều không biết chế tạo, nhưng lại có thể vận dụng!

Thanh Linh nói.

- Thần thông này, người chỉ cần biết dùng là được, còn về phần lĩnh ngộ, ha ha đợi cho tới khi tu vi của người tới cảnh giới Nhân Tiên, thì hãy thử!

- Nhân Tiên?

Chu Báo mở trừng hai mắt, lặng lẽ suy nghĩ, chuyện xa xôi như vậy, hiện tại suy nghĩ thật sự là quá sớm.

- Thiên Cầm Cửu Biến cũng có thể diễn biến thành chín loại thần thông, hiện tại ta mới luyện thành một loại, còn có tám loại nữa, phải tiếp tục luyện từng cái một mới được.

- Chuyện này cũng đừng nghĩ nữa, sở dĩ người có thể luyện thành Linh Hồn Thiết Cát là bởi vì người có Thông Thiên Pháp nhãn trợ giúp, nếu không thì không có ba mươi đến năm mươi năm công phu người cũng không thể nào luyện thành!

- Vậy người còn muốn ta luyện!

- Còn hơn cái quyền ý cổ quái của người, ba mươi đến năm mươi năm cũng đã là cái gì đâu!

Thanh Linh nói.

Nghĩ đến cái vũ trụ quyền ý chính mình tu luyện ra kia, Chu Báo liền cảm thấy đau đầu một trận.

Hiện tại tu vi của hắn đã ở một cái cảnh giới mà hắn chưa từng tưởng tượng ra, vì thế quyền ý cũng tùy theo mà tăng cường, loại tăng cường này, tuy rằng khiến cho uy lực nắm đầm của hắn đại tăng, có thể nói, hiện tại uy lực của hai nắm đầm của hắn phát ra còn lớn hơn cả hai cái thiết chùy trước kia có khi còn lớn hơn rất nhiều.

751. Chương 748: Linh Hồn Thiết Cát, Nghĩa Bạc Vân Thiên. (3)

Nhưng theo đó thì quyền ý của hắn cũng càng ngày càng khó khống chế. Chu Báo hiểu được đây là bởi vì tốc độ tăng trưởng tu vi của mình nhanh hơn rất nhiều so với lý giải của mình về quyền pháp, cho nên mới

xảy ra tình huống khó không chế được quyền ý. Việc duy nhất hần có thể làm là một lần rồi lại một lần thực hiện công việc vô vị là tôi luyện lại quyền thuật, quyền pháp của mình, để có thể tăng cường khả năng lý giải quyền pháp, khiến cho khả năng không chế quyền ý cũng được đề cao.

Hơn nữa, cho dù là nhận thức của mình đã đủ để không chế được quyền ý của mình, nhưng đó cũng không phải là việc lâu dài. Bởi vì quyền ý của hần là khuếch trương vô hạn, tìm tòi ở trong vũ trụ. Vũ trụ vô hạn, cho nên quyền ý của hần cũng là vô hạn. Hần nhất thiết phải không ngừng lĩnh ngộ tôi luyện mới có thể khiến cho quyền pháp của mình đuổi kịp độ khuếch trương của quyền ý. Mới có thể chân chính không chế quyền ý của chính mình.

- Ta thật sự là đã tìm cho mình một cái vấn đề có khó khăn không nhỏ!

- Tuy rằng đóng cửa tu luyện là việc phải làm, nhưng mà nếu người làm giống như vậy, cả đời nhốt mình trong nhà tu luyện và lĩnh ngộ thì thành tựu trong tương lai cũng là có hạn!

Thanh Linh nhìn hần nói.

- Tu vi và thực lực của người đã tiến triển đến một cảnh giới cực kỳ cường đại, nhưng mà tu vi tâm linh của người thì lại không cách nào hợp nhất với thực lực của người, giống như là quyền pháp của người không thể không chế được quyền ý vậy. Hiện tại việc người cần làm chính là dung nhập vào trong thần thể để tôi luyện tâm linh của người chứ không phải là đóng cửa bế quan!

- Ta hiểu rồi, thật sự là ta cũng có chuyện muốn đi ra ngoài làm, nhưng mà ta muốn xem hiệu suất của tên Vương Xà kia đến tột cùng là như thế nào, hiện tại đã là ngày thứ ba, hần nói có thể tìm được một ít chứng cứ chính xác để ta đi tới Minh Nghĩa Kinh Viện gây náo loạn, cũng không biết đã tìm được chưa!

Hiệu suất của Vương Xà quả thực không tệ, Chu Báo vừa mới nhắc đến hần thì hôm sau hần liền mang một bức họa tới đưa cho Chu Báo.

- Nhìn xem, đám người này có phải là người muốn giết người ngày đó không!

Chu Báo vừa mở mắt ra nhìn, thần sắc nhất thời biến đổi, bởi vì bên trong tám bức họa này, thậm chí có tới hai người nằm trong đám bát phẩm cường giả vây giết hần lần trước.

- Bọn hần là ai?

- Đại trưởng lão của Minh Nghĩa Kinh Viện!

Xà Vương chứng kiến biểu tình trên mặt Chu Báo, trong mắt hiện lên ý cười.

- Minh Nghĩa Kinh Viện có tám đại trưởng lão, sáu tên bát phẩm, hai tên cửu phẩm, bức họa của bọn họ đều là ở chỗ này!

- Bức tranh này rất giống!

Khóe miệng Chu Báo khẽ nhếch lên, rút hai bức họa ở trong đó ra.

- Hai người này đích thật là trưởng lão của Minh Nghĩa Kinh Viện sao? Người có gạt ta không đó!

- Ha ha, người cầm hai bức họa này đi đến Minh Nghĩa Kinh Viện thì sẽ biết!

Xà Vương âm hiểm cười.

- Minh Nghĩa Kinh Viện tự xưng là danh môn chính phái, người mang bức họa đi, bọn chúng dám không thừa nhận sao? Chỉ cần bọn hần thừa nhận, người liền có lý do làm loạn!

- Hừ, nếu quả thật là người của Minh Nghĩa Kinh Viện, ta nhất định sẽ làm cho bọn chúng náo loạn!

Trong mắt Chu Báo hiện lên một luồng hàn quang.

- Chu Báo ta cũng không phải là loại người bị người ta nhử sạch răng còn hướng tới người ta cảm tạ!

Vừa nghĩ tới đám cường giả vây giết mình, một cỗ tà hỏa từ đan điền xông thẳng lên trán của hần.

Mặc kệ tên Vương Xà này đến tột cùng là có mục đích gì, có chủ ý phá hư cái gì. Hai người trong bức họa này đúng thật là hai tên đã tham gia vây giết mình. Chính mình và bọn hần đều không cừu không oán,

thậm chí là chưa từng gặp mặt. Bọn hần lại cứ như vậy công khai vây giết mình, nếu tìm không thấy bọn chúng thì thôi, hiện tại đã biết được thân phận của bọn họ, nếu không thể đòi lại món nợ này, cổ tã hỏa ở đáy lòng của hần không thể phát tiết ra được sẽ khiến cho tâm hồn có chỗ thiếu hụt, như vậy đối với việc tu luyện trong tương lai của hần sẽ có trở lực rất lớn, cho nên món nợ này, nhất định hần phải tự mình đòi lại.

- Xem ra lần này, cho dù ta không muốn giúp người cũng không được!

- Ha ha, chuyện này chỉ có thể nói rằng vận khí của ta không tệ, và vận khí của Minh Nghĩa Kinh Viện không tốt mà thôi!

Xà Vương cười, ở chỗ sâu trong ánh mắt lại lóe lên một cỗ khí thế vô cùng sắc bén.

- Tiểu Báo Tử, lần này ta đã chuẩn bị khiến cho Minh Nghĩa Kinh Viện ăn một cái thiệt thòi thật lớn!

- Người muốn làm như thế nào, con mẹ nó chứ, đó là việc của người, việc ta muốn làm rất đơn giản, chính là bắt được hai tên này!

- Bắt được bọn chúng thì sao đây?

- Ha ha, đương nhiên là phải thủ tiêu bọn họ, không phải người đã nói là muốn ta làm suy yếu thực lực của bọn họ sao? Đây chính là một cơ hội tốt, nói không chừng, ngoài bọn họ ra, một ít trưởng lão của Minh Nghĩa Kinh Viện cũng sẽ bị ta giết chết!

- Xen ra, người rất tin tưởng vào thực lực của mình!

- Đương nhiên là ta tin tưởng!

Chu Báo liếc mắt nhìn Xà Vương một cái, bỗng nhiên cười nói.

- Ta biết người có lá bài tẩy của người, nhưng mà Vương đại tọa à, người có tin là nếu bây giờ hai chúng ta giao đấu, ta có thể xử lý người không ?

- Vậy sao?

Đồng tử của Xà Vương mạnh mẽ co rút lại, một cỗ hơi thở âm lãnh từ trên người hần tràn ra, gắt gao nhìn chăm chăm vào Chu Báo, bỗng nhiên cất tiếng cười to.

- Ha ha ha ha, tốt, thật sự là quá tốt, người có lòng tin như vậy là tốt rồi, đương nhiên nếu người thực sự có được thực lực này. Tiểu Tử ta thực tâm hi vọng người có thể sớm đứng vào hàng ngũ Tiên Tọa, ha ha ha ha ha ha!

Mang theo một trận cười to, Vương Xà xoay người rời đi.

- Tiểu tử, dường như là người cố ý kích thích hần!

- Ta chỉ là làm một phép thử nho nhỏ mà thôi !

Chu Báo hơi híp mắt lại.

- Người này biết quá nhiều bí mật của ta, tuy rằng cũng không có ác ý, nhưng mà tâm tư đề phòng thì không thể không có. Ta vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn, cho hần một chút cảnh cáo, để cho sau này nếu hần muốn lợi dụng ta thì cũng phải đắn đo suy nghĩ, đỡ xảy ra trường hợp hần thật sự bán ta đi !

- Đối với người, hần là hần cũng không có ác ý quá lớn !

Thanh Linh nói.

752. Chương 749: Khiêu Khích Càn Rỗ Và Chiến Đấu. (1)

- Bởi vì người có được Hỏa Nhân, đã định sẵn là đối lập với địch nhân của hần, cho nên thực lực của người càng mạnh hần lại càng vui vẻ. Ta nghĩ đây cũng là nguyên nhân mà trước kia hần dốc hết sức ra giúp người. Trên đời này cũng có những cừu hận là do kết quả, nhưng cũng có những cừu hận đã được định sẵn rồi. Giống như người và nhóm địch nhân của hần. Bởi vì người có được Hỏa Nhân cho nên định mệnh đã chú định người cùng với địch nhân của hần ở vào thế đối lập. Vì vậy hần trợ giúp người cũng chẳng khác

nào trợ giúp chính hần. An bài cho địch nhân của hần một kẻ thù vô cùng cường đại. Không thể nghi ngờ, chuyện này cực kỳ có lợi đối với hần !

- Cho nên, khi thực lực của ta đã đạt đến một cảnh giới nhất định, thì hần sẽ không chút do dự mà công khai bí mật của ta, đẩy song phương chúng ta vào hoàn cảnh chém giết, còn hần ngồi làm ngư ông đắc lợi!

Chu Báo lạnh lùng nói.

- Hần có tâm tư làm như vậy, nhưng mà người cũng không cần phải để cho hần cứ dễ dàng như vậy mà đạt được mục đích!

Thanh Linh nói.

- Giống như là Tấn đế Yến Vân Thiên, hần vốn là muốn biến người thành con cờ của hần, nhưng mà hần còn chưa có thời gian phản ứng thì người đã thoát khỏi tầm khống chế của hần. Vương Xà cũng giống như vậy, người cần phải nhanh chóng gia tăng thực lực của mình. Đến khi hần muốn lợi dụng người, thì người có thể tiến hành khống chế ngược lại, tới khi đó có lẽ người còn có thể thu cơ hội kia về cho mình dùng!

- Lấy cho mình dùng?

Ánh mắt của Chu Báo lóe lên, cười khổ lắc đầu nói.

- Ta cũng không có ý định này, tâm nguyện lớn nhất của ta chính là tu luyện, không ngừng tăng cường thực lực của chính mình, chứ không phải là kết bè kết phái như bây giờ!

- Người có tâm tư như thế đương nhiên là tốt nhất, ta chỉ sợ khi người được nếm mùi vị ngon ngọt của quyền lực, nổi lên tâm tư ngựa nhơ chuồng, ảnh hưởng tới sự tiến cảnh tâm linh của người, do đó sinh ra ảnh hưởng đối với việc tu luyện!

Thanh Linh thản nhiên nói.

- Cho nên, vô luận là lúc nào, người đều phải bảo trì ý nghĩ thành tĩnh, con đường tu luyện vô cùng vô tận, chỉ có chịu đựng được tịch tịch mới có thể tìm được đường đi chân chính.

- Người cũng không cần nói những lời này với ta, đạo lý lớn này ta đã nghe rất nhiều rồi!

Chu Báo khoát tay, mạnh mẽ nhét tên gia hỏa dài dòng này vào bên trong Thanh Đăng, ngồi xuống nhập định.

Chu Báo không kiêng nể gì, thanh âm của hần vang vọng khắp cả Minh Nghĩa Phường, vang đến tai của tất cả mọi người, không chỉ là cường giả, không chỉ là người trong võ lâm, mà là mọi người.

Thanh âm của hần mang theo nội khí vô cùng hùng hồn khuấy động bên ngoài, Chu Báo tin rằng thanh âm của hần có thể đến được tai của tất cả mọi người, đây cũng là mục đích của hần.

Khiêu khích!

Sau đó, chỉ cần không phải là kẻ ngốc, cũng đều có thể nhìn ra tiểu tử này đến Minh Nghĩa Kinh Viện là để gây sự.

Không gian cũng không duy trì được sự tĩnh lặng bao lâu, liền nghe được một tiếng gầm vang lên đánh vỡ trầm mặc.

- Tiểu tử hỗn trưởng từ nơi nào đến, không biết trời cao đất dày, lại dám vu tội Kỳ đại hiệp!

Tiếng đến người tới, một người dùng tốc độ cực nhanh vọt tới trước mặt Chu Báo, sau đó giơ một cái tát hướng tới mặt của Chu Báo.

Ba!

Một tiếng động thanh thúy vang lên, thân hình bay tới nhanh như một mũi tên, bị đánh bay trở về cũng nhanh như một mũi tên.

Chu Báo vẫn đang ngồi bất động ở chỗ kia, trong tay hần còn cầm một cái chén trà đang uống dở, trên mặt nở nụ cười lạnh mang theo vẻ khinh miệt.

Bóng người xông tới cuối cùng cũng từ trên không trung rơi xuống mặt đất, tro bụi văng khắp nơi, đó là một tiểu cao thủ có tu vi ngũ phẩm, thân hình cao lớn dũng mãnh, bộ dáng uy mãnh mảy rậm mắt to.

Đương nhiên cái gọi là bộ dáng uy mãnh chỉ là lúc trước kia. Hiện tại bộ dáng của hắn quá mức chật vật, một cái tát này của Chu Báo cũng không dùng toàn lực, cũng sẽ không nguy hiểm gì đến tính mạng. Nhưng mà lực đạo lại khiến cho cả hàm răng và xương hàm đều phun ra trên mặt đất, cả khuôn mặt đều sưng vù lên, làm gì còn một chút phong phạm của cao thủ, một tia khí thể uy mãnh.

-Người!

Cả hàm răng trong miệng đều đã rụng sạch, giọng nói cũng trở nên biến đổi. Đại hán kia giãy dụa đứng lên khỏi mặt đất, trong ánh mắt lộ ra vẻ kinh sợ, hung hăng chỉ vào Chu Báo, nhưng cũng không dám tiến lên nữa.

Chu Báo ra tay quá nhanh, khiến cho hắn căn bản là không thể phản ứng, mãi cho tới khi hắn rơi xuống đất, hắn mới phát hiện ra mình đã bị Chu Báo đánh bay ra rồi.

Thực lực của hai bên chênh lệch quá lớn, có xông lên thì cũng chỉ là tự rước lấy nhục mà thôi.

Chu Báo thì vẫn ngồi ở đó, giống như sự tình gì cũng chưa từng phát sinh, chậm rãi nhắm nháp chén trà, tận tới khi uống xong cũng không thèm liếc mắt nhìn tên đại hán kia một cái.

Uống xong chén trà, hắn liền nhẹ nhàng dời ánh mắt của mình đến phương hướng tổng viện của Minh Nghĩa Kinh Viện.

- Ta đây lớn tiếng quát mắng Kỷ Trung Đường, chắc là tên kiếm thánh áo trắng Lục Thiệu Du kia sẽ đứng ngồi không yên. Mười mấy năm trước người này đã là bát phẩm cường giả, cũng không biết đến tột cùng đã đột phá cửu phẩm chưa?

Trong lòng hắn âm thầm nghĩ ngợi.

Kỷ Trung Đường và Lục Thiệu Du gần như là phụ tử, thậm chí so với phụ tử còn chặt chẽ hơn. Điều này cho dù là người không ở trên giang hồ cũng biết. Hiện tại mình lại đứng giữa Minh Nghĩa Phường mà chửi mắng Kỷ Trung Đường, đây không chỉ là khiêu khích với Minh Nghĩa Kinh Viện mà còn là khiêu khích với Lục Thiệu Du. Nếu Lục Thiệu Du không chịu ra mặt, nhất định là không thể được, trừ phi là hắn đi vắng.

Nhưng mà hôm nay là ngày Kỷ Trung Đường tấn chức làm trưởng lão của Minh Nghĩa Kinh Viện, khả năng hắn đi vắng là không lớn.

Quả nhiên, chỉ khoảng mấy hơi thở sau, một cỗ kiếm khí khổng lồ từ bên trong Minh Nghĩa Kinh Viện tràn ra. Một đạo kiếm quang bắn thẳng tới, thế nhưng lại không hề chào hỏi mà chém thẳng vào Chu Báo.

- Kiếm thánh áo trắng Lục Thiệu Du!

Nhìn thấy đạo kiếm quang kia, cái áo trắng độc nhất, khoe miệng Chu Báo hơi cong lên, rốt cục nhịn không được mà nở một nụ cười.

Lần đầu tiên gặp được kiếm thánh Lục Thiệu Du là bởi vì hắn đuổi giết Huyết Vô Nhai, liên lụy chính mình cũng rơi vào tai ương cá chậu chim lồng. Đến khi võ nghệ của chính mình có chút thành tựu, cũng đã từng tiếp xúc với hắn vài lần, nhưng mà vẫn không được tính là chính thức qua lại, mỗi một lần đều là do hắn làm phiền, nhưng mà mỗi một lần cũng không cần ứng đối trực tiếp với hắn.

753. Chương 750: Khiêu Khích Càn Rỡ Và Chiến Đấu. (2)

Có thể nói trong vô số cường giả trên thế giới này, Lục Thiệu Du là cường giả mà Chu Báo khi còn nhỏ có ấn tượng sâu sắc nhất. Nhưng mà cũng chưa có cái gì hảo cảm, nếu không phải Lục Thiệu Du, chính mình cũng sẽ không bị Huyết Vô Nhai bắt đi. Mặc dù mình theo Huyết Vô Nhai đến nơi đó kiếm được rất nhiều chỗ tốt, nhưng mà ở nơi đó cũng là cử tử nhất sinh, toàn bộ phải dựa vào vận khí mới có thể sống sót đi ra, hắn cũng không muốn trải qua một lần nữa. Cho nên đối với Lục Thiệu Du hắn cũng không có cảm kích cái gì cả.

Đương nhiên, thực sự thì Chu Báo cũng không hề có ác cảm gì đối với Lục Thiếu Du cả, ở trong mắt của hắn, ngoại trừ Lục Thiếu Du có chút giả dối, thì cũng không có cái gì khiến cho hắn cảm thấy ghê tởm cả.

Chẳng qua là bởi vì hắn và Vương Xà không cùng một đường, bản thân hắn lại trực tiếp phá hư mấy chuyện của Vương Xà, khiến cho Chu Báo cảm giác được mình và Lục Thiếu Du không chung một con đường mà thôi.

Kiểm quang của Lục Thiếu Du rất nhanh, rất sắc bén. Đã tràn ngập sát khí, có thể nói, một kiếm này chính là một kiếm sát.

- Thật là một tên gia hỏa lợi hại, lại có thể thu liễm sát khí của chính mình lại, mãi đến khi đến trước mặt mình thì sát khí mới bộc phát, thôi gan liệt phổi, quả nhiên là không hổ danh kiếm thánh!

Trong lòng Chu Báo hơi cảm thán, cánh tay của hắn chợt mơ hồ, nâng tay chính là một quyền xuất ra.

Một quyền!

Một quyền nhẹ nhàng bay bổng, phẳng phất giống như là thời gian hắn ngồi ở trên ghế quá dài, muốn thư giãn gân cốt, cho nên phát tay một cái, tung ra một quyền.

Nhìn một quyền gần như vô lực, nhưng cứ như vậy đánh ra.

Đối diện chính là kiếm quang khiếp người của Lục Thiếu Du.

Nắm tay và kiếm quang đụng vào nhau. Đây chính là kiếm quang do kiếm thánh nổi danh thiên hạ đánh ra. Trong mắt của những người đứng xem, đây chính là hành vi muốn chết, hoàn toàn là hành vi muốn chết.

- Không tốt!

Người khác đều cho rằng như vậy, nhưng mà người phát ra kiếm quang là Lục Thiếu Du thì lại không cho là như vậy. Khi Chu Báo tung một quyền này ra, cái nắm tay nhìn như bình thường này, dưới linh giác của hắn lại có cảm giác giống như cả thiên địa tập trung ở bên trong. Một kiếm này của hắn cũng không phải là đang đánh về phía cái nắm tay này, mà là đánh vào một viên lưu tinh đang rơi xuống từ trên chín tầng trời. Một loại lực lượng khổng lồ vô biên vô hạn ngưng tụ vào bên trong cái nắm tay đang múa may này của Chu Báo.

Nhưng mà lúc này, hắn muốn thu kiếm lại cũng không còn kịp nữa rồi, mặc dù kiếm thuật của hắn đã đạt đến trình độ thu phát tùy tâm, nhưng mà Chu Báo ở phía đối diện cũng không cho hắn cơ hội này. Một quyền nhìn như nhẹ nhàng này lại có tốc độ cực nhanh, căn bản là cũng giống như kiếm quang của hắn đều bay tới với tốc độ ánh sáng.

Cho nên, một quyền một kiếm, cứ như vậy oanh một tiếng, đụng vào nhau.

Rầm rầm!

Thanh sam trên người Chu Báo bị một trận kinh phong thổi bay đi, nhưng mà thân thể vẫn ngồi ngay ngắn bất động. Mà kiếm quang của Lục Thiếu Du lại biến mất vô ảnh vô tung dưới một quyền này. Còn hắn thì giống như là đại hán vừa rồi, thân thể bay ngược ra ngoài.

Nhưng mà Lục Thiếu Du chính là Lục Thiếu Du, hắn là bát phẩm cường giả, chỉ kém nửa bước là có thể bước vào cửu phẩm. Bản lãnh của hắn tự nhiên không phải là một tên tiểu cao thủ ngũ phẩm có thể so sánh. Thân thể đang bay ở giữa không trung liền tỏa ra một trận kiếm quang màu trắng, nâng thân thể lên, ổn định ở giữa không trung.

Trong mắt những người xung quanh, chính là một quyền một kiếm của hai người giao nhau, Chu Báo thì bất động, mà Lục Thiếu Du thì bị đánh bay về, ăn một chút thiệt thòi nhỏ. Cũng không phải là cái gì đại bại, chỉ là hơi bị rơi vào thế hạ phong một chút mà thôi.

Tình huống của hắn, chính hắn rõ ràng hơn ai hết. Người khác cho rằng hắn chỉ kém hơn một chút, nhưng mà bản thân Lục Thiếu Du biết, mình đã bị thua.

Một kiếm vừa rồi là do hắn phát ra khi giận dữ, tuy rằng không có dùng toàn lực, nhưng cũng là bảy thành lực lượng. Nhưng mà lực phải đối kháng với lực lượng còn mạnh hơn bảy thành lực lượng của mình rất

nhiều, hơn nữa sau khi đánh ra một quyền này thì tên kia vẫn bất động. Cho dù chính mình dùng mười thành lực lượng, cũng không thể nào là đối thủ của hắn.

Huống chi, kiếm khí của chính mình hoàn toàn bị kinh khí nóng vô cùng ẩn chứa bên trong quyền kinh của hắn hủy diệt. Viêm kinh của đối phương còn men theo kiếm khí để xâm nhập vào trong cơ thể hắn. Bây giờ hắn vẫn dựa vào kiếm quang cương khí mới có thể miễn cưỡng đứng trên không trung, nhưng kinh mạch trong cơ thể đã sớm biến thành một đám rối loạn. Kinh mạch bị hao tổn, đan điền bị thương, có thể nói hắn đã hoàn toàn mất đi sức chiến đấu.

- Người này đến tột cùng là ai, từ khi nào mà thiên hạ lại xuất hiện một tên cường giả đáng sợ như vậy?

Sắc mặt của Lục Thiếu Du trắng bệch, cố chấp vận nội khí để ngăn chặn thương thế trong cơ thể, hoảng sợ nhìn Chu Báo.

Bỗng nhiên trong lúc đó chợt có một tia linh quang chợt lóe ở trong đầu của hắn, một cái tên chợt xuất hiện ở trong đầu của hắn.

- Người là, Vân Châu Chu Báo?

Hắn chỉ vào Chu Báo, ngữ khí cực kỳ chắc chắn nói.

- Ha ha, tiện danh của tại hạ lại có thể đến được tai của Lục kiếm thánh, thật sự là vạn phần vinh quang và may mắn.

Chu Báo cười a a ôm quyền.

- Tại hạ chính là Chu Báo.

- Người là Chu Báo, nói như vậy lời đồn đại kia là sự thật?

Tuy rằng trong lòng tràn ngập cảm giác không thể tin nổi, nhưng mà liên tưởng đến một ít chuyện được cao tăng của Minh Nghĩa Kinh Viện đồn đại khi mình trở lại hôm qua, trong lòng hắn cũng dần tin tưởng.

- Đồn đại? Người muốn biết thì hỏi hai người này đi?

Chu Báo lạnh lùng cười, cánh tay nhấc lên lập tức có hai bức họa ở trong tay hắn bay ra, dính lên bức tường đối diện.

- Mục đích ta tới đây lúc này, cũng là vì bọn hắn.

Quét mắt nhìn tới chỗ hai bức họa kia một cái, sắc mặt của Lục Thiếu Du càng trắng.

- Người, làm sao người biết bọn hắn!

- Nếu muốn người ta không biết, trừ phi mình đừng làm.

Chu Báo mạnh mẽ đứng lên, tùy theo động tác của hắn mà nhiệt độ xung quanh cũng dần tăng lên, không khí bắt đầu bốc lên.

- Ông Hải Minh, Du Thiên Kinh, hai người các ngươi bố trí vây giết lão tử, ý đồ mưu sát mệnh quan triều đình. Hôm nay, Chu Báo ta tới tìm các ngươi tính sổ. Nếu hai người các ngươi là nam nhân thì đi ra cho ta, nếu không thì đừng trách lão tử không nể mặt Minh Nghĩa Kinh Viện!

Chu Báo lớn tiếng quát, thanh âm thật lớn của hắn giống như lôi đình cửu thiên, cuộn cuộn bao phủ cả khu Minh Nghĩa Phường.

754. Chương 751: Khiêu Khích Càn Rỗ Và Chiến Đấu. (3)

Trong thanh âm ẩn chứa uy nghiêm khiến người ta vô cùng kinh sợ. Giống như là Cửu Thiên Thần Minh gầm lên khiến cho người ta kinh hồn táng đảm, người có tu vi thấp một chút thì căn bản là không khống chế nổi tinh thần của mình, hai chân mềm nhũn. Mà người bình thường ở trong Minh Nghĩa phường, đặc biệt là những phần tử trí thức, thì chưa từng biết đến uy nghiêm của cường giả như vậy. Cả một đám đều quỳ rạp xuống đất, nhát gan một tý thì đều sợ hãi đến ướt cả quần.

Sắc mặt Lục Thiếu Du trắng nhợt, phun ra một ngụm máu, thân thể đang bay giữa không trung lắc lư hai cái, thiếu chút nữa là ngã xuống mặt đất.

- Điều đó không có khả năng, điều này làm sao có thể, mới chỉ qua hai năm, tiểu tử này làm sao có thể có nội khí hùng hồn như vậy?

Trong khoảng thời gian ngắn, trong đầu toàn bộ cường giả đều hiện lên nghi vấn như vậy, kinh ngạc như vậy.

Lúc này trưởng lão của Minh Nghĩa Kinh Viện cùng với chấp sự và hai mươi ba tên cường giả đến. Mà ở trong Minh Nghĩa Phường, trừ bỏ cường giả của Minh Nghĩa Kinh Viện, thì còn có một ít khách nhân tới dự lễ tiến tới.

Thân là một trong tam đại môn phái của Đại Tấn, có người tán chức tuy rằng không phải là một việc quá mức ngạc nhiên nhưng cũng là một đại sự, tự nhiên là cần có người tới dự lễ. Những người có quan hệ với Minh Nghĩa Kinh Viện được mời tới dự lễ, đương nhiên thân phận cũng sẽ không quá thấp. Cho nên trong đám khách nhân cũng không thiếu cường giả trên thất phẩm. Sau khi đám cường giả này ổn định tinh thần, cơ hồ trong đầu đều xuất hiện một ý niệm : Tiểu tử này tu luyện như thế nào, vì sao lại có nội khí hùng hồn như vậy?

Sau đó, các phản ứng tự nhiên cũng không giống như lúc trước, có hưng phấn khi thấy người khác gặp họa, có tâm tư trầm trọng, có đầy bụng nghi vấn, cũng có tràn ngập lo lắng, mà càng nhiều hơn là khiếp sợ, mật mờ. Thậm chí còn có một loại cảm giác giống như đang ở trong mộng.

- Nội khí hùng hồn như vậy, không có ba bốn trăm năm tích lũy là không thể nào. Hắn còn chưa tới hai mươi tuổi, chẳng lẽ là một thiên tài tuyệt thế?

Đây là cảm giác mờ mờ không biết phải làm sao.

- Huyết khiếu, tiểu tử này nhất định là đã tu luyện để mở ra huyết khiếu bên ngoài, cho nên mới có được nội khí hùng hồn như vậy. Nhưng mà hắn làm thế nào để mở ra huyết khiếu, chẳng lẽ hắn có pháp môn mở ra huyết khiếu, loại pháp môn thần diệu này sớm đã thất truyền, cho dù là Thiên Long Đạo thì cũng do mấy tên thái thượng trưởng lão nắm trong tay, giữ kín không truyền ra ngoài. Hắn làm sao có thể biết được, trừ phi hắn là vũ khí bí mật được Thiên Long Đạo bồi dưỡng!

- Mở ra huyết khiếu, điều này sao có thể, phương pháp mở ra huyết khiếu nguy hiểm vô cùng, cho dù là tiến vào Thông Huyền Cảnh cũng phải cực cẩn thận, nếu không sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục. Tu vi của hắn mới có bát phẩm, làm sao có thể mở ra huyết khiếu được!

- Lần này có trò hay để xem rồi, Minh Nghĩa Kinh Viện lại trêu chọc phải một tiểu quái vật như vậy, ha ha, hôm nay là ngày Kỷ Trung Đường tán chức đại trưởng lão, hắn làm như vậy coi như mặt mũi của Minh Nghĩa Kinh Viện đã mất sạch.

- Thiên Long Đạo đã thu một tên đệ tử thật giỏi!

- Vây giết hắn, Minh Nghĩa Kinh Viện vì sao phải vây giết, hơn nữa còn là hai gã trưởng lão cùng vây giết hắn, đến tột cùng hắn đã làm cái gì? Chẳng lẽ là đào phản mộ tổ tiên của Minh Nghĩa Kinh Viện lên sao?

Trong khoảng thời gian ngắn, đủ loại suy nghĩ xoay chuyển ở trong đầu mọi người, tất cả mọi người đều muốn nhìn xem Minh Nghĩa Kinh Viện xử lý chuyện này như thế nào.

Nếu là xử lý không thỏa đáng, uy danh mấy ngàn năm của Minh Nghĩa Kinh Viện có thể bị hủy hoại trong chót lát.

Trầm mặc, trầm mặc đáng sợ!

Sau khi Chu Báo lớn tiếng khiển trách, cả Minh Nghĩa Phường lại một lần nữa lâm vào tình trạng trầm mặc đáng sợ. Lực chú ý của toàn bộ mọi người đều tập trung vào Minh Nghĩa Kinh Viện, chung quy chuyện này vẫn là nhằm vào Minh Nghĩa Kinh Viện.

Bọn hắn muốn xem xem, môn phái truyền thừa ngàn năm này sẽ ứng đối như thế nào.

Mà lúc này Minh Nghĩa Kinh viện cũng lâm vào một mảnh hỗn loạn, là do những người không chịu đựng được tạo thành hỗn loạn.

- Không thể tha thứ, hoàn toàn không thể tha thứ. Hắn dám tới làm loạn đại hội tấn chức của Minh Nghĩa Kinh Viện, khiến cho người của Minh Nghĩa Kinh Viện ta hết sức tức giận, hắn muốn chết, hắn nhất định phải chết.

Đôi mắt Trương đại nhân của Minh Nghĩa Kinh Viện đã trở thành màu đỏ, giống như một con thỏ sắp bị điên vậy.

Đã bao nhiêu năm, bao nhiêu năm rồi, cũng chưa từng xảy ra chuyện như vậy, có người dám ở trong Minh Nghĩa phường vu oan giá họa, không chỉ là gây chuyện mà còn khiêu khích uy danh ngàn năm của Minh Nghĩa Kinh Viện, ai có thể nhẫn nhịn thì không thể nhẫn.

- Quá cuồng vọng, thật sự là quá cuồng vọng, ta muốn đi giết tên tiểu tử đó, ta muốn lột da rút xương hắn.

Một tiếng gào phẫn nộ từ trong lầu truyền ra, một bóng người tối đen hùng tráng từ trong lầu phi ra, lao thẳng tới chỗ Chu Báo.

- Nguyên đại trưởng lão, không nên!

Trưởng lão của Minh Nghĩa Kinh Viện tuy rằng giận dữ công tâm, nhưng vẫn còn giữ được lý trí. Mặc dù không tham gia vào kế hoạch vây giết Chu Báo nhưng hắn đã từ miệng của hai đại trưởng lão Ôn Hải Minh và Du Thiên Di biết được chỗ đáng sợ của Chu Báo. Có thể thoát ra khỏi Cửu Cung Tu Di đại trận, giết chết bốn gã bát phẩm cường giả, cướp lấy một món Thuần Dương pháp khí, người như vậy không phải là một cửu phẩm cường giả bình thường có thể đối phó.

Tuy rằng Nguyên đại trưởng lão cũng là một cửu phẩm cường giả, nhưng mà chân chính đối mặt với Chu Báo thì ai thắng ai bại vẫn khó có thể nói rõ ràng được. Hắn và Khấp Kỳ đại trưởng lão đều là hai cửu phẩm cường giả, là con bài chưa lật của Minh Nghĩa Kinh Viện, nếu như có tổn thất gì, Minh Nghĩa Kinh Viện có thể sẽ rất thảm.

Nhưng đáng tiếc, hắn nhắc nhở đã quá muộn.

Nguyên đại trưởng lão vốn là một người nóng tính như lửa, từ nhỏ đến lớn đều ở bên trong Minh Nghĩa Kinh Viện, nào có đặt người nào khác vào trong mắt, làm sao lại có thể để cho Chu Báo đứng ở Minh Nghĩa Đường vũ nhục Minh Nghĩa Kinh viện đây?

- Là Nguyên Hải!

- Nguyên Hải đã ra rồi, ha ha một trong hai gã cửu phẩm trưởng lão của Minh Nghĩa Viện, nhanh như vậy đã xông ra rồi!

- Minh Nghĩa Kinh Viện thật đúng là quyết đoán, lập tức phái một gã cửu phẩm cường giả ra, xem ra là không muốn để Chu Báo nháo sự ở chỗ này, muốn sớm giải quyết phiền toái này!

Chứng kiến bóng người xông ra từ trong Minh Nghĩa Kinh Viện, trong lòng đám cường giả đứng xem đều nghĩ như vậy.

755. Chương 752: Khiêu Khích Càn Rỗ Và Chiến Đấu. (4)

- Nội kinh của Chu Báo tuy rằng vô cùng hùng hồn, nhưng cửu phẩm cường giả đã lĩnh ngộ được lực lượng chân nguyên, có được hạt giống chân nguyên. Chất lượng nội khí so với bình thường thì cao hơn nhiều, hai người ai thắng ai bại cũng khó có thể nói trước được!

- Cửu phẩm cường giả?

Chứng kiến thân ảnh bỗng nhiên xông tới, ý cười trong mắt Chu Báo chợt lóe rồi biến mất. Thần sắc cũng trở nên nghiêm túc hẳn.

Xú tiểu tử, ngươi muốn gây chuyện với Minh Nghĩa Kinh Viện, đi chết đi!

- Rất rõ ràng Nguyên đại trưởng lão này là một người nóng tính như lửa, vừa xuất hiện cũng không hề hỏi han một tiếng, một chưởng liền chụp tới chỗ Chu Báo, muốn dùng một chưởng này đánh chết Chu Báo.

Một chưởng này cũng không phải là một chưởng bình thường, mà là một bí kỹ có uy lực rất mạnh tên là Di Thiên Chưởng!

Mặc dù tính tình của Nguyên Hải nóng như lửa, nhưng là một gã cửu phẩm cường giả hãn cũng không phải là không có nhân lực. Chu Báo dùng một quyền đánh lui Lục Thiếu Du, hơn nữa lại có thể đánh thắng được mười tên bát phẩm cường giả vây giết, thực lực của hắn căn bản là không thể coi thường. Cho nên Nguyên Hải cũng không có ý tứ nường tay, vừa xuất hiện liền xuất ra bản lãnh thật sự của mình, muốn dùng một kích giết chết.

Di Thiên Chưởng được xuất ra, nhất thời gió thổi mây phun, thiên địa nguyên khí trong phạm vi ngàn trượng hoàn toàn bị ảnh hưởng. Bầu trời vốn đang vô cùng nắng ráo, đột nhiên chỉ trong chớp mắt bị thiên địa nguyên khí bao phủ như mây đen, cuối cùng ngưng tụ thành một ma chưởng khổng lồ to khoảng mười trượng, phô thiên cái địa, hoàn toàn che khuất thiên không.

Thiên không chợt tối sầm lại.

Những người có thực lực cường đại, tu vi tới một giai đoạn nhất định có thể lấy chân nguyên của chính bản thân mình tạo thành thiên địa chi uy, phát ra uy lực không thể tưởng tượng nổi. Giống như là Nguyên Hải đang làm trong lúc này. Chỉ thấy ma chưởng thật lớn từ trong không trung mạnh mẽ đánh xuống phía dưới, giống như đánh một con kiến hướng về chỗ Chu Báo, muốn dùng một kích giết chết.

- Hừ, bí kỹ, tưởng ta không có sao?

Cảm nhận được uy áp kinh thiên mà Di Thiên Chưởng mang đến. Chu Báo chỉ cười lạnh một tiếng, hai tay đập lại kết thành một cái ấn cổ quái, một ngọn lửa màu đen từ trên người hắn phun mạnh ra, hoàn toàn vây kín quanh thân thể của hắn, hình thành hai cánh tay màu đen do ngọn lửa tạo thành.

- Dựa vào lực lượng của thiên địa chi uy, uy lực đích thật là mạnh mẽ, đáng tiếc đạo hạnh của ngươi quá nông cạn nên lực lượng tán mà không ngưng. Làm ra bàn tay lớn như vậy cũng chỉ dùng để dọa người thôi!

Chu báo cao giọng quát.

- Xem Phiên Thiên Ấn của ta đây!

Phiên Thiên Ấn!

Bí kỹ này là do hắn lấy được khi quét sạch đám thủy phỉ ở Giang Tâm Đảo năm đó. Lại nói tiếp, đây cũng là một môn bí kỹ cực kì cao thâm, uy lực cũng rất mạnh. Đám thủy phỉ căn bản là không thể hiểu được, cũng không học được. Mãi cho đến khi tới tay hắn, tuy rằng hắn đã luyện thành, nhưng lại chưa từng dùng tới, bởi vì hắn biết nhiều lắm, thủ đoạn cũng quá nhiều, cho nên cơ hội dùng đến bí kỹ thực sự là quá ít, thậm chí có thể nói là không có. Bình thường khi đối mặt với địch nhân, căn bản là không cần dùng tới bí kỹ, chỉ cần sử dụng Ngọc Hư Thông Thiên Kinh và Thiên Xà Liễm Tức thuật là có thể tạo thành lực lượng hoàn toàn áp chế. Nhưng mà tình huống hôm nay hoàn toàn bất đồng.

Tuy rằng trong miệng hắn nói rằng uy lực ma chưởng của Nguyên Hải không đáng một xu, nhưng trong lòng hắn hoàn toàn hiểu rõ, thiên địa chi uy này cũng không dễ đối phó như vậy, cho nên mới đem bí kỹ này ra dùng.

Chỉ thấy hai cánh tay do ngọn lửa màu đen tạo thành ở trước người hắn tạo thành ấn kết hoàn toàn giống như ấn kết của hai tay hắn. Hai tay của Chu báo mạnh mẽ hướng về phía trước vùng mạnh, đánh thẳng tới chỗ bàn tay to hơn mười trượng kia.

Đây là một tình huống thập phần buồn cười.

Dưới bàn tay thật lớn kia, Chu Báo phẳng phất giống như một con kiến nhỏ, mà bây giờ con kiến nhỏ yếu này lại cố gắng dùng lực lượng của mình để đối kháng với cái cự chưởng được tạo thành từ thiên địa chi uy. Thật giống như một đứa trẻ con cố gắng nâng cái thiết trụ nặng ngàn cân. Chuyện này không thể làm được.

Nhưng mà thật sự là không thể làm được sao?

Hết thấy điện quang hỏa thạch đều phát sinh trong lúc đó. Cự chướng chụp tới, thủ ấn đánh lên.

Trong chớp mắt, thủ ấn ngọn lửa và cự chướng đánh vào nhau.

Ách

Chu Báo cúi đầu rên nhẹ một tiếng, nhẹ nhàng lui lại phía sau vài bước, lưu lại một dấu chân nhàn nhạt trên đất. Thanh sam quanh thân bị gió thổi tung, thiên địa nguyên khí lấy hắn làm trung tâm hình thành một cỗ gió lốc có thể so với long quyển phong nguyên, thổi quét mọi nơi.

Hô, hô, hô

Oanh, oanh, oanh

Thanh âm dữ dội của liệt phong vân yên vang lên từng đợt, mơ hồ mang theo lôi điện và tiếng sấm.

Đám người xem náo nhiệt ở xung quanh, có công lực yếu một chút căn bản là không thể đứng vững, bị dòng khí cuộn cuộn thổi văng đi rất xa. Dù là thất phẩm cường giả, bị cỗ thiên địa nguyên khí khổng lồ này khuấy động cũng có chút đứng không vững, bị thổi lui lại phía sau.

Sau một lúc lâu, trời quang mây tạnh, chỉ thấy một cái hố lớn có đường kính khoảng ba mươi trượng lấy Chu Báo làm trung tâm xuất hiện trước mắt mọi người.

Quán trà đáng thương ở ven đường đã biến mất không thấy gì nữa, mà toàn bộ phòng ốc xung quanh đều bị chấn động khi va chạm phá vỡ mất, hình thành một khu vực trống trải lên tới ba trăm trượng ở xung quanh.

Ba trăm trượng, đây là khái niệm gì?

Dùng đơn vị đo kiếp trước của Chu Báo thì phải tới một km. Phạm vi một km đã hoàn toàn bị phá hủy.

Nơi này là Minh Nghĩa Phường, là một cái chợ đông đúc ở trung tâm. Kết quả như vậy, giống như phần tử khổng lồ của nước mĩ quăng một quả bom khổng lồ vào trung tâm một cái chợ. Không cần phải nói cũng biết, thương vong vô cùng thảm trọng.

Đương nhiên, hiện tại vấn đề mọi người quan tâm không phải là thương vong, mà là thắng bại!

- Ha ha, không hổ là cửu phẩm cường giả, thật sự là rất có bản lĩnh!

Chỉ thấy Chu Báo ở giữa hố đang cười, vỗ vỗ thanh sam trên người, tạo thành một trận tro bụi.

Cự chướng đánh tới đã tan biến đi, tuy rằng thiên địa nguyên khí xung quanh vẫn là một mảnh hỗn loạn, nhưng cũng đang bình thường trở lại, yên ổn.

Đại trưởng lão của Minh Nghĩa Kinh Viện đứng ở trên không trung, ánh mắt mở trừng trừng như hai cái chuông đồng. Nhưng mà ở chỗ khóe mắt đã có vết máu tí ti, không chỉ là khóe mắt mà lỗ mũi, hai lỗ tai, khóe miệng cũng có máu chảy ra.

Thất khiếu chảy máu!

756. Chương 753: Xé Rách Lương Nghi Thông Thiên Kiếm. (1)

Phốc!

Cuối cùng Nguyên Hải đang thất khiếu chảy máu cũng phun ra một ngụm máu to, rơi từ trên không trung xuống, sinh tử không rõ.

Xôn xao!

Xung quanh trở thành một mảnh xôn xao!

Đại trưởng lão của Minh Nghĩa Kinh Viện, cửu phẩm cường giả Nguyên Hải, chiến bại!

Nguyên Hải là ai. Minh nghĩa kinh diện Đại trưởng lão, cũng là nhân vật lớn nhất trong Minh nghĩa kinh diện, cửu phẩm cường giả, năm xưa Đại Tấn triều tiêu diệt Bắc Nguyên, Nguyên Hải chính là một trong tam đại tông sư Vân Châu dùng để uy hiếp Bắc Nguyên, cường giả như vậy, một chiêu bại hoàn toàn!

Một chiêu.

Trong mắt thất phẩm cường giả, kì thực không có gì đặc biệt, cường giả chi chiến, trừ phi là thực lực chênh lệch quá xa, thắng bại chỉ phân trong một hai chiêu, nhưng võ giả bình thường thì không vậy.

Cái gọi là đại chiến ba trăm hiệp, trên cơ bản đều là tiểu cao thủ tứ ngũ phẩm, hoặc là võ giả tam phẩm trở xuống.

Nhưng, ở đây có mấy người thực sự hiểu được đạo lý ấy?

Số lượng cường giả dù sao cũng có hạn, lúc này đứng xem náo nhiệt trong Minh nghĩa phường đương nhiên phần lớn đều là tiểu cao thủ thất phẩm trở xuống, nhìn thấy tình hình này, một chiêu giải quyết cửu phẩm cường giả, Chu Báo, từ lúc nào mạnh đến mức độ này?

Lại nhìn hậu quả tạo thành sau một chiêu đối kháng của hai người, đó có thực sự là hiệu quả đáng sợ do con người tạo ra không?

Nhất thời, địa vị Chu Báo trong lòng họ cao lên vô hạn!

- Cửu phẩm cường giả, cũng chỉ có vậy mà thôi!

Đừng nói họ, bản thân Chu Báo cũng thấy bất ngờ, lần đầu tiên đối diện cửu phẩm cường giả chân chính không ngờ lại giành chiến thắng dễ dàng, mọi thứ đơn giản hơn những gì hắn tưởng tượng.

- Tên này mặc dù là cửu phẩm cường giả, nhưng vì truy cầu uy lực đơn thuần, động dụng thiên địa nguyên khí, uy lực mạnh thì mạnh thật, nhưng quá phân tán, cộng thêm Phiên thiên ấn trải qua Ngọc hư thông thiên kinh và Thiên xà liễm tức thuật tăng cường, lấy điểm phá diện, đương nhiên chiếm hết ưu thế!

- Xem ra Phiên thiên ấn cũng không tệ!

- Phiên thiên ấn công kích lực cực mạnh, hơn nữa ta thấy người dùng cũng rất thuận tay, dùng làm thủ đoạn công kích chủ yếu rất hợp!

- Vậy sao?

Chu Báo cười cười, rút khỏi tinh thần giao lưu với Thanh linh, thân hình hơi động, tránh khỏi một cái hố đáng sợ, đứng chấp tay.

- Ta hôm nay đến đây, chỉ là muốn thuyết pháp với Minh nghĩa kinh viện, Minh nghĩa kinh viện các người ngầm vây sát ta không thành, bây giờ đường đường chính chính cho người đến giết ta ở Minh nghĩa phường này, nếu đã như vậy, ta cũng chẳng còn gì để nói. Để ta xem Minh nghĩa kinh viện danh chấn thiên hạ rốt cục có bao nhiêu thực lực!

Giọng nói Chu Báo truyền khắp Minh nghĩa phường.

- Khẩu khí lớn quá, nhưng, hắn đánh bại Nguyên Hải nhanh như vậy mà vẫn chưa động dụng thuần dương pháp khí của hắn, xem ra đúng là có bản lĩnh thật!

- Cái gì, xem ra Minh nghĩa kinh viện phái người vây sát hắn thật, nếu không, hắn cũng không phạm kiêng kị lớn như vậy, đánh đến cửa Minh nghĩa kinh viện!

- Ha ha, Minh nghĩa kinh viện bây giờ có hai cửu phẩm cường giả, chết một, vẫn còn một, không biết lúc nào mới ra?

- Nghe nói đại trận hộ viện của Minh nghĩa kinh viện rất lợi hại, không biết lần này có mở hay không, nếu phải vì một Chu Báo mà mở đại trận hộ viện, uy danh ngàn năm của Minh nghĩa kinh viện coi như không còn!

- Hôm nay không thể giữ Chu Báo lại, uy danh ngàn năm của Minh nghĩa kinh viện mới mất hết ấy!

Các kiểu nghị luận lưu truyền giữa các đại biểu quan lễ.

- Vận khí đúng là không tệ, vốn tướng lần này lại phải xem một nghi lễ nhằm chán, ai ngờ gặp phải chuyện này, thú vị, đúng là rất thú vị!

- Cao Hải huynh, là thật sao? Minh nghĩa kinh viện vây sát Chu Báo, Chu Báo không phải đệ tử ngoại môn Thiên long đạo sao? Sao Thiên long đạo không lộ diện? Còn nữa, có giao dịch bí mật gì với Minh nghĩa kinh viện!

Trong khách viện Minh nghĩa kinh viện, có người thì thầm hỏi Cao Hải, đại biểu của Thiên long đạo.

Cao Hải tuổi không lớn, nhưng đã ngoài bốn mươi, có tu vi thất phẩm, đặt trong cả thiên hạ, cũng được tính là nhân vật kinh tài kinh diễm.

Thấy những người xung quanh hỏi thăm, hắn chỉ biết cười khổ lắc đầu.

- Ta đâu có biết, chuyện này ta chưa từng nghe qua, nhưng nhìn bộ dạng Chu Báo, chuyện này hình như là thật, hừ hừ, Minh nghĩa kinh viện bây giờ càng lúc càng to gan, đệ tử Thiên long đạo ta muốn giết là giết, chuyện này, ta nhất định bẩm báo chương giáo chí tôn, xem Minh nghĩa kinh viện giải thích thế nào!

- Cao Hải huynh, e rằng không kịp, Chu Báo tình tình nóng nảy, bây giờ Minh nghĩa kinh viện đã mất một bát phẩm, một cửu phẩm, không thể lưu Chu Báo lại, Minh nghĩa kinh viện thực sự không còn mặt mũi gặp ai!

- Cũng chưa chắc, Minh nghĩa kinh viện, muốn xử lý Chu Báo, e rằng không dễ!

Thần tình Cao Hải đầu tiên hơi biến, sau đó hình như nghĩ ra điều gì, sắc mặt đột nhiên dịu lại, có chút cao thâm khó lường.

- Chuyện hôm nay không phải Thiên long đạo đứng sau lưng khuyến khích làm khó Minh nghĩa kinh viện chứ?

Cao Hải thần sắc biến hóa, khiến những người xung quanh không khỏi suy nghĩ, họ không biết, lúc này là Vương Xà truyền âm cho Cao Hải.

Lại nói, Cao Hải ở Thiên long đạo cũng là có chút địa vị, thuộc hàng tam đại tòa thể hệ, là hạ thuộc trực thuộc Niệm Vô Song.

Thiên long đạo tam đại tòa quan hệ mật thiết, ba người mục tiêu khác nhau, gần như không tồn tại xung đột lợi ích, cộng thêm tuổi tác tương tự, có thể nói chuyện với nhau. Cho nên quan hệ cực tốt, trong Thiên long đạo tự thành một hệ, sở hữu tầm ảnh hưởng phi phàm, trong hệ rất nhiều cao thủ cường giả tinh nhuệ phục họ, thuộc phái trẻ Thiên long đạo.

Nhưng chính vì còn trẻ, mặc dù Cao Hải đã có thất phẩm tu vi, nhưng vẫn không thể biết được bí mật trong phái, cho nên, vừa nghe thấy Minh nghĩa kinh viện ngầm phái người ám sát Chu Báo, hắn vẫn có chút mơ hồ, sau đó là phần nộ, bất luận thế nào, Chu Báo cũng là người của Thiên Long đạo, điểm này, Thiên long đạo đã tỏ thái độ rõ ràng với cả thiên hạ. Minh nghĩa kinh viện dám làm vậy, rõ ràng không coi Thiên long đạo ra gì, bảo hắn không giận sao được, nhưng, trong lúc hắn còn đang phần nộ nghĩ xem nên chất vấn người của Minh nghĩa kinh viện thế nào thì Vương Xà đã truyền âm tới, bảo hắn yên lặng theo dõi, cho nên hắn mới xuất hiện bộ dạng bình thản như bây giờ.

Đừng nói nụ cười lạnh hay thái độ bình thản trên mặt Cao Hải. Chỉ riêng giọng nói truyền khắp Minh nghĩa phường của Chu Báo, truyền vào trong tai tất cả mọi người, đến nước này, Minh nghĩa kinh viện nếu không trả lời, thì sẽ lộ về sự hãi.

757. Chương 754: Xé Rách Lưỡng Nghi Thông Thiên Kiếm. (2)

Cho nên, sau khi thanh âm Chu Báo biến mất, chỉ một lúc sau, cánh cửa lớn bên ngoài Minh nghĩa kinh viện đột nhiên bật mở, một lão giả ngoài sáu mươi bước ra trong ánh mắt chờ đợi của chúng nhân.

- Vương Đạo Hoàng! Là Vương Đạo Hoàng!

- Minh nghĩa kinh viện viện trưởng, chương giáo chí tôn, ha ha, không ngờ hắn lại đích thân ra đây!

- Hắn đương nhiên phải ra rồi, chuyện lớn như thế này, cả ngàn năm nay Minh nghĩa kinh viện chưa từng gặp phải, là bản thân hắn không may!

Có người hả hê nói.

- Đúng, cả ngàn năm nay, chưa từng xảy ra chuyện gì như vậy, liệu có làm sụp đổ sự nghiệp của hắn không nhỉ?

Bên cạnh Vương Đạo Hoằng có hơn hai mươi người, tu vi mỗi người đều trên thất phẩm, trên thực tế, dưới tình huống này, tu vi chưa đến thất phẩm, căn bản không có tác dụng.

- Người là viện trưởng Minh nghĩa kinh viện, chương giáo chí tôn?

Chu Báo đứng trước một Vương Đạo Hoằng bình thần, mỉm cười, sau đó chuyển ánh mắt sang những người xung quanh, cuối cùng khóa chặt trên người hai người.

- Ông Hải Minh, Du Thiên Kinh, các người cuối cùng cũng dám ra ngoài gặp ta!

- Hừ, Chu Báo, người hùng hổ dọa người, không xem Minh nghĩa kinh viện ta ra gì, đúng là quá cuồng vọng, hôm nay đừng mong tìm được đường về!

Ông Hải Minh sắc mặt sắt lại, mặc dù hắn cũng e sợ thực lực Chu Báo, nhưng bên cạnh có nhiều cường giả như vậy, gan của hắn đương nhiên cũng to hơn.

- Hùng hổ dọa người, ha ha, đây là phong cách của Minh nghĩa kinh viện các người à?

Chu Báo cười lạnh một tiếng,

- Không phải nói Minh nghĩa kinh viện là thiên hạ chính đạo, là nơi giảng đạo lý nhất sao? Sao hôm nay lại chẳng khác gì ổ cường đạo, không, không đúng, còn giống ổ cường đạo hơn cả ổ cường đạo, có cường đạo còn biết phân biệt phải trái hơn các người nhiều!

- Chu Báo, đừng khua môi múa mép nữa, hôm nay người tìm đến đây, lại đã thương chấp sự và trưởng lão của Minh nghĩa kinh viện ta, món nợ này, bất luận thế nào cũng phải bắt người trả sạch!

Vương Đạo Hoằng lên tiếng, cắt ngang cuộc tranh luận.

- Vương Đạo Hoằng, đúng là người thông minh!

- Giỏi lắm Vương Đạo Hoằng, định lột mặt nạ ngay bây giờ à, xem ra Chu Báo nói đúng, Minh nghĩa kinh viện ngầm vây sát Chu Báo, nếu không, hắn đã ngăn hai người kia lại!

- Giỏi lắm Minh nghĩa kinh viện, không biết xấu hổ cũng thật trực tiếp, hắc hắc, sau hôm nay, bất luận thắng bại, uy tín Minh nghĩa kinh viện coi như đại tổn!

- Vẫn còn hơn bị Chu Báo vạch trần ngay tại đây, không nói, Minh nghĩa kinh viện còn tiếp tục giả vờ giả vịt!

- Nói như vậy, Minh nghĩa kinh viện sẽ động dụng hộ viện đại trận, lần này thì Chu Báo nguy thật rồi!

- Chưa chắc, người xem, Cao Hải bình thần như vậy, nói không chừng sau lưng Chu Báo có Thiên long đạo chống, chưa đến cuối cùng, thắng bại vẫn chưa thể quyết định!

Những tiếng nghị luận lớn có, nhỏ có, nhưng với cử phẩm thực lực của Vương Đạo Hoằng, phần lớn đều truyền vào tai hắn, cho dù hắn là chương giáo một phái, công đức dưỡng khí đã đến hóa cảnh, nhưng nghe được những tiếng nghị luận này, vẫn không kìm được khí huyết sôi trào, chỉ muốn xông lên đập chết đám người vui cười trên tai họa của người khác này cho hả giận, về phần Chu Báo, hắn hận đến tận xương tủy, nhưng ngoài mặt vẫn phải giữ thái độ uy nghiêm vốn có của một chương giáo.

- Hắc hắc, miệng lưỡi lợi hại, đến giảng đạo lý cũng là miệng lưỡi lợi hại sao? Xem ra, Minh nghĩa kinh viện các người không chuẩn bị giảng đạo lý với ta, vậy ta cũng không cần giảng đạo lý gì với đám ngụy quân tử các người, Vương Đạo Hoằng, nộp hai tên khốn Ông Hải Minh, Du Thiên Kinh cho ta xử lý, chuyện này coi như xong, bằng không, ta sẽ lật tung Minh nghĩa kinh viện này!

- Ha ha ha ha!

Vương Đạo Hoàng cười lớn,

- Lật tung Minh nghĩa kinh viện ta, Chu Báo, khẩu khí lớn quá, hôm nay người hủy sơn môn ta, đả thương trưởng lão ta, hành vi chẳng khác gì đám tà môn ngoại đạo, tội ác tày trời, nếu không xử lý người trước, Minh nghĩa kinh viện ta còn mặt mũi nào tồn tại, các vị trưởng lão, bổ trận!

Vương Đạo Hoàng quát một tiếng, hai mươi cường giả bên cạnh ầm ầm phân tán, vây xung quanh Chu Báo, hình thành một trận thế.

- Lại là trận pháp, ta nói, Minh nghĩa kinh viện có thể làm gì mới hơn không, lần trước là trận pháp, lần này vẫn là trận pháp, người nghĩ dựa vào một trận pháp là có thể khóa được ta sao?

Chu Báo cười lạnh một tiếng, tay vẫn không buông, chỉ thấy kim quang sau gáy hắn lóe sáng, kim quang của Kim hi ly diệm kính bắn ra bốn phía, nhất thời quấy rầy bộ pháp bố trận của các cường giả.

- Đáng chết, còn nói một bộ trận pháp không thể khóa được người, không thể nhốt được người sao còn mất công quấy rầy trận pháp?

Vương Đạo Hoàng rửa thầm một tiếng trong bụng, đầu ngón tay điểm về phía Chu Báo, nhưng thanh quang vừa bắn ra từ đầu ngón tay hắn, nghênh phong mà trưởng, chớp mắt, đã hình thành một khối sương mù thanh sắc, mãnh liệt chụp lấy Kim hi ly diệm kính.

- Thuần dương pháp khí!

Chu Báo ánh mắt ngưng trọng, Kim hi ly diệm kính của hắn là thuần dương pháp khí. Muốn đối phó nó, chỉ có thể dùng thuần dương pháp khí, chỉ là món pháp khí này của Vương Đạo Hoàng khá quý dị, hình như không phải thực thể mà là một lớp sương mù, trực tiếp chụp lấy Kim hi ly diệm kính, bên trong ẩn chứa đại khí hạo nhiên, như trường hà cuộn cuộn, lao thẳng xuống, một đường kim quang nồng liệt bắn ra, chiếu vào trong lớp sương mù.

- Phốc!

Một tiếng nhỏ.

Khói xanh tản ra, như có linh tính, quấn lấy kim quang, trực tiếp lao tới bản thể Kim hi ly diệm kính.

- Không ổn!

Kim hi ly diệm kính tương liên với tâm thần Chu Báo, hơn ai hết, Chu Báo đương nhiên hiểu trạng thái của nó, lớp sương mù này mặc dù phát tán năng lượng hạo nhiên, nhưng sau khi quấn lấy kim quang, tiết ra một tia khí tức âm lạnh, luồng khí tức này Chu Báo chưa từng cảm nhận qua, nhưng, bản năng nói với hắn, thứ này không tốt cho Kim hi ly diệm kính.

- Ý, là Thiên cầu huyết!

Thanh linh hình như cũng cảm nhận được điều gì, một luồng dao động tinh thần ập vào trong não hải Chu Báo,

- Tiểu tử, trong pháp khí có Thiên cầu huyết, người cẩn thận chút, thứ này rất dễ làm ô nhiễm pháp khí, Kim hi ly diệm kính của người nếu như nhiễm phải, uy lực nhất định đại giảm, muốn loại bỏ cũng khó!

- Vậy ta phải làm thế nào?

- Đùng hoảng, trong Kim hi ly diệm kính của người hấp thu một lượng lớn Đại nhật lưu li bảo diệm, chính là khắc tinh của Thiên cầu huyết!

Thanh linh nói.

Chu Báo nghe vậy, tâm thần hơi vững, toàn lực thôi động Kim hi ly diệm kính, chỉ thấy một khối hỏa diễm lấp lánh ánh sáng lưu li trực tiếp bắn ra từ trong kính, lao thẳng vào lớp sương mù.

758. Chương 755: Xé Rách Lưỡng Nghi Thông Thiên Kiếm. (3)

- Đại nhật lưu ly bảo diễm?

Vương Đạo Hoàng là cường giả một phái, đương nhiên biết khá nhiều kiến thức, vừa nhìn thấy khối hỏa diễm này, thần sắc lập tức trở nên khó coi. Không chút nghĩ ngợi, hắn chiêu tay, lớp sương mù đang quấn lấy kim quang đột nhiên thu thành một khối, hiện ra chân hình, là một tấm lụa mỏng vừa như sương lại vừa như khói.

Tấm lụa hơi ngưng tụ, tán ra một loại khí tức khiến người ta thập phần khó chịu, trên tấm lụa, ẩn hiện vô số hoa văn huyền ảo, từng tòa trận pháp bằng đại, bập bênh xung quanh, các cường giả đang đứng quan chiến cũng cảm nhận được một thứ cảm giác khó chịu chưa từng có.

- Là hoán linh sa, thứ này sao lại ở trong tay hắn!

Thanh linh kinh ngạc nói,

- Đem thiên cầu huyết bỏ vào trong hoán linh sa, tên này tâm địa nhất định thập phần âm độc, nếu không, đã không làm chuyện này!

- Hoán linh sa.

- Cũng là một món thuần dương pháp khí, nhưng tính công kích không cường, lực phòng ngự tạm được!

- Vậy vẫn là thuần dương pháp khí!

Chu Báo bĩu môi, truyền qua một trận dao động tinh thần,

- Đã không thể công, lại không thể phòng, có tác dụng gì nữa!

- Cái đồ ngốc này, ngốc vừa thôi, nó là một món thuần dương pháp khí phụ trợ, dưới sự hỗ trợ của hoán linh sa, bất luận là tốc độ hồi phục nội khí, hay tốc độ khôi phục của cơ thể, đều tăng lên một hai lần, còn thể lực và tốc độ tiêu hao cũng biến chậm một đến hai lần, hơn nữa, có hoán linh sa hỗ trợ, tu luyện chỉ mất một nửa công sức, hoán linh sa này vẫn còn rất nhiều diệu dụng, nói tóm lại, không hề thua kém Kim hi ly diễm kính của người!

- Lợi hại vậy sao? Có thể ngăn được Kim hi ly diễm kính của ta sao?

- Mặc dù không thể ngăn được, nhưng ở đây có hơn hai mươi người, trên người mỗi người chỉ ít có một món pháp khí cấp bậc nhập huyền, đợi trận pháp bố xong, e rằng Kim hi ly diễm kính của người rất khó phát huy hiệu quả vốn có!

Thanh linh cười lạnh nói.

Quả nhiên, đúng như thanh linh dự đoán, sau khi hoán linh sa ngưng tụ thành một khối, đầu tiên là ngăn cản Kim hi ly diễm kính, sau đó tranh thủ lúc Kim hi ly diễm kính và hoán linh sa đối kháng, hai mươi mấy cường giả ổn định vị trí, bố hạ thể trận, đợi thể trận của họ bố hạ xong, thiên địa nguyên khí xung quanh nhất thời ngưng lại, gần như đồng thời, trên người hai mươi mấy người đều phóng ra hào quang các màu, bị trận pháp ngưng vào một điểm, tụ thành một khối quang trụ bảy màu, mãnh liệt lao về phía Kim hi ly diễm kính đáng tán xuất kim quang.

Quang trụ bảy màu và Kim hi ly diễm kính va chạm với nhau. Khó khăn lắm mới chống đỡ nổi Kim hi ly diễm kính của Chu Báo. Tựa hồ vang lên một tiếng rên nhẹ, không gian theo đó cũng lắc lư theo.

- Trận pháp lợi hại quá, chỗ pháp khí này cùng lắm chỉ là nhập huyền cấp, hoặc thông linh pháp khí, ai ngờ kinh qua trận pháp chính hợp, có thể đối kháng với thuần dương pháp khí của ta!

Chu Báo trong lòng thầm tán dương một tiếng, nhưng thấy hoán thanh sa thoát ly tiếp xúc với Kim hi ly diễm kính, hóa thành một đụn mây xanh, lơ lửng bên trên đại trận, từng trận linh khí tươi mát vô cùng tràn ra từ trong mây, quán nhập vào cơ thể hai mươi cường giả, hai mươi cường giả nhất thời tinh thần phấn chấn, gần như đồng thời, một luồng khí tức bằng đại cũng từ cơ thể Vương Đạo Hoàng tán ra.

Vị trưởng giáo Minh nghĩa kinh viện này cũng là cử phẩm cường giả, thực lực có thể không bằng Nguyên Hải, nhưng một thân chính khí hào nhiên tuyệt đối không thể coi thường, huống hồ, từ trong Minh nghĩa kinh viện cũng truyền qua một loại khí tức cường hoành, đây là khí tức của một cử phẩm trưởng lão khác trong Minh nghĩa kinh viện.

Chỉ là, vị trưởng lão này vẫn chưa lộ diện mà ẩn tại một bên, tọa sơn quan hổ đấu, hình như đợi hai bên cùng bại rồi mới xuất thủ thu dọn tàn cục.

Đối với Chu Báo mà nói, kiểu bố trí này, khiến hắn thêm một phần kiêng kỵ, bởi vì không ai biết hắn sẽ xuất thủ lúc nào, tâm thần rất khó chuyên chú, ảnh hưởng chiến đấu lực!

- Ấy da da, Minh nghĩa kinh viện lần này không cần thể diện nữa rồi, sử dụng đến cả thủ đoạn hèn hạ!

Trong Minh nghĩa kinh viện, Cao Hải cười lạnh, xuất ra một trận thanh âm âm dương quái khí, thì ra là Minh nghĩa kinh viện còn lưu thủ một gã cử phẩm cường giả, nói không chừng tên đó sẽ làm chuyện gì, bây giờ, mặc dù hắn không có dị động, nhưng vẫn có thể cử động cơ miệng.

- Ta nói, Vương đại viện trưởng, người hành sự có chút không ổn đấy, đến đạo lý cơ bản nhất cũng không có, trực tiếp xông lên, không lẽ người nghĩ Thiên long đạo chúng ta dễ bắt nạt lắm sao!

- Câm miệng!

Lời vừa dứt, trong viện truyền ra một tiếng hét lớn, sau đó, thần sắc Cao Hải đột nhiên biến hóa, bởi vì hắn bị một loại sức mạnh vô hình khóa chặt, thậm chí, muốn há miệng cũng không há được.

- Đây chính là sức mạnh của cử phẩm cường giả sao? Đáng chết, dám không khai động thủ với ta, không lẽ các người định khơi mào chiến tranh thật?

Cao Hải giận dữ rửa thầm, nhưng lực bất tòng tâm, một cử phẩm cường giả cho dù cách vài chục trượng vẫn có thể dễ dàng khống chế hắn, bắt hắn im lặng.

Lúc này, trận pháp đã được khởi động. Lấy Vương Đạo Hoàng làm trận nhãn, sức mạnh hào nhiên bàng bạc tràn ngập trong trận, nhất thời, Chu Báo cảm thấy mình như đang ở giữa một dòng sông làm bằng nội nguyên khí, thiên địa nguyên khí mới tiêu tán một lần nữa bị đại trận điều động, thuận theo hướng đi của trận pháp, dội thẳng vào trong trận.

Rầm rầm!

Như nước sông chảy ngược, thiên địa nguyên khí dội vào trong trận, dần dần lấp đầy, trong thời gian cực ngắn, trong phạm vi trận pháp không lớn, chỉ chừng trăm dặm vuông, ngưng tụ tất cả thiên địa nguyên khí, nhất thời, sản sinh ra hiệu quả giống như nguyên khí triều tịch trong Bích Lạc bí cảnh.

Đương nhiên, nguyên khí sản sinh trong phạm vi này bất luận là số lượng hay chất lượng, đều không thể so sánh với Bích Lạc bí cảnh.

- Thú vị, nếu như bây giờ mình vẫn còn một viên định phong châu, không biết biểu tình của Vương Đạo Hoàng sẽ như thế nào!

Hoàn toàn coi thường áp lực vô biên do thiên địa nguyên khí tích áp mang đến, Chu Báo chuyển suy nghĩ của mình sang định phong châu.

Thiên địa nguyên khí dội vào trong trận được trận pháp dẫn đạo, phân giải thành từng tia, từng bó, hình thành những đường nguyên khí tỉ tuyến, quấn về phía Chu Báo, nguyên khí càng nhiều, trói buộc càng chặt, nhất thời, Chu Báo cảm thấy mình như một con côn trùng giữa mạng nhện, không thể động đậy.

- Đây là đặc điểm của Minh nghĩa kinh viện, bất luận võ công hay trận pháp, đều là hào nhiên, hiện Thái Dương áp noon chi thế, không để cho đối phương một chút cơ hội nào. Chu Báo mặc dù thực lực cường đại, nhưng nhiều cường giả như vậy liên hợp trận thế, cộng thêm áp lực cường đại đến từ hai cử phẩm cường giả, e rằng không thể nghĩ ra cách gì, đành phải gơ tay chịu trời!

Một số người sản sinh suy nghĩ bị quan.

759. Chương 756: Tiên Thiên Hạo Nhiên Đại Kim Thư, Bảo Kim Thương Long Dao. (1)

Nhưng rất rõ ràng, Chu Báo không để họ toại nguyện.

- Cho dù không có định phong châu, thiên địa nguyên khí trình độ này không thể trói buộc được tay chân ta!

Chu Báo ngẩng đầu, hai tay giang rộng, thoát khỏi nguyên khí đang quấn lấy cánh tay mình, mười đường kiếm khí hắc hồng đan xen bắn ra từ đầu ngón tay, hóa thành một đường kiếm khí hắc hồng to bằng cánh tay, bổ thẳng vào Vương Đạo Hoàng.

Một kiếm này, ban đầu không có khí thế gì, nhưng sắc bén vô cùng, có một không hai.

Trong nháy mắt, nó phá vỡ thiên địa nguyên khí, khoảnh khắc thứ hai, uy chân của kiếm khí hắc hồng hoàn toàn bạo xuất, hồng quang lấp lánh. Giữa hắc quang u tối, cả thiên địa bị hai loại màu sắc đen đỏ bao phủ.

- Đây là Lương nghị thông thiên kiếm!

Kiểm khí hắc hồng như một lưỡi dao sắc, phá vỡ thiên địa nguyên khí ràng buộc, sau đó, Chu Báo một lần nữa sử dụng Thừa long ngự phong quyết, kiếm khí to như cánh tay trẻ con nhất thời phân hóa thành vô số kiếm khí hắc hồng, bắn xuống bốn phía như vũ điểm.

- Không ổn, mau rút!

Vương Đạo Hoàng, thần sắc đại biến, phải biết, thiên địa nguyên khí do trận pháp của hai mươi mấy người bọn hắn tụ tập đại như dây thừng, dùng sức mạnh tuyệt đối trói buộc đối phương, để chúng tùy ý chém giết.

Phải biết, hai mươi mấy cường giả liên hợp lại, một cửu phẩm cường giả chủ trì, cộng thêm thiên địa nguyên khí trong phạm vi mười dặm kinh qua dẫn đạo, quy hóa, hoàn toàn có thể áp chế cửu phẩm đỉnh phong cường giả thậm chí bán bộ thông huyền cường giả.

Cũng vì hắn phóng xuất Hoán thanh sa, thiên địa nguyên khí bàng đại, hai mươi cường giả tu vi chưa đạt đến cửu phẩm căn bản không thể khống chế, chỉ có thể dùng sức mạnh của Hoán thanh sa, bổ sung nguyên khí bị tiêu hao, trong suy nghĩ của họ, động dụng thủ đoạn này, cho dù không thể hoàn toàn áp chế, chí ít cũng trói chân hắn được một lúc, tạo cơ hội cho cửu phẩm cường giả giấu mặt trong Minh nghĩa kinh viện.

Ai ngờ, đại trận mà họ vẫn luôn tự tin căn bản không thể áp chế Chu Báo, mặc dù thuần dương pháp khí bị hai mươi mấy món pháp khí ngăn cản hoàn toàn, nhưng bản thân hắn sở hữu một loại dị thuật vô cùng cường đại, Lương nghị thông thiên kiếm!

Trận pháp mà Minh nghĩa kinh viện vẫn luôn tự hào bị phá trong nháy mắt, trước Lương nghị thông thiên kiếm, trận pháp uy lực cự đại như sợi tơ nằm dưới lưỡi dao sắc, mềm mại, dễ vỡ, dễ tổn thương.

Quan trọng hơn là, Chu Báo không chỉ luyện thành môn dị thuật chấn động thiên hạ từ thời trung cổ mà còn sở hữu một môn pháp thuật kì dị phân giải kiếm khí cường đại này, hóa thành vô số tiểu kiếm khí, tiến hành công kích đồng loạt.

Kiểm khí sau khi bị phân giải, diện tích công kích của mỗi đường biến nhỏ, nhưng lực sát thương thì không yếu đi, sau khi kiếm khí phân giải, cũng là tùy ý tứ tán, dưới sự khống chế của Chu Báo, hóa thành vô số kiếm khí hồng lưu, cuộn về phía mỗi cường giả tham gia trận pháp, trong đó luồng mạnh nhất xông thẳng về phía Hoán thanh sa nơi đỉnh trận.

Kiểm khí phá vỡ trận pháp, thiên địa nguyên khí trong trận pháp kích động vô cùng, hoàn toàn mất khống chế, vốn dĩ dựa vào Hoán thanh sa mới có thể miễn cưỡng khống chế nguyên khí bàng đại trong trận, bây giờ hơn hai mươi cường giả lại bị luồng nguyên khí hỗn loạn đó trùng kích, Hoán thanh sa bị công kích, tất cả tinh khí thu liễm toàn bộ, toàn lực phòng ngự, còn đâu hơi sức trợ giúp cường giả?

Mất đi tinh khí Hoán thanh sa hỗ trợ, hai mươi cường giả chật vật vô cùng, chân mềm nhũn, thi nhau chạy khỏi vị trí, trận pháp sơ hở xuất hiện sơ hở, cộng thêm Thông thiên kiếm khí của Chu Báo ép sát, dưới hai lần trọng lực, kết quả duy nhất chính là tan vỡ, hoàn toàn tan vỡ.

Hậu quả sau tan vỡ là nguyên khí trong trận mất đi không chế, hóa thành những con nguyên khí cự long, tàn phá khắp nơi, nhất thời, như nước lũ vỡ đê, càn quét trong Minh nghĩa phường, đánh sập vô số phòng ốc, những người bình thường trong Minh nghĩa kinh viện cũng bị liên lụy, tuy đã chạy vào trong nhà nhưng cũng không an toàn.

Những tiếng kêu khóc thảm thiết vang vọng một góc trời, thiên đường giữa trần gian trong phút chốc biến thành địa ngục, từ thiên đàng đến địa ngục chỉ mất đúng một canh giờ, tương phản quá lớn, không thể tưởng tượng.

- Chu Báo, Minh nghĩa kinh viện ta thề không đội trời chung với người!

Thương vong cự đại trong Minh nghĩa phường khiến Vương Đạo Hoằng không thể giữ duy trì bộ dạng tỉnh táo, ngược lại, mặt hấn đỏ bừng, dùng ánh mắt cực kì oán hận nhìn Chu Báo, tay hơi chiêu, thu hồi Hoán thanh sa, tung người, lao thẳng về phía Chu Báo,

- Người chết chắc, hôm nay người chết chắc!

Hắn quát, hai tay hợp lại, chân nguyên nội khí quanh người cuộn cuộn, khí huyết sôi trào, một tầng quang mang màu trắng sữa nổi lên từ trên người hắn, trên đỉnh đầu, xuất hiện một cuốn sách nhỏ màu xanh to bằng bàn tay.

Cuốn sách này ẩn hiện kim hoa, vừa xuất hiện, quang hoa lập tức chiếu rọi bốn phía, Lưỡng nghi thông thiên kiếm của Chu Báo trước quang hoa cũng tối đi vài phần.

- Đây là Tiên thiên hạo nhiên đại kim thư!

Nhìn thấy khối quang hoa, Thanh linh bất ngờ thốt lên,

- Tiên thiên hạo nhiên đại kim thư!

Những người có kiến thức sắc mặt đều đại biến.

- Vương Đạo Hoằng tu thành Tiên thiên hạo nhiên đại kim thư!

Chu Báo không biết Tiên thiên hạo nhiên đại kim thư lợi hại thế nào, sau khi xuất hiện, không chỉ Lưỡng nghi thông thiên kiếm bị quang hoa áp chế mà từng tràng những tiếng niệm kinh như thiên luân chi âm truyền ra từ trong sách, lọt vào trong tai người bên cạnh chỉ cảm thấy chính khí hạo nhiên tràn khắp cơ thể, vào tai Chu Báo, nó giống như niệm chú kim cô, làm cho tâm thần hoảng loạn, nhất thời không cẩn thận, thất thủ như chơi.

- Cẩn thận, Tiên thiên hạo nhiên đại kim thư là Nho môn tuyệt học, uy lực vô song!

Sóng tinh thần thanh linh một lần nữa truyền đến.

- Ta hiểu!

Chu Báo tâm thần căng thẳng, ngược mắt, đột nhiên nhìn thấy Tiên thiên hạo nhiên đại kim thư không biết từ lúc nào đã mở, vô số quang mang văn tự khác nhau bắn ra từ trong sách, bao vây lấy hắn.

- Những thứ này xuất hiện lúc nào vậy?

Chu Báo ánh mắt ngưng trọng, nhìn quang hoa văn tự xung quanh mình đang tiết ra ý nghĩa cực kì thâm ảo, đều là trực chỉ bản thư, cho dù là liếc qua, tâm thần cũng bị chấn động. Mỗi kí tự, giống như cự chùy vô hình, đập vào tâm thần Chu Báo.

Tâm thần trọng thương, Chu Báo thần sắc trắng bệch, hồng quang lấp lánh, một khối thần niệm trong suốt óng ánh bay ra từ huyệt tâm hắc, lấp lánh quang hoa như lưu ly, quang hoa lưu chuyển, Chu Báo chỉ cảm thấy tim nhẹ bẫng, những tiếng niệm kinh lúc này còn tràn ngập trong não hải đột nhiên biến mất, chiếc cự chùy vô hình đánh lên tâm thần hắn cũng mất đi tác dụng.

760. Chương 757: Tiên Thiên Hạo Nhiên Đại Kim Thư, Bảo Kim Thương Long Dao. (2)

- Mẹ, suýt nữa thì toi!

Chu Báo rửa thầm một tiếng, nhìn những văn tự đang quần quanh mình, thân sắc trở nên âm lạnh, quát khẽ một tiếng, năm đầu ngón tay xòe rộng, Lưỡng nghi thông thiên kiếm lúc này phân hóa thành vô số kiếm khí một lần nữa ngưng tụ.

- Tiên thiên hạo nhiên đại kim thư, ta cũng muốn xem, nó rắn chắc thế nào!

Hắn rống lên một tiếng, hắc hồng kiếm khí kinh qua ngưng tụ, uy lực đương nhiên khác hẳn lúc phân giải, tiểu kiếm không chịu nổi hạo nhiên chi khí của tiên thiên hạo nhiên đại kim thư, nhưng Lưỡng nghi thông thiên kiếm thì không hề thua kém Tiên thiên hạo nhiên đại kim thư.

Kiểm ý bành trướng, tràn ra như triều thủy, kiếm khí hắc hồng mãnh liệt chém lên Tiên thiên hạo nhiên đại kim thư.

Kiểm khí như điện, tốc độ Vương Đạo Hoàng căn bản không thể tưởng tượng, chỉ thấy kiếm khí hắc hồng lóe lên, trực tiếp chém trúng kim thư.

Sắc mặt Vương Đạo Hoàng trở nên tái nhợt trong giây lát, từng ngụm máu lớn phun ra từ trong miệng hắn, kim thư bị kiếm khí chém trúng, căn bản không có cơ hội phản kháng, bị chém vỡ trong nháy mắt, hóa thành vô số quang mang kim sắc, chui vào mi tâm Vương Đạo Hoàng. Kim khí sau khi chém vỡ kim thư, không hề dừng lại, một lần nữa chém qua Vương Đạo Hoàng.

Một đường khí lưu thanh sắc chặn đứng kiếm khí, chính là thuần dương pháp khí Hoán thanh sa, đáng tiếc món pháp khí này mặc dù là cấp bậc thuần dương, nhưng không chủ công, cũng không chủ phòng, mà là một món thuần dương pháp khí mang tính phụ trợ, dưới kiếm khí bành trướng của Lưỡng nghi thông thiên kiếm, cũng chỉ chặn được một hai giây, sau đó phát ra một tiếng rên nhẹ, hóa thành một đường thanh quang, cũng chui vào mi tâm Vương Đạo Hoàng.

- Chu Báo, đừng càn rỡ quá!

Thấy kiếm khí hắc hồng sắp chém trúng Vương Đạo Hoàng, bên trong Minh nghĩa kinh viện cuối cùng cũng truyền ra một tiếng rống giận dữ, một con kim sắc trường long gào thét xông ra, nghênh đón kiếm khí của lưỡng nghi thông thiên kiếm.

- Bảo kim thương long đao!

Trường lão cấp bậc cửu phẩm còn lại của Minh nghĩa kinh viện, này giờ vẫn trốn trong Minh nghĩa kinh viện, tìm kiếm cơ hội ra tay, nhưng chiến lực Chu Báo thực sự quá mạnh, chỉ một lúc đã phá vỡ trận pháp, đánh bại Vương Đạo Hoàng, nếu không xuất thủ, Minh nghĩa kinh viện viện trưởng sẽ mất mạng, cho nên hắn không thể không ra tay.

- Hừ, thần binh sao? Ta cũng muốn xem, thần binh này rốt cục lợi hại cỡ nào!

Chu Báo cười lạnh, kiếm khí hắc hồng động theo ý niệm của hắn, trực tiếp chém lên kim sắc trường long.

- Ầm ầm ầm!

Kiểm khí và đao khí tương giao, một là dị thuật kiếm khí tuyệt cường, một là tuyệt thể thần binh, hai bên tiếp xúc mật thiết, sóng năng lượng phát ra cực đại, Minh nghĩa phường một lần nữa lại rung động!

Chu Báo cao giọng quát:

- Không hổ là thiên hạ thần binh, có thể tiếp một kiếm của ta!

Thiên hạ thần binh, bảo kim thương long đao!

Bây giờ, cũng chỉ có thể đỡ được một kiếm của hắn mà thôi!

Sau khi va chạm, kiếm khí hắc hồng và đao mang kim sắc cùng biến mất, nhưng sau một giây biến mất, kiếm khí hắc hồng lại hiện lên, lần này còn đáng sợ và bá đạo hơn trước.

Lưỡng nghi thông thiên kiếm, do hai loại âm dương tuyệt thể sát khí ngưng luyện mà thành, âm dương tương dung, phối hợp bí pháp chế luyện, có vô số ảo diệu, quan trọng nhất là, bên trong ẩn hàm một luồng tiên thiên sát cơ lạnh buốt, thuần dương pháp khí cũng không thể làm gì, cho nên, Hoán thanh sa chỉ có thể đỡ được một đòn, thần binh Bảo kim thương long đao kia, dưới sự điều khiển của cửu phẩm cường giả, cũng chỉ có thể chặn Lưỡng nghi thông thiên kiếm được một lúc!

Từ thời trung cổ đến nay, âm dương sát khí được gọi là hai loại dị thuật có lực sát thương mạnh nhất, nó gần giống như luồng sát cơ đầu tiên sản sinh trong thiên địa sơ khai, sát khí càng nhiều, sát cơ càng mạnh, lực sát thương đương nhiên cũng càng lợi hại.

Chu Báo lấy huyết tủy nguyên sát và hắc ngũ huyền sương hai loại sát khí âm dương mạnh nhất trong thiên địa ngưng luyện ra Lưỡng nghi thông thiên kiếm khí, sát cơ ẩn hàm bên trong gần như tiếp cận sát cơ sơ khai, mặc dù có chút không bằng, nhưng cũng chẳng kém nhiều, một khi sát cơ đã thịnh, còn có thuần dương pháp khí hay thần binh bình thường nào có thể cản được nó?

Bởi vì, khoảng khắc hắc hồng kiếm khí hiện lên, thần sắc tên trưởng lão dấu mặt đại biến, thân hình vốn đang nấp trong bóng tối không thể ẩn núp được nữa, hoảng không bay ra, Bảo kim thương long đao trong tay một lần lóe quang hoa kim sắc, nhưng lần này, cũng chẳng làm nên chuyện gì.

Lưỡng nghi thông thiên kiếm, là môn dị thuật đầu tiên Chu Báo biết, cũng là môn bí thuật ẩn tàng sâu nhất.

Trước đó hắn rất ít dùng, nhưng bởi vì môn dị thuật này không được tu tập hoàn chỉnh, chỉ sợ thực lực mình không đủ, lại bị người khác rình mò, chuốc họa vào thân.

Nhưng bây giờ, hắn đã hoàn toàn không cần lo lắng, hôm nay không giống hôm qua, thực lực hắn đã có thừa, chỉ có biểu hiện cường đại hơn, thực lực hoàn mỹ hơn, mới đủ uy hiếp những kẻ hoài quỷ thai với hắn, mới khiến chúng không dám cuồng vọng, cho nên, trong tình huống này, hắn mới không hề kiêng kỵ sử dụng môn dị thuật cường đại mới tu luyện viên mãn này.

Lưỡng nghi thông thiên kiếm cường đại, thuận tiện, hắn đã chuẩn bị sử dụng nó như thủ đoạn công kích chính trong giai đoạn này. Sự thực nói cho hắn biết, hắn vẫn chưa tính toán hết uy lực của Lưỡng nghi thông thiên kiếm.

Đòn tấn công thứ hai của Bảo kim thương long đao không cần nổi Lưỡng nghi thông thiên kiếm, hắc hồng kiếm khí thậm chí còn cường đại hơn trước, trực tiếp đâm vỡ kim quang vừa mới ngưng thành.

Binh!

Như tiếng chân trâu rơi trên đĩa ngọc, thần binh Bảo kim thương long đao trong tay Kim Tụ gãy thành nhiều đoạn, hóa thành vô số mảnh vụn kim sắc, bắn ra khắp nơi.

Kim Tụ cũng hiện thân từ trong bóng tối, là một lão giả năm mươi tuổi với một chòm râu dê dưới cằm.

Lúc này sắc mặt hắn đã lạnh như tro, đầy vẻ sợ hãi, di chuyển như bướm bướm vờn hoa, khéo léo tránh né hắc hồng kiếm khí, nhưng lại bị mảnh vỡ của Bảo kim thương long đao đã thương, cắt thành những vết nhỏ trên người.

Kim Tụ không hề hay biết, sau khi tránh khỏi kiếm khí, nội tức một lần nữa sôi sục, mắt lóe lên một tia quyết tâm, quát lớn.

- Chưởng giáo sư diệt, tên này hung ác, chiến lực đã đột phá cửu phẩm, hôm nay nhất định phải giết chết hắn, nếu không, hậu họa khó lường!

- Sư thúc, người cẩn thận!

Thần sắc Vương Đạo Hoàng đột nhiên mãnh biến, mắt lóe lên một tia sợ hãi, nhìn Kim Tụ đang lao về phía mình,

- Chuyện này tuyệt đối không được!

Hắn muốn ngăn cản Kim Tụ nhưng đã quá muộn,

- Mở tâm thần người ra, ta sẽ dùng hai mươi năm tinh huyết nguyên khí giúp người hoàn thiện Tiên thiên hạo nhiên đại kim thư!

761. Chương 758: Kiểm Phá Đạo Hoảng, Thông Huyền Kinh Hiện. (1)

Kim Tụ thân hình như điện, thân thể thu thành một khối giữa không trung, huyết khí nhàn nhạt lóe qua trên cơ thể hắn,

- Mau, thông thiên kiếm khí của hắn mặc dù lợi hại, nhưng khẳng định có hạn chế, lúc này đã dùng hai lần, tranh thủ lúc hắn chưa kịp hồi khí, giết chết hắn!

Càng về sau, thanh âm của Kim Tụ càng yếu, cuối cùng, cả thân thể hóa thành một khối huyết vụ, lao vào Vương Đạo Hoảng.

- Chu Báo, ta nhất định giết người!

Nhìn thấy Kim Tụ hóa thành huyết vụ, Vương Đạo Hoảng con người như muốn nổ tung, rống lên một tiếng điên cuồng, thanh quang trên đỉnh đầu đại phóng, Tiên thiên hạo nhiên kim thư một lần phun ra từ mi tâm hắn, nghênh tiếp khối huyết vụ. Nói thì chậm, thực tế mọi chuyện diễn ra rất nhanh!

Từ Lương nghi thông thiên kiếm đánh phá Bảo kim thương long đao, đến Kim Tụ hóa thành huyết vụ lao vào Vương Đạo Hoảng, đến Vương Đạo Hoảng một lần nữa sử dụng Tiên thiên hạo nhiên đại kim thư, mọi thứ chỉ gọn trong một cái chớp mắt.

Tiên thiên hạo nhiên đại kim thư sau khi tiếp nhận khối huyết vụ, kim quang nhất thời đại phóng, thanh sắc thư sách trong chớp mắt cũng hóa thành thuần kim chi sắc.

Hạo nhiên chi khí bập bềnh như sóng biển, mãnh liệt đập vào Chu Báo.

Một kí tự kim sắc lớn gấp bốn năm lần những kí tự trước, thanh âm như sấm ở chín tầng mây trực tiếp du nhập vào trong tai hắn, xuyên thẳng vào não.

Chu Báo kêu lên một tiếng, Kim hi ly diệm kính sau gáy hóa thành một đường kim quang, chui vào mi tâm hắn, nhất thời, một luồng thuần dương khí lưu ám áp xông thẳng vào não hải hắn, bao vây tâm thần hắn, đồng thời thần niệm một lần nữa tán xuất quang hoa như lưu ly. Mặc dù hiệu quả không bằng lúc này, nhưng cũng giúp hắn cản được đại bộ phận công kích.

Chỉ là lần này Tiên thiên hạo nhiên đại kim thư của Vương Đạo Hoảng được quán nhập toàn bộ tinh huyết nguyên khí của Kim Tụ, mặc dù mới hình thành, vẫn chưa thể hoàn toàn hòa hợp tự nhiên, nhưng uy lực gấp gần trăm lần lúc trước, thần niệm hắn mặc dù thần kì, nhưng vẫn chỉ là một miếng, dưới sự công kích của kí tự kim sắc, quang hoa lưu ly thần bí cũng trở nên nhạt nhòa.

- Tiên thiên hạo nhiên đại kim thư, đúng là lợi hại!

Chu Báo trong lòng cảm khái, Minh nghĩa kinh viện tung hoành thiên hạ mấy ngàn năm nay, quả nhiên cũng có chỗ dựa, Lương nghi thông thiên kiếm của hắn lợi hại, thần dương pháp khí cũng không tệ, nhưng vẫn không thể làm gì Minh nghĩa kinh viện, đại phái ngàn năm, đương nhiên có tuyệt học của riêng mình, huống hồ, trong lòng hắn vẫn có một chút kiêng kỵ, trước mắt, Minh nghĩa kinh viện chỉ dùng một món thuần dương pháp khí, đại phái lớn như vậy, sao chỉ có mỗi một món thuần dương pháp khí?

Bản thân Côn Luân Sơn còn có hai món, lại nói, Hoán thanh sa mặc dù thần diệu, nhưng là pháp khí mang tính phụ trợ, rõ ràng không thể sử dụng quy áp khí vận, đại phái ngàn năm như Minh nghĩa kinh viện, không có thuần dương pháp khí quy áp khí vận, đánh chết Chu Báo cũng không tin.

Cho nên, cho dù lúc này chiếm thượng phong, hắn cũng không dám lơ là, huống hồ bây giờ, Tiên thiên hạo nhiên đại kim thư đã bắt đầu triển hiện sức mạnh kinh nhân.

- Thực sự không hiểu, Minh nghĩa kinh viện dùng cái gì quy áp khí vận, thà hi sinh một cử phẩm cường giả còn hơn lấy món pháp khí đó ra, bên trong không lẽ còn bí mật gì?

Chu Báo trong tâm sinh cảnh giác, tay phải vừa nhấc, hắc hồng kiếm khí một lần nữa bị Thừa long ngự phong quyết phân giải, bảo vệ toàn thân, kiếm khí vô biên tứ tán, giữ luồng năng lượng hạo nhiên bành trướng của Tiên thiên hạo nhiên đại kim thư bên ngoài.

- Minh nghĩa kinh viện không hổ là thiên hạ đại phái, quả nhiên có thủ đoạn!

Kiểm khí hộ thể, áp lực quanh người Chu Báo giảm mạnh, mặt nở nụ cười, mi tâm lóe hồng quang, đến miếng thần niệm bên ngoài cũng không thu hồi,

- Nhưng, Vương viện trưởng không lẽ định dùng Tiên thiên hạo nhiên đại kim thư ngăn cản ta? Ta thấy tốt nhất người nên giao hai tên gốc vây sát ta ra đây!

- Chu Báo, người thực sự quá huênh hoang, không lẽ người nghĩ có thể sống sót rời khỏi đây!

Toàn thân Vương Đạo Hoảng bị kim quang của Tiên thiên hạo nhiên đại kim thư bao phủ, vẻ đoan trang uy nghiêm trên mặt sớm đã không còn, thay vào đó là sát cơ sâm nhiên, vị chưởng giáo Minh nghĩa kinh viện này đã hạn Chu Báo đến cực điểm, hạn đến tận xương tủy, chỉ muốn ăn sống nuốt tươi, đốt hẩn thành tro.

-Ồ, không lẽ Vương đại chưởng giáo có bản lĩnh giữ ta lại?

Chu Báo cười lạnh, chuyển ánh mắt lên Tiên thiên hạo nhiên đại kim thư trên đầu hẩn, chỉ thấy vô số kí tự phù hiện, bay lượn, tiếng niệm kinh mỗi lúc một lớn, bắt đầu tấn công não hải Chu Báo.

- Nếu Vương đại chưởng giáo đã không nể mặt như vậy, Chu Báo ta đành phải vô lễ!

Chu Báo ánh mắt dữ dội, năm ngón tay xòe rộng, chụp lấy Tiên thiên hạo nhiên đại kim thư trên đầu Vương Đạo Hoảng, Vương Đạo Hoảng nhìn thấy động tác này của Chu Báo, mắt lóe lên một tia giễu cợt, chỉ là, tia giễu cợt này vẫn chưa tán xuất hoàn toàn đã biến thành vẻ sợ hãi.

Khoảnh khắc Chu Báo tóm đến, hẩn chỉ cảm thấy tâm thần hoảng hốt, tựa như có một bàn tay vô hình đột nhiên sinh ra, nắm lấy thần hồn trong thân thể hẩn. Đây là loại võ công gì? Hay là một loại dị thuật?

Mà lại trực tiếp tác dụng lên thần hồn, nếu như không phải hẩn tu luyện hơn trăm năm, đạo tâm kiên định, thì một trào này đã khiến thần hồn hẩn dao động, tựa như mất hết tâm thần, gần như đồng thời, năm đường quang mang xích sắc bắn ra từ đầu ngón tay Chu Báo, trực tiếp xông thẳng vào tiên thiên hạo nhiên xích sắc quang hoa trên đầu hẩn, xuyên qua vô số kí tự kim sắc xung quang Tiên thiên hạo nhiên đại kim thư, trực tiếp bắn về phía bản thể Tiên thiên hạo nhiên đại kim thư, ngưng thành một vòng xoáy xích sắc xung quanh Tiên thiên hạo nhiên đại kim thư, xoay chuyển mãnh liệt, chặt đứt linh hồn.

- Không ổn!

Vòng xoáy xích sắc vừa thành, sắc mặt Vương Đạo Hoảng đã lập tức đại biến, phải biết Tiên thiên hạo nhiên đại kim thư là bí mật bất truyền của Minh nghĩa kinh viện, không phải dị thuật bí kĩ gì, mà là một loại thần thông.

Loại thần thông này uy lực cự đại, sau khi tu thành, sẽ là thông thể kim sắc, vô số trận pháp phi vũ xoay chuyển, cướp đoạt tâm thần, trực tiếp đả thương thần hồn, thậm chí, còn có thể khiến một số người tu vi hơi yếu thần hồn hoàn toàn chấn tán, biến thành người chết.

Chính là vì môn thần thông này công kích lực cường đại, cho nên, thần hồn của tu luyện giả phải cực cao, liên hệ cũng chặt chẽ, nhưng linh hồn thiết cốt thần thông của Chu Báo vừa hay lại chính là khắc tinh của loại thuật pháp này.

762. Chương 759: Kiếm Phá Đạo Hoảng, Thông Huyền Kinh Hiện. (2)

Vương Đạo Hoảng nếu như không dùng Tiên thiên hạo nhiên đại kim thư, Chu Báo trừ công kích, chẳng có cách nào đánh bại hẩn, nhưng bây giờ dùng Tiên thiên hạo nhiên đại kim thư, mặc dù uy lực cực mạnh, nhưng cũng là cho Chu Báo cơ hội. Linh hồn thiết pháp thần thông vừa tung ra, lập tức cắt nát thần hồn trong Tiên thiên hạo nhiên đại kim thư.

Vương Đạo Hoàng chỉ kịp kêu lên một tiếng thảm thiết, quang hoa kim sắc Tiên thiên hạo nhiên đại kim thư do Kim Tụ đúc thành lập tức tối đi, hóa thành vô số quang điểm kim sắc, ẩn nhập vào mi tâm Vương Đạo Hoàng. Vương Đạo Hoàng lùi hơn mười bước, mặt như giấy vàng, thần tình hoảng hốt, không thể thi triển những thủ đoạn còn lại.

- Ai ngờ linh hồn thiết cắt chi thuật lại lợi hại như vậy!

Lần này, đến Chu Báo cũng phải giật mình, vốn tưởng chỉ có thể đẩy lùi Tiên thiên hạo nhiên đại kim thư của Vương Đạo Hoàng, ai ngờ suýt giải quyết được hắn.

Hắn không biết, Vương Đạo Hoàng chưa bao giờ nghĩ Chu Báo cũng biết thần thông trực tiếp công kích thần hồn, hơn nữa còn hung mãnh như vậy, so với Tiên thiên hạo nhiên đại kim thư của hắn, rõ ràng hung tàn hơn.

Nhất thời không cẩn thận, cũng vì tu vi hắn cao thâm nên mới chỉ là ngất đi, đổi thành người khác, trúng một đòn này của Chu Báo, khẳng định hồn phi phách tán, sinh cơ không còn.

Vương Đạo Hoàng ngất đi, cả Minh nghĩa hoàn toàn trở nên hỗn loạn.

Lần này, cường giả của Minh nghĩa kinh viện đều xuất hết, nhưng chỉ dưới hai ba chiêu thức của Chu Báo, hơn hai mươi cường giả, bao gồm cường giả, hai đại trưởng lão và ba cửu phẩm cường giả một chết hai bị thương, cửu phẩm cường giả chưa xuất hiện cũng bị trận thế nhà mình phản phệ, trọng thương, có thể nói, đã là toàn quân bị diệt. Minh nghĩa phường lặng ngắt như tờ, thậm chí đến một tiếng hít thở cũng không có.

Tất cả đều trơ mắt đứng nhìn cảnh tượng trước mắt, nhìn Chu Báo vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt lộ ra vẻ bất ngờ xen lẫn sợ hãi, đúng, là sợ hãi!

Nếu như nói lúc này Chu Báo còn khiến họ hứng thú thì bây giờ họ cảm thấy sợ hơn. Quá đáng sợ, thực sự quá đáng sợ.

Chuyện xảy ra ở Minh nghĩa phường thực sự quá đáng sợ!

Một thiếu niên chưa đến hai mươi tuổi chỉ trong một thời gian ngắn hoàn toàn khiến đại phái ngàn năm Minh nghĩa kinh viện sụp đổ, gần như không có cơ hội phản kích liệu có phải là người không? Ở đây có hơn hai mươi cường giả, trong đó ba người là cửu phẩm cường giả! Còn có thuần dương pháp khí, tuyệt thế thần thông, kết thúc như vậy sao? Đại phái ngàn năm, một trong tam đại môn phái Đại Tấn triều, Minh nghĩa kinh viện hùng cứ thiên hạ hơn năm ngàn năm kết thúc dễ dàng như vậy sao? Chúng nhân khó khăn nuốt nước bọt, nhớ lại từng hình ảnh như mộng huyền, đột nhiên, giữa một phiến im lặng quỷ dị, một tiếng thở dài nhẹ nhàng vang lên.

- Linh hồn thiết cắt, người bạn nhỏ, người thật khiến ta bất ngờ!

Chu Báo khẽ nhướng mày, ánh mắt hơi ngưng, ngẩng đầu nhìn về phía Minh nghĩa kinh viện, thở dài một tiếng khe khẽ, xích kim sắc cương khí lưu chuyển quanh người hắn, hắn không nói gì, chỉ giơ tay, một chiếc trường tiên do hỏa diễm tổ thành xuất hiện trên tay hắn. Chân cửu long hình chi trào phong! Chết.

Trường tiên vươn dài vô hạn, nháy mắt đã đạt đến trăm trượng, hung mãnh quét lên Minh nghĩa kinh lâu.

Bức tường bên ngoài Minh nghĩa kinh viện như một miếng đậu phụ bị trường tiên cắt nát, lần này trường tiên chủ yếu quét lên Minh nghĩa kinh lâu, nhưng lại bị một tầng sức mạnh vô hình chặn lại, không cho nó quét trúng.

Hừ!

Chu Báo hừ lạnh một tiếng, không chịu từ bỏ, hơn mười đường kim sắc hỏa diễm xuất hiện xung quanh người hắn. Vũ!

Số kim sắc hỏa diễm này cũng bắn về phía Minh nghĩa kinh lâu, nhưng giống như trường tiên, đều bị chặn ở bên ngoài bởi một tầng sức mạnh vô hình!

- Cửu long thần hỏa công hình thái ba, chân long cửu hình, ha ha, không ngờ trong hiện thế vẫn còn có người tu thành, đúng là không tệ!

Miêu tả đơn giản hai chiêu của Chu Báo, khi mười đầu ngón tay Chu Báo bắt đầu lấp lánh hắc hồng kiếm khí, giọng nói thần bí bên trong Minh nghĩa kinh lâu lại vang lên,

- Người bạn nhỏ, thu Lưỡng nghi thông thiên kiếm lại, ta không có ác ý với người, nhưng người cũng đừng mong lấy thứ đồ chơi đó chém ta, không có tác dụng gì đâu!

Ánh mắt Chu Báo hơi lóe, kiếm quang hắc hồng nơi đầu ngón tay dần biến mất, mắt nhắm lại, hẳn có thể cảm nhận được, một luồng áp lực vô hình đang toát ra từ trong Minh nghĩa kinh lâu, thứ hàn khí thấu xương này khiến hẳn không khỏi rùng mình, gần như đồng thời, Kim hi li diệp kính cũng bay ra, bảo vệ toàn bộ cơ thể hẳn, thậm chí, đến bách độc hàn quang vẫn chưa động dụng cũng cảm ứng được, lóe ra mấy đường quang hoa thanh sắc bên cạnh hẳn.

- Ha ha, người bạn nhỏ, đừng căng thẳng, ta không hề có ác ý, chỉ cần người không động thủ với ta, ta cũng sẽ không động thủ với người, tu vi người mặc dù chỉ có bát phẩm, nhưng nội khí trong người người hùng hậu vô cùng, chất lượng cực cao, cộng thêm thuần dương pháp khí và một số thủ đoạn thần thông, chiến lực vượt xa cửu phẩm, cho nên tiểu tử Vương gia không phải đối thủ của người, nhưng, chuyện đâu còn có đó, cho dù hai tên khốn kia âm mưu vây sát người, những gì người làm hôm nay đã đủ cả vốn lẫn lời.

- Người coi như nể mặt ta, dừng lại được không?

- Dừng lại?

Chu Báo ánh mắt lóe động, lướt nhìn bọn Ôn Hải Minh và Du Thiên Kinh.

- Người nói ta đã đòi lại cả vốn lẫn lời là không ổn, hôm nay ta đến báo thủ, chỉ là Minh nghĩa kinh viện không giảng lý, ngăn cản ta nên mới có hậu quả này, là chúng ta chuốc lấy, sao lại trách ta!

- Vậy được!

Giọng nói kia trầm ngâm một lúc, sau đó thấy Ôn Hải Minh, Du Thiên Kinh hai tên đồng thời kêu lên một tiếng thảm thiết, thân thể giật mạnh, miệng không ngừng thổ huyết, toàn thân mềm nhũn ngã lăn ra đất.

- Vậy đã được chưa?

- Ti...!

Chu Báo hít ngược một ngụm lãnh khí, mặc dù tinh thần của hẳn đã tập trung cao độ nhưng vẫn không nhìn ra được phương thức ra tay của nhân vật thần bí.

- Ta không có hứng với tính mạng của chúng, điều ta hứng thú là, chúng được ai phái đến vây sát ta?

- Người bạn nhỏ, đừng giả trò trước mặt ta, không phải người đã biết kẻ đứng sau lưng là ai rồi sao? Người tìm đến đây chỉ để trút giận, bây giờ giận đã trút, đừng tham lam nữa!

Chu Báo bĩu môi, cười khan mấy tiếng,

- Ta đúng là đã có được một chút tin tức, nhưng những tin tức này chỉ là tin đồn thất thiệt, ta chỉ muốn xác nhận một chút!

- Vậy bây giờ, người đã được xác nhận!

Giọng nói thần bí trở nên bỗng bèn, như ngọn nến tàn trước gió.

763. Chương 760: Kiếm Phá Đạo Hoàng, Thông Huyền Kinh Hiện. (3)

- Còn nữa, nói với con rắn nhỏ đi cùng người, việc của nó đã xong, sao còn chưa đi?

- Ách!

Chu Báo chớp chớp mắt, cuối cùng cũng lộ ra một nụ cười khổ.

- Đã như vậy, vậy thì, đa tạ tiền bối!

Nói đến đây, hắn lại liếc nhìn Uông Hải Minh, Du Thiên Kinh đang nằm trên mặt đất,

- Nể mặt tiền bối, chuyện này, coi như kết thúc ở đây, nhưng nếu lần sau...
- Không có lần sau nữa đâu, ta đã phế bỏ tu vi chúng, với tuổi của chúng, không sống nổi năm năm!
- Vậy vãn bối xin cáo từ!

Nói đoạn, Chu Báo thi lễ với Minh nghĩa kinh lâu, thân hình lóe động, hóa thành một đường thanh quang, biến mất tại chỗ. Chỉ còn lại cường giả các phái quay sang nhìn nhau, không biết nói gì.

- Ha ha, lần này ngươi uy phong rồi, không đầy ba ngày nữa, đại danh Chu Báo ngươi sẽ triệt để vang khắp thiên hạ!

Chu Báo thi triển Thừa long ngự phong quyết, cười gió mà đi, vừa ra khỏi Minh nghĩa phường chưa đầy hai trăm dặm, hắn đã nhìn thấy Vương Xà đang đứng đợi mình. Vương Xà nhìn Chu Báo, cười cười, ánh mắt lóe động quang mang khó đoán,

- Lưỡng nghi thông thiên kiếm, không ngờ ngươi cũng biết môn dị thuật này!
- Hừ, lần này ta mạng lớn, còn có thể quay lại, ngươi chưa bao giờ nói cho ta biết trong Minh nghĩa kinh viện có một thông huyền bí cảnh cường giả, hơn nữa, trên người thông huyền bí cảnh cường giả còn có một món thuần dương pháp khí!
- Những thứ đó đều không liên quan đến ta!

Wương Xà lắc đầu nói:

- Chính bởi vì tu vi ngươi chưa đạt đến thông huyền bí cảnh, cho nên mới không cần quan tâm, chỉ cần ngươi không chủ động xuất thủ với hắn, hắn sẽ không làm gì ngươi.
- Tại sao?
- Bởi vì tu vi ngươi vẫn chưa đến thông huyền bí cảnh, còn hắn đã đạt đến!

Wương Xà nói,

- Hắn là người tuân thủ quy tắc, cũng là một người yêu tài, cho nên, hắn sẽ không xuất thủ với ngươi!
- Ngươi quen biết hắn?

Nghe Vương Xà nói, Chu Báo thần sắc hơi động.

- Đương nhiên, ta là Tọa của Thiên Long đạo, nắm rất rõ tình hình Minh nghĩa kinh viện, Minh nghĩa kinh viện tổng cộng có ba thông huyền lão quái, ta đều biết.
- Ba?

Chu Báo ngậy ra một lúc, sau đó kêu lên một tiếng kinh ngạc,

- Minh nghĩa kinh viện có ba thông huyền bí cảnh cường giả?
- Đương nhiên, nếu không ngươi nghĩ Minh nghĩa kinh viện dựa vào cái gì tự xưng là một trong tam đại môn phái, Minh nghĩa kinh viện cũng được, Thiên long đạo cũng được, còn có Bái hỏa huyền giáo, đều có thông huyền lão quái tạo trấn, nếu không, sớm đã bị người ta diệt rồi!
- Sao ngươi còn bảo ta đi Minh nghĩa phường!
- Ta không phải nói qua rồi sao? Hắn sẽ không xuất thủ với ngươi, chỉ cần ngươi không phá Minh nghĩa lâu, vậy thì sẽ chẳng việc gì, thực tế đúng là như vậy, không phải sao? Người đánh Vương Đạo Hoàng, hắn có động thủ với ngươi không?
- Nhưng đến cuối cùng, hắn vẫn xuất thủ!
- Đó là vì hắn sợ ngươi đả thương căn cơ Minh nghĩa kinh viện, mấy thông huyền lão quái này đều đứng hàng tiên tịch, mặc dù cường đại nhưng hạn chế rất nhiều, cho nên, không cần lo lắng nhất chính là hắn!

Chu Báo mắt hơi sáng, từ những lời Vương Xà nói, hắn hình như nghe ra điều gì,

- Ý ngươi là, sau khi tấn nhập thông huyền, vào hàng tiên tịch, thì không thể tùy tiện xuất thủ?
- Xuất thủ là có thể, nhưng có rất nhiều hạn chế!

Vương Xà liếc nhìn hắn,

- Mấy lão quái này đều là hàng hiếm, người xuất thủ có chừng mực, mặc dù đã thương rất nhiều người, nhưng không cường giả nào của Minh nghĩa kinh viện chết, họ sao có thể xuất thủ với ngươi!
- Thông huyền bí cảnh xuất thủ có hạn chế gì?
- Không biết!

Vương Xà thấy Chu Báo truy vấn, bực bội nói.

- Ta chỉ biết họ xuất thủ có hạn chế, nhưng là hạn chế gì thì không biết, nhưng tóm lại không thể dễ dàng xuất thủ!
- Thanh linh, đúng là có chuyện này sao?

Thăm dò được tin tức từ miệng Vương Xà, Chu Báo kết nối tinh thần với lão quái vật thanh linh.

- Hắc hắc, ta không biết, trước đây không bị hạn chế như vậy, thời đại thượng cổ, tán tiên không thể vào hàng tiên tịch, về phần chân tiên tiên tịch, rất ít giao lưu với người thường, nhưng nếu gặp phải, có kẻ mù nào dám chọc giận chân tiên, giờ đây là có thể giết chết chúng, không có hạn chế gì!
- Vậy à?

Ánh mắt Chu Báo lóe lên một tia nghi hoặc, lại nhìn Vương Xà, nhưng, hắn cũng không hi vọng tìm được đáp án gì từ mặt Vương Xà,

- Đúng rồi. Việc đào mộ người đã làm xong chưa, những gì người làm ở Minh nghĩa kinh viện, tên đó không ngăn người sao!
- Xong rồi, đương nhiên xong rồi, mộ của bảy mươi hai hiền nhân Minh nghĩa kinh viện ta đều không động đến, hơn nữa, ta cũng có lý do chính đáng, cho nên, hắn không làm gì ta, ta chủ yếu là sợ cường giả dưới thông huyền cảnh ngăn cản, cho nên mới tìm người giúp đỡ, dù sao người cũng muốn tìm chúng tính sổ, nhất cử lưỡng tiện, hai bên cùng thoải mái!
- Hừ, phải, nhất cử lưỡng tiện!

Chu Báo lẩm bẩm một mình, đột nhiên ngẩng đầu, nở một nụ cười đắc ý,

- Nói vậy, chuyện ta lấy vợ coi như đã xong, Ha ha ha ha ha.

Đây là năm thứ tư đại địch Bắc Nguyên của Đại Tấn vương triều bị diệt năm, thiên hạ nguyên bản vốn đã từ từ bình tĩnh nay lại lần nữa bị người trẻ tuổi gọi là Chu Báo khuấy lên.

Một mình xông vào Minh Nghĩa Kinh Viện, độc đấu với hơn hai mươi tên cường giả trưởng lão kể cả trưởng giáo chí tôn của Minh Nghĩa Kinh Viện, kể cả ba gã cửu phẩm cường giả, toàn thắng!

Hơn hai mươi tên cường giả trưởng lão của Minh Nghĩa Kinh Viện bị trọng thương, một gã cửu phẩm trưởng lão chết trận, trưởng giáo Vương Đạo Hoàng hôn mê bất tỉnh, tạo nên huyết án oanh động vô lâm nhất trong ba ngàn năm nay!

Mà danh tự của Chu Báo cũng lại lần nữa truyền khắp thiên hạ.

Lúc này đây, hoàn toàn bất đồng với lúc trước lúc này đây, hắn mang theo uy thế vô biên, oanh truyền thiên hạ, bởi vì đánh một trận với Minh Nghĩa Kinh Viện, đại biểu tất cả các thế lực có phân lượng ở Đại Tấn vương triều đều thấy tận mắt chứng nhận một truyền kỳ sinh ra đời, một nhất tuyệt cường giả sinh ra đời!

Chiến lực hơn xa cửu phẩm! Đây là đánh giá của vị cường giả Thông Huyền Bí Cảnh thần bí trong Minh Nghĩa Kinh Viện kia đánh giá Chu Báo.

Hơn xa cửu phẩm? Đó là chiến lược gì chứ?

Qua cửu phẩm, dĩ nhiên là Thông Huyền Bí Cảnh, Chu Báo này dĩ nhiên là cường giả Thông Huyền Bí Cảnh, mà trọng yếu nhất là hắn còn chưa đầy hai mươi tuổi nữa, thậm chí, qua năm nay, mới đầy mười bảy tuổi thôi!

Cường giả Thông Huyền Bí Cảnh mười bảy tuổi!

Mười bảy tuổi, đánh sơn một một trong Thiên hạ Tam đại phái Minh Nghĩa Kinh Viện, làm cho trưởng lão Thông Huyền Bí Cảnh trấn giữ không thể không tự mình phế hai gã trưởng lão đắc tội với hắn mới rời đi, đây là thực lực gì, uy phong gì chứ?

764. Chương 761: Tâm Nguyên Toại, Đại Bổng Chùy. (1)

Hiện giờ đã có thực lực, phách lực như vậy, vậy thì tương lai thì sao?

Tương lai Chu Báo này sẽ trở thành dạng gì nữa?

Không có ai biết!

Chỉ sợ những người đại thân thông trong truyền thuyết Thượng Cổ có phục sinh lại cũng không hơn gì thế này a?

Có lẽ, hắn căn bản chính chuyển thể chi thân của một người đại thân thông nào đó thời Thượng Cổ, cho nên mới có được uy năng như thế ở độ tuổi như vậy!

Trong khoảng thời gian ngắn, lời đồn trong thiên hạ nổi lên bốn phía, tất cả ánh mắt đều hướng về tây bắc, hướng về một gã tuyệt đại cường nhân khuấy động thiên hạ.

Bất quá, khiến bọn hắn thất vọng là, sau khi trở lại Tây Bắc Chu Báo liền lại lần nữa bế quan, không hề lộ diện.

Mười ngày sau khi đánh một trận với Minh Nghĩa Kinh Viện

Một tin tức khác về Chu Báo cũng truyền khắp thiên hạ.

Võ Dương Linh Chu Báo, ở Tây Bắc chi địa, đã thông thương đạo, thu nhận lưu dân, vì nước phân ưu, có công lớn vì xã tắc, phong Võ Dương Bá, lĩnh phong hàm Thái tử thiếu bảo, lãnh địa khuếch trương ba trăm dặm, nhiều thế hệ trấn thủ. Cũng ban thưởng Thanh Dương công chúa Yên Văn Phỉ làm vợ cả của Chu Báo, sắc phong làm Võ Dương phủ Bá tước, chọn ngày lành tháng tốt cử hành thành hôn!

- Ha ha ha ha ha, hoàng đế này quả thật biết điều a, vậy mà quả thật ban tiểu mỹ nhân kia cho ta, ha ha ha ha

Cầm thánh chỉ, Chu Báo cười lên ha ha

Ba người Vương Thành, Giang Hiểu và Chu Sẹo thành thật đứng một bên, biểu lộ trên mặt đều cổ quái đến cực điểm, cũng không biết khi thì nhìn Chu Báo, chính xác là nhìn thánh chỉ trong tay hắn, khi thì trao đổi ánh mắt với nhau, cũng không biết nên mở miệng nói gì.

Vị đại nhân này của bọn hắn, thật sự là cao, thật sự là đại ah, vô thanh vô tức liền làm ra đại sự như vậy, những chuyện này, cũng khiến bọn hắn không thể tưởng tượng nổi, từ lúc xảy ra chuyện đến bây giờ đã hơn mười ngày, nhưng bọn hắn vẫn như đang nằm mộng vậy.

Vốn cho rằng Chu Báo chỉ là một bát phẩm cường giả, có một đám bằng hữu cường giả, còn có Thiên Long Đạo ở sau lưng cheo chống, cho nên mới cuồng vọng như thế, làm việc không kiêng nể gì cả, hiện giờ mới biết. So thực lực của Chu Báo thì Chu Báo làm việc quả thật có chút khiêm nhường.

Thông Huyền Bí Cảnh ah!

Bốn chữ này luôn luôn là liên hệ cùng một chỗ với lão quái, lão tổ, lão thần tiên, ngay cả tu vị của ba gã cường giả năm đó được xưng là Bắc Nguyên Tam Đại Tông Sư, giảng co với võ lâm Đại Tán hơn trăm năm ba gã cũng chỉ là cửu phẩm đỉnh phong a.

Ba gã cầm phẩm đỉnh phong, liền uy hiếp võ lâm Đại Tấn hơn hai trăm năm, vậy cường giả Thông Huyền cảnh thì sao?

Phải biết rằng, trong trận đánh với Minh Nghĩa Kinh Viện, Chu Báo thể nhưng đã đánh bại hoàn toàn ba gã cầm phẩm cường giả ah, tuy rằng ba người này không có tu vị như Tam Đại Tông Sư nhưng hơn hai mươi cường giả trưởng lão kia cùng với bọn hắn tạo thành đại trận, nghĩ đến, cũng không sai biệt lắm so với Bắc Nguyên Tam Đại Tông Sư liên thủ a?

Đội hình như vậy, lại bị thiếu niên hèn mọn bỏ cười ha ha, trong miệng lẩm nhẩm tiểu mỹ nhân trước mắt này tận diệt, nhưng lại không phải đánh lén, mà là bị tận diệt trong quyết đấu chính diện, như vậy, thiếu niên trước mặt đến tột cùng là dạng quái vật gì chứ?

Quái vật?

Không, đây đã không thể xưng là quái vật được nữa, đây là một yêu nghiệt ah!

Khục, khục!

Trông thấy bộ dáng đắc ý quên hình kia của Chu Báo tựa hồ phải thật lâu mới có thể chấm dứt, Giang Hiểu rốt cục nhận không được khục hai tiếng, làm tỉnh lại Chu Báo từ trong mộng tưởng.

- Ta Giang đại nhân ah, cuốn họng ngươi không tốt sao? Khục cái gì thế? !

Đối với việc Giang Hiểu phá tan ý dám của mình, Chu Báo vẫn còn có chút bất mãn, nghiêng đầu liếc mắt dò xét Giang Hiểu

- Sao hả, ta muốn kết hôn, các ngươi không cao hứng sao? !

- Hắc hắc, sao lại thế được, đại hỉ của đại nhân, chúng ta cao hứng còn không kịp ấy chứ!

Giang Hiểu gương cười hai tiếng, đối với việc Chu Báo bất mãn, hắn cũng không sợ hãi, ở chung với Chu Báo nhiều năm như vậy, đối với tính tình của Chu Báo hắn vẫn có chút lý giải, đó cũng không phải là một người câu nệ tiểu tiết, trái lại, hắn làm người thập phần hiền hoà, mặc dù lúc có chút tính tình như tiểu hài tử, ưa thích xằng bậy, nhưng chung quy mà nói, vẫn là một thủ trưởng không tệ, gan lớn, dám uỷ quyền, việc này đối với những thuộc hạ như bọn hắn, là một chuyện tốt.

Đương nhiên, việc này có quan hệ với thực lực của Chu Báo, hắn có tiềm lực như vậy, xem như buông tất cả quyền lực trong tay thì cũng không ai dám đoạt quyền cả, chỉ biết dùng quyền lực hắn buông ra để làm chuyện tốt cho hắn a!

- Đại nhân ah, Hoàng Thượng đã hạ ý chỉ, hơn nữa còn gả công chúa cho, hôn sự này đến cùng là chương trình gì, kính xin đại nhân quyết đoán!

- Quyết đoán, quyết gì chứ? !

Chu Báo nháy mắt mấy cái, ngẫm lại xem, chính mình vừa rồi quả thực có chút đắc ý quên hình, hôn sự đã định ra, nhưng gả công chúa cũng không phải là việc nhỏ, chính mình tuy rằng không có hảo cảm gì với Tấn đế Yến Vân Thiên nhưng mình là lấy lão bà, không phải đấu khí với Yến Vân Thiên, lễ nghi hôn sự đều phải định thật tốt, những chuyện này không nghĩ đến còn may, vừa tưởng tượng đã cảm thấy thập phần rườm rà, đau đầu.

- Vừa rồi Trì Hằng Hưng kia không phải đã nói sao? Rất nhanh, triều đình Lễ bộ sẽ phái người ra, còn muốn xây cái gì mà phủ Bá tước, những chuyện này, ngươi trực tiếp bàn bạc với người của Lễ bộ đi, còn nữ, ta kết hôn, chuyện như vậy, nhất định là ta nói không tính, như vậy, ngày hôn lễ sẽ cử hành ở Vân Châu a, đúng, ngay ở Thanh Dương tập, ngươi một, Vương đại nhân, hai người các ngươi hiện giờ đi đến Vân Châu Thanh Dương tập chuẩn bị đi, đến lúc đó nói cho ta là được, ta muốn bề quan, Chu Sẹo, người đi theo ta!

- Vâng!

Ba người trao đổi ánh mắt với nhau, Vương Thành và Giang Hiểu là mặt

- Chu Sẹo, ngươi cười cái gì mà cười, cũng đã lâu như vậy, tu vị vẫn đậm chân tại chỗ, trong mấy tháng này có phải sức lực đều phí trên bụng nữ nhân không hả?!

Sau khi Vương Thành và Giang Hiểu rời khỏi, Chu Báo dẫn Chu Sẹo đến sau viện tử, hung hăng trừng mắt liếc hần, mắng lên.

- Ách, đại nhân, ta nào dám ah!

Khuôn mặt tươi cười của Chu Sẹo lập tức biến thành vẻ mặt khổ ý

- Ngài không thể lấy tiến độ tu vị của mình so với người phàm tục như ta được, ở trong mắt ngài, ta là dặm chân tại chỗ, nhưng ta thực sự tiến bộ ah, ta hiện giờ đã lục phẩm, nếu lại tiến thêm một bước nữa đã là thất phẩm rồi, thất phẩm ah đại nhân, đây chính là cảnh giới mà dù ta có nằm mộng cũng không nghĩ tới ta, nhưng nào có dễ dàng như vậy? !

765. Chương 762: Tâm Nguyên Toại, Đại Bổng Chùy. (2)

- Có gì không dễ chứ!

Chu Báo hất tay lên, một ít bình sứ trắng được hần đưa đến tay Chu Sẹo

- Trên người của người có Thượng Cổ huyết mạch thần thông, tu vị đến cảnh giới này của người, nghĩ đến cũng có thể cảm giác được, chỉ vì tu vị không cao, cho nên mới không thể kích ra hoàn toàn thần thông năng lực này thôi, người chỉ cần thông qua khổ tu rèn luyện, sau khi tu vị đột phá đến thất phẩm, tự nhiên sẽ lĩnh ngộ được những thần thông này, đến lúc đó thực lực của người tất nhiên sẽ tiến triển cực nhanh, thất phẩm cường giả bình thường căn bản vốn không phải là đối thủ của người, đi tới chỗ nào, cũng là nhân vật một phát dặm chân làm đất mặt rung động theo, trong chai này là chín khóa Đoán Cốt đan, hiệu quả so với Đoán Cốt thang tề kia mạnh hơn nhiều, ta đích truyền người mấy môn quyền thuật tâm pháp, chỉ cần người chăm chú tu luyện, trong vòng ba năm, tất nhiên có thể đột phá thất phẩm, thành tựu cường giả vị, người hiểu chưa? !

- Đa tạ Đại nhân tài bồi!

Tiếp nhận cái chai, Chu Sẹo cúi sát đầu xuống mặt đất, vẻ vui mừng trên mặt cũng biến thành cảm kích nồng đậm, có lẽ bởi vì quá mức kích động, lời nói cũng có chút không thông thuận, vùi đầu trên mặt đất, thân thể vì kích động mà run nhè nhẹ, trong hô hấp lộ ra nghẹn ngào chỉ ý.

- Tốt, người cũng đừng quá cảm ơn ta, người là thủ hạ của ta, thực lực người càng mạnh, trợ giúp đối với ta lại càng lớn, đừng tưởng rằng ta tạo nên người là có hảo tâm gì a!

Chu Báo cười cười, duỗi ngón tay ra điểm vào sau đầu Chu Sẹo. Một cỗ ý niệm huyền ảo theo chỉ mà ra, đưa một chút quyền thuật tâm pháp hần học được từ chỗ dị nhân trong lời vào trong óc Chu Sẹo.

Loại pháp môn trực tiếp dùng tinh thần lực quán thấu tri thức này cũng không khó khăn, Chu Báo bởi vì tu luyện Thiên Ngoại Tiêu Dao sách, thần hồn vốn vô cùng cường đại, hơn nữa mấy ngày này vẫn một mực câu thông tinh thần trao đổi với Thanh Linh, loại thần niệm trao đổi chi pháp này đã sớm thuộc nằm lòng, làm bắt đầu quen việc dễ làm, nhưng phóng tới trên người một lực phẩm tiểu cao thủ như Chu Sẹo thì vẫn khiến hần cảm giác vô cùng thần bí, cho dù tu vị của hần đã đến lục phẩm, dù cho bởi vì duyên cố huyết mạch trời sinh, ẩn ẩn có thể cảm giác được lực lượng thần niệm, nhưng thủ pháp trực tiếp câu thông thần hồn để truyền tri thức thể này vẫn khiến hần kinh hoảng không thôi, bởi vì hần chưa từng có kinh nghiệm như vậy, cũng chưa từng nghe nói qua trên đời có thủ pháp như vậy.

- Tốt, không cần khẩn trương, đợi đến lúc có một ngày tu vị đến cửu phẩm, hoàn toàn lĩnh ngộ thần niệm chi lực, liền sẽ minh bạch, đây chẳng qua chỉ là một thủ pháp bình thường thôi!

Chu Báo vỗ vỗ vai hần, nhẹ nhàng nói

- Ta đưa người tới chỗ này, chính là vì muốn người hảo hảo dụng tâm tu luyện, nếu có thời gian thì cứ đi dạo đến biệt viện, Lão Kim Kê bọn họ đều là cường giả, có cái gì không hiểu, khó hiểu, trên việc tu luyện có gì khó cũng có thể thỉnh giáo bọn họ một chút, niên kỷ bọn họ lớn hơn ta, kiến thức nhiều hơn ta, đối với võ học nhất đạo cũng có một phen lĩnh ngộ. Ta tu vị tăng trưởng quá nhanh, đột nhiên tăng mạnh, căn cơ lại hơi yếu một chút, bọn họ giảng giải, nếu so với ta giảng giải thì thâm sâu, thấu triệt hơn nhiều, hiểu chưa? !

- Vâng, đại nhân!

- Tốt, đi thôi!

- Người đối với hấn ngược lại rất dụng tâm ah, bất quá, nếu như người đánh chủ ý vào cặp mắt kia của hấn, ta khuyên người vẫn nên tính toán lại đi!

Sau khi Chu Sẹo rời khỏi, Thanh Linh phảng phất cảm giác được suy nghĩ chần động của Chu Báo, buồn bã nói.

- Người lúc nào lại có thể nhìn thấu tư tưởng của ta hả? !

Chu Báo sắc mặt phát lạnh, lạnh giọng hỏi.

- Ta không phải nhìn thấu tư tưởng của người, ta là đoán ra được, người vừa rồi sau khi nói chuyện với hấn, cặp mắt kia sinh ra một loại chần động dị thường, ha ha, loại chần động này ta hoàn toàn hết sức quen thuộc!

- Người hết sức quen thuộc? !

- Những Phương Sĩ đáng chết kia, bọn hấn đưa năng lực huyết mạch Ngưng Huyết Yêu Đồng vào trong ánh mắt của người, Ngưng Huyết Yêu Đồng bản thân cũng không có lực lượng đặc thù gì, công năng duy nhất chính là hấp thu thiên phú thần thông của những người khác, nhưng cũng chỉ giới hạn trong phương diện thiên phú thần thông Đồng thuật thôi, hơn nữa có một chỗ thiếu hụt, một lần chỉ có thể hấp thu một loại lực lượng, lúc hấp thu một loại khác, loại lực lượng trước sẽ biến mất, hơn nữa số lần dùng càng nhiều thì hiệu quả càng chênh lệch, đối với thị lực cũng có tổn thương thật lớn, đối với người hiện giờ mà nói hiện giờ không cần phải mạo hiểm như vậy!

- Nếu quả thật như vậy thì ngược lại quả thật mạo hiểm không đáng rồi!

Chu Báo cũng không cho rằng Thanh Linh đang nói dối, hấn cũng không cần phải nói dối chuyện này làm gì

- Bất quá, có được thiên phú huyết mạch thần thông, tiền đồ của tên này cũng không tệ, có một tay chân cường lực như vậy, rất nhiều chuyện ta cũng cần phải tự mình làm nữa!

Chu Báo ngẫm lại, cảm thấy cho dù không đoạt đi thần thông của Chu Sẹo thì chính mình tài bồi hấn cũng không lỗ. Dưới sự đốc sức tài bồi của mình, Chu Sẹo này không chỉ bày ra thiên phú võ học kinh người, hơn nữa đối với mình cũng hết lòng tận tâm, trung thành, thủ hạ như vậy, sẽ có trọng dụng.

- Đúng, người không phải muốn kết hôn sao? Nàng kia tư chất như thế nào? !

Thanh Linh bỏ đi tâm tư quỷ bí của Chu Báo, bỗng nhiên mở miệng hỏi.

- Sao hả, người muốn nhận đồ đệ? !

- Vậy cũng không phải, bất quá ta biết rõ một loại phương pháp luyện chế song tu khôi lỗi, nếu như tư chất không tệ thì luyện hóa nàng thành song tu khôi lỗi cũng được.

- Dừng lại dừng lại!

Chu Báo liên tục khoát tay, trong lòng là một mảnh ác hàn

- Người cái tên này, quả nhiên là Lão yêu nhiều năm, không phải vật gì tốt, hảo hảo kết hôn là được a, còn cái gì song tu khôi lỗi, người đi chết đi!

- Ta nghiêm túc đấy, mang người luyện thành...!

- Câm miệng!

Chu Báo không muốn lại nghe hấn om sòm, trực tiếp chặt đứt tinh thần liên hệ với hấn.

Cùng lúc đó, Đại Tấn vương triều Tây Kinh thành, trong hoàng thành, trong thượng thư phòng, sớm đã là một mảnh bừa bộn, Yến Vân Thiên sắc mặt tái nhợt, cái bàn cái ghế giá sách, sách, ly, chén, đầy đủ mọi thứ trong thượng thư phòng đều bị đánh nát bấy, rơi tán loạn trên mặt đất.

Trên mặt đất còn có mấy cỗ thi thể, đều mang quần áo và phục sức của thái giám, có chút đã thối, những thi thể này đều bị hấn đánh chết vào mấy ngày trước trong thượng thư phong, mà ngay cả thi thể cũng không bảo người khiêng đi, trên thực tế, trừ phi có chuyện khẩn yếu, trong mấy ngày này, đã không có một thái giám cung nữ nào dám tới gần thượng thư phòng nữa.

766. Chương 763: Tâm Nguyên Toại, Đại Bổng Chùy. (3)

- Hoàng Thượng điên!

Lời đồn đãi có chút vớ vẩn này được truyền lưu bí mật trong cung.

Đương nhiên, người hiểu chuyện đều rõ, hoàng thượng cũng không phải bị điên

- Người phát tiết như vậy, cũng không có chỗ tốt gì, cũng không nổi lên bất cứ tác dụng gì!

Thanh âm mềm mại vang lên bên ngoài thư phong, một nữ tử trẻ tuổi thanh nhã tú lệ, một thân hoa phục chậm rãi từ bên ngoài thư phong đi tới

- Phỉ Nhi cũng là nữ nhi của ta, gả nàng cho Chu Báo kia ta cũng lo lắng, nhưng có thể làm thế nào chứ? Thực lực của Chu Báo đã không phải chúng ta đủ khả năng áp chế nữa, giờ người lại nóng vội, đánh giá sai thực lực của hấn, cho nên mới bị buộc đến bước này, đây cũng là chuyện không có cách nào cả!

- Chẳng qua chỉ là một tiểu tư có chút cơ duyên, giờ đã dám hung hăng càn quấy như thế, tương lai còn thể nào nữa? !

Yến Vân Thiên gầm thét, hung hăng một cước dẫm nát một cỗ thi thể, lập tức huyết nhục bay tứ tung, phẳng phát cỗ thi thể kia chính là Chu Báo vậy, Yến Vân Thiên lại hung ác giẫm hai chân.

Nữ tử nhẹ nhnú mày, gờ tay lên, che cái mũi lại

- Chuyện tương lai, chỉ có tương lai mới biết được, có lẽ Chu Báo này thiên tư tung hoành, tương lai có thể liệt tiên tạ, nhưng nếu tương lai bệ hạ có thể thành công thì cho dù Chu Báo đứng hàng tiên tạ thì sao chứ, còn không phải phải nghe theo bệ hạ bài bố, đến lúc đó, ngài lại tính sổ với hấn cũng không muộn a!

- Người cho rằng ta không nghĩ đến sao?!

Yến Vân Thiên mãnh liệt ngừng đầu, trong ánh mắt lộ sắc hiện rõ

- Nhưng Chu Báo này thiên tư thật sự rất cao, mới mười bảy tuổi đã có được chiến lực trên cửu phẩm, nếu để hấn tu đến Thông Huyền Bí Cảnh thì còn ra sao nữa? Cho dù tương lai đại sự của ta thành, chỉ sợ cũng không chế trụ nổi hấn!

- Vậy ý của bệ hạ là còn muốn đối phó hấn?

Nữ tử thần sắc khê động, thăm dò hỏi.

- Hừ. Đối phó hấn, giờ nào có thể đối phó hấn nữa chứ?

Tấn đế nghe nàng nói, phẳng phát như bóng da nhụt chí, ngồi xuống một cái ghế trong thượng thư phòng.

- Thành tựu của hấn đã thành, ta hiện giờ chỉ có thể trấn an hấn, để hấn không cách nào nháo sự ta, hiện giờ đúng là thời khắc mấu chốt, nếu như hấn ở phía sau cản trở ta thì phiền toái sẽ rất lớn, lần trước ta điều động nhiều nhân thủ như vậy đi vây bắt hấn, sắp thành lại bại, hiện giờ lại bị người mượn cớ!

- Đã như vậy, cũng chỉ có thể ủy khuất Phỉ Nhi. Người xem, Phỉ Nhi bên kia phải hay không!

- Tính toán, chuyện vẫn dừng nên cho Phỉ Nhi biết rõ, coi như là một lần gả công chúa bình thường đi, có kẻ việc này đối với Phỉ Nhi cũng là một chuyện tốt, có thể gả cho một người mạnh như Chu Báo, tương lai coi như ta thất bại, nàng cũng sẽ không bị liên quan.

- Bệ hạ, ngài nói gì vậy, sao ngài có thể thất bại được chứ? !

Nữ tử thần sắc khê biến, thân hình lóe lên, liền đến bên người Yến Vân Thiên, bàn tay trắng nõn nhỏ bé che miệng Yến Vân Thiên lại.

- Ha ha, thất bại cũng không có gì lớn!

Yến Vân Thiên lắc đầu, nắm chặt tay nữ tử trong tay mình, tay kia đặt ở cái eo nhỏ nhắn của nàng

- Chuyện nên làm vẫn phải làm, chỉ tiếc, lúc này đây, cái sai duy nhất của ta chính là đã đánh giá sai thực lực của Chu Báo, đắc tội với hắn, nếu không thì lôi kéo một nhân vật như hắn về phía mình, tương lai phần thắng của ta sẽ tăng nhiều a!

- Chẳng lẽ thực không có cơ hội sao?

Nữ tử cau mày, nhỏ giọng hỏi.

- Không có, đã không có nữa, tiểu tử kia làm việc quyết đoán tàn nhẫn, hơn nữa chỗ dựa sau lưng cũng thập phần cứng rắn, hiện giờ ta muốn giết hắn, đã triệt để đắc tội với hắn, sao hắn có thể giúp ta chứ? Ta chỉ muốn tương lai hắn nhìn mặt mũi Phỉ Nhi mà không kéo chân ta thì đã cảm tạ trời đất rồi!

- Phỉ Nhi vẫn là chuyện ta lo lắng nhất!

- Tiểu Phỉ Nhi rất hiểu chuyện, hơn nữa tính tình dịu dàng, Chu Báo người này ta cũng biết một chút, mặc dù đối với địch nhân hắn tay chân hung ác một chút, làm việc cũng hung hăng càn quấy một ít, nhưng bình thường đối nhân xử thế, coi như khách khí, thậm chí nói, rất thức thời. Cho nên Phỉ Nhi lần đi, chắc có lẽ không chịu ủy khuất gì cả!

Yến Vân Thiên nhẹ nhàng thán một tiếng, thần sắc có chút mệt mỏi, thoát nhìn, so với mấy năm trước diệt Bắc Nguyên thì ít nhất cũng đã già đi chục tuổi.

- Aizz, một ít sai, từng bước sai, hiện giờ đã muộn rồi, bất quá cũng may, không bức Chu Báo kia đến cực điểm!

Đúng vậy a, vẫn chưa bức Chu Báo đến cực điểm, thứ nhất là bởi vì sau lưng Chu Báo có Thiên Long Đạo làm chỗ dựa, khiến Yến Vân Thiên không cách nào nhắm vào người nhà và An Viễn Đường của Chu Báo ra tay, thứ hai tuy rằng hắn động một lần vây giết, nhưng cuối cùng chính mình lại tổn thất thảm trọng, mà Chu Báo cũng không bị tổn thương quá lớn, cho nên thù này còn không có có kết tận, hiện giờ con gái của mình đi, mặc dù có chút mất mặt, nhưng là song phương vẫn còn chỗ để hòa hoãn.

- Sau khi Bắc Nguyên bị diệt, ta liền liên tiếp phạm sai lầm, đã quá đặt ánh mắt vào trong nội bộ, nghĩ đến lực chinh hợp bên trong, tăng cường thực lực, thành lập ô dù, lại đi tranh đấu đại vị kia, nắm chắc càng lớn

- Bệ hạ mưu cũng không sai lầm ah!

Trong mắt nữ tử hiện lên một tia bất đắc dĩ

- Chỉ là không nghĩ đến, sẽ có một nhân vật yêu nghiệt như Chu Báo tồn tại!

- Đúng vậy a, không nghĩ tới, bất quá giờ thu tay vẫn còn kịp, khổ ý trên mặt Yến Vân Thiên càng đậm

- Chuyện bên trong thì cứ giao cho các tiểu tử kia đi làm, giờ ta xem như ném mặt to, nhưng cũng may căn bản còn chưa mất, còn có ưu thế cực lớn

- Xem ra bệ hạ đã cởi bỏ khúc mắc!

- Cởi bỏ khúc mắc, hừ, hừ, khúc mắc này, xem ra vĩnh viễn cũng không giải được!

Yến Vân Thiên liên tục cười khổ, chỉ là biểu lộ trên mặt so vài ngày trước thì hòa hoãn rất nhiều.

Nữ tử cười cười, Yến Vân Thiên nói như vậy, ít nhất, ức chế tích tụ trong lòng mấy ngày nay đã tiêu

- Lúc này đây, kỳ thật tổn thất lớn nhất là Minh Nghĩa Kinh Viện, Thiên Long Đạo cũng thật âm hiểm ah, che dấu một đại bối chủ như vậy, tìm một thời cơ tốt như vậy, trải qua trận đánh này, uy danh của Minh Nghĩa Kinh Viện coi như đã xong, không có mười năm hai mươi năm thì không thể khôi phục được

Vậy cũng không có gì, tổn thất của bọn hắn cũng không quá lớn, bất quá là một cửu phẩm cường giả bỏ đi, Chu Báo này ra tay rất có chừng mực, xem ra lúc đến đã có chuẩn bị, nếu không, cũng không rút lui đơn giản như vậy, hắc hắc, chiến lực hơn xa cửu phẩm, tu vị bất quá bát phẩm, tuy rằng không cách nào đứng

hàng tiên tạ, nhưng làm việc cũng ít đi vài phần cổ kị, gia hỏa như vậy mới là đáng sợ nhất, nhưng tiếc ah, không thể cho ta sử dụng, bằng không thì...!

767. Chương 764: Hải Khách Đông Lai, Thái Uyên Chi Hội. (1)

- Nếu làm không tệ thì hắc sẽ thành một đại bổng chùy trong tay bệ hạ!

Nữ tử nghe cười khanh khách nói

- Bất quá bệ hạ, ngài có nghĩ tới hay không, coi như là Thiên Long Đạo, nói cho cùng cũng nằm dưới sự trị vì của ngài, hắc là đại bổng chùy của Thiên Long Đạo, nói không chừng, cũng có cơ hội trở thành đại bổng chùy trong tay ngài ah!

- Trở thành đại bổng chùy trong tay ta? Yến Vân Thiên vốn cười cười, chợt phảng phất nhớ tới cái gì đó, mãnh liệt đứng lên, bởi vì quá mức chấn động, cho nên, thiếu chút nữa đã vung nàng kia lên mặt đất.

Nữ tử cho rằng Yến Vân Thiên tức giận, không khỏi có chút bận tâm, nhưng còn không đợi nàng mở miệng liền thấy Yến Vân Thiên cau mày, đi qua đi lại trong thượng thư phòng, phảng phất như đang nghĩ tới chuyện gì khẩn yếu vậy

- Bệ hạ, người nghĩ gì thế?!

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Yến Vân Thiên khoát tay, ý bảo nàng không nên nói, không nên cắt đứt suy nghĩ của mình.

Cứ đi tới đi lui trong thượng thư phòng cả nửa ngày, bổng nhiên dừng bước lại

- Tiên nhi, người nói, nếu như ta đưa tên này đến Thái Uyên Thiên thì kết quả sẽ như thế nào? !

- Thái Uyên Thiên? !

Nữ tử gọi là Tiên nhi thần sắc biến đổi, lộ ra vẻ kinh ngạc, nhìn Yến Vân Thiên

- Người để hắc đi Thái Uyên Thiên? Người muốn cho hắc Thái Uyên Lệnh, người bây giờ cũng không chế trụ nổi hắc, nếu để cho hắc đi Thái Uyên Thiên, thực lực tăng nhiều, chẳng phải người càng trị không được sao? !

- Ha ha, hiện giờ ta không trị được hắc, hơn nữa hiện giờ hắc địa vị đặc thù, có chiến lược tiếp cận với Thông Huyền Bí Cảnh, dưới Thông Huyền có thể nói đã vô địch thủ, nhưng vì tu vị còn chưa đạt đến Thông Huyền Bí Cảnh, không thể đứng hàng tiên tạ, cho nên, không bị luật trời quản thúc, đây mới là chuyện phiền toái nhất, nếu có biện pháp khiến thực lực của hắc tăng lên diện rộng, đột phá Thông Huyền Bí Cảnh, thoát khỏi Tam Giới vậy thì luật trời có thể quản thúc được hắc rồi, đến lúc đó, chỉ cần chúng ta không đi trêu chọc hắc, hắc cũng không thể tìm ta phiền toái, nếu không thì ta tặng cả Tây Bắc chi địa cho hắc, dù sao hắc muốn cưới Phi Nhi, chúng ta cũng không tính là quá thiệt thòi, việc này còn tốt hơn so với hiện giờ, gây quấy phân heo, gây chuyện khắp nơi a!

- Ý của bệ hạ ta đã rõ, nếu đã không thể ngăn cản, vậy thì cứ ở sau lưng đẩy lên, hắc sớm một bước tiến vào Thông Huyền Bí Cảnh, chúng ta cũng sớm một bước bớt đi một rắc rối!

- Đúng là như thế!

Yến Vân Thiên gật đầu nói

- Tình huống hiện giờ mặc dù có chút bất đắc dĩ, có chút mất mặt, nhưng chúng ta không thừa nhận cũng không được, chúng ta không cách nào trị được hắc, đã như vậy, chỉ bằng cứ thuận thế mà làm, dù sao bất kể nói thế nào, Chu Báo hắc cũng là con dân Đại Tấn vương triều ta, cho dù tương lai hắc lập quốc ở Tây Bắc cũng là con dân của chúng ta, đây là chuyện vãn đã đóng thuyền rồi, người cứ nói đi? !

- Bệ hạ thánh minh chiếu sáng, Tiên nhi bội phục, biện pháp này quả thực có thể thực hiện, hơn nữa, thực lực của hắc mạnh như vậy, trong Thái Uyên Thiên mới có thể đạt được chỗ tốt thật lớn, còn có thể uy hiếp những người khác, nói đến nói đi, hắc lại trở thành đại bổng chùy của bệ hạ!

- Ha ha ha ha! !

Yến Vân Thiên nghe xong một hồi vui vẻ cười to, thoải mái vô cùng, phảng phất lo lắng phiền muộn trong mười ngày nay đều trôi đi hết vậy

- Không tệ không tệ, bởi như vậy, hẳn là đại bổng chùy của ta, hơn nữa nếu quả thật có chỗ tốt gì thì cũng phải đến cảm kích ta, nhất cử lưỡng tiện, nhất cử lưỡng tiện ah!

- Bệ hạ, giờ ngài bàn tính càng ngày càng tinh, ta xem tương lai ah, ngài đổi tên gọi kim bàn tính được !

Tiên nhi khanh khách cười, chứng kiến trông thấy Yến Vân Thiên cười bỏ khúc mắc, trong lòng nàng cũng thập phần vui vẻ

- Đúng, bệ hạ, gả Phỉ Nhi cho Chu Báo ngược lại không có gì, nhưng bên phía Đại Ly vương triều Tam hoàng tử, tựa hồ không dễ!

- Hừ, đây không phải là vấn đề của ta, nếu không phải sau khi hẳn có được Thái Uyên Thiên còn muốn có thêm, sớm một chút hướng Phỉ Nhi cầu hôn thì đâu phải là việc của ta chứ, hiện giờ nếu hẳn có gì bất mãn thì cứ để hẳn đi tìm Chu Báo lý luận, ta xem hẳn có bốn sự này hay không !

- Thế cũng đúng, chuyện của hẳn và Phỉ Nhi cũng chỉ là lời nói bỏ đi thôi, cũng không định rõ ràng, hiện giờ để Chu Báo nhanh chân đến trước, cũng chỉ có thể trách bọn hẳn đã nghĩ quá nhiều thôi!

Tiên nhi gật đầu nói

- Hơn nữa ta cũng hiểu được Chu Báo này so với Tam hoàng tử kia có lẽ còn đáng tin cậy hơn, tuy rằng Tam hoàng tử thực lực khổng lồ, nhưng dù sao cũng là ngoại nhân, sao vượt qua Chu Báo được!

- Đúng vậy a, coi như không xảy ra chuyện này, ta cũng đang nghĩ biện pháp từ chối cuộc hôn nhân này, hiện giờ tốt rồi, Chu Báo chặn ngang một cây gậy, tuy rằng hẳn là vương bát đản, nhưng cũng giải quyết cho ta một đại tâm sự

- Yến Vân Thiên vuốt râu cười nói

- Một ầm một mỗ, hẳn là tiền định, có được có mất, cũng là Thiên Ý, việc đã đến nước này, chúng ta không ngại biết thời biết thế, có lẽ, còn có thu hoạch ngoài ý muốn.

Thời gian trôi qua như nước!

Đại Tấn Vĩnh Bình hai năm trôi qua trong yên lặng, một hồi tuyết lớn, Đại Tấn vương triều Vân Châu hoàn toàn bị tuyết bao phủ, ngân trang trắng xóa, hết sức xinh đẹp.

Vân Châu Thanh Dương tập!

Cái tập vốn tí tẹo không thể nào tìm thấy trên bản đồ đã biến thành một huyện thành nhỏ phi thường náo nhiệt, trong vòng một năm trải qua hai lần xây dựng thêm, Chu gia mới xây nên ở phía tây đã trải qua ba lượt xây dựng thêm, đã chiếm cứ cả một phần tư diện tích của thị trấn, nhưng lại không người nào dám nói nửa chữ không có. Hiện giờ Chu gia, là hoàng thân quốc thích !

Đối với người trong võ lâm mà nói, Chu Báo giờ là cường giả thiên hạ đều biết, nhưng đối với dân chúng bình thường thấp cổ bé họng mà nói, hẳn là cường giả còn không bằng là hoàng thân quốc thích.

Hiện giờ người trong Thanh Dương tập nói nhiều nhất là một hồi hôn lễ vô cùng long trọng vào một năm trước kia, do lão Chu gia Tứ Cẩu tử Chu Báo cưới ái nữ của đương kim hoàng thượng, Thanh Dương công chúa điện hạ.

Tiểu tử này là người trong vùng hẻo lánh nào trông thấy tràng cảnh như thế này, cả quá trình phảng phất như đang nằm mộng vậy, tuy rằng đã nhiều tháng qua đi, nhưng tất cả mọi người vẫn không ngừng đàm luận về hôn lễ và cực kỳ hâm mộ đối với lão Chu gia

- Lão Chu gia lúc này thật phát đạt, thật sự là không thể tưởng được, lão Chu vậy mà có thể sinh ra một nhi tử có năng lực như vậy!

Phần mộ tổ tiên của Chu gia không khác lắm với nhà ta, nhưng sao lại may mắn như vậy chứ? !

768. Chương 765: Hải Khách Đông Lai, Thái Uyên Chi Hội. (2)

Người quen thuộc nội tình Chu gia không ai không cảm khái, đều cảm giác nhà mình và lão Chu gia không sai biệt bao nhiêu, vì sao lão Chu gia thoảng cái đã phát đạt chứ? Mặc kệ người khác cực kì hâm mộ, đàm luận, lúc này, trong Chu gia, tất cả người Chu gia đều gom cùng một chỗ.

Ngồi ghế chủ tọa đương nhiên là lão Chu đầu, lão đầu nhi này so với trước già hơn một ít, nhưng cũng phúc hậu hơn rất nhiều, trên mặt cười ha hả, phẳng phất như có vô cùng vô tận chuyện tốt đang chờ hắn.

Chu Báo và Yên Vân Phi ngồi ở bên cạnh hắn, sau đó mới là lão đại và vợ của lão đại, lão Nhị và vợ cùng với vợ chồng lão tam xuống chút nữa, chính là tỷ nô của Chu Báo, Chu Hoa Nhi và tỷ phu của Chu Báo, Vương Thiên Lô

- Tiểu tử tử a, người vừa kết hôn đã muốn ra ngoài sao? 1

Chu thị ngồi cạnh lão Chu đầu vẻ mặt mất hứng, bởi vì vừa mới kết hôn được hơn một tháng, ở trong nhà cũng mới hơn một tháng, Chu Báo lại phải ly khai

- Mẹ, ta phải đi Tây Bắc, nhìn xem chỗ đó làm thế nào, hiện giờ thương lộ thông, người cũng nhiều, sự tình cũng nhiều, có một số việc Giang Hiếu bọn hắn không làm chu được, cần ta tự thân đi xử lý !

Chu Báo cười nói

- Còn có, ta còn muốn tìm một chỗ tốt để xây nhà, để Nhị lão ngài chuyển qua đó!

- Chuyển, tại sao phải chuyển, ở Thanh Dương tập không phải rất tốt sao? Tất cả mọi người quê nhà hương thân, bình thường có chuyện gì cũng có thể chiếu ứng, chỗ kia của người ta cũng nghe nói qua, rất hoang vu, ngay cả bóng người cũng không có, nhưng lại lạnh, ta và cha người hai người già cả này không chịu nổi giá rét a !

Chu Báo làm cười hai tiếng

- Mẫu thân, ngài cũng thật là, đến đó ta còn có thể để hai người lạnh sao? Yên tâm đi, cho dù không ở đó lâu, các người cũng phải thường xuyên đi xem, chỗ đó chính là đất phong của ta a, cũng đất phong của lão Chu gia ta, các người đều là lão tổ tông cả đấy!

- Đúng, Tiểu Tứ nhi nói có lý, chỗ đó chính là đất phong của lão Chu gia ta, đừng nói hiện giờ ta thể cốt còn cường tráng, coi như ta không xuống giường nổi nữa cũng phải mang ta đi xem!

Lão Chu đầu gõ lên bàn, hung hăng trừng mắt liếc Chu thị

- Người không hiểu chuyện thì không nên nói lung tung!

Chu thị cũng không để mình bị đẩy vòng vòng, con mắt trừng lại, rồi lại cố kỵ liếc nhìn Yên Vân Phi bên cạnh Chu Báo, không mắng trả lại.

Nói thật ra, mấy năm này nàng đều mơ hồ mơ hồ, sống hơn nửa đời người, nhưng cũng chưa từng nghĩ còn mình sẽ cưới một công chúa về nhà, vừa nghĩ tới thân phận công chúa của Yên Vân Phi, nàng liền cảm thấy rất lạ, cũng không phải không hài lòng, trên thực tế Yên Vân Phi dung mạo tuyệt mỹ, dịu dàng khả nhân, khéo hiểu lòng người, nàng thỏa mãn mười phần, nhưng vừa nghĩ tới thân phận công chúa, Chu thị liền không khỏi bắt đầu có chút xấu hổ, ở trước mặt Yên Vân Phi nàng không thể lộ ra vẻ mẹ chồng được, khi hai người chạm mặt phẳng phất như đối vị trí vậy, luôn lộ ra vẻ khép nép.

Không chỉ riêng nàng có cảm giác này, lão Chu đầu cũng như vậy, mà loại tình huống xấu hổ này cũng khiến Chu Báo cảm giác rất khó chịu, trên thực tế, bản thân hắn ở chung với người của lão Chu gia, trừ vợ chồng Chu Hoa Nhi ra, những người khác hắn cũng không cảm giác thân mật lắm, đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn mang Phi Nhi rời khỏi.

Bất quá Chu thị vẫn không nở nhìn nhi tử cực kỳ có tiền đồ rời đi, những năm gần đây này, Chu Báo vẫn ở bên ngoài, rất ít về nhà, thật vất vả mới cưới vợ, về nhà sống, còn chưa ở được bao lâu đã muốn đi lại, nàng luôn cảm giác được nội tâm có chút trống trải.

- Mẹ, Tiểu Tứ hiện giờ đã là mệnh quan triều đình, phải bận bịu nhiều chuyện, ngài không thể luôn buộc hần ở trong nhà được!

Đúng lúc này, Vương Thiên Lôi mở miệng nói

- Hơn nữa hiện giờ hần có đất phong, cũng cũng coi là một đường chư hầu, triều đình có pháp lệnh, người có thân phận như hần, bình thường không thể rời khỏi đất phong, giờ có thể ở lại nhà lâu như vậy, đã là Hoàng Thượng ân điển, nếu không quay về thì, nói không chừng Hoàng Thượng sẽ giáng tội đấy!

- Ah, còn chuyện này nữa sao? Tiểu Tứ thì không phải con rể của Hoàng Thượng sao? Hoàng Thượng sao có thể giáng tội!

Chu thị thập phần khó hiểu.

- Mẹ, đừng nói là con rể của Hoàng Thượng, cho dù là thân nhi tử của Hoàng Thượng, kháng chỉ bất tuân vẫn bị giáng tội bình thường!

Chu Báo quàng cho Vương Thiên Lôi một ánh mắt cảm kích, nói tiếp theo ý của hần.

Vừa dứt lời, liền cảm giác được thịt mềm bên hông mình bị ngón tay nhỏ nhắn của Yên Vân Phi hung hăng nắm lấy, xoay 360 độ, vừa quay đầu, đã thấy Yên Vân Phi mang theo vẻ mặt oán trách nhìn mình.

Mỉm cười, nhìn nàng an ủi, Chu Báo lại nói

- Mẹ, kỳ thật nơi này cách đất phong của nhà chúng ta cũng không xa lắm, chờ thêm hai tháng đầu xuân, ta sẽ đón các người đến đó, nhìn một chút, chỗ đó tuy rằng hoang vu, nhưng cảnh sắc cũng không tệ lắm!

- Thế nhưng ...!

- Người là gái đã có chồng, biết cái gì chứ, tiểu báo tử nhà chúng ta là người làm đại sự, ở mãi trong nhà còn ra thể thống gì nữa !

Lão Chu phảng phất như quyền uy của mình bị tổn hại mãnh liệt, mãnh liệt rống một câu.

Chu thị hung hăng liếc nhìn lão chu đầu, cũng không nói nhiều nữa, chỉ dùng một loại ánh mắt khiến Chu Báo không chịu nổi nhìn Chu Báo.

- Người cũng thật là, nếu mẹ đã muốn người lưu lại vài ngày thì người cứ lưu đi, có gì đâu chứ, chẳng lẽ phụ hoàng ta thực sẽ trách tội người sao? !

Trở lại tiểu viện của mình, Yên Vân Phi liền nhin không được oán trách Chu Báo đến

- Mọi chuyện ta sẽ nói với phụ hoàng, người cũng không cần phải sợ hần trách tội !

- Lão nhân gia hần sẽ không trách tội đâu !

Chu Báo ha ha cười cười, nhìn bốn bề vắng lặng, ôm lấy Yên Vân Phi, hung hăng hôn lên mặt nàng một cái

- Bây giờ là giữa ban ngày ban mặt, người, chán ghét!

Chu Báo trở mặt ra, đang khi muốn làm bước tiếp theo thì thần sắc bỗng nhiên khẽ động, dừng động tác trong tay lại

- Là vị bằng hữu nào đến thăm? Có phải chê Chu mỗ ta tiếp đón không chu toàn cho nên không muốn đi ra không? !

- Ah!

Nghe Chu Báo nói, khuôn mặt nhỏ của Yên Vân Phi đỏ bừng, đẩy Chu Báo ra, bắt đầu cúi đầu sửa sang lại quần áo của mình.

- Vân Châu Chu Báo, quả nhiên không phải hư danh!

Theo thanh âm này xuất hiện, một chuyện cổ quái sinh ra, một đạo thanh yên lượn lơ bay lên, chậm rãi hội tụ thành một bóng người, chính là một trung niên văn sĩ thân áo bào xám, sắc mặt âm độc.

769. Chương 766: Hải Khách Đông Lai, Thái Uyên Chi Hội. (3)

- Đông Hải Đại Ly quốc Mạc Âm Dương bá kiến Chu tiên sinh !

- Đông Hải Đại Ly quốc? !

Chu Báo hơi sững sờ, thập phần ngoài ý muốn.

Đại Ly vương quốc hẳn biết rõ, trên một phiên đại lục khác ngoài biển rộng, quốc lực không kém Đại Tấn vương triều, là một phương bá chủ của đại lục kia, nhưng cách Đại Tấn vương triều cũng thập phần xa xôi, cách mấy mươi vạn dặm hải dương, không cần phải đề phòng gian nguy, không nói thuyền của người bình thường căn bản không thể xuyên qua hải dương bao la bát ngát kia mà cho dù là cửu phẩm cường giả, muốn xuyên qua cũng là một chuyện phần khó khăn.

Biển cả không thể so với đại lục, diện tích lớn hơn nhiều, trên biển sinh tồn các loại yêu thú, dị thú, trên một ít hải đảo còn có ẩn tu tà ma ẩn nấp, nghe nói Yêu tộc mấy mươi vạn năm trước bị loài người tiêu diệt hầu như không cũng có một bộ lạc lưu lạc trên biển, sinh sôi bén rễ trên các hòn đảo, trải qua hơn mười vạn năm phát triển cũng đã có thực lực không kém.

Mà nền tản lập quốc của Đại Ly không giống với Đại Tấn trước kia.

Trên thực tế, về việc Đại Ly quốc tồn tại, Đại Tấn vương triều có chín thành chín người không được biết đến, bởi vì khoảng cách quả thật quá xa, từ xưa đến nay còn chưa chính thức qua lại, Chu Báo sở dĩ biết rõ cũng là vì lúc hắn cướp tàng trăn của Thanh Phong lâu đọc được từ trong một điển tịch, lúc ấy cũng chỉ giống như những chuyện dã sử khác, xem xong liền để qua một bên, không thể tưởng được giờ lại có một người Đại Ly xuất hiện trước mặt mình, lại biết rõ mình, trọng yếu nhất là, tu vị người này cực kỳ cường đại, đã đạt tới cảnh giới bát phẩm, hơn nữa toàn thân tản ra một loại quỷ bí khí tức, khiến Chu Báo cảm giác thập phần nguy hiểm.

- Không thể tưởng được Đông Hải Đại Ly quốc vậy mà thực tồn tại !

Chu Báo nhẹ gật gật đầu, nháy mắt với Yên Vân Phi, ý bảo nàng trở về. Yên Vân Phi nhu thuận gật gật đầu, quay người trở về phòng, nhẹ khép cửa phòng lại.

- Đông Hải Đại Ly quốc đã sớm tồn tại, chỉ là hai nước cách nhau quá xa, không cách nào giao thông, cho nên người biết rõ cũng không nhiều!

Mạc Âm Dương mỉm cười.

- Tên này tu luyện hình như là Tha Hóa Thước Trần đại pháp, là truyền thừa chính thống của Thượng Cổ Ma Môn Ngọc Thiềm Tông, tu vị không tệ, người phải cẩn thận, Thượng Cổ Ma Môn thủ đoạn quỷ bí dị thường, không nên lơ là hắn!

Thanh Linh bỗng nhiên truyền đến một cổ ý niệm, nhắc nhở Chu Báo coi chừng.

Chu Báo âm thầm nhớ trong lòng, cười nói

- Quả thật thế, biết rõ Đông Hải Đại Ly cũng không nhiều, Đại Ly và Đại Tấn ta cách xa nhau mấy mươi vạn dặm, không biết Mạc huynh lần này đến đây có gì chỉ giáo? !

- Ta chủ yếu là vì Chu tiên sinh mà đến!

Mạc Âm Dương vẻ mặt tươi cười

- Lần này ta Đại Ly quốc Tam hoàng tử sai cường giả đến đây, muốn ám sát các hạ, cho nên ta đặc biệt tới đây để nhắc nhở !

- Đại Ly quốc Tam hoàng tử? !

Chu Báo nháy mắt mấy cái, có chút không hiểu thấu

- Hắn đến ám sát ta, hắn sao lại muốn ám sát ta?

Cũng không trách hẳn cảm thấy kỳ quái, Đại Ly quốc và Đại Tấn quốc cách mấy mươi vạn dặm hải cương, quan hệ có thể nói là bán đại bác cũng không tới, mình cho dù hung hăng càn quấy ở Đại Tấn vương triều, cũng không có quan hệ với Đại Ly vương triều ah, hẳn một hoàng tử phái người đến ám sát ta làm gì?

- Hết thấy đều bắt đầu từ Thanh Dương công chúa!

Mạc Âm Dương cười nói

- Có lẽ các hạ còn không biết, kỳ thật tam hoàng tử diện hạ của Đại Ly quốc ta đã sớm hướng đến Thanh Dương công chúa của Đại Tấn vương triều, chính là thê tử của các hạ, đang chuẩn bị lễ mừng năm mới sẽ phái người đến cầu hôn, không thể tưởng được lại bị các hạ nhanh chân đến trước, lấy tính cách của ả, không tự mình tới Đại Tấn vương triều tìm người gây phiền toái đã là rất cho người mặt mũi rồi.

- Hừ, hẳn tính là thứ gì chứ, ta cần hẳn cho ta mặt mũi à?!

Chu Báo cười lạnh nói, lấy thực lực của hắn hiện giờ, ngay cả đại phái ngàn năm như Minh Nghĩa Kinh Viện cũng dám gây, một hoàng tử, hẳn quả thật không dễ vào mắt, hơn nữa còn đánh chủ ý đến lão bà của hắn, Chu Báo vừa nghĩ tới đã có ý định muốn đập nát mặt hắn.

Hắn và Yên Vân Phi đã lập gia đình hơn một tháng, có thể xưng là cảm sát tương hợp, Yên Vân Phi kia tuy rằng là công chúa nhưng không có tích cách kiêu căng, đối với Chu Báo ngoan ngoãn phục tùng, cũng không giống Yên Vân Yên, mặc dù cũng xinh đẹp động lòng người, nhưng lại cho Chu Báo một loại cảm giác không tín nhiệm, luôn cảm giác Yên Vân Yên này suốt ngày đều tính toán chuyện gì đó không hiểu thấu vậy.

Nói trắng ra, nàng này vẫn còn là một tiểu hài tử, rất dễ dàng đối phó, tuy rằng đây là một lần ép duyên, nhưng một tháng này ở chung, cảm giác giữa hai người đã được dựng lên từng chút một, đối với việc này, Chu Báo phi thường hài lòng, hiện giờ vừa nghe đến Tam hoàng tử gì đó nhắm vào lão bà của hắn, sao hắn có thể bình tĩnh được.

- Đại Ly vương triều không giống với Đại Tấn vương triều, Đại Ly vương triều chính là vương triều cường đại nhất Đông Hải, đã thành lập tám hơn nghìn năm, thực lực vô cùng hùng hậu so với hoàng thất Đại Tấn vương triều thì cường đại hơn nhiều, thậm chí so với các đại phái của Đại Tấn vương triều các người cũng cường đại hơn nhiều, Đại Ly vương triều hoàng tử cũng đều là cường giả, ở Đại Tấn vương triều các người, cường giả dưới hai mươi tuổi đã là thế hệ kinh tài tuyệt diễm nhưng ở Đại Ly vương triều, mười tám tên hoàng tử trưởng thành đều đạt được cường giả cảnh trước mười tám tuổi!

- Thì tính sao? !

Chu Báo cười lạnh nói

- Hai mươi tuổi thành tựu cường giả cảnh rất giỏi sao? Đại Ly vương triều này nói trắng ra là một môn phái nắm lấy thiên hạ thôi, người cho rằng thế lực như vậy có thể uy hiếp ta sao? !

- Các hạ hiểu lầm, ta cũng không phải uy hiếp các hạ, chỉ nhắc nhở các hạ bỏ đi thôi!

Trên khuôn mặt hiểm độc của Mạc Âm Dương hiện lên một tia bất đắc dĩ

- Hiện giờ theo Đại Ly vương triều đến không chỉ là có thích khách Tam hoàng tử phái ra mà còn có đệ nhất cao thủ của một đời trẻ tuổi ở Đại Ly hoàng triều chúng ta, Diệp Thanh Thiên, hắn năm nay vừa đầy hai mươi, tu vị đã là cửu phẩm đỉnh phong, còn có được một kiện Thuần Dương pháp khí, chiến lực cũng hơn xa cửu phẩm, hiện giờ chỉ sợ sẽ đụng độ với người đấy!

Thần sắc của Chu Báo càng cổ quái, hắn biết rõ bây giờ danh khí của mình lớn, nhưng cho dù lớn thì cũng chỉ ở Đại Tấn vương triều thôi, coi như lan xa một chút thì tới biên giới đại lục đã không sai biệt lắm rồi, sao có thể truyền đến Đại Ly vương triều cách mười vạn dặm vùng biển chứ? Trọng yếu nhất là, hắn từ câu nói cuối cùng của Mạc Âm Dương đã nghe ra một tia huyền cơ. Chiến lực cũng vượt xa cửu phẩm! Chiến lực của mình hơn xa cửu phẩm, Diệp Thanh Thiên cũng như vậy !

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thong-thien-dai-thanh>